Truyện được edit tại diễn đàn Cung Quảng Hằng

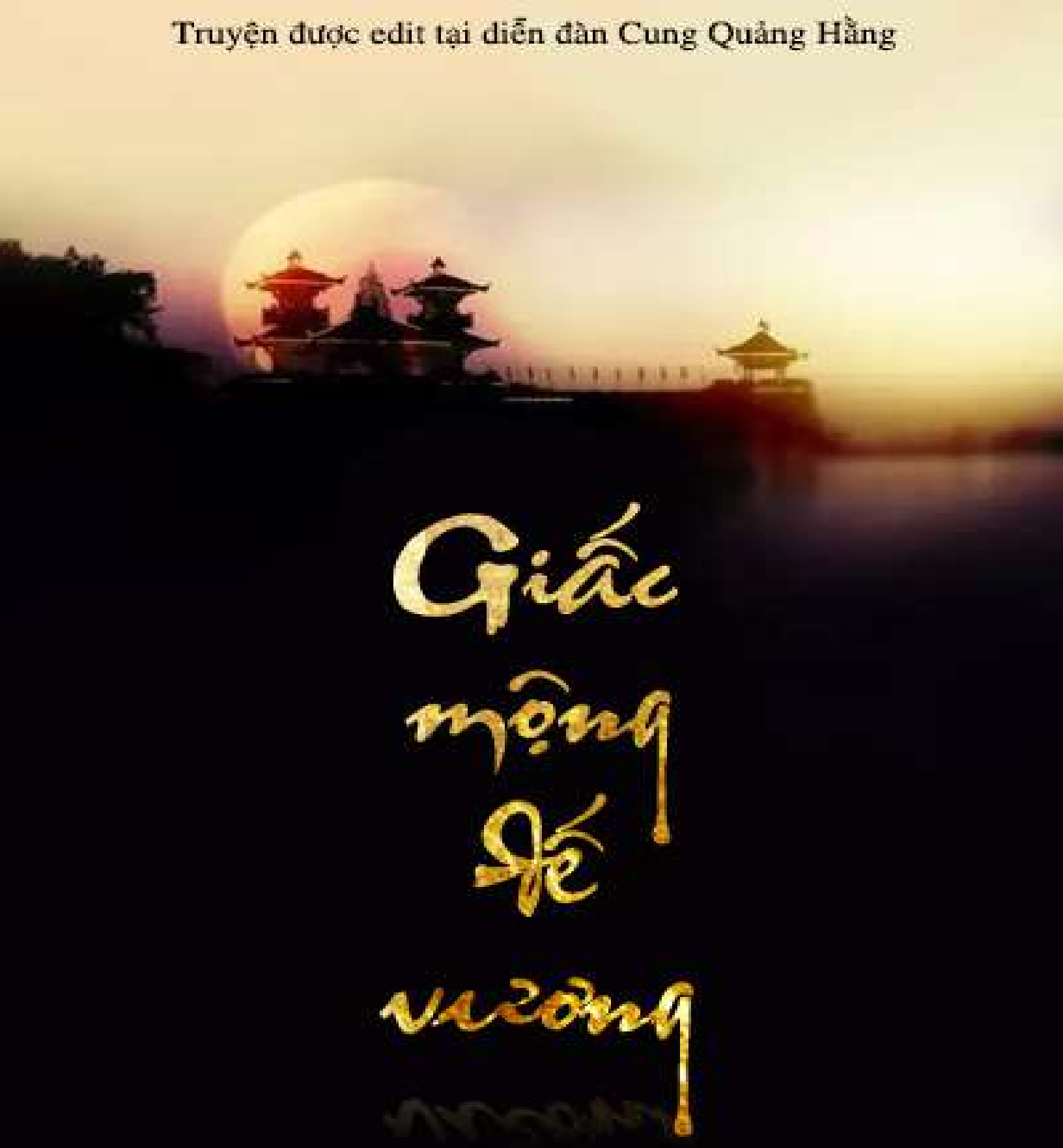

Giấc mộng Hề Vương

CUỒNG THƯỢNG GIA CUỒNG

editor: Lanh My Nguyet
Xuan Quynh

(c)ebook

Giấc mộng đế vương

Nguyên Tác: Nguy Cung Kinh Mộng

Tác giả: Cuồng thượng gia cuồng

(cuồng càng thêm cuồng)

Thể Loại: Cung Đấu, Cổ Đại, Nữ Giả Nam Trang, Sủng

https://thuviensach.vn

Số Chương: 133

Nhóm Editor: Lãnh Mị Nguyệt, Nii Oggy,

Winter, Thanh Thủy, Misa…

Nhóm Betaer: Xuanquynhdesign, Hằng Lê,

Lam Phượng Hoàng

Des by **Chuột**

Thực hiện edit và ebook

Cung Quảng Hằng

http://cungquanghang.com

https://thuviensach.vn

https://thuviensach.vn

Văn án

Giường của đế vương, sao có thể để mặc ai muốn ngủ thì ngủ?

Huống chi kẻ đó còn là một tên đại gian thần, luôn muốn giết vua đoạt vị.

Khó xử hơn là, mình lại là một hoàng tử giả, công chúa thật.

Chỉ luôn mong Thái phó đại nhân đừng mở miệng vàng, tránh việc cứ dăm ba bữa lại nhắc: "Hôm nay là ngày lành tháng tốt, Hoàng đế ngài nên băng hà đi!"

Hoàng đế giả như nàng thà vứt bỏ ngôi vị Hoàng đế phiêu bạt chân trời.

Cái gì? *Long sàng* hắn muốn nằm, mà người ngủ trên long sàng hắn cũng muốn….?!

p/s: Nam chủ tuy nham hiểm, nhưng rất thương yêu vợ.

https://thuviensach.vn

Mục lục

Văn án

Review

1 ♦ 2 ♦ 3 ♦ 4

5 ♦ 6 ♦ 7 ♦ 8

9 ♦ 10 ♦ 11 ♦ 12

13 ♦ 14 ♦ 15 ♦ 16

17 ♦ 18 ♦ 19 ♦ 20

21 ♦ 22 ♦ 23 ♦ 24

25 ♦ 26 ♦ 27 ♦ 28

29 ♦ 30 ♦ 31 ♦ 32

33 ♦ 34 ♦ 35 ♦ 36

37 ♦ 38 ♦ 39 ♦ 40

41 ♦ 42 ♦ 43 ♦ 44

45 ♦ 46 ♦ 47 ♦ 48

49 ♦ 50 ♦ 51 ♦ 52

https://thuviensach.vn

53 ♦ 54 ♦ 55 ♦ 56

57 ♦ 58 ♦ 59 ♦ 60

61 ♦ 62 ♦ 63 ♦ 64

65 ♦ 66 ♦ 67 ♦ 68

69 ♦ 70 ♦ 71 ♦ 72

73 ♦ 74 ♦ 75 ♦76

77 ♦ 78 ♦ 79 ♦ 80

81 ♦ 82 ♦ 83 ♦ 84

85 ♦ 86 ♦ 87 ♦ 88

89 ♦ 90 ♦ 91 ♦ 92

93 ♦ 94 ♦ 95 ♦ 96

97 ♦ 98 ♦ 99 ♦ 100

101 ♦ 102 ♦ 103 ♦ 104

105 ♦ 106 ♦ 107 ♦ 108

109 ♦ 110 ♦ 111 ♦ 112

113 ♦ 114 ♦ 115 ♦ 116

117 ♦ 118 ♦ 119 ♦ 120

121 ♦ 122 ♦ 123 ♦ 124

125 ♦ 126 ♦ 127

Ngoại truyện: Làm cha khó lắm 1

Ngoại truyện: Làm cha khó lắm 2

Ngoại truyện: Làm cha khó lắm 3

https://thuviensach.vn

Ngoại truyện Bát Công Chúa (thượng)

Ngoại truyện Bát công chúa (hạ)

Ngoại truyện Cát Trúc Mã

https://thuviensach.vn

Review

(có spoil)

Tôi viết review này khi truyện vừa edit thoàn chính văn, mà edit vừa hoàn tức là truyện cũng đăng trong mấy tháng rồi, thế cho nên là review trong tình trạng cái nhớ cái quên, cái nào ấn tượng thì nhớ, cái nào lờ mờ thì quên. Mấy câu tôi nhắc lại của nhân vật là theo trí nhớ, không phải quote đâu, nội dung sẽ tương tự nhưng cụ thể thế nào các bạn đọc truyện đi. Bạn nào có điều kiện đọc liền tù tì thì review phát nữa cho xôm tụ.

Truyện này bạn đừng đọc lướt nhé, tác giả viết rất thâm, đọc lướt lướt là bỏ lỡ nhiều điều thú vị, thậm chí bỏ lỡ vài chi tiết tác giả cài cắm để giải thích.

Nam chính và nữ chính trong truyện tính cách rất ổn, nhiều lúc cũng khiến độc giả nghiến răng muốn chửi đấy, nhưng sau đó có những chi tiết giải thích, thế là câu chửi của độc giả lại bị vặn vẹo thành: Ôi mẹ nó, hay thế!

Nam chính của chúng ta xuất hiện lúc đầu là thằng cầm đầu phe đảo chính, vũ trang đầy đủ, đảo chính thành rồi là đăng khác, chẳng qua hoàn cảnh xô đẩy, thiên thời địa lợi nhân chưa hòa cho nên xách nữ chính - kẻ cũng bị hoàn cảnh xô đẩy phải giả làm hoàng tử - cho lên làm vua.

Nam chính lên sàn bằng một loạt tên giao dịch: Vệ Lãnh Hầu, tên chữ là Lãnh Diêu, phong hàm là Định Quốc Hầu, đảo chính xong thì chức vụ là Thái phó. Mai sau còn hé lộ ra ở mạng xã hội văn thơ hội họa trong nước, anh còn có một ID là Chấn Lâm. Các bạn đừng sợ, anh nam chính lớn lên hoàn toàn khỏe mạnh, mặt mũi đẹp zai, tâm lý hoàn toàn bình thường, nhiều tên thế thôi nhưng không bị rối loạn đa nhân cách. Và để chúng ta không bị rối loạn nhân cách theo đống tên của anh, phần lớn trong câu chuyện, tất cả đều gọi anh là Thái phó.

https://thuviensach.vn

Thái phó khoảng 27 tuổi, diện mạo anh tuấn, ngọc thụ lâm phong, văn võ song toàn, bụng dạ tâm địa thì mưu mô tính bằng từng rổ. Đàn ông ngời ngời như này đương nhiên sẽ không bạc đãi bản thân, và số phận - thực ra là tác giả cũng không bạc đãi anh, trong nhà anh bà 3 bà 4 bà 5 có cả, à còn, còn cả biểu muội ngồi đấy vọng tưởng được cưới làm chính thất trong truyền thuyết nữa. Chính vì là kẻ không bạc đãi bản thân nên vị Hoàng đế nhìn ngon mắt ngon miệng kia anh cũng muốn nhúng chàm. Mặc dù trong đầu anh lúc này cũng thấy kỳ kỳ, cùng là đàn ông, làm sao lại có hứng thú mà nhúng chàm nhau nhỉ. Nhưng có kỳ đến mấy anh cũng kệ, bố thích là bố làm, nhìn ngon thế kia tạo điều kiện mà nhúng quá đi chứ. Quá trình tạo điều kiện để nhúng chàm thiên tử này vui cực, vui nhất là anh bạn Thái phó chả có tí tẹo day dứt tâm hồn về mặt đoạn tụ mới chả đồng tính này. Anh từng đề nghị với vị Hoàng thượng thiếu niên đáng yêu đại loại như: “Hoàng thượng cứ thả lỏng đi, nam nhân nào chả từng làm qua chuyện này, để thần phục vụ Hoàng thượng, thích cực!” Các bạn đừng hoang mang, đây không phải truyện đam mỹ đâu, ngôn tình đấy, đừng hoảng!!!!!

Sau này Hoàng thượng lộ ra mình là nữ nhi, Thái phó liền thi triển 72 phép thần thông tán gái và chiều người yêu. Như đã nói ở trên, Thái phó văn để trị quốc, võ để an bang cho nên chữ nghĩa cứ gọi là một rổ. Thái phó tán gái cách nói thì thơ vô cùng, nhưng nội dung cũng tục vô đối.

Ví dụ thế này, bình thường văn nhân cổ đại tỏ tình táo bạo lắm thì cũng chỉ:

“Trăng hôm nay cao quá, anh muốn hôn vào má”

Nhưng với Thái phó-không-bạc-đãi-bản-thân thì nó phải có trọng điểm kiểu như:

“Trăng hôm nay cao tít, anh muốn hôn vào…”

Vậy vậy đấy!

Tình yêu của Thái phó luôn luôn trực tiếp và lúc nào cũng nồng nàn mùi thịt. Những lời tâm tình của anh với Hoàng thượng luôn bị xâm chiếm

https://thuviensach.vn

bởi cái thứ đầy quá là phải giải phóng bớt của đàn ông. Tôi thề, từ đầu truyện đến cuối truyện luôn!

Giờ nói đến nữ chính của chúng ta: Hoàng thượng. Hoàng thượng của chúng ta 15-16 tuổi, tên là Niếp Thanh Lân, nickname rất đáng yêu là Trứng gà (vì là quả trứng nên là Thái phó nâng niu trên tay lắm nhé). Sau này lộ ra là gái thì Thái phó lại tạo một thân phận công chúa Vĩnh An trở về. Thế là cứ lúc nào làm giai thì là Hoàng thượng, lúc nào làm gái thì là Vĩnh An. Các bạn lại yên tâm, Hoàng thượng của chúng ta cũng không bị tâm thần phân liệt đâu, trạng thái tâm lý hoàn toàn bình thường.

Hoàng thượng hồi bé có anh trai sinh đôi, nhưng mà anh bị chết đuối nên mẫu phi liều lĩnh biến thành công chúa thì chết, hoàng tử còn sống, thế là thời niên thiếu của Hoàng thượng được nuôi dạy như một thằng con giai, không phải học giáo điều của đám đàn bà cổ đại. Hoàng thượng tư chất thông minh, cộng thêm được hưởng nền giáo dục của hoàng tử cung đình nên là tư tưởng không hề bị bó buộc, thậm chí có phần phóng khoáng.

Như sau...

Hoàng thượng từng khuyên nhủ Bát hoàng tỉ phải đi lấy chồng xa của mình rằng: “Lão chồng già của chị chết, chị bị mấy thằng con giai nhà lão cướp về làm vợ thì có làm sao. Giai trẻ như thế chả thích hơn à, tội gì!” Lời lẽ phản động thế này đương nhiên phải đến tai Thái phó rồi, đến tai kẻ luôn tự ti một cách ngu xuẩn về tuổi tác của mình và Trứng gà, và nó cũng là nỗi ám ảnh với Thái phó về tư tưởng phóng khoáng của Hoàng thượng đến cuối đời. Thái phó từng đay nghiến mãi cái chuyện Hoàng thượng không học Nữ tắc hay Nữ giới gì đó.

Rồi lần đầu tiên của Hoàng thượng với Thái phó nữa. Tất nhiên là có tác dụng của xuân dược, nhưng thiếu nữ cổ đại e ấp đếch gì mà nghển cổ ra hỏi: “Làm cái gì mà lề mề thế? Nhanh lên!” Các bạn thắc mắc Thái phó đang làm gì à? Thái phó hôm đó chui từ cống chui lên theo nghĩa đen, nên phải đi tắm, tắm những 2 lần liền, thơm ngào ngạt xong mới dám vào thị tẩm.

https://thuviensach.vn

Nói đến nội tâm, thì Hoàng thượng là một cô gái thuần cổ đại, trong đầu luôn có hình ảnh đàn ông thê thiếp thành đàn, nhưng phần lý chí của Hoàng thượng luôn hướng nàng nghĩ đến việc rời đi, đừng gia nhập vào hậu cung của người ấy, nàng không muốn như mẫu phi của mình, mòn mỏi và chết trong chờ đợi. Nếu tình yêu của Thái phó dành cho Hoàng thượng kéo đến ào ạt như bão, xâm chiếm tối đa, thì tình yêu của Hoàng thượng với Thái phó nó nảy nở từ từ, rụt rè từng bước. Hoàng thượng cực lý trí, đôi khi lý trí khiến người ta phát sốt ruột. Nàng luôn nhắc nhở mình với hình ảnh, Thái phó nếu có đăng cơ thì nàng cũng chỉ là một trong đám phi tử, nàng không muốn đánh mất bản thân. Cứ mỗi lần có 1-2 câu miêu tả tâm trạng nhớ nhung, ngập ngừng trước ngưởng cửa tình yêu của Hoàng thượng là tôi mừng lắm, chờ từng bước để cô bé đó mở lòng mình hơn. Đấy, cô thiếu nữ Hoàng thượng toàn lôi truyện này ra bổ não rồi tự ngược, trong khi anh Thái phó từ khi yêu cô thì quyết tâm tu luyện thuật trường sinh theo phái "Để vợ lên đầu, là trường sinh bất lão". Họ thật hiểu lòng nhau!!!!

Chính vì thế, diễn biến cuộc tình của đôi Thái phó với Hoàng thượng này có thể dùng từ "phường chèo" để miêu tả. Hôm nay cãi nhau ầm ầm, xỉa xói móc máy, dỗi phất áo bỏ đi, hôm sau lại làm lành, tí ta tí tởn... à, tình chàng ý thiếp. Động một tí là Hoàng thượng chê Thái phó già, và lão già kia dỗi đi ra chỗ khác đập bàn đập ghế, xong lại chạy về: Anh đây còn trẻ chán, hãy xem bản lĩnh của anh đây!

Trong cả quá trình thì Thái phó luôn là người chủ động, Hoàng thượng có lúc nào chủ động hay không thì tôi không nhớ, quên rồi. Và rồi điểm mấu chốt, tình tiết cao trào của tình yêu này là điều khiến tôi cảm động nhất. Các bạn cứ tưởng tượng thế này: Hoàng thượng vẽ quanh mình một vòng tròn an toàn, bán kính hẹp lắm, chỉ bằng một bước chân thôi. Thái phó của chúng ta đã tiến về Hoàng thượng 99 bước chân, vượt qua tất cả, mạnh mẽ vang dội đi hết 99 bước chân đó. Nếu Hoàng thượng dám bước một bước, tiến về phía Thái phó, kết cục truyện có lẽ là Hoàng thượng sẽ biến thành Hoàng hậu, sánh vai cùng vị tân Hoàng đế kia, đánh cược tương lai của mình. Nhưng không, người đi bước cuối cùng vẫn là Thái phó, anh chấp nhận

https://thuviensach.vn

bước thêm một bước nữa, tiến vào vòng tròn của cô bé kia, tạo cho cô bé sự an toàn tuyệt đối. Anh tặng cho người mình yêu toàn bộ con người anh, tất cả những gì anh có, trong đó có cả giang sơn Đại Ngụy này. Tất nhiên, anh có thể kéo cô bé đó ra, dùng cả đời để chứng minh cho nàng thấy, anh đáng để đánh cược thế nào. 3 năm nàng còn chưa tin thì 5 năm, 10 năm. Nhưng vì anh lại quá yêu cô bé Hoàng thượng đó, anh không muốn Hoàn thượng sống trong nơm nớp hay lo sợ về tương lai nữa…

Ờ, đổi lại, người lo sợ bây giờ là anh, haha, vì Hoàng thượng lại bị xúi giục nạp thêm nam phi tần cho phong phú hậu cung. Thái phó cứ nghiến răng nghiến lợi dặn Hoàng thượng mãi: Ta cho nàng cả giang sơn lẫn mỹ nhân - là ta, nàng mà dám léng phéng với thằng nào là ta tịch thu sạch. Thái phó còn "dặn dò" Hoàng thượng... ngay trên ngai vàng cơ. Đùa, các thế hệ quân vương sau mà biết nơi đây từng lưu dấu "lời dặn dò" của Thái phó thì chắc phải mang bệ rồng ra mà cọ rửa đến mấy trăm lần, có khi mang luôn cái ngai vào bảo quản trong hoàng lăng của đôi hôn quân yêu hậu đó cũng nên.

Quá trình thúc đẩy tình yêu của đôi trẻ này tất nhiên là không thể vắng bóng các nhân vật phụ. Cát trúc mã là một trong những người quan trọng nhất. Cát Thanh Viễn được ví như bạn thanh mai trúc mã của Hoàng thượng, Cát trúc mã cũng thông minh lắm, đẹp giai lắm, bụng dạ cũng thâm hiểm lắm. Cát trúc mã tốt tính cực, rất là chịu khó lấy thân báo đáp, chịu khó nhất truyện này luôn ấy. Ân điển của Hoàng tộc bao la, Cát trúc mã từng tỏ ý muốn leo lên long sàng lấy thân báo đáp Hoàng thượng mấy lần liền. Công chúa Nhạc Giao giúp Cát trúc mã lung lạc con em thế gia, làm thối nát từ bên trong ra đến bên ngoài, Cát trúc mã cũng cảm động, bèn lấy thân báo đáp công chúa Nhạc Giao. Có một bạn giai gì ý, dốc lòng đi làm nội gián cho Cát trúc mã, chỉ vì lời hứa sau này nghiệp thành sẽ lấy thân báo đáp của Cát lang. Cát trúc mã lưu lạc đến các bộ tộc phía Bắc, được tướng quân bộ tộc gì đó cưu mang, thế là cũng lấy thân báo đáp, cưới con gái Nô Lan của tướng quân đó. May mà trong truyện này Cát Thanh Viễn không mưu phản thành công, lên làm vua Đại Ngụy, chứ không với tính tốt của anh, kiểu gì

https://thuviensach.vn

anh cũng lấy hết mọi quý nữ của các công thần, quần quật lấy thân báo đáp để tỏ tấm lòng biết ơn. Mỗi người có một góc nhìn, và Cát trúc mã trong mắt tôi tốt tính vậy đấy.

Ngoài ra còn một loạt các nhân vật phụ nữa, không hề thừa một ai, và cũng không thể thiếu một ai. Nếu mà thiếu Nguyễn công công thì đọc giả lấy tư liệu đâu mà bổ não, nếu mà thiếu Đan Thiết Hoa - Đan ma ma thì lấy ai chăm sóc Hoàng thượng, nếu mà thiếu Tướng quốc Khâu Minh Nghiên thì lấy ai chăm sóc Đại Ngụy khi cả anh cả ả biến mất khỏi hoàng cung. Không có Lỗ tướng quân - Lỗ Dự Đạt thì lấy ai dâng hiến cặp môi trâu kia hút độc ở cái chỗ nhạy cảm của Thái phó. Và quan trọng nhất, nếu mà thiếu Ngô các lão thì lấy ai đưa ra chủ ý Đại Ngụy có một nữ đế, lấy ai xúi giục Hoàng thượng mở rộng hậu cung… Còn nhiều nhiều nhân vật nữa, ai cũng là một mắt xích trọng, ai cũng có màu sắc tính cách riêng, không lẫn đi đâu được. Có kẻ đáng giận, có người đáng yêu, có người vừa đáng ghét vừa đáng yêu.

À, chuyện H. Truyện thì chẳng có đoạn tả tả để cấm trẻ em đâu, nhưng lại nhiều câu chữ gây liên tưởng, hint cực nhiều, thể loại nào cũng có, kiểu gì cũng chơi. Sắc nữ thâm niên là thích cái loại nói năng thô thiển nhưng dí dỏm của Thái phó, cứ tủm tỉm mà cười thôi.

Đây là bộ truyện tôi dành rất nhiều cảm xúc, một phần vì tôi theo chân team editor cũng khá chăm chỉ, comment gần như theo từng chương khi ra lò, hình như tôi theo chân team editor từ chương thứ 30 mấy đấy. Thực ra giờ nhìn lại tôi cũng không biết mình từng lảm nhảm những gì sau từng chương nữa, nhưng tôi vẫn nhớ rõ mỗi một chương là một lần bổ não, tha hồ tưởng tượng và suy đoán, vui đáo để. Tôi cũng sẽ rất vui nếu các comment của tôi hay bài review này khiến các bạn giải trí một chút. Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ, bao giờ có ebook tôi sẽ ôm về đọc vài lượt nữa.

Oanh Nguyen

https://thuviensach.vn

https://thuviensach.vn

Chương 1

Tiếng trống canh vang lên. Tiếng gõ quen thuộc ấy nhắc nhở người lớn kẻ nhỏ trong cung, lúc này là đêm khuya vắng người, chỉ còn sự im lặng.

Hoàng cung lớn như vậy, bất kể chủ tử hay nô tài, vừa mới đến hay đã ở lâu, tất cả đều chẳng phân biệt trên dưới quỳ sấp trước đại điện, bóng của đoàn người phủ lên trên nền gạch vàng.

Trên khoảng sân rộng dưới điện, nước "Ào Ào" giội xuống nền đá, cọ rửa chừng ba lần, nhưng mùi máu tanh lẫn vào bùn đất trong kẽ đá vẫn ngoan cố bốc lên khiến người ta buồn nôn.

Chém đầu suốt một đêm, lưỡi đao cũng đã cùn, lúc này đao phủ nương theo ánh sáng lập lòe của ngọn đèn dầu dưới điện, lặng lẽ kiểm kê *chiếm lợi phẩm* trong sọt.

Quỳ gối trước đại điện, là một nhóm có nam có nữ có già có trẻ, mặt vàng như nền gạch. Dưới đũng quần vài người đã ướt một vũng, bốc hơi nóng hổi.

"Vệ Thái phó, công chúa hoàng tử trong cung đều đã ở đây, mời ngài qua xem!"

Người nói là Tổng Đô thống Lữ Văn Bá của Cấm quân - Đại tướng quân Trấn Viễn - từng càn quét ngàn vạn quân địch, đang khom tấm lưng thép, mời *Phụ chính* nước Đại Ngụy - Thái phó Vệ Lãnh Hầu lên đại điện.

(*) phụ chính: giúp đỡ việc triều chính thay vua.

Khuôn mặt tuấn tú trong trẻo nhưng lạnh lùng, như chẳng có gì thay đổi, cho dù tiến hành đảo chính suốt đêm, tự tay chém *chân long thiên tử* trên ngai vàng, tắm máu toàn bộ hoàng cung, hoàn toàn lật ngược bầu trời Đại Ngụy, nhưng trên khuôn mặt vẫn là vẻ ung dung lạnh nhạt.

https://thuviensach.vn

Mắt phượng sâu thẳm thờ ơ quét một vòng lên đám con cháu hoàng thất đã tè cả ra quần, cuối cùng lướt qua cái đám lạnh run đũng quần ướt đẫm đó, dừng lại trên một bóng dáng gầy yếu.

Đưa tay nhẹ nhàng chỉ một cái, lập tức có hai gã Cấm quân xách đứa bé ốm yếu gầy trơ xương từ trong đám người ra.

Nói đó là một đứa bé thì có chút quá đáng, chẳng qua do dinh dưỡng không đầy đủ trong thời gian dài, khiến cho vóc dáng của đứa trẻ mười lăm tuổi này nhỏ bé hơn so với bọn trẻ cùng lứa, chiếc cằm nhọn ngược lại càng làm nổi bật đôi mắt to trong suốt.

Vệ Lãnh Hầu thấy rất rõ, trong đôi mắt linh hoạt đó... Ngay cả nửa giọt nước mắt cũng không có, cố lắm mới nhìn ra, trong mắt lộ ra một ít tơ máu mệt mỏi, mới có chút phù hợp với thảm kịch vừa xảy ra trong cung.

“Bẩm Thái phó, đó là ... Con trai thứ mười bốn của tiên hoàng vừa “băng hà” - Niếp Thanh Lân, do Lệ Tần vừa mới qua đời ở Quảng Ân cung sinh ra, năm nay đã mười lăm.” Dù nắm rõ danh sách mọi người trong cung, Nguyễn công công cũng phải ngẫm một lúc, mới đột nhiên nhớ tới tên tuổi của vị hoàng tử bị bỏ quên này, vội vàng đứng phía sau Vệ Thái phó nhỏ giọng bẩm báo.

“Mười lăm? Tuổi hơi lớn...” Vệ Thái phó thờ ơ nói.

Là *thân tín* của Vệ Thái phó, Nguyễn công công lập tức nhận ra suy nghĩ của bề trên, vội góp lời: “Tuổi hoàng tử thứ mười sáu của Ninh Phi ở Vĩnh Ninh cung khá thích hợp, chỉ mới sáu tuổi, ngây thơ không biết gì, đang cần Thái phó dốc lòng dạy bảo.”

Khi nói chuyện, thị vệ bên cạnh liền túm một đứa trẻ hơi mập mạp lẫn trong đám phi tần lụa là gấm vóc, ném nó tới trước mặt Vệ Lãnh Diêu.

Thập Lục hoàng tử khẽ nâng mắt nhìn nam tử cao lớn trước mặt, chạm vào cặp mắt tràn đầy băng giá kia, nhớ tới lúc chạng vạng tối khi hắn đánh đến cửa cung, một kiếm hung ác chém chết phụ hoàng, lập tức sợ đến run rẩy, há to miệng nhìn về phía đám người hô lớn: “Mẫu phi, cứu con!”. Hô xong, liền hôn mê bất tỉnh.

https://thuviensach.vn

Ninh phi thấy hoàng nhi của mình chịu khổ, cũng lấy lại được chút can đảm đã bị dọa mất, dù sao cũng là phi tần được tiên hoàng chiều chuộng nhiều năm, phụ thân còn là Vinh thượng thư chức vị cao của bộ Lại, là quý nữ được cưng chiều xuất thân từ nhà làm quan nhiều đời, đối mặt với loạn thần giết vua, không nhịn được mà bày dáng vẻ thường ngày ra: "Vệ ... Vệ Thái phó, nó chỉ là đứa trẻ, có chuyện gì, ngài cứ nhằm vào ta, lại nói tình bằng hữu giữa cha ta và Thái phó ngài cũng sâu đậm, ngài... nể mặt ông ấy, tha cho Kỳ nhi của ta đi..."

Vệ Lãnh Hầu nhìn gương mặt như hoa sen mang lệ của Ninh phi, cũng dốc lòng suy nghĩ một chút, sau đó nói: "Vinh gia các người dựa vào sự yêu chiều của nhà vua, tùy tiện vơ vét mồ hôi xương máu của dân, mê hoặc thánh giá, nhiễu loạn triều cương, nhưng nghĩ lại, ta cũng nên nể mặt Vinh Các lão một chút... Nếu ông ta đã sớm bệnh nặng qua đời trong phủ của mình, các người làm con cháu, cũng nên đi theo chăm sóc ông ấy."

Vừa dứt lời, Ninh phi lớn tiếng kêu thảm thiết, vốn nghĩ phụ thân mình là cọng cỏ cứu mạng sau cùng, lại không ngờ, lúc trong cung có biến, nhà mẹ đã sớm chịu tai họa bất ngờ, xem ra Vệ Lãnh Diêu đã sớm biết phụ thân mình từng bày kế hãm hại hắn, xem ra tên nghịch thần tim lạnh này nhất định sẽ không bỏ qua cho mình và Kỳ nhi...

Vô cùng tuyệt vọng, nhưng lại vô cùng thông suốt, đứng dậy giống như người điên tức giận phẫn nộ xông về phía Vệ Lãnh Diêu.

Đáng tiếc còn chưa tới gần, thị vệ bên cạnh đã sớm rút đao chém tới, người từng là mỹ nhân yêu kiều xinh đẹp nhất lục cung giật giật vài cái, lập tức ngã vào vũng máu.

Cùng lúc đó, bãi nước dưới đũng quần của đám quý nhân trong đại điện càng nồng hơn, mùi khai ngấy xông lên khiến bọn thị vệ đều không nhịn được nhíu mày. Đám phi tần quen được nuông chiều lại bị dọa ngất thêm vài người.

"Tiên đế vì bệnh băng hà, nhưng triều đình không thể một ngày không có vua, Vinh gia dựa vào *vinh sủng* của họ ngoại, làm loạn triều cương, sắc

https://thuviensach.vn

lập tân quân, cũng không thể không suy tính nhân phẩm của họ ngoại...”

Vài lời ít ỏi cũng đủ khiến linh hồn nhỏ bé của Nguyễn công công sớm bị dọa sợ đến mức nổ tung tóe bay đầy trời, trong lòng không khỏi tự mắng mình quá hồ đồ.

Vệ Thái phó này tuổi trẻ đắc ý, số làm quan một đường thuận lợi, dốc sức nhiều năm, vây cánh của hắn ở vương triều Đại Ngụy dần dần lớn mạnh, đáng tiếc một núi không thể có hai hổ, Vinh gia mấy đời làm quan sao lại cho phép một dân thường không có tổ tông che chở giúp đỡ lại lên như diều gặp gió, đấu đá trên triều thời gian qua vẫn luôn gay gắt.

Quyền thần tranh đấu, nếu đế vương có chút khôn ngoan thì chỉ cần ngoảnh mặt làm ngơ, dàn hòa một chút, vẫn xem như cân bằng được các lực lượng, hỏng là hỏng ở tiên đế Ngụy Minh đế, đắm chìm vào *nữ sắc*, mê muội vô năng, trước là một mực nâng đỡ Vệ Lãnh Diêu, nuôi hổ ủ họa, sau thì không biết vì sao, lại có lòng muốn nhổ cỏ tận gốc.

Đáng tiếc Vệ Lãnh Diêu đã sớm đoán được, quyết định thật nhanh, chớp thời cơ tiến hành ép vua thoái vị, chém sạch từng tai họa ngầm có hại cho mình.

Ngặt nỗi tiên đế dựng nước Đại Ngụy cũng sáng suốt, đã chia hoàng tộc họ Niếp đến nhiều nơi, phân đất phong Vương, vài Vương gia hoàng tộc đã nuôi binh lính tự vệ, nếu ngay lúc này, thay vua đổi chúa thành họ khác, chỉ sợ đám chư hầu dã tâm bừng bừng này sẽ có cớ phất cờ.

Lúc này Vệ Thái phó đang muốn nuôi một tiểu Hoàng đế bù nhìn, đợi thời cơ thích hợp, mới *thuận lý thành chương* mà chiếm lấy.

Nghĩ lạ thì, khi không mình lại đề cử cháu ngoại kẻ thù của Vệ Thái phó, thật đúng là lẩm cẩm, nên đâm đầu vào cột trụ trên đại điện chết cho rồi.

Không đợi Nguyễn công công lau mồ hôi lạnh, Vệ Thái phó đã nhẹ nhàng nâng cằm của Thập Tứ hoàng tử Niếp Thanh Lân vẫn luôn lẳng lặng quỳ ở một bên, nửa rũ mắt quan sát môt phen sau đó mở miệng: “Nghe nói y là một kẻ tàn tật.”

https://thuviensach.vn

Nguyễn công công chấn động, không ngờ mấy chuyện bí mật hậu cung này Vệ Thái phó cũng biết, có lẽ đã cân nhắc lựa chọn con rối từ lâu, vội hắng giọng đáp: “Bẩm Thái phó, nghe các cung nữ được ban cho các hoàng tử nói, Thập Tứ hoàng tử này đúng là ... không được.”

Sau khi Vệ Lãnh Hầu nói xong, liền tinh mắt phát hiện, Thập tứ hoàng tử vẫn luôn bình tĩnh thản nhiên cuối cùng cũng hơi run rẩy... Thú vị, tự tôn của nam nhi bị đánh nát trước mặt mọi người, xem ra còn làm cho thằng nhóc này đau lòng hơn cái chết thảm khốc của phụ hoàng...

Nếu như không nhất định phải giữ lại thằng bé tàn phế mang trên mình dòng máu Hoàng gia này để chặn miệng đám quần thần đông đảo kia, Vệ Lãnh Hầu thật sự muốn cởi quần của đứa bé tàn phế này ra, từ từ tận hưởng trò đùa tai quái.

“Một hoàng tử thất sủng đã lâu, không có mẫu phi che chở, ít đi vẻ kiêu căng, chính là phúc của dân chúng Đại Ngụy...” Giọng nói trầm thấp của Vệ Lãnh Hầu vang vọng trong đại điện.

Khi nói chuyện, đứa trẻ gầy gò kia đã bị nam nhân cao lớn dùng một tay nhấc lên.

“Lập Thập Tứ hoàng tử Niếp Thanh Lân làm tân hoàng của Đại Ngụy.” Câu nói mạnh mẽ âm vang, đóng dính một thiếu niên mười lăm tuổi gầy gò lên ngôi vị Hoàng đế.

Sau đó cả đại điện lại rối loạn một trận, phàm là phi tần hoàng tử có gia tộc làm quan đều giam lỏng ở biệt viện, còn lại đều tống vào nhà giam lãnh cung, từ nay không thấy ánh mặt trời. Thiếu niên bị *cung nhân* mang về tẩm cung của Hoàng đế nghỉ ngơi, nghe tiếng gào khóc sau lưng, không nhịn được khẽ thở dài một tiếng.

Lúc này đang là cuối thu, nhìn lá rụng ngoài điện, khiến lòng người sinh buồn rầu, vốn tưởng rằng đã chịu hết nỗi khổ của *thâm cung*, dù không thể sớm ngày thoát khỏi hoàng cung thăm thẳm, ít nhất cũng có thể chết theo mọi người, không ngờ lại có thể bị biến thành con rối, cách sống này thật sự

https://thuviensach.vn

rất gian nan, chỉ có thể dựa vào tâm trạng của Thái phó, ngày nào đó hắn vui vẻ, phán một câu *"Hoàng thượng nên đi rồi!"*

Thế nên hôm đẹp trời đó, là lúc mình băng hà.

Nhưng mà, dù sao tạm thời cũng còn sống, chẳng qua cuộc sống sau này... Nên chịu đựng thế nào đây?

Chờ đến khi về tới tẩm cung, có chút vui mừng phát hiện, thị nữ An Xảo Nhi luôn hầu hạ mình từ bé cũng đang chờ trong điện.

Bọn thái giám cung nữ trong cung đều biết rõ, Đại Ngụy đã bị lật trời, tân hoàng mới lập chẳng qua chỉ là một vật trang trí, chả thèm xu nịnh.

Đợi khi tất cả cung nhân đều lui ra, An Xảo Nhi thả màn che tầng tầng lớp lớp trên long sàn xuống, lo lắng hỏi: "Điện hạ, người . . . không bị phát hiện chứ?"

Lúc này, Thập Tứ hoàng tử Niếp Thanh Lân cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm, chậm rãi cởi quần áo của mình, nhìn vẻ mặt căng thẳng của An Xảo Nhi, mỉm cười an ủi: "May là trước khi bị bắt lên đại điện không uống quá nhiều nước, bên cạnh ta toàn là nước tiểu, ngay cả Lục ca thường ngày thanh cao cũng thả cửa vài lần, thiếu chút nữa làm ướt quần áo của ta luôn, cũng chỉ có đáy quần ta là khô ráo, bằng không bị cung nhân bắt thay quần ngoài đó, thì đúng là cực kỳ không ổn."

An Xảo Nhi nhìn bộ dạng gặp chuyện động trời mà cứ nhẹ như không của chủ tử, không khỏi thở dài: "Đây đúng là 'một lần sẩy chân họa theo nhau đến', năm đó Lệ Tần bước sai một bước lại hại Điện hạ ngài..."

Lúc này Niếp Thanh Lân vẫn ung dung cởi áo ngoài, tháo lớp áo phủ thêm, lộ ra cơ thể mỏng manh, tuy hơi gầy yếu, nhưng chỉ cần tinh mắt, lập tức có thể phát hiện ra ngực hơi nhô lên khác thường... Hoàng tử gì chứ, rõ ràng là một công chúa chưa trổ mã hoàn toàn.

An Xảo Nhi lại thở dài: "Giờ có thể giấu dếm tốt, cao thấp không ai quan tâm, nhưng tuổi càng lớn, thì sao có thể tiếp tục giấu chứ?"

https://thuviensach.vn

Niếp Thanh Lân thay áo ngủ, nhìn nhìn vẻ mặt u sầu của An Xảo Nhi, mỉm cười khuyên nhủ: “Các thúc bá của ta đâu phải là đèn đã cạn dầu, Vệ Thái phó kia muốn bình định thiên hạ thì phải dốc sức, không rảnh rỗi đâu mà tra xét xem ta là thật hay giả. Chỉ là về sau ta và ngươi đứng mũi chịu sào, lời nói việc làm càng nên thận trọng, chỉ cần nhớ kỹ Vệ Thái phó kia mới là chủ nhân thật sự của hoàng cung này, trước mặt hắn phải cúi đầu ngoan ngoãn nghe theo, tuyệt đối chớ xem mình là *chân long thiên tử* mà bày đặt khắc ghi ‘thù nước hận nhà’ gì đó là được.”

An Xảo Nhi gật đầu một cái, nàng ta đã sắp ba mươi, nán lại trong cung cũng đã nửa đời, đạo lý này sao có thể không hiểu? Vốn muốn dặn dò Thập Tứ điện hạ, giờ xem ra đứa nhỏ này đã sớm suy xét thấu đáo.

Haiz, cốt nhục còn lại duy nhất của Lệ Tần, nếu thật là nam, hắn sẽ là một nam nhi đội trời đạp đất!

Ngặt nỗi tạo hóa trêu ngươi, sai một ly lại đi một dặm mà bước đến tình thế này ... Nhớ tới cái kẻ lòng muông dạ thú giết người như ngóe - Vệ Thái phó kia, An Xảo Nhi cảm thấy tương lai của chủ tử thật tối tăm, tên giặc cướp kia sao có thể để điện hạ ngồi trên ngai vàng sống đến khi trưởng thành tự mình chấp chính được chứ?

Tính ra cũng chỉ một năm nữa là điện hạ đến tuổi mười sáu trưởng thành, chỉ sợ còn chưa tới *sinh thần* mười sáu tuổi, một ly rượu độc đã ban tới...

Mạng của đứa bé này... trước giờ đều không do nó tự mình quyết định!

Chương 2

Đại lễ đăng cơ của tân hoàng Đại Ngụy chưa từng keo kiệt nghèo túng đến như thế.

Nguyễn công công đứng ở trên cao nhẹ giọng đọc cái gọi là di chiếu của tiên hoàng lúc lâm chung, văn võ bá quan phía dưới đều cúi đầu lắng

https://thuviensach.vn

nghe dặn dò sau cùng của tiên hoàng, dập đầu với tân đế.

Niếp Thanh Lân phải đội mũ miện tượng trưng cho ngôi vua cao quý, thân hình gầy yếu mặc bộ long bào quá cỡ, ngồi một mình trên ngai vàng to lớn, diễn tả trọn vẹn mùi vị của sự lẻ loi.

Phải nói là, bộ quần áo gấp gáp không kịp may nên chẳng vừa người kia càng nổi bật vị tân hoàng nghèo túng của Đại Ngụy, thật có chút không đúng mực.

Điểm chết người là cạnh đó, còn xa hoa hơn ngai vàng, là cái ghế vàng – mắt điểm bằng minh châu cực lớn, trên lưng ghế là một con giao long đang cuồn cuộn trong dòng nước siết chạm khắc từ vàng kéo thành sợi.

Đây là ghế ngồi của Vệ Thái phó.

Tuy Giao long không có sừng, nhưng sau ngàn năm sẽ lại hóa rồng, nhất là ác giao hung tợn răng nhọn vuốt sắc yêu khí ngút trời, là rồng thì sao chứ, cũng sẽ bị yêu quái hung tợn chém giết cắn nuốt.

Ít nhất, con rồng thật Niếp Thanh Lân này hoàn toàn bị sát khí thổi thành con giun, đội mũ miện ba cân, quấn trong túi vải hoàng bào, ngoan ngoan ngoãn ngoãn ngồi rũ mắt, hết lòng hết sức đóng trọn vai con rối.

Nhớ khi xưa tiên hoàng vào triều khá ngang ngược, thậm chí chỉ vì quan điểm trái ngược mà cãi vã với các đại thần.

Nhưng hôm nay, tiên hoàng chết bất đắc kỳ tử một cách quái dị trong đêm, hoàng tử nhỏ tuổi không được cưng chiều đột nhiên đăng cơ, rường cột cả triều hiếm khi hòa hợp êm thấm, không hề nghi ngờ mà vây quanh vua mới đăng cơ.

Nhưng người sáng suốt đều biết, người mà bọn họ tung hô là ai trong hai cái ghế trên kia.

Nếu còn chưa rõ, hãy nhìn vẻ mặt biến đổi của đại đa số *đồng liêu* bên cạnh đi, cẩn thận suy nghĩ đến số phận của những đại thần đã mất tích mà xem, dập đầu cúi lạy càng lúc càng ngoan ngoãn cung kính.

https://thuviensach.vn

Một thế hệ *Gian hùng*[1] với thủ đoạn sấm chớp như thế, Vệ Lãnh Hầu chính là "Rường cột" trăm năm mới có.

(1) gian hùng chỉ những người tài giỏi, dũng mãnh nhưng con đường của họ không được chính trực cho lắm, Tào Tháo là 1 gian hùng tiêu biểu.

Nghĩ như vậy, Niếp Thanh Lân không khỏi đưa mắt vụng trộm liếc nhìn người ngồi bên cạnh.

Cũng khó trách có người xưng tụng hắn là đệ nhất mỹ nam của Đại Ngụy. Gương mặt thoát tục phối hợp với thân hình to lớn cao gầy, cộng thêm một thân triều bào[2] màu đen chỉ vàng, không chừng người không rõ nội tình sẽ thầm than một câu: Thật là thần tiên trong tranh!

(2) triều bào: áo quan mặc khi lên triều.

Nam nhân cần phải như vậy, tướng mạo, thông minh, lòng dạ độc ác, mọi thứ đều không thiếu, thật khiến người ta hâm mộ.

Phụ hoàng ngông cuồng tự đại của nàng năm đó sao lại mờ mắt, trong đại điện đầy các sĩ tử dự thi lại chọn ra được một vị rường cột nước nhà như thế?

Xem ra câu chuyện Bá Lạc[3] và thiên lý mã, cách bi kịch lấy oán báo ơn cũng chỉ một bước mà thôi!

(3) Bá Lạc: người thời Xuân Thu, nước Tần, giỏi về xem tướng ngựa. Ngày nay dùng để chỉ người giỏi phát hiện, tiến cử, bồi dưỡng và sử dụng nhân tài.

Trong lúc hồn nàng đang mải mê dạo chơi, thì giọng nói lanh lảnh của Nguyễn công công tiếng sau cao hơn tiếng trước vọng vào màng nhĩ: "Hoàng thượng... Hoàng thượng, nên khởi hành đi tế tổ..."

Lúc này Niếp Thanh Lân mới phát hiện, chẳng biết từ lúc nào ánh mắt của mọi người trên điện đều chuyển hướng về phía mình, mà Vệ Hầu gia vừa mới thăng chức làm Nhiếp chính vương, đang đưa tay, mắt đầy rét lạnh nhìn về phía tân đế đang ngẩn người mất hồn trên ghế rồng.

https://thuviensach.vn

Hoàng đế tuổi nhỏ, theo như lễ chế[4] mà nói, sau đại điển đăng cơ, cần phải có đại thần phụ chính giúp đỡ, dắt tay đến thái miếu tế tổ.

(4) lễ chế: quy định về lễ nghi.

Nhưng khi Vệ Lãnh Hầu đưa tay về phía tân đế thì tiểu Hoàng đế lại làm như không thấy, mặc kệ cái người như Diêm Vương đòi mạng kia, đưa tay gượng gạo đứng trước mặt văn võ bá quan trong đại điện.

Ngay lập tức, trong đám đó có người bắt đầu rục rịch. Tuy bị thủ đoạn như sấm chớp của Vệ Lãnh Diêu thu phục, nhưng hành động thí vua ép thoái vị của hắn, mọi người đều biết rõ.

Vốn nghĩ tân đế yếu hèn, xem ra chỉ có thể mặc cho gian thần thao túng, không ngờ cũng có khí phách, dám gây khó cho Vệ Lãnh Diêu trước ánh nhìn chăm chú của mọi người.

Tiên đế trên trời linh thiêng có thể nhắm mắt rồi! Chỉ tiếc tân đế còn nhỏ tuổi, sợ rằng trải qua chuyện này, cũng bị tên bại hoại họ Vệ xuống tay ác độc, *cha chết con theo*, khốn khổ bị đưa vào "*hai mươi lăm điều hiếu thuận*", cũng hoàn thành một câu chuyện đẹp.

Niếp Thanh Lân thầm run rẩy, cái tật xấu lơ đãng này, sao lại phải phải vào thời điểm nguy hiểm này? Thấy mặt Vệ Lãnh Hầu không chút thay đổi thu tay về, định xoay người rời đi, đáy lòng nàng thầm quát lớn: "Chết rồi!"

Vệ Lãnh Hầu mặt lạnh hẹp hòi, là chuyện mọi người đều biết, đại lễ đăng cơ hôm nay, văn võ bá quan diễn thật xuất sắc, vậy mà lại bị bù nhìn như mình làm mất hết mặt mũi, cơn giận lôi đình này sẽ bốc đến đâu đây?

Không cần xem *hoàng lịch*, cũng biết ngày mai là ngày tốt để băng hà!

Vì vậy, không đợi các vị đại thần thầm suy nghĩ ra đủ loại chuyện cảm động về *hai mươi lăm điều hiếu thuận*, thân hình tân đế đã nhanh hơn thỏ.

Liền thấy thân hình gầy yếu xốc áo bào rộng thùng thình, lảo đảo một cái liền lao vào lòng Vệ Hầu gia.

Vệ Lãnh Hầu chỉ cần cúi đầu xuống, liền trông thấy khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn khẽ cau mày nhẹ giọng nói với mình: "Vệ Hầu chậm chút đã,

https://thuviensach.vn

chân trẫm ngồi bị tê, phản ứng không kịp... “

Nói xong, nàng thản nhiên dựa vào thân hình cường tráng của Hầu gia quyền thế ngập trời, tùy tiện nhét bàn tay nhỏ bé của mình vào trong bàn tay hắn.

Hành động thiếu khí phách này của tân đế, làm cho chúng thần đang chờ đợi một màn vua tôi giằng co tranh chấp hoàn toàn thất vọng.

Cùng lúc thở dài thầm than Đại Ngụy diệt vong rồi, họ lại lần nữa khúm núm, nhắm mắt theo sát sau *loan giá* của tân đế.

Mà Nguyễn công công lại lau mồ hôi lạnh, lòng thầm réo “Tiểu tổ tông liều mạng”, sau đó ngửa đầu hô to một tiếng: “Khởi giá!”

Theo lý mà nói, tân đế lên loan giá, quyền thần phụ chính phải đi cạnh loan giá.

Nhưng có mượn tám lá gan, Lễ bộ thị lang cũng không dám trực tiếp lên lớp khuyên can, bảo Nhiếp chính vương xuống đi bộ cùng quần thần.

Ngồi trên loan giá rộng lớn, Vệ Lãnh Hầu nhìn nhìn thiếu niên yếu ớt bên cạnh mình, lần nữa phát hiện, vị hoàng tử không quá *xuất chúng* này, đúng là không hề sợ mình ...

Nếu là trước đây, có lẽ là bị vẻ ngoài hiền hòa nho nhã của mình đánh lừa, nhưng chỉ mấy ngày trước, tiểu hoàng tử tận mắt thấy một màn đánh chiếm hoàng cung đầy máu tanh, biết rõ mình tự tay chém phụ hoàng của nó, giờ lại có thể lơ là ngồi bên cạnh mình?

Trong đầu ngàn suy vạn nghĩ, miệng lại thản nhiên hỏi một câu: “Xem ra Hoàng thượng cũng chẳng sợ vi thần đâu nhỉ?!”

Chương 3

Niếp Thanh Lân nghe nói thế, ngẩng đầu liếc nhìn gương mặt tuấn tú nhưng lạnh lùng của Vệ Lãnh Hầu, nhất thời không hiểu được ẩn ý trong câu

https://thuviensach.vn

nói của hắn, liền cẩn thận mở miệng: “Thuở nhỏ thân thể Trẫm ốm yếu, đến thư phòng đọc sách cũng chậm hơn các hoàng huynh khác. Khi còn sống mẫu phi cũng từng trách cứ lễ nghi của Trẫm với người khác có phần thiếu sót, nếu có chỗ nào thất lễ, kính mong Vệ hầu đừng kiêng kỵ lễ nghĩa quân thần, hãy cứ chỉ ra, sau này Trẫm tất sẽ chú ý hơn.”

Chẳng biết tại sao giọng của thiếu niên này lại có chút khàn khàn, kèm theo chút ngọt ngào của trẻ con. Lời nói có chút kiên cường phun ra từ miệng của đứa trẻ này, không ngờ lại có nét mềm mại của người đất Ngô vùng Giang Nam, thổi vào tai khiến người ta tê dại.

Vệ Lãnh Hầu thoáng nhíu mày, trước nay nam tử hoàng tộc Niếp thị đều có vóc dáng cao lớn cường tráng. Ví như tiên hoàng, mày rậm râu đen, lưng hùm vai gấu, nhưng riêng vị Thất hoàng tử này, tướng mạo và điệu bộ lại giống Lệ phi đến từ Giang Nam kia, hơn nữa còn là gã “Thiên tàn”, bẩm sinh đã khiếm khuyết, hầu kết cũng chưa lộ ra, nếu chỉ nghe giọng nói độc đáo này, thực không phân biệt được là trai hay gái.

Vốn nghĩ thiếu niên này hẳn có chút thông minh, lập làm Đế e rằng sẽ để tồn tai họa, sát ý vừa bốc lên trong đầu Vệ Thái phó, liền bị giọng nói mềm mại dịu dàng như tơ dập tắt.

Loại mặt hàng mềm mại không rõ trai gái này, dù có đưa lên vị trí cửu ngũ chí tôn cũng khó mà phục chúng.

Nghĩ như vậy, Vệ Lãnh Hầu cũng lười nói nhiều với đứa trẻ vô dụng sớm muộn gì cũng chết này, ngồi sừng sững trên loan giá rộng rãi, hơi híp mắt, chẳng biết đang nghĩ chuyện sâu hiểm khó dò gì.

Niếp Thanh Lân co rụt ở một góc loan giá, sau khi kiểm điểm thấy vẻ hồi hộp của mình còn chưa đủ, bèn nhích cơ thể lại gần hơn chút, bày ra dáng vẻ chờ nghe dạy.

Quả nhiên sau khi cẩn thận mười phần, tế tổ tiến hành vô cùng trót lọt.

Thông thường sau khi tế tự xong, đám quần thần sẽ thân thiết phân chia thịt cúng tế, đóng gói mang về nhà.

https://thuviensach.vn

Nhận thịt là hưởng được phúc của hoàng gia, xưa nay sau tế tổ, việc này đều bị tranh giành sống chết.

Ai có vận may trở thành sủng thần, chức quan của ai sắp tuột không phanh, chỉ cần nhìn độ lớn nhỏ của tảng thịt và đĩa điểm tâm trong hộp là hiểu ngay.

Thế nhưng hôm nay, sau khi hoàn tất lễ tiết cúng tế, đám quần thần tán gẫu vài câu rồi tứ tán như chim bay thú chạy.

Bức tranh tiên hoàng chết thảm còn chưa khô mực đâu đấy! Tế phẩm bày trước mặt ông ta oán khí quá nhiều, phỏng chừng ăn cũng chả được chút phúc nào, mà xui xẻo nửa đời sau là không thể thiếu.

Song tân hoàng lại chẳng thèm để ý đến quỷ thần, sớm đã nhìn chòng chọc vào miếng thịt nướng to tướng đỏ hồng phát sáng kia. Chủ tế vừa dứt lời, liền căn dặn tiểu thái giám bên người nhặt thịt tươi nóng hổi mang về cung.

Phải biết rằng, nhiều ngày nay trong bụng tân hoàng đều là chay lạt.

Không biết đám đầu bếp ngự thiện phòng có đang thương tiếc tiên hoàng hay không mà mùi vị cũng thê thảm theo, độ lửa cũng không chính xác, liên tục mấy ngày, ngự thiện gì mà miếng thịt hiếm hoi lẫn trong đám rau xanh mỏng không dính nổi lên đầu đũa, cho dù kiên trì nhai nuốt, cũng chỉ vài ngụm là sạch sẽ, Niếp Thanh Lân thở dài một tiếng, cái chức hoàng thượng này còn không dễ chịu bằng gã hoàng tử bị vứt bỏ trước kia nữa.

Những năm mẫu phi bệnh tật triền miên, tâm tư tranh sủng cũng nhạt dần. Cuộc sống của mình cũng dễ chịu hơn nhiều, thậm chí trong xó xỉnh tại tiểu viện sâu trong Thiên cư mình cũng có được một cái bếp nho nhỏ, thứ nhất là để đung chén thuốc cho mẫu phi, không phải chịu ánh mắt của bọn nô tài chuyên đội trên đạp dưới; thứ hai là làm được chút thức ăn ngon miệng cho mình.

An Xảo Nhi là thị nữ được Lệ phi mang từ nhà mẹ đẻ tới, tay nghề không tệ.

https://thuviensach.vn

Lệ phi có xuất thân từ thương nhân, nhà mẹ đẻ có vài tửu lâu rất nổi danh tại Giang Nam, lúc bấy giờ được hoàng thượng thịnh sủng, ăn uống đều rất ngon lành tinh xảo.

Sau này không còn ân sủng nữa, cái khác có thể nhịn nhưng riêng việc ăn uống lại không thể nhịn được.

Niếp Thanh Lân không thừa hưởng tính tình của Lệ phi, nhưng giọng nói mềm mại lại giống hệt mẫu phi. Hơn nữa phải giả thành nam tử, Lệ phi sợ nàng ăn nhiều sẽ trưởng thành quá nhanh, lộ ra đường cong của nữ nhi, cho nên vẫn chỉ cho ăn năm phần no.

Nếu số lượng đã không đủ, vậy phải dùng độ ngon miệng bù vào.

Mặc dù bản tính trời sinh của Niếp Thanh Lân là luôn tích cực, nhưng trong lòng tự biết lúc này tính mạng của mình sẽ không kéo dài. Sinh mệnh ngắn ngủi nếu so với một ngày ba bữa, thời gian một năm cũng giống như sợi mì non mềm, càng kéo càng dài.

Thiếu niên Thiên tử tự nhận là mình không có thủ đoạn lật gió gây mưa như Vệ Thái phó, chỉ có thể thật thà ăn một ngày ba bữa, mới giữ vững tinh thần làm tốt vai trò con rối.

Nguyên liệu dụng cụ nấu ăn trong tẩm cung Hoàng đế không bằng trong Quang Ân cung lúc xưa, quan trọng nhất là cũng không có cái bếp nhỏ nào.

May mà sắp vào đông, nội thị giám đã đưa chậu than tới. Chỉ cải tạo một chút, hâm nóng thức ăn cũng không khó khăn gì.

Sau ngày tế tổ, trận tuyết đầu đông phủ xuống.

Niếp Thanh Lân vốn đã sớm rời giường rửa mặt chải đầu sửa sang quần áo, tóc cũng đã buộc xong, đang vén tay áo chờ lên loan giá đi lâm triều. Nhưng giày vò một trận xong, lại không chờ được loan giá của Thái phó.

Sau khi An Xảo Nhi bảo tiểu thái giám đi thúc giục, một đại thái giám chạy vặt mới lười biếng đi đến truyền khẩu dụ của Thái phó, nói là trời lạnh

https://thuviensach.vn

đường trơn, không tốt cho thân thể hoàng thượng, không cần phải tự mình lâm triều.

Đây rõ ràng là không để tân hoàng vào mắt! Nếu là con trai ngoan của tiên hoàng, nhất định sẽ vô cùng buồn bực đau thương, mắng Thái phó là kẻ lòng muông dạ thú.

Nhưng Niếp Thanh Lân chỉ thản nhiên, thay áo mũ, khoác chiếc áo đã cũ, ngồi trước chậu than đọc sách giải trí.

Khi đọc tới đoạn tài tử giai nhân uống rượu hoa quế, ăn bánh trung thu dưới trăng sau đó chui vào màn che trên giường, ván giường rung kẽo kẹt, nàng chợt ngẩng đầu, phát hiện ngoài phòng mặt trời đã ngả về Tây, bỗng cảm thấy bụng có chút trống rỗng.

Vì thế bèn gọi An Xảo Nhi đem miếng thịt cúng tế đêm trước xắt ra vài miếng thật mỏng, sau khi ướp chút mỹ tửu lâu năm trên tế tự, nhét vào cái bánh bao cũng xắt thành những miếng thật mỏng, nướng một lúc trên chậu than, đợi đến khi hai mặt đều vàng óng, vỏ bánh ngoài cháy trong mềm, hương rượu đậm đà lẫn cùng nước thịt – không lãng phí mà thấm vào bánh bao, cắn nhẹ một miếng, chẳng những không có mùi hôi của thịt để qua đêm, trái lại còn có mùi vị thơm ngon tươi sống hòa vào trong miệng lưỡi.

Đang vui vẻ cắn hai miếng thịt ngon, tiểu thái giám canh cửa bỗng run rẩy hô to, “Vệ Thái phó yết kiến.”

Lời còn chưa dứt, nam nhân cao lớn đã vén rèm cửa bước vào trong điện.

Bên ngoài tuyết rơi dày đặc, nam nhân vận một chiếc áo lông màu đen rộng rãi, bông tuyết còn đọng cả lớp trên vai, toàn thân toát ra hàn khí bức người, khuôn mặt tuấn tú mê người tràn đầy buốt giá.

Thái phó đại nhân vừa nhịn đầy một bụng tức trên triều, sau khi hạ triều liền đi tìm tiểu Hoàng đế xui xẻo. Vốn nghĩ hôm nay không cho đứa trẻ lên triều, chắc hẳn đang thấp thỏm trong điện, không ngờ vừa vào điện lại bắt gặp cảnh tượng khác hẳn.

https://thuviensach.vn

Những món trang trí quý giá trong điện sớm đã bị nội thị giám có mắt nhìn lấy đi, nội điện trống rỗng không còn chút khí thế xa hoa lãng phí nào như khi còn tiên hoàng, ngay cả chậu than dùng để sưởi ấm cũng không phải là than trắng tinh xảo trong đại nội mà là than đen bốc khói, thế nhưng con rối nhỏ kia lại còn vui mừng sung sướng. Nằm bên mép giường ôm chăn bông, chậu than đặt bên chân, trên chậu than đặt mấy thanh trụ bằng đồng đã được cải tạo, dẫn làn khói đen đặc ra ngoài cửa sổ.

Trên cái bàn nhỏ cạnh giường bày một đĩa hoa quả và nước trà vơ vét trên bàn thờ hôm qua.

Hôm nay, đứa trẻ gầy gò này mặc một chiếc áo choàng ngắn bằng vải bông mặt trên đã cũ, bên dưới mặc một cái quần màu xanh xám, chân mang giày vải màu trắng lông thỏ lỏng lẻo, lộ ra mắt cá chân như được tạc từ ngọc, trắng đến có chút chói mắt.

Thấp thỏm chỗ nào, là rất nhàn hạ rảnh rỗi ấy chứ!

Tế phẩm này quả nhiên dính toàn xui xẻo! Vừa mới vào miệng, liền gọi được Diêm vương đòi mạng tới. Niếp Thanh Lân không ngờ Vệ Thái phó lại đột nhiên xông vào, vội vàng kéo chăn bông, che lại bộ ngực của mình, tiếp đó hơi điều chỉnh hô hấp, cười nói với Vệ hầu: “Vệ Hầu gia, ngài ăn chưa?”

Vệ Lãnh Hầu cởi áo khoác lớn, không thèm quan tâm đến câu hỏi ân cần của tân hoàng, thong thả bước tới trước giường, lạnh lùng nhìn tiểu Hoàng đế nửa nằm nửa dựa, không nhẹ không nặng nói: “Hoàng thượng thật quá an nhàn, quả nên để đường huynh An Tây Vương của ngài nhìn một chút, xem vi thần đã bạc đãi hoàng thượng chỗ nào?”

Nói xong vứt một quyển sớ vào mặt Niếp Thanh Lân.

Gương mặt bị đập trúng có hơi đau, Niếp Thanh Lân từ từ ngồi thẳng dậy, bước khỏi giường, kéo chặt áo khoác, cầm quyển sớ lên liếc mắt nhìn, lập tức đã hiểu được đại khái.

An Tây Vương Niếp Phác này là con trưởng của Ngũ đệ hoàng thượng, thừa kế tước vị của phụ thân, là vương gia được phân đất phong lớn nhất, có quân đội mạnh nhất trong đám chư hầu.

https://thuviensach.vn

Trước kia trong mấy dịp tụ họp hoàng tộc, Niếp Thanh Lân có gặp thằng nhãi này vài lần, chắc hẳn vị An Tây Vương này căn bản cũng chẳng nhớ rõ nàng dài méo ra sao.

Nhưng rõ ràng trong tấu chương này, lại như vô cùng thân thiết với tân hoàng, đại khái có ý là tân hoàng lén viết thư cho vị đường huynh là hắn ta, lên án Thái phó bạo ngược đủ kiểu, hôm nay hắn ta vì Thiên tử ra lệnh chư hầu, ngóng trông các vị Vương huynh sớm ngày diệt kẻ phản phúc, cứu tân hoàng trong cơn nước sôi lửa bỏng.

Niếp Thanh Lân chỉ liếc vài dòng, mí mắt đã bắt đầu giựt giựt. Đường huynh à, chúng ta đều họ Niếp, hà tất đâm nhau nhanh thế?

Cái cớ sứt sẹo thế này, cho dù nàng có lòng muốn tìm viện trợ từ bên ngoài phụ tá chính tông Niếp thị, nhưng hôm nay hoàng cung này đã đổi thành họ Vệ, đừng nói thư từ, cho dù là thổi một ngụm long khí cũng không ra tới ngoài điện được.

Tên Niếp Phác này, ỷ mình có binh hùng tướng mạnh, mà lúc này Vệ Lãnh Hầu cũng không tiện động vào phiên Vương các nơi, liền tùy tiện tìm một cái cớ đường đệ đau lòng Hoàng đế, cự tuyệt không tiến cống, đánh triều thần do triều đình phái xuống thu cống thuế đến gần chết, ném ra ngoài thành.

Đây là ra oai phủ đầu với Vệ Lãnh Hầu, muốn dùng danh nghĩa để chiếm đoạt tài sản của Niếp Phác này ư, không có cửa đâu!

Vệ Lãnh Hầu cũng biết tâm tư bẩn thỉu của Niếp Phác, hiển nhiên cũng hiểu rõ hắn ta sẽ không quản chuyện Hoàng đế phế vật này.

Nhưng có Niếp Phác này khơi mào, Phiên Vương các nơi nhất định sẽ hùa theo như cỏ dại sau mưa, cống nạp hôm nay không lấy được, các tướng sĩ đóng ở biên ải kinh thành sẽ đói bụng.

Giang sơn vạn dặm này sớm đã bị Ngụy đế ngu ngốc vô năng giày vò mài mòn tổn thương quá nửa, ván cờ tàn này nên đi thế nào, nếu gian thần không có chút bản lĩnh, e rằng đã thành ván cờ chết rồi.

https://thuviensach.vn

Nghĩ đến đây lại hận trước kia khi giết tên hôn quân đó thực sự nên đâm thêm vài đao, không nên để ông ta chết dễ dàng dứt khoát như thế.

Vệ Lãnh Hầu vừa hạ triều, cũng không lên xe ngựa, cứ như vậy thong thả dạo bước trong cung gần nửa ngày, đã sớm nghĩ ra kế sách đối phó, đúng lúc đi tới tẩm cung của Hoàng đế, lửa giận đè nén vì lão tiên đế kia, vừa vặn đổ lên đầu đứa con trai xui xẻo của ông ta cũng không tính là phí phạm.

Sau khi biết rõ ngọn nguồn, Niếp Thanh Lân nhìn nhìn sắc mặt của Vệ Lãnh Hầu, nhủ thầm trong bụng cửa ải hôm nay thật không tốt lành gì! Đợi đến khi Vệ Lãnh Hầu ngồi xuống giường nơi nàng đã nằm trước đó, liền dè dặt hỏi, “Thái phó đói bụng không? Có muốn nếm thử bánh bao thịt vừa mới nướng xong không ạ?”

Chương 4

Thật ra thì, Thái phó đúng là có hơi đói.

Mới tờ mờ sáng đã bò dậy thượng triều, tiếp đó là dùng hết buổi sáng vá cái vương triều Đại Ngụy rách nát, lại đi bộ trong gió rét nửa ngày, vài ngụm cháo gà nhân sâm húp vội lúc sáng sớm đã tiêu hóa hết rồi. Chẳng qua nếu đã có lòng đi châm biếm tên tiểu Hoàng đế chưa hiểu việc đời này, đương nhiên cũng chướng mắt vài miếng bánh bao để qua đêm, nhấc tay, nện cả cái khay đựng bánh bao bằng đồng xuống đất.

Khay rơi loảng xoảng xuống đất lăn vài vòng, rộn ràng lăn thẳng tới cửa.

Tất cả thị nữ thái giám đứng ngoài cửa đều im thin thít, không dám thở mạnh, sợ bị Thái phó đang trong cơn thịnh nộ nghe thấy.

An Xảo Nhi càng thêm căng thẳng, cái gã nguy hiểm này, ngay cả tiên đế về sau cũng có chút sợ hãi, mới không nhịn được muốn nhổ cỏ tận gốc, lại rước lấy họa sát thân.

https://thuviensach.vn

Đứa bé kia mới bao nhiêu tuổi, nay là một cô nhi không cha không mẹ, còn bị cái gã Diêm Vương sống này mặc sức làm nhục, vừa nghĩ vậy, đã không nhịn được, nước mắt tuôn rơi.

Niếp Thanh Lân vân vê góc áo, thân trong miệng lửa, cảm nhận được lửa giận cuồn cuộn thiêu đốt, len lén giương mắt liếc nhìn vẻ mặt vẫn lạnh như băng của Thái phó, đột nhiên nhớ tới cái gì đó, nhẹ nhàng bước qua đống ngổn ngang dưới đất, nhón chân lấy một đĩa mứt táo khô từ trong cái tủ bên cạnh, dùng chiếc thìa nhỏ gần đó thành thạo móc bỏ hạt táo, đặt táo vào chén nhỏ, lại thành thạo rưới nước trà đã được An Xảo Nhi đun nóng lên trên.

Sau đó bưng đến trước mặt Thái phó, mềm mại mở miệng, "Bánh bao này hơi cứng, sẽ gây hại cho dạ dày, cái này rất tốt, còn hơi nóng, lúc uống nên thong thả một chút."

Nói một câu thật lòng, phản ứng của tiểu Hoàng đế, Thái phó có hơi bất ngờ.

Đúng là bộ dạng của một đứa nhỏ không hiểu đời! Đắc tội với người ta, lấy món quà vặt mà mình thích ra hòng lấy lòng họ.

Nhưng nó không nhìn xem người nó muốn lấy lòng là ai sao?!

Lăn lộn lâu trong thùng thuốc nhuộm danh lợi, quen nhìn vật hối lộ không mỹ nhân cũng châu báu, tiểu Hoàng đế không theo lề thói thật gây ra chút cảm giác mới mẻ. Từ rất lâu rồi chưa ai dùng phương pháp cực kỳ ngây thơ này lấy lòng Vệ Thái phó quyền thế ngút trời. Lửa giận ngập trời của Vệ Lãnh Diêu, bị một chén trà mứt táo do Hoàng đế *ngự giá thân 'pha'* chặn họng.

Niếp Thanh Lân nâng chén trà nửa ngày, cánh tay nhỏ khẽ run lên, trộm liếc Vệ Hầu đại nhân không biết đang trầm ngâm cái gì. Lòng thầm hô hỏng bét, nước trà này vừa mới đun xong, nếu mà bị hất sẽ không khỏi chịu bỏng, không biết thuốc mỡ trong hộp của An Xảo Nhi có còn không, giờ có muốn xin Tiết Quản của Thái y viện chắc phải phí chút tâm tư rồi.

https://thuviensach.vn

Đang suy nghĩ miên man, cái đĩa trong tay chợt nhẹ. Thái phó đại nhân bỗng dưng nhận lấy chén trà kia, chẳng qua không uống liền, mà chỉ híp mắt nhìn mứt táo xoay tròn trong chén.

Niếp Thanh Lân như nhớ tới điều gì, ngồi xuống cạnh Thái phó, cũng không lấy lại, dựa vào cánh tay Thái phó, xán gương mặt nhỏ nhắn đến, ngậm miệng chén nhấp một ngụm lớn, rồi bảo, "Độ ấm vừa đủ, Thái phó có thể uống rồi."

Vệ Lãnh Hầu chưa bao giờ tùy tiện dùng cơm bên ngoài, kẻ địch vậy quanh, đứng nơi cao phải chịu rét lạnh, khó tránh việc đề phòng bị bỏ thuốc hạ độc. Ban nãy đều do giọng nói mềm mại của thằng nhóc Hoàng đế quấn lấy, nhìn gương mặt nhỏ nhắn trẻ con ửng đỏ, sự sáng suốt liền chết non, hơn nữa bộ dạng pha trà cũng thật đơn thuần đáng yêu, có chút thú vị của đệ đệ bé nhỏ nhà bên, cứ thế mà ma xui quỷ khiến nhận lấy chén trà, nhưng vừa cầm lấy, hắn liền có chút chán nản, nhưng vẫn không ném đi.

Kẻ nhìn như thứ đồ bỏ ngu ngốc kia, lúc này lại có chút thông minh, hiểu được nổi băn khoăn của hắn, tự mình nếm trước.

Kỳ thực Vệ Lãnh Hầu tiến thân từ nghề võ, sau đó trời xui đất khiến mà bước vào quan văn, nhưng trong xương cốt vẫn có thói quen của người luyện võ, sau lại ra biên ải làm Đốc quân vài năm, cho nên việc ăn uống hàng ngày không quá chú trọng đến tiểu tiết.

Nếu tiểu Hoàng đế lộ ra một chút căm hận, hoặc khóc lóc nỉ non hô to oan uổng, có thể khiến Vệ Thái phó chán ghét gài thêm vài tội danh làm khó. Nhưng đối mặt với loại nhục nhã quá mức này của hắn, tân đế lại thản nhiên tiếp nhận, có chút mơ mơ hồ hồ, giống như nắm đấm đánh vào gối bông, làm tiêu tan hứng thú gây khó dễ.

Nếu tiểu Hoàng đế đã chủ động xóa bỏ nghi ngờ, hơn nữa lại đang rất đói, Vệ Thái phó chả thèm khách sáo, một ngụm uống sạch trà mứt táo thơm nức mũi kia.

Không biết tiểu Hoàng đế có cố ý không, trước kia Vệ Lãnh Hầu cực kỳ yêu thích vị táo, luôn thích pha trà táo, chỉ là mấy năm này có nhiều việc

https://thuviensach.vn

cần dốc hết tâm huyết, nhiều thói quen cũng đã thay đổi, nghĩ đến đây, chắc chỉ là trùng hợp.

Đợi khi bụng bắt đầu ấm lên, Niếp Thanh Lân lén quan sát thấy hình như trọng thần phụ chính kia đã không còn nóng nảy nữa, liền mềm mại nhỏ nhẹ nói, "Niếp Phác kia... Trẫm không nhớ rõ lắm, chỉ nhớ lúc Trẫm tám tuổi, hắn ta theo An Tây vương đã tạ thế vào cung thỉnh an Thái hậu lúc đó vẫn còn khỏe mạnh, không biết thế nào, sau đó lại nói lời khó nghe gì đó trong cung Thái hậu, bị Tiên hoàng đuổi ra ngoài, về sau Trẫm và vị Đường huynh này không gặp nhau nữa, không dễ gì mà An Tây Vương vẫn còn nhớ nhung tới Trẫm, chỉ là cái tật nói hưu nói vượn này hình như vẫn chưa sửa được..."

Nghe giọng nói non nớt mềm mại độc đáo của riêng tiểu Hoàng đế kia, vừa vặn dạ dày cũng bắt đầu ấm dần lên, người cũng thả lỏng rất nhiều, đang dựa lên giường nhỏ nghỉ ngơi, Vệ Lãnh Hầu bỗng giật mình, không nhịn được lại nhìn tiểu Hoàng đế hắn luôn không quá coi trọng này một lần nữa. Trên gương mặt nhỏ nhắn hơi lộ vẻ yếu ớt kia, là một đôi mắt to long lanh ngấn nước, hơi thở đầy nét ngây thơ, chỉ là một đứa bé chỉ thuận miệng nói ra những lời con trẻ.

Nhưng trong lúc lơ đãng, đứa trẻ này nhắc tới chuyện cũ thực chất là đang nhắc nhở hắn.

Việc trong cung Vệ Lãnh Hầu biết rất nhiều, đương nhiên biết đoạn bí sử này. Gã Niếp Phác kia là một kẻ háo sắc gan trời, khi đó thừa dịp các phiên vương vào kinh diện thánh, hình như đã ngủ với một vị hoàng tẩu nào đó thuộc dòng dõi Hoàng thất trong tẩm cung của Thái hậu.

Chuyện xưa đó vốn không đáng nhắc đến, nhưng đột nhiên nhắc đến đảo mắt nghĩ kỹ ra, Vệ Lãnh Diêu ngay lập tức thầm nảy ra một ý. An Tây Vương dám làm xấu mặt Vệ Lãnh Hầu hắn, hừ hừ, vậy hắn sẽ khiến dòng dõi An Tây Vương tan thành mây khói!

Suy nghĩ ác độc đảo quanh trong đầu, liền không hơi đâu mà dây dưa với tiểu Hoàng đế, ngay cả một câu "Vi thần xin cáo lui" cũng lười nói, hắn

https://thuviensach.vn

đá văng bánh bao lăn đầy đất rồi rời đi.

Nguyễn công công một đường theo tới, đứng ở cửa tẩm cung, vốn tưởng rằng lát nữa sẽ nghe thấy tiếng Hoàng đế rên rỉ cầu xin, lòng đang thầm cảm khái!

Dù sao trên triều hôm nay, Vệ Thái phó không chút lưu tình tịch thu tài sản giết chết cả nhà Ngự sử nói hộ thay An Tây Vương, là *cựu thần* đã làm quan hai mươi năm đó, cởi mũ xuống liền bị kéo ra ngọn môn chém đầu.

Lúc hạ triều, ông đứng cạnh thấy rất rõ, cơn giận vẫn chưa tan đâu, đi bộ nửa ngày trong tuyết, đỉnh đầu lại bốc hơi nóng hầm hập, đáng sợ tới mức đám thị vệ phía sau không dám thốt lên một tiếng.

Đến khi Vệ Thái phó rẽ vào tẩm cung Hoàng đế, Nguyễn công công thầm kêu một tiếng, "Hỏng bét, đứa bé kia tránh không thoát rồi."

Dù sao cũng là lão nhân trong cung, Thập tứ hoàng tử trước nay chưa từng bộc lộ tài năng gì trong cung, Lệ phi điêu ngoa độc ác, tính tình kiêu ngạo, mấy chuyện này nọ trước kia, khiến không ít người ghen ghét. Khi còn bé, Thập tứ Hoàng Tử không ít lần bị mẫu thân liên lụy, lớn hơn một chút liền như người vô hình, chẳng ai còn nhớ tới.

Thầm nghĩ đứa bé kia cũng thân bất do kỷ như phần lớn mọi người trong cung, là một kẻ chịu khổ, bị Hoàng gia bỏ rơi, nay lại bị đưa đến vị trí kia, cũng thật đáng thương.

Đáng tiếc nay đang thời loạn thế, đều thân ai nấy lo, đâu ai rảnh rỗi mà đi thương xót kẻ khác, chỉ có thể thờ ơ lạnh nhạt nhìn một cọng cỏ yếu ớt không gốc rễ bị giày xéo.

Nhưng đâu ngờ, trong đại điện ngoại trừ ban đầu có âm thanh của khay đổ, thì không còn tiếng động nữa. Một lát sau, đã nhìn thấy Vệ Thái phó nhẹ nhàng thoải mái đi ra, tiếp đó không quay đầu lại liền rời cung.

Nguyễn công công lau mồ hôi lạnh, ngoảnh đầu lại nhìn nhìn cái vị tiểu Hoàng đế đang đứng ở cửa đại điện vẻ mặt nhún nhường cung tiễn phụ

https://thuviensach.vn

chính đại thần kia, không khỏi thầm cảm thán, “Trong thâm cung này, đúng là ngọa hổ tàng long, nhìn như bình thường, không chừng lại là nhân tài!”

Chương 5

Đợi tiễn được Vệ Lãnh Hầu đi rồi, lúc này Niếp Thanh Lân mới tựa vào khung cửa thở phào một hơi.

An Xảo Nhi vội vàng đi tới, lấy một chiếc áo choàng lông cáo khoác lên người tiểu chủ tử. Ăn mặc mỏng manh đứng ở đầu gió, mong là đừng bị nhiễm lạnh.

Quay vào phòng trong, lúc chỉ còn lại hai người, An Xảo Nhi mới thấp giọng hỏi, “Chuyện này là sao, người kia chạy tới đây nổi cơn gì thế ạ?”

Niếp Thanh Lân lắc đầu, nhìn những bông tuyết trắng tinh ngoài cửa sổ, bỗng hoàn hồn, quay đầu hỏi, “Gần đây có người ngoài cung chủ động tiếp xúc với ngươi không?”

An Xảo Nhi ngây ra, ngập ngừng nói, “Hắn là... không có đâu.” Song sự ngập ngừng của nàng ta đã bị Niếp Thanh Lân chú ý, tiểu Hoàng đế thở dài một hơi, nói tiếp, “Hiện giờ kẻ hy vọng Hoàng đế xảy ra chuyện nhất, không phải Thái phó đại nhân, mà là các thúc bá của ta. Ngươi phải lưu ý, lời nói càng nên cẩn trọng, thứ người ngoài đưa cho ngươi, ngay cả chạm vào cũng không được! Bằng ngược lại, cả ta và ngươi thật sẽ chết không có chỗ chôn.”

Mặt An Xảo Nhi đỏ lên, lập tức quỳ xuống: “Xin Hoàng thượng thứ tội, nô tỳ... lúc nô tỳ đi lấy quần áo mùa Đông, cùng thị vệ Quảng Ân cung trước kia của chúng ta … Ngô Khuê ấy, có nói vài câu... Sau này nô tỳ không dám nữa!”

Tuy Niếp Thanh Lân còn nhỏ tuổi, nhưng thường ngày đọc không ít sách giải trí về tài tử giai nhân, cung nữ và thị vệ trong cung có tư tình

https://thuviensach.vn

không phải ít, An Xảo Nhi cũng đã ba mươi, *nảy mầm xuân* là chuyện rất bình thường.

Niếp Thanh Lân không hỏi nữa, vươn tay nâng An Xảo Nhi dậy, "Ngươi cũng mang mệnh khổ, mới theo vị Hoàng đế vô dụng ta đây, nếu theo chủ tử có tài khác, hẳn sẽ được se một mối duyên tốt mà rời cung hưởng phúc, vẫn hơn phí hoài thanh xuân trong cấm cung này."

Lời này khiến An Xảo Nhi đỏ mắt, quỳ trên đất nhất quyết không chịu đứng dậy, "Hoàng thượng, ngài nói vậy chẳng phải là muốn mỉa mai chết nô tỳ sao? Nay ngài đang trong cảnh dầu sôi lửa lỏng, chốn thâm cung to lớn này lại không nơi nương tựa, dù bị đánh chết nô tỳ cũng không có tâm tư muốn rời khỏi ngài, Hoàng thượng, nô tỳ biết sai rồi!"

Sao Niếp Thanh Lân lại không biết tấm lòng trung thành của An Xảo Nhi? Nói thêm dăm ba câu giải sầu, đoạn nhạc đệm nho nhỏ này liền bị chủ tớ hai người bỏ qua.

An Xảo Nhi vừa dọn dẹp mớ lộn xộn trên đất vừa nhìn chủ tử nhà mình, lòng thầm đau xót: Nếu năm đó Lệ phi nương nương không đi sai một bước thì tốt biết bao, công chúa tài hoa phong nhã như thế, mười lăm tuổi đã có thể tìm phò mã ban hôn, nếu tìm được nhà chồng hiền lành nề nếp, không chừng đã có thể rời xa cơn lốc xoáy Hoàng cung, sao phải gặp tai họa như ngày hôm nay chứ! Ôi, mình và chủ tử, số mệnh kiếp này, đều vô phận với nhân duyên mà!

Ngày hôm sau, sau một trận tuyết trắng xóa, không khí lạnh lẽo kinh người, Niếp Thanh Lân vốn tưởng mình không cần phải lên triều sớm, thừa dịp vùi mình trong chăn cả buổi sáng, từ từ gặm sạch nửa đĩa mứt táo.

Nghĩ hay như thế, nhưng loan giá của viện Thái Bộc lại dừng trước cửa điện, thái giám chuyên hầu hạ trên triều vội vã chạy tới thông báo khẩu dụ của Thái phó, bảo tiểu Hoàng đế nhanh chuẩn bị để lên triều.

Thái phó *tâm huyết dâng trào* khiến tẩm cung gà bay chó sủa. Niếp Thanh Lân vội vội vàng vàng rửa mặt, áo mũ đai lưng vừa chỉnh xong liền lên loan giá.

https://thuviensach.vn

Một đường không ngừng nghỉ, may mà không trễ giờ, vừa ngồi lên ngai rồng thì tiếng trống ở cổng thành liền vang lên. Các quan lũ lượt bước vào chờ ở quảng trường, đợi khi các quan đã vào điện đứng ngay ngắn đúng vị trí, Vệ Thái phó mới thong thả từ thiên điện bước ra, thi lễ với Hoàng đế xong, liền ngồi vào ghế thái sư khảm Giao long của hắn.

Tiếp đó là thời gian chính vụ rườm rà, bình thường ở hậu cung sẽ không nghe được nhiều chuyện như vậy, hôm nay nghe văn võ bá quan trình tấu một hồi, Niếp Thanh Lân cảm thấy chuyện lớn việc nhỏ gì cũng khiến người ta lo lắng, chỗ này khô hạn, dân chúng cả huyện thành đều chết đói; chỗ kia lũ lụt, dân chạy nạn ồ ạt túa ra; người Hồ ở biên quan lại rục rịch ngóc đầu...

Nghe mãi nghe mãi, lòng Niếp Thanh Lân cũng dần ổn định, hôm qua vì bị Thái phó giày vò, trằn trọc trên Long sàng đến nửa đêm, cộng thêm không no bụng, trời sinh lại có bệnh thiếu máu, một khi mệt mỏi buồn ngủ, thì dù là thần tiên của *cõi Đại La*[(1)] cũng không cản nổi.

(1) cõi Đại La hay Đại La thiên là tầng cao nhất trong 36 tầng trời theo Đạo giáo.

Vì vậy rụt cổ rúc vào chiếc long bào rộng thùng thình, Niếp Thanh Lân hơi cúi đầu, híp mắt lặng lẽ đánh một giấc. Trong lúc nửa mê nửa tỉnh, nàng thầm nhủ: ngai rồng dưới mông ngồi có êm đâu, thế mà Thái phó lại không dứt nổi, phụ hoàng vậy mà tốt số, trốn xuống dưới kia tránh trước, chỉ chờ Thái phó hạ lệnh giết chết mấy sủng phi xinh đẹp, khiến phụ hoàng háo sắc không phải cô đơn dưới đó.

Thật vất vả Lâm triều mới kết thúc, Niếp Thanh Lân đã đánh xong mấy giấc, đợi thái giám cất giọng the thé hô to "Bãi triều", mới thong thả mà tỉnh mộng.

Lúc này mới phát hiện Thái phó đã xoay người, mắt phượng nhìn mình lom lom.

Sáng nay khi canh năm thức dậy, Vệ Lãnh Hầu mới nảy ra ác ý bảo người gọi tiểu Hoàng đế vào triều.

https://thuviensach.vn

Tuy An Tây Vương là đồ khốn, nhưng đã cảnh tỉnh Vệ Thái phó: dù cục diện chính trị đã định, nhưng giang sơn như vẽ này bề ngoài vẫn mang họ Niếp.

Tuy Tiểu Hoàng đế chỉ là bù nhìn, nhưng lễ nghĩa quân thần vẫn phải thực hiện, dù sao lúc này xã tắc chưa yên, loạn trong giặc ngoài. Nâng đỡ đứa trẻ họ Niếp này, không những làm yên lòng bá quan văn võ, mà còn chặn họng đám người rảnh rỗi trong thiên hạ.

Ngoài ra Thái phó đại nhân còn hiếm khi nảy sinh tò mò —— mười lăm tuổi cũng không coi là nhỏ, không biết đứa trẻ này sẽ có phản ứng thế nào khi lên triều.

Không lâu sau, tiếng ngáy nho nhỏ kia đã cho Vệ Thái phó một đáp án hoàn mỹ.

Chỉ cần túm lấy một dân chúng tầm thường yêu nước của triều Đại Ngụy, suốt buổi sáng nghe cả đống tấu chương như thế cũng sẽ tức đến độ trào máu miệng, mà đứa cháu đời thứ tư chính tông của triều Đại Ngụy thì hay lắm, gục đầu xuống liền ngủ say như chết.

May mà ngai rồng cách đám quan lại khá xa, tư thế ngồi của Hoàng đế cũng kỳ quặc, cổ áo Long bào rộng thùng thình che khuất hơn nửa mặt, mới không bị văn võ bá quan bên dưới phát hiện ra.

Vệ Thái phó nhìn nết ngủ mặt mày đỏ ửng ánh mắt mơ màng của tiểu Hoàng đế, không khỏi hừ lạnh một tiếng.

Tiếng hừ nhẹ kia lập tức khiến đứa trẻ co quắp lại, vươn tay áo lau mép, phát hiện không có dấu vết nước bọt, liền bày ra bộ dạng an tâm thoải mái.

Gỗ mục không thể đẽo! Vệ Lãnh Hầu dù đang âm thầm phỉ nhổ, nhưng vẫn phải thực hiện theo đúng lễ nghi, bước về nơi phải đến.

Dù Thiên tử mười lăm tuổi không thể tự mình chấp chính, nhưng vẫn phải đến *Thượng thư phòng*[(2)], học phương pháp trị nước với *đại thần Phụ*

https://thuviensach.vn

chính, không thể thoát cảnh mỗi ngày nín nghẹn trong thư phòng hơn mấy canh giờ.

(2) thượng thư phòng: phòng làm việc của vua.

Vì thế vừa hạ triều vội vội vàng vàng dùng bữa trưa xong, tiểu Hoàng đế liền bị Thái phó đại nhân xách vào thư phòng.

Thư phòng to lớn đã được sắp xếp lại hoàn hảo theo sở thích của Thái phó đại nhân. Bên cái bàn gỗ lim khảm tơ vàng quý hiếm của Thái phó đại nhân nhiều thêm một cái ghế, chính là chỗ ngồi của Niếp Thanh Lân.

Chỉ lát sau đã có vài lão thần vào bẩm báo việc quan trọng, trông thấy bộ dạng ngoan ngoãn xem tấu chương của tiểu Hoàng đế, hốc mắt đều nóng lên, lòng thầm thấy an ủi, lúc bẩm báo cũng đặc biệt ra sức hơn.

Niếp Thanh Lân ngồi một hồi, sau khi thấy vài đại thần ra ra vào vào, bẩm báo chi tiết mấy việc quan trọng với Thái phó, cảm thấy bù nhìn ta đây miễn cưỡng xem như đã hoàn thành nhiệm vụ, ngắm tới cái giường ấm có vẻ sẽ ngủ được rất ngon trong thư phòng, liền thấp giọng xin ý kiến của Thái phó, cho mình vào phòng trong đọc *Tử thư*[(3)] một lát được không?

(3) Tử thư: các sách của Lão tử, Mặc tử, Tuân tử, Hàn Phi tử.

Vệ Lãnh Hầu đang phê duyệt tấu chương, lúc này cũng lười quan tâm đến tiểu Hoàng đế, liền phất phất tay, ý bảo nàng vào trong.

Niếp Thanh Lân lết đến trước giá sách nhìn nhìn, *thư tịch* hằng hà sa số không có món nào hợp với mình, tài tử giai nhân khó mà chen chân vào ngự thư phòng của Hoàng gia. Chọn đông chọn tây hết nửa ngày, miễn cưỡng lấy ra một bản du ký giới thiệu những chuyện thú vị ở các nơi, cũng giúp giết chút thời gian.

Cầm sách cởi hài ra, xoay mình nằm lên giường ấm, đọc một hồi, đã thiếu ngủ cả một ngày, hơn nữa bữa trưa trong bụng còn chưa tiêu hóa hết, triệu chứng thiếu máu lại tràn đến, nàng liều mạng mở to mắt, lại mơ mơ màng màng ngủ mất.

https://thuviensach.vn

Bên kia Thái phó phê duyệt tấu sớ nửa ngày, cuối cùng cũng thu tay, người cũng có chút mệt mỏi. Xem thử giờ giấc, không sớm không trễ, lát nữa sẽ phải tuần tra Phiêu Kỵ doanh ngoài thành, về phủ Thái phó nghỉ ngơi rồi quay lại cũng khá xa, chi bằng nghỉ tạm ở đây một lát, rồi trực tiếp xuất phát từ trong cung.

Quyết định xong, hắn căn dặn thị vệ làm việc ngoài phòng không được bước vào, rồi quẹo vào phòng trong.

Nhờ ơn của tiên hoàng, giường ấm trong phòng rất lớn. Trước nay Tiên hoàng xử lý chính vụ đều không quá vội vàng, thích gọi thêm vài phi tử, ban ngày ban mặt lăn lộn trên chiếc giường ấm trong căn phòng này.

Hiện tại chăn màn gối nệm trên giường đều đã được phủ Nội thị thay mới, là chăn đệm lông ngỗng mịn màng thượng hạng do Nam quốc tiến cống, nằm lên đó bất luận là xúc cảm của da thịt hay độ mềm mại đều rất hợp lòng người, cho nên Thái phó liền giữ lại chiếc giường ấm siêu lớn này.

Chắc do không có ai hầu hạ, quần áo còn chưa cởi Tiểu Hoàng đế đã nằm xuống. Long bào rộng thùng thình quấn trên người, tay chân giang rộng ngủ say trên giường, vừa nhìn liền biết có gọi cũng không tỉnh. Tính nết Vệ Lãnh Diêu xưa nay luôn thuận ta thì sống nghịch ta thì chết, nhưng cũng không cố ý gây khó dễ với thói quen của một đứa trẻ.

Tân đế này dù sao cũng ngoan ngoãn, để nó ngủ yên một giấc coi như khen thưởng cũng không có gì quá đáng. Nghĩ xong, Thái phó đại nhân nới thắt lưng, cởi triều phục, bỏ hài, xoay người lên giường.

Vừa nằm lên giường, mùi thơm từ thân thể nóng ấm của tiểu tử kia truyền tới. Khác hẳn với mùi son phấn trên người mấy thị thiếp trong phủ Thái phó, mùi hương thơm ngát trên người tiểu Hoàng đế lại là mùi mứt táo ngọt dịu.

Thái phó đại nhân thoải mái lật người, điều chỉnh tư thế, dựa gần vào tiểu Hoàng đế.

Đứa trẻ này thoạt nhìn rất gầy, nhưng cơ thể lại mềm mại, tựa vào người giống như ôm một cái gối ôm thượng hạng, chỉ một lúc, mí mắt liền

https://thuviensach.vn

nặng trịch, khi hít thở, cảm nhận được mùi ngọt dịu trong hô hấp đều đặn của Tân đế, không ngừng vấn vít nơi cánh mũi, vì thế cánh tay vươn ra, theo bản năng kéo cái vật mềm mại ấm áp kia vào lòng.

Đợi đến khi việc nước ổn định, trong phủ cũng nên thêm chút nữ nhân, lúc đó sẽ bảo tổng quản chọn vài người trẻ trung, non nớt một chút, nếm thử mùi vị trong trẻo xem sao...

Chương 6

Giấc ngủ này của Niếp tiểu Hoàng đế khá dài, cái đệm mềm mại dưới thân đúng là đồ tốt! Nếu trên người không bị thứ gì đó đè đến khó thở, bảo đảm nàng còn có thể quấn lấy cái đệm tơ tằm này đánh thêm một giấc.

Nàng ngủ quá lâu, cơ mặt có chút tê tê, thật vất vả mới mở mắt ra, đập vào mắt là gương mặt tuấn tú gần mình trong gang tấc, chợt hoảng hốt tưởng rằng vẫn còn trong mộng.

Đợi đến khi phục hồi được tinh thần nhớ ra cái vị đang nhắm mắt này là ai, thì cả nửa ngày sau Niếp Thanh Lân mới nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Quen thấy Thái phó đại nhân quần là áo lụa, từ dáng vẻ đến tóc tai đều ung dung hào phóng, bỗng nhiên nhìn thấy vị Diêm Vương sống này chỉ mặc áo trong mở rộng cổ ngủ bên cạnh mình, đúng là bị một chữ hoảng thật to đập trúng!

Niếp Thanh Lân thấy người nọ ngủ rất sâu, mắt phượng nhắm chặt, mi dày rậm, nhưng đôi mày kiếm lại nhíu chặt, tựa như đang tịch thu tài sản giết kẻ phạm tội xui xẻo nào đó trong mộng, cánh tay cứng như sắt vây chặt lấy hông nàng, chả trách vừa nãy nàng thở không ra hơi mà tỉnh dậy.

Trước đây lúc xem lén sách giải trí đến đoạn then chốt tài tử giai nhân lên giường, ván giường run kẽo kẹt, nội dung cặn kẽ trong tiếng kẽo kẹt kia đều bị màn che tầng tầng lớp lớp bao phủ, phần còn lại chỉ có thể dùng trí tưởng tượng nghèo nàn vẽ thêm ra.

https://thuviensach.vn

Nhưng nay thân thể với cơ bắp săn chắc này, chút quần áo đó chẳng thể nào che hết lại xuất hiện trước mắt mình, theo vạt áo nhìn vào... cơ bắp phập phồng kia thực quá cường tráng.

Đây là điểm khác biệt giữa nam tử và nữ tử sao?! Nếu cánh tay cường tráng kia dùng sức lắc lay, sao ván dường không kêu kẽo kẹt được chứ!

Lúc này Niếp Thanh Lân không thể động đậy, đầu óc không ngừng đi vào cõi thần tiên, lúc thì nghĩ khi đó mẫu phi của mình có suy nghĩ gì, khi không lại có ý nghĩ kỳ lạ bắt mình giả mạo ca ca ruột đã chết non kia, tuổi ngày càng lớn, mà cơ bắp lại không đủ vạm vỡ thì phải làm sao? Sau lại nghĩ mình có nên thoát khỏi cánh tay của Thái phó, ngồi dậy không? Không biết nết ngủ của Thái phó thế nào, có chọc hắn quạu tỉnh luôn không?

Cứ do dự một hồi như vậy, Thái phó cũng từ từ mà mở mắt luôn rồi.

Vệ Lãnh Hầu luôn ngủ không sâu, hôm nay mới hiếm khi thực sự ngủ được một giấc say.

Lúc thân thể tiểu Hoàng đế trong lòng cứng lại, hắn cũng tỉnh theo. Quân yếu thần mạnh, hắn không đạp tiểu Hoàng đế xuống giường, để thằng nhóc đó và mình diễn cảnh quân thần cùng giường cũng coi như là một "giai thoại" hiền thần rồi, chỉ không biết phản ứng của tiểu Hoàng đế sẽ thế nào, ai ngờ người trong lòng tỉnh nửa ngày rồi mà vẫn không nhúc nhích.

Hắn hé mắt, lại thấy mắt tiểu Hoàng đế trong lòng trừng to như hòn bi, theo vạt áo mở rộng của mình trộm liếc vào trong săm soi.

Vệ Lãnh Diêu thầm cười mỉa, sao hắn lại quên tiểu Hoàng đế này là tên tàn phế chứ? Ở tuổi mười lăm, nếu là nam tử Hoàng gia thì đã sớm có cung nữ biết việc hầu hạ chuyện kia rồi.

Nghe nói tiểu hoàng tử này làm thế nào cũng không được, trong một đêm tin tức kia liền truyền khắp trong ngoài Hoàng cung, làm mất mặt Hoàng tộc họ Niếp. Đứa trẻ này nhìn chằm chằm không chớp mắt như thế, hắn là đang hâm mộ khí khái nam nhi của mình rồi đây?!

https://thuviensach.vn

Đoán là thế, hắn bèn nổi hứng trêu chọc, đột nhiên tựa vào vành tai mềm mại của Hoàng đế hỏi: “Có muốn vi thần cởi ra để bệ hạ ngài nhìn cho đủ không?”

“Hả?” Niếp Thanh Lân còn chưa hoàn hồn, hơi nhếch miệng, ngây ngốc nhìn Thái phó, mới phát hiện vẻ trêu chọc trong mắt hắn. Tiểu Hoàng đế lúng túng trong giây lát liền tỉnh táo, trương vẻ mặt học trò hâm mộ ra mà nịnh bợ, “Vóc người Thái phó tráng kiện hiếm có, thực là một nam nhi đại anh hùng, thảo nào mà trở thành rường cột nước nhà. Nếu tương lai Trẫm có thể cường tráng như Thái phó thì tốt quá.”

Phút thảnh thơi nhàn hạ giữa quân thần chỉ bởi hai ba câu này mà tan thành mây khói. Lúc Vệ Lãnh Diêu đứng dậy, ánh mắt đã hơi chuyển lạnh.

Tuy tiểu Hoàng đế này ngoan ngoãn, nhưng với hai chữ “tương lai” thì duyên thực sự là rất mỏng. Đợi khi giang sơn bình ổn, đứa trẻ này chính là *cống phẩm* cuối cùng của Hoàng tộc họ Niếp cúng tế cho sự nghiệp vĩ đại của hắn.

Sau khi Vệ Thái phó chỉnh trang xong, liền rời khỏi Hoàng cung.

Tiểu Hoàng đế hoàn hồn, rất ư thỏa mãn. Cuối cùng cũng hoàn thành việc học hôm nay, có thể quay về tẩm cung rồi.

Bầu không khí sau khi tuyết rơi thật không tệ, mặc dù trời đêm u tối, nhưng Niếp Thanh Lân cảm thấy mình có thể tản bộ một lát, hoạt động cho máu huyết lưu thông, bèn không lên loan giá, vài thái giám thị vệ liền chầm chậm bước theo đi về phía tẩm cung. Khi đến hoa viên phía sau ngự thư phòng, một cơn gió thơm ập tới.

Ngẩng đầu liền thấy, là dưới trăng ngắm mỹ nhân đó, nữ tử toàn thân váy đỏ đắm mình dưới ánh trăng, đúng là đẹp vô cùng.

Nhưng khi mỹ nhân nhìn thấy là mình thì vẻ thất vọng thật không giấu được, chỉ đành cố duy trì lễ tiết, khẽ cúi người thi lễ với Hoàng thượng.

Mỹ nhân này là Vân Phi nương nương sống ở Sở Vận cung, là muội muội của Thị lang bộ Binh - Thượng Ngưng Hiên, khuê danh là Thượng

https://thuviensach.vn

Vân Sơ, là tài nữ nổi danh trong đám tiểu thư khuê các tại kinh thành.

Một bài phú "Cuối chiều hái liễu" truyền khắp kinh thành, người người tranh nhau sao chép, tái hiện rầm rộ câu "Văn chương cao quý khó ai bì kịp". Căn cứ theo tin đồn truyền miệng, lúc nữ tử này còn ở khuê môn đã từng có một chuyện tình đẹp đẽ trong sáng với Thái phó đại nhân còn chưa nổi danh.

Mặc dù trai tài gái sắc, nhưng trời xui đất khiến mà tan vỡ một mối nhân duyên tốt. Về sau Vệ Lãnh Hầu đến biên cương làm Đốc quân, Thượng tài nữ tiến cung làm nương nương, hai người cứ vậy mà đứt đoạn.

Song Niếp Thanh Lân tinh tường nhớ rõ, hôm cung biến, toàn bộ hoàng tử nương nương phi tần cung nữ trong cung đều tập hợp trong đại điện, chỉ thiếu duy nhất vị Vân phi nương nương này. Xem ra Thái phó đại nhân mặt lạnh cũng biết thương hương tiếc ngọc, rốt cuộc vẫn không nỡ để giai nhân yêu kiều chịu nỗi khổ bị dọa tè ra quần.

Trời lạnh thế này, sao Vân phi nương nương lại đứng đó, Niếp Thanh Lân đương nhiên hiểu được, là do bình thường khi về phủ Thái phó luôn chọn con đường gần nhất là băng ngang hoa viên này. Nhưng hôm nay Thái phó đại nhân lại muốn đến Phiêu Kị doanh *đốc quân*, bèn đi cửa chính, khiến mỹ nhân khổ công chờ đợi cứ thế mà vồ hụt.

Chỉ là vị Vân phi nương nương này có hơi táo tợn quá rồi, hài cốt tiên hoàng còn chưa lạnh, nàng ta đã gấp rút muốn nối lại duyên cũ với tình lanh.

Phụ hoàng, dưới đó người có biết, hay có cảm nhận được sức nặng của cái nón xanh không?

Lòng thì nghĩ vậy, nhưng vẻ mặt lại cung kính cất lời, "Vân phi tản bộ buổi tối, vẫn nên mặc dầy một chút, Trẫm đi trước nhé."

Nói xong nhanh chóng túm Long bào rời khỏi chốn thị phi này. Tuy là phi tử của tiên hoàng đã chết, nhưng có Thái Ppó che chở, Vân phi vẫn chính là người thật sự có uy trong *thâm cung đại nội*, còn nàng chỉ là gã Hoàng đế bù nhìn, lại là đồ giả, là loại Phật tổ không linh tại chốn Hoàng cung này!

https://thuviensach.vn

Loại bí mật Thái phó đại nhân đội nón xanh cho tiên hoàng này, vẫn nên giả bộ ngây ngô hồn nhiên, hồ đồ chẳng biết mới là tốt!

Tiếc là dù có giả bộ ngây ngô, cũng không tránh khỏi xui xẻo, lâm triều mỗi ngày chính là việc khổ sai cố định. Bất quá Niếp Thanh Lân đều có cách đối phó, rụt đầu vào trong cổ áo Long bào thùng thình, lập tức ngủ ngon như bước vững khắp năm sông bốn biển.

Thường xuyên như thế, Vệ Thái phó thật không nhìn được nữa rồi. Không phải là hắn có lòng muốn trở thành người thầy nghiêm khắc, không chấp nhận được việc tiểu Hoàng đế u mê chán nản, mà do mấy ngày nữa đã là lễ Thưởng Đăng của triều Đại Ngụy. Lúc đó gia quyến của các Phiên vương sẽ vào kinh diện thánh, là cơ hội gặp gỡ hiếm hoi của hoàng tộc Niếp thị.

Tiểu Hoàng đế mà hắn hỗ trợ, nếu vẫn còn mặc Long bào không vừa người như thế này, trong bữa tiệc lại tiếp tục rụt đầu vào mai, thật cũng quá làm mất thể diện của Vệ Lãnh Hầu hắn rồi. Vì thế liền lệnh cho nội thị phủ vô cùng chểnh mảng kia may y phục cho Hoàng đế.

Đăng cơ lâu như vậy, cuối cùng cũng có một bộ quần áo mới rồi!

Niếp Thanh Lân cảm thấy, đây chính là một chuyện lớn đáng để ăn mừng trong cuộc sống nhàm chán của Hoàng đế bù nhìn.

Khi *Chức phường* phái thợ may đến đo cho tiểu Hoàng đế, An Xảo Nhi đứng trong phòng nhỏ giọng nói với Niếp Thanh Lân, “Hoàng thượng, lát nữa đo y phục, có muốn mang ‘cái kia’ không?”

‘Cái kia’ mà An Xảo Nhi nhắc đến, là khi Lệ phi còn sống, theo phương thức đặc biệt mà bí mật tạo ra. Hình như chất liệu là một loại nhựa cây đặc biệt của Nam Cương, màu sắc và độ mềm mại như da người, được thợ thủ công khéo léo gọt giũa, quả thực giống như đúc thứ bên dưới của thiếu niên.

Năm đó lúc cung nữ đến giảng giải chuyện kia, Lệ phi đã đưa cái món đồ chơi đó cho Niếp Thanh Lân đeo vào, lại hạ *bí dược* khiến trí óc cung nữ kia mơ hồ mới trót lọt vượt qua.

https://thuviensach.vn

May mà biệt danh “Thiên tàn” được truyền ra, bớt đi mấy chuyện rối rắm này.

Nhưng lúc đo y phục, dẫu sao vẫn tiếp xúc cơ thể, nếu nhìn ra sơ hở bên dưới đũng quần thì sẽ hỏng bét. Niếp Thanh Lân suy nghĩ một chút, liền gật đầu.

Chỉ là lúc An Xảo Nhi mở cái hộp được giấu kỹ kia ra thì có chút sững sờ. Người thợ thủ công làm ra vật này đã từng căn dặn, nơi bảo quản phải cho thêm chút nước để giữ ẩm, trước đây An Xảo Nhi chú tâm thì vật đó được giữ gìn không tệ, nhưng lần cung biến này thực sự quá nghiêm trọng, nào còn tâm tư đi quản cái vật này? Đến lúc cần sử dụng, vừa mở ra liền thấy nó đã có chút khô cứng rồi.

Nhưng lúc này thợ may đã tới ngoài điện, đo xong cho Hoàng đế, gã còn phải tới thư phòng đo cho Thái phó, có hơi gấp gáp.

Niếp Thanh Lân nhìn thấy cũng đành hết cách, chỉ có thể dùng tạm, liền giục An Xảo Nhi miễn cưỡng nhét vật kia vào trong khố.

Lúc thợ may tiến vào, quả nhiên cất lời xin hoàng thượng cởi quần áo dầy cộm bên ngoài ra, chỉ chừa lại lớp quần áo lót bên trong để đo kích cỡ.

Niếp Thanh Lân đã giả trai từ khi còn bé, dù nam nữ đầy phòng cũng vô cùng hờ hững, lại thêm dưới lớp áo có bó ngực, vải áo lót dành cho mùa đông cũng dày, không có chỗ nào bị lộ ra, nên cũng thoải mái để thợ may đo đạc.

Thế nhưng vừa mới đo xong chiều dài tay áo, Vệ Lãnh Hầu đã sải bước vào đại điện, mở miệng nói với thợ may, “Lại đây, đo cho bản Hầu trước!” Nói xong liền cởi áo ngồi vào bên cạnh chờ.

Vốn là, hắn mới vừa nhận được mật báo, mật thám phái đến An Tây rốt cuộc đã có hồi âm, sự việc lo lắng đã lâu nay có thể buông xuống được, trong lòng dĩ nhiên là vui vẻ, bữa trưa liền uống vài chén rượu.

Ngay lúc đang dùng bữa, thị nữ của Vân phi tự mình đưa thư tới, Vệ Thái phó lười biếng liếc mấy cái, đại khái là có ý “Nguyệt lão vô tình, cả đời

https://thuviensach.vn

mang hận, chỉ mong gặp quân một lần” ...

Loại thư này, thực ra trước kia Vân phi không phải chưa từng đưa, chẳng qua không lớn mật diễn đạt lộ liễu như thế mà thôi.

Vệ Lãnh Diêu vốn chẳng để ý tới Vân phi. Dù Thượng Vân Sơ là một nữ nhân tài ba, bản thân quả thực cũng từng rất thích, nhưng khi đó chính nàng ta đã vứt bỏ hắn chọn gã hôn quân kia. Hắn vốn là người lạnh lùng cợt nhã, nên chút tình cảm thật vất vả mới sinh ra ấy cứ thế mà chết non.

Hôm nay nếu ca ca Thượng Ngưng Hiên của Thượng Vân Sơ không phải là trọng thần mà hắn coi trọng, hắn há lại chịu giữ mặt mũi cho nữ nhân kia?

Nhưng có thể trò chuyện vui vẻ với nữ nhân đã từng bội tình bạc nghĩa mình, quả là một chuyện thú vị. Mỹ nữ vang danh khắp kinh thành, đang tuổi xuân thì, tuy đã bị phá thân, nhưng lại không phải đón vào phủ, xem như món đồ chơi giải sầu cũng được.

Vì vậy thừa dịp ngà ngà say liền đi về hướng hậu cung, lúc đi ngang qua tẩm cung Hoàng thượng, Nguyễn công công sau lưng nhỏ giọng nhắc nhở, vì vừa rồi hắn đang dùng bữa, người Chức phường phái tới không dám quấy rầy, nên đến đo cho tiểu Hoàng đế trước, nếu hắn muốn đến chỗ Vân phi, có cần bảo thợ may buổi tối hãy đến phủ Thái phó đo không?

Vệ Lãnh Diêu vung tay, không cần phiền phức như vậy! Liền quẹo một cái, tiện thể bước vào tẩm cung tiểu Hoàng đế.

Người chức phường phái tới cũng là người thông minh, Thái phó vừa lên tiếng, liền đẩy cánh tay đang giơ ra của tiểu Hoàng đế, vội vàng đến giúp Thái phó cởi áo, đo đạc.

Niếp Thanh Lân chỉ có thể rụt tay, chậm rãi ngồi vào ghế chờ. Nàng cũng nhìn ra Thái phó đã hơi say, có lẽ do say nên hơi nóng, hắn cứ thế tùy tùy tiện tiện cởi y phục, lần trước chỉ nhìn thấy cảnh hẹp qua vạt áo, nay đã có thể nhìn thấy thật rõ ràng rồi.

https://thuviensach.vn

Khi mặc quần áo Thái phó đầy hơi thở tiên nhân, cởi quần áo, cảm thấy cánh tay còn cường tráng hơn cả cao thủ thị vệ của đại nội!

Cánh tay như thế lúc vung đao, kẻ bị chém trúng nhất định rất đau, không biết sau này hắn ban cho mình một ly rượu độc hay là vung tay chém xuống đây?

Đang nhìn lồng ngực Thái phó đến ngây người, đột nhiên Niếp Thanh Lân phát hiện đôi mắt phượng của Thái phó bỗng híp lại, tiếp đó nhìn mình đầy ẩn ý.

Niếp Thanh Lân theo tầm mắt của Thái phó nhìn xuống đũng quần mình...

Hình như vật kia gây chuyện rồi.

Chương 7

Bởi vì ban nãy nhét vội vào, kết quả khi Niếp Thanh Lân ngồi xuống, do sơ ý, cái thứ khô cứng quá đát kia cứ thế mà dựng lên, hơn nữa ánh mắt vừa nãy nhìn về phía Thái phó quá chăm chú, sao dáng vẻ có thể không bỉ ổi được đây?

Dù gì Niếp Thanh Lân vẫn còn chút ngây thơ, phản ứng đầu tiên nảy ra chính là: Gay rồi, không phải lộ rồi chứ!

Vì thế đứng phắt dậy, quơ lấy chiếc áo khoác đặt bên cạnh, che kín nửa người dưới, cố vờ bình tĩnh nói "Trẫm phải thay quần áo", rồi hấp ta hấp tấp chui vào nhà xí cạnh nội điện.

Sắc mặt An Xảo Nhi cũng trắng bệch theo sát phía sau tiểu Hoàng đế, nhìn mấy thái giám cung nữ đi ngang qua, chẳng nói chẳng rằng, chỉ đứng chờ bên ngoài nhà xí.

Niếp Thanh Lân vào nhà xí mà ướt đẫm mồ hôi lạnh, sau khi thăm hỏi cái thứ đồ chơi gây họa kia thỏa đáng, mặc áo khoác An Xảo Nhi đưa tới xong, ngồi trên một cái bô sạch sẽ bình ổn tâm tình.

https://thuviensach.vn

Tuy vừa rồi hình dạng có chút kỳ quái, nhưng chắc là Thái phó cũng sẽ không hỏi tới đâu ha. Dù sao cũng là nơi nhạy cảm, lẽ nào làm thần tử lại không cho phép Hoàng đế 'lớn' một chút sao?

Hắn sẽ không bảo mình cởi quần kiểm tra đâu nhỉ? Niếp Thanh Lân cảm thấy như thế không phù hợp với tính cách của Vệ Lãnh Diêu, đi theo "học tập" Thái phó đã nhiều ngày, nàng cũng có chút nhận biết, tuy Thái phó là hạng người tàn nhẫn xấu xa, 'nhìn xa trông rộng' với những đấu đá trên triều, nhưng những chuyện cỏn con thường ngày, luôn rất ít nói tới, không quá câu nệ tiểu tiết.

Càng nghĩ trong lòng càng vững vàng, đến khi rời khỏi nhà xí, trên mặt lộ rõ vẻ thoải mái giống như đã "giải quyết" xong.

Lúc vào trong phòng quả nhiên phát hiện Thái phó đã đi rồi, chỉ còn thợ cả đo y phục đứng chờ bên trong. Niếp Thanh Lân lập tức thở phào một hơi, gọi thợ may đến tiếp tục vui vẻ đo đạc.

Có đánh chết Niếp Thanh Lân cũng không nghĩ tới, lúc này Thái phó đại nhân đang đi về phía Sở Vận cung, trong đầu lại không nghĩ đến chuyện soán vị đứng đắn, mà là sự cố nhỏ của Bệ hạ trước đó.

Ra khỏi cửa tẩm cung, Thái phó cũng tỉnh rượu không ít, đang nhíu đôi mày rậm, híp mắt phượng suy nghĩ: Với tình hình kia, thì chẳng phải thiên tàn đâu! Rõ ràng hàng họ rất được! Té ra là vô dụng với nữ nhân, nhưng nhìn mình chằm chằm vài lần lại nổi lên biến hóa!

Tiên đế háo sắc lại đào ra một thằng con trai đoạn tụ! Thực trào phúng mà! Lịch sử dâm loạn của hoàng tộc Niếp thị thực sự cái gì cũng không thiếu!

Tiểu Hoàng đế kia thật là một gã háo sắc gan lớn hơn trời, dám tùy ý loạn tình với kẻ quyền cao chức trọng như hắn, cũng không biết lần nằm trên giường ấm hôm ấy, trong đầu tên nhóc khốn khiếp đó đang tự kỷ những chuyện mất hồn gì.

Vóc dáng thanh tú một cách kỳ lạ, mặt mũi càng nhìn càng thuận mắt, đáng tiếc không phải là một cô gái mềm mại lanh lợi đáng yêu. Nghĩ đi nghĩ

https://thuviensach.vn

lại, hơi rượu lại bốc lên, suy nghĩ cũng không biết đã bay đến nơi nào.

Khi đến Sở Vận cung, Vân phi đã đứng đón trước cửa, mái tóc đen như mực búi lệch cao cao, trâm cài tóc cũng chọn kiểu trang nhã, áo hồng mặc trên người, làm nổi bậc làn da tuyết trắng. Lúc nhìn thấy Vệ Lãnh Diêu, liền lộ vẻ e lệ thỏa đáng khiến người ta thương yêu.

Trước đây khi Thượng Vân Sơ bày ra bộ dạng trang nhã này, Vệ Lãnh Hầu rất thích, nhưng món ngon đã để qua đêm lại bị người khác động đũa vào rồi, luôn khó tránh việc mất đi mùi vị.

Vân phi không biết suy nghĩ trong lòng Vệ Lãnh Hầu. Lúc xảy ra cung biến, trong lòng nàng ta cũng thấp thỏm không yên.

Vẫn nhớ rõ ngày Vệ Lãnh Hầu trở về từ biên cương, trên cung yến do Tiên hoàng đích thân tổ chức, mình nay đã là sủng phi của Tiên hoàng, nhìn tình lang ngày trước hướng về phía Hoàng đế ngồi cạnh mình cúc cung hành lễ mà lòng đầy hỗn loạn.

Vốn nghĩ trong mắt Vệ lang ít nhiều gì cũng sẽ lộ ra chút ưu tư, là si cũng được, oán cũng tốt, nhưng trong đôi mắt phượng xinh đẹp kia lại chỉ là bình tĩnh không chút dao động.

Bị Tiên hoàng xử phạt đi trấn thủ biên cương vài năm, đã khiến một nam tử nho nhã có thêm nhiều khí phách nam nhi. Vào giây phút trông thấy Vệ Lãnh Diêu, tình yêu đã từng có với nam tử này lập tức không thể kềm chế được mà tuôn ra, không khỏi âm thầm ân hận vì tầm nhìn hạn hẹp của mẫu thân.

Mình là con thứ của Thượng phủ, mẫu thân là tiểu thiếp lại không sinh được con trai, cho nên hôn phối của mình chính là yếu tố then chốt tăng thể diện cho mẫu thân.

Lúc đó khi Vệ lang đắc tội quyền quý bị Tiên hoàng trách phạt đày đi trấn thủ biên cương, không phải chưa từng có quyết tâm theo Vệ lang đến biên quan chịu khổ, tiếc rằng mẫu thân lấy cái chết ra bức ép, lại bởi vì mình là “Nữ nhân tài ba” nổi danh, được Tiên hoàng yêu mến, dù xuất thân thứ

https://thuviensach.vn

nữ, nhưng vẫn được chọn vào cung. Vận mệnh trêu người mà! Thật sự đành phải lìa xa tình lang.

Đến khi Vệ Lãnh Diêu liên tiếp một bước lên mây, quyền khuynh triều dã, đến cuối cùng là phát động cung biến, thì Thượng Vân Sơ hận tầm nhìn hạn hẹp của mẫu thân đến mức khắc cốt ghi tâm.

Chẳng qua những phi tử khác đều vào lãnh cung, chỉ riêng mình mình được ở lại Sở Vận cung, ăn mặc chi tiêu hình như còn nhiều hơn trước, dù cũng là do mặt mũi của ca ca, nhưng vẫn có thể nhìn ra đối với mình Vệ Lang không hoàn toàn vô tình.

Đến nay trong phủ Thái phó vẫn chưa có chính thất, không phải đã nói rõ Vệ lang vẫn để ý tới mình sao?

Nay cuối cùng Vệ lang cũng đến gặp mình, đủ để nói rõ tức giận trong lòng hắn đã tiêu tan, chỉ mong có thể cùng hắn nối lại duyên xưa, thì dù có là thiếp thất cũng không tiếc nuối.

Nghĩ vậy, trên mặt nàng ta bày ra nụ cười e lệ nghênh đón, không đợi cung nữ hầu hạ, chủ động cởi chiếc áo khoác lông cáo của Vệ hầu ra, nhẹ nhàng nói, “Bên ngoài trời lạnh, mời Thái phó vào Noãn các trong cung nghỉ tạm.”

Nói xong liền dẫn Thái phó vào phòng trong, tiếp đó nhận lấy tách trà thị nữ bên cạnh bưng tới, đích thân đưa đến trước mặt Thái phó. Thái phó nhận lấy, uống một ngụm, là Lư Sơn Vân Vụ thượng hạng.

Trong lòng Thái phó cũng nhíu mày, hắn xưa nay không thích vị đắng, lúc trước khi kết giao cùng nữ tử này, hắn vẫn luôn chiều theo *phẩm vị* của nàng ta, lần nào cũng uống Lư Sơn Vân Vụ, có lẽ Thượng Vân Sơ cho rằng mình cũng thích mùi này.

Hắn chỉ hớp một ngụm liền buông tách trà xuống, lại liếc mắt nhìn nữ tử bên cạnh, mùi son phấn liền xộc vào mũi, gương mặt đó dù khóe mắt chan chứa nét xuân tươi, nhưng đã sớm mất đi khí chất thanh tú đoan trang khi xưa.

https://thuviensach.vn

“Tay mềm cố vén rừng râm bóng, ngàn khúc luyến lưu khó tiễn người ... Vệ lang, năm đó chàng xuất quan, chỉ còn lại mình thiếp, thiếp... thật khổ mà!” Nói xong một chuỗi nước mắt liền không kiềm nổi tuôn ra.

Vệ Lãnh Hầu không nhịn được nhíu mày, đây là câu thơ nàng ta gửi sau khi hắn xuất quan, là câu cuối cùng trong bức thư, cả bức thư chẳng đề cập chữ nào đến chuyện mẫu thân ép nàng ta vào cung, nhưng xoay người một cái nàng ta đã vào cung rồi.

Năm đó hắn vẫn còn trẻ tuổi, không hiểu được điều thực sự hữu ích ở nữ nhân. Đầy bụng kinh luân thì sao? Trên triều đã mệt gần chết rồi, còn phải ngâm thơ đối câu với giai nhân nữa sao? Giống như bây giờ, hắn bận cả một buổi trưa, chẳng qua chỉ muốn cơm canh ngon miệng, lời ngọt ngào mềm mại nũng nịu, nào còn sức lực để dỗ mỹ nhân đẫm lệ nữa chứ?

Nữ nhân này ở trong cung đã rèn luyện thế nào, bản lĩnh quan sát sắc mặt, hầu hạ người khác còn không bằng tên Hoàng đế đoạn tụ kia, chẳng trách được yêu thương chưa đến một năm đã thất sủng!

Chán ngán bừng lên, chút tư tưởng không đứng đắn do rượu gây ra cũng tiêu tán hầu như không còn.

Tuy nàng ta và Thị lang bộ Binh - Thượng Ngưng Hiên không cùng một mẹ, nhưng dù sao cũng là con gái của Thượng phủ, vẫn nên chừa lại chút mặt mũi, nếu chỉ vì sảng khoái nhất thời mà dính vào phiền phức khó dứt, thì có chút không đáng. Mỹ nhân này dù có kiều diễm hơn nữa, cũng là thứ lão già Tiên hoàng kia đã dùng qua, ngẫm kỹ ra liền mất hứng.

Vừa nghĩ vậy, Thái phó mặt lạnh bạc tình liền quay lại đường ngay, một tay đẩy giai nhân trong lòng ra, “Thần được Thượng thị lang nhờ cậy, đến thăm xem nương nương có bình an không. nay xem ra thân thể nương nương khỏe mạnh, thần cũng yên lòng, trên triều vẫn còn nhiều việc, hậu cung trọng địa thần không dám ở lâu.”

Nói xong ngay cả áo khoác Thái phó cũng lười mặc, đứng dậy sải bước dài ra khỏi noãn các.

https://thuviensach.vn

Vóc dáng Thái phó cao to, chân lại dài, vài bước đã rời khỏi. Dù Thượng Vân Sơ muốn giữ hắn lại, cũng không đuổi kịp, nước mắt trên mặt càng nhiều hơn, gương mặt dày công trang điểm đến tận trưa đã hoàn toàn uổng phí.

Nguyễn công công cầm áo khoác chạy ra theo, sau khi phủ thêm cho Thái phó đại nhân, liền lén đánh giá vẻ mặt không rõ vui buồn của hắn, thấp giọng hỏi: "Thái phó đại nhân muốn xuất cung ư, để nô tài gọi người chuẩn bị xe ngựa."

Thái phó lại phất tay áo, suy nghĩ một chút rồi mở miệng, "Đến tẩm cung của Hoàng thượng đi, bản Hầu có mấy lời muốn chỉ bảo Hoàng thượng." Nguyễn công công vội vàng vâng dạ, thầm thở dài: "Thôi rồi, đây là tâm tình khó chịu, đến chỗ Hoàng đế xui xẻo kia để trút giận mà."

Khi Vệ hầu quay lại đến tẩm cung của Hoàng thượng, thấy thái giám ở cửa cung chuẩn bị hô "Thái phó yết kiến", hắn liền hung hăng trừng một cái, khiến tiểu thái giám kia ngẹn họng.

Nam nhân cao lớn như một con báo, lặng lẽ tiến vào phòng trong.

Qua màn lụa mềm nhìn vào trong, quả nhiên liền thấy thằng nhóc khốn khiếp kia đang sung sướng hưởng thụ!

Lúc này tiểu Hoàng đế đã thay áo choàng ngắn màu xanh thẫm, lông thỏ viền cổ càng tôn thêm chiếc cằm thon gọn. Ống tay áo choàng hơi ngắn, lộ ra cổ tay nhỏ gầy, đang khéo léo dùng kiềm sắt lật nướng mấy miếng khoai lang, cánh tay còn lại cũng không nhàn rỗi, đang ném hạt dưa đã rang thơm vào miệng. Trong miệng còn hô, "Xảo Nhi, đưa đĩa đường trắng đến đây, thêm chén tuyết lê đường phèn nữa, chốc nữa ăn khoai lang sẽ khô miệng đấy!"

Nhưng gọi xong, lại không thấy ai trả lời, quay đầu nhìn lại. A! Sao Diêm Vương đã vòng trở lại rồi?

Nàng lập tức cẩn thận thu lại vẻ mặt háo hức thèm ăn, dò hỏi, "Thái phó tới thật đúng lúc, khoai lang vừa mới nướng xong, ngài có muốn nếm thử không?"

https://thuviensach.vn

Thái phó không trả lời, cởi áo choàng rồi lười biếng nằm lên cái giường mềm mà tiểu Hoàng đế yêu tha thiết, khóe mắt quét đến đứa trẻ không có được câu trả lời của mình kia, quả nhiên hắn ta đã lượn qua chỗ khác rồi.

Chỉ chốc lát sau, khoai lang phết đường liền được đưa tới trước mặt mình. Thái phó lười biếng nhận lấy cái kiềm sắt, cắn một ngụm, không thể không thừa nhận, đã ăn sơn hào hải vị đến ngán, món ăn dân dã này quả thực không tệ.

Ngay sau đó, An Xảo Nhi cũng dâng lên hai chén nước lê đường phèn vừa mới chưng xong.

Vệ Lãnh Hầu nhìn tiểu Hoàng đế làm giống như lần trước, gỡ hạt mứt táo xong liền bỏ vào trong nước lê, đưa tới trước mặt mình.

“Sao Hoàng thượng lại bỏ táo vào?” Lần trước bỏ vào trà thì còn có thể là trùng hợp, nhưng lần này nước lê đường phèn đã rất ngọt, sao nhóc con còn bỏ táo vào?

Niếp Thanh Lân bị hỏi liền sửng sốt: “Thái phó không thích? Năm ấy khi mấy chậu Phù Dung nở hoa, trong tiệc ngắm hoa tại Ngự hoa viên, ta thấy Thái phó bỏ táo vào trong canh giải rượu, ta cũng thử rồi, quả nhiên rất ngon, nếu Thái phó không thích, ta đổi chén khác nhé?”

Nói xong định gọi An Xảo Nhi đổi chén khác.

Nhưng còn chưa kịp lên tiếng, cổ tay đã bị bàn tay to như kiềm sắt của Thái phó bắt lấy, mắt Thái phó lóe sáng như sao, nói lời sâu xa, “Tiệc ngắm hoa? Chuyện của ba năm trước? Khi đó Hoàng thượng ngài đã chú ý tới vi thần rồi sao?”

Chương 8

Hả? Cái này...

Niếp Thanh Lân không lập tức hiểu được ý tại ngôn ngoại sâu xa của Vệ Thái phó, suy nghĩ một chút, tóm lại là: “Ngàn vạn thứ có thể đâm thủng,

https://thuviensach.vn

mỗi mông ngựa là vững như tường đồng", liền lựa lời mà đáp: "Phong thái của Thái phó năm đó chấn động lục cung, muốn không chú ý thật là rất khó!"

Thật ra đây đều là thật, năm đó chỉ cần Tiên hoàng mở tiệc chiêu đãi quần thần, thì hậu cung lập tức vui như ăn tết, nên biết rằng dự tiệc sẽ có Vệ Lãnh Hầu đại nhân "đẹp tựa Phan An" xuất hiện, các vị nương nương, công chúa, cung nữ đều rất háo hức.

Mỹ nam luôn khiến người ta nhìn bao nhiêu cũng không thấy đủ, nhất là dáng vẻ ung dung cất bước kia, giữa đám thần tử không phát tướng thì cũng râu ria xồm xoàm, tóc thưa đầu hói đó, quả là quá xuất chúng rồi.

Còn nhớ hội ngắm hoa năm đó, người còn nhiều hơn cả hoa, khi đó nàng là một đứa bé lùn tịt, lại là hoàng tử bị bỏ rơi, cho nên nàng ngồi rất xa, nhìn thấy đâu đâu cũng là mũ quan thật cao, đầu tóc đen thui, danh hoa hiếm có mười năm mới nở một lần dù chỉ muốn liếc mắt nhìn một cái cũng không được.

Nếu đã không ngắm được hoa, cũng không thích nhìn một đám lão già say xỉn mặt đỏ phừng phừng, đương nhiên là sẽ ngắm chỗ thuận mắt nhiều một chút, cộng thêm mấy ngày nay mẫu hậu cứ luôn nói điệu bộ của nàng không có khí khái nam nhi, nên không khỏi muốn học hỏi mỹ nam như Vệ Lãnh Hầu một chút.

Bởi vì rất hiếm gặp, khó tránh phải quan sát kỹ hơn một hút, khi đó chỉ thấy ngay cả khi Thái phó uống nhiều rượu, tư thế nhíu mày chống trán vẫn luôn xuất chúng, chả trách đám nữ quyến nhìn qua đều đỏ bừng hai má.

Chỉ là bây giờ nàng mới biết, ngay cả khi vung đao giết người, Vệ Thái phó cũng đầy tao nhã! Đáng tiếc vẻ tao nhã này, dù có đầu thai thêm lần nữa, biến thành nam nhân thật sự cũng không học nổi!

Aiz, sao Thái phó ngài lại sa đọa đến mức này? Bảo chúng nữ tử chốn thâm cung nên gửi gắm tâm hồn ở đâu đây? Phỏng chừng hiện nay, những hồng nhan trong cung kia khi nhìn thấy vị Vệ Phan An này, sợ rằng sẽ chỉ bị dọa đến đỏ mắt mà thôi!

https://thuviensach.vn

Vệ Thái phó căn bản không ngờ tiểu Hoàng đế lại không biết xấu hổ mà thừa nhận như thế, lửa giận nhất thời dâng lên.

Nghe đi nghe đi! 'Chấn động lục cung' gì chứ? Đây rõ ràng là giọng điệu của đám ăn chơi trác táng đùa giỡn tiểu nương tử mà.

Gương mặt tuấn tú 'chấn động lục cung' lập tức trầm xuống, nhìn chòng chọc nhóc bù nhìn không biết sống chết trước mặt.

Đứa bé này miệng thốt lời cợt nhã, nhưng vẻ mặt thì lại nghiêm túc, đôi mắt to long lanh hiện rõ vẻ chân thành, hoang mang nhìn Thái phó đại nhân.

Lời này mà thốt ra từ miệng của một đấng tu mi, đúng là buồn nôn tới mức đáng chém một đao. Chỉ là theo lời đứa trẻ này, lửa giận đảo vài vòng, rồi chỉ còn bó tay hết cách.

Nhìn quanh bốn phía, tẩm cung Hoàng đế lớn như thế mà trống không, quá là mộc mạc. Quần áo thường ngày trên người tiểu Hoàng đế, vừa nhìn đã biết là của năm ngoái, đợi khi cao thêm chút nữa, tay áo sẽ rút đến cùi chỏ mất. Mấy quyển sách giải trí trên giá đã bị đứa trẻ này giày vò đến xoắn cả lại rồi. Đừng thấy đứa trẻ này cả ngày ăn không rỗi miệng, mấy món ăn tới ăn lui kia còn chẳng lên được mặt bàn của một gia đình nhỏ sung túc nữa! Chắc hẳn đứa trẻ này cả đời cũng chưa từng hưởng thụ được cảm giác yêu thương.

Hoàng tử công chúa bị bỏ rơi trong cung không chỉ có một mình Niếp Thanh Lân, nhưng bị chèn ép đến mức này mà vẫn vui vẻ, thậm chí còn tìm vui trong đau khổ, thực sự chỉ có kẻ kỳ tài này.

Chẳng qua... thật quá không có mắt rồi!

Tuy mặt mũi dễ coi, tự mình vụng trộm chơi đùa tiểu thái giám thị vệ gì đó cũng được đi, không ngờ lại quá quắt dám yêu trọng thần soán vị!

Dù là nữ tử, gần gũi mình lâu ngày cũng sẽ sinh lòng sợ hãi. Ít nhất mấy tiểu thiếp trong phủ kia, sau khi mình dùng thủ đoạn độc ác nghiêm trị những kẻ ghen tị tranh giành tình cảm, ai nấy đều sợ như chuột thấy mèo.

https://thuviensach.vn

Lúc hầu hạ buổi tối, cũng có thể cảm nhận được các nàng ta gượng gạo khom người ton hót.

Tiểu Hoàng đế này không phải chưa từng nhìn thấy sự tàn nhẫn của mình, sao lại không biết chữ ‘sợ’ nên viết thế nào vậy chứ! Giống như nai con một mình xông vào rừng sâu núi hiểm, trông thấy lão hổ nhe răng, lại không biết trời cao đất dày bước đến, dùng móng guốc non nớt vuốt da hổ.

Vừa nhìn đã biết, mối tình đầu của đứa trẻ này chính là kẻ địch thù nước hận nhà không đội trời chung, sau cùng sẽ phải chịu thiệt trong tay đối phương. Ngẫm kỹ ra, cuộc đời yếu nhược mà ngắn ngủi này hắn có thể biên soạn thành vở kịch khiến người đời rơi lệ.

Vốn muốn răn dạy tên nhóc vô lại mặt dày hoang đường này một chút, chặt đứt mong ước bẩn thỉu của hắn ta. Nhưng nghĩ lại, dù trong đầu hắn ta có bỉ ổi thế nào chăng nữa, thì cũng không dám giở thủ đoạn gì với mình cả!

Nhóc con lén lút ảo tưởng này, vẫn tốt hơn là lập lại một Hoàng đế chính tông muốn vực dậy dòng họ Niếp, nghĩ đến đây, lời mắng chửi sắp phun ra khỏi miệng lại chậm rãi nuốt về.

Niếp Thanh Lân không biết Thái phó đại nhân đã rối bời một trận, chỉ thấy vẻ u ám trên gương mặt tuấn tú kia dần dần tản đi, liền biết tiết mục của hôm nay đã qua rồi. Đợi đến khi Thái phó nới lỏng tay mình ra, nàng liền lập tức chân chó thay chén nước, đưa cho Thái phó thấm giọng.

Khi đã hoàn toàn dằn được cơn tức, Thái phó mới chậm rãi nói: “Hoàng thượng, ngài tuổi còn nhỏ, khó tránh việc có chút tâm tư ham mê của lạ, nhưng dù sao ngài cũng là huyền tôn của Cao hoàng triều trước, mặt mũi của Hoàng gia không thể không có, nếu để ta nghe được trong tẩm cung phát sinh chuyện bê bối bẩn thỉu nào, đến lúc đó đừng trách Thái phó ta không giữ thể diện cho Hoàng thượng ngài!”

Tiểu thái giám tuấn tú trong cung không ít, chưa biết chừng tiểu Hoàng đế nhất thời sắc tâm bộc phát, muốn nếm thử, nếu hắn ta thật có tâm tư này, hắn cũng tuyệt không để đám Phiên vương kia có cái cớ khởi binh phế Đế.

https://thuviensach.vn

Niếp Thanh Lân cảm thấy lời này nàng hoàn toàn nghe hiểu, cảm động nói: “Thái phó yên tâm, kể từ lúc lên triều nghe được chuyện muôn dân Đại Ngụy ăn không đủ no, thì cơm canh mỗi ngày của trẫm đều chủ động giảm đi một nửa, hôm nay thật sự thèm ăn quá nên mới bảo người trông coi Ngự thiện phòng đưa đến chút khoai lang, nhưng vừa nướng xong, trẫm liền hối hận, cảm thấy mình quá mức xa xỉ. Người đứng đầu như thế, nếu văn võ bá quan bên dưới cũng làm theo, thật sẽ gây kho cho Vệ ái khanh! Nhưng không sao, may mà Thái phó tới kịp, ngài cả ngày san sẽ nổi lo giúp trẫm, ba bữa không đúng giờ, khoai lang này vào bụng ngài, cũng không tính là lãng phí.”

Vệ Thái phó quả thực suýt bị thằng nhóc vô lại miệng đầy lời nói nhảm này chọc cười, nhưng vẫn hơi híp mắt lại hỏi: “Bệ hạ đang oán trách với thần là ăn không đủ no sao?”

Đây chẳng phải là gán tội cho người khác sao? Niếp Thanh Lân chợt thấy hối hận vì hôm nay đã nói nhiều trước mặt Thái phó, liền vội ngừng lại: “Cả ngày chả làm gì, sao có thể ăn không đủ no chứ? Thái phó đã uống rượu phải không? Có muốn lên giường ấm nghỉ ngơi một chút không?”

Vệ Thái phó có chút mệt nên thực sự lên nằm, hơn nữa vừa mới uống một bụng nước đường âm ấm, thấy rất thoải mái, vì vậy nhắm chặt hai mắt, không nói gì thêm.

Bởi vì lúc nãy Thái phó muốn dạy bảo Hoàng đế, không cho người vào hầu hạ, Xảo Nhi sau khi dâng nước đường thì cũng lui ra. Hiện giờ Thái phó đã ngủ, càng không tiện gọi người bên ngoài. Vì thế nàng đến Long sàng ôm một cái chăn gấm nhỏ lót bông nhẹ nhàng đắp lên người Thái phó, còn mình thì bưng khoai lang nướng còn thừa lại, leo lên Long sàng, chui vào trong chăn vừa nhai kỹ vừa nghiền ngẫm những lời vừa rồi của Thái phó. Cứ thấy lời của hắn chứa đầy ẩn ý, không nói toạc ra thì thật đúng là mình nghĩ mãi cũng không ra.

Nhưng mà hình như Thái phó nghiện tới tẩm cung rồi, cái khác không nói tới, chỉ riêng việc Vệ Hầu gia quen ăn sơn hào hải vị, vậy mà lại luôn

https://thuviensach.vn

không chút khách sáo chiếm phần thức ăn ít ỏi đến thảm thương của mình, bảo người ta phải làm sao mới được đây!

Bữa nay lại còn vừa ăn vừa ghét bỏ mình quá mức phung phí! Trước đây lúc ở thư phòng học làm Hoàng đế, biết được đạo lý "Cửa son thừa rượu thịt, Ngoài đường xác chết đầy", rốt cuộc nàng cũng đã hiểu triệt để rồi!

Thái phó không biết lòng Hoàng đế đầy căn hận, chỉ cảm thấy cái chăn nhỏ trên người giống tiểu chủ tử của nó, đều thoang thoảng hương táo ngọt ngào, đắp trên người thật ấm áp. Thế nhưng ngủ một hồi, mùi hăng hắc của than đen trong phòng xộc vào mũi, xông đến mức cuối cùng Thái phó không nhịn nổi nữa, ngồi bật dậy.

Lúc đứng lên lại phát hiện tiểu Hoàng đế đã thiếp đi rồi, tấm chăn thật to che kín miệng mũi, chỉ lộ ra gương mặt nhỏ nhắn. Khuôn mặt vì ngủ mà ửng hồng, thật giống một cục bột mềm mại ngọt ngào.

Thái phó đứng trước giường cúi đầu nhìn một lúc, cảm thấy hôm nay ở lại đây đã đủ lâu, liền hoạt động gân cốt xong rồi bước ra ngoài.

Đi tới trước cửa cung, lúc chuẩn bị lên xe ngựa, đột nhiên quay đầu lại hỏi, "Nguyễn công công, ngươi làm đại nội tổng quản bao lâu rồi?"

Nguyễn công công thấy cả đoạn đường Thái phó không nói gì, đột nhiên mở miệng lại hỏi tới bản thân mình, lòng liền căng thẳng, vội vàng trả lời: "Bẩm Thái phó, nô tài hầu hạ ở trong cung gần bốn mươi năm, về sau may mắn được Thái phó nâng đỡ, đã làm đại nội tổng quản ba năm rồi ạ."

Thái phó lấy từ trước ngực ra một chiếc khăn lụa, lau lau miệng mũi bám chút khói đen do bị than hun, sau đó vứt cho Nguyễn công công đứng dưới xe ngựa, "Ba năm? Không lâu nhưng cũng không tính là ngắn, phép tắc cung phụng trong cung, hẳn ngươi phải rõ. Đám Nội thị phủ ngu ngốc bại hoại kia lại dám dùng chút mánh khóe dối trên gạt dưới. Nếu để người ngoài biết được, sẽ cho là Bản Hầu khắt khe với Thánh thượng. Đám nô tài vô dụng thì không cần giữ lại, nên phạt đánh đến chết, mong Nguyễn công công cứ theo đó mà làm..."

https://thuviensach.vn

Nói xong, liền buông rèm xe xuống, nghênh ngang rời đi, để lại Nguyễn công công vẫn đang cầm chiếc khăn đã bị nhuộm đen kia, tuôn mồ hôi lạnh trong gió rét.

Hôm nay trận gió đen nào thổi qua vậy? Nguyễn công công không bị thổi trúng, nhưng đám nô tài trong Nội thị phủ rốt cuộc đã bị đuôi phượng quét sạch rồi.

Hôm đó, trong Nội thị phủ tiếng kêu rên đầy trời, âm thanh gậy gỗ quất vào da thịt vang liên tiếp, ra ngoài bằng cáng, ít nhất cũng bảy tám người.

Cũng trong đêm đó, hơn mười rương than trắng thượng hạng cộng thêm lò đốt không khói được đưa đến tẩm cung Hoàng đế, thêm vào đó còn có chăn nệm đồ trang trí mới tinh. Tổng quản Nội thị mang đồ tới cúi đầu khom lưng nói với An Xảo Nhi, đại loại là: đã muộn rồi, những vật lớn hơn ngày mai sẽ được đưa tới, mong An cô nương thứ tội….

Chỉ một loáng sau tẩm cung đã thay gương mặt mới. Tiểu Hoàng đế nằm trên chăn nệm mới được đưa tới, cảm thấy dưới thân mềm mại trơn láng đến nỗi nằm xuống rồi không muốn đứng dậy nữa.

Nhớ đến bữa tối khi nãy, bàn bày đầy các món ăn, Niếp Thanh Lân cau mày nghĩ, bỗng nhiên số lượng món ăn tăng thêm mà sắc hương đều đủ cả, chắc đám đầu bếp Ngự thiện phòng không còn thương nhớ Tiên hoàng nữa, cuối cũng cũng bước khỏi đau thương, nhưng số lượng nhiều thế này lại khiến người ta sợ mà không dám động đũa.

Làn gió răn dạy thói xa hoa của Thái phó còn chưa tan, thì nô tài bên dưới đã làm ra việc quái đản thế này, chẳng phải là muốn đẩy nàng vào tội ham ăn ham uống sao?

Đám cẩu nô tài này thật là khinh người quá đáng!

Ngửi mùi thơm hoa quả dễ chịu lan tỏa trong không khí, thoải mái lăn vài vòng trong tấm chăn mềm mại, Niếp Thanh Lân ngậm ngùi than thở: Làm một Hoàng đế khiêm tốn tiết kiệm, thì ra lại khó đến vậy!

https://thuviensach.vn

Chương 9

Đến lúc tỉnh dậy vào hôm sau, Niếp Thanh Lân phát hiện chức phường đã đưa Long bào mới tới.

Trận đòn xế chiều hôm qua khiến mấy người có liên quan đến Giám phủ đều cảm thấy bất an, may mà vải thêu hoa văn dùng làm Long bào trước đây còn lại không ít, dùng để dự phòng cho tình huống bất ngờ, tổng quản chức phường dứt khoát triệu tập toàn bộ thợ may thượng thừa trong một đêm đã cắt xong vải thêu hoa văn, may xong ba bộ liền đưa tới. Những bộ quần áo dùng hàng ngày cũng ra roi thúc ngựa may gấp cho xong.

Long bào rất vừa người, đứng soi trước tấm gương đồng lớn mới được đưa tới, quả là có chút oai phong Long uy của Hoàng đế. Nhưng không có cổ áo để che, ước chừng không thể trắng trợn ngủ gật trên triều nữa, Niếp Thanh Lân thấy hơi tiếc nuối.

Lúc lâm triều, rốt cuộc tiểu Hoàng đế phong lưu phóng khoáng cũng mở to hai mắt, ngồi ngay ngắn trên ngai rồng, khiến Thái phó đại nhân ngồi cạnh ngai vàng gật đầu đầy hài lòng.

Trên triều hôm đó, trừ văn võ bá quan mọi ngày, còn có thêm một vị Phiên vương vừa vào kinh —— Bình Xuyên Vương.

Lão là Lục thúc của tiên đế, do một vị cung phi sinh ra, vì không được tiên đế yêu mến nên đất phong hơi nhỏ, ngay cạnh vùng đất phong rộng lớn phì nhiêu của Bình Tây vương.

Tuy *Tiết thưởng đăng* sắp đến, nhưng trước nay vào kinh phần lớn đều là trẻ nhỏ và nữ quyến, Phiên vương lên kinh cũng có, nhưng chỉ là số ít. Cho nên lên kinh sớm thế này đúng là chuyện hi hữu.

Hơn nữa lúc này thời buổi rối ren, phỏng chừng đến tiết thưởng đăng, gia quyến của các Phiên vương chắc sẽ chẳng lên kinh, để tránh gặp phải kiếp nạn làm vật hi sinh cho gian thần soán quyền.

https://thuviensach.vn

Bình Xuyên Vương chủ động vào kinh sớm, là nước cờ gì đây?

Bình Xuyên Vương tong teo như cây trúc lắc lư vào triều, vừa ho sù sụ vừa dập đầu thỉnh an tiểu Hoàng đế. Niếp Thanh Lân thực lo lắng có khi nào vị hoàng thúc này ho ra cả tim gan phèo phổi luôn không.

Hôm nay Vệ Thái phó đặc biệt bình dị gần gũi, đứng dậy khỏi ghế Giao long, bước nhanh tới nâng Bình Xuyên Vương bệnh tật dậy, vui vẻ hòa nhã nói: "Bình Xuyên Vương, ngài có bệnh trong người, sao phải hành lễ lớn như thế? Người đâu, mang ghế tới!"

Sau khi Bình Xuyên Vương tạ ân ngồi vào chỗ của mình rồi, trừ báo cáo vắn tắt về cuộc sống của người dân tại Bình Xuyên như thường lệ, còn lại chính là cảm ơn Vệ Thái phó đã tìm *Thánh thủ hồi xuân* giúp lão, chỉ hy vọng lần này danh y tài giỏi trong cung có thể chẩn trị dứt bệnh cho lão.

Hóa ra Phiên vương bệnh sắp chết này vào kinh để xem bệnh, trong lòng quần thần chợt bừng tỉnh.

Bình Xuyên Vương vẫn luôn là một người nhát gan không gây chuyện, dù cho những Phiên vương khác kháng lệnh không giao triều cống, nhưng Bình Xuyên Vương vẫn đúng hạn nộp cống phẩm. Đáng tiếc chỉ là một Phiên vương nghèo, chút cống phẩm đó chỉ như muối bỏ biển.

Đợt lâm triều này khiến Niếp Thanh Lân ngồi đến eo mỏi lưng đau. Vệ Thái phó hôm nay thật như vừa sống lại, bỗng dưng đại phát từ bi, dặn nàng cứ quay về hậu cung không cần đến thư phòng, mà chơi đùa một chặp với con trai trưởng còn bé xíu của Bình Xuyên Vương, thể hiện thân tình Hoàng gia.

Bởi vì thân thể không tốt nên Bình Xuyên Vương có con rất trễ. Đứa con trai duy nhất Niếp Trung này chưa được bảy tuổi, dáng dấp khá khỉnh bụ bẫm rất đáng yêu. Một búi tóc nho nhỏ mềm mịn như tơ được quấn trên đầu, được buộc bằng một dây chuông vàng nhỏ, khi bước đi sẽ vang lên những tiếng leng keng, chiếc áo choàng nhũ vàng bao bọc cái bụng tròn vo, vừa nhìn đã biết đây là một quý công tử nhỏ được cưng chiều.

https://thuviensach.vn

Chờ hành lễ với tiểu Hoàng đế sau khi được bà vú chỉ dẫn xong, cậu bé liền non nớt hỏi: “Nghe phụ vương nói, ta là tiểu hoàng thúc của hoàng thượng phải không?”

Niếp Thanh Lân kéo tiểu hoàng thúc đến bên cạnh, sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn béo ú của cậu nhóc, nói: “Hoàng thúc, tuy ngươi nhỏ tuổi, nhưng thân phận đúng là lớn hơn trẫm một bậc.”

Đứa trẻ nghe thấy bối phận của mình lớn hơn Hoàng thượng, lập tức toét miệng cười vui vẻ.

May là hôm qua Nội thị phủ đã đưa tới chút đồ chơi tinh xảo, có thể nở mày nở mặt mà chiêu đãi vị tiểu hoàng thúc nhỏ tuổi này. Đợi đến khi tiểu hoàng thúc chơi mệt, bảo đưa lên chút hoa quả tươi ngon, Niếp Thanh Lân cười híp mắt hỏi: “Tiểu hoàng thúc đã rước thầy học chữ chưa?”

Tiểu hoàng thúc gật mạnh đầu: “Bẩm Hoàng thượng, bốn tuổi đã rước thầy học chữ.”

Niếp Thanh Lân tiện tay cầm một quyển quốc chí, mở bản đồ bên trong, vừa ăn hoa quả, vừa chỉ vào chữ bên trong đố tiểu thế tử.

Sau khi đã hỏi xong một quyển, tiểu Hoàng đế cười híp mắt nói: “Trẫm đố tiểu hoàng thúc, có biết đất phong của phụ vương ngươi ở đâu không?”

Đứa trẻ gật mạnh đầu, chỉ vào một chỗ hẹp dài nói: “Phụ vương nói là mảnh đất này, tương lai sẽ là đất phong của ta!”

Niếp Thanh Lân nhìn theo đầu ngón tay út mũm mĩm, gật đầu, nhủ thầm trong bụng: Tiểu hoàng thúc thật có phúc, đây là một nơi tốt, giải đất hẹp dài, là vị trí hiểm yếu để phòng thủ, chỉ cần được phong đất ở đây, thì khu Bình Tây bên cạnh chính là ba ba trong rọ rồi, bắc lửa lên ninh thì sẽ là một nồi thuốc bổ thượng hạng. Chỉ mong nước nóng chút, Thái phó đại nhân từ từ dùng, bằng không thì thiên hạ bình định rồi, miếng thịt tươi là nàng đây sẽ phải vào nồi hầm thôi.

Vệ Thái phó không biết nỗi lo âu của tiểu Hoàng đế, vẫn đang thân thiết với nước nóng của mình, ở trong thư phòng sắp xếp “củi” hầm ba ba.

https://thuviensach.vn

Ma ốm Bình Xuyên Vương ngồi trên ghế mềm, vẻ mặt có chút do dự: “Dù sao An Tây Vương cũng là hoàng chất của ta, Thái phó muốn trị nó tội khi quân, bản vương không tiện nói bừa. Hai hổ đánh nhau, người thắng hiển nhiên phục chúng, nhưng Thái phó đại nhân bảo ta ra mặt chặt đứt tuyến đường quan trọng của nó, việc này...chỉ sợ sẽ khiến dòng họ Niếp thị khinh thường!”

Vệ Lãnh Hầu nghe xong lời từ chối của Bình Xuyên Vương, vẻ mặt vẫn hòa nhã: “Nỗi lo của Bình Xuyên Vương, bản Hầu đương nhiên biết rõ, cũng đồng tình vài phần. Nhưng Bình Xuyên Vương ngài nhớ đến tình thân Niếp thị, gã Bình Tây Vương lại là hạng người lật lọng vô tình, gần đây những vụ kiện cáo xâm phạm biên giới giữa hai người không ít, khiến quan văn rơi vào tình thế khó xử. Bình Tây Vương đã ngang ngược thành thói, chẳng lẽ ngài phải cắt thịt sao! Bình Xuyên Vương ngài ngay thẳng hiền hòa, không thể không suy tính cho tiểu vương gia của ngài, ta thấy lòng tham của Bình Tây Vương quá lớn, không ngừng chiếm đất, ta rất thích tiểu vương gia trong phủ của ngài, phải biết rằng đám thế tử dưới gối gã … đúng là một lũ vô dụng, còn Niếp Trung dưới gối ngài, được dạy dỗ ngoan ngoãn thông minh biết mấy...”

Bình Xuyên Vương đột nhiên ho khan dữ dội, cơ thể run lên thật mạnh.

Lão biết, vị Vệ Thái phó nham hiểm này có mật thám ở khắp nơi, không ngờ chuyện xấu năm xưa đó hắn cũng biết.

Chính phi trong phủ của mình hiện nay, là tái giá sau khi lão thê bệnh chết. Là khuê tú danh môn, kết đôi với mình khi tuổi còn quá trẻ, bản thân mình lại thân già sức yếu, chuyện trong phòng the hiển nhiên bại hoại vô lực.

Đáng hận là lúc Bình Tây Vương kia làm thế tử, háo sắc gan lớn hơn trời, nhân tiết thưởng đăng, cung thái hậu không có người, liền dụ dỗ thê tử mới cưới của mình làm ra chuyện trái luân thường đạo lý.

Sau đó bị thái hậu phát hiện, lại chỉ trách mắng một trận cho qua chuyện. Ai bảo Tiên hoàng và ngũ đệ của gã do cùng một mẹ sinh ra, Bình

https://thuviensach.vn

Tây thế tử kia là cháu ruột của thái hậu đấy! Dĩ nhiên là chuyện lớn hóa nhỏ.

Nhưng sau khi chính phi về phủ, bụng lớn dần lên, cuối cùng không gạt được nữa, bèn khai rõ mọi chuyện với mình.

Bình Xuyên Vương là một người hiền lành lương thiện, mặc dù tức giận từng nghĩ tới việc ném cô vợ mới không giữ trọn đạo vợ hiền của mình xuống giếng, nhưng vẫn nhất thời yếu lòng, để nàng ta sinh xong, rồi đưa vào phật đường.

Trong Bình Xuyên phủ trước giờ không có con cái, vốn đã muốn bóp chết nghiệt chủng kia, nhưng khi nhìn thấy cục bột đáng yêu đó lại không nhẫm tâm.

Tên gọi Niếp Trung một lời hai nghĩa, nói rõ vướng mắc của Bình Xuyên Vương lúc đó, lại mong đợi đứa bé này sau khi lớn lên, sẽ hiểu được hàm nghĩa chữ "Trung" hơn mẫu thân nó. Khi đứa bé lớn dần, thông minh động lòng người, Bình Xuyên Vương nảy sinh tình phụ tử, đối đãi với nó như con ruột của mình.

Câu này của Vệ Lãnh Hầu chọc trúng tim Bình Xuyên Vương. Thời gian của mình không nhiều, chỉ mong con trẻ hầu hạ dưới gối, tương lai cũng coi như sẽ kéo dài gia phả của mình. Nếu như sau khi mình chết, Bình Tây Vương kia có ý định để Niếp Trung nhận tổ quy tông, để người đời biết được mình bị cháu trai cắm sừng, thì thanh danh mình sau khi chết sẽ bị hủy hoại. Cho dù liều mạng, giúp người ngoài được lợi, cũng phải khiến Bình Tây Vương xuống suối vàng trước mình!

Cuộc mật đàm trong thư phòng ngày hôm nay, đạt được thành quả to lớn.

Bình Xuyên Vương yếu bệnh, không thích hợp ở lâu trong cung, từ biệt hoàng thượng liền dẫn con trai nhỏ về vương phủ ở tạm.

Vệ Lãnh Hầu hài lòng gõ bàn, chợt nhớ bản thân còn chưa dùng bữa, suy nghĩ một chút rồi hỏi: "Hoàng thượng đã dùng ngọ thiện chưa?" Nguyễn công công vội vàng gọi thái giám bên đó tới hỏi kỹ càng, rồi mới bẩm báo:

https://thuviensach.vn

“Ban nãy Hoàng thượng mải lo đùa với tiểu thế tử Bình Xuyên, chỉ ăn chút điểm tâm hoa quả, vẫn chưa dùng bữa ạ.”

Thái phó gật đầu, bảo Nguyễn công công đến tẩm cung Hoàng đế, bảo bệ hạ cùng dùng bữa.

Nguyễn công công vội vàng lui xuống truyền lời bảo ngự thiện phòng chuẩn bị món ăn cho Thái phó, lại sai người đưa tin đến tẩm cung, bảo người ở đó nhanh chóng chuẩn bị.

Đến khi Thái phó nhảy vào cửa lớn tẩm cung, thì tiểu Hoàng đế đã đoan đoan chính chính ngồi sau chính điện!

Nguyễn công công cao giọng sai người truyền lệnh, từng món ăn được bưng lên bàn, quân thần lại điền thêm vào giai thoại trong cung, hoà hợp êm thấm cùng dùng ngọ thiện.

Đến lúc dùng cơm, Vệ Thái phó mới phát hiện tật xấu của tiểu Hoàng đế. Bình thường rất thích ăn, nhưng lúc dùng cơm, sau khi nếm vài miếng, liền ngừng đũa.

Thái phó khẽ nâng mắt hỏi: “Hoàng thượng đang lo lắng cho nạn dân, không nuốt trôi được, hay vì có thần bên cạnh, mà người không quen?”

Sức ăn thường ngày của Niếp Thanh Lân không lớn, hôm qua đột nhiên tăng thêm nhiều thức ăn, khiến dạ dày đã quen thiếu thốn không thích ứng nổi, hơn nữa vừa mới ăn chút điểm tâm hoa quả, sao mà đói được?

Nghe thấy câu hỏi của ôn thần, nàng bèn vội đáp: “Hiếm khi Thái phó tranh thủ lúc rảnh rỗi đến ăn cùng trẫm khiến trẫm rất vui, chỉ là ban nãy chơi đùa cùng tiểu thế tử, cảm thấy hơi đói nên có ăn chút thức ăn địa phương tiểu thế tử mang tới, vẫn còn đang trong bụng đây này, chưa tiêu hóa được.”

Vệ Lãnh Hầu nhíu mi. Bình Xuyên Vương kia là một con ma ốm, lại nuôi ra một đứa bé tròn vo đáng yêu rất vừa mắt. Nhưng Long Châu tử này được nuôi trong đại nội hoàng cung, lại gầy như khỉ, thực mất mặt mà! Đợi đến tiết thưởng đăng, các vị hoàng hoàng thân quốc thích tề tụ, chỉ cần

https://thuviensach.vn

ngẩng đầu là nhìn thấy con khỉ gầy này, mặt mũi Thái phó hắn biết để vào đâu?

Vừa nghĩ vậy, liền cất giọng ra lệnh với đám thị nữ thái giám bên ngoài: “Từ hôm nay trở đi, tịch thu hết quà vặt của Hoàng thượng, bớt đưa những thứ bậy bạ tới đi. Từ nay đến tiết thưởng đăng, ngoại trừ bữa sáng, hai bữa còn lại đều ăn cùng bản Hầu.”

Niếp Thanh Lân vừa nghe, lệ nóng thực sự thiếu chút nữa đã tuôn trào —— tai bay vạ gió là đây! Trong lòng sớm biết con rối không dễ làm, nhưng không nghĩ tới, Thái phó độc ác đến mức tước đoạt cả chút thời gian hưởng thụ ít ỏi ấy!

Thái phó đại nhân, ngài rảnh lắm sao? Lũ lụt khắp nơi đều ngừng hết rồi? Đám người Hồ tại biên quan đúng là không được việc! Hiện tại nàng chỉ còn ngóng trông Bình Tây Vương hăng hái tranh giành, ngai vàng của hoàng đệ chỉ còn trông cậy vào đường huynh giúp ngăn cơn sóng dữ này mà thôi!

Sau khi hô xong, Vệ Lãnh Hầu hài lòng nhìn tiểu Hoàng đế dần dần đỏ mắt, đích thân gắp một miếng thịt nai hoa quế bỏ vào trong chén Hoàng đế, cất giọng chân thành đáng tin: “Những thứ đó sao có thể đầy bụng được? Ăn hết bàn thịt này đi!”

Chương 10

Thái phó hạ lệnh, há có đạo lý thay đổi?

Niếp Thanh Lân miệng nhỏ nhấm nuốt, chậm rãi nuốt xuống miếng thịt nai lớn bóng lưỡng kia, chỉ cảm thấy cuộc đời này đối với mỹ thực không thể nào còn yêu thích được nữa...

Vệ Thái phó liếc mắt nhìn cái vị bên cạnh đang dùng vẻ mặt nghẹn ngào như uống thuốc để ăn thịt nai mỹ vị, đang định răn dạy, bỗng phát hiện cái miệng của tiểu Hoàng đế bị dính thịt nai bóng loáng, màu sắc đỏ thắm

https://thuviensach.vn

không ít, làm nổi bật lên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng như tuyết, kết hợp với đôi mắt đầy linh khí...

Hắn híp mắt phượng lại không nhịn được nhìn thêm vài lần, trong lòng hừ lạnh: Con trai nên có bộ dạng khỏe mạnh chút, lớn lên lại là dáng vẻ này, cho dù có dễ nhìn, cũng chỉ là cái thứ nằm dưới thân người khác! Tổ tiên Đại Ngụy là nhân vật uy vũ cỡ nào chứ! Lại sinh ra một tử tôn yêu nghiệt như thế này, quả thực là dấu hiệu khí số đã tận...

Trong lòng nghĩ như vậy, nhất thời lại nổi tâm trêu chọc, đợi đến lúc Long Châu tử rốt cuộc cũng gắng gượng nuốt hết miếng thịt nai kia, Thái phó đại nhân lại gắp thêm một miếng da còn to hơn miếng ban nãy chậm rãi bỏ vào trong chén nàng.

Niếp Thanh Lân chỉ cảm thấy dạ dày đang sôi trào, nhưng đành phải thụ sủng nhược kinh hướng về phía Vệ ái khanh mỉm cười, sau đó đầy tôn kính nhìn chằm chằm vật trong chén, thầm nghĩ: Thủ đoạn hay! Gắp thêm vài miếng nữa thì cho dù là ngỗ tác nghiệm thi tinh thông nhất triều Đại Ngụy, cũng cho rằng Hoàng đế băng hà là tự nhiên mà thôi!

Đến lúc đó, cơ dân khắp thiên hạ đều có thể chỉ về phía kinh thành mà chửi ầm lên: “Cẩu Hoàng đế! Bọn tao chịu đói, mày lại ăn no đến thăng thiên!”

Thế nhưng Thái phó ban thưởng, thì cho dù là thịt tẩm rượu độc cũng phải nuốt xuống!

Chỉ là ăn miếng da này, tốc độ chậm hơn rất nhiều, rốt cuộc nuốt xuống được cũng là lúc Thái phó dùng xong bữa.

Khóe mắt Niếp Thanh Lân liếc đến đôi đũa được đặt trên vật gác đũa bằng ngọc thạch, hơi hơi thở phào nhẹ nhõm, vừa ngước đầu lên lại phát hiện gương mặt chấn động lục cung của Thái phó, đang như cười như không nhìn mình...

Sau khi dùng xong ngọ thiện, Vệ Thái phó ung dung đi làm chuyện quốc gia.

https://thuviensach.vn

Cung tiễn rường cột nước nhà đi rồi, Niếp Thanh Lân ôm bụng, vẫy vẫy tay về phía An Xảo Nhi.

An Xảo Nhi sao lại không biết bệnh của tiểu chủ tử? Lệ phi cũng thật ác độc, cứ luôn để tiểu chủ tử giảm sức ăn, từ nhỏ ăn không đủ no nên đã trở thành bệnh, nếu như bị vấn đề về dạ dày, thực sự là sẽ đau đến lăn lộn trên giường!

Nàng cẩn thận đỡ tiểu chủ tử nằm lên long sàng, Niếp Thanh Lân nâng cái bụng no kềnh của mình, hữu khí vô lực nói: “Đau quá, ngươi đến thái y viện tìm Trương thái y đến đây đi!”

Niếp Thanh Lân chỉ tìm mỗi Trương thái y là có nguyên do.

Người ăn ngũ cốc làm sao có thể không có bệnh? Nhưng thân nữ nhi của mình nếu như bị ngự y y thuật tinh thông từ mạch tượng khám phá ra, quả thực là bất ổn to lớn!

May là Lệ phi năm đó nhập cung, ở quê hương có một thanh niên xuất thân nhà y si luyến bà, rời xa quê hương để theo tới, thi vào thái y viện. Mặc dù không thể cùng giai nhân sớm sớm chiều chiều, nhưng sớm chiều phụng dưỡng có thể nhìn thêm vài lần, đầu ngón tay có thể đặt trên cổ tay thon thon của giai nhân, cũng coi như có thể giải nỗi khổ tương tư rồi.

Thường xuyên qua lại, Trương thái y liền trở thành ngự y riêng của Lệ phi, lúc Lệ phi đắc sủng, một tiểu nhân vật như thế không hiển lộ, thế nhưng sau khi thất sủng, mới phát hiện điểm đáng quý của “người thật lòng”, cảm thán vận mệnh ngang trái của mình thì đã chậm!

Chỉ mong ở trong cung an ổn sống qua quãng đời còn lại, may mà bản thân đi nước cờ nguy hiểm kia có Trương thái y giúp đỡ, liên tiếp hữu kinh vô hiểm.

Chỉ một lúc sau, thái y viện phái người cõng hòm thuốc vội vội vàng vàng chạy đến. An Xảo Nhi vừa nhìn thấy thì kêu thầm: Hỏng bét rồi! Người tới sao không phải là Trương thái y, mà là một thanh niên tướng mạo đôn hậu?

https://thuviensach.vn

Sau khi bỏ lại vị thái y trẻ tuổi kia ở chính điện, nàng ta vội vàng tiến vào trong phòng, nhỏ giọng bẩm với tiểu Hoàng đế: “Hoàng thượng, lần này tới không phải là Trương thái y, mà là một ngự y trẻ tuổi ...”

Niếp Thanh Lân đau bụng đến không nói nổi, trên vầng trán mượt mà tinh tế mướt mồ hôi lạnh, nghe được An Xảo Nhi vừa nói như vậy, đợi sau khi cơn đau trôi qua, mới gom chút khí lực nói: “Ngươi...nói với hắn, Trẫm đã... ngủ rồi. Bảo hắn lưu lại đơn thuốc giảm đau tiêu thực thì... đuổi đi đi.”

An Xảo Nhi xót xa nhìn dáng vẻ tiểu chủ tử chịu khổ, trong lòng không nhịn được hung hăng chửi rủa Vệ Thái phó yêu phong từng trận kia một phen, lại vội vàng xoay người đi ra ngoài, y theo lời vừa rồi thuật lại một lần.

Nào ngờ thái y kia sau khi cúi đầu đáp vâng, lại mở hòm thuốc, lúc lấy bút ra thì tiện tay lấy một khối ngọc bội ra ngoài, giắt ngang hông mình.

An Xảo Nhi mắt sắc, thoáng cái đã nhận ra, đây không phải là vật Lệ phi yêu mến đã tặng cho Trương thái y năm đó sao? Trương thái y kia như nhặt được chí bảo, mỗi lần đến gặp Lệ phi thì đều giắt ngang hông nha!

Vì vậy liền lập tức hỏi: “Trương thái y sao lại không tới ạ?”

Người thanh niên nhanh chóng đáp: “Tiểu nhân họ Trương tên Ngọc, Trương Thành thái y là dưỡng phụ của tiểu nhân, lão nhân gia mắc bệnh hiểm nghèo, nửa tháng trước đã... quy tiên tại nhà rồi ạ.”

An Xảo Nhi nghe xong cả kinh, khóe mắt lập tức phiếm hồng. Lệ phi nương nương bệnh tật triền miên, tháng trước đã đi. Nhưng Trương thái y thân thể vẫn luôn khoẻ mạnh, sao nói đi là đi liền? Suy cho cùng, vẫn là một chữ “si” gây họa, chắc là ông ấy sợ Lệ phi nương nương dưới cửu tuyền cô đơn, liền đi theo đi...

Người thanh niên kia lộ vẻ bi thương: “Gia phụ tuy đi gấp nhưng vẫn không yên lòng về Hoàng thượng, cho nên đã đem tất cả những án tử chẩn mạch trước kia của thánh thượng truyền cho tiểu nhân, giao phó tiểu nhân nhất định cẩn thận hầu hạ Hoàng thượng gấp bội.”

https://thuviensach.vn

Nói đến đây, An Xảo Nhi lại cả kinh. Chẳng lẽ Trương thái y đã nói bí mật kia cho người thanh niên này? Lão thái y luôn là người ổn trọng, chắc hẳn người ông yên lòng giao phó nhất định đáng tin cậy.

Vì thế, nàng ta vào lại trong phòng, truyền lời cho chủ tử.

Một lát sau, chỉ thấy An Xảo Nhi đi ra, thỉnh Trương Thị Ngọc thái y đi vào. Khi y vào trong phòng, đã thấy một dáng người ngọc nhỏ nhắn nửa ngồi trên Long sàng, liền vội vàng cúi đầu nghiêng người, nhỏ giọng thỉnh An Xảo Nhi buông mành trên Long sàng xuống.

Chủ tớ hai người thoạt đầu còn chưa xác định, thấy phản ứng thế này của tiểu Trương thái y, trong lòng nhất thời hiểu rõ y đích xác là người hiểu rõ nội tình, bằng không thì chẩn trị cho Hoàng thượng, hà tất buông mành như phi tử hậu cung thế?

“Thái y lần đầu tiên tới, lễ tiết không cần quá mức rườm rà, Trẫm là nam tử, há lại kiêng kỵ như phi tần hậu cung. Ngươi lại đây bắt mạch cho Trẫm đi!” Niếp Thanh Lân nhàn nhạt phân phó.

Trương thái y liền vội vàng hành lễ cúi đầu chầm chậm bước tới, nghe giọng nói khàn khàn nhưng lại mềm mại của Hoàng thượng, trong lòng hơi hơi rung động.

Đợi đến khi cánh tay ngọc đưa ra trước mặt mình, thì chóp mũi Trương thái y đã hơi đổ mồ hôi. Đầu ngón tay đặt hờ lên trên da thịt mịn như ngọc mềm như bơ kia thì cảm thấy trơn bóng đến suýt nữa tuột tay. Cảm giác mềm mại tê dại theo đầu ngón tay truyền lên trên, y cắn lưỡi vội vàng ổn định tâm tình, khóa mi tỉ mỉ chẩn mạch.

Niếp Thanh Lân bên này cũng đang quan sát Trương thái y: Tướng mạo đoan chính đôn hậu, y tên ‘Thị Ngọc”, ứng với chữ ‘Ngọc’ trong Phan Ngọc Nhi khuê danh của mẫu phi.

‘Thị’ cũng là ‘Tư’. Trương Thành lão thái y nguyện vì một nữ nhân không thể chạm vào, cả đời không lập gia đình, suốt đời hầu hạ... Một đời này của mẫu phi thật không uổng phí.

https://thuviensach.vn

Người này mặc dù tuổi còn trẻ, nhưng quả thật đã nhận được chân truyền của dưỡng phụ. Chẩn mạch xong, lại thi châm, triệu chứng đau bụng lập tức thuyên giảm quá nửa.

Niếp Thanh Lân thoải mái không ít, hỏi: "Y thuật của Trương thái y quả nhiên cao minh, chẳng qua xem ra tuổi ngươi vẫn còn trẻ, kế thừa nghiệp cha vừa mới được vào thái y viện, sao bọn họ lại cho ngươi qua đây?"

Trương thái y thấp giọng nói: "Phiên vương Bình Xuyên Vương vừa mới tiến kinh mắc bệnh mãn tính hiếm gặp, ngự y nhận được thủ dụ của Thái phó, những ai có thâm niên đều muốn đến Vương phủ hội chẩn. Tiểu nhân chủ động dốc sức vì thánh thượng, ngược lại không ai tranh giành cả."

Niếp Thanh Lân mỉm cười, trong lòng lập tức hiểu rõ: Ngự y viện đều là một đám lão già thành tinh mà! Tiểu Hoàng đế có việc, khó tránh khỏi chính là ý của Thái phó đại nhân, nếu không cẩn thận xem bệnh cho Hoàng thượng, động tới ẩn tình bên trong, Thái phó nhất định sẽ giơ tay vung đao, giết người diệt khẩu nha!

Có người chủ động xin làm bia đỡ đạn, ai lại tranh giành với người ta chứ?

Lòng thì suy nghĩ, nhưng ngoài miệng lại lãnh đạm nói: "Thay Hoàng gia xem bệnh ra phương thuốc, là phải gánh vác nguy hiểm, Trương thái y không sợ sao?"

Trương Thị Ngọc vội vàng quỳ xuống đất nói: "Tiểu nhân vốn là cô nhi bị vứt bỏ ven đường, may mắn được gia phụ rủ lòng thương, tránh phải chịu khổ chết rét bên đường. Vốn muốn phụng dưỡng cho gia phụ về cả nghiệp lẫn hiếu, thế nhưng gia phụ đã quy tiên, tiểu nhân lại trở thành cô nhi lẻ loi, chỉ có thể cẩn tuân di nguyện của gia phụ, bảo hộ thánh thượng chu toàn, cho dù tiểu nhân máu chảy đầu rơi cũng phải làm tròn bổn phận."

Đáy lòng Niếp Thanh Lân nóng lên, cha con Trương thị này thật đúng là một cặp trung hậu! Lại nhìn Trương Thị Ngọc, không khỏi thuận mắt hơn vài phần.

https://thuviensach.vn

Sau khi từ biệt thánh thượng, Trương thái y ra khỏi tẩm cung Hoàng đế, tâm tình vẫn còn chút hoảng hốt.

Thánh thượng mặc dù tuổi còn nhỏ, nhưng vẻ phong tình trên mi mục quả thật như nụ hoa mềm mại đang chờ nở rộ. Dù dung mạo chưa hoàn toàn triển lộ, nhưng mùi hương say lòng người đã thoang thoảng bay xa.

Trong lòng không khỏi lo lắng thay cho Hoàng thượng. Phẩm mạo xuất chúng như thế, nếu như hoàn toàn nở rộ, làm sao còn phẫn nam nhi đấng tu mi được nữa!

Vân vê đầu ngón tay đầu ngón tay lưu lại cảm giác tê dại mềm mại thơm thơm kia, Trương Thị Ngọc vừa đi vừa tinh tế hồi tưởng lại mỗi cái nhăn mày mỗi tiếng cười ban nãy của Hoàng thượng. Trên thế gian này lại nhiều thêm một kẻ sinh tình đáng thương nữa rồi!

Còn Thái phó bên kia vội vàng hoàn thành quốc sự nặng nề, thì đã là ban đêm.

Nếu đã quyết định giết gà dọa khỉ, tóm lấy tổ chim Bình Tây Vương phủ gây chấn động các lộ chư hầu, hiển nhiên phải bày binh bố trận điều động nhân thủ. Hắn liền mở tiệc ngay trong phủ của mình mời chư vị kiện tướng đắc lực.

Đều là những huynh đệ từng theo bản thân vào sinh ra tử trên sa trường, Thái phó liền tháo xuống điệu bộ tiên phong đạo cốt ngày thường, hào sảng uống mấy chén rượu lớn.

Một đám vũ phu xúm vào thay chén bằng bát, rất ư vui sướng. Đang lúc hứng khởi, bộ hạ cũ Lỗ Dự Đạt đột nhiên nhắc tới, y có kiếm được chừng mười con hãn huyết bảo mã của Tây Vực, không bằng thừa dịp bóng đêm, mở cá cược, thi sức bền của ngựa, thắng thì có được bảo mã, thua thì trở về phủ phạt vài vò rượu.

Chủ ý vừa nói ra, đã được đám hán tử uống say này hưởng ứng. Vệ Lãnh Hầu cũng bị đè nén quá lâu trong kinh thành, suốt ngày cứ tính kế với đám lão thần cũng đã phát ngấy. Dù sao kinh thành giới nghiêm vào ban

https://thuviensach.vn

đêm, phố lớn ngõ nhỏ rộng lớn thích hợp để giục ngựa tung hoành, vì thế hắn liền cười đáp ứng.

Một đám người đi tới chuồng ngựa, chọn một con ưng ý, liền phóng người lên ngựa. Mỗi người mang theo vài thị vệ, như một cơn lốc chạy ra khỏi phủ Thái phó.

Vệ Lãnh Hầu cưỡi một con tuấn mã màu đỏ sẫm, vững vàng chạy phía trước. Danh mã Tây Vực quả nhiên không giống bình thường, chạy như đang bay trên mây, phong thần tương trợ, một đường nhanh như điện chớp.

Vó ngựa cộc cộc, tiếng người nói chuyện, tiếng ngựa hí dài lồng vào nhau, quanh quẩn không dứt trong buổi đêm yên ắng.

Đám người của các quận phủ quan nha, phủ đệ vương hầu đều bị dọa sợ đến không thể chợp mắt, đóng chặt cửa lớn, dán lỗ tai nghe ngóng động tĩnh ngoài đường lớn, nghi ngờ kinh thành có phải lại có biến hay không.

Đợi đến lúc chạy tới cửa cung, từ xa đã nhìn thấy Nguyễn công công đứng trước cửa cung vươn cổ ra nhìn.

Vệ Lãnh Hầu đầu tàu làm gương, chạy tới gần, ghìm cương ngựa, nghiêng mắt hỏi: “Nguyễn công công đứng trước cửa cung là đang chờ ai đó?”

Nguyễn công công nhìn thấy Thái phó đầu bốc hơi rượu, vội vàng cúi đầu rụt tay lại trả lời: “Hồi bẩm Thái phó, lúc sáng ngài có nói sau này ngọ thiện vãn thiện đều ăn cùng Hoàng thượng, cho nên Hoàng thượng và nô tài đều đang chờ Thái phó ạ!”

Nghe Nguyễn công công nói thế, Vệ Lãnh Hầu mới mang máng nhớ ra đúng là có chuyện này thật. Hắn vung tay lên, ra hiệu mở cửa cung, nhưng lại không xuống ngựa. Sau đó dưới vẻ mặt nghẹn họng nhìn trân trối nhưng bó tay của Nguyễn công công, hắn mang theo một đám võ tướng phía sau mình, vung roi vụt một tiếng, thích thú thúc ngựa lao vào trong cung.

Trên đường đi, đám thị vệ tuần tra ban đêm trông thấy đều giật mình, đầu tiên là rút đao bày thế trận chờ quân địch, đợi đến khi thấy rõ người dẫn

https://thuviensach.vn

đầu là Vệ Thái phó, thì lại vội vàng thu đao dựng thẳng lên nhường đường. Tiếp đó thống lĩnh đại nội Lữ Văn Bá dứt khoát kéo cuống họng hô: "Ngựa Thái phó đã đến, cấm quân trước mặt đều nhường đường!"

Một đường này binh hoang mã loạn, quấy nhiễu đến cả thâm cung đều nhốn nháo.

Đám võ tướng phía sau Vệ Lãnh Hầu đều quen sát phạt tàn nhẫn gan dạ, ra vào sa trường vô số lần, nhưng giục ngựa chạy trong hoàng cung thì ngay cả nghĩ cũng chưa từng nghĩ tới. Cũng chỉ có theo Vệ Lãnh Hầu, vị chủ công anh tuấn uy vũ quyết đoán, mới có thể làm ra chuyện liều lĩnh cuồng vọng nhất thiên hạ này!

Trong lúc hơi men bốc cao, nhiệt huyết cuồn cuộn, roi ngựa vung lên cũng càng hung ác hơn...

Đợi đến khi người ngựa chạy tới tẩm cung Hoàng đế, thì đèn đuốc đã sáng choang, nô tài cung nữ quỳ rạp đầy trên đất, ai nấy đều run lẩy bẩy, chỉ nghĩ Thái phó nay bổn cũ soạn lại, tái diễn cơn ác mộng huyết tẩy hoàng cung kia.

Niếp Thanh Lân cũng đã nhận được tin, vốn là chờ dùng bữa cùng Thái phó, không nghĩ tới lại chờ đến binh mã.

Thôi được rồi, kiếp số đã tận, có trốn cũng không thoát. Vì thế vẻ mặt ung dung trấn định bước ra ngoài, An Xảo Nhi ở phía sau sớm đã khóc hết nước mắt, ôm đùi Niếp Thanh Lân kêu gào: "Hoàng thượng!"

Niếp Thanh Lân vỗ nhẹ lên bả vai nàng ta, sau đó từ từ tiến vào trong viện.

Chỉ thấy Vệ Thái phó cưỡi trên một con ngựa cao to, một thân hắc y, khí phách ngang ngược bắn ra bốn phía, đắm mình trong ánh trăng.

Chương 11

https://thuviensach.vn

Vệ Thái phó cũng đang nhìn tiểu Hoàng đế vừa bước ra khỏi cung điện. Ban nãy lúc tiến vào trong sân, hắn trông thấy phản ứng sợ sệt hoảng hốt của đám nô tài, liền biết bọn họ đang hiểu lầm chuyện gì.

Hắn lười chẳng buồn giải thích, lại nghĩ nhìn thấy bộ dạng tiểu Hoàng đế bị dọa đến khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch cũng thú vị.

Thế nhưng chờ đến lúc đứa trẻ kia bước ra, hắn mới phát hiện sự kinh hoảng đầy trong sân đều chỉ là làm nền cho cốt cách cứng cỏi cô độc, đang đứng trên bậc thềm kia.

Bình thường đã nhìn quen tiểu Long Châu nên chẳng cảm thấy gì, thế nhưng nhờ vào ánh trăng từ trên ngựa nhìn xuống, hắn lại cảm thấy tâm tình khó tả. Trong màn đêm, gương mặt nhỏ nhắn tinh tế trắng như tuyết kia như được phủ lên một quầng sáng, quả thật tựa như trăng sáng trên trời hạ xuống phàm trần. Đứa trẻ mặc thường phục màu vàng nhạt, đai lưng buộc quanh vòng eo mảnh mai, dung mạo tinh tế, vẻ mặt cũng lạnh lùng trong trẻo như ánh trăng, không kiêu ngạo không siểm nịnh chỉ lẳng lặng nhìn mình...

Vệ Thái phó say mê híp mắt lại, chợt cảm thấy: Bộ dạng quả thực có chút mùi vị...

“Hoàng thượng là đang đợi vi thần dùng bữa sao?” Cuối cùng Vệ Lãnh Hầu cũng mở miệng, thanh âm trầm thấp phá vỡ sự tĩnh mịch trong sân.

Niếp Thanh Lân cười nhạt trả lời: “Buổi trưa ăn no quá, không hoạt động gì nhiều nên cũng chẳng đói. Thái phó nếu có chuyện quan trọng quấn thân, thì không cần cố ý tới dùng bữa cùng trẫm đâu.”

Vệ Lãnh Hầu nghe thấy giọng nói mềm mại dịu dàng kia, hắn liền hơi kéo cương ngựa, để tuấn mã bước vài bước lộc cộc đến gần bậc thềm. Đợi đến khi tới gần tiểu Hoàng đế, đột nhiên hắn cúi xuống vươn tay ra, một phát túm lấy Niếp Thanh Lân vứt lên lưng ngựa.

Niếp Thanh Lân không có phòng bị, mím môi vội vàng giơ tay túm lấy cánh tay Vệ Lãnh Hầu để thăng bằng, sau đó nghe thấy thanh âm hùng hậu của nam nhân vang lên trên đỉnh đầu mình:

https://thuviensach.vn

“Nếu bản Hầu đã hại hoàng thượng khó tiêu như thế, thì nên mang theo Hoàng thượng đi tiêu cơm thôi!” Dứt lời, liền đặt tiểu Hoàng đế vắt ngang trước người mình, giật dây cương hô to “Giá”, ngay sau đó lập tức phóng ra ngoài.

Đám võ tướng bên cạnh trông thấy Vệ Thái phó lôi tiểu Hoàng đế nhỏ như gà con lên ngựa, nhất thời phá lên cười rồi vội vàng theo sau ngựa chủ công mình, phóng nhanh ra ngoài.

Đám người trong cung cứ thế trố mắt đứng nhìn Thái phó đại nhân như trùm thổ phỉ cướp Hoàng thượng đi.

Đến khi An Xảo Nhi rốt cuộc cũng phản ứng kịp, xông ra hô to một tiếng: “Hoàng thượng!” thì đội nhân mã đêm khuya xông vào thâm cung kia đã mang theo tiếng cười ngông cuồng lao ra khỏi ngọ môn.

Niếp Thanh Lân đang bị Thái phó say rượu dọa đến mơ hồ. Có đánh chết nàng cũng không nghĩ tới, vị thần lạm quyền này lại hơn nửa đêm cưỡi ngựa xông vào thâm cung, tiếp đó túm lấy nàng đi dạo khắp kinh thành.

Trên người nàng là chiếc áo khoác bông mỏng, gió đêm vào mùa đông rất lạnh, mặc dù sau đó đã được Thái phó ôm vào trong ngực, thế nhưng bị gió rét quất vào mặt vẫn khiến tay chân nàng cóng đến cứng đờ ra.

May là Thái phó tuy say rượu nhưng vẫn còn chút tỉnh táo, cảm nhận được tiểu Hoàng đế đang phát run, liền kéo chiếc áo khoác lớn bằng lông chồn trên người ra phía trước, bao chặt lấy cơ thể tiểu Long Châu.

Niếp Thanh Lân chỉ cảm thấy lồng ngực mình đang tựa vào truyền ra từng luồng hơi nóng, chỉ trong chốc lát tay chân đông cứng đã dần ấm lại. Thế nhưng hương vị đặc trưng của nam tử trộn lẫn mùi rượu nồng nặc chui thẳng vào miệng mũi nàng, khiến hai gò má nàng đỏ ửng. Lại thêm xóc nảy trên lưng ngựa, nên nàng chỉ có thể dựa vào lồng ngực rắn chắc của Thái phó, cố gắng vùi khuôn mặt nhỏ nhắn vào trong chiếc áo lông chồn.

Đội nhân mã làm càn trong hoàng cung xong, cảm thấy chạy trong kinh thành không đã ghiền, liền bảo mở cửa thành, như chim én vọt ra khỏi kinh chạy đến ven hồ ngoại thành.

https://thuviensach.vn

Phần lớn thủ hạ của Thái phó đều là hán tử phương Bắc giá rét, cho nên chẳng ai sợ lạnh, cộng thêm chạy một vòng đã nóng người, liền gọi mười mấy tên thị vệ tới, đục thủng một góc băng phủ dày cả lớp trên mặt hồ, sau đó mấy viên võ tướng khiến đám quan to trên triều đình kêu gào, cứ thế mà cởi y bào, để mình trần, nhảy ùm xuống nước.

Niếp Thanh Lân nhìn thấy mà ngây người, nếu không biết con đường công danh của mấy vị này đang tốt đẹp, thì nàng còn tưởng rằng đây là bộ dáng tự tử tập thể để đền nợ nước đấy chứ!

Vệ Thái phó ngồi trên lưng ngựa, cười ha ha nhìn đám bộ hạ dồi dào sức sống uống rượu phát điên, sau đó cúi đầu nhìn tiểu Hoàng đế hơi há cái miệng nhỏ nhắn, trợn đôi mắt to.

Trẻ con thì nên có dáng vẻ ngây thơ chút, suốt ngày cứ bày ra vẻ hờ hững cho ai xem?

Tiểu Hoàng đế kinh ngạc, mắt mở vô cùng lớn, nhìn chòng chọc vào đám hán tử vòng eo rắn chắc, lông ngực lộ ra trước mắt!

Vệ Thái phó bỗng nhiên nhớ tới "cái bệnh không tiện nói ra" của Hoàng đế.

Đám bộ hạ già này quá không cẩn thận rồi, bị ăn đậu hũ sạch trơn mà còn không biết. Thái phó làm mặt dữ lập tức vặn người tiểu Hoàng đế lại, lấy tay niết gò má nàng, âm u hỏi: "Đẹp không? Sao ngay cả mắt cũng chẳng thèm chớp thế?"

Theo lý thuyết hiện giờ Niếp Thanh Lân nên vỗ mông ngựa một phen, nói một loạt những mỹ từ khen ngợi đại loại như "Đẹp quá thể! Quả thật dưới tay tướng mạnh không có binh hèn!". Thế nhưng mặt mày lại bị cóng đến cứng đờ ra, miệng không còn lưu loát được nữa, lại bị bàn tay nóng hổi của Thái phó niết chặt, nàng chỉ cảm thấy rất ư thoải mái, bèn không tự chủ đem gương mặt lạnh cóng hơi cọ vài cái lên bàn tay to của Thái phó.

Vệ Lãnh Hầu chỉ cảm thấy một luồng xúc cảm trơn nhẵn mềm mại từ trong lòng bàn tay lan rộng ra. Trước đây tuy đã từng niết cằm của đứa bé này, nhưng thực sự không phát hiện ra da của tiểu Hoàng đế lại tốt đến vậy...

https://thuviensach.vn

Trong lúc nhất thời, tay Thái phó không buông ra, mà còn dứt khoát xòe hai bàn tay dính lên khuôn mặt trứng ngỗng mềm mại của Hoàng đế.

Đã được xoa dịu cơn lạnh, Niếp Thanh Lân liền cảm thấy tình cảnh lúc này giữa mình và Thái phó đại nhân hình như không ổn cho lắm.

Mẫu phi từ sớm đã bị thất sủng, từ nhỏ nàng không được phụ hoàng yêu thích, đến yến tiệc lễ tết hàng năm mới có thể liếc mắt nhìn Hoàng đế từ xa, ngay cả sự quan tâm của trưởng bối phái nam là như thế nào, nàng cũng không rõ. Thế nhưng cùng Vệ Thái phó nắm giữ sống chết của mình thân cận thế này, nàng lại cảm nhận được chút sủng ái khó tưởng tượng nổi.

Ngay lập tức muốn thoát khỏi bàn tay của đối phương: “Thái phó đại nhân, Trẫm không lạnh lắm đâu, ái khanh bỏ tay ra đi!”

Bàn tay to lớn cứng như sắt khiến nàng di chuyển một chút cũng không được. Niếp Thanh Lân giãy giụa ngược lại càng khiến tình cảnh lúng túng hơn.

Trong mắt Vệ Lãnh Diêu lóe lên tia hứng thú mơ hồ, đột nhiên lật người ôm tiểu Hoàng đế xuống ngựa, xoay người đi vào trong khu rừng rậm cạnh hồ nước.

Cơ thể to lớn chặn lại tầm mắt của đám thị vệ phía sau, hắn đặt tiểu Hoàng đế lên trên một nhánh cây đại thụ xù xì, sau đó từ từ cúi đầu...

Đợi đến khi khuôn mặt tuấn tú của Vệ Thái phó chỉ cách mặt mình một gang tay, trong đôi mắt kia lóe lên tia sáng hứng thú, hơi nóng phả vào miệng, thì trong lòng Niếp Thanh Lân lập tức vang lên hồi chuông báo động: Thái phó lần này say rượu không nhẹ nha!

Nàng vội vàng nghiêng mặt đi, lớn tiếng nói: “Thái phó ngài say rồi!”

Đôi môi mỏng của Vệ Lãnh Diêu thiếu chút nữa đã dán lên mặt tiểu Hoàng đế, bất thình lình bị giọng nói mềm mại kia hét vào trong tai, trong lòng giật thót: Cuối cùng bản thân mình muốn làm chuyện hoang đường nào đây?

https://thuviensach.vn

Trong lòng cảnh tỉnh đồng thời cánh tay hơi dùng lực một chút, tiểu Hoàng đế liền bị vứt xuống mặt tuyết.

Niếp Thanh Lân lúc này mới phát hiện khí lực của Vệ Thái phó lớn đến cỡ nào. Bản thân bị ném mạnh xuống đất, cùi chỏ đụng vào đầu gối truyền tới đau đớn.

Nàng cố sức nhỏm người dậy, quay đầu lại nhìn Thái phó, phát hiện ái khanh say rượu hắn đã tỉnh rồi, vẻ mặt ngoại trừ khiếp sợ vì hành vi hoang đường đối với nàng, thì còn có một cỗ sát khi đang tuôn trào không ngừng.

Say rượu khinh bạc Hoàng đế, thực chẳng dễ nghe chút nào nha!

Khi quân phạm thượng đối với Thái phó mà nói, mặc dù là bình thường như cơm bữa. Nhưng Thái phó anh vĩ thần võ như thế này, lại muốn ăn đậu hũ của Hoàng đế cũng là thân nam nhi, thực sự là vết nhơ suốt đời có tẩy cũng không sạch nha!

Niếp Thanh Lân biết, nếu nàng không làm gì đó, chưa biết chừng Thái phó nhiệt huyết dâng trào liền muốn giết người diệt khẩu!

Vì vậy nàng ngồi dậy, cố nén hoảng loạn trong lòng, lộ ra chút ủy khuất nói: “Thái phó nói mang ta đi tiêu thực, nên giờ đói bụng nữa rồi. Ngài tỉnh rượu rồi thì dẫn ta đi ăn đi!”

Thang cũng đã bắc cho rồi, nhưng Thái phó lại không chịu đặt chân vào, chỉ đằng đằng sát khí nhìn mình chòng chọc, Niếp Thanh Lân chỉ có thể lăn về phía bậc thang kia. Nàng giãy giụa muốn đứng dậy vội vàng ra khỏi cánh rừng.

Trước kia tại thâm cung tuy là hoàng tử bị bỏ rơi, nhưng cũng vẫn bị thể chế quy cách trong cung đè ép, cho nên nàng cũng bị dưỡng thành mềm mại yếu ớt, nào từng chịu tội như hôm nay đâu! Cú ngã ban nãy thật sự là quá đau, cộng thêm vừa qua khỏi bệnh đau dạ dày lúc trưa, lại giằng co trên lưng ngựa một phen, nên nửa điểm sức lực cũng không có, gắng thế nào cũng không dậy nổi.

https://thuviensach.vn

Trong lòng đang hoảng, cơ thể chợt nhẹ hẫng, thì ra đã bị người ta bế lên rồi.

Niếp Thanh Lân cho là Thái phó muốn thừa dịp đêm khuya rừng sâu vứt mình đi, liền vội vàng ôm lấy cổ Vệ Thái phó, mắt mở trừng trừng nhìn hắn.

Thế nhưng suy nghĩ trong lòng Thái phó lại khác xa một trời một vực với tiểu Hoàng đế.

Mới vừa rồi thấy đứa bé này như mèo con vậy, loay hoay cả buổi trên mặt tuyết cũng không đứng lên được, bộ dạng buồn cười như thế cũng khiến tâm tình căng thẳng của mình buông lỏng không ít, liền đi tới ôm hắn ta lên.

Vốn nghĩ bị mình vứt xuống đất như thế, ít nhiều gì cũng sẽ có chút oán khí chống đối, không nghĩ tới lúc ôm lấy tiểu Long Châu, thì tiểu tử kia lại lấp tức quấn chặt lấy hắn, kéo ghì cổ hắn như thế.

Thân mật như thế này, thật giống như đứa bé sau khi bị quở mắng, lại tủi thân dựa vào mình làm nũng.

Lòng dạ sắt đá tức thì hơi mềm ra, hắn điều chỉnh lại giọng điệu nói: “Khuya quá rồi mà còn mở cửa cung thì không tốt lắm, chi bằng lát nữa hoàng thượng tới phủ của bản Hầu ăn khuya rồi nghỉ một đêm, sáng mai lâm triều cùng với thần!”

Chỉ cần không phải chết thảm ở trong rừng, Thái phó an bài thế nào cũng được, Niếp Thanh Lân vội vàng gật đầu.

Vệ Thái phó ôm nàng xoay người nhảy lên ngựa, cũng không chờ đám bộ hạ đang kêu gào trong hồ băng, bản thân dẫn theo thị vệ hồi phủ.

Lúc về đến phủ, Thái phó dặn dò Lưu tổng quản trong phủ của mình: “Lát nữa nếu bọn Lỗ Dự Đạt trở về, ngươi nói ta ngủ rồi. An bài bọn họ ăn uống nghỉ ngơi xong, ngươi bảo trù phòng chuẩn bị cơm nước dễ tiêu hóa mang vào phòng bản Hầu.”

Dứt lời liền ôm Niếp Thanh Lân tiến vào tẩm phòng của mình.

https://thuviensach.vn

Lưu tổng quản nhìn nhìn đứa trẻ phấn điêu ngọc thể trong lòng Thái phó, liếc thấy màu vàng sáng ngời trên người đứa bé thì lập tức cúi đầu,làm bộ cái gì cũng không phát hiện, thấp giọng đáp vâng.

Đợi đến khi vào trong phòng, Thái phó thả tiểu Hoàng đến lên giường mình, hỏi: “Hoàng thượng có thể mặc y phục thường ngày của thần không?”

Ban nãy khi nằm trên mặt tuyết, y phục trên người Niếp Thanh Lân đã thấm đẫm nước, nếu không thay ra sẽ bị phong hàn mất.

Nàng lưỡng lự nói: “Sắc trời không còn sớm, Thái phó an bài cho trẫm tới phòng khách là được, lát nữa trẫm tự thay y phục rồi dùng thiện luôn, sẽ không quấy rầy Thái phó an giấc đâu.”

Chuyện ban nãy trong rừng mặc dù hoang đường, nhưng tiểu Hoàng đế trốn tránh khiến trong lòng Thái phó đại nhân cũng phát giận, thầm nghĩ: Thật là kẻ có sắc tâm nhưng không có sắc đảm, bình thường câu dẫn mình trắng trợn như thế, đến lúc mấu chốt thì lại ưỡn ẹo ngượng ngùng.

Chỉ có điều nghĩ tới hắn ta tuổi còn nhỏ, chuyện xảy ra trước mắt ngượng ngùng một chút cũng là chuyện bình thường. Cũng may hắn ta xấu hổ, bằng không thì mình thực sự hôn rồi. Sau khi tỉnh rượu, nghĩ đến bản thân mình hôn nam tử, khó tránh khỏi buồn bực đến muốn giết người diệt khẩu, lại đúng vào thời điểm then chốt thanh lý phiên vương, lập tân quân mới cũng rất phiền toái nha!

Nhưng hiện giờ nghe thấy tiểu Hoàng đế không muốn ngủ chung phòng với mình, trong lòng không biết vì sao lại không có tư vị gì. Thật vất vả mới hào phóng một lần, lại bị người ta vứt trả lại.

Lập tức kéo căng gương mặt tuấn tú hỏi: “Thánh thượng không phải là chưa từng ngủ cùng giường với vi thần. Là ghét bỏ nết ngủ của vi thần không tốt sao?”

Niếp Thanh Lân liền vội vàng nói: “Sao lại thế được? Là bản thân ngủ không ngoan, sợ quấy rầy Thái phó đại nhân yên giấc mà thôi.”

https://thuviensach.vn

Chương 12

Trong lòng Vệ Lãnh Hầu biết tỏng miệng lưỡi đứa trẻ này trơn tuột, cũng lười đôi co với hắn ta, bèn lệnh cung nữ mang nội sam đến cho tiểu Hoàng đế thay.

Niếp Thanh Lân nhận lấy nội sam, liếc mắt nhìn Thái phó đại nhân cũng đang thay y phục. Nàng kiếm cớ hơi lạnh nhưng không cho thị nữ hầu hạ, chỉ cấp tốc buông màn giường xuống thay.

May là nội sam dùng cho mùa đông chất vải mềm lại dày, hơn nữa y phục của Vệ Lãnh Hầu rất lớn, khoác lên người như một cái bao bố, không lộ ra sơ hở nào.

Đang lúc thay y phục, cơm nước đã được bưng vào.

Chỉ là bưng cơm nước vào không chỉ có Lưu tổng quản và hạ nhân mà còn có một vị thiếu nữ xinh xắn đương tuổi xuân, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo là nụ cười ngọt ngào: "Thiếp nghe nói Thái phó giục ngựa đi chơi, nghĩ rằng sau khi hồi phủ nhất định sẽ rất lạnh, nên đã chuẩn bị một chén canh trùng thảo hầm với xương heo từ sớm. Thiếp vẫn luôn trông chừng không dám ngủ, ngài vừa trở về nên thừa dịp còn nóng thiếp mang tới luôn."

Nói xong, liền giơ lên một chiếc khay vuông, bên trên bày một chén sứ nhỏ màu chu sa đang tỏa ra mùi thơm vấn vít.

Giai nhân tri kỷ thế này, Niếp Thanh Lân cách màn cũng còn ngửi thấy mùi thơm, thế nhưng mặt mày Vệ Thái phó lại lạnh dần xuống.

Không đợi mỹ nhân bước tới gần, hắn liền quát Lưu tổng quản phía sau nàng ta: "Hương nhi mới vừa vào phủ, không hiểu quy củ của Vệ phủ, chẳng lẽ ngươi cũng mới vào phủ sao? Thiếp thất chưa được triệu đến, sao có thể tự ý vào phòng bản Hầu?"

Lưu tổng quản ngược lại là một nô tài hiểu chuyện, lập tức cúi đầu nhận sai với Thái phó, nhưng trong lòng lại nghĩ: Tiểu thư đích xuất của Thượng phủ này vừa mới vào phủ, vẫn còn chưa biết gia pháp nghiêm khắc của Thái phó, lại còn bày ra điệu bộ quý nữ thiên kim nữa, mình nào ngăn

https://thuviensach.vn

được chứ! Bất tri bất giác trong lòng đối với vị Tứ phu nhân mới vào phủ này, phản cảm thêm vài phần.

Người tên Hương nhi bị Thái phó trách mắng mất cả thể diện, nụ cười ngọt ngào cũng không duy trì nổi nữa, mặt mày đỏ bừng, cắn chặt môi dưới, thấp giọng nói: “Chuyện này vốn không liên quan đến tổng quản, là do Hương nhi lỗ mãng. Thái phó nghìn vạn lần chớ nên tức giận, Hương nhi ra ngoài đây.”

Vệ Lãnh Hầu lúc này mới điều chỉnh giọng nói: “Hương nhi ngươi mới vào phủ, không nên mệt nhọc quá. Sau này những việc dành cho trù phòng thế này, thì không nên làm nữa. Ngươi là đích xuất của Thượng phủ, bản Hầu vốn không nên nạp ngươi làm thiếp, nhưng đây là ý tốt của ca ca ngươi, hơn nữa ngươi cũng bằng lòng ủy khuất bản thân... Ngươi đi nghỉ ngơi đi, lát nữa bản Hầu sẽ đến phòng ngươi nghỉ ngơi.”

Lời vừa nói ra, lập tức khiến Thượng Vân Hương như mở cờ trong bụng. Nàng ta hôm qua mới vào phủ, bởi vì quốc tang của tiên hoàng chưa qua, nên nghi thức nạp thiếp cũng không làm, lại chưa được hầu hạ Thái phó. Ý của Thái phó... Lập tức khuôn mặt nhỏ nhắn như ráng chiều ngày tuyết, hây hây ửng hồng.

Khi nàng ta thẹn thùng xoay người rời đi, cũng là lúc hơi hơi ngẩng đầu liếc về phía màn liêm đang buông xuống.

Niếp Thanh Lân núp trên giường thay mỹ nhân kia khổ sở, Vệ Lãnh Hầu thực sự là một cái túi da chấn động lục cung không hơn không kém, nửa điểm thương hương tiếc ngọc cũng không có, thực rất xứng đôi với đám huynh đệ tắm rửa trong hồ băng kia của hắn, đều là lục lâm hán tử nên lên núi làm sơn tặc đi là vừa.

Chỉ tiếc cho cái chén canh ninh nức mũi kia thôi...

Có điều nghe ý tứ kia, sau một cái tát vang dội, chính là một viên mứt ngọt lớn dỗ mỹ nhân nha.

Aiz, thì ra nữ nhân ngoài cung hay trong cung cũng đều như nhau, tính kế đằng đẵng cả đời, chỉ vì muốn nắm bắt lòng dạ nam nhân vốn dĩ không

https://thuviensach.vn

thể một người độc hưởng.

Trong thoại bản, giai thoại hai người cử án tề mi, bên nhau đến già, quả thật chỉ thích hợp cho phần đất diễn ê ê a a trên đài mà thôi, để đám người xem trong trạch viện dùng hương vị ngọt ngào hư cấu bù đắp đau khổ thực tế...

Đợi sau khi Hương nhi rời khỏi phòng, Lưu tổng quản vội vàng phân phó hạ nhân phía sau bày cơm nước xong, liền cũng theo bọn hạ nhân lui xuống.

Lúc Lưu tổng quản đi ra, ông mới vừa rẽ vào hành lang đã thấy Thượng Vân Hương không về phòng, mà đang đứng đó đợi mình. Nàng ta lập tức ôn nhu nói: “Lưu tổng quản, ban nãy là ta không phải, hại ông bị Thái phó trách phạt.”

Lưu tổng quản vội vàng cúi đầu nói: “Tứ phu nhân, ngài quá khách khí rồi.”

Thượng Vân Hương lại mỉm cười ra hiệu cho nha hoàn bên người, đem một khối ngọc bích trong như nước đưa cho Lưu tổng quản: “Đây là ta từ nhà mẹ đẻ mang tới, đưa cho tổng quản thưởng thức, sau này nếu có chỗ nào không chu toàn thì xin Lưu tổng quản khoan dung hơn!”

Lưu tổng quản từ chối một phen, sau đó chỉ có thể tươi cười cảm ơn ý tốt của Tứ phu nhân, nhận lấy ngọc bích.

Thượng Vân Hương thấy tổng quản đã nhận thì cười hỏi: “Ban nãy hình như thấy Thái phó ôm ai đó đi vào, màn giường thì lại buông xuống, không phải là có vị tỷ tỷ nào khác trong phòng ngài ấy chứ?”

Lưu tổng quản lập tức hiểu rõ, đây là một câu hỏi khách sáo, thế nhưng có vài chuyện không phải là một thiếp thất như nàng ta có thể hỏi.

Phủ Thái phó từ trước đến giờ không có chính thất, mặc dù không biết Thái phó có tâm tư gì, nhưng ngôi vị chính thất này chính là nước lên thì thuyền lên. Có ai lại không biết, hôm nay là chính thê của Thái phó, thì ngày mai sẽ là chủ lục cung!

https://thuviensach.vn

Cho dù Thái phó vẫn luôn không chịu lập chính thất, nhưng vị trí thiếp thất cũng là người người tranh đoạt, sau này cho dù không thể trở thành Hoàng hậu, thì từ phủ Thái phó nhập vào cửa cung, dầu gì cũng là một phi tử!

Sau cung biến, các phủ trạch thích dựa dẫm đều không kềm chế được, lũ lượt dâng chân dung tự họa vào phủ Thái phó.

Có thể tưởng tượng Thượng phủ mặt cũng đủ dày, đầu tiên là một thứ nữ hủy hôn, hiện tại mắt thấy Thái phó nắm chắc binh quyền, một bước lên mây, liền đề cử Tam tiểu thư đích xuất làm tiểu thiếp.

Thế nhưng Thái phó thật sự ngoài dự đoán của mọi người, trong một đống lớn bức họa lại chọn ra vị này, chẳng lẽ thực sự có tình có ý với những cô nương Thượng gia hay sao?

Nghĩ vậy, Lưu tổng quản cho rằng vị mới vào phủ này, cộng thêm nhà mẹ đẻ lại là vọng tộc, không chừng còn có thể được sủng ái một thời gian, vì vậy không thể đắc tội, liền tươi cười nói: “Tứ phu nhân, ngài quá lo lắng rồi, ban nãy nếu Thái phó đại nhân đã nói tối nay nghỉ ngơi trong phòng ngài, thì tuyệt đối sẽ không gọi vị phu nhân khác. Thời gian cũng không còn sớm, ngài vẫn nên về phòng chuẩn bị đi.”

Thượng Vân Hương thấy Lưu tổng quản tránh nặng tìm nhẹ, trên mặt hiện lên một tia giận dữ. Dựa vào tính tình của mình ở Thượng phủ trước đây, nhất định sẽ lôi tên nô tài lừa gạt chủ tử này ra trừng trị một phen, nhưng trong lòng nàng ta cũng biết mình vừa mới vào phủ, không thể đắc tội tổng quản trong phủ, chỉ có thể cười cười xoay người rời đi.

Đợi sau khi Tứ phu nhân biến mất nơi cuối hành lang, Lưu tổng quản thu hồi nụ cười, khinh miệt bĩu môi, nhét bừa khối ngọc bích đắt giá kia vào trong hà bao đựng bạc vụn...

Lại nói về Thái phó ở trong phòng, Vệ Lãnh Hầu đang vén màn, hướng về phía Hoàng đế đã xem diễn xong bảo: “Hoàng thượng, dùng bữa đi!”

Niếp Thanh Lân mới vừa nghe thấy Vệ Thái phó muốn đi đến phòng thiếp thất qua đêm, lòng liền nhẹ nhõm, vì thế vui vẻ xuống giường, ngồi

https://thuviensach.vn

vào bàn.

Đồ ăn trên bàn đều đã dùng ngân châm thử qua, hạ nhân mới vừa rồi cũng ăn thử từng món. Xem ra cảnh giới trong phủ Thái phó tuyệt không thua kém Hoàng cung.

Chỉ có điều, thích khách cũng đều có mắt nhìn, biết nên giết ai mới có thể vang danh thiên hạ. Luyện được một thân kiếm vũ hạ độc tuyệt học, lại tới giết một Hoàng đế bù nhìn, chẳng phải là phung phí tài năng sao? Nếu như giết được nịnh thần tặc tử "Hiệp thiên tử dĩ lệnh chư hầu", vậy thì chính là lòng son kiên cường vang danh sử sách rồi!

Nghĩ đến đây, nàng hơi đồng tình liếc mắt nhìn ThápPhó.

Thái phó đại nhân dường như không đói cho lắm, hắn không nói gì mà chỉ nhìn tiểu Hoàng đế ăn một hồi, bỗng đứng bật dậy sắc mặt ngưng trọng bước ra khỏi phòng, chắc là đi đến phòng của Tứ phu nhân rồi.

Niếp Thanh Lân rốt cuộc có thể vui vẻ dùng cơm một mình, cuối cùng canh xương heo mỹ vị do mỹ nhân chuẩn bị đều vào bụng thiên tử hết.

Đến khi tiểu Hoàng đế nằm trên chiếc giường rộng lớn của Thái phó, ngửi thấy hương vị đặc trưng của Thái phó trên gối đầu, nàng mơ mơ màng màng nghĩ: Phụ hoàng trước đây là một vị hôn quân hồ đồ phóng đãng xa xỉ, lười quản chuyện triều chính, cuối cùng là khí mệt thận hư, thân thể không còn tráng kiện nữa.

Nhưng hiện tại Thái phó vừa phải vất vả chuyện quốc sự, tính toán đoạt vị, phòng bị thích khách, mỗi đêm lại còn phải hồi phủ cần cù cày cấy mấy phòng phu nhân phì nhiêu màu mỡ...

Quả thật còn vất vả hơn phụ hoàng gấp trăm lần, đại khái cách khí mệt thận hư cũng không còn xa nữa đi? Cũng khó trách sủng hạnh một tân phụ, mà sắc mặt thì lại âm u như bị tra tấn ấy.

Chỉ mong đám đại thần ham mê quyền thế nhiều thêm chút nữa, để Thái phó nạp thêm vài phòng mỹ thiếp, đợi đến khi Thái phó tửu sắc lưỡng

https://thuviensach.vn

toàn, bên trong suy nhược, cứ thế hiển nhiên sẽ đi đời nhà ma thôi... “Vô chiêu thắng hữu chiêu” chính là đây!

Nghĩ đến có lẽ tương lai của mình sẽ không quá u ám đâu! Nàng ở trong chăn thoải mái lăn vài vòng, không lâu sau đã ngủ say.

Lại nói đến Thái phó đại nhân, lúc ra khỏi cửa sắc mặt đích thực là không được tốt, nhưng nguyên nhân không tốt thì chỉ có trong lòng hắn biết rõ.

Hôm trước lúc tổng quản đem tới một sọt tranh cho mình chọn, hắn nhìn vài bức cũng chỉ thuận mắt một nữ tử, hỏi ra mới biết, hóa ra là Tam tiểu thư đích xuất của Thượng phủ, đang tuổi thanh xuân, rất ư kiều diễm.

Vệ Lãnh Hầu thoáng cái đã rõ tính toán của Binh Bộ Thị Lang Thượng Ngưng Hiên: Thượng Vân Sơ trong cung đã là bữa tiệc tàn rồi, Thượng thị lang dĩ nhiên phải dâng lên một bàn mỹ vị khác để lấy lòng mình rồi.

Thượng Ngưng Hiên này là một kẻ biết xem xét thời thế, khi đó vào thời điểm cung biến y đứng về phía mình, nhưng chung quy vẫn không phải là bộ hạ Vệ Lãnh Hầu đích thân bồi dưỡng, nên y cần phải dùng liên hôn để duy trì mối quan hệ quyền thần triều Đại Ngụy này.

Thế nhưng Thái phó trước sau vẫn chưa lập chính thê, cho dù Thượng thị lang có tám lá gan cũng không dám khoe khoang thân phận nữ đích của muội muội y mà bức hôn Thái phó. Chỉ mong muội muội mỹ mạo thông minh chiếm được lòng Thái phó, vậy thì sau này y ở trước mặt Thái phó tự nhiên cũng được nể trọng hơn rồi.

Nghĩ đến chút tâm tư ấy của Thượng Ngưng Hiên, Vệ Lãnh Hầu cảm thấy vô cùng nực cười, liền biểu thị thân cận nhằm lôi kéo vị trọng thần này. Nhưng trong lòng Vệ Lãnh Hầu đối với thái độ làm người của Thượng Ngưng Hiên lại hơi khinh thường: Vốn tưởng rằng là một nhân vật mạnh mẽ lỗi lạc, ai dè lại là hạng người luồn cúi lợi dụng danh dự muội muội ruột.

Chỉ có điều tiểu nhân như thế, tiện tay thì dùng, vứt bỏ cũng không đau lòng...

https://thuviensach.vn

Vì vậy cứ thế mà thuận lý thành chương chọn Tam tiểu thư Thượng Vân Hương nhập phủ.

Vốn là giai thoại lưỡng toàn hai bên đều đẹp, thế nhưng ban nãy khi Thượng Vân Hương vào phòng, đã khiến Thái phó lòng đầy buồn bực.

Thiếp thất mới nạp đứng giữa căn phòng, cùng tiểu Long Châu chỉ cách một tấm mành che kia, khiến Vệ Lãnh Diêu chợt bừng tỉnh hiểu ra vì sao khi đó bản thân hắn chỉ thuận mắt mỗi mình thiên kim Thượng phủ!

Đường nét chiếc cằm tinh tế kia, cùng với nhân nhi phía sau màn che có chút tương tự.

Chương 13

Nỗi lòng thầm kín lạ lùng này, thật sự khiến tâm tình Thái phó đại nhân như dời sông lấp biển, giăng đầy mây đen.

Nhưng cái người kia hình như lại chẳng có việc gì, vận y phục như thiếp thân của mình, ngồi vào bàn chậm rãi dùng cơm.

Nội sam thùng thình càng tôn lên dáng dấp nhỏ nhắn lung linh, mềm mại ngon miệng của tiểu nhân nhi...

Vào khoảnh khắc nhìn cái miệng nhỏ nhấm nuốt đồ ăn kia, Vệ Lãnh Hầu chỉ cảm thấy cỗ tà khí ẩn trong nơi sâu thẳm của mình cuồn cuộn dâng trào. Thừa dịp trước khi mình còn chưa làm ra chuyện gì khiến bản thân hối hận, hắn liền trầm mặt đứng dậy đi ra ngoài.

Đến khi ra khỏi phòng, Lưu tổng quản liền vội vàng nghênh đón, thấp giọng hỏi: “Thái phó là muốn đi phòng của Tứ phu nhân sao ạ?”

Đợi nửa ngày nhưng không thấy Thái phó trả lời, ông hơi ngẩng đầu lên nhìn, lại phát hiện sát khí bừng bừng, đầy vẻ dữ tợn trên khuôn mặt Thái phó.

https://thuviensach.vn

Vẻ mặt như thế này ... Lưu tổng quản đã từng chứng kiến, cũng ghi nhớ khắc cốt minh tâm.

Lần trước Thái phó lộ vẻ mặt thế này là lúc nào nhỉ? Đúng rồi, là lúc Vệ Lãnh Hầu mở tiệc trấn an tướng sĩ, bách tính đổ xô ra đầy cả huyện Biên Huyền tranh nhau nhìn vị đại nhân như tiên nhân trong tranh này. Khi đó Vệ đốc quân đứng trên đài cao tuyên cáo với bách tính toàn huyện, lần khởi binh này sẽ đảm bảo cuộc sống mai sau của bọn họ sẽ không cần lo lắng sợ hãi nữa.

Vệ đốc quân tuyên cáo xong, chân trước vừa đi, chân sau một Biên Huyền phồn hoa đã bị Hung Nô tập kích trong một đêm đốt sạch nhà cửa, giết hết người trong huyện.

Khi đó, Thái phó đại nhân nghe tin quay trở lại, đứng trên đống tàn tích ngổn ngang nhìn từng thi thể phụ nữ trẻ em, vẻ mặt chính là sát khí bừng bừng như bây giờ.

Lúc đó hắn thân là đốc quân, vốn không được xuất quân. Thế nhưng hắn lại bỏ qua đại soái thống quân lúc bấy giờ, tự ý mang theo năm trăm khinh kỵ binh tự nguyện, mỗi người chỉ mang theo lương khô dùng trong hai ngày, ngàn dặm bôn ba. Băng qua sông lớn, vượt qua sa mạc tử vong đến ngay cả người dân bản xứ cũng không dám đặt chân vào, từ một góc chết, bất ngờ vòng ra phía sau đại doanh của nguyên soái Hung Nô lúc bấy giờ. Hung nô không hề phòng bị, hậu phương trống không, hành động tập kích nhanh như thiểm điện vào ban đêm ấy đã thành công lấy được thủ cấp nguyên soái. Đội quân lại quay về trong đêm, treo đầu kẻ thù trước cổng thành đổ nát thê lương của Biên Huyền, tế oan linh đã chết của toàn thành.

Trận chiến đó, khiến quân địch bị dọa vỡ mật, cũng khiến thanh danh Vệ Lãnh Hầu đại chấn. Văn võ cả triều lúc này mới biết, hóa ra trạng nguyên lang đầy bụng kinh luân, lại có thể là một võ tướng tài ba một người giữ ải vạn người khó qua!

Mẩu chuyện xưa này, sở dĩ Lưu tổng quản biết rõ ràng như vậy, là bởi vì ông được Thái phó đốc quân năm đó từ biên quan mang về. Vốn dĩ ông

https://thuviensach.vn

chỉ là một tiểu thống lĩnh cấm quân trong cung, sau này bởi vì trị quân quá nghiêm khắc đã đắc tội cháu ruột Vinh thượng thư, bị bãi miễn rồi sung quân.

Trên sa trường năm đó, nếu không phải là Vệ Thái phó ra tay cứu giúp, thiếu chút nữa ông đã bị loạn tiễn bắn chết. Nhưng gân tay lại bị đứt đoạn, không sử dụng khí lực được nữa, từ đó trở thành tàn tật.

May là Thái phó đại nhân không ngại ông tàn phế, niệm tình trước đây ông chiến đấu dũng mãnh, lại có chút năng lực thống lĩnh sự vụ, nên mới mang vào phủ làm tổng quản. Ông ghi nhớ ân tình của Thái phó, xem mạng của mình là của Thái phó, xốc dậy mười phần tinh thần, xử lý gọn gàng ngăn nắp sự tình trong phủ trạch.

Nhưng ở trong phủ nha hòa bình êm thấm của Thái phó, vì sao Thái phó lại lộ ra vẻ mặt phẫn nộ như thế?

Lưu tổng quản nhất thời cũng ngây ra, khum tay đứng đó, nín thở ngưng thần chờ Thái phó phân phó, lòng nhủ thầm: Nhất định là xảy ra việc lớn rồi!

Chỉ là có đánh chết Lưu tổng quản, ông cũng không nghĩ ra, hôm nay thất thủ chính là tự tôn nam nhi của Thái phó, lửa lớn phừng phực đã đốt Thái phó ngoài cháy trong mềm.

Kẻ gây ra đại họa này, cũng chẳng cần phải bôn ba ngàn dặm để lấy đầu, mà là đang ở trong phòng Thái phó, quấn mình trong chăn hồn nhiên ngủ say sưa!

Sao bỗng nhiên đối với tiểu phế vật kia lại sinh ra bực ý niệm hoang đường đến thế?

Vào giây phút Thái phó đứng trong sân, đủ loại ý niệm sôi trào trong lòng, lý trí nói cho hắn biết, biện pháp tốt nhất giải quyết phiền toái chính là một chữ —— giết!

Nhưng chân lại như rễ cây mọc dài ra cắm xuống đất, dù thế nào cũng không động được.

https://thuviensach.vn

Giãy dụa cả buổi, cân bằng thiệt hơn, rốt cuộc Thái phó cũng thu hồi sát khí trên mặt, từ từ nhắm hai mắt trầm mặc một hồi, rồi mới mở miệng: "Sáng ngày mai, ngươi đích thân chuẩn bị xe ngựa, sớm đưa người trong phòng ta vào cung. Báo với Nguyễn công công một tiếng, Hoàng thượng thân thể không linh hoạt, sau này cũng không cần thượng triều nữa... Đi, đi tới chỗ Tứ phu nhân."

Lưu tổng quản vội vàng cúi đầu đáp vâng, sau đó từ trong hà bao lấy ra khối ngọc bích kia, nhỏ giọng nói: "Mới vừa rồi Tứ phu nhân thưởng cho tiểu nhân..."

Bước chân của Thái phó cũng không dừng lại, chỉ cười lạnh: "Hương nhi thực có phong thái luồn cúi của gia huynh... Nàng ta nếu đã cho, thì ngươi cứ giữ đi. Chỉ có điều nàng ta muốn ngươi làm cái gì, ngươi phải có chừng mực thôi."

Lưu tổng quản vội vàng thấp giọng nói: "Tạ ơn Thái phó, trong lòng tiểu nhân tự có chừng mực."

Còn Vệ Thái phó cũng không quay đầu lại, tiến vào gian phòng của thiếp thất mới nạp.

Theo lý thuyết vào thời khắc phóng túng hắn nên tươi đẹp rực rỡ, thế nhưng Vệ Lãnh Hầu nhìn lại tân phụ do mình lựa chọn, thực sự không có chỗ nào nhìn thuận mắt cả.

Chiếc cằm nhọn đáng ghét, dáng vẻ yếu ớt đến mất cả phúc khí, trên người sặc mùi son phấn, da dẻ nhìn thì đẹp, nhưng dù thế nào cũng không mềm mại tinh tế trơn bóng như thứ sờ được trong rừng.

Ăn uống vô vị theo thông lệ một phen, Thái phó liền đứng dậy mặc y phục đi ra ngoài.

Hồng triều trên mặt Thượng Vân Hương còn chưa tan, vốn đang mong đợi Thái phó đại nhân ôm mình ngủ, không nghĩ tới phu quân ấy vậy mà lại đứng dậy bỏ đi.

https://thuviensach.vn

Nàng ta tuy không có kinh nghiệm, nhưng cũng có thể nhận ra ban nãy Thái phó đại nhân chẳng có hứng thú gì cả. Tự xưng là mỹ nhân nên nhất thời nàng ta có chút hoang mang.

Vì thế hoảng hốt đứng lên hỏi: “Thái phó đây là muốn đi đâu? Là Hương nhi làm sai điều gì sao?”

Vệ Lãnh Hầu sắc mặt như thường, ngữ khí bình thản: “Hương nhi rất tốt, chỉ là bản Hầu còn có chút chuyện quan trọng cần đến thư phòng xử lý. Ngươi ngủ đi, sáng mai ta sẽ bảo tổng quản đưa chút canh bổ thân thể tới.”

Dứt lời liền rời khỏi phòng Thượng Vân Hương, trở về thư phòng.

Thượng Vân Hương nhìn thân ảnh cao lớn biến mất ở cửa, trong lòng bỗng thấy hiu quạnh.

Khi đó lúc ca ca đề xuất để mình làm thiếp Vệ Lãnh Diêu, bản thân chỉ do dự một đêm liền gật đầu đồng ý. Ngoại trừ hy vọng xa vời mong rằng sẽ có một ngày mình trở thành chủ lục cung, bản thân còn nghĩ đến tướng mạo xuất chúng của Vệ hầu, càng khiến mình động tâm hơn.

Ban đầu còn tưởng tượng đến cảnh khi nhập phủ dựa vào tư sắc của mình một bước đắc sủng, không nghĩ tới, ân sủng chỉ trong một đêm cũng không có nữa là... Suy cho cùng, Thái phó hẳn là vẫn còn thích tỷ tỷ thứ xuất thơ văn song toàn của mình. Chỉ trách bản thân nữ hồng cầm nghệ cái nào cũng thông, chỉ có thi từ ca phú là hơi thiếu thông thạo, chỉ có thể tốn thêm chút công phu, để lộ vài tài hoa mới mẻ khiến Thái phó vui vẻ.

Bên này Thượng Vân Hương lập chí thành nữ trạng nguyên, bên kia Niếp Thanh Lân cũng mừng như điên.

Ngủ một đêm trong phủ Thái phó, vốn nghĩ ngày mai còn phải chịu tội cùng Thái phó chung xe tiến cung, không nghĩ tới, hôm sau Thái phó đã không còn bóng dáng. Đợi đến khi bản thân được một đội xe ngựa tống vào cung, lại được cho hay, từ hôm nay không cần lâm triều, cũng không cần đi thượng thư phòng nữa.

https://thuviensach.vn

Niếp Thanh Lân có hơi ngạc nhiên, đợi đến khi dùng thiện, thân ảnh cao lớn kia không còn xuất hiện trong tẩm cung của mình nữa, nàng mới thở phào nhẹ nhõm. Ngẫm nghĩ một hồi thì thấy rất ư hài lòng, cảm thấy ngày tháng của mình cuối cùng cũng thoải mái hơn chút rồi.Nàng bèn trốn ở trong cung, giày vò An Xảo Nhi làm chút quà vặt khoái khẩu, lục lọi trong nội vụ phủ giám được vài cuốn sách tài tử giai nhân mới đưa tới, bắt đầu kiếp sống sâu gạo.

Song ầm ĩ nguyên một đêm, hôm sau tiểu Hoàng đế lại không thượng triều, trên triều đình nhất thời mở hũ bà tám. Đợi qua ba ngày, vẫn không thấy bóng dáng Hoàng đế, trong lòng đám đại thần đều đang bắt đầu siêu độ cho linh hồn bé nhỏ kia.

Khi đó Thái phó tiến hành cung biến chính là sử dụng sở trường "nhanh như thiểm điện" để xuất kích, trong cung là huyết quang ngút trời, nhưng chỉ dừng lại bên trong cửa cung, đối với bên ngoài đều nói là tiên hoàng băng hà.

Tin vịt bay đầy phố phường, nhưng trong sách sử thì lại thuận tình thuận lý ghi rằng Ngụy Minh đế vì bệnh tật quấn thân mà băng hà. Đám quần thần trong lòng thì biết tỏng, nhưng chẳng ai dám hó hé ra ngoài mà thôi.

Thế nhưng mặc dù Vệ Lãnh Hầu quyết đoán kịp thời làm thịt vài con chim đầu đàn, lập được uy tín, nhưng lão thần ngoan cố không đổi trung với Đại Ngụy thì vẫn có.

Do đó đến ngày thứ tư, triều đình liền náo nhiệt.

Dẫn đầu là lão học cứu Hàn Lâm Viện Ngô Cảnh Lâm đại nhân, thái độ làm người chính trực liêm khiết, được xem là phu tử vỡ lòng của đương kim Hoàng thượng Niếp Thanh Lân.

Cung biến ngày đó, lão nhân gia tức giận công tâm, ngã bệnh ngay tại phủ, hôm nay thật vất vả mới khởi sắc, vượt qua được chuyện kia. Sau khi nghe kể chuyện tối mấy hôm trước Thái phó dẫn bộ hạ xông vào hoàng cung, cướp hoàng thượng đi, lão đầu nhi liền khoác tang phục trắng như

https://thuviensach.vn

tuyết vào bên trong triều phục, giơ tấu chương quỳ bên dưới long ỷ trống không trên triều, kiên quyết vạch tội Vệ Thái phó.

Vệ Lãnh Hầu ngồi trên ghế Giao long, thờ ơ xoa cổ. Mấy đêm liền hắn ở tại thư phòng nghiên cứu địa thế bình Tây, tờ mờ sáng hôm qua mới ở trên nhuyễn tháp ngủ trọn một giấc, cổ hình như không còn linh hoạt nữa.

Đợi sau khi lão già Ngô Cảnh Lâm toàn xương với cốt kia hổn hển đọc xong tội trạng ngập trời của bản thân, mới không nhanh không chậm nói: "Ngô các lão, bản Hầu thấy ngươi bệnh cũng không nhẹ đi. Bản Hầu nếu chịu ủy thác của tiên hoàng, đảm đương trách nhiệm dạy bảo ấu đế, dĩ nhiên là phải tận tâm tận lực.

Tổ tiên của bản triều sống trên lưng ngựa, vẫn luôn hướng về thượng võ chi phong. Ban ngày Thánh thượng phải nghiên tập công khóa, không có thời gian rảnh, nhân dịp buổi tối rảnh rỗi, luyện chút công phu trên lưng ngựa có quá mức sai lầm không? Đáng để Ngô các lão ngài mặc tang phục càn quấy trên triều đình?"

Chòm râu dê thưa thớt ở miệng bị Ngô Cảnh Lâm thở hồng hộc đến phất phơ: "Động tĩnh đêm đó, có đại thần nào lại không nghe thấy? Đêm khuya giá rét, hoàng thượng sao lại còn tâm tư thượng võ, còn không phải đêm khuya đám người các ngươi say rượu cưỡi ngựa sao? Thánh thượng nếu như khoẻ mạnh, vì sao nhiều ngày rồi không thượng triều? Hôm nay lão thần ta dù có liều mạng cũng muốn gặp mặt hoàng thượng. Nếu như tặc tử nào có mưu đồ giam giữ hoàng thượng, lão thần ta dù bất cứ giá nào, cũng phải xông vào đại môn hoàng cung một lần!"

Dứt lời lão đầu gầy trơ cả xương, kéo áo khoác triều phục lộ ra áo tang bắt đầu chạy ra ngoài. Còn chưa chạy được vài bước, liền bị hai thị vệ cao to nhấc lên, đạp vào cẳng chân gầy như que củi. Sau đó bị hai thị vệ lôi ra ngọ môn, ấy vậy mà lão đầu vẫn còn quát mắng suốt cả quãng đường.

Nguyễn công công đứng nghiêm một bên, nhủ thầm trong bụng: Ngô các lão này, không ở nhà dưỡng bệnh lại đến đây náo loạn thế này, không để bản thân hưởng phúc con cháu sao chứ!

https://thuviensach.vn

Không nghĩ tới tâm tư Thái phó lại khiến người ta khó lý giải như vậy. Hắn hời hợt nói, Ngô các lão thất thố trên triều đình, phạt ông bế môn nghiền ngẫm lỗi lầm tại phủ ba tháng, nhưng lại không thấy giở thủ đoạn lôi đình gì thêm.

Lúc hạ triều, Lỗ Dự Đạt đi theo bên cạnh Thái phó không hiểu hỏi: "Thái phó, lão già kia không nể mặt như thế, sao ngài không cho lão ta một đao đi?"

Thái phó ngồi trên ghế trong thượng thư phòng xoa xoa cần cổ, mở miệng: "Trong trăm kẻ thì vô dụng nhất chính là thư sinh, lại còn là thư sinh vừa thối vừa cứng không chịu nổi, nhưng thanh danh Ngô các lão ở trong triều quá mức tốt đẹp. Trước kia không được tiên đế sủng ái, nhưng lại mười phần trung thành.

Lão đầu sắp quy ẩn như thế này thì chức vị sẽ nhàn hạ, cũng chẳng náo loạn ra được sóng gió nào lớn cả. Giết ông ta, ngược lại sẽ thành toàn cho cái mỹ danh trung thành son sắt của ông ta, bản Hầu cũng không muốn mất đi phân lượng trong lòng đám trí thức toàn thiên hạ."

Lỗ Dự Đạt nghe được, nhất thời bừng tỉnh. Sự kính nể trong lòng y đối với Thái phó đại nhân lại tăng thêm vài phần.

Nhân vật tài ba vĩ đại bày mưu lập kế, văn có thể mà võ cũng tài thế này, hắn không nắm thiên hạ thì còn ai có thể? Thằng nhãi Hoàng đế yếu như sên kia sao?

Còn tên đại nho tinh thông kinh sử kia nữa chứ? Ngay cả điểm này cũng nhìn không ra, thực sự uổng phí cho tuổi đời đã cao như thế.

Thế nhưng Lỗ Dự Đạt không biết, nhân vật tài ba vĩ đại của y, tâm tình kỳ thực cực kỳ không tốt.

Trong đêm hắn bừng tỉnh hiểu ra ấy, hắn liền quyết tâm bớt gặp tiểu phế vật kia đi.

Không nghĩ tới, mức độ nghiện lại không giảm bớt. Tên tiểu hỗn đản mấy ngày nay trốn trong tẩm cung ăn uống vui vẻ, còn hắn thì lại chịu đau

https://thuviensach.vn

khổ.

Sắp cử binh bình Tây rồi, không thể không động viên triều thần được!

Chương 14

Hôm sau, được sự cho phép của Thái phó, gia quyến của đám quan to vương phủ triều đình nhận được thánh dụ, nhập cung cùng thánh thượng làm hoa đăng.

Tiết thưởng đăng có tập tục dân gian là hoa đăng đầu tiên do phụ nhân và bé trai chưa tới 15 tuổi trong nhà cùng làm, hoa đăng làm ra nếu đẹp sẽ được bài trí trong đình viện của gia đình.

Nếu là hoa đăng của Hoàng gia thì lại càng ghê gớm hơn, lớp ngoài cùng làm bằng lăng la gấm vóc, tô điểm thêm vàng bạc minh châu. Ở trên khoảng sân rộng trong cung, đốt năm vạn ngọn đèn cao chừng 20 trượng, xếp chồng lên nhau như một cây cổ thụ nở đầy hoa.

Mặc dù trang trí khung đèn phần lớn đều do thợ thủ công khéo tay làm ra, nhưng vì để cầu xin may mắn, những khâu nhỏ nhặt vẫn cần phải có gia quyến hoàng thân quốc thích giúp một tay. Ngoài ra mỗi phủ, mỗi cung cũng phải hiến một chiếc đèn lồng tinh xảo có câu đố ẩn bên trong, ghi tên phủ trạch lên trên nộp vào trong cung. Vào đúng thời điểm, đèn lồng sẽ được treo lên, quân thần cùng nhau thưởng thức.

Buổi gặp gỡ trước tiết thưởng đăng này cũng là cơ hội để các nữ quyến trong trạch viện có dịp lộ mặt. Vào thời điểm này những năm trước, đám nữ quyến đều sẽ phục trang lộng lẫy tham dự, cùng chung vui với phi tần hậu cung.

Còn năm nay, các nữ quyến đảm đương nhiệm vụ còn quan trọng hơn, ngoại trừ tiến cung làm đèn, còn phải thay lão gia nhà mình nhìn xem tiểu Hoàng đế đã lâu không ló đầu ra có còn trên nhân thế không.

https://thuviensach.vn

Các nữ quyến dĩ nhiên là đều lên dây cót tinh thần, dậy thật sớm rửa mặt chải đầu trang điểm, đầu gắn trâm cài dày công trang điểm một phen, sau đó giẫm lên xe ngựa ào ào nhập cung.

Niếp Thanh Lân đã được thái giám truyền lời, không khỏi mỉm cười. Ngô các lão gây ra động tĩnh lớn như thế ở trên triều, cho nên Thái phó đại nhân mới để nàng cấp cho đám quần thần định tâm hoàn nha!

Hiển nhiên Vệ Hầu đại nhân cho rằng: Thánh thượng tuổi nhỏ không thích hợp chấp chính, nhưng cùng một đám nữ lưu làm đèn là một việc điều dưỡng cơ thể và tinh thần, có tác dụng lớn trong việc trưởng thành.

Nếu Thái phó đại nhân đã hạ lệnh, Hoàng đế bù nhìn là nàng dĩ nhiên sẽ gắng sức hoàn thành, mới có thể khiến quyền thần vui vẻ. Thế là ăn vận chuẩn bị một phen, liền đến thiên điện cùng nữ quyến của các vị ái khanh chế tạo đèn hoa.

Các vị nữ quyến đã tề tụ đông đủ từ lâu, đứng trước cửa điện cung nghênh hoàng thượng.

Thực ra đám nữ quyến quan phủ phần lớn đều chưa từng nhìn thấy vị tiểu Hoàng đế này, chỉ có vài gia quyến của lão thần mới ngờ ngợ nhớ ra Hoàng thượng chính là Thập Tứ hoàng tử.

Đến khi trông thấy một vị thiếu niên vận trường bào màu vàng sáng bước xuống loan giá, đám nữ quyến trong lúc nhất thời đều ngây người.

Chỉ thấy thiếu niên thiên tử kia đầu đội phù vân quan, những hạt ngọc được kết thành từng sợi rũ xuống phía sau phù vân quan, da mịn thịt mềm, cặp mắt to linh động. Lúc bước xuống loan giá khiến cho những chuỗi ngọc sau gáy hơi hơi lắc lư, lắc đến khiến lòng người cũng lắc lư theo mỗi chuyển động của nó.

Những ai đã từng trông thấy Thập Tứ hoàng tử đều nhủ thầm trong bụng, trước đây sao lại không chú ý tới một nhân vật phong lưu như Thập Tứ hoàng tử kia chứ? Đều nói con gái mười tám tuổi thay da đổi thịt, tiểu Hoàng đế này sao lại như khuê nữ như thế, càng lớn càng có tiền đồ!

https://thuviensach.vn

Chỉ tiếc là một thiên tàn, lại còn là một con rối trang trí, bằng không thì với tướng mạo thế này, đợi năm sau tiểu Hoàng đế chính thức khai cung chọn phi, nữ nhi nhà nào được chọn vào cung thì có phúc khí nhường nào chứ! Đáng tiếc, đáng tiếc... nghĩ đến đây, mọi người đều thay tiểu Thiên tử thở dài một hơi.

An Xảo Nhi cũng đang thở dài nhìn tiểu chủ tử nhà mình, y phục ngày hôm nay là chủ tớ hai người ngàn chọn vạn tuyển, nguyên nhân bởi vì lần tụ hội của nữ quyến này, khó tránh khỏi có người tâm tinh mắt chuẩn, để tránh bị lộ sơ hở, tự nhiên phải bày sẵn thế trận chờ quân địch.

Phù vân quan khá nặng, nhưng vì để vóc người có vẻ cao hơn, dù cái cổ có đau nhức cũng phải chịu. Giày mang dưới chân cũng là loại có đế, An Xảo Nhi còn độn thêm một miếng lót vào bên trong nữa.

Tiểu chủ tử từ nhỏ đã giả làm nam nhi, dáng vẻ giơ tay nhấc chân cũng thiếu đi nét nũng nịu của nữ nhi. Nhưng còn về cơ thể ngày càng lớn dần lên... e là sau này càng ngày càng khó che giấu rồi.

Đợi đến khi hoàng thượng thượng vị xong xuôi, các vị phu nhân sau khi lần lượt tham kiến hoàng thượng, bèn lục tục ngồi xuống bên cạnh những cái bàn nhỏ bày trong đại điện, bắt đầu chế tác cung đăng.

Hoàng đế làm đèn chỉ là làm dáng, sau khi xén hai nhát vào giấy hoa liền giao lại cho An Xảo Nhi và tiểu thái giám. Nàng ngồi trên ghế nghỉ ngơi, thỉnh thoảng bốc vài quả mơ mới dầm được để sẵn trong khay đặt trên bàn bỏ vào miệng, sau đó hào hứng xem kịch dưới điện.

Phủ Thái phó không có chính thê, vào cung lần này cũng không phải là thiếp thất đã vào phủ từ sớm, mà là Thượng Vân Hương vào mới nhập phủ.

Các vị nữ quyến đều biết Thượng Vân Hương là muội muội đích xuất của Binh Bộ Thị Lang, xuất thân không tầm thường. Mới vào phủ Thái phó mà đã có mặt mũi lớn như thế, có thể tiến cung diện thánh, do đó có thể thấy được, nàng ta đang được thịnh sủng. Tuy chỉ là một thiếp thất, nhưng đám cáo mệnh phu nhân đang ngồi tại đây ai dám xem thường nàng ta?

https://thuviensach.vn

Trong đại điện này, quý nhân nào là người bọn họ cần phải lấy lòng, những tâm tư nhanh nhạy xuất thân từ trạch đấu đều biết rất rõ nha! Trong lúc nhất thời, những lời lẽ nịnh nọt bay tới tấp vào Tứ phu nhân phủ Thái phó, trái lại tiểu Hoàng đế đang ngồi trên điện cao kia, hơi có chút vắng vẻ. Song điều này lại không gây trở ngại gì cho việc học tập công phu a dua nịnh hót của thánh thượng.

Chỉ thấy Thượng Vân Hương sau khi tùy tiện xén vài nhát, mỹ danh Tứ phu nhân "Huệ chất lan tâm, lanh lợi khéo tay" lập tức truyền khắp đại điện, người người tranh nhau học tập các kiểu cắt hoa văn của Tứ phu nhân, ai nấy đều tập trung tinh thần chăm chú đến không thể chăm chú hơn nữa.

Trong lúc nhất thời, trên mặt Thượng Vân Hương lộ ra vẻ hài lòng, mặt mày phấn chấn.

Đáng tiếc có người nhìn không thông, không muốn nể mặt vị thiếp thất đắc sủng này của Thái phó. Hoàng đế vào điện ước chừng được nửa nén nhang rồi, Sở Vận cung Vân phi nương nương mới thong thả đi tới.

Phi tử của tiên hoàng còn lại trong hậu cung không nhiều lắm, đa phần đều là chưa có con hoặc đã sinh hạ công chúa. Tiên hoàng đột nhiên băng hà, các nàng mất chỗ dựa trong cung vì thế đều thận trọng từ lời nói đến việc làm, chỉ cầu không nổi bật. Do đó từ sớm đã tìm một góc trong điện, sau khi hoàn thành xong hoa văn đèn lồng, liền lặng lẽ dán lên hoa đăng của mình.

Thế nhưng Vân phi nương nương này suy cho cùng đã từng là tài nữ danh chấn kinh thành, lên sân khấu cũng giống như tiên nữ hạ phàm, toát lên vẻ không nhiễm bụi trần.

Chỉ thấy nương nương đang thong thả đi tới tóc mây vấn cao, một thân hồng y, trong lòng ôm một con mèo giống Ba Tư lông dài trắng như tuyết, rất ư vừa mắt.

Còn chưa đi tới cửa điện, Vân phi đã giao con mèo cho thị nữ, bảo nàng ta đứng chờ trước cửa điện, bản thân mình mới chỉnh chỉnh y phục, thong thả tiến vào.

https://thuviensach.vn

Ngông cuồng đến thế này đều khiến các vị nữ quyến hít một hơi, lạnh cả người. Dù sao tiên hoàng băng hà, nàng ta là quả phụ, ăn mặc rực rỡ như thế, quả nhiên là không chút kiêng kỵ.

Liên tưởng đến tin đồn trước kia của nàng ta và Thái phó, lại nhìn cách ăn mặc không cố kỵ gì, quả thực ứng nghiệm với tin đồn giữa hai người.

Một đích một thứ, hai vị thiên kim Thượng phủ gặp nhau trên đại điện, dù có trả bao nhiêu bạc cũng không thể coi được vở kịch đặc sắc như thế này.

Niếp Thanh Lân cười chúm chím nhìn Vân phi nương nương hướng mình hành lễ, trong lòng biết tỏng lần làm hoa đăng này nếu làm không tốt, dù dấm chua có bay đầy trời cũng không dập tắt được đám lửa hừng hực của nữ nhân này đâu!

Quả nhiên tỷ muội gặp nhau, đặc biệt đỏ mắt, màu đỏ của chiếc váy Vân phi đang mặc cũng đã ánh vào cả trong mắt nàng ta rồi!

Vệ lang! Ngươi thật là lòng dạ độc ác! Lại trả thù ta như thế!

Lúc nàng ta ở trong phủ, đã không hòa thuận với vị muội muội đích xuất này rồi, đủ loại trạch đấu sản sinh, chuyện cũ nghĩ lại mà kinh hãi.

Khi đó lúc nhập cung ngoại trừ do mẫu thân xúi bẩy, thì bản thân nàng ta ít nhiều gì cũng có tâm tư muốn mở mày mở mặt. Vốn nghĩ rằng, Thượng Vân Hương dù có tốt đến đâu, thì có thể cao hơn nương nương trong cung sao?

Thế nhưng vòng vo một hồi, Thượng Vân Hương lại được gả vào trong phủ của tình lang mình...

Lúc nghe được tin này, Vân phi rơi lệ đến ướt cả gối đầu. Nàng ta đắn đo suy nghĩ, nghĩ Vệ lang hành sự như thế chỉ có một nguyên nhân, đó chính là muốn trả thù mình. Sao hắn lại nhẫn tâm như thế? Quả nhiên là yêu càng nhiều, hận càng sâu...

Khóc xong rồi, lòng háo thắng trời sanh lại nổi lên. Cưới rồi thì sao? Vệ lang làm như thế ngược lại chứng tỏ không buông được mình xuống, nếu

https://thuviensach.vn

bản thân cứ mãi suy sụp tinh thần, không phải là khiến Thượng Vân Hương kia chê cười sao?

Vì vậy phục sức trang điểm một phen, liền cùng kẻ địch lâu năm của kiếp này sống mái một trận.

Hai vị thiên kim Thượng phủ đều nở nụ cười, giống như đều nhớ tới tình tỷ muội sau khoảng thời gian xa cách. Hai người bèn ngồi cạnh nhau.

Vừa ngồi xuống, đã phân được cao thấp rồi. Vân phi dù sao cũng là kinh thành đệ nhất mỹ nữ, cộng thêm khí chất cao nhã, thực khiến người ta nhịn không được liếc mắt thêm vài lần. Về phần Tứ phu nhân, mặc dù rất khá, nhưng mặt mày lại có hơi không phóng khoáng, rơi vào khuôn sáo, may mà thắng ở tuổi trẻ, mơm mởn động lòng người.

Thượng Vân Hương làm sao có thể không biết khuyết điểm của bản thân? Mấy ngày nay Thái phó không bước vào phòng mình, cũng không vào phòng mấy thiếp thất khác, thậm chí ngay cả gặp mặt Thái phó cũng khó. Hiện giờ đám phụ nhân ở đây đều đang hâm mộ mình, nhưng chỉ có bản thân nàng ta mới biết từ khi tiến vào phủ Thái phó bản thân chưa từng buông lỏng.

Bây giờ thấy bộ dạng tỷ tỷ minh diễm bức người, khó tránh khỏi nổi lên lòng nghi ngờ nguyên nhân Thái phó nạp mình. Chẳng lẽ Thái phó lãnh đạm với mình, là vì chưa dứt tình với tỷ tỷ hay sao?

Nỗi căm hận trong lòng muội muội tuyệt không thua kém tỷ tỷ Thượng Vân Sơ.

Vân phi nhìn khuôn mặt thanh xuân của muội muội mình, miễn cưỡng cười cười, thần định khí nhàn mở miệng: “Vốn nghĩ rằng hôm nay không được nhìn thấy muội muội, dù sao để vào cung chế đèn, đều phải là chính thất các phủ đại diện cho mặt mũi toàn gia, nhưng không nghĩ tới, Thái phó khai ân, chuẩn cho thiếp thất vừa mới vào phủ như ngươi. Rốt cuộc cũng thành toàn cho nỗi nhớ nhung của tỷ muội hai ta.”

Các vị nữ quyến ở một bên nghe thấy rất rõ ràng, đây quả thật là trước mặt mọi người không chút lưu tình làm mất mặt Tứ phu nhân mà! Trong lúc

https://thuviensach.vn

nhất thời, trong đại điện không ai nói chuyện, ai nấy đều dỏng lỗ tai lên, cúi đầu chăm chú cắt giấy trong tay.

Thượng Vân Hương làm sao chịu nổi nhục nhã như thế? Mặt mày tức giận đến đỏ bừng, hít sâu một hơi, tuy rằng mặt đang cười, nhưng nụ cười lại không đến được mắt: “Không còn cách nào khác, Vệ phủ chúng tôi không có chính thất, không thể làm gì hơn là chọn một người đại diện. Làm sao bì được với Vân phi nương nương, được gả vào hoàng gia, mặc dù không phải chính cung nương nương nhưng thân phận cũng tôn quý. Dù là chính thất hay không chính thất, tiểu thiếp hay không tiểu thiếp, suy cho cùng vẫn kém hơn nước cờ tuyệt diệu này của tỷ tỷ nha... Hắt xì! Hắt xì!”

Cú phản kích thực đẹp! Nếu không phải cái nhảy mũi bất nhã phía sau, Niếp Thanh Lân cũng muốn vỗ tay trong lòng khen cô muội muội nhanh mồm nhanh miệng này rồi.

Thượng Vân Hương cũng không biết sao lại nhảy mũi không ngừng thế này, đến lúc lấy khăn che miệng thì bỗng bừng tỉnh.

Từ nhỏ thể chất nàng ta đã mẫn cảm, đụng phải động vật lông dài sẽ không ngừng nhảy mũi, trên người cũng sẽ bị nổi nốt đỏ. Vừa rồi chỉ lo quay mũi giáo phản kích tỷ tỷ, lại quên mất mới đầu nàng ta ôm mèo tới, trên y phục tự nhiên cũng sẽ dính lông mèo.

Thượng Vân Sơ sao lại yêu mèo như mạng, lên đại điện diện thánh cũng ôm mèo? Rõ ràng là nàng ta cố ý!

Nhất thời trong lòng càng tức giận, nàng ta biết nếu ở lại chỉ có mất mặt, liền vội vàng đứng lên cố nén khó chịu, hướng về phía Hoàng đế xin cáo lui.

Niếp Thanh Lân bị phù vân quan ép tới đau đầu, vốn đang mong dán hoa đăng nhanh nhanh, sau đó về phòng tháo cái hình cụ tra tấn này ra. Không nghĩ tới, trận võ mồm ở bên dưới vẫn chưa xong, thực sự là không tiện cắt ngang.

Thấy Thượng Vân Hương xin cáo lui, tiểu Hoàng đế vội vàng đè thấp giọng nói: “Thực ra Trẫm cũng hơi mệt, muốn đi trước, các vị nương nương,

https://thuviensach.vn

phu nhân xin cứ tự nhiên đi.” Nói xong bèn đứng dậy bước ra ngoài.

Thượng Vân Hương sau khi mang theo thị nữ cung tiễn Hoàng đế, cũng đi ra ngoài.

Vừa đến cửa, đã thấy thị nữ của Thượng Vân Sơ đang nắm lấy đầu một sợi dây đỏ, đầu còn lại buộc quanh cổ con mèo.

Thị nữ Bình Nhi phía sau Thượng Vân Hương là do nàng ta mang từ phủ Thái phó ra, cũng giống như chủ tử, đều không vừa mắt Thượng Vân Sơ. Mắt thấy tiểu thư của mình bị mất mặt trước chúng nữ quyến của văn võ bá quan đầy triều, trong lòng đang hận vô cùng, vừa hay nhìn thấy con tiểu súc sinh này đang khoan thai tự tại liếm móng chân, tức đến không có chỗ xả. Lúc ra đến cửa, giả vờ trượt chân, hung hăng giẫm lên đuôi mèo.

Con mèo nhỏ bị giẫm đến dựng lông mao, “Ngao...” một tiếng, nó bỗng nhảy từ trên xuống, thoáng cái đã nhảy tới phù vân quan trên đầu Niếp Thanh Lân đang đi phía trước. Lại thuận tiện trên cái trán trơn bóng của thánh thượng cào ra vài đường.

Niếp Thanh Lân không có phòng bị, “A!” một tiếng, liền không có động tĩnh nữa. Đợi đến khi thị vệ xua con súc sinh gây họa kia đi, đã nhìn thấy hoàng thượng ngoẹo cổ đứng bất động, vẻ mặt thống khổ, ngay cả kêu cũng không kêu được.

Chuyện thánh thượng bị tập kích, rất nhanh truyền đến tai Vệ Lãnh Hầu.

Chương 15

Lúc nghe Nguyễn công công bẩm tấu tin tức này, Vệ Lãnh Hầu rất bình tĩnh, bút cầm trong tay cũng không dừng lại, không chút dao động hỏi: “Nô tài gây ra chuyện xử phạt chưa?”

Nguyễn công công đứng trước thượng thư phòng thấp giọng nói: “Nô tài giẫm trúng mèo là thị nữ Bình Nhi của Tứ phu nhân Thái phó, đám thị vệ

https://thuviensach.vn

làm sao dám... mạo phạm phu nhân?”

Vệ Lãnh Diêu nhíu mi, lại hỏi: “Súc sinh gây ra họa đã xử lý chưa?”

Nguyễn công công cúi đầu, nói tiếp: “...Vân phi đã ngay lập tức bảo thủ hạ của mình đánh chết con mèo kia, nhưng...”

“Nhưng cái gì?”

“Nhưng Hoàng thượng nói con mèo đó rất đáng yêu, cho nên thánh thượng ôm về tẩm cung rồi ạ...”

“...”

Mặc dù không muốn gặp đứa trẻ kia, nhưng suy cho cùng vẫn là thị nữ của thiếp thất mình dưới con mắt nhìn trừng trừng của mọi người gây ra họa, mắt quần thần đều mở to nha!

Vệ Lãnh Hầu biết bản thân phải đi xem thương thế của Hoàng thượng. Tính toán một hồi, thì ra đã lâu rồi hắn không gặp đứa trẻ kia. Mấy ngày nay, hắn thấy mình đã không còn nghĩ tới phế vật kia nữa, mỗi ngày vẫn như thường lệ, xử lý chính sự, hồi phủ nghỉ ngơi, cứ tuần tự mà tiến hành.

Quả nhiên, tâm tình hơi lệch khỏi quỹ đạo kia chỉ là một thoáng mà thôi, nhất định là chung đụng với tên tiểu Hoàng đế đó lâu ngày, bất tri bất giác tà tính trỗi dậy mà thôi. Tránh không gặp mặt, không nghe thấy giọng nói mềm mại kia, nhìn không thấy đôi mắt phẳng lặng kia, quả nhiên thanh tĩnh rất nhiều.

Hắn vẫn là hắn, vẫn là Vệ Lãnh Hầu sát phạt quyết đoán, quả cảm nhanh nhẹn!

Nghĩ như thế, Vệ Thái phó buông lỏng tâm tư trong lòng, đứng dậy bước ra khỏi thư phòng, chuẩn bị đi tẩm cung để làm tròn đạo nghĩa nhân thần.

Một tiếng “Vệ Thái phó yết kiến!” vang lên thì Vệ Lãnh Hầu đã sải đôi chân dài tiến vào trong phòng.

https://thuviensach.vn

Trong tẩm cung rất ấm áp, lư hương đang đốt là hương hoa nhài thượng hạng, mùi hương thanh đạm quả thật rất dễ chịu, trong không khí còn pha lẫn một mùi thuốc nhàn nhạt.

Tương khảm trong bầu không khí ấm cúng ấy, là một bức tranh vô cùng xinh đẹp.

Kẻ mấy ngày không gặp kia vận tiện bào rộng rãi, ngồi trên ghế mềm, trên cái trán trắng noãn là vài vết đỏ dữ tợn, thật là không vừa mắt, càng thêm không vừa mắt... chính là gã nam tử phía sau tiểu nhân nhi.

Xem cách ăn mặc của gã nam tử trẻ tuổi này thì hẳn là thái y của ngự y viện rồi. Đôi tay nắm lấy cái cổ trắng đến gần như trong suốt của đứa trẻ kia đang ra sức xoa bóp.

Lại nhìn vẻ mặt của đứa trẻ, được thái y trẻ tuổi cường tráng này sờ nắn hẳn là rất thoải mái. Cái miệng nhỏ hơi nhếch lên, phát ra những tiếng rên khe khẽ nhỏ vụn, như tiếng chuông ngọc va vào nhau trong gió, từng tiếng chui vào trong tai...

Thái y kia thấy Thái phó đại nhân đi vào cũng không dừng tay thi lễ, mà chỉ nhìn không chớp mắt, nghiêm túc xoa bóp cái cổ bị thương của hoàng thượng.

Ngược lại Niếp Thanh Lân trông thấy gương mặt âm trầm đã lâu không gặp của Thái phó xuất hiện trước mắt thì nhịn đau, run giọng bảo: “Trương... Thái y... A... dừng lại...”

Trương thái y lại là kẻ không có tâm nhãn. Hoàng thượng là cửu ngũ chí tôn, cho dù ngươi là Thái phó hay thái gia, vào trong tẩm cung thì phải chờ thánh thượng xoa bóp xong đã.

Lúc này nghe hoàng thượng nói “dừng tay”, cho là hoàng thượng sợ đau, không chịu nổi lực tay của mình, bèn ôn nhu trấn an: “Hoàng thượng xin nhịn một lát đi, sẽ đỡ ngay thôi. Bây giờ mà dừng tay, lát nữa lại phải xoa bóp lại...”

https://thuviensach.vn

Dứt lời lại giảm lực, bàn tay tiếp tục thân mật xoa bóp trên cần cổ mềm mịn.

Ngự y viện phái tới cái thứ gì thế này!

Thái phó đại nhân vốn bình tĩnh lạnh lùng nay đã bốc hỏa rồi! Quát to một tiếng: "Người đâu! Lôi tên thái y không có mắt này ra ngoài!"

Hai tên thị vệ lập tức tiến vào tẩm cung, nhấc Trương thái y đang hoang mang lên lôi ra ngoài.

Thái phó vừa đến đã phát tà phong, dọa đám cung nữ thái giám trong tẩm cung sợ đến quỳ đầy đất.

Niếp Thanh Lân thấy Vệ Lãnh Hầu đến chẳng có ý tốt gì, có chút không chắc hắn là thay hồng nhan nào trong hai tỷ muội Thượng thị trút giận. Thế nhưng nghiêm túc suy nghĩ một phen, ban nãy sau khi mình bị sái cổ, cũng không có ý trách tội nhị vị quý nhân mà?

Chẳng lẽ là lúc mình bị tập kích kêu lớn quá, khiến hai vị giai nhân kinh sợ?

Nghĩ trái nghĩ phải cũng không nghĩ ra, nàng bèn lấy tay đỡ cần cổ vẫn còn đau, nhỏ giọng giải vây cho Trương ngự y: "Ngự y kia vừa mới vào ngự y viện, đích thật là không có mắt, không biết cấp bậc lễ nghĩa, chỉ có điều y thuật lại rất giỏi. Mấy hôm trước cổ của Thái phó ngài đau nhức phải không, có thể tìm hắn xoa bóp một phen..."

Chuyện này, cũng là từ trong miệng Nguyễn công công nghe được, ban nãy lúc ông đến xem thương thế của nàng, thuận miệng thốt lên: "Sao lại bị sái cổ giống Thái phó thế này!"

Vốn trong lòng Thái phó đang buồn bực tiểu Hoàng đế mở miệng cầu tình cho ngự y trẻ tuổi kia, ngẫm nghĩ có phải là coi trọng sắc đẹp của tên trẻ tuổi cường tráng kia rồi hay không. Nhưng sau khi câu nói quan tâm hắn được thốt ra, cơn tức nhất thời được dập tắt không ít.

Gương mặt hắn từ từ hòa hoãn lại, bước tới gần Hoàng đế hỏi: "Thánh thượng lâu rồi không gặp bản Hầu, làm sao biết chuyện cổ bản Hầu bị đau?"

https://thuviensach.vn

“Mặc dù Thái phó gần đây sự vụ bộn bề, không thể gặp Trẫm, nhưng Trẫm lại một lòng ngưỡng mộ tấm lòng lo nước lo dân cực khổ ngày đêm của Thái phó, thường xuyên hỏi thăm Nguyễn công công xem Thái phó có khỏe không. Nghe được Thái phó khoẻ mạnh, Trẫm dùng bữa cũng có thể thêm vài chén.”

Được đám nữ quyến tinh anh trên đại điện ban nãy khai sáng, lần vỗ mông ngựa này phải gọi là mây bay nước chảy lưu loát sinh động. Đáng tiếc cái cổ lại lệch qua một bên, khiến hiệu quả nịnh hót giảm đi ít nhiều.

Vệ Lãnh Hầu nhìn đứa trẻ đau đến nước mắt đảo quanh trong hốc mắt, lại vẫn liều mạng bày tỏ cõi lòng với mình, công phu vỗ mông ngựa chẳng ra gì kia lại sưởi ấm lòng gan dạ sắt của hắn. Tâm tư cố ý không muốn gặp tiểu Hoàng đế trước kia cũng phai nhạt đi rất nhiều.

Hắn phất phất tay, lệnh cung nữ thái giám toàn bộ lui ra, sau đó nhích tới cạnh tiểu Hoàng đế, nâng cằm nàng lên, nhìn nhìn thương tích trên trán nàng. May là móng vuốt của con mèo nhỏ kia vẫn còn non nớt, vết cào cũng không sâu, chẳng qua da của đứa trẻ này thật quá mềm mại, dù đã thoa thuốc mỡ nhưng vết đỏ nhàn nhạt kia cũng sưng phồng lên, nhìn mà khiến lòng người xoắn cả lại.

Ban nãy Thái phó vừa mới phát uy xong, Niếp Thanh Lân cũng không dám né tránh bàn tay thô lỗ của Thái phó, chỉ có thể cùng Thái phó trố mắt nhìn nhau.

Đến gần thế này, càng thấy dung mạo Thái phó rõ hơn.

Mắt phượng hơi nhướng lên, đôi mắt tinh tế toát lên vẻ lạnh lùng, sống mũi thẳng cân đối, chỉ là đôi môi hơi mím lại, trông càng thêm mỏng. Mày kiếm đen nhánh khiến cho gương mặt tuấn tú trông đầy anh khí...

Niếp Thanh Lân than thầm trong bụng, có thể đơn thuần thưởng thức gương mặt này mà không bị thương tổn, là chuyện cảnh đẹp ý vui cỡ nào chứ!

Vẻ si ngốc của đứa trẻ kia bị Thái phó trông thấy, nhìn cái miệng đỏ thắm thơm như đàn hương đang nhếch lên, nếu như vết thương trên trán

https://thuviensach.vn

không quá mức chướng mắt, thì thật nhịn không được muốn hôn một cái.

Hắn lập tức cảnh tỉnh đứng phắt dậy, đi vòng ra sau lưng Hoàng đế, hít một hơi nói: “Bản lĩnh xoa bóp của bản Hầu cũng không tệ, liền thay thánh thượng xoa một lát đi.”

Dứt lời cũng không đợi hoàng thượng ân chuẩn, liền tự xoa nắn.

Đến khi bàn tay đặt lên cổ, mới phát hiện da thịt trên người hoàng thượng thực sự là không chỗ nào không mềm mại trơn bóng, ngay cả cổ cũng như noãn ngọc khiến người ta muốn ngừng mà không được.

Niếp Thanh Lân chỉ cảm thấy mình bị một bàn tay như chiếc kềm ấn xuống, nhưng bàn tay kia lại không dùng lực, mà là sau khi vuốt ve nơi cổ nàng, liền men theo cổ áo trượt xuống dưới. Tiếng chuông cảnh báo trong lòng lập tức vang lên, nàng vội vàng giơ tay che kín cổ áo mình, bất chấp cổ đau, kêu lên: “Thái phó!”

Nhưng âm thanh mềm mại kia lọt vào trong tai Thái phó lại như đang làm nũng. Vệ Lãnh Diêu cũng không kềm chế được nữa, liền duỗi tay ôm nàng vào trong lòng.

Niếp Thanh Lân khẽ kinh hô một tiếng, trợn mắt nhìn Thái phó, phát hiện ánh mắt của Thái phó hệt như lúc ở trong rừng, trong lòng không khỏi khẽ run lên: “Thái phó nhẹ chút, cổ Trẫm đau quá...”

Vệ Lãnh Diêu ôm tiểu nhân nhi vào trong ngực, trong nháy mắt tâm tư vụt qua tia sáng.

Vốn tưởng rằng lạnh nhạt một thời gian, bản thân đối với tiểu Hoàng đế sẽ nhạt đi, nhưng chưa từng nghĩ, khi gặp lại tiểu nhân nhi phấn điêu ngọc thể này, toàn bộ tà hỏa đều tuôn ra!

Chỉ là lần này, hắn không muốn kiềm nén bản thân nữa.

Vệ Lãnh Hầu từ trước đến nay đã quen tùy tiện rồi! Tung hoành sa trường, lật đổ triều cương, có ai không nghe theo lời hắn, thuận theo hắn?

Yêu chiều một đứa bé trai thì thế nào? Chẳng lẽ hắn phải khuất phục lễ giáo ủy khuất bản thân sao?

https://thuviensach.vn

Tiểu Long Châu trong lòng này, tuy là huyết mạch tôn quý của Hoàng gia, ngồi trên bảo tọa cao cao tại thượng, nhưng nếu Vệ Lãnh Hầu hắn đã động tâm tư, cho dù là bảo vật không thể chạm vào thì cũng phải ngoan ngoãn nằm trong miệng hắn thôi!

Long Châu tử mặc dù đã định là một phế đế, nhưng tiểu nhân nhi ngoan ngoãn khéo léo như thế này, sau này giữ lại mạng cho hắn ta cũng không khó gì, chỉ cần thông báo rằng Hoàng thượng đã thấu hiểu hồng trần, tiến vào phật đường. Vừa có thể nắm giang sơn, lại có thể chiều chuộng đứa trẻ này...

Nghĩ đến đây, Vệ Thái phó vốn đã đấu tranh tư tưởng rất lâu bỗng thư thái hẳn ra.

“Nếu hoàng thượng đã nói ngự y thủ pháp cao minh, vậy thì lát nữa gọi hắn ta tới chẩn trị cho người đi. Nhưng hoàng thượng người là thân thể ngàn vàng, sao có thể để một kẻ tục nhân hạ tiện tùy ý xoa nắn như thế. Chốc nữa bảo cung nữ mang khăn tới che cổ lại, rồi mới cho phép tay nô tài kia đặt lên trên.”

Niếp Thanh Lân không dám nhắc nhở bàn tay phàm tục của Thái phó đại nhân vẫn còn đang sờ mó thân thể ngàn vàng của mình, chỉ có thể đáp ứng từng cái một.

Đúng vào lúc này, tiếng mèo kêu truyền vào trong điện. Một con mèo con trắng như tuyết đang sợ sệt thò đầu vào nhìn, trên cái đuôi nhỏ vừa mới được bôi thuốc là miếng băng vải được thắt thành nơ bướm.

Vệ Lãnh Hầu lập tức đoán ra được cái giống lông lá xồm xoàm này chính là kẻ gây ra họa, ánh mắt lạnh xuống liền muốn sai người đánh chết. Nhưng Niếp Thanh Lân đã sớm nhìn ra vẻ mặt bất thường của Vệ hầu, lập tức giành nói trước: “Con mèo này tuy đã gây họa, nhưng cũng không phải cố ý. Một tiểu súc sinh thì biết gì chứ, nếu vì nó mà khai sát giới, có phải đã làm nhục sự anh minh của Trẫm và ái khanh hay không?”

Vệ Lãnh Hầu cười nhìn Niếp Thanh Lân hơi lộ ra bộ dạng gấp gáp. Vật nhỏ này, người khác cầm đao muốn giết hắn thì hắn bày ra bộ dạng thanh

https://thuviensach.vn

lãnh, hôm nay chỉ là một con súc sinh lông dài, lại khiến hắn gấp đến độ như muốn mạng hắn vậy.

"Ngươi thích?"

Niếp Thanh Lân đắn đo không biết nên nói thế nào mới làm vừa lòng Thái phó đại nhân, để hắn lưu lại cho con lông mềm này một mạng. Nàng bèn do dự gật đầu.

Thái phó đại nhân lần này lại dễ nói chuyện, không làm khó nàng mà sảng khoái nói: "Vậy thì ở lại trong cung để người giải sầu, nhưng sau này nếu nó còn đả thương đến da thịt hoàng thượng dù chỉ một chút, thì đừng trách bản Hầu không nể mặt!"

Thái phó bỗng dưng nể mặt mũi Hoàng thượng nàng như thế, Niếp Thanh Lân thật có chút thụ sủng nhược kinh, vội vàng chớp đôi mắt to cảm ơn Thái phó.

Vệ Lãnh Diêu là xử lý chính sự chưa xong mà chạy tới, bây giờ nhìn Long châ tử đích xác không có gì đáng ngại, nên mới yên tâm quay về tiếp tục xử lý chính sự. Vì vậy lại ôm Long Châu tử mềm mại thơm tho một hồi, nỗ lực đè nén ý muốn hôn Long Châu, sau đó xoay người rời đi.

Đợi Thái phó đi rồi, Niếp Thanh Lân không vội vã gọi Trương ngự y, mà là đi tới ôm con mèo lông dài vào trong lòng, vuốt ve đám lông trắng mềm mượt của nó nhỏ giọng nói: "Tao với mày thật có chút người cùng cảnh ngộ, đều là không nơi nương tựa, mặc cho người ta bài bố lợi dụng, ở trong cung làm một con cờ đáng thương. Hôm nay giữ lại cho mày một mạng, nhưng tạo hóa sau này thì phải dựa vào bản thân mày rồi."

Dứt lời, hiếm hoi thở dài một hơi.

Còn Thái phó ở bên ngoài thì lại là thần thanh khí sảng đã lâu không có, trong lòng tính toán: Hôm nay An Tây Vương chưa trừ, khu bình Tây đã bày binh bố trận, chỉ đợi hiệu lệnh. Bây giờ hắn vẫn chưa rảnh hưởng thụ nhu tình mật ý, hơn nữa trong cung nhiều người lắm miệng, phóng túng quá mức khó tránh khỏi sẽ bại lộ, bị người có lòng dâng tấu.

https://thuviensach.vn

Đợi đến khi trừ được tên phiên vương này, hắn sẽ dẫn tiểu Hoàng đế đi biệt uyển ở ngoại thành săn bắn ở một thời gian. Đến lúc đó, liền đè tiểu Long Châu lên giường, bừa bãi tận tình một phen...

Nghỉ đến đây, Thái phó đại nhân đã cấm dục nhiều ngày không khỏi nóng lên, nhiệt huyết ở bên dưới tuôn trào, bước chân thì lại càng nhanh hơn, chỉ khổ cho Nguyễn công công ở phía sau mệt đến thở không ra hơi.

Đợi đến khi ra khỏi tẩm cung, Thái phó liếc mắt liền trông thấy Thượng Vân Hương mang theo thị nữ Bình Nhi dưới sự hướng dẫn của thị vệ, đang chầm chậm đi về phía mình.

Mới vừa rồi nàng ta không nhẹ không nặng quở trách Bình Nhi một phen, nhưng trong lòng lại rất thoả mãn. Dù sao cũng là nô tài nóng lòng muốn bảo vệ chủ, nghĩ tới sắc mặt đại biến của Vân phi tỷ tỷ khi nhìn thấy con mèo của mình nhào ra gây họa, thật là hả giận. Sau khi hồi phủ, định bụng sẽ ban thưởng cho Bình Nhi một phen.

Suy cho cùng, tiểu Hoàng đế kia sở dĩ ngồi lên long ỷ, là phu quân của nàng ta cho phép. Chẳng qua chỉ là hình thức mà thôi, cái gì mà là thân thể ngàn vàng chứ? Sinh tử của hắn ta không phải là do Thái phó định đoạt sao? Thái phó sao lại vì chút chuyện vặt này mà làm mất mặt thiếp thất của hắn được?

Mặc dù gây họa là con mèo của tỷ tỷ, nhưng mình chủ động tới nhận lỗi, mới có thể thể hiện ra mình là người biết đạo lý tiến thoái.

“Thiếp thân tham kiến Thái phó đại nhân, mới vừa rồi thị nữ Bình Nhi vô ý gây ra đại họa tổn thương long thể, nay đặc biệt hướng Thái phó thỉnh tội.” Thượng Vân Hương tuy là thỉnh tội, nhưng trên mặt lại bày ra vẻ ung dung.

Lúc này, Bình Nhi lập tức tiếp lời: “Đều là Bình Nhi chân tay vụng về, không cẩn thận giẫm trúng mèo của Vân phi nương nương, gây ra đại họa. Thỉnh Thái phó trách phạt, chỉ là... đáng thương cho Tứ phu nhân nhà chúng ta, từ nhỏ đã bị dị ứng với lông mèo, còn Vân phi nương nương dính đầy lông mèo vào điện, phu nhân đáng thương mới vừa ngừng hắt hơi, thì mẩn

https://thuviensach.vn

đỏ đã nổi đầy tay, còn bị Bình Nhi liên lụy đứng ở đây chờ Thái phó, Bình Nhi thực sự là tội đáng chết vạn lần!" Nói xong mắt liền ngấn lệ dập đầu xuống đất.

Lời kịch này, Tứ phu nhân nghe thấy lại thỏa mãn một phen. Thái phó anh minh, nghe xong Bình Nhi nói, hẳn là đã rõ tỷ tỷ ôm mèo tới che đậy âm mưu gì rồi. Chỉ mong bộ dạng thê thảm đáng thương hiện giờ của mình khiến phu quân thương xót, lại tiếp tục nhu tình đêm đó...

Nụ cười trên mặt Thượng Vân Hương còn chưa tan, đã nghe thấy giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng của Thái phó: "Vốn nghĩ hạ nhân Thượng phủ hẳn là đều giống nhau, không nghĩ tới, diện mạo miệng nhọn răng sắc thế này thì là một nô tài xảo quyệt, trong đầu toàn nghĩ chuyện luồn cúi. Chớ làm hư chủ tử nhà ngươi, ngươi đã nói mình tội đáng chết vạn lần, vậy bản Hầu sẽ thành toàn cho ngươi. Người đâu, lôi ra ngoài đánh chết."

Chương 16

Thái phó ngay cả giọng nói cũng không thay đổi, vừa dứt lời đã có thị vệ chạy tới kéo Bình Nhi ra ngoài. Bình Nhi bị dọa sợ đến thét chói tai: "Tứ phu nhân... Tam tiểu thư! Tiểu thư, mau cứu em, mau cứu Bình Nhi!"

Thượng Vân Hương cũng không ngờ tới Thái phó lại thốt ra lời như thế, sợ đến hoa dung thất sắc, vội vàng nói: "Thái phó, Bình Nhi mặc dù có sai, nhưng tội không đáng chết mà!"

Vệ Lãnh Hầu nhìn nàng ta đầy thâm ý: "Đả thương Long thể là đại tội liên lụy cửu tộc, nàng ta không chết, lẽ nào ngươi muốn gánh lấy cái tội danh tày trời này? Ngươi trước về phủ bế môn đi, chuyện ả nô tài này, chớ nhắc lại nữa."

Một câu nói sau khi đóng đinh Thượng Vân Hương với khuôn mặt trắng bệch đứng như trời trồng ở đó, Vệ Thái phó như một cơn gió xoay người rời đi.

https://thuviensach.vn

Nguyễn công công đi theo phía sau, trong lòng suy nghĩ vì sao Thái phó phát uy? Chẳng lẽ là vị tân phụ này đã khi dễ Vân phi, Thái phó rốt cuộc vẫn là tình cũ khó quên?

Còn chưa nghĩ thông, Thái phó đã lại ném ra một câu: "Nguyễn công công, Vân phi rảnh rỗi nuôi mèo, chứng tỏ ăn mặc chi tiêu trong cung đầy đủ. Gần đây triều đình thiếu tiền, bách tính khốn đốn, hiển nhiên phải tiết kiệm mới tốt, sau này chi phí trong cung của nàng ta có thể giảm đi rồi."

Nguyễn công công vội vàng đáp vâng, nhủ thầm trong bụng, những tháng ngày cực khổ của Vân phi rốt cuộc đã tới rồi! Tâm tư Thái phó thế này thực khiến ông hồ đồ, tỷ muội Thượng thị mỗi người bị đánh 50 đại bản, nghiêm trị hồng nhan. Chẳng lẽ thật sự là trút giận thay cho Hoàng thượng?

Nghĩ như vậy, ngay cả chính ông cũng cảm thấy buồn cười, sao có thể chứ!

Ngay tối hôm đó, vật dụng bài trí trong cung Vân phi đã bị thu hồi hơn phân nửa. Vân phi cũng cởi xuống một thân hồng y từng được tình lang tán thưởng, toàn thân trắng toát, thống khổ ngồi trên ghế, nhìn người của nội thị giám dọn đồ đi. Nàng ta chỉ nghĩ muội muội đã rót vào tai Vệ hầu những lời sàm ngôn, mới dẫn tới cớ sự này.

Quả nhiên chỉ thấy người mới cười, nào ai hay người xưa khóc!

Vệ Lãnh Hầu, ngươi vì người mới, bức hại ta như thế, từ nay về sau giữa ta và ngươi không còn tình yêu, chỉ có một chữ hận! Trong lòng nhanh nhẹn ra quyết định, mặc kệ nước mắt lăn dài trên má...

Trải qua chuyện hôm nay, giai thoại Vệ Thái phó quân pháp bất vị thân lập tức truyền khắp đầu đường cuối ngõ, phong ba say rượu đêm khuya xông vào hoàng cung trước đó cuối cùng cũng trôi qua, ngay cả Ngô các lão bị ép bế môn tại nhà cũng rất hài lòng, mấy sợi râu dê vểnh lên cũng đã rũ xuống.

Thế nhưng có một người bắt đầu đứng ngồi không yên, người này chính là Binh Bộ Thị Lang Thượng Ngưng Hiên.

https://thuviensach.vn

Vốn nghĩ tống muội muội đích xuất qua đó, có thể kéo gần khoảng cách tình cảm giữa mình và Thái phó đại nhân, ai dè, chút thông minh của muội muội đều dán vào mông ngựa hết rồi. Còn cái ả Vân phi kia, cũng ngu xuẩn không chịu nổi hệt như mẫu thân di nương thiển cận của ả ta!

Hai tỷ muội đấu tâm nhãn, kết quả toàn thua, làm hại Thái phó cũng theo đó mà bị mất mặt, nhưng quan trọng nhất là hại đến con đường làm quan của người làm ca ca là y gặp nhiều trắc trở, thực đáng chết mà!

Suy nghĩ cả đêm, Thượng Ngưng Hiên cũng không chợp mắt, tìm lối thoát cho bản thân.

Lại qua mấy ngày nữa, sắc trời hôm nay rất tốt, lại đúng vào thời điểm nghỉ ngơi giữa triều, y vừa vặn phải bồi Thái phó đến kho vũ khí xem những vũ khí mới ra lò, liền tiện thể nhân cơ hội này dò xét hư thực nơi Thái phó.

Phương pháp điều chế gang dùng để đúc đao, mâu là áp dụng phương pháp cách tân do Thái phó mang tới. Vũ khí chế tạo lộ ra hàn khí, phi thường rắn chắc sắc bén.

Phương pháp cổ quái kia vừa nhìn đã biết không phải là phương pháp luyện sắt mà Trung Nguyên vẫn dùng, cũng không biết Thái phó thần thông quảng đại đào ở đâu ra nữa.

Vệ Lãnh Hầu vung vẩy một thanh bán mã trường thương tựa như liêm đao: “Cái này đã thử chưa? Chém chân ngựa lưỡi có xoắn lại không?”

Đốc công vội vàng trả lời: “Phương pháp mới để chế tạo vũ khí này rất bền, dù có chém mười mấy cái chân, cũng không hề hư hao.”

Vệ Lãnh Hầu hài lòng gật đầu, căn dặn đốc công gấp rút chế tạo, nội trong năm ngày phải hoàn thành số lượng quy định.

Hắn lại nhấc lên một cây cung nhỏ trên cái khay đốc công bưng tới.

Cây cung này là mấy hôm trước Thái phó cố ý căn dặn, được chế tác rất tinh xảo, chất liệu để làm nên bộ khung được tinh tế lựa chọn trong hàng ngàn cây song tử diệp, tính đàn hồi vô cùng tốt, lại không quá nặng. Cánh cung được điêu khắc hoa văn tinh tế, lại còn khảm bảo thạch vụn sáng óng

https://thuviensach.vn

ánh, trông càng sang trọng mà lại không tăng thêm trọng lượng. Chỗ để cầm tay trên cánh cung được bọc bằng một lớp da trâu thượng hạng.

Vệ Thái phó kéo kéo dây cung bằng gân bò, suy nghĩ một chút lại nói: "Chặt quá, hạ độ căng xuống chút nữa. Ngoài ra da trâu có hơi cứng, bên ngoài quấn thêm chút lông tơ đi."

Đốc công vội vàng đáp vâng, trong lòng thì sáng tỏ. Phủ Thái phó không có tiểu công tử, hơn nữa cung tiễn dành cho tiểu công tử hà tất tinh xảo thế này? Nhất định là đưa cho ái thiếp kiều sủng nào đó thưởng thức rồi. Cũng không biết mỹ nhân tuyệt sắc như thế nào lại có thể khiến Thái phó đích thân ra lệnh cho đốc công, để sư phó am hiểu về cung tiễn nhất chế tác cây cung giống như món đồ chơi này.

Thượng Ngưng Hiên không phải là hai muội muội ngu ngốc của y, không có tâm tư đi suy nghĩ chuyện phong lưu của Thái phó. Trong lòng y vẫn đang lộn tùng phèo, bởi vì binh bộ kiêm quản lý kho quân khí, giám sát chế tạo vũ khí nhất định phải vào tay y. Nhưng kể từ khi Thái phó phân phó y bí mật giám sát chế tạo đám vũ khí này, thì lại không công khai những thứ này dùng để làm gì, chỉ nói là thực nghiệm phương pháp nấu gang mới, nếu như khí cụ sản xuất ra làm hắn hài lòng, thì sẽ thay thế hàng loạt cho vũ khí của ngự lâm quân.

Định mức của số binh khí này vừa mới bắt đầu cũng không nhiều lắm, thế nhưng con số cứ vài ngày lại đổi mới một lần kia, khiến y bỗng nhiên phát hiện tổng số lượng nhiều ngày gộp lại, thực sự là một con số kinh người! Trang bị cho mười nhóm ngự lâm quân cũng đủ, quả thực có quy mô đủ cho một lần phát động chiến tranh rồi!

Thái phó... Đây là muốn làm gì? Đáng sợ nhất chính là, y thân là Binh Bộ Thị Lang, vì sao Thái phó không chịu công khai với y?

Chất chứa phần tâm tư thấp thỏm này, Thượng Ngưng Hiên thỉnh Thái phó đã giám sát xong đến Định Ba Lâu uống rượu.

Hôm nay Thượng Ngưng Hiên đã bao trọn tửu lâu lớn nhất kinh thành này, mặc dù có thể gọi đầu bếp trong phủ của mình tới bày tiệc rượu, nhưng

https://thuviensach.vn

Định Ba Lâu ngoài phong cảnh hợp lòng người, thì còn là nơi thưởng tuyết ngắm mai tuyệt hảo.

Bình thường nơi này luôn là khách khứa đầy lâu, nhưng hôm nay, tửu lâu từ sớm đã vắng bóng khách, yên yên tĩnh tĩnh, vừa vặn có thể bàn việc nhà, vun đắp tình hữu nghị giữa muội phu và anh vợ.

Thế nhưng vừa mới bước vào cửa tửu lâu đã trông thấy có người quấy rối, la hét ầm ĩ: “Là nhà kẻ nào làm đám tang hay sao mà bao trọn tửu lâu lớn thế này? Ngay cả Vương gia ông đây cũng dám chặn ngoài cửa, ngươi là đứa mắt chó coi thường người khác, ta thấy ngươi không muốn làm ăn buôn bán nữa rồi đấy!”

Đợi đến khi đám người Vệ Thái phó mang thị vệ cưỡi ngựa tới trước tửu lâu, cái kẻ béo ú đứng trên xe ngựa vung roi mới ngừng quát mắng, mặt đầy hoảng sợ: “Ai u, Thái phó đại nhân, sao lại gặp ngài ở đây thế này?... Này... tửu lâu này không phải là ngài bao đó chứ?”

Lúc nói đến đây, trên gương mặt béo ú đầy ngấn mỡ kia lập tức túa ra mồ hôi hột.

Kẻ quát mắng chính là một Vương gia thuộc hoàng tộc Niếp thị, tổ tiên của y là huynh trưởng của cao tổ, cùng theo cao tổ vào sinh ra tử gầy dựng thiên hạ, đổi lấy mấy đời vinh hoa phú quý, cũng dưỡng ra một An Vinh Vương gia vô công rỗi nghề.

An Vinh Vương gia Niếp Thắng vốn đang mắng chửi đến sướng cả miệng, không nghĩ tới tửu lâu muốn chiêu đãi lại chính là Thái phó đại nhân. Nhớ tới ban nãy bản thân nói năng hồ đồ, chỉ hận không thể nuốt đầu lưỡi của mình vào trong.

Có thể là bởi vì hôm nay sắc trời thật sự quá đẹp, Thái phó đại nhân bỗng dưng không nổi giận, ngược lại còn hòa nhã mời An Vinh Vương gia cùng lên lầu uống rượu.

Niếp Thắng là một kẻ không có chừng mực, vốn lo lắng Thái phó trách tội, không nghĩ tới mình lại được mời uống rượu, thật là một cơ hội tốt rút ngắn khoảng cách với hạ thần quyền khuynh triều dã, y bèn hớn hở đáp ứng.

https://thuviensach.vn

Điều này khiến cho Thượng Ngưng Hiên đi phía sau liên tục bóp tay, chỉ hận không thể bẻ cái đầu heo của Vương giá béo ú này xuống, đá văng ra xa.

Đợi đến khi Vinh Thân vương gia xuống xe ngựa, trong xe lại bước xuống một thiếu niên mỹ mạo, vóc người gầy gầy, vận y phục màu hồng, cổ áo hơi trễ xuống, mày tô mắt vẽ, một cỗ hơi thở phong trần không cách nào che giấu được phả vào mặt người đối diện.

Xem ra An Vinh Vương gia này chơi đùa đã thăng cấp lên một cảnh giới mới, lại đùa tới đoạn tụ rồi.

Thái phó không nói tiếng nào, Thượng Ngưng Hiên không thể không mở miệng ngăn cản: “An Vinh Vương gia, bồi Thái phó đại nhân uống rượu, những kẻ không có liên quan thì không cần theo chứ?”

An Vinh Vương gia nghe xong, thầm mắng mình hồ đồ. Đang định xoay người lệnh cho thiếu niên quay trở về, Thái phó lại ngoài dự đoán mọi người mở miệng: “Hôm nay chỉ là để thoải mái uống rượu, lễ nghi phiền phức trên triều đình bỏ sang một bên đi, trên bàn tiệc thì náo nhiệt một chút mới tốt.” An Vinh Vương gia nghe thấy cười ha ha không ngừng.

Thượng Ngưng Hiên nghe xong thầm mắng mình hồ đồ, vội vàng căn dặn thị vệ sau lưng đi nhạc phường tìm vài cầm nương ca cơ nổi bật đến giúp vui.

Cứ thế, thiếu niên trang điểm đậm đen kia cũng theo lên lầu.

Đợi đến khi mấy người ngồi vào bàn cạnh cửa sổ, rượu và thức ăn cũng đã mang ra, tiếng đàn du dương vang lên, giọng hát mềm mại của ca cơ yểu điệu cũng thay đổi, khiến bàn tiệc rượu lập tức bao trùm ý xuân.

Thượng Ngưng Hiên cùng Vương gia sau khi kính rượu Thái phó xong, hắn bỗng mở miệng hỏi: “An Vinh Vương gia, bản Hầu nghe nói tiểu nữ của ngài sắp xuất giá, không biết được gả cho công tử nhà ai thế?”

Gương mặt béo ú của An Vinh Vương gia hơi hơi cứng lại, sau đó vừa cười vừa nói: “Tiểu nữ từ nhỏ đã được hứa gả cho Đô úy Bình Tây Vương

https://thuviensach.vn

Mậu làm thê ạ.”

Vệ Thái phó cười cười: “Vương Mậu? Y là một thanh niên tài tuấn, nếu bản Hầu nhớ không lầm thì y chính là cháu trai ruột bên ngoại của An Tây Vương đi? Ừm, thực là chuyện tốt thân càng thêm thân.”

Trong lòng An Vinh Vương gia biết Thái phó và An Tây Vương rất không ưa nhau, đang lo lắng Thái phó trở mặt, không nghĩ tới lại nhẹ nhàng chuyển đề tài như thế, trong lòng y không khỏi buông lỏng.

“Dẫu sao cũng đều là hoàng thân, tiểu nữ được gả qua đó cũng có thể săn sóc. Nhưng nếu như Thái phó ngài có lòng cưới chính thê, hôn sự dù có tốt hơn nữa ta cũng không cần, nhất định phải gả tiểu nữ vào phủ ngài. Ngài mới chính là thanh niên tài tuấn số một của triều Đại Ngụy này đấy! Ha ha ha ha...” An Vinh Vương gia cười đến nỗi những tảng thịt trên mặt cũng rung cả lên.

Thượng Ngưng Hiên ngồi bên cạnh thì lại tức đến nghiến răng, muội tử ruột của y còn đang làm thiếp trong phủ Thái phó đấy. Tên Vương gia vô năng này muốn làm nhạc phụ Thái phó, rõ là tên vô tích sự mơ mộng hão huyền mà!

Chỉ có điều thật đúng là bội phục Thái phó, ngày thường chính là không uổng cho cái danh Diêm Vương mặt lạnh, hôm nay là thế nào chứ? Chuyện cười nhạt nhẽo như thế của An Vinh Vương gia mà hắn vẫn có thể cười theo cho được.

“Vương gia ngài quá khiêm tốn rồi, chỉ có điều ngài cũng biết đấy, An Tây Vương vẫn luôn có hiểu lầm với bản Hầu, hiện giờ quốc khố của triều đình eo hẹp, còn phải nhờ vào An Tây Vương châm chước một ít. Bản Hầu cùng Phiên vương trấn thủ một phương lúc nào cũng giằng co thế này thực sự là không tốt đâu! Chi bằng nhân cơ hội này, cùng trò chuyện một lần để biểu thị tâm ý. Bản Hầu mới có một bảo bối, là sàng tháp do ngọc bích thượng hạng chế thành, chất ngọc thượng hạng to như thế cũng không nhiều lắm, mùa hè mà nằm trên đó sẽ tiêu tan cái nóng cho mà xem. Mùa hè ở

https://thuviensach.vn

Bình Tây rất dài, sẽ khó mà chịu nổi cái nóng như thiêu như đốt kia, bản Hầu nghĩ phần lễ mọn này An Tây Vương hẳn là sẽ vui lòng nhận lấy chứ?"

An Vinh Vương gia vừa nghe xong, mắt trợn tròn cả lên. Ngọc sàng y đã thấy qua, toàn thân xanh biếc óng ánh, tùy tiện gỡ một miếng nhỏ ra đã là ngọc tốt giá trị thiên kim rồi, cộng thêm thợ thủ công mài dũa khéo tay, ngọc sàng được chế ra quả thực giá trị liên thành! Hóa ra bảo bối đó là của Vệ Lãnh Hầu nha!

Nghe xong lời Thái phó nói, y liền vội vàng cười đáp: "An Tây Vương thích nhất là sưu tầm kỳ trân dị bảo, ngày kia đội ngũ đưa tiểu nữ của ta sẽ xuất phát, Thái phó cứ đưa bảo bối kia vào phủ ta trước đi!"

Vệ Thái phó cười khoát khoát tay: "Ngọc sàng này nếu vận chuyển thì toàn bộ phụ tùng phải tháo ra, lắp lại rất mất công. Ta sẽ sai người đóng gói, gọi thêm mười mấy ngọc tượng lành nghề đi cùng đội đưa dâu của ngài. Bằng không lễ vật đưa đến là một đống ngọc rời rạc thì không tốt lắm đâu."

An Vinh Vương gia vốn ôm tâm tư muốn nằm ngủ trên ngọc sàng trước. Ngọc sàng xanh biếc, để một mỹ nhân da trắng nằm lên đó chơi đùa thưởng thức, chẳng phải đẹp chết người sao! Đáng tiếc Thái phó lại không cho y cơ hội này. Mặc dù có tiếc nuối, nhưng Thái phó có lòng muốn giao hảo với An Tây Vương, với y mà nói là một chuyện tốt.

Nghĩ như vậy, y bèn cười to đáp ứng, sau đó ôm thiếu niên xinh đẹp bên cạnh uống một bát rượu to. Thiếu niên kia thể chất nhỏ nhắn yếu ớt, mị nhãn như tơ, cơ thể mềm mại dựa vào lòng Vương gia.

An Vinh Vương gia bỗng phát hiện cặp mắt Thái phó cứ luôn nhìn chằm chằm vào thiếu niên trong lòng y, nhất thời ngộ ra vì sao Thái phó lại để tiểu quan này lên lầu.

Hóa ra khẩu vị của Vệ Thái phó cũng tốt ra phết! Thảo nào đã lâu rồi mà chưa lập chính thê!

https://thuviensach.vn

Chương 17

An Vinh Vương gia luôn tôn sùng chủ nghĩa có mỹ sắc thì cùng hưởng, thế là bèn đẩy thiếu niên trong lòng ra: "Bảo nhi, tới kính Thái phó đại nhân một chung rượu đi!"

Bảo nhi mặt mày ngượng ngùng liếc nhìn Thái phó anh tuấn, phát hiện hắn cũng đang nhìn mình chằm chằm, liền đánh bạo mỉm cười đi tới ngồi xuống bên cạnh Thái phó, nũng nịu nói: "Thái phó đại nhân, Bảo nhi mời ngài một chung."

Không nghĩ tới Định Quốc Hầu tiếng tăm lừng lẫy —— Vệ Thái phó, Vệ đại nhân lại là bậc tướng mạo như tranh vẽ khiến người ta không ngờ tới như thế này, thật làm say lòng người mà. Bảo nhi mặt mày đỏ ửng cơ thể nhũn ra, hơi hơi dựa vào Thái phó đại nhân.

Thượng Ngưng Hiên đại nhân bên cạnh mới vừa có một cục tức dâng lên đến cổ, nay lại phải nuốt hết vào bụng. Chỉ thấy Thái phó đại nhân mỉm cười nhận lấy chung rượu, nhân tiện kéo tên đoạn tụ kia vào gần hơn.

Các muội muội à, khó trách các muội bị thất sủng, vốn dĩ là do cơ thể khuyết thiếu từ trong bụng mẹ nha!

May là Thái phó đại nhân sau khi uống xong chung rượu kia, lại đưa Bảo nhi trở về chỗ ngồi bên cạnh Vương gia. Ngay cả Vương gia nói toẹt ra buổi tối muốn đưa Bảo nhi đến phủ Thái phó hầu hạ, cũng bị hắn cười cười từ chối, bằng không thì mặt mũi anh vợ của Thượng Ngưng Hiên y thật đúng là mất sạch rồi.

Yến tiệc đã xong, Thái phó tuyệt không bình luận về thịt cá đầy bàn, mà chỉ chỉ vào mật quả giải rượu mới được bưng lên: "Mật quả này mùi vị không tệ, trước đây ta chưa được ăn đấy."

Chưởng quỹ đích thân mang thức ăn lên liền vội vàng nói: "Đó là kiểu dáng của Dư Phương Trai tại Giang Nam, gần đây mới mở chi nhánh ở kinh

https://thuviensach.vn

thành. Tiểu nhân đã cố ý căn dặn tiểu nhị đến đó mua cho bằng được để chư vị đại nhân nếm thử đó ạ.”

Vệ Thái phó gật đầu, liền tuyên cáo tiệc rượu kết thúc, sau đó lại mượn cớ say rượu nhức đầu muốn hồi phủ trước. Đáng thương cho Binh Bộ Thị Lang uổng công bao bữa tiệc này, một câu thân mật cũng chẳng nói được với Thái phó đại nhân.

Ngược lại Thái phó sau khi lên ngựa chuẩn bị rời đi thì xoay người trấn an y: “ Động tĩnh trên triều đình của quần thần thời gian trước, Ngưng Hiên huynh hẳn là trong lòng đã biết. Bản Hầu cũng đau lòng cho Hương nhi, nhưng dù sao đó cũng là đại sự trên triều đình, bản Hầu không thể không nể mặt Hoàng thượng được. Đó cũng là chuyện bất đắc dĩ mà thôi, huynh nếu có rảnh, thì đến quý phủ của bản Hầu thăm Hương nhi một lần, cũng khuyên nàng ấy một chút đi. Giữa phu thê không thể chỉ vì một đứa nô tài mà nảy sinh khoảng cách được.”

Thượng Ngưng Hiên nghe xong trong lòng buông lỏng, vừa mắng muội muội không hiểu chuyện, vừa vội vàng đáp ứng.

Vệ Lãnh Hầu hồi phủ, sai người chuẩn bị nước ấm tắm rửa, cũng không cần thiếp thân thị nữ hầu hạ, liền vào thùng gột rửa một phen.

Vừa rồi tại tửu lâu, thực là buồn nôn mà.

Thực ra hôm nay Thượng Ngưng Hiên có ý gì, trong lòng hắn biết rõ. Thượng thị lang này chính là kẻ chuyên thấy gió chiều nào thì theo chiều ấy, trong lòng bất cứ lúc nào cũng tính toán khôn khéo. Chuyện hắn chuẩn bị dụng binh bình Tây, bố trí soái lĩnh đều là bộ hạ cũ, chưa đến thời khắc cuối cùng, hắn thực sự không muốn để Thượng Ngưng Hiên biết được.

Đợi sau khi hắn trừ đi khối u ác tính An Tây Vương kia, hiển nhiên sẽ làm lung lay căn cơ tua tủa đầy nhánh của Thượng thị lang tại binh bộ, thế nhưng trước mắt phải trấn an y cho tốt, miễn cho phát sinh rắc rối.

Thật ra hắn không nghĩ tới ở trước tửu lâu gặp được tên An Vinh Vương gia bị thịt kia. Vốn định phái vài người lành nghề xâm nhập vào Bình Tây phủ, lần này quả thực là cơ hội dâng đến cửa rồi.

https://thuviensach.vn

Chỉ có điều, ban nãy nể mặt tên tiểu quan kia, một nửa là vì trấn an lôi kéo, một nửa cũng là muốn thử xem bản thân đối với nam sắc đến tột cùng là tới trình độ nào rồi.

Mặc dù hắn biết bản thân đối với tiểu Hoàng đế ôm tư tưởng không an phận, lúc mới đầu còn có chút kinh sợ, nhưng sau khi đấu tranh tư tưởng một phen, thì cũng thản nhiên tiếp nhận. Nhưng lúc rảnh rỗi, nghĩ tới sự thực bản thân muốn đè một nam tử, trong lòng mơ hồ có chút không thoải mái.

Hôm nay nhìn thấy An Vinh Vương gia mang sẵn đến, đúng lúc có thể thử một lần: có phải là đứa bé trai nào xinh đẹp thì hắn cũng thích hay không?

Nhưng sau khi tên Bảo nhi kia dựa vào gần hắn, mặc dù trên mặt trét đầy phấn nhưng vẫn có thể loáng thoáng trông thấy lỗ chân lông thô ráp. Trên phần cổ lộ ra do ve áo trễ xuống kia, mơ hồ có thể thấy được đường nét hầu kết, nhìn vào trong ve áo, là một khoảng bình nguyên trống không, khiến người ta nhìn mà phát ngán.

Đến khi tên thiếu niên kia dựa sát vào lòng hắn...

Khoảnh khắc kia, nếu không phải vì đại cục, Thái phó thực sự muốn túm cổ áo tên đoạn tụ dó, ném gã từ trên cửa sổ xuống dưới đất.

Dính một thân xú uế, dĩ nhiên là phải về tắm rửa kỹ càng một phen.

Chỉ có điều xem ra rốt cuộc mình vẫn thích nữ nhân hơn, không mất đi bản sắc nam nhi. Có lẽ tiểu Hoàng đế tuổi còn nhỏ, phát dục không khoẻ mạnh như chúng bạn đồng trang lứa, dáng dấp lại tinh xảo, khiến tà niệm của bàn thân bị trêu chọc. Đợi đến khi Long Châu tử xuất hiện hầu kết như tên thiếu niên kia, bản thân tự nhiên sẽ mất đi hứng thú.

Nghĩ như thế, thì ra là tà niệm ngắn ngủi cũng sẽ vô sự tự hết, trong lòng càng thêm buông lỏng.

Tắm xong liền thay y phục. Đúng lúc này, bên kho vũ khí mang tới cây cung nhỏ đã được điều chỉnh, Thái phó suy nghĩ một chút, lại lệnh Lưu tổng

https://thuviensach.vn

quản phái người đến Dư Phương Trai mới mở mua mật quả và điểm tâm tinh xảo, bỏ vào trong hộp thức ăn, sai người mang theo. Xong xuôi hắn liền đứng dậy vào cung.

Hôm nay hiếm khi được rãnh rỗi, vốn nên ở trong phủ gọi vài thị thiếp tới giải khuây. Nhưng hiện giờ hứng thú của bản thân với tiểu Hoàng đế đang nồng đậm, ngoại trừ hắn ta ra, những thiếp thất khác đều không khơi dậy nổi hứng thú. Một ngày không gặp Long Châu kia, tâm tư liền có chút ngứa ngáy khó chịu.

Đến lúc hắn tiến cung thì đã là xế chiều. Vào đến cửa cung, hắn cũng không cần thái giám bẩm báo, mà tiến thẳng luôn vào sân, phát hiện tiểu Hoàng đế không có trong phòng, mà đang ở trong sân ngoài điện chơi đùa với con mèo kia.

Tiểu Long Châu mặc một chiếc áo choàng gấm ngắn màu xanh, trên ve áo có gắn lông cáo trắng tinh, đang muốn với tay tới con mèo đã leo lên nhánh mai. Hoa mai nở rực rỡ, những đóa hoa đỏ tươi bị bao phủ bởi trận tuyết hôm qua, nay bị con mèo bướng bỉnh kia cào một cái, thoáng cái từng đóa đẫm tuyết rơi lả tả xuống, dẫn đến một trận cười duyên của bé con bên dưới.

“Hoa đào ưng ửng đỏ hây má hồng” Vệ Lãnh Hầu bình sinh lần đầu tiên có thể ngộ ra ý cảnh trong câu thơ kia.

Nụ cười của Hoàng đế còn chưa kịp thu lại, quay đầu đã thấy Thái phó đại nhân đứng ở cửa viện.

Bởi vì hôm nay nghỉ triều, nên Thái phó đại nhân không mặc triều phục. Toàn thân màu đen, chiếc mũ to gắn trên đầu, chỉ để lộ ra gương mặt tuấn tú xuất chúng. Vóc người cao lớn đứng giữa trời tuyết, khiến ai nấy trông thấy đều phải ngừng thở.

Niếp Thanh Lân chậm rãi thở hắt ra, nhìn đám thái giám cung nữ còn chưa hồi hồn, quỳ đầy trên đất, trong lòng hơi thấy áy náy: Các ngươi theo Trẫm chịu khổ rồi, trông thấy tên Diêm Vương kia đã sợ đến mất cả hồn.

https://thuviensach.vn

Cũng không biết Thái phó đại nhân tới nơi này lại muốn phát tà phong gì đây?

Thái phó không hề hay biết tâm tư của Thánh thượng, chỉ nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn hơi khựng lại kia, chỉ nghĩ bé con nhìn thấy ý trung nhân thì ngượng ngùng, trên gương mặt lạnh lùng đã quen của hắn hơi lộ ra ý cười.

Hắn từ từ đi tới dưới tàng cây, giơ tay bắt lấy con mèo nhỏ đang bám trên chạc ba, nhẹ nhàng đặt vào trong lòng tiểu Hoàng đế, lại giơ tay phủi phủi bông tuyết tan thành nước dính trên khuôn mặt nhỏ nhắn: “Tuyết rơi trời lạnh, Hoàng thượng chớ có ham chơi mà bị cảm lạnh.”

Niếp Thanh Lân vội vàng cảm ơn Thái phó nhắc nhở, bèn mặc hắn kéo tay, cùng quay về tẩm cung.

Khi vào trong tẩm cung, Vệ Lãnh Hầu liền sai người mang tới một hộp gỗ dài tinh xảo, mở nắp đậy ra bảo: “Qua một thời gian nữa là vào xuân rồi, vi thần nghĩ Hoàng thượng ở trong cung cũng bị đè nén đã lâu, nên dự định mang Hoàng thượng ra ngoại thành săn bắn. Vì thế đã đặc biệt sai người chế tạo cây cung này, Hoàng thượng xem thử xem có vừa ý không?”

Niếp Thanh Lân không ngờ tới Thái phó lại có thể tặng cho mình một lễ vật tinh xảo đến thế, thật có chút thụ sủng nhược kinh. Sau khi đa tạ Thái phó, nàng nhấc cung tên lên, vụng về kéo kéo.

Thái phó thấy tư thế của nàng không chút quy tắc nào, liền hỏi: “Trước đây Hoàng thượng chưa học bắn tên sao?”

Niếp Thanh Lân ngượng ngùng cười cười: “Lúc nhỏ Trẫm nhiều bệnh, lúc học bắn lại luôn cáo bệnh, chưa từng học hết công khóa như những hoàng huynh khác, chỉ e Trẫm ở nơi săn bắn sẽ cô phụ một phen tâm ý của Thái phó ngài thôi.”

Thái phó cúi đầu nhìn dáng vẻ tiểu Hoàng đế lưu luyến vuốt ve cây cung nhỏ, cười nói: “Có khó gì đâu, thần thông thạo đôi chút tiễn thuật có thể chỉ điểm hoàng thượng một hai.”

https://thuviensach.vn

Dứt lời liền sai người dựng bia trong sân, lại bảo Hoàng đế khoác thêm chiếc áo choàng lông điêu trắng tinh xảo, đội mũ trùm đầu lông điêu, quân thần hai người mới bắt đầu đứng trong sân luyện tập kỹ nghệ bách phát bách trúng.

Hoàng tử học kỹ nghệ sẽ tuân theo lục nghệ của nhà Nho: Lễ, nhạc, xạ, ngự, thư, sổ, không thiếu món nào.

Lúc Niếp Thanh Lân mới được đến thư phòng, học tập cực kỳ chăm chỉ. Khi ấy tuổi nhỏ, suy cho cùng vẫn là tâm tính trẻ con, mẫu phi của nàng không bằng người ta, liền muốn tự mình nhặt lại phần nào thể diện cho mẫu thân. Kết quả hoàng tử học tập trễ nhất này lại thông tuệ cơ mẫn, học một biết mười. Cứ thế khiến cho đám hoàng tử lớn tuổi hơn cũng học ở đấy khi đó đều không thể so sánh nổi.

Điều này khiến Ngô các lão làm lão sư đương nhiệm khi ấy tán thưởng, nói thẳng là trẻ nhỏ dễ dạy.

Thế nhưng tin vui này truyền tới tai Lệ phi, lúc nàng hồi cung liền bị mẫu phi đánh một bạt tai.

“Ta và ngươi ở trong cung này như đi trên băng mỏng, chỉ cầu an ổn, muốn nổi bật cái gì chứ? Giờ đây ngươi ở trong học đường khiến người ta chú ý như thế, chẳng lẽ thật xem mình là hoàng tử, định tranh đoạt vị trí Thái tử sao? Chi bằng ngươi nhân lúc còn chưa muộn quỳ trước mặt phụ hoàng, thừa nhận thân phận nữ nhi đi, đến lúc đó cầu được ba thước vải trắng, cũng miễn cho mẫu phi ngươi cả ngày hốt hoảng lo sợ...”

Cái bạt tai kia, vết sưng đỏ trên mặt mấy ngày chưa tan, lúc uống trà cũng đau như kim châm muối xát, nhưng cuối cùng đã khiến bản thân khắc ghi, diệt đi tâm tính tranh cường háo thắng, từ nay về sau tại học đường tới trễ về sớm, lén lút giở xem vài loại sách tiêu khiển, giải đáp vấn đề cũng bắt đầu như râu ông này cắm cằm bà kia.

Khiến Ngô lão tiên sinh giận đến ngửa mặt lên trời thở dài —— gỗ mục không thể đẽo mà!

https://thuviensach.vn

Hiện tại xem ra, mẫu phi quả chí lí! Thân tại Hoàng gia còn là cái vị trí lung lay thế này, lục nghệ dù có giỏi mấy cũng không phải là pháp bảo hộ mệnh, ngược lại chữ "Giấu" trong "Giấu dốt" này, thực sự là một môn tuyệt kỹ cần phải đục lỗ treo lên xà nhà để học tập rồi.

Bây giờ Thái phó đích thân giảng bài, tuyệt kỹ càng phải khắc ghi trong lòng, vả lại thuật bắn cung thật sự không phải là lĩnh vực sở trường của nàng. Sau vài lần luyện tập, khắp nơi đều là mộc tiễn, dọa đến đám thái giám cung nữ bên cạnh ào ào lùi bước, tránh cho trở thành oan hồn dưới tay Thánh thượng.

Vậy mà Thái phó trên triều đình mày nghiêm mắt lạnh khiến chúng quần thần khiếp đảm kinh hồn, bây giờ làm phu tử lại nhẫn nại còn hơn cả đại nho Ngô các lão. Sau khi uốn nắn tư thế của tiểu Hoàng đế mấy lần không thấy hiệu quả, hắn dứt khoát đứng sau lưng Hoàng đế, duỗi tay ra kéo tiểu Hoàng đế đến trước người mình, nắm lấy đôi tay nhỏ bé mềm mại kia vừa sửa vừa nói: "Thánh thượng thả lỏng cánh tay một chút, để tránh lúc bắn tên ra sẽ chệch hướng. Dựa vào lòng vi thần đây này, từ từ nhắm ngay..."

Niếp Thanh Lân chỉ thấy Thái phó cúi đầu, hơi nóng trong miệng chui thẳng vào khoang tai nàng, hơi ngưa ngứa, nhưng lại không thể tránh. Trong lòng thoáng hoảng hốt, mũi tên càng thêm chệch hướng, bay thẳng về phía quả cầu lông trắng đang dùng móng vuốt gẩy gẩy mộc tiễn ở bên cạnh.

Quả cầu lông bị dọa sợ đến kêu "meo meo" đầy sợ hãi, liền chạy vào trong đại điện không dám ló đầu ra nữa.

Dáng vẻ quẫn bách của quả cầu lông khiến đám thái giám cung nữ đều cúi đầu cười trộm, thế nhưng An Xảo Nhi đứng ở một bên lại cảm thấy toàn thân tuôn đầy mồ hôi lạnh.

Cổ lễ có nói: Thần và quân bắn, thần và quân cùng đứng, thần cách quân một thước. Nhưng tên Thái phó kia không phải hiền thần, mà là đầu đảng nịnh thần cùng Thánh thượng bắn tên đã khiến người ta bất ngờ. Hơn nữa... Lúc nào thì Hoàng thượng thân mật với Thái phó như thế rồi?

https://thuviensach.vn

An Xảo Nhi mặc dù chưa hiểu chuyện nam nữ, nhưng suy cùng cho cũng đã lớn tuổi, ở trong cung lâu như vậy, đã chứng kiến vô số hình ảnh Hoàng đế sủng hạnh phi tử, cũng có thể nhìn ra ánh mắt nam nhân nhìn nữ nhân đến mức độ nào rồi.

Cho dù nàng ta có ra sức chớp mắt như thế nào, cũng có thể nhìn ra ánh mắt tên Thái phó kia nhìn Hoàng đế cực kỳ không bình thường nha! Sủng nịch đong đầy trong mắt vượt qua cả ngôn ngữ, giờ phút này ngay cả tư thế ôm Hoàng đế vào lòng cũng toát lên vẻ ngông cuồng.

Đó là vẻ ái muội khi nam nhân cảm thấy hứng thú với nữ tử, nhưng tuyệt không phải là thái độ nên có của nịnh thần đối đãi với Hoàng đế bù nhìn.

Đây... Đây rốt cuộc là chuyện quái gì thế này? Chẳng lẽ Thái phó đã khám phá ra thân phận nữ nhi của Hoàng thượng rồi sao?

Chương 18

An Xảo Nhi nhìn đến mất hồn mất vía, lại không dám lên tiếng ngăn cản, chỉ có thể trơ mắt nhìn Thái phó với danh nghĩa dạy học, vừa kéo vừa ôm Hoàng đế.

Thật vất vả mới đợi được một thùng trúc đựng mộc tiễn đều bị bay xuống đất, quân thần hai người lúc này mới trở vào trong cung.

Hiện giờ bài trí trong cung đều được nội thị giám thay đổi một lần nữa. Nhuyễn tháp nhỏ hẹp ban đầu đã không còn thấy bóng dáng, thay vào đó là một chiếc hoành tháp bằng gỗ hương có kèm theo chiếc bàn con, nằm trên đó đọc sách, ăn uống rất thuận tiện.

Dùng khăn ấm lau chùi bề mặt, hộp thức ăn đựng điểm tâm Thái phó mang tới được bày trên chiếc giường con của hoành tháp.

“Dư Phương Trai nổi danh ở Giang Nam mở chi nhánh tại kinh thành, thần nghĩ Hoàng thượng chưa chắc đã nếm qua điểm tâm mật quả của nó,

https://thuviensach.vn

cho nên mới cố ý mang vào cung để Hoàng thượng nhấm nháp.” Thái phó cởi ngoại y, nửa nằm trên hoành tháp, sau khi bảo đám thị nữ phục vụ trong tẩm cung lui ra, bèn ngồi xuống bên cạnh tiểu Long Châu giới thiệu.

Món điểm tâm mới lạ này, quả thực đều là những món Niếp Thanh Lân chưa từng ăn qua. Thân tại hoàng tộc có nỗi bi ai của hoàng tộc, ở ngự thiện phòng đều là những lão già kỹ lưỡng, phàm là hoa quả điểm tâm hơi chút mới mẻ, đều không thể tùy tiện trình vào trong cung. Bằng không thì một ngày nào đó chủ tử tâm huyết dâng trào, noi theo nàng quý phi nào đó mùa đông đòi ăn vải, trong lúc nhất thời không kiếm ra, chẳng phải là muốn mạng ngự thiện phòng sao?

Cho nên Thái phó đại nhân mang tới những món quà vặt ngoài cung này, đều là những món Niếp Thanh Lân từ trước đến nay chưa từng thấy qua. Vớt một miếng mật quả bỏ vào miệng, hương vị quả nhiên chua chua ngọt ngọt.

Mấy ngày nay bọn hạ nhân cẩn tuân mệnh lệnh của Thái phó, không dám lấy bất cứ món quà vặt nào đưa cho Hoàng thượng giải thèm. Giờ đây một hộp điểm tâm đầy ụ bày ngay trước mắt, cho dù là Thái phó đại nhân tẩm thạch tín, cũng phải nếm thử một phen.

Tiểu Hoàng đế trong lúc nhất thời ăn đến quên cả trời đất.

Thế nhưng nàng mới ăn được vài miếng, bỗng bị Thái phó đại nhân túm lấy lôi vào trong lòng. Thái phó thân thiết mở miệng: “Hoàng thượng mới vừa giơ cung bắn tên nhất định là mệt lắm rồi, cứ nằm xuống nghỉ ngơi đi, để thần hầu hạ thánh thượng nhé.”

Nói xong liền nhón lấy quả táo thấm đầy mật ong, nhẹ nhàng đặt lên cánh môi hoàng thượng.

Niếp Thanh Lân có chút khốn quẫn, hơi há mồm muốn ngậm táo, nhưng ngón tay của Thái phó cứ đè quả táo kia trên cái miệng anh đào lăn qua lộn lại, cố ý không bỏ vào miệng nhỏ của nàng.

Vài lần như thế, quả táo đẫm mật đã tẩm ướt cánh môi phấn nộn khiến nó trở nên bóng loáng, tỏa ra vị ngọt, dụ dỗ người khác hận không thể một

https://thuviensach.vn

ngụm hung hăng mút vào.

Hai tròng mắt Thái phó bắn ra tia sáng mờ ám, đang định cúi đầu dùng miệng mình thưởng thức hương vị chua chua ngọt ngọt của Dư Phương Trai, đột nhiên bên ngoài vang lên tiếng "loảng xoảng", phá vỡ bầu không khí ngọt ngào.

Niếp Thanh Lân sớm đã phát giác ra tình thế không bình thường mới vừa rồi, khổ nỗi không có cách nào thoát ra được, nhân cơ hội này bèn vội vàng giãy ra khỏi lòng Thái phó, hướng ra ngoài nói: "Bên ngoài xảy ra chuyện gì thế?"

Chỉ nghe An Xảo Nhi ở ngoài phòng kinh sợ bẩm: "Là nô tỳ chân tay vụng về, không cẩn thận đánh vỡ tách trà ạ."

Niếp Thanh Lân nghe xong trong lòng cả kinh, thầm nghĩ Xảo nhi tuyệt không phải người lỗ mãng, hôm nay sao lại nhè lúc ôn thần này ở tẩm cung mà phạm lỗi chứ?

Vội vàng xoay người lại nhìn thần sắc Thái Ppó, quả nhiên mặt đầy sát khí, nhìn điệu bộ này chính là muốn sai người lôi An Xảo Nhi ra ngoài đánh chết, liền vội vàng thừa dịp trước khi Thái phó phát uy cướp lời mở miệng: "Đồ nô tài vụng về, còn không mau đi ra ngoài sân tự vả vào miệng."

Tiểu Hoàng đế hiếm có khi nào phát uy như thế, Vệ Lãnh Hầu sao lại không biết dụng ý của nàng? Hắn thản nhiên nói: "Thánh thượng phát khởi long uy quả thực có chút khí thế của cao tổ Hoàng đế."

Lời nói ám chỉ vẻ không hài lòng, Niếp Thanh Lân liếm liếm mật ong trên môi, vô tội chớp mắt.

Thái phó đại nhân nhìn đầu lưỡi phấn nộn kia, một cỗ tà hỏa không biết từ đâu bỗng dâng lên.

Nhưng không đợi hắn túm lấy Hoàng đế, Long Châu tử đã thẳng người dậy trèo xuống tháp, cung kính nói với hắn: "Thái phó đại nhân cứ nghỉ ngơi đi, bụng trẫm hơi đau, muốn đi nhà xí."

Dứt lời liền ôm bụng rồng chui vào nhà xí.

https://thuviensach.vn

Niếp Thanh Lân dây dưa trong nhà xí nửa ngày, phát hiện Thái phó đại nhân đã đi rồi, lúc này nàng mới thở phào một hơi.

Lúc này, An Xảo Nhi cũng đã vào nội điện, mặt mày hơi sưng đỏ, thoạt nhìn vừa rồi dùng sức không nhẹ.

Niếp Thanh Lân phất tay bảo những cung nhân khác lui ra ngoài, kéo tay An Xảo Nhi lại, đau lòng nói: “Bảo ngươi vả miệng, sao ngươi lại dùng sức thế chứ? Đối phó vài ba cái là được mà.”

An Xảo Nhi nhẹ giọng nói: “Thị vệ của Thái phó đều ở trong viện, sao lại làm giả được. Không muốn liên lụy đến chủ tử, dĩ nhiên là phải cố sức một chút.”

Niếp Thanh Lân nhìn người cung nữ săn sóc mình từ nhỏ đến lớn, thở dài một tiếng. Vươn tay lấy thuốc mỡ trong cái hộp bày trên bàn, lờ đi sự né tránh của An Xảo Nhi, đích thân thay nàng ấy bôi một lớp thuốc mỏng lên hai gò má sưng đỏ. Bôi thuốc xong, nàng mới hỏi ra nghi vấn trong lòng: “Sao hôm nay ngươi lại không cẩn thận như vậy, nhè lúc hắn ta ở đây mà làm vỡ tách trà?”

Sắc mặt An Xảo Nhi cứng lại, nhớ tới bản thân qua khe cửa nhìn thấy một màn vừa rồi, do dự hồi lâu mới hỏi: “Hoàng thượng... Khi Thái phó ở cùng Người thì thế nào?”

Cặp mắt to của Niếp Thanh Lân hơi hơi híp lại: “Thái phó đại nhân quyền cao chức trọng, lúc lạnh lúc nóng ai mà đoán được, nhưng may mà ngoại trừ thỉnh thoảng tâm tình không tốt răn dạy Trẫm đôi câu, những lúc còn lại đa phần không quá khó khăn.”

Nàng trả lời như thế, An Xảo Nhi không biết hỏi gì thêm. Hai người đều là hai cô nương khuê các chưa gả ra ngoài, không biết thảo luận những chuyện khó nói này như thế nào.

Nhất là tiểu chủ tử vẫn luôn giả làm bé trai, nếu như Thái phó thật có ý khinh bạc hoàng thượng... vậy Vệ Lãnh Hầu vang danh kinh thành chẳng phải là bị đoạn tụ chi phích hay sao?

https://thuviensach.vn

An Xảo Nhi vẫn còn muốn nhắc nhở Hoàng thượng, lại bị Niếp Thanh Lân ôn hòa cắt đứt: “Được rồi, đừng nghĩ đến những chuyện vô dụng này nữa. Nếu như Thái phó thật sự muốn bắt ta và ngươi, thì chúng ta có thể làm gì? Nên làm thế nào, trong lòng Trẫm tự có tính toán, chỉ là hành động như hôm nay, sau này ngươi tuyệt đối đừng làm ra nữa. Nếu như ngươi có sơ xuất gì, Xảo Nhi định nhẫn tâm bỏ lại Trẫm lẻ loi trong thâm cung đại nội này sao?”

Lời này vừa nói ra, An Xảo Nhi lập tức hiểu rõ, người khác đều nghĩ tiểu chủ tử tuổi nhỏ dễ bắt nạt, nhưng nàng biết rất rõ vẻ thông tuệ của chủ tử. Tình hình kia bản thân nàng cũng biết, trong lòng Hoàng thượng sao có thể không có tính toán chứ? Nàng ấy có chủ ý của mình, không muốn bản thân bị vạch trần, nếu mình nói ra, ngược lại sẽ khiến Hoàng thượng khốn quẫn. Vì vậy bèn ngấn lệ gật đầu đáp vâng, hầu hạ Hoàng thượng rửa mặt thay y phục xong liền lui xuống.

Niếp Thanh Lân nằm xuống giường, xuất thần nhìn cây cung được treo trên tường.

Khoảng thời gian trước Thái phó lạnh lùng với mình, nàng lại cảm thấy an lòng. Vốn nghĩ rằng chỉ cần an phận thủ thường, hành sự tùy theo hoàn cảnh, có lẽ có thể bảo toàn được tính mạng một thời gian.

Hiện tại xem ra, thực sự là họa vô đơn chí. Tâm tư không ai có thể nhìn thấu của Thái phó đại nhân bỗng dưng đều dùng hết trên người nàng, quả nhiên là nhìn trúng nàng không cha không mẹ, đơn độc lẻ loi, tuổi nhỏ dễ bắt nạt đây mà!

Mặc dù nàng có sở trường đoán ý qua lời nói sắc mặt, thế nhưng bụng dạ quanh co đen tối của Thái phó đại nhân nàng há có thể nghiên cứu thấu đáo được sao?

Trong sách tài tử giai nhân tuy khiến người ta hâm mộ, nhưng khi đặt vào hiện thực, những nữ tử lén cha lén mẹ vụng trộm gặp tình lang có mấy ai có được kết quả tốt? Huống chi là cái loại quân thần làm trái với luân thường đạo lý triều cương?

https://thuviensach.vn

Vả lại cho dù Thái phó đến tột cùng là có thích nam tử hay không, thì đám tiểu thiếp trong phủ Thái phó cũng không phải chỉ để trang trí. Tứ phu nhân kia thế nào? Thanh xuân mềm mại, xuất thân danh môn, từng được Thái phó ân sủng, kết quả ra sao?

Nam nhi vốn dĩ đã bạc tình, nam nhi thân tại danh lợi càng bạc tình hơn. Cho nên bản thân nàng chưa bao giờ nghĩ mình là giai nhân, Thái phó đáng sợ kia lại càng chẳng có dây mơ rễ má gì với tài tử nhu tình mật ý, thâm tình thắm thiết.

Bản thân nàng nếu thực sự là nam nhi, có lẽ sẽ buông bỏ tôn nghiêm thể diện, dây dưa cùng Thái phó. Thế nhưng nàng không phải là hoàng tử thật, nếu như đến lúc Thái phó đại nhân cởi y phục ra, mới phát hiện cái chuyện mất hứng này... Coi như Thái phó nam nữ không kiêng, nhưng nàng giả mạo hoàng tử, một khi bị bại lộ, bị đám người có lòng dâng tấu, thì sẽ phá hỏng đại kế của Thái phó. Vệ hầu từ trước tới nay đều là quyết đoán dứt khoát, lúc phát hiện ra manh mối, nhất định sẽ nhổ cỏ tận gốc, không lưu hậu hoạn.

Đó là lý do mà nàng có thể có chút khẳng định, Thái phó nhất định chưa phát hiện ra bí mật của nàng, bằng không e rằng hắn sẽ không an nhàn thoải mái, trêu chọc mình giống như trêu chọc sủng vật thế kia đâu.

Sắc đẹp và Vương quyền, đề mục lựa chọn thế này đối với nam tử bày mưu lập kế dã tâm bừng bừng như Vệ Lãnh Hầu mà nói, tuyệt không phải là một về đề quá khó để lựa chọn. Cho dù là phụ hoàng hôn quân hoang dâm vô độ, nếu có cơ hội cho ông ấy lựa chọn, thì cũng sẽ vứt bỏ mỹ nhân mà giữ lấy giang sơn. Suy cho cùng, ngồi trên bảo tọa cao cao kia, muốn dạng mỹ nhân gì không phải là dễ như trở bàn tay sao?

Aiz, chỉ là không ngờ Thái phó lại bị đoạn tụ chi phích khó nói ra kia, quả nhiên còn truỵ lạc hơn cả phụ hoàng nữa!

Niếp Thanh Lân là loại người lười biếng đến phát rầu, hôm nay bị An Xảo Nhi dấy lên phiền muộn một hồi, nhưng chỉ là một hồi mà thôi. Huyết khí không đủ, cơn buồn ngủ dâng lên, liền chôn mặt vào chăn mà ngủ.

https://thuviensach.vn

Trái lại, ở trong mơ nàng nghiêm túc suy nghĩ: Săn bắn? Có thể xuất cung giải sầu, ngược lại là chuyện tốt mà...

An Xảo Nhi vốn lo lắng Thái phó lại tới quấy rầy hoàng thượng, thế nhưng mấy ngày sau vẫn không thấy Thái phó ló đầu ra.

Bởi vì... Một đại sự chấn kinh toàn quốc đã phát sinh.

Văn võ toàn triều, ai cũng không ngờ tới Vệ Lãnh Hầu bỗng dưng âm thầm lặng lẽ, nội trong một đêm liền san bằng địa khu Bình Tây có tiếng là binh hùng tướng mạnh.

Vệ Lãnh Hầu thật là một võ tướng kỳ tài am hiểu tập kích nhanh như thiểm điện. Lại có thể nhân cơ hội An Tây Vương trình hiến giường ngọc, phái nhân thủ xâm nhập vào trong đội ngũ gả nữ nhi của An Vinh vương gia, vào đúng lúc cháu ngoại An Tây Vương cử hành hôn lễ thì gây rối loạn, nhất cử đắc thủ, ám sát An Tây Vương.

Cùng lúc đó, hắc kỳ quân mà Thái phó đích thân bồi dưỡng bắt đầu công thành hãm trận. Phụ tá thân tín của An Tây Vương rất trung thành, dưới tình huống rắn mất đầu cũng không chịu bó tay chịu trói. Trong lúc tử thủ cửa thành, thì lại thả bồ câu đưa thư thỉnh cầu tiếp viện từ Du Bắc vương và Lĩnh Nam vương gần đó.

Thế nhưng Du Bắc vương Niếp Thụ Nguyên, Lĩnh Nam vương Niếp Lộ Viễn phái binh đi cứu viện, ở địa giới Bình Xuyên lại bị cây đổ, tướng sĩ chặn đường mượn cớ Bình Xuyên Vương tiến kinh diện thánh xem bệnh, không có chỉ lệnh của Phiên vương, bọn họ không dám tùy ý cho phép để binh mã đi qua.

Binh mã của Du Bắc vương và Lĩnh Nam vương muốn mạnh mẽ xông qua trạm kiểm soát. Kết quả tướng sĩ đối phương ai nấy đằng đằng sát khí, dũng mãnh phi thường, vũ khí móc ra đều lạ lùng và có hình dạng như liêm đao, chém chân ngựa như hái rau.

Đám tướng sĩ hung hãn như thổ phỉ thế kia nào có giống thủ hạ của Bình Xuyên Vương bệnh lao mãn tính chứ? Rõ ràng chính là tinh binh được bố trí của Vệ Lãnh Hầu!

https://thuviensach.vn

Không kịp chờ đến lúc tiếp viện cho An Tây vương, binh mã hai phe tại lộ khẩu Bình Xuyên đã hao tổn quá nửa.

Tính tình Du Bắc vương cũng lỗ mãng y như An Tây Vương, quan hệ tư giao giữa hai người rất thân thiết. Y vẫn khư khư cố chấp, muốn xông qua ải cứu viện. Nhưng Lĩnh Nam vương Niếp Lộ Viễn lại là kẻ khôn ngoan, vừa nhìn thấy tình thế kia thì trong lòng hiểu rõ Vệ Lãnh Hầu đã trù tính rất lâu, bố trí chu đáo, kiếp nạn này An Tây Vương có chạy đằng trời cũng không thoát. Đắn đo suy nghĩ, vẫn là phải bảo tồn thực lực tự bảo vệ mình thôi.

Vì vậy tiên phong rút lui, quay về Lĩnh Nam. Du Bắc vương một cây làm chẳng nên non, có mắng Lĩnh Nam vương lâm trận bỏ chạy cũng chỉ tốn công vô ích, thật vất vả mới xông qua phòng tuyến một cách vô cùng thê thảm, thế nhưng chiến dịch Bình Tây cũng đã viên mãn kết thúc.

Đại quân Vệ thị vòng trở lại, không cần tốn sức đã tiện tay xử lý sạch sẽ đám tàn binh đang cực kỳ mỏi mệt kia, ngay cả Du Bắc vương đích thân dẫn binh cũng bị nhốt trong cũi gỗ, tụ họp cùng gia quyến thân tín của An Tây vương áp giải trở về kinh thành.

Hai ngày này, tuyến báo của các lộ phủ nha lui tới không ngừng, bụi đất cuồn cuộn trên quan đạo tại dịch trạm không có lúc nào được tiếp đất.

Đợi đến lúc các đạo nhân mã tìm hiểu, Vệ gia quân đã chiến thắng hoàn triều rồi.

Đại quân chiến thắng tiến vào cổng thành ngày đó, toàn bộ dân chúng trong kinh thành đều náo động, chen chúc hai bên đường lớn mong ngóng chiêm ngưỡng dáng vẻ hắc kỳ quân mặt xanh nanh vàng trong truyền thuyết.

Vệ Lãnh Hầu đích thân mang theo tiểu Hoàng đế lên thành lâu khao ba quân tướng sĩ đại thắng khải hoàn, còn Binh Bộ Thị Lang thì đã sớm phụng chỉ ra ngoại thành cách trăm dặm đón tướng sĩ.

Đợi đến khi y tận mắt nhìn thấy trang bị của hắc kỳ quân đều là vũ khí tân tiến do quân khí giám chế tạo, sự tình phỏng đoán trước đó lập tức sáng tỏ.

https://thuviensach.vn

Lòng dạ của Vệ hầu lại có thể thâm sâu đến thế... Thượng Ngưng Hiên bỗng nhiên cảm thấy sau lưng tuôn mồ hôi lạnh, chẳng biết tại sao, y luôn cảm thấy lòng y bắt đầu không còn yên ổn nữa...

Trong đám bách tính thượng tầng hết ăn lại nằm học hặc lẫn nhau, chỉ biết rằng hôm nay có thể nhìn thấy phong thái của Thánh thượng và Thái phó đại nhân.

Tuy loan giá của Thánh thượng mạn che trùng trùng, bọn họ lại không thể ngẩng đầu nhìn trộm long nhan, nhưng Thái phó đại nhân Định Quốc Hầu thì lại không như thế!

Vệ Lãnh Hầu không ngồi ngay ngắn trên xe ngựa, mà là cưỡi trên chiến mã cao to, mặc một thân khôi giáp lấp lánh ánh bạc, anh khí ngời ngời, mày kiếm mắt lạnh, khiến cho nữ tử toàn kinh thành trông thấy mà lòng run rẩy.

Chương 19

Đến dưới thành lâu, tiểu Hoàng đế bước xuống loan giá, liếc mắt liền nhìn thấy Thái phó đại nhân đứng bên dưới chờ mình đang vươn cánh tay dài, chuẩn bị đỡ thánh thượng xuống loan giá.

Bình tĩnh mà xem xét, Thái phó vận trang phục võ tướng rất ư là thích hợp. Quân phục khôi giáp lạnh lẽo càng làm tôn lên vẻ lạnh lùng trang nghiêm trên dung mạo của hắn. Đám võ sinh trên võ đài dù có bản lĩnh vững chắc hơn nữa, cũng luyện không ra cái loại khí chất được thấm đẫm trong núi đao biển máu như của Vệ Lãnh Hầu.

Cũng khó trách từ đại cô nương tới tiểu tức phụ cả thành đều say mê cái vẻ lạnh lùng bên dưới khôi giáp ấy của Thái phó đại nhân.

Niếp Thanh Lân đang sinh lòng cảm khái, Thái phó đã mở miệng nói chuyện: “Bậc thang của thành lâu hơi dốc, hoàng thượng lên lâu nhớ cẩn thận chút.”

https://thuviensach.vn

Tiểu Hoàng đế thoạt nhìn cũng là tỉ mỉ ăn mặc một phen, hôm nay triệu kiến đều là võ tướng, nghe Nguyễn công công nói, ai nấy toàn là lưng hùm vai gấu, vì thế tiểu Hoàng đế từ sáng sớm đã cố ý lệnh cho nội thị giám đưa tới lưu miện được sửa lại cho cao thêm chút, dưới đế giày cũng chèn thêm một miếng lót thật dày, rất sợ đứng giữa một đám hán tử dũng mãnh, không lộ ra được uy nghiêm của Thiên tử.

Chỉ là chút tâm tư nhỏ bé ấy, hiển nhiên đã suy nghĩ không chu toàn. Chiếc lưu miện to lớn kia đội trên cái đầu nhỏ nhắn, ngọc châu dài như màn cửa va vào nhau lách cách trước mặt. Hoàng đế một lòng nghĩ tới đám ngọc châu kia đừng có quất vào mặt, nên không chú ý đến dưới chân, mới nghiêng qua một chút mà thiếu chút nữa đã ngã sấp xuống.

Vệ Lãnh Hầu trong bụng cảm thấy buồn cười, nhìn tiểu Hoàng đế sau khi ổn định thân hình, vẫn là một bộ dạng không yên lòng, không khỏi mở miệng nhắc nhở.

Niếp Thanh Lân vội vàng tươi cười cảm ơn Thái phó nhắc nhở, dưới sự nâng đỡ của tiểu thái giám, rốt cuộc cũng đứng được trên đỉnh cao của cổng thành.

Lúc giương mắt nhìn xuống cổng thành, Binh Bộ Thị Lang Thượng Ngưng Hiên đã dẫn hắc kỳ quân đến dưới cổng thành rồi.

Mấy đại tướng quân đi đầu rất quen mắt, hẳn là đám người theo Thái phó đêm khuya xông vào hoàng cung, ai nấy đều vận khôi giáp đen bóng, uy phong lẫm liệt. Đối lập với vẻ tươi tắn của các tướng quân thắng trận, chính là những họ hàng hoàng thất dòng họ Niếp của nàng rồi.

Liếc mắt nhìn sang, trong xe tù phần lớn đều là những gương mặt quen thuộc.

Trên đường đi, Du Bắc vương không ngừng chửi bới, lúc đến được cổng thành thì bị người ta lấy vải rách nhét vào họng. An Tây Vương Vương phi có vài thế tử, đều là những người trước kia đã gặp qua trong tẩm cung Thái hậu. Chỉ là lúc ấy đều là cẩm y hoa phục, quý khí bức người, còn bây

https://thuviensach.vn

giờ thì lại mặc tù phục bị nhốt trong xe tù, ai nấy đều khóc sưng cả mắt, nào còn nửa điểm uy nghiêm của con cháu cao tổ?

Nhìn thấy bọn họ như thế, Niếp Thanh Lân khó tránh khỏi sinh ra chút thương cảm thỏ chết cáo sầu, xót thương đồng loại.

Thế nhưng nỗi thương cảm kia còn chưa phun ra khỏi miệng, khóe mắt đã quét tới Thái phó đang nhìn về phía mình.

Lúc Niếp Thanh Lân ngẩng đầu lần nữa, trên mặt chỉ còn lại vẻ kính sợ: "Thái phó, hắc kỳ quân quả nhiên dũng mãnh phi thường. Trẫm từ trên cổng thành nhìn xuống mà vẫn có chút kinh hồn bạt vía nữa là."

Vệ Lãnh Hầu đã có chút hiểu rõ tính tính không có tim gan của Niếp Thanh Lân, nhìn bức rèm châu vung vẩy trước mặt tiểu Long Châu, thì lại buồn cười, nhàn nhạt nói: "Thánh thượng cũng có lúc sợ hãi, thực sự là hiếm có mà."

Đúng lúc này đám người Lỗ Dự Đạt đã tung mình xuống ngựa, tướng sĩ phía sau quỳ xuống đất, nhất tề hô lên: "Hoàng thượng vạn tuế vạn, vạn tuế!"

Tiếp đó, chúng tướng sĩ nguyên khí rung động, đề tăng khẩu khí, dùng thanh âm còn lớn hơn nhất tề hô: "Định quốc hầu! Thiên tuế thiên thiên tuế!"

Tiếng hô mạnh mẽ vang dội kia xông thẳng lên trời, đám văn võ bá quan đi theo phía sau tiểu Hoàng đế nghe đến run rẩy trong lòng, chỉ cảm thấy bầu trời tại kinh thành mây đen cuồn cuộn, trong mơ hồ cảm thấy con Yêu Giao đảo mây làm mưa kia hình như sắp mọc sừng hóa rồng rồi...

Niếp Thanh Lân cảm thấy đám tướng sĩ kêu lớn tiếng như thế, nhất định là miệng khô lưỡi đắng. Sau khi được Thái phó ra hiệu, bèn thưởng rượu cho chúng tướng sĩ, vai trò của mình cũng coi như đã hoàn thành.

Sau khi nghênh đón hắc kỳ quân, trở lại trong cung, chính là tiết mục mở tiệc ăn mừng.

https://thuviensach.vn

Lúc Hoàng đế ngồi trên Long ỷ cao cao, thực sự đã bắt đầu kinh hồn bạt vía rồi. Hiện tại nàng xem như đã rõ, Vệ Thái phó mặc dù anh minh thần võ, khí chất cao ngạo lạnh lùng, thế nhưng tửu lượng thì lại quá kém, chuyện lần trước say rượu cùng đám võ tướng xông vào hoàng cung vẫn còn sở sờ trước mắt.

Hôm nay, Vệ Thái phó rốt cuộc cũng đã làm giảm đi nhuệ khí của đám Phiên vương mắt cao hơn đầu kia, nộ khí ứ đọng nhiều ngày đã giải, nếu như vui vẻ uống thả phanh, rồi lại say rượu lên cơn điên lần nữa thì... Cảnh ngộ của bản thân nàng sẽ còn thê thảm hơn cả đám họ hàng trong xe tù kia.

Vì thế, nàng lặng lẽ vươn cổ nhìn cái bàn trước mặt Thái phó, quả nhiên chung rượu trên bàn rất nhiều, mùi rượu nồng nặc lan đến tận bên này.

Sau khi Vệ Lãnh Hầu cùng đám tướng sĩ gạt chung đổi chén, liền trở lại trên điện, ngồi xuống cạnh tiểu Hoàng đế, mỉm cười: “Thánh thượng cứ nhìn mãi vào chung rượu của vi thần, có phải là thèm rượu rồi không?”

Niếp Thanh Lân từ trước đến nay không có tửu lượng, nghe Thái phó hỏi như thế, liền vội vàng đong đưa bức rèm châu rào rạo nói: “Từ nhỏ Trẫm đã không uống được rượu, chỉ uống một ngụm thôi cũng sẽ nôn mửa không ngừng... Chỉ là Trẫm mới vừa rồi nhìn thấy Thái phó chưa ăn lấy được một miếng, cứ uống thả cửa thế này, e rằng sẽ làm thương tổn tỳ vị, Thái phó vẫn nên uống ít một chút đi mới tốt.”

Thái phó thấy tiểu Hoàng đế ngay cả loại chuyện vặt mình uống rượu cũng để vào mắt, lòng bỗng mềm nhũn ra, vốn định uống đến không say không về, nay lại thay đổi chủ ý dưới thanh âm ôn nhu nhỏ nhẹ thoáng chút khàn khàn kia.

“Nếu Thánh thượng và vi thần còn ở trên điện, e rằng các vị tướng sĩ sẽ không thể tận hứng thoải mái chè chén, chi bằng bệ hạ và thần sớm thối lui trước, cũng để cho các vị ái khanh tự nhiên hơn?”

Lời này của Thái phó, đúng ngay mong muốn của Niếp Thanh Lân, sớm tránh xa khỏi đám hán tử bét nhè này mới là hành động sáng suốt.

https://thuviensach.vn

Nàng liền vội vàng gật đầu đáp ứng, đợi Thái phó cùng các vị tướng sĩ nói xong lời xã giao, liền bị ThápPhó dẫn ra khỏi điện.

Niếp Thanh Lân vốn muốn nhanh chóng quay về tẩm cung cho xong chuyện, khuôn mặt bị bức rèm châu quất nửa ngày sắp đỏ cả lên rồi. Vì thế lúc Thái phó thỉnh ra khỏi điện, nàng liền ngoan ngoãn đi theo phía sau.

Ra chính điện, Niếp Thanh Lân tỏ ý sắc trời đã tối, muốn hồi cung nghỉ ngơi.

Thế nhưng Thái phó lại giơ tay giữ nàng lại, ôn nhu nói: “Mới ăn nhiều như thế, Thánh thượng đã đi nằm liền, không sợ không tiêu sao?” Nói xong, liền kéo nàng một mạch tới noãn các trong ngự hoa viên.

Noãn các này là công trình cuối cùng do tiên hoàng Ngụy Minh Đế lúc còn tại thế hạ chỉ xây dựng, nay được trùng tu lại cách đây không lâu.

Lầu các được xây cách mặt đất rất cao, bên dưới là que cời, than củi được đặt bên trên, khiến sàn nhà trong noãn các rất ấm áp. Toàn bộ sa trướng bên trong đều là tầng tầng lớp lớp, các tấm sa trướng được thêu thùa tinh mỹ, nhưng ở đây không có giường hay ghế, chỉ cần ngồi bệt xuống đất và cảm nhậận hơi ấm bốc lên dưới thân.

Vệ Lãnh Hầu bước vào trong noãn các, không khỏi không cảm khái tên hôn quân kia ở phương diện hưởng lạc thật đúng là kỳ tài trăm năm khó gặp.

Vào đông hàn khí bức người, cho dù trong điện có đặt noãn lô, mành bông, thì vẫn rất lạnh. Cùng phi tần vui đùa, chỉ lăn lộn trong chăn gấm khó tránh khỏi mất hứng thú.

Nhưng bước vào trong noãn các này thì lại khác. Noãn các tuy không rộng, nhưng lại tỏa hơi ấm bức người, khiến người ta hận không thể cởi sạch sẽ. Mang theo sủng phi vào trong noãn các, nhìn giai nhân mồ hôi đầm đìa, y sam cởi sạch, hơn nữa bốn bề xung quanh đều là nước, tuyết trắng bao phủ, rất có cảm giác mênh mông giữa trời đất, yêu đương vụng trộm nơi hoang dã.

https://thuviensach.vn

Đợi đến khi mặt trời lặn trăng lên cao, thì thật đúng là có ý cảnh "Hương nhai bảo mã tê tàn nguyệt, noãn các giai nhân khốc hiểu phong", còn giai nhân vì cớ gì lại khóc, thì chính là ngầm hiểu với nhau mà thôi.

Thứ noãn các hoang dâm như thế này, Thái phó vốn đã muốn hủy đi.

Nhưng hôm nay hắn lại thay đổi chủ ý, đặc biệt là khi thấy Long Châu tử tiến vào noãn các, trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng như tuyết ấy toát ra một lớp mồ hôi mỏng, đỏ thắm tựa như được thoa một lớp mật đào. Hắn hiếm khi nào đồng lòng với tiên hoàng, cảm thán noãn các này thực "khéo léo tuyệt vời".

Niếp Thanh Lân bị Thái phó đại nhân kéo vào noãn các liền thầm kêu không ổn, thái giám cung nữ đi theo sau lưng đã bị ngăn cách bên ngoài cánh cửa thật dày ở phía xa kia.

Hơi nóng bên trong gian phòng xông cả vào mũi, chiếc áo khoác trên người không lâu sau đã thấm ướt dán vào lưng.

Thái phó mới vừa uống rượu, mình mẩy đẫm mồ hôi thì lại vô cùng dễ chịu, do đó vừa vào đã cởi ngoại y, để lộ cơ ngực rắn chắc phía sau nội y.

"Ra nhiều mồ hôi thế này, Thánh thượng cũng cởi bớt y phục ra đi." Hắn vừa cởi y bào của bản thân, vừa nói với Hoàng đế.

Niếp Thanh Lân đã từng chứng kiến hình ảnh đám võ tướng của Thái phó cởi trần bơi lội giữa mùa đông, vì thế theo bản năng mà so sánh, thế nhưng vóc người Thái phó so với đám nam nhân đầy lông ngực kia lại tốt hơn rất nhiều.

Tuy nhiên vóc người cường tráng mặc dù có thể sắc đẹp thay cơm, nhưng ý tứ của Thái phó rõ ràng chính là "có qua có lại mới toại lòng nhau", Thái phó cởi thống khoái như thế, thì Thánh thượng hắn cũng phải lột y sam ra.

Trên trán Niếp Thanh Lân tuôn mồ hôi hột, mà hột nào hột nấy thì cực to.

https://thuviensach.vn

Phụ hoàng, người xây noãn các này, là muốn đặt hài nhi lên đây, nướng đến ngoài cháy trong mềm phải không?

Nếu là hai nam tử, sau khi rượu chè say sưa, mồ hôi chảy ròng ròng, cởi áo nới thắt lưng cho mát chẳng qua cũng là chuyện bình thường. Thế nhưng Hoàng đế thật sự không có cách nào tự nhiên như không mà làm thế với cận thần được.

Đến khi ngón tay thon dài của Thái phó vươn tới, chuẩn bị giúp mình nới cổ áo ra, Niếp Thanh Lân biết rằng chuyện tiếp theo hoặc là y sam bị cởi sạch, hoặc là thẳng thắn khai sạch cho tên Diêm Vương này biết, đã như vậy, thì chỉ có thể bằng bất cứ giá nào cũng thẳng tay một trận. Nàng bèn ổn định tinh thần, bỗng mở miệng hỏi: “Thái phó có phải là long dương chi hảo không?”

Điển cố “long dương chi hảo” này xuất phát từ “Sách Ngụy”, Quốc quân Ngụy quốc và Long Dương quân giao tình rất thân thiết, chung giường chung gối, rất ư ân ái. Một ngày kia, Ngụy vương và Long Dương quân cùng ngồi thuyền đi câu cá, lúc Long Dương quân câu được hơn mười con cá thì đột nhiên khóc rống lên, Ngụy vương hỏi vì sao lại khóc, thì y trả lời rằng: Thế nhân khi câu được con cá đầu tiên thì rất vui sướng, thế nhưng đến khi câu được những con to hơn, lại vứt bỏ con cá nhỏ đầu tiên mà mình đã câu được.

Ngụ ý chính là trên đời này người có diện mạo xinh đẹp còn nhiều hơn cả cá trong hồ, rất sợ Ngụy vương có được mỹ nhân khác, sẽ vứt bỏ y, vì thế bi thương khôn nguôi. Còn Ngụy vương thì lại thề với trời xanh: Quyết không phụ khanh!

Giờ đây, Niếp Thanh Lân hỏi câu này, ý muốn hỏi Thái phó thực sự có phải là đoạn tụ chi phích hay không.

Thái phó nghe vậy, mắt phượng híp lại, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn hiếm khi nào nghiêm túc thế này, chỉ cho là nàng lo lắng bản thân sẽ trở thành con cá bị vứt bỏ, liền cười trả lời: “Cá bơi trong nước tuy nhiều, nhưng bản Hầu chỉ thương mỗi con cá nhỏ là ngươi.”

https://thuviensach.vn

Nghe Thái phó trả lời như thế, lòng Niếp Thanh Lân rơi thẳng xuống đáy cốc. Nàng lấy lại bình tĩnh, đôi mắt to nhìn thẳng vào hai mắt Vệ Lãnh Hầu: “Thái phó tuy có tấm lòng thành của Ngụy vương, nhưng Trẫm lại không phải Long Dương đa tình kia... Trẫm tuy cơ thể khiếm khuyết, nhưng vẫn ao ước cùng nữ tử hợp ý cầm sắt chi minh...”

Ý cười đông lại trong mắt Vệ Lãnh Hầu, khóe miệng hắn nhếch lên: “Lời Hoàng thượng nói chính là lời trong lòng?”

Niếp Thanh Lân túm lấy cổ áo đã hơi mở ra, âm thanh mềm mại tiếp tục vang lên: “Trẫm từ nhỏ đã lớn lên bên cạnh mẫu phi, vì thế không quá thân cận với các vị huynh trưởng thúc bá, nhưng trong lòng lại rất ngưỡng mộ những nam tử trưởng thành. Ở trong lòng trẫm, Thái phó đại nhân hệt như các vị thúc bá khiến người ta kính trọng, trừ điều này ra, không còn cái khác...”

Lời nói nhu nhu nhược nhược kia, lập tức xua tan bầu không khí nhu tình mật ý trong noãn các.

Vệ Lãnh Hầu, là nam tử kiêu ngạo thế nào?

Hắn mặc dù xuất thân là thường dân, nhưng trong nhà mấy đời đều buôn bán với nước ngoài, vào Nam ra Bắc, mặc dù không tiếng tăm, nhưng lại rất giàu có sung túc.

Gia thế như vậy nên dù có là thường dẫn nhưng vẫn có thể so với quý công tử nhà Vương hầu, tính tình hắn cũng cực kỳ tùy ý. Hơn nữa từ nhỏ dung mạo hắn đã xuất chúng, luôn tự cho mình ở vị trí rất cao, trên phương diện tình cảm nam nữ chưa bao giờ chủ động.

Cho dù năm đó Thượng Vân Sơ tài mạo xuất chúng như thế, cũng là sau khi nàng ta chủ động lấy lòng, hắn mới thư từ qua lại.

Vệ hầu không cần, cũng chưa từng phải chủ động lấy lòng bất cứ nữ tử nào, giai nhân mỹ mạo luôn sẽ có người thay hắn chuẩn bị thỏa đáng, hoặc là chủ động ôm ấp yêu thương.

https://thuviensach.vn

Do đó ví như Thượng Vân Sơ, bản thân hắn có chút động lòng, nhưng vào lúc nàng ta thay lòng đổi dạ nhập cung, thì chẳng qua trong lòng chỉ hơi lạnh lẽo, xem nàng ta như lá khô rơi trúng vai mình, phủi đi là được, lúc gặp lại, nữ tử kia cũng đã là người xa lạ, sao lại vì nàng ta mà phẫn nộ tức giận?

Dù cho lần này đã động tình với tiểu Long Châu, cũng là dưới tình huống Thái phó nghĩ rằng Hoàng thượng có ý với mình. Thậm chí hắn cảm thấy bản thân mình thấy bé con đáng thương, vì thế mới thương hại bố thí cho nàng chút tình yêu mà thôi.

Vừa nghĩ đến sự thương tiếc ấy của mình ngược lại trở thành phương tiện để bé con nhục nhã bản thân, kiêu ngạo như Thái phó đại nhân, làm sao chịu nổi loại vũ nhục khi bị người ta từ chối tình cảm thẳng thừng như thế?

Lần đầu tiên trong đời động tình với nam tử, lại bị xem như ông chú già đoạn tụ chi phích...

Hắn lạnh lùng cắt đứt lời Hoàng đế: “Vi thần xuất thân tầm thường, tuổi tác cũng không tương xứng, không dám có con cháu thiên kim quý thể như hoàng thượng. Trên yến tiệc vừa rồi vi thần uống rượu hơi nhiều, nếu như say rượu lỡ lời, thỉnh hoàng thượng bao dung thứ lỗi cho.”

Dứt lời, Thái phó đại nhân ngay cả y phục cũng không mặc, quần áo xốc xếch, lộ ra lồng ngực suýt phun lửa, một cước đạp cổng lớn noãn các đến suýt long ra, đỉnh đầu bốc khói ngùn ngụt sải bước ra khỏi ngự hoa viên.

Niếp Thanh Lân chậm rãi thở hắt ra, đặt mông ngồi xuống chiếc đệm trong noãn các. An Xảo Nhi bảo tiểu thái giám ở ngoài chờ, còn mình thì vội vàng đi vào, ngồi xuống bên cạnh tiểu Hoàng đế nhỏ giọng hỏi: “Hoàng thượng... có khỏe không?”

Niếp Thanh Lân nhận lấy khăn tay lau mồ hôi tuôn đầy đầu, cười khổ mà rằng: “Xảo Nhi, lát nữa hồi cung thì nhớ tàng trữ nhiều đồ ăn than củi chút, hôm nay Trẫm chọc vào tổ ong vò vẽ rồi, sau này cuộc sống trong cung sẽ không còn dễ chịu nữa đâu.”

https://thuviensach.vn

Chương 20

Lúc bước ra khỏi noãn các, mồ hôi trên người Niếp Thanh Lân vẫn còn chưa tan. Thái phó nổi giận đùng đùng sớm đã mang theo đại đội nhân mã chạy mất hút.

Niếp Thanh Lân bị hơi nóng hun đến chân cẳng bủn rủn, lúc đi tới cửa thì bị cánh cửa lặc lìa kia ngáng chân khiến nàng lảo đảo.

An Xảo Nhi dìu nàng đứng dậy, Niếp Thanh Lân vừa ngẩng đầu thì thoáng trông thấy trong bụi hoa cách đó không xa hình như có bóng người nhoáng lên.

Nhưng chỉ trong thời gian một cái chớp mắt, bóng đen ấy đã chui vào con đường nhỏ cạnh bụi hoa. Không biết là nô tài của cung nào nữa, thực đúng là tay dò la tin tức lành nghề. Niếp Thanh Lân âm thầm cảnh giác trong lòng, nhưng cũng không phái ai đi tìm hiểu bóng đen kia đi đâu.

An Xảo Nhi cũng liếc mắt nhìn thấy, bèn khẩn trương hỏi: “Kia là kẻ nào mà có thể dọ thám tại ngự hoa viên này chứ?”

Niếp Thanh Lân phất phất tay, ý bảo nàng ấy không nên nói nhiều. Đã có bản lãnh tiến vào ngự hoa viên, thì hẳn phải có chút đạo hạnh, quan tâm làm chi kẻ đó muốn thăm dò chuyện gì, tự nhiên sẽ có người đối phó với y, bản thân nàng là con khỉ bị đè dưới ngũ chỉ sơn chỉ cần thành thành thực thực ăn uống ngủ nghỉ là được.

Sang hôm sau, Niếp Thanh Lân liền bị cảm lạnh sốt cao, thứ nhất là do bị lạnh, thứ hai là tinh thần bị căng thẳng trong một thời gian dài.

Người ngoài đều nói nàng là người không tim không phổi, nhưng lại không biết, nếu một người từ nhỏ đã đi trên núi đao nơi những lưỡi dao nhọn hoắt cứ liên tục xuất hiện, mỗi ngày đều qua lại trên biển lửa hừng hực, tự nhiên sẽ không còn biết cái gì là sợ.

Từ rất lâu rồi, Niếp Thanh Lân đã xem sinh mạng của bản thân mình chỉ như thứ đồ nhặt được, dù tình cảnh của nó có gian nan hơn nữa thì cũng

https://thuviensach.vn

sẽ ổn thôi. Vì thế nàng dần trở nên thông suốt tận hưởng mỗi một ngày mà nàng trộm được.

Thế nhưng dạo gần đây tiếp xúc cùng Thái phó, thực sự là đã xốc toàn bộ tinh thần, mỗi sợi dây thần kinh đều bị kéo căng ra, không dám để lộ chút sơ sót nào.

Giờ đây chuông báo động đột nhiên được gỡ bỏ, lúc được buông lỏng thì bệnh lại kéo tới như núi đổ.

Trương thái y vội vàng tiến cung chẩn trị, sau khi kê thuốc, xuất ra một thân mồ hôi, đẩy lùi hàn khí, cơn sốt hạ thì chính là toàn thân bủn rủn vô lực.

Ngay cả quà vặt ngày thường thích ăn cũng không làm dậy nổi tinh thần.

Trương ngự y nhìn thấy mà tim đau nhức nhối, vừa vì cơ thể ngày càng tiều tụy mà lo lắng, lại vụng trộm vui mừng vì mỗi ngày đều có thể tiến cung trị bệnh cho Hoàng thượng, thường xuyên bầu bạn với giai nhân, trong nội tâm của người thanh niên luôn giao đấu không ngừng.

Theo lý thuyết, Hoàng thượng xảy ra chuyện, làm phụ chính trọng thần hẳn phải theo hình thức mà đến thăm một lần, ấy vậy mà Thái phó hình như là đang bận rộn xử lý chuyện bình Tây, không có thời gian rỗi liếc mắt nhìn Hoàng thượng bệnh nặng.

Thái phó lạnh nhạt với chủ nhân hoàng cung, ngược lại lại khiến Niếp Thanh Lân thở phào một hơi dài đầy nhẹ nhõm.

Thái phó đại nhân quả nhiên ngạo cốt bừng bừng! Xem ra nàng đã không đi sai nước cờ hiểm này, quả nhiên sau khi xé tan lớp màn ái muội khiến Thái phó đại nhân mất đi hứng thú, hắn cũng lãnh đạm hẳn với nàng.

Niếp Thanh Lân cũng tự biết thân biết phận, nàng lấy cớ bị bệnh, dứt khoát không lâm triều làm vật trang trí vô dụng, trốn trong tẩm cung thong dong nhàn tản.

https://thuviensach.vn

Vốn nghĩ bản thân khiến Thái phó đại nhân không hài lòng như thế, thủ đoạn lôi đình nhất định là không thể thiếu được, nàng cũng đã sớm chuẩn bị sẵn tâm lý thắt lưng buộc bụng chịu khổ rồi.

Thế nhưng gần nửa tháng trôi qua, cung ứng của nội thị giám vẫn đúng lúc đúng hạn như cũ, thậm chí thấy Hoàng đế cứ luôn nói mình mệt mỏi vô lực, không thể lâm triều, nên mấy ngày trước đã đưa tới ba hộp nhân sâm thượng hạng.

Những cái rễ to đùng chắc nịch giống như đã thành tinh của đám nhân sâm được dây tơ hồng tinh tế thắt lại, dường như là sợ bọn chúng đêm hôm khuya khoắt chạy về rừng sâu núi thẳm, hơi sơ sảy chút khẳng định là có thể trở thành trân phẩm do Bắc quốc tiến cống.

Nội thị giám thực rộng rãi, không tiếc của dâng lên dược liệu quý báu ngay cả hoàng cung cũng hiếm có này để Hoàng đế bù nhìn là nàng tẩm bổ.

Chỉ có điều cây nhân sâm già này quả nhiên là đồ tốt, ăn vài miếng cơ thể suy nhược đã tốt hơn rất nhiều, khẩu vị cũng dần dần trở lại.

Không cần phải nhìn thấy ôn thần Thái phó, không cần lên triều nghe những tấu chương đại loại An Tây Vương đại nghịch bất đạo, thỉnh cầu chém chết hết cả phủ y, cuộc sống quả thực nhàn nhã rãnh rỗi hơn rất nhiều. Ăn nhiều cháo gà ác An Xảo Nhi đích thân ninh, Niếp Thanh Lân phát hiện cơ thể nàng tăng thêm không ít thịt, ngay cả chiếc áo khoác mà mình phải cột chặt lại cũng chật cả rồi.

Tiểu Hoàng đế thư thái tăng thêm không ít thịt, lại không hay biết các lão tiền triều đang khổ sở.

Theo lý thuyết bình Tây đại thắng, Thái phó đã trừ đi đại họa trong đầu, hẳn là tâm tình phải vui vẻ.

Sau chiến dịch An Tây, triều đình tuyên đọc thánh chỉ của Hoàng đế chiêu cáo thiên hạ đủ mọi tội trạng tố cáo An Tây Vương ngỗ nghịch phạm thượng, kết bè kết phái có ý đồ mưu phản. Trong lúc nhất thời thật có khí thế tội lỗi chồng chất, phải tra rõ đầu đuôi nhổ cỏ tận gốc đám tặc tử cùng An Tây Vương.

https://thuviensach.vn

Mấy ngày nay đám Phiên vương các nơi nghe tin lập tức hành động, tranh nhau vạch rõ quan hệ với tặc phủ An Tây Vương, ai nấy đều chủ động bổ sung vào phần tiến cống bị thiếu hụt, thậm chí có kẻ thông minh hiểu chuyện còn bổ sung gấp đôi, trong lúc nhất thời quốc khố tràn đầy, tiếng gõ bàn tính trong hộ bộ phủ cũng vang dội hơn rất nhiều.

Thế nhưng từ sau yến tiệc chúc mừng, gương mặt tuấn tú của Thái phó đại nhân chưa từng thả lỏng, ngược lại sắc mặt u ám giống như là bị nếm mùi thất bại vậy. Thường xuyên sau khi hạ triều, hắn nhốt mình trong thư phòng không nói câu nào, khiến cho đám đại thần có chuyện muốn dâng tấu tiến thoái lưỡng nan, trông thấy phong vân biến hóa trên mặt Thái phó, chỉ hận bản thân chưa từng đặt chân vào thư phòng.

Có kẻ muốn luồn cúi, dùng bạc muốn nghe ngóng người bên cạnh Thái phó, nghe xem hướng gió yêu phong của Thái phó nghiêng về bên nào. Thế nhưng những kẻ hầu hạ bên cạnh không biết phép tắc miệng đều kín như bưng, dù hỏi gì cũng đều trả lời không biết, không rõ Thái phó đến tột cùng là không hài lòng ở chỗ nào.

Nguyễn công công đứng ở một bên, cả ngày cũng đều lên dây cót tinh thần gấp mười hai lần, phập phồng lo sợ hầu hạ bên cạnh.

Thực ra nguyên nhân Thái phó không thoải mái, ông có thể đoán được một ít.

Ngày đó Thái phó đạp tung cửa noãn các mà đi, ông đích thân ở một bên trông thấy. Không biết có phải là tiểu Hoàng đế không biết trời cao đất dầy kia ở trong noãn các cầu tình thay cho tên An Tây Vương nghịch tặc đó hay không, mà chọc Thái phó đại nhân tức giận như thế.

Nếu thực sự là như vậy, thì tiểu Hoàng đế thật đúng là không có mắt rồi. Tuy nói Thái phó đối với Hoàng đế luôn không nóng không lạnh, nhưng lần này lại nổi trận lôi đình hơn hẳn các lần trước, cho dù nghe nói Hoàng thượng sốt cao không hạ, cũng không chịu bỏ mặt mũi thực hiện nghĩa vụ nhân thần, đến thăm một lần.

https://thuviensach.vn

Nếu như nói Thái phó nổi giận thực sự, muốn khiến Hoàng đế nếm chút mùi đau khổ, thì lại không giống.

Mấy ngày trước, Thái phó nghe nói Hoàng đế ăn uống không tốt, gầy mất một vòng, đột nhiên lại nổi lên ý định tản bộ, đi vòng quanh tẩm cung Hoàng đế nửa ngày, lại mây đen giăng đầy mặt xuất cung.

Hôm sau trở về, liền phái người từ trong phủ đưa tới hậu lễ mấy cây tuyết sâm trăm năm mà Bắc quốc cống ý hiến tặng Thái phó, bảo ông lấy danh nghĩa nội thị giám đưa vào trong cung Hoàng đế, cũng không cho phép lắm lời nói ra tâm ý này vốn là của Thái phó.

Nguyễn công công thở dài một hơi: Aiz, Thái phó đi nước cờ lung tung này, thứ cho ông tài sơ học thiển nhìn không thấu mà!

Chỉ có điều chuyện phải quan tâm còn quá nhiều. Này nhé, quốc khố đầy tràn rồi, đám lão thần trung tâm kia cũng bắt đầu rục rịch như cây cối đâm chồi nảy lộc sau cơn mưa.

Tiểu Hoàng đế đã sắp mười sáu, đến tuổi tuyển phi đại hôn rồi, thế nhưng thí sinh cho vị trí chánh cung vẫn còn chưa thấy manh mối, đến khi xác định được thí sinh cho vị trí Hoàng hậu ấy thì phải để ma ma giáo dưỡng trong cung chỉ dạy tối thiểu một năm mới có thể nhập cung thành hôn với Hoàng đế.

Hôn sự của Hoàng đế, thực đúng là hơi gấp nhỉ!

Thực ra không phải là chủ quản hộ bộ thuộc bộ phận tuyển chọn bại hoại không làm tròn trách nhiệm, mà là trong hoàng cung vốn dĩ thiếu một thái hậu, không có trưởng bối hoàng gia chủ quản. Vả lại chư vị đại thần đều biết rõ trong lòng, Hoàng đế chẳng những là một thiên tàn, mà sẽ còn là một phế đế trốn không thoát, có thiên kim của vị đại thần nào nghĩ quẩn đến nỗi muốn tiến cung bồi tên thái giám Hoàng đế tự tìm đường chết đây?

Cái vị đề nghị Hoàng đế đại hôn, cam đoan sẽ bị nước miếng của văn võ bá quan toàn triều dìm chết.

https://thuviensach.vn

Ấy vậy mà lại thật sự có người chui vào con đường không lối thoát này. Vốn bị lệnh cưỡng chế ở nhà Ngô đại hủ nho, Ngô các lão nhàn rỗi không có chuyện gì làm, ở trong nhà kìm nén rặn ra bản tấu chương ý thơ dào dạt, khẩn cầu Thái phó lo liệu chung thân đại sự cho Hoàng đế.

Cái loại tấu chương ăn no rửng mỡ này, Thái phó vẫn lười xem, luôn ném thẳng vào sọt tre được chờ mang ra ngoài nhóm lửa đặt dưới chân bàn. Thế nhưng ngày hôm ấy, vừa mới ném vào, lại dùng ngón tay dài nhón lấy ra từ trong sọt tre, nhìn lại lần nữa, sau đó gọi hộ bộ thị lang tới, bảo ông ta kiểm tra những tiểu thư vừa đủ tuổi của các phủ, chuẩn bị thay Hoàng thượng tuyển chọn tam cung lục viện.

Hộ bộ nhận được ý chỉ của Thái phó, tự nhiên trong lòng thông suốt, phấn chấn tinh thần thu thập sinh thần bát tự của tiểu thư các phủ, lại còn mang cả họa sư đến các phủ để vẽ chân dung.

Khi ấy Thái phó dặn dò rất tỉ mỉ: Những cái khác không tính, chỉ riêng bức họa chân dung thì nhất định phải vẽ ra đúng dung mạo vóc dáng, nếu họa sư nào dám tham tiền không muốn kéo dài tuổi thọ, vẽ một mỹ nhân như Chiêu Quân mà lại thành xấu xí không ai dám nhìn, vậy thì cả nhà tự đóng gói đi pháp trường tiễn đầu là vừa!

Đám họa sư sau khi được ân cần chỉ bảo, cũng biết Thái phó là nhân vật như thế nào, đều bị dọa sợ, đến nỗi, mặc cho túi thưởng của quan lớn các phủ có nhiều bạc hơn nữa, cầu xin vẽ nữ nhi nhà mình xấu đi một chút, thì mọi người cũng đều xem tiền tài như rác rưởi.

Trong lúc nhất thời, trong phủ nha nhà ai có thiên kim mỹ mạo thì đều khóc than không ngừng, mắng đến miệng khô lưỡi đắng gia phả ba đời của kẻ gây chuyện Ngô các lão.

Vài ngày sau, bức họa chân dung được trình đến chỗ Thái phó.

Thái phó là người đã quen nạp thiếp thất, ánh mắt chọn nữ nhân cũng có nét độc đáo riêng. Nguyễn công công cầm đèn đứng ở một bên, nhìn những bức họa Thái phó chọn ra, thế nhưng càng nhìn thì lại càng thấy không bình thường, mí mắt giật liên hồi.

https://thuviensach.vn

Ai ya! Đây là những thiên kim trong phủ nào thế, không phải trên mặt có nốt ruồi đen lớn như vết mực thì chính là vòng eo thô to như cổ thụ trăm năm.

Mỹ nhân thiên tiên cũng có rất nhiều, nhưng Vệ Lãnh Hầu đại nhân lại làm như không thấy, chẳng chút thương hương tiếc ngọc, thô lỗ vứt qua một bên.

Cuối cùng, sau một hồi cân nhắc, rốt cuộc lựa ra bốn bức họa tiểu thư xấu đến kinh thiên động địa, lại triệu đến mấy vị họa sư đã vẽ ra hỏi: “Mấy bức họa này là thật?”

Đám họa sư vội vàng quỳ xuống đất thành khẩn thưa, mấy bức này thực ra đã châm chước lắm rồi, chứ mấy vị thiên kim kia thực sự còn xấu hơn cả trong tranh nữa. Các họa sư tuyệt đối cẩn tuân lời dạy bảo của Thái phó, tuyệt không dám vẽ mỹ nhân xấu đi nửa phần.

Thái phó hài lòng, sau khi bảo các họa sư lui ra liền nói với Nguyễn công công: “Ngày mai ngươi trình những bức họa này cho hoàng thượng xem. Thánh thượng cũng đã đến tuổi nên có giai nhân làm bạn, hợp tấu cầm sắt chi minh rồi. Xem xem ai hợp ý hắn, nhìn trúng người nào thì người đó sẽ là chính cung nương nương.”

Nguyễn công công cẩn thận nhận lấy mấy bức họa kia, than khổ trong bụng: Lúc trước chọn phi tử, đều là đẹp đến mỗi người một vẻ, nay chọn cho Hoàng thượng thì lại bị hoa mắt.

Ngược lại vị đại huyền tôn đệ tứ đáng thương của Hoàng tộc Đại Ngụy cũng có thể tiết kiệm không ít suy nghĩ, bốn bức họa nồng mùi mực này vừa nhìn thấy đã có thể chọc mù đôi mắt rồng.

Quả nhiên, khi những bức họa kia được trình đến trước mặt Hoàng đế, thánh thượng luôn mỉm cười hờ hững trừng to đôi mắt nhìn bức họa, nửa ngày cũng không khép lại được cái miệng nhỏ.

Niếp Thanh Lân cảm thấy, bản thân mình vẫn có chút thiếu suy xét, đã đánh giá thấp ngạo khí ngút trời trong lòng Thái phó. Vốn tưởng rằng lần

https://thuviensach.vn

nói chuyện trong noãn các khi đó, đã nhiều ngày yên ả không nổi phong ba trôi qua, hắn là trót lọt.

Không nghĩ tới Thái phó đại nhân lại ghi hận như thế, "Trung tâm như một" khắc ghi câu nói "Cùng ý trung nhân hợp tấu cầm sắt chi minh" của nàng, thoáng cái đã tìm ra nhiều muội muội để giải hận như thế.

Nếu như nàng thực sự là nam tử mà nói, cưới vợ phải cưới vợ hiền, dù dung mạo có hơi xấu thì thế nào? Vô Diệm chẳng phải là một hiền Hậu khó cầu, là một giai thoại cử án tề mi đó sao?

Nhưng trớ trêu thay nàng lại là thân nữ nhi nha, những tam cung lục viện chuẩn bị tiến cung này há chẳng phải là góa phụ sống thủ tiết sao?

Nhìn những bức họa "mỗi người một vẻ" kia, Niếp Thanh Lân không khỏi cảm thán trong lòng: Các muội muội à, trẫm biết các muội nóng lòng muốn gả, nhưng trẫm thực sự là lực bất tòng tâm! Sao có thể làm chậm trễ chuyện chung thân của các muội được?

Chương 21

Lúc dùng bữa sáng, An Xảo Nhi lại bưng tới một chén canh, Niếp Thanh Lân không chịu uống: "Canh này bổ quá, Trẫm mập lên rất nhiều rồi, nếu còn bồi bổ nữa, chỉ sợ người tinh mắt một chút là có thể nhìn ra nội tình mất."

An Xảo Nhi nghe thấy thế liền nhìn gương mặt tiểu chủ tử sau khi khỏi bệnh đã trở nên hồng hào đầy đặn hơn, không thể không thừa nhận tiểu chủ tử chỉ cần phúng phính lên một chút thì lập tức nhìn thuận mắt hơn trước kia nhiều.

Sau khi dặn dò An Xảo Nhi, Niếp Thanh Lân chỉ uống ba thìa canh thì không chịu uống nữa, tốc độ tăng thịt vẫn nên giảm đi mới tốt, bằng không thì ngực cứ trướng trướng, lại còn đau nhói nữa.

https://thuviensach.vn

Mặc dù không quá tình nguyện ra khỏi tẩm cung, thế nhưng "Đại lễ" của Thái phó đã tới, không ló mặt nói lời cảm tạ thì thất lễ rồi.

Đợi đến khi nghe nói Thái phó đã hạ triều, Niếp Thanh Lân liền đứng dậy đi tới thượng thư phòng.

Tiểu thái giám trông cửa nhìn thấy thân ảnh sáng ngời của tiểu Hoàng đế, khóe miệng hơi nhếch lên, sau khi thi lễ với Hoàng thượng thì nhỏ giọng bẩm: "Thái phó đại nhân đang ở trong thư phòng cùng Công bộ thị lang thương nghị chuyện quan trọng, Hoàng thượng có muốn lát nữa hẵng vào không ạ?"

Niếp Thanh Lân cẩn thận quan sát kỹ tiểu thái giám kia, cảm thấy người này mặt mũi thanh tú là kẻ trung hậu, không ngờ còn có thể mở miệng nhắc nhở người làm Hoàng đế bị khinh thường là nàng đây —— thư phòng hung hiểm.

Thư phòng tuy đã đóng cửa nhưng vẫn không ngăn được giọng nói nghiêm túc đầy phẫn nộ của Vệ Lãnh Hầu: "Sông đào phía tây bắc kinh thành đã bị sụt lở suốt một tháng trời, hàng hóa ngược xuôi nam bắc mắc kẹt đến nước chảy không lọt. Nếu trong vòng nửa tháng không thể khôi phục lại tuyến vận chuyển đường sông này, thì ngươi nên mang theo đám đồng liêu Công bộ của ngươi đến đó tự mình cõng hàng hóa qua sông đi!"

Không lâu sau, Công bộ thị lang bị chửi như con lừa mặt mày xám tro đi ra, phía sau lưng hơi hơi gồ lên như đang cõng vật nặng nghìn cân vậy.

Niếp Thanh Lân thấy mình ra khỏi tẩm cung đúng là không xem hoàng lịch, lúc này mà vào thư phòng không nghi ngờ gì là tự tìm đường chết, liền muốn quay trở về, nào ngờ nam nhân trong thư phòng bỗng cất cao giọng hỏi: "Ai chờ ở ngoài thư phòng thế?"

Tiểu thái giám vội vàng bẩm báo: "Là hoàng thượng vừa rồi sợ quấy rầy Thái phó nên đã đứng chờ ngoài cửa ạ."

Niếp Thanh Lân thở dài một tiếng, Hoàng thượng ở ngoài thư phòng chờ đại thần triệu kiến, nàng xem như là đã mở ra một trang mới cho lịch sử triều Đại Ngụy rồi.

https://thuviensach.vn

Tiểu thái giám bẩm báo xong, trong thư phòng yên lặng một hồi. Niếp Thanh Lân hối hận ban nãy không quyết đoán kịp thời xoay người rời đi. Đương lúc mọi người ở bên ngoài lúng túng thay cho tiểu Hoàng đế, thì nam nhân trong thư phòng cuối cùng cũng mở miệng: “Thỉnh hoàng thượng vào đi.”

Niếp Thanh Lân bước vào thư phòng, phát hiện Thái phó đại nhân đã lâu không gặp đang ngồi ngay ngắn đằng sau thư trác, chẳng thèm liếc mắt nhìn Hoàng đế lấy một cái.

Niếp Thanh Lân hắng giọng, cười nói: “Trẫm đã lâu không có tới thư phòng học tập cùng Thái phó, còn xin Thái phó thứ lỗi.”

Hoàng đế đã mở kim khẩu trước, ấy vậy mà Thái phó lại làm như không nghe thấy, đến cả mí mắt cũng chẳng thèm nâng lên.

Niếp Thanh Lân lúc này mới sâu sắc lĩnh hội được, mấy ngày nay Thái phó đã ngâm lửa giận đến cỡ nào.

Cho dù bản thân là một Hoàng đế sa cơ, thế nhưng mặt mũi tổ tiên Đại Ngụy thì vẫn phải bảo vệ. Chẳng biết tên Thái phó này lát nữa sẽ vòng vèo vũ nhục bản thân như thế nào, cũng may là không vứt mặt mũi họ Niếp trước mặt cung nhân.

Hễ Vệ Lãnh Hầu ở tại thư phòng thì không muốn hạ nhân lưu lại hầu hạ, Niếp Thanh Lân liền xoay người bảo cung nhân đi theo vào phía sau mình: “Các ngươi lui xuống đứng chờ ngoài thư phòng đi.”

Đợi đến khi trong thư phòng chỉ còn lại quân thần hai người, Niếp Thanh Lân đi tới cạnh thư trác, ngồi xuống kế bên hắn, cũng không mở miệng. Thấy Thái phó đang phê tấu chương, liền giơ tay lấy đĩnh mực nằm trong nghiên, đổ thêm nước vào bắt đầu tỉ mỉ mài.

Đĩnh mực này là sản vật của huyện Ô thành Giang Nam, mặt ngoài là hoa văn kim long quấn quanh đĩnh mực, chứng tỏ đây là vật tiến cống cho Hoàng gia. Trong viên mực thượng đẳng xen lẫn một loại bột vàng đặc biệt, hễ gặp nước sẽ rất trơn bóng, khiến người mài mực gần như không dừng tay

https://thuviensach.vn

được. Không lâu sau, trong nghiên mực cực to đã là nước mực đầy tràn, suýt nữa thì sánh cả ra ngoài.

Vệ Lãnh Hầu sớm đã liệu trước được bé con phế vật này chắc chắn phải tìm đến mình, ngược lại hắn rất tò mò Hoàng đế sẽ phản kháng hắn, từ chối mấy vị "mỹ nhân" kia như thế nào.

Không nghĩ tới tiểu Hoàng đế lại giống như kẻ không có chuyện gì làm, sau khi vào phòng, nói xong lời xã giao, liền cầm đĩnh mực chơi đến quên trời đất.

Vệ Thái phó mặc dù không nhìn hoàng thượng, thế nhưng khóe mắt lại lia tới những ngón tay thon dài trắng ngần kia. Những ngón tay ấy nắm hờ lấy đĩnh mực nhẹ nhàng xoay tròn trên chiếc nghiên, thật giống như đang khéo léo chơi đùa nắn bóp trái tim người ta.

Mắt thấy mực nước sắp tràn cả ra ngoài, Vệ Lãnh Hầu mới lạnh lùng mở miệng: "Hoàng thượng mài nhiều thế này là muốn để vi thần uống sao?"

Niếp Thanh Lân cũng là rãnh rỗi buồn chán mới tìm chút việc để làm, chờ đến khi phục hồi lại tinh thần sau câu nói của Vệ hầu, mới phát hiện ra chuyện tốt mình gây ra, đĩnh mực trong tay cứ thế mà đã cụt đi một đoạn khá dài.

"Trẫm lại thất thần nữa rồi, thỉnh Thái phó chớ trách." Nói xong bèn cười áy náy với Thái phó.

Vệ Lãnh Hầu lúc này mới khẽ nâng mắt, nhìn tiểu Long Châu đã lâu không gặp.

... Đã lâu không gặp, hai gò má đầy đặn lên không ít, khuôn mặt càng thêm trắng mịn, đường nét gương mặt cũng toát lên vẻ yêu mị không che giấu nổi. Đến khi cười thì khuôn mặt nhỏ nhắn lớn cỡ bàn tay kia dường như đang phát sáng... Bản thân là nam tử, lại cứ kiều mị đến mức này, thực đúng là... vật xui xẻo.

Vệ hầu cảm thấy bản thân có hơi không mở mắt nổi, có phần tham lam nhìn chằm chằm vào khuôn mặt đang cười yểu điệu kia, lại chợt nhớ tới tình

https://thuviensach.vn

cảnh trong noãn các hôm ấy, ánh mắt dần chuyển lạnh.

“Vi thần nghe nói vài ngày trước thánh thượng không được khỏe, sao không nghỉ ngơi mà lại chạy tới thượng thư phòng này.”

Niếp Thanh Lân thu lại nụ cười, đoan chính đáp: “Thái phó ngày xử lý muôn vàn chính sự, lại trích thời gian rãnh rỗi ra để mắt đến chuyện hậu cung của Trẫm, Trẫm tới là để cảm tạ Thái phó.”

Vệ hầu bỏ tấu chương trong tay xuống, ngồi thẳng người hỏi: “Hoàng thượng vẫn còn chưa vừa lòng?”

Chỉ nghe thấy Long Châu trả lời: “Chỉ cần là Thái phó thay trẫm chọn lựa, nhất định sẽ là một Hoàng hậu hiền đức, chỉ là đưa tới mấy nữ tử như thế, trẫm nhất thời không biết chọn hay bỏ ai. Còn thỉnh Thái phó làm chủ, thay trẫm định đoạt.”

Đôi mày rậm của Vệ Lãnh Diêu tưởng chừng như dựng đứng lên rồi, một hồi lâu sau mới giận quá hóa cười: “Hoàng thượng thật tín nhiệm vi thần, đã vậy thì vi thần cả gan thay Hoàng thượng làm chủ đi.”

Tiểu Hoàng đế nghe được lời ấy, ngược lại thở phào nhẹ nhõm, bèn đứng dậy bảo: “Thái phó quốc sự bộn bề, Trẫm không quấy rầy nữa. Thái y sắp đến thỉnh mạch rồi, Trẫm hồi tẩm cung trước đây.” Dứt lời liền đứng dậy rời khỏi thư phòng.

Vệ Thái phó thực không ngờ tới Hoàng đế này đối với chuyện chung thân đại sự của bản thân không hề có câu oán hận nào. Cho dù là một tên nịnh thần nham hiểm bắt bẻ hơn nữa cũng không bới ra được khuyết điểm của Hoàng đế này, thực sự là một tên bù nhìn nói gì nghe nấy!

“Rắc”, bút lông trong tay Vệ Lãnh Hầu gãy thành hai đoạn. Trông thấy Định Quốc Hầu tức giận đến gương mặt tuấn tú trắng bệch cả ra, Nguyễn công công bưng trà vào bị dọa sợ đến mức sau khi đặt tách trà xuống liền vội vàng rón rén lủi ra ngoài.

Ôi, qua một thời gian nữa là sinh thần của tiểu Hoàng đế rồi, nhưng sao ông lại cứ có cảm giác dạo này tiểu Hoàng đế đã đủ lông cứng cáp rồi, muốn

https://thuviensach.vn

biến ngày sinh thành ngày giỗ thể nhỉ?

Đường thủy phía Tây kinh thành bị sụt lún đã là vấn đề tồn đọng từ lâu, cây cối hai bên bờ sông bị một toán dân tị nạn ùa vào các vùng lân cận kinh thành mấy năm trước chặt làm củi đốt. Đất đai mất đi cây cối không ngăn được, lại thêm trận mưa như trút nước lúc vừa chớm đông khiến đê điều hai bờ sông bị sụt lở, đất chảy vào lòng sông gây nên tắc nghẽn sông đào.

Mùa đông giá rét, hễ nơi nào nước cạn thì sẽ rất dễ kết thành băng, nếu hiện giờ mà mới bắt đầu khai thông thì thực sự là một công trình nhọc nhằn.

Mặc dù đã khiển trách Công bộ thị lang, nhưng còn phải ổn định lòng dân thương lái vãng lai nhằm bày tỏ triều đình coi trọng vấn đề này.

Lễ bộ xem xét an bài Hoàng đế thân chinh đến kênh đào, khẩn cầu trời xanh phù hộ, thủy trạch khai thông, ngoài ra còn có dụng ý Chân Long sẽ đè bẹp Thổ Long đang làm loạn.

Tiết hoa đăng đã gần kề, Lễ bộ tính ra ngày nào dương khí chính thịnh, thì Tiểu Hoàng đế sẽ xuất phát, chuẩn bị đi tới kênh đào dạo bộ vài vòng cho có lệ.

Chờ đến ngày tế đàn khấn trời bên bờ sông, Niếp Thanh Lân mới phát hiện Thái phó giám sát công trình, đúng lúc cũng ở đây, cũng có thể là ý tứ của Thái phó, vừa vặn cùng Hoàng đế cầu phúc, bày tỏ quân thần đồng tâm.

Bài văn khấn vái cầu phúc là do đại nho Hàn Lâm Viện dày công trau chuốt, đứng đọc oang oang trôi chảy, tình cảm dạt dào, cảm trời tạ đất, cho dù thật có Địa Long tác loạn, sau khi nghe xong bảo đảm cũng sẽ hổ thẹn trốn trong hang khóc đến chết mất thôi.

Thật vất vả mới diễn xong, Thái phó thay mặt Hoàng thượng đích thân triệu kiến vài thương nhân đại biểu, tỏ vẻ trấn an.

Niếp Thanh Lân nhàn rỗi ngồi trong loan giá, nhìn Thái phó hỏi thương nhân bị tổn thất bao nhiêu, lại chính mồm hứa hẹn triều đình sẽ phái binh mã bảo đảm an toàn nếu bọn họ vận chuyển hàng hóa vòng qua bằng đường bộ.

https://thuviensach.vn

Nhìn gương mặt bình dị gần gũi kia, cảm thấy hắn đúng thực là người chăm sóc thiên tử. Những thương nhân này, vào Nam ra Bắc, giao thiệp rộng rãi, sau khi nhìn thấy một mặt yêu nước thương dân này của Thái phó, phỏng chừng không lâu sau sẽ trở thành giai thoại hiền thần lưu truyền Đại Giang Nam Bắc.

Sau khi gặp gỡ xong xuôi đám thương nhân, Thái phó đi tới trước loan giá, nhìn Hoàng đế thản nhiên mở miệng: “Hoàng thượng hiếm lắm mới được ra ngoài, có muốn cùng vi thần cải trang đi xem thử bách tính trong các thôn gần đây hay không?

Niếp Thanh Lân có phần kinh ngạc, Thái phó vẫn luôn ngó lơ mình lại đột nhiên đưa ra yêu cầu như thế này, nhưng nếu Thái phó đã mở miệng, nàng đều không phản đối.

Bởi vì là xuất cung, cho nên An Xảo Nhi không tiện đi theo, nàng mang theo đều là tiểu thái giám hầu hạ. Cũng may mấy ngày nay quấn ngực đủ chặt, bên trong Long bào là áo khoác, lúc thay y phục cho dù là tiểu thái giám hầu hạ cũng không sợ bị nhìn ra sơ hở.

Chỉ trong chốc lát, tiểu Long Châu liền thay trang phục thành một tiểu công tử phấn điêu ngọc thế, còn Thái phó đại nhân vận thường phục, như là quý công tử trẻ tuổi nhà giàu.

Lúc lên xe ngựa, Niếp Thanh Lân mới lúng túng phát hiện, bản thân sẽ phải dùng chung một chiếc xe với Thái phó đại nhân. Thật có chút tiến thoái lưỡng nan, nhưng khi trông thấy vẻ mặt lạnh lùng, hơi lộ ra chút không kiên nhẫn thúc giục của Thái phó, không giống điệu bộ sẽ động tay động chân trên xe ngựa với nàng.

Đường đất vùng ngoại ô khó tránh khỏi xóc nảy, dù quanh xe ngựa đã được lót bông thật dầy, Niếp Thanh Lân vẫn bị xóc nảy đến ngã trái ngã phải, lúc chạy qua một hố đất, liền bị chúi đầu vào trong lòng Thái phó.

Nàng hốt hoảng ngẩng đầu, môi không cẩn thận lướt nhẹ qua môi Thái phó.

https://thuviensach.vn

Chỉ một thoáng như vậy, thậm chí không kịp cảm nhận sự mềm mại kèm theo chút lành lạnh kia...Cùng lúc đó, hai bàn tay đỡ lấy Niếp Thanh Lân đột nhiên dùng sức, siết hai tay hoàng thượng đến suýt gãy.

Thái phó vốn đang tĩnh tâm dưỡng khí muốn gạt đi mùi táo thơm ngát tràn ngập trong xe, đột nhiên thấy cái đầu của bé con chúi tới, đôi môi mềm mại cứ thế mà lướt qua môi hắn.

Chỉ trong một thoáng ấy, nơi non mềm thơm mát kia thật khiến người ta nhịn không được muốn ngậm vào, tiếp đó trong không gian chật hẹp trên xe ngựa, mới đem cái tươi non ấy từng chút từng chút một nuốt vào trong bụng...

Thế nhưng mặc cho con mãnh thú đang rít gào gầm gừ trong lòng, đôi môi mỏng của Thái phó đại nhân kiêu ngạo hơi hé ra, có chút chán ghét nhắc nhở: “Thỉnh hoàng thượng ngồi vững vàng chút, chớ để vi thần hiểu lầm thánh thượng muốn khinh bạc hạ thần...”

Chương 22

Rốt cuộc Niếp Thanh Lân tuổi vẫn còn nhỏ, chưa từng trải qua chuyện tình cảm nam nữ, sắc mặt khẽ ửng đỏ.

Thái phó cợt nhả nói, vẻ mặt cố tình tỏ ra nghiêm trang, nhưng thật ra lại làm cho người ta có cảm giác nam tử đẹp tựa thiên tiên này đã chiếm tiện nghi lại còn ra vẻ đạo mạo.

Suốt đoạn đường tiếp theo, tiểu Hoàng đế cố tựa thật sát vào trên thùng xe, một tay nắm chặt lấy khấu hoàn[1] được khảm ở thùng xe, cố gắng ổn định thân thể, tận lực tránh không để bản thân mắc tội sàm sỡ Thái phó.

(1) khấu hoàn: một loại vòng dây làm bằng kim loại.

Thật vất vả mới đến nơi, thật ra cũng chỉ là sông đào nằm trong một thôn xóm hoang vắng rách nát.

https://thuviensach.vn

Bọn họ hỏi đường tới thôn trang, thực ra là thôn của những lưu dân nằm gần kinh thành. Mấy năm trước Đại Ngụy gặp thiên tai không ngừng, khắp các quận huyện đều mất sạch, tiêu điều vạn dặm. Những lưu dân đều tranh đoạt đi đến những địa phương giàu có và đông đúc để sinh sống.

Nhưng đúng lúc khi tiên đế đi thuyền dạo chơi, thấy hai bên bờ sông đào ngoài kinh thành đều là các gia đình sống bằng lều bạt lộn xộn, quần áo của lưu dân không thể che hết thân thể, làm hỏng hứng thú dạo chơi. Sau khi hồi cung, giận tím mặt, trong một đêm lại đuổi hết lưu dân hai bên bờ sông đi, thậm chí người già, phụ nữ và trẻ con, bởi vì quan binh xô đẩy mà rơi xuống sông, tạo thành đại họa.

Mà nay Thái phó cầm quyền, ảnh hưởng của tình hình thiên tai chưa dứt, số lưu dân chỉ thấy tăng chưa thấy giảm, nhưng Thái phó không những không dẹp bỏ những nơi tập trung lưu dân mà ngược lại còn bố trí rất nhiều chúc đường(2) cứu tế nạn dân vượt qua trời đông giá rét..

(2) Chúc đường: Nhà phát cháo miễn phí.

Mà tiền làm chúc đường phần lớn là do các phú hộ ở kinh thành quyên tặng.

Lúc trước Thái phó một đường đảo chính, những người ngày thường chưa kết giao tình với Thái đều thật sự sợ hãi, khi Thái phó hơi đả động đến chuyện làm thiện đường(3), lập tức nhất hô bá ứng(4) quyên bạc. Thái phó ghi chép lại số bạc mà mỗi gia đình xuất ra, trên danh nghĩa thưởng cho các phú hộ này bảng hiệu, tất cả mọi người đều vui mừng, thi nhau xuất ra một đống tiền lớn để đổi lấy một tấm bảng hiệu, giống như một loại kim bài miễn tử.

(3) thiện đường: tổ chức từ thiện.

(4) Nhất hô bá ứng: vừa lên tiếng đã ủng hộ hàng loạt.

Cho nên lúc ấy tuy rằng Phiên vương giữ binh tự bảo vệ bản thân, trong lúc nhất thời không dâng lên cống nạp phải có hằng năm, nhưng gạo để nấu cơm phát cháo ở thiện đường thật ra chưa từng thiếu.

https://thuviensach.vn

Trong một chúc đường Thái phó ngầm hỏi bọn họ.

Người trong chúc đường chỉ coi bọn hắn là những quan lại quý nhân quyên góp tiền bạc, trong lúc nhàn rỗi đến xem một chút việc thiện mình làm, khách sáo một lúc, sau đó cũng không quan tâm đến bọn họ nữa.

Trên đất rất nhiều vũng bùn, lúc sắp vượt qua một vũng bùn lớn, Niếp Thanh Lân do dự có phải mình nên đi đường vòng hay không. Không nghĩ rằng, Thái phó đã vượt qua quay đầu lại nhìn nàng, lại quay trở lại, cánh tay dài duỗi ra, một tay đưa ra ôm nàng, sau đó coi Hoàng đế xuống giống như một con gà thả xuống, tiếp tục đi cũng không quay đầu lại nữa.

Vào lúc thả Long Châu xuống, Thái phó không vừa lòng chau mày, đứa bé này rất nhẹ...

Niếp Thanh Lân không kịp nói lời cảm tạ, thì Thái phó đại nhân đã đi xa, nàng chậm rãi đi tới, nhìn những nạn dân bên cạnh đói cũng không im lặng, nói với sai dịch hộ bộ "Tạ ơn Thái phó đại nhân... Tạ ơn Định Quốc hầu..."

Đây là tấm lòng của người dân, nhìn những người dân nhỏ bé tưởng như vô dụng, nhưng hối sa thành sơn[5].

(5) ngụ ý gom góp những điều nhỏ nhặt để tạo thành thứ lớn hơn, giống với tích tiểu thành đại, kiến tha lâu cũng đầy tổ.

Nàng không biết Vệ Lãnh Hầu bố trí việc này bao nhiêu lâu, nhưng cho dù lúc trước phụ hoàng không nghe gian thần xúi giục, có lòng muốn giết chết Vệ hầu, cũng sẽ không dễ dàng tha thứ cho quyền thần thiện tâm được lòng dân như thế này sống lâu?

Cái chết của phụ hoàng thật ra không hề oan ức, cho dù không chết dưới đao của Vệ hầu, thì sớm muộn có một ngày nào đó cũng sẽ bị những nạn dân lâm vào đường cùng này lật đổ triều chính xa hoa thối nát này….

Đây là lần đầu tiên Niếp Thanh Lân nhìn thấy cuộc sống của lưu dân, so với cuộc sống xa hoa trang nhã trong cung thật trái ngược quá lớn, trong lúc nhất thời nội tâm xác thực bị dao động.

https://thuviensach.vn

Cuối cùng, nàng không khỏi thở dài một tiếng.

Thái phó đi ở bên cạnh nàng, làm như vô tình nhìn nàng một cái, hỏi:”Hoàng... Vì sao công tử thở dài?”

Niếp Thanh Lân nhìn một người già đã bị mù một mắt cách đó không xa, đang vuốt ve đứa cháu bị bệnh nằm trong lòng, thấp giọng thanh u(6) nói: “Ta... Là thở dài thay Thái phó, không được hưởng thụ những chuyện vui vẻ, đã phải gánh lấy gánh nặng đầy vai này... Vốn dĩ là phụ hoàng phải xin lỗi lê dân thiên hạ này...”

(6) thanh u: đẹp và tĩnh mịch.

Nói xong liền đột nhiên tỉnh lại, sao lại đem những lời trong lòng nói ra? Vội vàng nhìn trộm sắc mặt Thái phó, phát hiện nam nhân kia đang dùng ánh mắt phức tạp nhìn mình.

Từ trận cung biến đó, trừ thân tín của mình ra, các đại thần người nào không phải trước mặt thì xu nịnh, sau lưng thì âm thầm phỉ nhổ hắn một câu loạn thần tặc tử?

Nếu không phải tình thế bất đắc dĩ, người đời còn tưởng hắn nguyện ý tiếp nhận cái giang sơn đã bị hôn quân tàn phá này!

Hôm nay, đột nhiên nảy ra ý tưởng đem bé con này đi tham quan đời sống lưu dân, nhưng đến tột cùng là vì cái gì, chính hắn cũng không nói rõ được, hiện tại bị giọng nói khàn khàn mềm mại kia một lời vạch trần.

Thì ra chính là câu này “Nếu không phải tình thế bất đắc dĩ”.

Thái phó vẫn khó có thể quên được lần đó đứa nhỏ kia rõ ràng biết mình động tình nên có ý định cởi y phục hắn, lại có thể thốt lên lời nói tuyệt tình tuyệt nghĩa, một câu cắt đứt.

Những lúc rảnh rỗi, thì suy nghĩ đơn giản một chút, nhưng ngay lập tức lại suy nghĩ cẩn thận, phụ hoàng đầu óc mê muội không rõ phải trái của tiểu Hoàng đế kia là do mình một đao chém xuống, nước mất nhà tan huyết hải thâm cừu này, một thiếu niên gầy yếu phải thế nào mới không khúc mắc mà bỏ qua.

https://thuviensach.vn

Mình vốn là người gây ra tội nghiệt, hiện tại đương nhiên phải lãnh hậu quả...

Vốn Vệ hầu cũng không trông cậy vào Long Châu có thể nói ra sự đồng tình với mình, không nghĩ tới tiểu Long Châu luôn luôn được cưng chiều trong cung, lúc này khi ngửi thấy mùi hôi khó chịu từ thôn lưu dân, chẳng những không lộ vẻ ghét bỏ, ngược lại trong mắt lại lộ ra sự đồng tình, vẻ mặt tựa hồ có chút đăm chiêu không giống như giả vờ.

Lời này, từ trong miệng con của hôn quân phát ra, thật sự có chút châm chọc! Đứa con này của Ngụy Minh đế, nếu sinh ra trong thời bình, có lẽ sẽ là một quân vương tốt có tấm lòng từ bi, đáng tiếc...

"Hai người trẻ tuổi kia lại đây, coi như có duyên với lão hủ, xem tướng cho nhị vị một chút, thế nào?"

Nói chuyện là một đạo sĩ xanh xao vàng vọt đang cầm cái cờ hiệu xem bói, bộ râu cáu bẩn đến mức không phất phơ nổi, nhìn không ra có chút đạo cốt tiên phong(7) nào, hai mắt đục ngầu một mảnh.

(7) đạo cốt tiên phong: chỉ những người có khí chất tiên nhân.

Vừa nhìn đã biết đây là loại thầy bói hành tẩu giang hồ, có lẽ muốn trộn lẫn với đám lưu dân này để xin chút cháo, nhưng khi ông ta nhìn thấy nơi thâm sơn cùng cốc này có phú quý công tử đi qua, lập tức mời chào kiếm chút bạc

Thái phó đại nhân bình dị gần gũi cũng chia nhiều trường hợp, sao có thể để ý tới đạo sĩ thôn quê này.

Không nghĩ tới lão đạo sĩ kia bị thị vệ đuổi vốn muốn xoay người rời đi, nhưng sau khi ngước mắt nhìn thấy khuôn mặt Thái phó, mờ mịt trong mắt đột nhiên chợt lóe lên tia sáng, đi tới vài bước, liền bị thị vệ tùy tùng đi bên cạnh ngăn lại, nhưng ông ta tự nói như cũ: "Lão hủ không nhìn lầm chứ, trên đời này lại có một tướng tinh dị thường như lời sư phụ lão đã nói... Trên trán các hạ có phản cốt, có một bộ mắt phượng tướng rồng, đây là... Đây là Chân Long Thiên Tử sắp xoay chuyển trời đất đây mà..." Nói đến chỗ này, ông già cố ý đè thấp thanh âm, bày ra dàng vẻ thần bí.

https://thuviensach.vn

Thái phó vốn không muốn để ý tới, nghe người này nói vậy, gần như chạm trúng chân tâm, bước chân chậm lại, có chút giễu cợt nói: “A, miệng lão thật ngọt, vậy cũng mời nhìn qua xá đệ một chút, số mệnh của hắn là gì?”

Ông lão kia kích động lại nhìn nhìn khuôn mặt trăm năm khó gặp của Vệ Lãnh Hầu, lúc này mới thay đổi quay đầu lại nhìn Niếp Thanh Lân, nhưng vừa nhìn sang thì liền sửng sốt: “Đây... Không phải là tiểu thư cải trang sao?”

Niếp Thanh Lân thầm nghĩ: Ánh mắt đạo sĩ này đúng là quá tinh, nhưng trên mặt thần sắc không hề biến đổi, nói giọng khàn khàn: “Lão nhân gia không phải là người đầu tiên nói bản công tử là nữ, cẩn thận da của ông, là không muốn được thưởng bạc sao?”

Trên người Niếp Thanh Lân là khí thế quý phái cao sang được nuôi dưỡng hơn mười năm trong chốn cung đình, hơn nữa đóng giả nam nhân đã lâu, nên trưng ra tư thế cũng khá là bình thản.

Ông già kia thấy sắc mặt nàng vẫn bình thường, hơi giận hơn, thầm nghĩ tiểu tử này tuổi nhỏ khó phân biệt nam nữ, vội vàng nói mình mắt mờ, nói xin lỗi xong, ông ta nhìn kỹ khuôn mặt tiểu công tử, nửa ngày cũng không nói gì.

Thái phó thấy ông ta một mình là bộ làm tịch thừa nước đục thả câu, liền ý bảo thị vệ thưởng cho ông ta một thỏi bạc:”Nói đi, nếu không chúng ta sẽ thu bạc lại.”

Đạo sĩ kia nói: “Thuở nhỏ lão hủ đã bái giang hồ thần tóan – quỷ toán tử làm sư phụ, được sư phụ chỉ dạy sơ qua, nhưng vẫn cẩn thận vâng theo lời sư phó dạy, dù nghèo túng thế nào cũng không nói dối gạt người, điều lão hủ muốn nói chính là lời thật, có thể hai vị sẽ không thích nghe...”

Niếp Thanh Lân thấy đạo sĩ giả thần giả quỷ cũng rất thú vị, chỉ nghĩ đây là do Thái phó cố tình sắp xếp, bắt chước Trần Thắng Ngô Nghiễm[8] “Cất giữ trong bụng cá”, bịa đặt ra cái gọi là thuận theo thiên mệnh (ý trời), thừa cơ hội tuyên truyền huyền thoại chân mệnh đế vương truyền đến dân

https://thuviensach.vn

gian, liền cười nói:”Cứ nói đừng ngại, bản công tử và... gia huynh tuyệt đối sẽ không làm khó dễ ông.”

(8) Trần Thắng Ngô Nghiễm: Nói về cuộc khởi nghĩa của Trần Thắng Ngô Nghiễm, vì muốn lấy được lòng quân, vì thế liền dùng chu sa viết lên tấm lụa ba chưa “Trần Thắng Vương”, đem đặt ở trong bụng cá. Khi binh lính mua cá về nấu ăn, sẽ phát hiện văn tự trong bụng cá.

Hiện tại thường để chỉ cách truyền đạt tin tức.

Lão đạo sĩ nghe được lời ấy, mới phấn chấn vuốt râu nói: “Tuy rằng tiểu công tử có gương mặt thanh tú, nhưng số đoản mệnh... Chỉ sợ là chưa trưởng thành liền qua đời!”

“Lớn mật!” Lời lão đạo sĩ còn chưa dứt, Thái phó bên cạnh đột nhiên nổi giận, thị vệ nghe được Thái phó tức giận, đã sớm một cước đạp đạo sĩ kia ngã xuống đất.

Trong lòng Niếp Thanh Lân nói vì sao hôm nay Thái phó lại diễn nhập tâm như thế, hơn nữa lão nhân kia thật quá đáng thương, vội vàng hoà giải nói: “Quên đi, chỉ là nông dân thôn quê lừa gạt thôi, Thái... Đại ca ngài làm gì phải tức giận, chúng ta đi thôi.”

Thái phó hừ lạnh một tiếng, không nhìn về phía lão nhân đang rên rỉ ngã dưới đất, cũng không để ý tới Niếp Thanh Lân, một mình bước rất nhanh lên xe ngựa rời khỏi thôn.

Niếp Thanh Lân không biết Thái phó đã chuẩn bị những tiết mục gì trên đường đi, sợ phối hợp không tốt, làm cho trong lòng Thái phó không vui, cũng chạy nhanh đi theo ra khỏi thôn.

Lão đạo sĩ đáng thương, ôm bạc ngã trên mặt đất thật lâu cũng không đứng lên được.

Có đại thẩm đi ngang qua thấy dáng vẻ ông ta đáng thương, bất đắc dĩ đỡ ông ta dậy, lão đạo sĩ còn thì thào không ngớt nói: “Nói không sao, sao lại ra tay đả thương người...”

https://thuviensach.vn

Đại thẩm mới vừa rồi ở bên cạnh nghe được rõ ràng: “Lão đạo sĩ này, vậy mà đòi đi khắp nơi xem mệnh? Hai vị công tử mới xem lúc nãy một thân quý khí, ông lại nói bậy là người ta đoản mệnh, may mà người ta tốt tính, còn cho ông bạc, đổi lại là người

“Ai u, lão hủ chỉ tuân theo lời sư phó dạy bảo, không dám nói lời dối gạt người mới rơi vào tình cảnh thế này... Ai u, ai, nhưng... Đáng tiếc tiểu công tử nhã nhặn kia, cố tình lại là con trai, số đoản mệnh!”

Đại thẩm cười nói tiếp:”Nếu là con gái thì phải sao?”

Vừa hỏi như vậy, lão đạo sĩ tinh thần tỉnh táo:”Nếu là tiểu thư, thì... Thì số mệnh rất tốt! Mình long đầu phượng, xứng với quân vương, cả đời được nuông chiều... Nhưng lại không hề giống với tướng mệnh là Mẫu nghi thiên hạ, rốt cuộc đây là Long Tê Phượng Sào[9], hay là Phượng Nhập Long Cung... Quái tướng! Quái tướng[10]”

(10) Quái tướng: tướng kỳ lạ

(9) Long tê phượng sào, hay phượng nhập long cung: Rồng nhập vào ổ phượng hay phượng nhập cung rồng: ý câu này của ông ta là không hiểu tướng Niếp Thanh Lân nếu là nữ thì là nữ vương rơi vào cung rồng, hay là nam thì là nam rơi vào ổ phượng, nói chung là có tướng làm vua, dù là nam hay nữ, nên ông ta mới nói quái tướng.

Chương 23

Thái phó không biết rằng lão nhân kia oán thầm, hắn chỉ biết là, một câu “Tướng đoản mệnh” kia nghe rất chói tai. Nhưng không biết lão nhân kia có phải thật sự có chút bản lãnh hay không, hắn mơ hồ cảm thấy câu nói kia có chút đúng.

Nhưng không phải là tướng đoản mệnh sao? Đợi đến ngày mình lật đổ triều cương, chẳng lẽ thật sự là lúc đứa trẻ kia mất mạng?

https://thuviensach.vn

Nghĩ đến hai tay mình nhuốm máu của đứa trẻ kia, Thái phó cảm thấy có một loại cảm xúc xa lạ đang nổi lên trong lòng.

Trên đường hồi cung, Thái phó cũng không có lên xe ngựa, mà túm lấy tuấn mã của một thị vệ, một đường đi ở phía trước xe ngựa. Trên đường xóc nảy khỏi nói, trong xe ít đi một nam nhân, rốt cuộc tiểu Hoàng đế có thể thoải mái ngã tới ngã lui.

Chạy một hồi, Thái phó chậm rãi thả chậm tốc độ, nghĩ tới Vệ Lãnh Hầu hắn, đường đường là Thái phó nước Đại Ngụy, hùng bá trong triều đình, nếu muốn lưu lại tính mạng của một đứa trẻ, thì có Diêm Vương nào dám lấy đi tính mạng của hắn chứ?

Nhưng ngược lại Long Châu tử kia cũng không chịu thua kém, mới vừa rồi khi ôm hắn qua vũng bùn thì phát hiện cân nặng của hắn cũng không tăng bao nhiêu, trước kia bị sốt đã muốn mất nửa tính mạng, chắc phải cẩn thận tẩm bổ một chút mới được...

Ngày thứ hai sau khi hồi cung, Niếp Thanh Lân đang ngủ say, đột nhiên bên ngoài tẩm cung tiếng người nói thật thấp, Niếp Thanh Lân miễn cưỡng thức dậy. Vừa hỏi mới biết phủ nội vụ lại đưa thuốc bổ đến.

Lần này lại là một đống nhân sâm trăm tuổi giống như cải trắng mùa thu, đã được chế biến tại huyện Đông A xếp thành những chồng thật cao. Còn có một ít loại thuốc bổ quý giá không biết tên không biết được xếp trong các hộp to nhỏ khác nhau, An Xảo Nhi hỏi nội thị giám những thứ này là cái gì. Nội thị giám thành thật trả lời đây là chỉ dụ của Thái phó, để Hoàng thượng bồi bổ thân thể...

Niếp Thanh Lân âm thầm rầu rĩ nhìn đống thuốc bổ này, cảm thấy Thái phó đại nhân đúng là giết người không thấy máu!

Mấy ngày nay cổng kinh thành rất náo nhiệt, lễ hội đèn lồng sắp đến, các lộ Phiên vương và gia quyến của các quan to trong triều cũng đều vào kinh, cho nên cửa thành thường có rất nhiều đoàn xe xa hoa ra vào.

Lễ bộ nghĩ rằng lúc trước An Tây Vương dẫn đầu kháng lệnh, lần này gia quyến vào kinh chắc không nhiều lắm, nên cũng chuẩn bị đơn giản một

https://thuviensach.vn

chút. Không nghĩ rằng đến lúc mặt trời lặn, ngay cả người đã lâu không vào kinh Lão Phiên Vương đã 80 tuổi cũng dẫn con cháu tới..

Trong lúc nhất thời có nhiều khách quý như vậy, liền trở tay không kịp, vội sai hạ nhân gấp rút chuẩn bị thêm.

Ngày lễ hội đèn lồng, con đường dài mười dặm treo đầy các loại đèn lồng đủ màu. Ngự Hoa Viên trong cung cũng giăng đèn kết hoa, sáng sớm đã có thái giám đưa đến cho Hoàng đế một cái mê đăng(1) được cắt dán rất đẹp, để cho Hoàng đế viết đố đèn(2), hắn và gia quyến Hoàng tộc treo đố đèn trên hành lang dài trong Ngự Hoa Viên, cùng mọi người dạo chơi ngắm cảnh.

(1) mê đăng: đèn lồng quạt.

(2) đố đèn: một trò chơi truyền thống của TQ, các câu đố dán trên lồng đèn, treo trên dây hoặc dán trên tường.

Niếp Thanh Lân cầm bút lên nghĩ nghĩ, xoay cổ tay, viết vài chữ sau đó nói tốt. Bởi vì người có thể giải được đố đèn sẽ được ban thưởng, Niếp Thanh Lân lại nghĩ, viết trên lạc khoản(3) một cái tên giả - Hiên Thụy.

(3) lạc khoản: chỗ để ghi tên.

Không thể trách nàng keo kiệt, phải biết rằng từ trước đến nay nàng có thể coi là Hoàng đế Đại Ngụy keo kiệt nhất, tuy rằng phủ nội thị phủ sớm đã đưa hồng bao ban thưởng tới, nhưng nếu người giải được đố đèn là người có thân phận cao quý, nhưng mình lại không thể lấy ra được thứ gì đó quý giá, vậy chẳng phải là mua vui miễn phí cho thiên hạ sao? Vẫn là khiêm tốn một chút thì tốt hơn.

Viết xong, nàng liền bảo tiểu thái giám đi hong khô vết mực trong lồng đèn.

Lúc này, An Xảo Nhi cũng đã chuẩn bị tốt trang phục và đạo cụ. Bởi vì là yến tiệc hoàng tộc, cho nên cũng chỉ cần chuẩn bị thường phục. Cả người là gấm vóc thượng hạng màu vàng phía trên thêu hình một con chồn bằng

https://thuviensach.vn

nhung. Kết hợp với kim quan màu vàng được khảm minh châu, trông cũng khá ngọc thụ lâm phong.

Từ sáng sớm, các nhóm gia quyến đã bắt đầu tiến cung, các nơi gia quyến nhóm mà bắt đầu tiến cung, ngọ yến được tổ chức ở điện Thái Nhân.

Bởi vì là yến tiệc gia đình nên Thái phó đại nhân không tham dự, làm cho một đám đường tỷ muội trang điểm lộng lẫy của Niếp Thanh Lân rất thất vọng.

Không biết đã lần thứ mấy hoàng tẩu quanh co lòng vòng hỏi Thái phó có tiến cung hay không, Niếp Thanh Lân rất muốn nói thẳng rằng, Thái phó đại nhân cũng có rất nhiều thiếp thất thân thích lui tới trong nhà, có khi so với Hoàng đế là nàng còn phiền phức hơn, thật sự là không thể phân thân là chuyện bình thường đến nhường nào.

Sau khi dùng xong ngọ thiện, buổi chiều là thời gian dùng để dạo chơi, khắp nơi trong Ngự Hoa viên đều đặt các bồn lửa ấm áp, cho nên tuy là ở bên ngoài, nhưng cũng không hề cảm thấy lạnh. Bởi vì có rất nhiều gia quyến hoàng tộc, hoàng tử và tiểu công chúa, nên các hoạt động được sắp xếp vô cùng mới mẻ độc đáo, bẫy vòng, ném đũa vào bình, phía trên sân khấu các phần tạp kỹ đang được trình diễn, đều phải làm cho các vị thân thích xem như ở nhà.

Lẽ ra nhân vật chính của bữa tiệc này là Hoàng đế, nhưng lễ hội đèn lồng năm nay, Hoàng đế lại bị lạnh nhạt. Sau khi trả lời Thái phó đại nhân sẽ không tới, liền không có người nào quay lại nói chuyện với nàng nữa.

Ngược lại con của Bình Xuyên Vương, tiểu hoàng thúc Niếp Trung hồn nhiên ngây thơ, bởi vì trước đây đã từng chơi đùa ở tẩm cung của tiểu Hoàng đế, nên chủ động chạy đến gần Hoàng đế, líu ríu kể lại những phần tình diễn kỳ lạ mình vừa được xem.

Cuối cùng cũng đến lúc đèn hoa rực rỡ, toàn bộ lồng đèn trong cung đều được cung nhâ thắp sáng, rốt cuộc ngọn đèn cao hơn 20 trượng kia cũng phát sáng. Khi ngọn đèn được thắp sáng, mặc dù những người trong hoàng

https://thuviensach.vn

thất không phải lần đầu tiên nhìn thấy ngọn đèn cao như thế, cũng không nhịn được oa một tiếng.

Lúc hoàng cung được ánh sáng bảy màu chiếu sáng, thì Vệ Thái phó lặng lẽ vào cung.

Hôm nay phủ Thái phó rất náo nhiệt. Cánh cửa dày cộm thiếu chút nữa bị mọi người ùn ùn kéo tới làm đổ, thiếp thân trong nhà cũng ăn mặc trang điểm lộng lẫy, muốn làm cho Thái phó lạnh nhạt các nàng đã lâu được vui vẻ.

Được một đám người xinh đẹp mê người vây quanh, vậy mà Thái phó không có một chút hứng thú nào.

Hắn là một thiếu niên tuổi trẻ tài cao, năm đó mới mười tám tuổi liền đỗ Trạng Nguyên, nhất cử thành danh. Nay tính ra đã 28 tuổi, suốt mười năm làm quan, hắn từng bước từng củng cố địa vị trong triều Đại Ngụy, đứng ngang hàng với thiên tử, đây là điều mà bất kỳ nam nhân nào cũng thèm muốn nhưng không có cơ hội, nhưng đây không phải vị trí cao nhất, đợi đến lúc hắn đứng ở vị trí tối cao, thì người như thế nào mới xứng đứng bên cạnh làm bạn với hắn đây?

Không biết vì sao, hắn lại nghĩ tới khuôn mặt nhỏ nhắn trầm tĩnh rực rỡ kia. Không khỏi cảm thấy buồn cười, bất luận người nào cũng có thể, nhưng tuyệt đối không thể là hắn.

Thái phó không phải không rõ ràng: Bản thân mình có ý định muốn quyến rũ đứa trẻ kia, là thuộc loại không thể vượt qua khỏi mặt bàn[(4)], chỉ có những lúc rảnh rỗi, mới lấy ra một mình thưởng thức mà thôi, huống chi là hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình, ngược lại thay hắn suy xét giảm trừ các rắc rối phiền toái, hiện nay mặc dù loạn Phiên vương đã tạm thời được khống chế, nhưng phía Nam thì người man di, phía bắc thì người Hung Nô, đây chẳng phải những chuyện hắn nên quan tâm sao? Không thể xem là thật sự, không thể xem là thật sự...

(4) ý nói vật đáng xấu hổ, không thể công khai trước ánh sáng.

https://thuviensach.vn

Sau khi uống rượu, bỗng nhiên Thái phó đại nhân tuổi trẻ tài cao lại cảm thấy phiền muộn, liền ngồi trên xe ngựa, đi vòng mấy vòng trong kinh thành, sau đó căn dặn hạ nhân lặng lẽ từ Cung Thiên Môn tiến vào cung.

Bởi vì lúc này này các nhóm gia quyến, quý nhân đầu đang nhìn ngọn đèn dẫn đầu được thắp sáng, nên trên hành lang dài ngoại trừ các thái giám trông coi thì yên tĩnh không một bóng người, trong lúc rãnh rỗi, Thái phó nhìn mọi người đang hào hứng treo đèn.

Đột nhiên một ngọn mê đăng thu hút sự chú ý của hắn, đó là một chiếc mê đăng được dán thành hình đầu mèo, trước đây hắn đã từng nhìn thấy trong tẩm cung của Hoàng đế, đứa trẻ kia nếu muốn nổi bật, không nên lấy quả cầu bằng nhung hình mèo mà mình yêu thích ra để làm khuôn mẫu, để cho thái giám làm ra một cái đèn đầu mèo giống như một con hổ được làm vụng về.

Thái phó đi đến gần, chỉ thấy trên những mê đăng kia là nét chữ thanh tú lộ ra mười phần lực đạo, như vậy khiến hắn cảm thấy có chút ngoài ý muốn, không nghĩ tới chữ của tiểu phế vật[5] kia không hề thua kém các bậc thầy thư pháp từ nhiều thập kỷ trước, chỉ là cái tên trên lạc khoản có chút lạ... Nghĩ nghĩ, liền vì sự keo kiệt của Long Châu tử kia mà cảm thấy buồn cười.

(5) tiểu phế vật: đồ bỏ đi

Sau đó xem đố đèn được viết trên mặt kia:

“Thiên địa trở cách lưỡng mang mang,

lệ tụ thành quang ký thương khung,

văn thanh nan mịch thân sau ảnh,

hỏa thụ ngân hoa nhất tràng không.”

Tạm dịch:

Trời xanh cách trở đôi bờ

Lệ rơi thành suối gửi nhờ trời xanh

https://thuviensach.vn

Tiếng đây, nhưng bóng người đâu thấy

Ngoảnh đầu nhìn lại chỉ hư không

Đáp án thật ra không khó đoán, nhưng sau mỗi một câu lại đều thể hiện sự bi thương, tự nhiên lại khiến Vệ Lãnh Hầu nhớ tới những câu mà thầy bói kia đã nói.

Hắn vươn cánh tay dài ra, tháo ngọn đèn lồng kia xuống, xách đến phía trước điện. Còn chưa đi tới trước điện, liền thấy một thân ảnh màu vàng cô đơn đứng trước cửa điện, ngước khuôn mặt nhỏ nhắn trơn bóng lên, say mê nhìn pháo hoa nổ đầy trời đang tản ra.

Thái phó nhẹ nhàng đi đến cửa điện, vẫy cánh tay để cho đám người An Xảo Nhi lui xuống, lẳng lặng đứng phía sau tiểu Hoàng đế.

Niếp Thanh Lân lại không hề biết gì, yên lặng nhìn pháo hoa nhiều màu đa dạng đầy trời, thở dài nói: "Xảo Nhi, vì sao thứ đẹp như vậy, đều thoáng qua rồi liền biến mất?"

Nói xong, không thấy Xảo Nhi trả lời, nàng xoay người lại, mới phát hiện thân ảnh cao lớn đứng phía sau, đúng là Thái phó đại nhân, nhất thời mỉm cười một chút: "Thái phó đại nhân, ngài... sao lại đến đây?"

Ánh sáng bầu trời lóe lên phản trên mặt nam nhân, càng làm cho ngũ quan của hắn trở nên sâu sắc, sáng chói không thấy rõ tia sáng lưu động trong cặp mắt phượng của hắn lúc này.

"Vi thần là tới đòi phần thưởng của Hoàng thượng." Nói xong tay hắn giơ giơ chiếc mê đăng đầu mèo.

Niếp Thanh Lân âm thầm kêu khổ, không nghĩ tới Thái phó đại nhân Yêu giao(6) đêm nay sẽ đột nhiên tiến cung, lại còn tìm được mê đăng của mình, thật đúng là vô cùng xui xẻo.

(6) Giao long yêu nghiệt: Biệt hiệu của Thái phó đại nhân, hình dạng khá giống rồng nhưng tính tình cực kì hung dữ ngang tàng bá đạo, sống trên biển hay sông lớn, thường gây sóng to lật đổ thuyền bè qua lại.

https://thuviensach.vn

Đơn độc một mình, Hoàng thượng chỉ có thể đem đôi tay nhỏ bé giao nhau giấu vào ống tay áo của mình, bất đắc dĩ cười nói: “Trong phủ Thái phó đại nhân chắc hẳn là không thiếu cái gì, không biết Thái phó muốn trẫm ban thưởng cái gì?”

Thái phó không trả lời, theo khói hoa tiêu tán, bóng tối trên mặt càng thêm dày đặc.

Đột nhiên hắn kéo thân thể Hoàng đế lại, một tay kéo nàng vào trong phòng, dựa vào ánh sáng bay lên không trung, hung hăng ngậm lấy đôi môi non mềm mà hắn khát vọng đã lâu, đem tiếng kinh hô đầy hương táo ngọt ngào của đứa trẻ toàn bộ đều nuốt vào...

Trong cung, tất cả mọi người đều đang đắm chìm trong ánh sáng tựa như các vì sao đầy trời, nên không hề phát hiện, trong lầu các cách đó không xa, một thân ảnh nhỏ bé run run đang bị một nam nhân cao lớn vây chặt giữa ngực và vách tường, chỉ có thể bị động nhận lấy lễ rửa tội môi lưỡi so với lửa còn nóng hơn này.

Cuối cùng nụ hôn khiến người ta hít thở không thông này cũng kết thúc, Niếp Thanh Lân khẽ thở gấp nghe thấy nam nhân trầm thấp nói bên ta mình: “Ngươi sẽ không giống như pháo hoa, thoáng qua rồi liền biến mất...”

Chương 24

An Xảo Nhi phát hiện, ngày đó Hoàng thượng và Thái phó đại nhân từ cổng chào đi xuống, mặc dù trên mặt vẫn là biểu tình bình thường, gần như không nhìn ra điều gì, nhưng nàng là người hiểu rõ chủ tử nhất, vẫn cảm thấy có chuyện gì đó đã xảy ra.

Như là, hiện tại Hoàng thượng giống như đang trốn tránh Thái phó đại nhân. Nhưng Thái phó lại như mèo con thấy thịt, trước ngày đó vẫn luôn lãnh đạm, nay lại thường xuyên chạy theo.

https://thuviensach.vn

Giống như hiện tại, sau khi Thái phó đại nhân lâm triều xong, lại coi như không có việc gì thong thả đi đến tẩm cung Hoàng đế, không phải để giám sát Hoàng thượng luyện chữ, cũng không phải đứng sau phê bình chữ viết không đủ lực, mà chỉ đứng phía sau Hoàng thương, bình thản mềm mỏng nói chuyện đại sự với Hoàng thượng.

An Xảo Nhi nhìn cũng thấy sốt ruột, nhưng không có biện pháp, chỉ có thể trơ mắt nhìn vẻ mặt không được tự nhiên của Hoàng thượng bị Thái phó ôm vào trong ngực.

Cuối cùng, Thái phó vung tay lên, đem các nàng đuổi ra ngoài, cũng không biết tiểu chủ tử ở bên trong sẽ bị hành hạ như thế nào...

“Thái phó đại nhân, trẫm mệt mỏi, cũng không nên trì hoãn thời gian của ngài nữa, thỉnh Thái phó đi thong thả.” Bị nam nhân vây chặt, Niếp Thanh Lân cảm thấy hít thở không thông, nói xong, nàng muốn đứng dậy. Nhưng đôi tay như sắt vẫn không dịch chuyển.

Vệ Lãnh Hầu nghe vậy khêu mày rậm:”Hoàng thượng đang đuổi vi thần?”

Niếp Thanh Lân làm thế nào cũng thoát khỏi đôi bàn tay to đang bám vào người mình, chỉ có thể miễn cưỡng làm cho thân thể tránh xa lồng ngực nóng rực rắn chắc kia, cắn cắn môi dưới cười khổ nói: “Thái phó đại nhân là trọng thần phụ chính, đi lại trong cung như chỗ không người, trẫm làm sao dám đuổi Thái phó chứ?”

Vệ Lãnh Hầu làm sao không nghe ra sự tức giận trong lời nói của Long Châu tử chứ, cười khẽ dán sát vào vành tai mềm mại của Hoàng đế nói: “Không biết miệng lưỡi của vi thần khi vào trong quấy phá như đi vào chỗ không người, Thánh Thượng có vừa lòng không?”

Niếp Thanh Lân bị câu hỏi này làm dỏ ửng cả mặt

Nàng không nghĩ rằng nam tử như tiên nhân này bình thường mặt lạnh cũng có lúc bá đạo vô lại như vậy.

https://thuviensach.vn

Nụ hôn trên cổng chào đêm hôm đó, quả thực làm cho người ta hít thở không thông, cuối cùng nàng cũng không thể làm được gì chỉ có thể để mặc cho đầu lưỡi của nam nhân kia tùy ý ra vào, cuối cùng bên trong miệng của mình toàn là hơi thở mang đầy mùi rượu mạnh mẽ của nam nhân kia...

Niếp Thanh Lân chưa từng có quan hệ thân mật như vậy với bất cứ người nào, bởi vì mình có bí mật, nên từ nhỏ vị Thập tứ hoàng tử này đã có thói quen giữ khoảng cách với người khác.

Những hoàng tử khác dù không được mẫu phi âu yếm, thì ít nhất cũng có bà vú ôn nhu làm bạn, nhưng từ khi nàng bắt đầu hiểu chuyện, cũng chưa từng được người khác âu yếm vuốt ve, hôn má...

Khi nam nhân kia mạnh mẽ hôn lên môi anh đào của mình, nàng cảm thấy mình bị xúc phạm nhiều hơn là cảm nhận nụ hôn nóng bỏng mãnh liệt.

Đêm đó sau khi trở lại trong cung, hiếm khi nàng lại bị mất ngủ. Vốn định như cũ, chỉ cho là Thái phó đại nhân say rượu, nên không nhắc lại chuyện quân thần bội lễ đêm hôm đó.

Nhưng có vẻ như Vệ Lãnh Hầu quyết tâm không để cho mọi chuyện nhẹ nhàng trôi qua như thế.

Trước đây Thái phó dùng thái độ lạnh lùng để đối đãi với mình nay đột nhiên lại thay đổi, từ nhỏ nàng đã quen với sự lạnh lùng nay lại tự nhiên trở nên ấm áp khiến nàng không biết phải làm như thế nào. Mà đã nhiều ngày nay, nam nhân này luôn đến những lúc không có ai ở đây, sau đó liền ôm nàng vào trong ngực, bữa bãi hôn môi, khí thế hung mãnh, như hận không thể cho nàng vào trong bụng.

Cho dù mình đã từng biểu lộ rất rõ ràng mình không phải Long Dương chi hảo[(1)], nhưng cũng không ngăn được Yêu giao kia tác quái. Nếu không phải cảm xúc khó chịu của mình biểu hiện được rõ ràng, thì không biết gã nịnh thần cả gan làm loạn này còn không biết sẽ làm đến chuyện gì đây nữa!

(1) đồng tính nam.

https://thuviensach.vn

Trong lòng Niếp Thanh Lân rầu rĩ một trận, nếu còn tiếp tục như vậy, một khi nam nhân kia đã ăn nghiện không biết còn có thể làm ra những hành động quá phận nào khác với mình nữa đây, đến lúc đó chỉ sợ...

Chưa kịp nghĩ xong, chóp mũi kiên đĩnh của nam nhân đã chậm rãi tới gần, một lần nữa bá đạo hôn lên cái miệng nhỏ của nàng...

Đúng lúc này, Nguyễn công công ở bên ngoài tẩm cung nhẹ giọng nói nhỏ: "Thái phó đại nhân, Binh Bộ Thị Lang ở Thượng Thư phòng cầu kiến!"

Lúc này Thái phó mới không tình nguyện buông người trong lòng ra, mỉm cười bước nhanh ra khỏi tẩm cung.

An Xảo Nhi thấy Thái phó đi rồi, mới quay người đi vào thư phòng, phát hiện bộ dạng đỏ mặt của tiểu chủ nhân, trong mắt không kiềm chế được nóng lên.

Niếp Thanh Lân cười cười nói: "Xảo Nhi, nhân lúc rảnh rỗi, đi! Kiểm kê thử xem gia sản của trẫm còn bao nhiêu?"

Nói về các hoàng tử Đại Ngụy, ai cũng có sở trường riêng, Niếp Thanh Lân tự nhận mình là người có thể tích trữ được gia sản. Khi mẫu phi Lệ phi còn sống, vì lo lắng đường lui cho mình sau này, nên đã vụng trộm tích góp được không ít của cải.

Sau khi Mẫu phi qua đời, bản thân lại bị nhốt trong tẩm cung này, tuy hàng ngày không thể có thêm bao nhiêu bạc, nhưng cũng không vứt bỏ truyền thống tốt mà Mẫu phi lưu lại. Ví dụ như ngày lễ hội lồng đèn, nàng đã chia bạc trong phần thưởng ra nên đã tiết kiệm được không ít.

An Xảo Nhi thấy nàng hỏi vậy thì sửng sốt: "Hoàng thượng muốn làm gì?"

Niếp Thanh Lân xoay người sang chỗ khác, khẽ vuốt ve đôi môi có chút sưng đỏ của mình, than nhẹ một tiếng: "Xem thử có thể mua cuộc sống yên ổn một chỗ được hay không..."

Tuy rằng lễ hội đèn lồng đã trôi qua, nhưng hoàng thân quốc thích cũng chưa rời đi, một là hiếm có khi được vào kinh, tất nhiên sẽ ở lại thưởng

https://thuviensach.vn

ngoạn cho thỏa thích. Hai là, có rất nhiều thiên kim quý nữ đến tuổi cập kê đều mượn cơ hội này tìm một người chồng tốt ở kinh thành.

Mấy ngày nữa, chính là khoa thi mùa xuân, đến lúc đó sẽ có rất nhiều thanh niên tài giỏi tuấn tú vào kinh, muốn được Ngự Dược Long Môn[(2)], kim bảng đề danh không uổng công học hành.

(2) Cá chép hóa rồng

Đây cũng là phúc lợi lớn nhất khi vào kinh ngắm đèn.

Niếp Thanh Lân vui mừng phát hiện, bản thân phải chịu sự khinh bạc từ hạ thần nhưng đồng thời cũng có chút phúc lợi. Ít nhất, khi Thái phó đại nhân hạ triều, sẽ dẫn mình đã cải trang đi dạo một vòng trong kinh thành, như thế giúp nàng tăng thêm rất nhiều kiến thức.

Nhóm người vào kinh dự thi, phần lớn là tìm nhà trọ ở xung quanh Quảng Ân Tự, cho nên khi đến khoa thi mùa xuân nơi này lúc nào cũng rất náo nhiệt. Tuy nhiên đám sĩ tử này cũng có tốt xấu lẫn lộn, khó tránh khỏi một số người gặp sắc sinh ra lớn mật.

Mặc dù Thái phó dẫn tiểu Long Châu đến giải sầu, nhưng cũng có ý định mặc thường phục để khảo sát Quảng Ân Tự bên cạnh Quốc Tử Giám, hắn rất coi trọng khoa thi này, dù sao triều đình vừa mới trải qua một lần thanh trừ lớn, cần gấp rất nhiều nhân tài, nhất là nhân tài để hắn sử dụng.

Cho nên khi đến Quảng Ân Tự liền tìm một tửu lâu thanh nhã yên tĩnh. Sau khi dặn đám thị vệ bảo vệ tốt cho Hoàng thượng, Thái phó đại nhân liền xuống lầu bất ngờ đi đến Quốc Tử Giám.

Từ trong căn phòng trên lầu hai Niếp Thanh Lân có thể nhìn thấy phía ngã tư đường, rộn ràng nhốn nháo rất náo nhiệt.

Đây là quán trà có giá cả cao nhất trong kinh thành, uống một ấm trà Ô Long bình thường, tiền đó cũng đủ cho một gia đình nghèo khó sống được trong ba tháng. Cho nên khách nhân cũng không nhiều lắm.

Đúng lúc Niếp Thanh Lân định ăn Phù Dung cao vừa mới mang ra, đột nhiên dưới lầu truyền đến một trận huyên náo lớn.

https://thuviensach.vn

Bởi vì vừa nãy Thái phó mới bao toàn bộ các phòng trên lầu hai, cho nên sớm đã có thị vệ đứng ở cầu thang, ngăn không cho những người không liên quan đi lên.

Nhưng người tới cũng rất bá đạo, nghe giọng nói kia, giống như là của nam nhân quan ngoại, ở dưới chân thiên tử cũng không biết thu liễm lại, đầu tiên là tranh cãi với thị vệ vài câu, thấy thị vệ không có, liền một cước đá bay các thị vệ cao thủ đại nội đã được huấn luyện.

Khi nam tử cao lớn khôi ngô dẫn bảy, tám người hầm hừ đi lên trên lầu, ngước mắt nhìn thấy có người đang ngồi bên cửa sổ, nhất thời ngây ngẩn cả người.

Chỉ thấy một vị thiếu niên thân mặc bạch sam im lặng ngồi trước cửa sổ, một chiếc khăn búi tóc màu trắng quấn quanh búi tóc đen huyền, làn da trắng thuần, môi đỏ như hoa đào, một đôi mắt to khẽ lưu động, mặc dù thấy mình đột nhiên xông lên, nhưng thiếu niên xinh đẹp kia cũng không thấy hoảng sợ, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh, giống như nhìn thấy tiểu nhị quán trà lên thêm nước vậy...

Mỹ nhân!

Hưu Đồ Liệt tham lam nhìn thiếu niên, trong đầu hiện ra ý niệm này...

Chương 25

Cũng khó trách người đến nổi giận. Hắn vốn đặt trước trà lâu này từ ba ngày trước, nhưng chưởng quầy mắt nhỏ, nhìn mấy vị khách đều là y phục bình thường, nhưng bên hông người phu xe treo biển hiệu phủ Thái phó, trong lòng liền biết rõ đây là khách quý mà ngày bình thường muốn nịnh bợ đều nịnh bợ không được, lại ham bạc mà Thái phó trả gấp ba lần liền nhận lời, suy nghĩ lát nữa sẽ đem tiền đặt cọc của khách trả lại một chút là được.

Nghĩ đến liền đau đầu, đã nói là gian lầu này do người khác bao, lại không chịu buông tha, cứ thế đi lên.

https://thuviensach.vn

Sau khi Hưu Đồ Liệt sững sờ nhìn Niếp Thanh Lân, mặt sáng ngời, ôm quyền thi lễ với Niếp Thanh Lân: “Tại hạ không biết trên lầu có nữ quyến, có chỗ lỗ mãng, kính xin cô nương thứ lỗi!”

Thị vệ bên cạnh Niếp Thanh Lân đã sẵn sàng bày trận địa đón quân địch nghe vậy không chịu được hét lớn: “Mắt các ngươi bị mù sao? Đừng nhục nhã công tử nhà ta!”

Hưu Đồ Liệt lại không cho là đúng, chỉ cho là thiên kim quý phủ nhà ai ham chơi, cải trang nam đi du ngoạn không muốn bị người khác nhìn thấu, liền không xoay quanh đề tài này nữa, tiến lên vài bước chuẩn bị ngồi xuống đối diện Niếp Thanh Lân.

Thị vệ bên cạnh làm sao để người không có thân phận rõ ràng này lỗ mãng tiếp cận, lập tức rút đao tập kích, không nghĩ tới mấy tráng hán sau lưng cũng không phải loại ăn chay. Một lát liền bắt hết thị vệ trói rất chắc, dẫm nát dưới chân.

Trong lòng Niếp Thanh Lân cũng có chút bối rối, nhưng cảm xúc của nàng cũng không lộ ra ngoài, biết rõ hiện tại bọn đạo tặc này đến không có ý đồ gì tốt. Đầu lĩnh kia nói chuyện coi như khách khí, nếu cùng hắn đánh nhau, không biết chưởng quầy dưới lầu có thông minh nhìn tình cảnh này mà báo quan hay không.

Lần này không có trở ngại, thân thể cao lớn của Hưu Đồ Liệt ngồi xuống đối diện tiểu Hoàng đế, cười nói với Niếp Thanh Lân: “Không biết cô nương ở quý phủ nào, có hôn phối chưa?”

Niếp Thanh Lân nhìn người mày rậm, mắt sâu, mũi cao, nếu không kể đến lời nói và hành động càn rỡ thô lỗ của hắn thì đây cũng là một người dị tộc anh tuấn. Dù có thể nói được tiếng Hán nhưng hơi cứng. Xem xét đến việc hắn không cùng tộc, nhưng phương thức nói chuyện lớn mật trực tiếp như vậy cũng không chống đỡ được, trì hoãn chậm rãi hỏi: “Không biết tại hạ đắc tội công tử ở đâu, khiến cho công tử làm khó dễ hạ nhân?”

Trên thảo nguyên nữ nhi đều lớn mật và trực tiếp, đến giờ Hưu Đồ Liệt vẫn thấy dáng vẻ không kiêu ngạo không siểm nịnh của tiểu nữ tử này, cùng

https://thuviensach.vn

với dáng vẻ nữ tử Trung Nguyên nhăn nhó chế nhạo mà bình thường hắn vẫn thấy, thì khác nhau một trời một vực, trong lòng không khỏi ưa thích thêm vài phần, lập tức hạ quyết tâm: Cho dù cô gái này có hôn phối rồi cũng phải băm nát phu quân của nàng, đem giai nhân đoạt đến doanh trướng của mình, giúp mình sinh con dưỡng cái!

Nghĩ vậy, liền bắt lấy bàn tay mềm mại của giai nhân: "Tiểu thư nếu trả lời trung thực, tất nhiên ta sẽ thả bọn chúng, dùng lễ đối đãi, đến quý phủ cầu hôn. Nếu như nàng không trả lời, tại hạ đành phải đường đột, mang nàng đi trước, ngày sau chịu tội với nhạc phụ nhạc mẫu vậy…"

Mấy thị vệ bị bắt nghe được đều muốn hộc máu. Hoàng đế Đại Ngụy bị người ta xem là đàn bà để đùa giỡn. Cho dù chỉ là Hoàng đế bù nhìn cũng là ném đi thể diện của cả nước Đại Ngụy. Nếu tiểu Hoàng đế thật sự bị mấy người dị tộc lỗ mãng này bắt đi, nhà mấy người bọn hắn không thoát khỏi bị tịch thu tài sản truy sát cả nhà.

Nghĩ vậy, một trong những thị vệ bị áp lên mặt bàn hung ác cắn đầu lưỡi, mạnh mẽ xô vào người đàn ông đang giữ mình, chạy thẳng va mạnh vào cửa sổ, từ lầu hai ngã xuống.

Dưới lầu là phố xá phồn hoa, tiếp đến là một người từ trên không phi xuống, đám người bắt đầu ầm ĩ, rất nhanh liền truyền đến cửa Quốc Tử Giám.

Một trong những thị vệ thiếp thân của Thái phó đang chờ ở cửa, thấy được trà lâu ở xa xa đang rối loạn, lập tức biến sắc, vội vàng chạy đi thông báo cho Thái phó.

Vệ Lãnh Hầu nghe xong, sắc mặt biến đổi, chạy như mũi tên ra ngoài. Thị vệ của hắn đều được huấn luyện nghiêm chỉnh, không cần Thái phó phân phó, lập tức móc khẩu tiếu thổi vang báo hiệu.

Khẩu tiếu là do sắt tinh luyện tạo thành, lớn bằng nắm tay của người trưởng thành, một khi thổi, âm thanh sắc nhọn chói tai, vài dặm chung quanh đều có thể nghe thấy, tiết tấu khác nhau là những địa điểm khác nhau trong kinh thành.

https://thuviensach.vn

Chỉ chốc lát liền nghe được tiếng khẩu tiếu ở những khu vực lân cận nhao nhao vang lên, như là lửa tín hiệu đem tin tức truyền khắp kinh thành. Một nhóm quân tinh nhuệ do đích thân Thái phó bồi dưỡng chạy về hướng Quốc Tử Giám.

Lúc đội nhân mã tập trung tại trà lâu thì Vệ Lãnh Hầu đã tiến vào trà lâu được vài bước, nhìn chưởng quỹ té xỉu bên quầy như nhìn thứ bẩn thỉu, tiểu nhị bị dọa lạnh run người trốn dưới mặt bàn.

Hai nam tử dị tộc đang giữ cửa nhìn thấy có người đến liền ra tay chặn lại. Thái phó không muốn dây dưa lâu với bọn họ, ra tay cực kỳ hung ác, đánh vào chỗ tuyệt tử tuyệt tôn giữa hai chân, đau đến mức hai người đàn ông cao lớn thô kệch nằm thẳng ra đất lăn qua lăn lại, một tiếng cũng không kêu được.

Đến khi Thái phó lên lầu, nhìn thấy bàn tay nhỏ bé của Long Châu bị một người nam nhân cưỡng ép lôi kéo, mưa gió cuồn cuộn tụ ở trong mắt, lực đạo trong tay càng thêm thâm độc, sau khi nhào lên gỡ cánh tay hai người, nam tử cưỡng ép lôi kéo tay Hoàng đế cuối cùng cũng buông ra, nhưng lại nhìn chằm chằm vào người mới đến, ánh mắt sáng ngời.

Hưu Đồ Liệt biết người nam tử anh tuấn vừa lên lầu này, hơn nữa có thể nói là khắc cốt ghi tâm!

Năm đó, một quan văn Đốc Quân Đại Ngụy dẫn đầu một đội quân nhỏ, ngàn dặm tập kích, giết đại soái của Hung Nô, lấy thủ cấp như đang ở chỗ không người.

Năm đó Hưu Đồ Liệt đang ở trong quân rèn luyện kinh nghiệm, ngoài phẫn nộ ra thì còn có hiếu kỳ, thường xuyên trà trộn vào thành trấn biên thùy của Đại Ngụy, cách một đám người thấy được Vệ Đốc Quân đang cưỡi ngựa.

Lúc ấy Hưu Đồ Liệt liền hạ quyết tâm, sẽ có một ngày hắn san bằng Đại Ngụy, đem nam tử đang ở trên lưng ngựa kia đè xuống chém thủ cấp mới có thể quên đi chuyện nhục nhã ngày đó.

https://thuviensach.vn

Không nghĩ tới, hôm nay trong trà lâu này giáo huấn chưởng quầy không giữ chữ tín lại kinh động đến Vệ Thái phó hiện giờ quyền khuynh cả vương triều Đại Ngụy. Nữ tử vô song này chẳng lẽ là… Xem ra việc băm phu quân của nàng chắc sẽ gặp trắc trở một chút!

Nhớ đến mục đích mình đến kinh thành, Hưu Đồ Liệt biết rõ không nên trở mặt cùng Vệ Lãnh Hầu, lập tức ôm quyền nói: “Tại hạ là sứ giả được vua Hung Nô Hồ Luân Thiên Vu được cử đến để nghị hòa. Không biết các hạ là…”

Không nghĩ tới hắn còn chưa nói dứt lời, Vệ Lãnh Hầu đột nhiên chuyển động đánh đến, chiêu chiêu hiểm độc làm người ta không thể chống đỡ được.

Hưu Đồ Liệt cũng không phải dạng ngồi không, vội vàng tránh né, lại bị quyền phong xoẹt qua má làm cho đau đớn, lửa giận cũng bốc lên, không hề yếu thế mà phản kích lại.

Thoáng qua chiêu này, Hưu Đồ Liệt mới phát hiện, đừng nhìn biểu hiện bên ngoài Vệ Lãnh Hầu có vẻ nhã nhặn, cách đánh không tầm thường, mỗi một chiêu đánh đến, ngươi không chết thì cũng tàn phế. Cách đánh này hắn cũng rất quen thuộc, đó là những loại chiêu thức của nam nhân đã từng trải qua chiến trường đẫm máu, giẫm lên xác người mới có thể tôi luyện ra. Đó chính là không có chiêu thức, kết quả chỉ có một, không phải ngươi chết thì là ta mất mạng!

Hưu Đồ Liệt đánh tàn nhẫn cũng đã trúng mấy quyền, bị đánh một lúc cũng tức, nhưng hắn cũng chưa quên sứ mạng của mình, ra tay hơi do dự, lần này rơi vào thế yếu, hắn cắn răng chống lại quyền phong, móc ra tấm thẻ trong ngực: “Ta chính là sứ giả Hung Nô, Thái phó đại nhân muốn châm ngòi chiến tranh ở biên cảnh hay sao?”

Thái phó làm như không nghe thấy, đợi đến khi vẻ mặt anh tuấn của Hưu Đồ Liệt đã trúng mấy quyền Thái phó mới dừng lại, nhìn thẻ trên tay hắn, liền ôm quyền: “Thì ra các hạ biết bản Hầu, sao không nói sớm? Nếu là

https://thuviensach.vn

khách quý từ Hung Nô, bản Hầu thật sự đã mạo phạm rồi, chỉ là hiểu lầm mong được tha thứ!"

Hưu Đồ Liệt tức giận, trong lòng thầm mắng: Còn biết giả vờ! Mình không nói sớm lúc nào? Rõ ràng hắn cố ý giả bộ không nghe thấy!

Đúng lúc này, đám nhân mã dưới lầu ồn ào. Lữ Văn Bá mang theo phần đông quan binh chạy nhanh tới, nhìn mấy tên thủ hạ bị trói chặt trên lầu, sợ hãi trong lòng liền biến mất, vội vàng quỳ xuống nói: "Thuộc hạ hộ giá chậm trễ, xin Hoàng thượng thứ tội! Thỉnh Thái phó thứ tội!"

Niếp Thanh Lân đang trốn ở một bên, bị trận đánh nhau này làm cho kinh hãi, nhất là Thái phó, ra tay thật sự là quá độc ác, mỗi lần đấm là có thể nghe thấy âm thanh nứt xương của đối phương. Nghĩ đến đôi bàn tay lớn đánh người kia gần đây nhiều lần ôm mình, lực đạo kia giống như muốn nghiền nát người khác, không khỏi có chút sợ hãi.

Hiện tại thật tốt, nàng bây giờ chỉ muốn thu binh, nhanh chóng hồi cung cho bớt hoảng sợ, cũng không muốn nói chuyện nhiều, lách qua Thái phó yêu ma đi xuống lầu lên xe ngựa.

Nhìn thấy bé con kia rõ ràng còn muốn trốn tránh mình, đôi mắt Thái phó nhắm lại, lạnh lùng hừ một tiếng.

Ngược lại Hưu Đồ Liệt nghe vậy cả kinh: Hoàng thượng? Ai là Hoàng đế Đại Ngụy? Chẳng lẽ lại là… Cái này thật sự là còn đau hơn việc trúng vài quyền! Giai nhân xinh đẹp như vậy, thật sự là nam tử hay sao?

Vệ Lãnh Hầu nhìn thấy vẻ mặt Hưu Đồ Liệt, nhàn nhạt nói: "Người không biết không trách, chắc hẳn các hạ cũng không biết thân phận Hoàng thượng, bằng không thì cũng không lỗ mãng như thế, Hoàng thượng sẽ tha thứ, không đem việc nhỏ ấy ở trong lòng. Chốc nữa các ngươi lén lút trở lại dịch quán của sứ giả, đừng để lộ ra, nếu không thì cho dù ta và ngươi muốn kết tình hữu hảo hai nước thì dân chúng Đại Ngụy biết được Hoàng đế chịu nhục thì lòng dân sẽ không chịu để yên đâu!"

Những lời này mặc dù nói cực kỳ uyển chuyển nhưng Hưu Đồ Liệt lại hiểu rõ ràng ý tứ trong đó đại khái là: Tuy ngươi biểu lộ thân phận trước,

https://thuviensach.vn

nhưng trận đòn hôm nay ngươi nhận cũng là đáng đời, việc hợp đàm chúng ta vẫn tiếp tục, nếu ngươi bám vào chuyện này không buông thì dù cả nước chúng ta có phải dốc hết lực cũng muốn huyết chiến với các ngươi đến cùng!

Thật đúng là bị đánh rớt hàm răng mà vẫn phải đem máu nuốt xuống, Hưu Đồ Liệt lau vết máu ở khóe miệng, bên ngoài cười trong lòng không cười nói: "Lời Thái phó nói, ta sẽ nhớ kỹ trong lòng, còn nhiều thời gian, ta cáo từ trước"

Vệ Lãnh Hầu đã diễn xong, "cung kính" tiễn sứ giả Hung Nô, liền ngồi xuống hỏi mấy thuộc hạ bị trói: "Người Hung Nô kia vừa nói với Hoàng thượng cái gì?"

Mấy người không may được nới lỏng dây trói, nhưng sắc mặt cũng như tro tàn, không dám giấu giếm Thái phó, do dự thấp giọng nói: "Tên… tên Hung Nô mắt chó, hắn… hắn nói muốn kết hôn với Hoàng thượng…"

Mắt phượng của Thái phó híp lại, nói: "Mấy người các ngươi hộ giá không được, vốn là đáng chết, niệm tình các ngươi liều mạng dốc toàn lực, tự mình đến Hình bộ lĩnh phạt đi, nếu không bị đánh chết thì đi biên cương làm người hầu ở Tật Phong doanh, đổ chút ít mồ hôi và máu mới không bị chịu nhục với lũ thủ hạ man di như vậy!"

Mấy thị vệ biết rõ tội mình ngày hôm nay, vốn là tội chết, nghe Thái phó nói vậy tất cả đều cảm kích vô cùng, trong lòng cũng xấu hổ vạn phần với sự bất lực của mình, liền tạ ơn lui ra.

Lữ Văn Bá đứng bên cạnh nhỏ giọng nói: "Mấy nô tài không thể bảo vệ được chủ tử, sao Thái phó lại trách phạt nhẹ vậy?"

Vệ Lãnh Hầu nhận lấy khăn mặt lau vết máu trên tay, bình thản nói: "Ngươi nghĩ đối thủ của bọn hắn là người Hung Nô lỗ mãng tầm thường sao? Người dẫn đầu kia là con nhỏ nhất của Hồ Luân Thiền Vu Hung Nô, Hưu Đồ Liệt."

Lữ Văn Bá theo Thái phó đánh giặc tại biên quan, tất nhiên biết rõ tin tức bên kia, nghe vậy hơi chấn động: "Hưu Đồ Liệt? Chính là vương tử

https://thuviensach.vn

Hung Nô một mình giết chết trăm người, tiêu diệt ba vạn quân tinh nhuệ của Đại Ngụy ta ở biên thành?”

Vệ Lãnh Hầu nhẹ gật đầu, mới đầu hắn có chiếm được chút ưu thế, nhưng cũng có hơi vất vả, nếu đối phương không có điều cố kỵ, thật đúng là không biết hươu chết sẽ về tay ai, dũng sĩ đệ nhất Hung Nô quả nhiên danh bất hư truyền.

Thái phó không nói gì thêm, quay người xuống lầu chuẩn bị tiến cung thăm Long Châu bị kinh hãi.

Tiểu tử này bản lãnh khác thì không có, ngược lại công phu trêu hoa ghẹo nguyệt lại là số một, tự dưng lại đưa tới một mãnh hổ trong rừng đến.

Tuy đã đánh một trận, nhưng trong lòng Thái phó vẫn cảm thấy phiền muộn, loại cảm xúc không đè nén được này từ trước đến giờ hắn chưa từng có.

Hồi cung, Niếp Thanh Lân nằm ở trên giường ngủ một giấc, thu lại sự kinh hãi, hơi buồn ngủ thì chợt nghe bên ngoài hô Thái phó yết kiến, chỉ có thể bất đắc dĩ mở mắt ra, cuốn theo cả chăn bông đi ra bên ngoài.

Lúc Thái phó tiến đến liền nhìn thấy tóc Hoàng thượng rối tung, mắt to mê ly, đầu thò ra khỏi chăn bông.

Bộ dáng kia… Cũng khó trách vương tử Hung Nô nhận nhầm, thật sự giống thiếu nữ như hoa đang chờ sủng ái…

https://thuviensach.vn

Chương 26

Thoáng bình ổn lại xao động trong lòng, Thái phó ngồi xuống mép giường, cầm lấy tay tiểu Hoàng đế đầu tóc đang hỗn loạn, chợt thấy dưới chăn lộ ra thường phục của Hoàng đế, hỏi:

“Sao hoàng thượng còn chưa thay áo ngủ?”

Nội tâm Hoàng đế thầm oán: Còn không phải vì ái khanh không có việc gì luôn tới đây la cà sao sao?

Nhưng trên mặt cũng chỉ cười nhẹ: “Trẫm lo lắng vừa rồi Thái phó có thể bị thương, đoán chắc một lúc nữa Thái phó sẽ quay lại, nên để nguyên quần áo nghỉ ngơi một lát, không ngờ lại ngủ thiếp đi.”

Nói xong lại miễn cưỡng mở ra môi anh đào ra ngáp một cái, lúc nãy ở trong trà lâu chỉ ăn một ít phù dung cao, chưa được ăn uống đầy đủ, trong lúc nhất thời máu không kịp lưu thông, cả người cảm thấy lười biếng.

Vệ Lãnh Hầu nhìn bộ dáng tinh thần Niếp Thanh Lân không thoải mái, nghĩ rằng việc vừa rồi nhất định đã làm hắn sợ, nếu không phải đúng lúc mình quay lại, Hưu Đồ Liệt kia thật sự sẽ cả gan làm loạn cướp người đi.

Nếu tên man di kia cởi quần áo tiểu Long Châu ra lại phát hiện hắn là nam hài, kia... Suy nghĩ một chút chắc chắn Hưu Đồ Liệt sẽ thẹn quá hóa giận, giết người diệt khẩu...

Đột nhiên Niếp Thanh Lân phát hiện sắc mặt Thái phó đại nhân không được tốt lám, sợ hắn lại muốn gây sự với mình, vội vàng nâng cao tinh thần, nói: “Lúc nãy trẫm thấy tên man di kia đánh mấy quyền rất mạnh vào trên người Thái phó, có chỗ nào bị thương không? Đúng rồi, Trương ngự y có cho trẫm một ít thuốc bôi mỡ được tinh luyện từ dầu rái cá Tuyết Liên, tiêu trừ vết bầm rất tốt.”

Nói xong, nàng liền sai An Xảo Nhi đang đứng ở bên cạnh đi lấy hòm thuốc, đưa cho Thái phó đại nhân.

https://thuviensach.vn

Trong mắt phượng của Thái phó có tia sáng vụt qua, chậm rãi nói đầy ẩn ý: “Nếu không phải Thánh Thượng nhắc nhở, vi thần cũng không chú ý trên người có chút đau...”

Nói xong liền cho đám người An Xảo Nhi lui ra ngoài, sau đó liền cởi ngoại bào của mình ra...

Tiểu Hoàng đế cảm thấy Thái phó đại nhân đã hiểu sai ý của mình, vốn là nàng muốn đưa thuốc mỡ để cho Thái phó cầm về quý phủ, tìm một thiếp thất dịu dàng chăm sóc, muốn bôi thuốc thế nào thì bôi như thế.

Nhưng Thái phó đại nhân cởi y phục xong liền tự nhiên chen lên long sàng, vây mình giữa hắn và vách tường...

Tư thế này là muốn nàng “Ngự thủ thân phu[(1)]”sao?

(1) Tự tay hầu hạ, sở dĩ dùng ngự thủ là vì nữ 9 là vua.

Đợi cho Vệ hầu cởi hết quần áo, lộ ra một vệt máu đọng lớn trên bụng rắn chắc của hắn, rốt cuộc những oán thầm trong lòng Niếp Thanh Lân đã biến mất.

Lúc này nàng mới phát hiện, nam nhân làm như không có chuyện gì bên cạnh đã trúng không ít trọng quyền của tên man di kia, vậy mà hắn vẫn có thể nhịn được, lúc ấy ngay cả hừ cũng không hừ nửa tiếng.

Mặc dù chuyện hôm nay là chuyện ngoài ý muốn, Vệ Lãnh Hầu hoàn toàn không cần tự mình động thủ, nhưng hắn lại là người chạy tới đầu tiên, Niếp Thanh Lân biết Thái phó có ý đồ khác với mình, cũng đang là thời điểm mới mẻ, nhưng tóm lại hôm nay hắn đã dùng thân giúp mình vượt qua nguy hiểm, đúng là mình đã thiếu hắn một phần nhân tình.

Lập tức yên lặng nhận lấy hộp thuốc mỡ, xoay cái nắp khảm mã não ra, dùng ngón tay lấy một ít thuốc mỡ thảo dược màu xanh nhạt, hít sâu một hơi, đem nó xoa loạn lên trên các bắp thịt rắn chắc kia.

Thuốc mỡ này thật sự là thuốc tốt, bôi lên da thịt ấm áp liền tan chảy thành chất lỏng mát lạnh, không chỉ vậy, chỉ chốc lát liền ngấm vào trong da

https://thuviensach.vn

thịt, ngón tay sờ đến chỗ vừa bôi thuốc, trước đó ẩm ướt một mảng, thoáng cái đã bốc hơi thành một mảng khí lớn.

Niếp Thanh Lân ép bản thân mình bôi xuống cái chỗ nóng như sắt kia, sau khi vội vàng bôi loạn đều đều, liền lấy cớ rửa tay đi xuống khỏi long sàng.

Nhưng khi vừa vượt qua thân thể Thái phó đại nhân đi xuống, bỗng nhiên thấy trời đất chao đảo, lập tức biến thành nằm dưới thân Vệ Lãnh Hầu.

“Thái phó... còn có chuyện gì...” Còn chưa nói hết câu, ngay lập tức bị biến mất phía trong đôi môi.

Trong lúc nhất thời Niếp Thanh Lân bị môi lưỡi cuốn lấy, trong lòng âm thầm kêu khổ, nụ hôn lần này không giống mấy lần trước, bàn tay Thái phó lại đang sờ về hướng bộ ngực của mình.

Tuy rằng bên trong được quấn rất nhiều lớp vải bố, nhưng nếu sờ tay vào ngực, thân phận nữ nhi của mình không phải sẽ bị bại lộ sao?

Vì thế vội vàng cắn vào môi Thái phó một cái.

Vệ Lãnh Hầu cảm thấy môi hơi đau, đứa trẻ kia lại giống như mèo con dám cắn hắn, không khỏi khẽ ngẩng đầu, hơi bất mãn nhìn con mèo nhỏ đang nằm trong ngực kia.

“Thái phó cũng muốn giống như tên man di kia, muốn làm nhục trẫm sao?”

Đây là lần dầu tiên Vệ Lãnh Hầu bị người ta cắn nát đôi môi, lau vết máu và vết nước bọt trên môi, trong lòng giận tái mặt, nhưng nhìn bộ dáng cùng vẻ mặt ủy khuất của đứa trẻ kia, cuối cùng cũng không đành lòng, chẳng qua là lời nói lạnh đi vài phần: “Vi thần luôn đối đãi với Hoàng thượng như trân bảo, không nghĩ rằng Hoàng thượng lại đánh đồng vi thần với tên man di kia...”

Niếp Thanh Lân giãy dụa ngồi dậy, ôm sát chăn trước người nói: “Nếu Thái phó đại nhân đã thay trẫm chọn lựa hiền phi, dĩ nhiên không lâu nữa sẽ

https://thuviensach.vn

thành hôn, khanh là trọng thần triều đình, lại ép buộc trẫm cùng ngươi... cùng ngươi...”

Ngược lại Thái phó vô cùng thong dong, nửa nằm ở trên long sàng, y phục trước ngực phanh ra, thân hình cao lớn nghiêng người dựa vào trụ giường, khẽ nhếch khóe miệng hỏi: “Nói đi, thần ép Hoàng thượng làm gì?”

Tiểu Hoàng đế cũng là bất chấp ngượng ngùng, hít mạnh một hơi: “Làm hành động trái với luân thường đạo lý! Khanh thật sự là không sợ bị văn võ trong triều biết.”

Thái phó cảm thấy thói quen giả vờ như nhu thuận hàng ngày của bé con hiếm khi bị mình bức đến chân tường, lộ ra móng vuốt mềm mại, khoa chân múa tay phô trương thanh thế với mình, bộ dạng quả thật rất đáng yêu.

Mặc dù muốn kéo đứa trẻ này vào trong ngực ngay lập tức, nhưng câu hỏi của Thánh thượng không thể không trả lời, liền nghiêm trang nói: “Ngô Các lão uổng công cả đời đọc tứ thư ngũ kinh, chẳng lẽ lại không hiểu chuyện đến vậy sao? Quốc tang vừa qua, bệ hạ vẫn còn đang chìm trong bi thương, nào có tâm tình cử hành đại hôn, thần đã thay Hoàng thường khiển trách Ngô Cảnh Lâm, đợi sau khi kết thúc 3 năm chịu tang, đến lúc đó mới suy tính đến chuyện hôn sự của Hoàng thượng...

Tuy nhiên, Thánh Thượng đang lúc tuổi trẻ, khó tránh khỏi những lúc không khống chế được, thần có thể giúp đỡ bệ hạ cai quản thiên hạ, san sẻ công việc với Thánh thượng, thậm chí có thể giải quyết u sầu nơi hạ thân của long thể, không tiếng oán than!”

Niếp Thanh Lân nghẹn họng nhìn trân trối, cái tên Thái phó lãnh huyết kia sao lại có thể dùng bộ mặt nghiêm trang để nói ra những lời hoang đường vô liêm sỉ như vậy? Đúng là đệ nhất vô lại của Đại Ngụy!

Đúng lúc này, bụng Hoàng đế bỗng nhiên kêu to, những tiếng ùng ục vang dội, Thái phó thu hồi ánh mắt trêu cợt, khẽ chau mày: “Hoàng thượng lại không dùng cơm đúng giờ?”

Sau khi hắn nghe lời nói bậy từ miệng thầy bói kia, vẫn lo lắng đến thân thể suy nhược của Long Châu tử, ngay cả đại sư hàng đầu cũng đã mời

https://thuviensach.vn

về, sau khi chỉnh trang lại y phục, liền phân phó cung nhân chuẩn bị đồ ăn.

Bởi vì lúc nãy Long Châu tử ngủ thiếp đi, thân đều trở nên mềm nhũn, hơn nữa ngay cả y phục cũng không cởi, cứ như vậy mà ngủ, Vệ Lãnh Hầu lo lắng hắn xuống giường sẽ bị lạnh. Liền kêu tiểu thái giám mang đến một cái bàn được mạ vàng khéo léo, đặt ở trước long sàng, trên bàn bày bốn cái đĩa nhỏ, đồ ăn này đều là do An Xảo Nhi an bài dựa theo khẩu vị của tiểu chủ nhân. Một đĩa rau xanh tươi, rưới lên một ít tương mỡ gạch cua được ngâm từ mùa thu, cùng một thìa canh nóng đậm đặc màu trắng. Một đĩa khác là thịt muối phơi khô, được xé ra thành những miếng nhỏ rắc lên ăn cùng với cơm, đĩa còn lại là tôm bóc vỏ trộn với đậu mầm, ngoài ra còn có một chén canh đậu hũ lá sen nhỏ.

Vệ Thái phó không đói bụng, chỉ ngồi một bên nhìn tiểu Hoàng đế ăn, chờ đến khi tất cả các món đã được bê ra hết, nhưng nhìn thấy những món ăn thanh đạm thì chau mày. Lượng đồ ăn ít như vậy, Niếp Thanh Lân kia chỉ vội vàng ăn cái miếng là đã ăn xong.

Thái phó cảm thấy thói quen ăn cơm này của Thánh Thượng thật sự không tốt, liền chỉ chỉ những món còn lại nói: “Ăn hết những món này đi.”

Niếp Thanh Lân vẫn còn sợ chuyện lần trước bị hắn ép ăn đến no căng cả bụng, hiện tại xem Thái phó lại muốn như thế, mím môi nói: “Thái phó muốn trẫm no chết sao?”

Thái phó cũng không cho phép cò kè mặc cả: “Thánh Thượng đừng để thần phải phiền lòng, lúc nào cũng gầy yếu như vậy, thật sự là đè nhẹ một cái là sẽ vỡ...”

“...” Niếp Thanh Lân cảm thấy gò má đều đã nóng bừng, theo ý của nịnh thần tặc tử này, nếu hiện tại không phải bản thân mình nuôi mãi cũng không béo, thì hắn một khắc cũng sẽ không chờ, sẽ tiếp tục làm cái việc càn rỡ không thành kia!

Nguyễn công công ở bên ngoài phòng chờ đợi, thỉnh thoảng có thể nghe thấy đôi câu vài lời từ bên trong.

https://thuviensach.vn

Lão tự tin rằng mình ở trong cung đã lâu, cho dù là những chuyện không thể tưởng tượng nổi, nhưng trong cái thâm cung kỳ quái này chuyện gì cũng có thể xảy ra?

Gần đây ở trước mặt hoàng thượng Thái phó luôn rất ôn hòa, thập tứ hoàng tử bình thường luôn cẩn thận chặt chẽ kia, hình như khi nói chuyện với Thái phó cũng khá thoáng..., không những vậy ngay cả lúc giơ tay nhấc chân cũng có chút tùy ý.

Nhìn như vậy, ai cũng sẽ cảm thấy có một chút mập mờ...

Nguyễn công công nghĩ vậy, nhìn trộm sắc mặt An Xảo Nhi đang châm trà ở đối diện hình như không tốt lắm, âm thầm xấu hổ chính mình lại có thể suy nghĩ đến mức độ này, vụng trộm dùng ống tay áo lau mồ hôi trên thái dương, chỉ hận mắt mình sao không mờ đi một chút, cái gì cũng không nhìn thấy thì mới có thể sống yên ổn.

Huyền... Huyền Tôn đời thứ tư của Đại Ngụy đã tu luyện ở môn phái nào? Mà ngay cả Yêu Giao như Thái phó cũng phải quy hàng...

Trước đây Nguyễn công công có chút thất lễ với hoàng thượng, nhất thời trong lòng cảm thấy sợ hãi.

Thái phó và Hoàng thượng dùng cơm xong, một lát sau, mới từ trong tẩm cung của Hoàng thượng đi ra.

Ra đến cửa, Thái phó thấy trong viện có một gốc mai đã bị khô, chắc là hai ngày nay đã trở thành nơi để chú mèo nhung mài móng vuốt, làm tổn hại vỏ cây, một nửa vườn hoa cũng bị rụng.

Thái phó nhíu mày, lúc trước vườn mai này khá đẹp mắt, nhưng hiện tại xem ra mai và “Không còn” đồng âm, đây cũng không phải điều may mắn, mà giống như một lời nguyền rủa.

Vì thế mở miệng nói: “Những đồ vật đoản mệnh thế này sao lại có trong tẩm cung của Hoàng thượng? Mau nhổ sạch đi, chọn những vật có tuổi thọ dài, mới có thể chấn ở trạch viện lớn thế này.”

https://thuviensach.vn

Nếu là trước đây, nhất định Nguyễn công công sẽ hiểu theo một tầng nghĩa khác, chỉ nghĩ là Thái phó muốn chỉ cây dâu mà mắng cây hòe(2), ám chỉ Hoàng đế nên sớm băng hà một chút, tốt nhất để mình sớm thay vào.

(2) chỉ cây dâu mà mắng cây hòe: ý nói mặt ngoài thì mắng người này nhưng thực tế là muốn mắng người kia.

Nhưng lúc này cả đầu đầy mồ hôi, mới hiểu ra, thầm mắng mình là đồ hoạn quan già sống uổng phí, hiện tại đã cưng chiều thành dạng gì rồi? Ngay cả trong sân cũng không được có cành lá suy tàn! Trước đây sao mình không nghĩ đến chuyện này?

Vì thế vội vàng cười đáp: “Nô tài đáng chết, đáng ra phải sớm nghĩ đến việc thay đổi, trong Ngự Hoa Viên mới đưa tới một gốc Hải đường, màu sắc thuần hiếm có, đợi qua hai ngày nữa, trời ấm lên một chút, nô tài sẽ sai người mang đến, đến lúc đó hoàng thượng có thể ở dưới bóng cây hóng mát, nhìn thấy những đám hoa cỏ được trồng này, khẩu vị chắc chắn sẽ tốt hơn rất nhiều.”

Thái phó gật gật đầu, đi rồi vài bước, bỗng dừng lại, xoay người lạnh lùng nhìn chằm chằm Nguyễn công công.

Nguyễn công công sợ tới mức chân đã mềm nhũn, lập tức quỳ gối xuống: “Thái... Thái phó, có phải tiểu nhân đã làm sai điều gì, xin đại nhân trừng phạt, nhưng xin đừng nhìn nô tài, nô tài vốn yếu đuối, đã sắp tè ra quần...”

Thái phó nhìn Nguyễn công công kia thật ra rất biết thức thời nói sợ hãi, mới rũ nửa mí mắt nói: “Bản Hầu không thể trông coi được đầy đủ những việc trong cung, chuyện lớn chuyện nhỏ trong cung muốn Nguyễn công công quan tâm nhiều hơn, nếu cơm áo của Hoàng thượng bị thiếu hụt, nhanh chóng tìm cách khắc phục. Nhưng nếu kim danh của thánh thượng bị bôi nhọ, không phải là máu đen của đám nô tài là có thể rửa sạch được.

Xem xét chọn lựa lại những người bên cạnh Hoàng thượng, nếu những người kia lắm điều nhiều chuyện, ngươi cũng không cần bẩm báo, trực tiếp

https://thuviensach.vn

dùng gậy đánh chết là được, nếu là những người hiền lành trung thành, thật ra có thể cất nhắc một chút...”

Lần này Nguyễn công công hoàn toàn nghe hiểu được, đầu úp ở phiến đá trên mặt đường, trong lòng hiểu rõ: Những gièm pha trong cung, nếu bị truyền ra ngoài nửa chữ, mạng già của mình coi như chấm hết...

Qua hai ngày sau, là đại điển lâm triều mỗi đầu tháng.

Bởi vì có sứ thần Hung Nô diện thánh, Niếp Thanh Lân không thể không lộ diện.

Đợi đến khi tiểu thiên tử một thân long bào, lưu miện(3) rườm rà ngồi trên long ỷ, sứ thần Hung Nô kia rất càn rỡ quan sát tân hoàng Đại Ngụy đang ngồi phía trên.

(3) lưu miện: chuỗi ngọc trên mũ

Niếp Thanh Lân biết trong lòng hắn nghi ngờ cái gì, liền bình tĩnh cười với Hưu Đồ Liệt kia, trong nụ cười kia dường như có chút đùa cợt.

Hưu Đồ Liệt nhìn lướt qua những vị đại thần tôn nghiêm bên cạnh, dường như cũng không cảm thấy có điều gì bất ổn đối với vị thiên tử đang ngồi trên kia. Trong lòng vương tử Hung Nô này thật sự có một chút nghi ngờ không chắc chắn lắm, cho là mình không phân rõ trai gái, chỉ nghĩ thầm chẳng lẽ nam tử Trung Nguyên đều có bộ dạng thanh tú như vậy sao?

Các vấn đề tiếp theo đều do Thái phó toàn quyền phụ trách. Cho dù Vương tử Hung Nô nhiều lần bỏ qua Thái phó, muốn nói chuyện với mình, tiểu Hoàng đế cũng làm như không hiểu tiếng Hung Nô, lười biếng nhìn các đường cong của con rồng trên lư hương bên cạnh, vẫn ngẩn người, hoàn toàn không để ý tới Vệ Thái phó và Vương tử Hung Nô đang giương thương múa kiếm, đối chọi gay gắt với nhau.

Kỳ thật lần này Hung Nô muốn nghị hòa cũng kế hoãn binh bất đắc dĩ.

Lúc Ngụy Minh đế còn sống, mù quáng tin tưởng Vinh thượng thư, nghe hắn nói, sắp xếp vài vị tướng thân cận để loại bỏ Vệ Lãnh Hầu, làm cho quân Ngụy vốn đáng chiếm thế thượng phong bị tổn hại, kết quả qua

https://thuviensach.vn

mấy trận chiến binh lực bị tổn hại nặng nề, Ngụy minh đế vốn định nghị hòa, nhưng là hổ lang Hung Nô nào chịu từ bỏ miếng thịt béo đã đến miệng, liên tiếp duy trì xu thế áp sát.

Nhưng đợi đến lúc Vệ Lãnh Hầu nắm giữ triều cương, nội bộ Hung Nô đã xảy ra biến động.

Đệ đệ của Lão Đan Vu cấu kết với một vài quý tộc Hung Nô muốn soán quyền, mặc dù mấy người con trai của lão Đan Vu đã binh ổn phản loạn, nhưng đệ đệ hắn là Hưu Đồ Ngột đã bỏ chạy, đi thuyết phục mấy bộ lạc xung quanh đó, có ý muốn Đông Sơn Tái Khởi(4).

(4) thành ngữ: ý nói tạm thời thất thế sau đó lại đắc thế.

Cho nên lão Đan Vu suy đi nghĩ lại, cần phải nhanh chóng kết thân với Đại Ngụy, bình ổn lại phản loạn trong nội bộ sau đó mới mưu đồ tiến về phía nam, vì thế liền phái con trai nhỏ của mình đến nghị hòa, đồng thời thám thính một chút tin tức của nước Đại Ngụy mới.

Vừa nhìn thấy, truyền thuyết về Vệ Lãnh Hầu trước đây đều là sự thật, vậy có chuyện gì đã xảy ra với tiểu Hoàng đế kia? Xem ý tứ của Vệ Lãnh hầu kia, chắc là đang duy trì một con rối!

Đêm hôm đó, người âm thầm giám thị sứ thần Hung Nô báo lại: Đám sứ thần Hung nô vào lúc vừa lên đèn, nghênh ngang đi dạo kĩ viện lớn nhất kinh thành – Nghênh Xuân viện, gọi không ít tiểu quan đứng đầu đến hầu hạ…

Chương 27

Mật thám báo tin lại chỉ đến đây, về phần Hưu Đồ Liệt kia ôm ấp kỹ nữ, cùng đám tiểu quan bên trong chơi trò dâm dục như thế nào thì không ai biết được.

Vệ Lãnh Hầu ngồi ở trước án thư nhẹ gõ mặt bàn, trầm ngâm một lúc lâu, tên Hưu Đồ Liệt kia trước đây khi vừa nhìn thấy khuôn mặt thanh lệ của

https://thuviensach.vn

Hoàng đế, liền nổi lên tà tâm, chắc là những con quỷ đói sắc, như những tên man di ngông cuồng đến Trung Nguyên một chuyến, dạo chơi một vòng đến chỗ trăng hoa cũng chẳng có gì là lạ.

Nhưng Vệ Lãnh Hầu vẫn cảm thấy có chút không ổn, tuy rằng hắn và Hưu Đồ Liệt đã chính thức giao đấu, dù chỉ có một lần ở trà lâu kia, nhưng hắn cảm thấy tên Hưu Đồ Liệt kia ở một phương diện nào đó rất giống mình...

Ví dụ như, những tâm tư mưu đồ trong mắt hắn khó có thể che lấp, đó là ánh mắt trần ngập dã tâm xâm lược của nam nhân, người có dã tâm bừng bừng như Hưu Đồ Liệt sao có thể ở trên địa bàn của kẻ thù ăn chơi đàng điếm?

Giờ phút này, Vương tử Hung Nô đúng là đang ngã trong phù dung trướng ấm, nhưng người đang xin cởi áo tháo thắt lưng ở trước mặt hắn không phải là thiếu nữ xinh đẹp mà lại một thiếu niên xinh đẹp phong trần mười phần.

Hưu Đồ Liệt đánh giá bài trí mạ vàng xa hoa bốn phía một chút, nhìn người trước mặt trai gái không thể phân biệt, thiếu niên nương khí[1], sự khinh bỉ trong lòng không nén được dâng lên.

(1) chỉ những nam nhân do dự, yếu đuối hoặc giống nữ nhân, ý châm biếm

Người Ngụy rất coi trọng việc hưởng thụ, một nơi kinh doanh bằng nghề kỹ nữ, còn xa hoa hơn cả doanh trướng của bọn hắn! Đường đường là một nam nhân, lại đi thoa son trét phấn, õng ẹo quyến rũ nam nhân!

Đây là trời giúp Hung Nô! Nếu như đời này, hắn không thể san bằng Đại Ngụy, chiếm lấy vùng đất giàu có này, sử dụng đám dân đen nhu nhược yếu hèn như sơn dương đó, thì hắn sao có thể xứng là Hùng Ưng[2] trên thảo nguyên được phụ vương coi trọng?

(2) Chim ưng oai hùng, ý chỉ nam nhân mạnh mẽ kiêu ngạo.

https://thuviensach.vn

Sự nhẫn nại của Hưu Đồ Liệt đã mất, vung tay về phía tiểu quan đang lắc mông trên đất kia: "Được rồi, trong phòng không có ai, các phòng xung quanh cũng đều là thuộc hạ của tại hạ, không có người nghe lén, mặc quần áo vào đi, sau đó nói xem đại nhân nhà người sai ngươi nói gì."

Thiếu niên kia vừa nghe vậy, ý cười trên mặt nhất thời cứng lại, lưu luyến nhìn thân thể cường tráng của vương tử dị tộc này, thầm nghĩ: Nếu có thể ngủ cùng một lần, dù không nhận được bạc, cũng cam tâm tình nguyện.

Đáng tiếc nam tử cao lớn này không thích nam sắc, nghĩ vậy, tiểu quan tên Bảo Nhi ôm lấy áo bào, cười nói: "Đại nhân nhà ta nghe nói ngài đích thân đến kinh thành, đặc biệt dặn dò ta phải hầu hạ vương tư chu đáo, nếu vương tử không thích nam sắc, một lúc nữa ta sẽ an bài cho vương tử cô nương kiều mỵ nhất ở đây..."

Hưu Đồ Liệt sao có tâm tình cũng hắn Phong hoa tuyết nguyệt, hỏi thẳng: "Gang(3) mà ta cần đã tới chưa?"

(3) Gang là hợp kim giữa sắt và các bon, sắt chiếm 95-98%, dùng để chế tạo vũ khí.

Bảo Nhi khó xử lắc lắc đầu: "Tuy rằng gang kia được giám sát và chế tạo trong quân doanh, nhưng chất lỏng nấu sắt được tinh luyện ở chỗ khác, trong đó có mấy thành phần, phương pháp điều chế quan trọng mà ngay cả đại nhân nhà ta cũng không biết."

Hưu Đồ Liệt nghe xong mày rậm không khỏi nhíu lại. Lần này hắn đến Trung Nguyên còn có một mục đích vô cùng quan trọng đó là thứ vũ khí sắc bén làm bằng gang đen kia.

Kỹ thuật chế tạo kim loại thô sơ của Hung Nô đều là học tập của Trung Nguyên. Những thợ rèn bị bọn họ đánh cướp về dùng để chế tạo nồi, bát thì được, nhưng dùng để chế tạo vũ khí thì thô sơ hơn của Trung Nguyên một chút .

Trước đó có không ít thân tín của An Tây Vương đóng quân ở bên quan, sau khi nghe nói An Tây Vương bị lật đổ, liền tới nương tựa nhờ biên quan Hung Nô, dùng vàng bạc để đổi lấy chỗ sống yên ổn, hắn cũng là nghe

https://thuviensach.vn

được từ trong miệng bọn họ, mới biết đến thứ vũ kia chém sắt như chém bùn kia.

Sau đó hắn dùng trăm phương ngàn kế, quả nhiên tìm được phương pháp, nếu mà kỵ binh của hắn được trang bị vũ khí như vậy, việc công thành tấn công vào trận địa chẳng phải sẽ như hổ thêm cánh sao?

Bảo Nhi vừa thấy vẻ mặt không vui của Hưu Đồ Liệt, vội vàng còn nói thêm: "Nhưng mà, chủ nhân nhà của ta đã cài vào đó một thợ rèn nhất định sẽ ghi chép lại chi tiết, nhưng hắn không tiện ra mặt, Hưu Đồ công tử xem có cách nào để cạy miệng tên thợ rèn kia ra hay không..."

Hưu Đồ Liệt nhận lấy một phong mật hàm, lại nói: "Ngươi vừa nói đã từng gặp Thái phó, tên Thái phó kia thật sự có đoàn tụ chi phích?"

Người tên Bảo Nhi trước đây từng hậu hạ An Vinh vương, đi theo hắn đến tửu lâu ăn cơm với Vệ Lãnh Hầu, trong bữa tiệc rượu đó Vệ Lãnh Hầu có nhìn mình vài lần, liền nghĩ Vệ Lãnh Hầu kia đã động tâm nhưng sợ ảnh hưởng đến danh dự nên không thân cận với mình, cơ duyên xảo hợp, mình có thể quen biết với quý nhân, ở nơi này - nơi nổi lên nhờ việc mua bán hoạt động tình báo.

Vừa nghe thấy câu hỏi của Hưu Đồ Liệt, Bảo Nhi đắc ý khoe ra câu chuyện này, tự nâng giá trị con người lên một chút.

"Mặt Thái phó kia mặc dù lạnh lùng, nhưng vừa nhìn thấy Bảo Nhi liền không thể dời mắt, dù biết thức thời mà tỉnh lại... Chứ đâu giống như công tử, đối xử với ta rất lạnh nhạt..." Nói xong thân mình liến tiến sát vào trong lòng Hưu Đồ Liệt.

Lần này Hưu Đồ Liệt lại không hề né tránh, đưa tay ra kéo thân thể Bảo Nhi, tay vuốt hai má hắn, lại chuyển qua cổ mảnh khảnh của hắn, mỉm cười, mặt hơi ngăm đen, lộ ra hàm răng trắng sáng: "Nếu ngươi đã giúp ta và đại nhân việc quan trọng như thế, tại hạ cũng không thể lạnh nhạt với ngươi, sẽ hảo tâm giúp người một tay, giúp ngươi sớm đầu thai kiếp sau có thể làm một nam nhi chân chính..."

https://thuviensach.vn

Khi nói chuyện bàn tay to nhẹ nhàng dùng sức, xương cổ Bảo Nhi phát ra tiếng răng rắc thanh thúy, người cũng biến thành bùn nhão, ngã xuống trên giường.

Loại người vô liêm sỉ này, vì bạc, có cái gì không thể bán? Nếu không muốn hắn tiết lộ tin tức, chỉ có thể đóng chặt miệng hắn lại!

Hưu Đồ Liệt vặn cổ xong, liền đẩy cửa đi ra ngoài, thuộc hạ đứng ở cửa lập tức đi vào, lột sạch y phục của cơ thể mềm nhũn kia, bố trí lại một phen...

Chốn yên hoa, việc đùa chết tiểu quan cũng không tính là việc gì đáng ngạc nhiên, chỉ cần bồi thường bạc, sẽ không kinh động đến quan phủ.

Hưu Đồ Liệt nghe tiếng oanh ca yến ngữ dưới lầu, hạ cánh tay xuống, chỉ cần vừa động nhẹ, cánh tay phải liền cảm thấy đau.

Hừ! Hôm đó khi mình và Vệ Lãnh Hầu giao thủ, hắn đã cố ý tấn công cánh tay phải của mình, có ý muốn bẻ gãy nó. Lúc trước mình cũng không nghĩ ra, hiện tại mới để ý, không phải là do mình cầm tay tiểu Hoàng đế nên Thái phó kia liền nổi giận hay sao?

Loại bẩn thỉu đã chết trong kia đúng là tự dát vàng lên mặt, cho dù Thái phó kia thực sự thích nam sắc, nếu đã gặp qua khuôn mặt tuyệt sắc kia, sao có thể coi trọng thứ rách nát như hắn?

Quả nhiên Vệ Thái phó là người tài trí hơn người, muốn chơi đùa cũng phải chơi đùa trên long sàng...

Thú vị!

Mặc dù ghét nam nhi có dáng vẻ mềm mại, nhưng nhớ tới tân đế Đại Ngụy ngồi ngay ngắn trên điện Kim Loam không nhìn mình, bộ dáng mềm mại cao cao tại thượng, Hưu Đồ Liệt cảm thấy miệng lưỡi có chút khát.

Đợi đến khi mình tư thế oai hùng bước lên điện Kim Loan, sẽ ngay tại đó cởi hết long bào của hắn... Đúng là một chủ ý không tệ chút nào!

Lần đàm phán này, vốn là cả hai bên đều sẽ tạm thời nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, nhưng lúc đàm phán điều kiện, vậy mà một bước cũng

https://thuviensach.vn

không nhường, trong đó có một điều kiện là muốn chọn một công chúa Đại Ngụy làm Yên Thị[4] của lão Đan Vu, dùng hòa thân để thắt chặt thêm thâm tình!

(4) vua Hung Nô được gọi là Thiền Vu, còn Hoàng hậu được gọi là Yên Thị.

Tuy nhiên lão Đan Vu cũng yêu cầu rất cao, muốn tìm một quý nữ chân chính của Hoàng đế, chứ không được dùng cung nữ để thay thế.

Hoàng thân Niếp thị, nay đều đã hết thời đâu còn cái gọi là tôn quý, dĩ nhiên là Thái phó mở miệng chỉ vào ai, người đó sẽ phải ngoan ngoãn dâng nữ nhi.

Cuối cùng Vệ Thái phó chỉ định Bát công chúa của tiên hoàng, Công chúa Thiệu Dương, cũng giống với Hoàng đế, là một người đáng thương, mẫu phi đã mất từ sớm. Tính tình dịu dàng, bộ dạng cũng khá đẹp. Năm nay 16 xuân xanh, đúng độ tuổi thích hợp, nhưng bởi vì không có mẫu phi sắp xếp, cứ thế kéo dài đến 16 tuổi cũng chưa chỉ hôn Phò mã, nay lại sắp gả sang Hung Nô, trước này xuất phát, cố ý đến chào tạm biệt Hoàng đế, đôi mắt hồng hồng giống như đã khóc cả một đêm.

Niếp Thanh Lân cũng biết tính tình bát tỷ này của nàng, vô cùng dịu dàng hiền lành, nay lại bị gả đến đất Bắc chịu khổ, trong lòng cũng cảm thấy khó chịu.

Vệ Lãnh Hầu vậy mà lại chọn một quả hồng mềm dễ vỡ! Thấy nàng không có cha mẹ để dựa vào, tính tình nhát gan, liền ném tới ổ lang sói. Nhưng mình không phải cũng như vậy sao? Nếu trước đây mẫu phi nói ra thân phận nữ nhi của mình, thì loại chuyện hòa thân tồi tệ này, nói không chừng sẽ là rơi xuống đầu mình.

Nghĩ vậy, càng cảm thấy đồng bệnh tương liên, phân phó An Xảo Nhi đi lấy khăn và đá để chườm hai mắt sưng đỏ của hoàng tỷ.

“Hoàng thượng, lần này Thiệu Dương đi, chỉ sợ khó có thể trở lại Trung Nguyên, về sau giỗ tổ hàng năm, thỉnh cầu Hoàng thượng nhớ sai người chuẩn bị một ít dưa và rượu trái cây cúng bái trước bài vị mẫu phi của

https://thuviensach.vn

Thiệu Dương, Thiệu Dương thật sự không đành lòng mang bài vị của mẫu phi đến nơi hoang vu lạnh lẽo kia...”

Trong mắt Niếp Thanh Lân có chút ngấn lệ, ôn nhu trấn an nói: “Lần này Hoàng tỷ đi, không cần để ý chuyện trong cung, trẫm sẽ nhớ...”

Thiệu Dương công chúa ngẩng đầu nhìn đệ đệ tuổi còn nhỏ, đột nhiên nghĩ đến tình cảnh của hoàng đệ lúc này cũng rất khó, nói không chừng là không sống được đến lúc trưởng thành, lại bi thương nói: “Là Thiệu Dương không hiểu chuyện, nếu Hoàng thượng thấy không tiện, cũng không cần miễn cưỡng, việc quan trọng nhất đó chính là Thánh Thượng phải giữ gìn long thể, Thiệu Dương cũng để mặc cho số phận... Nghe nói Hung Nô kia không thông lễ pháp, cha chết con sẽ kế thừa, Đan Vu kia tuổi tác đã cao, cũng chả sống được mấy ngày nữa, nếu như vậy Thiệu Dương sẽ phải tái giá với con riêng của lão, đến lúc đó chỉ có thể lấy cái chết để giữ gìn trong sạch, chỉ mong đến lúc đó xin Thái phó khai ân, chấp thuận cho mang quan tài về quê cũ, an táng cùng một chỗ với mẫu phi, vậy là đã quá đủ rồi...”

Niếp Thanh Lân nghe xong lời này, vỗ bàn thật mạnh: “Hoàng tỷ nói cái gì vậy? Tỷ và ta đều là người không cha không mẹ, một mình cô đơn trong cung này, tất nhiên sẽ hiểu việc muốn sống cũng không dễ. Ngày thường tuy tỷ đệ chúng ta không có cơ hội thân cận, nhưng nay tỷ phải gả đi xa, trong lòng trẫm cũng rất khổ sở, nhưng đây chuyện quốc sự, cũng không có sức ngăn cản. Dù người bên ngoài coi tỷ là quân cờ, nhưng sao hoàng tỷ lại có thể tự khinh bản thân? Khi đến đó, nhất định phải tự nâng cao tinh thần, không cần quan tam đó là tình cảnh gì, luôn phải có biện pháp đối phó, nếu lão Đan Vu kia qua đời, cũng rất tốt, đổi lấy một người tuổi trẻ cường tráng, mới xứng đáng để hầu hạ công chúa Đại Ngụy ta. Chẳng lẽ chỉ có họ được phép tam cung lục viện, tỷ thân là công chúa chẳng nhẽ không thể có phu quân trẻ tuổi? Sao lại muốn tìm cái chết để làm gì? Cái tấm biển trinh tiết kia, ở Hung Nô hoang vắng, cũng không có chỗ để treo! Nếu hoàng tỷ nhớ đến quê hương, muốn tẫn hiếu với mẫu phi, chỉ có sống mới có cơ hội quay trở về Đại Ngụy...”

https://thuviensach.vn

Nước mắt công chúa bị tiểu Hoàng đế dọa sợ đến mức phải thu lại, nếu không phải chính tai mình nghe thấy, nàng thật không dám tin Hoàng đế luôn luôn an tĩnh kia sẽ nói ra những lời hoang đường lớn mật như vậy...

“Lời Hoàng thượng nói chí phải, thần thật thẹn với Thiệu Dương công chúa.” Khi đang nói chuyện, không biết Thái phó đã xuất hiện tại cửa đại điện từ lúc nào.

Chương 28

Lá gan Thiệu Dương công chúa hơi nhỏ, vừa bị hoàng đệ nói chuyện kinh hãi thế tục như vậy đã bị dọa, xoay mặt lại thì thấy Vệ Thái phó đang đứng khoanh tay, mặt không biểu tình đứng ngoài điện, trong chốc lát cũng không biết Vệ hầu có nghe thấy lời phàn nàn mất lễ nghi vừa nãy của mình hay không, đột nhiên nín thở, sau đó liền quên thở như thế nào rồi.

Ngược lại Nhiếp Thanh Lân mỉm cười: “Không phải Thái phó nói muốn đi lên triều nghị sự sao, tại sao lại tới chỗ trẫm thế?”

Vệ Lãnh Hầu đúng thật là lên triều có việc, nhưng khi thuận miệng hỏi Nguyễn công công bên người Hoàng thượng đang làm gì, công công đáp đúng tình hình thực tế, đang nói chuyện cùngThiệu Dương công sắp sang Hung Nô hòa thân.

Vệ Lãnh Hầu nghĩ ngợi một lúc, liền để cho quần thần đi trước thưởng thức chén trà nghỉ ngơi một chút, còn mình thì nhấc chân lên đi về phía tẩm cung của Hoàng đế.

Vốn là hắn lo lắng Thiệu Dương công chúa không chịu xuất giá, lấy cớ chào từ giã Hoàng đế để khóc lóc sướt mướt, Long Châu lại rất hiền hòa mềm mại, nên lấy tư thế giải vây Long Châu đến đây.

Không nghĩ rằng tiểu Hoàng đế một mình có thể nắm giữ cục diện, đã vậy còn khuyến khích hoàng tỷ tái giá!

https://thuviensach.vn

“Mấy lão già đó đang nghỉ ngơi ở đại điện, vi thần nghĩ hôm nay còn chưa tới thỉnh an hoàng thượng, tiện đường đi tới, thần bái kiến Hoàng thượng, bái kiến Thiệu Dương công chúa”, nói xong liền thi lễ với hai người.

Thiệu Dương công chúa thấy vị Thái phó ôn thần kia cũng không tiến lên khởi binh vấn tội, lúc này mới mở miệng thở hổn hển, cũng không dám ngồi thêm, vội vàng đứng dậy, chào từ giã xong, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nước mắt mang cung nữ bước nhanh trở về cung của mình.

Đợi công chúa ra ngoài, Vệ Thái phó liền ngồi xuống chỗ lúc trước Thiệu Dương ngồi lên, khuôn mặt tuấn tú hơi nghiêng, từ trên nhìn xuống Hoàng thượng.

Nhiếp Thanh Lân hơi cúi đầu xuống, tránh tầm mắt giận dữ của ai đó: “Vì sao Thái phó nhìn trẫm như vậy?”

Thái phó lại nhìn một chút, sau đó mới lạnh nhạt nói: “Thần cảm thấy may mắn vì Hoàng thượng không phải là công chúa”

Nhiếp Thanh Lân liếc nhanh Thái phó, cười nói: “Vì sao Thái phó nói như vậy?”

“Nếu Hoàng thượng là công chúa, vậy thì phò mã của Hoàng thượng sẽ sống trong lo sợ rồi, chú ý khắp nơi, lúc nào cũng canh chừng, chỉ sợ gối chưa kịp ấm đã bị hưu, sau đó đổi người mới tươi trẻ hơn.”

Nhiếp Thanh Lân không khỏi bị dọa bởi lời Thái phó, còn tưởng rằng Thái phó tìm được sơ hở của mình.

Trong lòng nàng biết lời mình mới nói chọc vào tim Thái phó, làm cho đại nhân mất hứng.

Nhưng mà, lời mình nói thật sư không nên xuất phải từ miệng của người đàn ông.

Có nam nhân nào công thành danh toại lại không hi vọng mỹ nữ bên cạnh nhiều như mây, quanh năm hầu hạ? Nếu hiện tại mình là nữ tử, lại nói

https://thuviensach.vn

ra lời xúi giục hoàng tỷ tái giá, chỉ sợ là đã bị buộc vào hòn đá thả xuống giếng cổ trong cung từ lâu.

May mắn! May mắn!

Nghĩ vậy, liền cười nói: “Lời trẫm nói chỉ để trấn an tỷ tỷ thôi, sao Thái phó lại tưởng thật? Nếu đúng như trẫm nói, chẳng phải gia quy trong thiên h ạ sẽ hỗn loạn hay sao? Nữ tử trong nhà nhiều thì cùng lắm là đấu võ mồm, cào mặt, nếu nhốt nhiều đàn ông lại một chỗ thì…”

Nói đến đây, không biết vì sao lại đột nhiên nhớ đến cảnh Thái phó và Hưu Đồ Liệt đánh nhau, trong lòng tự nhủ: Thật đúng là loạn đến tận trời!

Thái phó cũng lười nói lời đẩy đưa với bé ngốc này, tiếp tục hỏi: “Vừa rồi Thiệu Dương công chúa khóc lóc kể lể, vi thần thấy cũng không chịu nổi. Vi thần chọn nàng, thật ra là vì tính nàng dịu dàng, không có tình tình ngang ngược kiêu ngạo của công chúa, khi đến đó có thể thích ứng nhanh với mọi hoàn cảnh một chút, làm lão Đan vui, gắn bó biên giới hai nước, cũng không uổng phí chuyến hòa thân này. Không lẽ Hoàng thượng oán trách vi thần để cho Hoàng tỷ đi lấy chồng xa?”

Nhiếp Thanh Lân cười cười, cố gắng giấu đi sự phẫn nộ trong đáy mắt: “Sao trẫm lại oán trách Thái phó? Tướng sĩ đổ máu tươi, nữ tử yếu đuối hi sinh vì nước, nếu có thể mượn danh tiếng hòa thân để đổi lấy vài chục năm hòa bình ở biên quan, Hoàng tỷ cũng không phí công đầu thai vào hoàng gia. Mặt khác, ái khanh, nếu quốc khố còn dư dật, trẫm hi vọng Thái phó có thể đặt mua của hồi môn thay Hoàng tỷ chu đáo một chút, son phấn bột nước, trâm ngọc cài tóc nhiều một chút, chỉ mong nàng ăn mặc rạng rỡ, khi được sủng ái cũng tiện thể giúp tướng sĩ Đại Nguy ngăn cản chút mưa gió…”

Vệ lãnh hầu phát hiện ra gần đây mình rốt cuộc có thể cảm nhận được sự thay đổi thật thật giả giả trong lời nói của Long Châu tử rồi.

Giống như bây giờ, trong lời nói có sự săn sóc, vẻ mặt cũng khiêm tốn đúng mực, nhưng sự chân thành không đến đáy mắt, trong bông có kim, đâm vào huyệt vị cực chuẩn.

https://thuviensach.vn

“Bốp” một tiếng, bàn trà nhỏ đã nát bấy trong tay Vệ hầu. Còn sắc mặt nam nhân đã tái nhợt.

Nhiếp Thanh Lân biết điều lập tức im miệng, trong lòng thầm lo lắng Thái phó đại nhân có giận giữ quá mức đến bóp cổ mình hay không. Nhưng Thái phó đánh bàn trà vỡ nát, nghiền nhỏ chén trà lăn đến chân mình rồi không nói gì nữa, đứng dậy đi ra khỏi tẩm cung.

Nguyễn công công ở bên ngoài đã sớm nghe thấy, trong lòng tự hỏi đây là tại sao? Chẳng lẽ Thái phó nhanh chán đến vậy sao?

An Xảo Nhi tiến đến, thấy đống bừa bộn trên mặt đất lại càng hoảng sợ, không khỏi oán trách tiểu chủ nhân: “Hoàng thượng, nô tài biết ngài thương Thiệu Dương công chúa, nhưng mà chúng ta hôm nay ốc còn chẳng mang nổi mình ốc, ngài… Ngài còn can thiệp vào làm gì!”

Nhiếp Thanh Lân nghiêng người ngã xuống giường nhỏ, liên tục vuốt lồng ngực của mình: “Ai ôi! Xảo Nhi, đừng nói nữa, mau tới sờ sờ ngực trẫm, vẫn còn đang đập dồn dập đây này!”

Nhìn vẻ không tim không phổi của tiểu Hoàng đế, An Xảo Nhi tức đến không biết nói gì rồi.

Đợi An Xảo Nhi tức giận giúp mình xoa ngực, Nhiếp Thanh Lân mới vui vẻ hơi đẩy ra, thấp giọng nói: “Cuối cùng cũng tìm ra được điểm mấu chốt của vị ái khanh đó, nếu trẫm không khiêu khích, chỉ sợ mấy ngày tới hắn sẽ ở tẩm cung, mỗi ngày suy nghĩ cách cởi long bào của trẫm, trẫm sợ sẽ lòi đuôi!”

An Xảo Nhi giờ mới hiểu được là Hoàng thượng cố ý. Nhưng mà… Có ích sao? Nàng ở bên ngoài nghe được rất rõ, Thái phó bị Hoàng thượng ám chỉ là vô năng, chỉ có thể dựa vào nữ tử để nịnh nọt Hung Nô, tuy Thái phó tức giận đập vỡ nhiều thứ, nhưng không hề nói nặng lời với Hoàng thượng dù chỉ một câu.

Có thể làm cho Thái phó chịu ủy khuất thế này, không cần uống nước cũng bị nghẹn trong bụng, cũng chỉ có tiểu chủ nhân này của mình thôi. Thật khó khăn.

https://thuviensach.vn

Lễ tiễn Thiệu Dương công chúa được cử hành vào giữa trưa, lúc dương khí thịnh nhất.

Lần này đội ngũ tiễn đưa vị công chúa hòa thân cực kỳ long trọng.

Theo lý thuyết, một vị công chúa của tiên hoàng không được coi trọng nhiều như vậy. So với lúc công chúa được tiên hoàng sủng ái nhất xuất giá thì còn nhiều hơn mấy xe ngựa của hồi môn. Ngay cả Hưu Đồ Liệt cũng kinh ngạc, không nghĩ tới lần này cưới được mẹ kế có địa vị không nhẹ trong hoàng thất Đại Ngụy, trong lời nói với Thiệu Dương công chúa cũng có chút khách khí.

Nhiếp Thanh Lân biết rõ, đây là Thái phó cho mình thể diện, cực kỳ chân thành nói lời cảm tạ với Thái phó.

Nhưng vẻ mặt Vệ Lãnh Hầu khắc nghiệt, đứng ở tường thành cao cao mà nhìn đội ngũ Thiệu Dương công chúa đã đi xa, thật lâu không nói, cuối cùng lầm bầm lầu bầu: “Thần không thể nói chuyện mà thần không nắm chắc, cho nên thật sự không thể cam đoan có thể nghênh đón Hoàng tỷ của Hoàng thượng trở về, nhưng thần thề có trời, đây chắc chắn là nữ tử cuối cùng ngăn cản đao thương cho tướng sĩ Đại Ngụy”

Nhiếp Thanh Lân biết rõ Thái phó là người nhỏ nhen thích mang thù, mấy ngày trước lời mình nói thật sự đã làm tổn thương tâm nam nhi của Thái phó. Lúc tiên hoàng còn sống, trong triều hắn là phái chủ chiến, hôm nay khi trở thành người chủ trì triều chính Đại Ngụy cũng nhận thức được sự bất lực, cũng không biết đã âm thầm nghiến nát bao nhiêu cái răng mới quyết định nghị hòa cùng Hung Nô.

Lời nói kia của mình thật sự làm tổn thương ai kia không nhẹ, thực sự có lỗi với Thái phó, đã giúp phụ hoàng của mình che chắn lại mảnh danh dự đã rách nát từ lâu.

Nhiếp Thanh Lân không nói tiếp, trong lòng biết vài năm sau, khi Đại Ngụy phát triển trở lại, đại chiến giữa Hung Nô và Đại Ngụy sẽ khó tránh khỏi.

https://thuviensach.vn

Tiễn công chúa, Hưu vương tử làm dư luận xôn xao huyên náo cũng rời đi, kinh thành vẫn phồn hoa náo nhiệt như trước.

Bởi vì lần trước gây họa ở trà lâu, cuối cùng Thái phó cũng không mang theo Hoàng thượng cải trang vi hành.

Nhiếp Thanh Lân cứ tưởng rằng Thái phó cần chút thời gian để bổ sung tự tôn của đàn ông, lại không ngờ một ngày sau khi tiễn Thiệu Dương công chúa lại làm như không có việc gì tới gặp Hoàng thượng.

Nhưng Thái phó cũng không phải tay không đến thăm, mà còn dẫn theo con ngựa giống cái nhỏ màu trắng như tuyết tặng cho hoàng thượng.

Con ngựa kia có màu lông sáng, đùi thon dài, khi vung đuôi thì đôi mắt to chớp chớp, vô cùng hiền lành dễ thương. Nhiếp Thanh Lân chỉ liếc mắt một cái liền cực thích, ngự ban tên "Giảo nương tử", có nghĩa là tuyệt sắc giai nhân.

Sau khi Giảo nương tử bị buộc yên ngựa, Hoàng thượng được tự tay Thái phó nâng lên mình ngựa, cảm nhận được oai hung của nam nhân, tự tay đỡ giai nhân lên ngựa, thật sự rất oai phong!

Vì đã đầu xuân, kênh đào xung quanh thành đã được mở, là thời điểm tốt để du xuân. Ngoại ô kinh thành là doanh trại, trường đua ngựa của hoàng gia.

Khi phi ngựa đến thảo trường, cỏ ở đây vừa chuyển sang màu xanh, rất náo nhiệt.

Ngày hưu mộc, Thái phó và Hoàng thượng đích thân đến chuồng ngựa đi dạo.Vì kĩ thuật cưỡi ngựa bắn cung của Hoàng đế đều không tốt, rất khó coi, đành phải để cho Thái phó vất vả đi theo giảng dạy.

Trời ấm rồi, quần áo trên người cũng ít hơin so với mùa đông, Thái phó kéo Hoàng đế cùng cưỡi con ngựa của mình – Tật Phong Liệt. Lúc lên ngựa, lần đầu Thái phó cảm thấy, tuy những chỗ khác của Long Châu khô quắt, nhưng mông lại rất mượt mà xinh đẹp!

Khi Tật Phong Liệt chạy, khẽ va chạm, làm rung động đến tận tâm can.

https://thuviensach.vn

Tâm tư Nhiếp Thanh Lân đều chú ý đến giữ thăng bằng trên lưng ngựa, tất nhiên không chú ý tới cánh tay đang ôm mình dần nhiệt tình, đem mình dịch dần về phía sau lưng.

Tuổi tác Thái phó cũng lớn rồi, chỉ chạy một vòng, còn chưa hoạt động gì, hô hấp càng ngày càng thô. Thật ra Hoàng đế cũng không thoải mái, chỉ cảm thấy yên ngựa sau lưng cũng trở nên gập ghềnh, không quá thoải mái. Đang cưỡi vui vẻ, đột nhiên Thái phó ôm nàng thúc ngựa chạy về phía doanh trướng bên cạnh mã tràng.

Chương 29

Đến doanh trướng, Thái phó xoay người xuống ngựa trước rồi đưa tay kéo Hoàng thượng đang ở trên lưng ngựa xuống, ra lệnh cho thị vệ canh gác: "Thân thể Hoàng thượng không khỏe, muốn vào doanh trướng nghỉ ngơi. Người không liên quan thì không được vào."

Lúc đi vào doanh trướng, Thái phó liền đem Hoàng đế ở trong ngực ném xuống giường trải nệm lông cừu, Niếp Thanh Lân lăn một vòng mới ngừng lại.

Quay đầu nhìn tư thế đằng đằng sát khí của Thái phó, Niếp Thanh Lân bị dọa co rụt người lại, nhỏ giọng nói: "Thái phó, trẫm không phải không thoải mái…"

Thái phó cởi thắt lưng, hung hăng vứt qua một bên, nói: "Thần đáng chết, nói dối trước thánh giá, thật ra là chính thần không thoải mái, mong Hoàng thượng rủ lòng thương, giúp vi thần trị bệnh."

Nói xong liền không khách khí mà cởi quần áo, đi lên giường, muốn cởi quần áo của Niếp Thanh Lân.

Tiểu Hoàng đế bị thần hạ ép buộc không có đường trốn, chỉ có thể đem vùi mặt xuống đệm, tay cầm lấy lông cừu, chết cũng không chịu xoay đầu:

https://thuviensach.vn

“Nếu Thái phó làm ẩu, trẫm sẽ hô to cho cả nơi này biết Thái phó đang làm gì với trẫm!”

Niếp Thanh Lân không nói dối, lều này tuy làm từ ba tầng da trâu thuộc, nhưng hiệu quả cách âm không thể bằng tường gỗ. Nếu có âm thanh, thị vệ bên ngoài hoàn toàn có thể nghe được một chút động tĩnh.

Nhưng Thái phó sao có thể đem mấy lời uy hiếp của nàng để ở trong lòng, nhìn bé con đang vùi đầu, mông hơi vểnh lên, đưa tay sờ nơi vẫn va vào mình ở trên lưng ngựa, cảm xúc quả thật rất tốt, rất mềm mại.

Trong lòng hắn biết bé con không thích mình, nếu thật sự ép buộc thì cũng không ổn. Nhưng bây giờ hắn thật sự là không nhịn nổi nữa rồi, giả vờ làm quân tử cũng không được.

Dứt khoát đè lên người Hoàng đế, nắm lấy bàn tay nhỏ bé như không có xương, ngậm lấy vành tai xinh xắn nói: “Hoàng thượng không muốn thần hầu hạ Hoàng thượng, vậy thì mời Hoàng thượng đến khinh bạc thần là được rồi”

“…”

Ngoài lều, thị vệ đứng cách trướng ba trượng, lúc mới bắt đầu còn nghe thấy vài tiếng kêu sợ hãi của Hoàng đế xuyên qua trướng truyền ra ngoài, về sau thì im lặng hơn một canh giờ.

Nguyễn công công cùng tùy tùng đến đây, tính toán thời gian thấy đã đến lúc Hoàng thượng và Thái phó dùng bữa rồi. Trùng hợp là hôm qua tướng sĩ săn được con hươu sao liền dâng lên Thái phó.

Chỗ thịt tốt nhất được đầu bếp cắt mỏng như cánh ve, xếp chồng lên chiếc mâm bằng vàng, chỉ chờ đến lúc dùng bữa thì nhúng vào nồi canh gà nóng hổi, trở qua lại vài cái, tươi ngon mười phần, là món ăn thích hợp nhất khi dã ngoại cắm trại.

Thái phó không gọi, hắn cũng không dám đi vào, chỉ có thể đứng ở bên ngoài chờ.

https://thuviensach.vn

Qua gần nửa canh giờ, Thái phó mới lười biếng để cho Nguyễn công công tiến vào hầu hạ.

Nguyễn công công nâng một khay trà nhỏ tiến vào doanh trướng, đụng vào màn cửa, mùi vị quen thuộc của việc kia trong cung đình làm lão hoạn quan run lên.

Tiểu Hoàng đế mệt mỏi, đang đắp chăn mỏng trùm qua đầu, ngủ không nhúc nhích.

Thái phó đại nhân ngồi bên giường, vạt áo nửa mở lộ ra cơ ngực rắn chắc, tấm đệm đắp bên hông, nhận lấy chén trà nhẹ nhàng uống một ngụm nói: “Lấy quần áo cho bản Hầu thay”

Bởi vì đi du ngoạn ở vùng ngoại ô, các quản sự đều mang quần áo dự bị trong rương đặt ở trong doanh trướng, chuẩn bị cho bất kì tình huống nào.

Nguyễn công công khom người cúi đầu đi qua, bên giường có cái quần ướt, còn có mấy cái khăn bẩn, đi đến trước rương, mở ra tìm áo lót và quần áo ngoài của Thái phó, bày trên giường liền lui ra ngoài.

Một lúc lâu sau, cuối cùng Hoàng thượng cũng tỉnh ngủ, miễn cưỡng đứng lên, ngoại trừ cổ áo có hơi mở ra thì quần áo vẫn còn chỉnh tề, nhưng khi rửa tay thì lấy dầu hoa hồng lề mà lề mề chà xát tay cả buổi.

Chờ đến lúc truyền thiện, Nguyễn công công đột nhiên phát hiện, bàn tay cầm đũa ngọc của Hoàng đế liên tục run rẩy, mãi mới gắp được thịt trong đĩa, lại trơ mắt bất lực nhìn nó rơi xuống dưới chân.

Cuối cùng vẫn là Thái phó không nhìn được, tự mình gắp thịt nửa dỗ dành nửa khích lệ cho Hoàng đế ăn.

Lúc trở lại tẩm cũng đã là giờ đốt đèn. Tay mềm của Niếp Thanh Lân vẫn còn ê ẩm, vẫn không hoạt động bình thường nổi. Hôm nay An Xảo Nhi không được đi cùng, ra ngoài nhỏ giọng hỏi tiểu thái giám: “Hoàng đế cưỡi ngựa bao lâu? Lại trở nên mệt mỏi như thế?”

Hôm nay bọn thái giám trong nội cung đều bị Nguyễn công công tỉ mỉ nói qua, hỏi một hồi lâu cũng không biết lý do.

https://thuviensach.vn

Cuối cùng cũng không có cách nào, lúc tiểu chủ nhân vừa nằm trên giường êm vừa uống trà nhịn không được lải nhải: “Hôm nay sao lại như vậy? Sao Thái phó lại để cho thánh thượng mệt mỏi như vậy? Rốt cuộc là cưỡi ngựa nắm dây cương bao lâu để cho tay run như thế này?”

Niếp Thanh Lân cười khổ, nhìn chằm chằm vào khói hương đang bay lượn lờ ở cạnh bàn, ngồi ngốc một lát, thở dài: “Ai, dây cương vừa to vừa dài…”

Thật ra, sở dĩ Thái phó đưa ngựa cho Hoàng thượng, ngoài lý do mình đập nát cái bàn trước mặt Hoàng đế, muốn dốc sức nịnh nọt hàn gắn quan hệ thì quan trọng nhất là lần đua ngựa mỗi năm một lần vào đầu xuân sắp tới rồi.

Trên triều đình, quan to trên nhị phẩm có thể mang theo nữ quyến cùng các vị tần phi trong nội cung của Hoàng đế mở tiệc bên hồ, giơ roi thúc ngựa, cùng vui đùa phẩm rượu, đây cũng là cuộc sống tung tăng như chim sẻ sau một mùa đông bị đè nén của các nữ quyến quý tộc.

Mấy ngày nay lúc Thái phó đến tìm Hoàng đế đều bị ăn bế môn canh không mềm không cứng. Lần này ngay cả cười tiểu Hoàng đế cũng không cho Thái phó.

Nếu là bình thường, Thái phó đã giận từ lâu, bàn trà lại nát thêm vài cái. Nhưng lần này Thái phó lại rất hòa ái, dù tiểu Hoàng đế có trưng ra khuôn mặt nhỏ nhắn như thế nào thì khuôn mặt tuấn tú của lão nhân gia chưa từng trở mặt.

Vào ngày đua ngựa, đường đến Yến Tử Hồ đã sớm được niêm phong. Trong phạm vi trăm dặm đều có treo lụa vàng.

Đài xem đua ngựa đã sớm được dựng trên Yến Tử Hồ. Ngoại trừ Hoàng đế, quan nhất phẩm triều đình cũng có thể mang theo người nhà đến xem toàn bộ tình huống trận đua ngựa.

Vì Hoàng đế không có phi tần nên gọi mấy phi tử không vào lãnh cung của tiên hoàng ra tiếp khách, hậu cung xem như có đủ.

https://thuviensach.vn

Trong cung Vân phi đã im lặng từ lâu, lần này cuối cùng cũng lộ mặt, chỉ là vẻ mặt không còn sự tươi đẹp của ngày xưa, quần áo trên người nàng ta cũng lộ ra vẻ già nua.

Niếp thanh Lân kín đáo liếc nàng ta một cái, trong lòng thoáng than thở. Cho dù không bị đày vào lãnh cũng thì thế nào, hôm nay các phi tử của tiên hoàng ngay cả phong hào thái phi cũng không có, dù các đại thần có dâng tấu lên Thái phó thì cũng bị bác bỏ ngay.

Thái phó hạ một quân cờ tốt, hắn dốc hết sức làm tiên đế trở nên nhạt nhòa.

Hôm nay Vệ Lãnh Hầu làm chủ việc nước, triều đình phải biến đổi, lại miễn giảm năm năm lao dịch cho dân chúng, so sánh với hôn quân trước kia quả thật là khác nhau một trời một vực. Dân chúng Đại Ngụy chỉ biết Vệ Lãnh Hầu mà khắp nơi lại đều không biết có tân đế.

Lúc nói chuyện phiếm với Trương thái y, nghe nói dân gian nam bắc còn lưu truyền một phiên bản: Minh đế nước Ngụy là sát tinh hạ phàm loạn thế, con cái tất nhiên là bạo quân, thời điểm hoàng tử trộm sửa lại thánh chỉ, ép chết thái tử tiền triều mới giành được thiên hạ. Mà Thái phó là Võ Khúc tinh hạ phàm, lập lại trật tự, cứu dân chúng Đại Ngụy khỏi cảnh dầu sôi lửa bỏng.

Lúc ấy Niếp Thanh Lân nghe được rất vui, liền hỏi Trương ngự y, nếu tính toán như vậy thì mình là ngôi sao nào?

Thái y chất phác trung thực, ngây ngốc nhìn khuôn mặt thanh lệ của tiểu Hoàng đế, thành thực đáp, căn bản là không có chuyện gì về tân đế. Có lẽ trong mắt Thái phó, mình chỉ là hạt bụi vướng trên long ỷ, chỉ cần thổi một hơi là đủ, còn bàn đến chuyện sao trăng trên trời làm gì?

Quét mắt một vòng nhìn phi tần của phụ hoàng sát tinh để lại, Niếp Thanh Lân lại chuyển qua nhìn Võ Khúc tinh đang hớn hở như gió xuân.

Hôm nay Thái phó đại nhân mang theo rất nhiều gia quyến. Ngoại trừ Tứ phu nhân, Vân Hương thì còn có một vị tiểu nương tử xinh đẹp.

https://thuviensach.vn

Nghe nói, đó là thiên kim Đổng Diệu Âm của chủ quan hộ bộ Đổng đại nhân, chẳng những đôi má mềm mại, mà tuổi còn rất trẻ, không đầy mười sáu. Nghe nói mới đến phủ Thái phó, rất được sủng ái, rất có thể cho nàng làm chính thất.

Thái phó nhìn những con ngựa đang chiến đấu trên mã trường, tân thiếp Diệu Âm ở bên cạnh cũng săn sóc, dùng chén bạch ngọc đổ rượu bồ đào do Tây Vực tiến cống, bàn tay nhỏ bé duỗi ra, nhẹ nhàng đưa tới miệng Thái phó đại nhân.

Thái phó đại nhân nhìn chăm chú, bắt lấy tay ngọc thon thon uống một hơi cạn sạch chén rượu, thuận tay nắm vai Diệu Âm, thoải mái cười to cùng các đồng liêu bên cạnh.

Vệ Lãnh Hầu ôm nhẹ Ngũ phu nhân trong ngực, vẻ mặt được sủng ái lại ngượng ngùng, nhìn sang Tứ phu nhân đang cắn chặt hàm răng trắng ngà, vặn khăn trong tay đang ngồi lẻ loi một mình, sắc mặt tối tăm lại giống như tỷ tỷ thứ xuất của nàng.

Lúc này còn chưa được bao lâu, dung nhan kiều mỵ vẫn còn, gối còn chưa lạnh đã thất sủng như vậy. Nếu có một ngày Võ Khúc tinh kia chính thức ngồi lên điện Kim Loan, xây dựng hậu cung. Có thể tưởng tượng được cảnh hồng nhan đấu tranh trong đó ghê gớm đến mức nào!

Đợi đến khi trận đấu kết thúc, Thái phó đại nhân buông giai nhân trong ngực ra, dặn dò nàng nên giao thiệp cùng gia quyến của các vị quan viên khác, sau đó đứng dậy đến gần Hoàng thượng, hạ giọng nói: “Chiều rồi, thần và Hoàng thượng vào doanh trướngnghỉ một lát”

Niếp Thanh Lân tự mình làm theo yêu cầu của Thái phó, hiểu ra rất nhiều chuyện, tối thiểu những tiếng kì quặc phía sau rèm cửa, tiếng ván gỗ kẽo kẹt trong mấy cuốn sách đọc để tiêu khiển cũng đã hiểu biết một hai.

Chả trách phụ hoàng lại mê muội vì cái này, thì ra là rất đa dạng!

Mà Thái phó trước mắt này là sắc tinh đầu thai, cô nương nào rơi vào trong tay hắn, dù quần chưa cởi, áo chưa kịp thoát thì trinh tiết cũng đã bị phá hủy hơn nửa rồi.

https://thuviensach.vn

Nghĩ vậy, tiểu Hoàng đế mỉm cười nói: “Ngày đầu xuân trẫm muốn phơi nắng một lúc, nếu Thái phó mang theo gia quyến thì nên mang các nàng đi vào doanh trướng nghỉ ngơi một chút”.

Thái phó nghe những lời ấy, hơi cau mày, sau đó lại giãn ra, trở về từ lần cưỡi ngựa ngày đó, Long Châu vẫn khó chịu với mình.

Cũng trách chính mình lần đấy quá gấp gáp, từ khi gặp bé con liền đi vào ma đạo, vẫn không thân cận với thiếp thất trong phủ, dù Ngũ phu nhân mới nạp vào cửa cũng không có hứng sủng hạnh. Dục vọng tích tụ thì sẽ tràn, lớp sóng sau cao hơn lớp sóng trước, dọa tiểu Long Châu không hiểu sự đời. Cho nên tất nhiên sẽ tha thứ việc khó chịu với hắn mấy ngày nay.

Nhưng hôm nay chư vị đại thần đều ở đây, dù mình vô lý cũng đâu thể lừa gạt thánh thượng vào doanh trướng làm chuyện gì! Bé con có cần dùng kế ấy để tránh mình như rắn rết không?

Ngay lập tức, Thái phó vốn không được coi là người có tính tình khoan dung bắt đầu không thoải mái.

Nhưng nghe Hoàng đế nói xong đoạn sau, Thái phó lại cảm thấy có chút giật mình, trong lòng buồn cười nói: Bảo bối Long Châu của mình cũng mảnh mai giống phụ nhân bình thường, cũng học tranh giành ăn giấm chua, không lẽ muốn biến thành nữ nhi như người ta sao?

Liền nhắm mắt phượng, âm thanh lạnh đi vài phần: “Thần vẫn cảm thấy Hoàng thượng không nên phơi nắng, thỉnh thánh thượng theo thần vào doanh trướng”

Niếp Thanh Lân thấy Thái phó thực sự tức giận, lập tức buông bánh ngọt táo đậu xanh đã ăn hết một nửa trong tay ra, bột bánh trên miệng cũng không lau, ngoan ngoãn đi theo Thái phó vào doanh trướng.

Lúc đi vào, cũng không đợi nàng ngồi vững, Thái phó lạnh lùng hỏi thăm: “Hoàng thượng đang muốn dằn mặt thần sao?”

Niếp Thanh Lân rất muốn khóc: “Ái khanh có cho hoàng tộc Niếp thị chút mặt mũi nào sao, trẫm thật sự là không có mặt mũi để trưng lên đâu!”

https://thuviensach.vn

Thế nhưng bên ngoài lại cung kính nói: “Vừa nãy ăn bánh ngọt quá ngon, trẫm không bỏ được, trẫm biết sai rồi, Thái phó đừng tức giận.”

Thái phó biết rõ bé con nói là biết sai, nhiều lắm là ở trên khóe miệng, không bao giờ để tâm. Tuy trong lòng vẫn còn buồn bực nhưng nhìn bé con vẫn còn lè lưỡi liếm bột ở khóe miệng, vừa bực vừa buồn cười, khuôn mặt sa sầm vừa nãy liền trở lại bình thường, híp mắt phượng nói: “Thân là vua một nước, nhưng hết một nửa tâm tư đã nghĩ đến chuyện ăn, đã vậy ăn nhiều như thế nào cũng không mập được, nhìn ngài xem có giống quân vương của một nước không?”

Lần này Niếp Thanh Lân thật sự cảm thấy Thái phó nói rất đúng, nói không chừng mình là sao đói hạ phàm, ăn luôn nửa giang san mục nát còn sót lại của sát tinh phụ hoàng nhà mình để lại, giúp Võ khúc tinh một tay. Cũng không biết tương lai khi mấy người ấy quay về Thiên Cung, người có tài ăn nhiều như mình có được một phong bao lì xì của Võ Khúc tinh hay không?

“Trẫm mất lễ nghi trước mặt các quan lại mà không biết, may mắn có Thái phó nhắc nhở, Thái phó đại nhân thật sự là hi vọng của trẫm, là rường cột của quốc gia…”

Đáng tiếc, lần này còn chưa tâng bốc xong đã bị Thái phó thô lỗ kéo vào ngực: “Tâm ý của vi thần đối với Hoàng thượng, có nhật nguyệt chứng giám, nhưng Hoàng thượng nên biết nam nữ hữu biệt, cho dù trong lòng thần coi Hoàng thượng là báu vật quý giá nhất, nhưng chủ mẫu trong phủ phải là nữ tử. Hoàng thượng không cần phải học nữ tắc như người ta, theo nữ tử hẹp hòi ăn giấm chua ghen ghét, lại là hạ thấp thân phận của mình.”

Tiểu hoàng đế chớp chớp mắt, mãi mới hiểu được ý của Thái phó. Không hổ là người muốn làm việc lớn, có khí phách!

Nàng muốn giải thích với Thái phó, mình không có sa đọa đến mức ăn giấm chua cùng một đám thiếp thất trong phủ của hắn, nhưng nghĩ lại lời này cũng hơi làm mất mặt Thái phó, giống như nghi ngờ mị lực nam nữ đều yêu của Thái phó, tranh thủ sửa lời nói:

https://thuviensach.vn

“Trẫm nhớ kỹ, về sau Thái phó ôm vợ nạp thiếp, trẫm tuyệt đối không can thiệp và chuyện trong nhà của Thái phó đại nhân. Nhưng nếu Thái phó dám nắm tay của mỹ thiếu niên nào đó ở trước mặt trẫm, trẫm… nhất định sẽ cào mặt thằng kỹ nữ phóng đãng kia!”

Từ “kỹ nữ phóng đãng” này là vốn là Hoàng thượng mới học được ở trong một cuốn sách về chuyện tình yêu. Bốn chữ đơn giản, nói năng có khí phách, lúc ấy nàng học ngữ điệu của người đàn bà chanh chua nhiều lần, luyện tập nhiều lần, không nghĩ là sẽ được dùng nhanh như vậy.

Quả nhiên là học thì sẽ có chỗ dùng!

Học thức “uyên bác” này lập tức làm Thái phó đại nhân thay đổi nét mặt, khuôn mặt lạnh lùng, mặt phượng hơi trừng, môi mỏng khẽ mở, nghiến răng nghiến lợi nói: “Ngươi học được loại từ ngữ bẩn thỉu này ở đâu?”

Chương 30

Tiểu Hoàng đế không nghĩ tới mình vỗ mông ngựa sai lệch, chỉ có thể hắc hắc cười hai tiếng, cũng không thể khai thật với Thái phó, mình lại cực kì yêu thích mấy thể loại tiểu thuyết tình cảm ba xu được!

Vệ Thái phó híp mắt lại, khuôn mặt tuấn tú và chóp mũi đều tràn đầy khí lạnh.

Một thiếu niên thanh lệ, đã được nuôi dưỡng trong cung mười mấy năm, lúc giơ tay nhấc chân cũng khó giấu sự trang nhã và quý phái, lại với bộ mặt trang trọng nghiêm tục quăng ra một câu “thằng kỹ nữ” thật sự là làm cho người nghe phát điên.

Thực nhìn không ra, loại bản lĩnh học cái xấu ở đứa bé này lại giỏi đến như thế, nếu người bên cạnh là một phụ nhân *(phụ nữ có chồng)* miệng lưỡi bén nhọn như vậy, Thái phó đại nhân sớm đã cảm thấy vô cùng khó chịu, nhưng khi được thốt ra từ miệng của tiểu Long Châu, thì thói xấu này làm làm người ta cảm thấy yêu mến, chỉ muốn dùng miệng mình để ngăn chặn

https://thuviensach.vn

lại cái miệng nhỏ nhắn của bông hoa xinh đẹp kia, hung hăng cuốn lấy cái lưỡi tinh tế kia...

Trên thực tế, Thái phó đúng đã làm như vậy, dùng miệng che lại, hung hăng trừng phạt, cho đến khi người bé nhỏ trong lòng không thở nổi mới không tình nguyện thả ra.

“Khi vi thần hầu hạ Hoàng thượng, sao Thánh Thượng lại không thở? Nếu như chỉ vì một nụ hôn mà nín thở. Khi thần tuyên Thái y, chẳng lẽ nói Hoàng đế ngất xỉu vì hôn môi?”

“Ngươi...” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Niếp Thanh Lân kìm nén đến mức đỏ bừng lên, tạm thời thu lại mồm miệng lanh lợi, không dám chọc giận Thái phó nữa.

Đúng lúc này, Nguyễn công công ở bên ngoài trướng nhỏ giọng bẩm báo, nói là bộ binh đưa văn kiện khẩn cấp tới, cần Thái phó và cùng Thị Lang trở về xử lý.

Hội đua ngựa đã tiến hành được hơn nửa, các tiết mục còn lại đều là chuẩn bị cho nữ quyến, vì muốn cho các vị phu nhân thường ngày đều ở trong khuê phòng được tận hứng, phần lớn các nam nhân đều rời đi trước. Sau khi Vệ Thái phó rời đi, Niếp Thanh Lân cũng chuẩn bị khởi giá hồi cung.

Đoạn đường quan đạo này, từ mấy ngày trước đã được phong tỏa, các binh lính đi trước, sau đó kiểm tra hết các bụi cỏ hai bên đường, mới có thể để cho binh mã và Hoàng thượng an toàn đi qua..

Nơi này cách kinh thành không xa, cũng không phải là vùng đất hoang vu gì, cho nên mặc dù đám thị vệ cảnh giác với tất cả những động tĩnh xung quanh, nhưng trong lòng vẫn nghĩ khả năng xảy ra nguy hiểm không lớn.

Con đường từ Yến Tử Hồ hồi cung, nhất định phải vòng qua một sườn dốc quanh co, vốn là con đường rộng rãi, hai xe ngựa có thể đi qua cùng một lúc. Nhưng loan giá của Hoàng thượng rộng hơn so với xe ngựa bình thường, nên khi đi ngang qua nơi này, liền khiến toàn bộ con đường đều trở nên chật kín.

https://thuviensach.vn

Khi xa mã đi đến nơi này, Niếp Thanh Lân ngồi ở trên loan giá có thể nghe thấy tiếng kim loại va chạm "Rắc" một tiếng, sau đó loan giá chấn động kịch liệt, người nàng thiếu chút nữa ngã nhào từ trên xuống. Ngay sau đó liền nghe thấy một trận nhân mã ồn ào, chỉ nghe thống lĩnh đội thị vệ Lữ Văn Bá hô lớn: "Có thích khách! Hộ giá, hộ giá!" Sau đó liền thổi cái còi phát tín hiệu đặc biệt, hy vọng binh mã của Thái phó ở phía trước có thể nghe được quay trở lại tiếp viện.

Không biết hai bên đường núi đã bị người ta gài những móc sắt từ lúc nào, những xe ngựa bình thường khác có thể đi qua, nhưng loan giá cua hoàng thượng rộng hơn nên bị vướng vào, muốn gỡ ra có chút khó khăn.

Đúng lúc này, mười mấy người bịt mặt đột nhiên từ trên trời bay xuống, rơi xuống phía trên loan giá, tay cầm trường kiếm liền đâm mạnh xuống.

Từ lúc xe ngựa bị chấn động, Niếp Thanh Lân đã nhanh chóng cúi người xuống, nằm sấp phía dưới chỗ ngồi, mũi nhọn của thanh kiếm đâm vào đệm trên ghế, nhưng không xuyên qua được ghế ngồi.

Thích khách cảm thấy không đâm trúng, liền phi thân xuống dưới, chuẩn bị vọt vào loan giá đâm chết Hoàng thượng. Nhưng những thị vệ kia cũng không phải ngồi không, hơn nữa đều là người do Thái phó tự mình chọn lựa, võ nghệ cao cường, xông lên chém mấy đao thì trúng được ba đao, nhưng thích khách đó ngay cả khi bị trúng đao, cũng không hề né tránh, cũng không hề quan tâm đến đám thị vệ phía sau, tiếp tục nhào về phía loan giá, chỉ muốn kết liễu Hoàng đế.

Thấy hắc y nhân thần bí hành động như vậy, thật là ngoài dự đoán của bọn thị vệ, chỉ có thể ra sức vật lộn, xông lên ôm chặt lấy eo của thích khách, muốn kéo hắn xuống.

Rốt cuộc chỉ có Lữ Văn Bá bình tĩnh, từ trên lưng ngựa lấy ra một chiếc rìu, chém một cái bay đầu tên thích khách sắp đi vào loan giá.

Lưỡi rìu kia vô cùng sắc bén, lập tức bay đầu, máu tươi từ chỗ cổ bị chém trào ra, bắn vào người vài thị vệ.

https://thuviensach.vn

“Chém đầu của bọn họ!” Sau khi thấy thi thể kia run rẩy vài cái liền không hề động đậy nữa, Lữ Văn Bá cao giọng hét về phía thuộc hạ.

Nhưng ngay lúc này, những thị vệ bị máu của tên hắc y nhân kia bắn vào đột nhiên ngã xuống đất ô a ô a kêu thảm thiết, sau đó run rẩy vài cái liền không động đậy nữa, thì ra máu của những tên hắc y nhân kia đều có độc chết ngươi... Lúc này lại có mấy chục hắc y nhân từ trên vách núi nhảy xuống, nối tiếp những người trước, nhất thời không thể chém được hết.

Lữ Văn Bá cắn răng một cái, tùy tiện túm lấy một cái áo choàng che kín khuôn mặt của mình, xông lên loan giá, túm lấy cánh tay tiểu Hoàng đế, sau đó lại dùng rìu chém một cái lỗ lớn trên sàn loan giá, cầm lấy một cái chăn nhung giữ ấm, ôm lấy tiểu Hoàng đế, bảo vệ đầu và thân thể của nàng, từ cái lỗ trên sàn chui ra ngoài, trực tiếp lăn xuống phía con đường phía dưới sườn núi.

Vô cùng may mắn, bên đường rừng cây rậm rạp, hơn nữa thân hình Lữ Văn Bá cao lớn, che được toàn bộ thân thể tiểu Hoàng đế nên Niếp Thanh Lân không có bị đụng vào núi đá bị thương.

Điều may mắn hơn nữa chính là, Lữ Văn Bá sợ tiểu Hoàng đế bị thương, liền dùng thảm lông dê che kín thân thể của hắn, không để long bào màu vàng bị lộ ra ngoài, hắn không biết những người tấn công Hoàng đế có phải do bị thuốc khống chế, căn bản không tư duy được như người bình thường, chỉ biết tấn công vào người mặc áo bào đế vương màu vàng.

Cho nên vừa rồi mặc dù nhìn thấy đồi cỏ bên cạnh bị lay động, nhưng cũng không hề nhúc nhích.

Lăn đến phía sau vách núi, Lữ Văn Bá đột nhiên phát hiện một người đang nằm trên mặt đất run lẩy bẩy, khi người kia từ trong cỏ bẩn ngẩng đầu lên, Niếp Thanh Lân mới phát hiện hắn là người đi theo hầu hạ loan giá – Trương thái y. Thì ra mới vừa rồi trong lúc người ngựa hỗn loạn, hắn bị tiểu thái giám bên cạnh đẩy xuống núi, cánh tay và chân đều bị thương. Nàng đang chuẩn bị đi qua đó thì bị Lữ Văn Bá kéo lại, nhỏ giọng nói:”Hắn là ngự y của trẫm, rất trung thành.”

https://thuviensach.vn

Lữ Văn Bá nhìn bộ dáng chật vật của tiểu Trương Thái y, nhanh chóng đưa tay đỡ hắn lại đây để chiếu cố cho Hoàng thượng, đúng lúc này, hoàng thượng bị vấp vào hòn đá, bổ nhào về phía trước, đột nhiên nhìn thấy có một sơn động thấp thoáng phía dưới bãi cỏ, sơn động này cũng không quá lớn, nếu không phải mình vô tình bị ngã, thật đúng là khó phát hiện ra góc chết này. Vì thế Lữ Văn Bá liền thu xếp cho tiểu Hoàng đế ở trong động dùng cỏ để che lại cửa sớn động, nhỏ giọng nói: "Hoàng thượng, ngài hãy ở trong này tuyệt đối đừng ra ngoài, thuộc hạ không thể để những hắc y nhân mang độc trên người lại gần ngài, khi nào sắp xếp ổn thỏa mọi việc phía trên, thần sẽ đến đón bệ hạ." Nói xong, từ trong lòng lấy ra chiếc còi bằng sắt.

"Nếu chẳng may thuộc hạ bỏ mình, Hoàng thượng cũng tuyệt đối đừng đi ra, trừ phi nghe được có người thổi ba tiếng dài một tiếng ngắn, bệ hạ hãy thổi một ngắn ba dài để đáp lại, đến lúc đó sẽ có nhân mã của Thái phó đến đón bệ hạ."

Tiếp theo, hắn căn dặn Trương thái y, một lúc nữa nếu có người xuống dưới, cần phải bỏ chạy, thì dẫn người chạy đi.

Tiểu Thái y ra sức gật đầu, điều này không cần Lữ thống lĩnh căn dặn, hắn nhất định sẽ liều cái mạng này để bảo vệ tốt cho Hoàng đế!

Lữ Văn Bá nói xong liền đứng dậy xông ra ngoài đi nghênh địch. Điều hắn cần làm lúc này là bảo vệ tốt khu vực sườn núi này, không thể để cho hắc y nhân mang độc đi xuống dưới...

Niếp Thanh Lân tránh ở trong sơn động lúc đầu còn nghe thấy âm thanh ồn ào trên sườn núi, kèm theo tiếng hô to và tiếng khóc... Sau đó, dần dần trở nên yên lặng. Bàn tay của nàng chảy mồ hôi, nhưng cũng không thể động đậy được, cuối cùng Trương ngự y bên cạnh cố lấy dũng khí, nhỏ giọng nói: "Thánh Thượng ở trong này đừng nhúc nhích, tiểu nhân đi ra ngoài xem xét một lát."

Một lúc sau, hắn kích động chạy về: "Hoàng... Hoàng thượng, toàn bộ mọi người đã chết sạch, ngay cả... ngay cả Lữ thống lĩnh cũng đã chết..."

https://thuviensach.vn

Lúc này Niếp Thanh Lân mới ra khỏi sơn động, bởi vì triền núi rất dốc, nhất thời không đi lên được, vừa nhìn thấy sườn núi phía xa, thật sự là một vùng đất chết.

Ngẫm lại một chút cảm thấy thật đáng sợ, mấy chục hắc y nhân có thể diệt hoàn toàn một đội thị vệ hoàng gia, đi đến bên người Lữ Văn Bá phát hiện hắn có thể một mình giết chết bảy tám hắc y nhân, đến khi hắc y nhân cuối cùng ngã xuống, hắn mới kiên cường hi sinh...

Đúng lúc này, xa xa truyền đến tiếng còi ngoài ý muốn, xem ra Vệ Thái phó thật sự nhanh chóng quay lại, cuộc tấn công bất ngờ này tuy rằng thảm thiết, nhưng thời gian ngắn ngủi ước chừng cùng chỉ một chén trà.

Niếp Thanh Lân lấy còi ra, đang chuẩn bị thổi đáp lại, lại dừng lại .

Nàng đứng tại chỗ, nhìn xa xa lẳng lặng suy nghĩ một chút, đột nhiên hỏi Trương thái y: “Trước đây trẫm đưa những thứ thuốc bổ cho ngươi ngươi đã bán hết chưa?”

Trương thái y không biết tại sao Hoàng thượng lại đột nhiên hỏi như vậy, vội vàng nói: “Đều theo phân phó của hoàng thượng, chia thành nhiều phần nhỏ, bán cho những người bệnh có nhu cầu cấp bách cần mua thuốc, tích góp từng tí từng tí một, tiểu nhân đều ghi chép lại, để ở trong nhà.”

Niếp Thanh Lân gật gật đầu, lần này cũng không xưng”Trẫm”, mà trực tiếp hỏi: “Trương thái y, ngươi có thể mạo hiểm vì ta một lần không?”

.....

Khi Thái phó dẫn theo binh mã vội vàng chạy tới, cảnh tượng của đường núi kia, làm cho người đã quen với cảnh gió tanh mưa máu trên sa trường cũng phải ngừng thở.

Loan giá đã không còn nhìn ra màu vàng óng ánh nữa, phía trên dính đầy máu đen tỏa ra mùi tanh rất khó ngửi. Người ngã đầy trên đất, đã không còn thở nữa, nhìn thấy cảnh này, trong lòng lại càng căng thẳng.

Vệ lãnh hầu nghiêm mặt, phi thân nhảy xuống ngựa, đẩy ra các tướng sĩ đang ngăn cản bên người ra, phi thân đến loan giá... Bên trong trống

https://thuviensach.vn

không, chỉ có mấy cái lỗ lớn trên đệm của minh hoàng...

Lúc này Vệ Lãnh Hầu không để ý tới trong lòng đang tràn ngập hàng trăm thứ vị, nhảy xuống khỏi loan giá, lạnh lùng nói: “Lục soát trong núi, phải tìm cho được Hoàng thượng!”

Việc lục soát trong núi tiến hành suốt ba ngày ba đêm, phạm vi mấy trăm dặm cũng đều bị người lục soát mấy lần, mấy trăm người trong núi gọi”Hoàng thượng”, cũng là không có ai trả lời.

Người bên ngoài đều nhìn thấy sắc mặt Vệ hầu mấy ngày nay đều rất trầm tĩnh, giống như lúc bình thường, nhưng chỉ có Nguyễn công công mới biết, biểu cảm kia của Thái phó chính là sự bình yên trước bão táp, yên lặng đến đáng sợ.

Tựa như hiện tại, hắn một mình đơn độc ngồi trong tẩm cung của Hoàng thượng, nhìn long sàng trống không đã khoảng một canh giờ... Cũng không hề đụng tới.

“Bẩm Thái phó, lục soát trong núi không thu hoạch được gì, hạ lưu con sông dưới chân núi cũng đã phái người đi tra xét, cũng không có người nào trôi từ trên xuống. Người xem... Có phải nên rút mọi người về không, theo thuộc hạ biết được, rất có thể Hoàng thượng đã bị đám thích khách kia bắt đi, căn bản không ở trong ngọn núi đó.”

Vệ Lãnh Hầu không nói gì, lúc trước khi nhìn thấy trên sàn loan giá có một lỗ lớn, hắn gửi gắm hy vọng rằng đã có thị vệ cứu hoàng thượng đi, tạm thời ẩn nấp ở nơi nào đó trong núi. Nhưng hiện tại đã lục soát suốt ba ngày, vẫn không có kết quả, hoặc là Hoàng thượng cố ý trốn không chịu đi ra, hoặc là đúng là Hoàng thượng đã bị thích khách bắt đi...

Tuy nhiên Hoàng đế sao có thể trốn không ra? Một đứa trẻ kim quý từ nhỏ đã được nuôi lớn trong thâm cung, một người nửa bước khó đi, ham ăn uống như vậy, làm sao chịu được nỗi khổ ba ngày không ăn không uống...

“Mấy thị vệ thái giám còn lại kia đã tỉnh chưa?” Hắn đột nhiên hỏi.

https://thuviensach.vn

“Có một thái giám bị dính máu độc quá nhiều, trúng độc quá sâu, ngày hôm qua đã tắt thở, còn lại mấy người bị dính ít máu thì vừa mới tỉnh, nhưng không thể nói chuyện, có một ngự y theo hầu bởi vì trúng kiếm bị thương ngã xuống dưới sườn núi nên mới may mắn tránh được một kiếp, cho nên khi tỉnh lại vẫn có thể nói chuyện.”

“Hắn có kể lại tình cảnh lúc bị tập kích thế nào hay không?”

“Hắn nói lúc xe ngựa của Hoàng thượng đi về phía trước, đột nhiên bị vướng vào cái gì đó bên đường nên không thể đi tiếp được nữa. Những hắc y nhân cũng vô cùng kỳ quái, dù chém thế nào cũng không chết, sau đó hắn bị trúng kiếm có nhìn thấy hoàng thượng bị hắc y nhân kéo lên mấy con ngựa, sau đó cái gì cũng không biết... Ty chức có nhìn qua thi thể vài hắc y nhân, không biết trên mặt đã được bôi cái gì, ngũ quan biến dạng, không thể nhìn ra là loại người nào...”

Rốt cuộc Thái phó cũng đứng dậy, lạnh lùng nói: “Đi! Phong tỏa trạm gác đi đến Nam Cương tra xét nghiêm ngặt, nếu phát hiện Hoàng thượng không được hành động thiếu suy nghĩ, việc quan trọng nhất là phải đảm bảo an toàn cho Thánh thượng.”

Người khác có thể cảm thấy đám hắc y nhân kia kỳ lạ, nhưng hắn xuất thân là thương nhân thế gia, cùng cha mẹ vào Nam ra Bắc, có cái gì kỳ quái mà chưa từng thấy?

Thủ đoạn dùng thuốc để khống chế bản tính con người, nhất định là từ vùng đầm lầy Nam Cương!

Trong tẩm cung vẫn còn tràn ngập mùi táo, quyển sách mở đã đọc được một nửa đặt trên bàn nhỏ, ngoài ra còn có một mâm quả hạch do Tây Vực tiến cống, một nửa đã được đập vỡ còn lại thì để trên bàn... Con mèo trắng cũng lười biếng nằm trên nhuyễn tháp, nhưng chủ nhân của tẩm cung này thì không biết đang ở nơi nào...

Thái phó bỗng nhiên cảm thấy, tẩm cung này một khắc cũng không thể ở, trái tim giống như là bị người nào đó xiết chặt không buông, cố tình lúc này lại không thể thét ra thành lời.

https://thuviensach.vn

Khi đi ra khỏi tẩm cung, có người bẩm báo Khâu Minh Nghiên đại nhân cầu kiến.

Chỉ chốc lát có một người cao lớn thanh niên vội vàng đi tới, thi lễ với Thái phó.

Người nọ là tâm phúc của Thái phó, năm đó ở trong quân là người cố vấn của Thái phó, kết nối hoạt động kinh doanh của các địa phương, nhưng lần chấn động này thật sự quá lớn, nên hắn cố ý đến cầu kiến Thái phó.

Đến lúc hai người về tới thư phòng, Khâu Minh Nghiên nói: "Thái phó, chuyện Hoàng thượng bị tập kích lần này chỉ sợ có liên quan đến Lĩnh Nam Vương Niếp Lộ Viễn!

Gần đây đại nhân đang chỉnh đốn binh mã, chuẩn bị kiên quyết xua binh chinh phạt Lĩnh Nam. Trong lòng tên tặc tử này biết đại nhân võ nghệ cao cường, lại có tinh binh hộ vệ, không dễ dành đánh lén, nên muốn ám sát Hoàng thượng, ý đồ muốn gía họa cho ngài. Dù sao... Trong vòng một năm phụ tử hai vị Hoàng đế băng hà, thế cục trong triều đình vừa ổn định sẽ lại rung chuyển một lần nữa... Nhưng bọn họ không giết Hoàng đế, cũng chỉ bắt Thánh Thượng đi, thì quá mức thất sách rồi.

Nếu bọn họ muốn ép buộc thiên tử lệnh cho các chư hầu, lấy việc lần này để áp chế Thái phó, Thái phó có thể ung dung không thay đổi nói trong triều một ngày không thể không có vua, lập tân quân khác, sau đó chinh phạt nghịch tặc, lấy danh nghĩa là để giải cứu tiên hoàng, danh tiếng của chúng ta sẽ càng nổi hơn!"

Vệ Lãnh Hầu nhìn tâm phúc của mình, trong lòng biết mỗi câu nói của hắn đều rất có lý, nếu là hắn trước đây, nhất định sẽ không chút do dự tiến hành như thế...

Nhưng nếu hiện tại tuyên bố tân đế kế vị, như vậy thì Hoàng đế trong tay tặc tử sẽ mất đi giá trị làm con cờ, không biết bọn tặc tử này sẽ đối xử với Long Châu tử như thế nào?

Vệ Lãnh Hầu biết, nếu mình đưa ra đạo thánh chỉ phế đế này chính là gián tiếp lấy mạng của Long Châu tử...

https://thuviensach.vn

Giang sơn và mỹ nhân, trong mắt hắn, câu hỏi ngu ngốc này từ trước đến giờ chưa bao giờ là vấn đề khó giải quyết, vậy mà cứ như vậy không hề báo trước xảy ra trước mặt hắn...

Vệ Lãnh Hầu giương mắt nhìn về phía bên ngoài thư phòng, hoàng hôn nặng nề, tường viện thâm cung ngăn chặn mưa gió sắp tới. Không biết giờ này Hoàng thượng đã dùng bữa hay chưa... Hắn hít sâu một hơi, nói: "Đem những người đang lục soát ở trong núi rút hết về, tuyên bố với bên ngoài, Hoàng đế đã thoát hiểm, đang ở tẩm cung nghỉ ngơi, mấy ngày tới không thể lâm triều..."

Khâu Minh Nghiên không nghĩ tới chủ nhân của mình luôn anh minh sáng suốt, lại có thể đưa ra quyết định như vậy, sốt ruột muốn khuyên can một phen, lại thấy Thái phó phất phất tay.

Hắn biết rõ, chủ ý của Định Quốc hầu một khi đã quyết, tuyệt đối sẽ không thay đổi.

Chương 31

Con đường quan đạo Yến Tử Hồ bị máu tươi nhuộm đẫm, sau khi phủ một lớp cát vàng thật dày lại bắt đầu thông hành.

Tuy rằng bốn ngày trước nơi này vẫn là cảnh tàn sát khốc liệt, hiện tại khách lữ qua lại tới lui, lúc những chiếc xe nhỏ chầm chậm đi qua, nhóm tiểu dân thế nào cũng không tưởng tượng được tình cảnh đáng sợ ngày hôm đó.

Trương thái y ngồi trong xe ngựa, vết thương bị đao chém trên vai vẫn hơi đau, nhưng trong lòng hắn hận không thể nhanh chóng đến đích.

Qua đường eo núi, trước tiên hắn bố trí xe ngựa ở bên đường trong rừng, sau đó bước nhanh tới khu vực dưới sườn núi, đi vào chỗ ẩn nấp bí mật của tiểu Hoàng đế phía trước sơn động, cúi người xuống đẩy đống cỏ dại ra, lại cố hết sức đẩy một tảng đá lớn, bên trong lộ ra một khuôn mặt nhỏ

https://thuviensach.vn

nhắn tái nhợt. Đôi mắt to linh động, lúc này gắt gao khép chặt, giống như không có chút sự sống này...

Tay Trương thái y hơi run run, có chút khiếp đảm đi qua xem thử hơi thở của đứa bé kia, sau khi cảm giác được hơi thở yếu ớt kéo dài, mới nặng nề buông lỏng một hơi.

Hắn đưa tay rút mấy cái châm dài phía sau gáy của đứa bé kia, sau đó ôm lấy người không còn được bao nhiêu trọng lượng, đi thẳng đến chỗ để xe ngựa, lên xe ngựa liền vội vàng rời đi...

Thôn Hoa Khê ở phía Bắc kinh thành, đáng lẽ phải là một thôn xóm vô cùng náo nhiệt, vị trí mặc dù gần nhưng lại cách kinh thành một ngọn núi, phải đi qua một con đường núi hiểm trở, nên nơi này từ một trung tâm phồn hoa trở thành một nơi thế ngoại đào nguyên.

Đồ ăn chủ yếu của người trong ngọn núi này là rau, đất đai vùng này quanh năm ẩm ướt, các loại rau được trồng ra vô cùng ngọt, các vật phẩm rau trong cung một nửa là do thôn Hoa Khê cung ứng, bởi vì là nơi cung cấp rau cho hoàng gia nên quan phủ cũng rất ít khi đến quấy rầy, chỉ mong mưa thuận gió hòa, các loại rau không bị thối nát, sưu thuế cao cũng được miễn giảm không ít.

Tuy nhiên tính bài ngoại của thôn này rất cao, người bên ngoài căn bản không có khả năng ở lại trong thôn, dù sao thì ruộng đất cũng có hạn, đâu có dư thừa để chia cho những người mới tới!

Nhưng điều này không áp dụng đối với lão Trương Thái y, năm đó ông chữa khỏi bệnh cho tộc trưởng trong thôn, nói ra yêu cầu sau này muốn ở trong thôn dưỡng lão, đã bỏ ra một số tiền lớn để mua nhà cửa tại đây.

Tộc trưởng cảm động và ghi nhớ ân cứu mạng của lão Thái y, nên đã đem sân nhỏ ở thôn đông tặng cho Trương lão tiên sinh, nhưng lão Thái y kiên quyết không chịu nhận, sau khi tộc trưởng nhân lấy ngân phiếu, mới tiếp nhận khế ước nhà đất.

Đáng tiếc lão Thái y ra đi quá sớm, không có phúc quay lại thôn Hoa Khế dưỡng lão, nhưng Trương Thị Ngọc là con trai độc nhất của ông lại xui

https://thuviensach.vn

xẻo bị Hoàng đế đuổi đi, liền trở lại định cư trong thôn.

Tất nhiên, hắn cũng không phải trở về một mình, mà còn có một tiểu nương tử vừa mới thành thân.

Điều này làm cho tộc trưởng cảm thấy rất thất vọng, ông dự định gả cháu gái của mình cho người trẻ tuổi đôn hậu đoan chính này!

Nhưng khi vừa nhìn thấy tiểu nương tử của hắn từ trên xe ngựa đi xuống, râu lão tộc trưởng nhếch lên, đôi mắt đã hoa một nửa bỗng lớn lên một vòng! Đây không phải là tiểu tiên nữ của Vương mẫu nương nương sao?

Tuy rằng hơi nhỏ yếu một chút, ăn mặc cũng chỉ là vải thô sam bình thường, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo, thần thái phấn khởi, trên đầu là mái tóc đen như mực, nha đầu trong núi sao có thể sánh kịp!

Khụ, rốt cuộc tiểu Trương Thái y tiến cung đã gặp được chủ tử quý nhân, tìm được nương tử có tư sắc chắc không thua kém so với cung phi!

Mọi người trong thôn đều rất nhiệt tình, một vài thím nhà bên cạnh qua đây giúp tiểu Trương đại phu quét tước đình viện, phòng ngủ sạch sẽ, còn lấy cả chăn đệm trong rương mang đi phơi nắng, bảo đảm buổi tối vợ chồng son ngủ ở bên trong, ấm áp hòa thuận vui vẻ, sớm sinh một tiểu tử mập mạp.

Đến khi mặt trời lặn, mọi người giúp đỡ đều đã đi, Trương Thị Ngọc mới dùng cánh cửa thật dày che lại cửa phòng, xoay người vào trong nhà, cúi đầu nói với người đang ngồi ở ghế đối diện: “Hoàng thượng chắc cũng đã mệt mỏi rồi, mặc dù thôn dã nên chỗ tắm rửa hơi đơn sơ, ngài vẫn nên đến đó ngâm chân đi ạ, cháo trên bếp đã nấu xong, sau khi Thánh thượng dùng cơm xong thì nghỉ tạm trước đi.”

Niếp Thanh Lân mỉm cười nhìn Trương thái y: “ Đã nói không được gọi ta là hoàng thượng nữa, nếu ngươi không thay đổi cách gọi, sẽ khiến ta và ngươi lâm vào tai họa, ngươi gọi ta là... Lâm nhi đi.”

Một tiếng “Lâm nhi” này nhất thời làm hai má tiểu Trương thái y ửng đỏ.

https://thuviensach.vn

Hắn có nằm mơ cũng không nghĩ tới, mình lại có một ngày tốt đẹp như vậy, có thể sống chung với giai nhân trong mộng, giúp nàng lấy nước rửa chân, chuẩn bị cơm cháo nóng hổi, đi theo hầu hạ bên cạnh, còn có thể gọi một tiếng "Lâm nhi"...

Vẻ quẫn bách của Trương Thị Ngọc bị Niếp Thanh Lân thu vào trong thấy, trong lòng cảm thấy ấm áp. Rốt cuộc vẫn là một người thành thực, mấy ngày trước, đột nhiên trong lòng nàng nghĩ ra một kế sách, nghĩ ra biện pháp tốt có thể thoát khỏi thâm cung, vốn chỉ cần Trương Thị Ngọc trốn tránh đi ra ngoài, sau đó quay lại là được. Nhưng là Trương Thị Ngọc kiên quyết không đồng ý, vì để lấy được sự tín nhiệm của Thái phó, vậy mà lại chém mình một đao. Giả bộ hôn mê tỉnh lại.

Thật ra bước này coi như là tìm thấy đường sống trong cái chết, nàng đoán chắc nơi này sẽ trở thành diểm mù màu đen, những người lục soát trong núi chắc chắn sẽ không nghĩ tới Hoàng đế đang trốn trong một sơn động cách dó không xa.

Nhưng kế này cũng có một điểm vô cùng nguy hiểm đó là chả may Vệ Thái phó thân mến kia hung ác đột phát, giết hết những người sống sót để bị miệng.

Tuy rằng Trương Thị Ngọc hạ tích cốc châm, bốn ngày sau sẽ tự động mất đi hiệu lực, mình sẽ chậm rãi tỉnh lại, nhưng liệu có sức để đẩy được tảng đá chắn trước cửa động hay không đó cũng là một điều trí mạng.

Nhưng nếu bỏ qua cơ hội chạy trốn này, ở lại trong cung cũng sẽ chết... Trời càng ngày càng nóng, ngồi ở trên long ỷ vạn người chú ý kia, chỉ không phải là người mắt mù tâm mù, rồi cũng sẽ nhìn ra sơ hở của mình, không thể che giấu mãi được!

Cân nhắc kỹ càng, Niếp Thanh Lân quyết định liều chết đánh cược một trận.

May mắn đó là tất cả mọi việc đều đúng theo kế hoạch, tiểu Trương Thái y tự chế thuốc bột giả chết, đồng liêu trong Thái y viện, có Triệu ngự y là bạn tri kỉ của lão Trương Thái y, coi như là nhìn Trương Thị Ngọc lớn lên,

https://thuviensach.vn

sao có thể nhẫn tâm nhìn người thanh niên tốt này vì chuyện này liên lụy mà mất mạng, sau khi Trương Thị Ngọc tỉnh lại nói ra Hoàng đế "mất tích", liền giúp con cháu che dấu nói thương thế quá nặng nên đã "đi đời nhà ma".

Lúc đó Thái phó nào có tâm tình quan tâm đến sự sống chết của nhân vật nhỏ bé này, chỉ cần có thể bịt được miệng, chuyện Hoàng đế bị bắt không bị truyền ra ngoài là được.

Mà sở dĩ bọn họ không có đi xa, lại đi tới thôn Hoa Khê, đó là vì lúc này đúng lúc là mùa xuân, mọi người trong thôn đều bận rộn cày bừa vụ xuân, những người trong thôn không có qua lại với Thái y viện, nên tin tức Trương Thị Ngọc "qua đời" nhất thời chưa thể truyền tới nơi này.

Niếp Thanh Lân vô cùng tin tưởng rằng nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, mà thôn Hoa Khê chính là 'Bóng tối dưới ngọn đèn' của Thái phó đại nhân đang ở kinh thành

Niếp Thanh Lân quyết tâm ở lại trong thôn một thời gian để sản xuất ra các loại rau dưa mỹ vị, không biết chừng củ cải đường mà mình trồng có khi sẽ xuất hiện trên bàn ăn của Vệ ái khanh. Đợi đến lúc trong cung truyền ra tin tức phế đế, khi đó, trời xanh mấy trắng, nàng sẽ giống như những con chim nhỏ giương cánh bay thật xa, ngắm nhìn sông núi tuyệt trần...

Bọn nhỏ trong thôn gần đây rất thích trèo qua tường rào bên ngoài nhà Trương đại phu, đi xem vị Trương tiểu nương tử kia một chút.

Dáng vóc không chỉ giống tiên nữ, mà làm đồ ăn cũng rất ngon, ví dụ như đậu đũa, khi xào với dưa xanh mùi vị ngon hơn rất nhiều lần so với mùi khi nấu với tương đất mà mẫu thân nhà mình hay làm!

Hơn nữa ngay cả bộ dáng lúc nấu cơm, rất giống với các diễn viên trên sân khấu, trông rất đẹp mắt!

Lấy việc gọt dưa để làm ví dụ, sau khi rửa qua nước và được đặt ngay ngắn trong rổ, tiểu nương tử sẽ ngồi ngay ngắn trên ghế được lót đệm mềm trong sân, một tay cầm dao gọt vỏ, một tay giữ cuống dưa, qua lại hai lần, lớp vỏ màu xanh bong ra giống như quần áo, từ bàn tay trắng nõn nhỏ dài tấp nập rơi xuống, rơi xuống chiếc mâm màu trắng.

https://thuviensach.vn

Một đám trẻ đang đứng ở tường rào nín thở tập trung nhìn chăm chú, từ từ, dưa xanh đã biến thành dưa trắng.

Lúc này, trong phòng bếp Trương đại phu cũng đã nhóm bếp xong, trên mặt dính đầy tro đen sau dó tay cầm cái quạt quạt sạch khói đen dày đặc trong phòng bếp, rồi nhỏ giọng gọi nương tử vào phòng bếp. Lúc này, tiểu nương tử đang cầm một cái muôi nhỏ, múc nửa muỗng để nêm nếm lại nước sốt, giống như phu tử trong học đường chấm mực viết chữ, cổ tay nhẹ vung, "xoạt" tiếng nước vang lên ngon miệng, đổ mấy miếng thịt dây mướp mà Trương đại phu đã thái vào, sau đó đảo vài cái, những miếng thịt dây mướp kia đã được xào xong rất đẹp mắt.

Tiếp đó, tiểu nương tử đưa cái muôi trả cho Trương đại phi, đi đến bên chậu nước để rửa tay sạch sẽ, dùng khăn lau khô bọt nước, rồi cầm lấy một quyển sách, lại ngồi xuống chiếc ghế tựa trong sân, ngón tay tinh tế cầm lấy một vốc hạt ngô trên bàn bên cạnh, nhẹ nhàng ném xuống mặt đất, dẫn đến một vài con gà lông tơ tranh nhau tới mổ.

Cái cổ trắng nõn của người đẹp buông xuống, bắt đầu tập trung đọc cuốn sách trong tay, loại cảm giác an nhàn tự tại đó giống như một vị phu nhân đang ngồi giữa những bông hoa màu sắc sặc sỡ trong vườn, nhẹ vung tay cho những chú cá chép óng ánh trong hồ ăn…

Đến lúc Trương đại phu đã nấu đồ ăn và dọn cơm xong, sau khi mang lên bàn, tiểu nương tử mới đứng dậy đi vào trong phòng, ngồi vào bàn ăn dùng cơm.

Lúc này, bọn nhỏ trên tường rào cũng lập tức giải tán, tất cả đều bị mẫu thân gọi về ăn cơm.

"Nhìn ngươi xem, chóp mũi vẫn còn dính tro đen." Niếp Thanh Lân cười cầm cái khăn lau chóp mũi chă rửa sạch bụi đen của Trương Thị Lang.

Ngay tại lúc hai má tiểu Thái y vẫn đang ửng hồng, lại tự mình gắp một miếng dưa xanh để vào trong chén của hắn: "Đây là một vài món ăn lúc trước Xảo Nhi dạy cho ta, tuy rằng khá đơn gian, nhưng mùi vị rất ngon, mẫu phi của ta... Mẫu thân lúc còn sống rất thích ăn."

https://thuviensach.vn

Trương Thị Ngọc không có ý định nhắc nhở giai nhân, mặc dù là món ăn đơn giản, nhưng hai người họ phải làm suốt ba canh giờ, hơn nữa phần lớn các bước thực hiện đều do hắn làm.

Nếu không phải Lâm nhi kiên trì, thì ngay cả việc cầm cái muôi nhỏ, hắn cũng không muốn để cho giai nhân đụng đến, người khác có thể không biết, nhưng hắn sao lại không rõ đây chính là thân thể ngàn vàng?

Nếu bản thân mình có đủ bản lãnh, nhất định sẽ mua một nơi sơn trì xinh đẹp tuyệt trần, xây nhà thật cao, chung quanh trồng cây cỏ um tùm để che giấu đến mĩ thiếu nữ xinh đẹp vất vả lắm mới có thể đến gần này.

Nghĩ vậy, Trương Thị Ngọc hạnh phúc thỏa mãn nuốt xuống miếng thức ăn mà Niếp Thanh Lân gắp. Sau đó nói: “Sáng mai ngày họp chợ, ta muốn đi đến các chợ lân cận để mua chút đồ dùng, Lâm nhi có muốn mua gì không?”

Nghe thấy vậy, ánh mắt Niếp Thanh Lân hơi sáng lên: “Giống như lần trước đi, ta muốn mua y phục, còn có trâm cài tóc, bột nước...”

Trương Thị Ngọc dùng sức gật đầu, vô lực tự hỏi, y phục mua lần trước, có vài bộ tiểu chủ tử còn chưa mặc đến đâu!

Hắn thật sự là hy vọng có thể mua toàn bộ những bộ y phục đẹp nhất cho thiếu nữ xinh đẹp này, tận lực gom hết những thứ đẹp nhất trên thế gian này để đặt dưới chân mỹ nhân đẹp nhất thiên hạ này...

Chương 32

Ngày hôm sau, Trương Thị Ngọc đi ra chợ. Trước khi đi đã nhờ con gái của Lưu thẩm bên hàng xóm là Lưu Linh Nhi đến giúp đỡ tiểu chủ nhân.

Lưu Linh Nhi mười bốn xuân xanh, thật sự rất thích sự nhờ cậy này của Trương đại phu.

Đợi sau khi Trương Thị Ngọc đi, liền chủ động lôi kéo tiểu nương tử Trương gia vào buồng trong, hăng hái bừng bừng nhất định phải giúp tiểu

https://thuviensach.vn

nương tử chải một vài kiểu đầu mới.

Dáng người phản chiếu trong gương đồng thật sự rất đẹp, da trắng như Trứng gà bóc, lông mày cũng không vẽ mà rất đen. Nhất là cặp mắt to kia, ngay cả nàng là nữ nhân nhưng khi nhìn tiểu nương tử này lâu một chút giống như bị hút vào.

Đáng tiếc người xinh đep như vậy, nhưng lại không biết tự chải đầu cho mình, cũng không biết xuất thân của tiểu nương tử này là gì, chắc là một tiểu thư phú hộ, quen được người khác phục vụ hầu hạ, chỉ giơ tay nhấc chân đã không giống với người bình thường!

Kiểu tóc hôm nay Linh Nhi chải cho tiểu nương tử Trương gia là "Đọa mã kế", trước tiên thả mái tóc dài đen nhánh ra, vì mái tóc quá trơn không thể cầm được nên bôi lên tóc một ít dầu hoa nhài, búi tóc kéo nghiêng về một bên trên đỉnh đầu, sau khi dùng lược mã não tinh xảo để cố định, chỉ cần cài thêm một cây trâm khảm ngọc hạng hoa điệp nữa là thành công.

Chỉ thấy, búi tóc lệch rủ xuống một bên tai càng làm cho khuôn mặt tiểu nương tử càng thêm mảnh mai, khiến người khác muốn thương yêu.

Trương tiểu nương tử xoay trái xoay phải nhìn vào gương, xoay người nhìn Linh Nhi đang ở phia sau ngọt ngào cười một cái: "Cũng nhờ muội khéo tay, hôm nay tỷ đã suy nghĩ cả nửa ngày cũng không biết làm thế nào, nghĩ sẽ dùng vải để buộc lại, may mắn là muội đến."

Nói xong, nàng lấy từ trong hộp đựng trang sức trên bàn trang điểm ra một cái trâm cài tóc hình đám mây bằng vàng ra, muốn thưởng cho Linh Nhi: "Cái trâm cài này mặc dù được chế tác không tinh xảo lắm, nhưng ý cảnh không tệ lắm, cũng không hề thô tục, nếu muội không chê, thì nhận lấy đi!"

Linh Nhi trừng lớn mắt, ao ước nhìn chiếc trâm cài đầu kia, nhưng đầu lại lắc như trống bỏi: "Không được! Không được! Lần trước đôi hoa tai tẩu tử tặng muội bị nương nhìn thấy, liền xách lỗ tai muội nửa ngày đấy, nói muội kiến thức hạn hẹp, giúp tỷ một việc nhỏ như vậy, sao có thể nhận trang

https://thuviensach.vn

sức đắt tiền như thế, nếu muội còn tiếp tục thèm muốn đồ của tỷ, nương của muội sẽ chặt tay mà muội cầm đồ đấy!”

Niếp Thanh Lân nghe lời nói của Linh Nhi, cười nói: “Làm gì có cái nào đắt tiền? Toàn là những trang sức bình thường mua ở chợ thôi. Hơn nửa tỷ không có lỗ tai, giữ đôi hoa tai kia cũng vô dụng, nếu muội thích, ta bảo Trương... tướng công của tỷ mua nhiều một chút là được.”

Mắt Linh Nhi càng trừng lớn hơn nữa, chỉ vào tên cửa hiệu trên cái trâm đang cài trên đầu nói: “Đây đều là trang sức của tiệm Kim Thụy Tường trong kinh thành, lần trước muội và mẫu thân cùng nhau đi họp chợ, có ghé vào phân hào trong trấn xem một chút , ngay cả giá của một cái vòng tay tầm thường cũng đủ để cho một gia đình nhỏ ăn được hơn nửa năm... Trương đại ca quả thật rất thương yêu tẩu tử, mua vật gì cũng đều vô cùng tinh xảo!”

Niếp Thanh Lân nghe vậy thì sửng sốt, nàng luôn sống trong hoàng cung, tuy không xa hoa giống như các hoàng tử công chúa khác, nhưng tất cả chi phí ăn mặc cũng không phải tầm thường, tuy hình thức không được tinh xảo như các chủ nhân khác, nhưng khái niệm bao nhiêu bạc thật sự là không rõ.

Xem ra, có thể vì mấy ngày nay vừa mới khôi phục thân phận nữ nhi, nên đắc ý quên hình, đã tiêu tốn không ít bạc đây!

Về sau thật đúng là phải tiết kiệm một chút... Chỉ là lần này trốn đi quá mức vội vàng, không có cách nào mang số vốn riêng đã tích góp được lúc ở trong cung ra ngoài, còn có Xảo Nhi, hiện tại không biết nàng ấy sống trong cung như thế nào?

Sự trung thành của An Xảo Nhi, Niếp Thanh Lân biết rõ. Nếu mình đã có thể chạy trốn, thì sẽ không muốn quay trở lại nhà giam thâm cung kia một lần nữa, nếu An Xảo Nhi thấy mình lâu không về, nhất định là sẽ suy nghĩ miên man, nói không chừng sẽ giống như Trương thái y kia, tuẫn tiết để thể hiện sự trung thành.

https://thuviensach.vn

Cho nên trước khi Trương thái y giả chết nàng đã giao phó cho hắn, ủy thác cho lão Lưu thái y đưa cho An Xảo Nhi một bức thư.

Thư kia cũng không sợ bị người khác đọc được, bởi vì bên trong chỉ có một dòng chữ ngắn ngủi: “Giao tình thông ý tâm hài hòa, trung dạ tương tòng tri giả thùy”

Nếu người bên ngoài đọc được, sẽ chỉ nghĩ rằng Trương thái ý thầm mến cung nữ, trước khi chết đưa thư tình để hoàn thành tâm nguyện.

Nhưng câu nói này , năm đó khi nàng ở dưới gốc cây nhìn thấy đôi nam nữ muốn bỏ trốn, khéo léo dùng nha hoàn để truyền lại ám hiệu. Lúc đó nàng còn dùng câu này để trêu chọc Xảo Nhi, muốn cùng Xảo Nhi cùng nhau làm giả phượng cầu thực hoàng, cùng nhau bỏ trốn khỏi cấm cung này.

Lúc ấy Xảo Nhi đỏ mặt hơn nửa ngày, nói mình là chủ nhân mà không đứng đắn.

Chỉ mong khi nàng nhìn thấy câu này, liền nhớ tới lời nói đùa ngày đó, hiểu được mình muốn cùng Trương thái y bỏ trốn. Còn lại... Đều do tạo hóa .

Sau khi chải đầu xong, Linh Nhi cảm thấy trước đây mình đã nhận nhiều lễ vật lớn của tiểu nương tử Trương gia như vậy, mình cũng nên có qua có lại, báo đáp một phen. Vì vậy liền về nhà lấy một chiếc hộp nhỏ mang sang, sau khi mở ra, lấy ra một cây kéo nhỏ tinh xảo đưa cho tiểu nương tử Trương gia.

“Tẩu tử, tẩu đừng nghĩ cha muội chỉ là thợ rèn bình thường, cha muội thuộc quân khí chịu sự quản lý của triều đình để chế tạo vũ khí ! Cũng coi là làm công ăn lương, nghe nương của muội nói, tay nghề của ông rất tốt, gần đây lại mới được thăng chức, tiền công ước chừng cũng tăng gấp đôi đó! Tẩu xem, đây cây kéo nhỏ mà cha muội đã làm, rất sắc đó! Dùng đã lâu lắm rồi mà cũng chẳng phải mài lần nào, muội tặng nó cho tẩu nè!”

Niếp Thanh Lân cười cảm ơn tiểu nha đầu chất phác thẳng thắn này, cúi đầu cẩn thận xem kỹ cái chuôi kéo.

https://thuviensach.vn

Quả thực không phải vật tầm thường, so với nhưng đồ dùng bằng sắt khác, cái chuôi kéo này có màu đen trong suốt, hàn khí bức người... Giống với cái còi mà trước đây Lữ Văn Bá đưa cho nàng, chất liệu vô cùng đặc biệt.

Tuy rằng nàng không quan tâm mấy đến việc triều chính, nhưng cũng loáng thoáng nghe thấy lần tiêu diệt An Tây Vương này được thuận lợi như vậy có mối liên quan mật thiết với loại sắt tinh luyện này...

Nhà hàng xóm bên cạnh, lại nhà thợ thủ công được Vệ Lãnh hầu xem trọng, xem ra không nên ở lại lâu trong thôn này!

Chỉ mong lần này Trương đại ca có thể lấy được nhiều tin tức tốt từ trên trấn.

Đến buổi chiều, Trương Thị Ngọc rốt cục cũng trở về. Sau khi tháo chiếc mũ có tấm mạng bảo vệ màu đen, Niếp Thanh Lân nhìn thấy sắc mặt ngưng trọng của Trương đại ca.

“Sao rồi? Kinh thành đã truyền đến tin tức tân đế đăng cơ chưa?” Lòng Niếp Thanh Lân tràn đầy hy vọng hỏi.

Trương Thị Ngọc lắc lắc đầu: “Trên bảng thông cáo của trong trấn, không có tin tức gì, huống chi nếu tân đế đăng cơ nhất định sẽ đại xá thiên hạ, không cần xem bố cáo đã sớm lan truyền.”

Nói xong, hắn lại chuyển đề tài, từ trong khuông trúc lấy ra một con mèo nhỏ mà đen: “Lâm nhi mau nhìn xem ta mang gì về cho nàng này?”

Con mèo đen này thật đáng yêu, tuy rằng không quý bằng con mèo Ba Tư trắng trong cung, nhưng bốn cái móng vuốt nhỏ kia lại màu trắng, giống như giẫm phải tuyết, thấy nữ chủ nhân mới, lập tức thè cái lưỡi màu hồng phấn ra, nũng nịu kêu lên.

Trong lòng Niếp Thanh Lân biết, đây là do Trương đại ca sợ mình lo lắng, cố ý mua về để cho mình giải sầu, liền cười cảm ơn Trương Thị Ngọc, nhẹ nhàng ôm lấy con mèo đen kia.

https://thuviensach.vn

Nhưng trong lòng nàng cũng thầm than nhỏ: “Thái phó đại nhân, rốt cuộc trong hồ lô của ngài đang bán thuốc gì!”

Đúng là Thái phó đại nhân đã tới giờ uống thuốc rồi.

Trong lòng Nguyễn công công than thở. Nay đã bao nhiêu ngày rồi ? Cơm nước hầu như không ăn uống, ngự y xem bệnh cho Thái phó sợ thân thể hắn không thể chịu nổi, cố ý bốc thuốc bổ khí ích nguyên, nhưng nước thuốc đã nấu xong, mà Thái phó đại nhân lại không chịu uống!

Lúc này, nhân vật chính nào đó đứng bên cạnh án thư, cũng biết mình cũng đã đến giờ uống thuốc.

Nghe xong những tin mà bọn họ báo cáo, khuôn mặt tuấn tú của Thái phó đại nhân nháy mắt liền bao phủ sương lạnh: “Các ngươi nói Nam Cương không có động tĩnh gì? Còn Lĩnh Nam Vương chỉ tăng cường phòng thủ, mượn tạm binh mã Nam Cương sao?”

“Vâng, bẩm Thái phó, thậm chí Lĩnh Nam vương còn đóng cửa các con đường thông thương đối với bên ngoài, nói muốn diễn tập luyện binh, người buôn bán muốn qua chỉ có thể đi vòng.”

Thái phó trầm ngâm, đôi mắt phượng lóe ra tinh quang, gắt gao nhìn chằm chằm bản đồ trước mắt.

Mấy ngày nay, các cửa khẩu đã bày sẵn thế trận chờ quân địch, tăng cường sắp xếp kiểm tra, đừng nói là một người lớn như vậy, ngay cả một con ruồi cũng đừng mong có thể bay ra ngoài.

Nhưng loại tình cách của Nam Cương và Lĩnh Nam vương, rõ ràng là gian kế không được như ý muốn, chỉ sợ bị bại lộ. Nếu thật sự người ở trong tay bọn họ chỉ sợ hiện tại bọn họ đã châm ngòi thổi lửa, hướng tới long vị trống không trong cung để làm loạn.

Nhưng bọn họ lại không làm như vậy. Đây là vì cái gì?

Thái phó chỉ cảm thấy tim mình như muốn nổ tung, đã lâu như vậy, sống cũng được, chết cũng tốt, dù sao cũng là có tin tức, nhưng hiện tại ngay

https://thuviensach.vn

cả chút dấu vết cũng không có, đứa trẻ kia giống như đột nhiên tan biến vào không trung.

Có mấy lần ở trong mộng, hắn nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn ngây thơ kia, cười ngọt ngào với mình: "Thái phó, ăn bánh táo không?"

Nhưng vừa duỗi tay ra, muốn ôm chặt Long Châu tử kia vào trong ngực, liền tỉnh lại, chỉ có từng trận gió lạnh như băng ùa vào giường trống, bàn tay từ trong chăn đưa ra, chỉ bắt được hư vô...

Đã là đêm khuya, nhưng không hề buồn ngủ nữa.

Liên tục mấy ngày như vậy, hắn chưa từng được ngủ một giấc ngủ ngon, chỉ cần hắn nhắm mắt lại, cái tên Long Châu tử chết tiệt kia lại thoáng vụt qua trước mặt hắn, mình sắp không chịu được nữa rồi.

Phất phất tay, lệnh mọi người lui ra sau, Thái phó đứng dậy rồi đi ra ngoài, do dự hồi lâu, cuối cùng chậm rãi đi về hướng tẩm cung, Nguyễn công công ở phía sau âm thầm thở dài.

Linh đan diệu dược gì cũng không dùng được! Thứ có thể chữa trị cho Thái phó, chỉ có tiểu Long tử kia!

Đã nhiều ngày, Vệ Lãnh Hầu chưa đi đến tẩm cung của tiểu Hoàng đế, hiện tại chỉ cần một hơi thở thoáng qua của nơi đó, cũng đủ khiến hắn nôn nóng mà đánh mất đi lý trí.

Bởi vì Hoàng đế mất tích quá kỳ lạ, sự nôn nóng chồng chất ngày cành mãnh liệt tra tấn thần kinh của hắn, hắn thật muốn liều lĩnh, hạ lệnh cử binh dẹp yên Lĩnh Nam vương và Nam Cương, tóm lấy cổ áo hỏi một câu: Rốt cuộc đã đem Hoàng đế giấu ở chỗ nào.

Nhưng... Hắn là Vệ Lãnh Hầu, tay nắm đại quyền, khống chế quyền sinh tử của một quốc gia.

Hắn không thể mất đi lý trí, hắn có thể bất chấp nhân luân sủng ái một nam hài, hắn cũng có thể nuông chiều thiếu niên kia, ngay cả khi người đó muốn sao trên trời, nhưng nếu hắn thật sự đánh mất lý trí, làm ra chuyện ngu xuẩn gây nguy hiểm cho giang sơn thì sao?

https://thuviensach.vn

Lúc này, nếu tấn công Nam Cương đó là điều vô cùng ngu xuẩn!

Đừng nói địa hình Nam Cương phức tạp, quân đội dũng mãnh, chỉ từ việc phái các thích khách mang độc trên người đến, muốn đánh thắng trận này, sẽ phải trả một cái giá vô cùng lớn!

Binh mã trong tay hắn lúc này không nhiều lắm! Giống như những tên cờ bạc khôn khéo thường nói, khi bị ép vào đường cùng thì sẽ mạnh tay đánh một trận, thường là sẽ thua táng gia bại sản.

Nếu đẩy đất nước vào nguy hiểm bởi cơn giận dữ vì hồng nhan, hắn và tên hôn quân Ngụy Minh đế đáng khinh bỉ kia có khác gì nhau?

Bảo đám người Nguyễn công công phía sau lưng đứng lại tại chỗ. Thái phó chậm rãi đi vào trong tẩm cung.

Khi bước vào tẩm cung, phát hiện trong tẩm cung trống rỗng, bởi vì không có chủ nhân, nên mọi người cũng không ở lại đây nữa. Nơi này thanh nhã nhưng lạnh lùng đến dị thường, nô tài bên trong cũng rất lười, người canh giữ ngoài cửa, vậy mà lại ngồi xuống ngưỡng cửa đầu cúi thấp phát ra tiếng ngáy..

Thái phó không có tâm tình khiển trách cẩu nô tài, sải bước đi vào chính điện.

Con mèo nhỏ màu trắng kia cũng cảm nhận được chủ nhân không có ở đây, có chút ủ rũ kêu “Meo meo meo meo” về phía người vừa tới.

Thái phó đứng nghiêm, bàn tay sờ sờ bộ lông mềm mại của con mèo, tay không nhịn được hơi run rẩy, dù cho một ngày nào đó mình sẽ xưng đế, vào ở trong điện lộng lẫy này chẳng lẽ cũng sẽ như vậy sao?

Không có người nọ cùng đồng hành, giành được giang sơn này thì có ích lợi gì!

Thà rằng ta phụ người trong thiên hạ, cũng đừng để người trong thiên hạ phụ ta!

Nếu những kẻ ngu dốt kia làm bị thương người yêu quý nhất của Vệ Lãnh Hầu hắn, ép hắn vào đường cùng không thể kiềm chế được mà phát

https://thuviensach.vn

điên, như vậy... Hắn sẽ để tất cả những người ngu xuẩn đó phải chôn cùng!

Sau khi quyết tâm xuất binh, Vệ Lãnh Hầu xoay người chuẩn bị rời đi.

Đúng lúc này, một tiếng hát du dương nhẹ nhàng từ trong phòng truyền ra. Thái phó đi đến, mặt âm trầm chậm rãi vén mành che cửa nội thất lên.

Tiếng hát đó phát ra từ một người mặc trang phục cung nữ, hắn nhận ra, đó là thị nữ hầu hạ bên người tiểu Hoàng đế, chủ tớ hai người hình như có tình cảm rất sâu sắc.

Nếu không phải Hoàng đế hay ồn ào nói Xảo Nhi rất chu đáo, giống như tỷ tỷ của hắn, nếu đổi người khác hầu hạ sẽ không quen, thì mình đã đưa người cung nữ có vài phần tư sắc này ra chỗ khác rồi.

Nhưng hiện tại xem ra, tiểu Hoàng đế đúng là không có mắt nhìn người. Loại cẩu nô tài vô tâm này! Chủ nhân mất tích lâu như thế, vậy mà ả ta lại có tâm tình ca hát?

Vệ Thái phó vừa định bước ra khiển trách, đi qua muốn một cước đạp chết loại nô tài vô tâm đó, đột nhiên ánh mắt nhíu lại: Không đúng... Những thứ Xảo Nhi đang sắp thu dọn lại, đều là một ít y phục của Hoàng đế, chắc là nội thị giám vừa đưa y phục mùa xuân tới.

Giống như lời tiểu Hoàng đế đã từng nói, cung nữ này là người rất chịu khó, lúc người khác tranh thủ thời gian lười biếng, nàng vẫn còn làm việc. Nhưng... tại sao nàng ta lại đem y phục bỏ xuống đáy rương? Giống như nàng ta chắc chắn Hoàng thượng sẽ không trở về nữa vậy?

Hơn nữa... Vì sao nàng ta lại lôi ra một vài mảnh vải dài kỳ quái cùng một vài cái áo vô cùng quái dị, đem chúng xếp chồng vào trong chậu than, lại nhóm lửa chuẩn bị đốt chúng?

Hôm nay An Xảo Nhi đã cố ý tìm một cái cớ, đuổi hết bọn tiểu thái giám cung nữ trong tẩm cung ra ngoài, chỉ để lại một người giữ cửa.

Từ sau khi nhận được bức thư do Lưu thái y đưa tới, đầu tiên nàng cảm thấy rất khó hiểu, đột nhiên nhớ tới lời nói đùa của chủ tớ hai người lúc trước, lập tức liền chợt hiểu.

https://thuviensach.vn

Tiểu chủ nhân thực sự đã bỏ trốn thành công!

Nếu có thể, nàng thật sự muốn toải mái hô to. Nhưng nàng biết, mình còn có chút chuyện quan trọng phải làm... Đầu tiên chính là đốt hết y phục bên người chủ nhân.

Nhưng đồ này nếu sau này khi kiểm tra vật phẩm bị các cung nữ và thái giám nhìn thấy, bí mật mà tiểu chủ nhân khổ tâm giấu diếm chẳng phải sẽ bị lộ ra? Chỉ cần đốt không nhìn ra hình dạng gì nữa, Thập tứ hoàng tử liền có thể danh chính ngôn thuận biến mất, chỉ còn lại một cô gái xinh đẹp như hoa tự do sống bên ngoài thế giới rộng lớn.

An Xảo Nhi vừa châm lửa, đột nhiên phát hiện có một bóng đen bao phủ phía trên mình, nàng ngẩng mạnh đầu nhìn, liền thấy một thân ảnh cao lớn đứng phía sau mình, mày rậm nhíu chặt, mắt phượng trợn trừng... Khiến nàng sợ tới mức làm rơi cả mồi lửa vào chậu than.

Khuôn mặt tuấn tú lạnh lẽo của Vệ Lãnh Diêu như muốn giết người một cước đạp đổ chậu than, hai chân dập tắt ngọn lửa vừa mới được châm, một tay cầm lấy mảnh vải bó ngực, ngửi ngửi mùi hương quen thuộc trên đó, sau đó gằn từng tiếng hỏi: “Đây là cái gì?”

Chương 33

An Xảo Nhi hoàn toàn bị diêm vương không có khả năng xuất hiện này dọa đến mức choáng váng.

Không đợi nàng kịp phản ứng, thì đuôi mắt của Vệ Lãnh Hầu lại phát hiện trong chậu than còn có những vật khác.

An Xảo Nhi theo ánh mắt hắn nhìn sang miệng liền hít phải khí lạnh, từ trong chậu rơi ra ngoài đó chính là đồ vật của thiếu niên được làm từ nhựa một loại cây đặc biệt ngưng tụ thành...

Xảo Nhi vọt qua, muốn nhét vật kia vào trong miệng nuốt xuống, nhưng lại bị Thái phó một cước đá bay.

https://thuviensach.vn

Cầm lấy đồ vật được mài dũa rất giống thật kia, người đần độn đến mấy cũng sẽ hiểu được điểm mấu chốt.

Thái phó cắn răng hỏi: “Nói! Vì sao Hoàng thượng phải dùng cái này?”

An Xảo Nhi gắt gao ngậm chặt miệng, nàng biết: Chỉ cần mình không cẩn thận, việc tiểu chủ nhân vất vả mới bỏ trốn được bị phát hiện thì sẽ gây ra họa lớn. Điều duy nhất có thể làm lúc này, đó chính là lấy cái chết để thể hiện sự trung thành, quyết không thể nói ra việc tiểu chủ nhân còn sống, nghĩ vậy, nàng chạy vọt về phía cây cột, chuẩn bị đập đầu chết trong điện.

Sao Thái phó lại không nhìn ra ý định của nàng chứ? Vung tay kéo nàng lại, dùng chuôi dao đánh vào cổ nàng, đợi nàng hôn mê bất tỉnh, mới lớn tiếng gọi đám người Nguyễn công công vào, chỉ vào người cung nữ đang té trên mặt đất nói: “Nhét vào miệng cái gì đó, đưa đến hình bộ, bản Hầu sẽ đích thân thẩn vấn, trước khi hỏi được điều cần hỏi, quyết không thể để nàng ta thực hiện được ý định của mình!”

Trong lòng Nguyễn công công cũng cảm thấy sốt ruột, theo thông lệ nếu cung nhân phạm lỗi, thì sẽ bị phạt trượng hình, nhưng Thái phó lại ra lệnh đưa cung nữ này đến hình bộ, rốt cuộc là đã phạm bao nhiêu tội đây!

Ông không dám nhiều lời, sai người nhét vải bố mềm vào trong miệng nàng sau đó kéo nàng ra ngoài.

Thái phó cúi người xuống, tiếp tục kiểm tra xem còn những gì trong chậu than. Rất nhanh lại phát hiện ra một phong thư -- *Giao tình thông ý tâm hài hòa, trung dạ tương tòng tri giả thùy.*

Đây là một câu trong “Phượng cầu hoàng”, có ý nam nữ hẹn ước cùng nhau bỏ trốn...

“Đi thăm dò xem đây là bút tích của ai?”

Mấy ngày vô cùng lo lắng, hiện tại đều là lửa giận ngập trời, Thái phó chỉ cảm thấy tứ chi trên người đều đau. Trước kia, khi ôm ấp đưa trẻ kia, trong lòng không phải chưa từng hoài nghi, nhưng quá mức chắc chắc hắn là một bé trai, chỉ là hắn quá mức gầy yếu, một mặt nghĩ đợi khi lớn tuổi hơn

https://thuviensach.vn

một chút, ăn nhiều chút, tự nhiên sẽ to lớn hơn. Nhưng bây giờ cẩn thận nghĩ lại, trên người đứa trẻ kia rất nhiều chỗ không đúng, trong đầu càng thêm rõ ràng...

Niếp Thanh Lân! To gan lắm!

Khi Vệ Thái phó từ trong tẩm cung đi ra, đã không còn vẻ suy sụp mất tinh thần của mấy ngày qua nữa, trong đôi phượng toát ra hung quang làm cho người ta không rét mà run!

"Chuẩn bị ngựa! Đến quan đạo Yến Tử Hồ!"

Mấy lần trước phái người lục soát trong núi, Thái phó cũng không có mặt để giám sát. Bởi vì lúc đó, trong lòng hắn cảm thấy hơi sợ, chỉ sợ phải nhìn thấy thi thể lạnh như băng của đứa trẻ kia.

Nhưng hiện tại đã khác, nếu đúng là bé con kia đã chết thì thôi! Nếu còn sống, thì chưa biết chừng mình sẽ nắm lấy cái cổ mảnh khảnh kia, bóp chết cái người dám cả gan làm loạn đó!

Đến khúc quanh để rẽ vào Yến Tử Hồ, Thái phó xoay người nhảy xuống ngựa, Đến yến tử quan đạo sơn quẹo vào, Thái phó xoay người xuống ngựa, quét hoàn cảnh xung quanh một vòng, hỏi: "Lúc trước chỗ Lữ Văn Bá ngã xuống là chỗ nào?"

Thị vệ bên cạnh vội vàng kể lại tình cảnh lúc ấy một lần: "Lúc đấy Lữ thống lĩnh ngã xuống ở vị trí gần triền núi, mặt hướng về phía đường, xung quanh có tổng cộng tám thi thể hắc y nhân, trên người Lữ thống lĩnh trúng mười hai kiếm, trong đó vết thương gần tim là vết thương trí mệnh..."

Vệ Thái phó cau mày nghe, thuộc hạ tận tụy của hắn trước giờ nếu vết thương nhẹ thì chưa bao giờ ngừng lâm trận, khi lâm trận thì rất có truyền thống của Vệ gia quân, dũng mãnh dị thường, tuyệt đối sẽ không là đào binh.

Nhưng hắn không hề bảo vệ loan giá, lại một mình đứng trên sườn núi chém giết với vài tên hắc y nhân, nửa bước cũng không thối lui, ngược lại... Hình như là để bảo vệ cái gì đó sau triền núi....

https://thuviensach.vn

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, Thái phó phi thân nhảy xuống triền núi.

Sau khi đi xuống triền núi, Thái phó nhìn một cái liền phát hiện một sơn động không được che lấp. Chỉ có một tảng đã lớn trơ trọi ở trước cửa động, xung quanh còn có rất nhiều cỏ dại đã bị nhổ.

Mặt Thái phó âm trầm đi vào trong động xem xét, mặt đất trong động hơi lõm xuống, là do có người nằm ở đây một thời gian vì thế mới tạo thành dấu vết này...

Niếp Thanh Lân! Ngươi phải trốn thật kỹ, tuyệt đối đừng bao giờ để cho bản Hầu tìm thấy ngươi!

Kỳ thật Niếp Thanh Lân cũng tính toán như vậy, nếu đợi mãi không thấy bố cáo phế đế, thêm vào đó nàng cũng càm thấy nơi này không an toàn, vẫn nên nhanh chóng rời đi mới được.

Tuy rằng lúc này trạm kiểm soát rất nghiêm ngặt, nhưng nàng đã khôi phục thân phận nữ nhi, nên chỉ cần trang điểm một chút, thì những quan binh kia cũng không nghĩ ra, cô nương mềm mại đáng yêu này chính là người mà bọn họ muốn tìm.

Niếp Thanh Lân muốn đến Giang Nam, đó là quê hương của mẫu phi, là nơi mà trong mơ nàng cũng muốn đến.

Trương Thị Ngọc luôn là tiểu chủ nhân nói sao hắn đều sẽ răm rắp làm theo, nghe Niếp Thanh Lân nói xong, liền bắt đầu sắp xếp hành trang để khởi hành, chuẩn bị những thứ cần trên đường.

Đợi đến lúc chuẩn bị mọi thứ đã xong xuôi, ngày hôm sau sẽ cáo biệt thôn Hoa Khê đi ra ngoài.

Chỗ bọn họ ở là đầu thôn đông, đây là địa phương cuối thôn, sau lưng chính là một ngọn núi lớn, lúc trước lão Trương Thái y thấy nơi này yên tĩnh, nên mới mua nhà cửa ở đây.

Đêm trước khởi hành, Trương Thị Ngọc hầm một con cá đặc biệt được nuôi trong thôn Hoa Khê. Nhưng Niếp Thanh Lân chỉ nếm một miếng liền không ăn nữa, nói con cá này hơi tanh, ngay cả nấu cháo cũng có mùi lạ.

https://thuviensach.vn

Trương Thị Ngọc biết tật xấu kén ăn của tiểu chủ tử, vội vàng lấy ra một ít đồ ăn vặt mua ở chợ, Niếp Thanh Lân ăn bánh ngọt thịt khô lại ăn rất ngon lành.

Trong thôn không thể so với trong cung, tuy nhiên bởi vì được Trương thái y dốc lòng chăm sóc, nên vấn đề ăn uống của Niếp Thanh Lân cũng không thay đổi quá lớn. Ví như, trong thôn Hoa Khê có một con suối để mọi người trong thôn dùng chung, nên phần lớn người trong thôn không có thói quen trữ nước, lúc nào cần nấu ăn nấu cơm thì mới ra đấy lấy.

Nhưng nước để Niếp Thanh Lân uống, trước tiên đã được dùng cát sỏi để lọc sạch sau đó đun sôi rồi mới để uống.

Nhìn Trương Thị Ngọc ăn con cá mà mình không chịu ăn kia, trong lòng Niếp Thanh Lân cảm thấy rất ngọt.

Mười lăm năm trước đây sống không hề dễ, nàng chưa từng có tính toán gì tốt đẹp. nhưng rốt cuộc hiện nay nàng đã có thể suy tính cho tương lai của mình một chút, nhìn người trẻ tuổi nhã nhặn trước mắt này, thật ra cũng rất giống với mẫu phu quân trong những bộ tiểu thuyết tình cảm thường hay miêu tả...

Cảm thấy bụng hơi no rồi, Niếp Thanh Lân một mình ngủ ở trong nhà, mà Trương Thị Ngọc thì giống mấy đêm trước, ngủ ở một gian phòng phía Tây.

Cũng không biết là canh mấy, đột nhiên trong thôn truyền đến tiếng chó sủa, nhưng chỉ một lúc, mọi thứ đều yên lặng trở lại. Mấy ngày nay Niếp Thanh Lân ngủ không sâu lắm, chỉ cần có động tĩnh nhỏ liền tỉnh giấc.

Nàng hơi đứng dậy, cầm lấy áo khoác ngoài để bên cạnh, nhìn ra ngoài cửa sổ, bóng đêm dày đặc, ánh trăng cũng bị mây che khuất. Lắng tai nghe ngóng hồi lâu, không thấy có động tĩnh gì nữa, Niếp Thanh Lân đang định nằm xuống, thì trong nhà Lưu Tinh Nhi ở bên cạnh lại phát ra tiếng la khóc tê tâm liệt phế.

“Các vị hảo hán! Các ngươi muốn tiền thì có thể lấy hết đi, đừng làm bị thương các con của ta!”

https://thuviensach.vn

Đó là giọng nói của Lưu đại thẩm, tiếng la khóc thê lương bất lực vang vọng lúc nửa đêm...

Niếp Thanh Lân nhanh chóng mặc y phục tử tế, đi tới căn phòng nhỏ phía Tây nhỏ giọng gọi Trương đại ca, nhưng đợi hồi lâu trong phòng cũng không hề có động tĩnh gì.

Trong lòng Niếp Thanh Lân quýnh lên, dứt khoát đẩy cửa đi vào, đi tới bên giường đẩy hồi lâu nhưng Trương Thị Ngọc giống như bị ngất đi, mãi cũng không thấy động đậy.

Thật ra không chỉ một mình Trương đại ca, mà toàn bộ người trong thôn đều ngủ như chết, không một ai ra khỏi cửa đi xem thím Lưu đã xảy ra chuyện gì.

Niếp Thanh Lân lén lút trở lại phòng mình, ghé vào trên tường nghe động tĩnh trong phòng bên kia.

Nhưng nàng nghe được một chuỗi ngôn ngữ gượng gạo xa lạ, nghe giống như là... tiếng Hung Nô. Lúc này, đột nhiên có một giọng nam quen thuộc không thuần thục nói một câu tiếng Hán: “Thợ rèn họ Lưu kia, người nhà của ngươi đều ở chỗ này, sinh tử của họ đều do ngươi quyết định, suy nghĩ cẩn thận một chút, giao hay không giao cách phương pháp phối chế gang?”

Là Hưu Đồ Liệt! Tâm Niếp Thanh Lân chợt co rụt lại, nàng thật sự không thể tưởng tượng được, sẽ ở chỗ này gặp lại tên vương tử Hung Nô kia. Hắn không phải hộ tống hoàng tỷ của mình trở về thành hôn sao, sao đột nhiên lại bí mật quay trở lại đây?

Nhưng lập tức nàng đã nghĩ thông, Hưu Đồ Liệt muốn đoạt lấy phương thức phối chế gang kia!

Làm sao bây giờ? Hai bàn tay nhỏ bé của Niếp Thanh Lân đan vào nhau, đầu óc nhanh chóng xoay chuyển.

Nàng nghĩ chuyện đầu tiên phải làm chính là cứu Trương đại ca, sau đó hai người nhanh chóng chạy trốn.

https://thuviensach.vn

Nhưng khi nàng vừa đụng đến cạnh cửa, chủ ý muốn chạy trốn ngay lập tức bị bác bỏ. Bởi vì nàng đã nhìn thấy có vài đại hán Hung Nô, đang lục soát từng nhà, cũng đang vẩy dầu thông gay mũi lên những phòng ốc trong sân.

Thì ra là đã sớm dự mưu diệt thôn!

Trách không được mọi người trong thôn đều ngủ như chết, nhất định là bọn họ biết buổi tối mỗi gia đình đều phải đi lấy nước nấu cơm, hạ thuốc mê xuống con suối. Mà bởi vì mình quá kén ăn, nên không ăn con cá kia, uống cũng là nước đã được lọc từ mấy hôm trước, nên may mắn thoát được.

Hôm nay, bất kể tên Hưu Đồ Liệt kia lấy được phương pháp phối chế hay không, hắn cũng không tính lưu lại những người có thể làm lộ hành tung của hắn một con đường sống.

Nếu cả nhà thợ rèn ngự dụng, chuyên làm cho hoàng thượng đều biến mất, chắc chắn sẽ kinh động đến triều đình, như vậy sẽ làm bại lộ chuyện lòng muông dạ thú mà hắn đã làm. Nhưng nếu cả thôn xảy ra hỏa hoạn, những người vô tội đang ngủ đều gặp tai họa, thi thể đều bị cháy rụi, kết quả khám nghiệm tử thi cũng sẽ chỉ cho kết quả là người sống bị chết cháy, ở những nơi này khó có thể tránh khỏi việc ngoài ý muốn, một thợ rèn trong thôn bị chết cũng rất bình thường, làm gì có ai sẽ chú ý xem thiếu người nào đâu!

Nếu như nàng đoán không sai, chỉ sợ ở ngoài cổng thôn cũng có người canh gác, bất kể ai cũng đừng mong có thể sống sót ra khỏi thôn Hoa Khê!

Trốn không thoát, hơn nữa cũng không thể trốn! Niếp Thanh Lân cười khổ, nếu kỵ binh dũng mãnh của Hung Nô kết hợp với thứ vũ khí sắc bén kia, điều này đối với Đại Ngụy mà nói, chính là tai ương ngập đầu!

Ai, vốn nghĩ sứ mệnh của mình chỉ là con rối dùng để bài trí cho đến khi người đứng đầu thật sự xuất hiện, không nghĩ là sẽ gánh vác trên vai sứ mệnh cứu nước cứu dân, bả vai còn chưa bị đè lên, nhưng lại thấy vô cùng đau đớn!

https://thuviensach.vn

Không biết sau này khi các lão Ngô trong viện hàn lâm chỉnh sửa sách sử, có thể ghi lại một chút về thiếu niên can đảm mạnh mẽ đơn độc này hay không ?

Nghĩ vậy, nàng lấy y phục của Trương đại ca ra, vội vàng thay xong, đem tóc bao lại trong khăn trùm đầu, nhét cây còi mà lúc trước Lữ Văn Bá cho mình và cây kéo nhỏ vào trong túi. Trong bóng đêm nhìn về phía gương, hít một hơi thật sâu, đẩy cửa đi ra ngoài.

Sau đó đứng ở ngoài sân nhà Lưu đại thẩm cao giọng hỏi: "Hưu Đồ vương tử có khỏe không? Hoàng tỷ của trẫm đã được đưa đến nơi rồi sao?"

Giọng nói trong trẻo vang lên, lập tức có mười tên đại hán đi tới, dao lạnh như băng lập tức đặt trên cái cổ tinh tế của nàng.

Chỉ chốc lát, thân ảnh cao lớn của Hưu Đồ Liệt đã xuất hiện tại cửa viện. Lúc này mây đã tản bớt đi, ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng lại xuất hiện, dưới ánh trăng một thiếu niên bình tĩnh mỉm cười, giống như lúc trước ở trên điện Kim Loan, triệu kiến sứ thần đường xa mới tới.

Hưu Đồ Liệt thật sự không nghĩ tới, ở chỗ này lại gặp được thiên tử Đại Ngụy, trong lòng cả kinh, nghi ngờ hành tung của mình đã bị Vệ Lãnh Hầu kia biết được.

Nhưng nghĩ lại thì cảm thấy không đúng, trước đó mật thám đã từng nói với mình chuyện thiên tử bị tập kích, trong lòng mơ hồ cũng đoán được vài phần.

Lập tức càn rỡ cười phá lên: "Hưu Đồ Liệt và Hoàng thượng thật sự rất có duyên, chia tay mới mấy ngày, liền gặp lại ở chỗ này, thế nào? Hôm nay Hoàng thượng đã chịu nói chuyện với kẻ dưới như ta rồi sao? Lại còn chủ động tìm đến cửa."

Niếp Thanh Lân cười nói: "Trẫm không phải là nghịch thần tặc tử Vệ Lãnh Hầu kia, cũng không có chút võ nghệ, vương tử có thể bảo những võ sĩ này bỏ dao xuống không, ép tới mức bả vai trẫm cũng có chút đau nhức."

https://thuviensach.vn

Hưu Đồ Liệt phất phất tay, ý bảo bọn họ bỏ dao kiếm xuống, lại lệnh cho bọn họ đi xung quanh xem xét một chút xem có quân mai phục không.

Hắn đi tới trước mặt Niếp Thanh Lân, càn rỡ vươn cánh tay ra nắm lấy cằm Long Châu, vết chai dày do dùng đao kiếm vuốt ve trên đôi môi non mềm của thiếu niên: "Không biết tại sao Hoàng thượng lại lưu lạc đến nơi này, và có gì chỉ giáo?"

Niếp Thanh Lân không trốn tránh, biểu tình lạnh nhạt nói: "Dã tâm của Vệ tặc mọi người đều biết, ngày thường lúc nào cũng áp chế trẫm, mưu toan bố trí nghi trận ở quan đạo Yến Tử Hồ để ám sát trẫm, may có thị vệ trung thành che chở, giúp trẫm thay hình đổi dạng chạy trốn tới nơi này... Không nghĩ rằng sẽ gặp vương tử ở đây... Chỉ giáo thì không dám, chỉ hy vọng có thể dâng nửa giang sơn trợ giúp Hưu Đồ vương tử một tay, sớm ngày trừ bỏ Vệ tặc, thì tổ tiên Đại Ngụy mới có thể được an ủi!" Cuối cùng cũng nghiến răng nghiến lợi nói xong mấy câu, tràn đầy vẻ cảm khái khi nước mất nhà tan.

Hưu Đồ Liệt không nghĩ tới đột nhiên thiếu niên này lại oán hận nói một tràng như vậy, thật sự kinh ngạc, lập tức biết điều mình nghĩ trước đây là không sai, tuyệt sắc như vậy, nhất định là bị Vệ Lãnh Hầu đùa bỡn đủ rồi, muốn nhổ cỏ tận gốc, cướp lấy ngai vàng!

Lập tức đối với lời nói của thiếu niên này cũng tin tưởng vài phần, nhưng hắn nói muốn dâng cho mình một nửa giang sơn thì đúng là không biết tự lượng sức! Nửa giang sơn? Thiếu niên này hiện nay như chó mất chủ, lang thang đây đó chỉ sợ ngay cả một vài xu tiền cũng không có!

"Giang sơn thật ra thì không cần, nhưng nếu Hoàng thượng không có chỗ để đi, có thể theo bổn vương đi đến phương Bắc, Hoàng thượng chắc chắn sẽ có một chỗ trong lều trại của Bổn vương..."

Mặt Niếp Thanh Lân đều ửng đỏ, thật sự rất giống cẩu tử tìm được chủ nhân có thể dựa vào: "Nếu Hưu Đồ Liệt đã mạo hiểm cứu trẫm, trẫm sao có thể tay không mặt dày nương tựa? Sẽ dâng bản đồ quân đội khu vực phòng thủ của Đại Ngụy..."

https://thuviensach.vn

Lời này thật sự làm Hưu Đồ Liệt giật mình, ban đầu nghĩ đứa trẻ ngu xuẩn ngốc nghếch này, gương mặt xinh đẹp thanh tú nhàn rỗi một thời gian dài như thế, cho nên đến bảo hổ lột da, ngu ngốc không thể chịu được! Nhưng là... Bản đồ khu vực phòng thủ? Đây chính là bảo vật ngàn vàng khó mua, tiểu Hoàng đế này ở bên cạnh Lãnh Vệ hầu, chắc có lẽ đúng là lấy được một phần.

Lập tức thu lại ý định đùa bỡn tàn độc, mời Niếp Thanh Lân vào trong nhà.

Niếp Thanh Lân bước vào trong nhà Lưu thợ rèn, mới phát hiện mẹ con Lưu thẩm đều bị trói chặt, có lẽ sợ các nàng khóc nháo phá đám, nên dùng vải bố nhét vào miệng các nàng.

Niếp Thanh Lân khẽ thở phào nhẹ nhõm, như vậy sẽ không bị mẹ con nhà này phơi bày thân phận nữ nhi của mình.

Lưu thợ rèn chắc là người đàn ông hơn 40 tuổi kia, trên đường từ kinh thành về nhà thăm người thân thì bị bắt, nên cũng không biết mặt tiểu nương tử Trương gia, lúc này đang quỳ trên mặt đất, trong khóe miệng và lỗ mũi đều là vết máu.

“Vương tử, thẩm vấn rất lâu rồi mà hắn cũng không nói gì, xem ra hắn thật sự không biết phương thức phối chế, không bằng... Giết hắn đi!” Đột nhiên một nam nhân che mặt nói với Hưu Đồ Liệt, nghe giọng nói của hắn hình như không phải người Hung Nô.

“Khoan đã!” Đột nhiên Niếp Thanh Lân cắt đứt lời muốn nói của Hưu Đồ Liệt, sát ý trào lên, “Tên thợ rèn này, trẫm đã gặp qua, chính là chủ quản đứng đầu giám sát quá trình chế tạo binh khí, tuy vậy các người cũng đừng quá lỗ mãng, đợi trẫm trần thuật lợi và hại cho hắn biết, đừng có nhập bọn với tên Vệ tặc kia...”

Nói xong nàng đi tới trước mặt Lưu thợ rèn, đưa lưng về phía mọi người, cúi người xuống, đột nhiên nháy nháy mắt với hắn, nắm tay hắn nói: “Chắc là ngươi không nhớ rõ trẫm, dù sao ngày ấy trẫm cũng ngồi trên loan giá, vì nương tử, hài nhi của ngươi, người thử cố gắng xem có thể nấu ra

https://thuviensach.vn

nước sắt mà Vương tử muốn hay không...” Nói xong liền nhét chiếc kéo nhỏ vào tay hắn, nói thêm, “Hậu viện nhà các người, không phải dùng làm cửa hàng rèn sao, ngươi ra thử một lần đi, nhớ kỹ, đừng có ý nghĩ gì khác! Nấu chảy ra dù chỉ một chút cũng đủ để cứu được tính mạng toàn bộ mọi người trong thôn!”

Nói xong lời này, liền có người lôi người thợ rèn đang nửa tỉnh nửa mê đi ra hậu viện.

Niếp Thanh Lân than nhỏ, hy vọng người được Vệ hầu tuyển chọn không đến mức quá ngu xuẩn, chắc cũng hiểu được dụng ý trong lời nói của nàng.

Phương pháp phối chế gang quý giá như vậy, sao Vệ Lãnh Hầu có thể dễ dàng để cho một người thợ rèn biết? Có lẽ người thợ rèn kia thật sự không biết gì, nhưng nếu hắn không thể nấu chảy sắt, ngay lập tức thôn Hoa Khê sẽ bị đốt thành một mảnh phế tích. Hi vọng người thợ rèn kia có thể sử dụng chiếc kéo nhỏ mà nàng mới vừa nhét vào lòng bàn tay của hắn, nấu chảy được nước sắt, qua mắt được đám người lỗ mãng này... Chỉ cần có thể kéo dài đủ thời gian, có lẽ kế hoạch của nàng có thể tiến hành một cách thuận lợi...

Một lúc sau, sau nhà liền truyền tới âm thanh hồng hộc do kéo bễ, xem ra thợ rèn kia đang bắt đầu chuẩn bị nấu nước.

Niếp Thanh Lân cười với Hưu Đồ Liệt nói: “Đúng lúc có ánh trăng, tên thợ rèn kia chắc phải bận rộn một lúc, không biết Hưu Đồ vương tử có nguyện ý cùng trẫm cưỡi ngựa dưới ánh trăng, đi đến nơi cất giấu bản đồ không?”

Lúc này hắc y nhân đứng bên cạnh nhỏ giọng nói: “Vương tử, cẩn thận có bẫy...”

Niếp Thanh Lân nghe được, khuôn mặt tức giận đến ửng đỏ, nhỏ giọng than thở: “Trẫm thấy ngươi ngay cả khuôn mặt cũng không dám để lộ, mới gian trá! Không đi thì thôi! Sau này đừng có cầu xin trẫm đi lấy!”

https://thuviensach.vn

Hưu Đồ Liệt nhìn bộ dáng tức giận của đứa trẻ kia, trong lòng khẽ rung động, hôm nay gặp lại, tiểu Hoàng đế kia lại xinh đẹp hơn vài phần, chỉ là khăn trùm trên đầu hình có có chút lỏng, mấy sợi tóc rơi xuống, càng làm nổi bật lên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng như tuyết, bộ dạng tức giận ngây thơ lúc này, thật sự làm cho trong lòng người ta vươn ra vô số móng vuốt nhỏ, làm nhột nhạt không thôi...

Trong lòng hắn sớm đã tồn tại thái độ không an phận đối với tiểu Hoàng đế này, hien tại cũng không đem đứa trẻ ngốc nghếch nghèo túng đang đào vong này đặt trong mắt, thầm nghĩ ôm tiểu đứa trẻ này đi đến chỗ giấu bản đồ cũng không sao, nếu thuận lợi lấy được, thì sẽ tìm chỗ rừng sâu cỏ dày, cởi bỏ áo bào rộng lớn của đứa trẻ này, nhấm nháp tư vị của thiếu niên Đại Ngụy một chút...

Lá gan của Hưu Đồ Liệt vốn rất lớn, bằng không cũng sẽ không mang theo ai một mình lẻn vào Đại Ngụy. Hiện tại có người đẹp và bản đồ hấp dẫn, muốn hắn cởi giầy đi trên lửa, mặt hắn cũng sẽ không đổi sắc mà thử một lần.

Lập tức không hề do dự nữa, hỏi rõ địa điểm giấu bản đồ, thì ra là ở khu rừng rậm gần kinh thành, liền ôm Niếp Thanh Lân lên ngựa, dẫn theo vài người, chạy về hướng kinh thành.

Bây giờ đang là đêm tối, cho dù là quan đạo thì cũng yên tĩnh không bóng người, huống chi theo như lời đứa trẻ kia thì chỗ kia cách xa quan đạo, lại càng tốt, coi như hắn thật sự có dị tâm, kêu vỡ cổ họng cũng không có người đến cứu...

Nghĩ đến việc một lúc nữa sẽ được yêu thương đứa trẻ kia, bộ dạng khóc lóc rên rỉ động lòng người lúc bị đè dưới thân, Hưu Đồ Liệt hận không thể xé nát y phục trên người thiếu niên kia ngay lập tức!

Khi đến trong rừng, bóng đêm đã qua hơn phân nửa, trong rừng yên tĩnh chỉ có âm thanh của những con trùng không biết tên.

Niếp Thanh Lân bị Hưu Đồ Liệt ôm từ trên lưng ngựa xuống, cảm thấy rõ ràng đối phương cố tình nắm lấy eo của mình một lúc. Trước đây đã được

https://thuviensach.vn

Thái phó dạy bảo, Niếp Thanh Lân đương nhiên biết rất rõ trong đũng quần của vị Hung Nô này đang giấu loại ‘dây cương’ nào.

Nàng đỏ mặt, nhỏ giọng nói: “Trẫm muốn đi vệ sinh, Vương tử đừng có đi theo...”

Hưu Đồ Liệt tựa tiếu phi tiếu, đôi mắt thâm thúy lộ ra tia sáng chiếm hữu đầy dục vọng: “Hoàng thượng đừng đi quá xa, bằng không bổn vương sẽ đích thân hầu hạ bệ hạ đi vệ sinh...”

Niếp Thanh Lân trừng mắt liếc nhìn hắn, sau đó đi vào bụi cỏ cách bọn họ hơn mười trượng, từ cái túi nhỏ trong áo bào rộng thùng thình lấy cái còi ra, hít sâu một hơi, đưa tới miệng... Âm thanh đặc biệt chói tai vang lên trong rừng, khiến các bầy chim trong rừng bị giật mình, vỗ cánh bay đầy trời!

Đợi đến khi Hưu Đồ Liệt cảm thấy điều gì đó không đúng, liền chạy vội đến, khi đến nơi Niếp Thanh Lân đã thổi xong rồi, không nhiều không ít, ba dài một ngắn.

Nếu thổi ở thôn Hoa Khê, cách một dãy núi thì không được, nhưng nơi này thì khác, mặc dù không gần quan đạo, nhưng cách những bức tường thành thì gần hơn rất nhiều. Hiện tại là đêm khuya, không gian yên lặng càng làm cho tiếng còi vang xa hơn, nàng không cần nhân mã của Vệ Lãnh Hầu đến cứu nàng. Chỉ cần có tiếng còi đáp lại như vậy là đủ rồi!

Hưu Đồ Liệt một chưởng đánh bay cái còi trong tay Niếp Thanh Lân, vẻ mặt giận dữ trừng mắt nhìn nàng. Đáng tiếc điều đó đã quá muộn, từ trong thành cách đó không xa lần lượt vang lên tiếng còi đáp lại...

“Lần sau khi Hưu Đồ vương tử đến kinh thành thì không cần lén lút như thế, mặc dù việc tối nay có chút hiểu lầm, nhưng nể tình hoàng tỷ vừa gả đi xa, trẫm vẫn sẽ lấy lễ tương đãi, chiêu đãi khách phương xa...”

Hưu Đồ Liệt không nghĩ tới mình đã nhìn lầm, không ngờ lòng dạ thiên tử thiếu niên này lại sâu như thế!

https://thuviensach.vn

“Hoàng thượng đúng là cơ trí hơn người, việc đã đến nước này, dù bổn vương muốn tha cho ngươi, nhưng thanh đao trong tay cũng muốn nếm thử máu của Thiên tử Đại Ngụy giảo hoạt gian trá có mùi vị như thế nào?” Nói xong hắn vung trường đao trong tay ra.

Niếp Thanh Lân mỉm cười, hỏi: “Nhưng vương tử làm sao biết, bên trong ám hiệu ta vừa mới phát ra sẽ không nói cho người trong thành biết là ai đang bắt cóc ta? Nếu một đao này của Vương tử chém xuống, mặc dù có thể giải hận, nhưng điều này cũng chính là tín hiệu khai chiến với Đại Ngụy, cũng không biết thiên tử mà Vệ Hầu nâng đỡ sau này có dễ ăn nói như trẫm không, có thể nể mặt hoàng tỷ, duy trì tình hữu nghị giữa Hung Nô và Đại Ngụy hay không?”

Trong lời nói của Niếp Thanh Lân thật thật giả giả đan xen, quả nhiên làm cho Hưu Đồ Liệt lưỡng lự, bởi vì nếu lời nói của Niếp Thanh Lân là thật, bại lộ ra việc Hung Nô giết Hoàng thượng... Như vậy đừng nói đến việc lấy phương pháp phối chế gang, ngay cả việc ra khỏi thành cũng vô cùng khó khăn...

Nghĩ vậy, hắn thay đổi chủ ý, hướng về phía Niếp Thanh Lân cười to một trận: “Thú vị lắm! Ta thấy cái tên Vệ Lãnh Hầu kia đúng là mắt mù, lại chọn một người bụng đầy tâm kế đi làm con rối thiên tử! Chính hắn đã tự tìm phiền toái cho chính mình! Hoàng thượng, trong lòng hiện tại Hưu Đồ Liệt vô cùng kính nể người, hy vọng sau này gặp lại, chúng ta có thể uống rượu chúc mừng!”

Nói xong, Hưu Đồ Liệt chuẩn bị rời đi.

Nhưng khi hắn xoay người lại, lại phát hiện cánh rừng không biết từ lúc nào đã bị một đội quân bao vây mai phục.

Một nam nhân cao lớn không biết đã đứng ngoài rừng bao lâu, một thân y bào màu đen, ở trong gió đêm dang rộng như đôi cánh đen to lớn, khuôn mặt tuấn tú lạnh lẽo trang nghiêm, mày rậm mắt phượng, đôi môi mỏng khẽ mở, chậm rãi nói: “Sao Vương tử lại vội vàng rời đi như vậy, thật sự cô phụ bản Hầu đã đi theo cả đêm, ngươi và Thánh thượng nói chuyện

https://thuviensach.vn

hình như rất vui vẻ, cũng không biết có hào hứng đàm đạo với bổn hầu hay không?”

Tuy rằng Định Quốc hầu đang nói chuyện với Hưu Đồ Liệt, nhưng cặp mắt ửng đỏ kia lại giống như lưỡi dao sắc bén thẳng tắp nhìn về phía người không nhìn thấy suốt nửa tháng kia... Thiên tử Đại Ngụy.

https://thuviensach.vn

Chương 34

Trong lòng Niếp Thanh Lân cũng cả kinh, sao Vệ Lãnh Hầu lại tới nhanh như vậy chứ? Không có khả năng... Giải thích duy nhất chính là... Hắn vẫn luôn đi theo phía sau đoàn người này... Không biết đoạn mình phấn khích ra sức mắng Vệ tặc, Thái phó đại nhân có nghe thấy hay không?

Hưu Đồ Liệt nhìn thấy Vệ Lãnh Hầu một thân quân trang có trang bị mà đến, trong lòng biết sự việc hôm nay thay đổi được nữa, xoay người muốn bắt lấy tiểu Hoàng đế, nhưng vừa nhìn đã thấy tiểu Hoàng đế kia cầm lấy áo choàng nhanh như chớp xoay người chạy vào trong rừng, một trảo của hắn liền trở nên vô ích.

Đúng lúc này, bảo kiếm của Vệ Lãnh Hầu mang theo từng trận gió lạnh tập kích lại đây, khiến hắn không thể rảnh tay để đi bắt tiểu Hoàng đế kia. Lúc này đây, nhờ bóng đêm che dấu, hai địch nhân lâu năm rốt cuộc có thể không có cố kỵ gì, toàn lực đánh giết lẫn nhau.

Hiện tại Niếp Thanh Lân cũng cảm thấy những điều lão đạo sĩ kia nói cũng không phải là giả, số phận của mình đúng là đen đủi, tướng đoản mệnh!

Dựa theo kế hoạch của nàng, dùng tiếng còi để hù dọa Hưu Đồ Liệt, lưu lại tin tức thôn Hoa Khê gặp nạn trong cánh rừng, sau đó sẽ bỏ trốn mất dạng, đến lúc thị vệ được tiếng còi dẫn tới cũng sẽ xông đến thôn Hoa Khê trước, giải cứu những người dân thoát khỏi nguy hiểm.

Đoán chừng những thị vệ này cũng sẽ không quan tâm tới một Thái y nho nhỏ đang ngủ say chuyện gì cũng không biết, Trương đại ca chắc chắn có thể bình yên thoát hiểm... Đây là biện pháp vẹn toàn nhất trong nháy mắt Niếp Thanh Lân có thể nghĩ đến được.

Nhưng Yêu Giao đại nhân lại cố tình không thích xuất hiện giống như bình thường, giống như cưỡi mây đạp gió xuất hiện trong khu rừng vắng

https://thuviensach.vn

người lúc đêm khuya.

Niếp Thanh Lân cảm thấy Thái phó và Hưu Đồ vương tử còn phải cùng nhau thân thiết bàn luận một lúc nữa, lúc này không chạy thì còn đợi đến khi nào?

Chạy vào sâu trong rừng, Niếp Thanh Lân chọn một cây đại thụ có chiều cao vừa phải, xắn ống tay áo lên bắt đầu trèo cây. Đây không phải là một trong sáu nhóm lục nghệ*, nhưng từ lúc nàng tám tuổi, vào thời gian nghỉ hè đã ở trong hành cung cùng với con trai Thị Lang Hinh bộ học một môn học miễn phí.

(*) Lục nghệ - sáu nghề, bao gồm: lễ nghĩa, âm nhạc, cung tên, cưỡi ngựa, biết chữ, tính toán.

Đừng thấy nàng gầy teo nho nhỏ, cưỡi ngựa bắn cung thì không quá tốt nhưng thân thể nhẹ nhàng uyển chuyển là một yêu cầu cần thiết để trèo cây, mặc dù đã xao lãng một thời gian, nhưng phía sau mông có diêm vương đòi mạng, đã khơi dậy tính sức mạnh tiềm ẩn của nàng, chỉ cần vài bước đã leo lên được trên cây, sau đó lấy cái còi vừa mới nhặt lại dùng sức ném ra ngoài rừng, hi vọng vào kế giương đông kích tây, có thể dẫn truy binh rời đi, sử dụng chiêu thức ‘Bóng đen dưới đèn’ lần cuối cùng...

“Hoàng thượng muốn tự mình trèo xuống, hay là muốn vi thần dùng gậy tre chọc cho Hoàng thượng rơi xuống?”

Vừa ném cái còi xong, hít thở còn chưa bình thường lại, thì giọng nói lạnh như băng đã vang lên từ dưới tàng cây. Niếp Thanh Lân kinh ngạc nhìn xuống dưới tàng cây, vừa nhìn liến thấy người đáng ra đang đánh giết không thể rời ra – Thái phó đại nhân, đứng dưới tàng cây, lạnh lùng ngẩng đầu nhìn về phía nàng.

Lại nhìn về phía xa, Hưu Đồ Liệt và tùy tùng của hắn đã ngổn ngang ngã đầy đất, nhờ vào ánh trăng có thể thấy trên mặt bọn họ tất cả đều là bột màu trắng.

Thái phó đã nhanh chóng giải quyết xong, cũng không kiểu sĩ diện đánh đấm kiểu quân tử, mà lại học thủ đoạn của tên man di kia đã làm với

https://thuviensach.vn

thôn Hoa Khê-hạ mê dược, dùng độc trị độc!

Quá hèn hạ! Sao có thể đi đường tắt như thế!

Niếp Thanh Lân bị nắm tại trận, có chút xấu hổ, sao có thể làm phiền Thái phó tự mình động thủ? Liền từ từ tụt xuống, kết quả vẻ mặt hoảng hốt dưới chân giẫm hụt một cái, cả người liền ngã xuống.

Nghĩ rằng nhất định sẽ ngã xuống mặt đất cứng rắn, không nghĩ tới một cánh tay rắn chắc vững vàng đỡ được nàng, ngay sau đó nàng bị cánh tay cứng như sắt kia hung hăng ép vào trong lồng ngực.

Nàng hốt hoảng ngẩng đầu, phát hiện mình và gương mặt tuấn tú của Thái phó hàn khí bức người kia đang gần trong gang tấc, đôi môi mỏng kia lúc này hơi mở ra, lộ ra răng nanh sắc nhọn, cảm giác giống như muốn một phát cắn đứt yết hầu của mình vậy.

Niếp Thanh Lân biết: Nếu mình thông mình thì nên im lặng thì tốt hơn là tiếp tục khua môi múa mép sẽ tự rước lấy nhục, tuy nhiên như thế cũng sẽ tốt kiệm không ít nước miếng khỏi bị lãng phí.

Bởi vì người đang trừng mắt nhìn nàng lúc này không phải ai xa lạ, mà chính là quyền thần đứng đầu Đại Ngụy, là một tay cao siêu trong cách sử dụng thủ đoạn, chơi trò cân não.

Vệ Lãnh Hầu vẫn dùng ánh mắt đáng sợ âm trầm nhìn nàng, cũng không nói chuyện, khiến cho người trong lòng cảm thấy có chút hốt hoảng... Cho đến khi có người tới đây nhỏ giọng nói: “Thái phó, những tên Hung Nô trong thôn Hoa Khê toàn bộ đã bị bắt, kể cả tên Trương thái y đó cũng bị trói lại áp giải về kinh thành.”

Niếp Thanh Lân run rẩy mãnh liệt, quả nhiên Thái phó đã theo dõi từ lâu... Chắc hẳn cái gì cũng đã biết.

Thái phó rốt cục động đậy, hắn gắt gao kẹp chặt bé con ở trong ngực, bước nhanh đi ra khỏi cánh rừng, đi đến chiếc xe ngựa đã được chuẩn bị, chạy như bay về phía kinh thành.

https://thuviensach.vn

Niếp Thanh Lân bị ném vào trong thùng xe, dĩ nhiên đàng hoàng ngồi dựa vào thùng xe, nhân lúc xe ngựa bị lắc lư, nhìn trộm nam nhân ngồi ở đối diện, hắn ngồi xếp bằng thẳng tắp, mặt không thay đổi nhìn mình chằm chằm, chẳng qua là hai tay nắm chặt thành quả đấm đặt trên đầu gối đã bán đứng hắn, cho thấy hắn đang ngập trong lửa giận ngút trời.

Niếp Thanh Lân cảm thấy răng càng ngày càng đau, Ngô các lão viết sách sử chắc không thể nhớ đến nghĩa cử cao đẹp của thiếu niên thiên tử này đâu, dù sao cũng chỉ là một kẻ đáng thương bị gian thần hành hung đến chết...

Xe ngựa chạy thẳng một đường từ thiên môn vào trong cung, khi xuống xe ngựa, Niếp Thanh Lân vừa đặt chân xuống viên gạch đá xanh quen thuộc, còn chưa kịp cười khổ, đã bị túm lấy kéo thẳng vào trong tẩm cung.

Mọi thứ trong cung điện vẫn như cũ, chỉ là trong đám cung nữ thái giám đang quỳ kia thiếu đi một người, không biết An Xảo Nhi đã đi đâu, không hề thấy thân ảnh của nàng đâu cả.

Rốt cục khi vào đến nội điện, cổ tay nam nhân vung lên, nàng liền ngã trên mặt đất, mà cánh cửa phía sau đã bị nam nhân kia đóng chặt lại.

“Thái phó...” Niếp Thanh Lân cảm thấy khuỷu tay của mình bị va đập rất đau, sợ hãi kêu một tiếng.

Nếu vào lúc bình thường thì vẻ mặt hèn nhát này là vẻ mặt Thái phó thích nhìn nhất, nhưng hiện tại chỉ khơi lên lửa giận vô hạn trong lòng hắn: Thật ra chỉ là giả bộ, muốn lừa hắn giống như lừa tên Hung Nô lỗ mãng kia sao?

Vệ Lãnh Hầu bắt tay vào làm việc, chậm rãi bước đến bên cạnh nhuyễn tháp, ngồi lên trên, bưng chén trà lên, chỉ vào giá treo quần áo bên cạnh nói: “Thay.”

Niếp Thanh Lân giương mắt nhìn, vừa nhìn tất cả đều là trang phục của nữ nhân, từ trong ra ngoài đầy đủ mọi thứ...

https://thuviensach.vn

Nhìn thấy vẻ chần chờ bất động của Niếp Thanh Lân, Vệ Lãnh Hầu lành lạnh nói: “Hoàng thượng hy vọng nịnh thần tặc tử là ta giúp Hoàng thượng thay sao?”

Lời còn chưa dứt, Niếp Thanh Lân lập tức đứng lên, thuận tay cầm lấy một bộ y phục, chuẩn bị đi tới phía sau bình phong...

“Khoan đã...Thay ở đây.” Thái phó không thương lượng nói.

Niếp Thanh Lân vặn vẹo bộ y phục trong tay, nàng biết hiện tại tốt nhất là ngoan ngoãn nghe lời Thái phó, dù sao Xảo Nhi và Trương đại ca đều ở trong tay hắn, mình chỉ có hai người thân là bọn họ, vì bọn họ chịu nhục một chút thì có sao.

Nàng lập tức đi tới nhuyễn tháp đối diện long sàng, do dự một chút, vẫn buông xuống một tầng nhuyễn sa, đáng tiếc nhuyễn sa kia chất liệu trong suốt, bị ánh đèn rọi vào trong giống như một tầng sương... Nàng chậm rãi cởi bỏ nút áo, cởi bỏ áo khoác rộng thùng thình để lộ cái yếm hồng được thêu những sợi tơ màu xanh và thân thể lung linh.

“Cởi hết toàn bộ! Đem những thứ bẩn thỉu ngoài cung thay hết!” Thấy nàng cởi áo khoác xong liền muốn thay la quần, Thái phó lại ngầm ra lệnh.

Niếp Thanh Lân không có cách nào khác, chỉ có thể khoác lại áo khoác, cầm nội y tới, cố nén cảm giác nhục nhã, nhanh chóng thay y phục.

Cách một lớp lụa mỏng, mặc dù thân ảnh kia rất nhỏ, nhưng đúng là đường cong lung linh của thiếu nữ, không thể nhìn lầm...

Toàn bộ quá trình, Thái phó đại nhân vẫn bất động thanh sắc, chỉ là trong cặp mắt phượng kia lộ ra ánh sáng càng ngày càng mạnh mẽ, thẳng đến khi bé con kia đã ăn mặc chỉnh tề, chầm chậm đi ra, chén trà trong tay Thái phó đã bị vỡ làm đôi.

Khăn trùm đầu của Niếp Thanh Lân vốn không chặt, lúc xuống khỉ xe ngựa không biết đã bị rơi ở đâu. Lúc này tóc đen đã được cởi ra, gống như gấm mịn xõa sau vai, mái tóc dày càng làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn thêm

https://thuviensach.vn

yêu kiều, trên người mặc bộ y phục bằng lụa áo thấp ngực, giống như người được tạo ra từ một khối bạch ngọc tinh xảo cao cấp.

Thái phó chậm rãi vươn một tay ra giữa không trung, Niếp Thanh Lân cắn cắn môi, nhẹ nhàng đặt bàn tay mảnh khảnh nhỏ bé của mình lên trên, bàn tay hơi kéo lại, cả thân thể mềm mại rơi vào trong lồng ngực nóng bỏng kia.

Mắt phượng của Thái phó híp lại, bàn tay khẽ vuốt ve khuôn mặt tinh xảo của người đang ở trong ngực, cuối cùng ấn xuống đôi môi căng mọng no đủ, lạnh giọng nói: “Nói, tướng công nghỉ ngơi một chút đi...”

Thân mình Niếp Thanh Lân run lên, đây câu nói mình đã nói với Trương đại ca đang chẻ củi lúc buổi sáng, bởi vì đang ở trong viện, muốn che giấu tai mắt người khác nên không thể gọi Trương đại ca, lại bị Thái phó nghe được, không biết hắn làm vậy là có ý gì?

“Nói!” Thái phó thấy nàng chần chờ, bàn tay đang giữ lấy nàng bỗng nhiên dùng sức. Niếp Thanh Lân không thể chịu được đau, chỉ có thể run rẩy nói: “Tướng... Tướng công nghỉ ngơi một chút...”

Thái phó hình như còn chưa thỏa mãn, lại bắt nàng nói liên tục bốn năm lần, sau đó hỏi: “Tướng công của nàng là ai?”

Niếp Thanh Lân thấp giọng nói: “Trẫm không có tướng công...”

Nhưng ngay sau đó, cả người nàng đều bị đặt lên nhuyễn tháp, đầu đầy tóc đen toán loạn, đầy vẻ quyền rũ động lòng người, nhưng Vệ Lãnh Hầu không phải là người biết thương hoa tiếc ngọc, vẫn như cũ cứng rắn nói: “Đáp án của Hoàng thượng, vi thần không vừa lòng lắm, hiện tại sự tức giận của thần khó có thể đè xuống, mong Hoàng thượng bảo trọng long thể, thận trọng trả lời.”

Long Châu tử chỉ cảm thấy hai vai của mình đã bị hai bàn tay to lớn kia ấn nát, đau không cầm được nước mắt: “Tướng công của trẫm là... là ngươi.”

“Ta là ai?”

https://thuviensach.vn

“Định... Định Quốc hầu của Đại Ngụy, đại quan nhất phẩm của triều đình Thái phó đại nhân, chưởng quản chính sự cả nước trọng thần phụ chính – Vệ Lãnh Hầu...”

Nghe được lời nói ấy, rốt cuộc Thái phó đại nhân cũng nở nụ cười, nhưng nụ cười kia vốn không chạm tới đáy mắt, hắn gằn từng tiếng đọc từng câu thơ trong bức thư kia: “*Giao tình thông ý tâm hài hòa, trung dạ tương tòng tri giả thùy*... Thật sự rất cảm động, nếu tướng công của nàng đã uy phong như thế... sao Hoàng thượng ngược lại không sợ chết, dám cùng tên cẩu Thái y đó bỏ trốn?”

Nói xong, bàn tay to lớn bóp chặt cái cổ mềm mại của Long Châu, rất có thể một khắc sau sẽ bẻ gảy nó.

“Thái... Thái phó không thể nói không có đạo lý như vậy được... Nếu ngươi đã biết bí mật ta khổ tâm che dấu, tất nhiên phải biết là, việc ta trốn đi cũng là tình thế bắt buộc. Không phải... Không phải bỏ trốn, chẳng qua là không thể để thân phận nữ nhi của ta bị người khác biết được,như vậy... Như vậy sẽ khiến Thái phó đại nhân bị khó xử!”

Đáng tiếc, hiện tại Thái phó không tin tưởng bất cứ một câu một chữ nào nàng nói, trước đó ngay cả Vương tử Hung Nô ác danh lan xa, tàn sát hàng loạt dân chúng, còn có thể nói chuyện vui vẻ, đùa bỡn khiến người kia phải vỗ tay khen thưởng Hoàng thượng, thật đúng là nhân vật không phải tầm thường!

“Ý tốt của Thánh Thượng, tướng công tất nhiên sẽ đánh giá cao, nhưng thân thể ngàn vàng của bệ hạ lưu lạc bên ngoài lâu như vậy, thần sẽ giúp Hoàng thượng kiểm tra xem có chỗ nào bị sứt mẻ không...”

Ngay sau đó, đôi môi lạnh như băng của Thái phó đi lên, môi lưỡi mạnh mẽ giống như muốn hút lấy linh hồn nhỏ bé của nàng vào trong bụng vậy. Mà một bàn tay thẳng tắp đánh úp về địa phương phía dưới làn váy, giống như mãng xà chui thẳng vào trong, muốn gạt tiết khố mềm bên trong ra.

https://thuviensach.vn

Đôi mắt Niếp Thanh Lân đẫm lệ, dùng sức giãy giụa, thật vất vả mới nới lỏng được môi lưỡi với Thái phó, vội vàng nói: “Thái phó! Ta sai rồi, thỉnh Thái phó thương tiếc... Ta... Ta chưa có quỳ thuỷ...” Câu nói này của Niếp Thanh Lân là sự thật, bởi vì nàng khống chế ăn uống trong một thời gian dài, việc trổ mã so với những người cùng tuổi đã sớm làm mẫu thân thì chậm hơn rất nhiều.

Một bàn tay của Thái phó vẫn còn đang cởi y phục, nhưng lại lạnh lùng phun ra: “Thế thì sao?”

Chương 35

Vừa rồi bị Thái phó chà xát rất đau, chớp mắt liền khóc, nước mắt như hạt ngọc từng giọt rơi xuống: “Mấy ngày vừa qua lo lắng hãi hùng, tim rơi đâu mất, mới vừa rồi nhìn thấy Thái phó thì lại cảm thấy trong lòng buông lỏng, biết Thái phó nhất định sẽ cứu trẫm, mừng rỡ không thôi…”

Thái phó mạnh mẽ cởi áo bào: “Cho nên Hoàng thượng mừng đến mức leo lên cây trốn?”

Trong lòng Niếp Thanh Lân lúng túng, cảm thấy trèo cây thật là thất sách, thảo nào không được liệt kê trong lục nghệ, chỉ có thể tiếp tục cãi bừa: “Sợ quá nên mới thế, không nghĩ là Thái phó không muốn buông tha, nếu Thái phó hận thì cho chết thoải mái, đừng dùng dao cùn để tra tấn từ từ…”

Thái phó nhìn vẻ khóc lóc tủi thân của Long Châu, chỉ cảm thấy sự ấm ức trong lòng đều đông lại thành đá ngăn ở cổ họng, nuốt không được mà nhổ ra cũng không xong, lập tức cười có vẻ hơi dữ tợn: “Không ngờ lại không sợ chết, chỉ là sao bệ hạ biết vi thần chuẩn bị dùng ‘dao cùn’ mà hành hạ bệ hạ?”

Nói xong liền đè lên thân hình bất động của bé con, chỉ chốc lát đã thấy mặt của bé con chuyển thành màu hồng, lo lắng muốn đẩy hắn ra.

https://thuviensach.vn

Thái phó cười lạnh nói: “Đẩy cái gì! Không phải là muốn dao cùn sao?”

Chưa bao giờ Niếp Thanh Lân nói những từ ngữ dâm loạn như vậy, lúng túng vội vàng hô: “Thái phó… Hãy ban thưởng một ly rượu độc để trẫm chết cho rồi!”

Vệ Lãnh Hầu cực kỳ giận lại cười: “Cũng được…”

Nói xong liền hô một tiếng ở bên ngoài: “Bưng lên!”

Cửa lập tức mở ra, Nguyễn công công bưng lên một cái khay, chén rượu đựng chất lỏng đen nhánh đứng trơ trọi ở trong cái đĩa, nhìn thế nào cũng không phải là vật tốt!

Niếp Thanh Lân không nghĩ Thái phó lại nhanh như vậy, vừa nói rượu độc lập tức có một chén, đây là quyết tâm muốn mình chết từ lâu mà.

Nếu như thế này, việc gì phải tốn công tốn sức, tuyên bố phế truất Hoàng đế không phải nhanh hơn sao. Đầu óc Niếp Thanh Lân xoay chuyển không ngừng, nhưng không nghĩ ra được lý do thì ly rượu đen nhánh kia đã ở trước mặt.

Nửa người Vệ Thái phó tựa ở giường êm, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Hoàng đế nhìn chằm chằm vào chén rượu độc ở trước mắt, từ từ đem ánh mắt tiến lại gần, cái miệng nhỏ nhắn vừa bị hôn hơi run rẩy, cuối cùng yếu ớt nói: “Trẫm…Từ khi đăng cơ, luôn được Thái phó trợ giúp, cơ bản không làm gì sai hại nước hại dân, nay ở nơi này tạ ơn Thái phó, chỉ là trước khi đi trẫm còn có một chuyện muốn nhờ…”

Thái phó nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp đang căng thẳng, thân thể cao lớn vẫn không động đậy, nhưng sát khí cũng đông lại trong mắt, trong lòng thầm nói: Thử dám mở miệng cầu xin mình tha cho tên thái ý chó chết kia xem, nếu không từng đao từng đao khoét sống tên tiểu tử kia thì khó mà giải hận!

“Có di ngôn gì, thánh thượng cứ dặn dò, thần “Nhất Định” làm được!”

https://thuviensach.vn

Dũng khí của Long Châu cuối cùng cũng nổi lên, thò tay ra khỏi giường lấy một miếng táo to tẩm mật ong: “Trẫm… có thể bỏ miếng táo này vào được không?”

“…”

Thái phó thật sự cảm thấy bé con không tim không phổi, chết đi cho thanh tĩnh, tức đến mức mắt phượng cụp xuống, âm thanh hung hăng ác độc nói: “Nếu vị được rồi, xin mời Hoàng thượng đừng chậm trễ thời gian, nhanh chóng lên đường đi!”

Ngược lại Long Châu rất bình tĩnh, bàn tay nhỏ bé cầm mứt táo ăn, nhận lấy chén rượu nhỏ, dứt khoát uống một hơi.

Miếng táo coi như vô ích, cũng không biết tên lang băm nào chế rượu độc, vị rất khó uống, đi vào họng giống như lửa đốt, lại đi xuống dưới bụng, nhưng chưa kịp ôm bụng thì cả người đều nhũn ra, chưa kịp té xuống thì đã có đôi tay rắn chắc đỡ lấy, dường như còn xé rách quần áo của mình.

Lại là trước giết sau gian! Quả đúng là đệ nhất gian thần của Đại Ngụy! Ức hiếp vua như thế này thật khiến người ta tức lộn ruột.

Cuối cùng Niếp Thanh Lân không kịp lên tiếng, liền nhắm chặt mắt lại ngất đi.

Nhìn bé con trong ngực cuối cùng cũng nhắm đôi mắt to linh động, Thái phó mới cài lại quần áo có chút lỏng lẻo của nàng, nhẹ nhàng bế lên, đem nàng đặt lên giường, thả mành xuống phất tay: “Truyền Vi thần y vào.”

Nguyễn công công vẫn luôn cúi đầu vội vàng lui ra.

Niếp Thanh Lân còn đang trong mơ màng, cũng không biết là đã rơi xuống tầng địa ngục thứ mấy, chỉ cảm thấy toàn thân mình ẩm ướt, chắc đang ngâm mình dưới sông Vong Xuyên.

Cố gắng mở mắt xem xét, tại sao người chèo thuyền qua sông lại có hình dáng y như vị Diêm Vương Thái phó vậy?

Có lẽ chèo thuyền quá mệt mỏi, trên đầu đội một cái khăn, hai mắt khép hờ như đang ngủ.

https://thuviensach.vn

Niếp Thanh Lân lại trừng mắt nhìn, mới phát hiện mình đang ngâm nước ở trong một cái thùng, hình dạng cũng rất lạ, trong thùng là chất lỏng đen đặc, bên ngoài thùng toàn là khói, giống như đang có lửa đốt bên dưới.

Vừa mới phục hồi ý thức, liền cảm thấy thân thể bên dưới rất nóng, như đang ngồi trên chậu than, nóng đến mức nàng muốn đứng dậy ngay lập tức.

Nhưng nước còn chưa động đậy thì nam nhân cao lớn bên cạnh đưa tay giữ nàng: “Chưa đến giờ, cố gắng nhẫn nhịn một chút.”

Trong lòng Niếp Thanh Lân biết mình chưa chết, liền thở một hơi. Lúc này mới phát hiện, hai người quá trần trụi rồi, cùng ngâm trong một thùng mà không có mảnh vải. Nàng đưa tay sờ mới dần yên lòng, yếm của mình vẫn còn.

“Thái phó, sao ngài lại cùng đi với trẫm thế?” Niếp Thanh Lân yên lòng, thấy vẻ giận dữ trên mặt Thái phó dần biến mất, liền trêu ghẹo.

Vệ Lãnh Hầu ngâm mình khoan khoái dễ chịu nên mới ngủ một lát, sự tàn bạo của mấy ngày nay, nhờ đổ mồ hôiquả thật cũng thoát ra không ít.

Bé con xinh đẹp bên cạnh lại bắt đầu tinh nghịch, hắn không thèm mở mắt: “Thánh thượng đúng là có bản lĩnh, có thể nằm sấp ở hàn thạch ba ngày ba đêm để trốn thần. Nhưng thần lại không thể không suy nghĩ cho long thể của thánh thượng, thùng nước người ngâm đều có những vị thuốc hay trừ hàn, lưu thông máu, an thần. Ngoài ra còn có công hiệu khác.”

Vừa rồi hắn sợ nàng hôn mê sẽ rơi vào thùng, bị ngạt nước nên cũng đi vào thùng, chỉ là trong ngực ôm người đẹp, cảm nhận đường cong kia dán chặt lấy mình, cảm thấy dục niệm giày vò mình còn nóng hơn cả lửa dưới thùng nước.

Từ khi phát hiện bí mật mà tiểu Hoàng đế cố gắng che giấu, về sau còn cố ý chạy trốn, trái tim hắn y như những ngọn sóng cứ dâng trào dâng trào không ngừng, nay lại là lửa và băng cùng tra tấn. Dù lý trí hắn làm bằng sắt thì cũng không chịu nổi sự giày vò lúc nóng lúc lạnh này.

https://thuviensach.vn

Bức thư của Trương Thị Ngọc rất nhanh được truy ra, còn chưa lấy ra dụng cụ tra tấn thì lão Lưu thái y đã lật tẩy Trương Thị Ngọc giả chết.

Về An Xảo Nhi lại, không ngờ rất cứng đầu, thêm mấy cái kẹp cũng không nhả ra được nửa câu. Nhưng như vậy là đủ rồi, đã có manh mối từ Trương Thị Ngọc, Thái phó đã soạn ra được một thoại bản đầy đủ đặc sắc về tài tử giai nhân bỏ trốn dưới ánh trăng rồi.

Đến khi hắn bí mật dẫn người lẻn vào thôn Hoa Khê, chứng kiến khói bếp lượn lờ trong sân, mỹ nhân búi tóc cài trâm, tươi cười xinh đẹp, lấy khăn ra, lau sạch mồ hôi trên thái dương của tình lang đang chẻ củi. Cho dù đang cách khá xa, hắn như ngửi được hương táo ngọt thấm vào lòng người…

Lúc ấy hắn đã rút bảo kiếm ra, chuẩn bị xông vào sân nhỏ, tách đôi cẩu nam nữ kia ra, chém chết nam nhân kia, đem bé con luôn khiến hắn phiền lòng ném lên giường, cố tình làm bậy một lần. Nhưng mà, hắn khẽ động, khóe mắt quét đến mấy người Hung Nô đang lén lén lút lút trong thôn, cân nhắc vài lần, hắn quyết định tạm thời án binh bất động.

Cũng may đôi nam nữ này biết chút liêm sỉ, đến đêm thì ngủ riêng. Nếu như ôm nhau trong cùng một chăn, hắn không dám cam đoan Long Châu có thể thấy được ánh mặt trời ngày mai hay không.

Tuy nhiên, hành động tiếp theo của Long Châu lại vượt ra khỏi tưởng tượng của hắn. Lúc này hắn mới phát hiện, kẻ vẫn luôn giả vờ ngốc nghếch bên cạnh mình là kẻ tài cao, gan cũng lớn, vờn vương tử Hung Nô xoay vòng.

Khi ấy, lửa giận trong lòng hắn lại càng tăng, bắt đầu kiểm điểm bản thân có khi nào cũng ngu xuẩn giống như Hưu Đồ Liệt.

Cuối cùng, hắn quyết định tương kế tựu kế, đợi đến khi Long Châu chuẩn bị dẫn Hưu Đồ Liệ vào rừng mới ra lệnh cho thuộc hạ của mình xuất phát, mai phục tại bìa rừng.

Vất vả mấy ngày nay không uổng phí, hôm nay thì trái cây thơm ngọt, làm cho người khác thèm thuồng đã nằm trong tay mình, nhưng quyến rũ thì

https://thuviensach.vn

thế, nhìn nhưng lại không thể ăn được.

Lời Vi thần y cách mảnh vải bắt mạch vẫn còn vang lên bên tai: “Thái phó, mạch cô gái này rất lạnh, chắc chắn là gần đây chịu lạnh, một chén canh trừ hàn sợ là không có tác dụng, hơn nữa trước đó không được chăm sóc kĩ, nên phát dục muộn một chút, ngoài ra phải hốt thuốc đúng bệnh, điều trị cẩn thận, nếu không thì về sau cực kì khó thụ thai…”

Nghĩ vậy, trong lòng liền có chút tức giận với việc Long Châu chà đạp thân thể lung tung, thấy nàng tỉnh, không cần phải tra tấn chính mình rồi. Thái phó đứng dậy, không để ý tới khi tiểu Long Châu nhìn thẳng vào hạ thể của mình thì hét lên một tiếng, sau khi bước ra thùng gỗ, mặc thêm áo liền ra khỏi phòng tắm.

Ra ngoài thì thấy Vi thần y còn đang ở bên ngoài chế dược liệu trong thùng gỗ: “Vi thần y, sau khi tắm dược nàng có thể có quỳ thủy và viên phòng không?”

Vi thần y là một ông lão tóc bạc mặt mày hồng hào, bởi vì cơ duyên xảo hợp từng được Thái phó cứu mạng, ông đã sớm quy ẩn núi rừng nghiên cứu sách thuốc, vì cảm tạ mà hứa hẹn chỉ cần Thái phó ông hắn nhất định sẽ đến.

Mấy ngày trước, Thái phótrực tiếp phái người mời mình rời núi, cứ tưởng Thái phó bị bệnh gì, lại không ngờ gọi ông để điều dưỡng thân thể của một thiếu nữ. Lúc trước chỉ nói là ngủ ngoài trời mấy hôm, sợ thân thể không tốt, chỉ cần kê dược an thần trừ hàn, về sau lại muốn ông đến xem bệnh không tiện nói ra của thiếu nữ, phương thuốc của Vi thần y ông là ngàn vàng khó cầu, cải tử hồi sinh, đến vị Thái phó quyền khuynh thiên hạ này lại phải trị mấy cái bệnh này… Ai!

Vi thần y nghe câu hỏi của Thái phó, ngẩng đầu lau mồ hôi, vốn muốn trả lời Thái phó là: Nếu không gấp, một năm là có thể thấy được hiệu quả.

Nhưng sau khi ngẩng đầu nhìn sắc mặt Thái phó, dùng ánh mắt chuyên nghiệp của đại phu chẩn ra bệnh như sau: Tinh lực tập trung về hạ phúc, huyết mạch sôi sục, hẳn là rất gấp, lập tức sửa lời: “Nếu lão phu dùng đúng

https://thuviensach.vn

thuốc, bảy tháng là thấy được hiệu quả. Nhưng nếu thân thể không điều dưỡng tốt mà làm mấy chuyện ở khuê phòng thì sẽ để lại mầm bệnh cho nàng."

Thái phó híp híp mắt, hồi lâu không nói gì.

Niếp Thanh Lân nghĩ thân phận nữ nhi của mình đã bị Thái phó phát hiện, có khả năng Thái phó sẽ thay đàn đổi dây, nâng đỡ tân đế khác. Tuy hắn không giết mình, nhưng có thể tượng tượng được cảnh đang chờ đợi mình.

Nhân phẩm Thái phó rất cao, nếu coi trọng mình sẽ muốn nếm thử khối thịt ngon này. Cứ coi như mình có thể khôi phục thân phận nữ nhi cũng không thể ngẩng mặt, đại thần bái kiến tiểu Hoàng đế quá nhiều, làm sao mình có thể lấy mặt của Hoàng đế mà sống tự tại qua ngày?

Biện pháp tốt nhất là Thái phó tìm một toà nhà yên tĩnh, kim ốc tàng kiều, thỉnh thoảng lại đi qua sủng hạnh thiên tử Đại Ngụy ngày xưa. Qua một thời gian lâu, suốt đời ở trong cái sân kia hưởng tuổi già cô đơn. Cũng không biết đến lúc đó nàng có thể sống lâu hơn Thái phó đại nhân không. Chỉ sợ hắn còn chưa tắt thở thì Chính cung nương nương đã ban thưởng ba thước lụa trắng, quyết không để phu quân của nàng bị gièm pha là ngủ cùng đại Hoàng đế tiền triều.

Ngày thứ ba, khi Niếp Thanh Lân trở lại trong nội cung yên lặng thở dài bên cửa sổ. Không biết An Xảo Nhi và Trương Thị Ngọc thế nào rồi, mấy ngày nay Thái phó chưa tới tẩm cung, thị vệ canh cửa rất nghiêm, ngay cả cửa mình cũng không thể đi ra.

Trong nội cung đều là người mới, hiện tại cung nữ thiếp thân hầu hạ nàng là một vị cung nữ lớn tuổi, được gọi là Đan ma ma. Nhìn mặt thì là người vô cùng nghiêm khắc, chỉ cần là lời Thái phó dặn dò, chắc chắn sẽ được hoàn thành một cách cẩn thận tỉ mỉ.

Ví dụ như, xoa ngực…

Đan ma ma mang theo một tiểu cung nữ nâng dầu thuốc tiến vào, nghiêm mặt nói: "Hoàng thượng, đã đến giờ xoa ngực rồng rồi!"

https://thuviensach.vn

Chương 36

Niếp Thanh Lân quay đầu mỉm cười, đánh giá vẻ mặt nghiêm túc của ma ma, xác định bà không phải đang nói đùa.

“Đan ma ma quá chu đáo rồi, xoa bóp vai là được…” Nàng cười trả lời.

Nhưng Đan ma ma dường như không nghe thấy, chỉ huy cung nữ trải khăn lên giường rồng, sau đó cúi đầu nói: “Hoàng thượng, trước khi vào cung nô tài từng tập võ, cả ngày lên núi đốn củi, làm vài việc nặng nhọc, ra tay không biết nặng nhẹ. Thỉnh Hoàng thượng cởi áo ra nằm trên giường rồng, nếu để nô tài hầu hạ ngài nằm xuống, chỉ sợ sẽ làm thánh thượng bị thương…”

Lúc này Niếp Thanh Lân chỉ có thể cười khổ, sao nàng lại không nhìn ra xuất thân của cung nữ này không tầm thường? Cũng chưa từng nghe nói đến việc nội cung có một ma ma uy phong lẫm liệt như vậy, cách làm việc không giống như là đi ra từ nội cung.

Có lời cảnh cáo của Đan ma ma, nếu mình vẫn bướng bỉnh thì là tự mình chuốc lấy cực khổ rồi.

Niếp Thanh Lân luôn luôn không chịu được đau, ngoan ngoãn cởi quần áo, nằm ở trên giường rồng. May mà quá trình này cũng không khuất nhục như suy nghĩ, sau khi xoa dầu thuốc có mùi thơm ngát, được một chiếc khăn nóng đắp lên da thịt, dầu thuốc bị khí nóng làm bay hơi, hương khí càng nhiều, thấm vào da thịt có cảm giác tê dại không nói nên lời.

Lúc này Đan ma ma mang tới một cái trục nhỏ bằng ngọc, tay rất thành thạo kích thích huyệt vị trước ngực nàng.

Lúc Niếp Thanh Lân đang thoải mái, đột nhiên bị cái trục kia lăn có chút đau, bắt đầu giãy giụa, lại bị cung nữ bên cạnh đè chặt.

“Hoàng thượng đừng động đậy, ở đây bị khăn quấn một thời gian dài, huyết mạch không thông. Đây là lần đầu tiên, cố nhịn một chút, về sau mỗi ngày làm một lúc là được rồi!”

https://thuviensach.vn

Trán Niếp Thanh Lân đổ mồ hôi, nghe thấy về sau mỗi ngày đều phải làm như vậy, toàn thân mệt mỏi, bị bắt nằm trên giường kêu đau.

Một nén hương vất vả trôi qua, những "hình phạt xoa bóp" kia mới chịu chấm dứt. Bình thường Niếp Thanh Lân tuy dễ nói chuyện, nhưng cũng được nuôi dạy như hoàng tử, có bao giờ bị mấy ma ma cũng như chà đạp như vậy?

Lúc ngồi dậy, hất tay cung nữ đang chuẩn bị lau bằng khăn nóng, cung nữ kia không chuẩn bị, sau khi va chạm, một chậu nước nóng giội vào người một cung nữ khác.

Thế nhưng hai cung nữ bị bỏng không nhẹ lại chỉ ê a kêu vài tiếng không thành câu.

Nhìn kĩ mới phát hiện các nàng bị chặt mất lưỡi, toàn thân Niếp Thanh Lân chấn động, không nghĩ tới những cung nữ này hoàn toàn là câm điếc.

Đan ma ma đứng dậy nói: "Nếu trong lòng Hoàng thượng tức giận, thì cứ phát giận lên người nô tỳ, những nô tài này chữ to còn không biết đọc, chỉ là những kẻ thô tục, Hoàng thượng không cần tranh chấp với loại hèn mọn đó."

Nói xong cũng gọi thái giám, muốn túm hai cung nữ kia vả miệng.

Lúc này Niếp Thanh Lân cũng bình tĩnh lại, vội vàng gọi thái giám kia lại, áy náy cười cười với hai cung nữ kia: "Trẫm xin lỗi, các ngươi đi xuống bôi thuốc trị thương đi, trẫm muốn ngủ một lát."

Nhưng đến khi ma ma và các cung nữ đi ra khỏi tẩm cung, ngoài phòng vẫn vang lên tiếng đánh và tiếng kêu rên.

Niếp Thanh Lân làm sao ngủ được, trằn trọc rất lâu, cuối cùng thở dài một tiếng.

Gần đây dưới chân thiên tử Đại Ngụy rất náo nhiệt.

Mấy ngày trước, trên quan đạo cách cửa thành không xa có mấy tên Hung Nô bị người ta lột hết quần áo mà ném ra giữa đường, khiến cho

https://thuviensach.vn

khách qua đường cười vang, mà ngay cả nữ quyến trong xe ngựa cũng vén rèm lên, cảm nhận hương vị của Bắc quốc.

Kẻ cầm đầu lại là một nam tử anh tuấn da mặt rất dày, sau khi đứng lên, đánh giá sự chật vật của mình, trong lòng biết Vệ Lãnh Hầu cũng không muốn khơi mào chiến tranh ở biên giới vào lúc này, trừng phạt mình bằng cách hèn hạ này. Chỉ cười ha hả lại gào to một câu về hướng kinh thành: “Vệ Lãnh Hầu, chúng ta còn nhiều thời gian!”

Nói xong cũng dẫn một đám người vạm vỡ cướp một xe ngựa của thương gia nghênh ngang rời đi.

Vừa mới tiễn được Bắc quốc lại nghênh đón Nam Cương đã lâu không quan hệ với Đại Ngụy. Sứ giả Nam Cương tặng Hoàng đế Đại Ngụy ba con khổng tước màu trắng như tuyết rất hiếm làm quốc lễ.

Thiên tử Đại Ngụy đã lâu không xuất hiện, giờ Nam Cương lại phái sứ giả tới, đám quần thần đã sớm hoảng loạn. Như thế nào đi nữa thì Hoàng thượng cũng nên xuất hiện rồi.

Niếp Thanh Lân bị giam lỏng tròn mười ngày cuối cùng cũng mặc long bào trước gương đồng. Chỉ là long bào này quá nhiều lớp, không giống như lúc nàng mới đăng cơ. Ngực bên trong áo bào được quấn vải, bên trong trung y là cái yếm mềm mại.

Niếp Thanh Lân cảm thấy trang phục như vậy không ổn, nhưng cũng không thay đổi được ý của Đan ma ma, cũng chỉ đành mặc vậy lên triều.

Đến lúc loan giá hạ xuống, bước lên điện Kim Loan, Niếp Thanh Lân mới phát hiện cách bài trí trong điện thay đổi quá nhiều. Long ỷ như cao lên, vị trí đám quần thần đứng cách Hoàng thượng xa thêm, mà phía trước long ỷ còn có một rèm che bằng lụa mỏng, nếu quần thần muốn nhìn trộm mặt rồng thì chỉ như ngắm hoa trong màn sương mù.

Nhưng mà khi Hoàng thượng lên điện, đám quần thần cũng vội nhìn thấy mặt rồng, biết rõ Vệ Lãnh Hầu không hành thích vua soán vị liền thở phào .

https://thuviensach.vn

Niếp Thanh Lân vụng trộm nhìn Giao Long trên ghế rồng, Thái phó đại nhân đã lâu không xuất hiện nay anh tuấn hơn, mày kiếm mũi cao, thân thể cao lớn ngồi ngay ngắn trên ghế rồng, không giận mà uy, bờ ngực tráng kiện làm nỗi rõ nền đen được mạ vàng rõ rệt. Cũng không biết hai cơ ngực này có phải là từ tay nghề của Đan ma ma không, thật sự rất mê người!

Một lúc sau, Nguyễn công công tuyên sứ giả Nam Cương vào yết kiến.

Cùng âm thanh tiếng chuông thanh thúy, toàn thân sứ giả Nam Cương lấp lánh trang sức bằng bạc, quần áo nhuộm màu xanh da trời chầm chậm tiến vào đại điện.

“Sứ giả Nam Cương Khất Kha công chúa xin yết kiến thiên tử Đại Ngụy!”

Sau âm thanh kiều my, toàn bộ đại điện đều tĩnh lặng, đám quần thần đều trừng mắt thật to nhìn vị sứ giả Nam Cương kia.

Nghe nói phong tục của Nam Cương khác Trung Nguyên, nhưng không nghĩ tới sứ giả Nam Cương phái đến lại là nữ tử, một nữ tử rất xinh đẹp tươi trẻ

Ngược lại, sắc mặt Thái phó trầm tĩnh như nước, có phải là đã sớm nhận được tin tức hay không mà đã sớm chuẩn bị tâm lý với nữ sứ giả này.

“Khất Kha công chúa từ xa đến, không cần đa lễ, người đâu, ban thưởng ghế ngồi!”

Khất Kha công chúa trang điểm rất đậm nhưng lại không lộ ra sự thô tục, tự nhiên phóng khoáng mỉm cười lắc đầu: “Tạ ơn Thái phó, không cần làm phiền”

Đôi mắt đẹp của nàng xoay chuyển, khẽ gật đầu với một nam tử cường tráng cùng mình lên điện, nam tử kia lập tức nằm sấp ở trên điện, còn công chúa thì vén váy, thản nhiên nhấc đôi chân thon dài đeo vòng bạc, thướt tha ngồi ngay ngắn trên lưng nam tử.

Đám quần thần Đại Ngụy đọc đủ thứ sách căn bản không nghĩ đến đường đường là một công chúa Nam Cương lại mặc váy xẻ cao như vậy, ở

https://thuviensach.vn

nơi uy nghiêm như vậy mà thoải mái lộ ra đôi chân.

Trong một thoáng, người trẻ tuổi thì khí huyết cuồn cuộn chảy thẳng xuống dưới, trong đầu nghĩ miên man, còn người lớn tuổi chính trực thì khí huyết lại xông thẳng lên đầu, tức đến mức tay chân run rẩy.

Cuối cùng vẫn là Ngô các lão mới được hủy cấm túc lên tiếng: “To gan! Thân là sứ giả Nam Cương, khi đến Thiên triều mà quần áo không chỉnh tề, đang trên triều mà lấy hạ nhân làm ghế ngồi, có phải ngươi không đặt Đại Ngụy ở trong mắt đúng không?”

Khất Kha công chúa nghe vậy cười kiêu căng: “Khất Kha là trưởng công chúa của Miêu Vương Nam Cương, quần áo đang mặc là y phục cao quý của Nam Cương, mỗi mũi kim mỗi đường chỉ trên áo là do a ma đức cao vọng trọng nhất trong tộc may, phù hộ cho nhi nữ Nam Cương, có chỗ nào không hợp? Ta chính là nhi nữ Nam Cương, tất nhiên phải tuân theo tập tục Nam Cương. Con gái chưa xuất giá không được ngồi vào ghế, dựa vào giường của họ khác, nếu không sẽ là đính hôn. Vị đại nhân này tức giận bổn công chúa không nhận ý tốt của Thái phó, không lẽ đang ngầm uyển chuyển khẩn cầu bổn công chúa gả cho Thái phó sao?”

Nói xong, liền ném mị nhãn về phía Thái phó Giao Long trên ghế rồng.

Ngô các lão bị Khất Kha công chúa nói nghẹn họng, tức đến mức râu ria lại bắt đầu dựng thẳng lên.

Thái phó lại không để ý lắm, lạnh nhạt nói: “Phong tục Nam Cương tất nhiên khác với Đại Ngụy, công chúa là khách từ xa tới, tất nhiên không thể bắt công chúa tuân theo tập tục của Đại Ngụy. Bản Hầu sẽ sai người an bài cuộc sống hằng ngày của công chúa, nếu có chỗ nào không tốt mong công chúa rộng lòng tha thứ”

Công chúa nghe vậy cười cười, vẻ mặt không che giấu sự tán thưởng cho Thái phó tuấn mỹ như tiên ở phía trên.

Sau tranh chấp trên triều là lúc dâng quốc lễ.

https://thuviensach.vn

Lúc mọi người đi đến ngự hoa viên, chỉ thấy ba con khổng tước trắng như tuyết đã được thả ra, rong chơi trên bãi cỏ được dựng tường lưới bao quanh.

Con chim lạ kia toàn thân trắng tinh, lông vũ không có một màu khác, dưới ánh mặt trời lay động rực rỡ, con mắt màu vàng nhạt, trước mặt mọi người đang đi tới đột nhiên rung đuôi dài mở ra hình cánh quạt cực lớn, giống như những sợi mây cực lớn buông xuống nhân gian, trong một thoáng mọi người đang xem đều ngây người.

Niếp Thanh Lân ngồi trên loan giá được thái giám nâng cũng không bước xuống. Tuy bốn phía loan giá đều có rèm buông xuống nhưng vị trí cao nên tất nhiên cũng thấy rõ ràng kỳ cảnh khổng tước xòe đuôi. Nhưng hấp dẫn nàng không phải là khổng tước trắng khoe khoang kia mà là vị công chúa Nam Cương xinh đẹp. Bởi vì Khất Kha công chúa như đang có suy nghĩ mà nhìn chằm chằm nàng, ánh mắt như có dao, làm người hoảng hốt…

Thật vất vả nghênh đón sứ giả Nam Cương, công tác bài trí hoàn thành thuận lợi, Niếp Thanh Lân nghĩ Thái phó chắc chắn sẽ lại áp giải mình trở về tẩm cung, không nghĩ đến Thái phó đại nhân lại tuyên nàng vào thư phòng tiếp tục việc học “chưa xong”.

Lúc tiến vào thư phòng, Thái phó đại nhân vẫn luôn chưa nói câu nào với mình cuối cùng ngẩng đầu lên, phất phất tay, để cho nhóm cung nhân đều đi ra ngoài, sau đó chỉ vào bên trong: “Thánh thượng đi vào bên trong nghỉ ngơi đi.”

Niếp Thanh Lân ngoan ngoãn đi vào buồng trong, chợt phát hiện trên giường chất một đống sách, có lẽ là cho mình đọc giải sầu đây.

Cầm lấy mở ra xem, lại làm cho nàng nghẹn lời, một quyển “nữ giới” vô cùng dày, đúng là tốt hơn so với đọc truyện tình yêu vô bổ nhiều.

“Trinh tĩnh thanh nhàn, cử chỉ e ấp,chính là phụ đức. Lựa lời mà nói, dừng lại đúng lúc, chính là phụ ngôn; ăn mặc chỉnh tề, không lôi thôi nhếch nhác, chính là phụ dung; chăm chỉ thêu thùa, nói năng thận trọng, giỏi bề

https://thuviensach.vn

nêm nấu, nhiệt tình hiếu khách, chính là phụ công. Nữ tử phải có đủ bốn phẩm chất đức, ngôn, dung, công, thì mới không thất lễ...”

Sau khi xem, Niếp Thanh Lân chợt cảm thấy ngũ hành của mình nhất là thiếu đạo đức, dù khôi phục thân nữ nhi, cũng cách nữ đức *(nhân phẩm của người phụ nữ)* khá xa.

Thái phó bận rộn trăm bề, nhưng đúng là cũng quá cẩn thận, trong nữ giới còn lấy chu sa dùng để phê duyệt tấu chương đánh dấu vài chỗ để nhìn ra trọng điểm.

Nhìn chăm chú cẩn thận chỗ Thái phó đánh dấu: “Phu hữu tái thú chi nghĩa, phụ vô nhị thích chi văn, cố viết phu giả thiên dã. Thiên cố bất khả đào, phu cố bất khả ly dã. Hành vi thần kỳ, thiên tắc phạt chi, lễ nghĩa hữu khiên, phu tắc bạc chi…”

Đoạn này nàng hiểu rõ, chính là nhấn mạnh “trinh nữ không lấy hai chồng”, nhưng trượng phu cưới bao nhiêu người thì đều là chuyện hiển nhiên, mà như vậy thì không thể nào tránh được. Cho nên, dù biển dấm chua dậy sóng, nữ tử cũng không được chạy trốn. Nếu không tướng công có trách nhiệm trừng phạt người không tuân thủ nữ tắc kia.

Sách này đúng là vật tốt, cũng không biết là gã khùng nào quá oán hận phụ nữ biên soạn ra? Trước kia, mình là hoàng tử đọc nhiều sách như vậy lại sót một bản hành văn tỉ mĩ lý lẽ rõ rang như cuốn này, đáng tiếc đáng tiếc…

Ánh mắt bắt đầu không có tiêu cự, chỉ trong chốc lát đã ngủ.

Đến lúc bên người truyền đến sự ấm áp, ngẩng đầu phát hiện Thái phó nhiều công việc bề bộn đã nằm bên cạnh mình.

Niếp Thanh Lân còn chưa mở to mắt đã cảm giác được cái hôn ấm áp rơi vào mí mắt của mình. Tiểu Long Châu chợt cảm thấy hoảng sợ, vội vàng mở mắt ra, nhỏ giọng nói: “Thái phó, không thể! Nếu ngài hôn nữa, trẫm phải cắt mí mắt để tuân thủ phụ đức *(phẩm hạnh của phụ nữ)* rồi.”

Thái phó làm sao không hiểu bé con này đang giả vờ, giơ tay vân vê vành tai non mềm của Long Châu, hừ lạnh nói: “Nếu Hoàng thượng đã xem

https://thuviensach.vn

qua nữ giới liền có ý chí lớn như vậy, giữ vững nữ tắc, thật đúng là tâm tư nhanh nhẹn, từ một suy ra ba, về sau vi thần cũng đỡ tốn nhiều công sức."

Tiểu Hoàng đế cảm thấy hiếm khi tâm tình Thái phó hiền hòa như hôm nay, bất mãn mấy ngày trước hầu như không còn, dáng vẻ mềm mỏng hơn, dựa vào cánh tay rắn chắc của Thái phó nhỏ giọng nói: "Thái phó còn tức giận với trẫm?"

Thái phó xem tấu chương cũng mệt mỏi, lúc này thảnh thơi, đi vào bên trong có thể thấy được thân hình xinh đẹp làm người thương yêu, trong lòng rất thoải mái, nghe được giọng nói trầm thấp mềm mại của Long Châu nhẹ giọng hỏi bên tai mình, liền mơ hồ "Ừm" một tiếng.

Hắn ừm làm Niếp Thanh Lân không hiểu, chưa từ bỏ ý định hỏi: "Hết giận rồi đúng không?"

"Ừm…"

"Vậy sao Thái phó còn muốn trách phạt trẫm như thế, để cho Đan ma ma cả ngày xoa…xoa…" cuối cùng Niếp Thanh Lân lắp bắp hỏi.

Thái phó hơi mở mắt ra: "Thế nào? Thánh thượng không thích?"

Vẻ mặt Long Châu tủi thân, cắn môi nói: "Dù gì cũng đâu có lớn, còn lấy cái kia xoa làm gì? Đan ma ma nói nếu không xoa, về sau lúc cho con bú mẹ sẽ bị ảnh hưởng. Có thể thấy được ma ma không phải là được giáo dưỡng trong nội cung. Đừng nói đến sau này… Trẫm có hay không… Coi như là có, cũng đâu có ai tự mình nuôi nấng? Thái phó, để cho Xảo Nhi trở lại hầu hạ trẫm được không?"

Thật ra Niếp Thanh Lân không nói dối, trong nội cung, đám nương nương sinh con đều có nhũ nương, dù ở ngoài cung, trong nhà các quan to thì cũng không có nhiều người tự mình nuôi con. Chuyện này Niếp Thanh Lân có tội, nhưng cũng không có ích gì. Mục đích cuối cùng của nàng là hy vọng Thái phó đã bớt giận, để nàng yêu cầu đưa Xảo Nhi về.

Vệ Lãnh Hầu nghe vậy, mắt phượng dài đột nhiên không có ý tốt, nheo lại nói: "Thánh thượng không chắc chắn sau này mình có thể có hay không,

https://thuviensach.vn

là nghi ngờ năng lực của vi thần sao? Đợi sau khi thánh thượng điều dưỡng thân thể tốt lên, thần tất nhiên sẽ dốc hết sức lực, ngày đêm phụng dưỡng bên gối thánh thượng, không để long thể trống rỗng, âm dương mất cân đối. Về phần sữa, con không cần ăn, không lẽ tướng công của nàng không khát nước sao…”

Cuối cùng những câu chữ hạ lưu kia bị đôi môi mỏng ngăn lại, mượn miệng lưỡi truyền vào cổ họng.

Đôi má Niếp Thanh Lân ửng đỏ, chỉ cảm thấy điểm mấu chốt sự hạ lưu của nịnh thần này không ngừng vượt kỉ lục.

Lăn lộn trên giường một trận, Thái phó thấy có thể châm ra lửa, thật muốn lôi bàn tay nhỏ bé kia nắm dây cương giống như trong doanh trướng.

Khi đó, Thái phó hiểu lầm nàng là nam tử, trên người mình có thứ gì mà bé con không có, chuyện nam tử hư hoàng giả phượng, lăn lộn cùng nhau thì cũng không có gì là lạ. Lúc ấy cũng như vậy, muốn cho Long Châu được thoải mái, nhưng Long Châu lại chết sốngnằm sấp không chịu dậy, không cho đụng chạm.

Tuy lúc bấy giờ say mê Long Châu quá sâu đậm, nhưng trong lòng vẫn có chút mâu thuẫn không muốn đụng chạm vật kia của thiếu niên, nhưng cũng chỉ như vậy thôi. Không nghĩ rằng nhờ thế mà tiểu Hoàng đế giảo hoạt dốc lòng che giấu.

Nghĩ vậy liền có chút giận dỗi, lôi kéo bàn tay như ngọc trắng không tha…

Đợi đến khi tiểu Hoàng đế được thả ra khỏi thư phòng, ống tay áo có hơi ẩm, yếm dán chặt lấy ngực cũng hơi đau. Giỏi cho gã Thái phó không biết xấu hổ kia, lại học theo trẻ con mới sinh… Nghĩ thế, dưới chân lại mềm nhũn.

Đến khi nàng ngồi vào loan giá, được nâng về tẩm cung mới phát hiện có một người đang quỳ đón mình ở cửa đại điện.

https://thuviensach.vn

Niếp Thanh Lân tập trung nhìn, không phải là An Xảo Nhi đã tách biệt nhiều ngày sao?

“Hoàng thượng…” Âm thanh An Xảo Nhi nghẹn ngào, nói chưa hết một câu mà nước mắt đã rơi.

“Nô tài đáng chết! Không cẩn thận làm liên lụy Hoàng thượng…” Niếp Thanh Lân vội nâng nàng dậy, nhìn tay nàng quấn đầy băng, không cần hỏi cũng biết nô tỳ trung thành này bị gì.

Khóe mắt liếc Đan ma ma nét mặt không đổi đang dẫn mấy người hầu câm đứng ở một bên, nàng liền mỉm cười vỗ tay Xảo Nhi, nói: “Ngươi không có chuyện gì, Thái phó đã thả người là không trách tội ngươi rồi. Mau lau nước mắt đi, trẫm nói cho ngươi vài tin đồn thú vị mấy ngày nay”.

Đến khi tiến vào bên trong, thấy hai bên không có người, An Xảo Nhi mới từ trong nước mắt nói ra: “Hoàng thượng, mau tìm cách cứu Trương thái y!”

Chương 37

Niếp Thanh Lân nhỏ giọng hỏi: “Hắn… bây giờ thế nào?”

Xảo Nhi khóc nói: “Ở Hình bộ nô tỳ gặp ngài ấy, nửa chết nửa sống, hôn mê bất tỉnh. Nếu không cứu ra kịp chữa trị, thì… Sẽ thành tàn phế.”

Đôi mắt đẫm lệ xoay chuyển, nàng thấy vẻ mặt của tiểu chủ nhân trở nên nghiêm túc, trầm ngâm thật lâu, thở dài: “Vốn là không nên liên lụy đến hắn…Vệ Lãnh Hầu cũng không phải là người có lòng dạ rộng lượng…”

Nghĩ như vậy, nàng quay qua nhìn Xảo Nhi: “Xảo Nhi, ngươi còn liên lạc với người thị vệ Ngô Khuê kia không?”

Khuôn mặt Xảo Nhi bất mãn: “Làm sao có thể liên lạc với nhau nữa? Đã cắt đứt từ lâu…”

https://thuviensach.vn

“Thật sự đã cắt đứt? Nếu lòng ngươi tương tư hắn, chỉ cần mở miệng, ta sẽ cầu Thái phó cho ngươi xuất cung, coi như là kết duyên với người tốt.”

Nghe tiểu chủ nhân nói như vậy, nước mắt Xảo Nhi vừa mới ngừng lại tuôn ra.

“Nô tỳ vốn ngốc, trong nội cung không có chỗ dựa vào, cho rằng hắn là phu quân tốt, nhưng về sau nô tỳ mới biết được, vợ cả của hắn mất chưa được nửa tháng hắn đã cưới vợ kế mười tám tuổi, quay đầu lại lấy việc vợ cả hắn mất để lừa nô tỳ hẹn hò với hắn. Chủ nhân, ở cái tuổi tác này sẽ không gặp được phu quân đâu…”

Niếp Thanh Lân hồi tưởng lại “nữ giới” vừa mới học, thế gian này lớn như thế lại chỉ ích kỷ với nữ lưu yếu đuối. Nàng cười khổ, kéo tay Xảo Nhi nói: “Xảo Nhi, bây giờ có thể cứu được thái y chỉ có ngươi thôi. Nếu trẫm mở miệng cầu xin, dù chỉ là một chữ, Thái phó sẽ cho Trương Thị Ngọc chết không toàn thây.”

Xảo Nhi ngẩng đầu như đã hiểu ý của chủ nhân. Mặt nàng hơi đỏ lên, có chút do dự, nhưng đảo mắt dùng sức gật đầu: “Cho dù có là cách gì nô tỳ cũng muốn thử một lần!”

Trong lòng Niếp Thanh Lân khẽ thở dài, trước kia sao lại không thấy Xảo Nhi cũng thích Trương đại ca chứ? Tuy Xảo Nhi hơn Trương đại ca sáu tuổi, nhưng Xảo Nhi có dáng vóc thanh tú trông không có vẻ già, trên dưới trong ngoài cũng xứng đôi. Nàng vốn sợ Xảo Nhi không muốn, sợ danh tiết bị vấy bẩn, nhưng bây giờ nghĩ lại, một nam tử ôn nhu săn sóc như vậy sao nữ tử lại không yêu?

Hơn nữa cũng chỉ có cách này mới cứu được Trương đại ca. Vì kế hoạch hôm nay, bảo vệ tính mạng quan trọng hơn.Về sau nam hôn nữ gả… Đành xem vận mệnh của họ.

Nghĩ vậy, trong lòng vừa sinh ra một chút ý nghĩ liền chặt đứt, đời này của nàng, phu quân chỉ là hoa trong gương trăng trong nước mà thôi.

Đến đêm, sau khi Thái phó đại nhân đến dùng bữa cùng Hoàng thượng, Xảo Nhi đột nhiên quỳ xuống, nước mắt chảy ra, cẩn thận từng ly từng tí

https://thuviensach.vn

khẩn cầu Thái phó giơ cao đánh khẽ, buông tha cho tình lang Trương thái y của mình.

Thái phó đại nhân đang uống trà, nghe cung nữ sợ hãi nói xong, để chén trà xuống, mí mắt nửa buông xuống nói: "Cứ nghĩ ngươi trung thành bảo vệ chủ, tuy có chút không biết phân biệt trắng đen, nhưng Hoàng thượng đã lo lắng cho ngươi mới thả ngươi trở về. Không nghĩ tới chủ nhân chú ý đến ngươi, nhưng ngươi lại chỉ muốn cùng tình lang như chim liền cánh!"

Lời nói này, đánh vỡ đáy lòng Xảo Nhi, cũng không biết Thái phó có ý gì.

Niếp Thanh Lân phất tay: "Sao lại không hiểu chuyện như vậy. Thái phó vừa ăn cơm xong, sao ngươi lại vội vã như vậy, không phải trẫm đã nói sẽ thỉnh cầu thay ngươi sao? Đi xuống đi"

Đợi sau khi Xảo Nhi lui ra, ánh mắt Thái phó sáng ngời nhìn chằm chằm Niếp Thanh Lân: "Lời nói thánh thượng dạy cho nô tỳ kia cũng… quá mức xem thường bản Hầu rồi?"

Trong miệng Niếp Thanh Lân đang ngậm viên thuốc sơn tra để tiêu thực, nghe Thái phó nói vậy liền ngậm viên thuốc, phồng má lầm bầm nói: "Thái phó đúng là quá đa nghi, lại muốn đem chuyện này để nói trẫm! Trẫm cũng mới biết chuyện Xảo Nhi yêu mến Trương thái y đấy, nếu không thì sao lại kéo Trương thái y trốn đi, làm ra chuyện chia rẽ uyên ương? Nàng đã cầu xin trẫm, dù chọc giận Thái phó, trẫm cũng muốn thử một lần. Nếu bọn họ sống yên ổn ở ngoài cung, vợ chồng phu thê sinh con sống với nhau lâu dài, cũng không uổng công hai người hầu hạ trẫm."

Thái phó hừ lạnh, nửa câu cũng không tin, cảnh trong sân ngày ấy vẫn còn mới mẻ trong ký ức hắn. Nhu tình mật ý trong mắt Long Châu tử không giống như nhìn hạ nhân. Trương Thị Ngọc kia bộ dạng cũng đoan chính, tuổi cũng trẻ, ngây thơ như Long Châu tử thì làm sao biết phân biệt ưu điểm của nam nhân là ở đâu, nên thích sai người cũng là đúng thôi.

Trong lòng hắn rất căm tức, nhưng rồi lại không nỡ hung ác trách phạt Long Châu tử, liền đem toàn bộ tức giận trút lên người tên cẩu thái y không

https://thuviensach.vn

biết trời cao đất rộng kia.

Nhưng bây giờ nghĩ lại, nếu giết chết thái y kia, ngược lại tiểu Hoàng đế sẽ khắc cốt ghi tâm trong lòng. Chi bằng để cho hắn kết hôn sinh con, chuyển nhà, từ đó tình cảm cũng phai nhạt.

Nghĩ vậy, hắn nắm tay Niếp Thanh Lân: "Nếu là như vậy, để bọn hắn xuất cung thành thân…"

Nói xong liền gặm cái cổ trắng tinh tế kia, một tay từ cổ áo vươn vào, lẩm bẩm: "Tướng công của nàng mệt mỏi suốt một ngày, đừng đem mấy chuyện này làm tướng công nhà nàng không vui. Tới đây! Cho bản Hầu sờ một chút, xem Lân nhi của ta có trưởng thành không."

Niếp Thanh Lân bị đặt trên giường, cố gắng buông lỏng thân thể, cảm nhận lửa nóng trên người do nam tử tuấn mỹ mang lại, nhưng trong lòng có chút trống rỗng, đồ ăn đêm ấy cũng không thể lấp đầy.

Thái phó cùng tiểu Long Châu lăn lộn một lát, cuối cùng e ngại lời Vi thần y, không thể tùy hứng, kể từ đó trở thành tra tấn, đến khi toàn thân phát ra hỏa, mấy lần Bộ binh đến khẩn cầu phải xử lý công văn, chỉ có thể đen mặt uống chén trà lạnh, lại gặm mấy miếng trên khuôn mặt mềm mại của tiểu Hoàng đế mới đứng dậy đi xử lý công sự.

Niếp Thanh Lân nằm trên giường một chút liền đứng dậy gọi Xảo Nhi, nói với nàng lời của Thái phó. Xảo Nhi nghe xong rất vui mừng, trong mắt tràn ngập ánh sáng.

Niếp Thanh Lân mỉm cười, để Xảo Nhi lấy hộp vốn riêng của mình ra, lấy ngân lượng ngân phiếu trong hộp ra: "Tiền không nhiều lắm, may mắn Thái phó không thu đi, nhưng cũng đủ để các ngươi mở tiệm bán thuốc, mua nhà cửa rồi. Ngươi mang Trương thái y rời khỏi đây, tuyệt đối không được đặt chân lên kinh thành, tìm chỗ an thân. Kế sách này vốn để bảo vệ tính mạng các ngươi, về sau nếu các ngươi tình đầu ý hợp tất nhiên là tốt, nếu không thể trở thành phu thê… Mọi việc cũng không thể cưỡng cầu…"

Vì Xảo Nhi thấy Trương thái y si tình nên lúc trước thấy tiểu Trương thái y thì rất có cảm tình. Nhưng một cung nữ như mình, đi theo chủ nhân ăn

https://thuviensach.vn

bữa nay lo bữa mai không dám có ý nghĩ sâu xa, thứ hai, tuổi tác của mình và Trương Thị Ngọc cũng kém nhau nhiều, chỉ có thể giấu sự yêu mến này dưới đáy lòng.

Không nghĩ rằng, tạo hóa trêu người, Thái phó cho phép hôn sự của mình và Trương Thị Ngọc, lúc này trong lòng tràn đầy vui mừng, nhưng nghĩ đến chuyện bởi vì vậy mình phải cách xa chủ nhân, trong lòng buồn bã.

"Thánh thượng, nếu chúng nô tỳ đều đi, Ngài… Ngài làm sao bây giờ?"

Khuôn mặt Niếp Thanh Lân thoải mái cười nói: "Bí mật lớn nhất đã bị Thái phó biết được rồi, bây giờ hắn thấy mới lạ nên muốn bảo vệ trẫm, có chỗ dựa là người cao quý nhất Đại Ngụy, ngươi còn phải lo lắng sao?"

Có an ủi thế này cũng không làm Xảo Nhi yên tâm, Thái phó nổi danh là tâm tư lạnh lùng cứng rắn. Đối với kẻ thù chính trị thì hung ác, đối với nữ nhân thì kiên định. Thiếp thất trong quý phủ nhiều như vậy, không quan tâm là tiểu thư khuê các, đều không cho thiếp thất một danh phận nào. Hôm nay dù hắn biết tiểu chủ nhân là nữ nhi thì như thế nào? Chủ nhân ở vị trí nhạy cảm như vậy, nếu đám đại thần biết được thiên tử mình vẫn cúi đầu lại là nữ tử, sợ là sẽ cầu xin Thái phó thay trời hành đạo, chém nữ tử ngỗ nghịch này trước thiên hạ!

Tới lúc đó, nhiệt tình của Thái phó đã hết, ai có thể bảo vệ được tiểu chủ nhân?

Nghĩ vậy, sự vui mừng lập tức tan thành mây khói, hối hận mình vì muốn cứu mạng Trương Thị Ngọc lại quên an nguy của tiểu chủ nhân.

Niếp Thanh Lân sao lại không nhìn ra tâm tư của nô bộc trung thành, chạm nhẹ vết thương chồng chất trên tay nàng do bị kẹp nói: "Nếu bây giờ ngươi không cùng Trương thái y xuất cung mới đúng là hại trẫm. Khi cơn ghen của Thái phó nổi lên, thì phải có máu người mới xoa dịu được, ngươi cũng đừng để ý, chỉ cần đi ra ngoài, trẫm đã an bài xong…"

Ngày hôm sau, An Xảo Nhi xuất cung. Lúc ra khỏi cửa tẩm cung, nàng quay đầu nhìn về phía chủ nhân, thân thể suy nhược chỉ mặc một áo bào đơn

https://thuviensach.vn

bạc, đỉnh đầu là ánh đèn trong cung chưa dập tắt, lẻ loi trơ trọi đứng trước cửa cung, mỉm cười với mình, không màng danh lợi…

Trong mắt Xảo Nhi, dòng nước mắt nhịn không được lăn xuống…

Ngày hôm sau khi Xảo Nhi đi, Niếp Thanh Lân bị cảm lảnh, bệnh nặng một trận.

Vệ Lãnh Hầu nghe xong, tuyên bố nghỉ một ngày, gấp gáp vào cung.

Đến khi tiến vào nội thất, chỉ thấy khuôn mặt nhỏ nhắn bị sốt đến đỏ bừng, đôi mắt to cũng mệt mỏi nhắm lại, mặc hắn gọi thế nào cũng không mở ra. Khi bàn tay hắn sờ trán nàng, thân thể bé con hơi run rẩy: “Ma ma, trẫm nghe lời, đừng đè trẫm…”

Câu mê sảng này khiến Thái phó lập tức thay đổi sắc mặt, trầm ngâm, gọi Đan ma ma tới, hỏi Vi thái y đã kê thuốc, sau khi châm cứu hạ sốt, đột nhiên nói: “Đan tướng quân, ngươi bất mãn với mệnh lệnh này của bản Hầu?”

Dù bị Thái phó giáo huấn, sắc mặt Đan ma ma không đổi: “Thuộc hạ không nghi ngờ gì mệnh lệnh của Thái phó, cẩn thận tỉ mỉ hoàn thành nhiệm vụ Thái phó giao cho.”

“Đan Tướng quân, ngươi được coi là nữ tướng đầu tiên của triều, trên sa trường thành công xông vào trận địa, chưa từng bị bất cứ đấng mày râu nào đánh bại. Nếu ngươi nghi ngờ bản Hầu cho ngươi vào cung làm ma ma hầu hạ người khác là khiển trách ngươi, vậy bản Hầu nói xin lỗi với ngươi!”

Lập tức Đan ma ma quỳ xuống: “Thuộc hạ không dám! Thuộc hạ chỉ biết là, mình chỉ là tạp dịch thô sử quản lý việc nhóm lửa băng bó cho thương binh ở trong quân doanh, bởi vì có địch đánh lén nên mới cầm dao làm bếp công kích một chút, được Thái phó ngài thăng làm tướng quân. Đừng nói là ngài bảo thuộc hạ tiến cung hầu hạ quý nhân, cho dù ngài bảo thuộc hạ trở lại nông thôn đào phân cho heo ăn, thuộc hạ cũng không dám oán hận một câu.”

https://thuviensach.vn

Vệ Lãnh Hầu nghe xong gật nhẹ đầu, hắn biết rõ Đan Thiết Hoa không phải là kẻ biết hoa ngôn xảo ngữ, là người thẳng thắn mới yên lòng điều bà vào cũng, bảo hộ tiểu tử Long Châu tử an toàn.

"Nếu như vậy, bản Hầu yên tâm, mặc dù ngươi lập được chiến công hiển hách cho Đại Ngụy, nhưng cũng không thể kể công vì đã đổ mồ hôi và máu, trước mặt hoàng thân quốc thích cảm thấy ngươi cũng cao như bọn họ. Nên biết rằng vị quý nhân ngươi hầu hạ là thân phận tôn quý như thế nào, từ nhỏ đã quen được nuông chiều, không thể so sánh với đàn ông thô kệch trong quân doanh. Lúc ngươi băng bó miệng vết thương, không phải chỉ đè xuống băng lại là xong, còn phải theo tâm tính của nàng, đừng làm lòng nàng tủi thân"

Lời này làm vẻ mặt của Thiết Hoa có chút rạn nứt: "Thái phó, ngài nên ra mệnh lệnh rõ ràng một chút, Thiết Hoa luôn tuân theo mệnh lệnh của Thái phó, nhưng bây giờ… Là nghe theo lời ngài, hay nghe theo lời thánh thượng? Nếu nghe theo lời thánh thượng thì không giống lời phân phó của ngài. Thuộc hạ thấy đồ ăn vặt của Hoàng thượng còn nhiều hơn đồ ăn ba bữa chính, lúc xoa bóp cho bộ ngực cũng không chịu. Thuộc hạ thật sự là không biết làm thế nào…"

Ánh mắt Thái phó âm trầm nhìn kẻ đầu gỗ trước mắt, rất muốn lấy gậy gõ một cái: "Nếu không ảnh hưởng đến an toàn của thánh thượng, mấy chuyện nhỏ ấy cứ theo ý nàng đi. Đan Thiết Hoa! Nếu ngươi biết tùy cơ ứng biến, có lẽ nữ nguyên soái đầu tiên thống lĩnh tam quân là ngươi rồi!"

Bọn họ ở nói chuyện ngoại thất, Long Châu tử đang bị sốt có chút mơ màng mở mắt ra.

Hôm nay bị bệnh nặng như vậy, thật ra là vì Xảo Nhi rời đi, còn có lo lắng cho thương thế và sự sinh tử của Trương Thị Ngọc, trong lòng khó tránh khỏi tích tụ, không nghĩ gặp lạnh liền bệnh không dậy nổi.

Nhưng lúc Thái phó đến đây thăm bệnh, câu mê sảng kia là nàng cố ý nói ra, vốn muốn nhờ vài cớ này để Thái phó chuyển Đan ma ma chuyên

https://thuviensach.vn

quyền độc đoán kia đi, lại không ngờ phu nhân nhìn qua hơn bốn mươi tuổi, tướng mạo bình thường lại có địa vị lớn như vậy.

Đan Thiết Hoa ở Đại Ngụy là một nữ danh nhân truyền kỳ!

Trượng phu của bà vốn phạm vào tội phải sung quân, bà cũng tòng quân, làm tạp dịch trong quân. Về sau khi trượng phu chết trận, bà lại không có con cái, vẫn luôn ở trong quân. Mặc dù bà xuất thân từ nông hộ, nhưng đồng thời cũng xuất thân từ võ sư thế gia. Trong quân thiếu nữ sắc đã lâu, khó tránh khỏi có những đàn ông muốn đến gần tr êu ghẹo quả phụ, Đan Thiết Hoa này đến hai người liền phế hai ngươi, lập uy danh mẫu dạ xoa có cánh tay sắt trong quân.

Về phần chiến công nho nhỏ mà bà vừa nói, đó chính là trận đánh sống còn khiến người ta trợn mắt. Đại quân Hung Nô thừa dịp quân chủ lực của Đại Ngụy xuất kích liền vây phía sau, chuẩn bị bắt chước Vệ Lãnh Hầu tập kích nhanh vào quân doanh, đốt lương thảo.

Bởi vì binh mã lưu lại không nhiều lắm, ở lại toàn người già yếu, trong chớp mắt kẻ kịch đánh lén rất thuận lợi, Đan Thiết Hoa cầm đôi dao phay băm củ cải trắng, gặp kẻ địch đánh lén, quay tròn đôi dao phay, giống như mẫu dạ xoa xuất thế, đầu người như củ cái trắng bay tán loạn, máu tươi bắn tung tóe.

Thương binh già yếu vốn như rắn mất đầu, thấy Đan Thiết Hoa dũng mãnh làm sĩ khí lên cao, lấy ít thắng nhiều, hành động phản kích kẻ địch tấn công bảo vệ được ba tháng lương thảo của đại quân.

Thì ra bà là nữ tướng quân nổi danh Đại Ngụy Đan Thiết Hoa. Thật sự là thất kính!

Đến khi Niếp Thanh Lân đỡ sốt, Đan Thiết Hoa liền quỳ xuống trước gối tiểu Hoàng đế, chủ động thỉnh tội nói: “Nô tài vốn không hiểu quy củ trong nội cung, nếu có chỗ làm chủ nhân không vui, xin cứ trách phạt.”

Niếp Thanh Lân cười nói: “Là trẫm không hiểu chuyện, vì sao ma ma lại nói như vậy?” Cứ nghĩ sẽ xong rồi, không ngờ Đan Thiết Hoa hai tay

https://thuviensach.vn

dâng lên cành mận gai đi ra ngoài, trong chốc lát ngoài điện truyền đến âm thanh cành mận gai quật thân thể.

Không ngờ Đan Thiết Hoa lệnh cho hạ nhân quật cành mận gai lên người, tự lĩnh phạt.

Từng tiếng truyền vào tai qua bức tường dày, khiến người nghe đầy lo lắng. Niếp Thanh Lân cười khổ trong lòng. Trước kia tưởng rằng ma ma này xảo trá, cố ý trừng phạt hạ nhân để đánh vào mặt mình, bây giờ hiểu rõ, đó là luật thép trong quân doanh, làm sai thì phải chịu phạt! Tuyệt không ngoại lệ!

Xảo Nhi quan tâm chăm sóc đi rồi, lại đến một dạ xoa nữ tướng quân đầugỗ, ôi, trong nội cung, càng ngày càng đặc sắc rồi.

Thật vất vả dỗ dành, cuối cùng nàng cũng khuyên được Đan Thiết Hoa còn đang muốn chịu thêm vài roi nữa dừng lại, ban thưởng dược cho Đan ma ma, bây giờ mới xem như hiểu nhau.

Về sau Niếp Thanh Lân cảm thấy đừng nên cùng ma ma đối đầu thì hơn, dù sao trước mặt vị nữ tướng quân vì Đại Ngụy đổ mồ hôi và máu, nếu phát sinh chuyện mình là dòng dõi hoàng thân quốc thích mà sĩ diện cãi láo thì nên kéo ra ngoài quật một phen.

Ngoan ngoãn để cho Đan ma ma tịch thu đồ ăn vặt, tắm nóng, lại chịu đau để khơi thông kinh mạch, Niếp Thanh Lân đột nhiên cảm thấy ngày ấy lời Thái phó nói ở ngoại đường dường như cố ý nói cho mình nghe.

Bởi vì trời càng ngày càng nóng, lúc chưa đi nghỉ ngơi, Niếp Thanh Lân theo thói quen phân phó cung nữ mở cửa sổ cho thoáng.

Bây giờ đang ở trong tẩm cung, Niếp Thanh Lân luôn mặc nữ trang, lại không cần bó ngực nữa. Có lẽ hè năm nay tốt hơn hè những năm qua. Đan ma ma lấy ra một cuốn sách để cho tiểu chủ nhân chọn hoa văn cho bánh ngọt ngày sinh thần.

Mấy ngày nữa là sinh thần mười sáu tuổi của Niếp Thanh Lân rồi.

https://thuviensach.vn

Dựa vào ý Thái phó, đây xem như là ngày lễ lớn của Đại Ngụy, lễ trưởng thành của Hoàng đế Đại Ngụy không thể xử lý qua loa. Vì vậy mấy ngày nay, Lễ bộ bận rộn xử lý sinh thần của Hoàng đế.

"Đã làm bánh chúc thọ? Hình như còn quá sớm?"

Niếp Thanh Lân nhớ rõ sinh thần ba mươi của phụ hoàng mới bắt đầu làm bánh chúc thọ. Nàng mới mười sáu tuổi, vì sao phải ngồi ra vẻ người lớn già yếu?

Đan ma ma liền truyền đạt ý của Thái phó: "Thái phó nói, bánh chúc thọ là thứ tốt giúp khỏe mạnh trường thọ, với lại, sư phó làm bánh chúc thọ lần này là đầu bếp nổi danh Giang Nam. Bánh là một quả đào mừng thọ lớn, bên trong là vị của mười bốn loại quả. Thánh thượng mấy ngày nay nhạt miệng ăn cũng thích."

Niếp Thanh Lân không nhịn được cười, cảm thấy tính tình Đan ma ma không biết cách nói uyển chuyển, không nhạy bén, có khi cũng rất đáng yêu.

Nếu như vậy, thì không ngại thay đổi ấy, có lẽ xong lần này, miệng nàng ăn cũng sẽ thanh đạm đi rất nhiều rồi. Ngự thiện phòng cũng chu đáo, không những lấy ra cuốn sách để lựa, còn có thêm mấy đĩa bánh ngũ sắc để cho Hoàng đế nhấm nháp một chút rồi quyết định.

Bánh chúc thọ này đặc biệt chứa hương hoa, nghe nói là nghiền nát nhụy hoa phấn hoa các loại để làm ra, khi bắt đầu ăn hương hoa bao lấy quả, thật đúng là làm cho người ta kéo dài tuổi thọ đây!

Niếp Thanh Lân đem mấy cái đĩa sắp xếp ở trên bàn nhỏ đặt trên giường, thò tay nhón từng chút một đưa lên miệng ăn. Ăn vài miếng liền muốn ngủ một lát.

Nàng nghiêng người tựa trên giường, vừa định nhắm mắt lại, khóe mắt lại nhìn thấy cái gì dài nhỏ lắc lư bên cửa sổ.

Nàng dừng lại, chăm chú nhìn sang, thì thấy đầu của một con bạch xà, nó đang dùng đôi mắt vàng kim, âm lãnh trừng nàng.

https://thuviensach.vn

Không đúng! Không phải chỉ có một! Ngoài cửa, có năm, sáu con bạch xà đang trườn vào.

Niếp Thanh Lân không dám cử động, chỉ có thể cố gắng cao giọng hô: "Đan ma ma!"

Chương 38

Nàng vừa run rẩy hô lên một tiếng, ngoài điện liền truyền đến tiếng bước chân dồn dập, nhưng người đầu tiên bước vào lại là Vệ lãnh Hầu.

Vốn hắn suy nghĩ buổi tối sẽ đưa Long Châu tử ra Ngự Hoa viên đi dạo, mấy ngày nay đều ở trong tẩm cung, chắc ngột ngạt ấm ức lắm. Nhưng khi vừa đi đến ngoài điện, chợt nghe thấy tiếng Long Châu Tử hình như có chút run rẩy.

Vốn đã quen với giọng nói khàn khàn pha lẫn chút mềm mại của nàng, tất nhiên sẽ nhận ra tiếng hô to này có điều gì đó bất thường, liền chạy vội vào nội điện, liếc mắt một cái liền nhìn thấy một đàn rắn đang bò đầy trên nhuyễn tháp, mà bé con lại bất lực cứng đờ đứng ở giường nhỏ bên cạnh.

Ánh mắt hắn dừng lại một chút, trầm giọng nói: "Đừng nhúc nhích!"

Vừa may trên tường bên trong nội điện có treo cây cung nhỏ mà hắn đã cố ý làm cho tiểu Long Châu, cây cung nhỏ này đã lâu không được đụng tới, có dính một chút bụi, hắn nhanh chóng lấy xuống, sau đó cầm lấy mũi tên bằng trúc, kéo căng dây cung.

Ngay khi con rắn nhỏ mở miệng ra, chuẩn bị tập kích Niếp Thanh Lân, thì một trận mưa tên bắn về phía đàn rắn.

Đúng là tài bắn cung trăm phát trăm trúng, mấy con rắn vừa thò đầu ra đều bị trúng mũi tên dài bảy tấc, run rẩy xụi lơ tại chỗ. Nhân cơ hội này, Vệ Lãnh Hầu nhanh chóng xông tới, ôm lấy bé con bị dọa đến mức sắc mặt trắng bệch ra khỏi nội điện.

https://thuviensach.vn

Cảm giác thân thể người trong lòng hơi run run, Thái phó không ngừng hôn nhẹ lên trán của nàng,: “Không sao, có bản Hầu ở đây, bệ hạ sẽ không có việc gì.”

Trấn an xong bảo bối mà mình yêu quý nhất, Thái phó lạnh giọng nói: “Tra xét rõ ràng một chút cho ta! Tại sao trong cấm cung lại xuất hiện loại vật bẩn thỉu này!” Nhớ tới sự nguy hiểm lúc nãy, lại nhìn bộ dạng đáng thương của Long Châu đang ở trong ngực vẫn còn đang khiếp sợ, khuôn mặt anh tuấn ngay lập tức đằng đằng sát khí...

Sau khi Đan ma ma dẫn người bên ngoài vào nội điện lục soát, mới phát hiện có tám con rắn bò vào trong tẩm cung, trong đó có sáu con đã bị Thái phó bắn chết, còn lại hai con còn chưa kịp bò lên cửa sổ đã bị Đan ma ma một đao chém đứt.

Nhưng mọi người nhìn rất lâu cũng không nhận ra đây là loại rắn gì.

Cuối cùng liền tuyên Vi thần y tiến cung đến phân biệt thử xem, thuận tiện chẩn mạch cho Long Châu đang bị kinh sợ.

Người kiến thức rộng rãi như Vi thần y sau một hồi xem xét cũng lắc lắc đầu: “Lão hủ thường xuyên lấy rắn làm thuốc, nhưng cũng chưa từng nhìn thấy loại rắn này. Chỉ là nhìn hình dáng của răng thì hẳn là rắn mới nở không lâu, vừa rồi dùng ngân châm dò xét thử thì thấy trong miệng có chứa kịch độc, thậm chí ngay cả trên vẩy cũng có độc, nếu sau này loại rắn này trưởng thành, một khi đã trúng độc rắn thì lão hủ cũng không có biện pháp cứu chữa.”

Đúng lúc này, đột nhiên Đan ma ma “A” một tiếng, mọi người theo tiếng hô nhìn sang, mới phát hiện trong đó có một cái đầu rắn bị chém đứt, đầu rắn kia cố lăn đến trên chiếc bàn nhỏ bên cạnh nhuyễn tháp, miệng há to cắn vào miếng bánh đào mừng thọ trong đĩa, muốn nuốt xuống.

Vi thần y thấy thế, vội vàng dùng kiếm đẩy đầu rắn ra, dùng nĩa xiên chỗ bánh kia lên ngửi một cái, tức khắc liền chợt hiểu: “Trên vỏ này có mùi phấn hoa quỳnh hải... Lão thần biết rồi! Loại rắn này là Tê Phượng xà.”

https://thuviensach.vn

Thái phó hừ một tiếng, “Tê Phượng, loại vật xấu như vậy lại có một cái tên lịch sự tao nhã như vậy. Loại rắn xấu xí này có lai lịch thế nào?”

Vi thần y nói: “Tê Phượng xà này rất kỳ lạ, là sản vật của Nam Cương , tháng 10 hàng năm khi Kim Phượng con phá vỏ trứng cũng là thời gian Tê Phượng đẻ trứng. Tê Phượng xà sẽ tìm kiếm xung quanh xem có ổ Kim Phượng nào không, sau đó đợi Kim Phượng ra ngoài sẽ đẻ trứng trong lông của chim non, lợi dụng nhiệt độ cơ thể của chim non để ấp trứng. Những con rắn nhỏ khi phá vỏ trứng ra, thức ăn chính là máu của chim non, sau đó bò ra khỏi ổ rơi xuống đất, đào các lỗ nhỏ, cũng lấy thức ăn trong đất, đến khi trưởng thành sẽ bò lại lên cây. Bởi vì Tê Phượng xà không có Kim Phượng thì sẽ không đẻ trứng được, số lượng rất ít, lão hủ cũng chưa từng nhìn thấy cho nên không nhận ra. Nhưng thức ăn tốt nhất của loại rắn này là hoa quỳnh hải, bình thường sẽ bò từ trên cây xuống ăn cánh hoa quỳnh hải. Lão thần cũng nhờ vậy mới nhận ra.”

“Nam Cương”, hai chữ này thật sự rất nhạy cảm, sau khi Vệ Lãnh Hầu nghe xong, lập tức nhíu mày, hạ lệnh nói: “Vi thần y, ông dẫn người ra Ngự Hoa Viên xem xét sân nuôi dưỡng Khổng Tước một chút.”

Kết quả rất nhanh có được, mấy con Khổng Tước trắng đã ngã xuống đất bỏ mình, mà trên đất có dấu vết con gì đó chui ra rất rõ ràng.

Hiển nhiên, những con Tê Phượng xà này đã trải qua thời kỳ thay đổi, trước đó ký sinh trong lông những con Khổng Tước trắng tiến cống, sau đó thành công trà trộng vào trong cung, ngủ đông trong đất.

Người đầu bếp làm bánh đào mừng thọ cũng bị dẫn tới, đầu tiên là vẻ mặt khó hiểu, sau đó nghe nói vì loại bánh này mà Thánh thượng bị rắn tấn công, sợ tới mức thân thể run rẩy, nhưng mà chuyện này cũng không liên quan đến ông mà.

Khi hỏi đến phấn hoa quỳnh hải, đầu bếp kia giơ tay thề với trời, đây là bí quyết gia truyền trong nhà, bánh mừng thọ mấy đời trong nhà đều làm như vậy, để giữ gìn nên không dám thay đổi một chút gia vị nào, không tin

https://thuviensach.vn

có thể đi hỏi những khách hàng lâu năm của ông, cam đoan tất cả đều là vị này.

Nghiêm hình tra tấn một lúc cũng không hỏi được nguyên do, gọi một vài người cao tuổi khác đến ăn thử, cũng đều xác nhận vị đầu bếp này luôn làm ra những loại bánh mừng thọ mùi hoa có hương vị khác biệt.

Sắc mặt Thái phó âm trầm, bởi vì hắn nhất thời muốn ăn bánh mừng thọ, nên mới mời đầu bếp từ Giang Nam tới, nếu tiếp tục truy cứu, thì giống như hắn cố ý muốn hãm hại Thánh thượng vậy.

May mắn là thần y có chút hiểu biết về loại rắn này, nhưng hắn vẫn có chút không hiểu, rõ ràng loại rắn này sau khi trưởng thành độc tính rất mạnh, tốc độ rất nhanh, lúc sống ở trên cây, ngay cả chim bay ngang qua cũng có thể bị nó dùng tốc độ như tia chớp của mình cắn trúng, rất khó có thể may mắn thoát được, nếu là có người cố ý sắp đặt, vì sao chỉ đưa tới nơi này những con rắn chưa trưởng thành?

Nói không chừng Hoàng đế được trời cao phù hộ, bởi vì loại bánh đào mừng thọ này, dẫn dụ những con rắn nhỏ đang ngủ đông đến sớm, mặc dù bị kinh sợ nhưng cũng không gặp nguy hiểm gì, may mắn tránh thoát được một kiếp nạn.

Trong lòng Thái phó rất rõ ràng, người đầu sỏ lớn nhất đứng sau lưng chỉ sợ là sứ giả Nam Cương – Công chúa Khất Kha.

Nghĩ vậy, bàn tay to của Thái phó vung lên: “Người đâu! Phái binh mã bao vây dịch quán! Bắt sống công chúa Khất Kha kia cho ta!”

Khi dịch quán của sứ giả Nam Cương bị bao vây, vẻ mặt công chúa Khất Kha bình tĩnh đi ra ngoài, vóc dáng yểu điệu xuất hiện ở cửa dịch quán.

“Nửa đêm bao vây dịch quán, đây là tập tục tiếp đón khách của Đại Ngụy sao?” Nàng cười tủm tỉm hỏi Vệ Lãnh Hầu.

“Ở trong quốc lễ có trứng Tê Phượng xà, pha lẫn âm mưu thâm độc, ý đồ muốn mưu hại Hoàng thượng Đại Ngụy, đây được gọi là tập tục láng

https://thuviensach.vn

giềng hòa thuận của Nam Cương sao?" Vệ Lãnh Hầu cười trên lưng ngựa chậm rãi hỏi.

Công chúa Khất Kha nghe thấy vậy nhíu nhíu mi, trầm mặc một lúc rồi hỏi: "Tiểu Hoàng đế kia đã chết rồi sao?"

Những lời này giống như đâm vào tim Vệ hầu, hắn thuận tay rút bảo kiếm của thị vệ bên cạnh, phi thẳng về phía công chúa.

Chỉ thấy vị công chúa kia nhẹ nhàng xoay thắt lưng, váy dài bay lượn, đùi thon dài nhẹ dùng một chút lực, cả người bay lên, tránh được thanh kiếm đang mạnh mẽ bay đến.

"Hoàng đế nhà ta có chân long che chở, những thủ đoạn âm độc của đám man di các ngươi sao có thể tổn hại người? Còn không ngoan ngoãn giơ tay chịu trói?"

Khất Kha mỉm cười nói: "Nếu Thái phó chịu hao tẩm tổn sức điều tra kỹ một chút về man di Nam Cương chúng ta, vậy thì nên biết rằng, gia tộc họ Khất là thế gia dùng độc, nhưng thuật nghiệp chuyên tấn công, Khất Kha ta là mẫu gia, cũng được coi là cao thủ dùng độc, nếu Khất Kha ta muốn ám sát tiểu Hoàng thượng kia, tuyệt đối sẽ không dùng rắn, mà sẽ như thế này..." Nói xong hai cổ tay khẽ chuyển động, nhẹ nhàng đụng vào những miếng đính trên vòng tay, đột nhiên vung ra một mảnh sương khói màu trắng.

Bọn thị vệ bao vây dịch quán hít phải, cả người xụi lơ, ngã xuống đất, ngay cả ngựa cũng không thể may mắn thoát khỏi. Đợi đến khi sương khói tan hết, Khất Kha cười tủm tỉm nhìn Vệ Lãnh Hầu ngã trên mặt đất trước mặt, nói: "Không biết Thái phó có hiểu hay không, nếu Khất Kha thật sự muốn hành thích hoàng thượng chỉ cần làm như thế là được, sao phải sử dụng cái thủ đoạn dùng rắn vụng về này, còn mình thì lại ngồi trong dịch quán chờ chết?"

Mặc dù thân thể Vệ Lãnh Hầu không thể động đậy được, nhưng miệng vẫn có thể nói, lạnh lùng nói: "Ý của công chúa là, có người hãm hại ngươi?"

https://thuviensach.vn

Công chúa mỉm cười nói: “Đúng vậy, ta nhất thời quên không kiểm tra, hắn giỏi thật, không nghĩ tới hắn lại có thể bồi dưỡng Tê Phượng xà ký sinh trên người Không Tước trắng... Ca ca của ta thật đúng là cao thủ dùng rắn!”

“Lời nói của công chúa thật khiến cho tại hạ hồ đồ. Nếu là huynh trưởng của ngươi, vì sao lại làm ra độc kế như vậy để hãm hại ngươi?”

“Bởi vì ở Nam Cương chúng ta, nữ tử cũng có thể kế thừa quyền thống nhất đất nước, không biết nói như vậy Thái phó đã hiểu chưa? Hôm nay, là ngày tốt hiếm có, Thái phó lại tranh thủ lúc rảnh rỗi nằm ở nơi này, không biết ngài có hứng thú làm một giao dịch với bản công chúa hay không?”

Vệ Lãnh Hầu cười cười nói: “Giao dịch gì? Bản Hầu thật đúng là muốn rửa tai lắng nghe.”

Công chúa Khất Kha gọi gia nô của mình, ưu nhã ngôi trên lưng hắn, nói: “Mặc dù ca ca của ta sắp kế thừa ngai vàng của phụ hoàng, nhưng lại qua lại rất thân thiết với Lĩnh Nam Vương Đại Ngụy của các ngươi, nuôi rắn đã lâu, cũng bị nhiễm phải tính tham lam, dám vọng tưởng muốn một phát nuốt trọn mảnh đất màu mỡ rộng lớn của Đại Ngụy này! Hoàn toàn không để ý rằng dã tâm của hắn sẽ khiến cho con cái của mình gặp rất nhiều tai họa. Cho nên phụ vương của ta muốn đem vương vị truyền lại cho ta, ý tưởng này bị ca ca Khất Đạt của ta biết được, trong lòng hắn cảm thấy lo sợ, nên thừa dịp ta đi sứ Đại Ngụy, tiến hành binh biến, giam lỏng phụ vương. Ta nhận được tin tức này, rất lo lắng cho an nguy của phụ vương, cũng không nghĩ rằng, tên tặc tử này đã sớm nổi lên dị tâm, động tay động chân vào quốc lễ, muốn đẩy ta vào chỗ chết.

Nếu như Thái phó đại nhân chịu trợ giúp ta bình định phản loạn Nam Cương, giúp ta giành được ngai vàng, ta cam đoan Nam Cương và Đại Ngụy sẽ hòa thuận, không bao giờ xảy ra chiến sự nữa.”

Con ngươi Thái phó lóe sáng, hỏi: “Sao công chúa lại không biết rằng làm như vậy chính là dẫn sói vào nhà, không sợ bản Hầu có dã tâm muốn nuốt trọn Nam Cương sao?”

https://thuviensach.vn

Công chúa Khất Kha trong lòng như đã dự tính trước nói: “Bởi vì Thái phó ngài không phải người tham lam ngu ngốc giống như ca ca của ta, Nam Cương giống như quả độc xinh đẹp, đẹp mắt nhưng muốn ăn cũng không dễ dàng. Nơi đó khí độc dày đặc, địa thế hung hiểm, rắc rối giữa các bộ lạc khó gỡ, cho dù Đại Ngụy các người chiếm được Nam Cương, cũng sẽ không giữ được lâu, chi bằng trợ giúp người luôn một lòng hướng tới hòa bình lên làm Vương Nam Cương, như vậy thì biên giới hòa thuận, dân chúng an khang.”

Vệ Lãnh Hầu nghĩ nghĩ, nói: “Lời nói của công chúa quả thật rất có đạo lý, chẳng qua là... còn có một vấn đề.”

“Vấn đề gì?” Công chúa hơi nghiêng thân về phía trước hỏi.

Thái phó đáng lẽ vẫn cứng còng bất động đột nhiên di chuyển nhanh như tia chớp, một kiếm đâm trúng cổ công chúa Khất Kha, máu đỏ chảy ra.

“Công chúa ngài không biết là, muốn bàn điều kiện với bổn hầu, trước tiên phải biết quỳ xuống như thế nào, chứ không phải để bổn hầu nằm!”

Khi nói lời này, trên gương mặt anh tuấn của Vệ Lãnh Hầu tràn đầy cao ngạo trang nghiêm, tay vững vàng cầm kiếm, không hề có chút dấu hiệu bị trúng độc.

Khất Kha căn bản không dự đoán được Vệ Lãnh Hầu không bị trúng độc, trong lúc nhất thời bị uy hiếp tính mạng, không thể động đậy, cười khổ một trận, nhớ tới lời dặn dò của phụ vương trước khi đi: “Con gái của cha, con phải nhớ kỹ rằng Vệ Lãnh hầu kia mới là thiên tử chân chính của Đại Ngụy, nếu con gặp hắn thì nhất định phải nói chuyện khách khí một chút, chớ có dùng thủ đoạn để thuyết phục hắn, nam nhân như vậy chỉ thích mềm không thích cứng...”

Sau khi bị đàn rắn làm cho sợ hãi, Niếp Thanh Lân tạm thời chuyển đến tẩm cung của mẫu phi.

Mẫu phi lúc còn sống là vị trí Tần phi, sau khi qua đời, mới tiện thể nằm trong danh sách phong Phi của phụ hoàng, thưởng vị trí phi tử, đáng tiếc thánh chỉ chưa kịp tuyên bố, Thái phó đại nhân đã dẫn người vọt vào trong cung tiến hành cung biến.

https://thuviensach.vn

Mẫu phi đáng thương cực khổ cả đời, nhưng ngay cả một cái hư danh cũng không có được, kết quả cũng chỉ là công dã tràng.

Hôm nay lại quay lại vườn ngự uyển nơi mà mình đã sinh ra và lớn lên, Niếp Thanh Lân nhìn cây cỏ quen thuộc trước mắt, trong lòng vô cùng xúc động, giống như cảnh tượng của tuổi thơ đang lần lượt hiện lên trước mắt.

Bởi vì đêm đã khuya, Đan ma ma sắp xếp chăn đệm thỏa đáng, giúp Hoàng thượng thay áo ngủ để đi nghỉ.

Niếp Thanh Lân ngã xuống giường, nhưng lại cứ cảm thấy bất chợt sẽ có rắn chui ra ở bên cạnh, lá gan của nàng vốn rất lớn, cảm thấy mình không sợ bất cứ cái gì, hiện tại mới biết là những con vật mềm mềm nho nhỏ kia đáng sợ thế nào!

Đúng lúc này, bên ngoài màn che giường có bóng đen chập chờn, cả người Niếp Thanh Lân cứng đờ, thấp giọng hô: “Đan ma ma...”

Lúc này một thân ảnh cao lớn từ phía sau màn che tiến vào: “Thấy sợ liền gọi ma ma, vì sao không gọi tên tướng công của nàng?” Nói xong liền xốc chăn lên, kéo người đang co thành một vòng kia vào trong ngực.

Niếp Thanh Lân nhận ra là Thái phó đại nhân, ngửi ngửi mùi dầu tắm quen thuộc trên người hắn, lúc này trong lòng mới có thể buông lỏng: “Thái phó thật là, nếu đã đến, vì sao không lên tiếng? Làm hại trẫm nghĩ có một con đại mãng xà thành tinh muốn chui vào đây.”

Đáy mắt Thái phó không có ý tốt cười nói: “Đúng là vi thần có cất giấu ‘Một con rắn rất to’, rất muốn chui vào trong long thể Thánh thượng, mong bệ hạ khai ân, sớm thành toàn cho vi thần.”

Lời nói thô tục của hắn khiến cho hai má của Niếp Thanh Lâm đỏ bừng, có chút buồn bực nói: “Ban ngày bị dọa sợ muốn chết, sao Thái phó còn dùng lời nói không đứng đắn để trêu chọc trẫm?”

Thái phó cực kỳ yêu thích khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của Long Châu, đưa tay giữ chặt, rốt cuộc nhịn không được liền hôn xuống. Thầm nghĩ cái miệng nhỏ kia ngọt ngào giống như được bôi mật hoa quỳnh hải

https://thuviensach.vn

lên, còn lưỡi mình giống như con rắn kì dị kia, hận không thể hút hết vị ngọt mật hoa này ngay lập tức...

Chương 39

Làn da Long Châu Tử cực kỳ trơn nhẵn non mềm, không chỗ nào không khiến người ta mê muội, nếu không phải lo lắng ban ngày nàng mới bị kinh sợ, Vệ Lãnh Hầu thật muốn dùng môi lưỡi của mình nếm thử từng chỗ từng chỗ trên thân thể bé con trong lòng.

Đêm hôm đó, Thái phó không hồi phủ, dứt khoát ngủ cùng một giường với Hoàng thượng, Niếp Thanh Lân nhẹ nhàng khuyên nhủ vài câu, đại khái là nếu Thái phó không trở về phủ, chẳng phải sẽ làm cho đám thiếp thất trong phủ chờ cửa rất lâu.

Thái phó đang cởi y phục, rửa mặt trừng mắt nhìn Long Châu đang ôm chăn ngồi trên giường một cái: “Vi thần để cho Hoàng thượng đọc nữ giới, là hy vọng Hoàng thượng nhớ lời dạy của người xưa là lấy phu làm trời, một nữ không thể lấy hai chồng! Cái việc hiền đức khuyên can phu quân nạp nhiều thiếp thất kia Thánh thượng đừng có đọc, chẳng ra cái gì cả chỉ khiến người ta tức giận, ngược lại nếu có thể dùng chiêu trò đối xử với ‘Kỹ nữ phóng đãng’, cào mặt kẻ cướp chồng nàng, thì đó mới thể hiện được bản sắc của Hoàng thượng.”

Niếp Thanh Lân muốn thể hiện cho Thái phó thấy mình là người có tấm lòng rộng rãi: Nếu hàng đêm Thái phó có thể ngủ ở chốn hoa liễu, không đến tẩm cung quấy rầy nàng nữa, đó mới là chuyện tốt đẹp. Nhưng lời nói vừa đến miệng, cảm thấy nếu nói ra, chỉ sợ đêm nay vị Diêm Vương nào đó sẽ không để yên, liền kịp thời ngừng nói, chỉ làm bộ mệt mỏi rồi.

Đây cũng không phải giả bộ hoàn toàn, trời sinh Long Châu Tử thân thể vốn kém, khí huyết không thông nhưng bên người có mãnh thú túc trực, nên trước khi ngủ phải chậm rãi hít thở rồi hãy nói. Ngược lại Thái phó sợ

https://thuviensach.vn

nàng ngủ không yên ổn, liền sai người đốt một ít trầm hương an thần, một lúc sau, Long Châu Tử đã nằm sấp trong ngực hắn ngủ thiếp đi.

Được một lúc, Long Châu Tử bắt đầu ngủ không yên ổn, Vệ Lãnh Hầu ôm nàng cảm thấy thân thể của nàng đổ từng trận mồ hôi run rẩy không ngừng, cũng không biết đang mơ thấy ác mộng như thế nào, thân thể cứ thế lăn qua lăn lộn lại, nhưng ngay cả một câu nói mớ cũng không phát ra.

Lúc tỉnh, thì luôn giả bộ tính tình hiền hòa, nhưng đến khi chìm vào giấc ngủ thì lại lộ ra bản tính quật cường.

Vệ Thái phó nhớ tới bé con xấu xa xảo quyệt này từng giả bộ mê sảng tố cáo Đan ma ma, khóe miệng hơi nhếch lên, hừ lạnh một cái, nếu thật sự có tật xấu nằm mơ nói mớ thật ra cũng rất tốt! Ít nhất hắn có thể nhìn thấu bé con thơm mềm trong lòng đang suy nghĩ đến cái gì.

Vệ Lãnh Hầu vươn dài cánh tay ra kéo bé con đang lăn lộn kia vào trong ngực, nhờ ánh trăng ngoài cửa sổ nên nhìn thấy sắc mặt nàng trắng bệch như tờ giấy, lông mi xinh đẹp vì cơn ác mộng kia nên không ngừng run nhẹ.

Vệ Lãnh Hầu chỉ cảm thấy trái tim của mình giống như bị một sợi dây vô hình gắt gao chói chặt, theo cảm xúc của người ngọc trong ngực mà cùng nhau lên xuống.

Từ sau khi phát hiện bí mật của Niếp Thanh Lân, Thái phó liền ra lệnh cho Nguyễn công công mang tới mấy quyển ghi chép cung quy năm xưa, cặn kẽ lật xem quyển ghi chép về Lệ tần kia.

Một phi tần đã sớm không được sủng ái, ngay cả việc có con ở trong cung hơn mười năm cũng chỉ được ghi lại trong một hai trang giấy mỏng mà thôi!

Đại Ngụy Thành Quang năm thứ sáu, Lệ tài nhân sinh long phượng thai, hoàng tử là huynh, công chúa là muội, phong làm Lệ tần.

Đại Ngụy Thành Quang năm thứ chín, Lệ tần không chăm sóc con cẩn thận, khiến thập tứ hoàng tử bị rơi xuống nước, hôn mê bất tỉnh, Lệ tần bị

https://thuviensach.vn

Ngụy Minh đế trách mắng, phạt quỳ ở cung Quảng Dạ, may mà hoàng tử được phúc trạch che chở, nên bình an tỉnh dậy, nhưng mà công chúa của Lệ tần mắc bệnh hiểm nghèo, mấy ngày sau chết bất đắc kỳ tử, lo sợ mọi người trong cung sẽ bị lây ôn dịch, nên ngay trong đêm đã được đưa ra khỏi cung.

Lúc công chúa chết non cũng chỉ mới ba tuổi, nhũ danh Trứng gà, bởi vì mất lúc tuổi còn quá nhỏ, nên không có đại danh và phong hào...

Cũng chỉ có vài dòng ít ỏi về công chúa "chết non" kia được ghi lại trong chính sử Đại Ngụy.

Vệ Lãnh Hầu chỉ nhìn đến đây, liền hiểu được nguyên do trong đó, chỉ sợ thập tứ hoàng tử kia rơi xuống nước ngay lúc ấy đã tắt thở. Lệ tần sợ rằng sau này ở trong cung sẽ không có chỗ dựa, Hoàng đế vì mất con trai nên sẽ oán giận bà ta, liền cắn răng bí quá hoá liều, dùng nữ nhi của mình thay cho nhi tử đã chết sớm kia, cậy vào việc hai đứa trẻ này là song sinh giống hệt nhau nên sẽ giúp bà ta vượt qua một kiếp này, sau này lấy lại được sự sủng ái của hoàng thượng, sẽ sinh một đứa con trai nữa.

Vệ Lãnh Hầu đọc đến chỗ này, cười lạnh một chút. May mắn là sau này Lệ tần kia dù gắng sức dùng tất cả mọi thủ đoạn cũng không được Hoàng đế sủng hạnh mang thai, bằng không nếu bà ta sinh thêm được một đứa con trai, nữ nhân to gan lớn mật dã tâm bừng bừng này sao có thể giữ lại điểm yếu là vị hoàng tử giả công chúa thật kia?

Tiểu Long Châu của hắn sợ sẽ đoản mệnh giống như ca ca của nàng, sớm hương tiêu ngọc vẫn...

Không phải Vệ Lãnh Hầu hắn nghĩ lòng người ai cũng ác như nhau, nhưng mà nữ nhân trong cung chắc chắn sẽ không từ một thủ đoạn nào để tranh đoạt hoàng sủng, cuối cùng sẽ trở nên vô cùng đáng sợ, sợ rằng ngày cả bản thân người đó cũng không tưởng tượng nổi.

Lệ phi kia, chết đi cho sạch đất...

Vệ Lãnh Hầu phát hiện, mình càng hiểu rõ hơn về người ngọc trong lòng thì sẽ càng cảm thấy luyến tiếc thương xót nàng. Chỉ là không biết cần

https://thuviensach.vn

bao nhiêu cơ duyên xảo hợp, mới có thể nuôi dưỡng được một viên minh châu không bị vẩn dục thối nát giống như những thứ trong Ngụy cung.

Vốn cho rằng khi nàng là hoàng tử, thì những ân sủng mình ban đã là thi ân, bố đức.

Hiện tại lại cảm thấy cho dù đặt người này lên đầu quả tim, ngậm vào trong miệng cũng sợ không đủ. Đây là nữ tử đã bị thế gian lãng quên, nhưng lại là Trứng gà của một mình Vệ Lãnh Hầu hắn. Thậm chí trong lòng Vệ Lãnh Hầu cảm thấy mình quen biết Trứng gà này quá muộn, để nàng không nơi nương tựa một mình ở trong cung chịu khổ sở nhiều năm như vậy.

Một đêm này, Vệ Lãnh Hầu không hề chợp mắt, trong đầu không phải là vấn đề của Nam Cương Bắc Hải, cũng không phải quyết định sát phạt, mà trong ánh mắt là tình cảm chan chứa, chỉ hận không thể nuốt Long Châu này vào trong bụng, như vậy mới có thể an tâm.

Sinh thần năm nay của thiếu niên thiên tử là việc đại sự trong cung.

Rất nhiều năm trước kia, lúc đó Nguyễn công công vẫn chỉ là một tiểu thái giám không có thế lực, nhìn từng nhóm đại thái giám cao ngạo tự mãn qua lại trong cung, thì vô cùng hâm mộ.

Hiện tại mặc dù đã được lên đến cấp Đại tổng quản trong hoàng cung, nhưng xưa đâu bằng nay, quyền thế phong thái của Đại thái giám đứng đầu không được như các đời trước nữa.

Hoàng cung này cũng không còn phô trương và náo nhiệt giống như lúc tiên đế chưa mất. Tần phi và các hoàng tử hoặc là bị bắt giam hoặc bị giáng chức, một đám người sống trong sự lo lắng đề phòng.

Vẻ mặt các nhóm chủ nhân không vui vẻ, bọn cung nữ thái giám hầu hạ phía dưới sao có thể vui tươi được, trên đường đi đều là bộ mặt ủ rũ ỉu xìu, không có ai đáng tin cậy. Cả hoàng cung to như vậy nhưng cũng không thấy tiếng động ồn ào náo nhiệt giống như xưa, ngoại trừ những ngày lễ tết thì làm tượng trưng cho có, phần lớn thời gian còn lại, tất cả mọi vườn ngự uyển đều vắng lặng trống trải giống như miếu sơn thần trong thâm sơn rừng già vậy.

https://thuviensach.vn

Lần này Nguyễn công công nhận khẩu dụ của Thái phó, tổ chức thật tốt sinh thần mười sáu tuổi của Hoàng đế, trong lòng cảm thấy rất vui.

Phải biết rằng sau lần gặp nạn ở Yến Tử Hồ, ngay cả ông là đại nội tổng quản cũng không thể thường xuyên thấy Hoàng thượng. Trong lòng ông nghi ngờ Hoàng thượng thất sủng, bị Thái phó nhốt trong tẩm cung.

Nhưng hôm nay nhận được lệnh như vậy thì mới cảm thấy không giống! Phải biết rằng trước khi đại thắng An Tây, cũng là sinh thần của Thái phó, các phủ nha đều chuẩn bị sẵn tinh thần, nghĩ rằng cơ hội a dua nịnh bợ đã đến.

Nhưng lão nhân gia này lại lấy cớ cống phẩm các nơi chưa kịp nộp, quốc khố trống rỗng, vì thế không muốn tổ chức khoa trương, cứng rắn hạ lệnh hủy bỏ, ngay cả một bàn rượu cũng không cho dâng lên.

Từ đó về sau, khi các vương hầu có thượng thọ cụ già hay đầy tháng các bé đều sợ tới mức không dám tổ chức mừng thọ, tiệc mừng linh đình, ai ai cũng làm ra vẻ lo nước thương dân mới là chuyện quan trọng nhất cần làm, sợ bản thân mình kiến thức thấp kém. Nên luôn dựa theo Thái phó đại nhân làm chuẩn.

Nhưng sinh thần mười sáu tuổi của tiểu Hoàng đế, Thái phó tự mình phái người đưa thư tay cho bộ hộ, đặc biệt điều động ngân lượng để tổ chức. Trong thư tay kia cũng không có viết số lượng bạc cụ thể là bao nhiêu, nhưng lời ít mà ý nhiều:

Tận hết sức lực của quốc gia Đại Ngụy, chỉ mong một nụ cười của Thánh thượng!

Đại thần chủ sự hộ bộ đọc được câu này, sau khi nhìn tới nhìn lui, nhìn lên nhìn xuống và nhìn thật kĩ một lúc, liền cho gọi các phụ tá mơi một cuộc bàn bạc khoảng một canh giờ, mục đích chính là: Luồng gió yêu ma của Thái phó đại nhân đang chuẩn bị thổi tới đâu?

Vì sao tiệc sinh thần của Hoàng đế lại được tổ chức long trọng như thế? Có phải muốn cố ý làm như vậy, để cho mọi người thấy tân đế là một hôn quân giả tạo xa hoa dâm dật? Nếu là như thế thì nên tổ chức xa hoa thế nào,

https://thuviensach.vn

dâm dật ra sao, mới có thể tạo nên trạng thái đối lập rõ rệt giữa việc yêu nước thương dân của Thái phó đại nhân?

Hộ bộ buồn bực bạc trắng không ít tóc, nhưng trong lòng Nguyễn công công thì lại vô cùng rõ ràng!

Các vị đại nhân này đã bổ não quá nhiều, câu nói kia của Thái phó, cùng một ý nghĩa với việc đốt lửa đùa giỡn chư hầu và ngàn vạn dặm vận chuyển trái vải! Đều là sủng ái mỹ nhân đến mức đầu óc u mê, hận không thể đem tất cả những thứ trang sức mới nhất đẹp nhất trong thiên hạ đặt trong mâm, dâng lên cho người mình yêu quý nhất xem.

Không hề băn khoăn như các nhóm đại thần kia, người thay mặt Thái phó chuẩn bị các công việc tiếp theo – Nguyễn công công tất nhiên muốn mọi việc đều phải hoàn hảo không chút sứt mẻ, từ đó thể hiện được bản lãnh của mình, đồng thời có thể hưởng thụ quyền lực của chức vụ Đại tổng quản đại nội này.

Nguyễn công công chọn một đám tiểu thái giám khôn khéo lanh lợi, sai bọn họ đi mua những thứ cần dùng trong cung.

Thời gian sau đó, trong cung gà bay chó sủa, bọn cung nữ thái giám bị Nguyễn công công – người đang có đường làm quan đang rộng mở sai khiến xoay vòng vòng, đầu tiên là phải dọn dẹp lại các cung thất, tất nhiên là không được dính một hạt bụi nào, ngay cả việc sắp xếp lại những hòn đá trong Ngự Hoa viên cũng là xê dịch rồi lại xê dịch, những hòn đá đó phải được sắp xếp đúng chuẩn với ý cảnh mà Nguyễn công công đưa ra, đổi mới toàn bộ các đồ vật đã cũ trong cung thất, khôi phục lại vẻ xa hoa lúc tiên đế còn sống.

Hoàng đế không có con nối dòng, dựa theo thông lệ của triều Ngụy, trưởng tử của các đại thần trong triều đều phải vào cung dâng lễ vật, đại diện cho phủ trạch của họ chúc mừng sinh thần Hoàng đế.

Việc lần này trong cung tổ chức tiệc lớn, ngoài việc Thái phó đưa thư tay cho hộ bộ, cũng gửi cho tất cả các nhóm triều thần khác.

https://thuviensach.vn

Cũng giống với hộ bộ, các nhóm triều thần khác chính là trống đánh xuối kèn thổi ngược với ý tưởng thật sự của Thái phó, đều cho là Thái phó muốn cho mọi thiên hạ thấy thái độ trung quân của mình. Đồng thời cũng để xem xét sự trung thành của quần thần, tiệc sinh thần lần này chính là một cuộc tuyển chọn quyết định sự sống chết, nếu thức thời, tất nhiên là phải phân rõ giới tuyến rõ ràng với tên Hoàng đế rối gỗ sắp trưởng thành kia.

Cho nên, ngoại trừ Ngô các lão là lão thần thật sự sự trung thành ra, các quan khác đối với việc tặng lễ vật lần này đều qua loa lấy lệ.

Trước ngày sinh thần của Hoàng đế một ngày, nhóm trưởng tử hai tay cầm các hộp kim loại được điêu long khắc phượng nối đuôi vào tiến cung, đi tới điện Tuyên Hòa, bọn thái giám nhận lấy hộp lễ đặt lên trên bàn trong điện rồi ghi tên lại.

Hôm đó Thái phó ở trong ngự thư phòng xem tấu chương một lúc lâu, đang chuẩn bị bước ra cửa hít thở không thì thì nhìn thấy những lễ vật mà các trưởng tử tiến cung dâng tặng, nên thuận tiện bước vào trong điện xem qua một chút. Đi đến chỗ đặt hộp lễ trước bàn nhìn mấy lần, gương mặt tuấn tú của Thái phó lúc nãy còn rất tốt giờ đã đen xì.

Đây là loại rác rưởi gì thế này! Quả đào vàng, ngọc điêu đều là những đồ vật thô tục, đảo mắt nhìn qua, thật sự không để chọn được một thứ nào cả!

Cổ ngữ có câu: “Nước quá trong ắt không có cá.” Đây là kinh nghiệm lãnh đạo của người nắm quyền thiên hạ đối với thuộc hạ của mình.

Tuy rằng lúc Thái phó mới vừa thượng vị, trừng phạt một đám tham quan, nhưng như vậy sẽ khiến lòng người bị lung lạc, sau khi ổn định thế cục, những người kia mấy đời làm quan thế gia dù sao cũng vô cùng rắc rối phức tạp, không nên rung chuyển toàn bộ .

Nhưng nay dâng tặng lễ vật cho Thánh Thượng, những phú hộ giàu nứt đổ đố vách lại giả bộ nghèo khó, như vậy tự dưng làm hắn dâng lên ý định muốn xét nhà sung quỹ hết của cải của mấy tên keo kiệt này!

https://thuviensach.vn

Tâm tình đang tốt của Thái phó lập tức biến mất không còn tung tích, trước mặt vài trưởng tử thế gia tiến vào tặng lễ vẫn chưa rời đi, thuận tay cầm lấy miếng Ngọc Như Ý đập lên góc bàn bên cạnh.

Chất liệu ngọc thuộc loại hạ đẳng lập tức vỡ tan, rơi đầy đất giống như giấy vụn.

“Nguyễn công công... chẳng lẽ trong điện đều là những tiểu thái giám thám lam, lén đổi quà tặng của công tử các phủ sao?” Thái phó lạnh lùng hỏi.

Nguyễn công công sợ tới mức co rụt cổ lại, gió xuân mấy ngày nay đã bị thổi bay: “Xin Thái phó xem xét lại, bọn tiểu nô tài có ăn ba cân gan báo cũng không dám làm việc to gan lớn mật này đâu ạ!”

Thái phó hừ lạnh một tiếng: “Nếu không phải lén đổi, tại sao có thể đem những vật tồi tàn này đặt ở đây! Ném những vật bủn xỉn này vào trong rương, đừng có làm bẩn long nhãn của Thánh thượng!”

Nói xong, liền bỏ đi ra ngoài, khiến mấy vị công tử còn lưu lại kinh hãi quay sang nhìn nhau.

Tin tức Thái phó tức giận đối với việc triều thần không quan tâm đến ngày sinh thần của Hoàng đế nhanh chóng được truyền ra ngoài.

Các nhóm triều thần hỏi thăm lẫn nhau, đều đoán không ra thánh tâm của Thái phó đại nhân.

Những người có tâm tư nhanh nhẹn lập tức hiểu ra, tiệc sinh thần của Thái phó là do sợ ảnh hương đến danh dự nên mới không tổ chức, nhưng tiệc sinh thần lần này của hoàng thượng đúng với lẽ thường, những lễ vật được tặng lần này đều xung vào quốc khố, nhưng thật ra chẳng phải đều vào hết trong túi Thái phó đại nhân sao?!

Dâng tặng lễ vật cho Hoàng thượng cũng chính là dâng tặng lễ vật cho Thái phó!

Các nhóm triều thần như được thắp sáng đầu óc, lập tức hành động, mua sắm lễ vật một lần nữa. Nhất thời trong kinh thành các cửa hàng bán đồ

https://thuviensach.vn

nước ngoài tinh xảo đều chật kín người, các vật lúc bình thường vô giá cũng rất nhanh được bán hết.

Tranh chữ cổ là loại lễ vật tao nhã nhất lại càng ngàn vàng khó cầu.

Niếp Thanh Lân cũng không biết tâm huyết nhất thời dâng trào của Thái phó đã khiến các nhóm vương công trong kinh thành gà bay chó sủa.

Đến ngày thọ yến, Niếp Thanh Lân mũ mão thẳng thớm, đầu tiên đến Thái Miếu tế tổ, sau đó hồi cung nhận ba quỳ chín lạy của quần thần.

Sau khi hoàn thành lễ, Thái phó tuyên đọc một bài văn để chúc mừng sự trưởng thành của Hoàng đế.

Niếp Thanh Lân ngồi ngay ngắn trên long ỷ, nghe bài văn thì trong lòng xúc động: Rốt cuộc không uổng công cho chức danh tam giáp Trạng Nguyên lang, nói có sách, mách có chứng, lời lẽ hùng hồn, đầy màu muôn vẻ. Cuộc sống kiểu con rối, ai xếp đâu ngồi đó mà vào miệng của Thái phó đại nhân lại tràn đầy tình cảm, ý thơ dạt dào. Làm cho Hoàng đế là nàng nghe xong cũng muốn rơi lệ, ôm lấy đệ nhất hiền thần của Đại Ngụy này khóc nức nở, cảm thán đúng là sống đến nay đã là gian khổ không dễ!

Nàng ngồi ngay ngắn sau bức rèm che mặt, hơi nhìn lướt qua Thái phó đại nhân trước điện, một thân hoa phục giống nàng, Thái phó đại nhân lúc này cũng ăn mặc cực kì trang trọng.

Triều phục kiểu mới càng làm nổi bật hình dáng như thiên tiên hạ thế của Thái phó, đứng ở trước điện, dáng người cao ngất làm cho người ta nghiêng mắt nhìn tóc đen dày được búi gọn dưới hầu quan, mắt phượng dưới mày kiếm mang theo ý cười như có như không

Bộ dáng như vậy nếu bị nhóm cựu phi tần trong cung nhìn thấy, chỉ sợ sớm đã quên hắn là Diêm Vương lấy mạng, sẽ si mê khuôn mặt anh tuấn của Thái phó.

Tiếp theo là xem lễ vật được tặng, bởi vì lễ vật đã được dâng đến từ sớm, chỉ cần tuyên đọc trình lên cho Hoàng thượng xem là được.

https://thuviensach.vn

Nói thật, Niếp Thanh Lân làm hoàng tử nhiều năm, đây là lần đầu tiên nhận được nhiều lễ vật đến thế. Nhưng thứ đồ đều tinh xảo rất đặc biệt... Nhưng nhìn thế nào cũng thấy không giống như lễ vật tặng cho mình...

Ví dụ như áo choàng dát ngọc chỉ vàng này, kích thước hình như hơi lớn, nếu để nam tử tài hoa cao lớn như Thái phó mặc chắc sẽ rất đẹp. Còn có chiếc chiến cung to như cái đấu bằng đá kia nữa, đọc lễ vật suốt ba canh giờ thái giám mệt tới mức miệng cũng không mở được, huống chi là người trói gà không chặt như nàng...

Thái giám tuyên lễ cũng không có đọc hết tất cả lễ vật lên, có một vài đại thần đến dâng lễ vật trước đó đã dặn qua, chỉ cần đem hộp lễ vật và tên đưa cho Hoàng thượng xem qua là được, ví như... hộp Uyên Ương bát diễn*.

(*) Đơn giản là sex toy bằng ngọc và tranh minh họa thời xưa.

Khi tiểu Thái giám dâng hộp lễ trình cho Thái phó xem, ánh mắt Thái phó vốn hơi trầm xuống lại đột nhiên sáng ngời, rất hài lòng gật đầu.

Sau đó tiểu thái giám lại đưa đến phía sau mành, trình cho Hoàng thượng xem.

Niếp Thanh Lân mở cái hộp ra xem, nhưng cũng không có cái gì đặc biệt đáng kinh ngạc, bên trong chỉ có vài khối ngọc hình trụ lớn nhỏ khác nhau, dùng noãn ngọc mài giũa mà thành, còn có mấy thanh trụ như kẹo hồ lô, mấy viên ngọc trắng tròn tròn kết vào nhau thẳng hình trụ... Niếp Thanh Lân nhìn mãi cũng không hiểu, cho đến khi nhìn đến một món được tạo hình cực kì giống như thật, mới kịp hiểu một tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng một mảnh, giương mắt nhìn trộm thì thấy cách mành che Thái phó không đứng đắn cười mờ ám với nàng.

Tiểu thái giám còn không biết sống chết thêm mắm thêm muối: “Hoàng thượng, đây là lễ vật Binh bộ Thượng thư đại nhân dâng tặng, ngài ấy đã dặn dò nô tài, thứ trong hộp này đều được chế tạo từ noãn ngọc, để trên người sẽ cảm thấy ấm áp, nếu không biết sử dụng như thế nào, có thể xem tập tranh

https://thuviensach.vn

trong hộp phụ, nên cùng thưởng thức với phi tần nương nương, rất đa dạng...”

Bộ dạng nháy mắt nhướng mày của tên tiểu thái giám trông thật đáng ghét, làm như hắn ta biết được tác dụng hay cách sử dụng của bộ Uyên Ương bát diễn này không bằng.

Trong lòng Niếp Thanh Lân biết thật ra Thượng Ngưng Hiên đại nhân trình tâm ý này cho Thái phó, thật sự là hiền thần tốt, đồng loạt dâng hai muội muội ruột thì không tính, nay còn dâng thêm đồ vật hỗ trợ này...

Trước kia Thái phó hiểu lầm nàng là thiếu niên, nam nữ cũng đều không chê, Thượng Ngưng Hiên kia tuổi cũng đã lớn, bộ dáng kia cũng không tệ, sao không tự cạo râu, tắm táp cởi sạch đi đến giường hầu hạ Thái phó nhỉ?

Dựa vào tâm tư cố gắng nịnh bợ như vậy, nếu có thể trèo lên giường nữa tiền đồ nhất định sẽ sáng lạn!

Khi sắc đỏ trên mặt còn chưa biến mất, thái giám lại dâng lên một phần lễ vật nữa, chẳng qua là phần lễ vật này không có gì kỳ lạ, không phải vàng không phải bạc, chỉ dùng bột mì để nắm thành thân cây đặt trong một cái hộp nhỏ.

Mở nắp hộp ra, trên cỏ xanh mơn mởn có hai đứa trẻ đang trèo lên một gốc cây đại thụ che trời, tiểu thái giám ấn vào một cơ quan phía dưới hộp, hai đứa trẻ kia liền chuyển động, một đang trèo lên, đứa còn lại lại ở dưới tàng cây kéo quần lên .

Cái hộp này nhìn có vẻ rẻ tiền, Nguyễn công công vốn muốn cất đi, nhưng sau đó lại phát hiện cơ quan bên trong rất thú vị, nghĩ rằng thiên tử tuổi còn nhỏ chắc là sẽ thích loại đồ chơi tinh xảo này, liền giữ lại.

Cảnh tượng thú vị trên cánh đồng lại chạm vào trái tim Niếp Thanh Lân, cảnh này sao lại quen thuộc như vậy, giống như trước kia nàng đã từng thấy qua...

https://thuviensach.vn

Chương 40

Mắt Niếp Thanh Lân nhìn lên tên trên hộp quà, trên đó viết: Chủ Hình bộ - Tư Mã Cát Thanh Viễn. Nàng còn chưa nhớ ra đây là ai thì tiểu thái giám đã chuẩn bị cất hộp quà nhỏ đi rồi.

“Cái này khá thú vị, đưa đến tẩm cung của trẫm”, Niếp Thanh Lân cười dặn dò.

Sau đấy lễ vật cũng không có gì quý hiếm kỳ lạ gì, chỉ là xem từng cái từng cái một. Cuối cùng là quà của Thái phó.

Vệ Lãnh Hầu dâng lễ vật cho thánh thượng tất nhiên không phải là những vật vàng bạc tầm thường, mà là một cuốn tranh, cũng không biết là bút tích của bậc thầy nào.

Cho hai tiểu thái giám cẩn thận từng ly từng tý mở ra cuộn tranh, một vị mỹ nữ liền hiện ra.

Bên trong tranh vẽ một nữ tử đứng dưới cây mai hồng, giơ tay rung cành mai có con mèo trắng đang nằm. Tuy người con gái ấy chỉ đứng nghiêng, nhưng mày cong môi thắm, da trắng nõn nà, vẻ mặt thản nhiên điềm tĩnh. Cả bức tranh được bố trí rất thanh cao và trang nhã, từng sợi tóc hay trâm hoa đều được khắc họa tỉ mỉ chi tiết, nét vẽ cũng rất sắc sảo.

Mỹ nhân trong tranh có chút giống với bộ dáng ngày thường mình trong gương, tất nhiên là vẽ mình. Trong lòng Niếp Thanh Lân kinh sợ, thầm nghĩ Thái phó mang họa sĩ nào đi gặp mình lúc mình đang mặc nữ trang?

Tập trung nhìn vào phần kí tên bên dưới, lại là con dấu của Thái phó.

Niếp Thanh Lân rất muốn ngẩng mặt lên trời thở dài: Thái phó đại nhân quá keo kiệt rồi! Một chút bạc cũng không bỏ ra, chỉ tự mình đóng cửa phòng vẽ bức tranh chân dung coi như là lễ vật.

Nhưng mà, thật sự Vệ Lãnh Hầu là kỳ tài trăm năm mới có một, nét vẽ dứt khoát, họa phong sắc bén, ngoài việc đem quyền lực và thủ đoạn đùa

https://thuviensach.vn

giỡn trong lòng bàn tay thì bây giờ mới phát hiện bút pháp cũng không phải tầm thường, lối vẽ tranh mỹ nữ này cần phải có nét vẽ tinh tế tỉ mỉ, cũng không biết bức tranh này lãng phí bao nhiêu thời gian của Thái phó bận rộn suốt ngày nữa.

Trong lúc tỉ mỉ đánh giá bức họa, nàng cảm nhận có ánh mắt sáng ngời bên kia bức rèm nhìn thẳng qua đây. Niếp Thanh Lân nhìn Thái phó cười nhẹ, xem như cảm tạ tâm tư của Thái phó. Bên này tự nhiên cười nói, còn ánh mắt bên kia lại cực nóng rồi.

Lúc khai yến, Thái phó muốn chuyển tới dùng chung thiện với Hoàng thượng sau bức rèm che, nhưng lại có một thị vệ sắc mặt vội vàng nói vài câu bên tai, Thái phó liền đứng dậy đi ra ngoài đại điện.

Thái phó vừa đi, không khí trong điện lập tức dễ thở hơn nhiều, nhạc phường bắt đầu tấu nhạc biểu diễn, hơn mười vũ nữ đã bắt đầu ca múa uyển chuyển. Tất cả mọi người bắt đầu chìm đắm trong âm nhạc.

Nhưng Niếp Thanh Lân đang ở trên đài cao, cảm thấy rất rõ ràng trong các vị thế tử công tử, có một ánh mắt thỉnh thoảng lại nhìn về phía mình.

Theo ánh mắt nhìn sang, chỉ thấy một vị nam tử trẻ tuổi anh tuấn, mặc một cẩm bào màu xanh, mày rậm mắt sáng. Nhìn hắn cũng không giống hoàng thân quốc thích, cũng không biết là công tử ở quý phủ nào, mỹ nhân ca múa không nhìn, lại nhìn mình đang ở trong rèm.

Sau khi cùng quần thần uống vài chén, Hoàng đế tửu lượng kém, đã sớm rời khỏi đại điện.

Sau khi nàng bị rắn tấn công ở tẩm cung, cung điện xung quanh được cải tạo, xung quanh đào một kênh mương, bên trong là nước hùng hoàng *(hùng hoàng có tác dụng đuổi rắn)*, tránh côn trùng có độc đến làm phiền.

Đáng tiếc, chút nước nho nhỏ này lại không ngăn cản được con đại xà thành tinh kia… Niếp Thanh Lân tiếc nuối nghĩ.

Bước vào tẩm cung, liền thấy hộp gấm bé con leo cây đặt ở giá sách. Trong lúc rảnh rỗi, Niếp Thanh Lân ôm hộp gấm dựa vào giường êm chơi

https://thuviensach.vn

tiếp.

Sau khi điều chỉnh lại các cơ quan, bé con kia lại bắt đầu trèo cây rồi.

Niếp Thanh Lân mê mẩn nhìn hai đứa bé nặn bằng bùn, đột nhiên ánh sáng lóe lên, nhớ ra cái gì đó.

Lúc ấy, vòi bạch tuộc của phụ hoàng vươn khá xa, còn say mê thê thất của hạ thần. Vì che dấu tai mắt mọi người, công khai tuyên bố cùng cười với quần thần, mang mấy vị nhất phẩm đương triều ở Lễ bộ, Hình bộ các loại cùng người nhà bọn hắn đến hành cung.

Sau đó, gần lầu giữa hồ, tìm cơ hội hẹn kiều thê của Hình bộ thị lang là Bạch thị đến chỗ hoa viên hòn non bộ ở hành cung, đàng hoàng hoang dâm.

Nhưng vị Cát đại nhân kia cũng là một lương thần, nón xanh lớn như vậy, vẫn cứ điềm nhiên đội như không có việc gì, vẫn trung thành với vua, trong nhà vẫn đối đãi với kiều thê Hồng hạnh xuất tường như cũ. Đến khi tiên hoàng hết ham mới lạ, Cát đại nhân vẫn đang trên đường làm quan, mà cả lần chính biến của Thái phó thì Cát gia cũng không ngã, vẫn làm quan trong triều đến chức Chủ Tư Mã Hình bộ.

Đương nhiên, những sự tích… vĩ đại của phụ hoàng, lớn lên nàng mới biết. Khi đó nàng không có bạn cùng tuổi, trong lúc vô tình kết bạn với con của Bạch thị kia. Vị tiểu ca ấy hơi bướng bỉnh, vui đùa biết rất nhiều trò chơi. Mình khi đó còn hay lén trốn mẫu phi, cùng tiểu ca chơi leo cây trong vườn.

Mới đầu nàng sợ độ cao, không dám leo lên, tiểu ca Cát gia cởi quần, chuẩn bị leo lên cây đi tiểu lên nàng, mới dọa được nàng phải leo lên cây.

Cái hộp nhỏ này là diễn lại đúng cảnh ngày đó rất sinh động, làm nàng không thể không nhớ tới tình huống lúc đó. Không biết người bạn xưa này đưa lễ vật này tới là có ý gì? Nên biết, để làm đại thần đều phải xuất ra tất cả vốn liếng, nịnh nọt Thái phó là người đứng đầu việc tuyển chọn, hắn lại làm như thế này. Cho dù nàng nhớ tới tình nghĩa lúc nhỏ, nhưng Hoàng đế không có thực quyền trong tay cũng không thể đề bạt người bạn thân này đâu!

https://thuviensach.vn

Niếp Thanh Lân nhìn nhìn, trong lòng có chút suy nghĩ, nhớ ngày trước lúc hai người trèo lên cây, hái quả hạnh, liền giơ tay hái quả lớn nhất cây, tách quả ra, bên trong có giấu một tờ giấy, bên trên có chữ nhỏ được ghi thành một bài thơ nhỏ:

Thanh hạnh mãn thụ nhã sàm tiên

Tranh cao phàn phụ mậu chi gian

Nhân vấn cao xử hà phong cảnh

Tự viễn sơn cao bạch thủy biên

Tạm dịch:

Hạnh xanh đầy cây làm thèm ăn

Tranh giành trèo lên những cành tươi tốt

Người hỏi phong cảnh trên cao có những gì

Phía xa có chùa, có núi cao, bên cạnh là dòng sông.

Bài thơ này thoáng nhìn thì là miêu tả cảnh thú vị trong hộp, tuy nhiên cũng không phải là văn chương nổi bật gì cho lắm. Nhưng Niếp Thanh Lân đột nhiên nhớ tới lúc ấy thường chơi trò đoán chữ cùng tiểu ca Cát gia. Tuy lúc đó mình còn nhỏ tuổi, nhưng tốc độ giải chữ cực nhanh, thắng tiểu ca không ít viên bi.

Quả nhiên, giải một lúc thì phát hiện đầu dòng thơ có bí mật, chữ "thanh" "青" kết hợp với chữ "tranh giành" '争' là "tĩnh" '靜', sau đó hai chữ đầu của câu ghép vào là chữ "đãi".

Bình tĩnh chờ đợi? Niếp Thanh Lân rùng mình, đột nhiên cảm thấy tờ giấy trong tay có chút nóng. Trong lòng nàng xoay chuyển, ý nghĩ đầu tiên là: không lẽ Thái phó thử mình?

Nhưng nghĩ lại, quanh co uốn lượn thế này cũng không phải tác phong của Thái phó. Đây chính là ý của vị Cát công tử rồi.

Nhưng mà hắn muốn mình bình tĩnh đợi cái gì? Tuổi tác Cát đại nhân đã cao, nếu nàng nhớ không lầm, trong ngự thư phòng mình đã từng thấy

https://thuviensach.vn

thiếp từ quan hồi hương của Cát đại nhân dâng lên Thái phó đại nhân, chỉ đợi chọn được người thích hợp sẽ cáo lão hồi hương. Hắn không có phụ thân che chở, dù là một thiếu niên anh hào thì có thể gây được bao nhiêu sóng gió ở Đại Ngụy đây?

Niếp Thanh Lân thở dài, cho tờ giấy vào trong lư hương, đợi tờ giấy hóa thành tro, không lưu lại một dấu vết.

Đã qua một nén nhang, Thái phó đại nhân không sợ hùng hoàng, nhanh nhẹn lướt qua mương máng đi tới.

Lúc vào tẩm cung thì thấy tiểu Hoàng đế không cởi lễ phục, lười biếng nằm trên giường, cười nói: "Hôm nay thánh thượng là thọ tinh, sao lại uể oải ở trong tẩm cung giống như mèo con lười biếng thế?"

"Trên bàn rượu toàn đồ ăn đầy mỡ, trẫm ăn vài miếng cảm thấy chán, ngồi ghế rồng mà như chịu tội thì thà chạy về đây cho nhàn", thấy Thái phó tiến vào, Niếp Thanh Lân lề mề ngồi xuống.

Thái phó cởi áo ngoài, cũng ngồi lên, nắm bả vai Long Châu nói: "Những đồ ăn kia đều là tiêu chuẩn khi có đại tiệc, dựa theo tổ lễ, thức ăn mặn, ăn chay, canh đều không thể thiếu. Bản Hầu biết mèo con lười biếng kén ăn, đã lệnh cho đầu bếp thay đổi một chút. Vừa rồi không ăn cái gì, giờ ăn một chút với bản Hầu"

Nói xong, gọi Đan ma ma vào, phục vụ tiểu Hoàng đế thay thường phục.

Vải dùng làm quần là lụa phi vân, màu trắng nhạt làm lộ váy lót trắng mỏng bằng gấm bên trong, lúc đi đi lại lại, làn váy lướt trên sàn, lụa mỏng bay lên, gấm cũng sáng lên, giống như dải hoa đào soi mình dưới dòng Giang Nam vào tháng ba.

Niếp Thanh Lân lại cảm thấy ăn mặc như vậy không được dễ chịu. Mấy ngày nay Đan ma ma xoa nắn, bộ ngực của mình vốn chỉ hơi nhô lên dần phát triển rất nhiều. Có khi không chạm vào cũng căng đau, mà chiếc yếm mình mặc cũng là lạ, có dây choàng qua cổ làm nổi bật gò cao nhô lên… Trước kia liếc một cái là có thể trông thấy bụng, hôm nay phải nhìn đồi núi

https://thuviensach.vn

chập chùng, thật sự là rất rất rất không tự nhiên. Mà quần áo lụa mình mới thay, cổ áo cũng rất thấp, da thịt non mềm lộ ra nhiều, áo ngực hồng nhạt cũng hơi lộ liễu một chút.

Nhưng Thái phó lại rất thích kiểu dáng này, bắt đầu tỉ mỉ đánh giá từ trên xuống dưới, sau đó dán mắt nhìn chằm chằm vào chỗ da thịt trống trắng noãn trên đó.

“Gần đây Hoàng thượng ‘cao lớn’ không ít, xem như không phụ tâm ý của vi thần”

Đôi má Niếp Thanh Lân ửng đỏ, vờ như không hiểu ý Thái phó, thành thật ngồi xuống bên cạnh bàn.

Bọn thái giám bưng thức ăn lên, quả nhiên khác rất xa với thức ăn ở đại điện ban nãy

Món chính là cá gói thịt đông, thịt mềm thái sợi, quấn quanh miếng cá tươi ướp lạnh, vừa vào miệng thì cảm nhận được vị thịt mềm ngọt. Còn có món chim rừng nướng mọi, chim rừng béo ú, sau khi ướp với nước sốt, thì lấy một lớp đất sét bao xung quanh, sau đó đặt trên bếp than hồng nướng ba canh giờ, rồi đem đập vỡ lớp đất. Nướng xong, con chim ngoài vàng trong chín múp, hương thơm nức mũi. Mấy món khác cũng nấu công phu tương tự như thế.

Thái phó rót đầy chén rượu cho Hoàng đế, nói: “Đây là rượu anh đào ngự thiện phòng làm từ năm trước, hôm qua mới mở ra, vị chua ngọt, thích hợp cho thánh thượng nhấm nháp.”

Nói xong chuyển chén rượu đến môi anh đào của Long Châu. Niếp Thanh Lân khó xử, khẽ mở đôi môi đỏ mọng uống một ngụm, hương rượu đúng là rất thơm, không có một chút cay nào.

Vệ ái khanh mặc dù nói là đói, nhưng lại không ăn vội, lại ra sức cố gắng đem thức ăn đút vào đôi môi anh đào của thánh thượng.

Niếp Thanh Lân vất vả lắm mới nuốt hết ‘tâm ý’ của thần tử, liên tục cầm chén trà nhỏ súc miệng, nói: “Thái phó cứ từ từ ăn, trẫm ăn không nổi

https://thuviensach.vn

nữa.”

Thái phó giương mày kiếm, mắt phượng lại cười nói: “Nếu không ăn nổi, rượu nên uống nhiều một chút. Bệ hạ đã trưởng thành, không thể uống ít nước chè như bé con bình thường.”

Long Châu khẽ cười khổ, kinh nghiệm mấy lần uống rượu cùng vị đại nhân này đều là không vui vẻ gì. Hôm nay mình đang nằm bên dưới móng vuốt sắc bén của Yêu giao đại nhân, mỗi câu nói mỗi hành động phải cẩn thận, nếu uống quá nhiều không biết sẽ nói ra những câu gì đó đắc tội Thái phó, liều mạng lắc đầu không chịu uống nhiều.

Môi mỏng của Thái phó khẽ mở, đổ rượu vào miệng, đột nhiên cúi đầu về phía Niếp Thanh Lân, ngậm lấy cánh môi non mềm, đem rượu mớm vào miệng thánh thượng.

Long Châu thoáng thất thần, răng trắng tinh khẽ mở, chỉ cảm thấy rượu chua ngọt như đuôi con rắn nhỏ bơi ở trong miệng, mặc kệ tất cả càn quét bên trong.

Một giọt rượu đỏ không kịp đi vào theo khóe miệng rơi xuống trước ngực, nhuộm ướt một mảng, cái yếm cũng bị ướt nhẹp, màu trắng nhạt bị nhuộm thành màu đỏ thẫm.

Kỹ năng hôn thành thạo của Thái phó làm nàng choáng váng, cũng không biết từ lúc nào, mình đang cùng Thái phó ở bên cạnh bàn lại lăn vào giường rồng…

Chương 41

Rượu anh đào này, tuy uống có vị ngọt, nhưng là tác dụng chậm. Chỉ trong chốc lát, Niếp Thanh Lân đã cảm thấy mềm nhũn không có sức lực, chỉ có thể nằm ở trên giường, gắng gượng giơ bàn tay trắng như ngọc ngăn lồng ngực của Thái phó lại, cảm thấy da thịt dưới tay nóng hổi như uống rượu nồng được ủ lâu năm.

https://thuviensach.vn

Thái phó cúi đầu xuống, xem xét bé con đang nằm uyển chuyển dưới thân mình, giống như là rượu ngon thấm vào quả ngọt. Chỉ thoáng liếc qua cũng đủ làm người ta thèm chảy nước miếng, cứ tưởng tượng như vậy bụng dưới lại rục rịch. Dục niệm đã ngủ đông, ở ẩn mấy tháng, thật muốn một phát ăn luôn người ở dưới thân.

Từ khi tiếp xúc với Long Châu liền lây thói quen kén ăn của bé con, bình thường những thị thiếp trong nhà nhìn cũng tốt, nhưng hắn không muốn chạm vào dù chỉ một chút. Ngũ phu nhân vào phủ lâu như vậy cũng chưa từng bước vào phòng của nàng ta, chịu đói bụng lâu như vậy, chỉ có một thứ hợp khẩu vị của mình mà lại chỉ có nhìn mà không thể ăn!

Nhìn ánh mắt tiểu Long Châu say rượu, mắt như có sương mờ che mất, Thái phó thầm nghĩ: Cũng không biết nhũ danh ‘Trứng gà’ là do ai đặt, thật sự là hợp với người này, vừa non mềm vừa ngây ngô lại cực kì ngon miệng.

Mình đói như vậy, sao lại phải chịu tội, để tiểu nữ này vô tri tự tại?

Nghĩ như vậy, liền kéo xuống quần áo che khuất thân thể ngàn vàng kia, lại gọi Nguyễn công công đang chờ ở bên ngoài mang tới một hộp uyên ương bát diễn. Lại lấy tập tranh vẽ đi vào màn che, cùng thưởng thức tranh với thánh thượng.

Niếp Thanh Lân bị Thái phó ôm ở trong ngực, nghiêng đầu, híp mắt mình tập tranh, thoáng cái mặt đã thành trái chín.

Tranh của vị họa sĩ này rất cao minh, có thể hiểu được ý của Thái phó một cách kỳ lạ.

Tranh vẽ nhân vật đều không phải nửa hở nửa kín, mà là không một mảnh vải. Loại tiểu thuyết gối chăn, bí mật sau bức màn che, ván giường rung đột nhiên xuất hiện trước mắt.

Nếu nói nàng vừa mới mười sáu xuân xanh, không tò mò mấy sự tình trong khuê phòng thì đều là nói dối. Loại đồ vật vốn chỉ nên vụng trộm thưởng thức này, bây giờ lại bị nam tử cao ngạo quang minh chính đại cầm đến trước mắt, có thể trông thấy hình ảnh hương diễm nóng bỏng, bên người toàn là mùi hương chỉ có trên người nam tử ở sau lưng kia. Bàn tay to lại

https://thuviensach.vn

còn chỉ trỏ, chỉ dẫn thánh thượng nhìn mấy chỗ cấm trẻ em nhìn, lại còn cảm nhận được hơi nóng nhẹ nhàng phun bên tai…

Thái phó cũng nổi lên ý xấu, cố ý đùa Trứng gà trong ngực, đang định muốn ôm ấp xoa nắn bé con, lúc định hỏi nàng tập tranh này có đẹp hay không, lại phát hiện cánh tay của mình có hơi ẩm ướt. Thái phó hơi cau mày cúi đầu xem xét.

Lễ trưởng thành của tân Hoàng đế Đại Ngụy, Hoàng đế nhìn tập "uyên ương bát diễn", rơi xuống lạc hồng…

Cái mũi xinh xắn kia lại nhỏ từng giọt máu thẫm đỏ tươi.

Cũng không thể trách Niếp Thanh Lân không cầm nổi long huyết vào lúc ấy.

Mấy ngày nay đồ ăn rất có dinh dưỡng. Vi thần y vì muốn đạt hiệu quả thần tốc trong bảy tháng, nên đã cố ý mang đến một con dê cái to mà ông dùng thảo dược để nuôi. Mỗi sáng sớm sẽ dồn một chén sữa dê nóng hổi rất đặc để Hoàng thượng uống.

Hôm nay lại uống một chút rượu trái cây, mấy thứ khô nóng cộng vào, tập tranh vô cùng hạ lưu biến thành mồi lửa, toàn bộ hóa thành máu phun ra ngoài.

Một cái mũi đầy máu làm cho cả tẩm cung gà bay chó chạy. Vi thần y đang đắc ý uống rượu trong điện cũng luống cuống chạy tới.

Lúc tiến vào nội điện, chỉ thấy màn vải trùng trùng điệp điệp, một bàn tay trắng nõn từ màn lụa mỏng lộ ra.

Sau khi xem mạch, Vi thần y thầm nghĩ: Quái lạ, mấy ngày trước là mạch hàn, sao hôm nay lại nóng như vậy?

Muốn hỏi Thái phó đang ngồi một bên, khuôn mặt vẫn luôn âm trầm, rốt cuộc đã làm gì nữ tử trong màn, nhưng Thái phó không kiên nhẫn nheo mắt lại.

Vi thần y rụt cổ, chỉ nói là có chút nóng, máu đã ngừng, ăn uống cần điều tiết là được. Lúc sắp đi, tấm lòng của lương y vẫn là không nhịn được,

https://thuviensach.vn

dặn dò một câu: “Thái phó đại nhân, tiểu nhân thấy ngài cũng đang thượng hỏa, máu huyết không chỗ khai thông, vừa rồi kê thuốc cho tiểu thư, nếu Thái phó không ngại thì cũng uống cùng…”

Thân thể mảnh mai của Niếp Thanh Lân không ngờ lại có tác dụng, cảnh “lạc hồng” lần này rất dọa người. Ít nhất thì sau sinh thần, Thái phó cũng hiểu chỉ nhìn không ăn được là tra tấn. Tuy ngày nào cũng gặp nhưng không trêu chọc nàng giống như lúc trước.

Niếp Thanh Lân có thể cảm giác được bây giờ Thái phó càng cố gắng giữ khoảng cách giữa mình và các thần tử hơn lúc trước. Bình thường, ngoài trừ quy định đầu tháng phải lên triều thì nàng rất ít khi vào triều.

Nhưng có một vài trường hợp muốn tránh cũng không thể. Tuy kỳ thi mùa xuân đã qua, nhưng chức quan của trạng nguyên, thám hoa vẫn còn chưa quyết định.

Thái phó dùng người rất trọng về sự thiết thực, nên đám học trò được ghi danh trên bảng cũng không biết còn có cửa ải cuối cùng đang chờ đợi họ. Lúc tiến vào điện diện thánh Thái phó tuyên bố:

Trước mặt thánh thượng, chư vị tân khoa trong thời gian một nén nhang hãy viết một bài văn về khuyết điểm cần được sửa chữa của quốc gia.

Niếp Thanh Lân chán muốn chết vừa nhìn bài trí, vừa nhìn học trò dưới điện. Lần này nàng phát hiện ra ngay thanh niên anh tuấn nhìn chằm chằm nàng tại thọ yến sinh nhật đang múa bút thành văn.

Chỉ chốc lát, kì thi Đình đã xong. Niếp Thanh Lân theo Thái phó vào thư phòng, chờ Thái phó xem xét xong hết bài thì thì cùng dùng bữa với nàng.

Lúc bảng vàng được niêm yết, Niếp Thanh Lân đang ở Hoa Khê thôn khoan thai sống qua ngày, tất nhiên không biết một đám tân rường cột nước nhà là người như thế nào.

Về sau bị Thái phó đại nhân gọi tới, mài mực châm nước cho hắn, ở trên án thư, nàng lại thấy tên của các tân khoa tài tử.

https://thuviensach.vn

Trong đó có cái tên hắn liệt kê làm nàng chú ý: Cát Thanh Viễn.

Theo như sắp xếp tên trong danh sách kia, Cát Thanh Viễn vốn đứng đầu, có tài làm trạng nguyên, nhưng chẳng biết tại sao bị Thái phó vung bút cho thành xếp cuối cùng. Nếu dựa vào thứ tự này, thì chờ đợi người bạn này là vận mệnh làm tiểu quan lại ở địa phương ngoài biên thùy rồi.

Niếp Thanh Lân âm thầm thở dài lắc đầu, nhàn rỗi không có việc gì, thừa cơ Thái phó đang răn dạy đại thần, nhìn văn chương của đám học trò viết đạo trị quốc. Nếu không có gì bất ngờ, thì Thái phó sẽ căn cứ vào những phân tích tình hình quốc gia của các thí sinh này mà sắp xếp chức quan cho họ.

Rút bài thi kia ra nhìn, văn chương không tệ, nhưng bút lực quá mức mạnh mẽ, văn thao vũ lược tận đáy lòng được biểu hiện hết trên giấy. Tài văn chương như vậy, đáng lẽ nên được Thái phó đại nhân thưởng thức, nhưng hắn là con cháu thế gia có bối cảnh, đấy là chỗ trí mạng đáng bị vứt bỏ rồi.

Lúc Niếp Thanh Lân nhìn danh sách liền biết dụng ý của Thái phó. Đứng đầu danh sách đều là xuất thân hàn sĩ áo vải *(thư sinh nghèo khó)*. Là con cháu thế gia không có được bao nhiêu tên được sắp xếp ở phía trước.

Vệ Lãnh Hầu đang chuẩn bị đào tạo, thay máu cho triều đình. Lúc triều đại thay đổi, khó tránh khỏi những hi sinh, mà Cát Thanh Viễn này dù bụng đầy học thức, nhưng xuất thân của hắn nhất định sẽ xuống dốc ở biên thùy xa xôi.

Niếp Thanh Lân nhẹ nhàng thả bài thi xuống, suy nghĩ một lúc lại cầm bút đỏ và tờ giấy trắng, kê lên bài thi bắt đầu luyện chữ. Nàng cũng không viết thơ, mà lấy bừa mấy chữ khắc trên đồ vật cạnh bình phong bên án thư, cắt câu lấy nghĩa chép lại:

“Vân khởi phong dũng… Tẩu nhi tống chi… Tam nhân thước chi… Khả hữu nhi vi…”

Đến lúc viết xong, màu đỏ của bút xuyên qua giấy mỏng in lên bài thi của Cát Thanh Viễn. Niếp Thanh Lân vừa lòng, liền dịu dàng gọi: “Thái

https://thuviensach.vn

phó! Đến xem trẫm luyện kiểu chữ mới…”

Sau đó, Thái phó quay người đi tới, thấy bé con đang giơ cao giấy, lộ ra kích động mình vừa mới tập viết chữ cổ, tay áo rộng thùng thình của Hoàng thượng cũng quét lên nghiên mực, “loảng xoảng” hất hết lên bài thi mới thu về.

Tiểu Hoàng đế cũng há hốc mồm, không ngừng gọi Nguyễn công công tới thu dọn án thư, sau đó cúi đầu ảo não nói: “Thái phó đang bận, trẫm lại có chút mệt mỏi, muốn về tẩm cung nghỉ ngơi trước. Thần y nói mấy ngày nay trẫm không thể suy nghĩ nhiều, cũng không được buồn hay lo…”

Nói xong, cũng không đợi Thái phó răn dạy, mang tay áo có dính chu sa chạy ra khỏi thư phòng.

Thái phó trừng mắt nhìn bóng Long Châu gây họa vội vã bỏ chạy, hừ lạnh một tiếng.

Đi đến trước thư án, nhìn bài thi bị hủy gần hết, nhíu mày nói: “Bây giờ cũng không còn sớm, không có thời gian để bọn hắn làm bài thi lại, Nguyễn công công, đem bài thi trả lại, gọi đám học trò đang chờ ở cửa đại điện sao chép lại trong thời gian nửa nén hương rồi thu lại.”

Đám tân khoa vốn tưởng công công đi ra để tuyên bố thứ tự, lại không nghĩ tới còn phải chép lại một phần, muốn oán trách, lại nhìn thấy mực chu sa rơi trên giấy, ngoan ngoãn đem bất mãn nuốt vào, cố gắng phân tích chữ viết, dựa vào trí nhớ chép lại.

Cát Thanh Viễn cũng lấy được bài thi của mình, cũng may, hắn chỉ bị một chút lên vài chữ, nhưng mà… chữ viết có chút vặn vẹo lại giống như bút tích quen thuộc của đứa bé…

Trong lòng vừa động, hắn giải chữ đầu, rất nhanh hợp ra hai chữ “kênh đào”.

Bài thi của đám học trò rất nhanh được thu lên, Thái phó cầm lấy bài thi lần lượt nhìn, trong đó có một quyển thu hút chú ý của hắn.

https://thuviensach.vn

Bài viết này không giống phần lớn học trò viết Bắc Hải Nam Cương, mà nhằm vào một quyển sách chỉnh lý đường sông, trình bày và phân tích kênh đào bên ngoài kinh thành. Tuy không đủ mạnh mẽ nhưng ý kiến lại rất đúng trọng tâm, dùng trúc để gia cố đê bằng đất, gieo trồng cây xanh, dùng bè trúc thay thế các tuyến ở chỗ nước cạn. Đều là những kiến nghị đúng trọng tâm.

Bài văn này tuy thiếu văn thao vũ lược, nhưng đều liên quan tới hiện thực quốc kế dân sinh *(đường lối phát triển đất nước, nâng cao đời sống nhân dân)* của Đại Ngụy. Thái phó nhìn ký tên ở bên dưới, bên trên viết: Cát Thanh Viễn.

Lại là hắn?

Thái phó có chút kinh ngạc. Cát gia vốn là vọng tộc trong triều, đến thế hệ này của Cát lão đại nhân, làm quan thanh liêm, chỉ là vị Cát đại nhân ôm đường làm quan quá lâu. Lúc trước kiều thê của ông ta thông dâm cùng tiên hoàng, cả kinh thành đều biết. Ông ta lại có thể đứng giữa triều như không có việc gì, đội mũ xanh mà vẫn bất động.

Nam nhân như vậy hoặc là sẽ thành đại sự, hoặc là cực kì yếu hèn.

Dựa vào việc mấy năm nay vị đại nhân này luôn theo khuôn phép cũ, nên có thể nghĩ ông ta là một tên hèn nhát. Nhưng… Không nghĩ tới công tử thế gia nhưng lại có cái nhìn nghiêm túc, nhìn xa trông rộng.

Sau khi khảo thi tại thiên điện, hoàng bảng được phát ra, mấy vị học trò xuất thân áo vải đều vừa lòng với chức quan, được phân đất phong hầu, mà hầu hết con cháu thế gia phải ra ngoài kinh thành làm quan, mấy chỗ thâm sơn cùng cốc này làm cho lòng người tuyệt vọng.

Chỉ có vị công tử của Cát gia, dù không phải ra khỏi kinh thành, nhưng lại đến Công bộ, cũng là nha môn không có tiền đồ gì, khiến cho những bằng hữu chi giao của Cát công tử không biết nên chúc mừng hay nên an ủi.

Nhưng Cát Thanh Viễn vẫn ung dung bình tĩnh, nhìn qua thì rất thỏa mãn với thánh dụ này.

https://thuviensach.vn

Chương 42

Nguyễn công công đứng bên ngoài điện ghi nhớ từng phản ứng của nhóm thiếu niên, trình báo cho Thái phó đại nhân. Thái phó đại nhân nghe xong gõ bàn một cái, lệnh cho Nguyễn công công lui xuống.

Kết quả Hoàng bảng được công bố, đưa tới cho kinh thành không ít sóng gió, bởi vì hành động này của Thái phó đã mang đến một kích trí mạng cho các thế gia có truyền thống kế thừa. Đừng nói là con thừa kế nghiệp của cha, ngay cả việc giữ gìn phồn vinh gia tộc cũng việc vô cùng khó hết sức nguy ngập.

Trong lòng những người thế gia tất nhiên là vô cùng hoảng sợ. Điều Thái phó quan tâm nhất lúc này vẫn là chuyện Nam Cương đổi chủ.

Ba ngày sau khi công chúa bị bắt, mật thám của hắn mới dò thám được tin tức tình hình bên trong Nam Cương, cũng đưa tin tức gửi về kinh thành. Thái phó không biết công chúa dùng thủ đoạn gì để đưa tin tức, nhưng xem ra hiệu suất rất cao, đồng thời qua lời nói của mật thám cho thấy những điều công chúa nói hôm đó không phải là giả.

Vệ Lãnh Hầu suy nghĩ, nước cờ của công chúa Khất Kha là nước cờ chết nhưng thật ra có thể dùng một chút, nhưng nữ nhân kia thật sự rất kiêu ngạo bất tuân, đây là điều hắn vô cùng chán ghét, vì như vậy có thể gây ra rất nhiều biến chuyển! Cho nên, từ khi giam giữ công chúa Nam Cương kia, Thái phó liền nhốt nàng tại hành cung Bắc Sơn.

Tuy nói là mất đi tự do, nhưng vẫn xem như lấy lễ tương đãi. Sau khi bỏ quên công chúa Khất Kha nhiều ngày, Thái phó đại nhân rốt cục cũng nhớ tới việc triệu kiến công chúa .

Trong đại sảnh hành cung Bắc Sơn, công chúa Khất Kha được mời đến.

Bởi vì sợ yêu nữ này giấu độc trên người, nên toàn bộ quần áo của công chúa đã được đổi thành phục sức *(quần áo và trang sức)* của Ngụy triều, những vòng tay đồ trang sức đeo tay cũng bị tịch thu.

https://thuviensach.vn

Mặc dù công chúa Khất Kha rơi vào tình cảnh như vậy nhưng nàng ta cũng rất nhanh thích ứng với mọi tình cảnh, thản nhiên tiếp nhận, mặt vui vẻ đi tới đại sảnh thi lễ với Thái phó: “Khất Kha bái kiến Thái phó đại nhân.”

Thái phó ngồi ở trên chủ vị đang bày bàn cờ, ngon tay thon dài kẹp một viên bạch ngọc được làm thành con cờ chậm rãi đặt lên trên bàn cờ, hôm nay hiếm khi hắn mặc một thân thường phục màu trắng tay áo rộng, kết hợp với kim quan khảm minh châu, đai lưng một đường thả rũ xuống dưới, mày kiếm, mắt phượng, thật sự rất phong độ, khí chất bình tĩnh nho nhã giống như thư sinh.

Đáng tiếc y bào rộng rãi kia cũng không che giấu lực lượng ẩn núp to lớn ẩn sau vẻ hào hoa phong nhã này...

Nhớ rõ lần đầu gặp vị Thái phó này, tuy rằng ngoài mặt nàng ta cười đầy quyến rũ với nam nhân này, nhưng kỳ thật trong lòng vẫn hơi khinh bỉ nam tử Trung Nguyên, nhìn bộ dáng lịch sự nhã nhặn của hắn, chẳng qua cũng chỉ là một nam nhân giảo hoạt tâm cơ, còn không phải là chỉ cần một gói thuốc mê là có thể quật ngã làm cho chân mềm nhũn như chân tôm!

Nhưng hiện tại, vết thương trên cổ vẫn còn đau, nhắc nhở Khất Kha: Nam nhân tao nhã như tiên nhân trước mặt này cuối cùng sẽ trở nên vô cùng đáng sợ. Nhưng... Chỉ có nam nhân văn võ song toàn như vậy mới xứng đôi vừa lứa với nữ nhi kiêu ngạo của quốc vương Nam Cương!

Mấy ngày nay Khất Kha vô cùng rảnh rỗi, đã một lần rồi lại một lần nghĩ đến tình cảnh giữa mình và Vệ Lãnh Hầu, nhưng đến lúc thật sự nhìn thấy, mới phát hiện tướng mạo nam nhân này tuấn mỹ hơn rất nhiều so với trí nhớ của mình.

Thái phó vừa ngẩng đầu lên liền thấy công chúa Khất Kha đang dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn mình, ánh mắt như vậy thực sự là hắn đã nhìn thấy rất nhiều, cũng không phải là điều gì bất ngờ, liền thản nhiên nói: “Công chúa quá khách khí, chỉ là nô bộc trung thành của ngài không có ở đây, lại không quen ngồi ghế của Đại Ngụy, nếu không chê, mời ngài ngồi trên chiếu đi.”

https://thuviensach.vn

Khất Kha cũng thoải mái cười nói: “Trước kia là Khất Kha quá mức làm kiêu, nếu đã tới đại Ngụy, đương nhiên phải tuân theo tập tục của Đại Ngụy.” Nói xong liền thoải mái hào phóng ngồi vào một bên của ghế bành.

“Nam Cương đã có biến động, cần công chúa trở về ngăn cơn sóng dữ, tính đi tính lại, thời gian công chúa lưu lại Đại Ngụy cũng không ngắn, bây giờ bản Hầu cũng không nên giữ khách quý ở lại nữa, công chúa chuẩn bị đi hướng nào, xin cứ nói ra, bản Hầu sẽ sai người chuẩn bị xe ngựa chu đáo, tiễn công chúa một đoạn đường.” Thái phó tiếp tục bày bàn cờ, miệng lại hạ lệnh tiễn khách.

Hôm nay công chúa Khất Kha coi như được lĩnh giáo bản tính của Thái phó, trong lòng biết hắn thích mềm không thích cứng, không chút do dự nói: “Hiện nay Khất Kha coi như đã không có nhà để về, cũng không thể ngăn cơn sóng dữ kia, giải cứu phụ vương, trong nội tâm Khất Kha rất bội phục Thái phó, nguyện ý nghe theo lời sai bảo của Thái phó, nếu Thái phó không muốn mảnh đất đầy tiềm năng nhưng nguy hiểm như Nam Cương, như vậy Khất Kha nguyện ý lưu lại, đi theo hầu hạ Thái phó, nguyện làm thân khuyển mã cống hiến sức lực!”

“Sức người của nước Đại Ngụy khốn đốn, đang trong quá trình tiết kiệm, bản Hầu không nuôi người rảnh rỗi, cho dù là khuyển mã cũng phải có công dụng của nó, không biết công chúa có bản lãnh gì có thể khiến người khác động lòng?”

Lời nói kiêu căng của nam nhân cũng không làm Khất Kha căm tức, nàng chậm rãi đứng dậy, đi tới bên cạnh Vệ Lãnh Hầu, tư thế tao nhã chậm rãi quỳ xuống, hai tay khẽ vuốt đầu gối của Vệ Lãnh Hầu nói: “Bản lãnh của ta, cần Thái phó rủ lòng tự mình kiểm nghiệm...”

Ý tứ trong lời nói của công chúa, Vệ Lãnh Hầu đương nhiên hiểu được, nữ tử Nam Cương hào phóng nhưng lại thiếu sự uyển chuyển e lệ của nữ tử Trung Nguyên, nhưng lại đầy sự nồng nhiệt trong tình yêu, lời nói nóng bỏng như vậy lại nói ra không hề ngại ngùng.

https://thuviensach.vn

Đáng tiếc Thái phó chưa bao giờ là người thương hương tiếc ngọc, nếu là trước kia, nử tữ Khất Kha eo nhỏ chân dài trong sáng xinh đẹp này đúng là rất phù hợp với khẩu vị của hắn, giống như những nữ tử chủ động tìm tới cửa khác, ở trên giường việc chinh phục hoàn toàn cả thân thể và tâm của nàng thật sự rất dễ dàng.

Nhưng gần đây Định Quốc hầu lại ăn chay, mặc dù trước kia có thói quen sống tùy tiện, sau một thời gian đã bớt phóng túng hơn giống như một lão tăng được giác ngộ, từng bước tiến vào cảnh giới đắc đạo, chỉ thiếu việc hấp thu một luồng tiên khí liền đắc đạo thăng thiên. Và người sắp thành tiên nào đó, đối với dung mạo xinh đẹp của Khất Kha đương nhiên không hề để vào trong mắt.

Mặc cho công chúa vuốt ve đầu gối của mình, Thái phó cười lạnh nói: "Thì ra công chúa muốn lấy sắc dụ người, xem ra là bổn hầu đã quá coi trọng ngài, chỉ tiếc trong phủ của bổn hầu không thiếu những thiếp thất tự mình đưa tới cửa, nên không thể ủy khuất công chúa điện hạ."

Ý cười trên mặt Khất Kha cứng lại, một lần nữa chậm rãi quỳ xuống, hai tay dán sát đất nói: "Thái phó là anh hùng hào kiệt, tất nhiên không thể chỉ để ý đến sắc đẹp của nữ tử, Khất Kha nguyện ý trợ giúp Thái phó một tay, đánh dẹp Nam Cương, vĩnh viễn giúp Thái phó giải quyết những nỗi lo về sau."

Hồi lâu Vệ Lãnh Hầu cũng không nói gì, hắn lạnh lùng nhìn công chúa quỳ trên mặt đất đã lâu. Chậm rãi nói: "Bản Hầu cũng nguyện ý cho công chúa một cơ hội chứng tỏ bản lãnh của mình, theo như lời nói của công chúa, bản Hầu không có hứng thú với Nam Cương, nếu biên cảnh có thể sống hòa thuận, cũng là một việc tốt, nhưng cơ hội chỉ có một lần... Nếu công chúa có ý định gì khác, vậy thì vùng đất Nam Cương chắc chắn sẽ biến thành biển lửa địa ngục, cuộc sống bi thảm khốn cùng!"

Khất Kha nghe thấy lời của Thái phó, không khỏi rùng mình một cái, nàng biết nam nhân kiêu ngạo này nói là làm...

Đại điển sắc phong của Đại Ngụy, tiến hành đúng hạn.

https://thuviensach.vn

Một nhóm quan triều đình mới, rường cột nước nhà mặc triều phục mới tinh, đầu đội mũ tiến cung diện thánh tạ lễ. Nguyễn công công cầm danh sách, gọi những nhóm triều thần mới bước ra khỏi hàng khấu đầu thi lễ tạ ơn.

Niếp Thanh Lân miễn cưỡng ngồi trên long ỷ, trong lòng nghĩ không biết Cát Thanh Viễn kia có hiểu được huyền cơ nàng cố ý lưu lại ở thư phòng hay không. Thật ra nàng cũng là nhất thời tâm huyết dâng trào, động lòng trắc ẩn đối với người bạn lúc nhỏ. Nhưng cho dù Cát Thanh Viễn kia hiểu được huyền cơ, trong thời gian nửa nén hương ngắn ngủi, việc viết ra được một trang nói về việc sửa sang sông đào, quả thật là chuyện rất khó, nếu không quan sát rõ tình hình dân chúng, là một tài tử học rộng hiểu cao, cũng rất khó để viết ra một bài văn xuất sắc có thể lay động được Yêu Giao đại nhân.

Đúng lúc này, Nguyễn công công hô: “Công bộ Tả Thị Lang – Cát Thanh Viễn bước ra khỏi hàng!”

Niếp Thanh Lân nhất thời trợn to mắt vì tò mò, trong lòng cảm thấy hơi kinh ngạc! Giương mắt nhìn xuống, chỉ thấy một thanh niên anh tuấn cao lớn chậm rãi đi ra khỏi hàng, theo lễ tiết cúi lạy, giọng nói trầm ấm đầy từ tính nói: “Thần, Cát Thanh Viễn, nhận được hoàng ân mênh mông cuồn cuộn, tạ Hoàng thượng vạn tuế vạn vạn tuế! Tạ Thái phó đại nhân thiên tuế thiên thiên tuế!”

Sau khi hắn tạ ơn xong đứng dậy, Niếp Thanh Lân đã nhận ra, đúng là người thanh niên này trong buổi thọ yến không ngừng đưa mắt nhìn về hướng mình. Không giống với vẻ tuấn mỹ kinh quan lục cung, cao cao tại thượng luôn giữ khoảng cách với người khác của Thái phó, Cát Thanh Viễn này mày rậm mắt to, rất có khí phách cao ngạo của nam tử .

Lúc còn nhỏ, cùng người bạn này đã xa cách mấy năm, không nghĩ tới, tiểu ca bướng bỉnh thuở xưa, trưởng thành lại là một nam tử thành thục vững vàng như này.

Thật đúng là trai tân cách biệt ba ngày đã không thể nhận ra!

https://thuviensach.vn

Nàng còn chưa suy nghĩ cẩn thận, đột nhiên người phía trước tuyền đến tiếng ho khan trầm thấp, Niếp Thanh kịp hồi hồn, quay lại nhìn thấy Thái phó đang ngồi trên ghế Giao Long, mắt phượng lạnh lùng trừng nàng. Niếp Thanh Lân vội vàng thu hồi thân thể đang hơi nghiêng về phía trước lại, tiếp tục rụt cổ vào trong cổ áo lớn, tiếp tục làm một Hoàng đế ngoan ngoãn không hỏi thế sự.

Đại điển sắc phong rất dài dòng, nhóm triều thần đại Ngụy mới được sắc phong vừa ra khỏi lương môn, thì một vị công chúa Nam Cương lại đến.

Vị công chúa này không biết ở Đại Ngụy nhiều ngày qua đã gặp phải những chuyện gì, thay đổi thái độ không hề kiêu căng giống như lần đầu vào triều, khéo léo dùng thái độ khiêm tốn nói chuyện với Thái phó.

Xem ra Thái phó đại nhân cũng rất vừa lòng, tự mình sắc phong công chúa Khất Kha làm "Bình Nam thánh sứ", được ban thưởng kim ấn, thay mặt thiên tử Đại Ngụy thu hàng các bộ lạc nhỏ của Nam Cương.

Niếp Thanh Lân núp ở trong cổ áo, suy nghĩ xem ý định của Thái phó là gì, nhưng phía bên Nam Cương chắc chắn sẽ phải gánh chịu từng trận cuồng phong.

Hạ triều, Thái phó vốn đang đi trước mặt Hoàng đế, đột nhiên dừng bước, đứng ở bên cạnh Hoàng đế, lạnh lùng nhìn nàng chằm chằm: "Mắt thánh thượng hôm nay chắc mệt mỏi lắm, nhiều thanh niên tài tuấn quá mà, nhìn mãi cũng thấy không đủ đúng không?"

Tiểu Hoàng đế lập tức trợn to mắt: "Thái phó nói cái gì vậy, thật ra trẫm muốn nhớ mặt họ thôi, không thể để sau này khi nhìn thấy họ lại gọi sai tên được! Nói đến đẹp mắt, Thái phó mới là người đáng nhìn nhất, trẫm nhìn khuôn mặt anh tuấn của Vệ ái khanh, sao còn có thể cảm thấy những người khác đẹp mắt chứ?"

Thật không may gần đây, kỹ năng vuốt đuôi của mình đã giảm sút, Thái phó vẫn không cười, chỉ thản nhiên nói: "Nếu quả thật là thần giành được thánh tâm, sao không thấy Thánh thượng chủ động thân cận với thần?"

https://thuviensach.vn

Ngày đó sau khi công chúa Khất Kha hiến sắc không thành, Thái phó đột nhiên nghĩ tới điều này.

Nam nhân tự phụ đã quen, chắc sẽ nghĩ là sẽ không có nữ nhân nào không muốn chủ động thân cận. Ngày ấy khi hắn hồi phủ, trong lòng càng cảm thấy có điều gì đó không đúng. Lúc trước khi còn hiểu lầm tiểu Long Châu là nam hài, vốn tưởng rằng đứa trẻ này có tình cảm với mình trước, nhưng vì sao hiện tại lại biến thành chỉ riêng mình tương tư?

Chuyện nàng bỏ trốn, tạm thời chỉ coi là bên trong có bí mật, vì để tự bảo vệ mình nên bất đắc dĩ phải làm như vậy, hắn cũng rộng lượng tha thứ, nhưng sau khi hồi cung mỗi lần nghe nàng nịnh bợ mình, mặc dù lời nói kính cẩn nghe theo, nhưng chưa có lúc nào chủ động thân cận với mình, đây là một đại tội không thể bỏ qua.

Vốn trong lòng đang nghẹn một đống hờn dỗi, đã vậy nhóc con không tim không phổi kia thì ngược lại, vốn lười nhác nằm dài trên long ỷ, cho đến khi thanh niên anh tuấn Cát Thanh Viễn gì đó bước ra khỏi hành, thì lập tức làm ra vẻ như hận không thể bổ nhào xuống dưới. Cát Thanh Viễn kia thì có gì tốt chứ! Cùng lắm chỉ là một tiểu tử mười tám tuổi, bộ dáng ngây ngô không thể đảm nhiệm được việc lớn, vậy mà lại làm cho nhóc con chui rút trong thâm cung, không kiến thức kia nhìn đến nổi muốn rớt tròng mắt ra ngoài.

Niếp Thanh Lân cảm thấy bệnh của Thái phó đại nhân hôm nay đúng là không nhẹ, lại có dấu hiệu tăng cao, có chút không biết khói thuốc súng của ngài ấy đang ở nơi nào, liền buồn bực vắt góc áo lên, đi theo phía sau Thái phó đại nhân trở về tẩm cung.

Vào tẩm cung, Thái phó vén áo bào lên, đằng đằng sát khí ngồi trên giường, nhìn thấy hoàng thượng lẻ loi đứng ở cửa, trầm giọng nói: “Còn không mau lại đây!”

Niếp Thanh Lân kéo dài thời gian từ từ đi qua, chỉ thấy đôi môi Thái phó khẽ mở nói: “Hôm nay thần muốn xin Hoàng thượng có thể chủ động ban ân, ban ân mưa móc, thân cận với vi thần một chút.”

https://thuviensach.vn

Huyền tôn đời thứ tư của Đại Ngụy nghe được thì có chút sững sờ, cảm thấy tên đệ nhất gian thần uy quyền của cả hai triều đại này hôm nay đột nhiên nổi cơn, Vệ Lãnh Hầu đại nhân tuyệt đối là thiên hạ đệ nhất khó hầu hạ, kiêm nịnh thần tặc tử không biết xấu hổ!

Mặc dù trong bụng thầm mắng hắn hàng nghìn hàng vạn lần, nhưng trên mặt quyết không để lộ ra nửa điểm, chỉ nhỏ giọng nói: “Trẫm sợ lại chảy máu mũi...”

Thái phó cũng bị tên nhóc con giảo hoạt này chọc tức đến choáng váng, mày kiếm nhíu lại nói: “Đan ma ma có thuốc cầm máu rất tốt, máu của Hoàng thượng cho dù có chảy thành sông, thì chỉ cần rắc lên một chút chắc chắn sẽ ngừng... Hay ý của Hoàng thượng là không muốn thân cận với vi thần?”

Niếp Thanh Lân thấy chuyện hôm nay chắc chắn Thái phó sẽ không chịu từ bỏ ý đồ, chỉ có thể cởi mũ trên đầu xuống, chậm rãi ngồi vào trong lòng Vệ Lãnh Hầu. Nếu là ngày thường, nam nhân kia đã sớm vươn tay đến ôm vào lòng, sau đó môi sẽ như mưa hôn không rời. Nhưng hôm này giống như bị lão tăng nhập vào, lù lù bất động.

Nàng cắn cắn môi, chậm rãi đưa khuôn mặt nhỏ nhắn đến gần, in nhẹ một nụ hôn xuống khuôn mặt lạnh lùng của Thái phó.

Thái phó hiển nhiên là không vừa lòng, mắt phượng híp lại nói: “Chỉ có như vậy? Vi thần không hề cảm nhận được hoàng ân mênh mông cuồn cuộn một chút nào!” Nói xong lại hừ lạnh một tiếng.

Niếp Thanh Lân không quan tâm gì nữa, hít một hơi thật sâu, khẽ đặt nụ hôn lên đôi môi mỏng...

Không nghĩ rằng Định Quốc hầu vẫn không vừa lòng, nhìn mỹ nhân sau khi chủ động, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, chậm rãi nói: “Xin Thánh Thượng đưa lưỡi luồn vào, bố thí chút nước miếng thơm ngon cho vi thần thưởng thức.”

Tổ tiên Đại Ngụy trên cao! Xin dùng sấm sét đánh chết tên gian tặc ngỗ nghịch phạm thượng này đi! Niếp Thanh Lân chỉ cảm thấy máu nóng dồn

https://thuviensach.vn

hết lên, khuôn mặt căng ra giống như trái cây nhỏ màu đỏ.

“Thái phó... là muốn làm khó trẫm sao?” Niếp Thanh Lân rưng rưng nước mắt nói.

Đáng tiếc hôm nay Thái phó quyết tâm không chịu bỏ qua, lạnh lùng nói: “Nói vậy là, Hoàng thượng cảm thấy trước kia thần cũng làm khó Hoàng thượng sao? Vậy phải làm sao bây giờ? Hay là gọi văn võ trong triều đến, tố cáo tội trạng của vi thần?”

Tiểu Long Châu cũng không để ý nhiều nữa, chỉ còn một cách là dỗ dành vị Thái phó đại nhân đang cố tình bắt bẻ kia, từ từ đưa khuôn mặt tới, môi anh đào hé mở, ngậm lấy đôi môi mỏng kia, sau đó vươn cái lưỡi thơm tho ra cậy mở hàn răng đang đóng chặt của ái khanh.

Đây là lần đầu tiên trong cuộc đời nàng chủ động thân mật với nam nhân, cái lưỡi mềm nhũn sợ hãi vươn vào trong miệng ấm áp, liền không biết phải làm thế nào nữa... Nhưng phản ứng ngây ngô này lại giống như đống lửa cháy lan sang đống cỏ, ngay lập tức kéo vị nào đó sắp đắc đạo thành tiên rơi vào trong dục niệm sâu nhất.

Vệ Lãnh Diêu ôm chặt người trong lòng, chủ động cuốn lấy cái lưỡi thơm tho kia, thành thạo mà đói khát cắn nuốt nước miếng vô cùng thơm ngon tuyệt vời.

Sau khi hôn đủ, Vệ Lãnh Hầu nhìn ánh mắt mê ly kia, khuôn mặt nhỏ nhắn không ngừng thở dốc, không tự chủ hỏi: “Hoàng thượng yêu thần không?”

Tiểu Long Châu hơi sững sờ, trước giờ luôn có thói quen nói lời ngon tiếng ngọt, nhưng lúc này ngay cả nửa câu gạt người cũng không chịu nói: “Trẫm chưa từng yêu ai... Không biết tình yêu là cái gì...”

Mặt Thái phó vốn đã mềm mỏng đi nhưng lại lập tức cứng đờ, cũng không thể nổi giận với bảo bối trong ngực, hắn biết lời Niếp Thanh Lân nói là sự thật, nhưng lời nói thật đó cũng thật sự khiến người khác bị tổn thương. Hiếm khi Vệ Lãnh Hầu hắn mới say mê thứ gì đó, dồn toàn bộ tinh thần, đổi lại chỉ nhận được cảm giác tỉnh tỉnh mê mê không phân biệt kia...

https://thuviensach.vn

Tuy nhiên... cũng không sao hết, từ nay về sau bé con chỉ có thể ở trong lòng hắn, tình cảm nóng bỏng nồng cháy giữa nam và nữ, hắn cũng sẽ không keo kiệt dạy nàng từng chút từng chút một, đến lúc đó, trong đôi mắt to trong veo này, sẽ chỉ có hình bóng của Vệ Lãnh Hầu hắn...

Nghĩ vậy, nhưng nam nhân lại vẫn khó có thể tiêu trừ nặng nề tích tụ trong lòng, chỉ có thể dùng những nụ hôn nóng rực để trách phạt, quấy đảo ao nước xuân mênh mông lại đầy tai họa ngầm kia.

Trời đã ấm lên vì thế không khí trong phòng cũng có chút ngột ngạt. Thời gian trước vì sinh thần của Hoàng đế, Ngự Hoa Viên cũng đã được tu sửa lại, trồng thêm rất nhiều loại hoa cỏ mới quý hiếm, đến hôm nay các cây đều đã đứng vững, cũng đúng lúc các loại hoa vừa hé nhụy, phần lớn thời gian của Niếp Thanh Lân đều không biết dùng để làm gì, không thể làm gì khác hơn là ở trong Ngự Hoa Viên giải sầu.

Ôm con mèo nhỏ màu trắng, chưa đi được nửa đường liền gặp Vân phi đang đi từ phía đối diện tới.

Không biết có phải do tâm tình thay đổi hay không, trước đây nàng ta là một nữ tử kiều diễm rực rỡ, nhưng hôm nay hình như có vẻ đã già đi rất nhiều. Bởi vì nội thị giám giảm bớt cung ứng, bộ y phục mà nàng ta đang mặc trên người trông hình như đã cũ, màu sắc đã nhạt đi, trông ảm đạm như khuôn mặt đánh phấn trắng bệch thô ráp của nàng ta vậy.

Nàng ta nhìn thấy Hoàng thượng, từ xa đã cúi người thi lễ. Niếp Thanh Lân và nàng ta cũng không quá thân thiết, cũng chỉ chào hỏi xong rồi lập tức rời đi. Thế nên không hề phát hiện ở phía sau Vân phi dùng ánh mắt ác độc nhìn nàng.

“Tiện nhân không biết xấu hổ!” Đợi Hoàng thượng đi xa , Vân phi độc ác rủa nhỏ.

Sau lần gặp mặt trước, sau khi Hoàng thượng bị cào trúng mặt, Thái phó giận tím mặt, không nể tình xưa nghĩa cũ giáng tội cho mình, lúc ấy nàng ta chỉ lo ganh ghét với muội muội, thầm oán tình lang bạc tình, chưa từng nghĩ đến nguyên nhân bên trong.

https://thuviensach.vn

Đến sau này, hôm diễn ra lễ hội đèn lồng, trong lòng nàng ta buồn bực khó chịu, liền dẫn theo một tiểu thái giám, đi dạo trong Ngực Hoa Viên, sau đó thái giám kia đi lấy đèn lồng, một mình nàng ta lưu lại ngồi trên ghế đá, không ngờ lại nhìn thấy Thái phó lôi kéo tiểu Hoàng đế kia vào Ngự Hoa Viên.

Khi đó, bọn họ ở chỗ sáng, mình trốn ở chỗ tối, nhờ vào ngọn đèn nhìn thấy rõ Thái phó lôi kéo tay của tiểu Hoàng đế, thái độ thân mật khác thường.

Nàng ta âm thầm buồn bực, nhìn thấy Thái phó lôi kéo tiểu Hoàng đế vào Noãn các đang tu sửa.

Một khắc kia, đầu óc nàng ta giống như bị nứt ra, cảm thấy giống như bị dội nước vào đầu, Thái phó và Hoàng đế kia lại... Nói thế nào, mình và muội muội vì cái gì mà phải chịu 50 đại bản xong liền cho qua, Thái phó kia đúng là có người mới quên người cũ, nhưng người mê hoặc hắn lại là một tiểu tử!

Vệ Lãnh Hầu hoang dâm cũng không kém gì tiên hoàng, lại có thể chơi đùa cả trên long sàng, không biết đã chung chạ với tiểu hồ ly tinh không biết tổ tông liêm sỉ kia bao lâu rồi. Sau đó lại thấy, không biết vì sao Thái phó nổi giận đùng đùng đá văng cửa rời đi, tiểu Hoàng đế quần áo xốc xếch được một cung nữ đỡ ra, cảnh đó đã chứng minh suy đoán trong lòng nàng ta.

Cũng may mắn nàng ta chạy trốn nhanh, không bị chủ tớ hai người kia nhìn thấy mặt.

Từ đó về sau, nàng ta luôn âm thầm quan sát nhất cử nhất động của Thái phó và Hoàng thượng, mặc dù trước mặt những người khác hai người này đều ra vẻ bộ dáng đạo mạo, nhưng chỉ cần là nữ nhân tỉ mỉ nhìn kĩ thì vẫn sẽ phát hiện có dấu vết để lại.

Mặc dù không biết tình hình của hai người đó trong tẩm cung, nhưng nào có ai lại tiếp kiến hiền thần trong nội thất của Hoàng thượng chứ? Mà tình cảnh hôm sinh thần của Hoàng thượng, quả thật khiến nàng ta ganh ghét

https://thuviensach.vn

đến đỏ mắt. Người khác đều nghĩ rằng Thái phó có ý đồ, nhưng Thượng Vân Sơ vẫn hiểu rõ, chắc chắn là trên giường hầu hạ rất tốt nên hết sức được cưng chiều. Nghĩ đến việc nam nhân xuất sắc đó, những ân sủng đó vốn nên thuộc về mình, nay lại tự dưng để tên tiểu tử vô sỉ dựa vào cửa sau kia chiếm hết, trong lòng phẫn hận đến mức muốn bốc cháy.

Vừa rồi mặc dù chỉ nhìn qua vài lần, nhưng dung mạo của Hoàng đế đẫy đà hơn không ít, thật giống như mẫu phi đoản mệnh kia của hắn, trời sanh chuyên đi dụ dỗ người khác, hấp thu tinh khí của nam nhân, liền trở nên lẳng lơ và dâm đãng…

Vân phi không biết khuôn mặt mình lúc này méo mó đến mức nào, cho đến khi thị nữ Xuân Hương bên cạnh nhỏ giọng gọi nương nương. Thượng Vân Sơ hung ác nghĩ: Nàng ta không giống mẫu thân hèn nhát ở trong phủ tranh thủ tình cảm, phụ bạc nàng ta, có lỗi với nàng ta, nàng ta sẽ đem đòi về từng chút từng chút một!

Đêm hoàng cung, khung cảnh càng tịch mịch vắng vẻ. Đêm hoàng cung, nơi đèn đuốc sáng trưng chỉ có duy nhất tẩm cung của Hoàng đế. Trước đây khi trời tối, những phi tử thị tẩm ngồi trong Hoan Hỉ xa, theo tiếng vó ngựa lộc cộc đi thẳng đến tẩm cung Hoàng đế, cảnh phồn thịnh xa hoa của ngài xưa đã biến mất, các vườn ngự uyển đều như vùng đất chết, cô quạnh tối tăm

Thị nữ Xuân Hương cảnh giác nhìn nhìn bốn phía, lén lút dẫn một nam nhân vào bên trong tẩm cung của Vân phi.

Nữ nhân ban ngày còn ủ rũ giống như bông hoa tàn, lúc này lại ăn mặc vô cùng xinh đẹp, bên ngoài cái yếm chỉ khoác một chiếc áo rất mỏng, ngồi ở bên giường.

“Tiểu nhân Ngô Khuê, khấu kiến Vân phi nương nương.” Vân phi nhìn hán tử tráng kiện đang quỳ gối phía dưới, khẽ cười nói: “Ngô lang cũng không phải lần đầu tiên bước vào tẩm cung của Bản cung, sao lại hành lễ như vậy, còn không mau mau lại đây.”

https://thuviensach.vn

Người nam nhân mặc quần áo thị vệ kia nghe thấy câu nói ấy, vẻ mặt mang theo ý cười dâm loạn, chỉ vội vã cởi quần bổ nhào về phía phi tử của tiên đế.

Xuân Hương đứng bên ngoài trướng, chỉ nghe thấy bên trong phát ra âm thanh dâm đãng, nương nương kia hình như còn thoải mái sung sướng hơn so với lúc hầu hạ tiên đế, liền đỏ mặt lui ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Chương 43

Sau khi cùng với thị vệ cường tráng kia ở quay cuồng sảng khoái ở trên giường xong, Thượng Vân Sơ sắc mặt ửng hồng hỏi: “Cái người tên An Xảo Nhi kia thật sự đã xuất cung?”

Ngô Khuê hơi tiếc hận nói: “Nghe nói hình như đã thành thân với một thái y mang tội, nàng ta thật là ngốc, ở lại trong hoàng cung thì không muốn, lại đi cầu xin hoàng thượng cho xuất cung chịu khổ.”

Thượng Vân Sơ cười lạnh lùng: “Theo Bản cung thấy, là Ngô lang nhớ thương đã lâu, lại chưa được nếm thử mùi vị tươi mới, nên trong lòng cảm thấy căm giận?”

Ngô Khuê vội vàng điều chỉnh lại sắc mặt, cắn một cái trên mặt Thượng Vân Sơ: “Cô nương thôn dã như vậy sao có thể sánh với tiểu thư khuê các như nương nương? Kể từ khi tiểu nhân được nằm trên giường phượng của nương nương, ngay cả lúc làm với nương tử mới cưới cũng cảm thấy chưa thỏa mãn, tiểu nhân chỉ có thể thần phục dưới váy của nương nương không thể nào rời xa nổi.”

Lời hắn nói là thật, đây chính là phi tử của tiên hoàng còn là tình nhân cũ của Thái phó, có thể nằm trên chiếc giường thượng hạng này, Ngô Khuê hắn thật sự có phúc.

Nghe lời nịnh hót vụng về của nam nhân thô tục kia, trong lòng Thượng Vân Sơ vô cùng chán ghét, nhưng trên mặt vẫn mỉm cười: “Tấm lòng của Ngô lang, Bản cung rất cảm động, không biết lần này ca ca có nhờ ngươi nhắn lời gì với ta không?”

“Thượng đại nhân bảo tiểu nhân nói với nương nương là cứ để tiểu Hoàng đế kia sống như bình thường là được, đừng tự ý hành động...” Thượng Vân Sơ gật gật đầu, lệnh cho thị nữ Xuân Hương bưng một chén canh nóng vào, dặn Ngô Khuê uống. Sau đó lén lút dẫn Ngô Khuê ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Ngô Khuê kia chỉ nghĩ là nương nương sợ thân thể của mình yếu ớt, không thể giúp nàng ta giải cơn khát đã lâu, nên đã nhiều lần đưa canh để mình bồi bổ, trước kia cũng uống cũng không thấy có gì bất thường, liền yên tâm uống vào rồi rời đi.

Nam nhân bên ngoài cung kia hình như cũng đang cẩn thận tính toán việc gì đó, xem ra cuộc sống của ca ca cũng không tốt lắm, thật hối hận lúc trước không nên giúp đỡ Vệ Lãnh Hầu, không biết là lại tìm được ai trợ giúp, đang mưu tính cái gì. Mặc dù nàng chẳng qua cũng chỉ là quân cờ của nam nhân này. Nhưng trong lòng Thượng Vân Sơ cũng tự có tính toán riêng.

Thâm cung này quá lạnh lẽo, ngây ngốc lâu như vậy, cuộc sống vô vọng giống như từ bên trong phần mộ đi ra ngoài. Nếu trước sau gì cũng đồ bỏ đi, không bằng tự mình tính đường sống, khiến cho nhưng người phụ bạc nàng, không thể đạt được nguyện vọng không được vui sướng!

Xuân ý tản đi, cung Sở Vận lại khôi phục lại vẻ tĩnh mịch lạnh lẽo đêm khuya, ánh nến chỉ lóe lên một cái, rồi bị dập tắt...

Mạch nước ngầm trong cung bắt đầu xuất hiện, trong triều đình cũng bất ổn.

Sau ngày sinh thần mười sáu tuổi của hoàng thượng, Ngô Cảnh Lâm và vài vị lão thần liền dâng tấu cho Thái phó, nói về việc giao lại chính vụ cho Hoàng thượng. Một quyển tấu chương được viết rất khẳng khái, rất có khí thế là sẽ liều cái mạng già của ông để đấu tranh.

Khi Thái phó mang bản tấu chương này ném cho Niếp Thanh Lân, nàng đang ngồi ở lan can trong Ngự Hoa Viên ngắm cá, nhìn nhìn liền cẩn thận nói: “Hay là nói hôm nay trẫm bị bệnh có được không?”

Vệ Lãnh Hầu híp mắt phượng nói: “Cái chính là chỉ sợ vừa nói Hoàng thượng bị bệnh, bên phía Ngô Các lão sẽ tung tin đồn thần muốn độc chết Hoàng thượng.”

Niếp Thanh Lân thò tay vào trong áo cá vẩy vẩy một chút, sau đó chậm rãi nói: “Ý của Thái phó thế nào, trẫm nghe theo là được.”

https://thuviensach.vn

Thái phó cũng ngồi xuống băng đá, cánh tay đặt rên lan can cẩm thạch, cố ý thấp giọng hỏi: “Thật sự là Hoàng thượng sẽ nghe theo ý của thần?”

Long Châu tử không có trả lời, chỉ lẳng lặng nhìn Thái phó.

Vệ Lãnh Hầu vốn muốn trêu đùa Trứng gà nhỏ này một chút, nhưng những lời nói không đứng đắn vừa đến khóe miệng liền dừng lại.

Nói thật ra, thủ đoạn này của bè lũ Ngô các lão, hắn cũng không hề đặt ở trong mắt. Ngược lại trong đầu lại xuất hiện một ý niệm, mượn lý do này, tìm một cái cớ quang minh chính đại, vừa phế được tân đế, lại có lập một ấu chúa khác. Về phần bé con mà mình yêu nhất, có thể quang minh chính đại đưa vào trong phủ của mình, thỏa mãn nguyện vọng sớm chiều ở chung...

Nghĩ vậy, hắn nói: “Hoàng thượng ngồi trên long ỷ này vốn cũng không thoải mái, hay là không ngồi nữa, đi đến phủ của thần được không?”

Niếp Thanh Lân nghe xong trong lòng trầm xuống, im lặng một lúc lâu, chỉ cúi đầu nhìn cá lội trong ao, mấy cái đuôi cá chép màu sắc thật rựa rỡ, thỉnh thoảng đụng phải lá sen tạo thành bọt nước, nhàn nhã du ngoạn trong trời đất bao la...

“Thái phó muốn nghe lời nói thật của trẫm sao?”

Vệ Lãnh Hầu nhíu mày: “Đương nhiên, chẳng lẽ Hoàng thượng muốn nói vài lời dễ nghe để lừa gạt vi thần sao?”

“Thái phó anh minh, những lời mà đứa trẻ như trẫm nói sao có thể lừa gạt được Thái phó, chỉ là tăng thêm trò cười mà thôi. Chỉ là... Nay trẫm vì sự bất đắc dĩ của mẫu phi, tình cảnh cũng rất lúng túng, mặc dù không có biện pháp nào, nhưng ngồi mãi ở trên long ỷ cũng không phải là kế hoạch lâu dài... Nếu nghe theo lời Thái phó nói, cuộc sống sau này của trẫm sẽ ít phải lo sợ hơn bây giờ, nhưng không biết Thái phó định sắp xếp cho người thiếp thất không thể lộ mặt ra ngoài ánh sáng này như thế nào?”

Nói xong lời cuối cùng, Niếp Thanh Lân hơi ngẩng đầu, cũng không nhìn Vệ Lãnh Hầu, mà là đưa ánh mắt nhìn về phía bầu trời phương xa bên ngoài cung.

https://thuviensach.vn

Khuôn mặt Vệ Lãnh Hầu chợt trở nên căng thẳng.

Sao hắn có thể không rõ ý trong lời nói của Long Châu Tử? Hiện tại văn võ trong triều tất nhiên không biết Hoàng thượng là một nữ tử, nhưng người người ai cũng từng nhìn thấy khuôn mặt của Hoàng thượng.

Điều này có nghĩa là, cho dù một ngày nào đó Vệ Lãnh Hầu hắn lấy được ngôi báu, chỗ ngồi trong Phượng cung tuyệt đối không thể là Trứng gà yêu mến của hắn, thậm chí nàng sống trong thâm cung ngay cả khuôn mặt cũng không thể để lộ...

Nam nhân đều tư duy theo thói quen, hắn vốn nghĩ làm thế nào để có thể đem bảo bối trong lòng mình về dưới cánh chim của mình, lại chưa từng nghĩ đến những chuyện tương lai. Nhất thời Vệ Lãnh Hầu không biết phải trả lời Long Châu tử như thế nào, đột nhiên cảm thấy buồn bực, đứng dậy lạnh mặt phẩy tay áo bỏ đi.

Niếp Thanh Lân khẽ thở dài một hơi, nhìn đám cá trong ao no đến mức bơi không nổi nữa, miễn cưỡng quẫy đuôi ở dưới đáy ao, đột nhiên cảm thấy hâm mộ những con cá ngốc nghếch này, mỗi ngày thoải mái vui chơi thật sự là cảnh giới tối cao mà con người muốn đạt được, Thái phó còn trách mắng nàng kém phát triển, hao tổn bao nhiêu nguyên thần như vậy, làm sao có thể phát triển được đây?

Hiện tại trong tay nàng thật sự không có một con bài tốt nào để dựa vào, miễn cưỡng duy nhất có thể tính được, đó là khơi gợi chút ít lòng thương hại của Thái phó đại nhân mưa nắng bất thường kia. Bên cạnh nàng, từ nhỏ đã không thiếu những nam nhân quyền cao chức trọng.

Uống rượu mạnh, ấp ủ quyền mưu, mỹ nữ chỉ là dệt hoa trên gấm, giống như đặt một vài quả mơ ở trong đĩa muối, dùng để khai vị nhắm rượu thì rất thích hợp, nhưng không thể chắc bụng.

Mà mình đối với Vệ Lãnh Hầu, cùng lắm cũng chỉ là một quả mơ, sau khi đã thưởng thức qua thì nhổ hột xuống dưới đất, kết quả nhẹ nhàng nhất chính là bị giẫm cho tan xương nát thịt. Cho nên nhân lúc vẫn còn có chút

https://thuviensach.vn

sủng ái bởi mới mẻ, giống như con kiến tranh thủ kiếm chút phúc lợi nho nhỏ.

Thái phó đại nhân, ban cho trẫm một chỗ tòa nhà đi! Phía sau nhà tốt nhất là có vạn mẫu ruộng tốt, trẫm sẽ cố gắng học khai khẩn cày cấy, mùa xuân gieo trồng cất giữ cho mùa đông, làm một người dân tốt hàng năm đều sẽ nộp thuế!

Sau thấy Thái phó cho Nguyễn công công truyền đạt lại ý tứ của mình, ý nói kỳ hạn chịu tang của Hoàng thượng chưa hết, bi thương đau khổ chưa qua, không có tâm trạng để chủ trì việc triều chính. Niếp Thanh Lân lập tức ngầm hiểu, liền viết một bài "Nhớ cha", nhân lúc có mặt tất cả các cựu thần, đến hôm tế tổ, vừa khóc vừa đọc diễn cảm, sau đó giao phó cho Thái phó tiếp tục thay mình chủ trì quốc sự ba năm.

Ngô các lão đi theo phía sau cũng vừa khóc vừa cầu xin Hoàng thượng: "Thần biết Hoàng thượng hiếu thảo, nhưng nước không thể không có vua!"

Trong lòng Niếp Thanh Lân thầm nói: Các lão thật là hồ đồ, nếu trẫm không tẫn hiếu với phụ hoàng, thì sẽ phải đi vào trong phủ của Thái phó tẫn hiếu với hắn, cũng chỉ có thể xin lỗi Ngô đại nhân.

Kết quả khuôn mặt Thái phó trầm xuống, tức giận đuổi Ngô Cảnh Lâm đang nói bừa ra khỏi tổ miếu, sau đó bắt ở nhà tự đóng cửa sám hối, tính toán khoảng một năm sẽ không phải nhìn thấy Các lão.

Việc đó ngay cả Hoàng đế cũng không thể giúp được gì.

Nói đến trồng trọt, cày ruộng tưới nước là điều không thể thiếu. Nhưng các thôn xóm xung quanh kinh thành mấy năm nay đều bị thiếu nước. Tuy vậy nhưng hôm nay việc thiếu nước đã không còn rắc rối nữa, vì công bộ đã phái đến đây một vị Thị Lang tốt!

Mấy năm gần đây công bộ bị Thái phó mắng rất thậm tệ, khiến những người đồng liêu vừa bước vào cửa nha môn thì cả sắc mặt lẫn tinh thần đều chán nản, như cha mẹ chết vậy. Mỗi sáng sớm những tên quan viên phụ trách các vấn đề kênh đào đều giống như những đứa trẻ không chịu đi học, chỉ muốn ở trong lòng thê thiếp khóc một trận, rồi vẫn phải vào triều gặp

https://thuviensach.vn

Thái phó. Sau khoa thi vừa rồi, có một Tả Thị Lang mơi tới, trong lòng nhóm lão nhất thời buông lỏng, khoái trá đem hết mọi chuyện vặt vãnh liên quan đến kênh đào nước tưới ở ngoài kinh thành giao cho Cát Thanh Viễn.

Tiểu Cát đại nhân này rất có phong thái quan phụ mẫu, cúi đầu nhẫn nhịn nhận lấy đống khoai lang phỏng tay này. Khí thế hừng hực đi đến khu vực sông đào xung quanh kinh thành để nhậm chức.

Một tháng sau, chính là đại điển "Giao tế".

Ở bên ngoài kinh thành hoàng thất Đại Ngụy có hành cung Hương Diệu Sơn, là nơi nghỉ của Hoàng đế khi đến mùa hè, cũng là nơi cử hành lễ cúng tế Thần Nông – lễ "Giao tế", bên ngoài hành cung có một khu đất ruộng của hoàng gia, bên trong trồng các loại ngũ cốc đặc biệt, đến mùa xuân, Hoàng đế dẫn theo phi tử và các hoàng tử tới đây,vung cuốc cày cấy, trồng trọt ba ngày, xem như là Hoàng gia tuân thủ theo nghi lễ cổ xưa "Thủ tài vu địa, thủ pháp vô thiên*".

(*) Kiếm tiền từ đất, nhờ phước trời ban: Ý nghĩa của câu này là hy vọng trời cao có thể bao phước lành cho dân chúng

Thủ tài vu địa: Đất đai chứa vạn vật, là sự sống của nhân loại, là điểm khởi đầu cho sinh sả n.

Thủ pháp vu thiên: "Phép" ở cổ đại đa số hiến tế, khẩn cầu trời xanh giáng xuống phúc lành cho dân.

Bởi vì chuyện bị tập kích ở quan đạo lúc trước, Vệ hầu không thích để Thánh Thượng rời cung.

Nhưng mấy năm gần nhất liên tục bị hạn hán, nơi gặp nạn nghiêm trọng nhất là Quan Trung, gần đây còn có một đám dân chạy nạn lên núi làm thổ phỉ, dựng cờ náo loạn muốn tạo phản. Nếu như Thánh thượng vắng mặt tại đại điển "Giao tế", lại càng dễ dàng để kêu than ầm ĩ.

Khâu Minh Nghiêm phụ trách diệt trừ phản loạn ở khu vực này khuyên can Thái phó nói: "Xin Thái phó ổn định lòng dân, Giao tế không thể bị bỏ dở..."

https://thuviensach.vn

Dĩ nhiên Vệ Lãnh Hầu hiểu rõ tầm quan trọng của việc này, gọi Lỗ Dự Đạt tới, dặn dò hắn điều động Hắc Kỳ quân, vấn đề an toàn dọc đường cũng giao cho thuộc hạ tài giỏi.

Lỗ Dự Đạt nghe xong có chút sững sờ, không ngờ Thái phó lại dùng đến Quân Hắc Kỳ dũng mãnh nhất Đại Ngụy để bảo vệ cho đứa trẻ kia.

Nhưng mà vừa quay đầu nghĩ lại, ngay cả lão xú bà Đan Thiết Hoa kia cũng bị bí mật điều vào trong cung, Thái phó sắp xếp như vậy nhất định là có dụng ý, lập tức trầm giọng nhận lệnh, cẩn thận tỉ mỉ đi chuẩn bị sắp xếp mọi thứ.

Đường đi đến hành cung Hương Diệu Sơn rất thuận lợi, chỉ cần đi về phía đông sông đào, đường thủy thông suốt, chỉ hai ngày là đã đến nơi.

Đây là lần đầu tiên Niếp Thanh Lân dùng thân phận Hoàng đế đi đến hành cung Hương Diệu Sơn, lúc này mới biết khí thế của thuyền rồng Hoàng đế như thế nào. Cả một con thuyền lớn là thân của con rồng, đầu rồng dẫn đầu, trên thuyền lầu các nguy nga, có ba tầng, thân thuyền được chạm trổ tinh tế, mỗi miếng vảy đều được sơn màu vàng, buổi trưa khi có ánh nắng mặt trời thì lấp lánh, cảnh tượng tuyệt đẹp.

Khi Long Châu bước lên trên con thuyền lớn xa hoa đặc biệt này, trong lòng thở dài nghĩ: Cũng khó trách những nam tử từ thời xa xưa, vì cái ghế cao cao tại thượng này mà người trước ngã xuống người sau đã tiến lên, đúng là quyền lực mang đến sự thèm khát khiến cho lòng người nảy sinh sự tham lam!

Cách thuyền rồng rất xa, cũng có hai chiếc thuyền lớn, đó là thuyền của gia quyến quan viên trong triều đi cùng, còn có các phi tần. Giao tế cày bừa vụ xuân là đại sự, cần có triều thần và gia quyến của họ đi cùng, mới phù hợp với cảnh nam cày nữ dệt như nghi thức cổ xưa.

Thuyền lớn chạy rất ổn định, dọc đường đi hai bên bờ sông đều là cảnh đẹp ngày xuân, lúc trước thuyền bè trên sông đã từng bị mắc cạn, Niếp Thanh Lân tưởng rằng sẽ cho thuyền vào bờ rồi đi bộ, ai ngờ lúc này nước lại rất sau thuyền rồng một đường thông suốt đi qua.

https://thuviensach.vn

Ngay cả Thái phó cũng kinh ngạc, dẫn tiểu Hoàng đế đi dọc theo lầu các phía trên thuyền rồng để xem xét.

Chỉ thấy đê điều hai bờ sông đều được gia cố, trồng các loại cây không phân biệt lớn nhỏ, còn có một vài lao dịch đang khom lưng trồng cây, loại cây kia nhìn rất kỳ lạ, lá thì ngắn mà thân cây thì dài, vừa nhìn thì biết đây là loại cây giữ đất rất tốt.

Thái phó rất hài lòng, xoay người nói với Nguyễn công công: "Cái người tên Cát Thanh Viễn kia có đi cùng không?"

Nguyễn công công đi xuống hỏi, sau đó lập tức quay lại bẩm báo nói: "Cát đại nhân tư lịch không đủ, không thể bồi bên cạnh thánh giá, nhưng ngài ấy đang ở một địa phương cách đây không xa chỉ huy việc khơi thông đường sông, nếu Thái phó muốn gặp, nô tài liền sai người gọi ngài ấy đến."

Thái phó gật gật đầu, chờ đợi trong chốc lát, có một con thuyền nhỏ tới gần thuyền rồng, một nam tử mặc áo xanh đi chân đất đi lên thuyền rồng.

Hắn cũng là đi quá vội vàng, đang ở trên đường sông bận tối mặt, nghe thấy Thái phó gọi đến thì kinh sợ, liền vội vàng đi đến, vốn là muốn lau qua người một chút, cầu công công tìm một bộ triều bào để mặc tạm, ai ngờ vừa lên thì phát hiện Thái phó đang đứng ở mũi thuyền, trong lòng nhất thời cả kinh,vội vàng quỳ xuống nói: "Thần quần áo không chỉnh tề liền tới diện kiến giá, xin Thái phó trách phạt."

Tâm tình Vệ Thái phó không tệ, nói: "Cát đại nhân làm gương cho binh sĩ, làm gương cho công bộ, là bổn hầu gọi tới đột ngột, sao có thể trách cứ ngài, đứng lên rồi nói." Nói xong liền xoay người rời đi.

Lúc này, có một tiểu thái giám bưng chậu rửa mặt và khăn mặt tới. Sau khi Cát Thanh Viễn vội vàng lau người sạch sẽ và thay y phục khác, liền gấp gáp đi vào đại sảnh lầu các để gặp Thái phó.

Đại sảnh này được chia thành gian trong và gian ngoài, Thái phó đại nhân ngồi ở gian ngoài, từ bên trong bức bình phong phía trong truyền ra tiếng cười không ngừng, thỉnh thoảng có có tiếng mèo kêu. Có một vài cung nhân nối đuôi nhau đi vào, trên tay đang bưng một một ít cốc đĩa ngọc.

https://thuviensach.vn

Thái phó nửa tựa vào nhuyễn tháp, nói với người thanh niên phía dưới: “Đáng lẽ ra Hoàng thượng muốn đích thân khen ngợi ái khanh, nhưng lại đang dùng bữa, cho nên bản Hầu thay người truyền đạt lại.”

Cát Thanh Viễn vội vàng quỳ xuống tạ ơn.

Thái phó lại hỏi: “Công bộ đau đầu một năm cũng không giải quyết được chuyện này, sao ái khanh lại làm được?”

Thấy Thái phó hỏi, Cát Thanh Viễn lập tức đáp: “Chẳng qua là thần đi tìm Vũ tiền bối được ông ấy chỉ cho phương pháp thôi, Vũ tiền bối trị thủy chỉ một chữ “đạo”, vì thế thần nghĩ đến, gần đây thứ nhất là đê kênh đào sụp đỏ, thứ hai là lượng nước không đủ. Nếu chỉ dựa vào nước mưa, khó tránh khỏi ở thế bị động, cho nên thần tra xét bản đồ vận tải bốn phía, đả thông được nguồn suối cách đây hai trăm dặm, xây dựng đập nước, nên đã tự do điều chỉnh được mực nước, hơn nữa còn cung cấp dủ nước tưới cho vạn mẫu ruộng đang thiếu nước. Trên đê, thần đã phái ngươi trồng cây đoạn nước, và cỏ khổ mang.”

Vệ Lãnh Hầu nghe xong gật gật đầu: “Hai loại thực vật kia nghe tên rất lạ, có công dụng gì vậy?”

“Hồi bẩm Thái phó, nhánh cây đoạn nước này giữ hơi nước, không dễ hong khô, không thể dùng làm củi, mà rễ của cỏ khổ mang đâm rất sau, vô cùng vững chắc, hơn nữa lá cực kỳ đắng, súc vật không thể ăn được, hai loại cây cỏ này mỗi cây đều có công dụng kỳ diệu, sau này không cần lo lắng trồng lại.”

Vệ Lãnh Hầu đánh giá thanh niên trước mắt, tuổi tác không lớn, nhưng nhìn cách làm việc thì rất dày dạn kinh nghiệm!

“Dựa vào năng lực của ái khanh, làm việc ở công bộ hình như có tài mà không thể phát huy được, ở hộ bộ có một vị trí đang thiếu người... Không biết ý ái khanh thế nào?”

Niếp Thanh Lân đang ở trong gian trong dùng bữa đôi đũa ngà voi trên tay hơi dừng lại, nghe được thanh niên tuấn lãng đang ở gian ngoài kia trầm giọng nói: “Chuyện kênh đào còn chưa được xử lý xong, hơn nữa việc nguy

https://thuviensach.vn

cấp lúc này của triều đình chính là hai chữ "thủy lợi", thần ở phương diện này cũng có chút hiểu biết, nguyện dốc hết sức lực non yếu, giúp Thái phó giải quyết gian nan khổ cực..."

Niếp Thanh Lân giơ chiếc đũa lên, gắp một miếng thịt bò, nghĩ rằng: Đúng là trẻ nhỏ dễ dạy! Cát Thanh Viễn này đúng là một người khôn ngoan thấu đáo.

Thái phó đại nhân chủ động thăng chức quan cũng không phải là việc gì tốt, chức quan trong hộ bộ béo bở như vậy, chương quản ngân khố quốc gia, sao có thể tùy tiện để cho một tiểu tử không có tư lịch qua? Hơn phân nửa chỉ là dùng mồi để thăm dò, nếu thực sự mừng rỡ nhảy chồm lên, thì con đường làm quan của tiểu Cát cũng chỉ có thể dừng lại ở hộ bộ trong gia môn, một người tầm thường và vô vị.

Cát Thanh Viễn này, đúng là nhân tài! Con đường thăng quan tiến chức của hắn sẽ rất dài...

Khi Cát Thanh Viễn từ trong lầu các đi ra, vẫn có thể nghe thấy giọng nói của Thái phó và người đang dùng cơm trong nội thất nói chuyện với nhau.

"Thái phó chớ có gắp cái đó, trẫm không ăn thịt hươu, ái khanh ăn giúp trẫm đi..." Giọng nói kia khàn khàn mang theo một chút mềm mại, người nghe được lỗ tai đều rất sảng khoái.

Lúc này, một hoàng tử đơn giản làm cho lòng người nảy sinh sự thương yêu, không ngờ rằng sau khi trưởng thành lại trở thành một Hoàng đế vĩ đại khiến người ta kính nể.

Ngày ấy mặc dù hắn từ xa liếc mắt nhìn một cái, nhưng cũng nhìn thấy khuôn mặt thanh tú của Hoàng đế. Người ta đều nói tân đế nhu nhược vô năng, là con rối trong tay Thái phó. Hắn thật ra cũng không rõ vị hoàng tử lúc này rốt cuộc là người thế nào..

Cái hộp lễ kia chính là để dò xét, muốn biết tân đế có phải cam tâm nhận giặc làm cha hay không, không suy nghĩ đến chính sự, thật ra vốn cũng

https://thuviensach.vn

không hi vọng gì, coi như có lòng muốn duy trì Đại Ngụy chính thống, nhưng có lẽ đứa trẻ kia cũng vô lực.

Hai chữ "Lặng lẽ đợi", thứ nhất biểu lộ sự trung thành của mình, thứ hai hi vọng tân đế an tâm một chút chớ nóng vội, cố gắng nhẫn nại.

Cũng không nghĩ rằng, lần thăm dò đó có thể dò ra một việc vô cùng vui mừng. Tiểu Hoàng đế ban thưởng lại hai chữ "lặng lẽ đợi" cho mình.

Ngày ấy khi hắn nhìn thấy "Kênh đào" thì vô cùng sửng sốt, đầu đầy mồ hôi lạnh. Nếu không phải Hoàng đế ra tay giúp đỡ, chỉ sợ mình đã sớm bị đày đến thâm sơn cùng cốc, chưa kịp hoàn thành hùng tâm tráng chí, đã phải sống cuộc sống tầm thường vô vị.

Lúc nãy khi Thái phó nói muốn đề bạt hắn, trong lòng hắn rất vui mừng, vừa định đáp ứng lại đột nhiên nhớ tới vì sao Hoàng đế lại nhắc nhở mình thu liễm sự sắc xảo lại, lời đã vọt tới khóe miệng liền vội vàng sửa lại.

Khi từ thuyền rồng đi xuống, Cát Thanh Viễn đứng ở trên chiếc thuyền nhỏ cung tiễn thuyền lớn của Thánh thương rời đi. Hắn biết "sự ẩn giấu" của mình so với Thánh thượng còn quá kém.

Người thường ngày lạnh lùng như Vệ Lãnh Hầu, không thân cận với văn võ bá quan trong triều, vậy mà lại dùng bữa cùng với Thánh thượng, không hề quan tâm chút nào tới tin đồn chèn ép làm nhục tân đế bên ngoài.

Cũng không biết tân đế này đã dùng thủ đoạn gì lại có thể thân cận với Thái phó âm u lạnh lẽo như vậy, giống như hiền thần và minh quân ở chung với nhau...

Khi chiếc thuyền rồng cập bến ở Hương Diệu Sơn, Niếp Thanh Lân giống như cũ không thể không phát ra tiếng cảm khái.

Năm ấy tám tuổi, dựa vào phụ hoàng muốn vụng trộm đến hành cung một lần. Lần đó, nàng và mẫu phi phải ngồi trên một con thuyền nhỏ lắc lư, rất khó chịu, say sóng nôn đến rối tinh rối mù. Cho nên không có tâm tình thưởng thức phong cảnh.

https://thuviensach.vn

Lần này lại vui sướng, thuyền lớn vững vàng, như đi trên mặt đất, cả đường ha ha vui đùa một chút, ngắm nhìn phong cảnh hai bên bờ sông, thật là một "giao tế" đáng nhớ cả đời.

Nhưng Thái phó lắm chuyện, chỉ vừa mở cửa sổ thưởng thức phong cảnh được một lúc, đã lôi kéo mình cách xa cửa sổ, nói là mình không di chuyển nhìn phong cảnh lâu sẽ bị say sóng, sau đó lại lôi kéo mình lên nhuyễn tháp, bắt nàng thưởng thức phong cảnh dưới y phục của Thái phó.

Khi đến hành cung, mặt trời đã ngả về phía tây.

Việc đầu tiên đám người ở đây làm chính là sắp xếp tốt phòng ngủ của Hoàng thượng và Thái phó.

Hành cung không có tường thành, vườn tuy lớn, nhưng cách sắp xếp cung điện hơi rắc rối một chút. Tẩm cung của Thái phó đại nhân ngay sát của Hoàng đế, chỉ cần đi qua một cánh cửa nhỏ là được.

Nhưng điều làm cho Niếp Thanh Lân cảm thấy kỳ quái đó là lần này Thái phó đại nhân không dẫn theo bất kỳ một thiếp thất nào.

Khi nàng tò mò hỏi, Thái phó đại nhân thản nhiên nói: "Hoàng thượng hy vọng thần dẫn theo nhiều thiếp thất sao?"

Trong lòng Niếp Thanh Lân biết câu trả lời của mình sẽ làm Thái phó không vui, liền không nói gì nữa, nghiêm chỉnh đi theo Đan ma ma đến ôn tuyền tắm rửa. Bên cạnh hành cung Hương Diệu Sơn có ôn tuyền, cho nên việc tắm rửa đều ở trong hành cung, tất cả đường dẫn nước đều được làm bằng ngọc thạch, cho nên nước trong ao đều được điều chỉnh khá tốt.

Mấy ngày nay đều phải ngâm mình trong nước thuốc đến phát chán, lần này may mắn mới được tắm trong nước sạch, còn được rắc cánh hoa dầu vừng để thư giãn. Niếp Thanh Lân vừa nhìn thấy, liền không thể chờ vội vã muốn đi vào trong ao.

Nhưng Đan ma ma không cho, gọi một cung nữ trong trắng tới, sau đó ra lệnh cho nàng tắm rửa sạch sẽ năm lần, rồi ngồi vào trong ao, sau nửa nén hương, thấy nàng không có việc gì, mới để cho Hoàng đế tiến vào.

https://thuviensach.vn

Trong lòng Niếp Thanh Lân biết lần này đi ra ngoài được bảo vệ rất nghiêm ngặt, nhưng... lại nghiêm ngặt đến mức độ này, ngay cả tắm rửa cũng phải có người thử nước, thật sự là làm cho nàng có chút nghẹn lời hỏi trời cao.

Sáng sớm hôm sau, lễ giao tế bắt đầu, theo tập tục Niếp Thanh Lân phải tắm rửa thay y phục nông dân rồi đi đến ruộng cày cấy.

Bãi tắm ôn tuyền trong hành cung rất lớn, là nơi mà tiên đế yêu thích, ao lớn bao ngoài ao nhỏ, liên kết thành một vùng, trước kia tiên đế rất thích dẫn theo một đám cung nữ yêu kiều vào trong ao, bơi lội với rất nhiều mỹ nữ trần trụi và làm việc hoang đường.

Hôm nay đã là đại lễ, nhưng tấm ván gỗ nặng nề phân chia bãi tắm được dựng lên, quần thần và nữ quyến của mình tách nhau ra, sau khi tắm rửa sạch sẽ, đã thay đổi y phục để làm lễ.

Mặc dù Hoàng thượng không cùng các vị thần tử tắm chung một chỗ, vách ngăn cao khoảng một trượng, nhưng cũng không cách xa nhau lắm, nếu có động tĩnh gì nhất định có thể nghe được.

Dựa theo yêu cầu của ma ma, mặc dù Niếp Thanh Lân đã đổi khăn tắm nhưng vẫn phải đợi tiểu cung nữ trẻ tuổi kia thử nước tắm sau đó mới có thể đi vào bên trong.

Nước rất nóng, thỉnh thoảng hơi nóng bốc lên tỏa ra mùi thơm nhàn nhạt.

Một thị vệ vốn đang đứng gác ở một góc bãi tắm của nữ quyến, đột nhiên sắc mặt ửng hồng, ánh mắt đờ đẫn, phía dưới quần chậm rãi nổi lên một khối lớn, xoay người đi đến sườn núi phía sau.

Chương 44

Vân phi đang chuẩn bị thay y phục vào trong ao, vị trí ở chỗ ả ta có thể nhìn thấy rõ tình cảnh chỗ phòng tắm của Hoàng đế dưới vách ngăn. Khi

https://thuviensach.vn

nhìn thấy một thị vệ hành động vô cùng nhanh nhẹn leo lên, cánh mũi cũng mở rộng ra vì phấn khích.

Ả biết mà, bí dược mà ca ca đưa cho mình công dụng rất tốt.

Mấy ngày nay lợi dụng việc Ngô Khuê đến thông gian với mình, ả đều cho thị vệ này uống canh có cho xuân khuê bí dược, mặc dù thuốc này ban đầu ca ca từ bên ngoài cung đưa tới cho ả là để cho Vệ Lãnh Hầu dùng, nghe nói sau khi dùng mê dược, trên người thoa thêm một loại huân hương đặc biệt, liền có thể thu hút được nam nhân chạy tới, nếu hạ nhiều thuốc, thì sẽ điên cuồng không ngừng, không làm cả đêm thì dược tính sẽ không được giải, thân thể nhu nhược của nữ tử đều không thể chịu đựng được đòi hỏi như vậy.

Đáng tiếc khi đó ả tự phụ mình tài hoa xinh đẹp, khi Vệ Lãnh Hầu đến cung của ả, ả đã do dự mãi, nhưng cuối cùng cũng không có bỏ thuốc vào trong trà, bỏ lỡ cơ hội, sau này khó có cơ hội được lại gần Thái phó.

Nhưng cũng không sao, nay ả lại để cho nam nhân khỏe mạnh Ngô Khuê dùng, còn vụng trộm đổ huân hương kia vào đường dẫn nước tới phòng tắm của Hoàng đế, tiểu Hoàng đế kia chỉ cần bước vào ao dính nước, liền giống như bánh bao thịt được bôi dầu vừng, thu hút nam tử khỏe mạnh ngu ngốc bị trúng dược kia đến gần, trong phòng tắm chỉ có một vài ma ma, cung nữ, cho nên sẽ không thể áp chế được người đang phát điên do bị trúng dược kia.

Đến lúc đó hắn đè Hoàng đế đang không phòng bị kia xuống đất vui vẻ một trận, đến lúc bọn thị vệ chạy đến, thì máu cũng đã chảy không ngừng, người đáng thương đang bị đùa giỡn kia chỉ có thể kêu rên...

Vân phi hiểm độc nheo lại mắt, ả biết rõ Thái phó thích sạch sẽ, cho dù tên trai lơ đáng chết kia có tài dụ dỗ quyến rũ thì sao? Trong trường hợp này các quần thần và nữ quyến của họ đều ở đây, mình trần thân trụi bị một thị vệ hạ lưu đùa bỡn, chỉ sợ những thanh âm sảng khoái kia đã truyền vào tai mọi người một cách rõ ràng, sau biến cố này, cái thứ hàng rách nát như vậy sao còn dám đi câu dẫn Thái phó đại nhân thanh cao?

https://thuviensach.vn

Nghĩ vậy, tâm tình Vân phi không nén được kích động, đứng bên cạnh ao nín thở ngưng thần, đợi nghe tiếng kếu thảm thiết của tiểu Hoàng đế kia.

Nhưng khi Ngô Khuê nhanh nhẹn bay qua sườn núi phía sau, chỉ nghe thấy tiếng nữ nhân "A" một tiếng, sau đó chính là tiếng nước bùm bùm, rồi không thấy động tĩnh gì nữa. Quần thần nghe thấy thanh âm kia thì đối mặt nhìn nhau, vốn đang đứng cách chỗ Hoàng đế không xa, thần sắc Thái phó lạnh lùng dẫn Lỗ Dự Đạt vội vã chạy qua đó, nhưng khi tới cửa, hắn ra lệnh cho Lỗ Dự Đạt canh giữ bên ngoài, còn mình thì đi vào trong.

Không lâu sau, có một vị ma ma đi ra ngoài cao giọng nói: "Vừa rồi có con ngũ độc xà chui vào trong bồn tắm của hoàng thượng, hiện tại đã bắt được, long thể không an khang, xin các vị đại nhân yên tâm đi tắm rửa thay y phục."

Lúc này, mọi người mới yên lòng, tiếp tục hớn hở đi tắm nước nóng thay y phục mới.

Chỉ có Vân phi kinh ngạc nghi ngờ, không biết tình huống bên trong phòng tắm như thế nào.

Thật ra độc kế của Vân phi rất cao diệu, nhưng ả ta lại quên mất bên cạnh Hoàng đế có một vị ma ma không giống với các nữ tử nhu nhược trong cung, mà là Mẫu Dạ Xoa đã từng khiến quân địch phải khiếp sợ trên chiến trường – Đan Thiết Hoa.

Theo như lời Lỗ Dự Đạt nói chính là: "Lão xú bà này chỉ cần vung cánh tay lên là có thể đánh ngã mười mấy thanh niên tráng kiện! Thật không biết lão công ma quỷ nhà bà ta ngày thường làm sao có thể ngủ với bà ta được?"

Khi Ngô Khuê hai mắt đỏ ửng, giống như một người bị bỏ đói nhảy từ đầu tường xuống, thì cung nữ vừa mới thử nước tắm đang bọc khăn tắm đứng dậy, lập tức bị nam tử điên dại kia đẩy ngã trên mặt đất, chân bị nam tử này mặc sức lôi kéo, đau đến mức cung nữ kia hét to một tiếng.

Đan ma ma đang hầu hạ Hoàng thượng thay y phục tắm nghe được động tĩnh, cảnh giác xoay người nhìn quanh bốn phía, xác định việc tập kích

https://thuviensach.vn

này chỉ có một người, liền dặn dò mấy cung nữ câm bảo vệ Hoàng thượng, còn mình một tay túm lấy nam tử đang kích động kia, ném trên mặt đất, Ngô Khuê kia lập tức hôn mê bất tỉnh.

Đan ma ma khẽ che miệng tiểu cung nữ đang khóc nức nở kia, vỗ vỗ lưng nàng ta sau đó dặn nàng ta đi vào nội thất, liền nhìn thấy Thái phó bước vào.

Thái phó nghe được tình huống vừa mới xảy ra trong phòng tắm, lông mày đột nhiên dựng lên, khi thấy Long Châu tử chưa vào phòng tắm, mà đang ở thiên điện, tâm mới hơi buông lỏng.

Bước vài bước về phía nam tử đang té xỉu, mới phát hiện ra nam nhân đang té xỉu kia không ngừng co giật, vừa nhìn liền biết là biết trúng dược nặng. Vì thế mới không đoạt mạng hắn ngay lập tức mà giữ lại thẩm tra để tìm ra chủ mưu sau lưng.

Lỗ Dự Đạt nhận lệnh tiến vào, trói nam tử này lại, sau đó gọi Vi thần y đến xem xem đây là loại mê dược này loại gì.

Khi Vệ Lãnh Hầu tiến vào trong điện, nhìn thấy mái tóc dài đen nhánh của tiểu Long Châu đang xõa sau lưng, mặc một chiếc áo bào trắng vẻ mặt mê mang ngồi trên nhuyễn tháp, đột nhiên cảm thấy sợ hãi: Nếu không phải Đan Thiết Hoa cẩn thận, tiến hành việc thử nước tắm, như vậy người ngồi khóc nức nở giống như cung nữ kia sẽ là bé con đang ngồi yên lặng này.

Nghĩ đến tình huống tiểu Long Châu bất lực ngã trên mặt đất, cho dù chỉ là nghĩ thôi, cũng đã làm cho trái tim cứng rắn của Vệ Lãnh Hầu muốn ngừng đập.

Nếu bắt được người chủ mưu đứng sau lưng, nhất định hắn sẽ róc xương lóc thịt!

Niếp Thanh Lân không biết tình hình bên ngoài, chỉ biết là nhất định đã xảy ra chuyện gì nguy hiểm, mấy cung nữ câm điếc bình thường hiền lành như khúc gỗ kia, sau khi nghe Đan ma ma ra lệnh, liền cởi bỏ thắt lưng, thắt lưng lập tức biến thành những chiếc roi quấn nghe vun vút, nhìn thủ pháp thành thạo kia chắc đều là những người luyện võ.

https://thuviensach.vn

Trong lòng nàng hơi kinh ngạc, thì ra bên cạnh nàng lại ẩn giấu nhiều người tài giỏi như vậy.

Chốc lát sau, nhìn thấy Thái phó đi vào, khuôn mặt tuấn tú u ám, cũng không nói gì, chỉ nhìn mình chằm chằm, hại nàng phải nhanh chóng nghĩ lại xem gần đây mình có làm chuyện gì khiến Thái phó không vui hay không.

Ngay sau đó mình lại bị Thái phó kéo vào trong ngực, sức lực vô cùng lớn giống như một con mãng xà cực to, quấn chặt đến mức hít thở không thông, làm hại nàng chỉ có thể nhỏ giọng nói: “Thái phó nới lỏng một chút, trẫm sắp nghẹt thở rồi.”

Đợi đến khi Thái phó ôm chán rồi, mới nới lỏng tay ra nói: “Tình huống xảy ra trong phòng tắm quá nguy hiểm, Thánh thượng vẫn nên đi tắm cùng với vi thần.”

Niếp Thanh Lân khẽ nhếch cái miệng nhỏ, trong lòng biết Thái phó sẽ không cho mình thương lượng, tuy rằng trước đây đã cùng hắn ngâm mình trong nước thuốc, thế nhưng lúc đó nàng bị ngất, hiện tại rất tỉnh táo sao có thể cùng nam tử tắm chung?

Thái phó lại cảm thấy quân thần cùng tắm chung không có gì không thỏa đáng. Đưa tay ôm lấy thân thể mềm mại thơm ngát kia, thoải mái đi đến phòng tắm của mình.

Phòng tắm của Thái phó chỉ thuần một màu than đá của núi lửa, trong lớp đá đen đó hơi nóng bốc ra ngùn ngụt. Niếp Thanh Lân gắt gao nắm chặt lấy vạt áo của mình, liều chết không chịu cởi bỏ y phục, Thái phó nghĩ nàng vẫn đang kinh sợ, nên cũng tùy ý nàng, mặc áo trong màu trắng rồi bước vào trong ao.

Chóp mũi Niếp Thanh Lân đối diện với mặt nước, không dám nhìn Thái phó dù chỉ một lần, lại nghe thấy tiếng nước chảy, chỉ chốc lát sau đã thấy thân hình cao lớn còn nóng hơn cả nước trong ao bước đến gần.

“Thánh Thượng không chịu ngẩng đầu, có phải là ghét bỏ thân thể vi thần không đủ to lớn nên không thể lọt vào trong mắt thánh hay không?”

https://thuviensach.vn

Nhìn bộ dáng gò má ửng hồng cổ trắng e lệ của Trứng gà, Vệ Lãnh Hầu nhịn không được cười trêu nói.

Nếu không phải biết rõ tiểu Long Châu này đối với việc nam nữ tỉnh tỉnh mê mê, Thái phó thật sự sẽ nghi ngờ nàng đang cố ý làm như vậy. Y phục đơn bạc màu trắng kia dính nước, liền trở nên thành trạng thái trong suốt dính vào trên da, hiện rõ những đồi núi chập chùng, thật sự còn quyến rũ gấp trăm lần so với thân thể trần trụi, dưới làn sương khói dày đặc lượn lờ kia, Thái phó như ngắm đóa hoa nhỏ kiều diễm qua một lớp sương mù dày.

Vệ Thái phó cảm thấy cổ họng khô khốc, thật sự là cho dù uống hết nước trong ao này cũng không thể làm giảm bớt con khát của hắn. Dùng mọi cách để trêu đùa nhưng tiểu Long Châu vẫn không chịu ngẩng đầu nói chuyện với mình.

Một lúc nữa sẽ diễn ra đại điển Giao tế, nhưng mình lại bị thiếu nữ xinh đẹp này trêu chọc đến mức phát hỏa, nhất thời kiềm chế không được, hơn nữa vừa rồi mới xảy ra điều bất thường, khiến hắn cảm thấy vô cùng tức giận, hận không thể ăn sống nuốt sạch Trứng gà ngây ngô này để chứng minh nàng là người đặc biệt của Định quốc hầu hắn.

Đang muốn cầm lấy hai bàn tay nhỏ bé mềm mại của nàng ra, nhưng không biết Long Châu bị làm sao tự nhiên tỏ ra khó chịu, dù làm thế nào cũng không chịu phối hợp: “Thái phó thương tiếc, một lúc nữa tay trẫm còn phải cầm cuốc xới đất, chưa giúp được Thái phó thoải mái, thì tay của trẫm đã tê liệt mệt mỏi rồi...” Mắt nhìn thấy Thái phó không vui, khuôn mặt tuấn tú âm u muốn nổi giận, Niếp Thanh Lân vội nhẹ nhàng giải thích, hi vọng Thái phó sẽ buông tha cho mình một lần.

Không nghĩ rằng, mắt phượng Thái phó nhíu lại, chậm rãi nói: “Thần không dám để đôi tay ngọc của Thánh thượng bị mỏi, vậy không biết có thể mượn đôi chân nhỏ của Thánh thượng dùng một lúc được không?”

“...”

Đứng bên ngoài phòng tắm Đan ma ma và mấy cung nữ câm điếc lắng lặng bưng y phục đứng chờ, mơ hồ có thể nghe được tiếng nước chảy xao

https://thuviensach.vn

động ầm ĩ trong nội thất, chốc lát sau có thể nghe được tiếng nữ tử thở gấp hòa lẫn với tiếng nước chảy...

Đan ma ma dẫn các cung nữ lui về phía sau, tiếp tục mặt không chút thay đổi đứng ở sau cửa.

Đại điển Giao tế chưa bao giờ được tổ chức rầm rộ như lần này. Trên mảnh ruộng rộng lớn của hoàng gia tập trung đầy đủ các vị đại thần trụ cột của Đại Ngụy. Một đám nô bộc chuyên chăm sóc ruộng đất hướng dẫn cho những người hoàng gia tay chân vụng về, nhổ cỏ cấy mạ.

Hoàng thượng và Thái phó đại nhân đứng trong một mảnh ruộng lúa mì, không sử dụng bất kỳ một nô bộc nào, Niếp Thanh Lân nhìn nam tử ngày thường ưu nhã kia, xắn tay áo lên, thành thục cày cấy, sau đó lấy những mạ lúa mì rồi dùng tay đo đạc khoảng cách, thì bắt đầu khom lưng cấy xuống, nhìn bộ dáng kia thật sự rất thuần thục lão luyện giống y như hắn đã làm việc này rất nhiều lần!

Niếp Thanh Lân mặc y phục nông dân đi bên cạnh Thái phó, học theo bộ dạng của hắn cấy mấy cây, nhưng chúng đều xiên xiên vẹo vẹo không ra hình dáng gì.

Thái phó thấy Hoàng thượng cấy mấy cây, ngón tay nhỏ bé trắng trẻo dính không ít bùn đen, liền đứng thẳng lên nói: “Ánh nắng mặt trời rất độc, Thánh thượng không nên đứng lâu dưới trời nắng, đã trồng được khá nhiều rồi, Thần nông cũng đã cảm nhận được thành ý của Thánh thượng, người ra bên kia nghỉ ngơi đi, phần còn lại để thần làm nốt.”

Thật ra Niếp Thanh Lân cũng đang cảm thấy không thoải mái, mỗi lần đi lại, thịt chỗ bắp đùi đều bị ma sát rất đau, ‘vũ khí sắc bén’ của Thái phó đi đến đâu thì quả nhiên không còn một cọng cỏ!

Nghe thấy lời của Thái phó, Đan ma ma liền đỡ nàng ngồi vào một cái bàn nhỏ bên cạnh ruộng, trên đầu được che bởi một chiếc lộng lớn, chặn lại ánh nắng gay gắt. Cung nữ bưng lên một chậu nước ấm rửa tay được cho thêm dầu hạnh thơm nức, ngâm bàn tay nhỏ bé dính dầy bùn vào trong chậu

https://thuviensach.vn

một lúc, một cung nữ khác mang đến một cái bàn chải nhỏ mềm mại nhẹ nhàng chải sạch bùn trong các kẽ tay.

Không thể không nói, những cung nữ này mấy ngày đầu động tác vẫn còn thô lỗ nhưng gần đây đã được dạy dỗ đặc biệt nên những chuyện thế này đã làm cẩn thận hơn rất nhiều.

Sau khi rửa sạch tay, Niếp Thanh Lân ngẩng đầu nhìn lại, thấy Thái phó đã cấy xong một hàng mạ, chuẩn bị cấy tiếp hàng thứ hai, y phục nhà nông dính chặt vào các bắt thịt rắn chắc, thân thể cao lớn đi qua đi lại trong ruộng, giống như đang tuần tra thiên quân vạn mã, hình như có chút khoa trương.

Vài nữ quyến đứng ở ruộng bên cạnh nhìn cũng có chút ngây người, trong tay đang cầm một ít hạt giống, liền vãi hết trên đầu nhóm đại thần đứng gần đó, rước lấy một trấn tiếng gầm gừ oán trách.

“Đan ma ma, hình như Thái phó đại nhân rất quen thuộc với chuyện đồng áng!” Giơ tay nhận lấy chén trà lài Đan ma ma đưa tới, Niếp Thanh Lân cười hỏi.

“Bẩm Hoàng thượng, khi ở biên cương, chiến sự căng thẳng, tiên đế đưa một đạo thánh chỉ cắt đứt lương thảo của binh lính biên cương, may mắn Thái phó phòng ngừa chu đáo, dẫn các tướng si đi khai khẩn đất hoang, sau khi luyện binh thì trồng lương thực, giúp chúng tôi không bị chết trên chiến trường cũng không bị chết đói trong doanh trại.”

Niếp Thanh Lân nghe đến đó da mặt cứng lại, bụng dạ Đan ma ma rất thẳng, trong lòng nghĩ gì thì miệng nói cái đấy, tuyệt đối không có ý châm chọc, nhưng những chuyện tốt mà phụ hoàng đã làm thật khiến cho những người hoàng gia như nàng phải xấu hổ!

Nhất thời lúng túng, đành phải cố gắng đổi đề tài: “Trẫm thấy mấy người cung nữ này thân thủ bất phàm, vì sao lại bị mất đầu lưỡi?” Thật ra những lời này trước đây nàng không hỏi, là do nàng nghĩ để che giấu thân phận nữ nhi của mình nên Thái phó mới hạ lệnh cắt lưỡi họ, vừa chán ghét hành động tàn bạo của Thái phó vừa không dám hỏi.

https://thuviensach.vn

Nhưng mới vừa rồi trong điện, thấy mấy cung nữ này thi triển thân thủ thì hình như không giống như vậy! Thái phó đại nhân đang lúc trẻ tuổi cường tráng, thiếu niên đắc chí, còn chưa chán đời, sao có khả năng lưu lại bên mình những cao thủ trong lòng đầy oán hận được?

“Đây đều là thuộc hạ của nô tỳ khi ở biên quan, thôn xóm của các nàng bị người Hung Nô tập kích, người nhà đều bị tàn sát hết, vì các nàng có chút nhan sắc nên được lưu lại, cắt đầu lưỡi làm công cụ phát tiết chơi đùa cho đám nộ bộc Hung Nô, sau đó Thái phó đuổi tới, giải cứu các nàng, nô tỳ thấy các nàng đáng thương nên dạy bọn họ võ công, giữ lại bên người, đều là cao thủ giết địch...”

Nói đến đây, sắc mặt Đan ma ma ả não không nói nữa, đột nhiên quỳ xuống nói: “Nô tỳ lắm chuyện, Thái phó không cho nô tỳ nói ra thân thế của những cung nữ này, sợ làm bẩn tai thánh.”

Long Châu nghe xong mỉm cười, trong lòng biết những cô gái này đã bị mất danh tiết, Thái phó đại nhân chắc là sợ mình nghe xong sẽ ghét bỏ các nàng không trong sạch, trong lòng sẽ tồn tại khoảng cách.

“Nói cũng không sao, trẫm luôn kính phục những nữ anh hào như các ngươi, mọi người được tôi luyện trong gió tanh mưa máu, nếu việc gặp gỡ nghe chuyện của các nàng làm bẩn tai thánh, thì việc trẫm ngày ngày gặp các đại thần trong cung, người nào cũng tam thê tứ thiếp, chỉ sợ long nhãn cũng đã bị vẩn đục từ lâu rồi, ngay cả Thái phó đại nhân của các ngươi cũng...”

Niếp Thanh Lân cảm thấy mình nói lỡ lời, ngay lập tức ngoan ngoãn không nói gì nữa.

Đan ma ma kinh ngạc ngẩng đầu nhìn tiểu Hoàng đế này, tuy rằng Thái phó ra lệnh cho nàng chăm sóc bảo vệ Long Châu tử này, nhưng Đan Thiết Hoa nàng không biết chữ, không thông phong nguyệt, cũng không nhìn thấy ưu điểm của tiểu nương tử hoàng gia mềm mại mảnh mai này!

Tuy nhiên nếu Thái phó đại nhân thích, Đan Thiết Hoa nàng sẽ cố gắng làm tròn trách nhiệm, hoàn thành mệnh lệnh Thái phó giao cho.

https://thuviensach.vn

Nhưng chung đụng đã lâu, cũng phát hiện Hoàng đế giả công chúa thật này thật ra cũng có điểm tốt, nói ví dụ như tính tình hiền hòa, không có nhiều tật xấu giống những thiên kim tiểu thư khác. Ngày thường tuy rằng nói không nhiều, nhưng thỉnh thoảng cũng nói ra một vài câu to gan lớn mật khiến người ta phải sững sờ, giống như lời nói vừa rồi vậy, không nghĩ tới, nàng có thể nói ra những câu hoang đường như vậy... Tuy vậy nhưng không biết tại sao lại cảm thấy lời nói đó rất có lý.

Đúng lúc này, Lỗ Dự Đạt vội vàng đi tới, cúi người nhỏ giọng bẩm báo bên tai Thái phó.

Thái phó chậm rãi thẳng đứng dậy lên, trên mặt lộ ra sát khí vô hạn.

“Lén trói nàng ta lại, đưa tới thiên điện đi!” Nói xong, Thái phó liền thả cái lê trong tay xuống, dẫn theo mấy thị vệ vội vã rời đi.

Vân phi thật không ngờ sự việc sẽ bị bại lộ nhanh như vậy, ả nghĩ rằng nếu Ngô Khuê kia vấy bẩn hoàng thượng chắc chắn sẽ bị thị vệ loạn đao chém chết, chết không đối chứng! Nhưng không ngờ rằng Ngô Khuê này không chết, sau khi bị tạt nước lạnh tỉnh lại, ăn một trận đòn thì sợ tới mức trong miệng có gì thì nói ra hết, nhưng hắn cũng không rõ tại sao tâm trí mình lại không thanh tỉnh cả gan muốn trèo lên giường rồng, không còn gì để nói, chỉ có thể kể tên những cung nữ, tần phi đã từng qua đêm với mình khai ra.

Lỗ Dự Đạt như sấm rền gió cuốn, nhanh chóng lục soát bọc hành lý của mấy cung nữ đó và của cả Vân Phi, trong hộp trang điểm của Vân Phi còn sót lại bột huân hương, Vi thần y chỉ cần ngửi qua liền nhận ra đây mùi hương này giống với mùi trong ao tắm.

Vân phi bị chặn miệng trói chặt nhét vào trong bao bố, sau đó bị ném trên đất ở thiên điện.

Đến khi ả được thả từ trong bao bố ra, chỉ thấy vẻ mặt Thái phó lạnh lùng trừng mắt nhìn mình. Việc đã đến nước này, Vân phi ngược lại rất thản nhiên, khẽ mỉm cười nói: “Lần này Vệ lang chịu gặp thần thiếp rồi sao, thói

https://thuviensach.vn

bạc bẽo của nam nhân đúng là làm thần thiếp mở mang tầm mắt, nay đã có người mới để sủng ái, chàng muốn xử người cũ như thế nào đây?"

Thái phó chán ghét nhìn khuôn mặt trở nên âm độc xấu xí của nữ nhân dưới điện, ngay cả một câu cũng không muốn nói với ả ta. Chỉ gọi Lỗ Dự Đạt tới hỏi: "Cái tên Ngô Khuê kia có khai ai là chủ mưu không?"

"Là Thượng Ngưng Hiên mua chuộc hắn để truyền tin tức vào trong cung cho Vân Phi, về phần thư phản hồi, hắn cũng không biết gì."

Vệ Thái phó gật gật đầu, lại hỏi: "Nàng ta còn giữ lại những thứ dược bẩn thỉu kia không?"

"Bẩm Thái phó, ở trong rương quần áo của Vân Phi tìm được một gói."

"Nếu nàng ta đã tỉ mỉ chuẩn bị, tất nhiên sẽ biết công dụng của thuốc này, đem gói dược còn lại cho vào trong nước của tên thị vệ kia, sau đó thoa huân hương cho Vân Phi nương nương, nếu ban đêm nàng ta đã thích câu dẫn thị vệ làm ô uế cung đình, vậy hay để cho nương nương lên đường sảng khoái một chút!"

Nói xong Thái phó cũng chẳng muốn nhìn thấy nữ nhân kia nữa, liền xoay người rời khỏi đại điện.

Vân phi vốn nghĩ rằng Thái phó sẽ niệm tình cũ, cùng lắm chỉ trách mắng ả một chút, không ngờ Vệ Lãnh Hầu lại máu lạnh như vậy, ánh mắt nhìn mình giống như nhìn một cái giẻ lau dơ bẩn, lại còn dùng biện pháp ác độc như vậy đế đối xử với mình!Công dụng của loại thuốc kia rất mạnh, nếu dùng quá liều, thật sự sẽ lấy mạng người!

"Vệ Lãnh Hầu! Ngươi sẽ không được chết tử tế! Ngươi và cái tên tiểu hồ ly tinh kia sẽ không có kết cục tốt!"

Cánh cửa điện dày đặc đã đóng lại, cũng ngăn lại tiếng chửi bậy bên trong.

Đáng tiếc tâm tư của Thái phó đã sớm chuyển tới việc khác, lửa giận trong lòng cháy bừng bừng: Thượng Ngưng Hiên! Đáng giết!

https://thuviensach.vn

Vốn hắn cảm thấy rất buồn bực, vì sao Nam Cương lại dám lớn mật như thế, muốn hành thích Hoàng thượng, nhất định là bên trong có nội gián phối hợp! Nhưng người trong triều cũng không có qua lại với Nam Cương hoặc Linh Nam Vương. Nên nhất thời không điều tra được cái gì.

Nhưng khi Vi thần y nói lục soát thấy loại thuốc thần bí kia, thì nói đây là thuốc của Nam Cương, Vệ Lãnh Hầu lập tức thông suốt.

Vì sao lúc chơi xuân ở Yến Tử Hồ, binh bộ hết lần này đến lần khác gửi đến công văn khẩn, lúc ấy mình dẫn theo tên cẩu tặc Thượng Ngưng Hiên kia đi trước. Nếu không, có mình cùng với tinh binh hầu cận thì dù loại thuốc của nam cương kia có dũng mãnh đến mấy cũng sẽ không có kết quả thảm thiết như vậy, toàn bộ Ngự Lâm quân bị tiêu diệt, trên người Lữ Văn Bá vì trúng mấy kiếm mà bỏ mạng...

Vốn nghĩ rằng Thượng Ngưng Hiên này chỉ là con chuột trong chum gạo, sẽ tạm thời bỏ qua, rồi sau đó từ từ xử lý, không ngờ rằng con chuột này còn lợi hại hơn cả hổ hoang trong rừng!

Về tới chính điện, trong lòng Vệ Lãnh Hầu đã có chủ ý, hỏi: “Lúc này Thượng đại nhân kia đang ở đâu?”

“Đang cùng với nữ quyến của mình ở trong hoàng điền trồng trọt.”

Thái phó gật gật đầu, nói: “Đợi đến khi đôi cẩu nam nữ trong thiên điện làm sắp chết, ngươi phái người tìm một cái cớ dẫn Thượng đại nhân đến Thiên điện, để cho hắn nhặt xác muội muội hắn, hắn nhất định sẽ mười phần hoảng sợ, dùng tiền bạc để bịt miệng, ngươi để cho người của ngươi thu lại, sau đó giám sát chặt chẽ Thượng Ngưng Hiên, xem hắn còn có đồng đảng nào nữa không?”

Lỗ Dự Đạt lĩnh mệnh xong liền đi bố trí.

Quả nhiên đúng như dự đoán của Thái phó, khi Thượng Ngưng Hiên tới thiên điện, hạ thân của Thượng Vân Sơ máu chảy không ngừng, sống chết không rõ. Tên Ngô Khuê kia cũng đang nằm hấp hối trên người Vân Phi nương nương.

https://thuviensach.vn

Thượng đại nhân cảm thấy rất kinh ngạc, bên ngoài thường xuyên truyền đến tiếng nói chuyện của nhóm cung nhân, sau khi đưa tay bóp chết tên thị vệ Ngô Khuê kia, lại kín đáo đưa cho Lộ thị vệ không ít lợi ích, khẩn cầu hắn trói thi thể của Vân Phi và thị vệ vào hòn đá, sau đó thả vào trong giếng phía sau hành cung.

Thượng Vân Sơ yếu ớt tỉnh lại, thì ra ả chỉ bị ngất đi, chưa có tắt thở, mắt nhìn thấy ca ca của mình, trong lòng vui mừng, nghĩ sẽ được cứu, nhưng Thượng Ngưng Hiên kia trong lòng tức giận muội muội không tuân thủ nữ tắc, làm hỏng đại kế của mình, giơ tay ra, muốn đẩy muội muội còn sống của mình vào trong giếng.

Nếu không phải thị vệ võ nghệ cao siêu kia đề phòng, nhìn ý của Thượng đại nhân hình như muốn đẩy luôn những thị vệ còn lại xuống giếng.

Xử lý muội muội khiến mình xấu hổ, Thượng Ngưng Hiên càng nghĩ càng kinh hãi, mình vốn có tật giật mình, đêm ngủ không thể say giấc, hôm nay lại càng thêm lo sợ.

Hắn nghĩ tới muội muội của mình, cho tới bây giờ là người có tri thức hiểu lễ nghĩa, mặc dù vào trong cung chưa lâu, cũng có làm ra một số việc không hợp lễ nhưng sao lại có thể đói khát ngay giữa ban ngày ban mặt, ngay trong thiên điện lúc nào cũng có thể có người tiến hoang dâm tới chết?

Nghĩ vậy, trong lòng Thượng Ngưng Hiên liền cảm thấy không ổn, lập tức viết một bức mật thư, chuẩn bị trên đường hồi kinh sẽ bỏ lại gia quyến, một mình len lén chạy trốn.

Hắn đã sớm phòng bị Thái phó sẽ điều tra ra mọi việc, nên đã nặc danh dùng vàng bạc mua nhà cửa nơi đất khách. Chỉ cần có thể sống yên ổn, vợ con có thể có lại, chỉ là rất có lỗi với mẫu thân, nhưng nếu hắn không chạy, Thượng gia sẽ bị tuyệt hậu, cho nên vì liệt tổ liệt tông Thượng gia xin tha lỗi cho hắn.

Đến đêm khuya, hắn nhận được bồ câu đưa thư hồi âm: Bên cạnh con kênh gần hành cung đã có một chiếc thuyền con đợi sẵn, có thể giúp hắn chạy trốn trong đêm.

https://thuviensach.vn

Thượng Ngưng Hiên nhìn thê tử kết tóc của mình đang ngủ an ổn, liền thu thập đồ quý giá tùy thân, len lén chạy ra khỏi hành cung.

Khi hắn chuồn ra ngoài hành cung, cũng không phát hiện ra phía sau đang có người lặng lẽ đi theo.

Chiếc thuyền nhỏ kia ở bên bờ kênh đào, sau khi Thượng Ngưng Hiên lên thuyền, liền cởi dây thừng chuẩn bị rời đi.

Lỗ Dự Đạt đi theo phía sau, phát hiện không ai đi cùng với Thượng Ngưng Hiên, hơi cảm thấy thất vọng, rất muốn xông lên trói tên Thượng Ngưng Hiên kia lại đem về thẩm vấn, lại phát hiện chiếc thuyền kia rất im lặng, không có lập tức rời đi.

Lúc đi đến bên cạnh thuyền, Lỗ Dự Đạt sợ ngây người, chỉ thấy tay Thượng Ngưng Hiên cầm mái chèo cả người cứng ngắc biến thành màu đen, trúng kịch độc mà chết, trên thuyền có một lỗ lớn, nước sông ồ ạt chảy vào, nếu bọn họ tới trễ một khắc, chỉ sợ Thượng đại nhân đã sớm chìm vào trong sông, đi đến thủy tinh cung của Long Vương, tìm kiếm muội muội cũng táng thân dưới nước rồi.

Khi Lỗ Dự Đạt bẩm báo lại với Thái phó, Thái phó khẽ nhíu mày: “Có đuổi kịp bồ câu đưa tin kia không?”

“Bẩm báo Thái phó, bồ câu đưa tin đã được huấn luyên đặc biệt bay rất cao, tốc độ cực nhanh, thuộc hạ bắn tên không trúng, thả kiêu ưng cũng không bắt được, chỉ có thể khẳng định, nó không phải bay về hướng Nam Cương, mà là bay về hướng... Kinh thành.”

Chương 45

Thái phó nghe những lời ấy, trầm ngâm hồi lâu, trong mắt có tia sáng khó có thể che giấu: Rất thú vị!

Không cần biết đồng mưu sau lưng Thượng Ngưng Hiên là ai, tâm kế của người đó chắc chắn là cao minh hơn Thượng đại nhân rất nhiều, đối với

https://thuviensach.vn

những con cờ hạ thủ không chút lưu tình, nhưng như vậy mới xứng làm đối thủ của Vệ Lãnh Hầu hắn!

Vệ Lãnh Hầu cũng không có ý giấu diếm tin tức.

Tin tức tang lễ của Vân phi được gấp rút chuẩn bị, ban đêm Thượng Ngưng Hiên đi du thuyền bị rơi xuống nước, ngay ngày hôm sau đã được truyền đi khắp hành cung. Huynh muội hai người cung qua đời một ngày, chuyện trùng hợp như vậy nhất thời khiến lòng người khác cảm thấy hoang mang.

Gia quyến Thượng phủ không dám quấy nhiễu thánh giá, kìm nén nước mắt, ngay cả hỏi cũng không dám hỏi, chỉ lén lấy hai cái bình đựng tro cốt rồi quay trở lại kinh thành. trước

Thái phó đại nhân cũng cố ý làm căng lên, nếu Thượng thị còn có đồng đảng, như vậy cái chết của huynh muội Thượng Ngưng Hiên sẽ làm bọn chúng bị chấn động, uy hiếp lá gan kẻ địch. Nếu đã có dã tâm đối kháng với Thái phó, nên giấu thật kỹ, đừng bao giờ để hắn phát hiện ra, nếu không sẽ giống như huynh muội Thượng Ngưng Hiên!

Chẳng qua là Binh bộ có biến, cần phải bàn bạc kỹ lưỡng...

Khi Niếp Thanh Lân nghe tin tức này, trong lòng cảm thấy kinh ngạc. Chuyện xảy ra trong phòng tắm ngày hôm qua đến sau này nàng mới được biết, đại khái là chuyện đó có liên quan đến huynh muội Thượng Ngưng Hiên... Nếu người tắm lúc đó là mình... chỉ sợ thân phận nữ nhi sẽ bị bại lộ.

Mọi người thường nói người trong giang hồ thân bất do kỷ, nhưng ở trong thâm cung này còn nguy hiểm gấp trăm lần so với giang hồ. Hiện giờ Thái phó giúp mình che giấu thân phận nữ nhi, nếu như một khi bị những người có dã tâm biết được, lan truyền khắp thiên hạ, chỉ sợ ngay cả Ngô các lão trung thành cũng sẽ chủ động dâng tấu, đề nghị Thái phó xử tử mình, bình ổn những gièm pha về hoàng thất Đại Ngụy, đến lúc đó Thái phó sẽ làm như thế nào? Chỉ cần cân nhắc suy tính đến cái lợi và hại của mọi người thì sẽ đưa ra được quyết định chính xác phải không?

https://thuviensach.vn

Niếp Thanh Lân thở dài, biết rằng mình không có khả năng khuyên Thái phó để cho mình thoái vị, cho dù là vào Phật đường, đem ngày đơn độc làm bạn với ánh đèn cũng tốt hơn là ở trong thâm cung gian nan sống lay lắt qua ngày.

Việc ăn uống trong hành cung, so với trong kinh thành còn đa dạng phong phú hơn, dù sao nơi này cũng là địa phương trồng dưa và trái cây, bởi vì ở đây một năm bốn mùa đều là đông ấm hạ mát, dưới lòng đất còn có suối phun, vùng lân cận đất đai màu mỡ, thời gian phát triển của dưa và trái cây ngắn hơn rất nhiều so với các địa phương khác, mặc dù là mùa xuân, nhưng lại có quả ô mai tươi và dưa ngọt, ngày nào cũng ăn nhưng không hề thấy chán.

Biết ban ngày Hoàng thượng làm việc ở dưới ruộng, thân thể nhất định là rất mệt mỏi, nên Ngự thiện phòng ở hành cung đều tỉ mỉ chuẩn bị mỗi ngày một loại nước uống khác nhau. Nhóm đầu bếp trong Ngự Thiện phòng đã được Nguyễn công công tận tâm chỉ bảo, nói Thái phó và Hoàng thượng thường dùng bữa cùng nhau, nếu việc ăn uống của Hoàng thượng bị chậm trễ, chính là chậm trễ việc ăn uống của Thái phó, thì nên cẩn thận cái cổ trên đầu, chính vì thế nhóm ngự trù lau mồ hôi lạnh, ghi nhớ kỹ những món Hoàng đế yêu thích trong lòng, ngoài ra còn phải biết kết hợp những thứ Hoàng đế yêu thích, vì thế hằng ngày nhóm người đều phải tập trung một chỗ tính toán nghiên cứu kỹ càng, sau đó mới quyết định món ăn.

Ví dụ như mấy món ngọ thiện hôm này, đều được chuẩn bị rất kỹ lưỡng. Vì Hoàng thượng và Thái phó đều thích ăn ngọt, nên món khai vị là một bát hoa quả trộn, dưa ngọt được ngự thiện phòng dùng muỗn bạc để khoét ra sau đó dùng tăm nhỏ để bỏ hạt, xếp thành hình bông hoa nở rộ, lót một lớp lá sen trắng trong bát, rồi rắc một tầng đường phèn mịn lên trên, viết tên “Sương giáng Hồng Liên”.

Các món chính thì rất đơn giản, chỉ có một đĩa đùi dê nướng, nhưng những con dê đen đó quanh năm uống ôn tuyền ăn cỏ xanh màu mỡ, bởi vì một năm chưa đẻ dê con nên thịt rất ngon, hơn nữa trước khi được đưa đi nướng đã được ướp nước sốt, lại dùng băng để bảo quản thịt, đóng kín nước

https://thuviensach.vn

sốt nhét vào sâu trong miếng thịt, đến khi đùi dê được nướng xong, không cần dùng nước chấm mà trực tiếp ăn, mặt ngoài giòn còn thịt bên trong thì ngon vô cùng.

Trước đây khi Thái phó hành quân đánh giặc, rất thích thịt nướng. Nhìn đĩa đùi dê nướng được bê lên, không cần cung nữ bên cạnh hầu hạ cắt thịt, mà tự mình dùng dao bạc và dĩa sắt động tác lưu loát cắt từng miếng thịt dê, bỏ vào trong bát của Niếp Thanh Lân.

“Đừng chỉ mải ăn dưa ngọt như vậy, ăn nhiều thịt dê mới tốt.”

Niếp Thanh Lân nhìn miếng thịt đầy mỡ kia liền khẽ nhíu mày, nhưng đến khi cắn thử một miếng mới phát hiện miếng thịt kia được tẩm ướp nước sốt đậm đà, chậm rãi chảy dọc theo đầu lưỡi, hóa giải vị tanh nồng của thịt dê, ăn rất ngon. Không khỏi ăn nhiều thêm mấy miếng.

Hôm nay Thái phó không phải buồn lòng vì vấn đề ăn cơm của Long Châu tử, trước đây mỗi lần thấy món nào dễ ăn liền ăn không ngừng, nhưng những thứ đó đều không bổ dưỡng gì, hiếm khi nào như hôm nay không cần phải nói nhiều, vui vẻ ăn thịt nướng, trong lòng Thái phó cảm thấy rất vui vẻ, ngọ thiện còn chưa kết thúc liền sai Nguyễn công công khen thưởng cho đầu bếp nấu ngọ thiện ngày hôm nay.

Sau khi ăn xong thịt dê, thì ăn một ít gà xào ngô nóng hổi và vài miếng cơm, sau đó uống một chén canh bí đỏ sò điệp, cái bụng không lớn lắm của Niếp Thanh Lân trở nên căng tròn.

Hai ngày Giao tế này, những người khác chỉ làm dáng một chút, nhưng Thái phó lại thành thật khai khẩn hai mẫu ruộng, bởi vì liên tục làm việc hai ngày, nên cũng cảm thấy có chút mệt mỏi, buổi chiều rảnh rỗi liền ngủ lại trong tẩm cung của hoàng thượng.

Niếp Thanh Lân nhẹ nhàng chuyển mình, ngoan ngoãn bị Thái phó ôm vào trong ngực, tựa vào cửa sổ với làn lụa mỏng phất phơ trong gió, thì thầm nói nhỏ.

“Trẫm thấy mấy ngày Gia tế này Thái phó thật sự rất chăm chỉ, nhưng hình như cũng rất mệt mỏi.”

https://thuviensach.vn

“Vi thần phải suy nghĩ một số việc, lúa mỳ ở đây phát triển rất nhanh, hai mùa xuân hạ, đến mùa hè khi Thánh thượng đến hành cung tránh nóng là có thể thưởng thức loại gạo mà vi thần tự tay trồng.” Nói đến điều này, khuôn mặt anh tuấn của Thái phó hơi mỉm cười, nhẹ nhàng vỗ vỗ cái trán trơn bóng của Trứng gà nhỏ.

Niếp Thanh Lân nghe xong hơi trừng mắt nhìn chằm chằm khuôn mặt tuấn mỹ rất gần đỉnh đầu mình, thầm nghĩ: Trời ạ, nữ tử nào có thể chống đỡ được sự thay đổi như vậy của Thái phó? Một khi ôn nhu, giống như một thư sinh dịu dàng săn sóc, cũng khó trách tại sao Thượng Vân Sơ lại yêu người này đến phát cuồng như vậy. Chẳng qua không biết là lúc Thái phó và Vân phi kia tình cảm mặn nồng, có chính miệng được thưởng thức “Giọt mồ hôi rơi vì trồng lúa” của Thái phó hay không?

Thái phó không biết những suy nghĩ ai oán trong lòng Long Châu tử, thấy đôi mắt xinh đẹp của nàng trợn lên, chỉ nghĩ là ý định của mình đã làm Long Châu tử cảm động, tinh thần bỗng trở nên sảng khoái, cảm thấy hai ngày lao động vất vả cũng không uổng phí.

Mặc dù Vệ Lãnh Hầu hơi lớn tuổi một chút, nhưng trong cuộc đời cũng chưa từng chủ động đi tìm nữ tử mua vui, trước kia lúc nhìn thấy thuộc hạ dùng mọi biện pháp để khiến nữ nhân của mình vui vẻ, trong lòng Thái phó luôn cảm thấy khinh thường: Đường đường là nam nhi, tâm tư không đặt lên chính sự, lại giống như những đứa trẻ, vắt óc suy nghĩ để lấy lòng những nữ tử ngu ngốc, thật sự là buồn cười và vô cùng hoang đường!

Thái phó lại không nhận ra rằng, mình giống như trâu bò cày cấy hai ngày trên ruộng, cũng chỉ để dành được nụ cười của mỹ nhân. Đáng tiếc lần khổ tâm này lại làm nông thần cảm động, chứ không hề khiến bé con trong lòng cảm động.

Nhưng Thái phó có thể có loại tâm tư này là do tên cẩu Thái y kia ban tặng, ngày ấy ở trong thôn Hoa Khê chính mắt hắn nhìn thấy tên Thái y kia chỉ bổ vài thanh củi, làm mấy món ăn rau dưa, nhưng lại làm cho tiểu nữ tử

https://thuviensach.vn

trong lòng cảm động thản nhiên cười duyên một tiếng, điều này làm cho trái tim vốn không quá khoan dung của Thái phó đại nhân phải để ý.

Hôm nay tư thế trồng trọt khai hoang của hắn oai hùng hơn tên dáng vẻ bổ củi của Thái y ngốc nghếch kia không biết bao nhiêu lần, nhưng tiểu nữ tử kia một mắt nhắm một mắt mở, hoàn toàn khác biệt.

Hiếm khi nhìn thấy vẻ mặt hòa nhã của Thái phó, Niếp Thanh Lân tận dụng cơ hội tranh thủ nói tới tiền đồ của mình: "Thái phó... trời rất nóng, quần áo mặc càng ngày càng ít. Ái khanh lại ép buộc trẫm ăn những thứ kia đến căng bụng, chỉ sợ khi trẫm ngồi trên long ỷ sẽ không che giấu nổi nữa, không biết ái khanh có thể..."

Thái phó khép hờ mắt, lười biếng nói: "Thánh Thượng có tính toán gì không?"

"Nếu Thái phó thương tình buông tha, trẫm nguyện tìm một cái miếu hoang trên núi cao, tự nguyện xuống tóc, vứt bỏ gia tính tục danh, cắt đứt ràng buộc hồng trần, tự nguyện làm bạn với ánh đèn Phật, cầu phúc cho Thái phó..."

Trong lòng Niếp Thanh Lân biết, Thái phó yêu thích chính là vẻ bề ngoài xinh đẹp trẻ tuổi của mình, nếu không đúng với ý của hắn, chỉ sợ bản thân mình rất khó trở ra, tuy trong lòng không tình nguyện nương nhờ nam tử âm lãnh này, nhưng đang ở trong nhà tù vô hình, bắt buộc chỉ có thể tiếp cận kết mối nhân duyên ngắn ngủi với Thái phó.

Chắc là Thái phó cũng nghĩ như vậy, nhưng nếu sau này mình được cưng chiều sinh kiêu, cũng muốn có danh phận giúp Thái phó sanh con dưỡng cái giống như thê thiếp trong phủ, chỉ sợ lúc đó Thái phó nhất định sẽ không đồng ý.

Đợi đến ngày Thái phó đăng cơ, chắc sẽ loại bỏ sạch sẽ hoàng tộc họ Niếp trên dưới Đại Ngụy! Sao còn có thể lưu lại hoàng tộc họ Niếp ở bên cạnh mình, cùng Vệ hầu hắn sinh hạ con cháu?

*"Cựu thì vương tạ đường tiền yến, phi nhật tầm thường bách tính gia."**

https://thuviensach.vn

(*) Được trích từ bài thơ Ô y hạng

Tác giả: Lưu Vũ Tích

烏衣巷

朱雀橋邊野草花

烏衣巷口夕陽斜

舊時王謝堂前燕

飛入尋常百姓家

Chu Tước kiều biên dã thảo hoa,

Ô Y hạng khẩu tịch dương tà.

Cựu thời Vương Tạ đường tiền yến,

Phi nhập tầm thường bách tính gia.

Dịch Nghĩa:

Bên cầu Chu Tước (ở gần ngõ Ô Y), cỏ dại đầy hoa.

Trong ngõ Ô Y mặt trời xế bóng

Chim én nơi lâu đài họ Vương, họ Tạ ngày trước,

Nay bay vào những nhà dân chúng bình thường

Ngõ Ô Y: tên đất , ở huyện Giang Ninh (nam Kinh ngày nay). Đời Tấn , Vương Đạo , Tạ An ở đây ; con cháu của hai vọng tộc này đều mặc áo đen , nên miền này gọi là Ô Y hạng (ngõ áo đen)

Ngõ Ô Y

Bên cầu, cỏ dại hoa đồng,

Ô Y ngõ cũ nằm trong nắng chiều.

Én lầu Vương Tạ thuở nào,

Bay giờ lưu lạc bay vào nhà dân

https://thuviensach.vn

Bản dịch: Ngô Văn Phú

Còn đây là luân hồi mãi mãi không thay đổi, thế tộc hiển hách lừng lẫy rồi cũng sẽ có một ngày suy tàn, còn nếu không ngoan ngoãn thuận theo thiên mệnh hưng suy, chủ động lui ra xa, tự mình đưa ra yêu cầu xuất gia, chính là giúp Thái phó tránh khỏi lúng túng, sau này khi hắn có nữ tử hắn thật lòng yêu, không phải lúng túng khơi lại chuyện cũ.

Cuộc sống điền viên cũng rất tốt, nhưng Niếp Thanh Lân nàng không có phúc phận được hưởng, mặc dù ánh đèn nơi cửa Phật trong trẻo lạnh lùng, nhưng tâm lại thoải mái tự do, cũng không quá khổ sở. Nàng nói xong hơi giương mắt nhìn về phía Thái phó, lại phát hiện Thái phó đã nhắm hai mắt lại, sắc mặt không hề thay đổi, giống như đã ngủ thiếp đi...

Niếp Thanh Lân vốn nghĩ rằng ý nghĩ biết tiến biết thối, biết thân biết phận của mình, tự hạ thấp thân phận lui về ở ẩn có thể làm cho Thái phó động lòng trắc ẩn, lại không biết rằng trong lòng Thái phó đang giả vờ ngủ say kia đang cuồng phong dữ dội.

Mọi người đều nói Vệ Lãnh Hầu hắn tâm địa cứng rắn lạnh lùng, lại không biết rằng bé con ngồi trên ngai vàng mềm mại kia mới là người có tâm địa cứng rắn lạnh lùng hơn ai hết. Uổng phí nhưng ân sủng chiều chuộng thời gian qua hắn đối với nàng, nhưng không hề khiến nữ tử chết tiệt kia cảm động một chút nào. Không hề nghĩ đến việc làm thế nào để báo đáp ân tình của mình, lại có ý định cắt đứt mối liên hệ với hồng trần...

Làm bạn với ánh đèn nơi cửa Phật? Hay là muốn thắp hương tiếc nuối đoạn tình cảm chưa kịp nở rộ kia? Chẳng lẽ vẫn còn nhớ tới việc tiểu Thái y kia cưới cung nữ? Chả lẽ chỉ vài ngày ở thôn vắng, giả làm vợ chồng lại nảy sinh tình cảm thật!

Đợi đến khi bé con trong lòng phát ra tiếng thở dài đều đều, Thái phó mới chậm rãi mở đôi mắt phượng vô cùng thanh tỉnh ra. Nhìn thấy bé con đang ngủ say, hai má trắng hồng mịn màng giống như đóa hoa xinh đẹp.

Thật ra những lời tiểu Hoàng đế nói rất có lý. Đáng tiếc tuổi nàng vẫn còn nhỏ, lại quên mất cơn ghen của nam nhân. Nay Thái phó đại nhân đã

https://thuviensach.vn

vướng vào lưới tình, đầu óc không còn tỉnh táo nữa, oán hận ngồi nhìn chằm chằm tiểu mỹ nhân xinh đẹp cả một buổi chiều, một mặt muốn bóp chết tươi nàng ngay trong giấc mộng, mặt khác lại bắt đầu tìm cách nên làm cách nào để cắt đứt tuyệt đối ý nghĩ cuồng dại đó của nàng.

Sau khi kết thúc Giao tế, Thái phó không vội vã hồi cung, đột nhiên đưa ra ý kiến cải trang vi hành.

Hai người giống như lần tuần tra đến thôn lưu dân lần trước, cải trang thành công tử nhà giàu len lén lên xe ngựa phía sau hành cung.

“Không biết Thái phó muốn dẫn trẫm đi đâu?” Khi ngồi ở trên xe ngựa, Niếp Thanh Lân hỏi. Nhưng Thái phó hai ngày nay tính tình lại bắt đầu quái gở vẫn nhắm mắt dưỡng thần, không trả lời.

Bọn họ đi đến thôn cách hành cung không xa, thôn đó ở ngay vùng lân cận, ngồi trên xe ngựa đi qua một sườn núi là đến.

Thái phó cũng không xuống xe ngựa, chỉ vén mành lên, để cho Niếp Thanh Lân nhìn thấy một gia đình ở dưới chân núi.

Đâu tiên Niếp Thanh Lân nghi hoặc khó hiểu, nhưng đến khi nhìn kĩ, trái tìm đột nhiên bắt đầu đập lỗi một nhịp.

Người nam nhân đang chẻ củi trong viện kia là Trương Thị Ngọc đã lâu không gặp, lúc này đang là giữa trưa, trong phòng bếp khói lượn lờ, hẳn là đang nấu cơm, từ cây cầu nhỏ trong thôn thỉnh thoảng truyền đến tiếng gà gáy chó sủa, bốn phía xung quanah nhà là những bờ ruộng dọc ngang đan xen với những cánh đồng phì nhiêu, đây là một cảnh tượng vô cùng thanh bình vui vẻ.

Tình cảnh này giống như đã từng xảy ra, trong thôn Hoa Khê cũng yên tĩnh hòa thuận như thế, những tháng ngày như vậy thỉnh thoảng sẽ xuất hiện trong giấc mơ của nàng, có thể đặt xuống tất cả sự đề phòng, buông lỏng cuộc sống, so với mười sáu năm sống cuộc sống lúc nào cũng phải cẩn thận thì trân quý hơn rất nhiều.

https://thuviensach.vn

Nhưng cảnh trong mơ quá ngắn, còn chưa kịp bắt đầu thì đã tỉnh lại, mở mắt ra, lại phải tiếp tục vực lại tinh thần chịu đựng những tháng ngày thấp thỏm...

Thái phó ở bên cạnh lạnh lùng nhìn thần sắc của tiểu Hoàng đế, cho dù nàng cố gắng che dấu nhưng cũng không thể dấu được ánh mắt chợt lóe lên vừa rồi. Hắn cũng đang cố gắng kiềm chế, nhịn không xông xuống khỏi xe ngựa chặt đứt tên chó má đang hấp dẫn ánh mắt Long Châu.

Đúng lúc này, màn cửa tiểu viện hơi lay động, một phụ nhân mặc thanh sam làm bằng vải thô từ trong phòng đi ra, nhìn thấy Trương Thị Ngọc đầu đầy mồ hôi, lền cười lấy khăn tay lau mồ hôi cho hắn.

Niếp Thanh Lân sửng sốt một chút, phụ nhân trong viện kia chẳng phải là An Xảo Nhi sao? Mặc dù y phục rộng thùng thình, nhưng người sáng suốt lập tức có thể nhìn là là nàng đang mang thai, cái bụng hơi nhô lên, khiến cho động tác của nàng có chút khó khăn.

Nhìn đến lúc này, Niếp Thanh Lân hít sâu một hơi rồi cười: “Tạ Thái phó thành toàn cho nỗi lòng nhớ nhung Xảo nhi của trẫm, nhìn thấy vợ chồng nàng ân ái, cơm áo không lo, trẫm cũng an tâm.”

Biểu tình của Thái phó vẫn có chút u ám: “Nếu Thánh Thượng nghĩ như vậy là tốt nhất, cho dù vi thần không thể làm phu quân của người, nhưng xin bệ hạ cũng ráng chấp nhận một chút, đời này người có thể bước lên long sàng hầu hạ bệ hạ chỉ có thể là người “không sạch sẽ” là vi thần mà thôi.”

Mỗi tiếng nói cử động của Hoàng thượng, mỗi ngày Đan ma ma cũng đều phải bẩm báo chi tiết lại cho Thái phó. Đan ma ma là người không bao giờ nói dối, cho nên từ đầu đến đuôi cái chuyện “nam tử không sạch sẽ” tất nhiên sẽ được truyền đến tai Thái phó. Ngày ấy, sau khi Đan ma ma rời khỏi thư phòng, Thái phó đại nhân tức giận đến mức hất tung cái bàn, tấu chương nghiên mực rơi đầy đất!

Niếp Thanh Lân! Ngươi cũng thật to gan, dám nói như vậy!

https://thuviensach.vn

Mặc dù trong lòng biết từ nhỏ bé con ương ngạnh kia được giáo dục như một hoàng tử, nữ đức có hơi thiếu sót, thỉnh thoảng sẽ nói ra những câu to gan lớn mật, hắn cũng chỉ coi đó là do tiểu nữ tử ngốc nghếch nghịch ngợm, chưa bao giờ so đo.

Sau khi dẫn nàng hồi cung, mình cũng hy vọng nàng có thể học được một chút dịu dàng thục đức nữ tử nên có, nên đã mang sách đến để cho nàng tìm tòi nghiên cứu. Nhưng bây giờ xem ra, quyển 'nữ giới' kia coi như là được nhét vào trong bụng chó rồi!

Lại dám ghét bỏ Vệ Lãnh Hầu hắn bẩn? Cũng không nghĩ lại xem phụ hoàng ngu ngốc của nàng có một chút đức hạnh nào không? Mặc dù Vệ Lãnh Hầu hắn có nạp mấy thiếp thất, nhưng cũng không phải là hạng người ham mê nữ sắc, hơn nữa vẫn chưa có chính thê, trong số các nam tử làm quan trong triều, nơi ở của hắn là yên tĩnh nhất.

Nhưng cuối cùng kết quả là, những nữ tử hâm mộ sẵn sàng nâng khăn sửa tráp hầu hạ hắn, nhưng khi từ trong miệng Hoàng đế nói ra lại là sự khinh bỉ. Thật sự là làm Thái phó đại nhân đẹp trai xuất chúng tài năng nhất nước này nổ tim nổ phổi, giận đến run cả người.

Cũng tốt, hắn muốn nhìn xem trong lòng tiểu Hoàng đế này cái người thanh cao sạch sẽ hiện đang ở chỗ nào?

Lắng lặng nhìn một lát, Niếp Thanh Lân liền thu đầu vào, cười nói: "Thái phó, hay là chúng ta nhanh đi thôi, nếu không Xảo nhi nhìn thấy ngài sẽ sợ đến mức động thai khí."

Thái phó híp mắt phượng đánh giá nàng hồi lâu, mới gõ buồng xe ngựa một cái, thị vệ thấy Thái phó ra hiệu liền vội vàng đánh xe ngựa xuống núi.

Trương Thị Ngọc giương mắt nhìn lên, chỉ thấy một đường bụi đất bay toán loạn, một chiếc xe ngựa đang chạy đi.

Hắn xoay người nói với Xảo Nhi: "Xảo Nhi tỷ, thân người tỷ không tiện, không cần phải ra đây, một lúc nữa ta sẽ nhờ thím Trương cạnh nhà nấu chút đồ ăn ngon cho tỷ."

https://thuviensach.vn

An Xảo Nhi đau lòng nhìn thân thể còn chưa khỏi hẳn của Trương Thị Ngọc nói: “Đều tại ta liên lụy ngươi, nếu không phải do nghiệt chủng trong bụng này, ngươi cũng không phải lo lắng cho ta, ở lại chỗ này...”

Trương Thị Ngọc thấy nàng nói như vậy, vội vàng nói: “Trẻ con là vô tội, tỷ tỷ đừng nói như vậy, sẽ làm tổn thương đứa bé trong bụng.”

An Xảo Nhi nhìn cái bụng đã nhô lên, nói tới việc này cũng là nghiệt duyên.

Trước kia nàng bị Ngô Khuê dùng lời ngon tiếng ngọt dụ dỗ, lúc đó chưa biết bộ mặt thật của hắn liền lén lút cùng hắn vụng trộm nhiều lần.

Một lần gặp gỡ, bánh ngọt vào rượu trái cây đến, sau khi ăn xong thì mơ mơ hồ hồ, đến khi tỉnh lại thì thấy mình quần áo xốc xếch nằm trong ngực của hắn, phía dưới cảm thấy không bình thường, nhưng vì là khuê nữ không có kinh nghiệm, lại đang lúc cùng Ngô lang tình nồng ý mật, mặt đỏ tới tận mang tai, nên cũng không thể vứt bỏ thể diện hỏi xem hắn đã làm gì. Chẳng qua là sau khi trở về, nàng ngã xuống giường ngủ hơn nửa ngày, hai ngày sau đó cũng không có tinh thần.

Từ đó về sau, mỗi lần hắn hẹn mình, trong tâm tồn tại cố kỵ nên không đi...

Trước khi rời cung, thấy kinh nguyệt của mình còn chưa đến, chỉ nghĩ là do lo lắng việc Hoàng thượng mất tích nên mới bị chậm.

Nhưng tận đến khi mình và Trương lang ra khỏi cung, Trương Thị Ngọc thấy nàng suốt ngày mệt mỏi, không có tinh thần gì, liền bắt mạch cho nàng thì phát hiện nàng đã mang thai ba tháng.

Lúc này An Xảo Nhi mới hiểu rằng, thì ra lần hẹn hò kia, Ngô Khuê đã dùng thủ đoạn hạ mê dược khiến tâm trí nàng mơ hồ rồi phá hủy sự trong sạch của nàng, nhưng không may lại để chính nam tử mình ngưỡng mộ bắt mạch, trong lúc nhất thời cảm thấy xấu hổ, tức giận muốn nhảy giếng tự sát. Cuối cùng nhờ Trương Thị Ngọc kéo lê thân thể bệnh hoạn giữ nàng lại.

https://thuviensach.vn

“Lúc này Hoàng thượng ở trong cung sống chết chưa rõ, nếu tỷ chết đi, trên đời này còn ai lo lắng cho ngài ấy!” Một câu nói đã thức tỉnh Xảo Nhi, vì tiểu chủ nhân nên giữ lại mạng này.

Ban đầu bọn họ chọn nơi này, cũng là vì nơi này ngay gần hành cung, chờ đến lúc hoàng thượng đến Giao tế, không biết có cơ hội nhìn gặp mặt Hoàng thượng một lần hay không.

Đáng tiếc bốn phía hành cung canh gác nghiêm ngặt, người trong phạm vi trăm dặm cũng không thể đến gần.

Nhìn biểu tình Trương Thị Ngọc ngây ngốc nhìn về hướng hành cung, trong lòng Xảo Nhi cũng hiểu.

Thì ra trong mắt Trương Thái ý đã sớm có người trong lòng, mình và hắn số khổ giống như nhau, yêu người không nên yêu...

Nhất thời, Xảo Nhi thở dài một hơi, trong lòng chua xót khó có thể nói nên lời.

Tâm tình hai người trong nông viện phiền muộn, còn tâm tình của đôi nam nữ trong xe ngựa thì khí lạnh tràn lan, không ai nói câu gì.

Thấy mẹ con Xảo Nhi mạnh khỏe, Trương đại ca cũng... sắp làm phụ thân, tâm Niếp Thanh Lân cuối cùng cũng buông lỏng. Không biết vì sao Thái phó lại nghĩ đến chuyện vừa rồi?

Lúc nãy nghe Thái phó nói “không sạch sẽ”, nàng mới hiểu ra, thầm nghĩ sau này trước mặt ma ma phải nói chuyện cẩn thận, miệng của nữ tướng quân xem ra không được kín lắm.

Nhưng lời nói cũng đã đến tai Thái phó, muốn sửa cũng có chút khó khăn. Liền im lặng cuộn mình trong góc xe ngựa, rút từ trên giá sách làm bằng gỗ quyển ‘nữ giới’, nhu thuận âm thầm ngồi đọc.

Vốn Thái phó hỏa khí đầy mình, nhưng khi nhìn Long Châu tử lại giả vờ ra dáng nghiêm túc, chịu khó đọc sách, thì giận đến mức lỗ mũi cũng thở ra khói xanh.

https://thuviensach.vn

“Nếu trong lòng Thánh Thượng chán ghét không muốn học những quy tắc này thì đừng quá miễn cưỡng chính mình.” Thái phó ngồi xếp bằng ngay ngắn, ngữ điệu nói giống như lúc thường.

Niếp Thanh Lân buông sách vở, chậm rãi đi đến bên cạnh Thái phó, nhỏ giọng nói: “Hôm đó nói chuyện với Đan ma ma chỉ là lỡ lời, trẫm sợ những cung nữ kia ngày thường chăm chỉ làm việc quá sẽ cảm thấy mệt mỏi, liền khuyên nhủ các nàng vài câu, chứ không phải có ý nói bậy về chuyện nhà của Thái phó, giống như lời nói mê sảng bị gió cuốn đi, không biết làm sao lại đến bay đến chỗ Thái phó.

Nói xong trẫm cũng một thân mồ hôi lạnh, chạy nhanh trở về lật sách ra xem, mới phát hiện mình đã phạm vào điều thứ bảy ‘Miệng nói nhiều’, nếu đã gả cho vị hôn phu, chắc đã bị đánh đến mức hai má sưng lên. May mà Thái phó rộng lượng, không so đo với đứa trẻ như trẫm...”

Thái phó trừng mắt nhìn chằm chằm bé con bên cạnh đang túm ống tay áo của mình cọ cọ, cười lạnh một tiếng: “Thánh Thượng đừng có tặng cho thần chiếc mũ cao như thế, bụng dạ của thần thật sự rất hẹp hòi, mỗi lần nghĩ đến việc mình đã ‘thất trinh’, sợ Thánh thượng chán ghét vứt bỏ, liền cơm nước không ăn, đêm không thể ngủ say giấc. Chỉ là không biết có phải thần không không sạch sẽ đến mức Thánh thượng ghê tởm muốn xuất gia làm ni, làm bạn với ánh đèn nơi cửa Phật hay không?”

Niếp Thanh Lân cảm thấy mấy ngày nay Thái phó kìm nén không biết bao nhiêu cơn giận, trong xe ngựa chật hẹp phun hết ra, thật sự làm cho mình không có chỗ trốn tránh, chỉ có thể nhích nhích đến bên cạnh Thái phó, nói một câu khen ngợi:

“Thái phó tài năng vĩ đại, trẫm biết trên thế gian này không có một nữ tử nào xứng đáng để độc chiếm Thái phó. Nhưng nhìn khuôn mặt anh tuấn của Thái phó một thời gian dài, tâm tình sảng khoái không thể kìm nén, lòng đố kỵ lại nổi lên, về sau chỉ sợ nếu không được Thái phó ân sủng nữa, chỉ có thể làm bạn với ánh đèn, đọc hàng ngàn lần ‘kinh Kim Cương Bàn Nhược Ba La Mật’ mới có thể triệt tiêu vọng niệm, chặt đứt phiền não. Nhưng chỉ

https://thuviensach.vn

sợ một quyển kinh thư đó không đủ, hay là... lại tăng thêm một quyển ‘Ma Ha Tâm Kinh’ đuổi ma chướng trong lòng đi...”

“Vớ vẩn!”

Thái phó đại nhân tức giận đến mức khuôn mặt anh tuấn vặn vẹo! Nếu bây giờ còn không nghe ra nịnh bợ qua loa của con nhóc không có lương tâm này thì mình thực sự là bị sắc đẹp mê muội đầu óc rồi!

Ở thôn Hoa Khê khi thấy nàng đối đáp trôi chảy từng câu của tên vương tử Hung Nô kia, hắn đã biết, ngoài miệng con nhóc này đúng là bôi mật, mở miệng liền đùa bỡn nam nhân đến mức vỗ tay khen ngợi, thân mình gầy teo nho nhỏ nhưng lá gan thì rất lớn! Nàng thật sự nghĩ rằng hiện tại mình đang mê luyến nàng, liền bắt đầu tùy ý làm bậy?

Sợ mình dưới cơn thịnh nộ thật sự sẽ bóp chết con nhóc miệng đầy dối trá này, Thái phó đại nhân thô lỗ đẩy bé con bên người ra, nhấc mành nhảy xuống khỏi xe ngựa, xoay người lên ngựa.

Niếp Thanh Lân chậm rãi ngồi dậy. Dựa vào thùng xe, xuất thần nhìn phong cảnh đường núi hai bên

Chương 46

Trở về hành cung, khi Đan ma ma đỡ tay giúp nàng xuống xe ngựa, nhìn thấy Thái phó nổi giận đùng đùng cưỡi ngựa rời đi. Niếp Thanh Lân cũng hiểu rõ tính tình của Thái phó, muốn hết giận thì phải đi tiêu trừ bớt tức giận, cho nên cũng không quá để ý.

Nhưng đến khi trời tối, Đan ma ma mang tới hai quyển kinh thư: “Thái phó nói Thánh Thượng không cần vào cửa chùa cũng có tu tâm dưỡng tính, đang lúc rảnh rỗi mời Thánh thượng chép hai quyển kinh thư này năm lần.”

“...”

Vốn cuộc sống trong cung không có việc gì làm, nếu Thái phó đã giao nhiệm vụ như vậy cũng coi như không uổng phí những tháng ngày sống lay

https://thuviensach.vn

lắt.

Buổi tối hôm đó, Niếp Thanh Lân ngồi ở bàn đọc sách trong tẩm cung, một tay xắn tay áo, một tay cầm bút lông nghiêm túc chép từng câu từng chữ kinh văn.

Thái phó không đến tẩm cung của Hoàng thượng, hắn đang ở trong thư phòng triệu kiến thân tín của mình trong kinh thành .

Lúc này trong kinh đang là trạng thái rắn không đầu, chính khí không đủ, đây chính là lúc tà khí lan tràn. Vệ hầu thật sự rất mong đợi, yêu ma đứng phía sau sẽ thừa dịp này mà hiện nguyên hình.

Đến khi nghe xong tấu trình, lại bố trí xong công việc cho nhóm mật thám thì đã là đêm khuya, lúc Thái phó đi ra khỏi thư phòng theo thói quen liếc nhìn một cái về phía tẩm cung, nhưng chỉ nhìn một cái sắc mặt chợt biến.

Chỉ thấy trong tẩm cung vẫn còn ánh nến, rất có khí thế suốt đêm không ngủ. Thái phó cau mày gọi Nguyễn công công tới: “Đến tẩm cung xem thử Hoàng thượng đang làm cái gì?”

Không lâu sau, Nguyễn công công trở về phục mệnh: “Hoàng thượng đang chép kinh thư...”

Nói xong, Nguyễn công công liền cúi đầu buông tay chờ Thái phó phân phó, nhưng chờ hồi lâu cũng không thấy có động tĩnh gì, ông vụng trộm ngẩng đầu nhìn: Ai ui! Sắc mặt Thái phó rõ ràng là vô cùng tức giận, hung hăng trừng mắt nhìn về hướng tẩm cung.

Nguyễn công công không biết hôm nay hai người đi vi hành, trong lòng thầm nghĩ: Đây làm làm sao vậy? Nhìn thì hình như là Hoàng thượng chọc Thái phó mất hứng, khụ, một đứa trẻ hoàng gia thông minh, sao không biết sống chết cứ luôn vuốt râu con hổ này vậy?

Trước khi tâm tình phục hồi, thân hình Thái phó đã chuyển động, đi đến vườn ngự uyển mà hoàng thượng đang ở tạm, nhưng khi đến vườn ngự

https://thuviensach.vn

uyển lại không đi vào, mà đứng ngoài cửa sổ nhìn trộm tình hình trong phòng.

Nói một cách công bằng, bộ dáng cầm bút của Niếp Thanh Lân vô cùng thanh nhã. Vệ Lãnh Hầu biết tiểu Long Châu này có chút che giấu, chỉ cần nhìn sức lực cổ tay cầm bút viết chữ, liền biết không phải là dạng người chỉ biết ăn uống tầm thường, nhưng hắn không có tâm tình ngắm nhìn bộ dạng mỹ nhân chấp bút...

Lúc này đã là giờ nào rồi?

Nhìn dáng vẻ của nàng hình như là muốn thức suốt đêm sao chép kinh văn sao? Bộ dạng chăm chỉ như vậy là muốn cho hắn nhìn sao? Trực giác của Thái phó cho rằng Niếp Thanh Lân đang cố tình chọc tức mình, cơn tức ban ngày còn chưa tiêu tan, nhất thời lại dâng cao.

Đứng ở bên cửa sổ yên tĩnh nhìn một lúc, sắc mặt Thái phó âm trầm đi về.

Nếu là mình hạ lệnh, không nên thay đổi xoành xoạch, nếu thật sự làm như vậy, thì con nhóc kia kia sẽ bắt được thóp của mình, về sau luôn sử dụng khổ nhục kế như vậy thì biết làm thế nào?

Thái phó cảm thấy gần đây uy nghiêm của mình trước mặt hoàng thượng không đủ để khiến long uy phải kinh sợ, ngược lại càng tăng thêm quyết tâm của tiểu Hoàng đế.

Đêm nay dù làm cách gì Thái phó đại nhân cũng không thể ngủ được, nằm trên giường lăn qua lăn lại vài lần, lại đứng dậy đi đến trước cửa sổ nhìn vườn ngự uyển sát cạnh ánh nến vẫn còn chưa tắt.

Không khỏi tức giận lây sang người ngoài cuộc, thầm nghĩ: Đan Thiết Hoa này thật thiếu quyết đoán, để cho tiểu Hoàng đế làm loạn! Nếu đổi lại là Đổng Đại Nghĩa ma ma, sẽ dứt khoát tắt đèn đuốc, khuyên hoàng thượng sớm nghỉ ngơi! Lúc này, Thái phó đã quên chính mình là người đã phân phó Đan ma ma – Những chuyện nhỏ thì chiều theo ý của hoàng thượng. Trong lòng tức giận nữ tướng quân này không biết xem xét thời thế.

https://thuviensach.vn

Trong lúc nhất thời người trong hai vườn ngự uyển liền nhau đều mất ngủ cả đêm. Thật vất vả chờ đến lúc trời bắt đầu có tia sáng, ánh nến mới tắt, chắc là đã đi nghỉ ngơi. Thái phó không hề có cảm giác buồn ngủ, vẫn như cũ đứng ở trước cửa sổ, sắc mặt u ám.

Sáng sớm, Nguyễn công công tiến vào hầu hạ Thái phó rửa mặt thay y phục, mới nhỏ giọng hỏi: "Thái phó, một lúc nữa sẽ quay về kinh thành, người xem giờ nào thì xuất phát?"

Sau khi Thái phó rửa mặt, đưa tay nhận lấy trà súc miệng, đột nhiên hỏi: "Có phải Hoàng thượng vẫn còn đang ngủ hay không?"

Nguyễn công công vội vàng nói: "Nghe Đan ma ma nói, thật ra đã tỉnh, bởi vì biết hôm nay quay về kinh, nhưng tinh thần hoàng thượng không tốt, rất ủ rũ, hôm qua ngủ chưa đến nửa canh giờ."

Thái phó nghe xong, mặt không chút thay đổi, tự súc miệng, chờ xử lý xong liền nói: "Sự vụ ở kinh thành rối ren lộn xộn, không nên ở lại hành cung quá lâu... Ngươi bảo Vi thần y đến bắt mạch cho hoàng thượng, sau đó sắc một chén thuốc bổ máu an thần, để Thánh thượng có thể yên ổn ngủ trên thuyền một giấc."

Nguyễn công công lui ra, theo lệnh của Thái phó đi làm việc.

Chờ đến khi Thái phó lên thuyền, tiểu Hoàng đế đã ở trong phòng trên tầng hai ngủ say. Bước vào phòng ngủ, màn che giường đã buông xuống, vén màn lên đi vào trong, liền nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn phấn nộn đang ngủ.

Thái phó nhịn xuống xúc động muốn sờ một cái, xoay người đi đến cái bàn nhỏ bên cạnh, chỉ thấy trên bàn có hàng chữ mực còn chưa khô, giống như khi tiểu Hoàng đế lên thuyền thì cố gắng chép một lúc.

Thái phó thong thả đi qua, giơ tay cầm lấy một xấp giấy dày đã chép xong.

Nhưng vừa nhìn thấy, đây là kinh văn cái gì chứ! Đó chính là một bản "chiếu thư kể tội". Những hàng chữ được viết rất ngay ngắn rõ ràng, liệt kê

https://thuviensach.vn

những việc mình đã làm sai trong thời gian qua. Ngoài việc không có chí lớn "Muội quốc bang nhi lụy nhân thần", còn có theo dõi và quan sát tâm tư hạ thần "Vô an hiền chi đức".

Còn có một đoạn lớn kể lại tư thế oai hùng của Thái phó trong yến hội, bày tỏ Thánh thượng có một chút tình cảm ngưỡng mộ đối với thần tử. Thậm chí ngay cả việc năm đó mình xuất chinh, y phục mình mặc trong yến hội chia tay cũng cặn kẽ miêu tả ra. Ngay cả chi tiết mà mình đã quên, không biết sao nàng có thể nhớ được.

Cũng may tiểu Long Châu này còn biết thời thế, văn chương phong phú viết một vạn chữ. Mặc dù trên trang giấy đều là những lời nói vô cùng ngây thơ của trẻ con, nhưng Vệ Lãnh Hầu lại bị chọc cho rất vui vẻ.

Đặt chiếu kể tội này xuống, Thái phó cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều. mình so với tiểu Long Châu kia lớn hơn rất nhiều, sao lại bị tiểu hỗn đản kia chọc đến mức nổi giận vô cứ như vậy chứ.

Hiện tại trong thâm cung, người nàng có thể dựa vào chỉ có Vệ Lãnh Hầu hắn, chỉ sợ ngày đó trên xe ngựa mình thay đổi sắc mặt gầm lên giận dữ, dọa đến bé con mềm mại yếu ớt này, người tham ngủ như vậy, sao có thể thức đêm làm ra mấy cái chiếu không ra gì kể tội mình chứ, nhưng ngược lại càng cho thấy Vệ Lãnh Hầu không hiểu nhân tình, không biết thương hương tiếc ngọc.

Niếp Thanh Lân có cảm giác mình đã ngủ rất lâu, phương thuốc Vi thần y kê quả thực rất có hiệu quả, vốn lúc sáng sớm, vì ngủ chưa đủ giấc nên đầu rất đau, nhưng sau khi uống chén thuốc kia vào, liền ngủ rất sâu, đợi đến lúc ngủ đã mắt rồi, mặc dù chưa có mở mắt, nhưng thân thể lại cảm thấy vô cùng thoải mái.

Khi mở mắt ra, phát hiên Thái phó đang ngủ bên cạnh mình, lúc này hô hấp của Thái phó nặng nề kéo dài, chắc đã đang ngủ thật.

Niếp Thanh Lân hơi ngẩng đầu nhìn xấp giấy trên bàn sách, trong lòng thầm nghĩ: Chắc hẳn cơn giận của Thái phó đại nhân đã tiêu bớt rồi? Vì thế

https://thuviensach.vn

lại yên lòng nằm xuống, sợ quấy rầy giấc ngủ của Thái phó, cũng không đứng dậy, nằm ở trên giường, rút ở bên gối ra cuốn tiểu thuyết, tiếp tục đọc.

Sau khi trở về từ thôn Hoa Khê, nàng không hề đọc những câu chuyện thô tục về nguồn gốc tình yêu nữa, không biết vì sao, khi nhìn thấy cảnh nam nữ hoan ái trong sách, liền cảm thấy đó toàn là bi kịch khó có thể trở thành hiện thực. Cho dù văn chương bên trong sách có chau chuốt như thế nào đi nữa, nàng vẫn cứ luôn cảm thấy gì mà cầm sắt hòa minh, vợ chồng cử án tề mi gì đó có đủ chỗ không hợp lí, nếu đọc sách mà như thế thì thật sự khó chịu.

Cho nên, hiện tại Hoàng đế thích đọc tiểu thuyết hiệp khách giang hồ lỗ mãng, mặc dù ít có cảnh dây dưa triền miên nhưng lại hợp lý hơn rất nhiều, chém giết lẫn nhau, vui sướng lâm ly.

Đúng lúc đọc đến đoạn đặc sắc thiếu niên nghĩa hiệp chuẩn bị ra tay chém cổ nịnh thần, thì Thái phó đại nhân tỉnh giấc, mở mắt giơ tay đoạt lấy cuốn sách trong tay nàng: “Sao lại nằm trên giường đọc sách? Không có một tí phép tắc nào cả!”

Niếp Thanh Lân nghe thấy giọng nói của Thái phó thì biết hắn đã hết giận liền đánh bạo nhích lại gần: “Thấy Thái phó đang ngủ say, sợ quấy rầy Thái phó, sao Thái phó lại ngủ lâu như vậy? Có phải đêm qua lại thức khuya xử lý chính sự?”

Khuôn mặt anh tuấn của Thái phó đại nhân kéo căng, trong lòng Niếp Thanh Lân biết mình lại xúc động nói bừa, liền nhanh chóng đổi đề tài: “Hôm qua Thái phó không tới dùng bữa với trẫm, trẫm cũng ăn ít đi một bát cơm, hôm nay Thái phó sẽ dùng bữa với trẫm chứ?”

Mắt phượng của Vệ Lãnh Hầu khép hờ, lông mi rất dài rất đen giống như lông mi của mỹ nhân. Hắn bình tĩnh nhìn tiểu Hoàng đế, đột nhiên nói: “Mấy ngày nay hoàng thượng rất buồn phiền, vi thần hiểu rõ điều đó, nhưng mong hoàng thượng tin tưởng vi thần, không nên tự ý chủ trương mọi việc.”

Niếp Thanh Lân nhu thuận gật đầu. Ánh mắt Vệ Lãnh Hầu mềm mại hẳn đi, đôi môi ghé vào miệng của bé con kia, tỉ mỉ hôn lên...

https://thuviensach.vn

Khi trở về từ Giao tế, kinh thành này cũng vẫn giống y như trước, nhưng trong lòng các nhóm triều thần đều cảm thấy hoảng sợ.

Vân phi nương nương bệnh chết, Binh bộ Thượng thư chết đuối, điều này không phải tin đồn vô căn cứ?

Ai chẳng biết Thượng Ngưng Hiên này khi cung biến phất cờ hò reo, vì Thái phó lập được công lao hiển hách.

Sau khi Thái phó đắc thế cũng không bạc đãi hắn, đãi ngộ của Vân phi nương nương trong cung không hề giảm, không phải vào lãnh cung, Thượng Ngưng Hiên lại yên ổn trên chiếc ghế của Binh bộ. Không biết có bao nhiêu triều thần ghen tỵ đau lòng, hối hận mắt của mình không biết đã bị cái gì che mất mà lại không nhìn thấy Thái phó có mệnh đế vương, không làm thuộc hạ của Thái phó sớm một chút, nếu không thế nào cũng có thể được tăng một lần hai cấp, nói không chừng hương khói của tổ tiên ít nhất cũng có thể hưởng ké chức Thượng Thư.

Thế nhưng mới mấy ngày, Thượng gia lại đột nhiên bị thất thế, càng đáng sợ hơn là cả Thượng thư và nương nương đều bỏ mình, tình huống rốt cuộc là như thế nào?

Việc các đại thần lo lắng không phải không có nguyên do. Mở sách sử ra xem thử đi, khi triều đại thay đổi, không phải biết bao đầu người sẽ rụng, máu chảy thành sông sao?

Trận cung biến kia, trong lòng nhóm triều thần người nào chả run sợ, buổi sáng rời nhà đi thượng triều, cũng không biết buổi tối có mạng để trở về hay không? May mắn là Thái phó không phải hạng người tàn sát người vô tội. Thanh đao trong tay giơ lên cao nhưng lại nhẹ nhàng buông xuống, chỉ tìm vài người bình thường hay thổi gió chém đầu thị uy, những người khác đều bỏ qua.

Nhưng chuyện vừa xảy ra là sao? Đây là muốn bắt đầu thanh toán sao, nhưng sao lại bắt đầu từ gia đình Binh bộ Thượng thư? Muốn thanh trừ đến mức độ nào, người xui xẻo tiếp theo sẽ là ai? Nhóm triều thần càng nghĩ càng không hiểu, càng không hiểu thì lại càng lo lắng, ở trong phủ đứng

https://thuviensach.vn

ngồi không yên, giống như con kiến khi có bão đi ra đi vào, tìm những người quen biết hỏi thăm tin tức bàn bạc đối sách. Con đường lớn của kinh thành lập tức trở nên nào nhiệt, đi một đoạn là lại nhìn thấy kiệu của một triều thần nào đó đang vội vã đi qua, không ít các triều thần trên đường gặp nhau, hoặc là tránh đường hoặc là vén cửa kiệu lên ăn ý liếc mắt nhìn một cái, rồi lại đi đến chỗ khác.

Khi Thái phó hồi kinh, cung tiễn hoàng thượng hồi cung xong, liền ngồi ngay ngắn trong kiệu chuẩn bị trở về phủ, lúc này sắc mặt hắn vô cùng bình tĩnh, nhưng trong lòng không biết đang tính toán cái gì? Tình hình của các nhóm triều thần Thái phó đã được báo cáo cặn kẽ từ lâu, lúc Thượng Ngưng Hiên bị độc chết hắn cũng đã dự liệu đến, hơn nữa hắn đoán rằng người bí mật đứng phía sau nhất định sẽ tranh thủ cơ hội này tung tin hắn muốn thanh tẩy triều đình, để cho các triều thần càng thêm rối loạn.

Mặc dù người bí mật đứng sau kia không hề xuất hiện nhưng hắn cũng đoán được đại khái. Thượng Ngưng Hiên là người luôn luồn cúi, nhìn theo chiều gió để hành động, luôn tìm một chỗ dựa vững chắc để dựa vào... Nay có thể dụ dỗ hắn bán mạng tận tâm, làm Thượng Ngưng Hiên kinh sợ hơn cả Vệ Lãnh Hầu hắn.

Như vậy có thể đoán, những người đó không ai khác ngoài mười Hầu gia từng chung tay với Thái Tổ khai quốc đại Ngụy, chỉ có những thế lực lâu đời như họ, từ triều đình đến địa phương, quan hệ khổng lồ, mới có thể làm cho Thượng Ngưng Hiên cam tâm cúi đầu bán mạng cho họ.

Thái phó thản nhiên cười một tiếng, một kẻ vô dụng ngồi không ăn bám và tiên đế hoang dâm vô đạo kia đã biến Đại Ngụy cường thịnh phồn hoa lâm vào tình trạng không cách nào cứu chữa. Nếu không phải Đại Ngụy đang bị rình rập bốn phía, hắn lại đang lo lắng ép buộc quá sẽ khiến chúng tạo phản kháng mạnh mẽ, thì hắn đã sớm chém đám người quyền quý này.

Như vậy cũng tốt, đại loạn thì phải lấy đại trị. Liền nhờ thế lực người bí mật đứng sau kia quét sạch Đại Ngụy đã mục nát và di vật của hắn đi...

https://thuviensach.vn

Chẳng qua là bước tiếp theo phải đi như thế nào.... Người bí mật phía sau nhất định sẽ không dừng bước trước, cuối cùng rất có thể sẽ quyết tâm đánh đến cùng dùng vũ lực để phản kháng mình. Đám Hầu gia này bản thân vốn quyền khuynh thế mạnh, lại là một trong những gia tộc khai quốc, lời nói nặng tựa ngàn cân, quan địa phương cũng không làm gì được bọn họ, có khi còn phải nhìn sắc mặt bọn họ để làm việc. Bọn họ nhất định sẽ dùng vũ lực, uy hiếp các quan địa phương chống lại triều đình. Một khi bọn họ tạo phản, tất nhiên sẽ thu hút được sự tin tưởng của các thế lực phản đối bên ngoài, tiến một bước phân chi Đại Ngụy.

Mặc dù đối với Hắc kỳ quân đã được tôi luyện thành thép của mình đó chỉ là một chuyện đùa, nhưng như thế sẽ khiến Đại Ngụy đang không ổn định càng trở thêm yếu ớt, Nam Cương nhất định sẽ nhân cơ hội phát binh.

Bắt giặc phải bắt vua trước, đánh rắn phải đánh giập đầu. Những gia tộc lớn thế này, quyế lực đều tập trung trong tay một vài người, một khi không có người đứng đầu, nhất định sẽ chia năm xẻ bảy, cho nên lúc cử hành yến hội trong cung...

Khi hồi phủ, Thái phó vừa xuống kiệu thì nhìn thấy một loạt thiếp thất đang đứng ở cửa đợi, khác với những thiếp thất kia khuôn mặt xinh đẹp vui vẻ, mặt tứ phu nhân Thượng Vân Hương lại trắng bệch.

https://thuviensach.vn

Chương 47

Thái phó rời phủ nhiều ngày, còn tin dữ đã sớm truyền thành mấy phiên bản trong phủ rồi. Vân Hương muốn gã sai vặt trong sân mình đi nghe ngóng một chút, nhưng Lưu tổng quản phủ Thái phó đang trông coi cái gì đó, đè gã sai vặt đánh một trận ngay trước mặt nàng. Sắc mặt Vân Hương tái nhợt, tức giận đến run người.

Từ nhỏ nàng ta là đích nữ trong phủ, chỉ có nàng ta làm người khác chịu thiệt, ở đâu có chuyện nàng ta bị đánh vào mặt như vậy?

Nhưng từ khi tiến vào phủ Thái phó, thị nữ bị chính Thái phó hạ lệnh đánh chết, gã sai vặt mình ủy thác làm việc bị tên tổng quản thấp hèn đánh tàn nhẫn ở trong sân.

Khi Vân Hương tức giận muốn xông lên tát Lưu tổng quản một cái. Nhưng câu đầu tiên của Lưu tổng quản làm nàng ta như đóng đinh ngay tại chỗ: “Tứ phu nhân, tro cốt huynh trưởng và tỷ tỷ của ngài còn ở bàn thờ, tiểu nhân khuyên phu nhân vẫn nên bớt giận, làm huynh trưởng tỷ tỷ đã qua đời bớt lo lắng, đúng không?”

Vân Hương suy nghĩ ý nghĩa trong lời nói này, lập tức hiểu rõ ca ca tỷ tỷ chết chắc chắn là có liên quan đến Vệ Lãnh Hầu. Lòng nàng ta như rơi vào hầm băng, cảm giác hôm nay mình cũng ăn bữa nay lo bữa mai, chỉ không biết tại sao ca ca lại chọc Thái phó dẫn đến đại họa ngập trời này.

Hôm nay khó khăn lắm mới chờ đến khi Thái phó hồi phủ, nàng ta thấp thỏm không yên, canh giữ ở cửa, xem sắc mặt Thái phó.

Thái phó cũng không liếc nàng ta một cái, trực tiếp đi vào bên trong.

Lưu tổng quản nhỏ giọng bẩm báo với Thái phó, nói là đã bắt đầu mở linh đường cho Thượng Ngưng Hiên.

Thái phó nhẹ gật đầu: “Bản Hầu không tiện đến đó, ngươi cùng Tứ phu nhân đi phúng viếng. Lâu rồi Tứ phu nhân không gặp người nhà, nếu nàng

https://thuviensach.vn

ấy muốn có thể ở lại nhà mẹ đẻ một thời gian”

Hôm nay, vì Thượng Ngưng Hiên và Thượng Vân Sơ tâm địa ác độc, Vệ Lãnh Hầu nhìn Vân Hương cũng thấy vô cùng căm hận. Thừa dịp này lấy cớ đưa nàng ta về nhà.

Lúc Lưu tổng quan chuyển lời cho Thượng Vân Hương, Thượng Vân Hương cắn răng, nói với tổng quản: “Cầu tổng quan bẩm báo cho Thái phó, Hương Nhi có chuyện muốn gặp Thái phó”

Lưu tổng quản nhìn nàng ta, quay người đi bẩm báo lại.

Nhìn Lưu tổng quản đi rồi, Thượng Vân Hương sai thị nữ bên người lấy hộp lưu ly đựng viên thuốc dưỡng thân, lấy ra một viên thuốc. Viên thuốc này lúc mới ngửi có hơi buồn nôn, là ca ca lén lút đưa cho nàng, nói nếu Thái phó luôn đối xử lãnh đạm với nàng thì dùng thuốc này. Đây là vật từ Miêu Cương, nếu uống thì bụng sẽ bắt đầu to lên như mang thai tháng thứ tư, cho dù bắt mạch cũng không nhìn ra cái gì. Đợi về sau Thái phó thương yêu thì tìm một cái cớ đổ cho thiếp thất nào đó, nói là đứa con mất, không chừng Thái phó còn rủ lòng thương, chăm sóc nhiều hơn. Một khi mẫu bằng tử quý, về sau Thái phó đăng cơ, mình sẽ trở thành chính cung nương nương.

Trước kia nàng nghe lời ca ca nói, cảm thấy thuốc này không tốt, do dự không muốn dùng, nhưng hôm nay Thái phó muốn đuổi mình về nhà mẹ đẻ rồi, chỉ sợ những tỷ muội thứ xuất đang đợi xem chuyện cười của nàng. Cho dù chết nàng cũng muốn chết ở phủ Thái phó, không thể để những kẻ có tâm tư thấp hèn này thừa cơ.

Nghĩ vậy, nàng ta không hề do dự nuốt thuốc, chuẩn bị đi gặp Thái phó.

Một lúc sau, Lưu tổng quản truyền lời, nàng ta sửa sang lại quần áo, đi thư phòng của Thái phó. Chỉ là lúc đi bụng thật sự có chút to ra, thêm nữa nàng cũng có tâm tư uống thuốc này, mấy ngày nay cố gắng ăn nhiều, tích trữ chút thịt thừa dưới bụng, chỉ cần che được mạch, không chừng có thể vượt qua kiểm tra.

https://thuviensach.vn

Tiến vào thư phòng, Thượng Vân Hương nhìn gương mặt anh tuấn lạnh lùng của Thái phó không khỏi rung động, nhẹ nhún người thi lễ, lời nói mang theo thẹn thùng nói: “Thái phó, quỳ thủy của thiếp thân không chính xác, mấy ngày gần đây không tới, thiếp thân cảm giác mình có thể có tin vui, cho nên nhân lúc Thái phó đi theo thánh thượng cúng tế ở ngoại ô đã nhờ tiên sinh trong nhà đến bắt mạch, nói thiếp thân đã mang thai bốn tháng, nếu hồi phủ, sợ là sẽ xung…”

Thái phó nghe vậy ngẩng đầu, nhìn nàng ta một cách kỳ lạ: “Ngươi chắc chắn mình đã mang thai?”

Thượng Vân Hương âm thầm khẩn trương xiết chặt nắm tay, bình tĩnh gật gật đầu, nàng ta tin lời ca ca nói, tuyệt đối không hại mình.

Vốn Thái phó đang đọc sách, lúc này lại để quyển sách xuống nghiêm túc đánh giá Thượng Vân Hương, hỏi lại: “Ngươi có muốn biết vì sao ca ca, tỷ tỷ của ngươi lại chết không?”

Thượng Vân Hương sợ hãi, sợ Thái phó nói là hắn ra lệnh.

“Vị tỷ tỷ kia của ngươi ở trong cung khó nhịn được cô đơn, quyến rũ thị vệ, bị ca ca ngươi bắt được, hắn sợ bị gièm pha, tự mình trói tỷ tỷ ngươi vào hòn đá cho chìm xuống giếng, đêm cùng ngày, không biết có phải ca ca ngươi giết muội muội của mình nên không yên lòng hay không, mà một mình đi chuyến đò ngang thì gặp nạn…”

Thượng Vân Hương nghe được trợn mắt há mồm, nàng thật không ngờ, ca ca nàng giết Thượng Vân Sơ.

Vệ Lãnh Hầu nhìn cô gái trước mắt, chỉ cảm thấy khó giấu nổi sự chán ghét.

Vốn hắn nghĩ dù sao cũng là nữ nhân theo mình, dặn nàng ta hồi phủ cũng là thương hại nàng mất thân nhân có liên quan tới mình. E rằng phủ Thái phó trở thành đầm rồng hang hổ, nhìn tâm ý của nàng ta, nếu sau khi chịu tang trở về, chỉ cần làm theo khuôn phép cũ, không gây chuyện, sẽ cho nàng ta an ổn nửa đời sau.

https://thuviensach.vn

Không nghĩ rằng "dựa dẫm" đã ăn sâu vào xương cốt của Thượng gia, chết cũng không sửa được.

"Vốn tưởng rằng chỉ tỷ tỷ ngươi không chịu nổi cô đơn trong nội cung, có tính lẳng lơ mà thôi, không nghĩ tới con gái của Thượng gia đều không an phận. Nếu bản Hầu nhớ không sai thì sau khi Hương Nhi vào phủ chỉ ở chung với bản Hầu một lần, tuy đấy là khoảng bốn tháng trước, nhưng, sau đó Lưu quản gia đi đưa chén thuốc cho ngươi, tận mắt thấy ngươi uống… Lúc ấy ngươi uống chén thuốc tránh thai, hiện giờ mang nghiệt chủng là của ai?"

Thượng Vân Hương nghe được lời ấy, ngã ngồi lên ghế. Nàng không ngờ chén thuốc kia lại là chén thuốc tránh thai. Thái phó rốt cuộc có suy tính gì? Vì sao không chịu cho mình có con nối dõi? Vốn nàng thắc mắc vì sao mấy vị thiếp thất vào phủ nhiều năm rồi mà không có tin gì, bây giờ đã hơi hiểu ra, là Thái phó không muốn có con nối dõi, lần này tỉ mỉ bố trí như vậy chẳng phải là mua dây buộc mình rồi sao?

"Thái…Thái phó, có lẽ chén thuốc kia mất tác dụng…"

Vệ Lãnh Hầu cảm thấy mình không cần tốn nhiều nước miếng với nữ nhân ngu xuẩn này, thật sự là chán đến mức ngay cả liếc cũng không muốn.

"Ngươi là thiếp, cũng không phải là chính thất, dù không tuân thủ nữ tắc, bản Hầu cũng không cần lãng phí giấy mực viết hưu thư. Chốc nữa Lưu quản gia sẽ tiễn ngươi trở về, bẩm báo lại với mẹ ngươi, ngươi không cần trở về!"

Thượng Vân Hương nghe được lời ấy, bắt đầu khóc nghẹn ngào, đau khổ cầu khẩn Thái phó, lại bị thị vệ trong phủ kéo ra ngoài, hành lý cũng chưa kịp thu thì đã bị đưa lên xe ngựa.

Lúc Thái phó hồi phủ, tro cốt của Thượng Ngưng Hiên cũng được đặt ở trong một bộ quan tài bằng gỗ đàn hương màu đen nâng vào Thượng phủ. Hắn trúng độc mà chết, nếu người bên ngoài thấy được thi thể sẽ chen chúc đổ xô, nên lấy cớ trời ấm, đường xá lại xa nên hỏa táng ngay tại chỗ rồi.

https://thuviensach.vn

Thê thiếp Thượng Ngưng Hiên mang theo con cái bổ nhào vào quan tài khóc sướt mướt, thân tộc và các quản sự luống cuống dựng linh đường, chuẩn bị các công việc sau khi xuống mồ.

Đường đường là Binh bộ thị lang đại nhân, cũng được gọi là cánh tay của Đại Ngụy rồi. Dựa theo lệ cũ của Đại Ngụy, dựng linh đường trong năm ngày, ngoại trừ các quan thất phẩm, theo lý thì các triều thần đồng liêu đều nên tới phúng viếng. Nhưng đã ba ngày liên tiếp, không có mấy người đến thăm phúng viếng.

Thượng phu nhân luôn bi thương vì tướng công đã qua đời, chờ mấy ngày, phát hiện mấy triều thần hay giao hảo và nịnh nọt đều không thấy, trong lòng vừa đau vừa sợ, nước mắt khó khăn lắm mới ngừng lại nhịn không được không ngừng rơi xuống đất.

Quan trọng nhất là, em gái chồng mình bởi vì không tuân thủ nữ tắc, giả vờ có thai chọc giận Thái phó, trực tiếp bị đuổi về. Đây là muốn phủi sạch quan hệ với Thượng gia! Các thân thích trong tộc đều đen mặt. Bọn hạ nhân cũng phát hiện ra bất thường, trên mặt cũng không lộ ra vẻ bi thống như trước đây, lúc không có người liền tụ lại một chỗ xì xào bàn tán.

Những triều thần kia đều cơ trí linh hoạt, có ai lại không phủi sạch quan hệ với Thượng gia?

Mấy ngày nay trên triều đình cũng căng thẳng, Thái phó án binh bất động, đột nhiên tuyên bố gần đây Hoàng thượng mới có được bức tranh của danh gia, mời chư vị ái khanh thưởng thức.

Được mời đều là đồng đảng của Thượng gia lúc trước, trước kia xuất phủ tiến cung, cả đám đều đấu tranh sinh tử, thay vào đó mấy ngày Thái phó đại nhân đóng quân bên ngoài kinh thành, liền có mấy tướng quân thất thế, tuy nhiên đều có nguyên do, cũng không xử lý vây cánh Thượng gia.

Nhưng mọi người làm quan nhiều năm, có được mấy người trong sạch không tỳ vết?

Lúc kiên trì vào cửa cung mới phát hiện tiểu Hoàng đế không xuất hiện, chỉ có Thái phó đại nhân ngồi trên cao. Tranh chỉ có một bức, nhìn

https://thuviensach.vn

không ra đấy là tác phẩm của danh gia nào, chủ đề là: quy viên điền cư *(quay về nơi thôn dã làm ruộng)*.

Sau khi nâng ly cạn chén, trong lời nói Thái phó có những câu có ý khác, một đám đại thần nghe được đổ mồ hôi. Yến hội ngày hôm sau nhao nhao trình lên đơn xin từ chức, cáo lão hồi hương, chuẩn bị "quy viên điền cư".

Nhưng một nhà buồn, một nhà vui. Lần này các lão thần chào từ giã, để lại không ít chức quan béo bở, có rất nhiều triều thần tuổi trẻ được đề bạt lên trên.

Lúc Niếp Thanh Lân ngồi ngay ngắn trên triều đình gặp lại Cát Thanh Viễn thì Cát đại nhân đã từ Công bộ được điều đến Hộ bộ, nhậm chức Hộ bộ thị lang.

Trên triều đình, Thái phó đột nhiên tuyên bố mấy ngày nữa thánh thượng đến chùa Thiên Hữu dâng hương, cầu phúc cho dân chúng.

Sau khi trong cung đốt đèn, Niếp Thanh Lân vốn đã nằm ngủ lại phát hiện Thái phó đại nhân đi điều tra tẩm cung, chỉ lệnh Đan ma ma thay cho Hoàng đế thường phục, bí mật dẫn nàng xuất cung.

Trên xe ngựa, Niếp Thanh Lân hỏi: "Thái phó đại nhân muốn mang trẫm đi đâu?"

Thái phó nhàn nhạt nói: "Không phải thánh thượng chuẩn bị xuất gia sao? Bản Hầu muốn giúp đỡ Hoàng thượng, đi xem chùa Thiên Hữu."

Chùa Thiên Hữu là chùa do hoàng thất Đại Ngụy quyên góp, là nơi hoàng gia bái Phật tổ qua các triều đại. Chùa Thiên Hữu ở trên núi Vưu Vân, bên ngoài kinh thành, đằng sau núi có một am miếu, không hương khói, nhưng lại tiếp nhận nữ tử trong nội cung xuất gia, cũng là nơi một ít phu nhân dâng hương.

Niếp Thanh Lân nghe vậy sững sờ, không biết dụng ý của Thái phó. Không nghĩ tới xe ngựa đi xuống núi Vưu Vân, lúc đổi hướng, đúng là đường tới am sau núi.

https://thuviensach.vn

Thái phó xuống kiệu trước, đêm đến độ ẩm trong núi cao, phiến đá trên đường hiện ra nước đọng. Thái phó quay người bế Niếp Thanh Lân xuống kiệu đi vào cửa am.

Đến khi bước vào một gian phòng ngủ, Thái phó mới đặt nhẹ tiểu Hoàng đế xuống chăn thô trên giường.

Bây giờ Niếp Thanh Lân mới phát hiện lời nói của Thái phó không khách sáo, thoáng đánh giá bài trí đơn sơ bốn phía, trong lòng biết đây là nơi ở ngày sau của mình, cũng trở nên thản nhiên, cười nói với Thái phó: “Đêm gió lớn, kính xin Thái phó sớm trở về nghỉ ngơi”.

Thái phó cầm lên một áo bào màu xám của ni cô, đặt xuống giường nói: “Thánh thượng thay thử để vi thần xem có hợp không?”

Niếp Thanh Lân nghe vậy có hơi sững sờ, do dự nói: “Thái phó có muốn ra ngoài trước không?”

Thái phó đại nhân nửa nằm trên giường, lười biếng nói: “Nghĩ đến sau này thân thể tuyệt mỹ của Hoàng thượng lại hầu hạ trước ánh đèn nơi cửa phật, vi thần không còn phúc để nhìn thấy, cảm thấy đau lòng, thỉnh thánh thượng khai ân, để cho thần thưởng thức phong cảnh bên trong long bào lần cuối.”

Đức hạnh vô lại của Thái phó đại nhân đúng là không còn điểm cuối. Niếp Thanh Lân cho rằng đây là lần cuối cùng, tiễn bước ôn thần, rơi vào tình cảnh này trong am sâu, mím môi, chậm rãi cởi đai lưng.

Ngọn đèn trong am có hơi tối, nhưng lại không thể che hết được một thân trắng như tuyết kia. Gần đây thịt Niếp Thanh Lân nhiều ra không ít, thân thể mảnh khảnh càng hấp dẫn, bên trong yếm đào là cái cổ mềm, là báu vật eo nhỏ ngực lớn, ngọn đèn vụt qua, da thịt hơi lộ ra thật sự sáng như ánh trăng.

Niếp Thanh Lân vươn tay lấy áo bào xám, không đề phòng bị Thái phó túm lấy cổ tay mảnh khảnh, kéo một phát liền ngã xuống giường.

https://thuviensach.vn

“Thái phó…” Niếp Thanh Lân bị đặt ở trên giường, trâm cài tóc trên đầu cũng bị Thái phó ném xuống đất, lập tức tóc dài như thác nước chảy xuống, phủ đầy chăn.

Vệ Lãnh Hầu nhẹ ngửi mùi thơm ngọt tản ra từ mái tóc, mỉm cười nhìn bé con vô lực giãy dụa dưới thân mình, đáng tiếc thân thể kia da mịn thịt mềm, mà sát vào vải thô có chút cứng làm hồng một mảnh.

Báu vật bé nhỏ như vậy, ngày bình thường đã quen được bao bọc, còn có ý nghĩ hão huyền muốn xuất gia? Thật là tùy hứng làm bậy, không biết sống chết.

“Người xuất gia đều từ bi, phổ độ chúng sinh, không biết vị tiểu ni cô xuất gia này có chịu độ da thịt cho tại hạ một lần?”

Niếp Thanh Lân thấy ở nơi thanh tịnh như vậy mà Thái phó vẫn làm càn như vậy, không khỏi lúng túng: “Thái phó đừng náo loạn, ái khanh muốn trẫm làm thế nào?”

“Vi thần sắp tới đây có thể sẽ không nhìn thấy Hoàng thượng, xin thánh thượng rủ lòng thương, giúp vi thần giải khát”, nói xong liền vươn tay về sau cổ Long Châu cởi yếm…

Trong thoáng chốc, căn phòng yên tĩnh truyền ra tiếng tiểu nữ tử ngâm khẽ: “Thái phó buông ra, sao có thể liếm chỗ đó… Thái phó…”

Lúc trời sáng, một người cao lớn mạnh mẽ đi ra khỏi một gian phòng độc lập trong am miếu. Hắn quay đầu nhìn người nhỏ bé đang ngủ say trong chăn, thầm nghĩ mệt mỏi cho nàng, da non trước ngực suýt chút nữa thì bị mút hỏng. Trứng gà đúng là thứ khiến người ta si mê, da thịt toàn thân đều mềm mại ngọt ngào, làm hắn thiếu chút nữa không kiềm được muốn cô gái nhỏ đó ở nơi rừng núi thế này.

Hắn đi ra dặn dò Đan ma ma đang chờ ngoài cửa chăm sóc tốt tiểu chủ nhân trong phòng, còn nói thêm: “Ngày mai phu nhân Lễ bộ thị lang cùng phu nhân Phúc Yên Hầu sẽ lên núi thắp nhang, ta sẽ phân phó chủ am an bài, phải để cho hai vị phu nhân kia trông thấy mặt Hoàng thượng, nhưng đừng để cho các nàng đến gần nói chuyện với Hoàng thượng”

https://thuviensach.vn

Đan ma ma đã được Thái phó dặn dò, cho nên ngầm hiểu. Chỉ đợi ngày hôm sau đến.

Chương 48

Hai ngày sau, hơn mười người khiêng hai cỗ kiệu lắc lư đứng trước cửa am. Rèm kiệu có ba tầng, bên ngoài là vải màu xanh lá hành tây, ở giữa là vải cứng, bên trong là tơ tằm màu trắng, nhìn đã biết không phải là nhà phú quý bình thường. Cỗ kiệu được hạ xuống, bên trái bên phải là hai thị nữ đi theo vén màn kiệu lên, nâng hai vị phu nhân hơn bốn mươi tuổi xuống kiệu.

Từ sớm đã có vị ni cô chuyên tiếp khách trong am đứng trước am chờ, đến trước mặt phu nhân, chắp tay trước ngực, cúi đầu nói: “Hai vị thí chủ, trong am đã chuẩn bị tốt các việc để kính Phật, mời đi theo bần ni”. Hai vị phu nhân nói: “Làm phiền rồi.”

Cái am dành cho nữ giới này tuy không nổi tiếng, nhưng không nhỏ, tổng cộng có năm đình viện. Tiến vào cửa am, đi qua đình viện thứ nhất, là đến Phật đường của am, thờ phụng Quan Thế Âm Bồ Tát. Hai vị phu nhân cũng là người thường đến lễ Phật, chờ ni cô bưng tới chậu sạch, vê lên ba chiếc đũa đàn hương, quỳ xuống bồ đoàn, yên lặng khấn vái, mong lão gia làm quan thuận lợi, không được làm Thái phó hung tàn bực mình…

Dập đầu lạy ba cái, đứng lên cung kính cắm Phật hương ở lư hương bên trên. Vị ni cô tiếp khách thấy hai vị phu nhân đã kính Phật xong, tiến lên nói: “Trụ trì cho mời hai vị thí chủ dùng thức ăn chay, xin mời đi theo bần ni.”

Thức ăn chay ở nơi này rất có tiếng, vì đây không phải nơi cửa chùa rộng mở, những người đến đây thắp hương đều là quý nhân trong quý nhân, nên trụ trì mời tới một vị ni cô từ Giang Nam để chế biến thức ăn chay chiêu đãi khách quý, thường xuyên qua lại, tất cả Cáo mệnh phu nhân, thiên kim quý nữ các phủ đều ngưỡng mộ danh tiếng mà đến, sau khi thắp nhanh chỉ hi vọng có thể nếm một bàn thức ăn chay.

https://thuviensach.vn

Hôm nay thức ăn chay rất khéo léo, mấy ngày nay nấm trong núi được tưới mưa xuân đều này nở, hương vị rất ngon, dùng chung với bí đỏ, kết hợp với nấm đầu khỉ ở sâu trong Nam Cương, hơn mười loại nấm phối hợp khéo léo, rau khô được ướp gia vị suốt một mùa đông, chế biến tốt, mùi thơm bay lên, đúng là áp đảo cả mùi cá tươi ở biển.

Cả bàn là thức ăn chay đặc biệt, làm cho hai vị phu nhân thỏa mãn. Trụ trì mỉm cười mời hai vị phu nhân đến thiện phòng thưởng thức trà, bàn luận kinh nghĩa, sau đó cáo lui trước.

Sau khi hai vị phu nhân đã dùng xong thức ăn chay, mới mang theo thị nữ đi theo vị ni cô tiếp khách đi qua hai viện, đi về phía sau. Vừa mới vào sân nhỏ, lại thấy một ni cô trẻ tuổi đội mũ mặc một cái áo xám tro, đi cùng là một ni cô trung niên. Hai người cùng đi ra từ gian phòng am chủ, đi tới trước mặt họ.

Chậm rãi đi đến gần, phu nhân Lễ bộ thị lang tập trung nhìn rồi "A" lên, vội vàng kéo phu nhân Phúc Yên Hầu ở bên cạnh, thấp giọng nói: "Hầu phu nhân, bà xem vị ni cô này…"

Hầu phu nhân nghe xong nhìn kĩ chạy tới trước mặt ni cô, ni cô này cũng phát hiện ra, đôi mắt to sáng hơi đổi, liếc qua, sau đó cũng cất bước đi tới.

Thế nhưng Hầu phu nhân sững sờ ngay tại chỗ: vị này… thật sự rất giống Hoàng thượng!

Mặt mày, nhất là ánh mắt vừa rồi nhếch lên, thần thái tinh nghịch này, nếu như không phải biết rõ hoàng thượng là nam nhi, bà thật sự nghi ngờ ni cô này là Hoàng thượng.

Hai vị này đều là chính thê của lão thần trong triều, trước kia nhiều lần ra vào hoàng cung, hơn nữa lúc tiết ngắm đèn cũng từng vào cung. Lúc ấy hoàng thượng còn nhỏ tuổi đầu còn để chỏm, tất nhiên là nhớ hình dáng thánh thượng.

Hai vị phu nhân liếc mắt nhìn nhau, đều thấy trong đáy mắt đối phương là ngọn lửa kỳ dị.

https://thuviensach.vn

Trên thực tế, hai vị phu nhân này là do Thái phó tỉ mỉ lựa chọn, đều đã từng bái kiến Hoàng thượng, mà cái miệng lại không có chừng mực.

Tướng công của hai vị phu nhân này tuy địa vị trên quan trường cao nhưng tính tình lại mềm mại, không có sức chỉnh đốn gia phong, hai người đều là người nhiều chuyện trong đám nhân tài kiệt xuất, cũng nổi danh trong giới phu nhân.

Năm đó, thứ nữ Thượng gia che giấu tư tình với Thái phó, cũng bị hai vị phu nhân này đào móc ra.

Nghĩ mà xem, một ni cô tuổi trẻ giống hệt đương kim hoàng thượng xuất hiện ở am hoàng gia. Trong này có ẩn tình gì, ý chí chiến đấu của hai vị phụ nhân lập tức sục sôi, trực giác được thức ăn chay và mỡ lợn trong dạ dày hừng hực như thiêu đốt.

Hai vị phu nhân quay người, đuổi theo ni cô trẻ tuổi đã đi xa, để lại ni cô tiếp khách và trụ trì đang sững sỡ không biết xảy ra chuyện gì.

Lúc đuổi theo, ni cô trung niên đột nhiên quay người, ngăn cản các nàng, cau mày nói: “Hai vị thí chủ đuổi theo bần ni làm gì?”

Hai vị phu nhân bị hỏi, không trả lời được, vừa rồi chỉ muốn đuổi theo để nhìn kĩ, bây giờ không biết giải thích thế nào, cũng không thể nói: “Ta muốn hỏi một chút nhà ngươi ở đâu, bao nhiêu tuổi, vì sao lại có hình dạng giống y như Hoàng thượng?”

Trì hoãn một chút, ni cô trẻ tuổi kia đã xoay người đi vào đại điện, không thấy gì nữa. Ni cô trung niên cũng quay người bước nhanh, biến mất ở đình viện phía trước.

Đừng nói hai vị phu nhân, ý nghĩ của Niếp Thanh Lân đang không ngừng xoay chuyển. Vừa rồi trụ trì trong am mời nàng qua đấy, nói vài câu không quan trọng, vừa đi ra thì gặp hai vị phu nhân. Nàng nhìn quen mắt, đó không phải là hai vị phu nhân vừa gặp nhau ở lễ hội đèn lồng mấy ngày trước đó sao?

https://thuviensach.vn

Nếu như vậy, hai vị phu nhân xuất hiện ở đây chắc chắn không phải trùng hợp. Niếp Thanh Lân mơ hồ đoán được ý định của Thái phó, chợt cảm thấy lo lắng trong lòng: Thái phó đại nhân, còn có cái gì mà ngài không dám làm không?

Về phần hai vị phu nhân đi vào thiện phòng thấy trụ trì, nói vài câu, về sau không thể chờ đợi được muốn nghe ngóng tình huống của ni cô cực giống Hoàng thượng vừa rồi. Trụ trì thở dài nói: "Đây cũng là người có số khổ. Thân phận của nàng vốn là sang quý không thể nói, không nghĩ tới lúc chưa đầy ba tuổi đã bị Khâm Thiên Giám mời cao nhân đến kết luận thân có lệ khí, nếu sống trong nhà chắc chắn sẽ mang đến vận đen cho ca ca sinh đôi. Cần phải tụng kinh kính phật trong am, chậm rãi xóa lệ khí mới được trở lại… trong nhà. Theo tính toàn là mười năm có thể xóa đi lệ khí, nhưng mười lăm năm đã trôi qua, không biết có phải trong nhà đã có biến cố gì không, vẫn không có người đón nàng, đành phải ở lại trong am"

Nói xong, trụ trì lại thở dài.

Nghe xong tin tức chấn động như vậy, hai vị phu nhân nhìn nhau thật lâu, ánh sáng trong mắt như là mở ra được bảo kiếm, nóng lòng muốn mổ bụng lão trụ trì, kiếm chút lợi ích thực tế.

Cuối cùng tây sơn bạch lộ tốt nhất cũng được nếm thử, cũng không có lòng muốn lưu lại am, cùng trụ trì nói chuyện phiếm qua loa hai câu, nói mình có việc liền trở lại kinh thành.

Không đến mấy ngày sau, ở kinh thành, một tin tức được truyền ra từ giới phu nhân của các đại nhân, nói đương kim bệ hạ còn một muội muội sinh đôi, từ nhỏ sống ở am sau núi Vưu Vân. Đại thần cũng nghe được tin tức từ phu nhân của mình, phần lớn cười bỏ qua, coi là lời nói vô căn cứ, thầm nghĩ: May mắn đương kim bệ hạ không có long uy, nếu đổi lại là chuyện nhà của Thái phó, chỉ sợ những phu nhân ăn no rỗi việc này sẽ bị chộp đi cắt lưỡi.

Sau đó vài ngày, ở sau núi Vưu Vân, khách hành hương đến đầy cửa. mỗi ngày đều có quý phu nhân đến thắp nhang kính phật. Bái Phật xong

https://thuviensach.vn

cũng không chú ý đến nếm thử thức ăn chay mà lại đi dạo trong sân, đều gặp được nhưng khoảng cách hơi xa, lại luôn có một ni cô hung dữ ngăn cản, nhưng mỗi người xem được mặt mày nữ ni cô đều kinh hãi lấy khăn hương che miệng, niệm A Di Đà Phật.

Lúc Thái phó nghe được tin đồn, trực tiếp gọi Lễ bộ thị lang Tiền Vân Long, Tiền đại nhân tới: "Nghe nói mấy ngày trước quý phu nhân thắp nhang đi ăn cơm chay lại ăn ra được muội muội sinh đôi của Hoàng thượng, không biết thị lang có biết việc này không?"

Lúc này trán Tiền Vân Long đổ mồ hôi, khom người, âm thanh dè dặt nói: "Hạ quan không biết việc này. Là do hạ quan trông giữ không nghiêm, để cho người trong nhà nhiều chuyện nói lung tung. Sau khi trở về nhất định thần sẽ nghiêm khắc trông coi, không cho nàng xuất phủ"

Thái phó khẽ cười, "Thị lang đã hiểu lầm. Ta cũng không có ý trách cứ quý phu nhân. Chỉ là không biết tại sao Hoàng thượng lại nghe được tiếng gió, kinh ngạc chuyện lạ như thế này, cố ý hỏi bản Hầu, liền tìm ngươi hỏi một chút. Nếu phu nhân thật sự thấy, không có lửa thì làm sao có khói…"

Ba ngày sau, loan giá của Hoàng thượng ra khỏi cửa thành, đi thẳng đến chùa Thiên Hữu. Còn có tân văn võ triều thần đi theo, trong đó có các quan viên gần đây được Thái phó đề bạt, mà Cát Thanh Viễn cũng ở trong đội ngũ.

Đây cũng là ý chỉ của Hoàng thượng, bảo bọn họ bồi theo thánh giá bày ra ân sủng.

Bên trên loan giá là những sợi nhỏ hơi dày, dùng để ngăn cả mặt trời, cát, gió, nhìn xa xa chỉ có thể thấy một bóng người nhỏ gầy ngồi ở phía trên.

Đến khi tiến vào cửa chùa, các quan lại yên lặng chờ bên ngoài đại điện, nhìn Thái phó và Hoàng thượng dâng hương, chỉ có thể thấy phía sau lưng của tiểu Hoàng đế đang cầu xin Phật tổ.

Sau khi lạy Phật tổ, Thái phó cùng Hoàng thượng và đám quần thần vây quanh hậu điện trực tiếp đi ra sau núi.

https://thuviensach.vn

Đi chuyến này mất nửa canh giờ, không bao lâu sau Nguyễn công công chạy tới truyền thái y, nói là cảm xúc của Hoàng thượng bất ổn, vui đến phát khóc nên tâm mạch có bị thương một chút.

Việc này, làm chúng phụ nhân của đám quan chức nhìn nhau, hơi tin tưởng quả thật là có minh châu rơi trong miếu.

Chỉ là màn kịch cốt nhục hoàng gia chia lìa so sánh với việc hai ngày nay Thái phó mạnh mẽ quét sạch, thật sự là không có ý nghĩa. Mỗi người trong đám triều thần hôm nay đều cảm thấy bất an, nửa đêm mỗi ngày mở to mắt chú ý tên gác cổng nhà mình có truyền đến tiếng vang khác thường hay không, mà bên trong phố dài âm thanh của móng ngựa với tiếng ồn ào của quan binh là quý phủ nào đó không may bị loại trừ. Buổi tối ngủ thiếu giấc, ban ngày có chút ủ rũ, đứng ở trước miếu ngáp mấy cái liền.

Cho dù Hoàng thượng thật sự đã tìm lại được muội muội sinh đôi vốn đã chết nhiều năm, quan lại bọn họ cũng không có say mê nhàn hạ thoải mái đi nghiên cứu sinh tử của nữ nhi trong hậu cung của tiên hoàng.

Nhưng tâm mạch Hoàng thượng bị thương, Vi thần y cần đến chẩn mạch mới được.

Tĩnh dưỡng trong núi mấy ngày, tuy vào ban ngày Niếp Thanh Lân luôn cùng Đan ma ma dẫn đi ra vài vòng, gặp được nhóm quý phụ nhân, bọn họ kinh hãi, miệng há to đến mức có thể nuốt được Trứng gà, thời gian còn lại thì coi như nhàn nhã.

Không có Thái phó đại nhân quấy rối mỗi sáng, mỗi ngày nàng ăn thức ăn chay tinh tế trong am, so với mấy món ăn quý đầy mỡ trong nội cung thì còn quý và lạ hơn.

Nàng thật sự thích thú, lại không ngờ rằng liên tiếp năm ngày nay, Thái phó đại nhân không thấy bảo bối trên đầu quả tim của ngài ấy, luôn nhớ nhung và nôn nóng như có lửa đốt.

Đợi sau khi đám quần thần tiến vào am ni cô, Lỗ Dự Đạt dẫn thị vệ gác cửa sân sau, Thái phó đại nhân sải ước chân dài vào tịnh phòng.

https://thuviensach.vn

Giương mắt xem xét, bé con năm ngày không gặp đang mặc một trường bào vải màu xám, mái tóc dài chỉ tết nghiêng sau tai, lộ ra cái trán trơn bóng và lỗ tai trắng nõn, cặp mắt to càng thêm linh động, toàn thân không có trang sức lại giống như thịt ngọc trai vừa được lột xác, tất nhiên thơm ngon vô cùng.

Niếp Thanh Lân vốn nửa nằm ở trên giường xem sách giải trí, lại không nghĩ tới Thái phó đột nhiên xông vào, nàng lại càng hoảng sợ, muốn đứng lên nói, không nghĩ tới hai mắt Thái phó híp lại, mỹ nam tử ngày thường thong dong thoát tục như thiên tiên giờ chỉ như con sói cực đói, quay người cài chốt cửa, không nói một lời bổ nhào về phía mình.

Chương 49

Từ trước đến nay, miếu ở núi Vưu Vân vẫn thanh tịnh, cách xa khói lửa ở nhân gian.

Tiếng chuông buổi trưa báo giờ Thìn vang lên sau đó khôi phục lại sự tĩnh mịch, thậm chí có thể nghe được tiếng chim chóc chiếp chiếp véo von ngoài cửa sổ, có thể thấy được chúng tự do bay nhảy trong rừng rậm rạp, khoe bộ lông của mình, vô cùng hạnh phúc.

Nhưng mà lúc này Niếp Thanh Lân lại bất lực, bị người lúc này còn hơn cả sói đói đè dưới thân, áo bào ni cô vốn rất bền lại trở thành khăn lau trong tay Thái phó, bị lấy ra khỏi thân thể mình.

Mấy hôm nay trời dần dần nóng lên, bên trong áo bào là cái yếm Đan ma ma mang từ nội cung đến, vải vóc ít, đem đường cong mềm mại mịn màng kia bao quanh lấy cực kì quyến rũ.

Thái phó chỉ vừa cúi đầu liền ngửi được mùi vị ngọt thơm của cơ thể bé con dưới thân, chỉ cảm thấy dục niệm tích góp từng tí một trong năm ngày chia lìa phát ra mấy lần, sắp để bảo bối trên đầu quả tim mang thân phận nữ

https://thuviensach.vn

tử trở lại nội cung, giam cầm nàng trong kim ốc *(trong câu Kim ốc tàng kiều)* mà mình tỉ mỉ chế tạo vì nàng, mặc sức yêu thương nàng…

Ý nghĩ đấy là thuốc thúc tình tuyệt vời, kích thích máu trong người Thái phó ào ạt chảy nhanh, đáng tiếc không thể tìm nơi khơi thông, chỉ đành chảy về một chỗ, mặc kệ tất cả muốn chiếm được Long Châu khao khát từ lâu.

"Thái… Thái phó, cầu Thái phó thương tiếc, quỳ thủy của trẫm còn chưa đến…", Niếp Thanh Lân cảm thấy lúc này Thái phó khác với lúc trước khinh nhờn chơi đùa mình, mọi hành động đều mang theo khí thế ép buộc, vội vàng dùng âm thanh run rẩy cầu xin nam nhân cao lớn đang đè lên người mình.

Thái phó đã sớm thò tay xuống tìm kiếm, miệng hung hăng hôn lên đôi môi mềm mại của bé con, thở hổn hển nói không cho phép cãi lại: "Thánh thượng an tâm, thần sẽ không đi vào, tuy quỳ thủy bệ hạ chưa đến, nhưng tình triều đã tuôn trào, ngón tay thần đã cảm thấy suối thơm đầm đìa, thỉnh bệ hạ đem chân tách ra một chút, để thần giúp bệ hạ sảng khoái, giúp đỡ thánh thượng mở mang thêm kiến thức…"

Tường trong chùa mỏng, bọn người Lỗ Dự Đạt biết điều đều canh giữ ở ngoài viện, nhưng vẫn nghe được tiếng thở dốc yêu kiều, Đan ma ma vội vàng lệnh cho bọn thị vệ lui ra thật xa.

Nhưng cũng không biết Thái phó giở mánh khóe gì, Đan ma ma canh ở cửa ra vào nghe được âm thanh nũng nịu ngày càng lớn, cuối cùng lại không có âm thanh.

Một lát sau, Thái phó chỉ mặc một áo trong, dáng vẻ dục vọng khó nhịn, sắc mặt tái nhợt mở nửa cửa phòng, khàn giọng nói: "Mau tuyên Vi thần y tới."

Trong lòng Đan ma ma kinh hãi, cũng không biết có phải là Thái phó bị nghẹn quá lâu, tàn phá kiều hoa trong phòng thành bộ dáng đáng thương gì, lúc cá nước đang hoan ái lại tuyên gọi thái y?

https://thuviensach.vn

Thật ra Thái phó mới đúng là uất ức nhất, hắn mặc quần áo chỉnh tề cho bé con đang hôn mê trên giường, dùng chăn bao lấy chuẩn bị sang một gian phòng khác.

Lại nhìn ga giường bằng vải thô ướt sũng, toàn là nước.

Tình cảnh vừa rồi thật sự là không thể phòng trước, vốn Thái phó tưởng rằng thủ đoạn của mình sẽ làm cho Long Châu hưởng thụ, trước nói là không cầm được, nhưng hương vị ngọt ngào lại không giống…

Con nhóc con rất biết cách chóng mặt đúng lúc đúng nơi, mắt thấy hắn ân cần phục vụ, mình được thoải mái xong, còn chưa đợi hắn "nhập ngõ hẻm" thì đã hôn mê rồi. Hắn kinh hãi vội vàng rút lại ngón tay đang trêu đùa, vỗ nhẹ mặt bé con, nhưng gọi thế nào cũng không tỉnh, chỉ có thể nghẹn ba nghìn dặm xuân giang, chống đỡ bụng đầy dục niệm để cho Đan ma ma truyền thái y.

Đến lúc Vi thần y tiến vào thiện phòng, trong phòng đang đốt đàn hương, trầm hương lượn lờ, giai nhân lại cách trở sau màn che trùng trùng điệp điệp, hắn xem mạch bệnh, thầm nghĩ: "Kì quái, lúc này mùa hè vẫn chưa đến, sao quý nhân này lại có biểu hiện mất nước quá nhiều?"

Khi hỏi thăm bệnh, ánh mắt Thái phó như đoạt hồn người khác trừng thẳng vào mắt ông, miệng lại ngậm kín như miệng con trai, một chữ cũng không chịu nói.

Thần y cảm thấy việc này ngày càng khó xử lý, cho dù Biển Thước ở đây "vọng, văn, vấn, thiết", nhưng gặp phải Thái phó thì chỉ có thể bó tay, thế này thì Hoa Đà hay Biển Thước cũng phải vò đầu chép miệng.

Biển Thước tên thật là Tần Hoãn tự Việt Nhân, là một danh y thời xuân thu chiến quốc.

Hoa Đà: chắc bạn nào cũng nghe nói đến thần y Hoa Đà rồi. Ông sống ở thời Đông Hán tự là Nguyên Hóa, được xem là một trong những ông tổ của nghề Đông y.

https://thuviensach.vn

Cuối cùng ông chỉ có thể dặn dò là không có gì đáng ngại, chỉ cần uống nhiều nước là được.

Thái phó rất không hài lòng, nhưng e ngại bí sự trong phòng của mình liên tục thất bại, thật sự là mất mặt nói ra nguyên do bên trong.

May mắn là sau một nén nhang, Long Châu thong thả tỉnh dậy, có chút ủ rũ, sau khi bị Thái phó ôm trong ngực cho uống đầy một chén trà liền ôm lấy chăn mỏng mà rơi nước mắt, chỉ là khóc cũng khác với tiểu nữ tử bình thường, không nói cũng không run rẩy, chỉ lẳng lặng mặc cho nước mắt trong suốt không ngừng rơi trên gương mặt non mịn.

Ban đầu Thái phó cũng lóng ngóng nhỏ nhẹ dỗ dành một phen, lại nhìn nước mắt ngày càng nhiều trên khuôn mặt đẹp của thiếu nữ, vừa đau long vừa giận dỗi, quát khẽ nói: “Đủ rồi, nàng lo nước hôm nay chảy chưa đủ nhiều à!”

Một lời này xem như hoàn toàn châm lên cảm giác xấu hổ trong lòng Niếp Thanh Lân, tuy nàng không tim không phổi, nhưng cũng được xem là thiếu nữ xanh tươi như hoa, khi bị nam nhân trêu chọc đột nhiên khai mở, chỉ mới vậy thôi cũng đã đem nửa cái giường ướt đẫm rồi. Tình huống như vậy cho dù trong tiểu thuyết, bí họa trong cung đình cũng chưa từng thấy qua. Nàng trốn ở trong chăn, chỉ làm như không nhìn thấy tên nam tử xấu xa đáng giận làm hại mình.

Lúc này nàng xấu hổ và giận dữ vô cùng, mình còn chưa tự an ủi xong, lại bị một câu nói của Thái phó vạch trần, mặt mũi không còn rồi. Mèo con bị dồn ép, há miệng còn thơm mùi đàn hương cắn vào tay Thái phó.

Nhìn bộ dạng “hung ác tàn bạo” của Trứng gà nhỏ, tuy tay hơi đau nhưng trong lòng Thái phó lại buông xuống, hắn cảm thấy Trứng gà nhỏ của hắn cho dù là xấu hổ hay ồn ào đều lộ ra sự lanh lợi đáng yêu, liền để cho nàng cắn một lát, lại ôm nàng vào trong ngực, véo nhẹ má nói: “Ngoan, nghe lời, mở miệng ra, tay bản Hầu quen cầm đao kiếm có vết chai, đừng cắn lâu mà hỏng răng…”

https://thuviensach.vn

Trong lòng Thái phó biết bé con thường ngày mây trôi nước chảy lúc này đang giận như thế nào, liền an ủi: "Thánh thượng đừng cảm thấy mất mặt, suối thơm có nhiều như thế này là chuyện tốt, trước kia thánh thượng chưa hoan ái trong khuê phòng, có lẽ hơi nhạy cảm, về sau hồi cung làm nhiều hơn là quen…"

"…"

Niếp Thanh Lân dần ngừng khóc, thu lại tâm tư thẹn thùng của tiểu nữ tử, trong lòng lạnh nhạt tự nhủ: Thấy Thái phó như thế này là muốn cho tiểu công chúa Trứng gà đã chết năm ba tuổi quay về dương gian, chỉ là, không biết có phải Thái phó không thể đợi được ngồi lên long ỷ kia hay không? Nếu mình không lấy cớ xuất cung, không lẽ thật sự muốn trở thành phi tần trong hậu cung, trải qua thời gian như mẫu phi, dựa vào chút trìu mến của Thái phó mà vượt qua quãng đời còn lại?

Ngày ấy, quần thần chờ đợi một lúc lâu thấy Thái phó ngồi cũng loan giá với Hoàng thượng quay trở về kinh thành. Bên trên loan giá, Hoàng đế dùng khăn che mặt vẫn luôn cúi đầu như cực kì bi thương, chân lảo đảo, nhỏ giọng thì thầm một tiếng: "Ai ôi!", may mắn Nguyễn công công kịp thời đỡ lấy.

Một tiếng này làm cho Cát Thanh Viễn vốn đang quỳ trước loan giá khẽ chấn động, lúc hắn ngẩng đầu lên, Hoàng đế đã tiến vào loan giá, thân ảnh bị trùng trùng điệp điệp màn che khuất.

Ba ngày sau, thánh chỉ truyền xuống: Bào muội *(em gái ruột)* của thánh thượng cực kỳ có hiếu, mềm mại hiền hòa, thở nhỏ bí mật xuất gia tu hành cầu phúc cho hoàng huynh. Thánh thượng cảm động và nhớ nhung tấm lòng thành của công chúa, lệnh cho công chúa hoàn tục, cung nghênh hồi cung.

Tâm tư Thái phó kín đáo, đồng thời còn tấn phong một đám thế tử và quận chúa tại kinh thành, bày tỏ chia vui cùng hoàng thất. Bên trong những vị quận chúa này có một bộ phận lớn là khác họ vua, có rất nhiều người là trực hệ bộ hạ *(thuộc hạ nhận lệnh trực tiếp từ Thái phó)* cũ của Vệ Lãnh Hầu.

https://thuviensach.vn

Trong một đêm, lớp con em nhà quyền quý trong kinh thành thay đổi một đám mới lạ.

Đại điển sắc phong sắp tới, nhóm quận chúa thế tử đang chờ sắc phong được chia làm hai đưng ở thiên điện, chờ nghe tuyên.

Trong những vị quận chúa mới, nổi bật nhất phải kể đến con gái của Ung Hòa Vương Lâm Đường, Lâm Diệu Thanh.

Tổ tiên Lâm Đường là những người có công lớn khi khai quốc, lúc tiên hoàng còn sống thì thừa kế vị trí nhất đẳng Hầu gia, có đôi mắt nhìn người tài, lúc ấy liếc mắt liền nhìn trúng trạng nguyên tam giáp Vệ Lãnh Hầu, nếu không phải còn do dự vì nữ nhi mình còn nhỏ tuổi, lại bị Vệ hầu uyển chuyển xin miễn, nếu không Vệ hầu đã là rể hiền của lão Vương gia.

Nhớ lại chuyện này làm cho lão vương gia bóp cổ tay tức tối không thôi, nếu lúc ấy kiên trì định hôn, thật sự là một chuyện tốt của con gái. Nhưng về sau Vệ Lãnh Hầu bị tiên đế chán ghét vứt bỏ, điều ra biên cương, cũng là Lâm Đường nhiều lần hòa giải trong triều, Vệ hầu mới có ngày đông sơn tái khởi. Cho nên Vệ hầu vẫn coi Ung Hòa Vương là ân sư.

Lâm Đường không chỉ là một người biết thưởng thức tài năng, mà còn là một người hiểu thời thế, biết rõ sau phúc là họa, đã xin Vệ hầu miễn thăng quan tiến tước, mang theo thiếp thất mình sủng ái rời xa triều đình phiêu diêu bất định, sống nhàn nhã.

Lâm Diệu Thanh năm nay mười sáu xuân xanh, là con chính thê, bình thường xinh đẹp, phụ thân lại là ân sư Vệ hầu, thân lại là thiên kim quý nữ, tất nhiên người đến cầu thân nối liền không dứt. Nhưng lúc Lâm Diệu Thanh mười bốn tuổi nhìn thấy mặt Vệ hầu ở phủ nhà mình, tâm hồn thiếu nữ vụng trộm lập chí không phải quân không lấy chồng, cự tuyệt phần đông tài tuấn trong kinh thành.

Xuất thân của Ung Hòa Vương phi không tầm thường, trời sinh tính cao ngạo, cả đời coi trọng nhất là thể diện, lại không nghĩ rằng phu quân mình lại ném mặt của mình xuống đất, bỏ lại cơ nghiệp nhà cửa dắt yêu thiếp tuổi trẻ xinh đẹp đi du ngoạn.

https://thuviensach.vn

Nếu như là trước kia, nhà mẹ đẻ của mình là thúc phụ ruột thịt của tiên hoàng, chắc chắn sẽ bẩm báo sự việc cho Hoàng đế, trị Lâm Đường tội ái thiếp diệt thê. Không biết sao hiện giờ triều đình đổi trời, Vệ Thái phó là quân vương ẩn mình, hoàng tộc Niếp thị suy thoái, nên chỉ có thể nén giận, mỗi ngày làm bạn với đèn.

Chỉ là thể diện mà mình đánh mất muốn nữ nhi tìm lại. Vốn Vệ Lãnh Hầu thấy Diệu Nhi còn nhỏ, không chịu đồng ý, nhưng vì con gái kiên trì, Ung Hòa Vương nói với Vệ hầu mấy lần, bà ngồi một bên cẩn thận quan sát, vẻ mặt của Thái phó cũng không hoàn toàn cự tuyệt, chỉ là sợ làm phiền ân sư. Khi thiên hạ ổn định, hắn đăng cơ sẽ nghênh ái nữ của ân sư vào cung.

Hiện nay, tuy phu quân của mình không để ý đến tình nghĩa vợ chồng, rời nhà mà đi, nhưng một mình bà còn phải duy trì thể diện vương phủ, đợi nữ nhi của mình nhập cung, mặt mũi lão vương phi đã mất có thể tìm về rồi.

Cho nên lần này con gái tiến cung nhận sắc phong, lão vương phi càng coi trọng, từ đầu đến chân đều là cách ăn mặc tinh xảo nhất. Nhìn nữ nhi của mình, thật sự là dáng vẻ khuynh quốc khuynh thành, chỉ mong trên triều lúc Thái phó nhìn thấy con gái không còn vẻ trẻ con ngây thơ, nhớ tới ước định với ân sư, sớm đón con gái vào phủ làm chính thê, về sau là chủ hậu cung, mẫu nghi thiên hạ.

Lần này sắc phong các vãn bối quận chúa, lão vương phi đã đi bái kiến từng phủ. Không phải là làm mẫu thân thì không công bằng, mà thật sự là không có ai xuất sắc hơn nữ nhi của mình. Về phần công chúa lưu lạc trong miếu kia, tuy chưa thấy qua, chỉ nghe nói là cũng gầy teo yếu ớt như Hoàng đế. Có lẽ bộ dáng cũng được, nhưng lớn lên trong am, nhất định là chưa thấy qua việc đời, không tinh thông mọi thứ cầm kỳ thư họa như con gái mình. Hơn nữa một muội muội của phế đế, nhất định là công chúa tiến cung vắng vẻ cô quạnh, sao giống con gái được nuông chiều của mình?

Lão vương phi cảm thấy hôm nay con gái làm kinh động triều đình, mê hoặc tâm Thái phó là chuyện đương nhiên.

https://thuviensach.vn

Giờ lành đã đến, tiểu thái giám truyền nhóm thế tử quận chúa vào điện nhận phong.

Triều thần và đám thế tử công chúa mặc hoa phục chia làm hai bên, chờ Hoàng thượng và Thái phó vào điện.

Đến khi Hoàng đế ngồi phía sau rèm, Thái phó đại nhân mặc triều phục đẹp đẽ sang trọng ngồi ngay ngắn ở ghế giao long. Lâm Diệu Thanh khẽ ngẩng đầu, si mê nhìn nam tử anh tuấn ngồi ở ghế giao long, chỉ cảm thấy tâm hồn thiếu nữ run lên, trong một thoáng liền ngây người. Thái phó chỉ hơi quét mắt liếc thế tử quận chúa, sau đó ánh mắt chậm rãi chuyển đến bên ngoài cửa cung.

Đúng lúc này, Nguyễn công công thấy Thái phó ra hiệu, liền cao giọng tuyên: “Tuyên… Đế cơ Vĩnh An công chúa Đại Ngụy tiến điện!”

Đồng thời, một chiếc kiệu nhỏ xuất hiện, chậm rãi đi về phía chính điện.

Trong hoàng thành, trước chính điện, ngoại trừ Hoàng thượng và Thái phó, không người nào có tư cách ngồi kiệu liễn. Lại không nghĩ rằng một công chúa không quan trọng, rời cung nhiều năm lại ngồi kiệu liễn đi đến ngoài chính điện mới dừng lại.

Một nữ tử cẩm y hoa phục được cung nữ bên ngoài nâng chậm rãi xuống kiệu.

Các vị triều thần cũng chỉ nghe nói đến công chúa có ngoại hình giống hoàng thượng, tập trung nhìn, cả đám có hơi ngây ngẩn.

Vị Đế cơ Vĩnh An công chúa đang mặc một chiếc váy dài đẹp đẽ sang quý, cũng không biết là dùng sợi tơ hiếm có nào dệt thành, dưới ánh mặt trời tràn ngập các màu sắc. Lúc công chúa bước đi, quần áo kia không ngừng biến đổi bảy màu.

Quả nhiên công chúa có bộ dạng rất giống Hoàng đế, nhưng không giống nữ tử chỉ có bộ dáng kiều mỵ. Tóc dài đen nhánh chỉ chải đơn giản,

https://thuviensach.vn

tóc mai thanh nhã, tóc được búi lên đỉnh đầu lại phối hợp với bộ trâm Khổng Tước Linh bảy sắc, những giọt nước dao động va vào nhau bên tai.

Công chúa đúng là rất xinh đẹp, nhất là ý vị ở khóe mắt đuôi lông mày. Trên triều đình uy nghiêm, không nói đến những thị vệ mặc kim giáp đội nón trụ nhiều như rừng, chỉ triều thần và nhóm thế tử công chúa nhìn sang cũng phải khiến cho tiểu nữ tử chưa thấy sự đời run lên, đi đường không vững.

Nhưng vị công chúa được nuôi dưỡng trong núi sâu, trời sinh long chủng, tuổi còn nhỏ mà không kiêu ngạo không siểm nịnh, đôi mắt sáng hơi thu lại, thân thẳng tắp, vững vàng đi tới, như đang rong chơi trên đường mòn hoa cỏ mùa xuân, rất an nhàn tự tại. Đến khi đi tới trước điện, mới chậm rãi quỳ xuống đệm tròn mềm mại mà tiểu thái giám lấy ra, dập đầu lễ hoàng thượng, chậm rãi nói: “Thần muội bái kiến. Hoàng thượng vạn vạn tuế, Thái phó thiên thiên tuế”

Mọi người nhìn đến ngây người, trong lòng Thái phó lại chau mày, thầm nghĩ: rõ ràng đã dặn Đan ma ma cho Long Châu ăn mặc diễm lệ rêu rao, đừng để cho quần thần quá chú ý đến mặt mũi của nàng.

Lại không nghĩ rằng, cho dù đang mặc Thất Thải Long Tước dệt thành thải y vẫn không che được khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ thoát tục. Nhìn đám thế tử si ngốc nhìn Vĩnh An công chúa, Thái phó không khỏi hơi ảo não, là mình bỏ sức hơi lớn. Vốn nghĩ là quang minh chính đại để Long Châu thể hiện thái độ trước quần thần, tránh về sau quần thần nghi kỵ. Lại không nghĩ tới chỉ cần vừa lộ mặt bé con lại lộ ra tài năng trêu hoa ghẹo nguyệt.

Đúng là nên giấu trong khuê phòng không thể lộ ra! Ánh mắt Thái phó tối tăm, phiền muộn nghĩ.

Đợi cho công chúa đứng dậy lĩnh phong, chậm rãi ngồi xuống ghế mềm, Lâm Diệu Thanh chỉ cảm thấy một nỗi sợ hãi không rõ, trang phục hôm nay của mình là được mẫu phi chuẩn bị từ sớm, chỉ lấy ra một thứ cũng đều là thứ tinh xảo quý giá. Nàng vốn cho rằng nhất định hôm nay mình sẽ áp đảo toàn bộ quận chúa. Thế nhưng khi công chúa từ trong am xuất hiện,

https://thuviensach.vn

toàn bộ triều đình đều điểm tô cho nàng, sự quý khí nàng giống như trời sinh, ngay cả người luôn lạnh nhạt với người khác như Thái phó cũng bị công chúa hấp dẫn. Không phải là… Không có khả năng! Nghĩ đến chuyện mẫu phi từng nói Thái phó sớm muộn gì cũng trèo lên đế vị, lòng Lâm Diệu Thanh dần ổn định. Sớm muộn gì Thái phó cũng thay thế Hoàng thượng, vận mệnh của Hoàng thượng là được ban cho cái chết, dù Thái phó yêu sắc đẹp, làm sao có thể cho một nữ tử giống Hoàng thượng làm phi?

Công chúa này thà luôn trốn trong am còn hơn! Hôm nay trở về cung, cho dù may mắn thoát khỏi khó khăn hiện tại, thoát chết, vận mệnh chỉ là bị nam nhân đùa giỡn rồi bị vứt bỏ! Nghĩ vậy, lòng Lâm Diệu Thanh dần mềm xuống, sắc mặt hơi khinh miệt đồng tình với mỹ nhân có khí chất cao nhã kia.

Đồng thời, trong lòng Cát Thanh Viễn đang đứng một bên cũng đang dậy sóng.

Ánh mắt hắn chằm chằm chú nhìn chằm chằm vào công chúa, trong ánh mắt ngoại trừ kinh diễm còn có sự nghi ngờ rất sâu. Trên thuyền rồng, hắn đã nghe Hoàng thượng nói chuyện, mà giọng nói đặc biệt này thỉnh thoảng còn quanh quẩn bên tai.

Nhưng ngày ấy trước miếu, Hoàng đế kêu một tiếng "Ai ôi!" không hề giống âm thanh trên thuyền, mà vị công chúa xinh đẹp này, âm thanh nũng nịu nhỏ vụn xuyên vào nhau như chuông nhỏ lọt thẳng vào tai, làm người ta căng thẳng trong lòng.

Nghĩ đến đây, ánh mắt của Cát Thanh Viễn chuyển về mảnh vải phía trên điện Kim Loan. Rốt cuộc là ai đang ngồi ở chỗ đó?

Chương 50

Cung yến sau lễ điển sắc phong thật là náo nhiệt.

https://thuviensach.vn

Không khí Đại Ngụy còn cởi mở hơn tiền triều nhiều, tuy tuân theo lễ nghi của nhà Hán nhưng lễ tiết giữa nam nữ trong cung đã đơn giản đi không ít. Nhóm thế tử quận chúa chưa có hôn phối ngồi cung một điện dùng thiện là cơ hội khó có được, nhưng cũng không phải là không có, vì bên cạnh đều có sai vặt hoặc thị nữ thiếp thân hầu hạ, mỗi người đều có bàn riêng, nam nữ ở hai bên điện.

Nhóm thế tử có thể mượn cơ hội này kết bạn với đại thần trong triều, nhân tiện trộm nghiêng mắt nhìn quận chúa nhà ai vừa độ tuổi, da trắng tướng mạo xinh đẹp, dáng vẻ đoan trang. Lúc nhìn cũng không nhiều lắm, lúc đó cũng chỉ có thể dựa vào bức tranh không đáng tin cậy để lựa chọn thê tử đã ngưỡng mộ trong lòng.

Nhưng năm nay nhóm thế tử đều ăn ý, ánh mắt đều nhìn về phía trên đại điện.

Đáng tiếc, vị giai nhân họ muốn nhìn lại vào bên trong màn che, cùng dùng thiện với Thái phó và Hoàng thượng. trong lòng xúc động, đáng tiếc là gặp khó khăn, e là không có con cháu thế gia nào dám đánh cược đi lấy thân muội của Hoàng thượng rồi.

Niếp Thanh Lân được Nguyễn công công dẫn vào phía sau bức rèm che, tự nhiên ngẩng đầu nhìn ai đang được ngồi trên ghế rồng.

Chỉ nhìn như vậy, lại sững sờ. Cũng không biết Thái phó đại nhân tìm được thiếu niên ở đâu, thoạt nhìn mười lăm mười sáu tuổi, khuôn mặt nhỏ nhắn, cái cằm nhọn, nhất là cặp mắt kia thoáng nhìn giống nàng đến bảy phần.

Thiếu niên trên ghế rồng nhìn thấy Niếp Thanh Lân cũng chậm rãi mở to mắt, môi khẽ động như muốn nói gì, lại nghiêng mắt nhìn Thái phó đang nhắm mắt phượng, lập tức bị dọa giống như cừu non thấy hổ, rụt cổ rúc vào long bào, cúi đầu không động đậy.

Niếp Thanh Lân cảm thấy mí mắt hơi cay, thật sự là không nhìn được nữa, cách co lại trong cổ áo, giống nàng mười phần.

https://thuviensach.vn

Thái phó cũng không thèm để ý đến Hoàng đế giả, chỉ trầm thấp nói với nàng: “Công chúa cũng mệt mỏi rồi, vi thần mang ngài đi nghỉ ngơi thôi.”

Nói xong gật nhẹ đầu với Nguyễn công công, ra hiệu hắn tuyên bố Hoàng thượng mệt mỏi phải về cung nghỉ ngơi.

Niếp Thanh Lân chậm rãi đứng lên, cùng rời đại điện với Thái phó.

Tổng thể mà nói, hôm nay tâm trạng Thái phó đại nhân không tệ, nếu không phải vì công chúa mới vừa vào cung còn phải giả vờ giả vịt, thì đã nắm tay giai nhân rong chơi dưới ánh nắng xuân rồi.

Đi tới một cửa cung Thái phó dừng bước, khuôn mặt tuấn tú mỉm cười hỏi: “Không biết vườn ngự uyển này có làm Vĩnh An công chúa thỏa mãn không?”

Niếp Thanh Lân tập trung nhìn cung Phượng Sồ. Đây đúng là tẩm cung của công chúa được tiên hoàng sủng ái nhất, Tứ hoàng tỷ của nàng, Nhạc Dao công chúa. Nơi đây cách cửa sau của nội cung không xa. Năm đó Nhạc Dao công chúa tuổi còn nhỏ đã có phong thái của phụ hoàng, rộng rãi nạp nam sủng, mà ngay cả phụ hoàng cũng nghe đồn có dây dưa không rõ, nếu không tại sao mười tám xuân xanh rồi chưa gả cho phò mã nào?

Chỉ là chuyện xấu của hoàng gia truyền ra ngoài thì không tốt lắm, trong các tình nhân của nàng ta cũng không thiếu con cháu thế gia, cho nên cố ý muốn chỗ vườn ngự uyển này, trong đêm ra vào cung rất thuận tiện. Lúc cung biến, công chúa đúng lúc xuất cung “hái hoa”, tránh được kiếp nạn, về sau không rõ tung tích.

Thái phó lựa chọn chỗ này, đương nhiên không phải vì muốn Long Châu học hành vi phóng đãng của Hoàng tỷ, lại là vì suy tính cho mình. Sau này cho dù trễ đến giờ nào, hắn cũng có thể thuận tiện ra vào cung gặp riêng người yêu trên đầu quả tim.

Nhưng gần đây tẩm cung được tu sửa, ngay cả nóc cung là ngói lưu ly cũng là mới nấu ra, dưới ánh mắt trời lấp lánh chói mắt. Đi vào thì phát hiện đình viện ở đây còn lớn hơn tẩm cung, cho dù là thiên tử thì cũng hạn chế

https://thuviensach.vn

quy cách, nếu quá mức xa hoa thế nhân sẽ mượn cớ. Nhưng vườn ngự uyển này của công chúa lại hết sức xa hoa lãng phí.

Bước chân lên bậc thang bằng đá ngọc vào phòng trong, liền thấy bố cục trong phòng, đại sảnh, thư phòng, phòng khách, còn có phòng ngủ đầy đủ mọi thứ. Đặc biệt là trong thư phòng bày đầy sách vở, phong cách bày biện tràn đầy dương cương, hiển nhiên là Thái phó chuẩn bị, mà trong thư phòng còn bày một giường ngọc làm chỗ nghỉ ngơi.

Cả giường ngọc màu xanh bích như nước, cho dù Niếp Thanh Lân đã được chứng kiến ngọc tốt hơn cũng có hơi sững sờ. Khối ngọc lớn như vậy, chất liệu lại xuất sắc, chạm trổ tinh tế, lúc sờ rất ấm áp, đúng là giá trị liên thành đây!

Lại đưa mắt nhìn các bài trí trong phòng không gì không tốt, thật đúng là nơi kim ốc tàng kiều.

“Thế nào? Công chúa thích không?”, đôi mắt Niếp Thanh Lân tối sầm lại, cũng không để ý tới Thái phó, từ sau khi có hành vi bừa bãi trong am, mỗi lần nhìn Thái phó đều cảm thấy mệt mỏi.

Niếp Thanh Lân biết rõ, bây giờ thỉnh thoảng nàng cáu kỉnh, ồn ào uốn éo với vị Thái phó đứng đầu Đại Ngụy, lão nhân gia vẫn không tính toán, đã như vậy thì việc gì phải lãng phí, buộc mình cười vui?

Tất nhiên Thái phó biết bé con ầm ĩ là không được tự nhiên. Ngày ấy, sau khi hắn xuống núi, cũng biết là có hơi quá phận, lại lo lắng thân thể bé con không ổn. Sau khi hồi phủ, tìm ma ma phụ trách giáo dưỡng trong nội cung có kinh nghiệm phong phú hỏi thăm, mới biết ngày ấy ướt như vậy là thể chất đặc thù của nữ tử lúc cực kỳ động tình mới có, chỉ là nữ tử có thể chất như vậy rất ít, lần thứ nhất chưa vào mà đã như vậy thì thật hiếm thấy.

Hôm nay lại nhìn mặt mũi Long Châu đầy tức giận, Thái phó chỉ cảm thấy bộ dáng phát giận cũng đáng yêu làm cho người ta nhìn mãi vẫn không đủ. Hắn đã quen lạnh mặt lại không cầm lòng được mà xuân về hoa nở, bước lên ôm lấy bé con nũng nịu, cúi đầu nhằm vào khuôn mặt non mềm mà hôn một lần lại một lần, nói nhỏ: “Suối thơm trên tay thần đã khô từ lâu, sao

https://thuviensach.vn

công chúa vẫn còn giận. Không phải là ghét bỏ thần mấy ngày nay lạnh nhạt công chúa chứ? Vậy thần phải ngủ lại trong nội cung mấy đêm, hầu hạ công chúa mới được."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Niếp Thanh Lân lập tức ửng đỏ, nhỏ giọng nói: "Thái phó lưu manh như vậy, không thể trách bọn Hung Nô man di thấy Thái phó liền bị dọa đái ra quần, thì ra là sợ ngón tay kỳ diệu của Thái phó…"

Thái phó trừng mắt phượng, con nhóc con này sắp xếp hắn đi gãi ngứa đúng quần thối của đàn ông Hung Nô hay sao? Lập tức chặn cái miệng sắc sảo, muốn đặt nàng lên giường ngọc để nàng nhận thức tốt ngón tay kỳ diệu của Định Quốc hầu, nhưng khi nhìn bé con bối rối muốn khóc, lại thu hồi, ôm hôn không ngừng, móc ra từ trong ngực vài trang giấy viết thư, hôm qua Thái phó trong đêm rảnh rỗi, tự dưng cao hứng bắt chước nàng viết "Chiếu kể tội của bản thân".

Trên giấy, Thái phó kiểm điểm mình "Không thể dùng hết mọi tinh lực, noi theo cách trị thủy, nhân lúc hồng thủy ngập trời kiên quyết dùng gậy cứng chặn lại, giam cầm giai nhân bên trong lũ lụt ngập trời, tận hưởng lạc thú…". Nếu nói Niếp Thanh Lân viết là dùng văn chương ngây ngô hoang đường của trẻ con, thì văn chương mà Thái phó đại nhân dùng là bốn chữ: Không biết xấu hổ!

Niếp Thanh Lân cảm giác mình cũng không có cách nào tự nhiên được, tức giận muốn nhảy xuống giường, lại bị Thái phó ôm cổ, ý trêu chọc trên mặt cũng biến mất, trong mày kiếm mắt phượng đều là sự chăm chú lạ thường: "Hôm nay bệ hạ dùng thân thế nữ nhi vào cung, có lẽ biết tâm tư của thần. Nhưng hiện nay thế cục chưa ổn, lúc tình thế bất đắc dĩ, chỉ sợ điện hạ cần thay nam trang xuất hiện trước mắt mọi người. Nhưng về sau Trứng gà của bản Hầu có thể yên lòng thay nữ trang dạo chơi trong nội cung rồi"

Một từ "Trứng gà" làm cho Niếp Thanh Lân khẽ run, nàng nhớ mọi việc từ rất nhỏ, lờ mờ nhớ đây là nhũ danh còn nhỏ, chỉ là đêm đó vào mười

https://thuviensach.vn

ba năm trước, lúc ca ca ruột tắt thở thì không có người nào tiếp tục gọi tên này. Hôm nay ở bên trong gạch tàn ngói phế, thình lình bị Thái phó lôi ra, chạm vào trí nhớ kia, trái tim ngừng lại trong một thoáng.

"Phong hào Đế cơ Vĩnh An là vi thần đích thân tặng cho bệ hạ, nguyện bệ hạ cả đời Vĩnh Viễn Bình An. Hôm nay nghênh đón Vĩnh An công chúa vào cung, là vì thần mà sống lại, từ đầu đến chân là của Vệ Lãnh Hầu ta, cũng mong bệ hạ thu hồi tâm tư, toàn tâm toàn ý đối đãi với vi thần, mới có thể trọn đời an khang!"

Một chút rung động bị đánh cho tan thành mây khói, Niếp Thanh Lân giương mắt, nhìn về phía nam tử anh tuấn như thiên tiên kia, ngữ điệu mềm mại bình thản: "Trẫm hiểu, tất nhiên sẽ coi Thái phó là trời, chỉ cầu Thái phó thương xót một chút, thân thể trẫm yếu đuối, thật sự là không chịu đựng nổi…"

Thái phó nở nụ cười, bàn tay hướng về phía Long Châu, hôn thật sâu trên bờ môi đỏ mọng của nàng…

Vệ Thái phó rất biết dùng người, dùng đúng nơi và dùng hết sức, Niếp Thanh Lân cho rằng hôm nay mình khôi phục thân phận nữ nhi, nên thanh nhàn nhiều so với trước kia phải ngồi ngay ngắn trên triều đình, ai ngờ lại là một thân kiêm hai chức, thỉnh thoảng còn phải làm khách mời trên ngai vàng của Hoàng đế.

Lúc trước Thái phó sai người tu sửa cung Phượng Sồ tình cờ phát hiện mật đạo cung Phượng Sồ nối thẳng đến tẩm cung Hoàng thượng. Tác dụng của cái mật đạo này đã xác minh chuyện xấu của Nhạc Dao công chúa và tiên hoàng, Thái phó cũng không sai người lấp đi, đỡ để cho Long Châu phải phiền phức chạy đi giữa hai cung.

Nay Nam Cương chưa yên ổn, trong nội cung không nên sinh biến, ngược lại cần Hoàng thượng "tại vị" một thời gian. Bình thường chỉ cần giao cho Hoàng đế giả kia ngồi sau rèm là được, lúc nên xuất hiện trước mặt người khác vẫn là Niếp Thanh Lân tự mình ra trận.

https://thuviensach.vn

Ví dụ như đại điển thao luyện duyệt binh mùa xuân, không ra mặt không được.

Bởi vì duyệt ở trên đài, kéo rèm lên làm người ta nghi ngờ, lại có quan viên tùy tùng, che mặt thì không tốt.

Niếp Thanh Lân liền trở về tẩm cung, đổi lại long bào đã lâu không mặc.

Lúc ăn mặc xong chờ loan giá, nàng đánh giá một chút tẩm cung đã vắng vẻ mấy ngày.

Tẩm cung to như vậy, tuy nhiên vật phẩm bài trí không thay đổi, nhưng giống như vắng lặng hơn rất nhiều.

Thiếu niên cải trang hoàng tử cũng không biết bị nhốt ở nơi nào.

Leo lên giáo tràng, đi lên đài cao, đại quân phía dưới đã xếp hàng chỉnh tề bắt đầu diễn trận. Dù sao thì trong cơ thể Vệ hầu cũng chảy dòng máu thượng võ, kích động thay khôi giáp mang theo lệnh kỳ, đi tới trước trận.

Niếp Thanh Lân ngồi ngay ngắn ở chỗ cao, đội mũ miện thật dài che mặt của nàng, cũng che tầm mắt của mọi người.

Thái phó tự mình diễn binh, nàng đứng ở đài cao nhìn một lúc, Thái phó cao lớn cưỡi trên lưng ngựa, chỉ huy thiên quân vạn mã, thật giống giao long lặn vào biển cả mênh mông, khí thế quanh người đột nhiên biến đổi, giống như Lan Lăng Vương phụ thể, biến thành Chiến Thần tuấn mỹ khát máu.

Bên trên sa trường là mặt trời, bên dưới là bụi đất tung bay, trong không khí đều là hương vị mồ hôi và máu.

Thái phó duỗi cánh tay dài, vung lệnh kỳ, một loạt Đại tướng ra khỏi hàng, đội ngũ hình lập phương phía trước lập tức nổi lên, làm thành tư thế tiến công hình vẩy cá, lệnh kỳ lại vung lên, đội hình lại biến đổi, trở thành trận chim nhạn, cầm trong tay liêm đao cán dài, binh sĩ cầm thuẫn che chắn, lăn mình trên mặt đất, cắt đứt một loạt chân ngựa chế từ cây trúc.

https://thuviensach.vn

Một khắc ngắn ngủi, mặt trận đã thay đổi không ngừng, làm cho người ta không kịp nhìn.

Ở đây phần lớn là quan văn, làm gì được nhìn qua cảnh khí thế mãnh mẽ phấn chấn bừng bừng như vậy? Cảm xúc của mỗi người đều dâng trào, dường như mình cũng xếp bút nghiên theo nghiệp binh đao, sinh ra bội treo ngô câu Phong Hầu bái tướng vạn trượng hào hùng.

Lúc Thái phó chậm rãi đi ngang qua duyệt đài, lơ đãng ngẩng đầu mỉm cười về phía Hoàng đế trên đài cao, hào quang lóe sáng trong đôi mắt phượng.

Niếp Thanh Lân nhẹ đung đưa cái quạt xếp nhỏ bằng bạch ngọc mạ vàng, chặn bông liễu bay tán loạn trong gió và ánh mắt của chư thần, cũng cười nhẹ với Thái phó.

Chư vị quần thần hào hứng bừng bừng nhìn ra sa trường phía xa, nhỏ giọng nghị luận về sa trường nhiệt huyết, lúc các huynh đệ lớn tiếng gào rú, âm thanh đúng là vang tận mây xanh, kim đao xuất vỏ, mũi đao sáng rỡ làm mọi người không mở được mắt.

Chỉ có Cát Thanh Viễn vẫn đứng sau lưng tiểu Hoàng đế. Đến khi xem xong cảnh tuyệt vời, nàng quay người đi qua Cát Thanh Viễn, quạt xếp trong tay vô ý rơi lên mặt đất. Đúng lúc Cát Thanh Viễn đứng phía sau, lập tức đi trước hai bước, nhặt lên cây quạt, cung kính đưa cho Nguyễn công công, nộp cho Hoàng thượng.

Niếp Thanh Lân nhìn xung quanh không có người để ý, thấp giọng cười nói: “Cát đại nhân gần đây khỏe không? Đường sông tu sửa xong rồi sao?”

Cát Thanh Viễn nghe âm thanh khàn khàn và mềm mại kia, nói: “Bây giờ thần ở Hộ bộ, trợ giúp Thái phó chuẩn bị lương thảo”

Niếp Thanh Lân nhẹ gật đầu, nhớ tới mấy ngày trước trong thư phong, thu hoạch tương đối khá, Thái phó có rất nhiều sách, trong lúc rảnh rỗi xem qua, kiến thức về Bắc Hải Nam Cương tăng thêm không ít.

https://thuviensach.vn

Lúc trước, nàng ngồi bên trong còn nghe được Thái phó răn dạy Hộ bộ, không hỏi Cát Thanh Viễn nữa, vừa đi vừa nói chuyện: “Mấy ngày trước trẫm ở ngoại thành, có chút hiểu biết đối với việc trồng cây lương thực, chỉ là một năm hai vụ có hơi ít! Nguyễn công công, một năm có phải có ba, bốn vụ trồng lương thực đúng không?”

Nguyễn công công cười nói: “Ai ôi! Bẩm Hoàng thượng, thế mà nô tài chưa từng nghe nói Đại Ngụy có cây trồng bảo bối như thế này…”

Nói xong, hắn liền đỡ tiểu Hoàng thượng về đài cao.

Để Cát Thanh Viễn đứng một mình như có điều suy nghĩ.

Tân vương của Nam Cương có dã tâm khá lớn, phong cách dân chúng mạnh mẽ, đang ngày càng trở thành họa lớn trong lòng Đại Ngụy. Hơn nữa gần đây Nam Cương chiếm đoạt mấy tiểu quốc xung quanh, lực lượng quốc gia dần dần mạnh, trong lòng Thái phó biết kéo dài càng lâu thì Nam Cương chuẩn bị lại càng đầy đủ, phải cố gắng hết sức. Nhưng hiện tại Đại Ngụy thù trong giặc ngoài, có lòng mà không có lực, chỉ có thể trơ mắt nhìn Nam Cương lớn mạnh.

Nếu trong thời gian ngắn không thể nào đem binh tiêu diệt, vậy thì nghĩ biện pháp đến gần nội bộ Nam Cương.

Công chúa Khất Kha của Nam Cương là bước quan trọng nhất. Khất Kha có dã tâm, mình đưa nàng trở lại Nam Cương, lại vướng vào danh nghĩa sứ giả Đại Ngụy, tất nhiên nàng sẽ liên lạc với từng bộ lạc, gia tăng lực lượng của mình.

Mình lại nói cung cấp thêm tiền tài vật lực để nàng có địa vị ngang với Nam Cương Vương. Mình ở bên cạnh nghỉ ngơi lấy sức, đền bù lại mấy năm bị thiên tai liên tiếp.

Khất Kha công chúa là phụ nữ nhưng không hề thua đấng mày râu, mượn việc ca ca của mình nổi dậy thảo phạt, khéo léo nắm bắt được lòng người đang bàng hoàng ở các tiểu quốc xung quanh, thành công liên minh, chống lại Nam Cương Vương.

https://thuviensach.vn

Chỉ là, thu mua lòng người, bồi dưỡng xây dựng quân đội cũng cần tiền cứ như vậy quốc khố không có sẽ lại thiếu thốn. Chẳng những không tiết kiệm được mà ngay cả lương thảo để cho trọng binh đóng ở biên thùy Nam Cương cũng không đáp ứng được.

Mấy ngày nay Hộ bộ bị Thái phó mắng, thấy đồng liêu là Công bộ thì mắt có nước, chỉ cảm thấy mây đen đè đầu mình một năm nay cuối cùng cũng rời sang trên đầu Hộ bộ. Mỗi ngày vào triều, có tâm trạng vui vẻ mà chui ra khỏi chăn thật sự là rất hạnh phúc.

Nhưng lúc nhìn về phía Cát Thanh Viễn, cũng có chút đồng tình. Người này cũng không may, vừa mới có chút công lao, ngay lúc quốc khố trống không mà lại vào Hộ bộ.

Thế nhưng Cát Thanh Viễn đúng là người có tài, bị Thái phó cưỡng chế trong mười ngày phải thu đủ mười vạn gánh lương thảo mà mặt không thay đổi.

Hai ngày sau ngày luyện binh thì một mình đến thư phòng gặp Vệ Lãnh Hầu.

Thái phó giương mắt quan sát người trẻ tuổi này, miệng hỏi: “Cát đại nhân đến vì chuyện lương thảo?”

Cát Thanh Viễn cúi đầu nói: “Bây giờ là mùa xuân, các nơi đều đang nông canh *(trồng cây nông nghiệp)*, nếu bắt ép thu mười vạn gánh lương thảo, thì số lương thào cần gieo trồng vào mùa xuân cũng phải thu, như thế này sẽ dẫn đến hậu quả xấu, năm thứ hai nơi nơi sẽ hoang tàn.”

Nét mặt Thái phó lạnh lùng: “Điều đấy bản Hầu cũng biết, nhưng Hộ bộ các ngươi làm ăn như thế nào lại không biết? Năm trước mùa thu không dữ trữ đầy đủ quân lương, đến thời kỳ dễ có đói kém lại bẩm báo với bản Hầu là không có lương thực, các ngươi muốn các tướng sĩ ở biên thùy Nam Cương chết đói, làm cho Nam Cương Vương tiến quân thần tốc vào Đại Ngụy?”

Thực ra đây không phải xuất phát từ Cát thị lang, tuy nói là Hộ bộ thượng thư tiền nhiệm làm không tốt, Vệ Thái phó bắt đầu tăng thu giảm

https://thuviensach.vn

chi, Hộ bộ thượng thư chuẩn bị lập chút công cho Thái phó nhìn, cắt xén ngân lượng dùng để sửa chữa kho lúa.

Người phía dưới cùng cấu kết với nhau, dùng xỉ than để nung gạch rất sơ sài để chiếm một phần vốn được chi ra để nung gạch. Khe hở ở gạch quá nhiều, hơi nước có thể xuyên qua, lại thêm việc mấy trận tuyết rơi nhiều, đến đầu xuân lúc băng tuyết tan ra trở thành một vũng lớn.

Đến lúc tiểu quan quản lý nhà kho mở cửa nhà kho, mùi nấm mốc xộc vào mũi, kho lúa dài một dặm đều biến thành hạt gạo đen.

Chuyện lớn như vậy không thể nào giấu được, Thái phó nghe được tức giận, cả nhà Hộ bộ thượng thư bị sung quân ở biên thùy, cả đời trồng lương thảo. Nhưng gây ra đại họa thì người ăn ốc xong phải có người đổ vỏ, đó chính là tiểu thị lang Hộ bộ - Cát Thanh Viễn.

Cát Thanh Viễn cũng biết tuy chuyện lúc trước không liên quan đến hắn, nhưng lúc này trốn tránh trách nhiệm cũng không có tác dụng, liên đem bản đồ trong tay mình đưa lên cho Nguyễn công công để hắn đưa cho Thái phó.

Thái phó mở ra xem xét, thì ra là bản đồ biên giới của Nam Cương và Đại Ngụy, hơn nữa bên trên còn ghi một ít con số.

“Mời Thái phó xem qua, đây là bản đồ phân bố lúa mạch của bốn mùa. Chúng ta và Nam Cương bị ngăn cách bởi Hoàng Lĩnh, tuy chỉ cách một núi nhưng khí hậu lại khác biệt. Lúa nước của Đại Ngụy nhiều nhất thì được hai mùa một năm, hai mùa xuân hạ. Thậm chí phía bắc một năm chỉ được một quý. Nhưng dãy Hoàng Lĩnh lại phổ biến giống lúa nước một năm có thể thu hoạch ba quý, cho nên lương thảo Nam Cương nhiều hơn rất nhiều so với chúng ta.”

Thái phó mặt không đổi sắc nhìn bản đồ này, đột nhiên bật cười lạnh: “Cát Thanh Viễn ngươi giỏi lắm, vốn ngươi nên giải quyết việc bên Hộ bộ, giờ giao cho Binh bộ, các ngươi lại được an nhàn!”

Cát Thanh Viễn lập tức thi lễ nói: “Hạ quan không dám, nhưng kế hoạch hôm nay là vì muốn giải quyết nhanh chóng vấn đề lương thảo. Lòng

https://thuviensach.vn

Thái phó mang muôn dân trăm họ, không đành lòng rung chuyển gốc rễ dân chúng Đại Ngụy, cũng chỉ có thể cướp kho lúa của Nam Cương để giải quyết khó khăn trước mắt."

Thái phó cụp mắt phượng, nhìn trọng điểm trên bản đồ biểu thị Địa Khu, là nơi đất lành của Nam Cương, không đến nửa tháng nữa, là vụ mùa xuân, đến lúc đó toàn bộ nam nữ già trẻ Nam Cương đều sẽ thu hoạch, mà ngay cả binh sĩ trong quân đội Nam Cương trở về vào ngày mùa. Nếu như lúc đó nhanh chóng đánh lén, sẽ có thể cướp được đầy hầm, vấn đề lương thảo lập tức được giải quyết, cũng có thể diệt được khí thế của Nam Cương Vương hung hăng càn quấy. Chỉ là dùng danh nghĩa Đại Ngụy xuất binh thì không tốt, phải bày mưu sắp kế sẵn, phải mưu tính tốt mới có thể để cho Nam Cương nuốt thiệt thòi này.

Hắn lại giương mắt nhìn người trẻ tuổi anh tuấn trước mắt. Tuổi không lớn lắm, nhưng nếu cân nhắc sự việc hôm này là lão thần, hắn có thể nhìn ra các hậu bối trong quan trường khó tránh khỏi bị thiệt thòi, giống như Vệ Lãnh Hầu hắn năm đó lần đầu tiên ra chiến trước cũng gặp không ít khổ, ôm không ít chuyện khổ sai vào người mà không ai muốn nhận.

Cái khó có thể có được là Cát Thanh Viễn là người làm đến nơi đến chốn, cũng không có tật xấu mà người trẻ tuổi thật cao theo đuổi, nghiêm túc hiến kế thuộc bổn phận, hơn nữa có thể từ một suy ra ba, có lối tắt… là nhân tài có thể đào tạo được.

Nghĩ vậy, Thái phó phất phất tay: "Cát đại nhân trở về đi."

Cát Thanh Viễn biết phiền phức của Hộ bộ xem như giải quyết xong. Lúc hắn đang đi theo tiểu thái giám ra cung, trông thấy Đế cơ Vĩnh An công chúa đang ngồi trong kiệu đi về phía thư phòng.

Người ngọc ngồi trên kiệu đang mặc một bộ áo trắng hơn tuyết, trên mép váy thêu đóa hoa mẫu đơn đang nở rộ, lan đến cả vòng eo tinh tế. Tóc được vén lên sau đầu, trâm cài tóc nhẹ đung đưa, hoa điền hình cánh hoa hồng nhạt dán trên cái trán trơn bóng, làm mặt mày càng thêm xinh đẹp. Bàn

https://thuviensach.vn

tay như ngọc đeo vòng ngọc nhẹ đặt lên trên thành kiệu, cầm quạt xếp nhỏ bằng bạch ngọc được mạ vàng nhẹ nhàng gõ vào thành kiệu.

Cát Thanh Viễn vội vàng nghiêng người đợi ở một bên, cúi đầu hành lễ để kiệu của công chúa đi qua. Khi kiệu đi qua, làn váy bay lên, đóa mẫu đơn được thêu bên trên như từ từ tản ra, một mùi hương ngọt ngào làm say lòng người nhẹ nhàng lướt qua.

Đợi kiệu đi qua, Cát Thanh Viễn từ từ ngẩng đầu lên, đôi mắt thâm thúy nhìn thẳng về thân ảnh xinh xắn đang ngồi trên kiệu vừa ngang qua.

https://thuviensach.vn

Chương 51

Thân là công chúa mà còn bận mấy chuyện xã giao này hơn cả Hoàng đế! Chuyện này thật khiến cho Niếp Thanh Lân bất ngờ.

Gần đây đạo phật ở Đại Ngụy càng lúc càng hưng thịnh. Đừng thấy trước đây khi cứu trợ nạn dân, Thái phó đại nhân phải dọa nạt uy hiếp liên tục mới xem như cướp đoạt được một chút tiền cứu trợ thiên tai từ mấy nhà phú hộ trong kinh thành.

Đến khi tu sửa xây dựng chùa miếu thì không cần ai đến dọa, mọi người trong nhóm quan to hiển quý ai cũng tranh nhau đóng góp một số tiền nhang đèn đáng kể, chỉ sợ không cẩn thận một cái là tụt lại sau người khác ngay, rồi bị Phật tổ trên trời xem nhẹ, làm giảm đi phú quý giàu sang cả đời của mình. Cho nên Hàn Hương tự vừa mới được xây trong kinh thành thật sự rất có khí thế, vừa bước qua một cái cửa nguy nga đồ sộ để vào chùa thì có thể thấy ngay một con rùa khổng lồ mang một tấm bia đá, trên bề mặt bia đá khắc chi chít tên họ của mấy vị thí chủ đã quyên góp giúp xây sửa chùa miếu, vậy mà lại có đến mười tấm như vậy. Chính điện nguy nga hùng vĩ đương nhiên không cần phải nói, mà tàng kinh các ở phía sau chùa cũng cao vút tận mây.

Ngày mà chùa mở cửa đón khách cũng là ngày thiện nam tín nữ của Đại Ngụy phóng sinh.

Nữ quyến của phú hào trong kinh thành đều chuẩn bị đi phóng sinh ở Hàn Sơn tự vào ngày đó. Việc chủ trì phóng sinh do Ung Hòa Vương phi phụ trách. Hàng năm bà đều đi lễ Phật, cũng có quen biết với chủ trì của Hàn Sơn tự, nên liền phát thiệp mời ra rộng rãi, mời nữ quyến của giới quyền quý vào ngày phóng sinh cùng đi hội phật tổ chức ở Hàn Sơn tự.

Chủ trì vì mấy vị nữ quyến này mà cố ý mở ra một chỗ giảng đạo ở gần ao phóng sinh, không để cho mấy người khách hành hương khác quấy nhiễu

https://thuviensach.vn

mấy vị quý nhân này.

Vương phi lo lắng chu đáo cẩn thận cho mọi trường hợp. Sau khi mời một lần các vị vương phi của mấy vương phủ, quận chúa, phu nhân trên tam phẩm, thiên kim nữ tử con dòng chính, đến lượt trong cung thì lại hơi do dự. Nếu vào thời tiên đế, với trường hợp này, có thể bỏ sót vị công chúa nào chứ?

Nhưng mà hiện giờ nơi cửa cung vắng lặng, tiên hoàng có tổng cộng sáu nữ nhi, bây giờ người bị giam thì bị giam, hòa thân thì hòa thân, mất tích thì mất tích, một hoàng cung to như vậy, cũng chỉ còn lại một bào muội của hoàng đế vừa mới trở về từ am miếu, coi như có thể mời đến dự được.

Có nên mời một vị công chúa đã thất thế như vậy hay không, Ung Hòa Vương phi phải cân nhắc một lúc lâu, cuối cùng bà quyết định vẫn là cứ đưa cho vị công chúa này một cái thiệp mời.

Thứ nhất, vị công chúa này cũng là có duyên phận sâu với phật môn, về tình về lý đều nên có phần của nàng trong hội phật, nếu như không gửi thiệp mời cho nàng, chính là có ý khinh thường bào muội của Hoàng Thượng quá mức, khó tránh khỏi sẽ bị mấy cựu thần trung thành với tiên hoàng nói này nói nọ.

Thứ hai, bà cũng muốn nhìn thử vị công chúa khiến cho nữ nhi từ sau khi dự buổi lễ thụ phong trở về liền không vui này có tướng mạo như thế nào . Từ sau khi Ung Hòa Vương gia bị một nữ tử trẻ tuổi diện mạo xinh đẹp mê hoặc, Vương phi trước giờ luôn luôn thanh cao coi như là đã sâu sắc hiểu được đạo lý phòng ngừa những rắc rối có thể xuất hiện, nếu công chúa kia có diện mạo thật sự xinh đẹp giống như nữ nhi nói, thì nói không chừng sẽ trở thành tai họa ngầm cho cái ghế đứng đầu lục cung của nữ nhi, nếu thật sự là như thế, nên xuống tay sớm mới là phải đạo.

Thiệp mời Vĩnh An kia vừa vào cửa cung đã đưa thẳng ngay đến trước bàn học của Thái phó. Thái phó thấy bái thiếp này, vốn định đá nó qua một bên, chưa kịp làm thì nghĩ lại, hắn còn đang muốn Long Châu khôi phục thân nữ nhi, vốn dĩ là vì không hy vọng nàng bị bó buộc ở trên chiếc ghế

https://thuviensach.vn

rồng kia. Trứng gà của hắn nửa đời trước đã chịu thật nhiều khổ sở, thân là công chúa hoàng gia nhưng không được hưởng thụ sự sủng ái vui vẻ, khi trở thành Hoàng đế thì lúc nào cũng bị nguy hiểm vờn quanh, nửa khắc cũng không được thả lỏng, nhưng thật ra nếu là công chúa, về mặt ngoài cũng có rất nhiều thuận tiện...

Nghĩ vậy, hắn liền gọi Đan ma ma tới, tỉ mỉ dặn dò một phen, sau đó cho phép Niếp Thanh Lân xuất cung đi vơi bớt tâm tình một chút.

Sau khi Niếp Thanh Lân nghe được tin tức thì rất kinh ngạc, tuy rằng lúc trước nàng la hét đòi đi tu, nhưng thật ra lòng hướng phật không được nhiều lắm, nhưng mà có thể mượn cơ hội đi hội phật lần này để xuất cung hít thở không khí cũng tốt lắm, vì thế liền vui vẻ mà đi.

Vào ngày phóng sinh đó, suốt dọc đường đi đến Hàn Sơn tự thật là náo nhiệt, lão chủ trì quản lý Hàn Sơn tự khi trước đếm rõ số lượng chỗ ngồi trong sơn miếu, sau đó định ra quy củ: Ngày đầu tiên mở cửa chùa phải có thiệp mời mới được đi vào. Thế này mới có thể tránh cho cửa sơn miếu khỏi nguy cơ bị đạp đổ.

Chỉ thấy từng chiếc xe ngựa xa hoa băng qua, xuất phát hướng tới cửa chùa. Các tiểu thương hai bên đường cũng bắt được thời cơ, đều tiến đến bày quán rao hàng, trong chốc lát trang nghiêm nơi chùa miếu liền bị rơi xuống nhân gian, bị tiếng người liên tiếp vây quanh quấn lấy, không thể siêu độ.

Đến thương ngọ khi mà đám người đang đông đúc nhất, lại có một đại đội quan binh đi dẹp đường, đuổi từng tiểu thương ở hai bên ra xa, lại mang tới nước có mùi hương hoa vẩy lên đường lớn, lau sạch sẽ mặt đường, sau đó lại có người dựng lên tấm màn bằng vải lụa ngăn cách ở hai bên đường, sau khi ngăn cách đám người rồi, mới có một hàng đoàn xe chậm rãi chạy đến, chạy thẳng một đường đến cửa chùa.

Dân chúng không biết nhi nữ tình trường trong cung, cũng như thăng trầm của những người mang dòng máu hoàng gia, nên khi thấy thế trận kiểu này, chỉ nghĩ là định quốc hầu Thái phó đại nhân đi chùa miếu dâng hương!

https://thuviensach.vn

Cho đến khi tới cửa chùa rồi, Niếp Thanh Lân mới được Đan ma ma đỡ xuống xe ngựa.

Ung Hòa Vương phi các nàng đã ở trong chùa từ lâu, tuy rằng tương đối bất mãn đối với việc công chúa thong dong đến chậm, nhưng khi được bẩm báo cũng liền dắt một đám nữ quyến đi đến trước cửa chùa, dựa theo lễ tiết nghênh đón Vĩnh An công chúa.

Đợi cho công chúa xuống xe ngựa, Ung Hòa Vương phi liền giương mắt tỉ mỉ đánh giá vị quý nữ hoàng tộc có số mệnh ngang trái mới hồi cung gần đây.

Chỉ thấy cô công chúa nàng mặc một cái váy lưới dài màu hồng phấn có ba tầng lụa mỏng xếp thành hình đóa hoa, làn váy thướt tha vẽ thành một đường ở phía sau giống như nước sương, hai bên tóc mai cong lại rất thanh nhã tươi mát trong sáng, ở gốc búi tóc đeo một hòn ngọc lớn màu hồng nhạt làm cánh hoa, kèm thêm một cái trâm cài đầu hình lá bằng vàng. Nhìn giống như chùm chùm hoa đào bị ánh mặt trời bao phủ.

Vương phi nhìn vị công chúa quanh thân đều tỏa ra vẻ đẹp của thiếu nữ này, trong lòng hơi kinh hãi. Ung Hòa Vương phi xuất thân không tầm thường, có thứ gì mà chưa được nhìn qua, nên chỉ cần liếc mắt một cái, bà liền nhận ra váy lưới mà Vĩnh An công chúa mặc trên người được làm ra từ vải thủy thiên sa.

Vải thủy thiên sa này dùng ngân tàm ti dệt thành, tên như ý nghĩa, chính là sợi tơ được nhả ra từ những con tằm màu bạc được nuôi dưỡng tại một đảo nhỏ ở ngoài bắc hải. Người nuôi tằm phải rải lá dâu lên trên bạc đã được mài thành bột, đợi cho con tằm ngày đêm liên tục cắn ăn lá dâu sau đó lên cây kết kén thì cái bụng nho nhỏ đó cũng đã nuốt vào hơn ngàn lượng bạc trắng. Những con tằm được ăn loại lá dâu xa sỉ này khi nhả tơ, thì sợi tơ nhìn không khác gì bạc trắng, trong mềm mại sáng trắng lại mang theo vài phần cứng cáp, dùng loại sợi tơ này dệt theo một kỹ thuật đặc biệt sẽ thu được loại vải giống như một làn khói nhẹ, có thể tạo thành bất kỳ hình gì.

https://thuviensach.vn

Bởi vì sản lượng một năm của loại lụa mỏng này cực kỳ ít ỏi, nên bình thường đều chỉ dùng để chế thành một cặp trâm cài đầu, chỉ vẻn vẹn một cái đó thì giá cũng đã cao đến nỗi khiến người ta phải tặc lưỡi. Ngày đó con gái Lâm Diệu Thanh của bà tiến cung gặp vua, bà cũng là ỷ vào bản thân có quan hệ rộng rãi, phủ trạch Vương gia cũng đủ kiên cường, mới lấy gấp đôi giá để mua về ba cây trâm cài tóc bằng thủy thiên sa khảm minh châu số lượng có hạn trong kinh thành.

Hôm nay Vương phi còn kêu nữ nhi Lâm Diệu Thanh gài một cây trên đầu, còn vì cố ý muốn làm nổi bật cái trâm cài đầu này mà mặc một thân áo trắng, muốn vẻ mỹ lệ của con gái mình phải cao hơn một bậc so với mấy quận chúa khác.

Quả nhiên lúc nãy có rất nhiều phu nhân quận chúa mang vẻ mặt hâm mộ liên tiếp hỏi trâm sai này có còn bán trong kinh thành hay không, khiến cho bà và nữ nhi đều cảm thấy rất quang vinh.

Vậy mà một tấm lụa mỏng quý giá như vậy lại bị một công chúa vốn nên chịu vắng vẻ nơi am miếu tùy tiện cắt ra làm quần áo, lại còn làm thành ba tầng đuôi váy dày, thật sự là làm người khác phải trố mắt, ngược lại khiến cho mấy đóa trên đầu nữ nhi lại có vẻ hẹp hòi...

Vương phi rất nhanh thu hồi kinh ngạc nơi đáy mắt, mỉm cười hướng công chúa thi lễ. Niếp Thanh Lân ban đầu ở trong cung đã gặp qua vị Ung Hòa Vương phi này, nhưng hiện tại nàng là công chúa vừa hồi cung, nên chỉ có thể làm bộ như không quen biết, liền mỉm cười, sau khi nữ quan ở bên người giới thiệu một phen, lại hỏi một tiếng xem lão Vương phi có khỏe hay không, sau đó bắt chuyện với từng người trong đám nữ quyến.

Nếu nhóm quý nhân đều đã đến đông đủ, chủ trì liền tuyên bố nghi thức phóng sinh bắt đầu.

Ao phóng sinh này thông với hồ nước ở ngoài chùa, ngày thường đều có người chuyên trông coi, cấm du khách thả câu, đỡ phải làm thiệt hại đến công đức của người phóng sinh.

https://thuviensach.vn

Người khác phóng sinh đều là từ trên chợ mua cá chép mang đến, Niếp Thanh Lân thật ra lại ít việc hơn, trực tiếp lệnh cho tiểu thái giám trong cung mò trong ao ra mấy con cá chép gấm vài vị cẩm lý cho vào thùng gỗ săm mang đến. Có thể là được chuyển từ cái ao nhỏ nhỏ trong cung qua sống trong hồ nước rộng lớn, hắn là nàng cũng đã tạo được công đức cho mấy con cá chép gấn kia rồi nhỉ.

Mà Lâm Diệu Thanh lại là muốn nổi bật, Ung Hòa vương phủ phóng sinh một con rùa lớn hiếm thấy, xem hình thể kia thì chắc cũng phải được gần trăm năm tuổi, quả thật là hiếm thấy, Ung Hòa Vương phi cười giải thích nói là khi quản gia trong phủ chọn mua đồ thủy sản thì vô tình thấy được, liền mua luôn, giúp cho con rùa lớn này tránh được mối họa phải vào nồi.

Nhưng trong lòng mọi người đều biết, trong chợ làm sao có thể có mấy thứ hiếm lạ như thế này, nhất định là bỏ ra ngàn vàng đặt mua, nhưng mà không ai vạch trần. Chỉ tỏ vẻ kinh ngạc, nữ quyến chung quanh đều liên tiếp ca ngợi, nói thẳng con rùa này lộ ra linh khí, chắc phải tích phúc mấy đời mới gặp được Vương phi và quận chúa, giữ được một mạng. Nghĩa cử của hai mẹ con thật sự là đã tích được rất nhiều thiện đức...

Còn Niếp Thanh Lân nhìn con rùa lớn kia vừa chậm rãi mở miệng, lộ ra một miệng đầy hàm răng bén nhọn thì cau mày, đợi cho mọi người a dua nịnh hót xong rồi, mới tìm một chỗ trống trải, nhỏ giọng chậm rãi nói với Vương phi: “Xem tuổi của con rùa này, không giống như ăn mấy loại tôm tép bèo rong bình thường, thiện tâm của Vương phi thật khó có được, chi bằng đem nuôi riêng một mình nó, còn nếu là thả vào trong ao, chỉ sợ sẽ ăn sạch cá tôm trong ao này...”

Niếp Thanh Lân cũng chỉ là có hảo ý nhắc nhỏ, nếu như là người bên cạnh thường lui tới lén đề cập đến, Vương phi thật sự sẽ suy nghĩ xem xét một phen.

Nhưng nàng vốn dĩ đã căm tức về chuyện quần áo bằng thủy thiên sa của công chúa đã làm hạ thể diện của nữ nhi mình xuống, hiện tại lại bị nàng

https://thuviensach.vn

chỉ ra linh vật mình chuẩn bị phóng sinh không ổn, nhất thời làm cho Vương phi âm thầm nổi cáu, lập tức tỉnh bơ thản nhiên mỉm cười lớn tiếng nói:

"Linh vật trong trời đất đều có lý do tồn tại của nó, mọi người nói con rùa này có linh khí, sao công chúa biết được nó ngày đêm nhận được hương khói trong chùa sẽ không một lòng hướng thiện? Nếu như vì sợ nó sát sinh mà lập tức vây khốn nó trong cảnh tù tội thì cũng không phải là tốt, còn như trời sinh mệnh mỏng phúc ít, thì dù không yếu thế, tất cả cũng là do trời xanh an bài định đoạt, rốt cuộc không phải con vật nào vào được ao vàng cũng nhất định có phúc sống lâu trăm tuổi..."

Hiện giờ trong triều ai mà không biết Ung Hòa Vương gia là ân sư của Vệ Lãnh hầu, đương nhiên lão Vương phi này cũng là một vị phu nhân chạm tay có thể bỏng trong triều. Nghe bà không khách khí ngầm châm biếm Vĩnh An công chúa như vậy, đều lập tức biết thời biết thế mà phụ họa theo.

Niếp Thanh Lân tuy rằng không biết mình vì sao lại đắc tội vị lão Vương phi này, nhưng cũng nghe ra từ trong giọng nói của bà không có ý tốt, nàng từ nhỏ đã giả làm nam nhi mà lớn lên, chưa từng có thói quen đấu võ mồm với nữ tử, hơn nữa nàng đã nghe quen mấy lời chanh chua cay nghiệt của mấy phi tần trong cung, nên đối với mấy lời châm biếm của lão Vương phi cũng không để ý lắm, chỉ mỉm cười, cũng không nói gì thêm nữa.

Đợi cho mọi người đều đã đem thả cá xuống nước, con rùa lớn kia mới được mọi người thả xuống ao.

Con rùa lớn này là do Vương phi hao phí một số lớn bạc trắng mua về từ phía nam, ở trên thuyền hàng cũng đã bị đói bụng trong một thời gian, hôm nay vừa xuống thuyền đã bị chuyển đến trong chùa.

Bây giờ vừa vào ao lập tức nhìn thấy bên cạnh nhiều con cá mập mạp béo tốt như vậy, tức khắc mở ra hàm răng. Mấy con cá kia phần lớn là cá hoang dã được vớt lên từ Trường Giang và Hoàng Hà, thấy con quái vật khỏng lồ này, lập tức chen chúc tranh nhau bơi theo dòng nước hướng về phía ngoài hồ nước, chỉ có mấy con cá chép gấm kia của Niếp Thanh Lân,

https://thuviensach.vn

ngày thường ở trong cung đã nuôi thành thói quen nhàn nhã, lại còn béo ụt ịt, chỉ thấy hàm răng nanh sắc nhọn của con rùa mở ra về phía này, vài hớp đã nuốt tươi toàn bộ mấy con cá chép gấm còn đang ngơ ngác mà Niếp Thanh Lân phóng sinh vào bụng, trên mặt nước chỉ còn lại một chút vảy vụn vặt, tỏa ra một mùi khó ngửi.

Mọi người không ngờ cục diện lại không vui như vậy, linh vật nháy mắt biến thành ma vật. Nhìn thấy con rùa lớn ăn no xong liền chìm xuống đáy ao, mọi người trong phút chốc đều ngây ngẩn cả người, nhịn không được liếc mắt nhìn lão Vương phi và công chúa.

Tuy rằng lúc trước Ung Hòa Vương phi có căm tức công chúa hủy đi cái đài của mình, nhưng mà thật không ngờ con rùa này lại ăn mặn nhanh như vậy, lại có thể mở ra sát giới trước mặt mọi người, lại còn nuốt cá chép gấm của công chúa. Trong chốc lát cảm thấy có chút hoảng sợ, nhưng mà vẫn muốn giữ thể diện trước mặt mọi người, gượng cười, không nhanh không chậm đi về phía công chúa để nhận lỗi.

Niếp Thanh Lân cảm thấy đã đứng đủ lâu ở bên cạnh ao này, nghe nói chủ trì vì những vị khách quý này mà có chuẩn bị không ít thức ăn chay tinh xảo, liền muốn sớm đi nhấm nháp một chút. Sau khi nghe xong lão Vương phi nghĩ một đằng nói một nẻo mà tạ lỗi, cười cười nói:

“Lão Vương phi không cần rối rắm về chuyện này, cũng giống như lời nói mới vừa rồi của ngài mà thôi, mấy con này trời sinh mệnh mỏng phúc ít, vào được ao vàng rồi cũng không nhất định có phúc sống lâu trăm tuổi. Bây giờ mấy con cá chép gấm này vào bụng linh quy rồi, vậy thì nó cho dù nhận được hương khói, nghe kinh văn tu hành thì vẫn là làm nhiều công ít. Hay là lão Vương phi nhàn rỗi không có việc gì làm thì đến hồ nước này thường xuyên một chút, tụng kinh văn làm phép cho linh quy, để tránh cho đến lúc nó đắc đạo thành tiên rồi, trong hồ cũng chỉ còn lại có một mình nó cô đơn lẻ bóng, không thể mang theo đồng loại gà chó lên trời, vậy thì chẳng phải sẽ rất cô đơn hay sao?”

https://thuviensach.vn

Nói xong, Vĩnh An công chúa liền được nữ quan bên cạnh nâng đỡ, lượn lờ đi trước sang chỗ giảng đạo.

Lão Vương phi đứng sững tại chỗ, cảm thấy ngượng ngùng hổ thẹn: Vĩnh An công chúa kia thật sự là được nuôi lớn ở trong am miếu sao? Sao miệng lưỡi lại lợi hại sắc bén như vậy? Mặt ngoài tỏ ra rộng lượng không hề để bụng, nhưng mà cái câu "cô đơn lẻ bóng" kia không phải là đang có ý ám chỉ mình đánh mất chồng, cho dù có là Vương phi địa vị cao quý, mỗi đêm cũng chỉ một mình thắp đèn trông phòng thôi hay sao?

Vương phi bị chọc trúng chỗ hiểm, trong phút chốc tức giận đến cắn chặt hàm răng, nhưng mà vì mình đã đuối lý trước mặt mọi người nên cũng không thể phát tác, chỉ có thể cưỡng ép ra vẻ tươi cười, đi theo phía sau công chúa đến chỗ giảng đạo.

Sau khi đàm luận kinh nghĩa một hồi, thức ăn chay được dọn lên, đĩa đĩa chén chén bày đầy một bàn, hương vị đúng là hơn hẳn thức ăn chay ở am Vưu Vân Sơn, Niếp Thanh Lân cảm thấy chuyến đi này quả thật là không tệ, được ăn thả cửa.

Lần trước ở trên triều đình có cách một khoảng nên Lâm Diệu Thanh chưa được nhìn rõ ràng mặt mũi vị công chúa này, nhưng hôm nay lại có thể thấy rất rõ ràng, làn da kia của công chúa quả thực trơn mềm như mỡ đông, dung mạo đẹp đẽ tinh xảo, dáng người dong dong cao hơn mình không chỉ một đoạn, khiến cho nàng dâng lên một nỗi tự ti trong lòng, nhìn về phía công chúa lần nữa liền cảm thấy một chút hương vị oán hận.

Kỳ thật hôm nay có yến hội này cũng là do nàng ta có ý riêng mà đề nghị với mẫu thân. Tưởng rằng công chúa kia mới vào cung được mấy ngày, cho dù có ma ma giáo dưỡng chỉ bảo cho, nhưng là bữa cơm tối này có thể làm bại lộ nền tảng con người, bữa thức ăn chay này là dựa theo quy cách cung đình mà chuẩn bị, đừng nói đến cốc trà trước mặt đều có công dụng khác nhau, mà chén đĩa lớn nhỏ dùng để ăn mì phở mỗi cái đều có mục đích khác nhau, có cách dùng khác nhau, nếu không xuất thân từ thế gia, là

https://thuviensach.vn

những lớp con cháu thừa kế được quý khí hun đúc mà lớn lên thì làm sao có thể ăn một cách lịch sự có lễ nghi?

Khiến cho vị công chúa này phải bị cực kỳ bẽ mặt trước mặt các vị phu nhân, bảo đảm ngày hôm sau nàng sẽ trở thành trò cười trong kinh thành…

Nhưng đợi đến khi Tố Nhan bắt đầu thì Lâm Diệu Âm phát hiện vị công chúa này không hề có một chút cứng nhắc nào, chỉ bình tĩnh thong dong ăn thức ăn chay, nhìn thần sắc kia, giống như nàng mới đích thực là chủ nhân ở nơi đây.

Quan trọng nhất là trong mỗi một hành động của nàng đều mang theo phong thái, không hề có một chút ngượng ngùng nũng nịu của nữ nhi gia, trong khi mọi người đều dè dặt ăn tiệc, thì vị công chúa này ăn đến cực kỳ sung sướng, chăm chú đánh giá thức ăn nhưng lại không có một chỗ nào thất lễ.

Bởi vậy, ngược lại khiến cho thần sắc của mọi người đều dao động, lén liếc trộm nhìn vị công chúa kia ăn cơm, lòng thầm nghĩ: Thật sự là một bức tranh đẹp không sao tả xiết!

Mẹ con hai người tốn một phen tâm tư nhưng cuối cùng chẳng đạt được gì, chỉ tiện lợi cho Niếp Thanh Lân liên tiếp thể hiện sự nổi bật của mình.

Bữa tiệc qua đi, pháp hội kết thúc, mọi người kính cẩn đưa tiễn Vĩnh An công chúa lên xe ngựa. Lão Vương phi nhìn thoán qua sắc mặt u ám của nữ nhi, trong lòng đã hoàn toàn sáng tỏ, Vĩnh An công chúa này tuyệt đối chính là tảng đá chặn ngang con đường bước lên ngôi vị hoàng hậu của cong gái mình! Một khi đã như vậy, nhất quyết không thể khinh thường lơ là.

Đường đường con gái của Ung Hòa Vương bà mới là hoàng hậu hiền đức quang vinh của lục cung!

Ngày hôm sau chính là đại lễ đầu tháng của triều đình, hoàng đế muốn dẫn đám quan lại bề tôi đi tế trời rồi sau đó mới lâm triều. Niếp Thanh Lân hôm qua vừa mới gấp gáp tham dự buổi pháp hội, xoay người lại đã mặc vào bộ long bào mang theo chúng bề tôi ba quỳ chín lạy.

https://thuviensach.vn

Từng bước một bước trên bậc thềm đến đàn tế trời cầu nguyện xong, lại thẳng một đường quay lại đi vào đại điện. Thật vất vả đặt mông ngồi xuống ghế rồng,còn chưa kịp thở ra một hơi thì sổ con từ đám đại thần phía dưới đã ùn ùn dâng lên.

“Tâu bệ hạ, hiện giờ quốc khố của Đại Ngụy eo hẹp, thật sự là thời điểm khó khăn, Thái Phó đại nhân đã đề xướng thực hành tiết kiệm từ lâu, thậm chí ngay cả tiệc mừng thọ của lão nhân gia của hắn mà cũng hủy bỏ không làm, thần cũng lấy Thái Phó làm tấm gương, không dám lãng phí một cây kim một sợi chỉ, nhưng mà… theo thần được biết, Vĩnh An công chúa một người mà mặc một bộ quần áo làm từ thiên thủy sa, giá cả đắt đỏ, lại còn mặc bộ quần áo xa hoa lãng phí như vậy đi rêu rao khắp nơi, thật sự đã làm trái lại ý muốn tiết kiệm của Thái Phó, chỉ sợ trong kinh thành sẽ có lời đồn không hay, ngôn cuồng nói rằng bệ hạ sủng ái muội muội ruột một cách vô độ, hoang phí số ngân lượng còn lại không nhiều lắm trong quốc khố!”

Tiến lên khởi tấu chuyện của Vĩnh An công chúa chính là Lại bộ hữu Thị lang, vẻ mặt đầy chính khí, trong mắt chứa nước mắt nóng hổi, giọng khàn cả đi, vẻ mặt ngập tràn oán giận như thể quần áo công chúa mặc đã hại chết cả nhà bọn họ.

Niếp Thanh Lân nhận ra được vị này, thì ra hắn chính là cháu ngoại trai của vợ cả của Lại bộ Vinh Thượng thư, trước đây đã cưới biểu muội của mình là nhị tiểu thư của nhà thượng thư. Sau đó trong cung phát sinh biến cố, vị này đột nhiên chính nghĩa nổi lên, đi đầu khởi tấu dượng của mình cũng chính là Thượng thư, chỉ một lần vì việc nước không màng đến người thân mà nổi tiếng, sau đó lại bỏ thê tử kết tóc của mình, đuổi nàng ta về nhà mẹ đẻ chịu nỗi khổ biến cố gia đình, cưới một người khác chính là một tiểu thư thứ xuất trong nhà của Ung Hòa Vương gia làm vợ cả, để tránh bị Thái Phó cho là cùng một đảng với Vinh thượng thư khiến con đường làm quan rơi vào nguy hiểm bị chặt đứt.

Bây giờ xem ra, vị thị lang này đã từng nếm qua lợi ích ngọt ngào của hành động “chính nghĩa”, nên liền tự tiện bắt mạch của Thái Phó, cho rằng chà đạp vị Hoàng thượng ngồi trên ghế rồng này nhất định có thể khiến cho

https://thuviensach.vn

Thái Phó đại nhân vui vẻ. Hôm qua hắn đến Ung Hòa vương phủ, cũng không để ý đến mẹ ruột của thê tử mình là thiếp thất trong vương phủ, chỉ chuẩn bị lễ vật trọng đại thăm hỏi Vương phi, tùy tiện nghe Vương phi "lơ đãng" nói về quần áo của công chúa, lập tức đã ngầm hiểu được, về đến nhà thì thức trắng đêm viết một tấu chương tràn ngập căm phẫn khuấy động những khúc chiết trong đó, lại đứng trước gương đồng luyện tập vẻ mặt suốt cả đêm.

Niếp Thanh Lân ngồi ở phía sau rèm, nghe xong những lời của Lại bộ Thị lang mới biết lai lịch bộ quần áo mình mặc hôm qua, trong lòng hơi hơi chấn động, hôm qua vốn dĩ nàng chỉ thấy quần áo trên người trông thật là đẹp mắt, tấm lòng thích chưng diện của thiếu nữ lại quấy phá, nên tự mình chọn bộ quần áo đó, lại không biết rằng quần áo này có bao nhiêu giá trị, bây giờ nghe xong thị lang khởi tấu, thầm nghĩ: Vốn tưởng là quần áo của mình đều do nội thị giám sát và cung cấp toàn bộ, nhóm nô tài tại sao lại không hiểu chuyện như vậy? Vậy mà lại đưa cho một vị công chúa một thứ xa xỉ thậm chí ngay cả hoàng hậu cũng không thích hợp để mặc như vậy?

Đợi Lại bộ Thị lang thật vất vả phát biểu ý kiến xong, thấy mặt Thái Phó quả nhiên là âm u đi hẳn, trong lòng hắn ngay lập tức vui vẻ, chỉ cho rằng mình đã gãi đúng chỗ ngứa trong lòng Thái Phó, tiếp tục không ngừng cố gắng nói: "Một công chúa như vậy, nếu như phụ nhân trong kinh thành đều học theo bắt chước theo bộ dáng của công chúa, vậy thì chẳng phải non nước Đại Ngụy ta sẽ tràn đầy nguy cơ hay sao? Bệ hạ! Con đê dài ngàn dặm cũng có thể bị hủy bởi một cái lỗ bé bằng con kiến…"

"Đủ rồi!" Thái phó đột nhiên lớn tiếng quát bảo ngưng lại, đáng sợ tới mức văn võ bá quan cả triều đều co rụt cổ lại.

Vị Thị lang kia đang sắp sửa trào ra một con sóng nước mắt khác cũng bị dọa phải thu trở về.

"Quần áo của công chúa cũng không phải là do quốc khố xuất ra, mà là do chính bản hầu cung cấp. Các vị chắc đều biết rõ, Vĩnh An công chúa vì cầu phúc cho Thánh thượng mà phải chịu không ít đau khổ ở trong am miếu,

https://thuviensach.vn

Thánh thượng nóng lòng yêu thương muội muội, tự cảm thấy đã mắc nợ muội muội ruột rất nhiều, lại e ngại quy định trong cung mà không thể thỉnh sủng công chúa, long tâm sốt ruột.

Ta thân là bậc bề tôi làm sao có thể không hiểu được lòng vua? Đừng nói chỉ là một bộ quần áo tơ lụa, cho dù có là mười bộ quần áo làm từ vàng ngọc, ta đây cũng bằng lòng dốc hết sức lực! Về phần các ngươi lo lắng có người sẽ noi theo… Ngược lại lại đơn giản, Thánh thượng lát nữa sẽ hạ thánh chỉ, từ hôm nay trở đi, thiên thủy sa chỉ được cung cấp và dùng ở trong cung, trong dân gian người nào dám tự ý dùng thì chính là đã mạo phạm mặt rồng, giết không tha!”

Một câu nói kia đã cắt đứt toàn bộ tâm tư của nữ tử trong thiên hạ dành cho thiên thủy sa bồng bềnh như mây này.

Cơn thịnh nộ của Thái Phó, ai có thể gánh nổi chứ? Mấy đại thần vốn đang chuẩn bị theo đuôi thị lang phụ họa trong chốc lát đều ngậm miệng, đối mặt nhìn nhau, thầm nghĩ Thái Phó hôm nay bị sao vậy? Chẳng lẽ thực sự bị thánh nhân dạy dỗ, nên thay đổi triệt để, từ một nịnh thần biến thành một đại đại trung thần sao?

Về phần vị Thị lang xui xẻo kia, Thái Phó cực kỳ phẫn nộ, thấy hắn yêu thích chuyên tâm về mấy chuyện quần áo của phụ nhân, liền giúp hắn đạt được mục đích, bãi bỏ chức Lại bộ của hắn, phái đến phường thêu dệt.

Hạ triều. Niếp Thanh Lân cởi ra long bào trở về Phượng Sồ cung, lệnh cho Đan ma ma mở rương quần áo ra lục lọi nhặt ra quần áo được mang tới trong mấy ngày nay, bày ra khắp phòng.

Đến khi Thái Phó tiến vào thì suýt chút nữa đã giẫm phải quần áo, mắt phượng không khỏi híp lại nói: “Đây là muốn làm gì đấy?”

Niếp Thanh Lân cầm giấy bút, cũng không ngẩng đầu lên vừa viết vừa nói: “Lúc nãy mới tìm một nữ quan hiểu rõ về mấy sản phẩm dệt may đến, xem xem mấy bộ quần áo này có giá bao nhiêu. Rồi lại phân loại chúng nó ra…”

https://thuviensach.vn

Ánh mắt Thái phó trầm xuống: “Sao? Do lúc nãy mới vừa nghe những lời của cẩu quan kia nói mà Thánh thượng không muốn mặc mấy bộ quần áo đẹp đẽ quý giá này nữa?”

Nghe được lời ấy, Niếp Thanh Lân ngẩng đầu lên, trừng to mắt nói: “Quần áo xinh đẹp như vậy, sao mà trẫm bỏ cho được? Đương nhiên là vẫn còn muốn mặc, chỉ là về sau trước mặt người khác thì cũng phải thu liễm một chút, tránh cho về sau làm sai lại khiến cho Thái Phó gặp phải phiền toái.”

Vệ Lãnh hầu nhìn bộ dáng Long Châu tử cầm bút nghiêng nghiêng cái đầu nhỏ suy nghĩ, chỉ cảm thấy trong lòng như có thứ gì đó bị nhét vào nhưng làm sao cũng không lấp đầy được, chậm rãi thong thả đi tới, vươn cánh tay cứng cáp, một tay nhấc bé con giơ lên cao cao: “Vệ Lãnh hầu ta sủng ái nữ tử, chỉ cho là nên được hưởng những gì tốt nhất trên thiên hạ này, cần gì phải bận tâm đến mấy lời phê bình của những kẻ tầm thường đó!”

“Nhưng mà nhiều bạc như vậy... cũng chỉ có một mình Thái Phó chi ra, chỉ với bổng lộc của triều đình thì e là không đủ...” Nói xong, lại vụng trộm liếc mắt nhìn Thái phó một cái ở trong lòng Thái Phó nhất thời toát ra chút hơi thở trẻ con.

“Thánh Thượng sợ vi thần sẽ tham ô sao? Mặc dù vi thần không sinh ra trong hoàng gia như Hoàng Thượng, chỉ xuất thân nơi bình dân áo vải, nhưng trong nhà thật sự rất giàu có, cho dù không có bổng lộc cũng vẫn nuôi Thánh Thượng rất tốt!”

Có câu là: Sĩ nông công thương. Thương nhân là thấp kém nhất trong hàng trăm nghề. Thương nhân trục lợi, luôn luôn bị người đời khinh thường. Long Châu tử này sinh ra ở hoàng gia, cũng là tầng lớp cao nhất, có khi tiểu vô lại này cũng khinh thường mình cũng chưa biết chừng.

Phải biết rằng, ngay cả Lã Bất Vi đầu cơ kiếm lợi cũng làm quan tới Quốc tướng, thân là trọng phụ của Tần vương Doanh Chính, mà vẫn còn thiếu tự tin vì bản thân xuất thân thương nhân, tìm cách khiến một đống văn nhân biên soạn “Lã lãm” phải che giấu hơi tiền trên người ông ta!

https://thuviensach.vn

Cho tới bây giờ Vệ Lãnh Hầu vẫn luôn không ngại bản thân xuất thân thương nhân, thêm vào đó từ nhỏ đã được sủng ái thương yêu, sau khi trưởng thành lại có bản lĩnh, không biết "tự ti" là cái gì. Nhưng khi nghĩ đến Long Châu tử có khả năng thấy rõ xuất thân của hắn, trong lòng vừa cảm thấy tức giận lại vừa có chút hoảng sợ.

Niếp Thanh Lân không biết trong lòng Thái phó đại nhân đang lo lắng phập phồng, thấy hắn không vui, liền mềm giọng nói: "Trẫm cũng không có ý nghi ngờ sự thanh liêm của Thái phó, nhưng mà trong nhà Thái phó có nhiều thê thiếp, Thái phó lại có khí phách nam tử, nhất định đều không để họ bị thua thiệt, nên mới cảm khái Thái phó thật tài giỏi thôi!"

Trong lòng Thái phó biết, tiểu vô lại này lại là muốn đem chuyện "không trong sạch" này ra để bắt chẹt mình. Nhưng cần phải biết là trên thế gian này không có cái gì gọi là "đã biết trước". Thái phó thật không ngờ bản thân lại có động tâm với một nữ tử như vậy, nếu như biết trước, làm sao sẽ thu nạp nhiều thiếp thất vào phủ như thế, khiến cho Long Châu tử thích ăn dấm chua này mượn cớ?

Lúc trước khi đuổi Tứ phu nhân ra phủ thì Thái phó không phải là không có nổi lên ý định muốn bỏ một đám thiếp thất đó đi. Nhưng sau khi hơi hơi nghĩ lại, lại cau đầu mày.

Nếu chỉ vì một nữ tử ghen tỵ liền bỏ toàn bộ thiếp thất đã qua cửa từ lâu, chẳng lẽ là điều mà một đại trượng phu nên làm? Tuy rằng mình sủng ái Long Châu tử này, nhưng cũng hy vọng nàng hiểu được hai chữ "đúng mực" là như thế nào, Vệ Lãnh Hầu hắn sao có thể là một kẻ bị một nữ nhân yếu đuối dắt mũi?

"Sao vừa mới được mấy ngày, bây giờ lại ăn dấm chua lung tung rồi? Hay là lại muốn thức một đêm để chép nữ giới?" Vẻ mặt Thái úy hơi trầm xuống, nghiêm mặt nói.

Chương 52

https://thuviensach.vn

Trong lòng Niếp Thanh Lân thầm nói đúng là tai bay vạ gió, sao chỉ khen Thái phó có bản lãnh chăm lo tốt cho gia đình, nhưng cuối cùng lại bị trừng phạt?

Nàng hơi ngước lên, ánh mắt có chút ướt át nhìn Vệ Lãnh Hầu, bị ánh mắt mềm mại như vậy nhìn một lúc lâu cho dù là người có ý chí sắt đá thế nào cũng sẽ phải dịu xuống.

Vệ Lãnh Hầu nhịn không được bèn hôn đôi môi đỏ tươi của nàng, trong nụ hôn nóng bỏng, Niếp Thanh Lân hơi hé mắt, nàng có thể nhìn thấy lông mi xinh đẹp cong vút của nam nhân kia lúc nhắm mắt, cùng với bóng đen của hàng mi dày rậm đó rũ xuống….

May mắn tên nịnh thần mà phụ hoàng để lại đó lại là một nam nhân vô cùng tuấn tú, chứ nếu là một tên gian thần bụng to béo ú, bộ mặt đầy mỡ cũng muốn mạo phạm mặt rồng... Niếp Thanh Lân nhịn không được hơi run lên, cảm thấy thì ra lúc này cũng không xem là kinh khủng nhất, những buồn bực trong lòng cũng vơi bớt đi...

Thời gian Thái phó có thể đắm chìm trong sự dịu dàng của người đẹp không nhiều lắm, rất nhiều việc đang chờ hắn giải quyết, sự vụ phiền phức nhức đầu, có lúc cảm thấy rất buồn bực khó chịu nhưng vừa nghĩ tới muốn cho bé con động lòng người đang ở trong cung Phượng Sồ kia cơm áo cả đời không lo, thì lại tiếp tục cố gắng.

Cướp lương là thượng sách, nhưng nếu Đại Ngụy xuất binh là hạ sách. Hôm qua nhìn nửa tấm bản đồ, Thái phó gõ mặt bàn một cái, hắn đã nghĩ ra được một diệu kế tuyệt hảo. Cả đêm hắn nhanh chóng viết cho Khâu Minh Nghiên đang tiêu diệt nghĩa quân một bức thư, sau đó lại gửi cho công chúa Khất Kha một bức thư khác.

Khâu Minh Nghiên đang liên tiếp thắng lợi ngầm hiểu. Theo chỉ thị của Thái phó dồn nghĩa quân đang chạy thục mạng về hướng nam đến dưới Hoàng Lĩnh. Mật thám nằm vùng trong nghĩa quân đúng lúc hiến kế chặn được nguồn lương thảo. Lĩnh Nam đang là vụ xuân, kho lúa đều căng chặt.

https://thuviensach.vn

Vì vậy mọi người trong nghĩa quân đều đói đến mức mờ mắt, đem khuya xông vào đại doanh trại của quân đội Nam Cương, đánh cướp lấy kho lúa. Nhóm giặc cỏ có thể thuận lợi tiến vào khu vực trọng yếu như thế là do Tân Vương của Nam Cương đang phải xử lý vấn đề tranh chấp giữa các bộ lạc, bởi vì vấn đề dẫn nước tưới tiêu, các thôn lạc xung quanh biên giới xảy ra tranh chấp, càng ngày càng lớn, thậm chí đại quân của mấy bộ lạc liên hiệp lại cũng nhau áp sát, trong lòng Nam Cương Vương biết là do muội muội của mình ở sau lưng giở trò quỷ, vô cùng tức giận, hận không thể giết chết muội muội ruột thịt này, không thể không phái binh đi bình ổn tranh chấp.

Vì thế sau lưng xuất hiện kẽ hở để cho đám giặc cỏ không có năng lực kia cướp đi một khối lượng lương thảo lớn.

Đáng tiếc bọ ngựa bắt ve hoàng tước còn ở phía sau, nghĩa quân cướp được lương thảo còn chưa kịp cho vào nồi, lúc đi qua Hoàng Lĩnh, đã bị Khâu Minh Nghiên chờ sẵn ở đó từ lâu cử đại quân vây bắt lại, cứ như vậy lương thảo được chuyển về quân doanh Đại Ngụy.

Sau khi Nam Cương Vương biết được thì nổi trận lôi đình, nhưng người cướp lương thảo là đám giặc cỏ, ngoài mặt hắn vẫn phải viết thư cảm tạ Đại Ngụy đã xuất binh giúp Nam Cương diệt trừ đạo tặc, lời cảm tạ này Vệ Lãnh Hầu không hề khách khí liền nhận lấy, nhưng lương thảo thì khó có thể lấy lại, đầu tiên Đại Ngụy mở miệng đồng ý trả lại, sau đó lại lấy cớ kho lương thảo của Đại Ngụy đơn sơ, lương thảo toàn bộ đều bị ẩm ướt mốc meo nát vụn, nhưng đợi đến khi mùa màng tươi tốt, nếu Đại Ngụy dư lương thảo nhất định sẽ hoàn trả lại.

Trong lòng Nam Cương Vương biết là Đại Ngụy làm trò, thật đúng là khổ mà không nói được, tạm thời không thể trực tiếp vạch bộ mặt thật của Đại Ngụy, chỉ có thể chịu đựng cơn tức khi bị đánh nhưng phải nuốt cả răng lẫn máu vào trong.

Một chiêu này, tiến hành thần không biết quỷ không hay, khiến cho nhóm triều thần phải âm thầm giơ ngón tay cái.

https://thuviensach.vn

Giải quyết xong việc thiếu thốn quân lương, Vệ Lãnh Hầu thở phào nhẹ nhõm, sau đó tiếp tục ra lệnh cho hộ bộ khai hoang, trước tiên bắt đầu từ các khu vực xung quanh kinh thành, cho phép mỗi hộ dân Đại Ngụy khai hoang đất rừng, mỗi gia đình ba mẫu. Nếu không có đủ lương thực, các địa phương sẽ được hỗ trợ thêm một phần. Như vậy vừa giảm bớt lưu dân, lại có thể khai khẩn được nhiều đất hoang, đúng là nhất cử lưỡng tiện.

Biện pháp đó mặc dù tốt nhưng cũng cần quan lại trên dưới nghiêm túc thực hiện. Thị lang hộ bộ Cát Thanh Viễn đang nghiêm túc kiểm tra đôn đốc, phòng ngừa địa chủ phú hào các nơi mạo nhận chiếm đoạt danh tiếng, tích trữ ruộng đất bắt đúng thời cơ để lập công lớn. Làm như vậy họ sẽ được Vệ Lãnh Hầu tán thưởng và coi trọng hơn rất nhiều.

Chớp mắt đã đến mùa hè, thời tiết dần dần thay đổi, bởi vì mấy ngày trước bị mọc nhọt đỏ, nhờ họa được phúc, nên thuốc nước mà mỗi ngày Niếp Thanh Lân phải khổ sở uống cuối cùng cũng có thể dừng lại.

Thái phó thấy nàng ngừng dùng thuốc liền hỏi Vi thần y sao vẫn chưa có quỳ thủy, thần y do dự nói: “Theo lý thuyết, hàn khí trong cơ thể đã tan, nhưng đến tận bây giờ vẫn chưa có, lão hủ nghi ngờ lúc trước nàng ấy đã từng uống một loại thuốc nào đó gây trở ngại cho việc lưu thông huyết mạch...”

Thái phó ánh mắt chuyển lạnh: “Ý của ông là, nàng cố ý uống cái gì đó để trì hoãn quỳ thủy?”

Vi thần y vội vàng cúi đầu nói: “Thật ra cũng chưa chắc đã là tiểu chủ tử cố ý uống vào, theo như mạch tượng, thì hiện tượng này đã có từ rất lâu, khi đó tiểu chủ tử còn nhỏ tuổ, chỉ sợ là bị người khác cho nàng uống, có khi chính bản thân nàng cũng không biết mình đã uống cái gì... Chỉ sợ...”

“Chỉ sợ cái gì?”

“Chỉ sợ sau này cho dù quỳ thủy có đến, việc thụ thai cũng rất khó khăn...”

Lời nói này khiến cho tâm tình đang tốt của Thái phó tan thành mây khói, hắn như một cơn cuồng phong đi đến Phượng Sồ cung. Khi vừa vào

https://thuviensach.vn

cửa cung liền nhìn thấy giai nhân đang ở dưới tàng cây hóng mát, Nguyễn công công đã sai người trồng trong sân cung Phượng Sồ một gốc cây Bách Nhật Hồng vững chắc.

“Bách Nhật Hồng nở những đóa hoa màu hồng quanh năm, khẽ sờ nhánh thì toàn cây động.” Thật ra loại cây này rất hiếm, hoa nở không chỉ vô cùng xinh đẹp, mà chỉ cần vuốt nhẹ vỏ cây sẽ thấy nhánh cây khẽ rung, hoa hồng kia sẽ rơi xuống, vô cùng mê người.

Mà Vĩnh An công chúa đang mặc chiếc váy mùa hè, nằm nghiêng trên chiếc giường nhỏ làm bằng mây tre, hai chân vắt chéo, đọc sách.

Trên giường nhỏ có một chén anh đào ướp lạnh đã ăn hơn phân nửa, trong cái đĩa hột xếp thành một núi nhỏ. Đôi giày màu trắng bằng lụa khảm trân châu Nam Hải đã bị ném sang một bên, cái chân nhỏ đang giơ cao, năm ngón chân giống như được tạo ra từ bạch ngọc, thỉnh thoảng nghịch ngợm lại chọc một cái vào vỏ cây bên cạnh, khiến cho những bông hoa hỗn loạn rơi xuống phát ra tiếng xào xạt.

Vệ Lãnh Hầu lẳng lặng nhìn nàng, cho đến khi nàng cũng nhìn thấy mình, nghiêng đầu, giọng hơi khàn khàn cươi nói: “Thái phó ngài đã tới?”

Cảm giác buồn bực trong lòng ngay khi nhìn thấy Long Châu Tử đã tiêu tán bớt, hắn liền đi qua, giơ tay lau nước đỏ dính bên khóe miệng giai nhân, trách nhẹ: “Nhìn nàng xem, trên miệng đều dính nước anh đào, nằm cũng không ra thể thống gì, có điểm nào giống một tiểu nữ tử không?”

Niếp Thanh Lân cười khổ, cũng không nói gì, đột nhiên Thái phó nhớ tới Đan ma ma đã nói mông của tiểu chủ tử bị mọc nhọt, vẫn chưa lặn hẳn, đang rất đau, ngay lập tức liền hiểu được tại sao bé lười này lại giơ chân lên, như vậy thì mông bên phải sẽ không chạm vào giường.

Dứt khoát quay người nàng lại, bảo đám nô tài trong viện lui ra ngoài, muốn cởi tiết khố của nàng xuống kiểm tra xem cái nhọt kia như thế nào.

Giữa ban ngày, sao Niếp Thanh Lân dám để cho hắn làm vậy? Dĩ nhiên là giãy giụa trốn tránh, nhưng nàng sao có thể thoát được khỏi cánh tay đang

https://thuviensach.vn

giữ chặt của Thái phó? Chỉ vài động tác cái khố bằng lụa liền bị cởi ra, lộ ra viên đậu đỏ trên da thịt nõn nà đáng thương.

Mụn nhọt này nổi lên khá to, cái mông nhỏ tròn trịa của nàng đã bị cái mụn đó làm ửng và sưng.

Bàn tay vuốt ve da thịt lộ ra, nhất thời Thái phó không nhịn được liền bật cười.

Niếp Thanh Lân ảo não quay đầu nhìn Thái phó, giống như cây Bách Nhật Hồng, bị ngứa mà cong người lại. Nhưng mà bình thường nàng đã quen nhìn Thái phó ngoài cười nhưng trong không cười, không giống như bây giờ, cười lộ ra hàm răng trắng đều, thoải mái vui sướng cười to, thật sự là rất hiếm thấy, so với ngày thương bớt đi một chút âm trầm tính toán, nụ cười sảng lãng anh tuấn này cộng với hoa hồng mùa hè hợp nhau lại càng tăng thêm sự rạng rỡ.

Đợi thu lại ý cười, Thái phó phân phó Đan ma ma cầm Tiêu Viêm Lục Hà cao mát lạnh tới, giúp công chúa thoa lên viên đậu đỏ kia.

Thái phó đã đổi y phục nhẹ nhàng rộng rãi, bắp thịt rắn chắc bên trong y phục lụa như ẩn như hiện. Chiếc giường nhỏ dưới tàng cây đã được đổi thành một cái lớn hơn, Vệ hầu ôm công chúa nằm dưới tàng cây thì thầm một lúc.

“Công chúa có còn nhớ Lệ phi có từng cho nàng uống loại thuốc nào đặc biệt không?” Thái phó nhìn thấy mắt Long Châu đang từ từ nhắm lại, sắc mặt không đổi khẽ hỏi.

Niếp Thanh Lân mơ mơ màng màng :”Hửm? Trước giờ thân thể không tốt, thường xuyên phải dùng thuốc.”

“Có lúc nào uống nhưng không phải là do sinh bệnh không, thời điểm uống thuốc là lúc nào?” Thái phó lại hỏi, nhưng bé con trong lòng không có đáp lại, qua một lúc lâu, mới nghe thấy người trong lòng chậm rãi nói: “Năm mười hai tuổi, mẫu phi nói giọng nói nghe quá mềm mại, sau đó uống một chén canh, giọng nói trở nên trầm thấp hơn...”

https://thuviensach.vn

Chân mày Vệ Lãnh Hầu gắt gao nhăn lại, lúc này hắn mới hiểu tại sao giọng nói của bé con trong lòng lại đặc biệt như vậy, có chút khàn khàn, thì ra không phải là do trời sinh!

Vệ Lãnh Hầu cảm thấy mình xuất hiện cổ áp lực muốn giết người không nén được, Niếp Thanh Lân chậm rãi ngẩng đầu hỏi: “Vì sao Thái phó lại hỏi như vậy, Vi thần y nói thân thể trẫm có gì không ổn sao?”

Vệ Lãnh Hầu khẽ vỗ về phía sau lưng nàng: “Thần y kê phương thuốc, sợ sẽ xung đột với thuốc trước kia nàng từng uống... Bổn hầu sẽ bảo Thái y viện đưa tới sổ ghi trước khi kê đơn. Không có việc gì, ngủ đi.”

Lệ phi thật đáng chết!

Việc có thể khó mang thai, hắn không nghĩ sẽ nói với bé con trong lòng. Dù sao nói ra cũng chỉ làm tăng thêm phiền não mà thôi, cho dù có phải tìm khắp các loại thuốc trong thiên hạ, hắn cũng sẽ để nữ nhân yêu mến của mình mang thai hài nhi của hắn. Dù sao thì, hắn cường tráng như vậy, sao có thể không làm cho nữ nhân của mình mang thai hài tử của hắn được?

Thái phó tin rằng trên đời này không có việc gì có thể làm khó Vệ Lãnh Hầu hắn, rồi sau đó cũng nghỉ ngơi một lúc.

Đợi đến khi Thái phó tỉnh ngủ đứng dậy, Nguyễn công công đứng ở bên ngoài vườn nhỏ đợi Thái phó đi ra, mới nhỏ giọng nói: “Người ở biệt viện báo Lục hoàng tử bệnh rất nghiêm trọng, mẫu phi của ngài ấy là Thục phi cầu xin Thái phó phái người Thái y viện đến khám một chút, người xem...”

Thái phó không chút để ý nói: “Lục hoàng tử... Mẫu phi của hắn là nữ nhi của đại nho Trầm Cung Lương mới qua đời, đúng không?”

“Thái phó nhớ không sai, bắt đầu từ mùa đông Trầm Cung Lương đã từ quan ở nhà, bệnh không dậy nổi, chưa đến mùa xuân thì qua đời.”

“Trầm gia tan hoang là điều rất đáng tiếc... Nhưng sao lại bảo thủ không chịu thay đổi...”

https://thuviensach.vn

Nguyễn công công nghe được câu mấu chốt, đương nhiên sẽ hiểu ý tứ của Thái phó, không nói nữa, trong lòng biết Thái phó muốn để mặc Lục hoàng tử kia tự sinh tự diệt.

Niếp Thanh Lân đang ở nội viện đứng dậy, đương nhiên cũng nghe được lời của Thái phó. Vị Lục ca kia của nàng kế thừa tài văn chương của ông ngoại, ngâm thơ câu đối vô cùng văn nhã. Trong số đông các vị hoàng tử, vị Lục ca nhìn có vẻ thanh cao ngạo mạn này đối xử với nàng không tệ.

Nhớ ngày đó khi cung biến, ở trên đại điện Lục ca luôn theo sát mình, mặc dù bị người gian ác như Vệ Lãnh Hầu dọa sợ đến mức tè ra quần vài lần, nhưng đến khi có thị vệ đến lôi nàng ra ngoài, Lục ca nho nhã yếu ớt vẫn túm lấy ống tay áo của nàng...

Tình thân trong hoàng thân rất mỏng manh, nhưng cũng không phải là hoàn toàn không có, hôm nay Lục ca bệnh nặng... Nếu có thể, nàng muốn giúp Lục ca một tay. Chẳng qua là không biết làm thế nào để có thể không lộ dấu vết cầu xin Thái phó giơ cao đánh khẽ?

Niếp Thanh Lân đi vào trong nội thất, ánh mắt nhìn về hướng cách bày trí quả hạnh ở phía trên cái giá, trong lòng dần nghĩ ra biện pháp.

Mặc dù pháp hội lần đó có chút không vui, nhưng Niếp Thanh Lân cũng có kết giao được một vài vị bằng hữu tuổi tác tương đương. Trong đó có Cát Vân Nhi, tiểu muội của hình bộ Cát đại nhân.

Khi pháp hội lần đó kết thúc, Cát Vân Nhi mời công chúa và vài vị thiên kim vương phủ đi đến quý phủ của mình tụ họp. Các nhóm thiên kim tiểu thư vui vẻ đáp ứng, chỉ có Niếp Thanh Lân hơi do dự, trong lòng nghĩ không biết Thái phó có chịu đáp ứng hay không, chỉ cười trừ nói: “Mọi người tụ họp, nếu hôm đó Bản cung có thể ra khỏi cung sẽ đến tụ họp với các tỷ muội.”

Cát Vân Nhi cũng không biết quy củ trong cung như thế nào, nên cũng không cưỡng ép. Mắt thấy sắp đến ngày tụ hội, Niếp Thanh Lân liền nhân cơ hội Thái phó đã xử lý xong công sự, vào thư phòng, dây dưa xin Thái phó đồng ý cho mình đi ra khỏi cung tụ họp với nhóm tỷ muội một chút.

https://thuviensach.vn

Ngày ấy Thái phó nghe xong lời bẩm báo của Đan ma ma khi trở về, biết hôm đó công chúa có kết giao với vài vị thiên kim tiểu thư, nói chuyện vui vẻ, hơn nữa còn hẹn sẽ tụ họp tiếp. Nhưng sau khi trở về không thấy nàng nhắc tới, hắn cảm thấy hơi tức giận, nhưng đến sát ngày nàng cuối cùng cũng không kìm nén được tư tưởng ham chơi, liền mềm mại đi đến xin phép mình.

Thái phó có lòng muốn làm khó nàng một chút, đầu tiên là mặt lạnh lùng không đồng ý, nhưng gần đây con nhóc này đã nhìn thấu tính tình của mình, thấy mặt lạnh băng cũng không hề nôn nóng, tự có biện pháp, đi vòng ra sau ghế, đưa hai tay ra đấm bóp bả vai cho mình: “Thái phó mệt nhọc như vậy, Bản cung chỉ mải nghĩ đến việc đi chơi quả thật không tốt, hay để Bản cung đấm bóp cho Thái phó một ngày có được không?”

Thái phó nhìn bộ dáng săn sóc của nàng, trong lòng hơi tức giận, liền nói: “Được, nhưng mà bả vai của vi thần không mỏi, chỉ có phía dưới đã nhiều ngày không được thoải mái, chờ mong công chúa đến trừ bệnh, nhưng đừng buông lỏng tay, cứ tỉ mỉ vuốt ve trên đó một ngày đi.”

Lời thô tục mà Thái phó nói ra, thiên hạ vô địch, Vĩnh An công chúa không chịu dược, đỏ mặt liền xoay người muốn đi, lại bị Thái phó kéo vào trong ngực, giở trò một lúc.

Đợi đến khi đầu tóc toán loạn, Thái phó mới nới lỏng miệng, đồng ý cho nàng đến Cát phủ tụ họp.

Khi xe ngựa của công chúa dừng trước cửa Cát phủ, Cát Thanh Viễn đã đứng đợi ở cửa từ sớm. Thân thể cao lớn mặc thường phục màu xanh đen đứng ở cửa.

“Gia phụ nhiễm bệnh, không thể ra cửa nghênh đón công chúa, xin công chúa thứ lỗi.” Vĩnh An công chúa được Đan ma ma đỡ xuống khỏi xe ngựa, cười nói Cát đại nhân miễn lễ, sau đó được dẫn tới hoa viên phía sau nơi các thiên kim tụ họp.

Sân viện của Cát đại nhân không xa hoa như trong cung, nhưng cũng là một nơi phong nhã.

https://thuviensach.vn

Trên đường đi đến hoa viên phía sau, Vĩnh An công chúa lơ đãng nhìn thấy trên bức tường xây làm bình phong có khắc chữ, liền ngừng lại. Cười thưởng thức một lát: "Đây chắc là bút tích của Trầm đại nho, văn chương hào hùng, ngươi tới nhìn đoạn này xem: 'Công dĩ thệ, kỳ long tôn dã dục điền câu hác nhi khứ, đệ tâm thậm thống, bất tri đồng trích hạnh nhi tử tiểu như hữu cá lương phương[1]...' thật sự rất hay..."

(1) Chủ công đã ra đi, con cháu hoàng tộc cũng muốn tan tác, lòng đau như cắt, khong biết đứa cháu đồng hái hạnh năm xưa có nơi lành để đi (Kiểu như một bài hịch đau xót thế cuộc đổi thay.

Đan ma ma đứng ở phía sau công chúa, mặt không chút thay đổi, vị nữ tướng quân này không biết chữ, nghe công chúa nói "Chi, hồ, giả, dã"[2], cho dù về bẩm báo lại với Thái phó, cũng không thể nói lại chính xác được.

(2) Những câu mở đầu của các nhà nho xưa, tục gọi sổ nho đối với mấy người không biết chữ như Đan ma ma, như vịt nghe sấm.

Những lời công chúa nói, Cát Thanh Viễn nghe cũng hiểu được, hắn cúi đầu nhìn công chúa đang chỉ loạn trên bức tường xây làm bình phong, kính cẩn nghe theo nói: "Thật ra công chúa đã nhận lầm rồi, bút tích trên bức tường bình phong này là của đại gia thư pháp tiền triều Vương Công, nhưng mà đoạn mà công chúa chỉ, quả thật là văn chương rất tinh diệu. Trích hạnh tiểu nhi tất định kiệt tẫn sở năng, giải đệ ưu huynh 'Điền câu hác' chi ưu...."[3]

(3) Những đứa trẻ hái hạnh năm xưa nhất định sẽ tận hết khả năng, chia sẻ ưu tư cho đệ buồn phiền từ huynh (Những đoạn văn chương trên, đó là những câu đố chữ của Cái Thanh Viễn và công chúa, ý công chúa mượn câu đối trên bức bình phong nói về thời thế loạn lạc, những bạn chơi cùng năm xưa không biết có thể giúp đỡ bạn xưa trong lúc cần thiết hay không. Cát Thanh Viễn đáp, bạn thân năm xưa nhất định sẽ dốc hết sức giúp bạn trong lúc khó khăn. Vì chung quanh Niếp Thanh Lân toàn mật thám của Thái phó nên hai người mới chơi chữ.

https://thuviensach.vn

Sau khi bàn luận về văn chương một lúc, Niếp Thanh Lân xoay người nhìn thấy ánh mắt hơi do dự của Đan ma ma, trong lòng liền hiểu rõ người này đã bị đoạn văn chương kia làm cho mờ mịt, liền yên lòng đi tới hoa viên.

Thấy Cát Vân Nhi đã bày biện xong cái bàn, trải ra những bài văn chương, chuẩn bị cùng các vị ái nữ đã đến mở cuộc đối thơ. Niếp Thanh Lân viết hơi không nghiêm chỉnh, dẫn một câu thơ tương tư trong một tiểu thuyết thô tục, câu nói đầy những ẩn ý, không ngờ lại có nhiều đồng minh ngầm, thì ra trong các vị có mặt ở đây đều đã từng vụng trộm xem qua , tri âm khó cầu, trong lúc nhất thời các vị tiểu nữ tử ở cùng nhau hi hi ha ha, cũng là thú vị.

Chỉ có Đan ma ma đứng bên cạnh ánh mắt lại bắt đầu mờ mịt, cảm thấy nhức đầu kinh khủng.

Nói chuyện phiếm với nhóm thiên kim tiểu thư rất lâu, Niếp Thanh Lân mỉm cười nhìn Cát Thanh Viễn đang đứng trên lầu các nhìn về hướng này, từ từ thu hồi ánh mắt. Bản lãnh của trúc mã này không nhỏ, với thân phận con cháu thế gia, nhưng chỉ trong một thời gian ngắn liền bước chân vào Hộ bộ.

Về phần mục đích lúc trước hắn tiếp cận mình thì không rõ lắm, nhưng cũng tránh không khỏi một chứ “Quyền”, mặc dù thương tiếc tài năng của hắn có một không hai, nhưng cũng phải lưu lại cho mình một đường lui...

Cát Thanh Viễn này giải quyết công việc rất thanh liêm cẩn thận, rất có tướng làm quan phụ mẫu, con người đoan chính, chưa lấy vợ, vì vậy có rất nhiều quan trong triều có thiên kim, muốn chiêu mộ được người rể hiền này.

Nhưng chẳng biết tại sao, càng tiếp xúc nhiều với Cát Thanh Viễn này, càng cảm thấy hắn và người kia có chút tương tự... .Nếu không phải tính mạng Lục ca bị đe dọa, nàng cũng không muốn dính dáng quá nhiều với đại thần tiền triều.

Trời đang mưa gió thất thường, chỉ hy vọng bước này không đi sai.

https://thuviensach.vn

Chương 53

Xem thời gian cũng không còn sớm, là lúc cảm ơn chủ nhân rời đi rồi. Cát Vân Nhi và mấy vị thiên kim cùng công chúa đi ra tiểu hoa viên gặp một đứa bé trai, hắn trên đường hành lang bắn viên đạn lưu ly, trông thấy có người lạ mặt liền đứng ở một bên cung kính hỏi: "Gia tỷ, vị tỷ tỷ này nhìn lạ mặt, là ở quý phủ nào?".

Cát Vân Nhi cười nói: "Công chúa, đây là đệ đệ của ta, tên là Cát Tịnh Tông. Tông, đây là bào muội của đương kim thánh thượng Đế cơ Vĩnh An công chúa, còn không mau hành lễ với công chúa đi."

Đứa bé kia nghe xong, vội vàng cung kính hành lễ với công chúa, bộ dáng đâu ra đấy, đúng là phiên bản thu nhỏ của Cát Thanh Viễn. Niếp Thanh Lân biết rõ đây là đệ đệ Cát Thanh Viễn liền cười nói: "Miễn lễ, dù lớn lên như tỷ tỷ mà không giống ca ca, nhưng cấp bậc lễ nghĩa giáo dưỡng này lại có chút giống huynh trưởng."

Nhìn hòn bi trong tay đứa trẻ, Niếp Thanh Lân tự dưng lại nghĩ tới hồi nhỏ mình cùng gia huynh của tiểu tử này lấy viên bi làm đạn. Khi đó nàng còn nhỏ, có hơi vô lý, nhưng Cát Thanh Viễn cũng có cách, tuy luôn thích chơi cùng nàng, nhưng đến phút cuối cùng sẽ cố ý tha, tự dưng nàng có rất nhiều viên bi nhỏ.

Cùng cười nói đi đến cửa ra vào, Cát Thanh Viễn đã sớm đứng chờ ở đó, mặt mày trầm ngâm yên lặng nhìn công chúa, đợi công chúa đi đến trước mắt liền giữ lễ mà cúi xuống.

Lúc Vĩnh An công chúa lên xe ngựa, nàng cười nói với Cát Vân Nhi: "Hôm nay nhận tình cảm của ngươi, về sau nên để Bản cung làm chủ, mong các vị tỷ muội vào nội cung". Cát Vân Nhi cùng mấy vị thiên kim nhận lời.

Khi trở về nội cung, Niếp Thanh Lân nghĩ Thái phó có lẽ đã xử lý xong công sự hồi phủ rồi. Lại không nghĩ đến Thái phó lại chờ nàng ở cung Phượng Sồ. Sau khi nàng cùng Thái phó bắt chuyện qua, liền vào nội thất

https://thuviensach.vn

thay quần áo sau tấm bình phong, mặc y phục hằng ngày. Lúc đi ra, thấy Đan ma ma đi ra thừ trong thư phòng bên cạnh.

Trong lòng Niếp Thanh Lân biết, Đan ma ma nhất định là bẩm báo chi tiết mọi việc xảy ra trong Cát Phủ cho Thái phó. Đối tượng Đan ma ma tận tụy là Thái phó, vị chủ nhân giả là nàng cũng không cần phải vạch trần, cười cười nằm trên giường êm, để mặc cung nữ đưa nước ngâm chân đến.

Lúc này, một tiểu cung nữ mới phái đến dâng lên một cái khay đựng một hộp bạc tròn, ôn nhu nói: “Công chúa, nội thị mới trình lên cao hoa hồng, là son của Giang Nam kết hợp với đơn thuốc, so với nước của phượng tiên hoa thì dùng tốt hơn, ngài có muốn dùng thử không?”

Niếp Thanh Lân rất thích những vật dụng của nữ hài tử, bởi vì phải ngồi trên ghế rồng nên không thể nào dưỡng ra được bàn tay như ngọc móng tay trắng, chỉ có thể dành công sức trên đôi chân ngọc, lập tức liền đồng ý.

Tiểu cung nữ kia cũng lanh lợi, cách chải đầu ăn mặc có chút mới, trình độ khéo tay tất nhiên con gái của người thợ rèn ở Hoa Khê thôn là không thể so sánh.

Đây là cung nữ Nguyễn công công cố ý lựa chọn để chải đầu ăn mặc cho công chúa. Nguyễn công công cũng rất linh hoạt, ai mới là người được sủng ái nhất hiện nay, lão biết rất rõ. Từ lúc Vĩnh An công chúa vào cung, hắn cảm thấy khẩu vị Thái phó đại nhân lại thay đổi, chán đàn ông rồi, mà đặc biệt chú ý đến vị công chúa cực giống thánh thượng. Không kể nam nữ, huynh muội đều ăn sạch, ngay cả Nguyễn công công nhìn quen việc hoang đường trong cung cũng âm thầm chép miệng tặc lưỡi: Thật đúng là di phong của tiên hoàng!

Tặc lưỡi xong thì rất nghiêm túc làm việc, đồ vật và nô tài trong cung Phượng Sồ đều là tinh tế nhất tốt nhất. Tay nghề của tiểu cung nữ này cũng rất khéo léo, một tay cầm chiếc bút tinh xảo, chấm một chút cao hoa hồng rồi sơn lên móng chân xinh đẹp của công chúa, các ngón chân tròn tròn được điểm tô thêm một màu đỏ diễm lệ.

https://thuviensach.vn

Lúc Niếp Thanh Lân nhấc chân lên nhìn, Thái phó vừa từ thư phòng đi ra, vừa vào nội thất liền thấy ngón chân nhỏ giơ lên, màu đỏ diễm lệ làm nền cho chân nhỏ càng thêm trắng, khiến người ta hận không thể đặt chân nhỏ vào trong ngực mà mạnh mẽ xoa nắn.

Phất phất tay để cho bọn nô tài lui xuống, Thái phó thong thả bước đến trước giường, duỗi tay nắm lấy chân ngọc, đưa đến trước mũi ngửi. Đôi má Niếp Thanh Lân hồng giống như nhuộm cao nước hoa, gấp gáp muốn lùi chân về: "Thái phó sao lại không đứng đắn, chân có cái gì tốt mà ngửi?"

Vệ Lãnh Hầu lại không chịu buông tay, môi mỏng vừa ấn vừa hôn sâu trên đùi, không nhanh không chậm nói: "Đều nói mỹ nhân cần phải 'Chân không rời tất, tất không rời giày', có người vô cùng nghiện, nạp mỹ thiếp cũng chỉ vì nhất kiến chung tình với đôi chân, đánh mất bản tính. Vốn là không rõ vì sao, nhưng hôm nay thưởng thức mùi vị chân ngọc của công chúa, bỗng nhiên sáng tỏ…"

Niếp Thanh Lân nghe được ngẩn ngơ, đi theo bên cạnh Thái phó thật sự là học không hết tri thức!

Nàng e lệ nói với Thái phó đang chuẩn bị noi theo cái tích luyến kì quái kia: "Vừa mới bôi nước hoa, Thái phó đừng làm bẩn…" làm Thái phó bị chọc cười ha ha, đè bé con xuống không ngừng hỏi cái gì sẽ làm bẩn chân công chúa.

Đang càn quấy, Thái phó bỗng nhiên như lơ đãng mà hỏi thăm: "Cái tấm phù điêu trên cổng nhìn được không?"

Trên mặt Niếp Thanh Lân vui vẻ không hết, hơi mơ hồ nói: "Cái gì?"

Vệ Lãnh Hầu một tay đỡ bên tai, đôi mắt mang theo vui vẻ, nhưng khuôn mặt anh tuấn lại hơi chuyển sang lạnh lẽo: "Ta hỏi nàng, cái tấm phù điêu ở cổng nhìn có được không?"

Nét mặt Niếp Thanh Lân không đổi, vẫn "hả" một tiếng, nhưng trong lòng âm thầm dậy sóng, mình hôm nay không cẩn thận, không nên làm càn trước mặt Đan ma ma.

https://thuviensach.vn

“Nếu tấm phù điêu ở cổng không đẹp mắt, vì sao công chúa lại đàm luận văn nghĩa cả buổi với Cát Thanh Viễn? Không lẽ Cát đại nhân anh tuấn hấp dẫn công chúa?”, Mặt Thái phó băng giá lạnh giọng hỏi. Dưới ánh mắt như đuốc của Thái phó đại nhân, Niếp Thanh Lân vô tội trừng mắt, trong lòng dần bình tĩnh lại, xem ra cũng không phải là vì phát hiện hoạt động ngầm trong đó.

“Vì kiểu chữ tấm phù điêu đẹp mắt, tùy ý nói mà thôi. Thái phó biết rõ ta đã quen làm nam tử, cho rằng mình làm việc đúng mực, vào mắt Thái phó tất cả thành sai. Nếu Thái phó cho rằng Bản cung là nữ tử phóng đãng, lẳng lơ, thì cứ vứt bỏ Bản cung, đi tìm nam tử câm điếc là được rồi”

Nói xong xoay người, lấy chăn che mặt, an ủi trái tim mới bị Thái phó đột nhiên trở mặt dọa: Ôi, cứ tưởng rằng Đan Tướng quân còn là nữ trạng nguyên thâm tàng bất lộ đấy! Về sau không dám làm chuyện thế này dưới mí mặt Thái phó rồi. Nếu bại lộ, được ban thưởng chết đơn giản thì là Thái phó thiện tâm rồi. Đoán rằng thủ đoạn tra tấn người của Thái phó rất nhiều, cái gì mình cũng hưởng thụ không nổi.

Nhưng Thái phó lại nghĩ làm cho Long Châu tức giận, đem lòng ghen tức thu lại, tiêu tan sương lạnh trên mặt đi để đùa bé con. Đến khi Thái phó cuối cùng được vui vẻ, thu tay, thì bộ móng chân vừa sơn đỏ chót đã bị làm bẩn mất rồi.

Mấy ngày sau là đại triều đầu tháng, Niếp Thanh Lân mặc long bào ngồi ở chính điện.

Ngô các lão bị Thái phó phạt đóng cửa ở nhà đột nhiên lên triều, dẫn theo nhóm Hàn Lâm viện trình lên vạn ngôn thư dào dạt, thỉnh thánh thượng khai ân, nhìn Trầm đại nho không con, nam đinh trong gia phả mỏng manh, ân chuẩn Lục hoàng tử vào tông miếu tận trung thay Trầm lão.

Lúc đầu khi Trầm đại nho còn sống chỉnh sửa chú thích một bản kinh sử Nho gia, giải thích độc đáo, sau khi in ấn được các thư viện sao chép rộng rãi, thanh danh đại nho lan rộng, trong lúc nhất thời có khí thế của thánh hiền Khổng Mạnh. Trầm đại nho kiên định bảo vệ hoàng phái, thời điểm vào

https://thuviensach.vn

triều làm quan cùng Vệ Thái phó như nước với lửa. Sau cung biến, đại nho tự than thở không có lực xoay chuyển trời đất, nghĩ đến tình cảnh của con gái và ngoại tôn trong cung, liền nói tôn trọng thánh hiền như vậy: “Đắc chí dữ dân do chi, bất đắc chí độc hành kỳ đạo*” đã sớm quy ẩn.

Cư thiên hạ chi quảng cư

Lập thiên hạ chi chính vị

Hành thiên hạ chi đại đạo

ĐẮC CHÍ DỮ DÂN DO CHI

BẤT ĐẮC CHÍ ĐỘC HÀNH KỲ ĐẠO

Phú quí bất năng dâm

Bần tiện bất năng di

Uy vũ bất năng khuất

Thử chi vị đại trượng phu

Đây là nguyên văn bài ĐẠI TRƯỢNG PHU của Mạnh Tử, ý nói:

Sống nơi rộng rãi của thiên hạ

Đứng vị trí chân chính trong thiên hạ

Đi theo con đường lớn của thiên hạ

Đạt được chí mình thì cùng mọi người hành đạo

Khi không toại chí thì một mình hành đạo

Giàu có không dâm ô

Nghèo hèn không thay đổi tính cách

Uy lực không khuất phục

Như vậy mới là người trượng phu

May mắn là tuy Vệ Lãnh Hầu ý chí sắt đá không nhận người thân nhưng đối với người đức cao vọng trọng biết thời thế vẫn sẽ mở một mặt lưới, khiến hắn bệnh chết trong nhà, thê tử trước giường. Nhưng Lục hoàng

https://thuviensach.vn

tử lại khác, có ông ngoại nổi danh như vậy, thân là hoàng tử, không chừng một tia lửa sẽ trở thành đám cháy, cho nên trong lòng Thái phó Lục hoàng tử bệnh chết là tự nguyện chịu thiệt.

Nhưng Ngô các lão hôm nay vừa đi ra, nghe được từ đâu?

Lúc đầu dưới gối đại nho chỉ có một nữ, chính là mẫu thân của Lục hoàng tử. Đại nho cả đời tôn trọng thê tử kết tóc, không nạp thiếp, thê tử chính là nhận con thừa tự, không biết sao tư tưởng Trầm Cung Lương tôn trọng Nho gia lại ngoan cố không thay đổi, không để ý nhiều đến việc không có người kế tục. Vốn tưởng rằng có chỗ dựa là hoàng tử ngoại tôn trong cung, sau này gia đình cũng không bị quấy rối xâm chiếm.

Nhưng một đêm cung biến, đại nho buồn bực thành bệnh, đột ngột qua đời.

Dòng họ Trầm đại nho thấy Trầm Cung Lương gặp phải biến cố lớn, cũng không biết bị ai xúi giục, lấy cớ Trầm nho gia không có con nối dòng, giở thủ đoạn xâm chiếm tài sản, phu nhân Trầm gia không có nơi cư trú. Không có cách, chỉ có thể nhờ người khắp nơi, cuối cùng vẫn là Ngô các lão nhận lời, tình nguyện chủ động tỉnh cầu thánh thượng, để cho Lục hoàng tử trở về ổn định nhà cửa thay ngoại tổ mẫu.

Mặt Thái phó từ đầu đến cuối âm trầm, nhưng lông mày dần giãn ra: “Trầm gia không con, chính là số mệnh, nhưng thanh danh Đại nho không thua gì hai thánh, có lẽ thánh thượng cũng sẽ cân nhắc. Nhưng một ngoại tôn đi chủ trì công bằng ở Trầm gia cũng không được tốt lắm, nếu Lục hoàng tử vứt bỏ họ hoàng tộc, trở về gia phả Trầm gia thì lại hợp tình hợp lý, cũng giải quyết nỗi lo không con của Trầm gia”

Ngô các lão nghe xong lời này lại muốn thổi bay râu ria, lại bị Thái phó vung tay lên, bị thị vệ bưu hãn nhẹ nhàng ném ra bên ngoài ngọ môn.

Ý của Thái phó rất đơn giản: Những kẻ thư sinh nghèo kiết hủ lậu các ngươi đừng không biết mặt mũi, ta đã thỏa mãn thỉnh cầu của các ngươi, đường đã có rồi, các ngươi tự mình xử lý.

Niếp Thanh Lân ngồi trên ghế rồng nhẹ thở ra.

https://thuviensach.vn

Từ đầu đến cuối, Cát Thanh Viễn không đứng ra, nhưng trong lòng nàng biết tất cả đều là do nam tử yên lặng đứng dưới triều, vẻ mặt trầm tĩnh như nước gây ra.

Quân không phụ sự nhờ vả của cố nhân, lại không biết có phải quân tử hay không. Nàng không dám biết là mình đã nhắc nhở phải loại tài tuấn như thế nào!

Chương 54

Thái phó cho thể diện này nhưng không ai có thể thừa nhận được.

Tin tức truyền đến tai Lục hoàng tử Niếp Thanh Tuyên trong biệt viện đúng là sét đánh ngang trời, không để ý mẫu phi đau khổ khuyên can, trực tiếp mắng to: cẩu tặc Vệ Lãnh Hầu chết không yên lành!

Niếp Thanh Lân sao lại không biết tính tình Lục ca cổ hủ, âm thầm thở dài chiêu này của Thái phó thật sự là cao tay. Nàng nghĩ nghĩ, vẫn nên đến gặp Thái phó thôi. Hôm nay trong hồ Minh Nguyệt trong nội cung hoa sen đã nở. Sáng sớm Thái phó dặn muốn cùng công chúa ăn trưa trong đình Thấm Nguyệt, hưởng thụ ánh nắng chiếu vào hoa sen.

Nàng thừa dịp trước khi ăn trưa, lấy cớ đợi Thái phó cùng đi tới đình Thấm Nguyệt, đến thư phòng từ sớm tìm lời uyển chuyển dẫn dắt, khẩn cầu Thái phó: “Thỉnh Thái phó ân chuẩn trẫm đi khuyên nhủ Lục ca”. Lúc nói lời này, nàng đang mặc nữ trang, nhưng Thái phó hiểu ý nàng, nàng muốn dùng thân phận Hoàng đế đi khuyên bảo Lục ca đổi họ.

Trong thư phòng Thái phó nâng chén trà nhỏ, thổi lá trà vụn, chậm rãi uống một ngụm mới nói: “Hoàng thượng luôn là người tự quét tuyết trước cửa, sao hôm nay khác thường như thế, quan tâm đến huynh trưởng?”

Lúc này Vệ Lãnh Hầu đã bỏ đi sự không đứng đắn mỗi khi ở chung với Niếp Thanh Lân, trên mặt là vẻ thản nhiên bình tĩnh.

https://thuviensach.vn

Trong lòng Niếp Thanh Lân hơi chuyển, cắn răng, chậm rãi nói: “Tính tình Lục ca mặc dù bướng bỉnh, nhưng là vô hại nhất trong các vị hoàng huynh. Đọc sách quá lâu nên người có hơi cứng rắn, tầm mắt cũng không thể so sánh với Thái phó ngài đã đi chinh phạt tứ phương. Mấy ngày trước đây trên triều trẫm nghe xong tấu của Ngô các lão, cũng hiểu được cách mà Thái phó ngài đưa ra là cách giải quyết tốt nhất. Nếu Thái phó ân chuẩn, trẫm có thể khuyên nhủ lung lay hoàng huynh, vẹn toàn đôi bên, vì sao không làm? Bằng không thì bị Ngô các lão cứ quấy rối như vậy, đến phút cuối cùng cá chết lưới rách, cũng không tốt.”

Thái phó chậm rãi đứng dậy, đi qua đứng bên cạnh Vĩnh An công chúa, mắt phượng sáng như đuốc, âm thanh lạnh lùng nói: “Hoàng thượng đã nổi lên tâm tư này, vi thần không tiện ngăn cản, chỉ hi vọng Hoàng thượng ghi nhớ, bệ hạ đang giữ đạo hiếu, do thần làm thay, về sau nghe được quốc sự phía trước vẫn đừng tham dự thì hơn!”

Nói xong cũng không nhìn về phía công chúa mà đi nhanh ra khỏi thư phòng, cũng không để ý đến lời hẹn ăn trưa, lệnh cho Nguyễn công công chuẩn bị ngựa xuất cung.

Niếp Thanh Lân bị phơi nắng trong thư phòng, hơi cười cười. Thái phó đại nhân lại thật sự không quan tâm nữa! Nghĩ cũng đúng, quyền lực kia như miếng thịt mềm mại trong miệng mãnh hổ, làm sao có thể cho người khác nhúng chàm? Dù là chú mèo con bình thường được nuông chiều, nếu vượt qua giới hạn, muốn sờ vào miệng hổ, chỉ sợ cũng là kết cục một chưởng đập chết.

Hôm nay đúng thật là nàng đã vượt qua giới hạn, cảm tạ ân không đánh chết của Thái phó!

Liều lĩnh động chạm đến người uy quyền nhất thiên hạ này mới có được cơ hội nên không thể lãng phí, Niếp Thanh Lân thay long bào liền cùng Nguyễn công công đến biệt viện.

Biệt viện ở nơi hẻo lãnh nhất cung, loan giá chưa tiến vào cũng đã cảm nhận được dáng vẻ già nua tiêu điều. Lục hoàng tử và Thục vị ở trong gian

https://thuviensach.vn

phòng hẻo lánh nhất biệt viện, gian phòng không lớn bị bao phủ bởi mùi thuốc. Thấy Niếp Thanh Lân mặc long bào màu vàng sáng đi đến, Thục phi đang ngồi xổm sắc thuốc sững sờ, vội vàng quỳ xuống: "Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng. Bệ hạ sao…Sao lại ở đây…"

Niếp Thanh Lân vội vàng nâng Thục phi dậy: "Thục phi nương nương miễn lễ, trẫm nghe nói thân thể Lục ca không được tốt, cố ý đến thăm". Rất lâu không gặp, Thục phi nương nương như già hơn rất nhiều, bên thái dương đã có nhiều sợi bạc.

Tuy Thục phi bị cầm tù trong biệt viện, nhưng cũng biết tình cảnh bây giờ của Hoàng đế, sống bên cạnh cái loại gian thần Thái phó lòng dạ cứng rắn tâm lạnh, nhất định là khổ sở hơn mình. Nghĩ vậy, khóe mắt như bị bỏng, nước mắt tự nhiên chảy ra.

Niếp Thanh Lân an ủi Thục phi, giương mắt nhìn, trên giường gỗ, Lục ca trong cái chăn cũ nát mệt mỏi mở mắt ra, thấy Hoàng thượng muốn đứng dậy nhưng một lúc lâu cũng không ngồi dậy. Niếp Thanh Lân ngồi bên giường, ôn nhu nói: "Lục ca, ngươi bị bệnh đừng dậy. Trẫm tới thăm ngươi một chút."

Lục hoàng tử gầy trơ xương nằm trên giường bệnh, nước mắt nổi lên: "Hoàng thượng, vi huynh… xem ra không còn kiên trì được bao lâu nữa, cẩu tặc Vệ Lãnh Hầu kia quá hung hăng càn quấy, muốn bức vi huynh sửa lại họ, thật… thật là đồ nghịch thần tặc tử… Khục khục…"

Niếp Thanh Lân vỗ nhẹ tay hắn, chậm rãi nói: "Trẫm tới để khuyên giải hoàng huynh theo họ của ngoại tổ phụ, thay ngoại tổ mẫu chống đỡ gia đình bên ngoại …"

Lục hoàng tử nghe xong lập tức trừng lớn mắt, cuối cùng giãy dụa ngồi dậy, khuôn mặt mặt tái nhợt mà lại tức đến sung huyết: "Hoàng thượng! Ngươi… Sao ngươi có thể nói như vậy? Không… không lẽ là vì Vệ tặc bắt bệ hạ tới đây…"

Niếp Thanh Lân liếc Nguyễn công công đang đứng ở cửa ra vào, trong lòng biết cần che nhanh miệng Lục ca: "Lục ca đừng đoán mò, là trẫm chủ

https://thuviensach.vn

động tới gặp Lục ca. Chỉ là vừa tới, thấy không những Lục ca bị bệnh mà Thục phi cũng tiều tụy rất nhiều, trẫm đến là đúng rồi. Đề nghị lần này của Thái phó, trẫm không thấy chỗ nào không tốt, có thể giúp đỡ Trầm gia về mọi mặt, lại có thể để Lục ca mang theo Thục phi xuất cung, để bà cố gắng tận hiếu trước mẫu thân…"

"Đủ rồi! Đừng nói nữa! Ta thấy Hoàng thượng ngươi đã thần phục dưới dâm uy của Vệ tặc kia! Vứt bỏ sạch sẽ tôn nghiêm của hoàng gia Niếp thị! Vì mạng sống cái gì cũng không để ý! Sao tiên hoàng lại sinh ra ngươi, một kẻ kế thừa sự nghiệp thống nhất đất nước lại là loại nhu nhược ném đi thể diện hoàng gia Niếp thị!", Lục hoàng tử tức đến phát run, lớn tiếng mắng Niếp Thanh Lân đã ngừng nói.

Niếp Thanh Lân chậm rãi đứng dậy, cảm thấy có chút mệt mỏi, khóe mắt bị thuốc trong phòng hun cay cay, liền nhàn nhạt nói: "Lúc đầu là trẫm lắm mồm, việc lớn như thế này Lục ca phải tự mình quyết định, chỉ là tôn nghiêm của hoàng gia Niếp thị, trẫm có cùng cách nhìn giống Lục ca. Tôn nghiêm hoàng gia Niếp thị là do tổ tiên chinh phạt tứ phương, lật đổ tiền triều thối nát, dũng mãnh thiện chiến trên lưng ngựa, tư tưởng của triều đình gắn với việc tạo phúc cho dân chúng, trồng từng chút một xuống đất. Thế nhưng mà phụ hoàng của chúng ta chỉ tại vị ba mươi hai năm đã đem Đại Ngụy khó khăn lắm mới được giàu có, đông đúc thịnh thế trở thành vô cùng suy tàn lụi bại. Lục ca có xuất cung chưa? Có đi qua những thôn toàn lưu dân bị đói ở khắp nơi ở ngoại ô kinh thành chưa? Có nghe qua tiếng kêu rên thê thảm của phụ nữ và trẻ em bị quan binh đẩy xuống kênh đào? Có từng đi qua biên cương, hầu hết các thôn trấn đều bị Hung Nô tàn sát không người sống sót? Những điều này, Trẫm ở đại đô chưa từng thấy qua, thế nhưng mỗi khi nghe nhắc đến họ hoàng gia Niếp thị thì bên tai nóng lên. Nếu là một hoàng tử một lòng giữ gìn tôn nghiêm họ Niếp, Lục ca sẽ bận rộn rồi. Không xuất cung thì không sao, nếu xuất cung thì một người tôn quý mang họ của hoàng tộc đi ra ngoài mà không có thị vệ ngăn chặn bảo vệ thì sợ là sẽ bị dân chúng khắp thiên hạ ném trứng thối từ đầu đến chân!"

https://thuviensach.vn

Trong thoáng chốc, gian phong đơn sơ đột nhiên yên tĩnh. Lục hoàng tử và Thục phi đều mở to mắt. Trong ấn tượng của bọn họ, Thập tứ hoàng tử trong nội cung vẫn luôn an tĩnh không để lộ điều gì, trong học đường cũng bình thường chẳng có gì thú vị, cho dù có người mở miệng châm chọc cũng chỉ cười nhạt một tiếng, không phản bác. Điều này làm cho tinh thần trượng nghĩa luôn tràn đầy của Lục hoàng tử thương hắn không tranh giành, không nhịn được mà giúp đỡ Thập tứ đệ một chút. Lại không nghĩ rằng, hôm nay quả hồng mềm đột nhiên là nói những lời làm người ta kinh ngạc, câu chữ sắc bén, không giống với những điều người ngoài nói. Vẻ mặt nghiêm túc quả là có vài phần uy nghiêm của đế vương.

“Bệ… Bệ hạ sao lại ngông cuồng nghị luận về phụ hoàng…” Lục hoàng tử lắp bắp nói.

“Cây bút của sử quan là công bằng chính trực nhất, nhưng thật ra trong nội tâm của dân chúng, đã sớm nghị luận phụ hoàng chúng ta là cái dạng gì, không phải miệng vàng lời ngọc của trẫm có thể bắt bẻ, chửi bới. Chỉ đáng tiếc tâm huyết của Trầm đại nho. Ông ấy sáng tác rồi biên soạn cái bộ kia, mấy ngày trước trong thư phòng trẫm rảnh rỗi mở ra, tuy giảng giải độc đáo, nhưng lại quá vội vàng không xong, làm lòng người khó tránh khỏi sinh ra tiếc nuối. Vốn trẫm nghĩ với tài hoa của Lục ca tất nhiên có thể thay ngoại tổ phụ hoàn thành xong tâm nguyện, lưu lại một tác phẩm lớn đến muôn thuở. Nhưng Lục hoàng tử thà muốn làm hiếu tử của vị phụ hoàng đã quy tiên, một lòng gìn giữ tôn nghiêm hoàng tộc chứ không để ý sống chết của ngoại tổ mẫu và mẫu phi đang đau khổ giãy dụa trên phàm trần. Nhưng Lục ca đừng nghĩ nhiều, cho dù xương cốt ngươi cứng rắn bệnh chết trong biệt viện, trên sử sách cũng sẽ được ghi một câu đầy đủ là “Lục hoàng tử của hôn quân triều đại Ngụy chết vào ngày tháng năm nào”. Hai chữ ‘Khí tiết’ đối với một hoàng tử luôn sống sung sướng an nhàn cả đời trong cung, không hề tạo phúc cho dân chúng thì quá mức xa xỉ.” Nói xong, Niếp Thanh Lân cũng không để ý sắc mặt xanh đen của Lục ca khi bị mắng, quay người muốn ra khỏi phòng.

https://thuviensach.vn

Đối với cái đầu cổ hủ như thế này, phải dùng liều thuốc mạnh. Nàng chỉ có thể làm như thế vì hoàng huynh thôi. Nhưng hiện tại xem ra, tuy làm cho Thái phó không quan tâm nhưng vẫn không thể nào khuyên được hoàng huynh đầu gỗ này.

Trước khi ra cửa, Thục phi lại kéo tay mình, rưng rưng nói: "Khổ tâm của bệ hạ, thần thiếp đều hiểu…"

Niếp Thanh Lân khẽ cười khổ, chậm rãi đi ra cửa, còn chưa kịp thở dài một tiếng, chỉ thấy Nguyễn công công vụng trộm mấp máy môi về hướng cửa viện. Niếp Thanh Lân đưa mắt xem xét, đã thấy một thân ảnh cao lớn mạnh mẽ rắn rỏi đưa lưng về phía viện, chắp tay đứng ở bên cạnh cửa tròn.

Khí chất cao ngất, áo bào vào triều màu đen thêu kim tuyến không thể nhận nhầm, là Vệ Thái phó vốn đã phải xuất cung. Sân nhỏ không lớn, phòng tường mỏng manh, lời nói của mình với Lục ca hắn đã nghe được rõ ràng.

Sao phải lo lắng như vậy? Sợ Nguyễn công công trở về học vẹt bỏ đi vài câu quan trọng sao?

Trong lòng Niếp Thanh Lân có chút ấm áp, nhưng phải dời bước đi đến, cười hỏi: "Không phải Thái phó xuất cung rồi sao? Tại sao lại trở lại, là có lời gì muốn dạy bảo với trẫm sao?"

Nhưng Vệ Thái phó chỉ cúi đầu nhìn khuôn mặt mềm mại trước mắt mình, nhìn một lúc thản nhiên nói: "Không phải là nói xong rồi thì cùng ngắm hoa, nhấm nháp trà Long Tĩnh, ăn tôm ở đình Tẩm Nguyệt sao? Thần tới đón bệ hạ"

Thái phó đã cho mình phần tình cảm này, Niếp Thanh Lân tất nhiên cũng biết nghe lời, ngoan ngoãn đi theo đến đình Tẩm Nguyệt. Thái phó luôn vững vàng đi bên cạnh hoàng thượng, nhưng một câu cũng không nói.

Lúc đến đình Tẩm Nguyệt, chỉ thấy lá xanh trên mặt hồ dưới ánh mắt trời ánh sáng trong suốt như ngọc, hoa sen tuy nở rất đẹp, nhưng lại có đặc tính chỉ nở vào buổi trưa. Quân thần hai người đều bận rộn, bỏ lỡ thời điểm hoa sen nở đẹp nhất. nhưng giữ lại một chút tiếc nuối cũng tốt, bộ dáng nửa

https://thuviensach.vn

khép nửa mở hôm nay càng làm cho người ta liên tưởng, lại mong mỏi được tán thưởng một lần bộ dáng đẹp nhất của nó.

Trong đình ngọc, chiếc bàn đá đã được bày xong chén đĩa. Nguyễn công công thấy Hoàng thượng và Thái phó đi vào đình liền truyền lệnh. Nhưng trong lòng hắn nói: Lúc đầu là muốn cùng công chúa, sao lại biến thành Hoàng thượng? Thật khó mà có bản lĩnh rải đều mưa móc cho hai huynh muội! Thái phó thật tài!

Hương vị đồ ăn hôm nay theo phong cách thanh nhã vùng Giang nam, làm nổi bật lên hoa sen đầy hồ. Chén tử sa đựng thịt được nấu rất ngon miệng, trà Long tĩnh cũng thật lịch sự tao nhã, tôm trắng tươi ngon, mầm lá bích lục thơm ngát, còn chưa vào đã ngửi thấy mùi. Chén canh chân giò hun khói nấu củ sen dùng để khai vị không tồi, mấy món ăn khác cũng được làm khéo léo ngon miệng vô cùng.

Lúc chờ chia thức ăn, Niếp Thanh Lân theo thói quen chờ Thái phó gắp vào đĩa cho mình, Thái phó có thói quen ‘xếp núi’, theo như sự yêu thích xây thành núi thức ăn, nếu mình còn gắp thì bụng mình sẽ không chống đỡ được rồi.

Thế nhưng hôm nay đợi một lúc, không thấy Thái phó động đũa gắp thức ăn cho mình, Thái phó uống canh, thấy Hoàng thượng chưa động đũa, liền hỏi: “Là thức ăn không hợp khẩu vị sao? Sao lại không động đũa?”

Niếp Thanh Lân nhẹ nhàng nói: “Đang đợi Thái phó gắp!” Sự mềm mại nhu thuận của mèo con làm tuấn nhan Thái phó mỉm cười, nói: “Lúc thần mới gặp Hoàng thượng, bệ hạ vẫn còn nhỏ, trong lòng liền ghi nhớ bộ dáng suy nhược của Hoàng thượng, chỉ cảm thấy Hoàng thượng là người được quan tâm nuôi nấng, chi phí ăn mặc mọi thứ cũng cần thần phải lo liệu. Chỉ là Hoàng thượng đã lớn, trong lòng cũng có ý kiến riêng của mình, nếu vi thần quá can thiệp lại làm cho bệ hạ không vui, thích ăn cái gì thỉnh bệ hạ tự gắp!”

Nói xong, lại tự mình ăn. Niếp Thanh Lân có chút không hiểu hành vi của Thái phó, thấy hắn không muốn nói nhiều, liền cúi đầu chậm rãi dùng

https://thuviensach.vn

thiện.

Mấy lần vụng trộm đưa mắt nhìn, Thái phó đều đang yên tĩnh ăn, ngón tay thon dài cầm lấy đũa ngà voi mạ vàng, răng giấu trong bờ môi mỏng yên lặng nhai, đôi mắt phượng tĩnh mịch nhìn hoa sen nửa nở trong hồ, một làn gió nhẹ thổi đến, đai lưng kim tuyến bị thổi bay, thật sự giống như tiên nhân…

Niếp Thanh Lân cảm thấy lúc này mà nhiều lời quấy rầy suy nghĩ của tiên nhân thì không ổn, cố gắng tập trung nhín thở. Một bữa ăn cơm lại im lặng, thỉnh thoảng có tiếng va chạm của bát đĩa, nghe được có hơi giật mình.

Lúc ăn cơm xong, Thái phó đứng dậy cáo từ, hắn nhận khăn xoa xoa tay, sau đó nói: “Thời gian không còn sớm, vi thần xuất cung trước, kính xin bệ hạ sớm an giấc”

Nói xong liền đi về phía vườn đi ra bên ngoài.

Niếp Thanh Lân thở dài một tiếng, cảm thấy hôm nay ăn không nhiều, vì sao dạ dày lại đau âm ỉ?

Qua hai ngày, bên Lục hoàng tử truyền đến tin nói là Lục hoàng tử tự nguyện sửa họ, duy trì hương khói Trầm gia. Hoàng thất cũng có kế tục như vậy, nhưng phần lớn là cùng họ, còn hoàng tử trưởng thành lại sửa họ đến gia đình bình dân thì mới nghe qua lần đầu. Lục hoàng tử Niếp Thanh Tuyên đúng là đi đầu khai sáng.

Trong thoáng chốc trong dân gian nghị luận khen chê không giống nhau, nhưng có một điều có thể khẳng định, về sau dù Lục hoàng tử có đổi lại họ Niếp, thì cũng mất đi khả năng hiệu triệu của một hoàng tử.

Niếp Thanh Lân nhẹ nhàng thở ra, nàng biết tuổi già Lục ca xem như là an bình, có thể bình yên vượt qua. Có lẽ Thái phó cảm thấy cần cho nhóm như sinh thể diện, còn phái Thái y viện cho danh y đến khám và chữa bệnh cho Lục hoàng tử, nghe nói thân thể cũng đã điều dưỡng chuyển biến tốt rồi.

Ngày Lục hoàng tử xuất cung, muốn chào từ biệt với Hoàng thượng, Niếp Thanh Lân nghe xong Nguyễn công công bẩm, nghĩ nghĩ nói: “Mấy

https://thuviensach.vn

ngày nay thân thể trẫm mệt mỏi, người thay trẫm truyền lời ‘Hi vọng Trầm khanh hiếu thuận với trưởng bối trong nhà, gia đình hòa thuận’ là được”, Nguyễn công công lui xuống đi truyền lời cho Trầm Thanh Tuyên.

Niếp Thanh Lân nhìn qua ngoài cửa sổ, khẽ thở dài, có chút hâm mộ phúc phận Lục ca. Nàng biết rõ tình huynh đệ đến đâu, nếu có đến gặp thì cũng chỉ tăng thêm phiền não cho nhau.

Lại nói gặp Lục ca, chỉ sợ làm Thái phó không vui, mấy ngày nay mình chọc họa nhiều rồi, không cần dệt hoa trên gấm nữa. Từ khi ngắm hoa dùng thiện ở ven hồ, liên tiếp mấy ngày nay Thái phó không tiến cung.

Mấy ngày nay vào triều đều là hoàng tử giả kia, nàng ở trong cung cũng thanh nhàn, ngày ngày nhàn tản trong cung Phượng Sồ, nếu hôm nay Nguyễn công công không cầu kiến chuyển lời chào từ biệt của Lục ca, mình cũng sẽ không vội vàng đến tẩm cung này.

Từ chối xã giao, nàng theo mật đạo trở về cung Phượng Sồ, đổi xiêm y, lại đi xã giao. Ung Hòa Vương phi gửi thiếp mời thỉnh cầu muốn vào cung gặp công chúa, nói chung là có ý là ngày đó ở pháp hội phóng sinh mình cân nhắc không chu toàn làm rùa ăn hết cá chép của công chúa, trở về suy nghĩ trong lòng sợ hãi, muốn vào cung bồi tội cho công chúa mới được.

Niếp Thanh Lân nhìn mấy hàng chữ, người ta nói không giơ tay đánh vào khuôn mặt người đang cười, nếu là phu nhân của ân sư Thái phó, phải cho vài phần mặt mũi. Lập tức đồng ý thỉnh cầu ngày hôm sau tiến cung của Ung Hòa Vương phi.

Nói đến Vương phi kia, vốn khuyến khích con rể tiểu thư thứ xuất đi cáo trạng công chúa, trong lòng cho rằng vào thời kì đói kém của Đại Ngụy chắc chắn Thái phó sẽ trách cứ công chúa, làm công chúa từng làm tiểu ni cô trong am mất giá đỡ.

Nhưng lão Vương phi tính toán nhiều đến đâu thì cũng không nghĩ đến tới Thái phó tức giận, lại còn lột chức quan của con rể, đuổi tới phường dệt.

Nhưng làm cho bà ta lo âu nhất là, về sau một đội quan binh trực tiếp đi cái hồ mới, không để ý đến ngăn cản của tăng nhân trong chùa, thả mấy

https://thuviensach.vn

thuyền đánh cá, vớt mấy tấm lưới lớn cuối cùng cũng vớt ra được con rùa đang trầm mình dưới nước.

Đáng thương con rùa trăm năm chỉ là ăn nhầm mấy con cá ngốc, cổ bị đè xuống chém thành hai nửa, lại ném trở lại hồ làm thức ăn cho tôm cá trong hồ.

Chủ trì trong chùa cũng là lão luyện xử lý, thấy những người hung thần ác sát này là cấm quân đại nội, vội vàng ngăn cản không cho các tăng nhân nói bừa, miệng niệm A Di Đà Phật, lén niệm Kim Cương Kinh cho chú rùa xem như dàn xếp ổn thỏa.

Lúc Vương phi nghe được tin này, mặt trở nên xanh vàng.

Vốn dĩ bà ta nghĩ phu quân của mình có ân với Thái phó, dựa vào điều ấy, Thái phó phải cho mình vài phần mặt mũi. Nhưng lại quên Thái phó là hỗn thế ma vương như thế nào, chặt đầu tiên hoàng rồi thì chặt đầu rùa đã là cái gì? Từ đầu đến cuối, Thái phó không hề trách mình cản trở sau lưng nửa câu, nhưng giết gà dọa khỉ, trắng trợn chém đại quy phóng sinh trong ao là cảnh cáo lớn nhất vơi mình rồi.

Trong thoáng chốc, Ung Hòa Vương phi bà đã trở thành chuyện cười lớn nhất trong giới quyền quý kinh thành rồi!

Công chúa kia là loại nữ tử quyến rũ thế nào? Chỉ mới hồi cung vài ngày làm cho Thái phó đại nhân mặt lạnh si mê đến thần hồn điên đảo? Làm bà ta vừa tức vừa hận mà vẫn nghĩ không ra. Nhưng Thái phó đã cảnh cáo, phải vào cung nhận lỗi mới được.

Vương phi là người thức thời, cho dù trong lòng bị đè nén vô cùng không cam lòng, cũng muốn tình cảnh này qua đi, nén giận vào nội cung chịu tội, phải nhìn sự kiêu ngạo của con kĩ nữ từ trong miếu vừa chui đầu ra.

Niếp Thanh Lân lại không biết chuyện Thái phó phái người chém rùa, chỉ cảm thấy cấp bậc lễ nghĩa của Vương phi này thật phiền phức, vì sao đã qua mấy ngày rồi còn phải nói xin lỗi? Nhưng cũng phải đi đóng kịch, thay đổi chính phục, ăn mặt thật đẹp, ngồi trong cung đợi Vương phi.

https://thuviensach.vn

Lại nói Vương phi mang theo con gái tới gặp công chúa, vừa xuống xe ngựa có chút kinh hãi u ám. Cung Phượng Sồ nàng đã từng tới trước đây, vốn đã vô cùng xa hoa, hiện giờ nhìn lại lại tu sửa một lần nữa.

Xa hoa không cần phải nói, nhưng lại thêm vài phần lịch sự tao nhã, từng cọng cây ngọn cỏ trong nội cung đều lộ ra sự quý giá, dù là phi tử được sủng ái nhất của tiên hoàng cũng không phô trương như vậy.

Mà Lâm Diệu Thanh cũng khó thấy qua sự xa xỉ phồn hoa trong nội cung, nhưng lại cảm giác lòng mình khó chịu, bởi vì lúc trước Thái phó và phụ vương nhận lời miệng, nàng ta đã sớm đặt mình ở vị trí chính cung nương nương rồi, vạn sự đã sẵn sàng chỉ còn thiếu gió đông. Làm sao nghĩ đến Thái phó lại sủng ái công chúa giữa đường nhảy ra, trận gió đông biến mộng đẹp của mình thành hiện thực lại thổi lung tung. Vị hôn phu của tỷ tỷ thứ xuất bị bãi quan, mẫu phi mất số tiền lớn mới mua được rùa thiêng thì chết ở hồ mới, bây giờ mình và mẫu phi vào cung nhận lỗi với nữ tử hồ ly kia.

Trong lòng tiểu nữ nhi trăm vị tạp trần rất khó nói hết, lúc gặp lại Vĩnh An công chúa, ghen ghét trong lòng bị đẩy ra ngoài.

Chương 55

Niếp Thanh Lân ngồi ở ghế cười nghênh đón hai vị khách quý đến từ Ung Hòa vương phủ.

Vẻ mặt Ung Hòa Vương phi kính cẩn vấn an công chúa, sau đó lại bày tỏ vẻ hết sức áy náy. Mặc dù thoạt nhìn thì mười phần thành ý nhưng sắc mặt tiểu quận chúa hình như có vẻ không cam lòng.

Niếp Thanh Lân không giống như lần trước không nhìn ra được ý nghĩ của nàng ta. Lúc trước khi ở Cát phủ tụ họp với các vị thiên kim tiểu thư cũng nghe được không ít tin đồn về vị quận chúa này, ví như là nàng ta đã cự tuyệt rất nhiều tuấn tài đến cầu hôn, hoặc là nàng ta có ý với Thái phó.

https://thuviensach.vn

Ai, Thái phó phong thái kinh quan lục cung, thật đúng là hồng nhan họa thủy!

Sau khi Niếp Thanh Lân biết rõ nguyên do này, cũng hiểu được tại sao ngày đó lão Vương phi lại có địch ý với mình. Kiên nhẫn nói lướt qua một lần, cuối cùng cũng tiễn được hai người nghĩ một đằng nói một nẻo ra về.

Tiễn hai người đó rời đi, Niếp Thanh Lân gọi Đan ma ma tới, mang chén trà mà hai người kia đã uống ra ngoài. Rồi chuyển cái bàn nhỏ bằng mây vào trong tiểu viện.

Gần đây nàng bảo nội thị giám mang tới vài cây nho để giảm bớt sự nhàm chán, cây nho lớn rất nhanh, quấn quanh cái chòi hóng mát, rồi lại dùng nước lạnh đổ trên mặt đất, khí nóng liền biến mất ngay lập tức. Kế tiếp trên bàn nhỏ được bày rất nhiều loại đồ ăn vặt hình tròn, nước trà điểm tâm cũng chuẩn bị rất đầy dủ.

Không lâu sau, nhóm khách thứ hai xin yết kiến công chúa đã đến.

Dưới sự chỉ dẫn của công công, Cát Vân Nhi mang theo vẻ mặt tò mò vui mừng tiến vào trong Phượng Sồ cung. Vào cửa cung, liền nhìn thấy công chúa đang ngồi ở cái bàn bên cạnh cây nho trong vườn ngự uyển, vẫy vẫy tay với nàng, nàng liền vui vẻ đi qua thỉnh an công chúa.

Trước kia bởi vì che giấu thân phận nữ nhi của mình nên Niếp Thanh Lân chưa từng có bạn tri kỷ, duy nhất có Cát Thanh Viễn cũng coi là có tình bằng hữu mấy ngày.

Tuy nhiên sau khi trở thành công chúa, không còn phải cố kỵ thân phận nữ tử, lại kết giao tri kỷ với Cát Vân Nhi, chắc là do có duyên với hai huynh muội nhà này đây!

Cát Vân Nhi nhỏ tuổi hơn huynh trưởng nên rất thích việc vui đùa với hoa cỏ. Sau khi hàn huyên với công chúa một lúc lâu thì thần thần bí bí mở hộp sách mà mình mang vào cung.

Niếp Thanh Lân chăm chú nhìn vào chỉ thấy tứ thư ngũ kinh thôi. Ai ngờ bên bên trong còn có bí mật, mở trang sách ra, đều là bản gốc các tác

https://thuviensach.vn

phẩm tiểu thuyết sắc tình xuất sắc mới được truyền bá ra ngoài.

“Những thị vệ kia vừa nhìn thì biết là người kém cỏi, lúc mở hộp sách ra kiểm tra dọa muội sợ muốn chết, không nghĩ tới chỉ lo lật xoèn xoẹt mà không thèm kiểm tra bên trong đó viết gì, nên đương nhiên sao biết được bí mật bên trong...”

Vĩnh An công chúa nhìn bộ dáng Cát Vân Nhi sợ hãi lấy khăn tay đè lại ngực,cười khanh khách.

“Công chúa còn cười! Nếu không phải lần trước người nói trong cung đều là sách cũ, những sách mới ra gần đây chưa được đọc qua, Vân Nhi tội gì phải dụng tâm như vậy, tốn gần một đêm để thay bìa những quyển sách này đấy!”

Niếp Thanh Lân đưa tay lấy một loại quả ngâm đường, đút vào trong miệng Cát Vân Nhi: “Được rồi, trong lòng Bản cung biết muội thành tâm, nếu đã có công đưa sách, ngày mai sẽ đi bẩm báo hoàng thượng ban cho muội một đức lang quân như ý có được không?”

Cái này, mặt Cát Vân Nhi đỏ bừng, gấp đến mức ngồi trên ghế dậm chân: “Ai nói muốn đòi ban thưởng, ai nói muốn xuất giá?”

Niếp Thanh Lân dùng cây quạt nhỏ che kín cái miệng đang cười ha ha.

Tuy rằng gần đây đối với những chuyện tình cảm nàng có chút chán ghét, nhưng nhìn thấy hành động của Cát Vân Nhi làm cho nàng cảm thấy thân thiết. Những cử chỉ ngây thơ của các cô gái nhỏ, thiếu đi sự tính toán âm mưu của các nam nhân, chỉ là sự gần gũi giữa những người bạn gái thân thiết.

Hiếm khi Cát Vân Nhi được tiến cung, đợi đến khi hai người nói chuyện xong, Vĩnh An công chúa dẫn nàng đến hoa viên phía sau dạo chơi, ngắm nhìn đóa sen mới nở một chút. Trước khi Cát Vân Nhi tiến cung đã được huynh trưởng tận tâm chỉ bảo một phen, trong lòng biết công chúa mến khách nhưng cũng không ở lại quá lâu trong cung, dạo chơi trong hoa viên xong thì cáo từ.

https://thuviensach.vn

Trước khi đi, bỗng nhiên nàng nhớ tới lời dặn của gia huynh, thừa dịp Đan ma ma và đám hạ nhân đứng ở xa, liền nhỏ giọng nói: “Gia huynh giao phó, ba ngày sau hẹn gặp ở Nghê Thường các...” Nói xong liền cười xoay người rời đi.

Niếp Thanh Lân đứng tại chỗ, cười nhìn tiểu bằng hữu rời đi, trong lòng cũng hơi trầm xuống. Lời mời đường đột này không nằm trong kế hoạch của nàng.

Cả đường tâm tư nặng nề trở về Phượng Sồ cung. Vào cửa cung thì nàng nhìn thấy Nguyễn công công đang đứng ở ngoài cửa.

Đến khi vào phòng, quả nhiên là người đã lâu không lộ mặt là Thái phó đại nhân tới. Lúc này đang nhàn nhã dựa vào nhuyễn tháp, xem quyển “Tứ thư ngũ kinh” được lấy ra từ trong hộp sách để bên cạnh. Mặc dù trên bìa sách màu lam in hai chữ “Xuân thu” ngay ngắn, nhưng không biết rằng trong sách kia chính là diễn biến của một đoạn “Xuân tình”.

Bởi vì việc vào cung rất khó nên Cát Vân Nhi mang vào toàn là những quyển sách về chuyện tình yêu mãnh liệt, nghe nói cho dù là tiểu nương tử đã lập gia thất sinh con xem xong cũng mặt đỏ tim đập, cũng may nàng còn chưa từng trải nghiệm qua. Thái phó đại nhân cũng không để ý rằng lúc này những ngón tay thon dài của mình đang bóp chặt lấy quyển sách sống động nóng bỏng như lời Cát Vân Nhi nói.

Thấy công chúa tiến vào, Thái phó đang đọc chăm chú đến mức chưa kịp cùng nàng chào hỏi, chỉ chậm rãi lật sang trang tiếp theo...

Niếp Thanh Lân cảm thấy khuôn mặt thoáng cái trở nên nóng rực, lại không có trực tiếp rút lấy cuốn sách trong tay Thái phó, mà rụt rè đi tới nhuyễn tháp bên cạnh, nhỏ giọng nói: “Hôm nay Thái phó rảnh rỗi sao, tới đây ngồi một chút...”

Thái phó vẫn không trả lời, nhàn nhã lật tiếp một tờ. Niếp Thanh Lân cảm thấy mặt mũi nóng rực không nhịn được nữa, mạnh mẽ rút quyển sách từ trong tay Thái phó ra: “Thái phó đã dùng bữa chưa? Một lúc nữa cùng Bản cung dùng bữa được không?”

https://thuviensach.vn

Lúc này Thái phó mới khẽ nâng mắt phượng, chậm rãi quan sát công chúa một lúc lâu, mới hỏi một đằng trả lời một nẻo: “Vi thần nghe nói gần đây công chúa rất dụng tâm, đọc không ít kinh sử nho gia... Nhưng đến hôm nay mới biết vì sao công chúa lại dụng tâm như vậy...”

Niếp Thanh Lân thấy Thái phó dùng ánh mắt nghiền ngẫm nhìn mình, trong lòng sụp đổ. Gần đây mình chăm chỉ đọc sách, dù sao bản thân cũng là công chúa, không giống như trước kia sợ người khác hiểu lầm hoàng tử là mình muốn tranh quyền đoạt vị nên kiêng kỵ, chỉ đọc sơ qua để mở rộng kiến thức một chút, nhưng hôm nay lại bị một hộp sách diễm tình đã phá hoại hoàn toàn thành một công chúa ham mê sắc dục.

Thái phó đại nhân, trẫm không giống tứ tỷ Nhạc Dao công chúa đâu mà!

Thái phó công sự bận rộn, nhưng nửa đường nghe thấy Ung Hòa Vương phi đến bái kiến công chúa, mới qua đây nhìn một chút, không nghĩ tới khi đến đây, đã là người khách khác, người đi trà cũng nguội lạnh. Bởi vì công sự bận rộn, thật sự là không thể trì hoãn được, sâu kín nhìn công chúa một lúc, sau đó đứng dậy rời đi.

Đợi sau khi Thái phó rời đi, Niếp Thanh Lân nhanh chóng mở quyển sách vừa cướp lại trong tay, “Lịch sử những cuộc tình nhanh và nồng thắm của Ngọc nữ” và một số chữ nóng bỏng đến mức có thể làm mù mắt người khác đập vào mắt.

Lật vài trang sách nữa... Quả nhiên là “Nồng thắm”, chỉ vài tờ giấy, trong sách thiên kim tiểu thư đã cùng với mã phu, gã sai vặt, biểu ca, ba người ba mùi vị dã chiến xong. Địa điểm cũng là nơi không thể tưởng tượng được, nào là chuồng ngựa, núi giả sơn động, còn có trên thuyền... Vị tiểu thư này thật đúng là không sợ bẩn không sợ mệt!

Niếp Thanh Lân không bao giờ dám xem nữa, ảo não đem mặt úp vào áo, thầm nghĩ: “Vân Nhi! Muội hại trẫm rồi!”

Ngày hôm sau là ngày nghỉ không phải vào triều, đột nhiên Thái phó đại nhân hẹn công chúa đi cưỡi ngựa.

https://thuviensach.vn

Thay xong y phục cưỡi ngựa, liền đi đến sân cưỡi ngựa phía sau Ngự Hoa Viên. Sân cưỡi ngựa này không lớn, không thể so sánh với sân cưỡi ngựa ở Yến Tử Hồ, nhưng nếu để ngày thường chạy một hai vòng thì không thành vấn đề.

Khi thấy Thái phó dẫn mình đi đến chuồng ngựa, Niếp Thanh Lân đột nhiên nhớ tới trong "Lịch sử" Lý tiểu thư kia bị mã phu cường tráng lừa đến chuồng ngựa rồi phá thân, nhất thời bị dọa sợ không dám đi vào.

Thái phó đại nhân không rõ nội tình, khuôn mặt tuấn tú quay lại nhướng mày nhìn về phía Long Châu: "Vì sao công chúa không vào?"

"Thái phó... chuồng ngựa kia thật sự không có gì nhưng mà...vẫn đừng nên vào..."

Ánh mắt Thái phó lóe lên nói: "Nhưng vi thần lại cảm thấy chuồng ngựa có phong thái và mùi vị khác biệt..."

"Phong... thái, mùi vị cái gì, toàn là mùi phân ngựa, hôi không chịu nổi! Còn... Còn có chuyện gì hứng thú... Có thể thấy được quyển sách kia viết không đúng thực tế! Hoàn toàn chính là viết bậy bạ vô căn cứ!" Niếp Thanh Lân vội vàng nói. Nếu như bị Thái phó không đứng đắn này đè ở trên cỏ khô bẩn thối, thực là muốn ra quân chưa thắng trận đã chết trước!

Khuôn mặt của Thái phó cũng là dáng vẻ nghi hoặc: "Công chúa nói quyển sách nào vậy?....A, nhớ tới bản gốc cuốn sách "Xuân thu" đúng không, vi thần chỉ muốn để cho công chúa tự lựa chọn một con ngựa mà thôi, nhưng theo như lời của công chúa thì hình như hy vọng vi thần làm điều gì đó thì phải?"

Thái phó đại nhân đàng hoàng chính trực trêu chọc thì lại không ai đỡ nổi! Niếp Thanh Lân thật sự chống đỡ không nổi, chỉ có thể đỏ mặt, liên tục nói "Thái phó hiểu lầm rồi, thật ra Bản cung cũng nghĩ là muốn chọn một con ngựa thật tốt mà thôi..."

Lần trước Thái phó dạy nàng cưỡi ngựa, một đường chính là dạy thẳng vào trong doanh trướng, lần này Thái phó dậy rất có bài bản. Cánh tay rắn chắc của Thái phó ôm lấy nàng, không lo bị ngã ngựa. Thái phó và công

https://thuviensach.vn

chúa chạy vài vòng trong khu cưỡi ngựa, sau đó sai người mở cửa khu cưỡi ngựa ra, dẫn theo thị vệ, chạy một đường ra khỏi cung.

Lập tức chạy về hướng Vưu Vân Sơn ngoài thành. Theo đường mòn chạy tới đỉnh Vưu Vân Sơn, thu hết hình ảnh kinh thành cách đó không xa vào trong mắt.

Mấy đô thành lớn rất phồn hoa, ngước mắt lên nhìn đó chính là con đường kéo dài uốn lượng đến tận cung đình.

Thái phó nhẹ ôm lấy giai nhân trong ngực, thấp giọng nói: "Đợi đến lúc giang sơn ổn định, chúng ta sẽ đại hôn..."

Trong lòng Niếp Thanh Lân trầm xuống, nàng nghe thấy hai chữ đại hôn Thái phó vừa nói xong.

Chẳng qua là lúc đại hôn Hoàng đế sẽ là ai, không cần nói cũng hiểu. Đột nhiên Thái phó đưa ra lời cam kết này, đổi lại nếu là Quận chúa Lâm Diệu Thanh chắc sẽ vui mừng phát khóc, tạ chủ long ân rồi?

Nhưng nàng là ai? Nàng vừa là công chúa Đại Ngụy, vừa là đương kim Thánh Thượng, cả đời sinh ra và lớn lên trong thâm cung kia, nay chẳng qua chỉ là thay đổi địa vị tên tuổi, sẽ phải tiếp tục ở lại trong thâm cung kia nửa đời sau nữa sao, giúp người nam nhân kia sanh con dưỡng cái...

Kết quả như thế, nàng nên vui mừng phát khóc sao?

Tất nhiên Vệ Lãnh Hầu không hề hỏi ý kiến người trước ngực, cũng giống như lúc trước, việc hắn đã quyết định tuyệt đối sẽ không thay đổi...

Ban đầu trong lòng Niếp Thanh Lân cảm thấy rất nghi ngờ về lời hẹn của Cát Thanh Viễn, thậm chí đã quyết định sẽ không đến chỗ hẹn. Nhưng mấy ngày nay lại có một việc lớn đột nhiên xảy ra.

Vốn ngoài kinh thành phía tây có một khu vực có hơn mười gian trạch viện. Cho dù là ban ngày hay buổi tối đều có người canh gác, mặc dù họ mặc y phục vải xanh bình thường nhưng nhìn tư thế đứng thẳng như trụ của bọn họ thì biết ngay họ không phải là người bình thường. Thỉnh thoảng

https://thuviensach.vn

trong phòng có hán tử tinh tráng ra vào. Từ trạch viện đi qua khoảng hai mươi dặm chính là núi Tây Ốc.

Mặc dù núi này gần kinh thành, nhưng một năm bốn mùa đều không có bóng người, bởi vì cả ngọn núi đều trơ trọi một mảnh, không có cây cỏ sinh sôi, cũng không có động vật sinh sống, cho nên không có người nào ở đây. Ngọn núi này thoạt nhìn có vẻ không có gì, nhưng thật ra chính là một ngọn núi bảo vật, đây chính là nơi Ngụy triều nhiên cứu khai thác tinh luyện sắt. Dưới chân núi có hơn một ngàn thanh niên trai tráng đang lao lực khai thác núi, đập vỡ những tảng đá lớn thành những hòn đá nhỏ, rồi đưa đến lò luyện cách đó không xa, đúc thành những thỏi sắt đưa đến trạch viện.

Buổi tối hôm qua, bầu trời không nhìn thấy một ngôi sao nào, cả vùng đất được bao phủ trong bóng tối, ánh lửa ở trạch viện phía tây dường như là ánh sáng duy nhất trong đất trời, thu hút không biết bao nhiêu loài côn trùng bươm bướm tự chui đầu vào lưới.

Ở bên ngoài trạch viện có một vài bóng đen. Bóng đen đó lấy ra một vài thứ, sau một thời gian lắp ráp thì hình thành bốn chiếc nỏ đặc chế. Bóng đen phân tán ra, đứng ở bốn hướng của trạch viện, đồng thời dùng nó bắn ra vài viên cầu, rơi vào sân bên ngoài cách trạch viện không xa. Viên câu đó không biết được tạo ra từ vật liệu gì, sau khi rơi xuống thì phát ra một tiếng phù rất nhỏ, rồi toát ra một làn sương trắng, nương nhờ bóng đêm tối vào trong trạch viện. Sau khi sương trắng bay lên, rất nhanh liền trở nên vô sắc, bao phủ khắp nơi trong trạch viện.

Phần lớn các binh sĩ trong trạch viện đều đang ngủ, chỉ có mười mấy người có nhiệm vụ canh giữ tuần tra bên ngoài trạch viện. Bọn họ cảm thấy hình như ngửi thấy mùi gì đó, sau đó liền thấy choáng váng đầu rồi ngã lăn trên mặt đất. Qua thời gian một nén nhang, những bóng đen bên ngoài trạch viện nhanh chóng chạy vọt vào bên trong. Khi bọn họ tìm kiếm ở chung quanh trạch viện, mở một gian phòng ra, đột nhiên một luồng ánh đao sáng lên, chém vào tên Hắc y nhân tiến vào đầu tiên, thì ra còn có một người không bị ngã xuống. Nhưng sau khi chém chết mấy tên hắc y nhân, binh sĩ thanh tỉnh duy nhất này cũng ngã xuống vũng máu. Một hắc y nhân đứng ở

https://thuviensach.vn

ở cửa, lấy ra một cái chén màu đỏ, lắc lắc hai cái, một lúc sau, thì có một loạt xe ngựa chạy tới đây.

Hắc y nhân chuyển toàn bộ những thỏi sắt đã được tinh chế lên trên xe, chạy mất hút vào bóng đêm…

Nhận được tin tức thiết phường bị cướp khiến Thái phó vô cùng tức giận, nhiều xe chở sắt như vậy không thể vô duyên vô cớ biến mất? Nhưng điều tra kỹ cũng không có bất cứ một manh mối nào.

Hiện giờ Thái phó không để cho Niếp Thanh Lân tự ý ra vào thư phòng nữa, hình như là không muốn nàng nghe quốc sự, nàng cũng chỉ nghe các vị phu nhân nói chuyện mới biết, dù chỉ mới nghe vài câu, trực giác nói cho nàng biết đây là chuyện lớn...

Sau khi hồi cung, trằn trọc mấy đêm, rất nhanh đã đến ngày hẹn với Cát Thanh Viễn, Niếp Thanh Lân suy nghĩ kỹ càng, quyết định đến chỗ hẹn.

Chương 56

Thật ra chính lời nói kia của Vệ Lãnh Hầu đã khiến nàng muốn đến nơi hẹn. Hiện giờ Vệ hầu đã an bài chu đáo, mọi thứ dường như vô cùng suôn sẻ. Nhưng nếu như có thể, Niếp Thanh Lân nguyện ý mạo hiểm thử một lần, dù sao, nàng cũng không có thứ gì để mất.

Nghê Thường các là nơi bán các loại áo gấm xinh đẹp sầm uất nhất trong kinh thành. Niếp Thanh Lân lấy một cái cớ rất đơn giản, đó là giúp Cát Vân Nhi chọn y phục nàng ấy sẽ mặc trong nghi lễ vấn tóc*.

(*) đại diện cho buổi lễ trưởng thành.

Ngày thường khi Niếp Thanh Lân cùng các vị thiên kim tụ họp, Thái phó cũng không quản quá chặt, chỉ là Đan ma ma nhất định phải theo sát phía sau.

Nghê Thường các không tiếp đãi khách là nam nhân, cho nên các phu nhân trong kinh thành rất thích đến nơi này chọn y phục. Sau khi Niếp

https://thuviensach.vn

Thanh Lân bước vào trong cánh cửa lớn màu đỏ thì phát hiện, nơi này giống một trà quán hơn, trên vách phòng được khắc hoa rất tao nhã. Chỉ cần ngồi bên trong, sẽ thấy các nha hoàn của cửa hiệu đưa tới y phục các màu và các loại vải dệt để cho khách quý chọn lựa.

Niếp Thanh Lân được một tiểu nha hoàn dẫn tới ngồi ở một nhã gian, Đan ma ma và hai cung nữ canh giữ ở bên ngoài. Còn Cát Vân Nhi thì đang thử y phục ở phòng bên cạnh.

Niếp Thanh Lân nhìn xung quanh một lượt, cũng không biết vị Cát đại nhân kia đang dự định sẽ gặp nàng ở chỗ nào?

Khi nàng đang ngắm nhìn bốn phía, thì gương đồng trước mặt chậm rãi mở ra, một nữ tử thân hình khá giống nàng từ bên trong đi ra, theo sau nàng ta là Cát đại nhân, yên lặng cung kính thi lễ với nàng.

Thì ra nơi này có mật thất? Niếp Thanh Lân âm thầm kinh hãi, sau đó hoán đổi vị trí với nữ tử thế thân kia, đi vào trong mật thất.

Nữ tử thế thân kia đứng trước gương chậm rãi thử y phục, Đan ma ma cũng không phải là người nói nhiều, chỉ canh giữ ở bên ngoài sẽ không nghi ngờ cái gì.

“Vi thần bái kiến bê hạ.” Đến khi cánh cửa mật thất khép lại, lập tức Cát Thanh Viễn cung kính nói.

Việc vị thần tử này đã đoán ra thân phận của mình, Niếp Thanh Lân cũng không cảm thấy kinh ngạc, lúc trước khi nàng nghĩ tất cả những thần tử khác đều tin tưởng không nghi ngờ gì cả, thì trong lòng Cát Thanh Viễn này đã nổi lên lòng nghi ngờ luôn nhìn nàng chằm chằm, cho nên nghĩ hắn là người biết thời biết thế, hạ ám hiệu với hắn, dù sao thì phô bày nhược điểm của mình ra, là biện pháp tốt nhất để lấy được sự tin tưởng của người khác.

Về phần trong lòng vị Cát đại nhân này tính toán cái gì, nàng cũng không biết rõ, cho nên, lần này nàng một thân một mình đi gặp hắn chính là có ý dò xét.

https://thuviensach.vn

“Cát đại nhân đa lễ, không biết đại nhân mời Bản cung đến nơi này là có việc gì?”

Nàng cũng không có mở miệng thừa nhận thân phận Hoàng đế của mình, chỉ cố ý chuyển hướng đề tài, trực tiếp hỏi.

Cát Thanh Viễn chậm rãi ngẩng đầu, nhìn vị công chúa phấn điêu ngọc thế trước mắt nói: “Nếu công chúa đã đến, nói vậy là cũng có việc muốn hạ quan giúp đỡ một tay, thời gian cấp bách, mời công chúa nói trước.”

Niếp Thanh Lân chớp đôi mắt to cười hỏi: “Vậy cũng chưa chắc, Bản cung muốn hỏi Cát đại nhân một câu đó là đầu đuôi sự việc cướp mỏ sắt là sao?”

Cát Thanh Viễn hơi hơi kinh ngạc: “Chuyện này không biết là do tên cướp đường nào làm, nếu không phải chuyện huyên náo quá lớn, quan địa phương trình báo lên trên, thậm chí có rất nhiều các vị quan khác cũng không biết đó là xưởng gang bí mật của triều đình, sợ rằng khó có thể phá án... Công chúa hỏi điều này có phải...”

Nghe vậy, Niếp Thanh Lân hơi lắc lắc đầu cười khổ, lúc trước khi nghe nói về việc này, ngoài việc cảm thấy kinh ngạc, Niếp Thanh Lân còn muốn biết nhóm tặc tử kia sẽ dùng đường nào để chuyển số gang đó đi.

Dù sao số lượng sắt cũng rất lớn, muốn chuyển đi cũng không phải là việc dễ dàng, nếu nàng có thể biết được như thế, thì đã có thể nghĩ ra một cách rời xa kinh thành, sẽ không tiếp tục bị Thái phó kiềm nén như thế này.

Đáng tiếc Thái phó phong tỏa tin tức rất chặt chẽ, mà nàng cũng không thu hoạch được gì từ phía Cát đại nhân này.

Niếp Thanh Lân không nói thêm gì nữa, chuẩn bị xoay người rời khỏi mật thất, Cát Thanh Viễn vẫn đang lặng lẽ nhìn nàng, đột nhiên đưa tay nắm lấy cánh tay nàng: “Ý định của công chúa, tại hạ hiểu rõ, nguyện ý giúp công chúa một tay...”

Niếp Thanh Lân kinh ngạc, không ngừng kinh ngạc việc Cát Thanh Viễn không để ý phép tắc, mà quan trọng hơn chính là lực nắm cánh tay

https://thuviensach.vn

mình rất lớn, không giống như một thư sinh nho nhã.

“Cát đại nhân... Xin buông tay...”

Nhưng Cát Thanh Viễn lại kéo nàng vào trong lòng, ánh mắt sáng ngời nói: “Công chúa bị Vệ tặc gây khó dễ, muốn chạy trốn khỏi bàn tay hắn, Cát Thanh Viễn nguyện giúp công chúa chạy trốn, nhưng... vì sao công chúa không tin tưởng tại hạ, có phải bởi vì năng lực của tại hạ không đủ?”

Chỉ cần hơi ngước mắt lên là có thể thấy ánh sáng chớp động trong mắt người thanh niên trước mặt, đó là sự bày tỏ hết ức chân thành và... sùng bái.

Đáy lòng Niếp Thanh Lân vô cùng kinh ngạc, nhỏ giọng nói: “Cát đại nhân có thể tránh tai mắt đến gặp Bản cung, chỉ sợ sau lưng cũng có tổ chức nào đó chống đỡ, bản lĩnh suy một ra ba của đại nhân ngay cả Vệ Thái phó cũng phải tán thưởng, Bản cung sao có thể xem thường? Kính xin..... đại nhân buông tay.”

Lúc này Cát Thanh Viễn mới phát hiện mình đã vượt quá khuôn phép, vội vàng buông tay ra quỳ xuống thấp giọng thỉnh tội: “Kể từ sau khi biết bí mật mà công chúa không muốn cho người khác biết, trong lòng hạ quan cảm thấy vô cùng lo lắng, Vệ Lãnh Hầu kia không thông phép tắc tổ tiên, chuyện khi quân phạm thượng gì cũng có thể làm ra, nếu công chúa ở trong tay Vệ tặc lâu dài sẽ phải chịu nhục không ít, chính vì vậy hạ quan mới nóng lòng, kính xin công chúa thứ tội. Trong triều cũng có một vài vị quan, vẫn tận sức muốn lật đổ chính sách tàn bạo của Vệ tặc, khôi phục lại sự sáng sủa của hoàng thất Đại Ngụy, nhưng nếu công chúa vẫn còn trong tay của Vệ tặc, chỉ sợ ném chuột sợ vỡ đồ, không thể tiến hành!”

Thật ra Niếp Thanh Lân đã mơ hồ đoán được tính toán của Cát Thanh Viễn, nhưng nghe chính miệng hắn thừa nhận, trong lòng âm thầm xúc động, uy thế của hoàng hộ Niếp thị vẫn còn, cũng không biết kết quả của nhưng thần tử nhiệt huyết này sẽ như thế nào, dù sao Vệ Lãnh Hầu đó... cũng không phải là khối xương dễ gặm!

Chẳng qua là sự ái mộ của Cát Thanh Viễn khiến cho nàng cảm thấy có chút nhức đầu, tình cảm của nàng với người bạn thưở nhỏ này đã không còn

https://thuviensach.vn

bao nhiêu, chứ đừng nói đến tình yêu nam nữ. Rốt cuộc một thiếu nữ mười sáu tuổi, đột nhiên được một thanh niên thẳng thắn bộc lộ tình cảm, nhất thời cảm thấy bối rối.

Ngược lại Cát Thanh Viên đã nhìn thấy sự bối rối của công chúa, đáy mắt hơi lộ ra thần sắc ảm đạm, nhẹ giọng nói: “Công chúa không cần vì những lời nói của hạ thần mà cảm thấy khó xử, thân phận công chúa cao quý, người như hạ quan không thể với cao như vậy được, nhưng vì công chúa, hạ quan nguyện xông pha khói lửa quyết không chối từ. Không đến nửa tháng nữa, hạ quân nhất định sẽ cứu thoát công chúa khỏi khốn khổ, kính xin công chúa kiên nhẫn chờ đợi, nếu có người cầm khối ngọc bội này đến tìm công chúa, kính xin công chúa tin tưởng hắn...” Sau khi đưa ngọc bội ra, Cát Thánh Viễn cung kính đưa công chúa rời khỏi mật thất, đổi lại với thế thân kia.

Khi đi ra khỏi Nghê Thường các, Niếp Thanh Lân lên xe ngựa, quay đầu lại nhìn khu vực nổi danh xa hoa của kinh thành, chỗ lúc nãy bị Cát Thanh Viễn nắm vẫn hơi đau, nàng hơi nhăn mi, trong lòng thầm nghĩ: Thế lực như vậy, dường như không giống như là dáng vẻ kinh doanh bình thường? Chẳng lẽ những thứ này là do các thần tử phòng ngừa chu đáo, thủ đoạn anh minh, đã sớm nghĩ tới việc sẽ có một ngày Vệ Lãnh Hầu mưu phản?

Cát Thanh Viễn đứng ở trên tầng cao nhất của Nghê Thường các, không nhúc nhích, qua cửa sổ nhìn xe ngựa của công chúa dần đi xa.

Cho đến khi có một đôi tay trắng nõn khoát lên trên vai hắn: “Người ta cũng đã đi xa lắm rồi, sao Cát lang vẫn còn đứng đây nhin? Không phải chàng thật sự coi trọng xú nha đầu chưa dứt sữa kia chứ?”

Cát Thanh Viễn nghe vậy, chậm rãi xoay người lại, phía sau hắn là một nữ tử có khuôn mặt xinh đẹp, một thân cẩm y hoa phục, vạt áo trước hơi mở làm lộ ra bộ ngực trắng nõn đầy đặn bên trong. Lúc này, nàng ta đang híp đôi mị nhãn, mê muội nhìn người thanh niên anh tuấn.

https://thuviensach.vn

Trong đôi mắt bình tĩnh như nước của Cát Thanh Viễn dần lộ ra chút tà khí, ngả ngớn nắm cằm nữ tử, vuốt ve nói: “Kiến thức phong tình của Nhạc Dao công chúa rất rộng, cho dù là muội muội ruột của ngài cũng không thể bằng một phần vạn của công chúa được!”

Người đứng trước mặt hắn chính là người đã mất tích sau khi cung biến, chủ nhân của Phượng Sồ cung – Nhạc Dao công chúa.

Mặc dù ở bên ngoài cung đã lâu nhưng cũng không làm cho vị công chúa phóng đãng nhất Đại Ngụy này hao gầy chút nào, thậm chí phong thái còn ưu tú hơn trước.

Nàng ta nghe thấy lời khen của Cát Thanh Viễn thì cười khanh khách, thân thể đầy đặn cọ xát vào lồng ngực rộng lớn của Cát Thanh Viễn: “Cát lang rất biết nói ngọt nha, đùa giỡn con nhóc không có kiến thức kia xoay vòng vòng, nhưng Bản cung đương nhiên không dễ bị lừa như thế, dù sao cũng phải cho Bản cung thấy chút lợi ích thực tế mới được?”

Nói xong, đôi tay mềm như rắn dần dần đi xuống dưới, vô cùng lẳng lơ xoa nắn...

Cát Thanh Viễn cười nhẹ đẩy Nhạc Dao công chúa lên bàn, y phục không loạn, chỉ cởi khố của mình ra, tròng mắt thâm thúy hơi khép, từ từ hỏi: “Tình hình bên Ung Hòa Vương thế nào?”

Hô hấp của Nhạc Dao hỗn loạn, vội vàng nói: “Lão già kia thương nhớ Bản cung đã lâu, nếu không phải Vệ Lãnh Hầu kia mưu phản, thì làm sao Bản cung lại có thể để cho lão sắc lang đó chiếm tiện nghi, sau khi Bản cung cùng với hắn đi đến biệt viện ở Giang Nam, liền cho hắn dùng phúc thọ cao mà Cát lang đưa, hiện nay hắn không thể rời khỏi tẩu thuốc phiện nửa bước, phía dưới lại mềm nhũn, không thể dùng được, Cát lang, hôm nay Bản cung như đất thiếu nước, không cần thương tiếc, cứ coi Bản cung là tiện tỳ của chàng, dùng sức một chút...”

Khóe miệng Cát Thanh Viễn nhếch lên mỉm cười, cẩn thận che giấu sự khinh bỉ trong đáy mắt, đưa bàn tay ra, động tác hung ác đè xuống công

https://thuviensach.vn

chúa đại Ngụy giống y như kĩ nữ phóng đãng nhất vừa bước ra khỏi Câu Lan viện...

Triều thần Đại Ngụy tuổi trẻ tài cao, luôn luôn tuân theo khuôn phép Cát Thanh Viễn, mặc dù chưa lập gia thất thê thiếp, nhưng dáng vẻ lúc này thuần thục giống như hắn đã làm hàng trăm lần rồi.

Hắn nghe thấy tiêng rên rỉ khó nghe của Nhạc Dao công chúa, nhưng trong lòng hiện lên khuôn mặt nhỏ nhắn thanh nhã điềm đạm kia... Nghĩ vậy, hô hấp vẫn vững vàng của hắn mới dần trở nên hỗn loạn, trong mắt rốt cục cũng lộ ra hung quang giống như loài sói...

Sau nhiều lần bố trí, vị tiểu công chúa thông minh mê người kia đã ở cùng với mình trong mật thất. Vừa nãy ngửi thấy mùi hương trên người nàng, thiếu chút nữa không khống chế được mãnh hổ đã ngủ đông bên trong mình, nhất thời mất không chế đưa tay bắt lấy nàng. Mặc dù kịp thời khống chế lại được tà niệm đang gào thét bên trong, cũng biểu lộ được tình cảm lấy được sự tín nhiệm của nàng, nhưng Cát Thanh Viễn vẫn có thể nhìn ra, đáy mắt công chúa Vĩnh An chợt lóe lên sự nghi ngờ.

Dù sao nàng ấy cũng không phải loại ngu xuẩn đang ở dưới thân mình, chỉ sợ sau này vị Vĩnh An công chúa khó có thể tiến hành mọi thứ theo kế hoạch của mình, tuy nhiên không có vấn đề gì, trời không chịu đất thì đất phải chịu trời.

Vĩnh An công chúa... Bệ hạ của ta, sớm hay muộn cũng sẽ có một ngày nàng sẽ hoàn toàn nằm trong tay Cát Thanh Viễn ta!

Chương 57

Bởi vì trong lòng đã có kiêng dè, Niếp Thanh Lân cố ý không thân cận Cát Vân Nhi. Mấy lần mời nàng đều nói lời dịu dàng chối từ, thật sự nàng không thể nào lạnh lùng từ chối Cát Vân Nhi, chỉ có thể cố gắng tránh những nơi có thể gặp mặt.

https://thuviensach.vn

Mặc dù bạn bè khó mà có được, nhưng nếu sinh trong bụi gai hoàng gia, không lúc nào không cần phân biệt rõ tấm lòng của đối phương, nếu không sẽ rơi vào vực thẳm không trở lại được. Lúc nhàm chán nằm dưới gốc cây tử vi trong vườn ngự uyển, đột nhiên nàng cảm thấy rất nhớ Xảo Nhi, và cả… Trương thái y.

Trước kia, trong nội cung có khổ một chút, nhưng còn có người thật lòng ở bên cạnh mình, đáng tiếc bây giờ ngay cả người để thả lòng nói chuyện phiếm cũng trở thành xa xỉ. Đôi khi nàng mơ thấy mình ngồi bên cạnh cửa sổ nhỏ, Xảo Nhi đang nướng khoai trên bếp lò cho nàng, khi đó, nàng chỉ cần vươn cổ kểu: “Thêm một chút đường…” Chỉ là cuộc sống như vậy qua đi thì không thể quay lại, nếu nàng thật sự chạy đi, cũng không thể đi tìm họ.

Gia đình sắp đón một đứa trẻ chào đời, không để gánh vác được bất kì khó khăn gian khổ gì thêm nữa.

Gần đây, vì việc sắt bị cướp đi một cách kì lạ mà Thái phó có hơi bề bộn, nhưng không giống như mấy ngày trước cố gắng tránh gặp mặt nàng. Nhưng gần đây hình như Thái phó bị tên trộm đến không thấy, đi không hay đó kích thích, vào lúc kì lạ dẫn nàng đến những nơi kì lạ.

Ví dụ như bây giờ, lúc tất cả đều yên tĩnh, nàng đang chuẩn bị bồi bổ khí huyết, đã nằm xuống lại bị Thái phó lôi đi ngắm trăng trên hồ mới.

Thuyền hoa tinh xảo, ánh trăng trêu người , nếu không phối hợp với mỹ nhân ngáp liên tục , thì bức tranh sẽ càng đẹp hơn.

Bên trong thuyền hoa được lát gỗ thơm, ngồi trên sàn không những khô ráo mà mùi hương còn rất mê hoặc, tuy trong hồ có mùi rong rêu, nhưng không len vào được buồng nhỏ trên tàu, mà những chú đom đóm lập lờ cũng bị mấy cây gỗ hương ngăn cách.

Thái phó đang ngồi ở trên giường, trước mặt là bàn trà nhỏ, hơi nước bốc lên lượn lờ từ ấm nước nhỏ trên bếp lò, lá trà ngon bên trong chén trà nhỏ bằng sứ trắng đang chờ nước nóng, mở ra phiến lá đang xoắn lại. Ánh trăng ngoài cửa số đúng lúc rọi ánh sáng bạc lên người nam tử anh tuấn

https://thuviensach.vn

đang mặc một bộ áo trắng, giống như tiên giáng trần, chỉ chờ thu đủ tinh hoa trời đất liền bay về trời.

Niếp Thanh Lân hơi ủ rũ ngồi bên cạnh Thái phó, trong lòng nghĩ Thái phó đang muốn làm gì vậy? Nhìn bốn phía đều là đêm tối yên tĩnh, ngoại trừ thị vệ cầm bó đuốc canh giữ ở ven hồ thì không có người nào bên cạnh.

Đầu óc hồ đồ đột nhiên nghĩ đến bây giờ là đầu tháng 6, là lúc cánh cửa địa ngục mở rộng. Chẳng lẽ sát nghiệt Thái phó quá nặng, lúc đêm dài người yên lặng chèo thuyền du ngoạn rải giấy tiền vàng mã sao? Nhìn cái hồ mới này lại nhớ đến câu chuyện ầm ĩ lúc trước! Mãi đến sau này nàng mới biết được việc Thái phó sai người chém rùa xanh của Ung Hòa vương phi. Sau khi ngáp mấy cái, không nhịn được, khóe mắt có nước hỏi: “Thái phó muốn tế rùa thiêng sao?”

Tay Thái phó đang châm trà hơi ngừng lại, khuôn mặt tuấn tú hơi nghiêng, đưa lưng về phía ánh trắng, bóng đổ xuống, thiên tiên lập tức biến thành Diêm Vương đòi mạng.

“Mấy ngày gần đây vi thần bận việc quốc sự vụn vặt, nghĩ rằng buổi tối rảnh rỗi, đặc biệt đến chơi cùng bệ hạ, bệ hạ cảm thấy chèo thuyền du ngoạn trên hồ buồn chán sao?” Thái phó không trả lời câu hỏi của hoàng thượng, chậm rãi hỏi.

Thực ra Thái phó cũng hiểu được cứ lướt trên hồ như vậy thật nhàm chán.

Không biết sao ngày đó trong lúc rảnh rỗi hắn đọc được một bản tiểu thuyết thô tục nào đó của ‘ai đó’ trong tẩm cung của công chúa, bên trong có mấy cái “vui sướng” của nam nữ có phần được lòng hắn, nhưng hiện giờ Long Châu là giấy, không “vui sướng” được.

Nhưng nếu giai nhân thích xem những thứ này, là hâm mộ cách những nam nữ này ở chung, lập tức hiểu ra, gọi Đan ma ma tìm những bản của Long Châu trong tẩm cung Hoàng đế suýt nữa bị mình vò nát.

Đọc kĩ, hắn sâu sắc cảm thấy mấy nam tử trong sách đều có khí chất làm say mê hấp dẫn, đều là tú tài thất bại nghèo hèn, người nào cũng có chí

https://thuviensach.vn

hướng cao xa, muốn ngủ với tiểu thư bên trong tường cao. Vốn dĩ học tập gian khổ lại không có công danh, mỗi lần nhìn thấy tiểu thư thì như mất hồn, tìm sơ hở giật dây với nha hoàn để cùng tiểu thư thề ước dưới ánh trăng, chèo thuyền phẩm trà du ngoạn trên hồ.

Điều làm cho hắn âm thầm nói tuyệt chính là trước kia mười năm khổ học cũng không có thành tích, còn nếu mỗi ngày có thể phất phơ chơi đùa, ngủ được với tiểu thư, toàn thân khoan khoái dễ chịu, đả thông hai mạch tinh nguyên, lập tức đỗ cao thành trạng nguyên. Cả một đám nhạc phụ nhạc mẫu đại nhân chia cắt uyên ương chỉ còn thiếu ôm quần nịnh hót tú tài.

Bản thân Vệ Lãnh Hầu cũng xuất thân là văn nhân, nhớ năm đó hắn thông minh hơn người, từ một suy ba, nhưng khoa thi trước cũng phải gắng sức, không dám thư giãn, lại không nghĩ trong thiên hạ còn có con đường thuận lợi dễ chịu đến mức này.

Nhất là lúc đọc đến đoạn tiểu nha hoàn truyền thư hộ, Thái phó đại nhân lập tức liên tưởng tới toàn bộ quá trình cẩu thái y thông qua tiện tỳ Xảo Nhi kia đưa tình diễn ý với Hoàng đế.

Cái tên biên soạn ra loại sách tầm thường này không có khuê nữ trong nhà sao? Nếu như nuôi được một thiên kim non nớt mềm mại thì đều giơ cao đũng quần chờ tiểu thử nghèo hèn buồn khổ đến gây tai họa sao?

Trong lòng mắng to hoang đường, đồng thời Thái phó nghĩ hoàng thượng đã đọc loại sách sai này vài năm, sợ là trúng độc đã sâu, sách nữ giới cũng không sửa được. Nếu không thì lấy độc trị độc, học tư tưởng trong sách dỗ dành cho giai nhân vui vẻ.

Chỉ là gần đây ban ngày bận quá, cũng chỉ có thể bớt chút thời gian có ánh trăng, kéo giai nhân hóng gió đêm trên hồ. Tiếc rằng thiếu đi ánh mặt trời là mất đi hương vị.

Nhìn Long Châu ngáp mấy lần, Thái phó cảm giác mình sao lại có thể tin mấy quyển sách nát nên làm đồ nhóm lửa kia chứ, tâm tình lập tức kém đi.

https://thuviensach.vn

Niếp Thanh Lân lại buồn ngủ, nhưng ánh mắt như thế này vẫn nhìn ra được, lập tức mở to mắt, nói: “Sao lại có thể như vậy? Trước kia trẫm chưa từng du hồ vào buổi tối, thích thú vô cùng. Thái phó vẫn nên rải giấy tiền vàng mã nhanh một chút, không nên để lỡ thời cơ!”

“…”

Mặt Thái phó âm trầm truyền lệnh cho thuyền hoa cập bờ, bước trước lên bờ, đi về phía trước vài bước, lại vòng trở lại, đẩy thị nữ đang chuẩn bị nâng công chúa sang một bên, giơ tay ôm lấy công chúa đang có chút ngốc, thả vào bờ, không nghĩ là lên bờ thì tinh thần công chúa lại tỉnh táo.

“Thái phó, nếu không gấp thì đi vào quầy hàng phía trước ăn một chén mì có được không?”

Bởi vì trước khi tham gia pháp hội, Cát Vân Nhi từng cố gắng hết sức đề cử mì ngoài chợ ăn ngon vô cùng. Lúc này đột nhiên ngửi thấy mùi hương của sạp hàng nhỏ, bụng bắt đầu kêu. Vì trong chùa thường có thư sinh đến nhờ, ngoại việc khổ học, đến đêm tới đây mua mì ăn khuya, cho nên bình thường sạp hàng kia qua nửa đêm mới thu quán.

Thái phó nhìn sạp hàng, mày chau lại, từ trước đến nay hắn rất chú ý việc ăn uống, loại đồ ăn ven đường không sạch sẽ này không được cho vào miệng!

Nhưng khi nhìn thấy Long Châu lộ vẻ thèm ăn, Thái phó nghĩ nghĩ gật nhẹ đầu, quay người nói với thị vệ bên người: “Đi mời ông lão đầu bán mì đó vào phủ bản Hầu, bảo hắn làm hai chén mì”

Niếp Thanh Lân cũng hối hận mình lắm miệng, thấy lão nhân gia chuẩn bị thu quán bị thị vệ quát liên tục, cũng không đành lòng nói: “Được rồi, quà vặt thế này ăn ven đường mới thích, ăn trong phủ lại mất hương vị, vẫn nên nhanh chóng hồi cung!”

Thái phó lại không di chuyển, cau mày nghĩ nghĩ, kéo bàn tay nhỏ bé của Niếp Thanh Lân, đi tới sạp hàng kia.

“Hai chén mì.”

https://thuviensach.vn

Lão gia tử vốn chuẩn bị thu quán, thấy một nam tử áo trắng anh tuấn mang theo tiểu nương tử xinh đẹp đột nhiên muốn ăn mì, quả thật lại càng hoảng sợ, đoán là là Long Vương trong hồ hiện hình, trong đêm mang theo tiên nữ cá chép đến đòi cái ăn, nhưng lại nhìn đội quan binh đằng sau họ, bị dọa râu ria vểnh hết lên: "Vị…đại nhân này, lão chỉ còn một phần, cố gắng có thể làm được một chén."

Nói xong tay chân nhanh nhẹn đun nước, cho mì vào, sau khi nấu xong lại rưới lên một thìa tương ớt đầy rồi bưng lên.

Có một tiểu thái giám muốn thử, nhưng Thái phó lại khoát tay, tự cầm lấy thìa nếm thử, cảm thấy không có vấn đề, liền bưng cho công chúa: "Mùi vị không tệ, ăn đi!"

Lúc này Thái phó thu lại sự lạnh lùng trên triều, Niếp Thanh Lân cảm thấy có hơi mất tự nhiên, vội vàng múc một miếng bỏ vào miệng.

Sau đó, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đỏ lên, ho khan không ngừng, Đan ma ma đứng ở một bên bước đến xách lão đầu bán sao thủ lên, trợn mắt hỏi: "Lão già kia, bỏ cái gì vào trong bát? Giải dược ở đâu?"

Lão đầu bị dọa đến bật khóc: "Lão hủ làm vẫn luôn sạch sẽ, tay chân không cho vào nồi, chỉ cho vào thìa dầu cay, nhìn tiểu thư thế này là bị cay đấy, uống chút nước lạnh cho đỡ cay."

Thái phó nắm cả eo của Long Châu, nhưng lại cười run lên, cởi bỏ sự hờn dỗi trên thuyền. Niếp Thanh Lân sặc đến mức chảy nước mắt, trong cung có bao giờ nếm thử mấy món cay đâu, cảm giác kia trên đầu lưỡi thật giống như cái đinh nghiền nát mọi thứ.

Lời Vân Nhi nói không thể tin! Cái loại mì cay này ngon ở chỗ nào, lòng dạ Thái phó đại nhân lại xấu như vậy, uổng cho nàng còn cảm động hắn ăn thử trước, cố ý không nhắc đến vị cay như lửa đốt để làm nàng tỉnh ngủ.

Thái phó cười nhận bình trà nhỏ trong tay thái giám, cúi đầu cho bé con trong ngực đang chảy nước mắt uống, lại không để ý đến một ánh mắt thâm trầm đang nhìn về hướng họ…

https://thuviensach.vn

Ven hồ mới là chùa Hàn Hương, cửa sổ ở Tàng Kinh Các đối diện ven hồ mở rộng, một bóng đen đứng lặng bên cửa sổ, vẻ mặt khó lường nhìn chăm chú đôi nam nữ thoạt nhìn rất xứng đôi cách đó không xa.

Hôm nay vốn hẹn người ở chỗ này, lại không nghĩ đến lại thấy người vốn là không có khả năng xuất hiện lại ở đây.

Khi ở đây tĩnh lặng không có bóng người, Cát Thanh Viễn mới buông xuống tất cả mặt nạ, cười lạnh nhìn nam nhân quyền cao chức trọng ôm nữ tử xinh đẹp đáng yêu trong ngực.

Hắn hơi nhắm mắt lại, hít thở sâu một cái, giống như cảm nhân được mùi thơm ngọt mà chỉ mỗi hắn biết trên người con gái đó.

Nếu quyền lực cũng có hương vị, thì phải là như thế này chăng?

Mùi thơm kia như có như không, trêu chọc mỗi mạch máu trên người, như ngàn vạn cơn sóng lao nhanh trong người, làm cho người không tự chủ được, điên cuồng khó thể ức chế mà sa vào. Thông qua đỉnh cao quyền lực lại có phần thưởng ngọt ngào đến mức này, làm sao kiêu hùng không khom lưng…

Chương 58

Việc thùng sắt bị mất tra đi tra lại không có tin tức gì, nhưng bên Hung Nô lại có dấy lên chút chuyện. Lão Đan Vu Hung Nô qua đời vì bệnh, trải qua trận tranh đấu kịch liệt, tàn sát hàng loạt dân trong thành, Vương tử Hưu Đồ Liệt kế thừa vương vị, trở thành bá chủ mới của Bắc Cương.

Lúc nghe được tin này, Niếp Thanh Lân hơi thở dài, nàng nghĩ đến Bát hoàng tỷ hòa thân đến bên đấy của mình, cũng không biết sau khi lão Đan Vu chết nàng ấy đang trong hoàn cảnh nào.

Không bao lâu, quốc thư của Hung Nô lại lần lượt được trình lên. Bên trong quốc thư đại khái muốn nói là: tuy tân vương mới lên ngôi, nhưng lại không có ý muốn có chiến hỏa ở biên cương, kéo dài ý chỉ của lão Đan Vu,

https://thuviensach.vn

muốn tiếp tục cùng Đại Ngụy hòa bình chung sống, tốt nhất là nên củng cố một chút chuyện tốt Tần Tấn(1). Tân Thiền Vu nghe nói thân muội của hoàng thượng hiền đức, dung mạo xuất chúng, muốn mời Hoàng đế tứ hôn, gả công chúa cho hắn trở thành Yên Thị mới của Hung Nô.

(1) Tần Tấn chi hảo – Nên duyên Tần Tấn: Câu thành ngữ này có xuất xứ từ "Tả truyện". Thời Xuân Thu, nhằm tăng cường mối quan hệ láng giềng tốt đẹp với nước Tần, Tấn Hiến Công đã đem con gái của mình gả cho Tần Mục Công. Về sau, Tấn Hiến Công khi tuổi về già rất ân sủng Hoàng phi Ly Cơ, bức chết Thái tử Thân Sinh. Ly Cơ lại còn muốn bức hại hai vị công tử là Di Ngô và Trùng Dĩ, khiến hai người đành phải trốn khỏi nước Tấn. Sau khi Tấn Hiến Công qua đời, con trai của Ly Cơ lên làm vua, nhưng ít lâu sau bị hai vị đại phu trung thành với công tử Di Ngô giết chết. Họ còn cử người đi đón công tử Di Ngô đang sống lưu vong ở nước Lương về làm vua. Công tử Di Ngô được Tần Mục Công cử quân hộ tống về nước Tấn. Mấy năm sau, nước Tấn xảy ra nạn đói phải cầu cứu với nước Tần, được Tần Mục Công giúp cho khá nhiều lương thực. Nhưng mặc dù nước Tấn nhiều lần nuốt lời hứa và nói nước Tần những lời dị nghị, Tần Mục Công vẫn khoan dung đọ lượng, giữ quan hệ bang giao với nước Tấn. Bấy giờ, công tử Trùng Nhĩ đang sống lưu vong tại các nước chư hầu, cuối cùng lưu lạc tới nước Tần. Tần Mục Công rất mến mộ và gả công chúa Hoai Doanh cho chàng. Công chúa Hoài Doanh thấy Trùng Nhĩ rất coi thường mình liền nói: "Hai nước Tần Tấn địa vị ngang nhau, sao chàng lại khinh rẻ tôi?". Trùng Nhĩ biết mình đã sai, bèn lập tức xin lỗi nàng. Về sau, Tần Mục Công cử người hộ tống Trùng Nhĩ về nước. Cuối cùng Trùng Nhĩ trở thành vua nước Tấn, rồi cũng cho con trai mình lấy con gái vua nước Tần làm vợ. Hai cha con đều thông gia với nước Tần. Câu thành ngữ này vốn nói về hai nước thông gia hữu hảo. Ngày nay người ta vẫn dung nó để chỉ về hôn nhân nam nữ.

Lúc quốc thư được trình lên, trong triều đình cực kỳ yên tĩnh, mọi người hai mặt nhìn nhau, không biết tại sao mấy việc trong nhà của hoàng thất Đại Ngụy lại có thể chạy đến đất Bắc Cương. Hơn nữa vị tân Thiền Vu

https://thuviensach.vn

này cũng tính toán tốt thật, vừa mới gả một vị công chúa, còn không biết đủ mà cầu thánh thượng cho thân muội lấy chồng xa ở Bắc Cương, chẳng lẽ không biết xấu hổ?

Lại nhìn Giao Long trên ghế rồng, vẻ mặt Thái phó trầm xuống đen như mực, ánh mắt bén nhọn kia giống như có thể đâm chết mổ bụng sứ giả Hung Nô trên đại điện. Đúng lúc này, Hộ bộ thị lang Cát Thanh Viễn ra khỏi hàng, cúi đầu xin chỉ thị Hoàng thượng đang ngồi sau rèm: "Hoàng thượng, phong tục Hung Nô khác phong tục Đại Ngụy, không biết đạo hiếu của Trung Nguyên, kính xin thánh thượng cho phép để cho vi thần giải thích một chút với sứ giả Hung Nô, không phải là Hoàng thượng không muốn cùng Hung Nô càng thêm thân thiết mà là bởi hiếu kỳ còn chưa qua, ngay cả việc đàm hôn luận quả cũng là sự bất kính với tiên hoàng."

Trong lòng các triều thần khác âm thầm bội phục, tiểu Cát đại nhân bình thường không a dua nịnh hót, lại có ánh mắt, lời từ chối thế này mà đi ra từ miệng Thái phó thì là có ý nghi ngờ đùn đẩy không được tốt lắm, nhưng Cát đại nhân ra mặt kịp thời, hóa giải cục diện bế tắc của triều đình, thật sự là quan trọng hơn thổi phồng một vạn câu, "Thái phó đại nhân anh minh thần võ"!

Họ không khỏi âm thầm nắm cổ tay, không nắm chắc thời cơ miệng phun hoa sen, có năng lực kéo lại càn khôn.

Thái phó nhìn sứ giả Hung Nô cười lạnh nói: "Đan đại nhân nói quá rồi. nhưng không cần, bản Hầu tự mình viết một lá thư cho Thiền Vu của quý bang, giải thích một chút cho hắn vì sao không thể lấy Đế cơ Vĩnh An công chúa của Đại Ngụy ta. Nếu không có chuyện gì khác, bãi triều!"

Đến khi hạ triều, Thái phó âm trầm nói với Hoàng đế đang đi phía trước bước từng bước nhỏ: "Vi thần có phải nên chúc mừng Hoàng thượng không? Nếu lúc trước Hoàng thượng không kết 'tình nghĩa' với vương tử Hưu Đồ Liệt, Thiền Vu sao có thể tranh cũng không cần xem, đỏ mắt trông chờ tới cầu thân muội dung mạo bình thường của thánh thượng làm Yên Thị?"

https://thuviensach.vn

Niếp Thanh Lân nhìn Nguyễn công công cách khá xa bọn họ, khẽ ngẩng đầu nhỏ giọng nói: “Thái phó đã quấy rầy nhân duyên tốt này, còn muốn chúc mừng làm gì, không lẽ lại muốn cho trẫm phong lì xì trước?”

Thái phó tức giận đến mức đầu lông mày nhảy lên. Gần đây mồm mép tiểu Hoàng đế càng thêm lanh lợi, làm hắn có chút hoài niệm quả trứng mềm rụt cổ vào trong cổ áo, hiện giờ còn có nhiều tật xấu như vậy, lạnh mặt nói: “Nếu Hoàng thượng giận vi thần quấy rối nhân duyên tốt, vậy thì đơn giản thôi, đến mai vi thần trả lời sứ giả Hung Nô, nói công chúa suốt ruột muốn gả, muốn đi Bắc Cương trước…”

Niếp Thanh Lân nghe xong, vội vàng cười hì hì đáp: “Thái phó đừng nói đùa, Bắc Cương kia thì có gì thú vị, nhưng mà trẫm… có chút lo lắng cho Bát hoàng tỷ, không biết sau khi lão Đan Vu qua đời nàng ấy sống thế nào.”

Thái phó liếc nàng, nhưng không lập tức trả lời.

Mật thám sắp xếp ở đất Bắc đã sớm dùng bồ câu đưa tin nội đấu trong Hung Nô trở về kinh thành. Nghe nói từ lúc lão Đan Vu đang hấp hối, Thiệu Dương công chúa hòa thân đã bị con thứ ba của hắn là Hưu Đồ Hoành bắt ép dời đến doanh trướng của hắn.

Nghe nói Hưu Đồ Hoành cũng là một mãnh tướng, tuy nhiên bởi vì xuất thân của mẹ ruột không cao nên không có duyên đi tranh ngôi vị Thiền Vu, nhưng hắn lại kiên định ủng hộ tiểu vương tử cùng cha khác mẹ là Hưu Đồ Liệt. Nên sau khi Hưu Đồ Liệt lên ngôi, Hưu Đồ Hoành cũng được trọng dụng, tay cầm trọng binh, trở thành phụ tá đắc lực mới của Thiền Vu.

Thái phó vẫn có ấn tượng với bộ dáng sợ hãi của Thiệu Dương công chúa. Vào lúc phu quân chưa về trời đã bị con riêng cưỡng ép kéo vào doanh trướng đoạt đi thân trong sạch, nếu quả thật giống như Thiệu Dương nói với Hoàng đế ngày đó: Tình nguyện chết cũng muốn giữ vững trinh tiết, thì chỉ sợ bây giờ nàng lành ít dữ nhiều.

Chỉ là sau khi Thiệu Dương công chúa vào doanh trại Hưu Đồ Hoành, lại không thể tìm hiểu được tin tức.

https://thuviensach.vn

Vệ Lãnh Hầu nghĩ nghĩ, quyết định vẫn không nói chuyện này với nàng. Nhưng Hưu Đồ Liệt lấy được tin tức nhanh như vậy, lại nói rõ một điều, chính là Hưu Đồ Liệt cũng sắp xếp không ít tai mắt ở kinh thành.

Trước khi tình thế bắt buộc Hưu Đồ Liệt biết cách điều chế sắt tinh luyện, hiện giờ thùng sắt bị mất cắp một cách ly kỳ, liệu có liên quan đến Hung Nô không?

Tạm thời gạt những phiền não này, đợi Niếp Thanh Lân đổi lại nữ trang, Vệ Lãnh Hầu dẫn nàng đi ra bến tàu ngoài kinh thành.

Thuyền hàng đi đến không ngừng trên bến tàu, đem sự giàu có phồn hoa đông đúc của Đại Ngụy khuếch tán đến những thành khác. Tuy mấy năm gần đây quốc lực suy thoái, nhưng việc buôn bán ở hải ngoại vẫn lui tới nhiều lần như trước. Niếp Thanh Lân không biết vì sao Thái phó mang nàng tới nơi này, đứng ở cổng bến tàu nhìn thấy một chiếc thuyền lớn ở chỗ sâu nhất trong bến đang tiến đến.

Bên ngoài cái thuyền lớn kia cũng không giống với thuyền khác, cao như tường thành, mũi thuyền rộng rãi, đầu đuôi đều vút lên, làm mấy thuyền hàng xung quanh nó giống như con sâu cái kiến bị nghiền nát.

Không lâu sau, thuyền hàng kia chầm chậm buông thang, một người trẻ tuổi cao lớn, sắc mặt ngăm đen dẫn đầu đi xuống thuyền, đi một mạch như bay xuống bến tàu, Nguyễn công công đã sớm chờ, dẫn người trẻ tuổi này lên cổng.

Lúc thấy Thái phó, hắn không cung kính giống người khác mà quát lên vui mừng: “Đại ca!”

Niếp Thanh Lân ở sau lưng, trên đầu đội mũ bông trắng, trong lòng có chút ngạc nhiên. Người trẻ tuổi này lại là đệ đệ của Vệ Lãnh Hầu.

Mặc dù biết Thái phó xuất thân là thương nhân, nhưng hiện giờ hắn quyền cao chức trọng như thế, lại chưa từng thấy hắn xếp người thân trên triều, bình thường cũng không thấy có bà con gì lui tới, thời gian lâu dần nàng còn nghi ngờ Thái phó đại nhân là hỗn thế ma vương chui từ trong đá ra.

https://thuviensach.vn

“Thì ra A Chí vẫn còn nhớ huynh là huynh trưởng của ngươi, lần này đệ trở lại quê hương Trung Nguyên lại không chịu dừng lại nửa khắc. Nếu quan viên ở bến tàu không kịp thông báo thì có phải gió bắt đầu thổi, đệ muốn giương buồm đi xa phải không?”

Tuy Thái phó nói lời lạnh như băng, nhưng trong mắt lại là tình cảm ấm áp khó gặp, làm cho Niếp Thanh Lân ở một bên há hốc mồm, cảm thấy nam tử này có bộ dạng rất giống Thái phó, chỉ có điều khí chất toàn thân giống như hấp thu đầy đủ ánh mắt trời trên thuyền, không giống với khí chất âm lãnh làm cho người ta rùng mình của Thái phó đại nhân.

Vệ Vân Chí tủi thân hô to: “Rõ ràng là đại ca không cho thuyền lạ tùy ý cập bờ, mỗi lần đệ đều theo lời dặn của huynh phái người khai thông quan hệ với Lưu tổng quản trước, rồi mới có thể cập bờ, sao đến miệng đại ca lại trở thành lén lút rồi. Vị này là…”

Vệ Vân Chí thấy được nữ tử mặt che mạng đứng sau lưng Thái phó, có chút tò mò hỏi.

Nhưng Thái phó lại không có ý muốn giới thiệu công chúa, chỉ nói: “Trong thư đệ nói lần này hàng hóa có quý hiếm, lần này ta tới thăm ngươi, muốn mang vị quý nhân này nhìn một cái, không biết có được hay không?”

Vệ Vân Chí nói: “Đại ca đã nói, làm gì có chuyện không tiện. Xin mời”

Mấy thị vệ mang gỗ vụn mạt cưa trải trên đường có hơi lầy lội phía trước, để cho đoàn người Thái phó có thể đi qua mà không bẩn giày. Vệ Vân Chí cảm thấy không được tự nhiên. Đại ca của hắn, đứa con nổi danh ngỗ nghịch của Vệ gia, ca của hắn cho tới bây giờ đối với nữ tử là gặp dịp thì chơi, lại nắm tay nữ tử thần bí kia, chú ý che chở, bộ dáng quan tâm đầy đủ, thật làm cho người nghi ngờ gia huynh bị đoạt mất hồn rồi, du hồn thương hương tiếc ngọc nào đi vào thân hình cao ngạo kia?

Niếp Thanh Lân cũng hơi ngạc nhiên. Tuy nàng sớm biết Vệ Lãnh Hầu xuất thân từ phú hộ, nhưng trong nhận thức vẫn không biết giới hạn của chữ “phú” này là bao nhiêu.

https://thuviensach.vn

Lúc leo lên chiếc thuyền lớn mới biết được, mấy chiếc tàu lớn không cập cảng ở gần đấy cũng là đội tàu của Vệ gia, ngoại trừ thuyền hàng bên ngoài, có hơn mười chiến thuyền cỡ nhỏ hộ tống bên cạnh các thuyền hàng khác. Nô bộc trên thuyền có nhiều màu da, bộ dáng cũng quái dị, nhìn không giống người Trung Nguyên, nhưng mỗi người đều được huấn luyện nghiêm chỉnh, áo vải trên người thống nhất in chữ "Vệ". Nhìn độ sâu ngập nước của thuyền cũng biết, thuyền lớn này tuyệt đối không phải là thuyền vận tải đường thủy gần biển, chỉ có thể là tàu vượt sóng về nơi xa xôi.

Nhìn quy mô của đội tàu, cho dù là ếch ngồi đáy giếng, cũng có thể thấy được rõ ràng tài lực lớn đến mức nào của Vệ gia không có danh tiếng trong triều Đại Ngụy. Thái phó nói chỉ dựa vào sức mình là có thể nuôi được hoàng thượng chắc chắn không phải là lời nói kiêu căng.

Trèo lên khoang thuyền, Niếp Thanh Lân cũng hiểu vì sao Thái phó không sai người nhặt mấy thứ hợp ý trực tiếp đưa vào cung. Tổng mấy rương hàng kia đan xen, số lượng thật sự làm kinh ngạc.

Vệ Vân Chí trực tiếp mở cửa kho dày ở chỗ sâu nhất chuyên chở hàng hóa, bên trong còn có mật thất, đi vào trong đó mới phát hiện bên trong toàn là trân kỳ dị bảo, phần lớn diện tích là vật trang trí.

Đột nhiên Niếp Thanh Lân phát hiện ra một cái gương, có thể chiếu rõ bóng người, lập tức lòng hiếu ký nổi lên, hơi vén khăn che mặt, khuôn mặt nhỏ nhắn để sát vào chiếu chiếu một chút.

Lúc bàn tay trắng nõn sắp đẩy khăn che mặt xuống, Vệ Vân Chí nhìn rõ khuôn mặt thần bí của nữ tử. Hắn vào nam ra bắc, quen nhìn mỹ nhân cũng lập tức ngây người, thầm nghĩ: Cũng khó trách gần đây mặt lạnh của đại ca cũng trở nên nhu tình mật ý, giai nhân như thế này quả nhiên đáng giá là trân bảo cả đời.

Vệ Lãnh Hầu nhìn thấy bộ dáng hiếu kỳ của nàng liền hỏi: "Đây là tấm gương gì?"

Vệ Vân Chí vội vàng nói: "Đây là kính mạ bạc, rất phổ biến ở phương tây, nhưng kỹ thuật để làm ra rất phức tạp, lại ít có, nếu vị tiểu thư này thích,

https://thuviensach.vn

sai người đóng gói tặng cho huynh ngay.”

Lúc hắn nói xong lời này, vốn tưởng rằng tiểu nữ tử sẽ lộ ra vẻ mặt vui mừng, tràn đầy kích động mà cảm ơn, lại không nghĩ rằng tiểu nử tử lại cười khẽ, nhẹ giọng nói: “Làm phiền rồi”. Vẻ mặt bình tĩnh kia, giống như người khác đưa nàng một tòa núi vàng cũng là chuyện đương nhiên. Trong lòng Vệ Vân Chí ngạc nhiên, thầm nghĩ tuổi của tiểu nữ tử này không lớn, sao lại kiêu căng như vậy?

Hắn không biết tiểu nữ tử này vốn xuất thân hoàng gia, hôm nay lại đứng ở nơi cửu ngũ chí tôn, tuy bị gia huynh của hắn cướp mất quyền lực, không có thực quyền, nhưng giáo dưỡng từ nhỏ, dù thấy vật vô cùng hiếm có nhưng sao có thể giống nữ tử nhà nghèo vui mừng mà làm mất phong thái?

Sau khi lựa chọn mấy vật trang trí ít khi thấy được, Niếp Thanh Lân không chịu nổi khí bẩn trong thuyền, nhưng thấy tư thế của Thái phó lại không chọn lựa, thấy phù hợp liền chỉ ngón tay lệnh cho hạ nhân chuyển xuống dưới, cố nén đứng ở một bên, cuối cùng không nhịn được ho khan vài tiếng.

Lúc này Thái phó mới nhìn lại nàng, nhíu mày nắm tay nàng đi ra.

Đan ma ma đỡ nàng vào trong thuyền nghỉ ngơi, mà Thái phó thì hình như muốn nói chút chuyện quan trọng với đệ đệ nhà mình, một lúc lâu sau vẫn chưa đi lên.

Đan ma ma thấy cổ họng công chúa vẫn không thoải mái, bảo cung nữ bên cạnh mang tới hộp gỗ sơn, lấy chén trà nhỏ, cái bình nhỏ với chậu than, sau khi mang nước suối đến, đút một ít khối than thơm bên trong chậu than, chỉ chốc lát bình nước nóng lên, vừa ngâm được một chén trà thơm.

Lúc Vệ Vân Chí đi theo sau lưng huynh trưởng vào trong thì đúng lúc thấy cảnh một ma ma với ba thị nữ phục vụ nữ tử kia uống trà.

Mặc dù Vệ gia phú khả địch quốc, nhưng giáo dục con cái không xa hoa, đặc biệt là nhi tử thì càng tiêu diệt ý định ăn phúc của tổ tông ham

https://thuviensach.vn

hưởng lạc. Cho nên hắn cũng vậy, mà đại ca hôm nay là quyền thần của Đại Ngụy cũng thế, về ăn uống không có nhiều chú ý.

Vốn cho là nữ tử này leo lên người đại ca phú quý, ỷ vào xinh đẹp mà kiêu ngạo, không coi ai ra gì. Nhưng bây giờ nhìn nữ tử này, uống trà có nhiều thứ rườm ra cần chú ý, nhìn khí chất khi giơ chân nhấc tay cũng không phải tiểu thư tầm thường, đại ca chỉ nạp thiếp mà không cưới thê, nhìn kiểu tóc nữ tử này cũng không giống như đã nhập phủ, rốt cuộc thì thế gia vọng tộc nhà cao cửa rộng nào có thể yên tâm để một nữ tử khuê các ra ngoài cùng đại ca?

Đội tàu của Vệ Vân Chí chỉ tạm thời cập bờ bổ sung cung cấp, hiện giờ ngọn gió trên biển rất mạnh, không thể chậm trễ, sau khi nói lời tạm biệt với huynh trưởng ít khi gặp được, có thị vệ đem mấy rương hòm lớn đựng đồ ăn quần áo dược phẩm Thái phó chuẩn bị cho đệ đệ đặt lên thuyền, thuyền lớn lại chuẩn bị nhổ neo xuất phát.

Đứng bên cạnh Thái phó, trong lòng Niếp Thanh Lân có chút cảm khái, từ vài lời của Thái phó với đệ đệ ruột, nàng cũng biết cả nhà Thái phó cũng không ở Trung Nguyên, hơn nữa Thái phó cũng không muốn người nhà trở về tùy ý.

Chỉ nghĩ chút thôi, Niếp Thanh Lân đã hiểu lý do bên trong. Thái phó quả nhiên là dã tâm bừng bừng, sợ là hắn đã ngấp nghé long ỷ của Đại Ngụy từ lâu.

Trước kia nhìn Vệ Lãnh Hầu lạnh nhạt bạc tình bạc nghĩa với người cũ, nàng còn tưởng rằng hắn là người không trọng tình, đều có thể lợi dụng người bên cạnh, chỉ để hưởng dụng mà thôi.

Nhưng mà Vệ đại nhân lạnh lùng cô độc ở đối diện lại cực kì coi trọng người nhà. Lúc soán quyền đoạt vị liền đặt cược tính mạng của tất cả người thân trên chiếu bạc. Thắng, quân lâm thiên hạ; Nếu thua, tru di cả nhà tịch biên tài sản. Nên Thái phó đã mượn thân phận thương nhân của nhà mình, để cả nhà đi khỏi Trung Nguyên, miễn nỗi lo về sau của hắn.

https://thuviensach.vn

Trên đường trở về, Niếp Thanh Lân ngồi trong xe ngựa nhàn rỗi, hiếu kỳ hỏi Thái phó về chuyện hàng hải. Nghe xong vài lời của Thái phó, lập tức lòng hâm mộ nổi lên, nếu như có thể ra biển, không bị trói buộc ở biên cương đường bộ, cảnh thiên nhiên bao la như thế nào? Sáng sớm mỗi ngày nhìn sóng trắng khắp trời, cảnh gợn sóng bao la gột rửa mỗi ngày, mỗi nơi đi qua là những quốc gia kỳ la không có ghi chép trên bản đồ địa lý, thật là một cuộc sống truyền kỳ.

"Vì sao Thái phó tự nguyện bỏ công việc trong tộc, dấn thân vào triều đình?", nhất thời không nhịn được, nàng hỏi. Theo ý nàng, nếu tình nguyện bỏ sự phấn khích như vậy mỗi ngày tính toán trong triều thì đúng là sự lựa chọn không có kiến thức.

Thái phó thông minh như vậy tất nhiên hiểu vì sao nàng lại hỏi vậy, sắc mặt hình như còn đen hơn lúc gặp sứ giả Hung Nô trên triều, hung hăng trừng mắt nhìn Niếp Thanh Lân. Long Châu luôn hiểu biết thời thế, biết Thái phó không muốn nhiều lời, ngậm miệng yên tĩnh lại.

Qua một lúc lâu, vẻ mặt Thái phó trấn định trả lời: "Bản Hầu bị say tàu."

Thuyền chạy trên biển rộng không thể so sánh vơi thuyền chạy trong hồ hoặc trong kênh đào. Một khi sóng lớn đánh úp lại, thân thuyền xóc nảy rất dữ dội. Thái phó như thiên tiên đó mỗi khi lên thuyền sẽ nôn đến thất điên bát đảo, tiên khí cũng không có. Không chỉ có thế, Thái phó văn võ toàn tài không gì không làm được lại không biết bơi, như vậy dù Vệ Lãnh Hầu có lòng kế thừa gia nghiệp cũng vô lực, chỉ có thể làm một Giao long bị vây ở ruộng cạn, lúc không có chuyện gì làm thì xuất chinh chém giết, đùa giỡn quyền mưu, còn hơn vượt qua ruộng cạn, vượt sóng biển sâu kia rất nhiều.

Niếp Thanh Lân nghe giải thích của Thái phó, khóe mắt đột nhiên rơi nước mắt, nguyên nhân buồn cười như vậy mới làm cho Đại Ngụy sản sinh ra một nịnh thần tặc tử, tà mị ngông cuồng!

Trên đường trở về, không biết vì sao Niếp Thanh Lân cảm thấy bụng hơi đau. Trước kia nàng uống trà ngâm quá nhanh, có chút không khỏe,

https://thuviensach.vn

nhưng khi nàng chậm rãi đứng dậy, lại phát hiện cánh tay to của Thái phó đang đỡ mình cứng đờ.

Mắt nàng cúi đầu nhìn theo Thái phó, chiếc quần màu trắng bị một chất lỏng đỏ thẫm nhuộm thành đóa hoa hồng…

https://thuviensach.vn

Chương 59

Nhất thời Niếp Thanh Lân ngây ngẩn cả người, trực giác cho nàng biết mình vừa chạm vào thứ gì đó bẩn thỉu.

Còn ánh mắt của Vệ Lãnh Hầu thì sáng như đuốc, chỉ nhìn một cái liền nhận ra đó là vết máu, trên mặt hắn lộ ra vẻ vui mừng không nén được, tiện tay cầm lấy một cái thảm mỏng trên xe ngựa bao lấy nửa người dưới của nàng, sau đó ôm nàng về Phượng Sồ cung.

"Thái phó làm sao vậy?" Nàng khó hiểu hỏi.

Thái phó cúi đầu, đôi môi hơi nhếch lên, lộ ra hàm răng trắng bóng bên trong: "Trứng gà của bổn hầu đã trưởng thành rồi."

Tuy nhiên rất nhanh, Niếp Thanh Lân cũng được Dung ma ma cho biết được mình bị làm sao.

Trái ngược với vẻ vui mừng trên mặt Thái phó, hai chữ "Quỳ thủy" thật sự làm cho Niếp Thanh Lân không thoải mái.

Lão Khương của ngự thiện phòng đưa tới nước mía và nước đường gừng, bên trong còn cho thêm ít táo đỏ mà Niếp Thanh Lân thích ăn. Đan ma ma đã sớm chuẩn bị mấy chục miếng vải bông trắng có dây đai, tuy là vải mới nhưng vẫn phải dùng nước nóng nấu qua lần nữa sau đó phơi dưới ánh mặt trời, sau khi có hơi ấm của ánh nắng mặt trời, mới cho thêm vào một ít bột huân hương chuyên dùng của hoàng gia vào để có mùi hương thoang thoảng thanh nhã.

Niếp Thanh Lân nửa nằm trên giường, trong tay đang cầm cái lò sưởi nhỏ đặt trên bụng, mơ mơ hồ hồ nghĩ thì ra làm con gái phiền toái như vậy, nếu ban đầu thật sự mẫu phi sinh mình là nam tử, chẳng phải sẽ sung sướng hơn sao?

Hiển nhiên vẻ khổ sở ở đáy mắt nàng không thu hút được Thái phó đại nhân, sau khi Đan ma ma giúp nàng sửa sang lại y phục, Vệ Lãnh Hầu bước

https://thuviensach.vn

vào, thân mật ôm nàng một phen, hôn lên mặt nàng một cái.

Dưới thân là miếng vải bông, Niếp Thanh Lân cảm thân toàn thân đều không thoải mái, hơi có chút bài xích Thái phó thân mật, ở trong lòng hắn quay trái quay phải. Gần đây tâm tư của Thái phó đã được thoại bản khai sáng trở nên tinh tế tỉ mỉ hơn rất nhiều, cũng hiểu rõ tâm tình nữ nhân u buồn bàng hoàng khi lần đầu có kinh, nên cũng không gượng ép nữa, chỉ nhẹ nhàng đặt nàng sang một bên.

“Sao lại không có sớm một chút, lại chọn đúng lúc vừa đi đến bến tàu bị nhiễm gió biển lạnh, thân thể công chúa vốn là thể hàn, một lúc nữa ma ma sẽ cho người chuẩn bị một chén canh nóng để làm ấm người.”

Niếp Thanh Lân vùi mặt vào trong cái chăn, rầu rĩ nói: “Hôm nay vốn đã nóng, lại phải uống canh nóng nữa thì cả người sẽ toàn mồ hôi, như vậy sẽ nóng chết mất. Thái phó không biết cảm giác lúc này đâu, thật sự rất khó chịu, nếu Bản cung là nam hài thì tốt rồi...”

Thái phó đại nhân híp mắt lại, đột nhiên nhớ tới trước đây mình lầm tưởng thích một thiếu niên nên vô cùng u buồn bàng hoàng, sao Long Châu Tử có thể hiểu được, thật ra cảm giác lúc đó cũng không dễ chịu hơn so với lần đầu có kinh là mấy... Nhưng chỉ có thể phiền muộn thở dài một hơi.

Đợi sau khi hắn chăm sóc vị công chúa đang quay trái quay phải kia xong, liền đi ra khỏi Phượng Sồ cung. Đi được vài bước liền thấy một góc trong cung phía xa đột nhiên khói lửa dày đặc cuồn cuộn.

Thái phó trừng mắt, cáu kỉnh hỏi Nguyễn công công đứng bên cạnh cũng đang choáng váng: “Mau phái người đi xem xem có chuyện gì xảy ra?”

Giữa ngày hè nắng chói chang, trong một góc tối hẻo lánh trong cung – biệt viện lãnh cung xảy ra một trận hỏa hoạn kỳ lạ. Mặc dù bên trong biệt viện được canh gác vô cùng lỏng lẻo, nhưng bên ngoài thì lại vô cùng chặt chẽ. Chỉ cần chặn không cho người bên trọng liên lạc với bên ngoài, bọn họ chỉ có thể ở trong biệt viện sống lay lắt qua ngày, và nhóm thị vệ cũng không phải là đồ bỏ đi.

https://thuviensach.vn

Đột nhiên biệt viện lại xảy ra hỏa hoạn lớn, ánh lửa thẳng hướng lên trời, cửa các cung đều có chum nước làm bằng đồng, hằng năm đều được trữ nước để phòng chống hỏa hoạn, nhưng ngọn lửa này quá lớn lại lan rất nhanh, giống như được thêm vào một loại chất dẫn cháy, chính vì vậy nên rất khó dập tắt, biệt viện nằm ở chỗ hoang vắng, thiết bị hoang sơ thiếu thốn, mấy thùng nước dội vào cũng chỉ như muối bỏ biển.

Một trận hỏa hoạn lớn sức tàn phá ghê gớm. Những hoàng tử phi tần bị nhốt trong biệt viện không một ai chạy được ra ngoài, đều bị chết cháy.

Sự việc lần này chấn động đến cả hoàng thượng và dân chúng, trong dân gian lời đồn đại nổi lên bốn phía, đều nói Vệ Lãnh Hầu muốn cướp lấy thiên hạ, giết hết hoàng tộc Niếp gia!

Nhưng trong lòng Niếp Thanh Lân biết rõ sự việc lần này không phải do Vệ Lãnh Hầu làm. Đó là một nam nhân vô cùng kiêu ngạo, lúc cung biến, cũng công khai xông vào từ cửa chính, trước mặt tiên đế nói từng câu từng chữ tố cáo tội của ông, rồi giơ tay chém xuống.

Sự tàn khốc và lưu loát như vậy được tôi luyện ở trên sa trường, giết người nhưng sẽ không hành hạ người. Sao có thể thiêu chết một biệt viện bên trong có năm tiểu hoàng tử và một nhóm phi tần chỉ bằng một ngọn đuốc? Hun bọn họ trong khói dày đặc, bất lực kêu rên mà chết đi? Vệ Lãnh Hầu không bao giờ làm những thủ đoạn bỉ ổi như vậy.

Mặc dù ngọn lửa lớn kia đã được dập tắt, nhưng các vườn ngự uyển trong thâm cung đến bây giờ vẫn còn ngửi thấy mùi gỗ bị cháy sém, các vị phi tần không phải vào trong biệt viện kia thầm than mình may mắn, còn những người trước kia có giao tình với người chết trong ngọn lửa, tuy có lòng muốn cúng tế nhưng lại sợ những người khác mượn cớ nói này nói nọ, chỉ có thể len lén lúc đêm khuya chui trong chăn âm thầm rơi nước mắt. Sau đó lại thấp thỏm lo lắng cho vận mệnh của mình, lo lắng Vệ tặc sẽ ra tay với những người có quan hệ với tiên hoàng.

Hai đêm này Niếp Thanh Lân cũng ngủ không ngon giấc, mỗi ngày đứng lên đều cảm thấy ủ rũ ỉu xìu. Hơn nữa nàng còn bị cấm túc, đã nhiều

https://thuviensach.vn

ngày không được ra khỏi cung, thậm chí còn không cho phép đi loạn trong Ngự Hoa Viên, số lượng thị vệ bốn phía quanh cung điện tăng lên rất nhiều, chum đồng cũng tăng thêm mấy chục cái, hoàn toàn phá hủy sự tao nhã của Ngự Hoa Viên.

Niếp Thanh Lân ngồi bên cửa sổ, đưa mắt nhìn trong sân xếp rất nhiều những cái chum lớn, thật giống như xưởng làm dấm, nàng cảm thấy rất buồn chán, trong lòng xoay chuyển trăm ngàn ý niệm.

Người đứng sau lưng dụng tâm thật độc ác, không tiếc dùng hơn mười tính mạng người hoàng họ Niếp thị để bôi đen Vệ Lãnh Hầu. Cho dù Vệ Lãnh Hầu thật tâm muốn lập tức đăng cơ, hiện tại cũng đành phải ngừng lại. Bởi vì cho dù Vệ Lãnh Hầu không để ý những chuyện vặt vãnh, không quan tâm đến sách sử ghi chép như thế nào, nhưng không thể không để ý tới việc ngày nào lê dân bách tính cũng lén lút chỉ trích mình.

Một cái long ỷ lung lay sắp đổ thì có ý nghĩa gì chứ?

Ở trong cung rảnh rỗi buồn bực, trong bụng lại có chút khó chịu, Niếp Thanh Lân liền nhớ tới con mèo nhung tròn trong tẩm cung. Ban đầu khi nàng trở về với thân phận nữ nhi, Thái phó lấy cớ sợ người khác chú ý, không cho nàng mang con mèo nhung sang. Nhưng mấy ngày nay thấy nàng nhàn rỗi cảm thấy buồn chán, mấy lần nhắc tới con mèo nhỏ này, rốt cục cũng gật đầu, lấy cớ Hoàng đế không muốn nuôi nữa, sai Nguyễn công công mang con mèo đến tẩm cung của công chúa.

Cung nữ Linh Xảo đang chải đầu cho công chúa, thấy lông mèo dính bẩn, vội vàng mang nước tới, tắm rửa sạch sẽ cho con mèo nhỏ, rồi lại dùng lược nhỏ chải chuốt trơn bóng trang điểm một phen mới ôm mèo tới đưa cho công chúa.

Niếp Thanh Lân nhận lấy mèo nhung, liếc mắt liền nhìn thấy con mèo này đã được trang điểm rất tinh xảo, trên cổ con mèo có đeo một khối ngọc bội rất đẹp, đây rõ ràng là khối ngọc bội mà Cát Thanh Viễn đã từng cho mình xem ở Nghê Thường các. Tiếp đó Tú Nhi nhanh chóng liếc mắt nhìn Đan ma ma đang bận rộn ngoài phòng, nhỏ giọng nói: “Hiện tại thời cơ đã

https://thuviensach.vn

chín muồi, Cát đại nhân sẽ an bài giúp công chúa chạy ra khỏi cung, công chúa phải chuẩn bị sẵn sàng...”

Nếu như là trước đây, cơ hội ra khỏi cung tốt như vậy sẽ khiến nàng vô cùng vui sướng?

Niếp Thanh Lân khẽ vuốt lông mèo, trên thân mèo phát ra mùi hương tinh dầu nhàn nhạt, nhưng nàng lại luôn ngửi thấy mùi cháy sém ở biệt viện luôn vương vấn quanh đây tỏa ra không chịu bay đi... Cát đại nhân thật sự rất thủ đoạn, tay lại có thể duỗi dài như vậy, ngay cả bên cạnh nàng cũng có người của hắn... Cuối cùng, nàng chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn tiểu cung nữ vẫn đang mỉm cười: “Tú nhi tới thật đúng lúc, ngọc bội đeo trên cổ Miêu nhi hình như rất nặng, vẫn nên tháo xuống đi.”

Nói xong liền cởi nút thắt, không nặng không nhẹ vứt khối ngọc bội kia cho Tú nhi.

Tú nhi hơi kinh ngạc, có chút hoảng hốt nhìn về phía Niếp Thanh Lân. Hành động vừa rồi của công chúa rõ ràng là thể hiện sự cự tuyệt, thật đúng là nằm ngoài dự kiến của nàng, nhất thời không biết nên phản ứng như thể nào.

Niếp Thanh Lân lạnh nhạt nói: “Lui xuống đi, thời gian này Bản cung không cần dùng đến ngươi, chút nữa để ma ma an bài cho ngươi làm việc bên ngoài viện.”

Không có cách nào khác, cũng không thể trực tiếp đuổi tiểu cô nương này về nội thị giám, làm vậy là muốn mạng của cô nương này. Niếp Thanh Lân thở dài một hơi, sinh ra trong hoàng gia, cuối cùng cũng không thiếu việc coi lòng dạ của người khác như cỏ rác, đây cũng là một trong sáu kỹ năng nhất định phải nắm chắc, đáng tiếc cuối cùng nàng vẫn không thể học được...

Nhìn thấy Đan ma ma sắp đi vào nội thất, nàng ta mới cắn môi đứng dậy, nắm chắc ngọc bội từ từ đi ra khỏi nội thất.

Niếp Thanh Lân ôm lấy mèo nhung, đi tới trước bàn đọc sách. Tiếp xúc với Cát đại nhân kia đã lâu, nàng cảm thấy hắn có điều gì đó rất quen thuộc,

https://thuviensach.vn

nhưng luôn nói không nên lời. Nhưng lần gặp mặt ở Nghê Thường các, nhất là lúc bị hắn mạnh mẽ kéo lại, nàng chợt hiểu người thanh niên chững chạc tao nhã Cát Thanh Viễn này giống với người nào.

Mặc dù tướng mạo tuổi tác không giống nhau, nhưng ánh sáng chớp động trong cặp mắt trẻ tuổi kia chính là ánh mắt bừng bừng dã tâm và dục vọng, chẳng phải rất giống với Giao long trên long ỷ kia sao?

Mình đã vô tình giúp đỡ phải dạng nam tử thế nào vậy? Trước kia sinh sống trong cung, chỉ cần lo cho bản thân mình khỏe mạnh là được, nhưng lúc này Niếp Thanh Lân chợt hiểu dấn thân vào dòng xoáy quyền lực đáng sợ như thế nào. Thật đúng là rút dây động rừng, hành động vô ý không biết sẽ dẫn đến kết quả cuối cùng như thế nào, ai cũng không thể đoán trước được.

Mặc kệ trận hoả hoạn ở biệt viện kia có liên quan đến đến vị Cát đại nhân có chí muốn giúp đỡ họ Niếp chính thống hay không, trực giác Niếp Thanh Lân vẫn đang ra sức tự nói với bản thân mình rằng nam nhân này có lẽ còn đáng sợ hơn Thái phó...

Ngay tại lúc Niếp Thanh Lân đang suy nghĩ làm thế nào để có thể không để lộ dấu vết cách ly hoàn toàn tiểu cung nữ kia, thì ngoài ý muốn nhận được một phong thiệp mời.

Ung Hòa Vương gia ở bên ngoài dạo chơi đã lâu cuối cùng cũng hồi phủ, hơn nữa còn tổ chức thọ yến 50 tuổi của ông. Sinh thần của Ung Hòa vương phi chỉ kém Vương gia có mấy ngày nên định tổ chức cùng nhau, mặc dù hai phu thê này xa cách đã lâu nhưng vẫn tình thâm như trước. Vì vậy đã phát thiệp mời, mời các vị đại nhân và gia quyến đến Vương phủ dự thọ yến.

Nếu là người khác, đoán chừng sẽ hiểu khoảng thời gian này không nên tổ chức yến hội, nhưng Ung Hòa Vương lúc còn trẻ phóng đãng không chịu trói buộc, mặc dù Vệ Lãnh Hầu kém tuổi, nhưng tính tình hai người đều bướng bỉnh nên rất tâm đầu ý hợp. Ân sư đã muốn mở tiệc, Vệ Lãnh Hầu đương nhiên là phải nể mặt rồi, vốn không muốn cho công chúa ra khỏi

https://thuviensach.vn

cung nhưng vừa nghĩ nếu có mình đi theo, chắc trên đường cũng sẽ không xảy ra vấn đề gì, dẫn nàng ra ngoài giải sầu cũng tốt.

Hôm sinh thần đó, Niếp Thanh Lân chuẩn bị sẵn sàng lên xe ngựa thì thấy Thái phó cưỡi một con tuấn mã nhanh chóng chạy ra trước cửa cung trước, Niếp Thanh Lân vén mành cửa lên, nhìn về phía Thái phó.

Thái phó nở nụ cười với nàng, xoay người xuống ngựa, liền bước lên xe ngựa.

Mấy ngày vừa rồi sự vụ bận rộn không có thời gian đến thăm tiểu chủ Phượng Sồ cung này, hôm nay vừa nhìn thấy giống như đã tưởng nhớ ba thu.

Sau khi lên xe ngựa thì hôn thật mạnh một cái lên trán nàng rồi nói: "Nghe Đan ma ma nói, trong người công chúa đã thoải mái hơn rồi?"

Niếp Thanh Lân bị hỏi nên hơi lúng túng, chỉ nhẹ giọng nói: "Tưởng Thái phó hỏi điều gì quan trọng, sao lại hỏi những chuyện tế nhị của nữ nhi như vậy? Đan ma ma còn rõ hơn cả Bản cung, nàng ấy nói sao thì là vậy."

Nhưng trong lòng cũng âm thầm oán: Đan ma ma này không biết hôm qua đã ăn phải cái gì, sáng sớm bị thổ tả, thật sự là không có cách nào để đi cùng, bệnh đã thành như vậy lại còn rảnh rỗi bẩm báo tình hình kinh nguyệt của mình đã hết với Thái phó, thật sự rất tận trung với chức trách của mình!

Thái phó cũng nghe được nàng không vui, khẽ mỉm cười: "Đêm nay sau khi yến hội kết thúc, công chúa không cần phải hồi cung, vi thần và công chúa cùng nhau hồi phủ được không?"

Tuy là câu hỏi, nhưng Niếp Thanh Lân lại hiểu rõ Thái phó căn bản không có hỏi ý kiến của nàng, trong lòng hơi trầm xuống, nàng biết rõ tối nay Thái phó yêu cầu mình ngủ lại trong phủ, cũng không phải là đùa giỡn hồ nháo giống như trước đây.

Thái phó vươn ngón tay thon dài hơi nâng khuôn mặt nhỏ nhắn đang cúi xuống của nàng lên, đột nhiên thò tay lấy từ trong ngực ra một cái dây bạc, trên sợi dây bạc có có một miếng ngọc hình Quan Âm, mặt ngoài miếng

https://thuviensach.vn

ngọc Quan Âm có vài vết nứt, nhưng đã được quấn lại bằng những sợi vàng tinh tế: “Ngọc bội này là vật gia truyền mẫu thân truyền lại cho vi thần, năm đó khi vi thần bị bắt ra đóng quân ở biên cương tự tay bà đã đeo lên cho thần, ở trên chiến trường đã đỡ thay cho thần một mũi tên trí mạng. Hôm nay thần đeo cho công chúa, hi vọng nó có thể bảo vệ công chúa xua đuổi vận đen, lúc nào cũng có thể bình an.”

Hành động lãng mạn này cũng là học được từ thoại bản, từ trước đến nay nam nữ giao ước đều phải trao tín vật, mới có thể giành được tâm của nữ nhi. Thư sinh nghèo không có vàng bạc châu báu, phần lớn là tặng bảo vật gia truyền, hoặc quạt giấy.

Chẳng qua là gia cảnh nhà Thái phó không tồi, trong nhà vô cùng giàu có sung túc, bảo vật không đếm xuể, chọn cái nào để thể hiện thành ý cũng là việc khó. Nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có vật này mới có thể xứng đáng với chuyện lớn này!

Niếp Thanh Lân không nghĩ tới vật cũ này lại có lai lịch như vậy, hơi kinh ngạc ngẩng đầu lên.

“Vốn là vi thần muốn qua một thời gian ngắn nữa sẽ ban bố thánh chỉ gả công chúa cho vi thần. Nhưng sứ giả Hung Nô đột nhiên cầu thân, vẫn còn đang ở kinh thành, nếu lúc này ban hôn, sẽ là trực tiếp xé rách thể diện của Hung Nô, nên muốn đợi qua một thời gian nữa. Nhưng vi thần không có tính nhẫn nại, thật sự không thể chờ lâu như vậy, hy vọng công chúa không hiểu lầm tâm ý của thần. Lúc ra khỏi phủ, thần đã ra lệnh cho Lưu tổng quản chuẩn bị nến đỏ đèn hỉ, muốn cùng công chúa lạy thiên địa và động phòng...”

Nhìn ánh mắt bé con trước mặt đang trợn tròn, Thái phó không nhẫn nại được nữa, ngồi sát lại gần ngậm lấy đôi môi xinh mềm mại kia. Hắn không có nói cho Niếp Thanh Lân biết là, ngày mai hắn sẽ lên đường đi Nam Cương. Công chúa Khất Kha gửi mật thư tới, nói quân đội của ca ca nàng đột nhiên được trang bị thêm một loại vũ khí mới, vô cùng sắc nhọn, những bộ lạc hợp tác với nàng tử thương vô số.

https://thuviensach.vn

Trong lòng Thái phó biết, nếu lúc này không thể ổn định lòng người các bộ lạc ở Nam Cương, chỉ sợ một người độc ác như Vương Nam Cương, trong mấy ngày này sẽ cố gắng hủy diệt toàn quân. Xem ra... đã có tin tức về tung tích những thùng sắt bị mất. Tình hình phía Nam Cương rất phức tạp, dùng bồ câu đưa tin thì quá mức phiền toái, hắn nhất định phải đích thân an bài.

Nhưng lần này hắn đi, không biết lúc nào thì trở lại, lại không thể dẫn theo bé con này cùng đi, cũng là chỉ có thể ôn tồn một đêm sau đó chỉ có thể nằm mơ để mộng về giai nhân...

Ung Hòa Vương phủ mở tiệc vô cùng phô trương lãng phí, hai bên là sư tử đá uy vũ, tổng cộng có 50 con được đặt trên năm mươi cái trụ bằng đá, quy cách kiến trúc ở kinh thành yêu cầu nghiêm khắc, dù sao dưới chân thiên tử cũng không thể vượt qua lễ chế quy định. Nhưng bày nhiều sư tử đá như thế thì vương phủ bình thường hầu như không thể có.

Các vị tân khách khi đến đây đều xuống ngựa hạ kiệu. Rồi mới đi vào phủ trạch.

Lúc xuống xe, Niếp Thanh Lân liếc cung nữ Tú nhi đang cầm ghế đặt trước xe ngựa một cái, lúc này mới phát hiện hôm nay ra ngoài, nàng ta cũng đi theo? Đè nén sự không vui, nàng vẫn theo cung nữ này đi vào Vương phủ.

Thái phó và công chúa một trước một sau, tới chậm hơn một chút. Lúc hai người đi vào phòng khách dự tiệc, tất cả mọi người đều đưa mắt nhìn qua.

Chỉ thấy Thái phó đi vào trước tiên, hắn mặc một thân trường sam màu trắng,

Chiếc đai lưng to thẳng ngang thắt lưng thẳng, bên ngoài khoác chiếc áo bằng the mỏng màu xám. Y phục mùa hè mỏng manh nhưng lại làm nổi bật dáng người khỏe mạnh rắn chắc của Thái phó, mặc dù mặt mày như họa, mũi cao thẳng, đôi môi mỏng hơi nhếch lên, tay cầm quạt giấy có cán làm

https://thuviensach.vn

bằng ngọc bích nhưng vẻ mặt nhàn hạ cũng không che giáu nổi một thân võ tướng trang nghiêm.

Hắn đi đến cửa phòng cửa cũng không vội vã đi vào, mà dừng bước lại, đứng ở một bên kiên nhẫn chờ công chúa phía sau mình đang tiến vào.

Phần lớn các nhóm đại nhân ở đây đều chưa có cơ hội nhìn vị công chúa có bộ dạng rất giống Hoàng đế này, hôm nay không có bậc thang trong triều ngăn cách nên có thẻ nhìn rõ dáng vẻ vị công chúa này.

Hôm nay tiểu công chúa mặc một bộ quần áo màu vàng nhạt, áo choàng bên ngoài cũng cùng màu, tóc vẫn được vấn vô cùng đơn giản, trâm cài đầu đơn giản mà tao nhã, lộ ra cái trán trơn bóng.

Lần trước ở Hàn Hương Tự, Niếp Thanh Lân đã được lĩnh giáo rất nhiều kinh nghiệm, hôm nay nhiều người nhiều đôi mắt nhìn với đủ mọi màu sắc, Thái phó kể từ sau khi biệt viện bị cháy, tính tình giống y như đang đặt trên lửa nướng. Nàng luôn luôn thức thời, hơn nữa thảm kịch ở vườn ngự uyển vừa mới xảy ra, mặc dù bị Thái phó cưỡng chế không cho phép truyền tin tức ra ngoài, mọi người cũng không biết là có chuyện xảy ra, nhưng người chết đi lại là thân thích của nàng, sao có thể giả vờ như không biết mà trang điểm lộng lẫy rực rỡ được? Nhưng bởi vì cách ăn mặc nhẹ nhàng khoan khoái, lại càng nổi bật giữa nhóm nữ quyến mặt đầy bột nước, giống như gió mát mùa hè thổi vào phòng khách, làm cho mọi người cảm thấy trước mặt đang sáng lên.

Nhìn Thái phó đại nhân hơi khom lưng, đưa tay mời công chúa ngồi vào vị trí chủ vị bên chỗ nữ quyến, trong ánh mắt của mọi người đôi nam nữ này nhìn sao cũng không đủ, nam là rồng trong loài người, mà nữ lại là phượng hoàng...

Đợi sau khi hộ tống công chúa ra chỗ ngồi của nữ quyến, Thái phó mới vòng trở lại, đi đến trước mặt Ung Hòa Vương gia đang hàn huyên với mọi người.

Đợi đến khi đến gần, hắn mới phát hiện, đã lâu không gặp ân sư gầy đi rất nhiều, dáng người khôi ngô ngày xưa, nay trở nên giống như một cây

https://thuviensach.vn

gậy, nhìn như lảo đảo sắp ngã.

“Chúc Vương gia phúc như Đông Hải, đã lâu không gặp ngài có khỏe không?” Thái phó khẽ cười nói.

Ung Hòa Vương gia cũng cười đáp lại, mời Thái phó đại nhân ngồi vào vị trí chủ vị, sau đó bữa tiệc bắt đầu, ăn uống linh đình, vô cùng náo nhiệt.

Khách nữ và khách nam mặc dù được phân chia ra thành hai phòng nhưng chỉ cách nhau có một cái rèm. Cách bức rèm che, Niếp Thanh Lân liếc mắt một cái liền nhìn thấy Cát Thanh Viễn đang ngồi ở bàn rượu cách đó không xa.

Mặc dù hắn đang ngồi cạnh bàn mỉm cười nâng chén uống rượu với nhóm đại nhân cùng bàn, nhưng cặp mắt kia lại nhẹ nhàng lơ đãng nhìn về phía nàng, trong ánh mắt hình như có chút ý lạnh.

Chắc là Tú Nhi đã truyền đạt lại ý tức của nàng cho Cát Thanh Viễn rồi?

Biệt viện hoàng gia của họ Niếp xảy ra tai họa bất ngờ, mọi người ai cũng đều nhận định là Vệ Lãnh Hầu gây nên, lúc này Cát đại nhân giống như một cọng cỏ cứu mạng cho người bị đắm thuyền trong cơn bão lớn giữa biển khơi vươn tay giúp đỡ, dựa theo lẽ thường, tiểu Hoàng đế sẽ bị trận hỏa hoạn đó làm sợ tới mức hồn phi phách tán, nắm chặt lấy, ước gì lập tức liền chạy ra cửa cung.

Nhưng mà nàng lại quả quyết cự tuyệt, sắc mặt của Cát đại nhân sao có thể tốt được? Chắc là nghĩ rằng nàng khuất phục dưới dâm uy của Thái phó, cam tâm làm tay sai cho kẻ thù?

Niếp Thanh Lân thu lại ánh mắt, chậm rãi uống rượu trong chén của mình. Các tiết mục trong yến hội thật náo nhiệt, Vương gia mời không ít gánh hát đến để góp vui.

Bất quá tâm tư Thái phó đã sớm bay đến bên trong biệt viện, đang định đứng dậy muốn cáo từ, lại thấy công chúa hình như say rượu không thể

https://thuviensach.vn

đứng thẳng, đang được thị nữ dìu, đi theo Lâm Diệu Thanh vào nội thất nghỉ ngơi.

Vì thế hắn liền ngồi xuống, trong lòng nghĩ chờ Long Châu Tử tỉnh rượu thì đi cũng không muộn.

Chẳng qua là chờ rất lâu, một nén nhang đã trôi qua nhưng vẫn không thấy công chúa đi ra.

Vệ Lãnh Hầu cảm thấy sự tình có chút gì đó không đúng, bất chấp việc nam nữ khác phòng, lập tức đi tới chỗ lão Vương phi, nói: “Trước khi công chúa ra khỏi cung, hoàng thượng đã dặn là không được hồi cung quá trễ, chẳng biết có thể xin phép lão Vương phi mời công chúa ra ngoài được không...”

Đang nói, lại nhìn thấy công chúa được một thị nữ dìu ra khỏi phòng, nhìn hướng đi chắc là muốn lên xe ngựa. Tuy rằng chỉ thấy bóng dáng, nhưng y phục màu vàng nhạt kia thì không thể sai được.

Thái phó thầm nghĩ: Không biết đã uống bao nhiêu? Cũng không thèm chào hỏi gì liền lập tức rời đi?

Trong lòng vừa tức vừa giận, sau khi chào từ biệt Vương gia, liền đi theo ra ngoài.

Công chúa đã lên xe ngựa, trước Vương phủ người đến người đi, thật sự không tốt để đi theo lên xe ngựa. Thái phó xoay người lên ngựa, chậm rãi đi ở phía trước, cùng xe ngựa một trước một sau đi đến ngoại trạch của mình.

Lưu tổng quản đã sớm đợi ở cửa, thấy Thái phó về, liền sai người mở cửa, có thể thấy nhà cửa giăng đèn kết hoa rất náo nhiệt.

Thái phó mỉm cười, xoay người xuống ngựa, chuẩn bị ôm công chúa xuống xe.

Công chúa giống như đã ngủ say, đầu nhẹ nhàng cúi xuống, tựa vào phía trên thùng xe.

Thái phó cười khẽ đưa tay ôm lấy nàng.

https://thuviensach.vn

Nhưng lần này, hắn cảm thấy xúc cảm trong tay có gì đó không đúng! Không đủ mềm, không đủ nhẹ, ánh mắt của hắn lạnh lẽo, đưa tay nâng mặt công chúa lên...

Người trong lòng hắn không phải là công chúa, đây rõ ràng là Lâm Diệu Thanh vẫn đang hôn mê bất tỉnh! Thái phó vội vã nhét nàng ta lại vào trong xe ngựa, một phen kéo lấy thị nữ mới vừa rồi còn đỡ công chúa, lớn tiếng hỏi: “Tiện tì! Công chúa ở đâu?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú của Tú Nhi đột nhiên lộ ra nụ cười mười phần ác độc nói: “Công chúa không muốn chịu sự sắp đặt của tên gian tặc như ngươi, đã sớm chuẩn bị kế sách. Hiện tại nàng đã được tự do, đi tìm tình lang thực sự của mình. Cẩu tặc, người đừng đắc ý! Người có xuất thân hạ tiện như ngươi sao có thể nhúng chàm công chúa được?” Nói xong cười phá lên chế giễu.

Sắc mặt Vệ Lãnh Hầu như hàn băng ngàn năm, giơ tay rút bảo đao của thị vệ: “Nói! Nàng ở đâu?”

Tú Nhi cười nhìn bảo kiếm đang đặt trên cổ mình, đột nhiên cắn nát độc dược trong miệng, sau khi run rẩy vài cái, liền tự vẫn bỏ mình. Vệ Lãnh Hầu hung hăng nhìn cung nữ đã tắt thở nằm dưới đất, lại giương mắt nhìn chữ Hỉ màu đỏ rực rỡ trên cánh cổng lớn. Gương mặt lạnh lẽo đỏ lên như được phủ đầy màu.

Hắn hét lớn một tiếng, đột nhiên vung tay chém một đao bay đầu người cung nữ đáng chết ngàn vạn lần kia, một cước đạp bay ra xa, lớn tiếng hô: “Phái người đóng cửa thành lại, quay về Vương phủ điều tra, nhất định phải tìm được công chúa!”

Trong lúc cả kinh thành đang bị một đại đội binh mã chiếm đóng, Niếp Thanh Lân cũng dần dần tỉnh lại sau trận hôn mê. Nàng chỉ cảm thấy toàn thân đầy hơi lạnh, có một bàn tay đang dao động trên cổ mình...

Nàng chậm rãi mở mắt, chỉ thấy Cát Thanh Viễn nửa nằm bên cạnh mình, đôi mắt thâm thúy chứa đầy tà khí, bàn tay kia đang càn rỡ vuốt ve da thịt trắng như tuyết lộ ra trước ngực mình.

https://thuviensach.vn

Niếp Thanh Lân giật mình một cái, giãy dụa đẩy tay hắn ra, trợn to mắt đánh giá bốn phía, lại phát hiện nơi này không phải vương phủ, liền hỏi: "Đây là đâu? Sao Cát đại nhân dám làm càn như vậy?"

Cát Thanh Viễn đưa tay để trước mũi của mình, nhẹ nhàng ngửi mùi hương của mỹ nhân dính trên đầu ngón tay: "Công chúa đang ở trên thuyền, vi thần đúng theo ước hẹn giúp công chúa thoát khỏi ma chưởng của Vệ tặc, chẳng qua là không biết công chúa có muốn cảm ơn thần hay không, có thể ban thưởng cho thần một đêm phù dung trướng ấm, giường gối mất hồn hay không?"

Chương 60

Nghe một câu như vậy, Niếp Thanh Lân hơi há cái miệng nhỏ ra, dường như ngừng thở ngây ngốc một lúc lâu, mặc dù sớm biết hắn không ổn nhưng Cát Thanh Viễn như vậy thật sự là ngoài dự kiến của nàng, qua một lúc lâu, chóp mũi hơi đỏ lên: "A Khê ca giận Bản cung sao?"

Cát Thanh Viễn nghe vậy thân mình hơi cứng đờ, "A Khê" là nhũ danh thân thiết của hắn. Khi còn bé chơi đùa cùng với Thập Tứ hoàng tử, tiểu hoàng tử kia cũng bắt chước bà vú gọi tên hắn, gọi hắn là "A Khê ca", lúc ấy luôn tỏ ra tức giận, vì vậy hắn len lén hôn mấy cái lên mặt tiểu đệ đệ hoàng gia nhỏ tuổi này.

"Công chúa không phải vẫn không chịu thừa nhận thân phận của mình sao, sao lúc này lại gọi nhũ danh của thần?" Nói xong bàn tay to của Cát Thanh Viễn duỗi ra, lập tức kéo Niếp Thanh Lân vào trong ngực của mình, một bàn tay không nặng không nhẹ nắm lấy cằm non mịn của nàng, khiến cho nàng phải ngẩng cao đầu lên.

"Khi cung nữ kia đến tìm, trong cung... vừa mới xảy ra thảm án. Nếu Bản cung thật sự bỏ trốn, Vệ tặc kia nhất định sẽ sẽ điều tra nguyên do từ đó sẽ tìm được huynh, trong lòng Bản cung biết A Khê ca lo lắng cho tình cảnh

https://thuviensach.vn

của Bản cung, nhưng trong nhà A Khê ca trên có phụ thân cao tuổi dưới có muội muội và ấu đệ, sao Bản cung có thể ích kỷ làm liên lụy đến huynh?"

Nhìn đôi mắt Niếp Thanh Lân ửng đỏ, đôi mắt thâm thúy của Cát Thanh Viễn hơi chấn động, khóe miệng gợi lên nụ cười nói: "Thật sự là như vậy sao? Nhìn bộ dáng Vệ tặc tìm mọi cách sủng ái công chúa, nhất định là đã nếm thử mùi vị của công chúa, thần nghe nói mỗi lần Thái phó vào tẩm cung của công chúa, đều ở trên giường vuốt ve an ủi một hai canh giờ, nếu công chúa thật sự quan tâm đến A Khê ca của người, sao có thể bên nặng bên nhẹ như vậy?"

Niếp Thanh Lân chớp chớp đôi mắt có chút phiếm hồng, đột nhiên đưa tay véo mạnh lên khuôn mặt tuấn tú của Cát Thanh Viễn. Bởi vì lực đạo không quá mạnh, Cát Thanh Viễn híp mắt để mặc cho nàng kéo: "Công chúa đang làm gì vậy?"

"Ta muốn nhìn xem kẻ nào đã giả mạo A Khê ca, nói chuyện không biết ngượng như vậy, Bản cung và Vệ tặc kia là trong sạch! Ngươi không có căn cứ nói ra những lời như vậy, Bản cung không thích nghe, thật đáng tức giận!" Mặc dù tức giận, nhưng giọng điệu nói chuyện cũng chỉ là của một đứa trẻ mười sáu tuổi không biết sâu cạn.

Cát Thanh Viễn không lên tiếng, đôi mắt thân thúy có chút u ám nhìn nữ tử ngây thơ trước mắt này.

Từ lúc hắn đoán được Hoàng đế là nữ tử, khi đó hắn biết mình có hứng thú với nàng. Mỗi vị hôn quân nữ đều có một mùi vị khác nhau, chẳng qua không biết là nữ tử thoạt nhìn có chút thông minh này, khi bị Vệ Lãnh Hầu trêu chọc sẽ có dáng vẻ như thế nào? Có phải so với Nhạc Dao kia càng mất hồn hơn không? Nếu không sao cái kẻ không biết lấy lòng nữ nhân như Vệ Lãnh Hầu lại sủng ái nàng như vậy?

Vốn nghĩ rằng thủ đoạn tàn ác của mình như thế, đã đủ có thể giết chết một vị công chúa thanh cao. Nhưng Vĩnh An công chúa này khi đối mặt với mình lại biến đổi rất lớn, lại bình tĩnh như không có việc gì, giống như trước

https://thuviensach.vn

đây không hề có ngăn cách luôn yếu ớt làm nũng với mình, bộ dáng kia dường như không giống một nữ tử hiểu chuyện lúc bình thường.

Mặc dù biết rõ công chúa này không giống với vẻ ngoài ngây thơ nhưng nhất thời Cát Thanh Viễn cũng không muốn vạch trần nàng, nói chuyện với công chúa như thế này, trong lòng có chút thoải mái hơn, dù sao chuyện tiếp theo cũng cần nàng phối hợp, nếu nàng vẫn mềm mại nhu thuận như thế này thì sẽ tiết kiệm được không ít khí lực....

Vì thế chân mày liền giãn ra: “Nếu công chúa còn không buông tay, thật sự là sẽ làm rách mặt vi thần mất. Công chúa đã ngủ hai canh giờ, chắc là đã đói bụng, vi thần đi chuẩn bị thứ gì ăn cho công chúa.” Nói xong liền châm rãi buông tay ra, đứng dậy rời đi.

Niếp Thanh Lân thở phào nhẹ nhõm, nam tử dã tâm bừng bừng thật ra có một đức tính chung – đó là thích mềm không thích cứng. Nàng giương mắt nhìn bốn phía, rung động phía dưới chân nói cho nàng biết đây không phải ở trên mặt đất, không biết Cát Thanh Viễn này định dùng thuyền đưa nàng đến chỗ nào.

Không bao lâu, một ma ma tiến vào, nhưng trong tay không bưng đồ ăn tới mà là cầm chậu rửa tay và khăn lau.

“Đại nhân phân phó ta giúp công chúa kiểm tra xem thân thể có khỏe mạnh hay không, mời công chúa nằm xuống cởi nội sam ra.”

Nghe câu nói này, Niếp Thanh Lân lập tức hiểu được ý tứ của ma ma, trong lòng không khỏi cười lạnh: Cát đại nhân thật là phô trương! Thần tử nho nhỏ này cách ngai vàng còn rất xa, vậy mà lại muốn học theo cách nghiệm thân trong sạch của Hoàng thượng khi tuyển chọn phi tử?” Lập tức lạnh lùng nhìn về phía ma ma kia: “Thân thể Bản cung không có gì bất ổn, không cần phiền toái.”

Nhưng ma ma kia khẽ hất cằm nhìn công chúa, khinh miệt nói: “Đại nhân phân phó, ta không thể không tuân theo, nếu công chúa không chịu phối hợp, ta đành phải gọi người tới đè công chúa ra, đến lúc đó đừng trách ta quá đáng!”

https://thuviensach.vn

Niếp Thanh Lân nhìn bộ dáng điêu nô của ma ma này, trong lòng biết bà ta không hề hù dọa, hít một hơi thật sau, sau đó chậm rãi nằm xuống...

Không bao lâu, ma ma đi ra ngoài khoang thuyền bẩm báo với Cát đại nhân, công chúa đúng là vẫn còn trong sạch.

Cát Thanh Viễn nghe vậy ngược lại có chút ngoài ý muốn, mày rậm chau lại: Chẳng lẽ mình nghĩ lầm rồi? Vì sao Vệ Lãnh Hầu lại giữ gìn bông hoa xinh đẹp này mà chưa thưởng thức mùi vị của nó vậy? Hắn chậm rãi cầm một chén rượu trong khay, nói với ma ma kia: “Đi mời công chúa tới đây dùng cơm.”

Đợi đến khi Niếp Thanh Lân đi vào phòng khách trên thuyền, mới phát hiện xung quanh có rất nhiều thuyền, mặc dù không sánh được với thuyền rồng, nhưng cũng xa hoa không kém, trên đường đi đến phòng khách, đi ở trên hành lang, nàng có thể nhìn thấy phong cảnh bên ngoài thuyền, lúc này đang là đêm khuya, mây đen che hết ánh trăng, hai bên bờ sông tối đen như mực, thỉnh thoảng được ánh đèn của thuyền lớn chiếu rọi, có thể nhìn thấy cây cỏ hai bên bờ sông.

Cái loại cỏ thấp này, không phải chính là loại trước đây Cát Thanh Viễn đã từng giới thiệu cho Thái phó sao? Nhìn thấy loại thực vật này nàng liền nhận ra nơi này, thì ra bọn họ đang ở trên sông đào.

Đến khi vào phòng khách, liền thấy Cát Thanh Viễn đang ngồi bên cạnh bàn chậm rãi uống rượu. Nhìn thấy nàng bước vào, liền đứng dậy thi lễ mời công chúa ngồi vào bàn dùng cơm. Lúc này vẻ mặt người thanh niên trầm ổn, không hề có tà khí giống như lúc vừa rồi trong khoang thuyền, nhìn nghiêm chỉnh giống như vị quan phụ mẫu thanh liêm như lúc trong triều.

“Đại nhân vẫn không có ý định nói cho ta biết, đại nhân chuẩn bị đưa ta đi đâu sao?”

Cát Thanh Viễn cũng không vội trả lời, hỏi ngược lại: “Không biết công chúa cảm thấy mùi vị chén rượu này thế nào?”

Niếp Thanh Lân vươn bàn tay trắng nõn ra bưng chén rượu lên, nhấp một ngụm: “Hương vị mát lạnh, không giống như mới cất.”

https://thuviensach.vn

“Công chúa quả nhiên là người biết thưởng thức, rượu này là rượu mà tám năm trước gia phụ đã dẫn theo vi thần tự mình chôn dưới gốc cây hòe trong nhà. Qua bao nhiêu mùa nóng lạnh, thật cảm tạ cây hòa nở rất nhiều hoa, giúp vò rượu ủ lâu năm có thể lắng đọng được mùi vị tốt nhất. Cho nên rượu rất giống với cảm giác, gom góp tích lũy càng lâu, mùi vị càng ngọt càng nguyên chất. Công chúa có hiểu ý của thần không?”

Nghe một đoạn dài như vậy, trong lòng Niếp Thanh Lân trầm xuống, dường như nàng đã hiểu được nguyên nhân khiến Cát Thanh Viễn phải hao tốn tâm cơ như vậy...

Cát Thanh Viễn cũng nhìn ra thần sắc Niếp Thanh Lân khẽ biến, khẽ cười nói: “Quả nhiên công chúa là người rất thông minh, trước đây mỗi khi thần nói đến chữ ‘Thù’, thì sẽ phẫn nộ không thể nhẫn nại, nhưng nếu ăn sâu vào trong tâm trí, sau đó chờ đợi, ấp ủ, lên men... Thời gian càng lâu sẽ càng cảm thấy việc báo thù càng trở nên sảng khoái vui thích. Công chúa, người nói xem, thần nhọc lòng như vậy là để làm gì?”

Đôi mắt Niếp Thanh Lân rũ xuống, trong lòng biết lúc này không nên làm Cát Thanh Viễn tức giận, tiếp lời hắn: “Vĩnh An tuổi còn nhỏ, không biết những chuyện xưa trong cung, nhưng chắc là Niếp thị có lỗi với Cát phủ...”

Cát Thanh Viễn đưa tay cầm lấy chén rượu mà Niếp Thanh Lân đang cầm, rồi cầm lấy tay nàng, môi mỏng hé mở, uống cạn ly rượu mà nàng chưa uống xong:

“Mặc dù Vĩnh An tuổi còn nhỏ, nhưng chắc đoạn chuyện xưa này nàng đã sớm biết đến. Cái năm mà ta quen biết nàng, phụ hoàng của nàng – Ngụy Minh đế Đại Ngụy rất để ý tới kiều thê của Thị lang Hình bộ, lấy lý do nghỉ hè, lừa gạt thê tử của thần tử đến hành cung, lấy tính mạng cả nhà thần tử ra uy hiếp, ở trong vườn trong hành cung tùy ý làm nhục đùa bỡn nàng ta... Một nữ tử mảnh mai, sao có thế chống cự lại dâm uy của vua một nước? Sau khi chịu nhục về nhà, nàng ta đã treo cổ tự vẫn. Nhưng đây là kiều thê mà Thị lang yêu nhất, sao có thể chấp nhận như vậy? Hắn kịp thời cứu được

https://thuviensach.vn

kiều thê đang hấp hối, không để ý tới nhi tử đang ở bên cạnh oa oa khóc lớn, rút kiếm ra đặt trên cổ mình, chỉ nói một câu, nếu nàng ta một lòng muốn tìm cái chết, hắn cũng sẽ không sống tạm bợ trên nhân gian nữa.

Cứ như vậy, thê tử lại vì trượng phu và hai hài tử của mình một lần nữa tiếp tục sống, nhưng từ đó về sau, nàng ta không chịu gặp mặt trượng phu và 2 hài tử của mình nữa, cả ngày trốn trong Phật đường, cho đến khi nàng mang thai nghiệt chủng cuối cùng khó sinh mà chết...”

Niếp Thanh Lân chỉ cảm thấy lực đạo Cát Thanh Viễn đang nắm tay mình càng lúc càng lớn, thật sự có cảm giác sắp bị hắn bóp nát.

“Sau khi ái thê qua đời, Thị lang dẫn theo trưởng tử của hắn đi chôn vò rượu kia xuống, dặn hắn đại thù này nhất định phải báo, ngày mở vò rượu này ra chính là ngày báo thù. Từ đó về sau, hai cha con Thị lang nhịn xuống khuất nhục, âm thầm tiến hành, nếu hôn quân đã khiến hắn tan cửa nát nhà, hắn sẽ làm cho hôn quân kia nước mất nhà tan, tần phi nữ nhân sẽ làm nô dịch cho hắn! Vốn là mọi việc đều tiến hành rất thuận lợi, hôn quân mê muội lẩm cẩm, tín nhiệm tiểu nhân, Bắc Nam đều tràn ngập nguy cơ, nhưng... Vệ Lãnh Hầu! Hắn đã khiến tâm sức nhiều năm xây dựng của hai cha con nhà ta đổ xuống sông xuống bể, bản thân hắn thì nhanh chân đến trước, chiếm hết những thứ tốt nhất đã được ta trải sẵn! Công chúa, ngài nói, rốt cuộc thần nên làm thế nào để đòi lại tổn thất năm đó?”

Nói đến đây, trên khuôn mặt anh tuấn của Cát Thanh Viễn đã tràn đầy dữ tợn, dường như tất cả cừu hận bất mãn đối với tiên đế đều trút hết lên người người giữ đường phá rối Vệ Lãnh Hầu. Niếp Thanh Lân nghe thấy thế, trái tim hầu như chìm xuống tận đáy cốc: Phụ hoàng anh minh, rốt cuộc ngài đã gây ra bao nhiêu nợ để con cháu ngài phải gánh lấy? Chỉ sợ vị tiểu Cát đại nhân khó có thể đuổi đi.

Sau khi phụ hoàng nắm quyền, mọi việc trong triều đều không thuận lợi, giống như có một thế lực vô hình nào đó đang thúc đẩy vương triều này xuống dốc, ban đầu nàng chỉ cho là do chuyện Vệ Thái phó trừng phạt băng đảng của Vinh thượng thư, bây giờ nhìn lại hóa ra là có huyền cơ khác.

https://thuviensach.vn

“Phụ hoàng hoang đường, trong lòng Vĩnh An đã sớm biết, nhưng cũng không biết rằng lại xằng bậy không tuân luân lý như vậy, chỉ là hiện này ông cũng đã qua đời, chỉ mong A Khê ca có thể buông xuống cừu hận trong lòng, về sau vui vẻ sống qua ngày...”

Cảm xúc của Cát Thanh Viễn dường như đã bình tĩnh lại, buông cái tay đang nắm chặt ra, bỏ chén rượu xuống, nhìn cánh tay nhỏ bé bị nắm chặt mà ửng đỏ kia một chút, vươn ngón tay dài có dính một chút rượu chậm rãi giúp nàng xoa bóp tay lưu thông máu.

“Tâm tư công chúa thuần khiết, đang ở trong tay nịnh thần giết cha mà có thể giữ được tấm thân hoàn bích, đó không phải là điều mà nữ tử nào cũng có thể làm được. Trong lòng Cát mỗ cũng biết, tội nghiệt của hôn quân không thể áp đặt trên người công chúa được. Tuy nhiên... đáng tiếc Cát mỗ không có được lòng của công chúa, mọi việc đều phải có kết quả cuối cùng. Nếu như công chúa chịu ra tay giúp đỡ vi thần, thần cũng sẽ lấy lễ tương đãi, những thứ Vệ tặc có thể cho công chúa, Cát mỗ cũng có thể thỏa mãn nàng gấp bội. Đợi đến khi thiên hạ quy về một mối, thần hứa sẽ cho công chúa một cuộc sống cả đời phồn hoa không lo.”

Niếp Thanh Lân bất động thanh sắc, chỉ là Cát Thanh Viễn xoa bóp tay nàng có chút đau hơi nhíu mi lại, nhẹ giọng nói: “Không biết đại nhân có tính toán gì không?”

Cát Thanh Viễn hơi ngẩng đầu: “Mời công chúa viết một phong thư, nói là muốn cùng tình lang bỏ trốn nhưng giữa đường bị sứ giả Hung Nô ngăn lại bắt cóc, có một đội tinh binh của Hung Nô tiếp ứng muốn ép buộc công chúa đi đến phương Bắc. Không biết làm sao, công chúa đành lén lưu lại một tờ giấy cầu cứu quan địa phương ở phòng trọ là được..”

Niếp Thanh Lân trừng mắt nhìn, không rõ thâm ý của Cát Thanh Viễn là gì. Nhìn đôi mắt to của công chúa đang tìm tòi nghiên cứu nhìn sang, hắn mỉm cười nói tiếp: “Nói đến ngọn nguồn, vẫn phải nên cảm tạ công chúa đã nhắc nhở thần trong cuộc thi Đình, sau khi về nhà trong vòng một tháng thần đã đi sâu nghiên cứu về đường sông. Tự mình thi công xây dựng, chỉ cần

https://thuviensach.vn

khai thông đập nước, cả khu vực hạ lưu sẽ bị ngập úng bởi hồng thủy chỉ trong một đêm. Nếu như Vệ Lãnh Hầu đó đúng như suy đoán của thần, coi trọng công chúa, đến lúc đó, hắn nhất định sẽ tự mình dẫn đại quân tới cứu. Đến lúc đó, nước sông tuôn trào, trong vòng trăm dặm đều là ao đầm, cho dù Hắc Kỳ quân của Vệ Lãnh Hầu có anh dũng đến mức nào, cũng chỉ có thể làm con kiến chết trong nước sống cuồn cuộn."

Những lời nói này của Cát Thanh Viễn hoàn toàn khiến Niếp Thanh Lân kinh ngạc: "Vậy dân chúng thôn trang trong phạm vi trăm dặm..."

"Vệ tặc tàn bạo, hành thích vua mưu đồ đoạt vị, lại phóng hỏa đốt cháy con nối dõi hoàng gia, rốt cuộc cũng chọc giận trời xanh, một đêm trút nước xuống, Vệ tặc chết đuối.... Công chúa cảm thấy lời giải thích trời trừng phạt đã đủ đanh thép khiến mọi người không dám kêu than chưa?"

Cát Thanh Viễn đứng lên, thân ảnh cao lớn che lại ánh nến, đôi mắt thâm thúy không hề giống nam tử mười tám tuổi ngây ngô tinh khiết: "Mời công chúa nhanh chóng viết thư, sự kiên nhẫn của Cát mỗ không có nhiều, hy vọng có bình an sống chung với công chúa, mong công chúa không cô phụ dụng tâm của Cát mỗ."

Nói xong, ma ma kia bưng giấy mà bít tới, bày ở trước mặt Niếp Thanh Lân: "Mời công chúa mau chóng viết đi."

Niếp Thanh Lân cười khổ: "Trong lòng Cát khanh và Vệ Lãnh Diêu đều có tham vọng to lớn, không cam lòng làm kẻ dưới, đều là nam nhi tài năng xuất chúng. Trong lòng ngươi đã biết người ngồi trên long ỷ kia là ai, trẫm vốn là nữ nhi không nên ngồi ở trên long ỷ đó, nếu hai người các ngươi chiến đấu một cách minh bạch, tự nhiên người có tài đức sẽ được đứng trên, đó cũng là phúc khí của lê dân bách tính. Nhưng bây giờ Cát đại nhân là nghĩ ra kế "hay" như vậy, lại muốn trẫm tự mình chấp bút xử tử dân chúng vô tội trong mười mấy thôn trang xung quanh trong vòng trăm dặm kia. Trẫm tuy là người vô dụng, cũng không thể không để ý đến việc sống chết của dân chúng mà chỉ để bảo vệ mình, chỉ sợ Cát khanh chắc phải nghĩ diệu kế khác thôi..."

https://thuviensach.vn

Cát Thanh Viễn không ngờ rằng vị công chúa trông có vẻ yếu ớt này lại đột nhiên tỏ thái độ lạnh lùng như vậy, không tự xưng Bản cung nữa mà sửa lại xưng "trẫm", vẻ mặt cũng không tỏ ra thẹn thùng nữa. Trong ánh mắt vẫn trong trẻo nhưng rất lạnh lùng, khoe miệng mỉm cười, bộ dạng bình tĩnh thản nhiên kia, tư thế ngồi vững vàng, giống như ngày thường ngồi ở trên ngôi cao, nhìn xuống các thần tử dưới triều….

Cát Thanh Viễn đưa tay vỗ nhẹ hai gò má của nữ tử trong trẻo nhưng lạnh lùng trước mặt: "Vốn là đang không biết vì sao, chỉ nghĩ bệ hạ dùng sắc đẹp của mình dụ dỗ Vệ tặc, bây giờ mới phát hiện, bộ dáng trong trẻo nhưng lạnh lùng của bệ hạ lúc này có thể mê hoặc tất cả nam nhi trên đời này... Đáng tiếc, vi thần lấy lễ tương đãi cũng không thể khiến bệ hạ đồng tâm với thần, vẫn tìm đủ lý do như trước. Tuy nhiên không có vấn đề gì, Vệ tặc mê hoặc Thánh thượng đã lâu, vi thần sẽ từ từ cho bệ hạ biết cái gì gọi là nam nhi chân chính, những món nợ oan nghiệt mà phụ hoàng của ngài tạo nên, nay phải để nữ nhi của ông ta hoàn trả lại mới được..."

Nói xong, hắn đưa tay cầm lấy bút lông, nhặt lấy tờ giấy, cổ tay nhẹ nhàng dịch chuyển, chữ được viết ra giống hệt với nét chữ của Niếp Thanh Lân.

Đây là Cát Thanh Viễn, mặc dù hắn không linh hoạt khéo léo trời sinh giống như Vệ Lãnh Hầu, nhưng tâm tư thâm trầm, mưu tính sâu xa cũng không kém, hắn có thể chôn giấu khuất nhục của cha mẹ trong lòng mấy năm mà không để lộ nửa điểm sơ hở, có thể trong mấy ngày ngắn ngủi cố gắng hết sức nắm rõ về thủy lợi, cho nên cũng có thể ổn định tâm tình khổ luyện nét chữ của Niếp Thanh Lân.

Đối địch với người như vậy, thật sự làm cho người ta không rét mà run...

Sau khi viết xong, Cát Thanh Viễn ngẩng đầu lên, trong mắt đều là tà khí: "Vốn thần chỉ định dò xét thử sự thành tâm của Hoàng thượng mà thôi. Chẳng qua là, biểu hiện của bệ hạ đã khiến A Khê ca quá thất vọng... Nên trừng phạt Thánh thượng như thế nào cho tốt đây?"

https://thuviensach.vn

Lời nói của hắn còn chưa dứt, đột nhiên Niếp Thanh Lân đứng thẳng dậy chạy vọt tới bên mạn thuyền, kỹ năng bơi lội của nàng không tốt lắm, chỉ là trước đây len lén cùng mẫu phi luyện tập trong ao cạn ở hành cung, nhưng sự việc đã đến nước này, không còn cách nào khác, chỉ có thể nhảy vào nước, tự tìm cho mình một con đường sống.

Nhưng thân mình vừa đi tới cạnh mạn thuyền, chưa kịp nhảy xuống, đã bị Cát Thanh Viễn bước vài bước tới tóm lại, ôm lấy vòng eo thon nhỏ của nàng, kéo ôm thật chặt vào trong ngực, hơi thở mang theo mùi rượu ấm áp xông thẳng vào trong lỗ tai của nàng: “Có phải do vi thần tiếp đãi không chu toàn không? Sao Thánh thượng lại đi tìm cái chết? Một khi đã như vậy, thần phải tận tâm tận lực giúp Thánh thượng không cảm thấy tĩnh mịch mới được...”

Nói xong ôm chặt lấy thân mình đang liều mạng giãy giụa của Niếp Thanh Lân, bước vài bước tiến vào trong khoang thuyền, sau khi ném Niếp Thanh Lân lên giường, thì chậm rãi cởi bỏ y bào của mình, lộ ra bắp thịt rắn chắc bên trong, kông giống với thân thể mà một quan văn nên có:

“Vốn thương hại nàng là xử nữ, cũng muốn lấy lễ tương đãi, đợi sau khi Vệ tặc chết, sẽ nạp nàng vào phủ, cũng coi như không mang danh làm nhục danh tiếng công chúa Đại Ngụy của nàng. Nhưng bây giờ nghĩ lại, hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình, ta và nàng đúng là nên đi xong `lễ chu công’ mới tốt. Đợi sau khi nàng đã hưởng thụ qua mùi vị của nam nhân, sẽ dần thu lại thói quen làm Hoàng đế, an tâm sinh con dưỡng cái cho thần, bồi thường lại những thua thiệt mà phụ hoàng hôn quân của nàng đã gây ra!”

Nói xong, hắn liền xé rách y phục của Niếp Thanh Lân, không thể chờ đợi hôn lên gò má phấn hồng của Niếp Thanh Lân, lúc nàng hôn mê đã được thưởng thức làn da trơn mềm của vị công chúa hoàng gia này, nay lại được hôn lên lần nữa, quả thực giống như đang thưởng thức một loại phúc thọ cao, khiến người ta bị nghiện. Nhất định Vệ Lãnh Hầu kia có bệnh không tiện nói ra, nếu không vì sao đến bây giờ bé con động lòng người này còn có thể giữ được thân thể trong sạch?

https://thuviensach.vn

Bất quá cũng do được trời xanh chiếu cố, mỹ nhân thiên hạ này mới là của hắn, sau khi ở trên giường chinh phục tiểu mỹ nhân này xong, sẽ đi thu thập Vệ Lãnh Hầu kia nữa là xong, bố trí nhiều năm chỉ đợi giờ khắc này!

Hiện nay trong kinh thành con nối dõi của tiên hoàng đều đã chết gần hết, trận hỏa hoạn tại biệt viện kia là mưu kế do hắn bố trí sắp xếp cho người nằm vùng trong cung gây ra. Vị Lục hoàng tử kia đã từ bỏ họ hoàng gia, xem như tránh được một kiếp. Nay chỉ còn lại đệ đệ nghiệt chủng trong phủ của mình là người có huyết thống hoàng gia .

Trong lòng không ít các cựu thần trong triều đều biết ẩn tình kia, mặc dù đệ đệ lớn lên rất giống mẫu thân, nhưng khuôn mặt vừa nhìn liền biết đó là nghiệt chủng của tiên hoàng. Đến lúc đó đệ đệ tám tuổi lên ngôi, hắn sẽ là người ngồi lên chiếc ghế Giao long, những việc Định quốc hầu chưa kịp hoàn thành, hắn sẽ giúp Vệ hầu hắn thực hiện nốt...

Mỹ nhân dưới thân bất lực giãy giụa, khiến người ta chỉ muốn hung hăng phá hủy nàng, nên hưởng thụ thương yêu nàng thế nào mới tốt đây? Chỉ sợ một đêm này muốn ba năm lần đều cảm thấy không đủ...

Đúng lúc này, cửa khoang thuyền đột nhiên bị người dùng lực mở ra, một nữ tử mặc cẩm y hoa phục vẻ mặt ghen tỵ đứng ở cửa: “Cát lang đúng là người có mới nới cũ, bên này vừa cùng tỷ tỷ vui vẻ mấy ngày trước, hưởng thụ tề nhân chi phúc, sao còn bắt luôn cả muội muội?”

Niếp Thanh Lân hốt hoảng ngẩng đầu nhìn thấy người đứng ở cửa rõ ràng là người đã mất tích lâu nay Nhạc Dao công chúa.

Cát Thanh Viễn khẽ nhíu mày, từ trên giường chậm rãi đứng dậy, buông Niếp Thanh Lân đang đặt dưới thân ra, đứng lên đi ra phía sau cửa khoang thuyền, hỏi: “Tình hình bên vương phủ như thế nào rồi?”

“Có thể như thế nào? Vệ Lãnh Hầu đúng là một người có tâm địa lạnh lùng, không để ý sự cầu xin tha thứ của Vương gia, thẩm vấn Lâm Diệu Thanh cả đêm, nhưng cũng không hỏi ra được cái gì. Hiện tại toàn bộ kinh thành đều bị giới nghiêm vô cùng chặt chẽ, vì động đến ngươi trên đầu quả

https://thuviensach.vn

tim của hắn mà... Như thế nào, Cát lang cũng không chịu nổi nữa, muốn nếm thử hương vị đế cơ đã khiến Vệ Lãnh Hầu thần hồn điên đảo sao?"

Cát Thanh Viễn mỉm cười: "Nhạc Dao không có ở bên cạnh ra, trong lòng khó tránh khỏi cảm thấy tĩnh mịch, chẳng qua dùng nàng ta để tiêu khiển thôi, thế nào? Nhạc Dao ghen? Phải biết rằng, người có nhiều vị khách vào màn trướng như vậy, ta cũng chưa từng hỏi tới ..."

Đang nói chuyện, hắn lôi kéo tay Nhạc Dao công chúa đi tới một gian phòng khách.

Ngày thường Nhạc Dao luôn phóng đãng thành tính cũng không kềm chế được khuôn mặt cũng nhuốm một chút u oán: "Vì sao Cát lang lại nói như vậy, người khác nghĩ Bản cung phóng đãng thành tính, chẳng lẽ Cát lang cũng hiểu lầm sao? Năm ta mười ba tuổi bị phụ hoàng say rượu làm nhục, muốn đi tìm cái chết, chính Cát lang đã ngăn cản Bản cung, dùng chuyện của mẫu thân để khích lệ Bản cung, làm cho tấm lòng của Bản cung hướng về chàng chưa từng thay đổi. Từ đó về sau Bản cung một lòng vì bá nghiệp của Cát lang mà cam nguyện hy sinh, cho dù có cùng những người khác cấu kết cũng đang vì Cát lang bày lưới giăng bẫy... Chẳng lẽ, hiện tại Cát lang ghét bỏ Bản cung không trong sạch? Không phải chàng nói đến lúc đoạt được ngôi vị Hoàng đế, Bản cung sẽ làm chính cung Hoàng hậu sao?"

Cát Thanh Viễn đưa tay vuốt khuôn mặt đầy son phấn của Nhạc Dao, mặc dù nàng còn trẻ, nhưng nhiều năm túng dục đã làm cho khuôn mặt này trở nên tang thương, da mặt nhão nhoẹt khiến người ta sờ lên liền cảm thấy chán ghét...

Cát Thanh Viễn rũ nửa mi xuống, mặc cho Nhạc Dao đang cấp bách không chịu được cởi y phục của mình xuống, đôi tay như rắn nước quấn quanh cổ hắn, hắn từ từ đưa tay ra, từ trên trán Nhạc Dao một đường trượt xuống dưới, đặt ở trên cổ nàng...

"Tâm tư của Nhạc Dao ta luôn hiểu rất rõ, chẳng qua là hiện tại Vương gia đang bị Vệ Lãnh Hầu để mắt tới, chỉ sợ sẽ khai Nhạc Dao ra, không biết công chúa có nguyện ý vì vi thần làm một chuyện cuối cùng không?"

https://thuviensach.vn

Nhạc Dao dán chặt tình lang, hô hấp rối loạn, thở hổn hển nói: “Nhạc Dao....việc gì cũng cảm tâm tình nguyện...”

Nghe một câu này, bàn tay to của Cát Thanh Viễn đột nhiên siết chặt, ánh mắt nguội lạnh trợn to, dùng sức bẻ gãy xương cổ của nàng ta: “Thần cần Nhạc Dao công chúa chết đi...” Nói xong nhẹ nhàng buông tay, Nhạc Dao giống như một lớp bũn nhão co quắp xụi lơ rồi ngã trên mặt đất, nước mắt từ trong mắt chậm rãi chảy xuống...

Sau này muốn danh chính ngôn thuận đăng cơ, chính là trở thành tỷ phu của tiểu Hoàng đế, tốt nhất là dung nhập vào hoàng thất Niếp thị. Đầu tiên là phải làm một tỷ phu đức cao vọng trọng của Hoàng đế, thể hiện mình là người có đức có tài, dù có khoác hoàng bào, cũng sẽ được sử sách ghi tên, trở thành giai thoại thiên cổ!

Nhưng sau này, ngôi vị Hoàng hậu đã chọn được người thích hợp, sao hắn còn phải nhẫn nại chịu đựng nữ nhân dơ bẩn phóng đãng này làm chi nữa?

Cát Thanh Viễn chậm rãi sửa sang lại lại y phục của mình, mới vừa rồi uống hơi nhiều rượu, có chút choáng váng, bây giờ là giai đoạn thu lưới quan trọng, hắn không thể đắm chìm trong hương vị dịu dàng quá lâu. Chỉ khi trừ khử được Vệ Lãnh hầu, hắn mới có thể gác tay lên trán ngủ ngon, về sau không có ưu phiền.

Mỹ nhân cũng giống như rượu ngon, đáng giá để chờ đợi ...

Nghĩ vậy, hắn nhảy lên một con thuyền nhỏ, sai người đưa thi thể Nhạc Dao đi, biến mất trong bóng đêm.

Vệ Lãnh Hầu cũng không tốn quá nhiều khí lực, liền điều tra được Ung Hòa vương gia ở bên ngoài nạp thiếp thất không ngờ lại là Nhạc Dao công chúa, bị thuốc phiện ăn mòn nên ân sư sớm đã mất đi sự trong sáng ngày xưa, khi cơn nghiện phát tác, chỉ biết thống khổ kêu rên.

Vốn tưởng rằng có manh mối, nhưng không bao lâu sau, có người vội vàng báo lại, Nhạc Dao công chúa thân thể trần truồng được người phát hiện

https://thuviensach.vn

chết trong Dịch quán của sứ giả Hung Nô, mà vài vị sứ giả kia cũng biến mất không thấy đâu.

Đúng lúc này, quan địa phương khu vực sông đào vội vã tới trình lên một tờ giấy, chữ viết quen thuộc, giọng điệu đau xót...

Chương 61

"Phát hiện tờ giấy này ở nơi nào?", mặt mũi Thái phó nghiêm túc hỏi.

"Bẩm Thái phó, phát hiện ở Lễ huyện, tiểu nhị thấy không hề chậm trễ lập tức báo quan."

Sáng sớm Hắc Kỳ Quân chuẩn bị tới Nam Cương tập hợp ở ngoài thành, Lưu tổng quản cũng đã chuẩn bị xong hành lý, chỉ đợi hắn xuất phát. Nhưng bây giờ cũng chỉ có thể hoãn lại. Hắn rất quen thuộc kiểu chữ trên giấy, nhưng chữ viết ngoáy vội vàng, đại ý là bị người Hung Nô giam giữ đi đường vòng chuẩn bị trở về Bắc Cương. Cũng không biết Thiền Vu Hung Nô kia phái ra bao nhiêu binh mã, vừa lúc mang theo Hắc Kỳ Quân chạy tới Lễ huyện.

Niếp Thanh Lân! Thật muốn nhìn tình lang nào dám dẫn người bỏ trốn!

Lúc này Vĩnh An công chúa đang lắc lư trên thuyền lớn, một ma ma họ Trầm nghiệm thân cho nàng, cái mặt mo luôn cúi xuống, ánh mắt oán hận nhìn Niếp Thanh Lân.

Niếp Thanh Lân không để ý lời châm chọc của Trầm ma ma, trong lòng nàng có chuyện quan trọng hơn, Vệ Lãnh Hầu thật sự sẽ đuổi theo sao? Vuốt Phật ngọc trên cổ, đột nhiên cảm thấy nó chìm xuống đè vào cổ. Vệ Lãnh Hầu nhất định sẽ đuổi theo. Nam nhân kia bên ngoài âm hiểm keo kiệt, chỉ sợ là hai chữ "tình lang" đốt cháy sạch sẽ trí tuệ của Hầu gia.

Nếu Vệ Lãnh Hầu giống như lời Cát Thanh Viễn nói, bị mắc lừa, hắn sẽ đuổi theo đường bộ hay đường thủy?

https://thuviensach.vn

Nhất định là đường thủy! Bởi vì đường thủy nhanh hơn! Chỉ có đi bằng đường thủy mới có thể đến hạ lưu vào khuya hôm nay. Nhưng nhất định Cát Thanh Viễn sẽ đợi đến lúc Vệ hầu chuyển qua đường bộ mới mở cống ngăn nước. Họ không phòng bị, nhất định sẽ bị nước lũ cuồn cuộn vây khốn. Huống hồ hắn còn không biết bơi…

Nếu không phải là tình huống nguy cấp, Niếp Thanh Lân thật muốn cười Yêu Giao đại nhân không gì không làm được. Khoang thuyền nhỏ nhốt nàng không có cửa sổ, chỉ có một chiếc đèn nhỏ chiếu sáng, không bao lâu dầu thắp cháy hết, trong khoang thuyền tối đen, Niếp Thanh Lân vốn đang chuẩn bị nhắm mắt nghỉ ngơi đột nhiên nàng phát hiện trước ngực mình có chút ánh huỳnh quang. Mở to hai mắt nhìn, Phật ngọc kia không biết làm từ ngọc gì lại phát ra ánh huỳnh quang trong bóng tối.

Tay Niếp Thanh Lân vuốt túi thơm trên người, bên trong là phấn hoa thượng hạng, vốn là mùa hạ mang theo bên người để lau mồ hôi trên mặt.

Niếp Thanh Lân đặt chiếc chén nhỏ trên cái đĩa sắt, cầm ngọc bội, dùng khăn trải giường trùm lên, dùng hết sức lực bắt đầu nện xuống…

Lúc đi xuống bến tàu, Trầm ma ma mang theo mấy người đàn ông cường tráng mặc áo đen giúp nàng đi nhanh. Vì để cho Vệ Lãnh Hầu không nghi ngờ, Cát Thanh Viễn dặn phải để cho Vĩnh An công chúa lượn một vòng tại Lễ huyện, chỗ có mật thám của Vệ Lãnh Hầu, Vệ Lãnh Hầu lại dùng bồ câu gửi bức họa đến. Chỉ cần Vĩnh An công chúa thò đầu ra, Thái phó đại nhân sẽ tin tưởng, sẽ càng ra roi thúc ngựa lao tới phần mộ của hắn!

Lúc tới thuyền, ánh mặt trời ở chính giữa, Vĩnh An đột nhiên thấp giọng kêu đau bụng, mặt Trầm ma ma căng ra để cho nàng đi đến nhà vệ sinh trên bến tàu. Lại còn lo lắng, sau khi công chúa đi ra còn tiến lên dò xét, không thấy bất thường mới áp giải công chúa đi Lễ huyện. Cuối cùng ngủ lại trong khách sạn Lễ huyện nhưng lại vụng trộm đi ra thị trấn qua con đường ngầm trong khách sạn. Có thể thấy được Cát đại nhân bố trí chu đáo chặt chẽ thâm trầm như thế nào. Đi một mạch qua đường thủy, Niếp Thanh Lân cuối cùng cũng gặp lại Cát đại nhân.

https://thuviensach.vn

Lúc này là nửa đêm, bầu trời có đầy sao tô điểm, hình như ánh trăng cũng không đành lòng xem đại nạn sắp xảy ra ở nhân gian, trốn đằng sau đám mây dày. Hắn đứng ở đê cao, mỉm cười đợi công chúa đến: "Công chúa vất vả rồi, thần đợi công chúa đã lâu". Cát Thanh Viễn đi tới, đưa tay nắm chặt Niếp Thanh Lân, dẫn nàng tới trước miệng cống khóa sắt.

"Trong lòng thần biết công chúa bị Vệ tặc kia đầu độc, trẻ người non dạ luyến tiếc Vệ Lãnh Hầu phong lưu phóng khoáng. Nhưng mà về sau phu quân của công chúa điện hạ chỉ có thể là vi thần. Lòng thần nghi ngờ quá nhiều, nếu kiều thê mỗi ngày hầu hạ dưới thân thần lại nghĩ tới nam nhân khác, chỉ sợ thần sẽ giận lây sang công chúa. Vậy nên thần cho công chúa một cơ hội, tự tay mở khóa cống, phán Vệ tặc tử hình, từ nay về sau thần không hề để ý, một lòng đối tốt với công chúa, ngài thấy thế nào?"

Nói xong, mạnh mẽ kéo công chúa tới cái khóa xích lớn bằng sắt, Niếp Thanh Lân giãy giụa muốn tránh lại bị cái tay lớn cầm chặt, kéo khóa sắt xuống, hơn mười tên nô bộc chuyển động trục sắt, miệng cống chậm rãi mở ra.

Mùa hạ mưa nhiều, mấy ngày trước còn mưa to mấy ngày liền. Nước sông Ngọc Tuyền cuộn cuộn xông vào trong kênh đào, chảy theo đường nước chảy.

Nền của Lễ huyện cực thấp, giống như một chậu rửa mặt được khảm vào trong núi, chỉ cần hai canh giờ, Lễ huyện và những vùng xung quanh sẽ là biển lớn mênh mông. Cát Thanh Viễn đã sớm được mật báo, Định Quốc hầu kia đã rời thuyền lên bờ, cho nên tính thời gian không sai chút nào.

Vệ hầu ý chí sắt đá lại có thể vì hồng nhan tức giận như thế, đúng là vượt qua ngoài dự đoán của hắn! Đáng tiếc giai nhân mà Thái phó đại nhân luôn nghĩ đến lại đang ở trong ngực của hắn, về sau là của Cát Thanh Viễn hắn độc chiếm!

Nghĩ vậy, hắn kéo giai nhân đang đứng trước mắt, dùng áo choàng che chắn ánh mắt người khác, cúi đầu hôn đôi môi mềm mại của giai nhân, chuẩn bị chúc mừng chính mình. Nghĩ đến đó, còn chưa kịp cảm nhận

https://thuviensach.vn

hương thơm mềm mại trong đó liền cảm thấy hàm răng sắc nhỏ cắn mình vào đầu lưỡi của mình đang thăm dò trong miệng nàng.

Cát Thanh Viễn cảm thấy đau đớn, lập tức đưa tay nắm lấy cằm công chúa, trực giác muốn đánh vào má phấn, nhưng khi đến gần khuôn mặt non nớt, đột nhiên nghĩ đến giai nhân mảnh mai lập tức nhẹ tay lại, nhưng lực vung ra từ tay cũng khiến mặt công chúa uốn éo

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đáng thương bị xoay sang một bên, Cát Thanh Viễn đột nhiên cảm thấy có hơi hối hận. Công chúa không nghe lời, chỉ nên cảnh cáo, không nên dùng những thủ đoạn nham hiểm độc ác để nàng thu lại tâm tính, thiếu chút nữa là ra tay nặng, vì vậy liền nhanh chóng đến xem mặt công chúc có bị tổn thương không.

Thế nhưng Niếp Thanh Lân lại chậm rãi ngẩng đầu, tự mình vùng ra đứng ở một bên, nhìn miệng cống hoàn hoàn mở rộng, nước tuôn như tường thành gào thét cuồn cuộn, vô lực nhắm mắt lại, nhẹ nhàng hỏi: “Cát đại nhân, nhìn nước lũ thế này, về sau ngài có thể yên giấc hàng đêm sao?”

Cát Thanh Viễn thấy tay an ủi của mình rơi vào khoảng không, vết thương trên đầu lưỡi vẫn còn đau, trong lòng lạnh lẽo, hắn quay người nhìn nước lũ như thiên quân vạn mã gào thét, trong mắt lại lóe lên ánh sáng hưng phấn rất nhỏ: “Lúc mẫu thân mất, thần đã sớm không biết thế nào là yên giấc, chỉ mong trận lũ này có thể rửa sạch hoàn toàn gánh nặng trên vai thần, đổi lấy mấy đêm yên giấc. Người làm việc lớn sao có thể để ý những thứ nhỏ? Những dân chúng này có thể đổi lấy an khang của thiên hạ, thì chết cũng có ý nghĩa!”

Nói xong, Cát Thanh Viễn không để ý đến Vĩnh An công chúa, cuối cùng thì cũng chỉ là lòng dạ đàn bà, ánh mắt thiển cận!

Nhưng không sao cả, mọi việc đều tiến hành theo kế hoạch, hiện giờ Vệ Lãnh Hầu đã ở đất liền, rời xa bến tàu, cho dù Hắc Kỳ Quân có là cao thủ bơi lội cũng không thể cầm cự quá lâu ở giữa trận lũ này.

Hắn và Vệ hầu giằng co lâu như vậy, cuối cùng cũng phân thắng bại!

https://thuviensach.vn

Đưa tay kéo lại Vĩnh An công chúa nét mặt trầm xuống, Cát Thanh Viễn dắt nàng lên xe ngựa, muốn Trầm ma ma lấy thuốc trị thương, nhu hòa bôi lên gương mặt Niếp Thanh Lân: "Thần nhất thời giận dữ, không khống chế tốt lực tay, làm công chúa bị thương, xin công chúa đừng trách, thần cũng hi vọng về sau tính tình công chúa mềm mại hơi một chút, ở chung cùng thần mới tốt hơn…"

Lần này Niếp Thanh Lân không trốn, mi mắt khẽ rũ xuống, ngoan ngoãn ngồi trong ngực Cát Thanh Viễn, cũng không biết đang trầm tư cái gì.

Sau khi diệt trừ Vệ Lãnh Hầu chính là thời khắc tẩy sạch kinh thành! Tuy Thượng Ngưng Hiên đã sớm về phe hắn bị bại lộ quá sớm, hắn bắt buộc phải đặt bẫy hạ độc giết chết, nhưng tân Binh bộ Thị Lang đã bị hắn hạ độc chết trong phủ từ sáng sớm, người xếp vào Binh bộ đã lấy được binh phù, phối hợp với quân đội quanh đây để duy trì thế cục.

Việc này còn phải cảm ơn Nhạc Dao công chúa, quyến rũ không ít thanh niên trong triều, nắm trong tay điểm yếu của bọn họ, hiện giờ những người này cũng để hắn dùng. Lúc xe ngựa chạy vội tới cửa thành, tia nắng ban mai đầu tiên đã chiếu trên cửa thành, nghênh đón quân vương mới của thành.

Cát Thanh Viễn nhìn quan binh nghênh đón hai bên cửa thành, cuối cùng đắc ý ngẩng mặt lên cười dài. Thời đại của Cát Thanh Viễn hắn cuối cùng cũng đến rồi!

Tin Lễ huyện bị chìm rất nhanh được truyền lên triều, Vệ Lãnh Hầu bị nhốt ở Lễ huyện sống chết chưa rõ, nhưng sau khi nghe tin trong lòng mọi người biết rõ, trừ phi là thần phật hiển linh, nếu không thì Định Quốc Hầu khó có thể sống sót.

Trong lúc mọi người như bầy rắn mấy thì Cát lão đại nhân đã sớm quy ẩn đột nhiên quay về triều, gia tộc họ Cát ngủ đông trong triều từ lâu cũng giơ ra nanh vuốt, Hắc Kỳ Quân không có ở đây, quân đội đóng ở quanh đây dâng tấu thỉnh Cát lão đại nhân làm chủ xử lý việc triều chính. Cát lão đại

https://thuviensach.vn

nhân gần đây có danh dự rất tốt, được nhiều người ủng hộ, bố cục nhiều năm cũng lộ ra kết quả.

Tiểu Hoàng đế đột nhiên cáo bệnh, tính mạng tràn đầy nguy cơ, Cát Thanh Viễn đứng trên triều trịnh trọng tuyên bố hoàng thượng bệnh tình nguy kịch, lập di chiếu, ngay hôm đó lập tân vương.

Bên trong di chiếu được ghi rõ ràng: "Đệ đệ nhỏ tuổi của trẫm, là con tiên hoàng, bởi vì ẩn tình sống nhờ Cát phủ, hiện giờ hoàng tộc Niếp thị tàn lụi, chỉ có thể bảo tồn huyết mạch duy nhất sống nhờ Cát phủ được tổ tiên che chở, lệnh cho Cát Tịnh Tông khôi phục họ Niếp, kế thừa huyết thống Đại Ngụy!

Một tờ di chiếu làm cả triều xôn xao, hai ngày nay biến hóa trên triều nối tiếp nhau, triều thần quả thật không có lực chống đỡ, hằng đêm quan binh chạy trên phố, những thần tử được Thái phó nể trọng đều bị giam cầm, tái diễn giống hệt ngày cung biến ác mộng của Vệ Lãnh Hầu khi trước.

Chỉ là người thượng vị lại là cha con Cát gia ngủ đông ở ẩn đã lâu, thật là làm cho các thần tử bất ngờ, những kẻ nịnh nọt lập tức quy phục bến tàu mới.

Sau khi Niếp Thanh Lân bị mang về cung, bị nhốt trong nội cung cung Phượng Sồ. Cung điện như trước, nhưng vật còn người mất, Đan ma ma và mấy cung nữ câm không biết bị bắt tới nơi nào, trong nội cung đều là những khuôn mặt xa lạ, Trầm ma ma trở thành ma ma chủ sự mới của cung Phượng Sồ, mà ngay cả Nguyễn công công khéo đưa đẩy cũng bị giải vào đại lao.

Lúc này Cát Thanh Viễn trong lòng tràn đầy vui vẻ đang lập uy trên triều, chưa từng tới đây quấy rối nàng, nhưng mũ phượng khăn quàng vai đều được đưa vào cung, chỉ năm ngày sau, Cát Thanh Viễn đón nàng vào phủ thành hôn.

Hai ngày ngắn ngủi, Niếp Thanh Lân không buồn ngủ, chỉ khi quá mệt mỏi mà nhắm mắt, chỉ mơ thấy một người, mơ thấy mắt phượng của người ấy chau lại, hoặc là cao ngạo, hoặc cười yếu ớt. Thậm chí có nhiều lần, nàng cảm giác có người tới bên cạnh mình, mang theo hương vị quen thuộc, cánh

https://thuviensach.vn

tay dài duỗi ra chặn mình lại, kề bên tai mình nói: “Tại sao lại thích mát mẻ, chăn đắp kín mới tốt…”

Nhưng hơi mở mắt, lại ở trong phòng lạnh lẽo, đã hai ngày rồi. Có lẽ Thái phó không nhìn thấy dòng chữ nàng cố ý đập vỡ ngọc rồi trộn phấn hoa vào viết trên mặt đất nhà vệ sinh rồi.

Lúc vội vàng nghĩ ra cách này trong lòng nàng cũng biết có thể không có hiệu quả, lấy ngọc vỡ kia viết chữ ban ngày không làm người khác chú ý, nhưng đến buổi tối sẽ sáng lên. Chỉ hi vọng một người trong Hắc Kỳ Quân rời thuyền vào nhà vệ sinh có thể biết được độc kế dìm nước của Cát Thanh Viễn.

Thế nhưng cho dù biết kịp thời thì phải làm thế nào đây? Chỉ có Vệ Lãnh Hầu có thể kịp lúc lên thuyền mà thôi, dân chúng xung quanh vẫn khó có thể tránh khỏi”

Hơn nữa… hai ngày rồi, Vệ hầu không có tin tức, mặc cho cha con Họ Cát đảo lộn triều đình.

Người nam nhân kia, Chiến Thần bất bại kia, cuối cùng thì… Niếp Thanh Lân đột nhiên xiết chặt ngực mình tự dưng cảm thấy khó chịu, không muốn suy nghĩ đến khả năng nam nhân kia đã chết. Dù sao thì trước mắt nên ngăn cản cha con Họ Cát phá vỡ triều cương mới là điều quan trọng nhất.

Cát Thanh Viễn không phải Vệ Lãnh Hầu, tuy Vệ hầu cũng âm tàn ương ngạnh, nhưng trong lòng có khát vọng nam nhi, sau cung biến cầm quyền cũng ưu tiên thiên hạ xã tắc. Nhưng Cát Thanh Viễn thì sao? Đó là hạng người có đầy hận thù với vương triều Đại Ngụy. Chỉ dựa vào việc hắn dìm Lễ huyện trong biển nước là đã nhìn ra được cách hắn đối đãi với dân chúng Đại Ngụy về sau.

Hôm nay, nàng không thể sống cẩu thả an nhàn như trước kia, khi mẫu phi còn sống thường cảm thán, sinh ở hoàng gia thân bất do kỷ. Những lời này, nàng rất đồng ý, tuy từ nhỏ không mất nhiều công sức nhưng cũng được giáo dục như hoàng tử, bên ngoài tường thành trong thâm cung là trời đất

https://thuviensach.vn

rộng lớn, mỗi một cử động trong cung sẽ làm cho thế giới bên ngoài rối loạn.

Đột nhiên Niếp Thanh Lân ngồi dậy vì nàng nhớ đến mật đạo trong nội cung. Vì đây là cung điện cũ của Nhạc Dao công chúa, Cát Thanh Viễn tất nhiên biết chuyện đường trong mật đạo. Đường kia chắc chắn đã bị Cát Thanh Viễn phái người lấp đi, nhưng chắc chắn hắn không biết thật ra lúc Thái phó dặn dò sửa chữa còn có một đường nối thẳng ra bên ngoài cung. Chỉ là ngày thường Thái phó đều nghênh ngang tiến vào từ cửa sau mà không bao giờ sử dụng.

Nghĩ vậy, nàng đợi đến đêm khuya, nhẹ tay nhẹ chân đi tới mật đạo bên cạnh giá sách, nhưng chưa mở ra, cửa đã vang lên dịch sang một bên. Nàng còn chưa hô lên miệng đã bị người che lại. Một thanh đao sắc bén đặt lên trên cổ nàng.

“Công chúa?” Người tới gọi nhỏ, là Đan ma ma!

Sau khi Đan ma ma thấy là nàng, buông dao găm trong tay xuống, vành mắt sung đỏ, chắc là lúc trước đã khóc to, đôi mắt hồng hồng nhìn chằm chằm công chúa, giống như ngừng thở một lúc lâu, cứng đờ nói: “Nô tài vốn không muốn đến, không biết tại sao lại nhớ tới Thái phó khi để nô tài vào cung liên tục nhắn nhủ, nếu ngày sau triều đình sinh biến, có chuyện bất trắc, dặn nô tài hộ tống công chúa xuất cung an toàn, lên thuyền của đệ đệ Thái phó, công chúa muốn đi đâu, thì gia đệ Thái phó sẽ bảo vệ người chu toàn. Chỉ là Thái phó cũng lo lắng quá nhiều rồi! Ngài chỉ muốn bảo vệ người trong lòng bình an cả đời, lại chưa từng nghĩ người ấy có đặt ngài vào trong lòng hay không! Công chúa thông minh như thế tất nhiên là có thể lăn lộn như cá gặp nước, cần gì người ngoài quan tâm. Lần này nô tài tới cũng chỉ vì không phụ tâm nguyện cuối cùng của Thái phó, lại không biết rằng sau khi công chúa đặt bẫy hại Thái phó thì công chúa chuẩn bị ở lại trong cung hưởng phú quý, hay muốn phiêu bạt trên biển?”

Niếp Thanh Lân nghe vậy lại ngây ngẩn, nam nhân kia… cái gì cũng nghĩ đến…

https://thuviensach.vn

Mấy ngày nay cảm xúc thoáng qua trong ngực được trực giác đè xuống bỗng mở ra.

Đan ma ma thấy công chúa không nói gì một lúc lâu nghĩ là nàng không muốn, quay người muốn rời đi. Niếp Thanh Lân vội vàng gọi: "Đan Tướng quân xin dừng bước!"

Đan Thiết Hoa kinh ngạc quay đầu nhìn nàng, không biết vì sao công chúa lại gọi mình như vậy.

Lúc nàng quay đầu lại, thấy Niếp Thanh Lân quỳ gối xuống đất, nhíu mày, chán ghét nói: "Vì sao công chúa lại như vậy? Nếu trong lòng áy náy, đợi nước lũ ở Lễ huyện rút, người cầu xin Cát tặc kia, tìm được thi thể Thái phó ban cho hắn một ngôi mộ, thì không phụ thời gian Thái phó thành tâm đối đãi với người rồi!"

Mũi Niếp Thanh Lân cay xè nói: "Cái quỳ này cũng không phải là Niếp Thanh Lân cầu tướng quân mà là thay dân chúng Đại Ngụy khẩn cầu tướng quân giúp đỡ. Cho dù tướng quân tin tưởng hay không, lần này Thái phó gặp nạn không phải là mong muốn của ta. Cũng khó có thể bỏ qua tội của hắn, nhưng hôm nay gia tộc họ Cát gây sóng gió, dân chúng Đại Nguỵ gặp tai họa, nếu tướng quân tin tưởng ta, thì xin hãy thay ta chuyển thư cho Ngô các lão, Niếp Thanh Lân tạ ơn Đan tướng quân trước."

Đan Thiết Hoa cau mày nhìn công chúa quỳ trên mặt đất, khuôn mặt kiều diễm có nét tiều tụy, cũng không giống như là an nhàn như suy nghĩ của bà.

"Công chúa muốn tìm Ngô các lão làm gì?"

"Hiện giờ cả triều văn võ trung, gian không thể phân biệt. Ngô các lão tuy không có thực quyền nhưng lại là người khó có thể mua chuộc. Bản cung dùng giọng điệu hoàng thượng viết một lá thư, khẩn cầu Ngô các lão bí mật liên lạc với phiên vương Lang Tây Niếp Vân Xương. Lang Tây cách kinh thành không xa, mà lúc này lại ngay lúc hướng gió mùa hạ đang mạnh, chỉ trong ba ngày là sẽ đến được kinh thành. Hoàng thúc này của Bản cung là người ngay thẳng, lại là môn sinh của Ngô các lão, tình thầy trò sâu nặng.

https://thuviensach.vn

Biến loạn ở kinh thành vẫn chưa truyền ra, nếu hắn thấy Bản cung hạ chiếu Cần Vương, hơn nữa ân sư thỉnh cầu, nhất định sẽ mang binh đến đây hộ giá. Binh mã của Cát Thanh Viễn ở kinh thành tuy nhiều nhưng có một bộ phận rất lớn bên ngoài Lễ huyện, đề phòng nghiêm ngặt nhân mã của Thái phó tiến đến tìm cách cứu viện, hiện giờ cho dù quay lại cũng không thể về ngay. Đan Tướng quân, xin nhờ ngài!"

Đan Thiết Hoa nghe vậy sững sờ, bình thường mặc dù bà ở chung với vị tiểu chủ này lại không hề phát hiện đó là người có thao lược. Lúc này thấy Niếp Thanh Lân nói đạo lý rõ ràng, chắc chắn là đã tự suy xét từ lâu. Từ khi Thái phó gặp chuyện không may, bà hận Cát tặc kia tận xương. Nếu đúng như tiểu công chúa nói có thể bắt Cát tặc phanh thây xé xác, có thể an ủi Thái phó trên trời có linh thiêng.

Đan Thiết Hoa vốn cũng không phải người suy nghĩ nhanh nhẹn, có biện pháp thì sẽ không bao giờ thay đổi, nói với công chúa: "Thái phó đã chung tình với công chúa như thế, nô tài tin ánh mắt của Thái phó, tin tưởng công chúa thêm một lần, chỉ hy vọng công chúa theo ta ra ngoài trước, tránh cho nội cung náo động, mang họa cho công chúa"

Thế nhưng Niếp Thanh Lân cười khổ lắc đầu, chậm rãi nói: "Chỉ sợ Bản cung không đi được. Tâm tư Cát Thanh Viễn thâm trầm tinh tế tỉ mỉ, nếu như Bản cung đột nhiên mất tích, chắc chắn hắn sẽ nghi ngờ, sớm có đề phòng. Trong thư Bản cung sẽ dặn Ngô các lão và Lang Tây Vương, đợi khi loạn kinh thành qua, nghênh đón Lục hoàng huynh hồi cung, khôi phục họ hoàng tộc, kế thừa sự nghiệp thống nhất đất nước. Về phần Bản cung… Đan Tướng quân đừng lo lắng, không có việc gì đâu"

Đan Thiết Hoa phát hiện công chúa nói chuyện đặc biệt có sức thuyết phục, chỉ cảm thấy câu nói "Không có việc gì" của nàng như đã được tính từ trước, cuối cùng cũng bị nàng thuyết phục.

Đến lúc Niếp Thanh Lân viết xong thư, giao cho Đan Thiết Hoa, để bà theo mật đạo rời cung mới thở phào một cái.

https://thuviensach.vn

Tổ bị phá thì trứng có thể sống sao? Hôm nay trong triều loạn như vậy, nàng cũng chỉ có thể dựa vào thân hình suy nhược này ngăn cản mưa gió sắp đến kia.

Mấy ngày kế tiếp, không hề có tin tức từ ngoài cung.

Con riêng Cát phủ lại vội vàng đổi lại danh tính cử hành điển lễ đăng cơ, trong nội cung không có nhiều phi tần đứng dưới bậc thang của tổ miếu.

Niếp Thanh Lân bị Trầm ma ma nâng cũng đứng ở phía dưới triều.

Đến khi bái tế tổ tiên, tân tiểu Hoàng đế yên tĩnh ngồi trên ghế rồng, nhận lễ bái của quần thần và phi tần. Niếp Thanh Lân đưa mắt nhìn lên, Ngô các lão không tới, nghe nói là ốm đau trên giường, không thể đứng dậy.

Giao Long trên ghế rồng cũng đã đổi chủ, cuối cùng thì cũng không thấy thân hình thẳng tắp như vẻ của tiên nhân rồi, chỉ còn lại một Cát đại nhân vừa lòng đắc chí ngồi trên triều đình, mặt mũi tràn đầy khí chất thong dong nắm được quyền hành.

Tân hoàng đăng cơ vui cùng nhân dân, vui hơn nữa là việc tiên hoàng bệnh nặng thoái vị cho nên hạ chiếu lệnh cho thân muội muội của mình nhanh chóng thành hôn cùng tân nhiệm Thái phó Cát Thanh Viễn, để cho việc chung thân đại sự của muội muội mang đến chút không khí vui mừng.

Đại hôn của công chúa là ngày thứ hai sau ngày tân hoàng đăng cơ. Sáng sớm, trong cung Phượng Sồ toàn là đầu người chuyển động.

“Công chúa đừng động, cẩn thận kéo vào thịt!”, Trầm ma ma chỉ huy mấy cung nữ đè xuống công chúa đang không tình nguyện, để cho một ma ma xoắn lấy sợi bông, làm sạch mặt cho Niếp Thanh Lân làm lễ chải tóc.

Gần đây khuôn mặt xảo trá của Trầm ma ma vui sướng hớn hở, lấy bút than vẽ lông mày nhỏ nhắn, nếp nhăn trên mắt giãn ra, đắc ý nói: “Động tác của công chúa lưu loát hơn, son phấn nhiều hơn, cách ăn mặc yêu kiều hơn thì mới làm cho Cát Thái phó vui, nếu cứ không tập trung như vậy, chỉ sợ vào phủ chưa được bao lâu thì làm cho phu quân chán ghét, sớm nạp thiếp thất!”

https://thuviensach.vn

Chương 62

Niếp Thanh Lân chịu đựng từng cơn đau đớn khi sợi bông xoắn trên mặt, chậm rãi quan sát bốn phía. Hơn mười rương của hồi môn đã đóng gói hoàn tất. Nghe nói Trầm ma ma là vú em của Cát Thanh Viễn, là lão nhân trong phủ Cát gia, thay lão gia tiếp đãi. Từ sớm nàng đã dẫn mấy cung nữ kiểm tra lại vật trong cung Phượng Sồ, chỉ cần đồ trang sức, bài trí có giá trị xa xỉ đều đóng gói lại, từng thùng từng thùng một, mà nội thị đưa tới vải lụa đồ trang trí thì không cần phải nói, tuy không thể so với đồ hiếm có mà Vệ Thái phó cung ứng, nhưng cũng đầy mười rương.

Nhìn cung điện trống rỗng, Niếp Thanh Lân khẽ cười khổ, nếu Thái phó vẫn còn, trông thấy gia sản vật quý hắn tự mình cung ứng đều tiến vào Cát phủ, lát nữa sẽ được vận chuyển ra ngoài cung, không biết là sẽ mặt lạnh như sương, hai mắt phóng hỏa như thế nào.

Đã mấy ngày trôi qua, nhưng Lễ huyện vẫn như trước, không có chút tin tức nào, người ấy… có thể là không có may mắn sống sót. Niếp Thanh Lân cho rằng mình nên vui vẻ, là hắn cũng được, mà là Cát Thanh Viễn cũng thế, đều không khác nhau, đều là loạn thần tặc tử muốn ngấp nghé vương quyền Đại Ngụy mà thôi. Chết người nào cũng đều là đổi thang không đổi thuốc.

Nhưng chẳng biết tại sao, lúc yên tĩnh không người, nàng lại luôn nhớ tới hình dáng của người ấy, chua xót trong lòng không thể đè nén được, thậm chí mấy lần có thứ gì đó trong mắt muốn rơi ra, nàng vội vàng hít sâu mới kịp thời ngừng lại.

Nói cho cùng, Thái phó đối với nàng có vài phần chân tình, đáng tiếc nàng không đáp lại, chỉ đợi kiếp sau, nếu có thể trở thành huynh muội cũng tốt, nhất định nàng sẽ kết cỏ ngậm vành *(trả ơn)*, tận tâm hầu hạ huynh trưởng, coi như là trả nợ cho kiếp này.

Việc trang điểm cho công chúa được hoàn thành rất nhanh. Kính mạ bạc từ phương Tây đã trung thực lột tả khuôn mặt xinh đẹp của người trong kính, lông mày nhỏ nhắn hơi chạm tóc mai, trên trán điểm một cánh hoa

https://thuviensach.vn

mẫu đơn diễm lệ, hai má trắng thoa phấn, môi anh đào đỏ kiều diễm. Vốn là một mỹ nhân thoát tục, lúc trang điểm lên lại trưởng thành hơn, xinh đẹp lạnh lùng. Chỉ là mặt mày của người gả dù được trang điểm tỉ mỉ cũng không hiện ra vẻ vui mừng nào.

Trầm ma ma lấy "Giá trang họa", mở cuốn sách, tùy tiện đặt trước mặt Niếp Thanh Lân để nàng xem qua.

Tuy cái này là vật cần thiết của người con gái thành hôn, nhưng là vật riêng tư không được lộ ra, chỉ được mẫu thân vụng trộm cất vào đáy hòm, dặn dò con con gái, đợi đến đêm tân hôn, sau khi hai vợ chồng cởi áo thì dựa theo mấy bức vẽ bày ra mấy tư thế trên giường mà làm, dùng để "trông mèo vẽ hổ".

Nhưng Trần ma ma lại lấy ra vào ban ngày, còn chưa hành lễ đã đặt lên mặt công chúa, ý định nhục nhã vô cùng rõ ràng. Nếu như không thấy được bộ dáng xấu hổ giận dữ của công chúa thì ma ma xảo trá này thiếu đi thú vị.

Đáng tiếc nhờ hồng phúc của Thái phó, chứng kiến "trân phẩm" uyên ương bát hí, loại họa sĩ vụng về trên thị trường này đương nhiên không bằng. Niếp Thanh Lân chỉ quét mắt vài lần, sắc mặt bình thường đưa mắt nhìn Trầm ma ma: "Trầm ma ma từ Cát phủ nhập cung, xuất thân thấp hèn không bằng các ma ma giáo dưỡng trong cung, cấp bậc lễ nghĩa còn thiếu sót, không có chừng mực, Bản cung cũng không quá nghiêm khắc với ma ma. Chỉ là giữa ban ngày ngươi lại ngang nhiên lấy ra vật riêng cho Bản cung là có ý gì?"

Trầm ma ma vốn cho là công chúa sẽ ngượng đến mức không thể ngẩng đầu, lại không nghĩ nàng lại nói lời sắc bén như thế, làm mình mất mặt, tức giận đến mức lông mày chau lại, nếp nhăn loạn lên. Bà ta cũng giống như người trong Cát phủ vốn xem thường hoàng gia, huống chi bây giờ tiểu thiếu gia Cát phủ trở thành Hoàng đế, đại thiếu gia trở thành tân Thái phó nắm giữ thực quyền của Đại Ngụy? Trầm ma ma từ nhỏ chăm sóc đại thiếu gia, có địa vị không thấp trong những gia nhân trong Cát phủ, lại thêm việc nghiệm thân cho công chúa trước khi lên thuyền, trong lòng đã

https://thuviensach.vn

sớm coi thường thân phận Vĩnh An công chúa, hôm nay bị công chúa mở miệng chế nhạo không có lý do, lại có nhiều cung nữ đứng nhìn ở một bên, chợt cảm thấy cái mặt già này mất hết, tức giận trừng mắt, chỉ vào công chúa: “Lão thân cũng có ý tốt, muốn ngươi vào phủ tận tâm hầu hạ Thái phó, dựa và lễ nghi cũ cầm cho ngươi xem, cũng vì muốn tốt cho ngươi! Ngươi lại không biết tốt xấu, uổng công lão thân đến rồi!”

Niếp Thanh Lân chậm rãi đứng dậy, mũ đỏ trên đỉnh đầu, sắc mặt lạnh lùng, uy nghiêm của hoàng thất Đại Ngụy tích lũy vẫn còn, làm sao lại để một ma ma tùy tiện giẫm lên?

“Trầm ma ma đừng vội đắc ý mà ngôn ngữ không đúng mực! Cho dù Cát phủ có uy phong thì cũng phải nhờ hoàng tộc Niếp thị mới được xem là danh chính ngôn thuận, nếu không thì vì sao Cát Thái phó của Cát phủ phải tìm đủ mọi cách để lấy Bản cung? Nhưng ngay cả Cát đại nhân còn phải giả vờ trước mặt người khác, tuyệt đối không dám duỗi tay ra chỉ vào Bản cung mà nói, không ngờ ma ma còn lớn hơn chủ tử của Cát phủ! Ta có lời khuyên dành cho ma ma, cho dù Cát phủ một lần có hai vị thiên tử, thân phận của ma ma cũng chỉ là hộ tịch nô tài ti tiện, đừng hồ đồ nhất thời mà tự nâng thân phận, quên đi bổn phận của mình!”

Trầm ma ma bị khí thế đột nhiên lạnh như băng của Niếp Thanh Lân trấn áp, lại bị lý lẽ của công chúa chế giễu, làm cho cung nữ bên cạnh nhịn không được cúi đầu cười trộm, làm cái mặt già của bà ta biến dạng, tiếc rằng kiệu đã chờ ở bên ngoài, hôm nay là ngày đại hỉ của đại thiếu gia, không được sai sót gì, chỉ có thể nhẫn nhịn bồi tội với công chúa, trong lòng oán hận nghĩ thầm: Đợi khi tiến vào phủ, xem ngươi còn vênh váo uy phong công chúa như thế nào, trên giường đại thiếu gia sẽ sửa cái miệng sắc bén của ngươi trở thành ngoan ngoãn.

Ở cửa cung trông thấy Cát Thanh Viễn mặc áo đỏ, cưỡi con ngựa trắng cao to, trên khuôn mặt anh tuấn tràn đầy vẻ vui mừng, bớt đi hơi thở tối tăm phiền muộn ở khóe mắt. Lúc hắn nhìn công chúa đang che rèm châu, khóe miệng lộ ra nụ cười khẽ.

https://thuviensach.vn

Niếp Thanh Lân chậm rãi được đỡ vào kiệu hoa đỏ thẫm, trong lòng có chút sốt ruột. Theo lý thuyết, binh mã của Lang Tây Vương đã sớm đến rồi, vì sao đến bây giờ cũng không có tin tức gì? Chẳng lẽ lại có sai sót ở chỗ nào?

Đúng lúc này, đoàn xe thành hôn đột nhiên dừng lại. Niếp Thanh Lân hơi vén rèm ra nhìn bên ngoài, Ngô các lão lại mang theo một nhóm đông đảo học sĩ Hàn Lâm viện chắn đường phía trước.

"Cát Thanh Viễn, bệnh tình của hoàng thượng nguy kịch, ngươi lại cưỡng ép lấy công chúa vào thời điểm này! Ngươi đặt pháp điển *(luật pháp, tiêu chuẩn)* của tổ tông ở đâu? Đưa một đứa con riêng ngồi lên ghế rồng, ngươi đặt hoàng tộc Niếp thị chính thống ở đâu? Hơn nữa ngươi nói Hoàng đế bệnh tình nguy kịch, những trọng thần nào thấy được điều ấy? Ngươi không lâm triều liên tiếp ba ngày, mọi chuyện đều chuyên quyền độc đoán, chẳng lẽ ngươi muốn làm Vệ Lãnh Hầu thứ hai?"

Giọng Ngô các lão quá to, toàn bộ người đi đường đều nghe thấy, rất nhiều người bắt đầu nhỏ giọng bàn luận. Cát Thanh Viễn ngồi trên ngựa cao, cười lạnh, rất nhanh tự thể hiện hắn khác với Vệ Thái phó "Người đâu! Đem lão già nói chuyện láo xược, dùng lý lẽ tà đạo mê hoặc người khác vào thiên lao, ngày mai giao cho Đại Lý Tự thẩm tra, sau đó cân nhắc hình phạt ở Ngọ môn! Nếu không lấy chút máu sĩ phu, thì đúng là không thể chặn họng những tên miệng lưỡi sợ rằng thiên hạ không loạn này!"

Mặt Cát Thanh Viễn tràn đầy sát khi nói, thị vệ tới rất nhanh, trói chặt đoàn người Ngô các lão kéo đi. Ngô các lão lại là lão già thà chết không chịu khuất phục, bị kéo đi còn cao giọng hô: "Cát tặc đáng chết, soán quyền đoạt vị! Mọi người đều biết lòng dạ Tư Mã Chiêu của ngươi..."

Niếp Thanh Lân ở trong kiệu hoa đau đầu xoa thái dương. Hiện giờ nàng xem như đã thấy được chân lý giang sơn dễ đổi bản tính khó dời rồi, rõ ràng trong mật tín nàng dặn Các lão an tâm ẩn núp, thế nhưng khí huyết lão gia tử tăng vọt, nhất định phải xuất ra khí tiết sĩ phu, rửa cổ sạch sẽ đi gặp hôn quân nịnh thần. Nếu tương lai sử sách ghi chép lại thì sẽ là "Một mình

https://thuviensach.vn

xông đến ngăn cản kiệu hoa của gian thần’, nếu được xem chắc thuộc loại chương có buồn vui lẫn lộn, khí huyết sôi trào, nhưng bây giờ chỉ còn lại mình nàng, không còn nào trọng thần nào để dựa vào …

Ngô các lão quả nhiên muốn bỏ trẫm mà đi?

Đúng lúc này, một thị vệ cuống quít báo lại: “Bẩm… bẩm Thái phó, mật thám ngoài thành báo lại, có một đại quân theo đường thủy đã lên bờ, nhìn cờ thì chắc là binh mã của Lang Tây Vương…” Ngô các lão đang bị kéo đi vẫn còn cười ha ha: “Cát tặc, cái chết của ngươi đến rồi! Đại quân Lang Tây Vương đã tới giúp đỡ hoàng thất. Cát tặc chịu chết đi!”

Cát Thanh Viễn ngồi trên lưng ngựa nghe vậy sắc mặt không biến, chỉ cười lạnh nói: “Xem ra thể diện Cát mỗ cưới vợ coi như lớn, chư hầu tứ phương đều đến chúc mừng rồi…”, đang nói chuyện, hắn quay đầu, nhìn Niếp Thanh Lân đang ở trong kiệu: “Đúng rồi, không phải thể diện Cát mỗ lớn, mà là thể diện công chúa ngài lớn mới đúng!”

Niếp Thanh Lân nghe vậy, trong lòng lập tức chùng xuống.

“May là tại hạ đã sớm biết công chúa thông minh, tất nhiên phải thêm đề phòng coi chừng công chúa. Nàng cho rằng thần thật sự không biết cái mật đạo thông ra ngoài cung kia sao? Muốn dụ chuột thì phải giữ lại hang chuột mới được. Đan Thiết Hoa dũng mãnh, đáng tiếc là người dũng mãnh cũng không thắng được một bao thuốc mê! Sau khi bà ta truyền tin liền bị thần giam giữ trong đại lao, đợi sau khi ta và nàng thành hôn, nếu công chúa nhớ đến nô bộc cũ cũng có thể vào trong lao nhìn một chút…”

Thân thể Niếp Thanh Lân hơi lay chuyển, nhíu mày hỏi: “Không biết Cát đại nhân đã làm gì?”

“Đi bên cạnh Vệ đại nhân đã lâu như vậy, cũng có hiểu biết đấy. Từ ba ngày trước ở Lang Tây xảy ra nội loạn, nghĩa tử Cao Xương của Lang Tây Vương đã chém đầu Lang Tây Vương không rõ thế sự, đã sớm quy phục ta, hôm nay dẫn đầu đại quân đến đây, một là để chờ sắc phong trở thành phiên vương Lang Tây chính thức, hai là giúp bản Thái phó canh giữ kinh thành, chấn chỉnh những đám phiên vương mơ mộng hão huyền có thể thừa dịp

https://thuviensach.vn

loạn chạy vào kinh. Nếu không phục thì sẽ có kết cục máu chảy đầm đìa như Lang Tây Vương!”

Niếp Thanh Lân nghe được, trong lòng lo lắng, nhìn mắt Cát Thanh Viễn âm trầm thâm thúy, nàng không thể không thừa nhận Cát Thanh Viễn đại nhân chỉ dùng mấy tháng ngắn ngủi mà tâm tư thâm trầm hơn cả Thái phó. Lúc thi đình còn là một người trẻ tuổi cần chỉ dẫn, nhưng bây giờ đã là ác ma có thể từ một suy ba phỏng đoán lòng người rồi.

Nghĩ vậy, nàng đứng dậy chuẩn bị xuống kiệu. Đã đến nước này thì không cần diễn kịch với vị Cát đại nhân này nữa, cùng lắm thì bị tống vào đại lao, cũng không để cho tên Cát tặc danh chánh ngôn thuận đánh cắp giang sơn.

Thế nhưng nàng chưa đi ra khỏi kiệu, Cát Thanh Viễn nháy mắt với Trầm ma ma đứng ở bên kiệu, Trầm ma ma lập tức áp cái khăn tẩm dược lên mặt công chúa.

Hít phải thuốc mê, Niếp Thanh Lân chỉ cảm thấy thân thể mềm nhũn, chậm rãi ngã vào trong kiệu.

Cát Thanh Viễn chậm rãi xoay người lại, hắn đợi ngày này đã quá lâu rồi, cho nên một lỗi nhỏ nhặt sai sót cũng không cho phép xuất hiện. Nửa đường còn lại, tất nhiên sẽ có một nữ tử có thân hình giống công chúa vào kiệu hoa, trên mặt đội mũ phượng cùng hắn bái thiên địa trước mặt khách. Chỉ là, giai nhân hôn mê trong kiệu thật không nghe lời, nên trừng phạt thế nào đây?

Đến khi Niếp Thanh Lân yếu ớt tỉnh dậy thì đã ở trong động phòng của Cát phủ, trong phòng nến đỏ chập chờn, khắp nơi đều là chữ hỷ chướng mắt. Vừa đúng lúc Cát Thanh Viễn chiêu đãi hết khách mời trở về động phòng. Hắn phất tay để Trầm ma ma và hai thị nữ trong phòng đi xuống, vén ống tay áo ngồi ở trước giường: “Công chúa đã tỉnh? Thế thì đứng dậy, vậy thì bổ sung cấp bậc lễ nghĩa trước mặt công công *(cha chồng)* nàng một lần nữa!”

https://thuviensach.vn

Nói xong tự túm lấy Niếp Thanh Lân vẫn còn đang mềm nhũn, ôm nàng đi tới phòng của tân khách.

Một vị lão giả ngồi ngay ngắn ở phía chủ vị, ngồi lẻ loi tự rót rượu uống một mình trước linh vị hơi ngả sang màu đen vì hương khói.

“Phụ thân mẫu thân tại thượng, hài nhi mang tân nương đến dập đầu bái thiên địa”. Nói xong Cát Thanh Viễn đặt công chúa lên một cái đệm tròn, đè cổ nàng xuống hành đại lễ với lão giả ngồi ở phía chủ vị.

Niếp Thanh Lân giãy dụa ngẩng đầu, nhìn vị kia tuổi chưa quá năm mươi nhưng khuôn mặt già nua, giống như đã gần đi đến đoạn đường cuối của cuộc đời, nàng cố gắng tích góp khí lực, khàn khàn nói: “Cát lão đại nhân để mặc những hành vi của Cát Thanh Viễn, dìm Lễ huyện, chẳng lẽ muốn làm tội nhân thiên cổ với vô số dân chúng Đại Ngụy sao?”

Cát lão đại nhân cũng không nhìn nàng, vẫn chậm rãi rót rượu trước linh vị, sau đó lại đem chén rượu đặt trước mặt mình, chậm rãi mở miệng nói: “Công chúa nên hỏi vị Cát đại nhân đã đi theo ái thê từ nhiều năm trước, chứ hiện nay chỉ còn là cái xác ở lại, nhưng chỉ là cái xác không hồn dựa vào oán thù để tồn tại. Nếu chém hết người trong thiên hạ có thể đổi lấy tính mạng của ái thê, nếu vậy thì người trong thiên hạ chết hết cũng có sao đâu?”

Nói đến đây, ông ta chậm rãi ngước mắt, đôi mắt đục ngầu vì đêm khuya nhớ ái thê mà khóc, lại âm trầm đánh giá công chúa trước mặt: “Tuy không nhìn rõ ràng, nhưng cũng coi như là xinh đẹp, tiện chủng Niếp gia các ngươi vốn không xứng với ta, nhưng con ta chưa ngồi lên long ỷ, cần nhờ đến chân của Niếp gia ngươi làm nền. Năm đó ái thê của ta chịu không ít khuất nhục của tên phụ hoàng cầm thú của ngươi, bây giờ có thể đòi lại chút ít. Bây giờ không còn sớm, A Khê, mang tiện chủng này trở về đi, vi phụ đã sai người chuẩn bị vài thứ để hầu hạ công chúa, con của ta đừng lãng phí, để cho công chúa mở to mắt ra trải nghiệm…”

Khi đang nói chuyện, trên mặt lão giả lộ ra sự vui vẻ ác độc, chậm rãi đứng dậy, nâng linh vị vào trong ngực như trân bảo hiếm thấy, run rẩy biến

https://thuviensach.vn

mất sau bức rèm che phòng bên cạnh, chỉ là tiếng cười độc ác thật lâu vẫn chưa tắt…

Thì ra đối với một người, yêu đến nhập ma là bộ dạng đáng thương lại đáng sợ như vậy. Niếp Thanh Lân bị lời nói ác độc của Cát lão đại nhân làm cho khiếp sợ, chỉ cảm thấy Cát lão đại nhân đúng như lời hắn nói, là một cái xác sống. Yêu đến mức nào mới có thể làm một người ngay thẳng trở thành bộ dạng ngày hôm nay.

Đến tận khi bị Cát Thanh Viễn ôm lấy nàng mới sực tỉnh. Sau khi vào gian phòng, điểm tâm trên mặt bàn đã được bê xuống, một cái dây thừng đặt trong một cái khay sơn đen, còn có rất nhiều ngọc trụ, chày gỗ lớn nhỏ không đều nhau. Dù đã sớm được thấy hộp uyên ương bát hí, thế nhưng trong khay kia có một vật có gai nhọn không lộ ra, đây cũng không phải là vật làm cho người vui vẻ.

Cát Thanh Viễn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn bị dọa trắng của công chúa, khẽ cười nói: “Sao thế, nàng sợ?”

Trong lòng Niếp Thanh Lân chùng xuống, vốn đã nghĩ đều điều xấu nhất, nhưng tuổi còn nhỏ, căn bản là nàng không đoán được thế gian còn có tâm tư ác độc như vậy…

Cát Thanh Viễn nhẹ nhàng đặt công chúa lên giường, chậm rãi cởi áo đỏ trên người, lộ ra thân thể cường tráng, khẽ cười nói: “Mấy ngày nay công chúa làm nhiều việc rất không ngoan, làm vi phu rất không thoải mái. Vốn nên trừng phạt để cho nương tử mấy ngày không xuống giường được, nhưng bây giờ nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệnh của nương tử lại không đành lòng. Hôm nay là đêm động phòng của ta và nàng, tất nhiên nên ngọt ngào một chút. Nàng không cần để ý đến lời phụ thân nói, công chúa chỉ cần thả lỏng thân thể, vi phu thích thú tất nhiên sẽ ôn nhu…”

Nói xong hắn cởi quần áo, đi tới nhìn nhìn cái khay trước mặt, lấy một cái bình nhỏ tinh xảo, nhìn chữ viết bên trên cười nói: “Đây là vật tốt, được gọi là ‘Xuân thủy lưu’, dùng thử một lần…”

https://thuviensach.vn

Nói xong mở nắp, cười cười đổ vào miệng Vĩnh An công chúa. Thứ nước thuốc nóng bỏng được đổ thẳng vào yết hầu Niếp Thanh Lân, khi xuống bụng, khí nóng lập tức tràn ra tứ chi…

Giai nhân trước mặt mặc áo ngủ bằng gấm, sắc mặt ửng hồng, đôi chân trần cũng quá mức chọc người, Cát Thanh Viễn cảm giác mình cũng như uống dược thúc tình, có chút khó nhịn, đưa hai tay ra sau Niếp Thanh Lân đang giãy dụa, dễ dàng bỏ áo ngoài, lộ ra cái yếm thấp, tuy gầy nhỏ nhưng trước ngực tuyệt đối không khô quắt, đẩy vải lên, da thịt như ngọc được ánh nến chiếu sáng trắng muốt…

Niếp Thanh Lân cắn răng, biết rõ dược tính rất mạnh, nếu như sau một lúc dược có tác dụng, chỉ sợ tôn nghiêm rụt rè của nữ nhi gia đều ném sạch. Việc đã đến nước này thì không thể sống tạm bợ rồi, không liên quan đến trinh tiết, chỉ sợ những khuất nhục sẽ kéo dài không dứt dưới đôi tay của hai phụ tử đã nhập ma này.

Nghĩ vậy, nàng khẽ cười khổ, lúc trước dùng lời lẽ chính nghĩa an ủi Bát hoàng tỷ, thì ra nếu thật sự rơi xuống đầu mình thì không thể dễ dàng như lời đã nói… Nếu sự sắp xếp bên phía Lang Tây Vương đã không như dự tính, thì nàng cũng chỉ có thể chết. Nàng chậm rãi cắn lưỡi, trong lòng thầm nghĩ: Đêm tân hôn Vĩnh An công chúa chết trên giường Cát đại nhân, không biết vị Cát đại nhân này sẽ dùng bao nhiêu tâm tư để xử lý đây?

Cát Thanh Viễn không phát hiện sự khác thường của người đẹp dưới thân, khó nhịn cúi đầu, chuẩn bị giật cái yếm, đột nhiên bên ngoài có người bối rối gõ cửa: “Thái…Thái phó, việc lớn không xong rồi!”

Đáng tiếc Cát đại nhân trong phòng là tên đã lên dây, lập tức nhíu mày nói: “Đồ khốn, xảy ra việc gì mà phải quấy rầy động phòng?”

Người ngoài phòng run run nói: “Có… có người công thành rồi!”

Chỉ một câu này, Cát Thanh Viễn ngồi bật dậy trầm giọng hỏi: “Là binh mã của phiên vương nào?”

Kẻ báo tin bên ngoài run khẽ, muốn khóc, giống như cảm thấy lời mình muốn nói rất vớ vẩn: “Là… là một đám ăn mày!”

https://thuviensach.vn

Lông mày Cát Thanh Viễn nhíu chặt, thuận tay cầm dây đỏ buộc tay chân của giai nhân lại, cầm quần áo đi ra. Niếp Thanh Lân trên giường khó chịu vặn vẹo thân thế, nhưng trong lòng lại đảo quanh: Lẽ nào…

Sau khi Cát Thanh Viễn ra khỏi động phòng, mang theo mấy tướng quân vội vàng cưỡi ngựa lên tường thành. Đứng ở đầu tường chỉ thấy cát bụi cuồn cuộn ở xa, không biết bao nhiêu quân đội đang xông đến vây quanh kinh thành.

Quân đội tới gần thành giằng co với binh mã Lang Tây Vương, chẳng phải là một đám đông ăn mày thối sao? Toàn một đám quần áo nát, chân đầy bùn, cũng không biết đời này đã tắm rửa qua chưa. Một cái cờ lớn dính bùn được một người cầm cuốc giơ lên, cố gắng đón gió, cố gắng lắm có thể nhận ra được chữ "Vệ" trên đó. Một cơn gió lớn thổi qua, khí chất trên người một tên cái bang không sạch sẽ cũng đón gió, loại tanh hôi này lại có một khí chất rất riêng.

Lại nhìn tên cầm đầu đám ăn mày thối, có phong phạm của bang chủ cái bang!

Tóc dài rối tung, trên thân không một mảnh vải, bùn nhão trên người như bị mồ hồi rửa qua để lại vết bẩn. cái quần trắng dưới thân bị nước bùn nhuộm nhìn không ra màu sắc ban đầu, hai chân không đi giày, có thể coi là thế, nam nhân mắt phượng điều khiển ngựa, mắt lạnh lùng ngạo nghễ trừng lên, tay cầm trường đao, giống như nguyên soái mặt áo giáp vàng, nhìn tinh binh lương tướng Lang Tây Vương đang sẵn sàng đón địch, cười lạnh rồi lớn tiếng nói: "Quan thủ thành hãy xưng tên, thấy binh mã bản Hầu lại không mở cửa, khi mở được cổng thành sẽ chém đầu các người, tế quân kỳ của Hắc Kỳ Quân ta!"

Cát Thanh Viễn cảm giác tâm mình chìm đến tận đáy, rốt cuộc đã sai sót ở đâu?

Tuy người đến mặt có bùn, nhưng cho dù liếc hắn vẫn nhận ra, người đến lại là Yêu Giao đại nhân vốn nên táng thân trong biển nước mênh mông ở Lễ huyện!

https://thuviensach.vn

Chương 63

Vệ Lãnh Hầu ngồi trên lưng ngựa ngẩng đầu lên nhìn lại, liếc mắt một cái liền nhìn thấy Cát Thanh Viễn vừa đi lên cửa thành, hắn ta mặc một thân hồng y vô cùng chướng mắt.

Hôm qua hắn mới liên hệ với mật thám trong kinh thành, vô cùng bất ngờ khi nghe tin Cát Thanh Viễn muốn thành thân với Vĩnh An công chúa, vội vã dẫn theo thị vệ ra roi thúc ngựa chạy về, nhưng nhìn thời gian, thằng oắt con này hắn đã bái thiên địa rồi...

Mắt phượng của hắn nheo lại cánh tay dài duỗi ra, Lỗ Dự Đạt bên cạnh lập tức đưa tới một trường cung bằng đá. Vệ Thái phó lắp tên rồi kéo dây cung một cách liền mạch, lập tức bắn về phía đầu của nam tử đang mặc hồng y trên cửa thành.

Cát Thanh Viễn hoàn toàn không nghĩ tới tên bang chủ cái bang dưới cổng thành ngay cả nói cũng không thèm, đột nhiên bắn lén hắn, hơn nữa còn là một lần sáu mũi tên.

Chiếc cung mà Vệ Lãnh Hầu sử dụng là cung đặc chế, cho nên nếu chỉ sử dụng lực bình thường thì không thể kéo được. Chính vì vậy mặc dù khoảng cách khá xa, nhưng tốc độ của tên không hề giảm, từ nhỏ Cát Thanh Viễn đã theo danh sư mà phụ thân mời về luyện võ, thân thủ không tệ kịp thời tránh né, nhưng gương mặt vẫn bị mũi tên sượt qua, để lại một vết máu khá sâu.

Lỗ Dự Đạt vốn xuất thân là thợ săn, thị lực rất tốt, tay giơ lên che ánh sáng nhìn một chút, hơi tiếc hận nói: “Chỉ kém một chút nữa là có thể nhìn thấy màu sắc bộ óc của tên Cát súc sinh này rồi. Thái phó, thuộc hạ thấy có phải là mấy hôm trước ngài vung cuốc quá dùng sức, nên giờ lực cổ tay bị yếu đi hay không?”

https://thuviensach.vn

Thái phó nghe thấy câu đó hung hăng liếc mắt trợn trừng nhìn hắn, dọa hắn sợ tới mức rụt cổ lại.

Tuy nhiên, lời hắn ta nói cũng có lý. Mẹ nó! Nếu không phải tại tên Cát tặc gà mái trên thành cao đó, thì sao bọn họ có thể rơi vào tình thế thảm hại như thế này?

Khi bọn hắn nhận được tin tức do mật thám báo tới, biết công chúa xuất hiện ở Lễ huyện thì ngay lập tức đi đường thủy đến thẳng Lễ huyện. Lúc đến bến tàu, một binh sĩ Hắc Kỳ quân đi nhà xí, không tới nửa khắc liền vội vàng chạy ra.

Đến khi Thái phó đi theo hắn đến đó, chỉ thấy bên cạnh gầm cầu có một hàng chữ nho nhỏ sáng lên trong đêm tối: "Cát Thanh Viễn đặt bẫy, dùng nước nhấn chìm Lễ huyện, nhanh chóng rút lui." Mặc dù chữ không nhiều lắm, nhưng Thái phó chỉ cần nhìn qua liền nhận ra đây là bút tích của Niếp Thanh Lân, nhất thời trong đầu Thái phó xoay chuyển trăm ngàn ý niệm.

Đầu óc của Long Châu tử chứa đầy mưu ma chước quỷ, liệu có phải nàng lo lắng mình sẽ đuổi theo tới đây, biết rõ hắn không biết bơi nên lập mưu lừa hắn?

Sẽ không, nếu đúng là nàng bị Hung Nô bắt đi thì sao lại lừa gạt mình quay trở về làm gì? Sau khi qua cơn kích động, hắn ra lệnh cho Lỗ Dự Đạt lấy bản đồ đến, nhìn lướt qua dòng chảy của những con sông gần đó, trong lòng liền biết điều Niếp Thanh Lân để lại không phải là giả, nếu có người nhân lúc này mở đập nước, không đến hai canh giờ nơi này sẽ bị nhấn chìm trong nước lũ.

"Thái phó làm sao bây giờ? Hay chúng ta quay lại?"

Chân mày Vệ Lãnh Hầu nhíu chặt, hắn xuất thân trong thế gia về hàng hải, mặc dù trời sinh bị say tàu, nhưng việc tính toán tốc độ của thuyền thì không ai bằng. Nếu lúc này lên thuyền, tên họ Cát kia thật sự mở đập nước ra, mặc dù không phải lo lắng bị chết đuối, nhưng thuyền nhất định sẽ bị trôi xa xuống khu vực hạ lưu, không thể đi ngược dòng mà quay lại, còn nếu đi vòng đường bộ thì sẽ tốn mấy chục ngày, mười ngày ngắn ngủi cũng có thể

https://thuviensach.vn

xảy ra rất nhiều chuyện, nếu tên Cát Thanh Viễn đó phát hiện ra chuyện của hoàng thượng rồi uy hiếp, kinh thành chắc chắn sẽ xảy ra biến cố, nàng sống chết chưa rõ, hắn không thể làm chậm trễ việc lên đường... Hơn nữa dân chúng trong phạm vi mười dặm quanh đây sẽ thế nào? Cho dù có kịp thời thông báo cho bọn họ, nhưng nơi này là thung lũng, con đường duy nhất thông ra bên ngoài chính là đường thủy, nhưng số lượng thuyền ở bến tàu mấy ngày nay đã giảm hơn phân nửa, chỉ còn lại mấy cái thuyền rách của ngư dân trơ trọi trên mặt sông...

Trong nháy mắt, Vệ Lãnh Hầu đưa ra một quyết định lớn mật khiến mọi người phải trố mắt – Đó là phá núi gọt đồi!

Xem xét lại bản đồ, rồi lại tự mình đi đến chân núi quan sát, Vệ Lãnh Hầu phát hiện mặc dù bốn bề nơi này đều là núi, hơn nữa núi đá cao chót vót không thể leo lên, nhưng chỉ cần đào khoảng một dặm vào chỗ gọi là miệng ưng dưới chân núi, mở rộng nghiêng về phía kênh rạch, là có thể tách vách núi cao thành một con đường để đi ra. Không những có thể tránh được lũ lụt, chỉ cần đào thêm một đường về hướng đông, là có thể đi tắt trở lại kinh thành.

Trong hai canh giờ ngắn ngủi, Vệ Lãnh Hầu ra lệnh thông báo cho người đứng đầu của mười mấy thôn khu vực lân cận, nhóm phụ nữ và trẻ em có thể lên thuyền của Hắc Kỳ quân rời đi, nhóm thanh niên tráng kiện thì ở lại cùng bọn họ đào đường núi.

Thời khắc đó, đến bây giờ nghĩ lại vẫn cảm thấy vô cùng nguy hiểm, khi đang đào đường núi, mấy lần gặp phải những hòn đá rất cứng, rất may là trên người Thái phó luôn mang theo một chút thuốc nổ, sau khi cho nổ núi đá, mọi người liều mạng đào bới, lúc lũ lụt cao đến thắt lưng, thì mới đào thông ra hướng sườn núi. Đợi đến khi đoàn người di chuyển đến giữa sườn núi, phạm vi xung quanh trong vòng trăm dặm đã ngập trong nước lũ, cây đại thụ còn bị nước lũ tràn vào bật cả gốc, những súc vật chưa kịp mang đi đang ở trong nước giãy giụa kêu rên, nhưng rất nhanh đã bị những thanh xà nhà nhấn chìm, trong nháy mắt chìm vào trong nước...

https://thuviensach.vn

Nhưng bọn họ không có thời gian để sợ, lại tiếp tục đào bới một ngày một đêm ở giữa sườn núi, cứ như vậy đến tận ba ngày sau, rốt cuộc cũng mở thông được con đường ra ngoài. Lúc bọn họ rốt cuộc có thể an toàn rời đi, trên người Hắc Kỳ quân và mọi người dính đầy bùn đen! Tất cả những thứ này đều do Cát Thanh Viễn ban tặng, cảm giác khắc cốt ghi tâm như vậy nếu như không để cho Cát tặc nếm thử, Hắc Kỳ quân bọn họ thật đúng là phải đổi màu cờ!

Phản binh dưới thành Lang Tây, thủ lĩnh chính là người đã mưu hại soán quyền của nghĩa phụ - Cao Xương, hắn và Vệ Lãnh Hầu cũng là chỗ quen biết, năm đó khi Cao Xương thi võ cử, Vệ Lãnh Hầu chính là người giám sát.

Khóe môi Vệ Lãnh Hầu nở một nụ cười lạnh: “Cao Xương, năm đó trên trường thi võ, ngươi cũng được coi là một người có bản lĩnh. Không ngờ chỉ mới mấy năm, một đại hán có khí chất lại trở thành hạng người chỉ biết luồn cúi, vong ân phụ nghĩa, giết chết nghĩa phụ của mình. Hôm nay sẽ chém đầu ngươi, làm gương cho người trong thiên hạ thấy két quả của việc dẫn binh tạo phản.”

Nói xong liền thay đổi chủ đề, nói với các binh lính do Cao Xương dẫn đầu: “Các ngươi có biết các ngươi đang làm phản, dựa theo luật phải bị tru di cửu tộc. Thấy các ngươi là bị Cao tặc mê hoặc, nếu buông vũ khí chịu trói, thì còn có thể bỏ qua cho tính mạng người nhà các ngươi.”

Thái phó có thể nói là một Chiến thần, danh tiếng rất vang vọng trong đám binh lính. Khi biết người mà mình phải chiến đấu là Hắc Kỳ quân tiếng tăm lừng lẫy, binh lính thấy vậy cũng có chút lưỡng lự.

Cao Xương biết nếu để cho Vệ Lãnh Hầu nói tiếp, lòng quân sẽ bị dao động, sợ là sẽ tan tác tại chỗ, vội vàng cười lạnh nói: “Vệ Lãnh Hầu, hai quân giao chiến ai mạnh thì thắng, người có dám tỷ thí với Đại Tướng của quân ta?”

Nói xong ra hiệu cho tướng quân khôi ngô mặc kim giáp đứng bên cạnh xuất trận. Vị tướng quân mặc kim giáp này là chiến tướng của thành

https://thuviensach.vn

Lang Tây, xưa nay dũng mãnh hơn người, luôn không phục Vệ Lãnh Hầu, nhìn thấy hắn mặc y phục rách nát giống như tên ăn mày, lại càng thêm xem thường, đã sớm không kiềm chế được, phi ngựa chạy tới phía trước hai quân, lớn tiếng quát: "Ta là Bình Định Đại tướng quân của Lang Tây, Vệ Lãnh Hầu mau đi tìm cái chết đi."

Vệ Lãnh Hầu cười lạnh một tiếng, giục ngựa tiến lên quơ một đao. Cao Xương thấy Vệ Lãnh Hầu xuất chiến, vội vàng gọi một người có tài bắn tên vượt trội tới, thấp giọng dặn hắn một lúc nữa đánh lén Vệ Lãnh Hầu, cần phải bắn chết hắn ngay tại chỗ.

Tướng quân này lĩnh mệnh sau đó lấy cung và tên ra, nhìn chằm chằm vào Vệ Lãnh Diêu chuẩn bị đánh lén. Lần này Vệ Lãnh Diêu có chủ ý đánh tốc chiến tốc thắng, không muốn dây dưa với tướng quân kim giáp này quá lâu, nhân lúc hai con ngựa đang quấn lấy nhau, hắn liền kìm cương ngựa, đứng thẳng trên ngựa, xoay người chém một đao. Kim giáp tướng quân không hề đề phòng, bị một đao đánh rơi xuống ngựa. Vệ Lãnh Diêu nhảy xuống khỏi ngựa, một cước đạp lên bụng tướng quân kim giáp, một đao chém rơi cổ hắn, máu tươi ở cổ phun ra xa, nhuộm đỏ cả một khoảng đất.

Binh lính của Lang Tây vương thấy Đại Tướng tiên phong của quân mình chưa đánh nổi hai chiêu liền bị chém rơi đầu, lập tức hoảng loạn. Cao Xương cũng cả kinh thất sắc, hắn biết Vệ Lãnh Diêu lợi hại, cũng không bắt buộc tướng quân kim giáp phải thắng Vệ Lãnh Diêu, nhưng không ngờ tướng quân kim giáp này ngay cả một hiệp cũng không chịu nổi người bị chém thành hai phần. Tướng quân chuẩn bị đánh lén còn chưa kịp ngắm bắn thì kim giáp đã thua. Ánh mắt Lỗ Dự Đạt đang đứng trong quân đảo qua thấy có người chuẩn bị đánh lén, vội vàng giương cung kéo tên, một mũi tên bắn chết người kia, nếu Cao Xương đã không quan tâm đến võ đức, thì hắn cũng không cần khách khí, mũi tên thứ hai bắn trúng một con mắt của Cao Xương, hắn ta đau quá hét to một tiếng rồi rơi xuống khỏi ngựa.

Lúc này binh lính Lang Tây hoàn toàn rối loạn, Vệ Lãnh Diêu nắm chắc cơ hội, dẫn theo binh mã lập tức đánh sâu vào đại quân Lang Tây.

https://thuviensach.vn

Hằng năm binh mã Lang Tây đều được sống trong cảnh thái bình, sao có thể bằng Hắc Kỳ quân quanh năm chém giết sống trong biển máu được, cho nên đừng thấy số lượng Hắc Kỳ quân không nhiều lắm, nhưng bọn họ lại giống như một đám sói hung ác nhảy vào giữa bầy dê mạnh mẽ cắn xé chém giết!

Vệ Lãnh Hầu thấy nam tử mặc hồng y trên tường thành biến mất, trong lòng có chút lo lắng, chỉ muốn tốc chiến tốc thắng, miệng quát to: "Bọn ngươi nhìn bụi mù phía sau xem, đó là quân tiếp viện đang đến, bọn ngươi còn không chịu nộp vũ khí đầu hàng ư?"

Nhóm binh lính Lang Tây nhìn lại, thì bất ngờ khi thấy sau lưng bụi mù cuồn cuộn, thì ý chí chiến đấu liền biến mất.

Cuối cùng một nhóm người đều giơ tay đầu hàng. Lúc này Lỗ Dự Đạt thổi còi sắt báo hiệu cho những người đang ẩn thân, trong thành liến có tiếng đáp lại. Không lâu sau, có hơn mười người mật thám xông lên thành, thân thủ nhanh nhẹn giết chết nhóm người trông coi cổng thành.

Trong thành tinh binh vốn không nhiều lắm, hơn nữa thế lực của Vệ Thái phó quá lớn, nhóm binh lính thủ thành chỉ cần nghe danh tiếng đã bị dọa sợ đến hồn vía lên mây, nào có ai dám liều mình ngăn cản, không bao lâu, cửa thành rộng mở, Vệ Lãnh Hầu phi ngựa lên trước, xông vào trong thành.

Nhưng vào lúc này, nhưng quan binh đã đầu hàng bị trói kia mới phát hiện, bụi mù cách đó không xa đâu có phải là tinh binh lương tướng gì? Chẳng qua chỉ là một nhóm sơn dân tay cầm chổi dài chạy qua chạy lại để tạo bụi, cộng với việc ban đêm sao thưa, ngược lại nhìn đám bụi mù cuồn cuộn kia giống như thiên quân vạn mã đang xông tới.

Trong lòng không khỏi cảm thấy ảo não, Vệ tặc này quá mức gian trá, cư nhiên vàng thau lẫn lộn, sử dụng cách đánh vào mặt tâm lý! Nhưng hiện tại hối hận cũng đã muộn, dù sao thắng bại đã rõ, không có cách nào xoay chuyển!

https://thuviensach.vn

Trong lúc đang rối loạn, không có ai để ý tới việc Cát Thanh Viễn đứng trên tường thành đã biến mất từ lúc nào, đi nơi nào thần không biết quỷ không hay...

Nhóm mật thám của Vệ Thái phó trước đó mai phục trong thành khá kỹ, không hề bị bại lộ, lúc trước bọn họ đã đi cướp ngục, cứu đám người Đan Thiết Hoa ra, theo kế hoạch là dẫn theo các nàng lao tới Cát phủ giải cứu công chúa. Lúc này Vệ Lãnh Hầu hận không thể lắp thêm cánh bay ngay đến bên cạnh Long Châu.

Khi hắn giục ngựa đi vào cửa Cát phủ, chỉ thấy cửa phủ mở rộng, vài hắc y nhân đang dây dưa chém giết với đám người Đan Thiết Hoa.

Đám hắc y nhân này là do phụ tử Cát Thanh Viễn nuôi dưỡng làm tay sai, thân thủ bất phàm. Vệ Lãnh Hầu cũng không đi vào bằng cửa, mà tung người nhảy một cái, bay qua tường viện, con đường dọc hành lang đều treo đèn đỏ, hắn thẳng tắp đi vào bên trong, lại nhìn thấy lão Cát đại nhân đang cầm một thanh bảo kiếm run rẩy đi vào phía trong.

“Cát đại nhân dừng bước!” Vệ Lãnh Diêu lạnh lùng nói.

Lão Cát đại nhân lại giống như không hề nghe thấy, tiếp tục đi vào phía trong, Vệ Lãnh Hầu giơ kiếm chặt đứt gân chân của ông ta, khiến ông ta ngã nhào trên mặt đất: “Chỉ một sai sót nhỏ mà phải thua cả bàn... .Không ngờ ngươi mệnh lớn như vậy, trận lũ lụt lớn như vậy cũng không nhấn chìm chết ngươi....” Nói đến đây, lão Cát đại nhân nở nụ cười quái dị, “Lão hủ đã sớm chán ghét cõi đời này, cố gắng sống là muốn giết chết tân nương trong kia giùm con trai của lão, tránh cho nàng ta rơi vào trong tay ngươi, bôi nho danh dự Cát phủ, nhưng vẫn là muộn mất một bước... Nhưng ngươi đừng mong sẽ bắt được nhi tử của ta, mục tiêu của nó là lật đổ Đại Ngụy, ta đã đưa nó đi, sau này mỗi ngày mỗi đêm, ngươi sẽ đều phải lo lắng xem nhi tử của ta đang ở đâu, đang mưu tính cái gì, sau này khó có được những ngày tháng an ổn, ha ha ha ha ha ...”

Ngay cả chân mày Vệ Lãnh Hầu cũng không nhăn lại, khóe miệng khẽ nhếch: “Không ngờ rằng lão Cát đại nhân lúc tuổi già lại sinh ra chí khí như

https://thuviensach.vn

vậy, đáng tiếc loại danh dự này của Cát Phủ có lau mấy cũng không sạch nổi đâu! Nếu ngươi là người có chí khí, năm đó không nên lưu luyến quyền thế, dẫn theo vợ con cao chạy xa bay, thì sao ái thê của ngươi sẽ phải khuất phục dưới thân của hôn quân? Loại cảm giác nuôi một đứa con hoang khó chịu lắm đúng không? Ngài đúng là đệ nhất công thần của Đại Ngụy! Về phần nhi tử của ngươi, bổn hầu cũng không thèm để tâm đến, chẳng qua là sau này mỗi ngày mỗi đêm, hắn ta sẽ phải lo lắng xem có bị mật thám của bổn hầu phát hiện hay không, cái đầu của hắn ta trong đêm tối tĩnh lặng liệu có bị chặt xuống lúc nào không hay hay không, chính hắn ta sau này sẽ không có ngày nào an ổn.”

Nói xong giơ đao lên chặt bỏ đầu lão già trước mặt!

Nếu hắn đến chậm một bước, lão tặc này chẳng phải sẽ được như ý! Chỉ cần nghĩ đến việc lão ta muốn giết tâm can bảo bối của hắn, Vệ Thái phó cảm thấy không cần phải thẩm vấn, trực tiếp giết luôn mới coi là sạch sẽ!

Đúng lúc này, nhờ ánh sáng của ánh trăng, hắn nhìn thấy một lão bà mặt đầy nếp nhăn, trong ngực ôm một cái túi muốn lén lút chạy trốn, từ trong ngực thỉnh thoảng có rơi ra một ít trâm cài ngọc bội, nhưng những vật đó đều là những thứ hiếm có hắn đích thân chọn lựa đặt mua cho Long Châu tử, lửa uất giận mấy ngày nay ở trong núi đào bới bị đè nén nhất thời trào ra.

Trầm ma ma kia chọn mấy thứ hiếm có trong hộp trang điểm của công chúa muốn nhân cơ hội hỗn loạn chạy trốn, vậy mà lại đụng phải bang chủ cái bang, hung thần ác sát một đao chém đứt đầu lão gia. Nhất thời bị dọa đến mức hai chân nhũn ra, một luồng ấm áp từ đũng quần chảy xuống giày, bà ta cuống quít lấy những vật trong ngực ra dập đầu nói: “Hảo hán tha mạng! Những thứ đáng tiền này đều đưa cho hảo hán, xin cậu tha cho lão bà ta đi, nếu hảo hán muốn vui sướng, chỉ cần đi vào bên trong tân phòng, trong đó có một vị công chúa vô cùng xinh đẹp, một thân trong sạch, lão thân đã tự mình nghiệm thân, vẫn còn là xử nữ, đảm bảo sẽ khiến cho hảo hán được thoải mái...”

https://thuviensach.vn

Nghe đến đây, gương mặt tuấn tú củaVệ Lãnh Hầu dưới lớp bùn lầy cũng thay đổi thành màu xanh tím, hắn gằn từng tiếng hỏi: “Ngươi đã tự mình nghiệm thân?”

Trầm ma ma kia không biết giờ chết đã tới, chỉ nghĩ đây là tên ăn mày vô lại thừa dịp trong phủ hỗn loạn, thèm muốn được hưởng thụ sắc đẹp vội vàng đi vào tân phòng lăng nhục công chúa, còn mình sẽ nhân cơ hội chạy trốn, liền vừa thêm mắm thêm muối vừa nhường đường: “Chẳng những là xử nữ, mà còn vô cùng trơn bóng, trơi sinh trắng nõn, vô cùng khít khao... A-- !”

Bà ta còn chưa nói xong, thì thấy hán tử hung hãn trước mắt một cước đạp lên tay bà của bà ta, một đao chém đứt ngón tay của bà ta. Trầm ma ma đau đớn kêu thảm thiết giống như heo bị chọc tiết.

Đợi đến khi đã xử lý xong những ngón tay mạo phạm long uy, Vệ Lãnh Hầu giơ tay chém đứt đầu bà ta.

Vệ Lãnh Hầu xoa xoa máu tươi bắn tung tóe vào người, bước vài bước vào bên trong tân phòng.

Vẫn chưa kịp đi vào, liền nghe thấy tiếng rên rỉ trầm thấp mềm mại phát ra sau cánh cửa phòng. Thanh âm kia khàn khàn mang theo một chút mềm mại, chỉ có mình Trứng gà của hắn có, từng tiếng từng tiếng đánh vào màng nhĩ của hắn.

Vệ Lãnh Hầu không thể chờ đợi đẩy cửa phòng ra. Một mùi hương nồng nặc xông vào mũi. Bên trong ánh nến chập chờn, hồng trướng mùa xuân ấm áp, giống hệt với đêm động phòng mà hắn đã từng tưởng tượng... Nhưng đây lại là tân phòng của Cát tặc và công chúa! Nghĩ vậy, lửa ghen trong lòng nhất thời bùng phát ngập trời!

Mặt hắn bình tĩnh lạnh lùng, từng bước đi về phía chiếc giường cưới phía sau hồng trướng, đưa tay vén rèm ra.”Đùng” một tiếng, chỉ cảm thấy giống như vô số thuốc nổ phá núi vang lên ở trong đầu.

Giai nhân nằm trên giường cưới đỏ thẫm, y phục đã cởi một nửa, thân thể trắng như tuyết nổi bật dưới cái yếm đỏ thẫm sáng chói đến mức khiến

https://thuviensach.vn

người ta không thể mở mắt ra được, sợi dây màu đỏ giống như một loại dâm xà quấn quanh thân thể, siết chặt thân thể tạo thành từng vết hằn màu đỏ bắt mắt.

Giai nhân cũng không biết là bị làm sao. Khuôn mặt nhỏ nhắn chôn ở dưới gối, hai bắp đùi được bao bọc trong cái khố màu đỏ đang không ngừng kẹp chặt, khăn trải giường màu đỏ dường như đã bị ướt một mảng,...

Cát Thanh Viễn! Nếu ta bắt được ngươi, không băm ngươi thành vạn mảnh, khó có thể giải trừ mối hận trong lòng ta!

Nghe được có người tiến vào, giai nhân hỗn loạn nâng cái đầu nhỏ lên, cái trán trơn bóng được bao phủ bởi một tầng mồ hôi, nàng cố sức trừng lớn mắt nhìn, nhẹ nhàng run rẩy kêu một tiếng: “Thái phó... Cứu ta...”

Tiếng gọi đó, đã chặt đứt nốt sợi dây lý trí trong đầu hắn. Kinh thành biến động, theo lý hiện tại hắn phải chỉ huy binh mã lùng bắt các phản tặc còn sót lại, sau đó điều động binh mã trấn thủ các cửa thành, còn phải... Nhưng vào giờ khắc này, việc gì cũng không quan trọng bằng giai nhân đang nằm trên giường này, Vệ Lãnh Hầu đưa tay muốn ôm lấy giai nhân kia, lại nhìn thấy tay mình dính đầy vết bùn lầy lẫn vết máu... Đáng chết!

Đúng lúc này, Đan Thiết Hoa cũng đã giết chết hết đám hắc y nhân trong phủ, cũng vội vã chạy tới, khi bà bước vào tân phòng liền thấy Thái phó vội vã buông rèm xuống, xoay người nghiêm trang phân phó: “Mau nấu nước, bổn hầu muốn tắm!”

Mặc dù Đan Thiết Hoa cũng cảm thấy Hầu gia thật sự rất bẩn, nhưng đang lúc mấu chốt lại đòi tắm rửa thì có chút quái dị, cũng không dám hỏi nhiều, vội vàng tóm lấy mấy tiểu nha hoàn của Cát phủ đang khóc sướt mướt, bảo các nàng đưa thùng gỗ vào tân phòng. Thật may hôm nay Cát phủ có hỉ sự, bếp lò trong bếp vẫn nóng, đã đun sẵn nước nóng, sau khi pha thêm vào cho đủ ấm, Hầu gia liền đóng cửa phòng không thể chờ đợi vội vã tắm rửa.

Mới vừa rồi hắn liếc mắt nhìn thấy một thứ trên bản, tất cả những thứ đó làm cho hốc mắt hắn như muốn nứt ra, nhìn lại bình sứ ném ở chân

https://thuviensach.vn

giường, phía trên có mấy chữ "Xuân thủy lưu" đã chỉ rõ tình trạng của giai nhân đang nằm trên giường.

Bảo bối hắn luôn đặt trên đầu quả tim, nay lại bị Cát tặc đối đãi như thế, lửa giận khắp người Vệ Lãnh Hầu bừng lên như muốn nấu sôi nước trong thùng!

Thân mình thật sự là quá bẩn, lại phải đổi sang thùng thứ hai mới coi như tắm rửa sạch sẽ.

Hết lần này đến lần khác người trong hồng trướng kia chờ không được, khó chịu nhẹ nhàng rên rỉ thanh âm càng lúc càng lớn, cuối cùng, sau đó giãy giụa thò cái đầu nhỏ ra từ trong hồng trướng, khóc gọi to: "Thái phó kỳ cọ kỹ làm gì! Muốn ở trong thùng gỗ học bơi sao! Nhanh lên giúp trẫm cởi dây thừng, trẫm... trẫm khó chịu sắp chết rồi!"

Thật ra nàng cũng không biết mình yêu cầu Thái phó đến để làm gì, chỉ là khi nhìn thấy bắt thịt rắn chắc của nam nhân trong thùng tắm kia, thì cảm thấy cả người nổi lên từng trận nóng ran khó nhịn, chỉ cầu nam nhân kia mau chóng lại đây, cởi bỏ dây thừng sau đó khinh nhờn trêu đùa nàng giống như trước đây, giúp nàng giày vò...

Bị giai nhân náo loạn chê động tác quá chậm, Thái phó đại nhân vừa tức giận vừa buồn cười: "Hoàng thượng đừng quá sốt ruột, thần cũng phải tắm rửa sạch sẽ mới có thể hầu hạ Thánh thượng chứ!"

Nói xong Thái phó đại nhân đứng dậy, dùng khăn dài lau thân thể mình, sau đó mới bước vào bên trong hồng trướng.

Đến khi dây thừng được cởi ra, nhìn cả người kia đầy ấn ký màu hồng còn chưa kịp đau lòng, liền thấy tiểu Hoàng đế kia giống như một con mèo đang rất đói, vội vàng lao vào người hắn, cái miệng nhỏ nhắn hồng hồng hôn lên mặt hắn, gương mặt tuấn tú vừa mới được rửa sạch của hắn lại dính đầy dấu son màu đỏ, vô cùng thơm mát.

Niếp Thanh Lân chủ động nhiệt tình như vậy hắn chưa bao giờ nhìn thấy, Thái phó bị giai nhân nóng bỏng cưỡng hôn, cảm nhận hai cánh tay

https://thuviensach.vn

nhỏ trắng nõn quấn trên cổ mình càng lúc càng chặt, thân thể mềm mại dán sát vào lồng ngực cường tráng của mình, vô cùng nóng bỏng.

“Thánh Thượng có nhìn rõ thần là ai không?” Sau khi hôn xong, Vệ Lãnh Diêu ôm lấy giai nhân khẽ đặt lên giường rồi đột nhiên lên tiếng hỏi.

“Là... Là Thái phó...” Dường như Long Châu tử cảm thấy khinh bạc thần tử chưa đủ, khóe mắt rơm rớm nước mắt, chu cái miệng nhỏ lên còn muốn tiếp tục hôn thêm.

Vệ Lãnh Hầu đè lại tiểu Hoàng đế háo sắc, đầy mùi chua của giấm hỏi: “Thái phó nào?”

Niếp Thanh Lân cảm thấy mình sắp bật khóc: “Là Định quốc hầu, Vệ... Vệ Lãnh Hầu! Ái khanh, khanh nhanh lên một chút, lề mề chậm chạp như vậy có phải là nam nhân không?”

Thật ra ý của Long Châu Tử là hy vọng đại nhân mau chóng ra tay cứu giúp, giải trừ dược tính cho nàng, nhưng nàng đã bị thuốc kia làm cho đầu óc không tỉnh táo sao có thể kịp suy xét vấn đề, liệu Vệ Thái phó có cam tâm giúp nàng trị liệu hời hợt đơn giản thế không? Hơn nữa câu nói vừa rồi của mình đó chính là mồi lửa cuối cùng cho hỏa dược bị đè nén lâu ngày kia!

Thấy Hoàng thượng nghi ngờ bản sắc nam nhi của mình, Thái phó hơi mỉm cười, mắt phượng híp lại, đôi môi hé mở làm lộ ra hàm răng sắc nhọn trắng sáng: “Thần sẽ giúp bệ hạ mở mang kiến thức, hiểu thế nào là nam nhân chân chính!”

Chương 64

Công chúa Vĩnh An của Đại Ngụy chưa từng nhìn thấy Thái phó đại nhân tư thế oai hùng hiên ngang phá núi mở đường, cũng không nhìn thấy hình ảnh Định quốc hầu ở dưới chân thành đối đầu với kẻ địch lấy ít thắng nhiều xoay chuyển càn khôn, nhưng lúc ở trên giường, Vệ Lãnh Hầu tuyệt

https://thuviensach.vn

đối là một con giao long xấu xa, vào sâu ra cạn, nghiêng người hay đối nhau!

Từ trước đến giờ Thái phó đại nhân luôn phóng túng chính mình, nhưng không hiểu sao từ khi có tình cảm với Long Châu tử, thì đã cấm dục một thời gian dài, thời gian đầu thường trằn trọc trở mình, đêm khó có thể ngủ say, nằm ở trong phủ Thái phó của mình hận không thể ngay lập tức giục ngựa xông vào trong cung, đặt bé con kia trên giường nghiêm túc ăn sạch.

Lo ngại giai nhân mảnh mai, cần thư thả cho chút thời gian, chính vì vậy những lúc không ngủ được, trong đầu hắn chỉ có thể tưởng tượng đủ loại tình cảnh được nếm món ngon trong miệng, cũng giống như tính toán bày binh bày trận, mặc dù chưa cầm thương ra trận, nhưng những hoạt động then chốt đều đã nghĩ tới...

Vậy mà giây phút quan trọng dẹp yên vào được thành, miếng thịt non mềm trông ngóng từ lâu cứ như vậy không chút nào phòng bị được đưa vào trong miệng, lúc này mới phát hiện những tình huống tự suy diễn trước kia, tất cả là do suy nghĩ đến quá nhiều, hương vị ngọt ngào mềm mại như vậy một khi đã được nếm thử, đâu còn thời gian suy nghĩ đến những thủ đoạn ép buộc? Vững vàng đâm thẳng mới là điều cần thiết!

Bình thuốc này của Cát Thanh Viễn tác dụng thật sự quá mạnh, có thể biến bé con động lòng người thường ngày thẹn thùng ngây ngô hôm nay lại giống như không hề thấy đủ, may mà người hầu hạ thánh giá lại là nam nhi anh vĩ như hắn, đổi lại là người khác, chỉ sợ không thể thỏa mãn được giai nhân!

Bên trong hồng trướng giai nhân kinh hô thở gấp: “Thái phó, dùng tay là được rồi, ngươi dùng nó làm chi?”

Trong miệng Thái phó như đang ngậm cái gì đó, giọng nói không rõ: “Cái này mới là giải dược quan trọng...”

Tiếp đó, giường bên trong hồng trướng không ngừng rung lắc, vang lên tiếng kẽo kẹt răng rắc, trông như có thể sập bất cứ lúc nào, đến canh tư

https://thuviensach.vn

những tiếng a ô mới dần dần ngừng lại.

Sau mấy phen dốc toàn bộ sức lực, cuối cùng cũng có thể thu phục được con cá nhỏ vẫy đuôi sắp thành tinh này, Thái phó túm lấy cái khăn dài mới vừa rồi ném ở mép giường, lau đi mồ hôi nóng hổi dính dính trên người mình. Sau khi chứng minh được cội rễ nam nhi rắn chắc của mình, những mệt mỏi khi san núi đào đường mấy ngày qua sau khi đã được ăn no lập tức tràn lên, Vệ Lãnh Hầu vội vàng lau lau vài cái, sau đó cúi đầu hôn lên khuôn mặt thấm mồ hôi của bé con, ôm chặt lấy người phía dưới, ngủ ngay tức thì.

Niếp Thanh Lân từ khi bị tên tặc tử kia bắt làm tù binh mấy ngày đêm cũng không được yên giấc, vừa rồi lại kịch liệt dây dưa từ đầu đến chân không hề có một tia khí lực, được Thái phó ôm cũng liền ngủ say.

Toàn kinh thành xơ xác tiêu điều, tiếng vó ngựa hòa lẫn tiếng than khóc, bên trong tân phòng nến đỏ chập chờn, ngủ đến quên trời say đất.

Đến tận sáng sớm ngày hôm sau, Niếp Thanh Lân chỉ cảm thấy toàn thân đau nhức, không có một chỗ nào không đau. Từ từ nhắm hai mắt, nhớ lại toàn bộ chuyện ngày hôm qua. Hôm qua bị cái bình xuân thủy chết tiệt kia biến nàng thành bộ dáng không ra thể thống gì, nhưng trong đầu vẫn nhớ như in mọi chuyện. Nếu có thể, nàng thật sự hy vọng có thể nhắm chặt hai mắt mà ngủ không cần phải dậy!

Thì ra nhưng thứ đọc được trong tiểu thuyết sắc tình trước đây, chiếc giường như vậy là bởi vì... mới rung động không ngừng. Khí lực Thái phó quá lớn, cái gáy của mình bị đụng vào cái cột đầu giường, mặc dù sau đó Thái phó đại nhân đã kịp thời lấy tay bảo vệ gáy của nàng, nhưng hình như cũng đã sưng lên một cục u lớn... Phía dưới lại càng không cần phải nói, đau đớn đã nhắc nhở nàng đã hoàn toàn vĩnh biệt sự trong sạch của nữ nhi.

Nhưng dù cuộc sống có thảm thiết đến như thế nào thì cũng phải đối diện với nó, Niếp Thanh Lân vẫn phải bất đắc dĩ mở mắt ra, nhìn Thái phó đại nhân tưởng rằng đã sớm không giữ được tính mạng đang nằm bên cạnh mình ngủ say, lông mi xinh đẹp cong vút trên mắt phượng đóng chặt tạo ra

https://thuviensach.vn

một bóng mờ hình quạt, cánh tay đêm qua đè chặt tay mình lúc này đang ôm chặt lấy hông nàng.

Niếp Thanh Lân cắn môi dưới từ từ ngồi dậy, ai ngờ vừa mới động đậy, Thái phó đại nhân đang ngủ say lại mở mắt, thấy nàng ngồi dậy, cũng ngồi dậy theo, kéo thân thể nhỏ bé của nàng lại, cúi đầu hỏi: “Sao dậy sớm vậy?”

Niếp Thanh Lân không dám ngước mắt lên nhìn thân thể cường tráng trần trụi của Thái phó, há mồm nói: “Khát nước...” Vừa mới nói chuyện liền phát hiện, cổ họng khàn khàn rất khó chịu, nhất định là đêm qua lúc Thái phó xuất lực hung hãn mạnh mẽ, chính mình không nhịn được đã kêu to.

Cả phòng đều tràn ngập hương vị kia, Thái phó không muốn gọi người khác đi vào, liền tự mình đứng dậy đi đến chiếc bàn bên cạnh rót nước, đưa cho Long Châu tử, đợi sau khi cái miêng nhỏ của nàng đã uống xong, thì đỡ nàng nằm xuống ngủ một lúc nữa, còn mình thì xuống giường, mở cái rương ra, tìm mấy bộ đồ mới của Cát Thanh Viễn, mặc dù gương mặt tỏ ra chán ghét muốn vứt bỏ nhưng cuối cùng vẫn phải chấp nhận mặc vào.

Đêm qua hoang đường đã vượt qua lí trí, mặc dù vô cùng lưu luyến giai nhân nằm trên giường, nhưng cục diện bên ngoài vẫn còn đang rối rắm chờ mình tới chỉnh đốn lại, không thể chậm trễ được nữa.

Đợi cho Thái phó đại nhân đi ra ngoài, Niếp Thanh Lân mới chậm rãi ngồi dậy, bọc chăn đi xuống giường, cũng muốn tìm một bộ y phục để mặc vào. Nhưng lúc đi qua nhìn vào cái gương bạc mà Trầm ma ma mang vào Cát phủ đang đặt trên bàn, công chúa Đại Ngụy-Vĩnh An công chúa phải dừng bước lại, kinh ngạc nhìn người trong gương, cúi đầu phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Diễn viên hí khúc đóng vai tiểu quái vật trong gương rốt cuộc là ai vậy?

Nước mắt và mồ hôi sau một đêm đã khiến cho những lớp trang điểm tân nương hoàn toàn biến mất. Hình vẽ hoa mẫu đơn trên trán đã biến thành một vệt đỏ tươi. Son phấn trên khuôn mặt nhỏ nhắn chưa được lau sạch lưu lại từng vệt màu trắng, son trên miệng còn sót lại không nhiều lắm, hôm qua

https://thuviensach.vn

toàn bộ đã cọ lên gương mặt tuấn tú của Thái phó đại nhân... Bộ dạng như vậy ngay cả mình nhìn thấy cũng sợ hết hồn vía, mắt phượng của Thái phó đại nhân kia không biết có bị mù không? Hôm qua lại giống như được nhìn thấy mỹ nhân, đè ở trên người mình, vừa không ngừng hôn lên khuôn mặt như tên hề này, vừa thì thầm nói mình là bảo bối mà hắn yêu nhất...

Hôm qua bởi vì bị thuốc lấn áp mà trở nên chủ động phóng đãng, hơn nữa mặt mũi bị biến thành không giống người quả thật là bị đả kích rất nặng nề, làm cho Niếp Thanh Lân không nhịn được muốn hô to: Đan ma ma! Mau chuẩn bị chậu nước, để cho trẫm ngâm mặt vào chết đuối luôn đi!

Đợi Đan ma ma sai nha hoàn nấu nước, sau khi để cho công chúa ở trong thùng gỗ gột rửa nhẹ nhàng khoan khoái một phen, mới hầu hạ nàng thay quần áo, ăn mặc đâu ra đấy.

Khi Niếp Thanh Lân bước ra khỏi cửa phòng, sự lộng lẫy trong nhà đều tan thành mây khói, đập vào mắt là dấu vết của một cuộc chính biến thảm thiết.

Thi thể trong phủ mặc dù đã được mang đi, nhưng trên đất vẫn còn lưu lại vết máu chưa kịp cọ rửa, Thái phó đại nhân dùng Cát phủ làm quân doanh tạm thời, trấn giữ ở phòng khách, thỉnh thoảng lại có người đi vào mỗi người một sắc thái vội vàng đi vào báo cáo công việc.

Cát Thanh Viễn chạy trốn rất vội vàng, căn bản sẽ không thể để ý tới Hoàng đế cùng mẹ khác cha đang ở trong hoàng cung. Tiểu Hoàng đế đáng thương mới chỉ có bảy tuổi, bên trong hoàng cung ngay cả một người thân tín cũng không có. Khi Vệ Thái phó dẫn binh mã xông vào cửa Hoàng Cung, nghe thấy mọi người kinh hoảng gào thét, bị dọa sợ đến mức nằm trên giường oa oa khóc lớn nhưng cũng không có ai để ý tới.

Khi Lỗ Dự Đạt dẫn theo một đội nhân mã chạy vào hoàng cung, tiểu Hoàng đế còn đang khóc không ngừng. Lỗ Dự Đạt nhíu mày một cái, mặc dù không muốn hạ thủ với một đứa bé, đáng tiếc thân phận của nó, bất kể là tiểu thiếu gia Cát gia hay là con riêng của tiên hoàng, đã định trước nó không thể sống được quá lâu, liền sai người trông giữ nó.

https://thuviensach.vn

Hôm đó, khi ánh mặt mặt trời lên chính ngọ, thì trong ngoài kinh thành cơ bản cũng đã được dẹp yên.

Mấy ngày nay Cát gia phách lối, ngang ngược còn vượt qua cả Vệ Thái phó, đáng tiếc nền móng chưa đủ vững để có thể ghim sâu vào trong lòng triều thần Đại Ngụy, chỉ có mấy ngày ngắn ngủi sao có thể so sánh được với thế lực Thái phó xây dựng trong nhiều năm? Nếu Vệ Lãnh Hầu đã chết thì tốt, nhưng nếu còn sống, chỉ cần ba chữ kia đã đủ để khiến quan lại trong kinh thành hoảng sợ. Thế cục như vậy, ai cũng không ngờ tới, Thái phó vốn thuộc loại người không nói lý lẽ, chỉ dựa vào quân đội hoành hành ngang ngược, coi như là nếu Cát Thanh Viễn có lưu lại mật thám thì cũng là anh hùng không có đất dụng võ, ngoài việc núp trong nhà run lẩy bẩy thì không thể làm được gì.

Lỗ Dự Đạt dẫn theo binh sĩ lùng bắt những kẻ tay sai lúc trước đã theo Cát gia làm bậy, kinh thành cũng dần trở nên ổn định.

Thái phó không muốn ở lại Cát phủ quá lâu, muốn dẫn Vĩnh An công chúa sớm hồi cung. Dù sao hôm qua mới là lần đầu được nếm thử thức ăn ngon, lúc nào cũng có cảm giác giống như Thiên Bồng Nguyên Soái ăn quả nhân sâm, vẫn còn chưa kịp nghĩ ra hương vị trong đó là gì, luôn muốn hồi cung, ở trên giường một lần nữa ôm lấy giai nhân hưởng thụ lại xem hương vị đó là gì mới tốt.

Đúng lúc này, một đội binh lính dẫn Cát Vân Nhi đi tới trước mặt Thái phó và Niếp Thanh Lân: “Bẩm báo Thái phó, gia quyến Cát gia đều đang bị giam giữ chờ người tới thẩm vấn, có đưa tiểu thư Cát gia này vào thiên lao hay không?”

Niếp Thanh Lân ngẩng đầu nhìn về phía Cát Vân Nhi, nhìn thấy tóc tai nàng ta toán loạn, hai tay bị trói chéo ở sau lưng, bộ dáng chật vật, trong lòng cũng cảm thấy khổ sở không nói ra được. Dù sao trong khoảng thời gian nàng làm công chúa, Cát Vân Nhi đối xử với nàng không tệ, nàng và nàng ta còn kết giao bằng hữu. Mặc dù oán hận Cát Thanh Viễn nhưng nàng

https://thuviensach.vn

biết việc này không có quan hệ gì đến Cát Vân Nhi, phụ thân và huynh trưởng có dã tâm, nàng ta là nữ nhi thì sao có quyền làm chủ chứ.

Đáng tiếc mấy ngày trước đây thiên kim quý nữ Cát gia này phong quang vô hạn, nhưng một khi xảy ra chuyện không tốt, phụ thân và huynh trưởng của nàng sao còn lo lắng cho nàng được nữa? Tình cảnh chỉ biết chờ chết của nàng đâu khác gì mẫu phi và đám phi tần của tiên hoàng lúc Vệ Lãnh Diêu tiến hành cung biến?

Nghĩ đến đây, hào hứng của nàng đều tan biến. Vệ Lãnh Hầu nhạy bén nhận ra tâm tình của bé con không tốt, liền nhẹ nhàng nắm lấy tay nàng.

Tối hôm qua lộn xộn cả một đêm, lúc này đang là giữa trưa, ánh mặt trời rực rỡ chiếu khắp Cát phủ. Vệ Thái phó đã dẹp yên được quân phản loạn, tìm được và cũng thành công ăn được Long Châu, cả người đều thoải mái, ngay cả gương mặt lúc bình thường luôn u ám lúc này cũng thay đổi tựa như được ánh mặt trời chiếu rọi. Mà Niếp Thanh Lân mới lần đầu trải nghiệm hương vị mới, sắc đỏ trên mặt vẫn chưa tan, gương mặt trang điểm vô cùng xinh đẹp. Khi Cát Vân Nhi ngước mắt lên, nhìn thấy Vệ Lãnh Diêu và Niếp Thanh Lân như một đôi tiên nhân quyến lữ dưới ánh mặt trời, phẫn hận trong lòng càng tăng thêm, chỉ muốn bùng phát ra.

Nàng ta cũng giống như phần lớn các thiếu nữ lần đâu yêu đương trong triều, đều có đối tượng âm thâm ảo tưởng ái mộ. Cát Vân Nhi lén xem qua tiểu thuyết sắc tình nên đối với phương diện này nghĩ cũng sâu hơn một chút.

Vốn ở trong lòng nàng, ngoại trừ ca ca thì chỉ có Vệ Lãnh Diêu được coi là một nam tử hiếm có. Ở yến hội cung đình lần trước, nàng âm thầm dựa theo bộ dáng tiên nhân của Thái phó đại nhân, tự tưởng tượng ra tình cảnh nàng và Thái phó cùng đến chùa dâng hương, vô tình gặp gỡ trong vườn hoa.

Mặc dù thỉnh thoảng nghe được tiếng phụ thân phát ra từ trong thư phòng của ca ca, trong lòng cũng biết ca ca có dã tâm với ngôi vị Hoàng đế,

https://thuviensach.vn

nhưng mấy ngày trước đây khi nghe Vệ Lãnh Hầu và Hắc Kỳ quân của hắn đều đến Lễ huyện, vẫn âm thầm thương tâm rất lâu.

Không nghĩ tới rằng nam tử anh tuấn như tiên này vừa mới xuất hiện, liền lấy cả nhà mình làm tế phẩm. Phụ thân chết thảm dưới đao của Vệ Lãnh Hầu, ca ca sống chết không rõ, đệ đệ ở trong cung không biết còn có thể gặp lại nữa hay không.

Nhưng trước mắt mình lại nhìn thấy cảnh gì thế này? Nhìn thấy Vệ Thái phó dùng ánh mắt ôn nhu nhìn về phía Vĩnh An công chúa, ghen tị phẫn hận giống như một đàn sói, từng con từng con xông đến cắn nuốt nàng.

Vĩnh An công chúa, nàng vẫn coi nữ nhân xinh đẹp thông minh này là tri kỷ, nhưng hai người một khắc trước vẫn còn ở trong cung ngọt ngào tâm sự về những ý định về chuyện gia thất, một khắc sau nàng ấy lại lãnh đạm, không chịu gặp mặt mình nữa, giống như hai người chưa từng có giao hảo. Trong lòng nàng không biết mình đã làm sai chỗ nào, trong lòng luôn thấy vui vì nữ nhân xinh đẹp thông minh kia sẽ thành thân với ca ca của mình, luôn nghĩ sau này sớm chiều chung sống chung trong phủ, tiểu tẩu tử này và mình sẽ vô cùng thân mật khăng khít.

Nhưng công chúa Đại Ngụy trong đêm tân hôn, lúc phu gia chịu khổ tai họa bất ngờ, lại cùng một nam nhân khác động phòng trong Cát phủ nhà nàng. Chỉ trong một đêm, phụ thân của nàng chết thảm, huynh trưởng chạy trốn, chỉ trong một đêm, nàng từ thiên chi kiêu nữ rơi xuống thành một nữ nhân nghèo khó. Mà giờ khắc này, lúc nàng nhìn thấy hai người mình coi trọng từ trong tân phòng Cát phủ bước ra, tâm tình đơn thuần hồn nhiên trước kia cũng ầm ầm sụp đổ. Trong lòng nàng chỉ có hận, chỉ có oán, cho dù chết, nàng cũng muốn bọn họ phải chôn cùng.

Trong lòng ác ý dâng lên, sự cố chấp trong huyết mạch Cát gia chiếm thượng phong, nàng bật cười lớn, thanh âm sắc nhọn mà điên cuồng:

“Vĩnh An công chúa, thật sự là rất tốt! Chiếm trong bát, nhìn trong nồi. Ngươi đã tằng tịu với Vệ Thái phó, lại còn trốn ra ngoài hoàng cung vụng trộm với ca ca của ta. Tin tức Vệ Thái phó bỏ mình vừa mới truyền đến,

https://thuviensach.vn

ngươi liền lắc mình một cái trở thành thê tử cưới hỏi đàng hoàng của Cát Thái phó. Mà khi Cát gia ta vừa mới bị lật đổ, ngươi lại ở trong tân phòng của phu quân dính chặt lấy Vệ Thái phó. Mọi việc đều thuận lợi, thật đúng là cá gặp nước!

Vệ Lãnh Hầu! Ngươi cũng đừng nên cao hứng quá sớm. Ngươi cho rằng nữ nhân này thật lòng với ngươi sao? Chẳng lẽ ngươi không biết là nàng ta và ca ca của ta là thanh mai trúc mã sao? Nàng ta đã sớm quyến rũ ca ca của ta! Nếu không lúc thi Đình nàng ta đã không chỉ điểm cho ca ca ta, ca ca ta thân là con cháu thế gia, làm sao sẽ lưu lại kinh thành! Chớ quên, dù sao nàng ta cũng họ Niếp, là tỷ tỷ của Hoàng đế hiện tại! Nàng ta có thể quyến rũ ca ca của ta, cũng có thể quyến rũ những người khác nữa. Sớm muộn gì nàng ta sẽ tìm nam nhân mạnh hơn ngươi, đến lúc đó chính là lúc Vệ Lãnh Hầu gia các ngươi chết không có chỗ chôn. Cát gia ta chính là vết xe đổ của ngươi. Ta sẽ nhìn thật kỹ kết cục sau này của các ngươi...”

Rất nhanh miệng Cát Vân Nhi đã bị binh lính bên cạnh chặn lại, kéo thẳng ra khỏi cửa phủ.

Vệ Lãnh Hầu không nói gì thêm, đưa tay kéo công chúa đi ra khỏi Cát phủ, đến lúc ngồi trên xe ngựa thì cũng không nói gì, trong lúc nhất thời, hai người trên xe ngựa yên lặng không tiếng động với những suy nghĩ nghi ngờ của riêng mình.

Trong lòng Niếp Thanh Lân âm thầm thở dài: Cát Vân Nhi, vốn nghĩ ngươi là người ngây thơ đơn thuần, không ngờ rằng những lời ngươi vừa nói còn hữu dụng hơn nhưng mưu kế độc ác mà ca ca ngươi hết lòng suy tính! Từng câu từng chữ đều đánh thẳng vào lòng dạ hẹp hòi thù dai của Thái phó đại nhân!

Quả nhiên lúc đến cửa cung, sắc mặt của Thái phó đại nhân vô cùng u ám nhưng vẫn bình tĩnh đưa tay đỡ công chúa từ trên xe ngựa xuống, nhưng đến khi vào Phượng Sồ cung, nhìn căn phòng mà mình tỉ mỉ bố trí hoàn toàn trống rỗng, mở miệng nói chuyện, giọng nói lại âm lãnh thêm mấy phần.

https://thuviensach.vn

“Những lời Cát Vân Nhi nói nhảm, bổn hầu sẽ không để trong lòng, chẳng qua là chuyện thi Đình mà nàng ta nói, kính mong công chúa giải thích tiếp, nàng nói gì, bổn hầu cũng đều sẽ tin!” Hắn nghiến răng nghiến lợi nói xong những lời này, vô cùng lạnh lùng.

Niếp Thanh Lân biết, Vệ Lãnh Hầu thông minh như vậy, nghe những lời Cát Vân Nhi nói, chắc chắn sẽ nhớ lại lúc nàng ở trong thư phòng xem bài thi chắc chắc đã có những cử chỉ gian lận. Hiện tại mở miệng hỏi ra như vậy có lẽ cũng đã biết rõ.

Nghĩ đến đây, nàng không che giấu nữa, ủ rũ nói: “Chuyện thi Đình đó, là lỗi của trẫm...”

Cặp mắt phượng của Thái phó thực muốn bắn ra lửa: “Thánh Thượng phạm lỗi như thế nào, thỉnh tỉ mỉ kể rõ từng chi tiết cho vi thần biết!”

“Lúc ấy chẳng qua là luyến tiếc nhân tài, nên có nhắc nhở ở trên bài thi vài chữ ẩn ở đầu bài thơ... Đề cập một chút về chuyện kênh đào...”

“Ồ!? Vậy nên Thánh thượng nhìn thấy tên Cát tặc gà mái kia tài trí hơn người, làm cho Thánh Thượng vui mừng nhất định phải nhắc nhở riêng cho hắn, dùng để chống lại người không còn tác dụng như vi thần? Có phải vi thần, con mẹ nó, đã trở về không đúng thời điểm, làm chậm trễ chuyện tình duyên của Thánh thượng và tên họ Cát kia đúng không?” Trong lời nói của Thái phó ý lạnh bay vèo vèo, ngay cả lời nói bậy lúc thao luyện binh lính trong quân doanh cũng nói ra.

Trong lòng Niếp Thanh Lân biết lúc này dù có nói cái gì Thái phó cũng không tin, nhưng những ủy khuất khốn đốn trong lòng mấy ngày nay không thể giữ được, người thông minh sau khi làm việc ngốc, chỉ cần nội tâm tự xét lại thôi cũng đã đủ thấy hối hận đến mức muốn tự cắn chết chính mình.

Lần đầu tiên trong đời Long Châu nhìn nhầm một người, lại thiếu chút nữa gây ra hậu quả xấu dẫn đến việc giang sơn đổ vỡ, vốn đã tự trách không dứt, lại nghe thấy Thái phó văng tục như vậy, thì nhất thời nóng đầu đem uất ức ủy khuất sợ hãi mấy ngày nay phát tiết ra ngoài: “Nếu Thái phó đã nghĩ như vậy, trẫm cũng không có biện pháp! Nghe ngài nói như vậy, chắc đã coi

https://thuviensach.vn

trẫm cùng một hội với Cát tặc kia, vậy hình như Thái phó mang trẫm đi sai chỗ rồi thì phải? Nay ngài cũng đã được thỏa mãn ước nguyện, giữ trẫm lại cũng không dùng để làm gì, không bằng tống trẫm vào đại lao đi! Tránh gây cản trở tầm mắt của Thái phó đại nhân!”

Thái phó vốn để ý chuyện Long Châu có chung tình với người bạn lúc nhỏ của mình, về những lời Cát Vân Nhi nói Niếp Thanh Lân có mưu đồ với giang sơn hắn cũng không có để trong lòng. Hắn làm sao không biết, Long Châu tử này thông minh có thừa nhưng dã tâm chưa đủ, chính là một tiên nữ lười biếng nuôi thả mà thôi.

Nhưng Cát Thanh Viễn kia tuổi trẻ anh tuấn, tuổi thơ thống khổ đáng thương, lại cực kì phù hợp với tiêu chuẩn thư sinh nghèo túng ham học hỏi trong các thoại bản mà bé con hay đọc. Ban đầu hắn nghi ngờ nàng có tình ý với người kia không, nhưng cũng không nghĩ rằng, hai người họ đầu mày cuối mắt tán tỉnh nhau ngay dưới mí mắt của mình, ghen tức mãnh liệt phẫn hận khó giải! Chỉ ngóng trông Long Châu tử giống như trước kia, nũng nịu dỗ ngọt, miệng như thoa mỡ, dùng những lời ngọt ngào dỗ dành mình qua cơn giận, lừa gạt minh đi tới, hắn sẽ cố đem cơn uất ức này nuốt vào bụng, từ từ nhấm nháp.

Cũng không nghĩ rằng kẻ gây tội này tính tình so với hắn còn cứng hơn! Lại còn bày ra bộ dáng đánh chết cũng không nhận sai! Như thế thì làm sao Thái phó có thể xuống đài được? Hắn vô cùng tức giận không khỏi hét lớn một tiếng: “Người đâu, nhốt kẻ không biết sống chết này vào thiên lao!”

Chương 65

Nguyễn công công vừa ra khỏi nhà lao đang đứng ở cửa cung sửa sang lại mũ nón, đã nhiều ngày kinh tâm động phách khiến vị thái giám này sợ tới mức gần như thần hồn nát thần tính mà trông gà hóa cuốc. Thái phó chỉ hơi thanh thanh cổ họng là tay Nguyễn công công đã run bắn cả lên, làm rớt cả mũ trên đầu, may nhờ có tiểu thái giám bên cạnh đỡ cho, nếu không thì đã

https://thuviensach.vn

mềm nhũn ngồi bệt dưới đất rồi. Đợi sau khi hắn hốt hoảng quét mắt khắp bốn phía, xác định chắc chắn không phải là muốn bắt mình, thì mới có thể hơi hơi định thần lại, nhét trái tim đã tọt tới tận cổ họng vào lại trong ngực, vội vàng đi vào chính điện. Lúc ngẩng lên nhìn thì lại choáng váng mặt mày.

Chỉ thấy khuôn mặt tuấn tú như tiên nhân của Thái phó hôm nay lại vô cùng xơ xác tiêu điều, mắt phượng khẽ liếc, trừng mắt ngoan độc nhìn công chúa. Mà vị công chúa kia có lá gan cũng thật lớn, bị Thái phó trừng như vậy mà vẫn có thể vểnh cái cằm nhọn của mình lên, còn trên vẻ mặt thì thể hiện rõ ràng khí thế hiên ngang lẫm liệt không màng sinh tử!

Ai u, chắc là Vĩnh An công chúa này ngây người trong miếu am lâu quá rồi, nhất định không biết Thái phó có biệt tài chém đầu người như xắt khoai tây, vô cùng gọn gàng tàn nhẫn! Vậy mà công chúa vẫn có thể không biết sống chết trừng mắt nhìn lại Thái phó như vậy, cũng không suy nghĩ lại một chút tình cảnh của mình. Sau khi tin đồn Thái phó bị táng thân ở Lễ huyện được tung ra, lại có thể tuyệt tình gả bản thân mình cho tên Cát Thanh Viễn kia như vậy, còn bái thiên địa rồi vào động phòng... Không biết là đã vứt những ân sủng khi xưa của Thái phó đại nhân đi đâu nữa!

Một cái nón vừa to vừa xanh mơn mởn lại lộ liễu như vậy, ai mà dám đội lên đầu Thái phó cơ chứ? Ấy thế mà lại có vị công chúa không biết sống chết này. Thái phó không để tâm đến những hiềm nghi trước kia mà đón nàng hồi cung, vậy mà bây giờ lại có chuyện gì mà chọc Thái phó bực bội như vậy?

Nhưng mà những chuyện nam nữ thế này, khi lên triều đình vẫn nói một là một, hai là hai, tuy Thái phó đã lớn tiếng gọi người đem bắt công chúa giam vào thiên lao, nhưng những người phía dưới đều chần chờ không động.

Thái phó thấy mình đã kêu to như vậy, mà cái tiểu lười biếng kia vẫn cứ mang một bộ dạng xem mọi thứ chỉ như là nước chảy mây trôi, cho nên hoàn toàn nổi trận lôi đình. Nhưng khi thấy thị vệ lên tiếng trả lời rồi vươn

https://thuviensach.vn

tay định chạm vào công chúa thì lại hung hăng trừng mắt bọn họ, sau đó kêu Đan ma ma mang theo cung nữ áp giải công chúa vào thiên lao.

Cái này thì Nguyễn công công có thể hiểu rõ ràng. Thảm rồi! Đây chính là xích mích cãi nhau kéo đến tận trong thiên lao. Chỉ sợ là tối nay nhóm quan giám ngục trong thiên lao sẽ phải lâm vào tình cảnh gà bay chó sủa rồi...

Quả nhiên, sau khi công chúa bên kia không nhanh không chậm đi theo Đan ma ma ra khỏi Phượng Sồ cung, chỉ thấy Thái phó nhìn chằm chằm vào bóng dáng gầy yếu kia, mơ hồ có thể nghe được âm thanh kèn kẹt phát ra, sau một lúc lâu điều chỉnh hơi thở mới có thể khôi phục lại tư thế tiên nhân một lần nữa, mở miệng nói: “Nguyễn công công.”

Nguyễn công công vội vàng chạy bước nhỏ qua, gập nửa người chờ Thái phó phân phó.

“Cát tặc làm loạn triều cương, mấy ngày nay trung thần lương tướng bị tống vào thiên lao cũng không ít, muốn chỉnh đốn lại triều cương cần phải có một chút thời gian, để phân biệt ra những trung thần gian thần trong triều. Nhưng trong đoạn thời gian này cũng không thể để cho hiền thần bị ủy khuất. Lát nữa ngươi mang theo nội thị thái giám, đi thiên lao thay đệm chăn mới, không được quá cứng, đổi sang mấy chăn đệm mềm mại chút thì mới không làm bị thương da thịt, còn nữa... nơi đó âm khí dày đặc, đốt thêm một chút địa long để sưởi ấm. Rồi mấy người bị bệnh nặng dơ bẩn kia, kêu ngục tốt cách ly họ ra nhanh một chút, đừng để chỗ đó bị nhiễm khí bẩn... Cho thêm một chút trầm hương mùi hoa nhài nữa, còn cả thức ăn nước uống... Điều ra một người thử thức ăn trước, tránh cho có người muốn hại mấy trọng phạm trong lao,”

Nói đến đây, Thái phó đột nhiên nhíu mắt lại, đặc biệt dặn công công: “Bản Hầu đối xử bình đẳng, phạm nhân trong thiên lao đều được hưởng đãi ngộ này, đừng khiến người khác nghĩ lệch đi, tưởng bản Hầu đặc biệt chiếu cố HẮN!”

https://thuviensach.vn

Lỗ tai Nguyễn công công vểnh lên học thuộc lòng toàn bộ những phân phó này, nghe đến một câu cuối cùng thì cảm thấy khổ sở trong lòng: Toàn bộ phạm nhân trong thiên lao, ngoại trừ vị kia là có da mềm thịt mịn ra, còn có ai có thể bị thương chỉ vì chăn hơi cứng một chút? Mà Thái phó tự lừa mình dối người như vậy, lại còn không cho ai nghĩ sai lệch, mấy chuyện trong cung bây giờ, thật sự là càng ngày càng khó làm...

Thiên lao của Đại Ngụy nằm ở thành Bắc Giác, là nơi có binh lực đông nhất trong thành, thiên lao này được xây dựng ở dưới binh doanh, là một cái động rất lớn, là nơi giam giữ trọng phạm, chỉ cần đi vào thì sẽ có rất ít cơ hội còn sống.

Cho nên khi vào thiên lao, xông thẳng vào mũi là mùi âm u ẩm ướt cùng khí bẩn khiến người ta phải nhíu mày.

Nguyễn công công dùng khăn tay che miệng mũi lại, cau mày nhìn một hàng dài mấy giám ngục đang đứng cúi đầu khom lưng, chậm chậm nói: “Vương đại nhân, không phải tạp gia nói ngươi, nhưng hôm nay giam giữ trong lao này, khó tránh khỏi có mấy vị quan to quý nhân trong cung ngoài cung, cũng nói không chừng ngày nào đó mấy người này lại có thể một bước lên trời, chỉ là ngươi tự nhìn xem... Sẽ không giống cái dạng phải ngồi trong lao! Ai u, hơi ẩm này, mùi này! Kêu tạp gia phải nói gì mới được đây!”

Vương đại nhân vẻ mặt cười làm lành, trong lòng cũng là một trận khổ tâm: Không mở một nhã gian thanh lịch dễ chịu trong một nơi giam giữ trọng phạm như điện diêm vương như chỗ này, quả là do hắn thiển cận không biết nhìn xa trông rộng, nhưng mà... Đường đường là công chúa của một nước, là thân muội của tiên hoàng, không phải là nên giam trong lãnh cung biệt viện hay sao? Cho dù biệt viện bị thiêu đi chăng nữa, thì không phải còn có nội trừng giam chuyên dành cho hoàng tộc hay sao? Tự nhiên hôm nay lại chạy vào trong lao này xem náo nhiệt góp vui cái gì chứ!

Nhưng những lời này cũng chỉ có thể thầm oán trong bụng vài câu, ai mà dám thật sự nói ra, chỉ có thể lưu tâm mà bắt tay vào làm, nhanh chóng tìm một phòng gian thông gió tốt nhất, di dời mọi phạm nhân xung quanh

https://thuviensach.vn

đó, trát vôi sống để tiêu độc, bỏ địa long vào trong ống đồng, lại bố trí thêm chậu than, lát phẳng mặt đất, lại trải thêm gỗ nhẵn mịn để làm sàn nhà, chỉ một lát sau là ấm áp, thậm chí có thể đi chân trần trên sàn.

Giường thấp chỉ cách mặt đất có một tấc, bởi vì phòng giam không lớn nên không thể sắp xếp một cái giường to. Chỉ sợ công chúa ngủ không quen lại từ trên giường ngã xuống, cho nên giường được thiết kế rất thấp.

Đợi trải xong chăn đệm mềm mại lên giường rồi, Nguyễn công công nhìn nhìn lư hương, nói: “Bây giờ công chúa đang viết thư hối lỗi ở tiền đường, lát nữa ngươi phái một nữ ngục tốt thuận mắt một chút qua đó mời công chúa đi sang đây. Còn chuyện ăn uống của công chúa thì không phiền Vương đại nhân phải lo lắng, đã có Đan ma ma an bài trong cung đem tới rồi...”

Sau khi dặn dò tỉ mỉ một phen, lúc này công chúa mới bị “thẩm vấn” xong, đi vào thiên lao.

Niếp Thanh Lân sải bước vào nhà tù, thấy vách tường được trát vôi sống coi như sạch sẽ, tấm ván gỗ ấm áp dưới chân tỏa ra mùi hương thoang thoảng, lúc này thân thể bị nam nhân kia ép buộc một đêm mới cảm thấy mệt mỏi, mặc nguyên quần áo ngã xuống giường màu trắng bằng tơ tằm, nhưng làm sao cũng không thể ngủ được, tình cảnh đêm qua thỉnh thoảng lại hiện ra trong đầu.

Thì ra chuyện nam nữ là như vậy... Ngượng chết đi được, lực thắt lưng của Thái phó kia vậy mà lại thật tốt, ngoại trừ lúc đầu còn thương tiếc nàng đau đớn, sợ nàng không chịu nổi, còn năm lần sau đó thì đều nhanh như mưa to rơi trên lá, nếu không phải do dược liệu mà mình trúng đã ngừng, không chịu nổi nữa, thì không biết Thái phó đến khi nào mới ăn no...

Mọi người đều nói lợi hứa hẹn trên giường của nam tử chỉ là hoa trong gương, trăng trong nước, thì ra đùng là sự thật, hôm qua còn ôm nàng hôn nàng không ngừng, xâm nhập triệt để mãnh liệt như vậy, đến hôm nay lại ném nàng vào thiên lao...

https://thuviensach.vn

Niếp Thanh Lân hơi hơi cười khổ, không biết tại sao mà lại miên man suy nghĩ về người không thể nào có duyên phận gì với mình đó? Từ khi còn rất nhỏ, nàng đã hiểu được chỉ cần không mong ước điều gì đó quá xa xỉ, thì liền có thể rộng rãi mà vô vị sống sót.

Vệ Lãnh Hầu là người như thế nào chứ? Đó là một thế hệ kiêu hùng, nhất định là một nam nhân muốn ngồi lên cửu đỉnh, một nam nhân như vậy, có thể hấp dẫn hắn vĩnh viễn chỉ có kích thích và khiêu chiến vô tận, quyền lực chính là một thứ như vậy, đó mới là trân bảo có thể khiến một người kiêu hùng như hắn say mê cả đời. Nữ sắc cũng chỉ là để điều hòa mà thôi. Nếu tương đối nhu thuận, thì đem nuôi trong phòng, đùa giỡn giải buồn. Còn nếu ngỗ nghịch, kết cục chỉ có thể là leng keng vào tù.

Nàng luôn âm thầm nhắc nhở bản thân đừng đi vào vết xe đổ của mẫu phi, một khi yêu thật, chính là vực sâu vạn kiếp bất phục, ngày ngày đêm đêm mắt ngóng ra ngoài cửa sổ, ngóng trông người nam nhân đang nằm trên giường của nữ nhân khác kia còn nhớ đến một người si tình một mình trông giữ thâm cung này. Lại không ngờ tới nàng còn thê thảm hơn cả mẫu phi của mình, ngay cả lãnh cung cũng chưa được ở mà là trực tiếp vào thiên lao!

Mẫu phi, chỉ một lần con không nhịn được, thật sự có lỗi với những lời ân cần dạy bảo của người, bây giờ chịu cảnh này cũng là những gì phải nhận. Chỉ là sau khi nhất thời mê loạn, cũng cần phải nhớ kỹ lời giáo huấn, phải bảo vệ tâm mình cho thật tốt, đến chết cũng phải hiểu rõ, người tự do chính là người không có vướng bận gì trong lòng...

Người bên này đang quyết chí tự âm thầm kiểm điểm, còn phía xa xa thì truyền đến những tiếng gào khóc thảm thiết của phạm nhân bị giam giữ. Thì ra Nguyễn công công dựa theo phân phó của Thái phó, nâng cao tiêu chuẩn sinh hoạt thường ngày của phạm nhân, trong phút chốc địa ngục biến thành tiên cảnh. Mà trong thiên lao bên này đều là nữ tù, có người tâm trí không kiên định, sinh lòng nghi ngờ, nghĩ rằng ngày hôm sau chính là ngày mình phải chịu tử hình, được hưởng đãi ngộ một đêm cuối cùng thế này chính là dấu hiệu. Thành ra gào khóc khàn cả giọng.

https://thuviensach.vn

Vương đại nhân thấp thỏm lo âu, vội vàng phân phó nữ lao đầu hôm nay giải toàn bộ phạm nhân trong khu chữ thiên số một đi chỗ khác, tuyệt đối đừng để quấy nhiễu đến nhã gian thiên lao.

Sau khi toàn bộ một đám phạm nhân bị giải đi, trong đó có một nữ tử trẻ tuổi mặc áo tù tóc tai bù xù, ánh mắt tan rã đột nhiên hơi hơi nghiêng đầu quét qua Vĩnh An công chúa đang nằm ở trên giường kia, lập tức trợn tròn mắt giãy ra khỏi tay nữ lao đầu, bổ nhào về phía này, vẻ mặt đắc ý tươi cười: "Ta đang tự hỏi là ai, thì ra là Vĩnh An công chúa! Sao? Chỉ một đêm đã thất sủng? Cũng có ngày vào trong lao như hôm nay sao? Hiện tại ngươi chắc hối hận rồi phải không? Ca ca của ngươi là Hoàng thượng thì sao chứ? Đến cuối cùng hắn cũng không thể bảo vệ ngươi được chu toàn! Hiện tại mới thấy ca ca của ta tốt phải không? Đáng tiếc ngươi đã bị phá thân, hắn cũng sẽ không muốn ngươi nữa, ha ha, ngươi biết không? Vào ban đêm ở trong nhà lao này, sẽ có vô số nam nhân đến ngủ với ngươi, ngươi... ưm... ưm...."

Nữ lao đầu đã bị dọa từ sớm lập tức vươn cánh tay rảnh rang, mạnh mẽ nhét một cây gậy lớn vào miệng Cát Vân Nhi, đè lại, gắt gao bịt chặt miệng của nàng tha ra ngoài.

Những lời mới vừa rồi của Cát Vân Nhi chính là bí mật trong lao.

Bình thường những nữ tù vào trong thiên lao đều đã được thẩm vấn qua, không đến mấy ngày sau là bị đem đi xử trảm, một thân da thịt trắng nõn đều sẽ bị hủy bởi đao phủ. Những nữ lao này, từ thời tiên hoàng, đã bị bí mật kinh doanh như buôn bán da thịt. Có những phú hào có ham mê đặc biệt, sau khi đút lót là có thể được hưởng thụ những mặt hàng mới mẻ trong lao này. Từ xưa nhà giàu thường có nhiều chuyện phong vân, còn hôm nay chính là triều đình. Ngày hôm sau nói không chừng cả nhà đều bị tịch thu tài sản trảm đầu thị chúng, nếu như có những phu nhân đương triều hay là thiên kim tử tù rơi vào trong lao, thì đó chính là lúc những thương nhân này đến nếm thức ăn tươi ngon, đặt những cáo mệnh phu nhân tôn quý đàng hoàng ngày xưa ở dưới thân mà bừa bãi đùa bỡn. Đó chính là lạc thú mà có trả bao nhiêu bạc trong thanh lâu bình thường cũng không thể nào mua được.

https://thuviensach.vn

Cát Vân Nhi định đứng lên, vào thiên lao mới nửa ngày, nhưng mà trong thiên lao thật sự rất hiếm những mặt hàng thượng phẩm cỡ này, tiểu thư thế gia, lại còn là xử nữ, quả là có thể bán được với giá tốt. Hơn nữa nữ tù này lại được Thái phó ra lệnh xử trảm vào ngày hôm sau, nên càng không có băn khoăn. Còn chưa kịp thay áo tù nhân liền bị trói hai tay giải vào một phòng giam độc lập, bị một tên thương nhân Sơn Đông trên mặt có râu đặt lên giường, gỡ dây lưng quần, sau đó hưởng thụ.

Nếu không phải đột nhiên trong cung có người tới, đại hán kia mới một bên mắng chửi một bên xách quần, nếu không chỉ sợ tên thương nhân thân cường thể kiện kia sẽ chậm rãi chơi hết một đêm, thì mới không phụ lòng cái giá ngàn lượng bạc một đêm kia.

Khi nàng ta đang khóc nức nở ôm chặt quần áo rách nát nghe nữ lao đầu quát mắng bắt thay áo tù nhân, lại nghe được nữ lao đầu nói: “Ngươi thật đúng là tốt số, nếu không phải có một công chúa từ trong cung đến đây, thì đêm nay còn có ba vị khách nhân muốn đến hưởng thụ cơ thể của ngươi đấy!”

Nữ lao đầu rất tiếc hận, quý nhân đến thiên lao dạo chơi thử mùi vị mới mẻ một chút, làm rối loạn cả chuyện làm ăn 3 đời cũng khó có được này. Còn Cát Vân Nhi nghe xong, chỉ cho là giá của công chúa rất cao, nên tên nam tử kia đổi ý muốn mua vị công chúa gặp rủi ro kia để tiêu khiển, thay mình chặn kiếp nạn này.

Khi những tù nhân trong mấy gian phòng khác khóc lớn, nàng vẫn còn ngơ ngác ngồi dưới đất khóc đỏ mắt, sau đó là phẫn hận: Mình rơi vào kết cục như vậy, toàn bộ là do Vĩnh An công chúa kia! Trước kia nàng từng nghe thấy phụ thân và ca ca cãi nhau trong thư phòng của phụ thân. Đại khái là phụ thân không đồng ý ca ca cưới Vĩnh An kia, nhưng ca ca lại nói Vĩnh An từng giúp hắn thi đình, có tình nghĩa thanh mai trúc mã. Sau khi cưới vào cửa rồi, chỉ cần cẩn thận điều chỉnh, diệt trừ ý nghĩ là người Niếp gia của nàng đi, để nàng làm một nàng dâu tốt của Cát phủ.

https://thuviensach.vn

Lúc ấy nàng không hiểu rõ lắm, không biết làm sao mà vị công chúa đi ra từ miếu am kia lại có thể là ân nhân đã giúp đỡ trên con đường làm quan của ca ca, nhưng sau đó nàng lại nghe được lời của phụ thân, "Thái phó cũng chung tình với vị công chúa này, chỉ sợ đây sẽ là một con hồ ly tinh làm loạn gia đình!"

Khi đó nàng còn cảm thấy lời của phụ thân có phần hơi quá, nhưng khi tin tức Vệ Lãnh Hầu công thành truyền đến, phụ thân đã phái người đi báo cho ca ca từ lâu. Nhưng khi ca ca luôn yêu thương nàng mang một khuôn mặt đầy máu vội vàng hồi phủ, cũng không thèm liếc mắt nhìn thân muội là nàng một cái, chỉ một lòng muốn mang theo cô dâu đang ngồi trong phòng để cùng nhau chạy thoát.

Phụ thân kiên quyết không đồng ý, chỉ nói nếu Vệ tặc chưa chết, dẫn theo nàng dâu kia chỉ sợ sẽ dẫn đến rất nhiều truy binh. Chẳng thà đâm chết ngay trên giường, khiến Vệ tặc bị phân tân phần nào. Ca ca luôn luôn nghe lời phụ thân vậy mà lại có thể cãi lại, dứt khoát nếu không mang theo cô dâu kia thì cũng không chịu rời đi. Nếu không phải là phụ thân ra hiệu cho thủ hạ của ông đánh lén sau lưng ca ca, khiến ca ca ngất xỉu, rồi lén lút theo mật đạo bỏ trốn, chỉ sợ ca ca sẽ phải đối diện với Vệ tặc xâm nhập Cát phủ.

"Con là một nữ tử, vẫn nên lưu lại thì hơn. Nếu đi theo ca ca con, chỉ sợ sẽ liên lụy đến hắn." Đây chính là câu cuối cùng mà phụ thân nói với nàng. Từ nay về sau cuộc sống của một thiên kim Cát phủ không lo cái ăn cái mặc đã hoàn toàn rời bỏ nàng.

Sau đó phụ thân chết thảm, nàng đứng tránh dưới bậc thềm gỗ của hành lang dài, miệng gắt gao cắn chặt vào nắm tay mới có thể nén lại tiếng kêu, sau khi Vệ tặc giết Trầm ma ma, vào tân phòng, sau đó là một phen ép buộc, cửa phòng khép chặt, hô hấp nam nữ hỗn độn hòa với tiếng nức nở thỉnh thoảng lại lọt ra khỏi phòng, truyền đến chỗ nàng đang ẩn nấp.

Quả là câu "hồ ly tinh" kia của phụ thân thật đúng, Vĩnh An công chúa kia bị thiếu nam nhân sao? Chẳng lẽ nàng ta không biết bên ngoài đã là ánh lửa tận trời, máu chảy thành sông sao? Lại có thể khẩn cấp dẫn Vệ hầu tới

https://thuviensach.vn

trên giường như vậy! Mà ca ca cũng là... chỉ một lòng nhớ mong một con hồ ly tinh trời sinh! Cũng không có ai đi hao tốn tâm sức suy nghĩ một chút cho cái người đang phải tránh ở dưới bậc thang là nàng đây, sẽ rơi vào kết cục như thế nào? Sau đó nàng bị thị vệ tìm ra, túm ra khỏi chỗ ẩn nấp, sau đó là vào thiên lao, sau đó nữa là bị nam nhân thô tục người đầy mùi tỏi kia tùy ý chà đạp...

Nhưng mà cũng không sao, hôm nay vậy mà Vĩnh An công chúa lại có thể vào thiên lao! Tưởng tượng đến cảnh nàng bị mấy nam nhân thay nhau nhục nhã đêm nay, tuy rằng miệng bị nữ lao đầu nhét cây gỗ lớn vào, nhưng trong mắt Cát Vân Nhi lại vẫn mang theo một tia đặc biệt hưng phấn!

Xin lỗi hồ ly tinh của Cát gia! Kết cục của ngươi cũng không tốt hơn bao nhiêu!

Niếp Thanh Lân thấy Cát Vân Nhi mang theo ánh mắt điên cuồng hung ác bị nữ lao đầu tha đi, trong lòng cũng vô cùng khó chịu.

Từ nhỏ nàng đã tận lực đối xử lạnh nhạt với người khác, chỉ sợ một lần chịu tình nghĩa cả đời trả không hết. Tính ra bạn khuê phòng của nàng cũng chỉ có Cát Vân Nhi xấp xỉ bằng tuổi nàng.

Lúc ấy nàng ở Cát phủ, khi thấy Cát Vân Nhi, không phải không nghĩ tới chuyện thay nàng cầu tình với Thái phó, dù sao nàng khác với tiểu Hoàng đế trong cung kia, chỉ là hạng nữ lưu. Chỉ cần lựa lúc tâm tình Thái phó đang tốt, nàng lại khéo léo đề cập đến, miễn cho Cát Vân Nhi phải chịu tội chết hoặc là phải nhập quan kỹ thì vẫn là có khả năng.

Nhưng lại không ngờ Cát Vân Nhi lại vọt tới trước mặt Thái phó, phun ra hết những bí mật lớn ngày hôm đó. Sau khi Cát Vân Nhi biểu lộ hận ý như vậy, thêm những bí mật mà nàng biết, làm sao Thái phó có thể để một người tràn ngập hận ý lại biết rõ nội tình như Cát Vân Nhi sống trên đời đây?

Niếp Thanh Lân cảm thấy hết sức đau đầu, nâng trán, lại lần nữa ngả người lên giường...

https://thuviensach.vn

Nhưng mà... câu kia của Cát Vân Nhi, đến đêm sẽ có nam nhân đến đây nghĩa là gì?

Bên kia Long Châu tử trằn trọc trong thiên lao, bên này Thái phó đại nhân cũng đang chịu khổ sở. Ở thư phòng xử lý một đống cục diện rối rắm, lại phái người đi tróc nã Cát Thanh Viễn. Nhưng trong đầu óc luôn luôn nghĩ tới khuôn mặt nhỏ nhắn trong trẻo nhưng lạnh lùng kia.

Từ nhỏ đến lớn Thái phó chưa từng như vậy, họa lớn ập đến như ngày hôm nay cũng vẫn là binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn, nhưng bây giờ hắn lại hối hận. Vì sao lúc nãy lại hô lên câu "nhốt vào thiên lao" kia?

Thật sự là giống như đào núi ở Lễ huyện nhiều quá, đào đến nỗi trong đầu hỗn độn! Từ trước đến nay bé con này vẫn luôn khiến mình chướng mắt. Nhớ lúc xưa, nàng thà rằng vào sơn miếu chứ cũng không muốn được mình sủng ái. Tại sao mới chỉ bị nàng kích một chút, đã có thể không lựa lời mà tống nàng vào thiên lao?

Lúc trước, ở thời điểm xảy ra cung biến, đầy một điện ai ai cũng sợ tới mức tiểu ra quần, cũng không hề thấy sắc mặt Long Châu tử kia thay đổi chút nào. Quả thật là không sợ chết. Tiểu tán tiên kia cho dù đi tới nơi nào thì cũng đều mang dáng vẻ thích ứng trong mọi tình cảnh, cho dù có vào thiên lao thì chỉ sợ cũng không thể chế trụ nàng hay khiến nàng chịu thua!

Chỉ là đêm hôm qua vừa mới được thỏa mãn ước nguyện, đũng quần buộc chắt bấy lâu giờ mới được thư giãn ra một chút. Nhưng mà bây giờ lại tống nàng đến nơi đó, nếu như nàng vẫn không chịu, vậy chẳng phải là mình sẽ bị nghẹn đến chết hay sao? Quả đúng là mua dây buộc mình, làm sao mới kết thúc được đây?

Bộ dạng vờ như không có việc gì, nói bóng gió hỏi Nguyễn công công tình hình ở thiên lao, nhưng sau đó sắc mặt Thái phó đại nhân vẫn không khá hơn. Nhưng mà Thái phó đâu phải là người như vậy? Sau hôm nay lại rối rắm lâu như thế? Trằn trọc chịu đựng trên giường đến tận đêm khuya, sau đó đột nhiên đứng dậy, trên người mang đầy hào khí. Vụ án Cát thị mưu

https://thuviensach.vn

nghịch này có rất nhiều điểm đáng ngờ, sao có thể lãng phí thời gian, đương nhiên là cần phải tỉ mỉ thẩm vấn "tội phạm quan trọng" thì mới được.

Nghĩ ra được lý do vô cùng đàng hoàng này, Thái phó đại nhân nhật lí vạn ky* gấp gáp suốt đêm đột kích thiên lao.

(*) Chỉ việc Đế vương ngày xưa xử lý muôn vàn chính sự, chăm chỉ đến cực điểm, hàm ý người làm chủ một quốc gia có bao nhiêu công việc quan trọng cần phải giải quyết.

Chờ đến khi hắn vào gian số một chữ thiên, nơi này từ lâu đã không còn là nơi giam giữ nữ tù nhân. Dưới ánh đèn lay động hắt lên vách tường, chỉ thấy bên trong thanh gỗ, bé con kia đang nằm ngủ say.

Thật đúng là một kẻ không tim không phổi, ở cái nơi u ám như thế này mà còn có thể ngủ say như vậy. Khẽ vung tay, ra lệnh cho mọi người đi theo đều lui ra ngoài, sau đó Thái phó đẩy ra cửa lao không bị khóa lại, nhẹ nhàng bước vào.

Dưới lớp chăn đơn hơi mỏng kia chính là người mà hôm qua hắn vừa mới hung hăng yêu thương, thậm chí còn ngọt hơn vài phần so với trong tưởng tượng của hắn, chỉ cần dính vào thì không thể dứt ra, giống như bị trúng mê dược vậy. Hắn như muốn nàng hết lần này đến lần khác, khiến cho mỗi một chỗ trên người nàng đều phải lưu lại mùi hương hơi thở của hắn, để chiêu cáo cho toàn bộ người mơ ước Long Châu tử này biết, đây chính là nữ nhân của Vệ Lãnh Hầu hắn! Mấy bọn chuột nhắt kia có muốn nghĩ cũng nghĩ không được!

Nghĩ vậy, những khao khát chưa được thỏa mãn lại tập trung trong lòng. Ánh mắt Thái phó đại nhân thâm trầm, nghiêng người nằm cạnh nữ tử yêu kiều kia, định đưa tay dò vào bên trong vạt áo của giai nhân.

Nhưng đúng vào lúc này, giai nhân đang nhắm chặt mắt như là đang ngủ kia đột nhiên nắm một vật nhọn, mạnh mẽ đâm vào ngực nam nhân ở sau lưng. Thái phó đại nhân đang tâm viên ý mã, không hề phòng bị với giai nhân, cũng không nghĩ rằng Long Châu Tử đột nhiên chống lại, tuy rằng đã

https://thuviensach.vn

trốn đi theo quán tính, nhưng vẫn bị vật nhọn cắt qua một bên khuôn mặt tuấn tú.

"Niếp Thanh Lân! Nàng thật đúng là đã ăn tim gấu mật hổ rồi!" Thái phó cảm thấy trên mặt đau xót, đưa tay lên sờ, vậy mà lại bị chảy máu !

Ở trên chiến trường chém giết lâu như vậy, nhưng số lần hắn bị thương cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay, nhưng thoáng cái lại bị tiểu nhân nhi mảnh mai yếu đuối này phá tướng, còn đâu là thể diện chiến thần?

Niếp Thanh Lân nhìn khuôn mặt tuấn tú dữ tợn của Thái phó đại nhân trước mắt, nắm chặt cây đinh mà nàng đã cố sức dùng ngọn đèn cạy lên từ trên nền nhà, trợn tròn mắt, tặc tử càn rỡ vào đêm khuya đây sao?

Chương 66

Vốn dĩ khi Niếp Thanh Lân nghe được những lời của Cát Vân Nhi thì nổi lên cảnh giác, lại không ngờ lỡ tay làm Thái phó bị thương, cũng có chút do dự không yên, nhưng khi nghĩ đến chính là nam nhân vô tình này tống mình vào thiên lao, đã vậy lại còn đến dò xét nữ phạm nhân vào đêm khuya, quả thật không uổng phí cái đinh kia, liền rũ mắt hỏi: "Đêm hôm khuya khoắt, vậy mà Thái phó vẫn thật cần cù, tới thiên lao thẩm vấn sao?"

Đây vốn chính là lý do mà Thái phó nghĩ tới, nhưng khi được thốt ra từ miệng của bé con này thì lại trở nên hoang đường không chịu nổi. Mặt Thái phó bị thương nhẹ, suy cho cùng thì chính là bằng chứng cho ý tưởng không biết xấu hổ kia, cắn răng nói: "Nếu đã biết là thẩm vấn, vì sao còn giấu hung khí?"

Niếp Thanh Lân nhìn khuôn mặt tuấn tú dính máu kia, bĩu cái miệng nhỏ nhắn, sau đó cảm thấy thật ra không cần cậy mạnh, cần phải vỗ về giao long Thái phó một thân yêu khí này thì tốt hơn, liền từ vạt áo trước của mình lấy ra một cái khăn tay đẹp đẽ màu trắng, đến gần lau cho Thái phó.

https://thuviensach.vn

Màu da Thái phó rất trắng, cũng không biết làm sao mà một nam tử đóng quân nhiều năm ở biên thuỳ mà lại bảo vệ dung nhan rất tốt, không bị già đi. Dấu hồng hồng trên mặt này tuy nhạt nhưng đích thực là đã phá hỏng khuôn mặt này. Thái phó vẫn trừng mắt phượng, cơn giận chưa tiêu tan nhưng cũng là chậm rãi buông lỏng tay, chỉ là cố gắng thẳng sống lưng, ngồi trên giường nhỏ tùy ý để công chúa nhẹ nhàng lau.

Đến khi mùi thơm riêng biệt từ trên người Long Châu tử quanh quẩn vờn trước mũi, dục niệm chưa được thỏa mãn lại bắt đầu thẳng hướng xuống dưới, cũng bất chấp vết thương nhẹ trên khuôn mặt tuấn tú, đột nhiên ôm lấy tiểu Trứng Gà đang ngồi xổm trước mặt mình, quay người ấn lên trên giường.

Niếp Thanh Lân khẽ "ôi" một tiếng, sau đó nhờ ngọn đèn mỏng manh mà thấy rõ dục niệm nơi đáy mắt Thái phó, trong lòng biết đây là một người coi trời bằng vung, nếu như trong đầu bật dậy ý muốn làm loạn, thì cái gì cũng không quan tâm nữa. Nhất thời tình thế cấp bách, nói nhỏ: "Hôm qua ban đêm mới... Vĩnh An không khoẻ, xin Thái phó thương tiếc."

Còn Thái phó thì đang tay chân lanh lẹ cởi ra váy cùng quần của công chúa, mặt lạnh lùng nói: "Nếu đã vào thiên lao, đương nhiên là sống hay chết cũng đều không phải do nàng. Đợi đấy, bản Hầu phải dùng chút hình pháp 'trừng trị' một nữ tù dám cả gan ra tay làm ta bị thương như nàng!" Miệng nói thì rất tàn nhẫn, nhưng đến khi tiến lại gần hôn môi nàng thì vẫn đặc biệt ôn nhu, luyến tiếc mà mút cái lưỡi đinh hương kia.

Niếp Thanh Lân bị hắn hôn đến nhũn người, cảm thấy tay chân phía dưới của Thái phó đại nhân cũng bắt đầu không thành thật. Nhất thời xấu hổ khốn quẫn:

"Nơi này là thiên lao, sao Thái phó lại có thể không đứng đắn như vậy?"

Thái phó đã được nếm qua cái miệng đầy hương vị thơm mát kia, lại càng khó dằn nổi, thấy bé con vẫn còn muốn giãy dụa, liền cởi đai lưng xuống, cột hai tay nhỏ bé lên vòng sắt ở trên vách tường. Kéo xuống đai

https://thuviensach.vn

lưng trên người Long Châu tử, nhìn tiểu giai nhân trên người chỉ còn một cái yếm nhỏ nhắn che lại, một thân nhẫn nhụi sáng lên trong nhà tù âm u. Do trước khi vào tù phải tháo hết trâm cài đầu sắc nhọn xuống, chỉ dùng một đoạn khăn mềm cột tóc lại, nên bây giờ những sợi tóc đen nhánh bên thái dương đều bị rối loạn cả, nhưng như vậy lại khiến nàng toát ra hương vị điềm đạm đáng yêu...

Trứng Gà của hắn sao lại có thể ngọt như vậy? Chỉ cảm thấy cho dù ngày đêm đều nhìn thì vẫn không đủ. Tuy trong lòng thương tiếc như thế, ngoài miệng vẫn ác thanh ác khí như cũ: "Vẫn còn cứng đầu không chịu nhận sai như vậy, đợi bản Hầu lấy gậy trừng phạt ngươi rồi, xem ngươi còn có thể không nhận tội như vậy hay không!"

Hai tay Long Châu tử không giãy ra được, chỉ có thể mặc cho Thái phó đại nhân cao thấp khinh bạc.

Lính canh ngục bên ngoài gian phòng chữ thiên số môt đều bị Đan ma ma đuổi đi rất xa, không thể nghe rõ được chi tiết Thái phó thẩm vấn tội phạm như thế nào. Lần này Vệ Lãnh Hầu không bị lâm vào tình cảnh vội vàng xao động như đêm qua, một thân "võ nghệ" tốt ngược lại có thể chậm rãi thi triển, chậm rãi sử dụng mọi thủ đoạn để đốt lửa lên một mảng da thịt nhẫn nhụi kia, không trêu chọc đến mức rên rỉ thở gấp thì làm sao có thể dừng tay?

Đợi đến khi giai nhân run run rẩy rẩy mà khóc nấc lên, lúc này mới đẩy thân vào, trong lúc nhất thời xuân sắc tràn đầy trong địa lao âm u. Náo loạn khoảng hai canh giờ, mới xem như hỏi ra được cái cần hỏi. Đợi tiểu Long Châu không quật cường cậy mạnh nữa, khóc nói là sai lầm rồi, tự mình xác nhận nửa khắc cũng không thể cách xa Thái phó đại nhân, thế này mới từ từ ngừng lại hỏa, một trận tấn công mạnh mẽ cuối cùng mới rời khỏi người giai nhân.

Sau khi Thái phó ôm công chúa cả người vô lực quần áo hỗn độn ra khỏi nhà lao, Đan ma ma vội vàng mang tới áo choàng che đậy công chúa thật kỹ.

https://thuviensach.vn

Thái phó dặn người chuẩn bị tốt xe ngựa, sau đó đón Trứng Gà ra khỏi thiên lao. Lúc này trời tối đen như mực, bởi vì phải hộ tống công chúa hồi cung, Thái phó phân phó binh doanh ở thiên lao phái ra một đội nhân mã hộ giá hồi cung.

Xe ngựa của Thái phó vừa mới rời khỏi, lập tức có vài bóng đen xuất hiện, giơ tay lên ném mấy quả dược cầu vào cửa địa lao. Giống như lần xông vào trộm thùng sắt, mấy quả dược cầu đều ném vào đám thủ vệ. Mấy người bóng đen hành động vô cùng nhanh chóng, đi tìm từng phòng giam một. Chỉ chốc lát sau, người áo đen đã bế Cát Vân Nhi đang hôm mê đi ra.

“Đại nhân, không thấy tung tích của công chúa, thuộc hạ vô năng, có thể là tình báo có sai sót...” Hắc y nhân không yên nói.

Trong bóng đêm, một bên mặt nam nhân có một vết sẹo vừa kết vảy, có vẻ hết sức dữ tợn, ánh mắt hắn sít lại, cúi đầu nhìn nhìn muội muội trong lòng thuộc hạ, thản nhiên nói: “Thuốc mê ‘túy sinh mộng tử’ này điều chế không dễ, hiện tại cũng đã dùng hết, vậy mà thời vận của Vệ Lãnh Hầu kia luôn hơn một bậc... Đốt thiên lao đi, lập tức khởi hành tới Nam Cương, phải lưu lại chút ấn tượng cho Định Quốc hầu mới được...”

Nói xong, hắn vươn tay tiếp nhận muội muội đang hôn mê, quay người lại liền biến mất trong bóng đêm...

Trận đại hỏa lần này ở thiên lao không thua gì tai bay vạ gió ở biệt viện, may mà vị trí của thiên lao gần nguồn nước, khi được phát hiện thì cũng kịp thời dập tắt, nhưng cũng vẫn gây hoảng sợ cho lòng người. Khi Niếp Thanh Lân nghe đến tin tức này, nàng đang ở trong tẩm cung thay long bào. Hoàng đế bệnh nặng thì sao, vẫn phải đi ra ngoài gặp người một lần, ổn định lại thế cục triều đình nhiều lần nhấp nhô này.

Đến khi lên triều, bách quan đầu tiên là nhìn sắc mặt hồng nhuận, mạch nhảy bình bịch của tiểu hoàng đế rồi mới có thể hơi hơi an tâm, đến khi giương mắt lên nhìn Thái phó đại nhân thì sửng sốt. Hôm qua Thái phó còn ở trong thư phòng lần lượt gặp mặt quần thần, khuôn mặt vẫn bóng loáng

https://thuviensach.vn

như hoa, đẹp như thiên tiên. Sao mới chỉ qua một đêm mà trên mặt đã xuất hiện một vết thương thế kia?

Những lão thần có kinh nghiệm khuê phòng trong phút chốc đã hiểu: Thái phó thật là dũng mãnh như thần! Khoét núi chẻ đá, dưới thành chém phản loạn đại tướng, sau đó ở trong thư phòng hỏi chính sự đến nửa đêm về sáng, vậy mà vẫn còn có thể hồi phủ xuất toàn lực an ủi thiếp thất kịch liệt như thế. Thật sự là một hán tử bằng sắt, ngân thương đâm vào không gãy cũng cong! Âm thầm lên quyết tâm, về nhà cũng phải cố hết sức mình, sửa trị tiểu thiếp khiến bọn họ ở trên mặt mình gãi ra vài đường, mới được coi là thần tử tốt chia bớt lo âu cho Thái phó!

Tuy thương thế trên mặt Thái phó cũng không nặng, nhưng xem ra vẫn ảnh hưởng đến tâm tình của lão nhân gia hắn, ánh mắt âm trầm ngồi ở ghế giao long.

Thật ra Vệ Thái phó là đang nghĩ mà sợ, nếu như đêm qua hắn không có bỏ xuống mặt mũi đi đến thiên lao, thì chỉ sợ bé con đã khó thoát khỏi vận rủi. Khi đại hỏa được dập tắt, trên bức tường trắng trong thiên lao lưu lại một hàng chữ khắc bằng đao: Vệ tặc hoang dâm, mối hận đoạt thê giết cha không đội trời chung!

Rõ ràng đây chính là do Cát Thanh Viễn mạo hiểm xông vào cướp ngục, cũng không phải chỉ đơn giản cứu thân muội của hắn như vậy, có lẽ tám chín phần mười là do nghe được tin tức về Vĩnh An công chúa mà đến.

Tuy rằng hàng chữ này được giữ bí mật không truyền ra ngoài, nhưng khi Vệ Lãnh Hầu thấy được hàng chữ này, tim gan phèo phổi đều tức giận đến muốn nứt ra! Tên cẩu tặc này! Ai là thê tử của hắn chứ! Vốn dĩ chính là kiều hoa tự mình tỉ mỉ nuôi nấng thành, cũng là khi chuẩn bị động phòng hoa chúc thì bị đám người họ Cát đó lừa gạt cướp đi, bây giờ lại như con chuột chui vào trong thiên lao kêu oan ấm ức!

Bây giờ cho dù công chúa hết kỳ hạn giữ đạo hiếu, thì xem ra trong mắt người ngoài, khẩu vị của Thái phó rất nặng, tịch biên Cát phủ không tính, lại còn đoạt mất kiều thê mới cưới của đối thủ. Khẩu khí này thật đúng là càng

https://thuviensach.vn

nghĩ càng buồn nôn, mà đáng ghét là không thể chiêu cáo thiên hạ – Phò mã chân chính của Vĩnh An công chúa chính là Vệ Lãnh Hầu hắn! Ngoại trừ hắn ra, không có ai khác được quyền lên giường rồng, xuống giường phượng!

Nghĩ đến những khó khăn tích tụ này, lại quay lại hung hăng trừng mắt nhìn người khởi xướng.

Niếp Thanh Lân ở trong địa lao một đêm, đã sớm kiểm điểm thật tốt, chỉ nghĩ phải bảo vệ tâm của mình, đừng chọc Thái phó mất hứng. Tự nhiên lúc này không có nguyên nhân gì mà lại bị hắn trừng một cái, cũng vô cùng nhanh nhạy vội vàng cúi đầu xuống, giả vờ thật sự mệt mỏi, ánh mắt gì đó cũng đều không nhìn thấy.

Cát Thanh Viễn chính là con độc xà mai phục trong bóng tối, cha con khổ tâm âm thầm kinh doanh, trong kinh thành có không ít cửa hàng là sản nghiệp ngầm của Cát phủ, tiền tài tích góp thật sự rất nhiều, lực lượng kinh doanh dưới tên hắn quả thật không thể khinh thường.

Bây giờ nọc độc của độc xà này chưa phun ra hết mà lại chuyển thành ngầm ẩn núp, cũng không biết về sau hắn sẽ gây ra sóng gió đến thế nào?

Hành trình đi Nam Cương của Thái phó không thể kịp thời thi hành, tuy rằng cuối cùng đã nhổ sạch mật thám mà Cát Thanh Viễn cài trong kinh thành, nhưng ba tháng sau, Nam Cương đã có thay đổi bất ngờ.

Khất Kha công chúa đi vòng vèo trở về kinh thành. Thái phó vừa mới đi Vưu Vân sơn dâng hương cùng Hoàng thượng, cầu phúc thay những thần tử bỏ mạng trong tay quân phản loạn, bởi vì muốn nói về những chuyện tình không tiện nghị luận trên triều đình, cho nên hẹn nàng gặp mặt trong thiện phòng trên núi.

Khi nàng vào thiện phòng, Thái phó đang ngồi ở trước bàn phẩm trà một mình.

Khất Kha cũng có nghe thấy chuyện náo động ở kinh thành trước đây, nhìn thấy vết hồng hồng chưa hết trên mặt Thái phó, sửng sốt: “Thái phó, ai làm ngài bị thương vậy?”

https://thuviensach.vn

Sắc mặt Thái phó vẫn bình tĩnh như nước: “Vết thương nhỏ không đáng ngại mà thôi, công chúa chỉ cần trình báo chuyện tình Nam Cương là được rồi.”

Thì ra Nam Cương có thay đổi bất ngờ. Dường như bên người Nam Cương vương có một cao nhân gì đó mới đến, Nam Cương vương lại như hổ thêm cánh. Lại có thể thôn tính hàng loạt liên tiếp vài bộ lạc, trong lúc nhất thời, những muu kế mà Khất Kha công chúa trù tính lâu ngày thất bại trong gang tấc, Nam Cương vương đã một người một phương.

Sau khi hai người nói chuyện xong thì cùng nhau đi ra khỏi thiện phòng, dự tính đi xem nữ nhân tự xưng là Thiệu Dương công chúa một cái.

Khất Kha công chúa nhìn chằm chằm vào khuôn mặt tuấn tú của Thái phó, đột nhiên đứng dậy kề sát đến Thái phó, vươn đầu lưỡi khẽ liếm vết thương trên mặt Thái phó. Thái phó đẩy mạnh nàng ra, nhíu mày hỏi: “Sao Khất Kha công chúa lại làm vậy?”

“Từ nhỏ Khất Kha đã dùng mê dược, bách độc bất xâm, nước bọt này cũng là bảo vật có thể chữa trị thương tích. Thái phó anh tuấn như vậy, nếu như trên mặt bị sẹo thì sao? Đương nhiên là Khất Kha muốn góp chút sức lực nhỏ bé của mình...”

Ngay lúc hai người đang nói chuyện, Hoàng thượng vừa dâng hương xong cũng về tới trong viện, vừa lúc thấy một màn Khất Kha “hôn môi” Thái phó kia.

Thái phó đa tình, lại có thể yêu nhiều người không ai kém ai như vậy, giai nhân Nam Cương bắc hải cũng tuyệt đối không bỏ sót...

Sắc mặt Niếp Thanh Lân vẫn như thường, chỉ hơi hơi dừng lại cước bộ, trầm giọng nói: “Vệ ái khanh nếu bận, trẫm về tiền điện chờ trước. Còn nếu như Thái phó chiếu theo lệ cũ, “bận” đến vài cái canh giờ, thì trẫm về cung trước cũng được.”

Thái phó tuy rằng cáu giận Khất Kha vô lễ, nhưng cũng không ngờ hoàng đế vừa nói hai ba câu đã bị kích động, đánh mất bản sắc đại khí của nam nhi, nhíu mày nói: “Thần không bận gì cả, chỉ là có một người tự xưng

https://thuviensach.vn

là Thiệu Dương công chúa lúc này đang ở trong sơn miếu, thỉnh bệ hạ đi theo vi thần cùng đi kiểm nghiệm thật giả."

Lời này vừa ra, quả nhiên là dời đi lực chú ý của Hoàng thượng.

Đến khi đến trước xe ngựa của Khất Kha công chúa đang dừng ở cửa sau sơn miếu, Niếp Thanh Lân khẽ vén rèm xe lên nhìn vào bên trong:

Đợi cho đi tới xe ngựa của Khất Kha công chúa đang đứng ở cửa sau sơn miếu, nhìn thấy một cô gái đang uể oải mê man. Mặt mày kia không phải chính là Thiệu Dương công chúa đã gả đến Bắc Cương hòa thân sao?

Thiệu Dương bị thanh âm ở bên ngoài xe làm bừng tỉnh, đầu tiên là sợ tới mức thân mình co rụt lại, đợi đến khi thấy rõ người đứng ở trước mắt là Hoàng thượng, nhất thời nghẹn ngào khóc lên: "Hoàng thượng..."

Thì ra Thiệu Dương này gả đến Hung Nô không được bao lâu thì lão Đan Vu nhiễm bệnh hiểm nghèo không dậy nổi, chỉ tiếc cho vị công chúa Đại Ngụy đang ở tuổi xinh tươi này, sau khi gả qua đó thì phải đảm đương hầu hạ bón thuốc trong doanh trướng của Đan Vu.

Nhưng mà lão Đan Vu bệnh nặng, con trai của ông thì người nào người nấy cũng đều trẻ tuổi tráng kiện. Không quá bao lâu, kế mẫu xinh đẹp liền bị lang sói theo dõi.

https://thuviensach.vn

Chương 67

Thì ra không lâu sau khi Thiệu Dương lấy chồng đến Hung Nô, lão Đan Vu bị bệnh hiểm nghèo không dậy nổi, đáng tiếc cho công chúa hoa quý của Đại Ngụy, sau khi gả đến đã phải ở trong doanh trướng hầu hạ Thiền Vu.

Lão Đan Vu bị bệnh nặng nhưng mỗi đứa con trai của ông ta đều là người trẻ tuổi cường tráng. Không lâu sao, Thiệu Dương bị con sói theo dõi.

Đất Bắc rét lạnh, dân bản xứ không có thói quen tắm rửa hằng ngày. Cho dù là tắm rửa cũng là ra bên ngoài tìm một suối nước nóng để tắm.

Việc này chỉ khổ cho Thiệu Dương công chúa, chịu không được mấy ngày liền lén lút gọi thị nữ mang từ Đại Ngụy của mình, mang về ba thùng băng tuyết lớn, sau khi đun xong thì trốn trong doanh trại, dùng một bình rượu lớn để chứa nước, cũng miễn cưỡng xem như là tắm nước nóng.

Không ngờ, Tam vương tử Hưu Đồ Hoành được lão Đan Vu phái đi chinh phạt Lâu Lan, liên tục đi chinh chiến mấy tháng, khi chiến thắng trở về thì xông nhầm vào doanh trướng của Yên Thị mới gả. Tướng quân cao lớn vạm vỡ tiến vào doanh trướng, liền thấy được thân thể mịn màng mềm mại của mẹ kế.

Nam tử liên tiếp bị nghẹn mấy tháng, đột nhiên đúng lúc gặp giai nhân, dục hỏa nổi lên, mặc kệ có phải là thị nữ yêu thiếp của lão Đan Vu hay không, tiến lên vài bước, giơ cánh tay như đúc bằng sắt thô kệch ôm Thiệu Dương công chúa mang theo mùi rượu đi ra, quăng thịt thơm ngon lên đệm, muốn làm việc cầm thú.

Trời sinh Thiệu Dương là người nhát gan, Hưu Đồ Hoành mấy tháng nay lại không cạo râu, nàng chỉ thấy một con gấu chó đầy lông tấn công mình, yếu ớt kêu một tiếng rồi hôn mê. May mắn thị nữ dẫn theo là nô bộc

https://thuviensach.vn

trung thành, liều chết tiến vào doanh trướng, hô to: “Đừng vô lễ với Yên Thị của Thiền Vu Hung Nô”, mới xem như là ngăn cản được.

Thế nên Hưu Đồ Hoành mới biết, đây là thê tử công chúa mới của phụ vương mình cưới từ Đại Ngụy.

Tuy sau đó hắn nghĩ một đằng nói một nẻo nói xin lỗi. Nhưng từ đó về sau, Hưu Đồ Hoành vẫn xa cách với lão Đan Vu lại thường đến doanh trướng của Thiền Vu. Thực ra thì Hưu Đồ Hoành cạo sạch sẽ râu ria đi rất anh tuấn, nghe nói hắn có một nửa là huyết thống Ba Tư, chỉ là ánh mắt mỗi lần nhìn Thiệu Dương đều như là sói đói thật đáng sợ. Làm Bát công chúa mỗi lần thấy hắn đều bị dọa, mặt cúi xuống không dám ngẩng đầu.

Về sau, mấy vương tử của Hung Nô tranh đấu kịch liệt, Hưu Đồ Hoành kiên định đứng về phía tiểu vương tử Hưu Đồ Liệt, mở ra một đêm binh biến, nắm giữ quyền hành. Khi đó, lão Đan Vu còn chưa tắt thở, thế nhưng đứa con trai út mà ông ta kiêu ngạo nhất đã tự ngồi lên ghế Thiền Vu trong đại doanh, hăng hái phân chia chiến lợi phẩm cho đám công thần của mình.

Thiệu Dương công chúa cảm thấy đám người man di này thật đáng sợ, vì sao lại không biết đến đạo hiếu. Thế nhưng trong mắt người Hung Nô, lại là điều đương nhiên, giống như Lang Vương trong đàn sói ốm yếu thì tất nhiên sẽ có đấu tranh chọn ra con sói mạnh mẽ nhất trong bầy để lãnh đạo.

Kẻ mạnh thì sống, đây là con đường duy nhất để sống sót trên thảo nguyên! Mà nàng, tất nhiên cũng trở thành chiến lợi phẩm, sau khi phân phát mỹ thiếp vũ khí của phụ vương, Hưu Đồ Hoành chủ động tự nguyện dùng một vùng lãnh địa để đổi lấy mẹ kế trẻ tuổi xinh đẹp.

Tuy đúng ra thì Thiệu Dương phải về dưới trướng của Thiền Vu mới, nhưng Hưu Đồ Liệt không có hứng thú với Thiệu Dương tính cách nhu nhược yếu đuối, cũng vui vẻ thuận theo, ban thưởng mẹ kế cho ca ca của mình.

Đáng thương Thiệu Dương một khắc trước còn cho trượng phu trên danh nghĩa của mình uống canh, một khắc sau liền bị dắt ra ngoài, vào trong doanh trướng của con riêng ngỗ nghịch. Trên đường nàng khóc nhưng

https://thuviensach.vn

không có người chịu giúp, ngay cả thị nữ trung thành cũng bị Hưu Đồ Hoành đạp một cái nằm trên đất.

Đến khi vào trong doanh trướng của con riêng, càng kêu càng không có người trả lời, sau khi bị Hưu Đồ Hoành đùa bỡn trên giường thì bị ăn vào bụng. Sau đó nàng bị bắt ở trong lãnh địa của Hưu Đồ Hoành, không cùng ngôn ngữ, thị nữ hầu hạ của nàng cũng không ở đó, tuy tướng quân phái tới mấy thị nữ hiểu tiếng Hán, nhưng khi nhìn thấy những thị nữ Hung Nô không rửa tay, tay không giật đùi dê cho vào bát của mình, vành mắt Bát công chúa lúc nào cũng đỏ hồng.

Tuy Hưu Đồ Hoành là người hung hăng bạo ngược, nhưng đối với cô nương được làm bằng nước nhu nhược mềm yếu đến từ Trung thổ này lại không hề mất kiên nhẫn hay tức giận. Sau khi đoạt được tấm thân của mẹ kế trên danh nghĩa thì hắn đã không để ý tới mấy nữ nhân trong doanh trướng. Thiệu Dương công chúa đáng thương thân thể yếu ớt, thật sự là không chịu nổi giày vò trên giường mỗi ngày của hung nô tràn đầy tinh lực.

Về sau nghe nói sứ giả đi Trung Nguyên cầu thân Đại Ngụy biến mất một cách thần bí, triều đình sinh biến, tân Thiền Vu Hưu Đồ Liệt phái Hưu Đồ Hoành cải trang thành thương nhân nhỏ đi tìm hiểu tin tức. Nếu tin tức chính xác thì tùy theo hoàn cảnh mà hành động, chiếm đoạt hai mươi châu huyện ở phương bắc của Đại Ngụy.

Thiệu Dương nhanh trí, nghĩ đến lời Thập tứ đệ nói, kiên trì sẽ có cơ hội trở lại cố hương, tinh thần bị tra tấn đã lâu nay phấn chấn trở lại, vơ vét một bao thịt khô, một bình nước trong, chui vào một xe ngựa chất đầy da, vụng trộm theo đoàn xe vào cửa khẩu, ngoại trừ ban đêm vụng trộm ra bên ngoài đi vệ sinh thì luôn trốn trong mấy bộ da, chờ ngày trở lại phía bắc.

Thế nhưng sau khi tiến vào cửa khẩu, Hưu Đồ Hoành bỏ hàng hóa, ra roi thúc ngựa tiến vào biên cảnh, toa xe chở da kia lại trên đường đi tới phía nam, đáng thương Thiệu Dương lúc bị phát hiện bên trong toa xe suýt nữa bị bán cho bọn buôn người, cuống đến mức nàng vội vàng lộ ra thân phận, nói mình là Bát công chúa Đại Ngụy, nhưng lại bị chế nhạo, không có người tin.

https://thuviensach.vn

May mắn nàng gặp Khất Kha công chúa đang chuẩn bị tới Đại Ngụy dự thính. Khất Kha nghe thấy mấy lời này, lại nhìn quần áo và trang sức Hung Nô trên người nàng, rất giống Bát công chúa Đại Ngụy đi hòa thân liền thuận tay mua nàng. Nếu là thật, thì cho Thái phó một nhân tình, đỡ khiến cho hắn phát sinh xích mích với Hung Nô.

Xem như Bát công chúa này tốt số, trên con đường trở về hoàng cung Đại Ngụy tuy đầy chật vật và gian khổ nhưng rốt cuộc cũng đã trở về được nơi đã sinh dưỡng nàng.

Sau Vệ Lãnh Hầu hỏi Bát công chúa về những chuyện ly kỳ mà nàng đã trải qua, lông mày xoắn lại, môi mỏng nhếch lên, lộ ra vẻ mặt không ngờ.

Niếp Thanh Lân thấy bộ dáng chật vật của Bát hoàng tỷ, trong lòng rất khổ sở, nhưng ngại thân phận "nam nhi" của mình không nên quá thân cận với hoàng tỷ. May mắn Vĩnh An công chúa không cần chú ý đến điều này, thêm việc Bát công chúa trở về Đại Ngụy là chuyện cơ mật liên quan đến quốc thể, không nên truyền ra ngoài, nên Bát công chúa tạm thời ở lại cung Phượng Sồ của Vĩnh An công chúa.

Thiệu Dương công chúa không biết Hoàng thượng còn có một muội muội ruột sinh đôi, thấy Niếp Thanh Lân mặc nữ trang tất nhiên lại càng hoảng sợ. Tuy mặc dù lúc trước không ở chung với muội muội từ trong am ra, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt thân thiết văn nhã giống Thập tứ đệ thì lập tức cảm thấy yên tâm. Không đến hai ngày dần dần trở thành tỷ muội với Vĩnh An công chúa.

Bát hoàng tỷ không giống Cát Vân Nhi hoạt bát, sẽ không nghĩ cách bày trò làm người khác vui. Nhưng ở chung với nữ tử mềm mại an tĩnh như vậy rất tốt, ít ra thì hai nữ nhân ở một chỗ, cho dù im lặng, Thiệu Dương công chúa cũng không cố gắng tìm mấy lời ong tiếng ve để trò chuyện. Nhưng lúc Niếp Thanh Lân vừa đọc sách vừa tham ăn dưa leo lạnh, nàng yên lặng dùng cái kẹp bạc lấy băng đi, để một chén trà lài ấm bên cạnh tay nàng. Việc chăm sóc người này vốn Niếp Thanh Lân am hiểu, thế nhưng ở

https://thuviensach.vn

cùng vị hoàng tỷ này thì nàng lại trở thành tiểu muội muội cần được chăm sóc rồi, trong đời nàng chưa từng trải qua việc này đâu.

Thế nhưng Thái phó đại nhân lại không nhịn được.

Tuy Vệ Lãnh Hầu không tán thành việc dựa vào nữ nhân để đổi lấy hòa bình ở biên cương, thế nhưng Thiệu Dương này lại có thể trở về thì hắn cũng bất ngờ. Nếu Tam vương tử Hung Nô không truy cứu, tuyên bố với bên ngoài là Thiệu Dương công chúa hòa thân sinh bệnh chết thì cả hai bên đều vui vẻ. Nhưng nếu cố tình truy cứu, trên đường Thiệu Dương để lại không ít dấu vết, giấu nhà chồng trở về, chính là cái cớ rất hay để Hung Nô dấy binh. Hưu Đồ Hoành kia cũng là kẻ tài giỏi, nếu đã tạo thành hiểu lầm thì chính là cuộc chiến sinh tử của hai nước!

Nhưng Niếp Thanh Lân vui đến phát khóc khi thấy Bát công chúa, hắn không đành lòng, cố nén không vui không khiển trách Bát công chúa, không nghĩ tới việc Long Châu vui vẻ, mời Thiệu Dương công chúa vào ở trong cung Phượng Sồ. Trở về từ thiên lao, Thái phó còn chưa hồi phủ, quyết định muốn ngày ngày ngủ lại cung Phượng Sồ. Thế nhưng hôm nay cung Phượng Sồ lại có vị công chúa vào ở, hằng đêm sênh ca của Định Quốc Hầu đại nhân tuyên bố kết thúc.

Vốn có một chút đồng cảm với Thiệu Dương lập tức tan thành mây khói. Vệ Lãnh Hầu trời sinh bụng dạ hẹp hòi hận không thể ném Thiệu Dương vào xe chở da rồi đưa về đất Bắc lạnh lẽo.

Năm ngày qua đi, hai tỷ muội như keo sơn, Thái phó đại nhân lại sống một ngày như bằng một năm, cuối cùng không nhịn được nữa, phái kiệu để Đan ma ma đưa Vĩnh An công chúa vào thư phòng, đóng chặt cửa lớn, không những mạnh mẽ giải khát trên giường êm mà ngay cả ghế dựa mạ vàng cũng không tha. Cuối cùng Long Châu phải xin tha, ôm cổ Thái phó nhỏ nhẹ cầu khẩn không thể chịu nổi mới coi như là được nghỉ ngơi cùng một chỗ.

Sau một phen mây mưa, Thái phó mới ôm Long Châu đang thở gấp ngã trên giường êm, đột nhiên nói: “Thần muốn đưa Thiệu Dương công chúa

https://thuviensach.vn

xuất quan.”

Thân thể Niếp Thanh Lân cứng đờ, chậm rãi ngẩng đầu lên, sóng mắt đã khôi phục sự bình tĩnh: “Hưu Đồ Hoành kia tìm đến rồi sao?”

Vệ Lãnh Hầu nhẹ thở ra, đây cũng là một mặt của Niếp Thanh Lân làm cho hắn yêu thích, sẽ không bao giờ có ánh mắt thiển cận càn quấy như những nữ tử bình thường khác, chỉ nói đơn giản nàng lập tức hiểu thâm ý trong đó, không cần phải giải thích.

Đúng là Hưu Đồ Hoành tìm tới, hơn nữa khí thế hung hăng, lúc Khất Kha công chúa đưa Thiệu Dương vào kinh thành thì hắn đã tìm được xe da ở phía nam, sau khi nghe nói Khất Kha công chúa mua nữ tử bên trong xe da liền tự tay hành hung mấy thương nhân hàng da thổ huyết mà chết. Sau khi xác thực tin tức công chúa ở kinh thành, Hưu Đồ Hoành lui về quan ngoại, nhưng lại tập hợp tinh binh, sai người trình thư đưa lên Hoàng đế Đại Ngụy, chỉ một ý thôi, hoặc là trả lại thê tử bỏ trốn, hoặc là một trận chiến sinh tử!

Chương 68

Khiêu khích trắng trợn như vậy, sau lưng đã yên tâm có chỗ dựa vào.

Đại Ngụy vừa mới ổn định sau loạn Cát tặc, trong triều lòng người không yên, Nam Cương thừa dịp này để phát triển, nhìn chằm chằm vào Trung Nguyên. Nếu lúc này giao chiến với Hung Nô, chính là chiến đấu với cả hai tuyến. Tuy Thái phó đại nhân không sợ, nhưng cái loại chuyện lỗ mãng làm ngàn vạn dân chúng Đại Ngụy tìm đường chết này thì tuyệt đối không được.

Trong mắt hắn, nữ nhi của hôn quân là một đám vô dụng, đưa ra ngoài đổi lấy hòa bình tạm thời coi như là cống hiến duy nhất sau nhiều năm sống trong cẩm y ngọc thực. Có lẽ vì có quan hệ với Long Châu, nên Thái phó có chút thương cảm cho vị công chúa mềm yếu kia. Thế nhưng sự thương cảm ấy không đáng giá được nhắc tới trước việc lớn của quốc gia.

https://thuviensach.vn

Nếu nói hắn không đành lòng làm khó Thiệu Dương thì thà nói rằng hắn không muốn thấy vẻ không vui trên mặt giai nhân.

Quả nhiên, sau khi Niếp Thanh Lân nghe xong thì im lặng không nói. Thái phó vươn tay lấy khăn ướt ở trên bàn nhỏ cạnh giường, vừa nhẹ nhàng lau sạch mồ hôi trên thái dương của nàng vừa nói: "Lát nữa Trứng gà đừng về cung, bản Hầu sẽ đích thân nói rõ với Thiệu Dương công chúa. Thiệu Dương cũng là người hiểu biết lý lẽ, nếu nàng biết rõ lợi hại trong đó, về sau tránh cho tỷ muội khó xử."

Nhưng Niếp Thanh Lân lại lắc đầu: "Bát hoàng tỷ trời sinh nhát gan, Thái phó nói sợ rằng làm cho hoàng tỷ sợ hãi, để Bản cung chậm rãi khuyên nhủ"

Lúc nàng mặc quần áo tử tế ra khỏi thư phòng thì đã chạng vạng tối. Khi trở lại cung Phượng Sồ, ngự thiện phòng đã được Nguyễn công công báo trước, chuẩn bị xong đồ ăn.

Bởi vì là bữa tối, không nên ăn nhiều dầu mỡ, mấy đồ điểm tâm rất đáng yêu, cháo bích ngạnh vô cùng thơm, vì nấu với đường phèn nên ngọt ngào đúng khẩu vị của hai công chúa, ngay cả sủi cảo cũng dùng thịt cá chình mỏng cũng với tôm non cùng với hoa mai, quả lê để làm nhân bánh, một lớp bánh mỏng trùm lên, không cần chiên qua dầu, chỉ là hấp chín.

Loại thức ăn mang vị phương nam này chỉ cần cắn một miếng là cảm thấy tươi ngon sảng khoái.

Nhưng trong lòng Niếp Thanh Lân có việc, ăn không nhiều lắm, Thiệu Dương công chúa lại ăn nhiều hơn, ăn hết sạch mấy cái sủi cảo cá. Lúc ăn đến cái cuối cùng mới đột nhiên nhận ra, lập tức dừng lại đũa ngà voi. Mấy ngày nay trở về cung, có lẽ đã chịu khổ quá lâu ở đất bắc lạnh lẽo, đã lâu không ăn những món ăn tinh xảo trong cung, mỗi lần dùng bữa nàng đều cố gắng ăn, nhất thời không giữ được quên sạch lễ tiết trong cung, trước mặt muội muội lại chén sạch bàn ăn, thật sự là vô cùng thất lễ.

Niếp Thanh Lân thấy lo lắng trong đáy mắt hoàng tỷ, khẽ cười, đem cái sủi cảo cá cuối cùng cho vào bát Bát công chúa: "Ở đây chỉ có tỷ muội

https://thuviensach.vn

chúng ta, sao phải chú ý đến những lễ tiết rườm rà? Việc nhỏ như vậy cũng phải ép buộc mình, vậy thì chẳng phải khó chịu muốn chết rồi sao?"

Thiệu Dương công chúa nghe lời của muội muội, cười ngượng ngùng, nhưng lúc đưa mắt nhìn muội muội lại cúi đầu xuống luôn, im lặng ăn sủi cảo trong bát.

Lúc chiều Nguyễn công công đến truyền Thái phó muốn triệu kiến công chúa. Lúc Vĩnh An công chúa trở về thì đã là hoàng hôn, son phấn trên gương mặt nhỏ nhắn đã được lau, tóc cũng được chải lại, trên mặt là tâm sự nặng nề, buồn bực không vui, không biết vì sao Thái phó Diêm Vương truyền muội muội đi làm gì.

Lúc mới ngẩng đầu, lại nghiêng mắt nhìn chỗ xương quai xanh có một dấu đỏ tươi. Nàng cũng đã trải qua chuyện nam nữ, tất nhiên biết cái đấy là gì, chỉ nói mình mệnh khổ, lại không nghĩ tới ở trong cung cũng phải chịu lấy khuất nhục khó nói lên lời như vậy. Vành mắt đỏ lên, mấy giọt nước mắt rơi xuống bát cháo bích ngạnh ngọt ngào, thêm vài vị chua xót.

Thấy Thiệu Dương đột nhiên khóc, Niếp Thanh Lân vội phất tay để cung nữ hầu hạ lui ra, kéo tay Thiệu Dương: "Tỷ tỷ làm sao vậy? Đang ăn cơm sao mắt lại đỏ?"

Thiệu Dương vội vàng dùng khăn tay lau mắt, thầm nghĩ mình thật không hiểu chuyện, sao có thể rơi nước mắt trước mặt muội muội như vậy? Nghĩ vậy liền thu nước mắt, an ủi Vĩnh An công chúa: "Trước kia muội muội sống ở núi tất nhiên là thanh tịnh, thế lực Thái phó bây giờ ngay cả thánh thượng cũng phải nhường nhịn. Muội thân là công chúa, trong cung không có chỗ dựa vào, chỉ có thể giữ vững tinh thần, hoàn cảnh nào thì cũng có cách ứng đối. Thái phó kia không tuân thủ lễ tiết, nhưng cũng may vẻ ngoài cũng coi như là vừa mắt, bây giờ muội muội chỉ nên xem đây chỉ là một thời phong hoa tuyết nguyệt, về sau thì phải coi như không có gì, cầu hoàng thượng gả cho một phò mã tốt, mới không uổng phí thân phận công chúa Đại Ngụy. Chẳng lẽ chỉ cho phép nam nhân bọn họ có tam cung lục viện, nhưng lại không cho phép chúng ta đổi vị hôn phu ôn nhu trẻ tuổi…"

https://thuviensach.vn

Niếp Thanh Lân nhìn hoàng tỷ giương đôi mắt đỏ như mắt thỏ, nói ra lời lớn mật như vậy, nhịn không được nở nụ cười. Bát hoàng tỷ này thật thú vị, thế mà lại đem lời của mình lúc mình lấy thân phận Hoàng đế nói chào từ biệt hoàng tỷ đi hòa thân, bộ dáng thay đổi còn lại đều trả cho mình.

Đáng tiếc những đau khổ này mới là sự mài giũa tốt nhất, làm người thay đổi bộ dạng. Lúc trước sau khi hoàng tỷ nghe xong lời mình nói thì vô cùng kinh sợ, chỉ kém giơ tay che miệng hoàng thượng. Nhưng hôm nay người tỷ tỷ lúc trước muốn chết để đổi lấy trinh tiết, luôn nghe theo khuôn phép cũ lại đứng đắn mở ra con đường nạp nam sủng cho mình rồi.

Thiệu Dương nói xong, thật ra cũng không được tự nhiên. Bởi vì tình thế bất đắc dĩ, nàng đột nhiên nhớ tới những lời nói của tiểu hoảng đế nói với mình lúc trước, khai sáng hoàng muội của mình, thế nhưng dù sao cũng không phải là phong cách của mình. Nói xong lại nhìn vẻ cười trộm của muội muội, vội vàng nói: “Đây cũng là lời hoàng thượng khuyên bảo tỷ lúc trước. Lúc đầu hoàng tỷ nghe cũng cảm thấy vớ vẩn, thế nhưng khi ở đất man di, lại được những lời không đầy đủ này làm tỉnh ngộ nên đã làm hoàng tỷ chống chọi với gian khổ đến cùng. Thánh thượng nói ‘Chỉ cần kiên trì thì cuối cùng có thể trở về, bày tỏ hiếu tâm trước bài vị mẫu phi’. Hoàng tỷ luôn nhắc lại trong lòng câu này, cuối cùng còn sống trở về đúng không?”

Sự vui vẻ trên mặt Niếp Thanh Lân không còn nữa, cảm thấy mấy lời kế tiếp như nghẹn ở cổ họng, nhìn Bát hoàng tỷ như được sinh ra lần nữa, mặt tỏa ra ánh sáng nhạt, nói lời để nàng trở lại đất Bắc dù thế nào cũng không thể thốt lên.

Nếu lần thứ nhất hoàng tỷ đi là bởi vì lời nói của mình mà ôm lấy hi vọng để chống đỡ, trở về lần nữa… Chẳng phải là đánh gãy tất cả những niệm tưởng của nàng ấy, muốn bắt nàng ấy chết hay sao?

Ngay lúc tỷ muội đều có tâm sự, đột nhiên một giọng nam ẩn chứa sự tức giận vang lên ở chỗ cửa ra vào: “Thì ra Bát công chúa săn sóc như vậy, rất giỏi suy nghĩ thay người khác, vậy thì bản Hầu yên tâm rồi. Chắc hẳn chuyện kế tiếp Bát công chúa cũng biết đạo lý, đỡ phải hao tâm tốn sức của

https://thuviensach.vn

nhau!” Thái phó không biết từ lúc nào đã đứng chỗ đó, vẻ anh tuấn cũng không che được sắc mặt giận dữ.

Thiệu Dương công chúa nhớ tới mình mới nói câu: “Thái phó không tuân thủ lễ tiết, nhưng vẻ ngoài cũng coi như là đẹp mắt”, lại khuyến khích hoàng muội phong hoa tuyết nguyệt, nhìn sắc mặt Thái phó như muốn giết người, nàng bị dọa mất hồn, thân thể mềm nhũn ngã từ trên ghế xuống đất.

Niếp Thanh Lân vội vàng đỡ tỷ tỷ đã trở thành đống bùn nhão, trong lòng thầm nghĩ nghề nghiệp thật sự của Thái phó đại nhân là núp ở góc tường nghe lén sao? Hai lần lúc tỷ muội tâm sự Thái phó đều mang cái mặt đen như từ trên trời rơi xuống, người bình thường cũng bị hắn hù chết, huống chi là hoàng tỷ nhát như chuột?

Nhưng khi nhìn vẻ Thái phó tức giận thì không tiện ngăn cản, chỉ có thể giả vờ không biết mà nói với Thái phó: “Buổi chiều Thái phó gọi Bản cung và Hoàng thượng học tập tổ huấn trong thư phòng, ở bên cạnh ân cần giám sát thánh thượng và Bản cung, đúng thật là rất mệt mỏi. Cháo bích ngạnh này là thứ tốt để bổ khí dưỡng thân, Bản cung bảo Đan ma ma lấy một chén, Thái phó ăn vào sẽ có thêm tinh thần”

Lời nói này là trá hình bác bỏ phỏng đoán của Thiệu Dương công chúa, cho Định Quốc Hầu thể diện, trở thành tấm gương sáng cho người khác, cũng coi như là giải vây cho hoàng tỷ.

Thái phó tất nhiên biết rõ Long Châu đang che chở, thế nhưng ấm ức trong lồng ngực thật khó mà biến mất. Vệ Lãnh Hầu hắn lúc thiếu niên thì dung mạo xuất trần, nữ tử ái mộ chạy theo như vịt, làm gì có ai dám đem hắn so sánh với loại trai lơ hạ tiện ở kĩ viện, chơi xong thì buông bỏ đi cưới người mới chứ!

Thiệu Dương đúng là ăn gan báo, lại khuyến khích muội muội chơi đùa là được rồi! Công chúa Đại Ngụy đều không đọc “nữ giới” sao?

Tay chân Niếp Thanh Lân nhẹ nhàng, sau khi đỡ lấy tỷ tỷ, nhận bát sứ Đan ma ma đưa tới, thử độ ấm, tự mình đưa đến trước mặt Thái phó: “Thái

https://thuviensach.vn

phó mau ăn đi, có gì thì sau khi dùng bữa xong rồi nói được không? Bản cung rất đói!”

Vệ Hầu gia vốn lo lắng Trứng gà khó xử, nên muốn đến đây để giúp nàng giải vây, nhưng không nghĩ tới sẽ nghe được mấy cái này, rõ ràng đây là lời đại nghịch bất đạo lúc trước Niếp Thanh Lân đã nói với Bát công chúa.

Đột nhiên hắn nhớ tới một chuyện: nếu như hắn gặp nạn ở Lễ huyện không về được, chỉ sợ Long Châu không tốn một giọt nước mắt, sẽ động phòng với con trai của Cát cẩu tận hưởng tuổi trẻ rồi.

Lần đầu tiên trong đời thành tâm đối đãi với nữ tử, nhưng đổi lấy kết quả như vậy? Nghĩ đến đây, lửa giận không thể đè xuống được, chén cháo trên tay rơi xuống, cháo trong bát bắn ra, âm thanh tiếng vỡ rất to.

Khuôn mặt Thiệu Dương trắng bệch, cuối cùng không chịu nổi, rên một tiếng rồi hôn mê, nghiêng vào ngực Đan ma ma. Niếp Thanh Lân thấy tỷ tỷ ngất đi, trong lòng tất nhiên lo lắng, nhưng lại không thể làm loạn lên với Thái phó, chỉ thấp giọng nói: “Nàng ấy là một nữ tử thâm cung không có kiến thức, việc gì Thái phó phải chấp nhặt tức giận với nàng. Nếu thật sự dọa nàng bị bệnh, cũng không tiện nói với Hung Nô đúng không?”

Thế nhưng Thái phó lại nắm lấy tay nàng, ánh mắt âm trầm, không thèm để ý đến người đã bất tỉnh, cũng không cho người hầu đi theo, kéo Niếp Thanh Lân ra khỏi cung Phượng Sồ.

“Thái phó đi chậm một chút, ngài muốn mang Bản cung đi đâu?”, Niếp Thanh Lân bị túm đi có hơi lảo đảo, vội vàng hỏi. Nghe nàng nói, tốc độ Thái phó đi chậm lại một chút, nhưng vẫn đi như bay về phía tông miếu trong cung.

Sau khi tiến vào từ đường, Thái phó chỉ bài vị trên bàn nói: “Tâm tư công chúa như biển, đột nhiên thần phát hiện thần không suy đoán được, trước kia công chúa từng nói hai chữ “Không yêu”, thần tất nhiên biết công chúa còn nhỏ, không hiểu chữ tình. Nhưng hiện giờ ta và nàng đã hoan hảo

https://thuviensach.vn

không ít lần, thỉnh công chúa ở trên từ đường này thảo luận lời nói trước đây. Trong lòng công chúa, có yêu thần như phu quân bình thường không?"

Trong lòng Niếp Thanh Lân biết Thái phó để ý đến lời hoàng tỷ nói, đúng ra nàng nên mềm mại để Thái phó tiêu tan hỏa khí, thế nhưng lúc đưa mắt nhìn Thái phó, đột nhiên nàng nhớ tới giữa ban ngày mà khuôn mặt tuấn tú này bị Khất Kha công chúa hôn môi. Đây cũng là thói xấu của tất cả nam tử trên thế gian này, nghĩ rằng bất cứ nữ tử nào cũng đều phải yêu hắn, cố gắng vơ vét hết để đưa vào hậu cung giống như sưu tầm bảo vật, một chút cũng không để sót ở bên ngoài.

Lập tức rũ mắt xuống thấp giọng nói: "Trong lòng Vĩnh An biết mình sinh ở hoàng gia, chỉ là mệnh bèo trôi, may mắn được Thái phó yêu mến, vốn là người nên sớm chết lại có thể sống được đến bây giờ. Trong lòng Vĩnh An biết hai chữ "cảm ơn', chưa bao giờ hận Thái phó, nếu không thì cũng sẽ không để lại lời nhắc nhở ở huyện Lễ. Trong mấy ngày Thái phó không rõ sống chết, cuộc sống hằng ngày của Vĩnh An cũng khó có thể yên tâm, vẫn luôn nhớ mong…"

Nghe thế, Vệ Lãnh Hầu cảm thấy lửa giận trong lòng dần lắng xuống, nghĩ đến vẻ rơi nước mắt vì hắn của Trứng gà thì ấm áp trong lòng.

Lại nghe thấy Niếp Thanh Lân nói tiếp: "Lúc ấy Thanh Lân đã lập lời thề, nếu không thể báo đáp chân tình của Thái phó, chỉ mong kiếp sau làm huynh muội, kết cỏ ngậm vành, tận tâm phụng dưỡng huynh trưởng…"

Một câu này làm cho khóe miệng vui vẻ đóng băng luôn rồi, mắt phượng chậm rãi híp lại, nắm lấy cánh tay công chúa, qua một lúc lâu mới nghiến răng nghiến lợi nói: "Ngươi coi ta là huynh trưởng?"

Niếp Thanh Lân bị nắm rất đau, nhưng cố gắng nhẫn nhịn nói: "Từ nhỏ Thanh Lân đã bị mất huynh trưởng song sinh, tình cảm với các hoàng huynh khác lại rất phai nhạt, nhưng lúc ở chung với Thái phó thì cảm thấy Thái phó trầm ổn chín chắn, có trách nhiệm, cũng không gây khó khăn cho nữ tử yếu đuối, yên tâm giống như có huynh trưởng. Hơn nữa Thái phó dặn xem "nữ giới" cũng là có ý dạy bảo nữ tử cách chăm sóc thủ tiết lễ nghi với phu quân,

https://thuviensach.vn

không thể có lòng điêu ngoa ghen ghét, đối đãi với những thị thiếp khác phải rộng lượng. Tha lỗi cho Thanh Lân ngu dốt, nên đã thử nghiêm túc ngẫm nghĩ, liền nghĩ ra: Tình yêu vợ chồng không phải là tình huynh muội sao! Cả nhà, phu quân, chính thê, thị thiếp đều như huynh đệ tỷ muội ở chung một chỗ vui vẻ hòa thuận. Làm muội muội, thấy ca ca nạp chị dâu, khai chi tán diệp, nhất định phải vui mừng thật lòng giống như lời dạy bảo ở trong 'nữ giới'!"

Vệ Lãnh Hầu cảm thấy hai tay cũng bị Đế cơ Đại Ngụy Vĩnh An công chúa trước mắt này làm cho tức đến không ngừng run lên, âm trầm nói: "Giỏi cho Niếp Thanh Lân! Nói hàng loạt câu, từng chữ từng lời đều cố ý chọc giận bản Hầu! Tốt, tốt, đã có tâm tư phụng dưỡng như vậy, ta thật muốn tận hưởng tốt tình nghĩa của muội muội, đã vậy thì hôm nay vào phủ bản Hầu, hầu hạ mấy chị dâu của nàng đi!"

Trong lòng Niếp Thanh Lân thầm giận chính mình, gần đây nói chuyện với Thái phó không biết sao lại luôn thích châm chọc khiêu khích, không hề quanh co mà cứ thẳng tắp, bây giờ thì tốt rồi, đang nói lời tâm huyết trước tổ tiên Niếp thị lại bị thần tử ngỗ nghịch túm đi làm nô tỳ rồi. Cũng không biết tổ tiên ở trên có mở mắt ra nhìn trộm, để phù hộ huyền tôn nữ Đại Ngụy chính thống này hay không! *(huyền tôn: cháu bốn đời)*

Bên phía Vệ Lãnh Hầu cũng như sấm rền gió cuốn, sau khi nhận biết chân tình của muội muội, liền muốn kéo vào phủ ra mắt chị dâu. Làm sao có chuyện Niếp Thanh Lân chịu đi, nếu thật sự vào phủ thì đúng là bước vào cửa nhà quyền quý sâu như biển rồi. Từ lúc đi ra khỏi cửa từ đường nàng luôn thấp giọng kêu: "Thái phó, Vĩnh An biết sai rồi, trong phủ có nhiều chị dâu, thân thể Vĩnh An yếu ớt không hầu hạ được, kính xin Thái phó thương tiếc…"

Thái phó nhíu lông mày túm nàng ra cửa: "Nhìn nàng đó, có chỗ nào giống nhận sai không, theo thần thấy phải nên nạp thêm mấy phòng thiếp thất, nếu không sẽ làm cho muội muội quý giá của bản Hầu không thể vui vẻ hòa thuận tận hưởng niềm vui của huynh đệ tỷ muội, vui mừng từ tận trong lòng, thì đấy là lỗi của vi thần rồi!"

https://thuviensach.vn

“Thái phó… Đau tay lắm …Thái phó…”

Ngay vào lúc hai người đang giằng co, Nguyễn công công vội vàng chạy tới, nhưng vừa đưa mắt nhìn thì thấy: Ai ya, Vĩnh An công chúa lại đang chơi trò gì? Mặt ửng đỏ đặt mông ngồi xuống đất, một tay bám chặt vào cửa từ đường, giống như là trẻ con ba tuổi ăn vạ, đây là bộ dáng gì? Thái phó lại là vẻ mặt nổi giận đầy sát khí, đây là chán rồi nên muốn kéo công chúa ném vào cái giếng sâu nào trong cung sao?

Thái phó thấy Nguyễn công công, mới buông tay, hầm hừ hỏi: “Chuyện gì?”

Trong lòng Nguyễn công công kêu khổ, thầm mắng tiểu thái giám thật sự là không có mắt, công chúa và Thái phó như vậy sao không sớm thông báo? Làm hắn cứ vào lúc mấu chốt thế này đưa cổ vào lưỡi đao!

Nhưng trên mặt không dám trì hoãn, vội cung kính đáp: “Bẩm Thái phó, ngự y mới đến xem cho Thiệu Dương công chúa, nói… nói nàng đã có thai hơn hai tháng.”

Lại nói, Thiệu Dương công chúa này cũng coi như may mắn, mang thai như vậy lại phải tạm hoãn chuyện quay lại phương bắc. Niếp Thanh Lân sợ cảm xúc tỷ tỷ không ổn định, không dám nói ra chuyện Hung Nô, nhưng Thái phó lại không thể kéo dài được. Hắn suy nghĩ một chút, viết một lá thư kể lại tình hình thực tế cho Hưu Đồ Hoành, nói ra việc công chúa mang thai, cũng nói lại lời thái y lúc này nàng không nên đi xe mệt nhọc, nhưng nếu Tam vương gia Hung Nô kiên định với ý của mình, thì Vệ Lãnh Hầu cũng không do dự mà đóng gói công chúa nhiều chuyện này lên xe ngay lập tức.

Sau khi huynh muội “nhận nhau” ở từ đường đã là hơn ba ngày, Thái phó không nói một câu với Vĩnh An công chúa.

Cho là Vệ Lãnh Hầu hắn yêu thương nàng là có quyền chà đạp lên tình nghĩa của hắn sao? Vệ hầu hắn khi nào thì không cần thể diện rồi? Nữ tử trên thế gian nhiều như nước sông, thiếu đi một gáo nước này thì có thể làm Vệ Lãnh Hầu hắn chết khát sao?

https://thuviensach.vn

Suy nghĩ thì như thế, nhưng khi ngủ một mình trong đêm thì lại không được kiên định như vậy, chỉ cố quyết tâm cho chí nam nhi của mình, tạm thời Vệ Lãnh Hầu hắn chưa khát nước lắm. Hôm kia hờn dỗi gọi một thị thiếp vào, nhưng nhìn nữ tử nũng nịu đứng đằng xa chưa kịp đến gần đã ngửi thấy mùi không hợp, dáng vẻ lại càng không thể nào mềm mại như muội muội trong cung, lại cảm thấy phiền, đấm chân cũng miễn, đuổi ra ngoài. Giờ phải làm thế nào mới có thể làm cho con nhóc có mắt mà không biết nhìn kia hiểu, thế gian này Vệ Lãnh Hầu tài hoa xuất chúng chỉ có một, là ai cũng không thể thay thế được?

Nhưng nỗi buồn đêm khuya của Thái phó chưa bao giờ vào đến tận triều đường, bởi hắn hiện tại còn phải gồng vai gánh vác cả Đại Ngụy mục nát. Sau khi dùng bồ câu truyền tin cho tướng quân Hung Nô không được mấy ngày, trạm dịch truyền đến tin tức, đại quân Hung Nô ở biên cảnh không có hành động gì dị thường, nhưng Hưu Đồ Hoành lại mang theo hơn mười thị vệ vội vàng chạy đến.

Lúc Hưu Đồ Hoành đứng trên triều, Niếp Thanh Lân ngồi trên ghế rồng lại tò mò mở to mắt, chuẩn bị nhìn người kéo mẹ kế tuổi trẻ ra khỏi doanh trướng Thiền Vu là người như thế nào.

Đứng ở đại điện là nam nhân đi đường mệt mỏi, khuôn mặt mang theo huyết thống dị tộc coi như vừa mắt, cũng không biết đã bao lâu không cạo râu, trong mắt có tơ máu do đi đường suốt đêm không nghỉ ngơi, vóc dáng khôi ngô đứng trên điện, làm cho đám quan lại Đại Ngụy đứng bên như gà con.

“Hưu Đồ Hoành bái kiến thiên tử Đại Ngụy!”, nam tử mới mở miệng, mang giọng kinh thành Đại Ngụy rõ ràng, khẩu âm không thấy không lưu loát chỗ nào, giọng nói to vang dội làm quần thần chau mày.

Sau khi ôm quyền như thi lễ, Hưu Đồ Hoành ngay cả diễn cũng lười, trực tiếp nói: “Bổn vương tới lần này là muốn đón Vương phi trở về, kính xin hoàng thượng và Thái phó để cho thê tử bổn vương ra ngoài gặp mặt!”

https://thuviensach.vn

Thái phó đánh giá Hưu Đồ Hoành, vừa cười vừa nói: “Thân thể Thiệu Dương công chúa không khỏe đang tĩnh dưỡng trong cung, nếu Tam vương gia không gấp, đợi bản Hầu bàn bạc xong việc biên cảnh rồi đi gặp vương phi cũng không vội!”

Hưu Đồ Hoành mang theo sự thẳng thắn của nam tử phương bắc nói: “Bổn vương rất vội, trong quân biên cảnh không có chủ tướng, trì hoãn lâu khó tránh khỏi việc vội vàng công thành, bổn vương cũng rất sốt ruột, phải nhanh nhanh nhìn thấy Vương phi thì mới có thể không vội!”

Thái phó sờ lên ban chỉ bằng ngọc bích trên tay mình, rũ mắt xuống nói: “Lời nói này của tướng quân là ý của Thiền Vu các ngươi?”

Hưu Đồ Hoành nói: “Người Hán các ngươi có câu: Tướng ở bên ngoài có thể không nghe theo lệnh vua. Nếu bổn vương mang binh, tất nhiên là phải xem xét mà quyết định”

Thái phó cười nói: “Nói như vậy, tam Vương gia ngài là có ý định tấn công biên quan vì hồng nhan?”

Hưu Đồ Hoành cau mày, nhìn Giao Long trên ghế rồng, nam tử mặt trắng, tướng tá như đàn bà, chẳng lẽ là vì Thiệu Dương có lòng mê luyến hắn nên mới cố chấp bỏ trốn về, lập tức giận dữ phẫn nộ, tính tình dữ dằn không đè xuống được, nói: “Nàng không phải là hồng nhan, nàng là thê tử của Hưu Đồ Hoành ta! Không biết Thái phó cố gắng từ chối như vậy là có ý gì? Chẳng lẽ đã có ý nghĩ không an phận gì đó với Vương phi Hung Nô ta ư?”

Phía dưới có nhiều quần thần cũng không biết chuyện Thiệu Dương công chúa bỏ trốn về Đại Ngụy, vốn không hiểu gì, nghe đến đây mới có chút hiểu.

Thái phó dũng mãnh phi thường, không hổ là mỹ nam tử đệ nhất của Đại Ngụy! Ngay cả nữ tử đi lấy chồng xa ở Bắc quốc cũng không tránh khỏi tình kiếp! Chỉ là…trước đây là Cát phò mã, sau lại có Vương gia Hung Nô, hình như Thái phó ngấp nghé vợ người khác thành nghiện, hoang đường hơn

https://thuviensach.vn

cả tiên hoàng lúc trước, nếu… nếu theo dõi kiều thê của mình thì phải làm thế nào bây giờ?

Chương 69

Vệ Lãnh Hầu thấy Hưu Đồ Liệt vô lễ như thế, ngay cả việc cười theo lễ phép cũng cảm thấy lười, chỉ lạnh lùng nói: “Hưu Đồ tướng quân tưởng nơi này là doanh trướng của phụ vương ngài sao? Mặc dù Thiệu Dương công chúa theo tập tục tái giá của Hung Nô nên trở thành thê tử của ngài, nhưng chả lẽ Hung Nô chỉ cần dựa vào việc này là có thể gửi quốc thư cho Đại Ngụy sao? Vậy Hưu Đồ tướng quân ngài cho là nữ nhi của Hoàng đế Đại Ngụy ta không cần phải tuân theo bất kì lễ tiết gì, chỉ cần hợp nhất doanh trướng coi như là thành lễ ư? Thiệu Dương công chúa không hài lòng với cách đối đãi qua loa như thế của tướng quân, nàng hy vọng có thể quay về Đại Nguỵ tiến hành một lễ cưới hỏi đàng hoàng thì có gì không ổn? Ngược lại tướng quân lại đột ngột nói ra những lời ngông cuồng, quả thật là vô lễ tột cùng! Đã làm cho ta và các thần tử cảm thấy không yên lòng để Thiệu Dương công chúa gả xa lần nữa!”

Từ trước đến nay lý luận của Thái phó luôn có sức thuyết phục, vài ba lời đã che đậy được sự việc Thiệu Dương công chúa bỏ trốn biến nó trở thành việc quang minh chính đại. Hưu Đồ Hoành không có tâm tư gian xảo như tam đệ Hưu Đồ Liệt của hắn, trong lúc nhất thời mặc dù trong lòng vô cùng khó chịu nhưng ngoài miệng thì không có lời lẽ gì để chống đỡ. Chỉ có thể kìm nén trợn mắt nhìn về phía Thái phó.

Niếp Thanh Lân ngồi ngay ngắn trên long ỷ, nhìn tình hình bên dưới điện, trong lòng thầm than nhỏ: Cũng khó trách hoàng tỷ liều chết muốn trốn trở về, bình thường kẻ hung dữ này là người đến cả việc chờ đợi cũng không thể chịu được, huống chi là nước mắt của hoàng tỷ? Trên triều đường còn hung hăng càn quấy như vậy, nếu hoàng tỷ bị hắn bắt trở về, đến lúc vào nội thất không biết sẽ bị quát mắng đến mức độ nào?

https://thuviensach.vn

Thái phó hạ khí thế kiêu ngạo hung hăng của Hưu Đồ Hoành, nhưng cũng kịp thời chuyển đề tài nói tới việc cần phải khai thương nơi biên quan. Trước đây tình hình biên quan có chút biến động, việc lui tới mua bán giảm xuống rất nhiều, việc đi lại của tiểu thương muốn ra ngoài vô cùng cực khổ.

Thật ra thì bên phía Đại Ngụy tình hình lại hoàn toàn khác, đường phía Bắc không thông thì còn có đường thủy phía Nam. Nhưng đối với việc của quan ngoại thì lại khá khác biệt, vấn đề thức ăn và vũ khí bằng sắt đều mua từ Đại Ngụy, hiện tại thương lộ không thông, những vật dùng hằng ngày nhu cầu cấp bách đều bị cắt đứt. Ép đám lang sói phải đi cướp bóc, lúc này mượn cơ hội Tam vương gia nghênh đón kiều thê trở về, liền đàm phán về việc khai thông các vấn đề mua bán, như vậy có thể duy trì được tình hình ổn định ở phương Bắc.

Sau khi trao đổi quốc sự xong thì tuyên bố bãi triều.

Niếp Thanh Lân biết một lúc nữa Hưu Đồ Hoành kia chắc chắn sẽ đến thăm hoàng tỷ, liền đi thay xiêm y, rồi trở lại Phượng Sồ cung. Hôm qua, hoàng tỷ đã biết chuyện bản thân mang thai, hơn nữa cũng biết được tin tức Hưu Đồ Hoành vài hôm nữa sẽ đến. Sau khi nghe được từ trong miệng Niếp Thanh Lân, cả người liền trở nên uể oải. Ngơ ngác ngồi trước cửa sổ một lúc lâu.

Giống như lúc này, khi nàng vào trong sân, thì thấy Bát hoàng tỷ đang ngồi dưới tàng cây Tử Vi trong viện ánh mắt ngây ngốc, tóc chỉ xõa đơn giản, mặc một thân sa y màu trắng có hình hoa ngọc lan, cả người dường như gầy đi không ít.

Niếp Thanh Lân thở dài một hơi, đi tới thấp giọng nói: “Trên người hoàng tỷ khó chịu, sao không nằm nghỉ, mà lại ngồi trong sân đón gió lạnh vậy?”

Thiệu Dương công chúa khẽ ngẩng đầu lên, khuôn mặt cũng giống như màu sắc trên y phục, đều là màu trắng, miễn cưỡng cười một tiếng: “Trong phòng ngây ngốc khó chịu, thấy hoa Tử Vi đang nở rất đẹp, muốn ngồi đây

https://thuviensach.vn

ngắm hoa hóng mát một lúc. Vừa nãy muội muội đi đâu vậy? Nửa ngày không thấy muội quay lại."

Niếp Thanh Lân khó mà nói ra mình đi ngồi long ỷ, chỉ cười nói ra Ngự Hoa Viên giải sầu, lại hỏi: "Trong Ngự Hoa Viên có nhiều loại hoa đang nở rất đẹp, tỷ tỷ nếu đã muốn ngắm hoa, không bằng đi đến Ngự Hoa Viên đi."

Thiệu Dương chỉ khẽ cười khổ nói: "Có phải Vương gia đã đến hay không? Nếu là như vậy chẳng may gặp Vương gia Hung Nô này trong Ngự Hoa Viên, đợi tỷ tỷ đi thay y phục, muội muội không cần đi cùng đâu."

Mặc dù Thiệu Dương công chúa nhát gan, nhưng lại không phải là nữ tử ngốc nghếch. Ban đầu nhất thời ra sức chạy trốn, chẳng qua là nghĩ trong doanh trướng của Vương gia thiếp thất đông đúc, thêm vào đó mỗi lần thuộc hạ của hắn sau khi chinh chiến trở về, sẽ tự động dâng lên vài nữ tù dung mạo xinh đẹp vào trong doanh trướng của Vương gia. Cho dù mình đột nhiên chạy trốn, Vương gia kia cùng lắm chỉ tức giận vài ngày, cũng sẽ không quá mức để ý. Nếu như không tìm được mình, thì sẽ giấu giếm chuyện này nói mình đã qua đời là xong.

Không ngờ rằng Hưu Đồ tướng quân lại không ngừng nghỉ tìm tới đây, hơn nữa còn tập hợp một đại quân đóng ở phía biên cảnh.

Lúc trước khi Thiệu Dương đi hòa thân, đội ngũ đưa dâu lúc đi ngang qua biên cảnh, từ nhỏ nàng chưa từng nhìn thấy tình cảnh khó khăn của dân chúng, khi lần đầu tiên nhìn thấy tình cảnh đổ nát thê lương bên ngoài xe ngựa, trong lòng tự nhiên rung động. Nhất là khi nhìn thấy đứa trẻ bị thiếu chân, ngồi ở trên tấm gỗ khó khăn lê về phía trước, lần đầu tiên nàng chân chính hiểu rõ được tình cảnh "Khói lửa không ngừng" thảm thiết như thế nào.

Khi muội muội báo cho nàng biết Hưu Đồ Hoành dẫn binh đuổi theo, thay vì nói nàng cảm thấy sợ hãi, thì phải nói là nàng cảm thấy vô cùng tự trách. Ban đầu mình nhận hoàng lệnh đi tới Bắc Cương, không phải là đã

https://thuviensach.vn

nghĩ đến cảnh không thể quay trở về sao? Vậy mà nhất thời lại làm theo cảm tính, thiếu chút nữa khiến dân chúng biên quan phải chịu cảnh chém giết?

Việc tự trách như vậy, thật ra đã giúp nàng quên đi những phiền não trong nội tâm, cùng với việc đợi Vương gia đáng sợ kia đến trách phạt.

Niếp Thanh Lân không biết tâm tư của hoàng tỷ, chỉ biết nhìn khuôn mặt trắng bệch của tỷ tỷ mà đau lòng, nói: "Thái phó đang đi cùng với tướng quân, tỷ tỷ đi một mình không ổn lắm, vẫn là để muội đi cùng với tỷ đi." Vừa nói vừa gọi cung nữ phụ trách vấn đề rửa mặt tới, giúp Thiệu Dương công chúa rửa mặt trang điểm, dùng một cây trâm ngọc dài hình mẫu đơn màu hồng vấn mái tóc mây kia lên, kết hợp với khuyên tai ngọc dài, sau đó lại thay một bộ váy mẫu đơn dài uốn lượn thướt tha, rồi dùng thắt lưng hoa văn cùng màu thắt lại, từ một Tây thi ốm yếu, biến thành một quý nữ đẹp đẽ lộng lẫy bức người.

Sau khi đi đôi giày thêu hoa được khảm ngọc trai, Thiệu Dương công chúa rầu rĩ nói: "Chỉ cần trang điểm khuôn mặt cho đẹp là được rồi, sao lại phải ăn mặc tinh tế như vậy làm gì?"

Niếp Thanh Lân cười thoa một chút son nước được điều chế từ hoa hồng lên trên môi tỷ tỷ, hài lòng nói: "Tướng quân ra chiến trường còn phải lau chùi khôi giáp, mài sắc đao thương! Mặc dù trời sinh tỷ tỷ vốn đã xinh đẹp, nhưng cũng cần phải cẩn thận chuẩn bị một phen, giết cho tên mãng hán Bắc Cương đã quen với áo da lông thú kia không còn manh giáp!"

Cho dù trong lòng Thiệu Dương buồn khổ, cũng bị muội muội chọc cười, nhưng nhớ tới tình cảnh Tam Vương gia kia đã từng hung hăng đánh thuộc hạ ở trong sân, trong lòng không khỏi run lên, chỉ sợ y phục bằng lụa mỏng manh này không chịu nổi một roi của Vương gia.

Niếp Thanh Lân nói xong liền kéo tay tỷ tỷ, hơn mười cung nữ thái giám đi theo phía sau lập tức đi tới Ngự Hoa Viên.

Mặc dù Hưu Đồ Hoành đang ngồi uống trà với Thái phó đại nhân ở đình nghỉ mát trong Ngự Hoa Viên, nhưng trong lòng nóng như lửa đốt, mấy chén trà nhỏ kia sao có thể dập tắt được?

https://thuviensach.vn

Hắn thấy cung nữ đang quỳ gối trước mâm trà thi triển trà đạo thật là dài dòng, mấy cái chén nhỏ không đựng được bao nhiêu nước lại cứ đổ qua đổ lại mãi không xong, dứt khoát đưa tay đoạt lấy bình trà kia, lập tức đổ nước trà nóng vào trong cái chậu đồng nhỏ chuyên để rửa tay bên cạnh, sau đó bưng lên uống ừng ực.

Đám tùy tùng bên trong đình nghỉ mát trợn mắt há mồm mà nhìn, trong đầu chỉ hiện ra hai chữ - Mọi rợ! Trong lòng liền cảm thấy đồng tình với Thiệu Dương công chúa, đóa hoa mẫu đơn xinh đẹp này chỉ sợ là dâng cho tên đầu trâu lỗ mãng không biết thưởng thức rồi!

Tuy nhiên Thái phó đại nhân lại không để tâm lắm, thật ra thì hắn cũng không thích những loại đồ ăn thức uống rườm rà phức tạp như thế này. Nhìn thấy vị tướng quân kia tự bêu xấu mình, mà những người xung quanh cũng hút khí lạnh, mắt phượng khẽ nhướng, mỉm cười, chậm rãi đặt chén trà trong tay mình xuống, ý bảo cung nữ rót thêm trà vào chậu đồng rửa tay bên cạnh mình, sau đó bưng lên cao giọng nói:

“Đã sớm nghe uy danh tướng quân, trận chiến giữa ngài và người Đột Quyết ngài chỉ dùng ba trăm binh lính đã tiêu diệt được hết ba ngàn kỵ binh tinh nhuệ, đúng là vô cùng xuất sắc! Mặc dù ta và ngài đều vì quốc chủ của mình, nên bị quốc sự ngăn cách, nhưng hôm nay vừa gặp tướng quân, chỉ hận là gặp nhau quá muộn, chi bằng ta lấy trà thay rượu, mời ngài một chén này?”

Sau khi Hưu Đồ Hoành uống xong chậu nước kia, mới nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của nhóm nội thị Đại Ngụy đứng xung quanh, trong lòng biết chắc là mình lại làm điều gì không hợp lễ nghĩa rồi, khiến đám người kia phải nhìn chằm chằm, con ngươi như muốn bật ra khỏi mắt. Trong lòng cảm thấy hơi tức giận.

Lại không ngờ rằng, Thái phó đại nhân thoạt nhìn nhã nhặn kia lại bưng chậu đồng muốn lấy trà thay rượu mời mình, vô cùng thẳng thắn, không có nửa điểm kệch cỡm giống các nam tử Trung Nguyên khác, trong

https://thuviensach.vn

lòng không khỏi sinh chút hảo cảm. Vì thế cũng cầm chậu đồng lên, sau khi chạm chậu với Thai phó, lại uống sạch một vại trà của đất Trung Nguyên.

Khi Niếp Thanh Lân và tỷ tỷ đi vào trong đình, thì thấy Thái phó và khách quý Hung Nô đang uống trà rất vui vẻ, trong lòng than nhỏ: Thái phó thật sự rất hiếu khách, chẳng lẽ đang cùng Vương gia rửa mặt sao?

Lập tức điều chỉnh lại sắc mặt như bình thường sau đó đi tới bên đình. Thái phó thấy vậy, liền đưa chậu đồng cho cung nữ bên cạnh, chậm rãi đứng dậy thi lễ với hai vị công chúa. Nhưng ánh mắt kia lại rất lạnh nhạt, cũng không thèm nhìn Vĩnh An công chúa một lần.

Mà Vương gia kia ước chừng đã một tháng không gặp, khi nhìn thấy Thiệu Dương công chúa, chỉ cảm thấy trước mắt như có một đóa mẫu đơn đang nở rộ, bộ dáng tiểu nương tử này xinh đẹp hơn gấp trăm ngàn lần so với trong trí nhớ của hắn, cũng đứng bật dậy, bước mấy bước liền đi tới trước mặt Thiêu Dương, hai con mắt màu lam thâm thúy giống như sắp phun ra lửa.

Thiệu Dương công chúa nhìn thấy hắn ta, theo quán tính co rụt thân mình lại, chí hướng vì nước hy sinh thân mình lúc này đã biến mất một nửa, hận không thể trốn sau lưng muội muội. Hưu Đồ Hoành cũng nhận ra Thiệu Dương đang sợ hãi, bàn tay đã đưa ra cuối cùng lại thu lại, chỉ oán hận nhìn nữ tử một lòng muốn chạy trốn mình.

Niếp Thanh Lân thấy vị Vương gia kia đứng trước mặt người khác cũng biết kiềm chế, cũng yên tâm phần nào. Sau đó chào hỏi vị Tam vương gia Hung Nô kia rồi bước lên bậc thang.

Nhưng Thiệu Dương thấy bộ dạng Hưu Đồ Hoành trừng mắt hung dữ nhìn nàng, trong lòng sớm đã cảm thấy vô cùng hoảng hốt, cộng với việc hôm nay lại đi giày thêu đế cao, lúc bước lên bậc, chân bị mất thăng bằng, lảo đảo thiếu chút nữa ngã đập đầu vào bậc cầu thang. Các ma ma đứng bên cạnh còn chưa kịp phản ứng, Vương gia đứng sau lưng đã sớm nhanh tay lẹ mắt, vươn tay ra đỡ Thiệu Dương, vừa cúi đầu nhìn thấy đế giày cao thế kia,

https://thuviensach.vn

cánh tay hơi dùng lực một chút, liền bế công chúa lên, bước vài bước trở lại trong đình khẽ đặt nàng lên ghế đá có lót đệm.

Nhìn thấy chuyện này, trong lòng Niếp Thanh Lân lại có thêm manh mối mới, nhìn tình cảnh này mặc dù Vương gia tức giận hoàng tỷ bỏ trốn, nhưng cũng không phải là người thích bạo ngược thê tử, có lẽ sự đau xót này xuất phát từ trong xương thịt, chắc sẽ không lén lút đánh hoàng tỷ?

Bên này nàng nhìn chằm chằm âm thầm đánh giá Vương gia và hoàng tỷ, lại không để ý rằng Thái phó cũng đang lặng lẽ liếc sang bên này. Mặc dù Thiệu Dương kia trang điểm xinh đẹp nhưng cũng không sánh được với khuôn mặt sạch sẽ thanh lệ bên cạnh.

Có lẽ là vì muốn làm nổi bật tỷ tỷ, người luôn ưa thích ăn mặc xinh đẹp như Vĩnh An công chúa cũng chỉ mặc một bộ váy hoa dài màu hồng cánh sen, trên đầu và trên tay cũng không đeo quá nhiều trang sức, chỉ có hai viên hải châu trắng bé xíu giống như giọt nước đeo trên vành tai xinh xắn, làm cho người ta hận không thể đi tới mút một cái, xem thử có mút ra được quỳnh tương ngọc lộ hay không.

Nhưng y phục mộc mạc cũng không thể che dấu khuôn mặt thanh tú kia được, nhìn linh khí tự nhiên tỏa ra quanh người đó thì làm sao cô công chúa bình thường kia có thể so sánh? Chẳng qua là nhìn bé con càng ngày càng ngọt ngào, lửa giận trong lòng Thái phó càng tăng cao, mấy ngày nay liên tục chiến tranh lạnh, không thấy con bé con này chịu cúi đầu, đúng là chà đạp lên mặt mũi của hắn...

Nhất thời khuôn mặt hai nam nhân trong đình đều trở nên âm trầm, khiến cho hai vị công chúa Đại Ngụy không biết mở miệng thế nào. Thiệu Dương là bởi vì cử chỉ càn rỡ trước đó của Vương gia, ngượng ngùng không ngẩng đầu lên được, mà Vĩnh An công chúa lại không có cách nào mở miệng, ở nơi này nam có quyền thì là Thái phó, nữ thì có hoàng tỷ của mình, nơi nào đến lượt mình mở miệng nói chuyện?

Trong đình yên tĩnh không tiếng động, Thái phó không nhanh không chậm đưa tay cầm lấy chén trà nhỏ của mình, chậm rãi thổi lá trà nổi lên, lại

https://thuviensach.vn

lịch sự đưa miệng tới thưởng thức trà. Lông mi cong vút đen dày, mũi cao nhất thời bị hơi nóng từ chén trà bốc ra bao phủ lấy, khí chất lúc giơ tay nhấc chân khiến người ta không thể dời mắt được, vài cung nữ đứng bên cạnh chỉ biết ngây ngẩn mà nhìn.

Niếp Thanh Lân thấy bộ dáng tỷ tỷ ngượng ngùng không thở nổi, bất đắc dĩ phải nhìn sang phía thần tiên ca ca bên kia. Nhưng Thái phó cũng không thèm liếc mắt nhìn nàng một cái.

Niếp Thanh Lân thở dài, biết mấy hôm trước ở từ đường đã khiến Hầu gia tức giận không nhẹ, nếu không giải quyết sự tức giận này của Định quốc hầu, đối với mình và tỷ tỷ đều không tốt, vì vậy xoay người nói với thị nữ bên cạnh mình: "Đi lấy hai hộp bánh hạt dẻ chưng đường phèn của Bản cung tới đây, trình cho Thái phó và Hưu Đồ tướng quân nếm thử, vừa đúng lúc thích hợp uống nước trà."

Cung nữ kia lĩnh mệnh, đưa tay lấy từ trong hộp đựng thức ăn ra hai cái đĩa đậy nắp, chia ra đưa đến trước mặt Thái phó và Vương gia, nói: "Hai đĩa điểm tâm này do Thiệu Dương và Vĩnh An hai vị công chúa hôm qua đã tốn rất nhiều công sức để làm, mời Thái phó và Vương gia thưởng thức."

Hưu Đồ Hoành rầu rĩ nhấc nắp lên, cầm lên một miếng điểm tâm tinh xảo đưa lên miệng, vị ngọt khiến hắn phải chau đầu mày, quay về phía Thiệu Dương vẫn đang cứng ngắc bất động hỏi: "Đây là công chúa làm?" Trán Thiệu Dương rủ xuống, gật đầu một cái. Hưu Đồ tướng quân cau mày nuốt một miếng, sau đó lại cầm một miếng lên tiếp tục ăn, ăn đến khi cái đĩa kia không còn một miếng điểm tâm nào sót lại.

Còn Thái phó đại nhân bên kia, sắc mặt bình tĩnh mở nắp đậy lên nhìn nhìn, trầm mặc một lúc lâu rồi lại đây lại, nói với Hưu Đồ tướng quân: "Lúc trước Vương gia lo lắng an nguy của Vương phi, hiện nay cũng đã nhìn thấy Vương phi không có việc gì, nên an tâm rời đi. Thiệu Dương công chúa không nói lời nào với Vương gia đã tự tiện bỏ đi, xác thực là không đúng, nhưng mấy ngày trước lại là ngày giỗ của mẫu phi Thiệu Dương công chúa,

https://thuviensach.vn

chẳng qua là muốn làm tròn đạo hiếu quỳ lạy trước mộ của mẫu phi, nhất thời bí bách mới làm ra hành động lỗ mãng như vậy.

Sau khi nghe Thái y nói mình đã có bầu hai tháng, công chúa lại tự trách không thôi, chỉ sợ tổn thương cốt nhục của Vương gia, mỗi ngày đều nghe theo lời dặn dò của Thái y nằm trên giường tĩnh dưỡng. Nhưng hôm qua nghe nói tướng quân muốn tới đây, cũng rất vui mừng, liền đích thân xuống bếp làm điểm tâm cho tướng quân, có thể thấy phu thê hai người như vậy, Vệ mỗ cũng rất ngưỡng mộ. Nay công chúa cũng không tiện lên đường trở về, tướng quân cũng nên lưu lại chăm sóc công chúa an thai một thời gian, Lễ bộ đã dọn dẹp sạch sẽ phủ trạch để choVương gia tạm thời ở lại, tối nay Vương gia dẫn công chúa vào đó ở, về phần bổ sung đại điển... Đợi đến lúc hai vị quay về Bắc Cương, cử hành cũng không muộn.”

Vị kim khoa Trạng nguyên Đại Ngụy này, mặc dù thường ngày lạnh như băng, nhưng chỉ cần hắn nguyện ý thì miệng phun ra hoa sen, lời nói văn vẻ, thật đúng là rường cột trong quan trường Đại Ngụy.

Mắt thấy Hưu Đồ Hoành nghe xong lời nói giảng hòa này, khuôn mặt âm trầm cũng hơi giãn ra, không khí trong đình lúc này mới có chút dễ thở.

Trong vườn có rất nhiều loại hoa đang nở vô cùng xinh đẹp. Thái phó miễn cưỡng đứng dậy, nhìn về phía công chúa Vĩnh An, nói với nàng: “Nhiều ngày nay thần bận rộn công vụ, không thể thưởng thức mấy loại hoa mới trong vườn, chẳng biết có thể mời công chúa dẫn đường, dẫn vi thần đi thưởng thức một lúc không?”

Trong lòng Niếp Thanh Lân biết Thái phó cố ý dành không gian riêng cho hoàng tỷ và Vương gia, để họ có thể nói ra hết những uất ức biệt ly, mới có thể để hoàng tỷ và hắn ta trở về, tránh cho hoàng tỷ lại phải chịu sự giận dữ của Vương gia, đóng cửa phủ lại âm thầm làm nhục. Vì thế liền vui vẻ đứng dậy, khẽ gật đầu, sau khi nói lời tạm biệt với Vương gia và Bát hoàng tỷ, thì cùng với Thái phó đi ra khỏi đình, đi tới bên hồ.

Trước khi rời đi, Niếp Thanh Lân lo lắng quay đầu lại nhìn, thì nhìn thấy vị tướng quân kia đứng lên, dáng người to lớn bao bọc lấy thân thể suy

https://thuviensach.vn

nhược của hoàng tỷ, cũng không biết là đang cúi đầu nói cái gì.

Nàng giương mắt nhìn người nam tử phía trước, thân ảnh cao lớn hai tay bắt chéo vững vàng đi ở trước mặt. Lúc đến bên hồ, ánh mặt trời chiếu thẳng, mặt hồ trong vắt, ánh sáng lay động, thỉnh thoảng có những chú chim bói cá bay qua. Mà ở góc hồ bên kia, là một khu rừng trúc rậm rạp, cành lá cao ngất lóe ra ánh sáng, tỏa ra hương trúc khiến người ta dễ chịu. Thái phó cả đường đi không nói gì đột nhiên dừng bước, khẽ quay đầu, hỏi với bé con đang nhắm mắt theo đuôi phía sau: “Không biết vi thần có may mắn, có thể mời công chúa vào rừng trúc cùng nhau thưởng thức âm thanh vi vu của gió hay không?”

Vĩnh An đưa mắt nhìn thần sắc Thái phó, gật gật đầu, cung nữ và thái giám tất cả đứng chờ ở ngoài rừng, đợi đến lúc nàng đi vào trong rừng trúc thì phát hiện có một căn nhà trúc. Bên trong có một cái chiếc giường đá bằng ngọc, bên dưới giường có đốt than làm ấm, bên cạnh là lu nước trong vắt, chỉ cần múc một muôi tưới vào trên giường thì nó sẽ tự bốc hơi lên, nằm ở trên này sẽ ngửi được mùi hương trúc, lỗ chân lông sẽ đều giãn nở ra.

Đây là một ý tưởng của tiên đế, trong cung chỗ nào cũng đều rất hưởng thụ. Lúc này trong nhà trúc không đốt lửa, thật ra cảm thấy rất mát mẻ.

Thái phó ngồi trên giường ngọc, hơi nghiêng thân thể, cất tiếng hỏi: “Thần gần đây đọc tấu sớ quá nhiều, ánh mắt có chút không tốt, không nhìn thấy rõ chữ công chúa viết trên bánh là chữ gì? Mời công chúa chịu vất vả một lần, mở miệng nói cho thần biết.”

Vĩnh An công chúa nhìn mắt phượng của Thái phó đại nhân híp lại, khẽ vén váy ngồi xuống bên cạnh Thái phó, đôi môi đỏ mọng khẽ hé: “Vĩnh An biết sai rồi...” Nói xong khẽ cắn đôi môi anh đào, lẳng lặng nhìn Thái phó đại nhân.

Đôi môi Thái phó mím chặt, nhìn bé con đang ngồi bên cạnh thẹn thùng, nhưng tâm lại lạnh giống như chiếc giường bằng ngọc này. Hắn là thiếu niên đắc chí, cả đời số lần bị chèn ép có thể đếm được trên đầu ngón

https://thuviensach.vn

tay. Cho dù năm đó bị hôn quân cách chức tống ra biên ải, nhưng chỉ cần uống một chén rượu mạnh thì mọi buồn phiền đều có thể thản nhiên giải trừ.

Sao hôm nay lại rơi vào tình cảnh thế nào? Chẳng qua là lúc trước khi mới gặp tiểu Hoàng đế bơ vơ đáng thương này, bi thảm không chỗ nương tựa, nên mới động lòng trắc ẩn, không nghĩ rằng gặp phải một con sói cao thủ trong cung, từng bước lừa gạt mình đến tình cảnh thế này, ngược lại bé con này ngay cả nửa câu thật lòng cũng không nói ra được...

Lập tức lạnh nhạt nói: “Công chúa luôn như thế, lúc cần dùng đến vi thần thì khom lưng nịnh hót, lúc không cần dùng đến thì nhẹ nhàng vứt sang một bên. Có phải công chúa cảm thấy vi thần khoan dung độ lượng, sẽ dễ dàng tha thứ cho những việc làm của công chúa hay không?”

Niếp Thanh Lân nghe vậy cười khổ: “Thái phó vì sao nói mình ủy khuất như vậy? Người dám làm những việc như thế, chỉ sợ đã không còn sống trên đời. Vĩnh An vẫn luôn kính sợ Thái phó, cho tới bây giờ đều làm việc theo lời Thái phó, nhưng lửa giận của Thái phó luôn đột nhiên xuất hiện, vì vậy nên Vĩnh An không biết nên làm thế nào...”

Thái phó chậm rãi nói: “Có thể khiến công chúa mở miệng nhận sai thật ra không dễ, không biết công chúa lại đang muốn sai khiến vi thần làm gì?”

Niếp Thanh Lân nhìn Thái phó trong lòng biết cơn tức của hắn vẫn chưa tiêu tán, nhưng lúc này không nói, sợ là quá trễ, chỉ có thể nói nhỏ: “Vĩnh An vẫn không yên lòng về tỷ tỷ, không biết Thái phó có thể phái cao thủ vào trong phủ không, lúc nào cũng có thể bảo vệ tỷ tỷ?”

Thái phó không nói gì, chỉ chậm rãi cởi bỏ đai lưng y bào của mình, lộ ra lồng ngực cường tráng bên trong, sau đó lẳng lặng nhìn Niếp Thanh Lân. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Niếp Thanh Lân đỏ lên, trong lòng cũng có chút mệt mỏi. Đây cũng là đòi hỏi thù lao, phải cẩn thận thanh toán, Thái phó đại nhân có bao giờ chịu thua thiệt.

Nhưng đợi khi nàng ngượng ngùng đi tới, cắn răng chủ động hôn lên đôi môi kia, lại nghe thấy nam nhân kia trầm thấp nói: “Công chúa lo lắng tỷ

https://thuviensach.vn

tỷ, nhưng vi thần cũng thông cảm với Vương gia kia. Hắn và vi thần đều là người trong quân, hành vi không được tao nhã lắm, không biết làm thế nào để yêu thương nhẹ nhàng dỗ dành công chúa, được cái là rất thật lòng, mặc dù không để lộ ra ngoài. Nhưng rồi cũng chỉ bị tùy ý vứt bỏ trên mặt đất, như một con thú kiểng mà thôi...”

Nói xong, đẩy thật mạnh Niếp Thanh Lân lên giường ngọc, đứng dậy một mình rời khỏi căn nhà trúc.

Niếp Thanh Lân từ từ đứng dậy, khẽ cười khổ, thì ra là do mình hiểu sai ý, nhưng đệ nhất mỹ nam Đại Ngụy y phục khẽ cởi, thật sự sẽ không khiến người khác hiểu lầm sao? Chẳng qua là lần này, Thái phó tức giận hình như không giống những lần trước, cho dù dỗ thế nào cũng không dỗ được...

Đợi đến lúc nàng chậm rãi đi ra khỏi nhà trúc, bóng dáng của Thái phó đã không thấy đâu. Chỉ có đoàn người Đan ma ma đứng chờ bên ngoài rừng trúc. Lúc trở lại Phượng Sồ cung, Thiệu Dương công chúa đã theo Hưu Đồ Hoành rời cung, nàng lại tiếp tục một mình cô đơn trong cung.

Chương 70

Tin tức Thiệu Dương công chúa một mình trở về kinh thành, nhất thời trở thành đề tài nói chyện của các thiên kim quý phủ trong kinh thành.

Nếu như trước đây chuyện của con gái của tiên hoàng vốn không phải là chuyện mà các gia đình trong kinh thành có mang ra bàn tán, nhưng hiện tại hoàng gia suy thoái, những hành động lắm điều như vậy cũng không hề kiêng nể gì nữa. Những truyền kỳ phong phú như vậy thật ra nhai đi nhai lại cũng không chán! Mỗi lần đều có thể nói ra một tình huống khác nhau.

Thật ra, cũng có một vị công chúa hoàng thất khác trở thành đề tài để bàn tán, nhưng... nói đến vị kia, mọi người đều vô cùng lo ngại.

Lúc trước không biết vị Vĩnh An công chúa này ở trong sơn miếu đã niệm bộ kinh thư nào, mà mị lực thật sự rất lớn. Đầu tiên là mê hoặc Cát

https://thuviensach.vn

Thanh Viễn tráo trở, đáng tiếc số mệnh cứng rắn khắc phu, trời đất phù hộ, Vệ Thái phó vốn đã chết đuối lại đột nhiên sống lại, khiến cả nhà Cát đại nhân mất cả chì lẫn chài.

Sau đó lại nghe nói công chúa kia bị tống vào thiên lao, là do Thái phó tự hạ lệnh, làm hại bọn họ nghĩ Thái phó nhân cơ hội này ra oai phủ đầu, trục xuất hoàng tộc Niếp thị, tự mình xưng đế.

Không ngờ rằng trước khi thiên lao bị cháy Thái phó lại tự mình đến đón người trở về cung. Về phần chữ Cát Thanh Viễn kia đã khắc trong thiên lao đã bị Thái phó hạ lệnh không được truyền ra ngoài nhưng rốt cuộc tin tức vẫn được truyền ra. Khiến cho các đại thần trong triều thổn thức không dứt!

Nhưng ngay ngày hôm sau, khi tin tức chữ khắc trên tường bị truyền ra ngoài đến tai Thái phó, Vệ hầu giận tím mặt, lấy cớ chấn chỉnh thiên lao, tra rõ việc trong thiên lao có trường hợp buôn bán xác thịt nữ tử tù, chính vì vậy hôm sau liền bắt giam hết các cai tù lại, sau khi thẩm vấn, không giữ lại bất kỳ một người nào, tất cả đều bị chém đầu. Từ đó chặt đứt con đường buôn bán đặc sắc, khiến cho nhưng thương nhân muốn nếm thịt tươi sống bóp cổ tay tiếc nuối không dứt.

Mà những phu nhân nữ quyến chuyên buôn chuyện kia, ngay trong đêm đó đã nhận được một tờ hưu thư còn chưa ráo mực của trượng phu, trong đêm tối như mực liền bị đưa lên xe ngựa đưa trở về nhà mẹ đẻ.

Nếu vẫn còn không nhận ra tình thế, vậy thì các thần tử này đúng là đã uổng công làm trong quan trường chìm nổi nhiều năm. Bọn họ rối rít trở về trong coi mồm miệng những người trong gia đình, ân cần dạy bảo: Nếu như nói bừa, thì liền giống như đám phụ nhân nhiều chuyện kia cầm hưu thư đi ra khỏi phủ đi! Chứ đừng mang đến tai bay vạ gió cho người khác!

Mặc dù ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng các vị phu nhân trọng thần này đều biết, hai vị công chúa này cũng không phải là đèn dầu đã cạn!

https://thuviensach.vn

Niếp Thanh Lân ở trong cung, không hề biết đến những mưa gió bên ngoài.

Từ khi tỷ tỷ bị Vương gia Hung Nô kia đón đi, đã qua mấy ngày. Từ sau khi Cát thị mưu phản, Thái phó hạ lệnh cấm công chúa không được ra khỏi cung du ngoạn. Trước kia, mặc dù cũng từng bị cấm chân, nhưng Thái phó cũng thường tự mình đưa nàng đi ra ngoài giải sầu. Nhưng lần này Thái phó giận dỗi đã hơn mười ngày. Thái bộc điều khiển xe ngựa mấy ngày nay cũng không nhận được lệnh đón Hoàng thượng lâm triều, Niếp Thanh Lân chỉ biết bức bối khó chịu ở trong tẩm cung của mình, nàng muốn đi gặp tỷ tỷ một chút cũng không có cơ hội.

Có lúc ban đêm bị đè nén, không tự chủ được nhớ tới lời nói của Thái phó ngày ấy. cũng chỉ biết âm thầm cười khổ...

Chưa tới một ngày nữa chính là "Lễ Nữ nhi" của Đại Ngụy. Lễ Nữ nhi này là ngày mà các nữ tử khuê các cử hành khánh điển. Đến Lễ Nữ nhi, ban ngày, giá hoa tươi trong chợ tăng rất cao, nữ nhi các nhà đều phải gài hoa lên tóc đi đến miếu Nguyệt lão để cầu xin một mối nhân duyên tốt đẹp. Các công tử cũng tranh thủ vào ngày đó sẽ đứng ở cửa miếu nhìn lén nhan sắc của các tiểu thư khuê các đã đủ tuổi.

Nếu đã được định hôn rồi, thì sẽ nhân cơ hội này ngắm nhìn lẫn nhau một cái, nhìn lén nhan sắc người sẽ sống với mình cả đời.

Nàng nhớ rõ một năm kia, lúc đó mẫu phi còn sống, tinh thần rất tốt, liền sai Xảo Nhi hái một chút hoa tươi, khi đêm đến không có người, ở trong thâm cung cài lên đầu cho mình, rồi đứng dưới ánh nến thở dài rất lâu.

Vốn cuộc đời này nàng không được bước vào miếu Nguyệt lão một lần, chắc hẳn là Nguyệt lão đã lãng quên mình, khó trách tại sao mẫu phi lại thở dài. Bản thân mình cải trang thành hoàng tử, không thể để lộ ra thân phận nữ nhi, nhưng nay ngược lại, đã được khôi phục bộ dạng nữ nhi. Dù sao cũng đã được gả đi một lần, chuyện cầu nhân duyên này giống như vớt trăng đáy nước mà thôi.

https://thuviensach.vn

Cho nên khi thấy nội thị giám đưa hoa tươi tới, Niếp Thanh Lân cũng chỉ khẽ cười, mặc dù hoa rất đẹp, nhưng cài lên tóc của nàng đáng tiếc sẽ không phô bày được vẻ đẹp của nó, ở trong thâm cung tù túng này, cho dù khô héo thành một cái xác khô cũng không có người nào thưởng thức. Nghĩ vậy, Niếp Thanh Lân chỉ nhìn rổ hoa tươi được vẩy nước sương kia một lần, sau đó cầm quyển tiểu thuyết sắc tình đi lên trên nhuyễn tháp đọc giải sầu.

Nhưng Đan ma ma lại nói: “Sao công chúa còn chưa chịu dậy trang điểm? Một lúc nữa sẽ có xe ngựa tới đón, đưa người tới miếu Nguyệt lão.”

Niếp Thanh Lân nghe vậy hai mắt trợn to, thầm nghĩ: Thái phó cho phép sao? Bằng không Đan ma ma tuyệt đối không dám tự chủ trương làm việc như vậy. Uể oải hồi lâu, khi nghe thấy có thể ra ngoài chơi liền muốn nhảy cẫng lên. Mặc dù không có hy vọng xa vời gì vào chuyện cầu nhân duyên, nhưng được ra ngoài giải sầu dù sao cũng rất vui sướng, lập tức hăng hái bừng bừng quăng quyển tiểu thuyết đi, sai đám thị nữ mở mười mấy rương y phục ra để lựa chọn xiêm y đẹp mắt nhất.

Sau khi hào hứng mặc thử rất nhiều y phục, cuối cùng công chúa quyết định mặc chiếc váy dài hình hoa thủy tiên bằng sa mỏng màu hồng hải đường. Bởi vì một lúc nữa trên đầu sẽ cài hoa tươi, nên hai bên tóc đều được búi lên gọn gàng, búi tóc kiểu vểnh cao như thế nào làm nàng trông cao gầy hơn nhiều. Vì không có bấm lỗ tai, mấy ngày trước lại dùng kẹp khuyên nên vành tai có chút sưng đau. Hôm nay chỉ dùng bút vẽ một đóa hoa mai trên vành tai để giả làm trang sức.

Về phần trâm cai hoa tươi, khi ma ma cầm tới, lúc này Niếp Thanh Lân mới cẩn thận nhìn, nàng mới phát hiện hơn một nửa chỗ hoa trong rổ nàng đều không biết tên, dường như không phải là hoa của Trung thổ.

“Loại hoa này sáng sớm nay mới dùng thuyền chuyển tới, lúc đưa đến vẫn còn dính bùn đất, nô tỳ đã chọn những bông đẹp nhất, nếu công chúa không thích, thì gọi tiểu thái giám bưng những chậu hoa kia tới, để công chúa lựa chọn có được không?” Đan ma ma thấy vẻ mặt sửng sốt của Niếp Thanh Lân, liền thấp giọng hỏi.

https://thuviensach.vn

Thì ra là hoa hải ngoại, khó trách... Có thể điều động hải thuyền đưa hoa tươi tới ngoại trừ người kia ra thì có thể là ai được chứ? Chẳng lẽ đã hết giận rồi? Nghĩ tới đây tâm tình bức bối tích tụ mấy ngày nay đột nhiên trở nên thư thái hơn rất nhiều.

Chọn tới chọn lui, Niếp Thanh Lân nhìn trúng một đóa hoa xinh đẹp màu vàng, trong nhụy có điểm chút màu đỏ và màu trắng sữa. Đóa hoa xinh đẹp mềm mại thật làm cho người ta thích, cài lên búi tóc trông thật là cao nhã, mùi thơm dìu dịu cũng khiến người ta mê say.

Bởi vì phục sức đều là màu tươi sáng nên Niếp Thanh Lân không muốn trang điểm quá đậm, chỉ thoa lên một lớp phấn mỏng, trên môi bôi chút son là được. Đợi sau khi trang điểm xong, liền nhìn thấy một mỹ nhân thanh tú xinh xắn đứng trước gương.

Khi nhấc làn váy đi ra đến cửa cung, vừa giương mắt lên liền nhìn thấy một chiếc xe ngựa hoa lệ đỗ bên cạnh xe ngựa của mình, chẳng lẽ là hắn....

Nhưng lúc rèm được vén lên, thì lộ ra khuôn mặt xinh đẹp của Thiệu Dương công chúa: “Muội muội, mấy ngày không gặp, muội vẫn khỏe chứ?”

Nàng chỉ thấy hoàng muội kia dường như sửng sốt một lát mới lộ ra vẻ vui mừng nở nụ cười nói: “Vì là quá nhớ tỷ tỷ nên ngủ không được an giấc!”

Thì ra là Thiệu Dương cũng buồn bực khá lâu, mấy ngày nay cái thai đã an ổn hơn, có thể đi ra ngoài giải sầu, hoạt động thư giãn gân cốt, vì vậy đã xin phép Vương gia, đưa muội muội chưa có phu quân đi đến miếu Nguyệt lão cầu nhân duyên. Sau khi gửi yêu cầu vào trong cung, Hoàng đế vô cùng thoải mái ân chuẩn, lúc này nàng mới đi đến trước Phượng Sồ cung chờ muội muội.

Vì hai người đã lâu không gặp, nên bỏ bớt một chiếc xe ngựa, dứt khoát ngồi chung trên một chiếc, sau đó xuất phát.

“Chẳng lẽ hoàng huynh không có phái người báo cho muội biết là tỷ sẽ tới sao? Sao thấy muội muội dường như vẫn còn kinh ngạc thế?” Thiệu Dương lôi kéo tay Niếp Thanh Lân hỏi.

https://thuviensach.vn

Niếp Thanh Lân cười nói: “Muội kinh ngạc là vì mấy ngày không gặp tỷ tỷ, tỷ đẹp lên rất nhiều, thế nào, trở về với Vương gia kia, hắn có gây khó dễ cho tỷ không?”

Đề cập đến chuyện này, Thiệu Dương lộ ra vẻ mặt khó nói, đôi môi chỉ hơi mấp máy: “Chỉ là bộ dáng kia.... không giống làm khó dễ...”

Nghe được lời này trong lòng Niếp Thanh Lân trầm xuống, sau đó lại hỏi: “Sao tỷ tỷ không nói thật, sao ngay cả muội muội mà cũng muốn che giấu vậy?” Da mặt Thiệu Dương công chúa vốn mỏng, những chuyện thầm kín như vậy sao có thể nói với muội muội khuê các, vì vậy dù nghẹn đến mức mặt đỏ hồng cũng không nói ra.

Từ trước đến nay Niếp Thanh Lân là người dám nói dám làm, chỉ nhìn tỷ tỷ như vậy cũng đoán được mấy phần, đột nhiên nhớ tới trước kia khi Cát Thanh Viễn ép mình thành thân, trên bàn cũng có một khay “Dụng cụ tra tấn”, trong lòng trầm xuống: “Tỷ tỷ đừng có xấu hổ, Hưu Đồ Hoành có chuẩn bị những công cụ đáng sợ để giày vò tỷ tỷ không?”

Thiệu Dương bị muội muội một câu nói trúng tim đen không có biện pháp, nàng là người thành thật liền thốt ra một câu: “Thực ra là trên người hắn tự có, cũng không cần chuẩn bị...” Lời này vừa nói ra, Long Châu công chúa nghe xong cũng có chút sững sờ, trong miệng lẩm bẩm: “Nhưng mà tỷ tỷ đang có thai... Vương gia kia cũng không thương tiếc sao?”

Thiệu Dương ấm ức nói: “Thật ra không bị ép buộc giống như lúc trước, nhưng vẫn dây dưa quấn quýt đến lúc ta mệt mỏi mà vẫn chưa xong...” Niếp Thanh Lân nghe thế xong không còn gì để hỏi nữa. Nàng và Thái phó kia cũng đã từng trải qua chuyện đó, nên đương nhiên biết những ‘hình thức’ dây dưa quấn quýt có rất nhiều, lại nhìn bộ dáng tỷ tỷ cũng không hề tiều tụy mà ngược lại đẫy đà hơn không ít, nên cũng có chút yên lòng không hỏi nữa.

Miếu Nguyệt Lão nằm ở con phố phồn hoa nhất kinh thành, những cửa hàng phấn, đồ trang sức đeo tay san sát nối tiếp nhau. Khu phố sầm uất chỉ

https://thuviensach.vn

kinh doanh những vật phẩm, trang sức dành riêng cho nữ nhi này, cho dù có trút cạn hầu bao cũng vẫn còn chưa thỏa mãn.

Xe ngựa của công chúa không có đi vào trong phố mà đi vòng ra đằn sau miếu.

Miếu Nguyệt Lão có hai cửa, cửa trước là cửa để đón tiếp những dân chúng bình thường, cửa sau để đón tiếp các vương hầu quyền quý.

Từ xa xưa, những người đi vào bằng cửa sau đều muốn Nguyệt lão chỉ dẫn cho con đường tìm được một mối nhân duyên tốt đẹp, những người bày ra quy định này đúng là cũng suy tính cẩn thận. Sau khi bước vào cửa sau của miếu, từng cọng cây, từng ngọn cỏ không có loại nào không tinh tế đặc biệt, trong viện có hai gốc cây muồng cao lớn đều đã trăm tuổi, quấn quanh thân cây to lớn là vô số những tấm vải đỏ dùng để cầu nguyện, giống như treo đầy những quả ớt vậy. Xuyên qua hai gốc cây cổ thụ to già cỗi quấn quýt lấy nhau như vợ chồng keo sơn, là nội đường nguy nga lộng lẫy, ngay cả chỗ thờ cúng Nguyệt lão cũng như được dát vàng khảm ngọc, ám chỉ lương duyên bền như vàng kim sáng trong như ngọc.

Lúc hai vị công chúa xuống xe, thì nhìn thấy có mấy vị phu nhân vương hầu dẫn theo nữ nhi của mình đi về phía trước cửa miếu cung kính chờ đợi làm lễ. Khi các vị phu nhân đưa mắt nhìn qua, đầu tiên là nhìn thấy một vị thiếu nữ mặc hồng y bước xuống từ chiếc xe ngựa khói bay lượn lờ.

Vị này quý khí bức người, vừa xinh đẹp vừa sang trọng, đây chẳng phải là Vĩnh An công chúa đã từng bị Thái phó tống vào thiên lao trong truyền thuyết sao! Khuôn mặt nhỏ nhắn kia vừa nhìn thì biết là mới dậy thì không lâu, rất trơn bóng, nhưng cách ăn mặc lại giống như các tiểu thư khuê các bình thường khác, từ đầu đến chân cũng không thấy có điểm gì mới lạ đặc biệt.

Nghĩ đến bè cánh Cát thị bị đánh rơi đài, một nhà Cát Thanh Viễn làm liên lụy đến cửu tộc, người thì bị tịch thu tài sản người thì bị giết do phạm tội. Mà vô số các thế gia quan viên trong triều đều có liên quan, chỉ cần dính một chút cũng đều bị kết tội. Nhưng nương tử của Cát Thanh Viễn này, cũng

https://thuviensach.vn

thuộc bên trong cửu tộc nhưng lại có thể bình yên vô sự, coi như không có việc gì một lần nữa quay về cung.

Nếu nói là Hoàng đế ca ca của nàng nắm giữ thực quyền thì còn có thể hiểu được. Nhưng huynh trưởng vô dụng kia cũng chỉ là con rối mà thôi, đây rõ ràng là do Thái phó động tâm, mới có thể vượt qua trận hỗn loạn khiến lòng người bàng hoàng này. Thật không hiểu nữ tử kia là cái dạng gì mà có thể bình yên giao du qua lại giữa hai vị triều thần quyền thế của Đại Ngụy? Trong lòng các vị phu nhân cảm thấy vô cùng kỳ lạ, nhưng trên mặt cũng không dám để lộ ra nửa điểm coi thường.

Nhưng có người nhát gan, thì cũng có người gan lớn dám nói. Lâm Diệu Thanh của Ung Hòa Vương phủ kể từ sau khi công chúa tiến vào thì tức giận đến mức tròng mắt muốn rách.

Nàng ta vốn là quận chúa của Ung Hòa Vương phủ, mấy tháng trước uy phong lẫm liệt như thế nào? Nàng luôn tức giận về việc công chúa hoàng gia này ở trong phủ nhà nàng vụng trộm với tình lang họ Cát, làm chuyện bỏ nhà theo trai. Vĩnh An công chúa này bỏ chạy thì sung sướng rồi nhưng làm liên lụy đến trên dưới Ung Hòa Vương phủ không được bình yên.

Ung Hòa Vương gia bị "mời" một chỗ bí mật nào đó để thẩm vấn, mà nàng cũng bị "mời" vào Đại Lý Tự, khi nhìn thấy từng hàng từng hàng dụng cụ tra tấn được treo trên vách tường liền dọa nàng sợ đến mức hồn bay phách lạc. Sau khi nàng đưa vị công chúa say rượu kia vào trong nội thất, liền bị người ta dùng khăn tẩm thuốc bịt mũi dẫn đến hôn mê bất tỉnh sao biết được tình hình lúc đó như thế nào? Tự dưng bị kinh sợ một phen sau đó mới được thả về. Nhưng phụ thân của nàng nghe nói là bị dính vào một thứ tà vật, bị một công chúa Đại ngụy xinh đẹp lẳng lơ mê hoặc dẫn đến thần hồn điên đảo, thiếu chút nữa dẫn đến thảm họa diệt môn.

Trước khi Cát tặc mưu phản, phụ thân trở về dường như nghe được điều gì đó, chỉ phân phó mẫu thân vội vàng dẫn theo nữ nhi chưa chồng bỏ chạy về nhà mẹ đẻ ở tỉnh khác, mới coi như tránh được việc bị Cát tặc diệt

https://thuviensach.vn

trừ. Nhưng Ung Hòa Vương ở lại trong phủ lại bị coi là hung thủ siết chết Nhạc Dao công chúa kia.

Công chúa lẳng lơ kia cũng không có được kết quả tốt đẹp, nghe nói là một thân dơ bẩn chết ở trong dịch quán của người Hung Nô, thật ra cũng coi như thù giết cha đã được trả.

Cũng may phụ vương là người trung thành, Vệ Lãnh Hầu cũng nể tình ân sư ngày xưa cũng có tình cảm, tha thứ cho ông tuổi già khó kiềm chế, bảo vệ danh tiếng Ung Hòa Vương, lại đồng ý cho mẫu thân nàng nhận một nam hài trong tộc làm con thừa tự, coi như là kế tục cố gắng chống đỡ Vương phủ.

Nhưng giấc mộng làm Hoàng hậu của nàng ta cũng hoàn toàn bị phá vỡ. Vệ lang nếu còn nhớ đến lời ước định với phụ thân trên bàn rượu thì sẽ không vì vị công chúa thô tục kia mà giam một thiên kim quý nữ vào Đại Lý tự.

Nay mộng đẹp đứng đầu lục cung của mình đã tan vỡ, nhưng cái người trời sinh lẳng lơ kia lại như cá gặp nước, rõ ràng là hàng đã dùng qua, lại ăn mặc giống như tiểu thư khuê các đến miếu Nguyệt lão cầu nhân duyên, chiếm danh ngạch, nàng ta sao có thể nuốt xuống cơn giận này?

Bất quá, cho dù dụ dỗ được người kia sủng ái lần nữa cũng vô dụng! Tất cả người trong kinh thành đều biết nàng ta từng gả cho phản tặc có mưu đồ đoạt ngôi Hoàng đế, nữ tử thành thân lần hai sao có thể gọi là nhân duyên tốt? Vệ Lãnh Hầu là loại nam tử đam mê quyền thế đến bậc nào? Vị trí chính thê vẫn để trống, nhất định là muốn tìm một nữ tử thế gia xuất chúng, cho dù là thiếp thất trong phủ Vương gia cũng đều xuất thân trong sạch, nữ nhi tài mạo xuất chúng, chứ đừng nói đến các đích nữ thế gia!

Vĩnh An công chúa khắc chết phu gia như vậy chỉ xứng làm đồ chơi trong cung thôi! Đợi đến lúc Thái phó chán ghét, muội muội của Nhạc Dao công chúa lẳng lơ cũng sẽ có kết quả như vậy mà thôi.

Lập tức cúi mặt xuống, giọng nói không nhỏ đi hỏi trụ trì miếu: “Từ trước đến nay miếu Nguyệt lão là nơi các nữ tử chưa lập gia đình đến câu

https://thuviensach.vn

nhân duyên, hơn nữa đi vào từ cửa sau của miếu đều phải là những nữ tử còn trong sạch, lúc nào thì có loại hàng đã bị người ta dùng, phu quân còn chưa chết cũng xứng đi vào cầu nhân duyên? Một đứa con gái thờ hai chồng, cũng không sợ làm thối nát nhân duyên của các thiên kim quý nữ khác hay sao?"

Lời này vừa nói ra, liền hù dọa đến lão Vương phi đang đứng bên người nàng ta, khiến bà ta sợ đến kéo y phục của nàng ta một cái, thầm nghĩ: Nữ nhi đúng là bị lửa ghen đốt đến ngu muội luôn rồi ư? Vẫn còn đang tưởng lão Vương gia hiện giờ vẫn đang mạnh mẽ, quyền thế trong nhà vẫn vững chắc hay sao? Cho dù hai vị công chúa là người không có quyền thế, phong thái hoàng gia đã không còn như xưa, nhưng trước mặt đông ngươi mà làm mất thể diện của công chúa, chẳng phải là muốn đối đầu với Thái phó sao?

Nhưng lần này Lâm Diệu Thanh không thèm quan tâm đến thời thế, nói hết tất cả những điều trong lòng mọi người đang có mặt trong miếu, nhất thời mọi người tuy không có lên tiếng phụ họa, nhưng cũng chỉ cúi đầu xoay mặt đi, trên mặt cũng mang theo vẻ giễu cợt: Cũng đúng mà! Hai vị công chúa cùng nhau đến này đều đã qua tay hai nam nhân, đúng là rau nào sâu nấy mà!

Từ trước đến nay Niếp Thanh Lân cũng không quan tâm mấy đến chuyện danh dự nữ nhi, trong lòng nàng tự biết mình và Cát Thanh Viễn kia trong sạch. Hơn nữa lần đầu tiên trong đời được vào miếu Nguyệt lão, đang mở rộng tầm mắt tham quan nhìn ngắm. Hương khói trong miếu không có được tiếp tế giống trước kia, như vậy là thành tâm cầu nguyện? Nể tình Lâm Diệu Thanh vừa mới chịu tang phụ thân, thanh thế cũng không còn phô trương giống như lúc trước ở trong Hàn Hương, cao ngạo như sao trên trời, chắc là do trong lòng quá ghen tỵ nên hoàn toàn không thèm để tâm đến lời nói ấy, chỉ xem như mình không nghe thấy nàng ta đang nói gì.

Nhưng tỷ tỷ bên cạnh nàng thì lại không được rộng lượng như thế. Tính tình Thiệu Dương công chúa vốn yếu đuối gọi dạ bảo vâng, từ sau khi trở về, luôn được muội muội bảo vệ, nhưng kể từ khi phát hiện ra tư tình của

https://thuviensach.vn

nàng và Thái phó, trong lòng cũng vô cùng khó chịu, chẳng qua là không muốn tăng thêm phiền loạn cho muội muội. Đáng hận là Thái phó kia cũng không nghiêm túc, không chịu cho muội muội một danh phận nào cả, nếu không người khác cũng không tự nhiên lấy đó ra làm cái cớ!

Nhưng hôm nay là ngày mà các thiên kim hậu duệ quý tộc tụ họp ở nơi này, lại có người có dũng khí làm mất thể diện của công chúa. Lúc trước mình đi đến phương Bắc xa xôi, chỉ có muội muội một mình ở trong hoàng cung, chỉ có thể dựa vào hoàng huynh không quyền không thế, danh dự khuê các nữ nhi này thật đúng là bị hủy hết!

Lúc trước nàng nghe nói trước đây Vĩnh An và phản tặc Cát Thanh Viễn có một đoạn nhân duyên, cũng cảm thấy thương xót muội muội. Trước kia phần lớn huynh muội trong hoàng cung đều e ngại lẫn nhau nên dẫn đến việc tình cảm ngăn cách, tình thân cũng rất lạnh nhạt. Nhưng hiện tại Họ Niếp trong hoàng cung đã suy tàn, phụ hoàng và mẫu phi đều đã mất, ngược lại lại có thể cùng với muội muội chung sống không nhiều lắm sinh ra không ít tình thân, nghĩ đến những phiền não của Vĩnh An trong tương lai, lại quên mất nhưng ưu phiền của mình khi ở phương Bắc, trong lòng nàng sinh ra loại cảm giác “Chị cả như mẹ”.

Nghĩ đến đây, Thiệu Dương công chúa nhìn lướt qua các nữ quyến đang vui sướng khi người gặp họa đứng xung quanh, khí phách được lây nhiễm trong thời gian ở phương bắc bỗng trào ra, đứng thẳng người lên, giọng nói mềm mại cao vút: “Nếu Bản cung nhìn không lầm thì đây là thiên kim của Ung Hòa Vương gia, lão Vương phi, ngài trông coi gia đình thế nào vậy, sao lại nuôi dạy được một người không biết chừng mực như thế này. Nếu hôm nay không nghe thấy thì cũng thôi, nhưng nếu đã nghe được, bổn cũng đành phải dạy bảo đôi câu. Ta là nữ nhi của tiên hoàng Đại Ngụy, theo tâm ý của mình gả cho hai ba phò mã, những thế gia trạch viện như các ngươi không hâm mộ thì thôi, ở đâu ra loại lắm mồm như ngươi đến đây chỉ cây dâu mà mắng cây hòe!”

Nói đến đây, cũng không cho Vương phi kia kịp quỳ xuống nhận sai, đã gọi tỳ nữ phương Bắc phía sau mình: “Đa Lạc Nhi, đi dạy cho vị thiên kim

https://thuviensach.vn

Vương phủ kia một ít phép tắc đi!”

Bộ dáng của Đa Lạc Nhi là bộ dáng điển hình của người Hung Nô, vai rộng eo tròn có thể chứa đủ hai nữ tử Trung Nguyên. Lúc ở Phương Bắc, đã am hiểu về quy củ, đi tới trước mặt Lâm Diệu Thanh vẫn còn đang tức giận, bàn tay vung lên, ngay lập tức nàng ta ngã đổ xuống mặt đất, phun ra một búng máu có lẫn hai cái răng.

Khi Đa Lạc Nhi khom lưng túm lấy còn muốn tiếp tục đánh Lâm Diệu Thanh kia, thì Thiệu Dương công chúa lên tiếng ngăn cản: “Được rồi, Bản cung thay Vương phi dạy cho thiên kim hiểu một chút phép tắc, còn lại thì phải phiền lão Vương phi tự mình dạy dỗ. Tránh cho những người không có mắt thấy được, lại đi khắp nơi hủy hoại danh dự hoàng gia!”

Nhất thời trong đại điện vô cùng yên tĩnh, ai cũng không dám nói chuyện. Giờ phút này, mọi người mới có kịp giác ngộ, có câu lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa. Cho dù hoàng gia thật sự đã suy tàn, nhưng cũng không thể coi thường hai vị công chúa này được. Nhất là Thiệu Dương, mặc dù là đi hòa thân ở Bắc Cương, nhưng phu quân bây giờ của nàng là Vương gia trẻ tuổi cường tráng tay nắm binh quyền của Hung Nô, ngay cả Thái phó đại nhân cũng phải lấy lễ tương đãi, thật sự là lấy được phu quân uy phong hơn bất kỳ một vị công chúa nào.

Cho dù là Vệ Thái phó thật sự lên ngôi Hoàng đế, thì hai vị này một người gả cho Vương gia ngoại tộc, một người hưởng vinh sủng của tân hoàng, gần như là có tất cả. Làm sao giống các lão gia công tử trong phủ các nàng, lúc nào cũng thấp thỏm lơ sợ, chỉ sợ dựa sai người, kết quả là đêm khuya bị tịch biên tài sản! Lúc ánh mắt Thiệu Dương công chúa quét một vòng, từng người đều bị dọa sợ đến mức lộ ra vẻ mặt tán thưởng, giống như cùng chung mối thù nhìn chằm chằm vào Lâm Diệu Thanh đang ngã dưới đất.

Sau khi hầu hạ hai vị công chúa dâng hương, trụ trì mời hai công chúa vào trong phòng nghỉ ngơi. Sau khi vào phòng, Thiệu Dương công chúa xụi lơ hiện nguyên hình: “Muội muội, phải làm sao bây giờ, theo ý của ta, chỉ là

https://thuviensach.vn

định trừng phạt nho nhỏ, ai ngờ Đa Lạc Nhi kia ra tay nặng như vậy, một tát đánh gãy hai cái răng của Lâm tiểu thư kia... Ta... ta....”

Nhìn bộ dáng hoàng tỷ giống như sắp khóc, Niếp Thanh Lân cười một tiếng, nói: “Muội muội còn tưởng rằng tỷ tỷ dịu dàng sợ tỷ bị người ta lấn áp, không ngờ rằng gan lại lớn như vậy. Bộ dáng uy phong lẫm liệt kia có mấy phần phong thái của Hưu Đồ Vương gia, sao vừa vào phòng lại xụi lơ như bùn nhão thế?”

“Muội còn cười! Đúng là đồ vô tâm vô phế!” Thiệu Dương có chút cáu giận, cùng Niếp Thanh Lân nháo thành một đoàn.

Đợi ra khỏi miếu Nguyệt lão, cây cầu cách cửa sau miếu không xa đã có không ít vương hầu đứng đó, chỉ đợi một lúc nữa có thể nhìn thấy thê tử tương lai của mình, hoặc là có thể trao đổi bát tự với giai nhân.

Nếu hai bên nguyện ý, thì sẽ xin phép trưởng bối, có thể đi lên kiệu trước, móc ra miếng gỗ khắc bàn đào mà mình tự tay khắc đưa cho cô nương đó, bày tỏ “hy vọng” tâm ý, nhanh chóng muốn rước giai nhân vào phủ.

Hàng năm những cô nương nhận được miếng gỗ khắc bàn đào đều khiến mọi người cực kỳ hâm mộ, trưởng bối phụ mẫu trong nhà cũng yên tâm hơn nhiều, thiên kim của mình còn chưa ra cửa thì đã được trượng phu tương lai yêu thương.

Vì muốn nhìn các cô nương rõ hơn một chút, thường ngày cây cầu kia luôn chật kín người, năm trước còn có người bị chen ngã xuống nước ướt sũng.

Nhưng lần này khi hai vị công chúa và các thiên kim quý nữ đi ra khỏi miếu thì vô cùng sửng sốt.

Chỉ thấy năm nay trên cầu trống trơn. Chỉ có một người cô đơn đứng thẳng – nam tử kia cao lớn trên người mặc trường sam màu trắng, trong tay cầm ngọc phiến, tóc đen dày đã được buộc lên, ngọc quan tinh xảo được minh châu bao quanh, mắt phượng mày rậm bên dưới càng làm tăng thêm vẻ anh tuấn.

https://thuviensach.vn

Bị khí thế oai hùng của nam tử đứng đó bao quanh, làm các nam nhân đứng cạnh đó bỗng trở nên nhỏ bé không đáng kể, cái loại khí phách trầm ổn này được tôi luyện trên chiến trường và triều đình, nam nhi nắm đại quyền mới có thể tản mát ra khí chất như vậy. Những tiểu tử hầu môn thế gia vô danh kia sao có thể sánh được?

Tuy rằng trên cầu chỉ có một người, nhưng nhóm các thiên kim quý nữ vừa ra khỏi cửa miếu cũng không cảm thấy thất vọng, chỉ si ngốc nhìn Hầu gia trên cầu, cảm thấy nam tử này đúng là tiên giáng trần, được hắn đón vào phủ làm thiếp thất cũng cam nguyện.

Niếp Thanh Lân thật không ngờ Thái phó đại nhân lại đứng chờ ở trên cầu, liền có chút lo sợ, chỉ vì lúc ở trong nhà trúc mình đã hiểu sai ý của Thái phó, tự mình đa tình một phen, nên cũng không dám suy đoán lung tung là Định quốc hầu đang chờ mình. Nói không chừng trong mười mấy ngày qua đã nhìn trúng một vị thiên kim nào đó, đứng trên cầu chuẩn bị liếc mắt đưa tình.

Thái phó bình thường lạnh như băng nếu có rảnh rỗi cưng chiều, thực ra cũng rất có tài trong việc lấy lòng các giai nhân, điểm này chính nàng cũng đã tự mình lĩnh giáo, những lời nói ngọt ngào như mật, thí dụ như từ 'bảo bối tâm can' nhiều giống như hồng thủy nhấn chìm cả Lễ huyện... Nếu dùng một vài câu trong đó để đối phó với bất kì nữ nhân nào, thì sẽ muốn sao được vậy.

Thái phó cứ luôn mãi trách mình là một con ong nuôi trong tay áo, nhưng hắn làm sao biết được Đế cơ Vĩnh An công chúa của đại Ngụy này ngoại trừ trái tim trong lòng ngực mới thực sự thuộc về bản thân, những thứ còn lại bên ngoài đều không thuộc về thứ mà bản thân có thể quyết định. Ngay cả việc có thể sống sót đến tận hôm nay, cũng chẳng qua chỉ nhờ vào chút ân sủng nhỏ nhoi do mới mẻ của Thái phó mà thôi.

Nữ tử khắp thế gian đều có thể một lòng một dạ ái mộ Vệ Lãnh Hầu kinh quan lục cung này, nhưng Niếp Thanh Lân nàng thì lại không thể yêu, cũng không dám...Yêu....

https://thuviensach.vn

Nàng lập tức dừng lại không đi nữa, nhìn về phía người đứng trên cây cầu, biết điều cúi đầu đi lên xe ngựa.

Thái phó chậm rãi đi tới chỗ nàng, lúc tới gần, móc từ trong ngực ra miếng ngọc bội bằng phỉ thúy được khắc hình quả đào.

Chương 71

Hai vị công chúa không thể không dừng lại bước chân. Thái phó đã đến gần, thi lễ với Thiệu Dương công chúa: "Vi thần muốn tặng đào cho Vĩnh An công chúa để biểu lộ tâm ý, mong Thiệu Dương công chúa đồng ý."

Lúc này Thái phó vô cùng nhã nhặn có lễ, giống như Thiệu Dương công chúa 17 tuổi thật sự là trưởng bối của hắn. Tuy mới vừa rồi ở miếu Nguyệt Lão, Thiệu Dương oai phong lẫm liệt, nhưng ở trước mặt Thái phó thì hoàn toàn ngược lại, sợ hãi nói: "Còn... còn phải hỏi muội muội có đồng ý hay không..." Thấy Thái phó giương đôi mắt thâm sâu lên nhìn nàng, một chữ cuối cùng kia lập tức nghẹn lại ở cổ họng.

Đứng bên cạnh, Niếp Thanh Lân thấy Thái phó đang cầm quả đào bằng ngọc phỉ thúy thì hết sức kinh ngạc, đây chính là bảo thạch quý báu đến từ Miến Điện. Một quả đào xinh đẹp lấp lánh được gắn vào sợi dây chuyền tinh xảo khéo léo. Nhưng nàng kinh ngạc không phải do độ quý hiếm của bảo thạch này, mà là... Thái phó đại nhân có biết thâm ý của việc tặng đào cho nữ nhân không? Hơn nữa tại đây trước mắt bao người, thực sự không phải phong cách của Thái phó! Nhưng bây giờ Thái phó đã đem dây chuyền này tới tặng, cũng không thể nào để Thái phó mất thể diện trước mặt mọi người được.

Đang lúc do do dự dự thì Thái phó đã đi tới trước mặt nàng, tháo móc của dây chuyền, sau đó đeo lên cái cổ trắng nõn của nàng.

Gió nhẹ phất qua, vài bông hoa hòe nhẹ nhàng bay lượn. Một đôi tài tử giai nhân, nam tử cao lớn anh tuấn, nữ tử xinh xắn nhỏ nhắn, quả thật là một

https://thuviensach.vn

cặp trời sinh.

Tình cảnh này thật sự là làm cho những thiên kim quý nữ có mặt ở đây phải hít vào một ngụm khí lạnh, cảm thấy đau lòng tột đỉnh! Vị Thái phó vẫn luôn kiên trì không cưới chính thê đây sao... Đây rõ ràng là tỏ ý muốn cầu hôn công chúa, chỉ đợi đến một ngày đẹp trời nào đó là cưới công chúa vào phủ...

Không đúng! Vệ hầu vốn là thái thượng hoàng 'ngầm' của Đại Ngụy, tương lai chắc chắn sẽ ngồi lên ngôi vị đế vương. Bây giờ lại làm ra hành động này, vậy thì vị công chúa nghèo túng này thật sự cũng không cần xuất cung mà một bước biến thành phượng hoàng, ngồi lên ngôi vị mẫu nghi thiên hạ đứng đầu lục cung hay sao? Vậy thì mấy vị tiểu thư khuê các danh phận cao quý làm sao mà chịu cho nổi?

Trong phút chốc, mấy thiên kim quý nữ đều dậy sóng mãnh liệt trong lòng, ngọn sóng này có khi làm ngập được cả hai cái Lễ huyện cũng không chừng!

Thái phó cúi đầu nhìn hai má Long Châu Tử bởi vì hành động của hắn mà hơi hơi ửng hồng, ánh mắt lóe lóe nói: "Lát nữa thần phải đi kiểm tra việc sửa chữa công trình thủy lợi ở ngoài kinh, không thể hộ tống công chúa hồi cung. Nếu công chúa không có phân phó gì khác, thần xin được cáo lui trước." Nói xong thì hành lễ rồi xoay người rời đi.

Niếp Thanh Lân đợi sau khi kia nam tử cao lớn kia xoay người đi rồi, lúc này mới hơi hơi ngẩng đầu lên, nhìn thấy ánh mắt sửng sốt ngạc nhiên của nhóm nữ quyến đang chuẩn bị lên xe ngựa này.

Thái phó, hành động hôm nay của ngài thật sự đã làm vỡ nát con tim của nữ nhân trong toàn kinh thành này rồi, bảo mấy vị cô nương phải làm sao để trôi qua ngày lễ này đây?

Khi đã lên xe ngựa, Thiệu Dương công chúa mới xem như thư giãn ra được một chút, cúi đầu hỏi: "Trước đây Thái phó đã từng nói qua với Hoàng thượng là muốn được thành hôn với muội muội, phải không?" Niếp Thanh Lân cũng không trả lời gì, chỉ đưa tay chạm vào dây chuyền nơi cổ. Chất

https://thuviensach.vn

ngọc mát lạnh dán vào da thịt thật là thoải mái, nhưng nàng lại chỉ cảm thấy giống như đang đeo gông xiềng nặng ngàn cân trên cổ.

Mấy ngày qua Định Quốc hầu đại nhân chẳng hề muốn tới gặp nàng, hôm nay lại chịu dành ra chút ít thời gian, tranh thủ đến đây. Lại còn đứng ở trên cầu ám chỉ với mọi người là có hôn ước với nàng, nhưng cũng không làm ra mấy hành động càn rỡ như của một thanh niên si tình tràn đầy nhớ nhung. Thái phó làm như vậy chủ yếu chỉ muốn giải vây cho tình cảnh của nàng, cắt đứt toàn bộ những lời dèm pha về danh dự của nàng trong kinh thành.

Dây chuyền quả đào mới vừa được tặng đây còn hiệu quả hơn cả một đạo thánh chỉ, khéo léo tránh thoát khỏi mối cầu thân mà lại không khiến cho vua Hung nô mất mặt, đồng thời bảo vệ cho danh dự của nàng, tò vẻ nàng và hắn không phải chỉ là nam nữ nhất thời hoan ái.

Nhưng mà... Mới vừa rồi mặc dù hắn nói chuyện quan tâm, tỏ vẻ săn sóc cho nàng, nhưng trong mắt lại không hề có một chút nhu tình nào. Rõ ràng hắn vẫn đang còn bực bội. Thái phó, ngài làm vậy là muốn thảy Thanh Lân vào trong nước lửa giày vò qua lại sao?

Về tới trong cung, Đan ma ma hầu hạ công chúa thay quần áo, sau đó lấy ra một đoạn dây tơ hồng thật dài, một đầu buộc vào ngón út của công chúa, đầu kia tinh tế quấn quanh một hà bao nhỏ đựng bắp ngô, cuối cùng buộc vào trên cổ tay của nàng.

“Công chúa, đây là tơ hồng xin được từ trong miếu Nguyệt Lão, còn ngô trong hà bao tức là ‘lương’, ý là muốn cầu được một vị phu quân hiền lành lương thiện.” Đan ma ma vừa tỉ mỉ buộc dây vừa giải thích.

Niếp Thanh Lân sờ sờ hà bao, nếu chỉ một cái hà bao đựng ngô be bé này mà cũng có thể phù hộ cho tương lai gặp được một phu quân như ý, vậy thì trong cung này phải có ít nữ nhân mang oán hận trong lòng hơn chứ nhỉ?

Vào đêm, trên con sông bảo vệ thành trong cung ẩn hiện những đốm sáng nhỏ như sao. Đó chính là đèn hoa sen mà những cung nữ không thể xuất cung, ký thác những tâm nguyện của mình lên đó rồi đem thả, để dòng

https://thuviensach.vn

nước nhỏ này mang theo đèn trôi ra con sông lớn ở ngoài thành, hy vọng có thể được một người có duyên với mình vớt lên.

Nhưng những cung nữ ký thác những nguyện vọng hư vô của mình cho ngọn đèn hoa sen mỏng manh mờ ảo đó, lại hoàn toàn không biết rằng, sau khi hoa sen ra khỏi cửa cung, không bao lâu sau cũng sẽ chỉ yếu ớt chìm dần xuống đáy sông…

Hôm nay thật đúng là do cái tên "Lễ Nữ nhi" này, mà một người không bao giờ đa cảm như Niếp Thanh Lân lại phát hiện ra chính mình lại có thể hoài niệm như vậy. Bất giác cười tự giễu, sau đó cầm lấy đèn lồng trong tay Đan ma ma, chậm rãi thả vào trong dòng sông.

Nhưng đèn hoa sen màu hồng phấn của nàng chưa trôi được bao xa thì đã bị một bàn tay to lớn vớt lên.

Niếp Thanh Lân còn đang ngồi dưới đất, giương mắt lên nhìn. Thì ra là Thái phó đại nhân đang đứng bên cạnh cầu, vươn ngón tay dài lấy ra tờ giấy trong hoa đăng, cau mày đọc thành tiếng: "Sáng mai muốn ăn cuốn tùng nhương du..."

Đọc xong thì nâng mắt phượng lên nhìn công chúa đang hơi xấu hổ cười cười: "Buổi sáng mà ăn cái đó, không bị đầy bụng sao?"

Vốn dĩ Niếp Thanh Lân nghe Đan ma ma nói xong thực đơn ngày mai, lúc nãy khi viết nguyện vọng lên hoa đăng, chỉ nghĩ là nên viết cái có thể thành hiện thực thì mới không uổng phí cái hoa đăng này, coi như là tự mình cho mình một điềm báo may mắn. Ai ngờ đèn vừa mới chạm mặt nước đã bị Thái phó đại nhân mò lên, biến thành kẻ tham ăn hạng nhất.

"Thái phó không phải có công vụ phải ra khỏi thành sao? Sao lại quay lại vào giờ này?"

Thái phó không nói gì, ánh mắt dừng ở cái cổ trống không của công chúa, mím chặt môi.

Đương nhiên Niếp Thanh Lân biết vì sao hắn không vui, âm thầm kêu khổ, có ai biết hắn đột nhiên vào cung vào giờ này đâu? Không muốn lại

https://thuviensach.vn

chọc tức Thái phó nữa, nàng vội vàng nói: “Lúc nãy xuất cung, một thân toàn là mồ hôi, bảo Đan ma ma chuẩn bị nước để tắm, nên phải tháo dây chuyền xuống.”

Thái phó vẫn im lặng, khoanh tay đi về hướng Phượng Sồ cung. Niếp Thanh Lân vội vàng nhấc váy chạy theo phía sau.

Quay lại trong cung mới biết được, Vệ hầu còn chưa ăn tối. Vì thế Đan ma ma lại phân phó Ngự Thiện phòng chuẩn bị vài món thức ăn, cũng không có dọn ra trong phòng mà trực tiếp dọn ở tiền điện bên dưới cây nho.

Niếp Thanh Lân trở về phòng, tự đeo dây chuyền lên cổ rồi mới ra ngoài ngồi xuống bên cạnh Thái phó.

“Vốn chỉ muốn tặng quà cho công chúa lấy hên mà thôi, nếu công chúa không thích thì không cần đeo.” Thái phó rót ra một ly rượu Thạch đống xuân, lãnh đạm nói.

Niếp Thanh Lân cũng không nói gì, chỉ cầm lấy đôi đũa, gắp món thịt bò thơm ngon vào trong chén của Thái phó. Thái phó đại nhân là người không thịt không vui, lúc nào trên bàn cũng phải có món thịt.

Trong khoảnh khắc hai người chỉ yên lặng ăn cho xong bữa cơm này. Sau khi súc miệng, Nguyễn công công đi tới cúi đầu hỏi: “Thái phó lát nữa có xuất cung hay không, có cần bảo người chuẩn bị xe ngựa không?” Thái phó khoát tay áo, ý bảo hắn lui ra, cũng là ý tứ muốn qua đêm ở Phượng Sồ cung.

Trong lòng Niếp Thanh Lân hoảng hốt, lén lút liếc mắt nhìn Thái phó, lại phát hiện hắn cũng đang nhìn chằm chằm mình không rời mắt: “Hôm nay đi ra ngoài tuần tra nên mệt mỏi, muốn ngủ tạm một đêm trên giường nhỏ của công chúa, không biết công chúa có ưng thuận hay không?”

Hỏi như vậy thì bảo nàng phải trả lời thế nào? Mặt nàng đỏ hồng, cúi đầu không nói.

Thái phó vương tay bế bé con xinh đẹp này lên, lập tức đi vào phòng trong. Đặt công chúa lên trên giường, cởi bỏ trâm sai trên đầu, một mái tóc

https://thuviensach.vn

đen mượt óng ánh như thác nước cuồn cuộn chảy xuống, rũ ở sau người. Tóc đen như mực, tôn lên làn da trắng mịn của giai nhân.

Thái phó chậm rãi cởi bỏ quần áo của mình, tựa vào giường, cơ ngực cuồng cuộn, mắt nhìn công chúa như đang mời mọc. Nhưng Thanh Lân không dám lỗ mãng, chỉ nói nhỏ: “Hôm nay Thái phó tặng đào trên cầu đá, liền biết Thái phó vô cùng ưu ái Thanh Lân, nên cũng không cần phải cởi áo kiểm nghiệm chân tình...”

Nhưng còn chưa kịp nói xong, bàn tay nhỏ bé đã bị Thái phó hơi dùng sức lôi kéo, ôm nàng vào trong lòng: “Thần còn đang hy vọng công chúa kiểm nghiệm tấm lòng thương nhớ tha thiết mà thần dành cho công chúa...”

Nói xong, môi mỏng hơi lạnh liền dán lên, điên cuồng hôn đôi môi anh đào mà hắn hàng đêm nhấm nháp trong mơ này.

Niếp Thanh Lân nhanh chóng bị những lời lẽ khéo léo kia của Thái phó giam cầm, cảm thấy ly rượu vừa uống lúc nãy bây giờ như hóa thành ngọn lửa lớn thiêu đốt mọi nơi trên cơ thể nàng.

Hơn mười ngày không được thân cận với Thái phó, thân thể vốn đã mềm mại bây giờ lại quay về cảm giác trúc trắc như lúc ban đầu. Cho dù Thái phó đã vô cùng kiên nhẫn, nhưng công chúa mảnh mai dưới thân hắn vẫn kêu đau. Lần đầu ở trong phòng tân hôn của Cát phủ kia là do nàng bị trúng mê dược, không còn nhận biết được gì. Mấy lần sau đó đã có chút không chịu nổi, bây giờ lại ngừng lại hơn mười ngày, thật sự là không thể thừa nhận được vật to lớn đó của Thái phó.

Trong lúc hoảng hốt, hà bao nơi cổ tay bị lỏng ra ra, những hạt bắp rơi đầy ra giường...

Sau một hồi mây mưa, giường dần dần ổn định lại. Thái phó điều hoà hô hấp rồi lập tức chống tay lên để không đè nặng lên thân thể nhỏ bé bên dưới. Sau đó lại chậm rãi vuốt ve bắp đùi hơi bị co rút lúc nãy của nàng, từ tốn nói: “Thần đã sai thợ xây một phủ viện bên ngoài. Nếu như một năm sau thần vẫn không thể vào cung làm bạn với công chúa thì mong công chúa gả cho thần. Sau này lại cùng thần hồi cung...”

https://thuviensach.vn

Vết ửng đỏ trên gương mặt Niếp Thanh Lân chưa lui đi, vươn tay nắm lấy một mảnh lụa muốn che đi cơ thể của mình. Đương nhiên nàng hiểu những lời Thái phó nói là có ý gì. Nếu như một năm sau tình hình vẫn chưa dịu đi, Thái phó vẫn không thể thuận lợi đăng cơ, vậy thì hắn sẽ cưới mình vào phủ trước. Nhưng còn chuyện xây phủ...

"Những thiếp thất mà thần đã nạp vào cửa cũng chưa từng gây ra sai lầm gì, thứ lỗi cho thần không thể đuổi các nàng ra khỏi phủ. Chỉ có thể để các nàng ở lại nhà cũ, không cho các nàng vào phủ Phò mã mới." Xong rồi Thái phó cũng không nói tiếp gì nữa.

Vì cưới công chúa mà giải tán hết đàm thiếp thất, như vậy sẽ thể hiện là hắn sợ vợ như thế nào. Các đại thần trong triều cũng không có ai làm ra trò cười như vậy, nói chi đến một nhân vật lớn như Vệ Lãnh Hầu. nếu hắn thật sự làm như vậy thì sẽ trở thành chuyện cười để người ta đem ra tán gẫu trong lúc rỗi rãi.

Niếp Thanh Lân hơi hơi thở dài: "Thái phó đại nhân không cần lo lắng như vậy. Thật ra Thanh Lân không hề ghen ghét với mấy thiếp thất trong phủ Thái phó. Tính ra thì Thanh Lân là người đến sau. Làm gì có đạo lý nào mà người đến sau lại đuổi những người đã đến trước? Đó chính là đẩy Thái phó vào con đường bất nghĩa... Chỉ là, vì sao Thái phó nhất quyết phải cưới bản cung? Thái phó anh dũng vĩ đại như vậy, thật sự hiếm có trên thế gian, những cô nương ái mộ Thái phó nhiều không kể xiết. Còn Thanh Lân là người ngu dốt, không hiểu gì về chuyện tình yêu nam nữ, e là không xứng với những ưu ái mà Thái phó dành cho..."

Nếu như giống mọi khi, Thái phó nghe xong lời này đã sớm giận đến tím gan tím ruột mà bỏ đi. Nhưng lần này, Thái phó chỉ chậm rãi thu tay, ngã xuống một bên giường, bình tĩnh nhắm lại mắt, môi mỏng khẽ mở, phun ra hai chữ lạnh như băng: "Không sao."

Niếp Thanh Lân mở to mắt, nhìn những sợi dây của tấm màn che rủ xuống trên đỉnh đầu, âm thầm nghiền ngẫm hai chữ lạnh lẽo kia.

https://thuviensach.vn

Trong phòng không còn vương lại một chút xuân ý nào. Vắng vẻ. Im lặng...

Thân thể của Thiệu Dương công chúa đã dần dần ổn định. Hưu Đồ Hoành không muốn ở lâu trên đất Đại Ngụy nữa, một lòng muốn dẫn thê tử bỏ trốn trở về Bắc Cương, liền đến nói lời tạm biệt với Thái phó.

Ngày hôm đó, Thái phó mang theo Vĩnh An công chúa đến cửa thăm hỏi, cũng là để đưa tiễn Vương gia.

Khi bước vào vương phủ, mới phát hiện Vương gia đang ở trần, một thân đầy mồ hôi ngồi trong sân khắc một khối gỗ gì đó. Vệ Thái phó ung dung thản nhiên nhìn cơ thể cường tráng của Hưu Đồ Hoành, xoay người chặn tầm mắt của bé con phía sau, nói với Niếp Thanh Lân: “Thần có chuyện quan trọng muốn thương lượng với Vương gia, không biết công chúa có thể vào bên trong làm bạn với Thiệu Dương công chúa một lát?”

Niếp Thanh Lân gật gật đầu, sau đó theo thị nữ vương phủ đi vào trong tìm tỷ tỷ.

Lúc này Thái phó mới xoay người, đi vào sân tỉ mỉ ngắm nhìn vị Vương gia kia. Thì ra Vương gia đang khắc một con ngựa gỗ nho nhỏ cho một đứa bé ba tuổi sử dụng để tập cưỡi ngựa. Bất giác có chút cảm thán, xem ra Vương gia này thật sự là một người vô cùng yêu thương con mình. Đứa nhỏ chưa ra đời nhưng đã tự tay chuẩn bị một món đồ chơi cho con.

Vương gia thấy Định Quốc hầu của Đại Ngụy đến, cũng không quá để ý bản thân ăn mặc không chỉnh tề, dùng khăn lau qua mồ hôi rồi hỏi: “Thái phó ăn trưa chưa? Bổn vương không quen với ẩm thực của Trung Nguyên, bảo đầu bếp nướng một con dê. Không biết Thái phó có thể uống vài chén rượu với bổn vương hay không?”

Thái phó cười gật đầu đáp ứng, đi cùng Vương gia vào phòng khách. Hai người ngồi đối diện với nhau, ở giữa là một cái bàn bằng gỗ tếch mạ vàng, trên bàn bày bầu rượu chén rượu và chung rượu tinh xảo đẹp đẽ.

Mặc dù đây mới chỉ là lần thứ hai hai người chính thức gặp mặt, nhưng lại phát hiện tính nết đối phương vậy mà rất hợp với mình, là người hào

https://thuviensach.vn

sảng, không câu nệ tiểu tiết. Vì thế hai người không dùng chung nhỏ nữa, trực tiếp cầm chén lớn, một chén lại một chén, chén nào cũng cạn sạch, giống như đang đấu cao thấp với nhau.

Lại cạn sạch một chén rượu nữa, Hưu Đồ Hoành khen ngợi: “Thái phó vô cùng nổi tiếng ở Bắc Cương chúng ta, thậm chí tân vương cũng thường hay nhắc tới. Bổn vương vẫn tưởng Thái phó chỉ đơn giản là một thư sinh mặt trắng, giỏi vẽ mưu bày kế mà thôi. Lần này gặp mặt mới phát hiện Thái phó cũng là một nam tử hán hào sảng, không giống người Ngụy mà lại giống với người Bắc Cương chúng ta. Chỉ có điều diện mạo hơi bị đẹp quá...”

Thái phó “xinh đẹp” đã truyền vào bên trong thâm cung nội phủ, khiến vô số phụ nhân hận không thể hôn một cái lên “dung mạo” của hắn. Thái phó đã quen với việc mọi người bình luận về diện mạo của hắn, nhưng bị một nam nhân nói mình xinh đẹp thì vẫn là lần đầu tiên. Môi mỏng không khỏi cong lên một độ cong nguy hiểm, thản nhiên cười cười nhưng ý cười lại không lên đến trong mắt. “Thiền Vu tân nhiệm của Bắc Cương quả thật đặc biệt hào kiệt anh dũng. Tại hạ đã từng luận bàn một lần với hắn, cũng chỉ có thể thắng nửa chiêu nhỏ. May mà sau đó đã bắt tay giảng hòa. Quý Thiền Vu lại chân thành ‘tuyệt đối’ với bản hầu như vậy, không có nửa điểm che giấu. Thật sự là một người ngay thẳng!”

Nhớ tới tên Hưu Đồ Liệt kia từng bị hắn hạ lệnh lột sạch ở ven đường, Vệ Lãnh Hầu nở một nụ cười thật lòng.

Hai người thật sự có chút luyến tiếc, nhưng trong lòng đều biết rõ, cho dù lúc này Đại Ngụy và Hung Nô duy trì hòa bình, nhưng sớm hay muộn cũng sẽ nổ ra một trận chiến sinh tử.

Nghĩ đến khả năng hai người sẽ phải gặp lại nhau trên chiến trường sau này, Hưu Đồ Hoành lại uống thêm một chén rượu, thăm dò nói: “Bổn vương và Thái phó hợp tính nhau, cũng không muốn nói chuyện quanh co lòng vòng. Lần này từ biệt, bổn vương cũng sẽ cố hết sức góp lời với Thiền Vu, hy vọng sớm khôi phục quan hệ buôn bán qua lại. Nhưng Thái phó cũng

https://thuviensach.vn

biết, bây giờ Đại Ngụy đang loạn trong giặc ngoài, giống như một con dê con béo núc đang dạo chơi nơi thảo nguyên, làm sao có thể tránh né vuốt ưng móng sói? Chỉ hy vọng hai người chúng ta sau này đừng gặp nhau trên chiến trường. Nếu như thật sự có ngày đó, vẫn còn mong Thái phó nhận rõ sự việc, đừng cậy mạnh phản kháng!"

Thái phó khôi phục vẻ mặt bí hiểm thường ngày, lạnh nhạt nói "Ý trời khó đoán. Chỉ cần các ngươi dám đến, ta nhất định tập hợp toàn bộ lực lượng của Đại Ngụy mà đón đầu chống trả, cho ngươi tiến không thể tiến, lùi không thể lùi."

Rượu mạnh bốc đầu, các nam nhân trên bàn rượu nghiêm túc so độ anh hùng với nhau. Hưu Đồ Hoành bĩu môi," Toàn bộ lực lượng của Đại Ngụy? Nếu như trước kia thì may ra. Còn bây giờ Nam Cương như hổ rình mồi nhìn chằm chằm các ngươi, cho dù các ngươi có tâm, chỉ sợ cũng không có lực." Hắn một hơi uống xong một chén rượu, đập mạnh chén rượu lên bàn, phát ra một tiếng 'cạch': "Nếu chúng ta bắt tay với Nam Cương, cùng lúc phát binh tấn công Đại ngụy các ngươi thì sao? Các ngươi chắc chắn không thể ngăn cản. Đến lúc đó chỉ sợ không còn Đại Ngụy trên đời này nữa!"

Thái phó nói: "Nam Cương chỉ là một lũ ếch ngồi đáy giếng tự cao tự đại, cho dù có chút bấp bênh, nhưng vẫn tiêu diệt được. Nếu như các ngươi thật sự liên thủ với Nam Cương mà tiến đánh Đại Ngụy, ta sẽ dồn toàn bộ sức lực của Ngụy triều mà tấn công Bắc Cương. Nếu ta thắng, sẽ quay đầu tiêu diệt Nam Cương. Nếu ta bại, Hung Nô cũng sẽ đại thương nguyên khí, không đánh nổi nữa. Đến lúc đó trai cò tranh chấp ngư ông đắc lợi, mà man vương của Nam Cương chính là lão đánh cá không làm mà hưởng kia. Ta và ngươi cùng làm lợi cho Nam Cương, để bọn họ thống nhất nam bắc. Cũng không tệ." Tuy lời nói ra toàn là những lời kinh thiên động địa, nhưng dáng vẻ của Thái phó vẫn vô cùng nhởn nhơ như chẳng hề bận tâm.

Hưu Đồ Hoành hít sâu một hơi, không thể không thừa nhận, nếu Thái phó quyết tâm liều mạng với Hung Nô, Bắc Cương thật sự là không thể ngóc đầu. Cho dù có thể đánh thắng Thái phó, chắc chắn cũng không còn

https://thuviensach.vn

sức mà đối chọi với Nam Cương xông tới chiếm tiện nghi. Chiêu này của Thái phó đúng là quá độc, chính là chiêu thức ôm nhau mà chết.

Thái phó nói tiếp: “Hai quân đánh nhau, binh sĩ thiệt mạng, dân chúng thiệt thòi. Mà không chừng Vương gia cũng sẽ chịu kết cục bị diệt cả nhà, thê tử bị đem ra làm đồ chơi, bị tha ra doanh trướng hầu hạ kẻ chiến thắng.”

Nghe thấy thê tử có thể bị người khác chiếm đoạt, trên người Hưu Đồ Hoành phát ra từng trận sát khí mãnh liệt, ném bể chén rượu trong tay: “Sao ngươi biết được bổn vương chắc chắn phải chết?”

Thái phó nói: “Nếu Vương gia thất bại, đương nhiên nguy hiểm đến tính mạng, nhưng ít ra còn có cơ hội sống. Nhưng mà... nếu Vương gia thắng, thì không thoát khỏi cái chết.”

Hưu Đồ Hoành giận quá hóa cười: “Đây là cái đạo lý gì chứ? Bại chưa chắc chết, thắng không thể sống. Ngươi nghĩ đệ đệ của bổn vương giống tiên đế của Đại Ngụy các người, thỏ khôn chết liền giết chó săn hay sao?

Thái phó nói: “Nếu như Bắc Cương thắng, nuốt lãnh thổ rộng lớn của Đại Ngụy. Nhưng Hung Nô lại là gốc rễ của Bắc Cương, Thiền Vu chắc chắn sẽ ở lại Bắc Cương. Mà nơi này quan trọng như vậy, tân vương nhất định không yên tâm giao cho người khác, tám chín phần mười sẽ giao cho Vương gia. Người Đại Ngụy đông, đất Đại Ngụy rộng, cho dù Vương gia vô tâm, nhưng về mặt thực lực thì hoàn toàn có thể tự lập thành một nước, đương nhiên sẽ khiến người khác phải đỏ mắt vì ghen tị, buôn lời gièm pha trước mặt Thiền Vu. Tình thân trong hoàng tộc Bắc Cương vốn dĩ đã mỏng, người lại không ở ngay trước mắt để mà quan sát theo dõi. Dần dà lâu ngày Thiền Vu nhất định xa mặt cách lòng. Khi đó e rằng cũng là thời điểm Vương gia phải chết.”

Sau khi những lời này kết thúc, Hưu Đồ Hoành im lặng thật lâu. Thái phó còn nói thêm: “Kỳ thật Đại Ngụy chúng ta chưa từng mơ ước Bắc Cương. Bắc Cương thiên về săn bắn, Đại Ngụy lại là trộng trọt chăn nuôi. Cho dù chúng ta đánh bại Bắc Cương cũng sẽ không chiếm lĩnh. Theo bản hầu thấy, Vương gia là một người quang minh chính đại, khi đánh nhau trên

https://thuviensach.vn

chiến trường chưa từng dùng đến những thủ đoạn ti bỉ đê hèn, cũng sẽ không làm thương tổn đến tù binh, phụ nữ, trẻ em... Không tàn nhẫn giống Thiền Vu của quý quốc, diệt cỏ phải diệt tận gốc. Nếu như Vương gia có thể khuyên giải cởi bỏ dã tâm chinh phục Trung Nguyên của Thiền Vu, thì hai bên có thể chung sống hòa bình, buôn bán với nhau lâu dài. Như vậy Bắc Cương có thể thu được cái lợi từ Đại Ngụy. Hưu Đồ vương gia nếu như ủng hộ Đại Ngụy, chưa hẳn là không có khả năng 'tiến thêm một bước'...” Hưu Đồ Hoành nghe những câu trước thì không có phản ứng gì. Đến câu cuối cùng thì cau mày.

Vệ Lãnh Hầu thấy vậy thì kịp thời ngậm miệng. Hắn cũng thấy được Hưu Đồ Hoành không giống hạnh người giả dối mang dã tâm như Hưu Đồ Liệt.hôm nay mượn rượu nói chuyện như vậy thật ra cũng là muốn thăm dò ý tứ.

Hôm nay chỉ cần gieo hạt, để xem một thời gian nữa nó có nảy mầm hay không.

Sau đó, hai người đứng dậy đi tìm hai vị công chúa. Thấy trong hoa viên, Vĩnh An công chúa đang khoe mấy bộ quần áo cùng với giày nhỏ dành cho trẻ sơ sinh với tỷ tỷ mình. Mấy bộ này đều là nàng mang tới, khéo léo dễ thương, thật sự khiến người khác yêu thích không buông tay được

Ánh mắt Hưu Đồ Hoành nóng bỏng nhìn cái bụng hơi nhú lên của thê tử mình, không thể không thừa nhận, những lời vừa rồi của Vệ hầu đúng là có chút đạo lý.

Còn Thái phó đại nhân thì đang chăm chú nhìn nụ cười rạng ngời của Long Châu Tử, thầm suy nghĩ, mình cũng đã vài lần vất vả cần cù cày cấy, vậy mà sao cái bụng kia vẫn chưa có tí tin tức nào?

https://thuviensach.vn

Chương 72

Niếp Thanh Lân gặp Thiệu Dương công chúa, sau đó hóng gió nói chuyện phiếm với tỷ tỷ ở dưới giàn hoa trong hoa viên. Mới vừa rồi tuy chỉ thoáng liếc mắt một cái, nhưng cũng mơ hồ thấy được khối gỗ trong tay Hưu Đồ Hoành chính là một món đồ chơi cho con nít. Vì vậy trong lòng cũng cảm thấy yên tâm hơn cho tương lai của tỷ tỷ mình.

Ít ra trong lúc tỷ tỷ có bầu, không cần phải lo lắng về vấn đề an toàn.

Trong khi đang nói chuyện phiếm, Niếp Thanh Lân nhớ tới thân mình ở trần mạnh mẽ rắn rỏi của Hưu Đồ Hoành, đột nhiên nhớ tới một chuyện, nhẹ nhàng hỏi: "Nghe nói người Hung Nô rất thích uống rượu. Không biết rượu phẩm *(tính nết uống rượu)* của Hưu Đồ vương gia thế nào?"

Với thân hình như vậy, nếu uống rượu vào rồi lại điên lên, vậy tỷ tỷ mảnh mai yếu đuối làm sao chịu nổi? Thiệu Dương bị hỏi thì sửng sốt: "Hình như chưa từng thấy hắn uống rượu."

Lần này ngược lại Niếp Thanh Lân kinh ngạc trừng mắt nhìn: Sao có thể như vậy? Lúc nãy tuy nàng vào hoa viên, nhưng ba bình rượu ngon mà Thái phó mang theo kia cũng không phải chỉ để ngắm. Nghe nói Hưu Đồ Hoành cực kỳ mê rượu, nên Thái phó mới mang theo rượu ngon Tinh nhưỡng mười năm đến để thắt chặt giao tình với Vương gia.

Không lẽ tình báo của Thái phó bị sai sót?

"Thật ra cũng có thấy hắn uống một lần. Nhưng do mùi rượu quá nồng, mà từ nhỏ bản cung đã không thể ở gần rượu, chỉ cần bị lây dính một chút là sẽ bị nổi mẩn. Lần đó ở gần quá... nên... nổi mẩn. Từ đó về sau không thấy Vương gia mang theo mùi rượu tới gặp nữa."

Thật ra trong lời nói này có sai sót. Uống rượu là Vương gia, vì sao công chúa không uống rượu lại nổi mẩn? Đoán chừng là do miệng lưỡi cũng đã chạm qua rượu rồi. Nhưng lần này Niếp Thanh Lân thật thức thời, không

https://thuviensach.vn

có giống như lúc ở trong xe ngựa kia, đào bới đến tận gốc rễ. Nhưng mà cũng đã có thể nhìn ra được, Hưu Đồ Hoành kia cũng không phải là một tên thô kệch không biết thương hoa tiếc ngọc.

Sau đó nàng cũng không hỏi lại nữa. Tỷ muội sắp phải từ biệt nhau, đều không muốn nói ra cái từ "ly" kia, đều lo lắng cho tương lai của nhau, đều cùng mang lên một khuôn mặt tươi cười an ủi đối phương.

Cuối cùng rốt cuộc là Thiệu Dương mở miệng nói: "Mấy ngày nữa, tỷ tỷ phải về phương bắc. Lần này thật sự là không còn tâm tư trốn về đây nữa. Nếu như có điều gì không yên lòng thì chính là về muội muội. Vệ hầu kia bạo ngược như vậy, tính tình nhất định không dễ sống chung. Muội muội phải cẩn thận một chút, nhất định không được có tâm tư bốc đồng đùa giỡn của tiểu nhi nữ mà rước lấy tai vạ..."

Niếp Thanh Lân cười nhìn tỷ tỷ của mình. Thiệu Dương công chúa nhìn thì nhát gan, nhưng thật ra lại là một người rất hiểu lòng người, rõ ràng thấu đáo mọi việc. Những kẻ nịnh nọt muốn đưa nữ nhi của mình vào phủ Thái phó, thật sự không nhìn nhận sự tình rõ ràng bằng những nữ nhân nơi thâm cung như các nàng.

Bọn họ chỉ muốn được dựa vào cây đại thụ Thái phó này, nhưng lại không biết đại thụ này không phải là một bóng râm tốt để mà núp. Lòng dạ tâm tư của Vệ Thái phó đâu thể để choai muốn đoán thì đoán. Ngoại trừ việc uổng công dâng nữ nhi trong sạch lên, thì chẳng thu được ích lợi gì khác. Thượng Ngưng Hiên đại nhân kia chính là vết xe đổ. Mà phụ thân của ngũ phu nhân kia - Đổng đại nhân bên Hộ bộ, đường làm quan cũng đâu được thuận lợi. Do ăn bớt ăn xén kho lương mà bị Thái phó tức giận đày cả nhà ra biên cương trồng lương thực. Nhưng mà ghê nhất chính là phụ vương của nàng, tuy không chủ động dâng nữ nhi lên, nhưng cũng vẫn mất mạng dưới đao của Vệ hầu. Theo như nàng thấy, Thái phó đại nhân chính là người mang bát tự khắc cha vợ – "nhạc phụ sầu"!

Vậy mà nhóm đại nhân này vẫn 'người trước hi sinh người sau tiếp bước'! Trước đó vài ngày khi cử hành cung yến, chính tai nàng nghe được

https://thuviensach.vn

có vài quan viên chưa từ bỏ ý định, mượn cơ hội mời rượu Thái phó mà tích cực chào hàng nữ nhi của mình đấy!

Nhưng mà vì muốn tỷ tỷ an tâm, nàng cũng chỉ trấn an nói: "Thái phó đối xử với muội muội không tồi, tỷ tỷ cứ yên tâm đi... Chỉ là, nghe nói Tam vương gia cũng đã có thiếp thất, không biết tỷ tỷ có sống chung được với họ hay không?"

Thiệu Dương công chúa nghe vậy, cau nhẹ lông mày: "Cũng mục nát như hậu cung của phụ vương thôi..."

Niếp Thanh Lân chỉ nghe thấy một câu này là trong lòng đã rõ ràng về tình hình bên kia của tỷ tỷ. Nếu thật sự sống chung hòa bình, thì tỳ tỳ nhát gan này làm sao có thể chỉ bởi vì không que với ẩm thực ở đó mà đánh bạo tự tiện trốn về đây?

Hậu cung của phụ vương không khác gì một quyển gi chép về những ân oán giang hồ máu me nhất. Những nữ nhân nhìn tưởng mảnh mai thật ra đều giấu châm độc trong lòng, là cao thủ lấy được cả mạng của người ở cách trăm dặm. Tỷ tỷ lại không có một thị nữ thiếp thân nào, nếu Vương gia không ở trong phủ, chẳng phải sẽ bị mọi người bắt nạt hay sao? Cũng khó trách Thiệu Dương tỷ tỷ lại liều mạng quay về.

Chỉ hy vọng lần này sau khi Vương gia đón tỷ tỷ trở về rồi, có thể quý trọng hơn một chút, che chở cho tỷ tỷ. Hơn nữa tỷ tỷ có con nối dòng rồi, xem như cũng có thể sống yên ổn qua ngày trong vương phủ.

Sau khi Thiệu Dương công chúa nói xong, thấy vẻ mặt lo lắng của muội muội, vội vàng bổ sung: "Tính tình Vương gia rất tốt, chưa từng khó xử tỷ tỷ, muội muội không cần lo lắng..."

Tiếng khen Vương gia còn chưa kịp rơi xuống đất, phòng khách cách hoa viên không xa đã truyền đến tiếng đập bàn đập chén cãi nhau...

Tỷ muội hai người hơi xấu hổ, không hẹn mà cùng lờ đi xem như không hề nghe thấy, đặc biệt nhiệt tình cùng nhau ngắm nghía mấy bộ quần áo và giày nhỏ mà Niếp Thanh Lân mang đến.

https://thuviensach.vn

Sau đó Thái phó và Vương gia đến đây, hai người đều uống qua rượu. xem ra cuộc tranh cãi trên bàn rượu đã chấm dứt, thấy hai người cười cười nói nói khá vui vẻ. Niếp Thanh Lân lén lút quan sát, quả nhiên thấy Vương gia chỉ đứng bên cạnh xa xa tỷ tỷ chứ không tới gần, sợ tỳ tỳ ngửi thấy mùi rượu trên người mình.

Trên đường trở về, Thái phó ấy lý do uống hơi nhiều rượu mà vừa vào xe ngựa là tự cho phép mình gối lên đầu gối nàng. Hương thơm mỹ nhân quanh quẩn bay lượn trước mũi, Thái phó chỉ nằm một lúc đã không thành thật, tay dần dần mò vào trong vạt áo Niếp Thanh Lân. Niếp Thanh Lân hơi đỏ mặt nói: “Thái phó uống rượu, sau đó lại muốn nháo loạn, sao lại không có rượu phẩm như vậy?”

Thái phó hơi hơi giương mắt, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ của Long Châu Tử. Hôm qua thương tiếc nàng lâu chưa hầu hạ, nên không hành hạ nàng nhiều, chỉ giống như uống nước chút nước cam lộ giải khát thôi. Chỉ trách bé con này quá yếu ớt, tuy hắn đã nương tay nhưng sáng sớm nàng vẫn không dậy nổi, nói là cả người đều đau đớn.

Thật đúng là, mấy ngày vắng vẻ khiến nàng lại sinh ra vài tật xấu. Sau đó hắn đè lại cái cổ nhỏ nhắn của nàng, để nàng cúi đầu xuống, rồi hận hận cắn một ngụm lên đôi môi đỏ thẫm kia.

Chỉ hôn một cái rồi lại không thành thật. Xoay người đặt tiểu Long Châu ở dưới thân, nói bên tai nàng: “Thần hơi say rượu, xin công chúa thương xót, ban cho một ít cam lộ để vi thần giải rượu, được không?”

Niếp Thanh Lân đang muốn bắt chước tỷ tỷ, nói mình không chịu nổi mùi rượu, mong Thái phó đại nhân buông tha. Nhưng đúng lúc đó thì xe ngựa đột nhiên ngừng lại, Thái phó cau mày ngẩng đầu lên, hỏi: “Vì sao dừng xe?”

Bên ngoài thị vệ nói: “Bẩm đại nhân, phía trước là xe của tam phu nhân, không hiểu sao bị người ngăn lại, xảy ra tranh chấp.”

Bình thường ở trước mặt Long Châu Tử, Thái phó chưa từng nhắc tới mấy vị phu nhân và thiếp thất của hắn, không ngờ lại trùng hợp gặp ở đây.

https://thuviensach.vn

Hắn vỗ nhẹ nhẹ Long Châu Tử bên dưới, “Nàng chờ trên xe đi”, sau đó đứng dậy xuống xe. Hai mươi mấy bước ở phía trước đúng là xe của phủ nhà mình, xe ngựa bị đụng rớt một bánh xe. Tam phu nhân đang đỡ cái trán bị thương đứng ở ngoài xe, thấy Thái phó bước xống từ xe ngựa kia thì hoảng sợ quay mặt đi. Còn Khất Kha công chúa thì đứng phía trước xe. Hóa ra mới vừa rồi ngựa của Khất Kha công chúa bị kinh hách, trên đường đụng vào xe tam phu nhân hôm nay đi dâng hương.

Nô bộc cùng xuất môn với tam phu nhân, vì tên tuổi của Thái phó lừng lẫy mà đâu thể nào chịu nhịn cơn tức này? Vì thế lôi kéo tranh chấp với nữ nhân dị tộc này ngay trên đường.

Tam phu nhân Vinh Thị Nguyên vốn là thị nữ bên người mẫu thân Thái phó, làm người nhu thuận có khả năng, rất được lão phu nhân ưa thích. Thấy con mình không chịu kế thừa gia nghiệp, mà lại cố tình dấn thân vào triều đình, lão phu nhân lo lắng cho con, liền để lại thị nữ của mình cho con.

Thái phó đối với chuyện này thì sao cũng được. không muốn mẫu thân lo lắng, cũng là vì thể diện của mẫu thân mà thu nạp, trở thành thiếp thất tam phòng. Tam phu nhân ôn nhu săn sóc, cũng không ngỗ nghịch Thái phó, cũng không đi tranh giành tình nhân. Trước khi Thái phó gặp được Long Châu Tử thì rất vừa lòng với tam phu nhân luôn cẩn thận hầu hạ, trong một tháng thì hầu hết là ngủ lại ở trong phòng của nàng.

Trước đây Khất Kha công chúa gặp phải thất bại ở Nam Cương, nên đến kinh thành. Thứ nhất là nhờ Thái phó hỗ trợ, thứ hai là cũng muốn thừa cơ hội nắm bắt tâm của Thái phó. Nhưng mấy ngày này cũng không nhìn thấy Thái phó, cảm thấy phiền muộn nên mang theo vài người giục ngựa ra khỏi phủ giải sầu. Lại không biết vì sao ngựa của mình đột nhiên lồng lên rồi chạy thẳng ra ngoài, đúng lúc đụng phải xe của tam phu nhân, làm hoảng sợ ngựa kéo xe của tam phu nhân.

Bởi vì Thái phó quản lý nghiêm ngặt, nên gia nhân trong phủ cũng không dám hống hách ở bên ngoài. Nhưng khiến tam phu nhân bị kinh hãi, mà phía bên mình lại là người có lý, cho nên muốn nhận được lời xin lỗi từ

https://thuviensach.vn

Khất Kha. Nhưng bên kia lại không chịu thuận theo, vung roi đánh người. Về phía Khất Kha, vốn dĩ nàng không để ở trong lòng. Đợi đến khi nghe thấy là tam phu nhân của phủ Thái phó, nhớ tới mình chủ động nhưng lại bị Thái phó cự tuyệt, nên muốn biết mặt một chút nữ nhân mà Thái phó thu nạp trông thế nào, thành ra lòng tranh cường háo thắng nổi lên, cố ý tranh chấp,

Tam phu nhân cũng chỉ vừa xuống xe, chưa kịp nói gì, liền trông thấy đội ngũ xe ngựa của Vĩnh An công chúa ở phía xa xa. Từ sau khi Vĩnh An công chúa xuất hiện, Thái phó liền hoàn toàn vắng vẻ mấy thiếp thất torng phủ. Tuy tam phu nhân không nói ra miệng, nhưng trong lòng cũng là vô cùng bàng hoàng mất mát.

Thời khắc này gặp được xe ngựa và đoàn xe của Vĩnh An công chúa, so sánh với chiếc xe nhỏ bé mộc mạc cùng vài người nô bộc đi theo mình, chua xót trong lòng lập tức trào dâng. Thái phó trầm mắt đi qua. Tam phu nhân và Khất Kha công chúa đều thấy được xe ngựa của công chúa, lại thấy Thái phó trong xe, hai người liền dừng tranh chấp. Khất Kha công chúa nhìn Thái phó, bày ra vẻ mặt tươi cười đi lên tiếp đón: “Thái phó, Khất Kha đến kinh thành đã nhiều ngày, vậy mà muốn gặp mặt Thái phó một lần cũng thật khó?” Thấy sắc mặt Thái phó không tốt, lập tức sửa lời, “Lần này đều là lỗi của tiểu nữ tử. Hôm nay dắt ngựa đi dạo, lại không biết tại sao con ngựa này lại nổi khùng lên, làm quấy nhiễu tam phu nhân. Ta đang định nhận lỗi với tam phu nhân thì Thái phó đi ra.” Nói xong, xoay người về phía tam phu nhân, khom người, mắt rưng rưng: “Do bản công chúa không đúng, mong tam phu nhân thứ lỗi.” Thái phó nhìn thấy trên cái trán trơn bóng của tam phu nhân có một vết đỏ hồng, nghĩ chắc là do vừa mới đụng vào thành xe.

Khất Kha công chúa này thích nhất là dây dưa không rõ, mà trên xe ở phía sau còn có Long Châu tử, Thái phó không muốn nói chuyện nhiều, lạnh nhạt nói với Khất Kha: “Chỉ là vô ý mà thôi, cũng không sao. Về sau mong công chúa cẩn thận, chớ để va chạm đến dân chúng.” Lại xoay sang nói với tam phu nhân: “Nếu không có gì trở ngại thì nàng về phủ đi.” Nói xong xoay

https://thuviensach.vn

người trở về xe ngựa. Tam phu nhân thấy ngay cả một câu quan tâm mà Thái phó cũng không nói, trong lòng khổ sở, bụm mặt ngồi trở lại trong xe.

Niếp Thanh Lân ở trong xe ngựa cách đó không xa thấy rõ ràng. Dáng vẻ của tam phu nhân thật sự là khiến người khác phải yêu mến, không giống dáng vẻ kiêu căng quý nữ của tứ phu nhân, ngũ phu nhân. Cái trán hơi ửng hồng, nhưng cũng không thể khiến Thái phó đại nhân dừng lại nửa bước... Trong lòng nàng nhất thời nổi lên chút hàn ý. Nếu ngày nào đó mình mất ân sủng, e là ngay cả tình cảnh lúc này của tam phu nhân mình cũng không bằng… Nghĩ đến đó trong lòng bất chợt cảm thấy bi ai.

Thái phó lên xe ngựa, liếc mắt nhìn Niếp Thanh Lân một cái thật sâu. Hắn không muốn nhắc tới thiếp thất trong phủ, tiếc rằng lại gặp nhau ngay trên đường này. Để tránh cho người trên xe nghi ngờ nghĩ nhiều, hắn hỏi một câu: “Tôi tớ trong phủ la hét ầm ĩ, không có quấy nhiễu công chúa chứ?”

Niếp Thanh Lân giơ lên khuôn mặt nhỏ nhắn, cười khẽ: “Không sao!”

Thái phó chau mày, hung hăng trừng mắt vị công chúa tức chết người không đền mạng này, sau đó kéo mạnh vào lòng, lại chặt chẽ tỉ mỉ hôn lên...

Ba ngày trước khi Hưu Đồ Hoành và Thiệu Dương công chúa về Bắc Cương, Ngụy triều cử hành giá lễ long trọng cho Thiệu Dương công chúa. Giá lễ lần này cũng không phải chỉ là hình thức đại khái như lúc Thiệu Dương công chúa lần đầu tiên xuất giá.

Do Thái phó dặn dò mà Lễ bộ phá lệ dụng tâm. Từ nghi thức xe trượng cho đến thị nữ hồi môn, từ phục sức đưa thân đến lộ tuyến đi đường… đều trù tính vô cùng cẩn thận. Đến ngày đưa thân, đại thần quản lý trị an ở kinh thành nhận được nghiêm lệnh, mấy kẻ bình thường chơi bời lêu lổng không được phép ra khỏi cửa, ngẫu nhiên có ai làm ra chuyện gì xấu là trực tiếp bắt vào trong lao. Nha môn trong kinh thành phái người đi chạy vòng khắp toàn thành, đưa cho mấy người lang thang, kẻ ăn xin mấy bộ đồ mới, thức ăn nước uống, tránh cho bọn họ mặc mấy bộ đồ cũ rách nát bẩn thỉu làm hỏng cả mỹ quan kinh thành.

https://thuviensach.vn

Ngày cử hành giá lễ, toàn thành oanh động, hầu như là toàn bộ người trong kinh thành đổ xô đến xem một buổi thịnh lễ này. Hưu Đồ Hoành ngồi trên xe ngựa khảm vạc bạc đá quý. Xe ngựa kéo bởi 8 con ngựa trắng và 8 con ngựa đen, tổng cộng là 16 con, toàn bộ được trang bị trọn bộ dụng cụ bằng vàng do phương Tây tiến cống, chậm rãi tiến về phía trước. Hưu Đồ Hoành cao cao ngồi ở phía trên, nhìn xuống biển người Đại Ngụy đông đúc đang ngẩng đầu nhìn lên, thầm nghĩ người Trung Nguyên quả nhiên là biết cách hưởng thụ. Xe trượng kiểu này đừng nói là chưa từng gặp qua, mà thậm chí còn chưa từng nghĩ tới. Thê tử của mình được nuôi lớn trong một hoàn cảnh phồn thịnh như vậy, chẳng trách nàng có chút không thể chịu được cuộc sống nghèo khổ ở phương bắc. Lần này trở về không thể không để ý đến mấy chuyện vặt vãnh như lúc trước nữa. Nhưng thật ra mà nói, đường đường một Vương gia như hắn mà chẳng lẽ còn không nuôi nổi một công chúa Đại Ngụy hay sao?

Thái phó thật ra đã giúp đỡ Tam vương gia. Đi sau chiếc xe ngựa nạm vàng kia chính là đồ cưới mà Vệ Thái phó đưa tặng, liếc mắt một cái nhìn không thấy điểm cuối. Trong đó khiến người chú ý nhất chính là 4 bánh xe ngựa được đặc chế từ 200 lượng của Vận hầu. Vận hầu chính là cự phú của tiền triều. Hắn giống như Thạch Sùng kia, thích nhất là so độ giàu có với người khác, mà lần nào đấu là lại thắng lần đó. Nổi danh nhất là mỗi lần nhả đờm đếu nhất định phải nhả vào trong cổ họng của mỹ nữ. Vận hầu vừa có tiền, lại thích so giàu, chọc giận Tể tướng cũng là người giàu có tiếng khi đó. Sau vài lần tỷ thí thất bại, Tể tướng giận dữ, phái người đuổi bắt Vận hầu. Hầu gia không chịu khoanh tay chịu chết, khởi binh tạo phản, ba năm sau mới bị dẹp yên.

Tổ tiên Ngụy triều chính là nhân cơ hội đại loạn này mà vùng dậy, cuối cùng thành lập đế nghiệp. Còn nhà cửa cùng với chau báo của người giàu nhất này thì hoặc bị hủy hoặc bị cướp trong chiến loạn, đã không còn tìm lại được nữa. Chỉ có một căn nhà ở Giang Nam, bởi vì là chỗ hẻo lánh, không bị lửa chiến tranh lan đến mà còn có thể bảo tồn. Sau khi Ngụy triều thành lập, ngôi nhà này bởi vì xa hoa thoải mái mà trở thành hành cung mỗi lần

https://thuviensach.vn

Ngụy đế đi đến phía nam. Lần này Vệ Lãnh Hầu sai người tháo dỡ mấy gian sân viện của hành cung này. Mỗi viên gạch mỗi viên ngói, mỗi cành cây mỗi cọng cỏ đều được bảo quản thích đáng, đưa đến Bắc Cương để một lần nữa xây lại, trở thành tẩm cung của Hưu Đồ Hoành và Thiệu Dương công chúa. Đây dứt khoát sẽ trở thành một tác phẩm nổi tiếng.

Thậm chí ngay vả quần thần Ngụy triều tự xưng là kiến thức rộng rãi nghe xong cũng đều trợn mắt há hốc mồm, im lặng không nói gì.

Niếp Thanh Lân không có nhìn tận mắt, nhưng nhìn danh mục quà tặng thật dài kia thì có chút hết hồn. Tâm tư của Thái phó thâm trầm, hào sảng như vậy một phần cũng là do Hưu Đồ Hoành. Hậu đãi mà hắn nhận được lần này, nếu như bị Thiền Vu kia thấy được thì sẽ nghĩ gì? Còn Tam vương gia kia vốn không phải hạng người tham tài, nhưng một câu nói ‘Thiệu Dương công chúa sẽ thích’ của Vệ hầu khiến hắn ngoan ngoãn tiếp nhận hậu lễ kia.

Thủ đoạn ly gián quân thần ngầm như vậy chính là chỗ cao minh của Vệ Thái phó. Nữ nhi hoàng gia thật bi ai, cho dù gả cho phu quân vẫn có vài phần chân tình, nhưng cũng luôn bị ngăn bởi hai chữ “quyền mưu”.

Chỉ mong trong lúc lục đục đấu đá với nhau, Vương gia vẫn có thể phù hộ tỷ tỷ cả đời bình an giống như khi hắn chiến đấu dũng mãnh ở trên chiến trường...

Cùng đi theo đoàn xe về phương bắc còn có vài nữ nhân hoàng tộc họ Niếp. Dù sao Hung Nô Thiền Vu đã mở miệng cầu thân, cũng không thể không chừa lại thể diện cho Hung Nô Thiền Vu. Lần này Vệ hầu đã chôn xuống một hạt giống nghi kỵ trong lòng quân thần Hung Nô, tạm thời giải được mồi lo về Bắc Cương. Kể từ đó có thể yên tâm đối phó với lão hổ mạnh mẽ ở Nam Cương kia.

Ngụy triều không ngừng có chuyện vui, Nam Cương vương cũng không cam lòng yếu thế, gần đây mới nạp thêm một ái thiếp. Tuy diện mạo cũng chỉ thanh tú vừa mắt, nhưng lại mang vẻ mị khí toát ra từ trong xương, trên giường mềm dẻo như một con cá sống, có thể thỏa mãn các loại dục niệm khó tả của nam nhân.

https://thuviensach.vn

“Cát đại nhân, ngươi dâng cho bổn vương một giai nhân hiếm có như thế, bổn vương phải cảm ơn ngươi như thế nào đây?” Nam Cương vương ôm ái thiếp đang mặt mũi đỏ ửng đi ra khỏi một trại lâu, vô cùng mỹ mãn nói với Cát Thanh Viễn.

Một bên mặt mang theo một vết sẹo dài, Cát Thanh Viễn nghe vậy thì cúi đầu thi lễ nói: “Cát mỗ bị Vệ tặc bức bách, lưu lạc Nam Cương, may mắn được Nam Cương vương thu lưu, cảm động đến rơi nước mắt, đương nhiên phải phò trợ đại vương chiếm lấy bá nghiệp thiên thu, tận hưởng mọi thú vui của một thiên tử.”

Lời nói này khiến trong lòng Nam Cương vương vui như nở hoa, bắt đầu miên man tưởng tượng cảnh bản thân mình chinh phạt toàn bộ vương triều Đại Ngụy, cực kỳ đắc ý.

Cát Thanh Viễn giấu diếm dấu vết lặng lẽ trao một ánh mắt cho muội muội Cát Vân Nhi đang nằm trong lòng Nam Cương vương sau buổi giao hoan, thi lễ rồi lập tức cáo lui.

Hắn quen biết Nam Cương vương từ khi hắn ta vẫn còn là vương tử, lợi dụng hắn ta đã tâm có thừa thông minh không đủ mà làm được không ít chuyện. Nhớ ngày đó, hành động ám sát hoàng đế ở quan đạo Yến Tử Hồ chính là kết quả của việc hai người nội ứng ngoại hợp liên thủ.

Nhưng may mà hành động lần đó thất bại... Nhớ tới dáng vẻ tươi đẹp diễm lệ của Niếp Thanh Lân, khuôn mặt anh tuấn của Cát Thanh Viễn bởi vì vết sẹo kia mà bỗng nhiên phát ra tà khí.

Lúc này chắc là nàng đang e ấp thẹn thùng hầu hạ trong lòng tên Vệ Lãnh Hầu kia đi? Quay về trại lâu, Cát Thanh Viễn nhìn về phương hướng của đế đô Đại Ngụy, bất giác chậm rãi nắm chặt tay lại thành quyền.

Sắp thành lại bại! Tuy rằng thiết kế chu đáo cẩn thận, lại vẫn sơ suất khiến Vệ tặc đào thoát, làm hại hắn chẳng những phải chắp tay giao ra vạn dặm núi sông, ái thê của mình còn bị bức bách lưu lạc đến trong tay tặc tử kia!

https://thuviensach.vn

Nhưng mà không có vấn đề gì, đau thương lần này đã giáo huấn hắn, khiến hắn phải nhớ kỹ. Lần sau mạng của Vệ Lãnh Hầu sẽ không còn được tốt như vậy! Cát Thanh Viễn hắn hoàn toàn có đủ kiên nhẫn, hắn sẽ giống như một con độc xà lúc nào cũng quanh quẩn trong lòng Vệ Lãnh Hầu kia...

Vĩnh An công chúa, một ngày nào đó trong tương lai, nàng sẽ ngã vào trong lòng của ta lần nữa!

Chương 73

Mùa hè nắng nóng, trong kinh thành cũng nóng như lò lửa, nếu được đến hành cung nghỉ hè giống như mọi năm thì thật là tốt. Nghĩ đến các món ăn ngon hoa quả tươi ở hành cung, Niếp Thanh Lân liền phân phó nhóm cung nhân thu xếp y phục nhanh hơn một chút.

Bởi vì trước đây Cát tặc lợi dụng vấn đề thủy lợi để lật đổ triều cương, nên lần này phải suy tính chu toàn hơn, vì vậy trước đây thánh thượng đi đến hành cung bằng đường thủy giờ đổi thành đường bộ.

Nhưng như vậy thì lộ trình bị kéo dài thêm một đoạn mà đường thì cũng xóc nảy hơn. May mắn là lần này đi đến hành cung nghỉ hè còn có nữ quyến của một số công thần cố công trong việc đánh dẹp bè cánh Cát tặc, nên những khổ sở này không chỉ có mình nàng phải chịu.

Trước đây, khi thánh giá đi tránh nóng luôn có trọng thần đi theo cùng hưởng ân trạch. Đáng tiếc đến lượt tiên đế thì lại khác xưa. Ngày trước mỗi lần đi đến hanh cung, các phủ nha các lão gia lúc nào cũng lo lắng đề phòng, chỉ sợ phu nhân của mình quay về liền có thai, mặc dù trong sạch nhưng cũng sẽ có những lời đồn không tốt! Thật ra ngoại trừ tiên đế không thích hòa hợp với triều thần, chỉ thích thu thập hoa thơm cỏ lạ bên ngoài, thì hoành cung hồi môn của hoàng thượng cũng không có gì khác lạ.

Lần này đi theo làm bạn với tiểu Hoàng đế ngoại trừ phu nhân của các trọng thần còn có vài thiên kim quý nữ của quan địa phương. Việc làm phản

https://thuviensach.vn

trong triều lần này đã giúp các lão thần cổ hủ trung thành của Đại Ngụy phát hiện ra rằng, mặc dù Hoàng đế hiếu thảo, nguyện giữ đạo hiếu với phụ Hoàng đến năm mười tám tuổi, nhưng vì đại sự quốc gia, chuyện Hoàng đế lúc còn sống đang ngồi trên ngai vàng mà không có con thì nước đó thật sự không may mắn. Vì vậy mấy lần mọi người đều tập trung lại khuyên hoàng thượng nhanh chóng sắc phong Hoàng hậu.

Mặc dù bọn họ biết Hoàng đế chỉ là con rối, cho dù lập Hoàng hậu cũng không giải quyết được chuyện gì, nhưng dù sao có hài tử thuộc dòng dõi hoàng tộc sau này kế thừa ngôi vị thì vẫn tốt hơn, như vậy sẽ danh chính ngôn thuận, tránh cho sau này lại có kẻ có dã tâm giống như Cát tặc, tùy tiện nuôi một tiểu hài tử sau đó kéo lên ngồi trên long ỷ kia.

Vì thế Ngô các lão dẫn theo vài vị lão thần mấy lần khuyên can, dâng tấu sớ lên cho Thái phó. Lúc Cát tặc làm phản Ngô các lão vẫn hiên ngang lẫm liệt, mạnh mẽ đứng ở đầu phố chặn không cho kiệu hoa đi vào bên trong kinh thành, đã có sử quan chuẩn bị bắt tay vào viết một quyển sách về sự trung thành của Ngô Kính Trung đại nhân, chỉ đợi ngày lão nhân gia đó quy tiên, sẽ nhờ dân chúng gửi gắm sự bi thương đối với vị trung thần này, lưu lại lịch sử cao quý khó ai bì kịp!

Chính vì như vậy, nên Thái phó cũng không thể giống như trước đây sai thị vệ xách cổ lão già nhiều chuyện này ném ra ngoài Ngọ môn. Suy nghĩ một lát, Thái phó đại nhân gõ gõ mặt bàn, ra lệnh, phân phó cho hộ bộ chọn lựa mấy vị thiên kim của các thần tử đã đến tuổi cập kê, sau khi xem xét tính nết của các vị thiên kim này, thì sẽ ban bố thánh chỉ sắc phong ngôi vị Hoàng hậu và mấy vị phi tần.

Niếp Thanh Lân thấy vậy thì thở dài, mặc dù những nữ tử đáng thương này sắp phải vào cung, nhưng những quốc sự mà Thái phó đại nhân quyết định thì mình không nên nhiều lời vẫn là tốt hơn.

Xe ngựa mà lần này Hoàng đế dùng để đi đến hành cung là xe đặc chế, trần xe được làm từ sợi bông cách nhiệt, hơn nữa còn có một khối băng lớn, bên cạnh có ống dẫn, lúc băng tan thành nước, thì sẽ chạy xuống dưới sàn

https://thuviensach.vn

xe. Cứ tuần hoàn như vậy, trong xe lúc nào cũng vô cũng mát mẻ. Niếp Thanh Lân ngồi trong xe vẫn phải khoác một cái chăn tơ tằm mỏng, tránh bị nhiễm lạnh. Thái phó đại nhân rất cẩn thận lệnh cho các xe đi bảo vệ cách xa nhau đúng một dặm, một trước một sau đi về phía trước. Tránh cho việc mình ngồi lâu trên xe Hoàng đế không xuống, bị những cựu thần kia khiêu khích chỉ trích.

Nhưng mà bởi vì dọc đường hắn muốn nghe các quan viên địa phương báo cáo tình hình, nên phải cưỡi ngựa đến các trạm dịch dừng lại ở đó một lúc, đợi đến khi lên xe ngựa thì thấy cả người Thái phó đều ướt đẫm mồ hôi, vừa lên xe ngựa hắn liền bắt đầu cởi y phục, cũng tùy tiện tháo trâm xuống chia tóc ra làm hai, mái tóc dài đen đặc tán loạn tản bớt khí nóng đi.

Da thịt thì ửng dỏ do phơi nắng, tóc dài rối tung xoa ở sau lưng, có vài sợi tóc dính trên khuôn mặt tuấn tú của hắn. Từ trước tới giờ Niếp Thanh Lân chưa từng nhìn thấy Thái phó lôi thôi như vậy bao giờ, lúc này mới phát hiện tiên nhân như vẽ kia lại càng thêm hấp dẫn khiến người ta mê say.

Lập tức bọc lại chăn, gõ ngọc như ý trong tay ngâm tụng:

"Ô vân già nguyệt hoa chi chiến, kiều nhan hãn lộ dung cảnh gian

Tu mi nga lục tảo, mị kiểm mạt hà doanh..."

Tạm dịch:

"Mây đen đang che những cánh hoa run rẩy dưới ánh trăng, mồ hôi đang chảy từ gương mặt xinh đẹp xuống chiếc cổ xinh xắn, bướm đang vờn trên những cánh hoa xinh, mặt đỏ hồng quyến rũ..."

Ý đoạn thơ này nói về gương mặt động tình của nữ nhân, nữ chính đang dùng để trêu ghẹo nhan sắc của nam chính.

Định Quốc hầu đại nhân giương mắt nhìn người đang nửa dựa trên giường nhỏ, mặc nam trang, bộ dạng lười biếng gật gù đắc ý, miêng đọc những câu thơ tình tục tĩu thật giống như các công tử quần áo lượt là thích đùa giỡn con gái nhà lành..

https://thuviensach.vn

Ngay lập tức lau lau mồ hôi trên người, rồi ngồi xuống trước mặt Hoàng đế, cầm lấy đôi tất bằng vải bố mà nàng để đấy, sờ sờ đôi chân nhỏ hơi lạnh của nàng: “Thì ra Thánh thượng có thời gian nhàn hạ thoải mái đùa giỡn vi thần, không biết lúc nào thì cho vi thần lãnh hội vẻ mặt quyến rũ “Hoa chi chiến” của bệ hạ vậy?” Vừa nói cánh tay vương ra kéo bé con đang nhàn nhã kia vào trong ngực của mình.

Niếp Thanh Lân cau mày trốn tránh lồng ngực ẩm ướt dinh dính của Thái phó đại nhân, vội vàng nói: “Ái khanh đừng có làm càn, trẫm đang đến tháng.” Nếu không phải quỳ thủy đến, cho dù có cho nàng mượn gan hùm mật gấu nàng cũng không dám đùa giỡn Thái phó đại nhân đang gần như cởi hết y phục kia đâu!

Thái phó đưa tay xoa xoa cái cằm ngày càng tinh xảo mượt mà của Long Châu tử nói: “Vẫn còn biết mình đang đến ngày, thế sao còn để bị lạnh như vậy? Thần chỉ đi có một lát, hoàng thượng lại sai người bỏ thêm mấy khối băng vào trần xe.”

“Trẫm sợ lúc Thái phó đại nhân trở lại, sẽ cảm thấy nóng, nên mới sai người thêm băng... Ưm...” Những lời lẽ già mồm át lẽ phải đều bị Thái phó đại nhân tráng kiện chặn lại trong miệng. Cảm thấy sự dịu dàng khiển trách này đã đủ, liền đặt Niếp Thanh Lân sang một bên, cầm lấy đôi tất của nàng, tự mình đeo vào đôi chân nhỏ trắng như tuyết, sau đó ôm nàng vào trong ngực, mượn hơi nóng trên người mình để xua đi cái lạnh trên người bé con.

Đúng lúc này, Nguyễn công công ở bên ngoài xe ngựa thấp giọng nói: “Bẩm Hoàng thượng, Thái phó, chất nữ của Trầm đại nho đã mất Trầm Hồng Nhi đã làm một chén canh hoa quả mật ong dùng vụn băng làm lạnh, sai người cưỡi khoái mã đưa tới cho hoàng thượng dùng thử.”

Niếp Thanh Lân nghe vậy liền sửng sốt. Trầm Hồng Nhi này coi như là Lục biểu cô của nàng. Bởi vì phụ thân thành thân muộn nên năm nay mới chỉ có mười lăm xuân xanh, chưa đến năm tuổi đã mất phụ mẫu vào vào ở nhờ trong phủ của Nhị thúc. Hiện tại Lục hoàng tử được đưa đến Trầm gia để làm con thừa tự, nghe nói Hoàng đế muốn thành thân, nên đã hỏi ý của vị

https://thuviensach.vn

tiểu biểu cô này, sau khi nàng ta gật đầu, liền dâng tấu xin vào hàng ngũ tuyển chọn Hoàng hậu.

Không giống với những người khác bị Thái phó bắt vào cung tuyển chọn, Lục hoàng tử thật tâm hi vọng có một người biết nóng biết lạnh ở bên cạnh hoàng đệ. Vị tiểu biểu cô này của hắn mặc dù là ở nhờ Trầm gia, nhưng từ nhỏ cũng được nuôi dạy như quý nữ, không hề có bộ dạng giống những người nghèo khó, bởi vì muốn cảm ơn ân nghĩa của Trầm gia, thấy chủ nhà là Lục gia mở miệng, liền không chút do dự gật đầu đồng ý.

Trước đây luôn cho phép quý nữ đi theo phụ mẫu cùng đến hành cung tránh nóng với Hoàng đế cho nên dọc đường đi Hoàng đế không lúc nào thiếu đồ ăn, mặc dù sau này chính cung nương nương không cần tự mình vào bếp, nhưng dù sao có một chút sở trường cũng sẽ được Thánh thượng coi trọng hơn.

Nhưng lần này tiểu Hoàng đế đi ra ngoài kiểm tra, nên các thần tử phía sau không hề thúc giục nữ nhi của mình thể hiện sở trường. Nay chỉ một chén canh hoa quả ngược lại thành ý mười phần. Tuy nhiên khi Nguyễn công công bưng lên, đôi môi hơi giật giật, do dự nói: “Nếu Hoàng thượng thật sự cảm thấy khô miệng, thần sẽ gọi người mang nước tuyết lê ướp mật tới, chén canh này chỉ cần nhìn lướt qua, nhận lấy thành ý của Trầm tiểu thư là được rồi.”

Niếp Thanh Lân thấy Nguyễn công công nói như vậy ngược lại cảm thấy hứng thú, sai người mang chén canh hoa quả kia lên, vừa nhìn thì thấy nước canh hình như đun quá lâu nên trở nên sền sệt, thịt quả thì gần như đã nhừ... Việc khoe tài này thê thảm chưa từng thấy...

Nguyễn công công đứng ở dưới xe ngựa nhìn thấy Thái phó nhíu mày, vội vàng nói: “Thật ra nô tài đã tự thử qua, thật ra ăn cũng không chết người... Trời sinh Trầm tiểu thư kia không có tài nấu nướng, chén canh này cũng đã phải làm hai mươi lần mới dám dâng lên, so với mấy chén canh trước thì tốt hơn rất nhiều, vô cùng thành tâm...”

https://thuviensach.vn

Nguyễn công công không có nói ra rằng, lúc mới dâng chén canh kia lên, một nô tài chuyên thử đồ ăn cũng bị quật ngã, chỉ ăn một miếng nhỏ, cả miệng đều toàn là muối nghẹn gần chết. Nếu không phải nhìn thấy vị tiểu thư kia niềm nở dùng rất nhiều ngân lượng xin ông ở trước mặt hoàng thượng nói tốt vài câu thì ông cũng không nhận cái thứ đồ dở tệ này!

Quả nhiên, Thái phó nhìn chén canh kia một chút rồi nói: "Tâm ý của Trầm tiểu thư chúng ta xin nhận, mau mang chén canh này xuống đi. Một lúc nữa đưa tấm thiệp mời này cho Trầm Hồng Nhi." Có thể nấu một bát canh thành ra như vậy, chắc chắn là không được thông minh cho lắm, tâm tư Thái phó lay động, chi bằng tuyển một nữ tử cô nhi không chỗ nương tựa vào cung có lẽ sẽ tránh được rất nhiều phiền toái.

Đợi đến khi màn xe buông xuống, Thái phó liền nói: "Sự cổ hủ của Lục ca nhà nàng có thể lây sao? Vị tiểu cô cô này hình như không khéo léo cho lắm!"

Niếp Thanh Lân không trả lời, tay cầm lược ngọc giúp Thái phó chải tóc, trong lòng cũng âm thầm nghĩ: Nàng kia lòng dạ ngay thẳng, tâm tư của Lục ca nàng há lại không biết? Nếu nàng ấy đã sớm biết tính toán của Lục ca, nhất định sẽ tìm cách ngăn cản, không thể làm trễ nải chuyện chung thân đại sự của Trầm tiểu thư được!

Chưa chải được mấy cái liền bị Thái phó kéo vào trong lòng: "Mấy ngày nay không rảnh rỗi, lâu rồi chưa được thân cận với Hoàng thượng, quỳ thủy của nàng cũng đã hết rồi, cũng nên bồi bổ cho vi thần đi chứ, thần đã sai người có tay nghề trong cung làm thêm một bộ cơ quan chuyển động ở trên giường, đến lúc đó chỉ đợi hoàng thượng cởi long bào, cùng thần trải nghiệm sự huyền diệu của cơ quan này..."

"..."

Khi đến hành cung, mới phát hiện lầu các ở hành cung được mở rộng hơn so với lần đến vào mùa xuân. Kiểu dáng các lầu các kia tinh xảo thanh lịch hơi trước gấp mấy lần, nhưng lại được xây riêng ở một góc, tạo thành một phòng cảnh khác.

https://thuviensach.vn

Thái phó nhìn thấy sự kinh ngạc của Niếp Thanh Lân, liền nói: “Thần đã sai người dỡ bỏ chỗ ở cũ của chư hầu tiền triều, chọn một chỗ tinh xảo để cho Hưu Đồ Hoành Vương gia ở, nhưng lớn nhất vẫn là lầu các kia, thần đã sai người chuyển tới hành cung, vừa đúng có thể bố trí ổn thỏa ở trên khu đất trống sau vườn hoa, tránh cho hoàng thượng nhìn cảnh trí cũ mà cảm thấy chán ghét.”

Nhóm thần tử đứng phía sau hai người nghe thấy, cũng liền gật đầu.

Quả nhiên cho dù là một nịnh thần đại gian đại ác cũng nên xem xét từ nhiều phía, trải qua Cát tặc kia một kiếp. Nhóm quần thần phát hiện sau khi trải qua nguy hiểm ở Lễ huyện trở về Thái phó càng ngày càng trung hiếu, nếu cứ mãi cần cù như vậy, tận tâm phụ tá Hoàng thượng, thật ra cũng rất đáng giá để các tiên sinh láng giếng cầm bút viết lên câu chuyện cổ tích, đến khi Thái phó quy tiên, sẽ phát hành một cuốn “Thánh thượng cảm hóa tội thần”, truyền kỳ này nhất định có thể đi sâu vào lòng người, làm cho những quán trà có thuyết thư sẽ chật ních khách!

Buổi tối ngày thứ hai sau khi tới hành cung, Thánh thượng vui mừng sai người mở bữa tiệc tại nơi mới được mệnh danh là “Hồi Ức Giang Nam” này, khoản đãi quần thần và gia quyến.

Nhưng vì đường đi dài nên Thánh Thượng có chút mệt mỏi, cần phải nghỉ ngơi, nên ủy thác cho Thái phó thay mặt tham dự, mà người không cùng đi với mọi người Vĩnh An công chúa an nhàn ngồi bên cạnh Thái phó.

Khi khai tiệc, phần đông nữ quyến tham dự, bọn họ đều cực kỳ hâm mộ nhìn Vĩnh An công chúa kia.

Ngày ấy Thái phó cầm ngọc đào đứng trước miếu Nguyệt lão để tặng, chuyện đó đã lan truyền khắp trong kinh thành trở thành câu chuyện được mọi người thảo luận, coi đây là phiên bản chân thật nhất của những câu chuyện tình lãng mạn trong sách. Nhóm nữ quyến âm thầm tấm tắc vô cùng ngạc nhiên, không nghĩ tới Thái phó đại nhân mắt cao hơn đầu lại bị cái người mới từ am miếu trở về thu phục.

https://thuviensach.vn

Nhưng nhóm các lão gia lại không có hứng thú với chuyện nhi nữ tình trường, bọn họ cảm thấy Thái phó hiển nhiên là làm theo cách của Cát tặc, chính là muốn mượn ngôi vị phò mã này, để tương lai bức bách khiến cho việc khoác hoàng bào danh chính ngôn thuận hơn mà thôi!

Chỉ có vậy mới có thể lý giải được việc Thái phó muốn thành thân với công chúa đã từng thành thân một lần.

Tuy nhiên Thái phó so với Cát Thanh Viễn kia dày dặn kinh nghiệm hơn nên trong chuyện tình cảm mọi thứ được làm rất cẩn thận. Tỷ như đối đãi với Hoàng thượng, rồi đối đãi với công chúa. Giống như hiện tại, món ăn chính của bữa tiệc hôm nay là đặc sản Nam Hải là cua và tôm, mùi vị mặc dù rất thơm ngon, nhưng bởi vì được ướp muối trắng sau đó đem nướng nên lớp vỏ cứng bên ngoài vẫn chưa được bóc ra. Người ăn phải dùng kềm đặc chế tách lớp vỏ ra để lấy thịt tôm, sau đó lại khép vỏ lại, giữ không để cho không khí bên ngoài dính vào thì mới ngon.

Những người khác hoặc là có thị nữ đứng phía sau hầu hạ, hoặc là bản thân mình tự làm. Nhưng Thái phó lại vươn cánh tay dài ra, sau đó dùng dĩa bạc tách toàn bộ vỏ tôm lấy thịt tôm bỏ vào trong đĩa của công chúa.

Vị công chúa kia chẳng qua chỉ gật đầu cảm tạ sau đó mặt ngượng nghịu bỏ thịt tôm kia vào trong miệng. Chỉ cần nhìn thôi cũng khiến nhóm nữ quyến âm thầm cắn nát dĩa bạc. Đó là thịt tôm do Thái phó đại nhân tuấn mỹ như tiên giáng trần tự mình lấy ra, sao ngay cả việc nhìn cũng không nhìn mà lại có thể thản nhiên nuốt vào như vậy? Chẳng lẽ ở trong miếu lâu quá nên trở thành đần độn, cũng không biết đường thưởng thức sự dịu dàng săn sóc của mỹ nam tử sao?

Trước kia cũng từng thấy Thái phó dẫn theo thiếp thất đi cùng, nhưng chưa từng thấy trông coi việc trà nước ăn uống chu toàn như vậy. Đây... thật sự là Định quốc hầu đại nhân vung tay sát phạt trên chiến trường sao?

Trong lòng Niếp Thanh Lân thầm oán, từ trước đến giờ Thái phó luôn quản lý chặt chẽ chuyện ăn uống của nàng. Cũng không biết nghe lời của tên Thái y vô sỉ nào, nói tôm Nam Hải sinh sản nhiều trứng, không lạnh giống

https://thuviensach.vn

như các loại trứng tôm khác, thích hợp đối với nữ tử muốn mang bầu, vì vậy mấy ngày nay, bữa ăn nào trên bàn cũng có trứng tôm.

Mặc dù được chế biến theo nhiều cách khác nhau, nhưng dù sao nguyên liệu chính cũng đều là trứng tôm, bữa nào cũng phải ăn, thật sự là rất chán! Thái phó này nổi điên gì vậy chứ? Lại muốn mình mang thai khi vẫn còn ở trong cung? Chứ không phải là phát hiện bản thân mình có bệnh không tiện nói ra, nên thiếp thất ở trong nhà nhiều năm mới không có thai, hôm nay mới vội vàng chữa trị. Biết được vùng đất mới khỏe hơn nên mới nhanh chóng muốn gieo giống?

Thật vất vả mới miễn cưỡng ăn xong trứng tôm. Niếp Thanh Lân tò mò giương mắt nhìn xuống.

Cách tấm rèm che phía trước, nàng nhìn về phía bàn của Trầm gia, lần này bởi vì Trầm Hồng Nhi được tuyển vào trong hàng ngũ tuyển chọn, nên người đã trở về Trầm phủ là Thục phi đã cùng nàng ấy đi đến hành cung. Trong đại điện, vị trí các nàng ngồi là vị trí hẻo lánh nhất, miễn cưỡng chen chúc ở trong góc, cung nhân bưng rượu thức ăn cũng thường xuyên không chú ý tới. Nhưng tiểu cô nương mặt tròn ngồi bên cạnh Thục phi ngược lại không hề để tâm, sau khi ăn vài miếng thức ăn, thì mở to đôi mắt tròn giống khuôn mặt quan sát các vị Vương tôn quý tộc ngồi xung quanh. Cô nương mặt tròn bàn tay trắng nõn đang cầm thìa kia chắc là Trầm Hồng Nhi.

Cô nương này thật sự rất hiền lành...

Nhớ tới tình cảnh ban ngày, Niếp Thanh Lân cảm thấy rất buồn cười. Bởi vì Hoàng đế "có bệnh nhẹ", nên sau khi Thái phó đại nhân xử lý xong công sự, chỉ cần phụng bồi Vĩnh An công chúa "chạy tới hành cung" là được.

Lúc Thái phó vẫn còn đang bận rộn trong thư phòng ở hành cung, Niếp Thanh Lân liền một mình dạo chơi trong vườn hoa. Ngẫu nhiên đụng phải mấy vị thiên kim cũng nằm trong đợt tuyển chọn, lúc mới gặp nhau mấy vị tiểu thư này thi lễ với nàng, Niếp Thanh Lân chính là vô cùng kinh ngạc.

https://thuviensach.vn

Kiểu tóc của nữ tử Đại Ngụy vốn rất phức tạp, nhất là trong những trường hợp quan trọng, không thể dùng dây vải để buộc tóc chổng lên, nếu vấn đơn giản quá cũng không thể ra ngoài gặp người. Nhưng từ nhỏ Niếp Thanh Lân đã chải đầu giống nam tử, vẫn chưa thích ứng được với quá trình vấn tóc phức tạp như vậy, mỗi lần chải kiểu vân tấn kia, cổ thật sự là rất đau, mặc dù đẹp, nhưng thôi, đó là chỉ dùng trong chốc lát. Nhưng dù luôn chải những kiểu không quá khoa trương, cũng không nghĩ rằng khi gặp mấy vị nữ tử này, tất cả đều chải kiểu tóc giống nàng, dường như đều là do tay một người chải.

Không chỉ như thế, ngay cả trang điểm trên mặt cũng tương tự với kiểu trang điểm của Vĩnh An công chúa, chỉ là phong cách tươi mát trong sáng. Không biết nhóm mấy vị nương nương tương lai này là muốn bắt được tâm của Thánh thượng hay là muốn bắt được tâm của Thái phó?

Bất quá cũng có ngoại lệ, mấy vị "Vĩnh An công chúa" đứng cùng nhau, thì kiểu Vân tấn cao vút phiền phức cùng với đồ trang sức khoa trương của Trầm Hồng Nhi liền trở nên rất bắt mắt. Nhìn đống trâm cài rực rỡ bắt mắt của Trầm tiểu thư kia, có phải nàng ta cài toàn bộ đóng trâm cài đầu của đường tỷ Thục phi lên đầu hay không?

Đợi đến khi những vị tiểu thư kia đều đã cáo từ, tiểu thư Trầm gia một mình lưu lại, nhỏ giọng hỏi: "Xin công chúa tha thứ cho ta mạo muội... Không biêt long thể của Hoàng thượng đã an khang hơn chút nào chưa?"

Niếp Thanh Lân tĩnh thần, tinh tế đánh giá tiểu cô nương trang điểm dày đặc để che giấu sự tươi đẹp này, nhưng nét mặt ngây thơ cũng không phải cố ý trang điểm mà có thể che lấp được, chỉ cười lôi kéo tay nàng ta nói: "Mau đứng lên nói chuyện, theo lý mà nói, bàn về vai vế từ Lục ca, Bản cung phải gọi ngươi một tiếng cô cô mới đúng, đám quan viên Lễ bộ kia đều bị mỡ heo che mắt rồi sao? Sao có thể đăng ký cho trưởng bối của ta dự tuyển vào cung?"

Trầm Hồng Nhi nhất thời có chút khẩn trương, luôn miệng nói: "Công chúa đừng tức giận... Là ta một lòng ngưỡng mộ mặt rồng của thiên tử, sốt

https://thuviensach.vn

ruột muốn được vào cung, tốn không ít công sức mới biết được Tam tiểu thư Bạch phủ đột nhiên bị bệnh nên thiếu người...” Vừa nói, nước mắt cũng sắp rơi xuống, hối hận mình trước mặt công chúa nhiều lời.

Niếp Thanh Lân cũng hơi sững sờ, nàng vốn cho là Lục ca ngang ngạnh, ngay cả ân uy cũng lấy ra, ép tiểu nữ cô nhi này vào cung, không nghĩ rằng tiểu cô cô này lại nóng lòng muốn thử sức, hận không được nhảy vào đầm rồng hang hổ ngay lập tức, đúng như Thái phó nói, không được khéo léo lắm!

Bất quá, nhìn mẫu thân Lục ca và Trầm Hồng Nhi bị lạnh nhạt ngồi trong góc, trong lòng Niếp Thanh Lân thấy cũng không vui. Thừa dịp Thái phó đi xuống ân cần hỏi han mời rượu các thần tử bên dưới, khẽ vẫy tay gọi Nguyễn công công tới, dặn dò ông chuyển bàn của hai tỷ muội kia ra chỗ khác chuẩn bị thêm cho họ mấy đĩa thức ăn ngon miệng.

Nhưng dù chỉ như thế, đã thu hút không ít ánh mắt của các nữ quyến bên cạnh. Khi đưa đồ ăn tới, đích thân đại nội tổng quản Nguyễn công công dẫn theo tiểu thái giám tới đưa đồ, đều là các món ăn trên bàn các nàng không có. Ân sủng như vậy, là người nào ra lệnh?

Hoàng đế không có tham dự, chẳng lẽ là Thái phó đại nhân?

Nghĩ vậy, các vị nữ quyến không khỏi kinh hãi khẩu vị củaThái phó thật hỗn tạp, công chúa tao nhã như thế, ăn mặc thoát tục như hoa sen được Thái phó chọn trúng thì không có gì lạ. Nhưng vị tiểu thư trước mắt trang điểm lòe loẹt không khác gì con mèo, có điểm nào có có thể thu hút được ánh mắt của Thái phó?

Này này... khó có được cơ hội có thể thân cận với Thái phó, nếu một khi đã mê hoặc được ánh mắt của chàng, thì có thể tránh không phải đi vào trong cung hầu hạ con rối kia. Phải biết rằng vị trí thiếp thất trong phủ Thái phó chân thật hơn rất nhiều so với hậu vị trong hoàng cung. Nếu thật sự là đúng như lời các bậc cha chú làm quan trong triều nói, Thái phó cưới công chúa là có ý định thay đổi triều đại, nuông chiều công chúa như vậy nhưng cũng sẽ có một ngày bị thất sủng! Nghĩ như vậy, nên các nàng cũng không

https://thuviensach.vn

cảm thấy việc lưu luyến si mê Thái phó là việc mơ mộng hão huyền nữa. Vị tiểu thư Trầm gia này, không biết đã dùng phương pháp nào để dụ dỗ, lại có thể khiến Thái phó đại nhân tự mình hạ lệnh ban thưởng món ăn, đối đãi riêng biệt. Đó đã đủ để chứng minh hết thảy.

Thân là một nam nhân quyền cao chức trọng, nếu ngày nào cũng ăn những món giống nhau, chẳng phải sẽ chán ngán đến chết sao! Nhưng không biết sáng mai nên trang điểm ăn mặc như thế nào mới có thể lọt vào mắt phượng của Thái phó?

Mặc kệ những phiền não của nhóm thiên kim, Niếp Thanh Lân cũng đang vô cùng buồn bực.

Sao thời gian quỳ thủy tới lại ngắn như vậy? Đến hành cung chỉ ba ngày mà kinh nguyệt đã hết. Đan ma ma đương nhiên sẽ biết rõ tận tường, ngày thứ hai kinh nguyệt giảm bớt đã bẩm báo với Thái phó, cho dù muốn giả bộ mấy ngày cũng không được!

Buổi sáng hôm nay, Hoàng đế và các quần thần tỷ thí bắn tên trong khu rừng mát mẻ ở hành cung. Ánh mắt Thái phó kia giống như mãnh hổ mấy ngày không được khai trai, trong tay cầm mũi tên, ánh mắt lại âm thầm nhìn người mặc long bào bên cạnh từ trên xuống dưới, nhìn thấy tư thế oai hùng mạnh mẽ của thiếu niên kia, thì suy nghĩ nên tiến vào từ chỗ nào thì tốt?

Niếp Thanh Lân bị hắn nhìn như vậy trong lòng cảm thấy buồn bực, liền cố ý giương cung bắn tên, khiến tiếng kéo cung vang lên rung động.

Bộ dáng phồng má kia đã đánh mạnh vào tâm tư của Vệ Lãnh Hầu, chỉ hận không thể kéo bé con mặc long bào này đến một chỗ không người thử phương pháp mới ngay lập tức.

Thái phó có thói quen tùy tâm sở dục, nếu một khi đã động đến ý niệm trong đầu, thì lập tức phải hành động. Bỏ lại quần thần, mời hoàng thượng đi đổi ngựa, chỉ dẫn theo Đan ma ma và mấy cung nữ thị vệ, liền giục ngựa đi tới một đầm nước bí ẩn ở ven rừng rậm rạp.

Đan ma ma sớm đã sớm dẫn người đi tới đó trước, vây chặt bốn phía xung quanh. Hơn nữa còn bố trí phía dưới có một lớp cỏ, phía trên được lót

https://thuviensach.vn

cỏ mềm, nằm ở trên đó, vừa không bị lạnh lại vô cùng thoải mái, thật đúng là một khung cảnh thần bí lại bí mật tuyệt đối thần không biết quỷ không hay.

Đợi đến khi Thái phó xoay người ôm tiểu Hoàng đế đã lâu không có thân cận xuống ngựa, Niếp Thanh Lân trợn to đôi mắt, thầm nghĩ: Thái phó đại nhân như vậy là muốn làm gì? Không lẽ hắn lại có thể vô pháp vô thiên như ý nghĩ hiện giờ của nàng?

Chương 74

Đan ma ma rất nhanh liền dẫn người lui sang một bên, Niếp Thanh Lân được đặt lên trên đệm mềm, lặng im không nói gì, nhưng sắc mặt cũng hơi trầm xuống.

Cái chuyện tắng tịu lộ da lộ thịt giữa ban ngày thật khiến người ta vô cùng khó chịu, Thái phó... thật là rất quá đáng!

Nhưng Vệ Lãnh Hầu kia cũng không lưu tâm, đứng ở trước mặt Niếp Thanh Lân cởi từng lớp y phục, rất nhanh đã cởi xong áo bào làm lộ ra thân thể cường tráng, mặc dù cơ thể này đã từng lõa lồ trước mặt Niếp Thanh Lân rất nhiều lần, nhưng nàng vẫn không thể coi như không có gì mà nhìn thẳng vào nó, chỉ có thể hơi cúi đầu nói: “Cái việc buông thả tắng tịu với nhau thế này... thứ cho trẫm không thể nghe theo...”

Thái phó cũng không lên tiếng, chỉ chậm rãi cởi thắt lưng, sau đó ném sang một bên, liếc nàng một cái.

Niếp Thanh Lân cũng vừa ngượng ngùng lại vừa cực kỳ tức giận, liền nằm xuống đệm mềm, buồn bã nói: “Động tác của Thái phó nhanh lên một chút, đừng có để ý đến việc những việc vô dụng, chỉ cần để ý tới việc nhanh chóng thoải mái là được. Đừng khiến cho quần thần nghi kỵ vì sao trẫm rời đi lâu như vậy...”

https://thuviensach.vn

Lời còn chưa dứt, trả lời cho câu nói của nàng chính là tiếng bọt nước phù phù văng khắp nơi, Vệ Hầu đã tung người nhảy một cái vào trong đầm nước sau lưng...

Long Châu Tử cả kinh, nàng rõ ràng nhớ rõ Thái phó không biết bơi, nước trong đầm này rất sâu, nàng nhớ khi nàng tám tuổi đã từng đến hành cung, mẫu phi dặn nàng không được tới gần chỗ này để tránh ngã xuống nước.

Nàng sợ tới mức lập tức đứng dậy, khẩn trương nhìn mặt nước trống không, xoay người đang muốn gọi người, đột nhiên có người trồi lên khỏi mặt nước, Vệ Lãnh Hầu đạp nước đi lên, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn còn đang hốt hoảng của Niếp Thanh Lân ánh mắt liền mềm xuống, đôi môi mỏng hé mở khẽ mỉm cười với nàng.

“Vi thần nghe theo lời hoàng thượng, nhanh chóng nhảy vào nước cho thoải mái, ngược lại vẻ mặt của Hoàng thượng sao lại thất vọng như vậy? Hay là...”

Niếp Thanh Lân nghĩ đến hành động càn rỡ của mình lúc nãy, nhất thời sắc mặt ửng đỏ, thật sự rất xấu hổ!

Vệ Lãnh Hầu nhìn hai má giai nhân ửng đỏ, vừa cười vừa nói: “Nước trong đầm này là nước của ôn tuyền trên núi sau khi nguội bớt mà thành, nước ấm vừa đủ, thật ra rất thích hợp để ngắm nhìn một phen, hoàng thượng có muốn cùng vi thần ngắm cảnh một vòng không?”

Niếp Thanh Lân nhìn hắn giống như một con cá đang bơi, cố gắng bình ổn trái tim đang đập loạn: “Không phải Thái phó nói ngài không biết bơi sao, sao hôm nay lại đột nhiên giống như cá gặp nước vậy?”

Vệ Lãnh Hầu không nói gì, chậm rãi tới gần bờ sông, đột nhiên kéo mắt cá chân của Long Châu đang đứng trên bờ, liền dùng lực, kéo nàng vào trong đầm nước.

“A aaaaa...” Niếp Thanh Lân bất ngờ không kịp đề phòng, ngã vào trong nước, may là Vệ Lãnh Hầu kịp thời ôm lấy mới không bị uống quá nhiều nước.

https://thuviensach.vn

“Trước đó vài ngày, lúc đó thần và Thánh Thượng chưa gặp lại, mỗi đêm nhân lúc rảnh rỗi liền đi đến ven hồ Yến tử ở ngoài kinh thành học bơi lội. Liên tiếp bơi lội thỏa thích mười mấy ngày, phát hiện ra việc học bơi cũng không dễ như thần tưởng tượng, nhưng chỉ cần vượt qua được khó khăn trong lòng hết thảy đều có thể vượt qua...”

Tuy nhiên Vệ Lãnh Hầu cũng không nói ra rằng hơn mười ngày kia là đều là những ngày đau khổ nhất của hắn, mỗi lần nhớ đến lời cự tuyệt lạnh lùng của Niếp Thanh Lân, trong lòng đều nóng như lửa đốt, ban ngày sau khi xử lý xong công sự, ban đêm chính là thời gian mà nội tâm và lòng tự trọng đánh nhau kịch liệt nhất.

Hắn là Vệ Lãnh Hầu, sao có thể vì trong lòng một nữ tử không có mình mà trở nên khom lưng uốn gối, giống như một tên ăn mày đi xin ăn mà không nhận được một tấm chân tình? Mỗi khi lòng dạ cứng rắn nhắc nhở bản thân mình quẳng tiểu nữ tử vô tình kia sang một bên, nhưng vẫn không thể tự khống chế được đôi chân của mình, lúc đúng trước cửa cung, đi vài bước về hướng cung Phượng Sồ, rồi lại dừng lại bước chân.

Cuối cùng sai thị vệ dắt một con ngựa tới, đi đến hồ Yến Tử bên ngoài kinh thành, nhảy vào trong hồ Yến Tử, đắm chìm dưới ánh trăng.

Lúc đầu tay chân còn luống cuống, liên tục bị sặc nước, cuối cùng cũng năm bắt được những điểm mấu chốt bắt đầu học bơi lội, thậy ra thì cũng không tốn quá nhiều thời gian, trong trí nhớ lúc còn nhỏ thì khó khăn như vậy nhưng sau khi trưởng thành thì dễ dàng vượt qua hơn nhiều. Lần gặp nạn ở Lễ huyện đã giúp hắn nhận thức được rằng việc sợ nước có thể trở thành nhược điểm chí mạng của mình, nhưng chỉ cần hắn cố gắng, cho dù việc sợ nước phát ra từ trong nội tâm thì cuối cùng hắn cũng có thể vượt qua.

Nhưng nghĩ đến việc phải vượt qua hồ nước kia, thì cánh tay lại trở nên không hề có sức... Khi đầu óc trống rỗng, thân thể trôi nổi trên mặt nước, thì những ngôi sao sáng trên trời chậm rãi hiện lên, nhắm mắt lại liền hiện lên cái miệng với nụ cười ranh mãnh, đôi mắt to linh động trong sáng...

https://thuviensach.vn

Nên làm như thế nào mới có thể trừ bỏ được nhược điểm này? Thái phó đại nhân không có gì không làm được, cũng chỉ có thể đắm chìm trong đó. Không có cách nào khả thi.

Dày vò khó nhịn mười ngày, lửa giận ngập trời của Vệ Lãnh Hầu cũng dần dần được tiêu trừ, người vốn khó động tâm như hắn lại yêu phải một người vô tâm vô phế, đứng là báo ứng mà.

Nhưng nếu cứ để nàng dễ dàng thoát khỏi mười đầu ngón tay của hắn, thì hắn đâu còn là Định quốc hầu oai phong nữa.

Vì vậy khi tâm tình Thái phó có thể bình ổn giống như nước trong hồ Yến tử, hắn mới có thể bình tĩnh đứng ở trên cầu, nhìn giai nhân kia cúi mặt xuống, hờ hững không nhìn đi qua trước mặt mình, lấy ngọc đào ra, đeo lên cái cổ trắng của người đang kháng cự kia, một lần nữa bày tỏ với giai nhân kháng cự mình, hít sâu một hơi, bình tĩnh không dao động nói ra một câu "Không sao"...

Cho dù không động lòng thì thế nào? Kể từ khi nàng đã thành điểm yếu của hắn, sao có thể không bỏ sức để nắm chắc nàng trong tay cơ chứ?

Tuy rằng như vậy nhưng cũng rất khó để mở miệng nói với mọi người, nếu cô bé trong lòng biết, thì điều hắn nhận được chắc cũng chỉ là một nụ cười khẽ không quan tâm của nàng mà thôi? Nghĩ tới đây, hắn càng thu chặt cánh tay, ôm bé con trong ngực kia thật chặt, dùng môi lưỡi đói khát lo lắng đi càn quét mỗi tấc mềm mại.

Nước trong đầm trong suốt bồng bềnh, nam nhân to lớn dẫm lên hòn đá bên bờ đầm nhẹ nhàng đặt bé con ở bên bờ đầm, môi lưỡi nóng bỏng dọc theo cổ áo màu vàng đi vào bên trong, một đường truy đuổi từ trên gương mặt trắng nõn đi xuống viên trân châu, chuẩn bị tìm tòi nghiên cứu khu vườn bí mật bên dưới tầng tầng vải vóc...

Đúng lúc này, bên kia đầm nước, gần chỗ khe núi đột nhiên truyền đến tiếng va chạm bên trong bụi cỏ.

Vệ Lãnh Hầu lập tức nghe thấy được. Ngay tức khắc dùng thân thể bảo vệ Niếp Thanh Lân, cầm lấy chùy thủ ở trong đống y phục đặt bên bờ đầm,

https://thuviensach.vn

phi thẳng về hướng bụi cỏ phát ra âm thanh.

Chỉ nghe thấy trong bụi cỏ truyền đến tiếng kêu thảm của một nữ tử.

Khi Vệ Lãnh Hầu phủ thêm áo choàng cho Hoàng thượng mới lớn tiếng gọi các thị vệ bên bao vây bên ngoài tới, vượt qua đầm nước, từ bên trong bụi cỏ lôi ra một nữ tử bị chùy thủ đâm trúng bả vai.

Niếp Thanh Lân chăm chú nhìn, đây... cái người bị thương này, gương mặt đau đớn hoảng sợ nhìn chằm chằm vào Vệ Lãnh Hầu không phải là tiểu biểu cô Trầm Hồng Nhi của nàng sao?

Thì ra Trầm Hồng Nhi này cũng rất thích vui chơi, mấy ngày vừa rồi lúc nào cũng phải làm theo phong thái của các quý nữ vấn kiểu Vân tấn thật sự không thể chịu nổi, hôm nay hoàng thượng dẫn theo các thần tử đi luyện bắn, cũng không cho dẫn theo nữ quyến. Hôm qua nàng dẫn mẫu thân đi tản bộ, trên đường đi tình cờ phát hiện ra đầm nước này, nước sạch trong suốt, là một chỗ rất tốt để bơi lội, chính vì vậy thừa dịp đường tỷ nghỉ ngơi, mẫu thân cũng đi ngủ, liền len lén chạy ra ngoài, tới đây vui chơi một lúc.

Không nghĩ rằng, vừa mới cởi y phục, liền nghe thấy có tiếng vó ngựa, sợ tới mức nàng vội vã cầm y phục chạy vào bụi cỏ trong khe núi bên cạnh đầm nước.

Vốn nghĩ rằng là vài vị quý nhân trong hành cung tới giải sầu, tuyệt đối sẽ không để ý bơi đến đến khe núi bên này, không ngờ rằng, lại bơi đến đây.

Ở trong bụi cỏ trốn một lúc, nàng ngước mắt nhìn qua những khe hở của bụi cỏ thì nhìn thấy thiếu niên mặc long bào... giống hệt người đã từng tưởng tượng trong trí nhớ. Hôm đó lúc nhìn Vĩnh An công chúa, đã kìm lòng không đặng ở trên mặt công chúa tìm kiếm một vài điểm của hoàng thượng, hôm nay vừa nhìn thấy người thật, vẫn là không nhịn được tâm thần rung động...

Nhưng... Vệ tặc kia lại kéo hoàng thượng vào trong đầm, sau đó lại... đè lên hoàng thượng mạnh mẽ hôn!

https://thuviensach.vn

Cháu của mình, Lục gia thật ra không nói gì, nhưng chắc hẳn Hoàng đế ở trong cung hẳn là vô cùng tủi nhục! Nghĩ tới đây, khí chất anh hùng can đảm trong người Trầm Hồng Nhi lập tức tăng lên, ở trong bụi cỏ nhặt một hòn đá to, chuẩn bị len lén bơi qua, đánh ngất tên dâm tặc kia, giải cứu hoàng thượng đang phải chịu nhục, những không hề nghĩ đến, thân thủ của Vệ tặc kia lại tốt như vậy, chỉ giương tay lên, nàng liền cảm thấy bả vai mình vô cùng đau nhức. Liền kêu lên.

“Vệ... Vệ tặc lớn mật, dám làm nhục thân thể vạn kim của hoàng thượng, miệng của Thánh thượng há có thể để cho người thô bạo như ngươi đụng chạm!” Mặc dù vết thương rất đau, vẫn đang quỳ ở trên mặt đất, nhưng Trầm Hồng Nhi vẫn đánh bạo mạnh mẽ lên án tặc tử khinh bạc Thánh thượng.

Đã lâu không người nào dám đứng trước mặt trách cứ Vệ hầu như vậy, huống chi là còn là một nữ tử ngốc ngếch biết được bí mật không nên biết, mắt phượng của Thái phó đại nhân nhíu lại, nhất thời nổi lên sát ý. Niếp Thanh Lân che kín áo choàng ngồi ở trên đệm mềm ánh mắt rưng rưng, vẫn đang nhìn chằm chằm tiểu cô nương kia, trong lòng cũng cuống cuồng, nàng biết nếu như mình không nghĩ ra biện pháp vẹn toàn... Bờ đầm này chính là nơi táng thân của nàng ấy, nhưng nên làm thế nào để cứu Lục tiểu biểu cô này đây...

“Đã bị thương thì thành thật ngậm miệng lại, mới vừa rồi trẫm vô ý bơi bị sặc nước, Thái phó giúp trẫm thổi khí, sao đến miệng ngươi lại nói ra những lời không chịu nổi như vậy? Thật may là Thái phó không so đo với ngươi, còn không nhận lỗi với Thái phó!”

Trầm Hồng Nhi bị tiểu Long Châu cố ý hạ giọng trách mắng, sợ hãi thu hồi nước mắt, kinh sợ nhìn Thái phó và hoàng thượng, nghi ngờ trong lòng mình thật sự nghĩ sai rồi.

“Trẫm thấy hoàng muội Vĩnh An công chúa rất thích nàng, không bằng nàng tới làm bạn với công chúa tiện thể dưỡng thương luôn, tránh để cho

https://thuviensach.vn

Thục phi nhìn thấy, lại nói những lời khó nghe, ý Thái phó thế nào?" Niếp Thanh Lân hỏi.

Sao Vệ Lãnh Hầu lại không nghe ra ý của nàng trong lời nói chứ, mặt mày lạnh tanh nhìn Trầm Hồng Nhi đang chật vật quỳ trên mặt đất, im lặng hồi lâu mới nói: "Nếu Hoàng thượng đã mở miệng nói chuyện, thần đương nhiên phải nghe theo, mới vừa rồi cho là có mãnh thú ẩn nấp trong bụi cỏ, sợ thánh thượng bị thương, nên đã không may ngộ thương đến tiểu thư Trầm gia, xin hãy thứ lỗi..." Sau khi lạnh nhạt nói xong một tràng dài, Thái phó liền lệnh cho thị nữ dưới trướng Đan ma ma dẫn Trầm Hồng Nhi kia về giam lỏng chữa thương ở hành cung trước.

"Nếu nàng cảm thấy vị Trầm tiểu thư này thú vị, vậy thì nàng ấy không cần phải hồi phủ nữa, sau khi thương tích lành thì trực tiếp đưa về cung giao cho các ma ma dạy dỗ đi."

Trong lòng Niếp Thanh Lân biết ý tứ của Thái phó là muốn trực tiếp đưa nàng ấy hậu cung, trong lòng thầm thở dài, còn chưa kịp nghĩ cách nào để đưa vị Trầm cô nương này rời khỏi hoàng cung, không nghĩ rằng vị tiểu thư này lại như một con bướm nhỏ ngu ngốc trực tiếp bay vào hố lửa.

"Thái phó muốn trẫm tiếp tục ngồi trên hoàng vị bao lâu nữa đây?" Nghĩ tới đây, Niếp Thanh Lân ôm kéo áo choàng mở miệng hỏi.

Thái phó cũng mặc quần áo vào, ngồi bên cạnh Niếp Thanh Lân: "Thần muốn dẫn binh thảo phạt Nam Cương. Trước đó, thần hi vọng Thánh thượng có thể ổn định triều cương, để thần có thể an tâm đi bình định loạn quân phía Nam."

Niếp Thanh Lân nghe xong trợn tròn mắt, những ưu sầu trong lòng lập tức biến mất.

Nam Cương Vương kiêu ngạo, hiện tại đang có ý định muốn vượt ranh giới với Đại Ngụy. Binh lính Hung Nô điêu ngoa, nhưng lại tác chiến bằng đường bộ, nhưng đánh dẹp Nam Cương nhất định phải vẫn dụng chiến thuyền để thủy chiến. Đây không phải là thế mạnh của Vệ Hầu mà cũng không phải là thế mạnh của quân đội Đại Ngụy!

https://thuviensach.vn

“Sự tình trọng đại như vậy, Vệ khanh có nắm chắc mười phần...”

“Thần cũng không nắm chắc, lần này chắc phải đi rất lâu.” Thái phó nhàn nhạt nói, “Man binh có sở trường về thủy chiến, Nam Cương lại thông thạo thuật dùng cổ độc, thân là tướng sĩ, sao dám nói mình có thể toàn thân trở về? Tâm tư của thần rất ích kỷ, nếu tâm đã đặt trên người thánh thượng, mỗi lần nghĩ đến việc chết trên sa trường, Thánh thượng lại bị Cát tặc kia bắt đi, trong lòng nóng như lửa đốt, chỉ hận không thể hóa thành ác quỷ ở sau lưng bảo vệ bệ hạ, giết chết những người muốn thân cận với hoàng thượng.” Lời nói hoang đường như vậy, hết lần này tới lần khác đều nói một cách nghiêm chỉnh như vậy, khiến lỗ chân lông trên người Niếp Thanh Lân đều dựng hết lên.

Mắt phượng của Thái phó đại nhân cụp xuống, nhìn cô bé con trước người, kéo nàng vào trong ngực ôm chặt lấy nàng: “Chẳng qua là nếu thần thật sự tử trận, chỉ sợ là trong lòng hoàng thượng sẽ cảm thấy vô cùng vui vẻ? Thiếu đi thần, có lẽ những ngày tháng sau này của Thánh thượng sẽ tốt hơn không ít?”

Niếp Thanh Lân ngước mắt nhìn nam nhân đang ôm mình, những chế giễu thường ngày đột nhiên không hề xuất hiện.

Ngày ấy lúc bình định quân phản loạn ở dưới thành trì, nàng mặc dù không được chứng kiến nhưng lại được nghe Nguyễn công công miêu tả sinh động như thật, đó là chính là thế giới của thiết huyết nam nhi, là tinh kỳ tung bay trong gió. Theo như lời Vệ Lãnh Hầu thì không có vẻ gì là nói đùa, một khi chính thức khai chiến với Nam Cương, kết quả thế nào cũng có thể xảy ra, nhưng trận chiến này lại không thể tránh được!

Có Cát Thanh Viễn đứng giữa xúi giục, Vương của Nam Cương dã tâm bừng bừng sao có thể thỏa mãn với vùng phía Nam Trường Giang? Nếu Vệ Lãnh Hầu bại trận... thì, chuyện nàng bị Cát Thanh Viễn làm nhục chỉ là chuyện nhỏ, chỉ sợ phía Bắc nhất định sẽ loạn, vùng đất Trung Nguyên sẽ không được yên bình nữa...

https://thuviensach.vn

“Điều Thái phó lo lắng trong lòng trẫm hiểu rõ, về sau sẽ không để những chuyện trong hậu cung gây phiền nhiễu đến Thái phó nữa...”

Thái phó không nói gì, chỉ là nhìn chằm chằm Niếp Thanh Lân, đôi môi mỏng nhẹ nhàng nói: “Trứng gà, sinh cho ta một hài tử đi...”

Niếp Thanh Lân ngước mắt nhìn Thái phó, nghiêm túc suy nghĩ hồi lâu rồi mới nói: “Nếu Thái phó thật sự vì nước hy sinh thân mình, trẫm nguyện ý vì trung thần trung liệt của Đại Ngụy lưu lại cốt nhục kéo dài hương khói.”

Thái phó nghe vậy, ngón tay thon dài như con rắn nhỏ quấn lấy cổ tiểu Long Châu một lúc lâu, không biết là muốn thưởng thức da thịt mềm mại kia hay là muốn một phát bẻ gãy nó..

Buổi đêm hôm đó, cơ quan trên chiếc giường lớn nào đó được mở ra phát huy đầy đủ công dụng. Cày ruộng tưới nước, đủ mọi chiêu thức, lắc lư giống như cưỡi ngựa.

Sóng gió dữ dội như vậy nhưng Thái phó đại nhân không hề bị chóng mặt, tinh thần hưng phấn lăn qua lăn lại chừng bốn lần, thấy Trứng gà đáng thương kêu khàn cả giọng, lúc này mới dừng cơ quan lại, đứng ở dưới giường hung hăng yêu một phen.

Đến tận sáng sớm ngày hôm sau mới chính thức dừng mây mưa, giường đã ướt sũng một mảnh, đóa hoa xinh đẹp kia thì mệt đến mức mắt không thể mở nổi, được Thái phó ôm vào trong ngực, miệng đối miệng đút nước trà, sau đó lại được ôm đến một cái giường khô ráo, dựa vào ngực Thái phó ngủ thiếp đi.

Thái phó thì không có lòng dạ nào để ngủ, cúi đầu nhìn gương mặt bé con đầy mồ hôi. Những lời Long Châu tử nói lúc sáng cực kỳ nghiêm túc, nếu hắn thật sự tử trận, sẽ ban ân cho hắn một hài tử.

Cho dù vừa rồi mình cố gắng ‘tưới nước’, nhưng chỉ sợ Long Châu tử cũng khó có thể thụ thai. Nghĩ đến lời nói của thần y lúc chẩn mạch cho Long Châu tử vài ngày trước đó: “Vì sao mạch tượng của tiểu thư lại loạn như thế? Gần đây lại uống thuốc lộn xộn, nhưng đó cũng chỉ là một phần, chính là từ lúc còn bé thể chất của tiểu thư đã bị tổn thương do dùng nhiều

https://thuviensach.vn

loại thuốc cấm, nay khí huyết lại loạn như vậy nên rất khó để mang thai. Chỉ sợ trong tương lai không thể có con...”

Nghe được lời nói đó hắn giận tím mặt, nhưng thần y cũng sẽ không nói dối, tuyệt đối sẽ không nói chuyện tào lao.

Chẳng lẽ, mình và Trứng gà không thể có một hài tử huyết mạch tương liên sao?

Chương 75

Ngày hôm sau, tuy Niếp Thanh Lân bị Thái phó dũng mãnh yêu cầu khiến toàn thân mệt mỏi nhưng trong lòng có chuyện, cuối cùng cố mở mắt. Thái phó đã đi từ sáng sớm, cũng không biết là đi làm cái gì. Nhưng lúc sắp đi, hắn dặn Đan ma ma hầu hạ công chúa tắm rửa, ăn một chút đồ ăn sáng mà phòng bếp nhỏ đặc biệt làm.

Trình độ hầu hạ của Đan ma ma ngày càng tăng, không đợi Niếp Thanh Lân rời giường đã sớm chuẩn bị xong thùng gỗ sạch để tắm, phía dưới lấy than, sau khi đun nóng lại rút chậu than ra, đảm bảo khi Niếp Thanh Lân tỉnh lại có thể được ngâm nước nóng.

Nước trong thùng gỗ hơi đỏ, chắc là thần y kê đơn thuốc bồi bổ thân thể. Sau khi Niếp Thanh Lân ngâm, người đổ mồ hôi, lại có tinh thần hơn.

Trang điểm xong, nàng hỏi: “Bây giờ tiểu thư Trầm gia có khỏe không?”

Đan ma ma nói: “Bẩm chủ nhân, Thái phó đã lệnh cho thái y khám và băng bó cho Trầm tiểu thư, hiện giờ đang ở trong thiên điện.”

Niếp Thanh Lân nhẹ gật đầu lại hỏi: “Bên Thục phi nương nương nói sao?”

Đan ma ma cũng nói đã chuẩn bị xong xuôi, lúc này Niếp Thanh Lân mới đứng dậy, đi về phía thiên điện coi trộm Trầm Hồng Nhi một chút.

https://thuviensach.vn

Thật đáng thương, hôm qua rút dao găm, tuy cầm máu kịp thời nhưng dù sao cũng bị thương gân cốt, cánh tay treo lên, sắc mặt tái nhợt nằm ở trên giường, nhìn thấy Vĩnh An công chúa, chưa kịp thỉnh an đôi mắt đã đỏ lên: "Công chúa…"

Niếp Thanh Lân vội vàng đi đến, ngồi trên ghế mềm Đan ma ma lấy tới, nhẹ nhàng đè Trầm Hồng Nhi đang muốn đứng lên, nói: "Đang bị thương, không cần phải tuân theo lễ, cứ nằm nói chuyện."

Tuy Trầm Hồng Nhi bị gửi nuôi ở Trầm phủ, nhưng từ nhỏ được thím yêu thương, sao chịu nổi đau đớn thấu xương do dao cắt. Dù đã bôi thuốc cũng đau, một đêm chưa ngủ, nhưng càng nghĩ đến cảnh ở đầm nước càng cảm thấy kỳ lạ.

Rõ ràng là Thái phó dọa kéo Hoàng thượng xuống nước, sao sau đó còn gặm cổ Hoàng thượng? Tất nhiên là Vệ tặc thèm thuồng hoàng thượng tuấn tú, ở nơi không người muốn khinh bạc Hoàng đế, nhưng chẳng hiểu sao Hoàng thượng lại che chở Vệ tặc kia?

Trằn trọc như vậy một đêm, thấy Vĩnh An công chúa có cùng dung mạo với Hoàng đế, nàng vội vàng muốn nói với công chúa về khốn cảnh của Hoàng đế.

Niếp Thanh Lân cười, bảo Đan ma ma và cung nữ lui ra khỏi phòng, sau đó Trầm Hồng Nhi phát hiện ra mình không biết mở miệng nói thế nào, nói sự thật ca ca của công chúa bị nam nhân vô sỉ khinh bạc.

Ngàn vạn lời bị ngăn trong cái miệng nhỏ, cuối cùng bi phẫn nói một câu: "Công chúa… Hoàng thượng thật khổ!"

Niếp Thanh Lân cười thở dài: "Hoàng huynh có khổ hay không, Bản cung không biết, nhưng giờ thấy Trầm cô nương gầy như vậy, Bản cung lại đau lòng."

Trầm Hồng Nhi nghe xong quýnh lên, nghĩ công chúa không hiểu, đang định nói thì bị công chúa giơ tay chặn lại, sau đó chậm rãi nói: "Cô nương cũng biết, ngươi không phải đang ở trong Trầm phủ mà là trong cung. Trong thâm cung từ chủ nhân đến nô tài đều có nỗi khổ riêng, Lục ca Trầm gia và

https://thuviensach.vn

Đường tỷ của ngươi cũng từ đi ra từ trong cung, chắc hẳn hai vị đấy càng biết rõ. Thế nhưng có nỗi khổ có thể kéo bạn tri kỉ để thổ lộ, cởi bỏ nôn nóng trong lòng, có nỗi khổ lại đặt trong lòng, bởi vì nếu nói ra thì sẽ tan cửa nát nhà, dẫn tới tai họa cho người thân, càng có khả năng làm cho triều đình hỗn loạn, trăm họ lầm than. Hoàng huynh có thể chịu được, không biết Trầm cô nương có phải là người như vậy không?"

Trầm Hồng Nhi nhìn công chúa đang mỉm cười, cảm thấy tuy nàng ấy bằng mình, nhưng khí chất trầm ổn này lại sâu sắc trước tuổi.

Trong lúc nhất thời bị lời nói nhẹ nhàng làm cho chấn động không thể thốt lên lời.

"Thái phó rất coi trọng muội muội, hi vọng Hoàng thượng có thể lập muội làm hậu, muội muội có muốn không?"

Nghe xong, hai má tái nhợt của Trầm Hồng Nhi lại nổi lên hai rặng mây đỏ: "Hồng Nhi không dám yêu cầu xa vời vị trí Hoàng hậu, cho dù có làm cung tần nho nhỏ phục vụ Hoàng đế thì đấy đã là phúc phận vô cùng lớn của Hồng Nhi rồi…" nói xong cúi đầu xuống, thẹn thùng giống như mộng thành sự thật, được gả cho phu quân.

Vốn Niếp Thanh Lân tưởng rằng nàng ấy thấy mình với Thái phó ở mép nước thì tỉnh ngộ, hiểu được Hoàng đế không chỉ phế mà còn dây dưa với nam nhân, trong lòng sẽ sinh ra sợ hãi. Không ngờ mình vừa hỏi lại khiến Trầm Hồng Nhi lộ ra vẻ xuân tâm nảy mầm, một lòng muốn gả cho Hoàng thượng.

Thấy vậy, Niếp Thanh Lân cảm thấy gáy mình như trúng một dao, bối rối không biết làm thế nào, vội vàng nói lời thật, chuẩn bị cảnh tỉnh tiểu nữ tử không hiểu sự đời: "Nhưng mà… chắc muội cũng biết, hoàng huynh có chút bệnh, chỉ sợ trong tương lai chỉ là vợ chồng trên danh nghĩa, muội muội sẽ chịu thiệt…"

Trầm Hồng Nhi đưa mắt lên nhìn, cực nghiêm túc nói: "Vì sao tỷ và đường tỷ của muội đều nói vậy, thánh thượng ốm yếu càng cần có người bên cạnh chăm sóc, sao có thể vì người sinh bệnh mà không cưới vợ? Hoàng đế

https://thuviensach.vn

nhã nhặn, nhìn qua là người đối xử ôn nhu với mọi người. Trong sách nói rất hay, chỉ cần có thể tôn trọng lẫn nhau, tương kính như tân thì đã là tốt nhất, sao có thể gọi là chịu thiệt được?"

Vĩnh An công chúa trịnh trọng gật nhẹ đầu, Trầm gia không hổ là gia tộc đại nho, gia giáo rất tốt. Trong lòng Niếp Thanh Lân khẳng định hai nàng xem không phải cùng một quyển sách. Nên không thể học Thái phó cầm hộp uyên ương bát hí dạy cho tiểu thư Trầm gia thuần lương được.

Hiện giờ trong tình huống kế nào cũng không xong thế này, người không biết lại là người có phúc rồi.

Đi ra từ gian phòng của Trầm tiểu thư, Niếp Thanh Lân lại cảm thấy trầm xuống, lần đầu nàng cảm thấy tình là một khoản nợ khó trả hết.

Vì buổi chiều phải từ hành cung đến ngoại ô tế lễ lương thực được gieo, nàng phải trở về hành cung đổi lại long bào. Nhưng sau khi thay xong lại xoay tới xoay lui trước gương, cuối cùng trực tiếp hỏi cung nữ bị câm: "Ngươi nhìn trẫm có cảm giác rung động con tim không?"

Cung nữ bị câm nghiêm mặt không nói lời nào, nhìn thẳng khuôn mặt làm lòng người không yên của tiểu Hoàng đế, nhưng hành vi đùa giỡn cung nữ thế này lại bị Thái phó vừa mới vào nhìn thấy, trầm mặc gõ cửa: "Hôm nay mặt rồng thánh thượng tỏa sáng, thế thì không cần hỏi người, nên khởi giá rồi"

Lúc đi ra ngoài, Thái phó nghĩ thầm: Cần phải thanh lọc sách của Hoàng thượng rồi, gần đây trong sách lưu hành chuyện trượng phu đi xa, thê tử và thư sinh ở bên cạnh thông đồng, nhân tiện giữ mấy quyển thủ tiết tái giá. Có cần phái quan phủ dẹp tất cả các hiệu sách để không dạy hư nữ tử Đại Ngụy đàng hoàng? Thái phó âm trầm nghĩ.

Mùa xuân là lúc đám quý nhân trong cung ra ruộng đồng, bây giờ đã thay đổi rất nhiều, đồng lúa mạch trải dài trải dài trong gió tạo ra những sóng xanh rất đẹp, để cho người xem vui vẻ thoải mái, những bông hoa đã tách ra bên trong lá xanh, bông lúa mạch ngẩng cao đầu, hương thơm nhẹ

https://thuviensach.vn

lười biếng đón ánh mặt trời, khiến những người trồng không khỏi cảm thấy tự hào.

Lúc Niếp Thanh Lân đứng chỗ ruộng lúc trước Thái phó trồng, phát hiện ở đây đất tốt nên có thể thu hoạch được rồi.

Thái phó đại nhân tự mình xuống ruộng vung liềm, sau khi cắt một bó lớn lúa mạch thì gọi nô bộc tới đem lúa mạch giã tách vỏ, lại hái dưa leo, để đám quần thần tự do hái, hắn và Hoàng thượng về hành cung trước.

Trong tẩm cung của Vĩnh An công chúa tất nhiên có phòng bếp nhỏ, khi Thái phó qua đêm, lúc hai người đói bụng có thể làm đồ ăn khuya trong phòng bếp nhỏ.

Thái phó cảm giác dưa leo mình tự tay trồng ra không bị tay của những kẻ tầm thường kia nhiễm bẩn. Lại nghĩ tới cảnh tiểu Hoàng đế tự mình nấu cơm cho cẩu thái y ở thôn Hoa Khê, trong lòng không biết là có mùi gì, hôm nay nhất định phải nếm thử mỹ vị Trứng gà đích thân làm.

Vì vậy sau khi đã đến nhà bếp, cho những nô bộc tạp vụ kia lui ra: “Hôm nay thần muốn nếm thử tay nghề của công chúa, không biết có được không?”

Niếp Thanh Lân cảm thấy đây không phải việc khó, vui vẻ đồng ý, chỉ chỗ rau mới được rửa sạch nói: “Cung nữ không cắt, vậy phải làm thế nào?”

Thái phó liếc qua mười ngón tay ngọc của công chúa, cũng hiểu bàn tay trắng như ngọc cầm dao phay có hơi không ổn, mấy khi hai người ở trong phòng bếp nhỏ, không muốn gọi nô dịch tới phá hỏng không khí, vui vẻ cầm dao, khí phách chém thịt heo thành ba khối như chém đầu người

Thế nhưng Niếp Thanh Lân lại hơi nhíu mày nói: “Thái phó, không đúng, rau phải cắt thật nhỏ, thịt cũng hơi lớn rồi…”

“Thần không thích ăn khối nhỏ, lớn một chút mới đúng khẩu vị”, Có bao giờ Thái phó vào phòng bếp đâu, tất nhiên là lừa gạt cho xong. Vĩnh An công chúa nghe Thái phó nói vậy, cũng không ép, dựa vào kinh nghiệm lúc

https://thuviensach.vn

trước cho đồ ăn vào nồi, cho gia vị vào. Cảm thấy hơi mệt liền ra khỏi phòng bếp, ngồi bên cạnh Thái phó phẩm trà.

Đan ma ma vẫn đứng ở bên ngoài, nhìn khói đen ở phòng bếp cảm thấy không ổn, đi vào phòng bếp yên lặng đổ nồi sắt đã cháy đen rồi xin chỉ thị của hai vị chủ nhân đang uống trà: “Thức ăn trong nồi cháy rồi, hay là lại đi hái một ít dưa leo về?”

Niếp Thanh Lân cũng sững sờ, sao lại cháy rồi, trước kia không bao giờ có chuyện như vậy. lại nhìn sắc mặt không tốt của Thái phó, thấp giọng nói: “Bản cung cũng không biết tại sao đang tốt lại bị cháy, lại lãng phí mồ hôi Thái phó…”

Thái phó buông mắt xuống, không để ý xem binh thư trong tay hỏi: “Hay là nấu cơm không đúng người? Vì sao lúc thần gặp Hoàng thượng ở thôn Hoa Khê, Hoàng thượng có thể làm ra vài bàn đồ ăn ngon?”

Niếp Thanh Lân cảm thấy Thái phó quấy rối, nhưng cũng không thể nói ra đầu đuôi chuyện này, nhất thời nghẹn lời.

Đan ma ma nhìn không ổn, chỉ có thể nói với hai vị chủ nhân cực thông minh: “Phải có người canh lửa, công chúa và Thái phó đều ngồi trong sân đọc sách phẩm trà như không có việc gì thế này thì cho dù là bánh bằng sắt cũng bị nướng chảy thành hồ. Theo nô tài thấy, hai vị chủ nhân vung dao nồi sắt đều mệt mỏi, vẫn nên truyền cho ngự thiện phòng làm thì hơn.”

https://thuviensach.vn

Chương 76

Một câu của Đan ma ma nói toạc hết ra. Hứng thú rửa tay làm canh cũng không còn nữa.

Không khí bữa tối hơi nặng nề, may là đồ ăn tinh xảo điểm tô cho bàn ăn.

Hôm nay ngự thiện phòng cũng hái dưa trong ruộng, còn cố ý dùng gạo và mì đã được làm sẵn mà Thái phó đích thân gieo xuống. Chén cháo dưỡng sinh nhuận khí tuy chỉ dùng gạo bình thường, nhưng kết hợp với gạo thơm, liếc qua thì là gạo trắng nấu nhừ, nhưng sau khi mở nắp thì mùi hương tỏa ra bốn phía, làm bật lên hiệu quả của Thái phó làm ruộng. Lúa mạch mới được nghiền thành bột, nhào bột mỳ rồi cán thật mỏng, lấy thịt ếch băm và mầm đậu làm nhân, làm thành nem rán thơm ngon. Còn lại mấy thức ăn khác cũng cố gắng thể hiện nguyên liệu nấu ăn tươi ngon. Lúc bắt đầu ăn, hương vị ngọt ngào hơn nhiều gạo và mỳ vẫn ăn.

Niếp Thanh Lân không biết ngự thiện phòng dễ dàng giấu diếm tâng bốc, chỉ cho rằng đồ Thái phó trồng ra có hương vị khác hẳn, nhớ tới nồi cháy trong phòng bếp nhỏ, có hơi xấu hổ. Sau khi ăn xong bữa tỗi, nghiêm túc nói: “Lúc tế lễ ở ngoại ô, đúng ra trẫm nên ra đồng để trồng, nhưng Thái phó lại làm thay. Hôm nay trẫm muốn đích thân làm chút đồ ăn, không hiểu sao tay nghề giảm sút, mấy ngày tới nhất định phải tôi luyện trù nghệ, chắc chắn sẽ gọi Thái phó nếm thử hương vị trước.”

Thái phó đang uống canh nấm táo đỏ, nghe thấy lời công chúa, trên mặt hiện ra chút vui vẻ: “Vậy làm phiền công chúa rồi”. Nói xong vẻ mặt thả lỏng, để bát canh xuống kéo công chúa nằm trên giường, ngắm bầu trời sao trước cửa sổ.

Tật xấu sau khi ăn xong máu sẽ không thông của Niếp Thanh Lân cũng đã tốt hơn nhiều, nhưng sau khi no bụng vẫn muốn nghỉ ngơi. Trong hành

https://thuviensach.vn

cung khí hậu mát mẻ, vào đêm hơi lạnh, ngả vào lồng ngực rộng lớn của Thái phó đại nhân, bị bao vây bởi khí nóng sau lưng, rất ấm áp, tuy thỉnh thoảng bị Thái phó đụng nhẹ vào mặt, cũng mơ hồ ngủ mất.

Sau khi tỉnh lại thì thấy mình được Thái phó ôm đến giường lớn từ bao giờ, nam tử anh tuất mày rậm mắt phượng đang nhẹ nhàng cởi áo ngoài cho mình, chuẩn bị thay áo ngủ mỏng.

"Ngủ nửa canh giờ, ta còn tưởng muốn ngủ một giấc đến sáng đấy!" Thấy nàng chậm rãi mở mắt ra, Thái phó lên tiếng.

Niếp Thanh Lân tuy tỉnh dậy nhưng cũng là miễn cưỡng, chớp mắt lại buồn ngủ, dựa vào Thái phó để được đổi áo. Sau khi mặc áo tơ tằm thoải mái dễ chịu, cảm thấy hơi lạnh, lại cọ vào lồng ngực Thái phó.

Vẻ lười biếng ngây thơ này giống như mèo con, trong lòng Thái phó mềm nhũn, cảm thấy hắn nhìn Trứng gà bao nhiêu cũng không đủ. Cũng không cần khép lại vạt áo, khẽ hôn xuống cái cổ trắng nhỏ.

Lúc này Niếp Thanh Lân hơi tỉnh, duỗi cánh tay trắng đẩy nam nhân: "Hôm qua ép buộc nhiều như vậy, sao hôm nay còn muốn nữa? Thái phó buông thả dục vọng như vậy, thân thể làm sao tốt được?"

Thái phó như không nghe thấy người dưới thân nói mình già, mắt phượng híp lại: "Trứng gà lo lắng về sau ăn không đủ no? Ở đây bản Hầu dự trữ rất nhiều, đều giành hết cho Trứng gà…"

Vào ban ngày trước mặt mọi người Định Quốc Hầu có vẻ trong trẻo nhưng lạnh lùng, nhưng đến đêm lại hiện nguyên hình. Ngôn ngữ phóng đãng như vậy sao công chúa có thể chịu được, chỉ có thể đỏ mặt trừng mắt nhìn Thái phó đại nhân phóng đãng: "Hôm qua Thái phó không nên bắt Vĩnh An cưỡi ngựa. Ở trên giường lắc lư làm eo chân rất mỏi, thật sự không thể đi đứng, mong Thái phó thương tiếc."

Thái phó vùi đầu xuống, miệng nói không rõ: "Nếu công chúa mệt mỏi, chỉ cần ngủ thôi, tự thần đến là được."

"…"

https://thuviensach.vn

Cho dù Niếp Thanh Lân không tim không phổi, nhưng bị Thái phó trần truồng đè thì làm sao ngủ được. Lại thêm cái giường này là đồ cũ của Vận hầu cự phú tiền triều, đỉnh là rường cột chạm trổ, giống như hộp bát hí làm người ta đỏ mặt, cung cấp cách cho người trên giường thưởng thức.

May mà Thái phó coi như tiếc hoa, không sử dụng mấy tư thế kì quái gì, nhưng đều đâm rất sâu, dù chỉ một lần rồi thôi nhưng khiến Long Châu ướt đẫm áo, thở gấp liên tục, tấm đệm phải thay mới rồi.

Trong lòng Thái phó biết sau khi trở về phải chuẩn bị dụng binh với Nam Cương, an nhàn tự tại ở hành cung như này rất khó, cho nên ở trong cung cố hết sức làm bạn bên cạnh Vĩnh An công chúa.

Nhưng thời gian qua đi, cuối cùng cũng phải kết thúc những ngày hè tốt đẹp tiêu khiển ở hành cung, về kinh thành.

Trầm Hồng Nhi bị thương cũng trực tiếp bị đưa vào cung, có ma ma giáo dưỡng dạy bảo lễ nghi trong cung. Thục phi tuy lo lắng cho tiểu đường muội của mình nhưng cũng không thể nào hỏi lý do.

Cho đến sau khi có thánh chỉ tuyên bố sắc phong chất nữ của đại nho Trầm phủ làm hậu, lại sắc phong hai vị thiên kim của Thị lang Lễ bộ, Lại bộ làm tần, sau mấy ngày nữa đại hôn, nàng mới yên lòng.

Trong lúc kinh thành toàn là chủ đề nóng hoàng thượng đại hôn, tràn ngập không khí vui mừng thì Thái phó đã âm thầm chuẩn bị động binh.

Có lẽ cái giường cơ quan kia gợi ý, Thái phó nghĩ ra được chiêu rất hay. Sắp xếp những người thợ thủ công chế tác giường cơ quan, lại chế tạo thêm súng ở thuyền tam bản. sau khi xong thì lại tự lăn lộn, mang theo quân tốt ra luyện ở thao trường, giống như sóng đào phong sàng.

Nhưng Thái phó đại nhân lại không thể nào ở trên thuyền, chỉ thử một chút là sắc mặt tái nhợt muốn ói, làm Thái phó không gì không làm được trưng sắc mặt âm trầm mấy ngày nay, hành hạ các tướng sĩ muốn cắn góc chăn khóc rống.

https://thuviensach.vn

Gần đây tướng soái có quê ở phía nam tuyển chọn mấy người có tài, Thái phó lại tự mình viết thư cho gia đệ bảo hắn để cho vài người có tài có đức, đội tàu của Vệ gia quanh năm nuôi hộ vệ trên tàu, thủ lĩnh cũng là đạo tặc có kinh nghiệm tác chiến phong phú trên biển.

Cho nên khi nhận được thư của gia huynh liền cử hai người tới. Đây là hai huynh đệ Thiệu Nguyên, Thiệu Lượng, chiến đấu dưới nước rất dũng mãnh, đã từng lấy hai tuyền mà đánh chìm mấy chục thuyền muốn vây quét thương đội hải tặc. Thái phó khéo léo nói chuyện với hai vị huynh đệ Thiệu gia, có lợi rất nhiều, bắt đầu hình thành trận chiến cơ bản với Nam Cương trong đầu.

Trong quân khi thao luyện rất nóng, thân là Hoàng thượng mà không lộ mặt thì không thể được.

Lúc này đã sắp vào thu, thế nhưng càng ngày càng nóng. Lúc loan giá của Niếp Thanh Lân đi đến bãi tập ngoài kinh thành, ông trời lại càng tàn sát bừa bãi, đất vàng nóng hổi trên bãi tập, có rất nhiều binh sĩ mình trần đang thao luyện.

Thái phó tôn sùng võ đạo, lần này rất coi trọng việc bình định Nam Cương, thân ở trên bãi tập, cũng diễn luyện với các vị tướng sĩ. Lúc Hoàng đế lên lầu duyệt binh bên cạnh thao trường là lúc binh sĩ chính thức tiến hành đối chiến, hừng hực khí thế.

Thái phó lấy một chọi mười, bị một đám tướng sĩ vây quanh, vác một cây gỗ vung cực kỳ hung ác, không giống diễn tập mà giống như muốn đem mấy người này đánh chết, gậy vung ra cực kỳ tàn nhẫn.

Không lâu sau đánh mười sĩ binh cao lớn vạm vỡ ngã xuống, sắc mặt Thái phó không tốt, rất khó coi, hình như hắn không hài lòng lắm với biểu hiện của binh sĩ. Nhưng khi hắn đứng thẳng người, quay người lại răn dạy giáo quan đứng ở một bên: “Đã thấy chưa, cho dù là thao luyện cũng phải cố gắng hết mình, vật lộn sống chết với người khác. Vừa nãy ngươi dẫn binh sĩ khoa chân múa tay muốn lên sân khấu diễn xiếc sao? Nếu như bây giờ sợ binh sĩ bị thương thì bọn ho sao có thể luyện được bản lĩnh giết địch, bảo vệ

https://thuviensach.vn

tính mạng? Trên chiến trường đao kiếm vô tình, còn hung tàn hơn thế này gấp trăm lần! Phải hiểu được đánh một trận sinh tử, nếu mình không thể chống được sẽ bị kẻ địch băm chết trên chiến trường, ngày mai vợ con các ngươi sẽ bị khuất nhục gấp trăm lần, nếu không chịu nổi đau đớn này thì, con mẹ nó sớm chạy về bên vợ mình đi, đừng có đi ra làm mất mặt!"

Lời nói thô tục cuối cùng này lại hô to với đám tướng soái binh sĩ trên bãi tập. Trong một lúc binh sĩ trên bãi tập trợn tròn mắt, rồi như là sói đói cùng hét lớn: "Hắc Kỳ Quân không có kẻ hèn! Sát! Sát! Sát!"

Tiếng hô kinh động trời xanh như khắc sâu trong lòng mỗi binh lính, làm chấn động không có một cánh chim bay trong phạm vi xung quanh.

Niếp Thanh Lân cũng bị rung động trên lầu, không thể động đậy. Cũng khó trách Hung Nô phương bắc nghe tin Thái phó thống soái Hắc Kỳ Quân là sợ mất mật. Lệ khí của tướng soái binh sĩ truyền linh hồn vào Hắc Kỳ Quân, đây cũng là lý do Vệ hầu có thể dẫn dắt đội quân này tạo nên nhiều kỳ tích. Mà người truyền không khí này cho quân sĩ là nam tử anh vĩ đang đứng ở trên bãi tập.

Tình hình này đột nhiên làm cho Niếp Thanh Lân nhớ tới lần đầu tiên gặp Vệ hầu khi mình còn nhỏ. Lúc đó Thái phó đã từ Đốc Quân thăng chức thành Nguyên Soái trực tiếp mang binh đánh giặc. Bởi vì phụ hoàng tin dùng gian thần, làm cho lương thảo vận chuyển trễ, Vệ hầu nếm mùi thất bại. Lúc ấy nếu không phải Ung Hòa vương tiến vào khuyên bảo, lưng Thái phó phải chịu toàn bộ tội chiến bại. Ngày đó, nàng nhớ rõ ngày ấy là tết Nguyên Tiêu, phụ hoàng mang theo hậu cung phi tần, hoàng tử cung nữ và quần thân đứng ở trên lâu thưởng thức pháo hoa đầy trời.

Mà Thái phó lại mang theo mấy đại tướng ngày đêm đi gấp, một thân phong trần lao tới kinh thành tự mình đứng dưới lâu quỳ xuống thỉnh tội với quốc quân. Phụ hoàng và các vị phi tần nhìn các tướng sĩ quỳ trước cổng thành cười ngả nghiêng, mẫu phi bên cạnh mình cũng cười không ngừng.

Cũng đúng thôi, giữa trời đông giá rét, những đại hán dưới lâu không mang mũ mềm, một đầu tóc dài lại cạo sạch, ngay cả Thái phó anh tuấn như

https://thuviensach.vn

tiên nhân cũng thế, bầu trời pháo hoa chiếu xuống, một đống sọ phản quang quỳ rạp trên mặt đất, vẻ hèn mọn thỉnh tội như vậy sao không thể làm cho người ta bật cười?

Trên lầu là vương hầu hiển quý, kẻ địch của Thái phó cũng không ít, lộ vẻ thoái mái, nhìn có chút hả hê.

"Chúng thần vô năng, làm thất bại, làm cho thánh thượng hổ thẹn, nhưng thánh thượng khoan dung độ lượng tha chết, thần cũng không dám, cả ba quân đều tự cạo đầu, thay cho tội chém đầu. Chỉ cầu Hoàng thượng ra ý chỉ, ân chuẩn thần mang binh thu phục chiếm lại đất đai bị mất lần này, lần này chỉ đánh nhanh, nhất định không để cho triều đình tốn một miếng lương thảo, khẩn cầu bệ hạ ân chuẩn!"

Hắn lớn tiếng khẩn cầu, át tiếng cười của mọi người, nhưng trên mặt lại không hề có vẻ xấu hổ, đôi mắt phượng dài nhỏ toát ra vẻ bình thản trấn định.

Niếp Thanh Lân nhớ rõ khi đó Thái phó quỳ, nhớ rõ khi đó mình thấy cảnh buồn cười kia nhưng lại không thể cười nổi, chỉ cảm thấy người quỳ dưới thành kia, là mãnh hổ ngủ đông, là mãnh long đợi lao ra khỏi vực sâu, trong lòng nàng hơi rung động không nói nên lời, chỉ có một ý nghĩ: Đây là đại trượng phu!

Lần đấy long tâm của phụ hoàng cực kỳ vui vẻ, không để ý đến Vinh thượng thư ngăn cản, chuẩn tấu cho Thái phó, muốn nhìn thượng quân và bọn cạo tóc này có thể diễn cái gì hay hay.

Tiếp đó là mười thành đại thắng trong một đêm mà ai ai cũng biết. Quân đầu trọc ở biên cảnh như góp lửa giận, đến như chỗ không người, đánh cho người Hung Nô quăng mũ cởi giáp. Trong thoáng chốc rất nhiều chí sĩ thư sinh lập chí Ngô câu bảo kiếm, tự cạo tóc, quyết tâm xếp bút nghiên theo nghiệp binh đao, mặc quân trang quét sạch đầu kẻ địch ở hương trấn, được dân chúng vây quanh kính yêu.

Khi Vệ hầu dẫn đầu các tướng sĩ tóc không ra cái gì cả, không dài không ngắn, xuất hiện trên triều một lần nữa thì không người nào dám cười

https://thuviensach.vn

nữa. Vệ Lãnh Hầu này, nếu coi thường hắn thì chắc chắn là sai lầm phải trả bằng máu của chính mình.

“Hoàng thượng, ở đây quá nóng, vẫn nên đi vào nghỉ ngơi” Thanh âm lanh lảnh của Nguyễn công công ở bên cạnh phá vỡ suy nghĩ của Niếp Thanh Lân.

Nàng nhẹ gật đầu, quay người đi vào trong.

Một lúc sau Thái phó đại nhân cũng lên lầu. Vừa nãy ở xa, nhìn không rõ lắm, lúc này nhìn gần hơn mới thấy đầu vai Thái phó ửng đỏ, phơi nắng một ngày làm da rộp lên.

“Sao Thái phó để mình trần thế, gần đây rất nóng, phơi nắng bị thương thì không tốt”. Niếp Thanh Lân nhìn tầng da trắng bị rộp nhíu mày nói.

Nhưng Thái phó lại không để ý lắm, da của hắn thừa hưởng từ mẫu thân, phơi nắng thế nào cũng không đen. Hắng năm phơi nắng mấy lần như vậy mới tốt.

Nhưng nhìn Trứng gà vì đầu vai của mình phơi nắng bị thương mày thì thật muốn phơi nắng toàn thân mấy lần, đổi chút lòng thương của thánh tâm.

Thái phó nghĩ đến cung nữ bên cạnh mình mang theo một ít thuốc cao phù dung hoa quế đến, bên trong trộn tuyết sâm rất tốt cho da, thế nhưng Thái phó không muốn cung nữ bôi, là hi vọng được Hoàng đế tự mình ân sủng. Niếp Thanh Lân bất đắc dĩ đổi Nguyễn công công đi chuẩn bị nước ấm, sau khi lau mồ hôi cho hắn, nàng lấy cái hộp đẹp kia, dùng thìa bạc nhỏ bôi một chút lên đầu vai rộng lớn của Thái phó, ngón tay ngọc chậm rãi bôi lên đều đều.

“Trước kia lo Thái phó đi gian khổ, nhưng bây giờ nhìn sa trường phấn chấn, trẫm cảm thấy không cần lo lắng thay Thái phó.” Niếp Thanh Lân nhẹ nhàng nói.

Thái phó không muốn nói nhiều chuyện quốc sự với nàng, liền chuyển chủ đề, chỉ nói: “Từ giờ trở đi là đại điển của bệ hạ, nghe Đan ma ma nói gần đây bệ hạ có hơi ưu phiền, chỉ để ý nhận quà, những thứ khác không cần

https://thuviensach.vn

quan tâm.” Trong phòng không có người, sau khi bôi thuốc xong, Thái phó kéo Niếp Thanh Lân vào ngực nói.

“Thái phó săn sóc, chẳng những đồ ăn sinh hoạt hằng ngày đều an bài ổn thỏa vì trẫm, ngay cả hôn nhân đại sự cũng cần ái khanh quan tâm, lại không biết đêm đại hôn sẽ như thế nào?” Niếp Thanh Lân cụp mắt xuống nói.

Thái phó lại lơ đễnh: “Nếu thánh thượng sợ đêm tân hôn không đủ kích thích, thần sẽ an bài ổn thỏa, nhất định sẽ cho thánh thượng một đêm đẹp khó quên.”

Lời nói không đứng đắn sao Niếp Thanh Lân lại không hiểu, chỉ mím chặt môi dưới, trừng Thái phó. Nhưng Thái phó lại cười cầm lấy tay nàng: “Trứng gà của thần đã quen làm đàn ông, lúc đóng giả còn sinh ra vài phần phóng khoáng, có thể mê hoặc tâm hồn thiếu nữ rồi. Từ lúc vào cung, Trầm Hồng Nhi kia không nghỉ ngơi mà lại tìm hiểu cuộc sống hằng ngày của Hoàng thượng ngài, thật sự lập chí làm hiền hậu. Thần có hơi lo lắng thánh thượng và Hoàng hậu sẽ có ngày táy máy diễn trò hư hoàng giả phượng. Thần nghiêm túc nhắc nhở hoàng thượng, không cần biết là nam hay nữ, nếu có ai dám cả gan chạm vào long thể, thì đừng trách thần không cho Hoàng thượng thể diện, giết trước nói sau.”

Niếp Thanh Lân lại chau mày: “Thái phó thu gom tất cả, ngay cả nam nữ cũng đều yêu, nên cho rằng người khác cũng như thế ư?”

Lời này chạm đến khuyết điểm trong đời Thái phó, nhớ tới lúc hắn cho rằng mình thích thiếu niên, bối rối không biết làm sao. Liền cảm thấy có hơi mất mặt, một lòng muốn “khiển trách” thiên tử đã biết ẩn tình.

Ở bên trong phòng một lúc lâu Niếp Thanh Lân mới đi ra cùng Thái phó, đứng trên lâu triệu kiến các tướng sĩ.

Các tướng sĩ Hắc Kỳ Quân đều được Thái phó tự tay bồi dưỡng, trong mắt chỉ có Thái phó không có Hoàng thượng. Nhưng lần này thấy Hoàng thượng, trong lòng âm thầm thở dài nói: Thật đúng là hoàng gia nuôi ra quý

https://thuviensach.vn

nhân, người kia không giống thiếu niên bình thường, lại để cho người ta thương tiếc, không nỡ bắt nạt hắn.

Sau khi các tướng sĩ khấu tạ long ân mênh mông cuồn cuộn, Niếp Thanh Lân chuẩn bị trở về cung. Lúc loan giá ra khỏi đại doanh, nàng ở trên xe tự dưng liếc thấy bên cạnh doanh trại người đang né tránh cỗ xe ngựa, Khất Kha công chúa mặc váy Nam Cương vô cùng bắt mắt.

Thấy loan giá Hoàng đế Đại Ngụy đi ra, nàng không cúi đầu thi lễ giống như người khác. Dù sao cũng là công chúa được Nam Cương Vương tiền nhiệm chiều chuộng, cho dù đã ngã thì uy nghi của hoàng gia cũng không ngã.

Niếp Thanh Lân nhìn ánh mắt đang trừng mình của nàng ta, cằm hơi giơ lên, đôi mắt to giương lên gật đầu mỉm cười ra hiệu. Công chúa thấy tiểu Hoàng đế không nổi giận mà cười thản nhiên có vài phần phóng khoáng thì có hơi suy nghĩ, cũng cười kiều mỵ với Hoàng đế.

Lúc loan giá khởi hành, Niếp Thanh Lân đột nhiên suy nghĩ đến một vấn đề: Có phải Thái phó lúc nào cũng lén lút nhu tình mật ý với mỗi người đàn bà của hắn nên phần đông người đẹp mới vì hắn mà tranh, người trước ngã xuống thì người sau tiến lên?

Chương 77

Cố ý xem nhẹ một tia lo lắng trong lòng, Niếp Thanh Lân ngồi trên loan giá lười biếng nhắm mắt lại.

Khi hồi cung, nàng ngay lập tức liền trở về Phượng Sồ cung, thay đổi nữ trang, vừa mới sửa sang xong, đang cầm gương soi thì nghe thấy Đan ma ma truyền lời, nói là Thục phi cầu kiến công chúa.

Thì ra Thục phi này đã lâu không có nhận được tin tức của Trầm Hồng Nhi ở trong cung, lại không có cách nào gặp mặt Hoàng đế, nên muốn tới hỏi thăm Vĩnh An công chúa. Nói là như vậy, nhưng thực ra nàng và vị công

https://thuviensach.vn

chúa này không quen biết, chẳng qua là mượn cớ muốn dâng cho công chúa một loại hoa nổi tiếng mới nở để vào cung.

Sau khi Lục hoàng tử rời cung đi vào Trầm phủ, ngoại trừ việc giúp ngoại tổ phụ sửa lại một số bài văn, thì chính là vui vẻ làm vườn, suốt ngày ở trong nhà, cũng rất ít khi xuất hiện ở những buổi dạ yến của gia tộc. Loại hoa Thục phi mang vào cung ngày hôm nay chính là Lục mẫu đơn do chính tay Lục gia Trầm phủ tự mình gây trồng.

Loại hoa này thật sự rất hiếm có, những người chuyên trồng mẫu đơn cả đời cũng khó có thể vun trồng được một đóa, vậy mà Lục gia lại có được cơ duyển xảo hợp chiết cây vun trồng được loại hoa này nở hoa.

Khi Vĩnh An công chúa nhìn thấy chậu hoa tươi đẹp này, đã bị nó làm cho chấn động. Mẫu đơn này tên là "Đậu Lục", lúc đầu thì màu xanh biếc, khi hoa nở rộ thì chuyển sang màu vàng xanh, phú quý kết lại thành chùm, cánh hoa dày dặn trơn bóng, nhìn bộ dáng đóa mẫu đơn kia thẹn thùng khẽ run trong gió, không trách được những nam tử nhã nhặn yêu hoa chưa thê trong kinh thành nguyện từ bỏ các vị thiên kim cũng muốn lấy được chậu lục mẫu đơn này.

"Thục phi nương nương, ngài thật là đa lễ, tiến cung tới gặp là tốt rồi, vì sao còn bắt Lục hoàng huynh từ bỏ những loại hoa cỏ mình yêu thích để đưa tới đây làm gì? Vĩnh An không hiểu hết những điều tuyệt diệu của hoa cỏ, mấy ngày nữa trồng không có sức sống, thì đúng là phí của trời."

Thục phi nhìn vị tiểu công chúa có bộ dáng tương tự hoàng thượng này, không hiểu sao liền sinh ra hảo cảm, cười nói: "Lục ca của người cũng không để ý đâu, hắn nói trồng được loại hoa đó đưa cho người là hợp lý nhất... Lục ca của người không hề nói đến chuyện của hắn trước khi ra khỏi cung, chắc là hắn chọc Hoàng đế tức giận, sợ hoàng thượng vẫn chưa hết giận, nhưng hắn lại sợ mất mặt nên muốn đưa chậu hoa này cho Vĩnh An công chúa, dù sao hoàng thượng tới chỗ người cũng có thể nhìn thấy chậu hoa này..."

https://thuviensach.vn

Niếp Thanh Lân cuối cùng cũng hiểu rõ hết ý của Thục phi, thì ra là chậu Lục mẫu đơn này vốn Lục ca muốn tặng cho Hoàng đế để nhận lỗi, chẳng qua là Lục ca sợ mất mặt, nên hắn muốn công chúa tiện đường giúp đỡ, trong lòng cũng cảm thấy ấm áp, cảm thấy con người Lục ca vẫn không đổi, vẫn là Lục hoàng tử trong nóng ngoài lạnh, liền cười nói: "Gần đây hoàng thượng thật ra rất thích mấy loại hoa cỏ thế này, Bản cung cũng đang tiện đường, một lúc nữa sẽ trình nó lên cho hoàng thượng, huynh đệ hai người bọn họ dù có hờn dỗi nhau lớn thế nào cũng sẽ được chậu hoa xinh đẹp này hòa giải. Sau này Bản cung có nhớ Lục tiên tử, đến chỗ Hoàng Thượng gõ cửa ngắm ké chẳng phải thuận tiện hơn sao?"

Thục phi nhìn ra vị công chúa này thật ra rất giống hoàng thượng, đều là người vô cùng ôn hòa nhã nhặn, trong lòng cũng cảm thấy thoải mái hơn, thầm nghĩ: Cũng khó trách tại sao cái người tính khí không tốt như Thái phó lại sủng ái vị công chúa này như vậy, đúng là một người hiểu chuyện dịu dàng động lòng người. Dáng dấp xinh đẹp hoàn mỹ, tính khí lại tốt, nếu là ở thời thái bình thịnh thế, phò mã nào mà lấy được vị công chúa như vậy đúng là kiếp trước đã tích được rất nhiều phúc đức. Nhưng hôm nay hoàng tộc nương nhờ dưới tay mạnh thần, một đóa hoa xinh đẹp như vậy, rơi vào tay người không hiểu biết thì thật đáng tiếc.

Các trạch viện trong kinh thành đều biết thủ đoạn của Thái phó để trừng phạt thiếp thất phạm sai lầm, thật giống như là thao luyện binh lính trong quân doanh vậy, vô cùng khắc nghiệt. Nếu không phải hắn có bộ dáng tuấn mỹ hơn người, thì người nào chịu gả cho Diêm Vương như vậy? Tuy nhiên nhìn những việc làm gần đây của Thái phó, cho thấy lần sủng ái này rất không bình thường, đối đãi với Vĩnh An công chúa lại giống như đối đãi với chính thê chưa qua cửa chính vậy. Hôm nay đến Phượng Sồ cung, bà nhìn thấy chi phí ăn mặc quả nhiên cũng rất khác biệt. Nếu như Trầm Hồng Nhi có thể kết giao được với Vĩnh An công chúa này, sau này ở trong cung cũng sẽ suôn sẻ hơn...

Tiễn Thục phi đi đã là buổi chiều, Trầm Hồng Nhi lúc này lại dẫn theo ma ma tới gặp Vĩnh An công chúa.

https://thuviensach.vn

Niếp Thanh Lân nhìn vết thương trên vai Trầm cô nương đã lành, lại có cung nữ chuyên biệt hầu hạ trang điểm, nên cách ăn mặc của Trầm Hồng Nhi này ngược lại so với lúc ở hành cung dễ nhìn hơn rất nhiều. Trên người nàng mặc một chiếc váy dài bằng lụa mỏng kim tuyến, vấn tóc kiểu phi thiên, thật ra có mấy phần quý khí của chính cung nương nương tương lai.

"Đã nhiều ngày Hồng Nhi không đến vấn an công chúa thật sự là rất nhớ người, hôm nay liền tới quấy rầy rồi."

Niếp Thanh Lân cười nói: "Nói gì vậy, Bản cung cũng rất mong chờ ngươi đến làm bạn với ta." Sau khi hàn huyên vài câu, Trầm Hồng Nhi bảo tỳ nữ sau lưng trình lên một cái đai lưng thêu đầy rồng vàng, thẹn thùng nói: "Đây là đai lưng mà Hồng Nhi thức mấy đêm tự mình thêu cho hoàng thượng, nhưng mà ma ma nói nếu gặp mặt hoàng thượng trước khi thành thân, lén lút tặng đồ vật như vậy không thỏa đáng lắm, liền muốn mượn danh nghĩa Vĩnh An công chúa trình cho hoàng thượng, cũng coi như thành toàn tâm ý cho Hồng Nhi."

Niếp Thanh Lân cười gượng gạo, đón lấy đai lưng: Hôm nay làm sao vậy, mọi người đều muốn mượn tay nàng đi trình lễ vật cho hoàng thượng, cứ như một cuộc thi tài xem dụng tâm của ai đáng quý hơn vậy, người gọi là "Hoàng đế ca ca" kia của nàng thực sự chịu không nổi đâu!

Sau khi trình đai lưng lên, Trầm Hồng Nhi liền đứng dậy cáo từ, nhưng vừa đi ra đến cửa cung, liền nhìn thấy Thái phó đại nhân đi tới trước mặt.

Ngày ấy ở ven hồ, lúc đó vô cùng tức giận, không biết sợ, nay vừa thấy đôi mắt lạnh lùng của Thái phó bả vai nhất thời lại cảm thấy đau nhức, vội vàng đứng sang một bên.

Thái phó lạnh lùng liếc mắt nhìn nàng một cái: "Trầm tiểu thư, đại điển sắp đến rồi, cũng nên ít đi lại trong hoàng cung thôi." Nói xong liền đi vào Phượng Sồ cung. Bởi vì ý định ban đầu của Thái phó là không muốn để cho vị Hoàng hậu tương lai này sống ra khỏi cung, cho nên hắn không chút kiêng kỵ nào đi thẳng vào cung của công chúa.

https://thuviensach.vn

Trầm Hồng Nhi được lớn lên trong khuê phòng nhưng cũng không phải chưa từng nghe đến giai thoại của Thái phó và công chúa. Hôm nay nhìn thấy thần tử là hắn tùy tiện đi vào trong cung của công chúa, trong lòng kinh sợ giống như nuốt phải Trứng gà vậy!

Dâm tặc! Cho nên ngay cả hoàng thượng có tướng mạo giống với muội muội cũng không buông tha!

Tiễn Trầm Hồng Nhi đi, Niếp Thanh Lân ngay tức khắc liền ngã xuống. Thái phó vừa mới luyện binh ở sa trường xong thong thả bước tới. Chẳng qua là vừa mới đi vào nội thất, liền thấy bé con kia đang nằm vắt ngang ở trên giường.

"Nếu cảm thấy mệt, thì nằm xuống nghỉ ngơi có phải tốt hơn không, sao lại nằm cái tư thế như vậy?" Thái phó ngồi xuống cạnh nàng hỏi.

"Thái phó lại có lễ vật gì muốn giao cho hoàng thượng sao? Vĩnh An nguyện ý giúp đỡ!" Niếp Thanh Lân hơi ngẩng đầu lên nói.

Nghe thấy lời nói không đầu không đuôi như vậy, ngón tay Thái phó nhẹ nhàng búng lên cái trán trơn bóng của Trứng gà: "Mới một lúc không gặp, sao lại nghịch ngợm như vậy?"

Niếp Thanh Lân giương mắt nhìn Thái phó, lúc nam nhân này cúi đầu thì trên người truyền đến mùi hoa quế nhàn nhạt, không hề có mùi lạ nào khác. Tâm tình nhất thời cảm thấy tốt hơn.

Thái phó biết Thục phi đã tới, hắn nhìn nhìn chậu Lục mẫu đơn, trên mặt không hề có vẻ ngạc nhiên, Niếp Thanh Lân thầm nghĩ: Thật đúng là người không biết thưởng thức hoa!

Bởi vì đã hứa với Thái phó sẽ xuống bếp, nên Niếp Thanh Lân không hề qua loa tắc trách, mấy ngày nay đều nghiêm túc luyện tập tài nấu nướng, sau khi ngắm mẫu đơn xong, thì tự mình vào phòng bếp của Phượng Sồ cung nấu vài món ăn cho Thái phó.

Từ lột da, cắt miếng đến lật xào đều là tự tay nàng làm, một đĩa thịt chua ngọt cổ xưa được làm ra màu sắc rất đẹp, nhìn bằng mắt thì cảm thấy

https://thuviensach.vn

hương vị nhất định rất ngon.

Thái phó chắc là cũng cảm thấy như vậy, hắn cầm bát lên bắt đầu ăn cơm. Có thể nguyên do là ban ngày thao luyện binh mã nên cực kỳ đói, hắn ăn sạch sẽ đĩa thịt sườn ka, một miếng cũng không để lại, chỉ để lại vài cây củ cải trang trí món ăn mà thôi. Những món ăn khác cũng vậy, đều bị Thái phó càn quét hết.

Niếp Thanh Lân không có thói quen nếm thử mùi vị thức ăn, cộng thêm với việc nàng đã dùng chút trà bánh nên cũng khong thấy đói, thấy Thái phó ăn xong, mới cầm đũa gắp miếng củ cải bỏ vào trong miệng.

Chỉ một miếng này, Long Châu tử liền chau mày lại! Mới vừa rồi dùng giấm trắng làm gia vị, đã cho vào hai lần! Vị này cũng quá chua đi. Vậy mà Thái phó vừa rồi ăn không ngừng miệng, không biết sao có thể nuốt được?

Kẻ tham ăn tới làm khách kia đang uống trà súc miệng, thấy dáng vẻ Long Châu tử chua tới mức ê răng ngược lại hơi nở nụ cười: “Bổn hầu nghe nói ngoại tổ mẫu của công chúa mở tửu lâu ở Giang Nam, may mà công chúa không kế thừa sự nghiệp của bà, nếu không bổn hầu thật sự lo lắng cho kế sinh nhai nhà công chúa...”

Bình thường rõ ràng luyện tập rất tốt, sao đến lúc mấu chốt lại đánh mất tay nghề. Bị Thái phó trêu chọc như vậy, Niếp Thanh Lân chỉ có thể ngượng ngùng nói: “Khó ăn như vậy, vì sao lại cố ăn hết như vậy, bỏ đi là được mà?” Thái phó cười kéo Long Châu tử qua, hôn lên cái miệng nhỏ hơi nhếch lên của nàng nói: “Tâm ý khó có được, vĩnh viễn chỉ có thể bỏ vào trong bụng thần.”

Thái phó như vậy thật khiến cho nữ nhân khó có thể chống đỡ được, nhớ đến bóng hình diễm lệ xinh đẹp của người con gái Nam Cương đứng cạnh cửa quân doanh, Niếp Thanh Lân cảm thán nói: “Khẩu vị của Thái phó tốt, chỉ cần không quá khó ăn thì sức ăn của ngài vẫn luôn làm cho người ta hâm mộ...”

Thái phó sao lại không nghe ra hàm ý khác trong câu nói này, liền dùng một cánh tay siết chặt Long Châu tử: “Trong lời nói của công chúa hình như

https://thuviensach.vn

có mùi khác lạ, tha lỗi cho thần vừa rồi ăn quá nhiều dấm, đầu lưỡi đều cảm thấy chua, không phân biệt được rõ lắm."

Niếp Thanh Lân chỉ mỉm cười, không nói lại nữa. Người đã bị Thái phó ôm lấy, đi tới giường.

Sắp phải xa cách, tinh lực của Thái phó trở nên vô cùng tràn đầy, đêm nào cũng thao luyện hừng hực khí thế. Niếp Thanh Lân "á" một tiếng liền bị thân thể cường tráng của nam tử tuấn mỹ đặt trên vách tường, bị nam nhân một lần lại một lần lưu lại dấu vết khắp toàn thân: "Trứng gà của ta, hãy nhớ rõ cảm giác này, chờ ta trở lại..."

Cảm giác ngập trời đến mức sắp đem người khác bức điên, gò má Long Châu tử đỏ bừng, há mồm cắn lên bờ vai của nam nhân kia, cảm nhận được mùi mồ hôi trên người Vệ Lãnh Hầu vọt vào trong cổ họng mình, phần bụng liền nổi lên một trận run rẩy khó nhịn...

Lẽ ra là hiện tại Ngụy triều đang không ổn định, bên trong thì có Nam Cương nuôi ong tay áo, bên ngoài thì có Bắc Cương hùng mạnh, Hoàng đế không nên tổ chức đại hôn. May mắn là trong vài ngày ngắn ngủi đã liên tiếp trải qua nào là đại hôn của Cát Thái phó, Thiệu Dương công chúa lại gả đi xa lần thứ hai...nên mọi người đều đã thông thạo, thậm chí có vật có thể sử dụng lại, y chương trình cũ mà làm, thật ra không có gì khó khăn.

Không phải người trong Lễ bộ khinh thường hoàng thượng nên làm mọi chuyện đại khái qua loa, thật ra trong lòng các chư vị đại thần Lễ bộ trong triều đều cảm thấy xấu hổ, dù sao cũng chịu ân huệ của Đại Ngụy mấy chục năm, cũng muốn ăn mặc sang trọng thượng hạng trong đại hôn phong hậu của Hoàng đế, nhưng ý của Thái phó truyền xuống đó chính là làm cho có lễ, quốc khố cấp cũng rất ít bạc, dù lòng có thừa nhưng mà tiền không đủ. Vì thế hôn lễ này có vẻ hơi mộc mạc.

Sau khi hoàn thành các nghi lễ đại hôn, thì là đến lúc hoàng thượng và tân Hoàng hậu ngồi trên long sàng. Niếp Thanh Lân ngồi ở trên giường cưới đỏ thẫm cảm thấy không tự nhiên. Trong lòng thầm nghĩ, mẫu phi ở dưới suối vàng có biết cũng có thể yên tâm. Vốn là đã hết hy vọng vào nhân

https://thuviensach.vn

duyên của hài nhi, nhưng trong thời gian một năm lại liên tiếp thành thân hai lần, nam nữ không hề kiêng kị, Hoàn phì, Yến gầy đúng là có đủ cả!

Chỉ là một lúc nữa làm thế nào nghỉ ngơi với Hoàng hậu yểu điệu này đây?

Trầm Hồng Nhi nhìn trộm đánh giả Hoàng thượng đang ngồi bên cạnh, mấy ngày ở trong cung được các ma ma dạy dỗ phải biết quan tâm săn sóc chu đáo, liền thẹn thùng nói: "Hoàng thượng, không còn sớm nữa, có phải nên đi nghỉ?"

Khuôn mặt Niếp Thanh Lân căng cứng: Chuyện này... Không thể nghỉ ngơi đâu! Đang vô cùng bối rối, thì Đan ma ma dâng lên một bầu rượu, nói: "Mời hoàng thượng và nương nương uống rượu giao bôi."

Mắt Niếp Thanh Lân híp lại, nhìn thấy Đan ma ma rót rượu từ hai bầu rượu khác nhau trong lòng liền hiểu rõ.

Mặt Trầm Hồng Nhi càng đỏ hơn, lúc luồn cánh tay vào tay Niếp Thanh Lân, hai mắt càng trở nên kích động si mê nhìn nàng. Sau khi cố gắng kìm nén cảm xúc uống chén rượu giao bôi, Trầm Hoàng hậu nấc một tiếng sau đó lăn ra ngủ.

"Rượu này... Không ảnh hưởng đến thân thể chứ?" Niếp Thanh Lân ôm thân thể mềm mại của Trầm Hồng Nhi có chút lo lắng hỏi. Nghe Đan ma ma nói rượu này là do thần y làm, không ảnh hưởng đến thân thể chẳng qua chỉ ngủ say thôi, liền có chút yên lòng.

Sau khi dặn dò nhóm cung nhân hầu hạ Trầm Hoàng hậu chu đáo, Niếp Thanh Lân liền rời khỏi tẩm cung.

Tối nay Vệ Lãnh Hầu cũng không ở lại trong cung. Bởi vì hắn đã dẫn Hắc Kỳ quân của hắn xông tới Nam Cương.

Hoàng đế Đại Ngụy đại hôn, đó cũng là một tiết mục đủ để thu hút địch thủ. Mặc dù thám tử Nam Cương cũng đã tra ra Đại Ngụy có ý định muốn xuất binh, nhưng bọn họ tuyệt đối không thể nghĩ tới, Vệ Thái phó thế nhưng không đợi đến hết mùa thu mới điểm binh, mà ngay khi mùa thu còn

https://thuviensach.vn

chưa kết thúc, đại hôn của Hoàng thượng chưa xong đã bắt đầu hành động bình định loạn phía Nam.

Niếp Thanh Lân đi lên cổng hoàng cung, hoàng hôn u ám, đưa mắt nhìn về phương xa, tuy rằng có một bức tường thành cao cao che lại tầm mắt, nên không biết ở phương xa mây gió có đang nồng...

Thiếu Thái phó trấn giữ triều đình, không khí cũng được nới lỏng. Ghế Giao Long không có ai ngồi, những lão thần Đại Ngụy có tâm tư riêng bắt đầu rục rịch ngóc đầu dậy. Ngô Các Lão tinh thần phấn chấn bước ra khỏi hàng, xin chỉ thị hoàng thượng bỏ ghế Giao Long đi.

Nhưng chưa đợi Niếp Thanh Lân nói chuyện, một người khác đã lạnh lùng mở miệng: “Không biết là ghế của Thái phó gây cản trở tầm mắt của Ngô đại nhân sao?”

Niếp Thanh Lân theo tiếng nhìn sang, chỉ thấy đứng đầu nhóm triều thần là một người vóc người bình thường, nhưng lại có khí chất nho nhã, dường như giống bạch diện thư sinh, chẳng qua là giữa mi tâm có một nốt ruồi đỏ, thật diễm lệ, giống như điểm một giọt máu tươi vào trán.

Vị này là...

Nguyễn công công đứng bên cạnh nhìn thấu nghi ngờ của hoàng thượng nói: “Vị này là Khâu Minh Nghiên Khâu đại nhân, bởi vì vừa rồi có công diệt trừ quân phản loạn, được Thái phó đề bạt làm Tướng quốc, trong lúc Thái phó không có ở đây, ngài ấy sẽ thay hoàng thượng phụ trách việc triều chính.”

Niếp Thanh Lân gật gật đầu, thì ra đây là tài tử từng danh chấn Giang Đông – Khâu Minh Nghiên!

Nói đến Khâu Minh Nghiêm này, thật ra nàng đã nghe không ít lời đồn đại về hắn. Khâu gia vốn là vọng tộc ở Giang Đông, bởi vì đắc tội với Vinh thượng thư, nên cả nhà đều bị tiên hoàng hạ lệnh xử trảm tịch thu tài sản. Trước khi gia đình gặp họa, Khâu Minh Nghiên vô cùng ngưỡng mộ truyền kỳ về Vệ hầu, không để ý đến việc người nhà phản đối, tự bản thân nảy ra ý định trốn ra khỏi nhà đi đến đầu quân dưới trướng Vệ Lãnh Hầu ở trại lính

https://thuviensach.vn

phía Bắc, thành ra đã được sống sót khi gia đình xảy ra biến cố. Tay sai của Vinh thượng thư đuổi giết nhưng bị Thái phó mạnh mẽ chặn lại, vì vậy Khâu Minh Nghiên ký một tờ khế ước bán mình, làm gia nô của Thái phó đổi sang họ Vệ, như vậy mới xem như tránh được đại nạn sát thân.

Tuy nhiên Thái phó muốn bảo vệ người này không phải vì muốn đối đầu với Vinh thượng thư, mà do Khâu Minh Nghiên này thật sự là một người rất có tài, trong lúc tòng quân đã giúp Thái phó bày mưu tính kế, ở trong doanh trướng mà có thể quyết định được kết quả thắng thua, thật đúng là nhân tài. Lúc nghĩa quân khởi nghĩa có thể nhanh chóng trấn áp, ổn định an ninh địa phương, người này cũng có công... Chẳng qua là nghe nói người này thủ đoạn tàn nhẫn, ban đầu khi bao vây nghĩa quân thỉnh thoảng lại có người tố cáo Khâu Minh Nghiên này không tuân theo khuôn phép, trấn áp nghĩa quân quá tàn bạo, nhưng đều bị Thái phó tạm thời kìm xuống.

Bây giờ nhìn lại, tiên hoàng "Bệnh băng hà", gia nô Vệ phủ này cũng đã thay tên đổi họ lần nữa, quay về trấn áp quần thần.

"Các triều đại triều Đại Ngụy, luôn chi có một chiếc long ỷ, nhưng Vệ Thái phó kia lại cố tình đặt một cái ghế Giao long ở bên cạnh long ỷ, cái ghế này không chỉ gây cản trở tầm mắt của các cựu thần, mà còn làm vướng mắt cả những người trung thành với hoàng thất Niếp gia trong khắp thiên hạ!"

Ngô các lão vểnh râu một bước cũng không nhường, hào khí hùng hồn nhân dịp đánh bại được phản tặc Cát Thanh Viễn vẫn không ngừng cố gắng, cố ý muốn thừa dịp kẻ cầm đầu dám nịnh thần không có ở đây, vứt bỏ cái ghế phạm thượng này mới được.

Khâu Minh Nghiên nghe vậy cười lạnh một cái: "Thái phó phụ chính là tuân theo di chiếu của tiên hoàng, Định quốc hầu hết lòng hết dạ tận tâm vất vả vì phúc lợi của triều đình và dân chúng, đừng nói một cái ghế, ngay cả mang một cái giường tới đặt ngang ở đây, ai dám nói Thái phó đại nhân không xứng đáng! Ngược lại Ngô Kính Trung ngươi, đã càn quấy trên triều đình rất nhiều lần. Lúc thường Thái phó đã nhẫn nhịn tha thứ cho người, mà nay nhân lúc Thái phó xuất binh, ngươi lại ở trong triều tranh cãi chấp nhặt

https://thuviensach.vn

những chuyện vặt vãnh này, khuấy động khiến triều cương không yên, Thái phó tha cho ngươi, nhưng bổn tướng thì không tha cho ngươi. Người đâu! Lôi hắn ra Ngọ môn chém đầu!

Khâu Minh Nghiên ra lệnh một tiếng, lập tức có thị vệ tiến vào cởi bỏ cái mũ trên đầu Ngô các lão muốn lôi ông ra ngoài. Trong lòng Niếp Thanh Lân biết Khâu Minh Nghiên là quan mới nhận chức, muốn lập quy củ triều đình, Ngô các lão xem như là đụng phải lưỡi dao.

Ngô các lão, ông thật sự không để người khác bớt lo!

Trong lòng Niếp Thanh Lân cảm thán, từ lúc đăng cơ tới nay, lần đầu tiên tiểu Hoàng đế nói ra một tiếng nói có uy lực: "Dừng tay!"

Quần thần đều sửng sốt, giương mắt nhìn lên, giống như hỏi sao con rối này lại lên tiếng.

Khâu Minh Nghiên hơi ngước mắt lên, cúi đầu nói: "Trước khi đi Thái phó đã căn dặn, mọi chuyện trong triều đều do vi thần phụ trách, vừa nãy Ngô đại nhân vô lễ, nếu đã quấy rầy đến thánh giá, xin hoàng thượng tránh đi, đợi vi thần xử lý xong chuyện trên triều, sẽ cung nghênh thánh giá quay lại."

Lời nói của Khâu Minh Nghiên này mặc dù cung kính, nhưng khuôn mặt lạnh lùng kia lại không hề có nửa điểm tôn kính nào cả.

Niếp Thanh Lân nghĩ rằng: Đây là muốn đuổi trẫm hồi cung! Khâu đại nhân, nếu có thể, thật ra trẫm cũng không muốn mạo phạm quan uy Tướng quốc của ngài đâu!

Nghĩ vậy, cười khổ một tiếng, Niếp Thanh Lân chậm rãi mở miệng nói: "Thuở nhỏ trẫm ngu dốt, may mắn được Thái phó chỉ dạy thông hiểu một chút quốc sự. Việc Ngô các lão cậy mình nhiều tuổi lên mặt thật sự không thể chấp nhận, nhưng ông là nguyên lão ba đời Đại Ngụy, tận tâm phụ tá ba vị Hoàng đế Niếp gia, cho dù phạm vào tội chết không thể tha thứ, nhưng trước cũng phải giao cho Đại Lý Tự, thẩm tra theo luật lệ sau đó mới quyết định tiếp, tại sao lại có thể cởi bỏ mũ sau đó lôi ra Ngọ môn? Lúc trước Khâu đại nhân bình định nghĩa quân rất anh dũng, một ngày chém hết năm

https://thuviensach.vn

trăm quân phỉ, ra tay dứt khoát không hề dây dưa, trẫm cũng rất tán thưởng, chẳng qua là đại hôn của trẫm mới diễn ra không lâu, ngày tốt vẫn chưa hết, thật sự không thể dính máu tanh... Mới vừa rồi trẫm có suy nghĩ một chút, nhưng nghĩ mãi cũng không nghĩ ra có tiền lệ chém đầu nguyên lão ba triều đại trong mười ngày đại hôn của Hoàng đế. Trẫm tuổi nhỏ thiếu hiểu biết, không biết lời này có đúng không, xin Tướng quốc phụ chính giải thích rõ hơn."

Lời nói của tiểu Hoàng đế này, trong mềm có cứng, lời nói mềm mại nhưng từng từ từng chữ lại đâm thẳng vào trái tim của Khâu Minh Nghiên. Trước kia hắn chém giết nghĩa quân không có bẩm báo với triều đình mà lén hành quyết, nay lại trở thành cái cớ khuyên can, tiểu Hoàng đế lại cố tình nhắc tới, không thể không các triều thần trong triều liên tưởng đến hình ảnh hắn tàn nhẫn tiêu diệt nghĩa quân.

Hoàng đế vốn không mở miệng, không ai ngờ đến khi mở miệng lại cay độc trào phúng đến tận xương như vậy, mặc dù lão già Ngô Kính Trung không tuân thủ phép tắc, nhưng hiện tại đang là thời khắc mấu chốt. Việc một lão già gần đất xa trời này có chết hay không không quan trọng, nhưng lại là một biện pháp tốt nhanh chóng lập uy để ổn định triều cương.

Nếu là người bên ngoài nói lời này, thì thủ đoạn của Khâu Minh Nghiên sẽ càng thêm độc ác, nhưng lời này lại do Cửu ngũ chí tôn, thiên tử nói ra, hắn không thể không nể mặt...

Khâu Minh Nghiên âm thầm cắn chặt răng, cúi đầu nói: "Lời Hoàng Thượng nói rất đúng, là vi thần không tính toán kỹ càng, người đâu cởi mũ quan của Ngô Kính Trung giải hắn vào đại lao chờ thẩm vấn."

Lời nói này của tiểu Hoàng đế nhất thời khiến đám quần thần bên dưới xì xào bán tán, tỏ vẻ lời này có lý, còn có người nóng lòng muốn thử, khuấy động long uy của thiên tử, dường như muốn phụ họa cho hoàng thượng mấy câu, cùng cáo mượn oai hùm làm Khâu đại nhân khó chịu một chút.

Niếp Thanh Lân cũng không muốn làm người dẫn đầu quần thần tạo phản, lập tức thay đổi thu liễm lại, hơi đứng dậy, to vẻ mệt mỏi muốn bãi

https://thuviensach.vn

triều nghỉ ngơi. Ngô các lão kia bị bắt kéo ra ngoài, mắt nhìn thấy hoàng thượng như vậy nước mắt liền lập tức rơi xuống, khóc kêu: “Hoàng thượng, thần tạ ơn tấm lòng mênh mông cuồn cuộn của hoàng thượng, cho dù vì hoàng tộc Niếp thị mà hy sinh mạng già cũng không tiếc...”

Nghe vậy Niếp Thanh Lân liền cảm thấy đau đầu, thầm nghĩ nếu Ngô các lão xuất chinh cùng với Thái phó thì tốt rồi, như vậy sẽ giảm bớt được rất nhiều phiền toái.

Lúc nàng xoay người rời đi thì cảm thấy có ánh mắt sắc bén vẫn nhìn theo nàng, giống như khí lạnh đâm vào lưng...

Niếp Thanh Lân thầm nghĩ: Khâu đại nhân, ngươi thật đúng là không dễ sống chung!

Ra khỏi triều đang rối loạn, định trở về hậu cung, nhưng còn chưa vào tẩm cung, vậy mà lại chạm mặt tiểu Trầm hậu đầu cài trâm phượng, xa xa nhìn thấy thiên tử khuôn mặt nhỏ nhắn ngượng ngùng rất nhanh đi đến, đi đến gần mới từ từ đi chậm lại, bày ra dáng vẻ mẫu nghi thiên hạ, làm chủ lục cung, sau khi thi lễ với hoàng thương, liền theo hoàng thượng vào tẩm cung: “Thần thiếp muốn bàn với hoàng thượng một chuyện, thiếp thấy Vĩnh An công chúa tuổi không còn nhỏ, so với thần thiếp còn lớn hơn một chút, có câu trưởng tẩu như mẹ, thần thiếp muốn chọn cho công chúa một vị phò mã tốt, không biết ý của hoàng thượng thế nào?”

Mặt Niếp Thanh Lân đang mỉm cười, nhưng trong lòng lại suy sụp, thầm nghĩ: Trầm cô nương, trẫm cũng không có cách nào để chung sống hòa hợp với ngươi!

Thái phó đại nhân, ngài ở Nam Cương có vui vẻ không? Có phải sợ trẫm nhàm chán mới lưu lại nhiều niềm vui như vậy hay không?

Chương 78

https://thuviensach.vn

Nhìn vẻ mặt ân cần của tiểu Hoàng hậu, Niếp Thanh Lân hiểu tiểu Trầm hậu cũng là muốn thể hiện rõ nhiệt tình bừng bừng của tân hậu, muốn biểu hiện trước mặt Hoàng đế.

Xoa nhẹ huyệt thái dương, Niếp Thanh Lân ôn hòa dội chậu nước lạnh: "Trong lòng Thái phó đại nhân đã có tính toán, Hoàng hậu đừng lo lắng nữa."

Nghe xong lời này, khăn trong tay Tiểu Trầm càng bị vò nát. Nàng nhớ đến ngày ấy Thái phó tùy ý vào vườn ngự uyển của công chúa, trong lòng thầm lo lắng, lại không thể nói ra việc hủy đi danh dự của công chúa. Vốn nghĩ là thừa dịp Vệ tặc không ở đây, tranh thủ thời gian sắp xếp cho công chúa, lại không nghĩ tới Hoàng đế là ca ca lại không để tâm! Trong lòng không biết làm sao, chỉ có thể vò khăn không ngừng.

Niếp Thanh Lân nhớ tới lời nàng mới nói, nếu rơi vào tai người cố ý, chẳng phải là bị nắm nhược điểm hay sao, hơi thở dài nói thêm: "Hậu cung của trẫm không nhiều như tiên hoàng, nhiều việc rất cần Hoàng hậu quan tâm. Nếu Hoàng hậu có thể thận trọng từ lời nói đến việc làm, khi làm việc có thể thương lượng trước với trẫm thì là tốt nhất, tuyệt đối không được suy đoán, làm việc không hợp với quy tắc trong cung."

Niếp Thanh Lân thấy tiểu Trầm hậu khẽ gật đầu rồi cúi đầu không nói, chậm rãi đứng lên: "Hôm nay trên triều hơi mệt mỏi, trẫm cần nghỉ ngơi một chút, nếu Hoàng hậu không có việc gì thì cũng hồi cung nghỉ ngơi đi."

Nghe xong lệnh đuổi khách của Hoàng thượng, Trầm Hoàng hậu đứng lên nhu thuận thi lễ lui xuống, trên mặt không hề có sự không vui.

Tiểu Trầm hậu là một tờ giấy trắng sạch sẽ, còn không bằng cả mình từ nhỏ tinh thông các loại tiểu thuyết tình yêu. Có lẽ trong lòng nàng, vợ chồng là cử án tề mi *(vợ chồng tôn trọng nhau)*, ngay cả tiếng giường kẽo kẹt cũng không biết.

Lúc hai người đại hôn, vì Thái phó đã ra lệnh nên không có người nhét thất xuân đồ nơi khuê phòng vào đồ cưới của Trầm Hoàng hậu. Tiểu thư ngây thơ rực rỡ cứ ngây thơ như vậy gả vào thâm cung. Hôm nay cách ở

https://thuviensach.vn

chung của hai vợ chồng cũng không hiểu, lại quan tâm đến tiền đồ của em gái chồng.

Là một cô nương nhiệt tình đây! Nhưng trong thâm cung có ai quan tâm cho nàng ấy? Nghĩ vậy, Niếp Thanh Lân thở dài, dặn Đan ma ma buổi tối để cho ngự thiện phòng mang thêm cho Hoàng hậu nương nương hai món, lại tự chọn một cái kính mạ bạc hiếm có từ Tây lục ban cho Hoàng hậu.

Nô tài trong cung đều thuộc dạng gió chiều nào theo chiều ấy, nếu mình không ngủ lại, hững hờ với Hoàng hậu không có bối cảnh gì này thì tiểu Trầm hậu thật sự sẽ trở thành một chủ nhân mà bất cứ người nào cũng có thể đạp lên rồi, phải có biểu hiện ân sủng mới tốt.

Chiến sự trường kỳ không hẹn ngày trở lại, thư của Thái phó cũng được tín sứ *(người đưa tin)* ra roi thúc ngựa mang về.

Cầm thư, còn chưa mở ra nhưng lại có một hương thơm truyền tới, một đóa hoa ép và phong thư rơi xuống.

Bông hoa kia tuy đã bị ép khô, nhưng mùi hương vẫn như trước, Niếp Thanh Lân nhẹ nhàng ngửi hương vị ngọt ấy.

Mở thư, chữ viết rồng bay phượng múa của Thái phó hiện ra:

“Điền vũ tiêu tiêu loạn doanh táo, thủy vụ già nguyệt nhân tịch liêu

Y bố dữ địch nặc. Vũ quá vân tán nhạn trùng thiên, hồng vũ truyền tình việt thiên sơn.”

Tạm dịch:

Mưa dầm tưới ướt ruộng sâu

Bếp đang cô quạnh, tình đầy rối ren

Nước trong soi bóng trăng gầy

Nghiêng nghiêng một cõi, người đầy đơn côi

Mưa tan, mây tạnh nhờ cánh nhạn

Gửi chút tình thương, nhớ vào thư

https://thuviensach.vn

Vượt sông vượt núi, đèo cách trở

Mang chút tình ta, đến với nàng

Năm đó tình yêu của Thái phó và tài nữ Vân phi đã trở thành câu chuyện mà mọi người ca tụng, tuy mọi người đều truyền rằng hai người dùng chim bồ câu đưa tình cách xa ngàn dặm, nhưng chỉ thơ tình của tài nữ Thượng Vân Sơ tích góp tứng tí một đóng thành một bản sách dày chứ chưa từng thấy thơ tình làm kinh diễm các quan lớn của đệ nhất mỹ nam Đại Ngụy. Cứ tưởng rằng hắn là người không hiểu tình cảm dịu dàng, lại không nghĩ rằng tay kia quen cầm đao kiếm mà cầm bút viết mấy thứ nữ nhi tình trường này cũng rất trôi chảy.

Trên tờ giấy ngoài bài thơ này thì chẳng còn gì. Niếp Thanh Lân ngã xuống giường, xem từng chữ, sau đó khép mắt lại, bàn tay nhỏ bé cầm chặt bức thư, gõ gõ giường gỗ khắc hoa, một lát sau lại đứng lên, mở ra giấy bọc, bên trong là một ít hạt giống nhỏ.

Niếp Thanh Lân nghĩ nghĩ, gọi Đan ma ma lấy cái chậu Thanh Hoa tráng men ra, dùng cái xẻng có chuôi đính ngọc đào đất, trồng những hạt giống nhỏ, lấp đất tưới nước, đặt hai chậu hoa ở cửa sổ, mỗi ngày có thể tắm ánh mặt trời. Bông hoa ở miền nam xa xôi đến tận nơi này, không biết có thể nảy mầm được không, liệu đã qua thời kì nở hoa của nó chưa.

Cùng với thơ tình và hương thơm xộc vào mũi còn có một phong thư, không có nhu tình mật ý, là công văn thúc giục Hộ bộ vận chuyển quân lương.

Thái phó đến Nam Cương, áp dụng biện pháp dụ dỗ đã thu phục được một vài nơi và một ít du binh *(binh lính tự do)* nằm ở đỉnh núi, đồng thời thu phục chiêu dụ rất nhiều ngư dân am hiểu kĩ năng bơi của địa phương nên quân phí vô cùng thiếu thốn.

Quốc khố Đại Ngụy vẫn không thể đầy được, Thái phó cũng là nhìn chằm chằm vào Hộ bộ, gõ bàn tính tính toán rất lâu mới quyết định đi đánh Nam Cương.

https://thuviensach.vn

Đáng tiếc là tính toán khôn khéo thế nào thì cũng không tránh khỏi sai sót vài chỗ. Nếu như quân phí đến trễ, lòng thủy quân vừa hợp nhất chỉnh tề sẽ dao động. Mà người có thể giải quyết chuyện khẩn cấp này thay Thái phó ngoài Khâu Minh Nghiên thì chẳng có ai.

Đến giờ lâm triều, Niếp Thanh Lân ngồi sau rèm, nghe Khâu Minh Nghiên tranh cãi dữ dội với Hộ bộ.

Theo ý Khâu Minh Nghiên, là thu thuế ngay lập tức, nhất là thu thuế ở đất phong của các phiên vương, hơn nữa thiết lập trạm ở các con đường chính, đường thủy, trưng thu phí qua lại của thuyền, như vậy hiệu quả nhanh chóng, tất nhiên có thể giải quyết được vấn đề quân phí.

Nhưng tân Hộ bộ Thượng thư chết cũng không chịu. Tân Thượng thư tên là Thạch Nhân *(người đá)*, người cũng như tên, là người rất cố chấp. Trước khi đi Thái phó từng nhắc nhở, thời gian quốc gia có chiến tranh, nhân dân hậu phương cần yên ổn. Nhưng bây giờ hành động này của Khâu Minh Nghiên lại chỉ cần chiến sự phía trước thuận lợi lại không để ý đến cuộc sống yên ổn của nhân dân, tất nhiên hắn sẽ không đồng ý.

Thạch Nhân là người tính tình ngay thẳng, không quanh co lòng vòng, vốn là đang bàn bạc cùng nhau nghĩ cách giờ càng cãi nhau kịch liệt. Nếu Thái phó ở đây, mắt phượng trừng lên là có thể dừng cãi nhau, nhưng bây giờ trên triều thiếu đi người độc đoán như vậy, Khâu Minh Nghiên cũng là người đã quen ở trong quân doanh, sớm có thói quen quân lệnh vừa ra là lập tức phải chấp hành, giờ mình ra lệnh lại gặp cản trở, sao có thể không tức giận.

Thấy Thạch đại nhân đang sắp nối bước Ngô các lão, Niếp Thanh Lân ở sau rèm không thể kiên nhẫn nữa. Mấy lần mở miệng muốn nói nhưng vẫn không nói ra.

Khâu Minh Nghiên này đúng thật là thuộc hạ tinh anh của Thái phó, nhưng có nhiều khuyết điểm. Khi làm việc hắn chỉ muốn làm cách nào nhanh nhất để đạt được mục đích, không để ý đến hậu quả về sau, trị quân còn có thể, trị quốc thì phải kiên nhẫn giống như nấu ăn từng chút một, làm

https://thuviensach.vn

sao độc đoán như vậy được. Cho dù quân lương đã gom góp được nhưng nếu dân chúng tạo phản thì phải làm thế nào? Nhưng nếu mình mở miệng lúc này thì lại không giữ thể diện cho Khâu đại nhân, chỉ sợ Khâu đại nhân sẽ thẹn quá hóa giận, Khâu đại nhân không có tính tình thối của Thái phó, cũng không khéo đưa đẩy, khống chế tình hình.

Trái lo phải nghĩ, Niếp Thanh Lân dần có chủ ý, khi Khâu đại nhân cưỡng ép Thạch Nhân mới lười biếng nói: "Các ái khanh bàn bạc có thể nhỏ giọng một chút không, trẫm đau đầu."

Giọng nói không to nhưng có hiệu quả, hai vị đại nhân ngừng cãi nhau. Khâu Minh Nghiên ngẩng đầu nhìn lên, nốt ruồi hồng trên trán vì mới tranh luận kịch liệt càng thêm đỏ tươi, híp mắt nói: "Chúng thần thương thảo quốc sự nhất thời quên, kính xin thánh thượng thứ tội,"

Thạch đại nhân vội vàng quỳ xuống thỉnh tội: "Chúng thần to tiếng trên triều, tội đáng chết vạn lần, nhưng kiếm quân lương không thể quấy rầy đến cuộc sống của dân chúng, mong bệ hạ định đoạt…"

Hắn chưa nói dứt lời đã bị Khâu Minh Nghiên cắt ngang: "Bệ hạ chưa tự mình chấp chính, không được Thái phó cho phép thì không nên hỏi đến chính sự. Huống hồ bây giờ người đang vô cùng đau đầu, Thạch đại nhân, ngài quá không hiểu chuyện rồi!"

Niếp Thanh Lân cũng cười nói: "Hai vị đều là nhân tài trụ cột của Đại Ngụy, tất nhiên có thể tìm ra cách tốt nhất để gom góp quân lương, chỉ là không biết có cách nào để vẹn toàn đôi bên, vừa giải quyết được quân lương vừa để dân chúng khôi phục vào phát triển?"

Vừa nói ra lời này, có rất nhiều thần tử cười lắc đầu, thầm nghĩ Hoàng thượng cũng quá ngây thơ rồi. Mắt Khâu Minh Nghiên lộ vẻ trào phúng: "Cách nghĩ này của Hoàng thượng rất tốt, nhưng thời gian cấp bách, chúng thần ngu dốt thật sự không thể nghĩ ra cách nào để vẹn toàn như thế."

Niếp Thanh Lân nhẹ gật đầu, lại nói: "Nhưng có một chuyện, trẫm thật sự là không nghĩ ra, đó là đám sĩ tốt ở quân doanh trong thời gian ngắn không thể quay về, vậy dùng quân lương để làm gì?"

https://thuviensach.vn

Khâu Minh Nghiên bị hỏi bắt đầu không kiên nhẫn, thế nhưng trước mặt quần thần phải cho tiểu Hoàng đế bù nhìn chút thể diện, lại nói: “Bọn hắn không dùng đến thì thê tử con cái cha mẹ cũng cần dùng, nếu không công mất mạng thì làm gì có binh sĩ nào chịu làm?”

“À thì ra là thế…” Niếp Thanh Lân giả vờ bỗng nhiên hiểu ra, lại nói tiếp: “Nếu là như vậy, trực tiếp miễn thuế cho thê tử con cái cha mẹ họ cũng giống nhau đúng không? Đỡ phải chuyển ngân lượng từ túi tiền này sang túi tiền khác, đỡ được biết bao nhiêu phiền toái!”

Ngữ điệu ngây thơ làm cho triều định yên tĩnh lại. đám quần thân đều đang suy nghĩ tính khả thi của ý nghĩ kì lạ của Hoàng thượng.

Mấy ngày nay hoa màu mất mùa, đúng là nên giảm lao dịch thuế má rồi. Nếu như thông qua việc miễn giảm tham quân *(đi lính)* và thuế một năm để triệt tiêu quân lương đúng là cách vẹn toàn đôi bên, thứ nhất quốc khố thoát khỏi khốn quẫn, thứ hai có thể cổ vũ ý chí tòng quân, nhân dân đỡ kêu ca phàn nàn.

Trong thoáng chốc triều đình vô cùng yên tĩnh, trong mắt vài lão thần óng ánh nước mắt. Tổ tiên Đại Ngụy trên cao phù hộ cho vận mệnh Đại Ngụy không bao giờ tắt, xuất hiện một minh quân thiếu niên thông tuệ trấn tĩnh.

Thạch đại nhân cũng liên tục gật đầu, lẩm bẩm nói: “Hoàng thượng chỉ điểm đã làm chúng thần hiểu ra, cách này có thể thực hiện được.”

Sắc mặt Khâu Minh Nghiên cực kỳ âm trầm, chủ ý này của Hoàng đế đúng là không tồi, nhưng hắn ta lên tiếng trên triều là có ý gì, không lẽ là muốn thừa dịp Thái phó không ở đây, cố gắng vùng ra khỏi trói buộc muốn tự mình chấp chính sao?

Nhớ tới lần trước ở gặp nạn quan đạo hồ Yến Tử, Thái phó đại nhân thà tự nguyện mạo hiểm bị Nam Cương tính kế cũng muốn kéo dài, tuyệt đối không công bố chiếu thư tiểu Hoàng đế băng hà, lúc xuất chinh vào rừng lại trịnh trọng dặn dò mình phải đối đãi với Hoàng thượng phải chu toàn không

https://thuviensach.vn

được có chút sơ xuất lãnh đạm nào. Việc này không thể không khiến Khâu Minh Nghiên nghi ngờ.

Nếu nói thiên tử thiếu niên này dùng đức phục chúng, thu phục Thái phó tình nguyện làm thần thì là chuyện cười khắp thiên hạ. Nghĩ lại Thái phó là người anh vĩ bậc nào, trong tương lai tất nhiên là ngồi trên ghế rồng, sao có thể bị thuyết phục bởi một thiếu niên? Lại nói, Thái phó giống mình, đều khinh bỉ hoàng tộc Niếp thị, cái loại mùi hư thối xa hoa lãng phí từ trong ra ngoài này đều khiến cho bất kì một nam nhân nào có dã tâm có ý chí cảm thấy chán ghét, nhịn không được nảy ra ý nghĩ chiếm đoạt.

Chẳng lẽ… Khâu Minh Nghiên vội vàng dừng lại ý nghĩ của mình, tuy tiểu Hoàng đế này có bộ dáng nữ nhi, nhưng ngài ấy là Định Quốc Hầu đại nhân, là nhân vật anh vĩ thần võ bậc nào, sao có thể dính phải thói quen khó mở miệng này.

Một câu nói ngây thơ của Hoàng đế đã mở ra mạch suy nghĩ của quần thần, Hộ bộ và Tướng quốc đại nhân giương cung bạt kiếm cũng hòa hoãn. Bắt đầu bình thản nghiên cứu thảo luận thuế má thay quân lương một cách chi tiết tỉ mỉ.

Niếp Thanh Lân lại ngồi một lát, cuối cùng tới lúc bãi triều liền đứng dậy, đi ra.

Lúc nàng mang theo Nguyễn công công và một đoàn người đang định hồi cung, Khâu đại nhân từ phía sau chạy tới: “Thánh thượng, xin dừng bước”

Nghe được tiếng Khâu Minh Nghiên, Niếp Thanh Lân chậm rãi quay lại: “Khâu đại nhân, còn có việc gì?”

Khâu Minh Nghiên thi lễ chậm rãi đứng dậy, trước kia cách bức rèm che, hắn cũng không cẩn thận nhìn tiểu Hoàng đế. Lúc này ở gần, lúc đưa mắt nhìn lên, chỉ cảm thấy mắt như bị cái gì chiếu sáng rực rỡ.

Đôi mắt của tiểu Hoàng đế như sóng đang di chuyển, mặt đầy quyến rũ, làn da trắng nõn, không có chỗ nào không đẹp, nghe nói muội muội của Hoàng đế và ca ca đều giống nhau, mà Thái phó đại nhân lại chung tình với

https://thuviensach.vn

Vĩnh An công chúa. Nếu Thái phó và Hoàng thượng ở chung, sẽ mang tâm tư gì đi yêu thương công chúa giống hệt Hoàng thượng?

Khâu Minh Nghiên thầm nghĩ cảm thấy lạnh lẽo, nghĩ đến nguyên nhân mình gọi tiểu Hoàng đế liền mở miệng: "Thần có một câu, không biết có nên nói hay không?"

Niếp Thanh Lân khẽ cười nói "Có thể làm cho Tướng quốc đại nhân chạy tới, nhất định là cần nói, cứ nói đi."

Khâu Minh Nghiên hơi cúi người, chắp tay nói: "Hôm nay trên triều thánh thượng chỉ điểm cảnh tỉnh chúng thần ngu dốt, đã làm cho thần có hơi xấu hổ. Nhưng thánh thượng chưa tự mình chấp chính, lại năm lần bảy lượt mở miệng tham gia chính sự trên triều, thật sự là làm khó phụ tá Thái phó như thần. Thần có thể thỉnh cầu bệ hạ về sau trên triều hãy sống chết mặc bay, đừng làm việc gắng sức để cho các thần tử quan tâm?"

Niếp Thanh Lân thờ ơ nhướng mắt, nhìn vẻ mặt không chút kính sợ của Khâu Minh Nghiên. Đúng rồi, đây là tâm phúc Thái phó đại nhân đích thân bồi dưỡng, chỉ sợ là trong mắt chỉ có Thái phó không có thiên tử, có thể duy trì tốt thể diện quân thần trên triều đã không dễ, không nên yêu cầu xa vời. lập tức hòa hoãn nói:

"Việc Khâu đại nhân băn khoăn rất có lý, tuy nói thiên tử mười sáu tuổi được tự mình chấp chính, nhưng trời sinh trẫm trưởng thành hơn so với bạn cùng lứa tuổi một chút, tâm tư bất ổn sợ hãi, sợ làm sai việc nước nên mới mượn việc giữ đạo hiếu với phụ hoàng kéo dài đến năm mười tám tuổi. Nhưng mà, dù trẫm không tự mình chấp chính, đi theo bên cạnh Thái phó cũng học được không ít, ví dụ như chữ 'nhân'. Mọi người nói đạo trị nước của Vệ Thái phó oai hùng làm khiếp sợ, phục chúng, là vì ngài ấy có thủ đoạn tàn khốc, nhưng thử hỏi xem thủ đoạn của nghịch tặc Cát Thanh Viễn kia thậm chí còn hơn cả Thái phó, nhưng tại sao chỉ là hồi quang phản chiếu, điên cuồng trong thời gian ngắn ngủi? Trẫm thấy, là bởi vì Thái phó đại nhân ngoại trừ hồng phúc đầy thân, phần lớn là được dân tâm, ở Lễ huyện gặp nạn cũng không quên an nguy của dân chúng, có câu 'lòng nhân từ được

https://thuviensach.vn

thiên hạ’ có lẽ là đạo lý này đấy. Khâu ái khanh là người tài hoa, trẫm đã sớm nghe thấy, chỉ là nhà gặp bất hạnh, bị gian thần ám hại, dù đúng hay sai thì người đời sau sẽ phán xét. Nhưng hôm nay gian thần xưa kia đã quét sạch, chỉ hi vọng Khâu đại nhân buông bỏ oán hận, xây dựng triều đình, đứng trong thiên hạ rộng lớn ôm một tấm lòng nhân ái, đem tất cả dân chúng trong thiên hạ đều cất vào trong đó, đây là hi vọng của quốc gia, của Thái phó, cũng là hi vọng của trẫm…”

Nói xong những lời này, cũng không đợi Khâu Minh Nghiên đáp lại đã thản nhiên mang theo thái giám cung nữ xoay người rời đi.

Khâu Minh Nghiên đứng yên tại chỗ, thật lâu không thẳng người, mặt cúi xuống lại cực kì khiếp sợ. Vốn nghĩ là sẽ ra oai phủ đầu tiểu Hoàng đế đế về sau mỗi khi tảo triều hắn sẽ đúng mực, cứ tưởng tiểu Hoàng đế sẽ vô cùng tức giận, mang sắc mặt của hoàng gia chính thống Niếp gia lên án mình là loạn thần tặc tử. Trong lòng sớm đã chuẩn bị tìm cách ứng phó, lại chưa từng nghĩ tiểu Hoàng đế nhìn mềm mại lại có vẻ mặt ôn hòa để châm vào đúng chỗ đau. Mình lại bị tiểu tử này ngầm giáo huấn.

Khâu Minh Nghiên chậm rãi ngẩng đầu, vẻ mặt phức tạp, trong lòng lại chỉ có một ý nghĩ.

Thiên tử như vậy, tại sao Thái phó anh minh vẫn để cho hắn sống đến tận bây giờ?

Chương 79

Vài ngày tiếp theo, Niếp Thanh Lân cảm thấy có lẽ nên ngoan ngoãn, cho Khâu Tướng quốc chút thể diện, vì vậy tuyên bố sinh bệnh, không vào triều, để cho Khâu đại nhân tiếp tục cãi nhau bừng bừng với tân Thượng thư. Chỉ là Thái phó không cho phép cũng không thể xuất cung. Mỗi ngày rảnh rỗi chỉ ngồi ngốc trong cung chăm sóc hai chậu hoa trụi lủi.

https://thuviensach.vn

Thực ra thì nàng cũng không trông chờ hạt giống từ Thiên Sơn ở phương Bắc xa xôi có thể thích ứng khí hậu ở đây, ai mà nghĩ tới đến ngày thứ ba lại mọc lên một mầm xanh nhỏ. Hai lá cây tách ra từ mầm nhỏ, đung đưa trong gió, ra sức bám víu, đúng là cây dây leo. Đan ma ma giúp công chúa dựng dàn đỡ ở trên cửa sổ nhỏ, để cho cái cây dây leo nhỏ kia bò đầy cửa sổ, nở ra hoa, chính là hoa tịnh đế hai đóa đỏ rực như lửa, từng cụm từng cụm nối liền với nhau, có thể rụng bất cứ lúc nào, cũng có thể nở bất cứ lúc nào, lại có chút kiên cường bất khuất.

Thư của Thái phó đại nhân được đưa về nhiều lần, lúc đầu lại rất nho nhã, trầm lắng mà viết một bài thơ, hoặc miêu tả cho nàng phong thổ của một địa phương. Thế nhưng theo thời gian, yêu cầu trong thư dần có hơi hoang đường. Thái phó đại nhân thỉnh cầu công chúa cấp tốc gửi quân nhu*, thường là cái yếm đã mặc mấy ngày, nếu không thì là khăn có mùi thơm cơ thể của giai nhân, đủ các loại yêu cầu quỷ dị.

(*) Đồ cần dùng cho đời sống của quân đội như quần áo, lương thực.

Nàng còn không biết mấy vật riêng tư mềm mại nơi khuê phòng lại có thể ngăn cản quân địch cơ đấy! Niếp Thanh Lân cảm thấy chỉ có thể đỏ mặt, thầm khinh bỉ: Thái phó thật không biết xấu hổ! Sau đó liền giả vờ không thấy, tự động bỏ qua.

Lúc Thái phó đi có nhắc Nguyễn công công, tuy chiến sự biên giới căng thẳng, trong cung cũng không cần cố hà khắc, thỉnh thoảng phải có vài việc vui mới được.

Nguyễn công công ngầm hiểu, thầm nghĩ khó trách Thái phó có thể ở giữa hai ca ca muội muội thuận lợi, đúng là người biết lạnh biết nóng, hiểu tình thú, cho dù mang binh xuất chinh cũng không quên luyến tiếc hai huynh muội này.

Lúc đầu khi Nguyễn công công phát hiện công chúa hiếm khi xuất cung còn rất lo lắng, lúc công chúa bắt đầu hoạt bát, đi đi lại lại khắp cung thì Nguyễn công công mới thở phào một cái, nhưng bên kia Hoàng đế lại bị bệnh. Trước kia, Thái phó ra lệnh mình không được tự tiện xông vào tẩm

https://thuviensach.vn

cung nên cũng không biết Hoàng đế bệnh bao lâu. Vì nhớ tới lời Thái phó nhắc nhở, quyết tâm gia tăng chút tình thú trong vườn ngự uyển.

Tiên đế lúc còn tại thế nhưng lại có khiếu thưởng thức âm nhạc, thỉnh thoảng lại triệu tiểu sinh hoa đán *(người nam đóng vai nữ trong hát hí khúc)* đang rất nổi tiếng trong triều Ngụy tiến cung xướng mấy khúc, trong cung cũng có từ quạ đen biến thành phượng hoàng từ hoa đán biến thành quý nhân. Mỗi lần đến nghe hát, tiên đế đều đưa tới mấy hoàng tử chưa có phủ riêng và mấy công chúa chưa gả nghe hí kịch, mọi người tụ họp cũng một chỗ, ăn nhẹ, uống canh suông, nghe bọn họ hát y y nha nha rất nháo nhiệt.

Nguyễn công công làm việc rất nhanh, ngày hôm sau tìm tới một đào kép đang nổi tiếng nhất kinh thành vào cung hiến ca.

Niếp Thanh Lân vốn không có ý nghe hí khúc, nhưng thấy Nguyễn công công đã chuẩn bị xong hết, cũng đành ngoan ngoãn đến xem.

Nguyễn công công đứng ở ngoài cung Phượng Sồ chờ, lúc công chúa ăn mặc chỉnh tề đi ra thì cùng nàng đến sân nhỏ nghe hát, phục vụ công chúa ngồi nghe ở chỗ tốt nhất trên lầu mới quay người đi mời Hoàng hậu và mấy vị phi tần.

Một lát sau, tiểu Trầm hậu, hai vị tần Hoàng đế mới nạp là Nghi tần, Tịnh tần và mấy vị phi tử của tiên đế đến. Đợi mọi người ngồi xuống, Nguyễn công công ra hiệu bắt đầu hát.

Bang… Bang… Bang, sau một hồi chiêng mở màn, có mấy người mặc áo trắng, tóc dài thẳng đến hông, tư thế mê người diễn viên hí khúc như bướm hay ra, sau khi bay qua bay lại một lát, âm thanh uyển chuyển bắt đầu hát. Hôm nay là hát Đông Kiều Ký, kể chuyện về một thư sinh gặp một vị tiểu thư ở hồ Đông Kiều, hai người vừa gặp đã yêu, tiếc rằng vận mệnh trêu người, lúc bỏ trốn lại gặp lũ lụt, mỗi người một nơi.

Tuy bây giờ Vĩnh An công chúa không được sủng ái, nhưng mỗi lần nghe hí kịch đều nghe không sót, nhìn tiểu sinh hoa đán đưa tình, rất có hương vị. Quý phủ Trầm đại nho gia giáo rất nghiêm, Tiểu Trầm hậu rất ít khi nghe hí kịch, chỉ cảm thấy một câu chuyện mà hát y y nha nha hát cả

https://thuviensach.vn

buổi cũng không hết, làm cho người ta rất sốt ruột. Vốn nàng định tìm Vĩnh An công chúa nói vài lời, nhưng mấy vị phi tần đang vây quanh Vĩnh An công chúa, một đám đều hỏi han ân cần, bên này bóc một miếng quýt, bên kia đưa một chén canh, nhưng lại cố ý lạnh nhạt tiểu Trầm hậu.

Niếp Thanh Lân cũng không có ác cảm với hai vị phi tần này, thậm chí có chút áy náy. Các nàng vào cung cũng đã một thời gian nhưng cũng không gặp được Hoàng đế mấy lần, chứ đừng nói là thị tẩm.

Cũng may các nàng cũng không muốn thân cận với đương kim bệ hạ, nếu không thì lúc Thái phó đăng cơ chẳng phải sẽ cũng chầu trời với Hoàng thượng rồi. Nhưng cho dù sống sót, kết quả của các nàng cũng không tốt, nhìn mấy vị phi tử của tiên hoàng là biết. Trước kia được trải qua cuộc sống ngợp trong vàng son, bao người hầu hạ, hiện tại thì sao, chỉ có thể cẩn thận từng li từng tí. Mỗi lần các nàng nhìn qua, những người ấy sẽ trưng ra dáng vẻ tươi cười nịnh nọt. Nghĩ đến đấy là tương lai sau này của mình, mấy vị phi tần thật sự nản lòng thoái chí.

Nhưng Thái phó lại đặc biệt sủng ái Vĩnh An công chúa, đây là chỗ có thể dựa dẫm được. Hai vị phi tần mới vào cung lập tức có tâm tư nịnh nọt, nếu có thể kéo quan hệ với công chúa, nếu sau này công chúa có tâm tư lung lạc Thái phó, mình có thể giúp công chúa cùng thừa sủng, vào được giường Thái phó, tất cả đều qua.

Tiểu Trầm hậu không có cảm giác gì với hí khúc, chỉ muốn tìm Vĩnh An công chúa nói chuyện, thế nhưng Vĩnh An công chúa bị mấy phi tần vây quanh. Tiểu Trầm hậu thật sự cảm thấy nhàm chán, lại quan tâm đến Hoàng thượng đang mang bệnh, cuối cùng đứng dậy nói với Vĩnh An công chúa: “Công chúa cứ nghe hí khúc, Bản cung đi về trước.”

Tịnh tần bên cạnh chua ngoa nói: “Không thể ngờ được nhà Trầm đại nho đều nghe hí như thế này sao? Vĩnh An công chúa đang nghe hăng say, lại quấy nhiễu hứng thú của công chúa nói muốn về cung.”

Nghi tần bên kia hừ một tiếng nói: “Người ta là Hoàng hậu đấy. Đương nhiên là muốn như thế nào thì như thế ấy, chịu hạ mình nói với chúng ta một

https://thuviensach.vn

tiếng là đã cho thể diện cực lớn rồi.”

Tiểu Trầm hậu bị các nàng nói mặt đỏ tới tận mang tai, nước mắt lưng tròng.

Vĩnh An công chúa thở dài, nghĩ: Vốn cùng là nữ nhân với nhau, tại sao phải đấu đá không ngừng? Sinh hoạt trong cung không dễ dàng, sao phải chà đạp lẫn nhau. Có lẽ tiểu Trầm hậu là người duy nhất thật lòng lo lắng cho Hoàng đế trong cung. Nàng không có ác cảm với mấy vị phi tần này, nhưng không thể dễ dàng tha thứ cho việc các nàng hợp lại bắt nạt tiểu Trầm hậu. trong cung người nịnh hót rất nhiều, hôm nay các nàng chiếm ưu thế, về sau sinh hoạt của tiểu Trầm hậu trong cung không biết sẽ thành cái dạng gì nữa.

Nghĩ vậy, đứng lên nói: “Hoàng hậu nương nương không nói, Vĩnh An cũng không dám, thật ra cũng đã mệt, nếu nương nương không ghét bỏ, Vĩnh An muốn cùng nương nương nói chuyện một lát.” Nói xong bỏ qua Nghi tần và Tịnh tần đã thay đổi sắc mặt, trực tiếp đi tới.

Tiểu Trầm hậu nghe xong, trong mắt lại bắt đầu có nước, cảm kích nhìn Vĩnh An công chúa. Trong lòng nghĩ: Hoàng thượng nho nhã, muội muội cũng săn sóc như vậy, Trầm Hồng Nhi ta đúng thật là kiếp trước tu được nhân duyên tốt!

Cùng lúc Vĩnh An công chúa bước ra rạp hát thì gặp phải đám quần thần bãi triều.

Rạp hát trong cung cách đại điện rất gần. lúc trước tiên hoàng thiết kế sắp xếp như vậy tất nhiên có thâm ý. Sau khi tảo triều phiền muộn, chỉ cần đứng dậy, đi xuyên qua hành lang là đến rạp hát. Khi đó có một thời gian trong cung quanh năm nuôi đoàn kịch hát nhỏ, thậm chí có mấy vị triều thần trẻ tuổi được sủng ái, có giọng nói mượt mà, lúc cạo sạch râu trang điểm vào cũng rất mê người, thường xuyên đóng cửa Lê viên càn quấy, lúc tiên hoàng đi ra trên môi cũng có son phấn.

Chỉ là hôm nay, chỗ thiếu sót trong bố cục trước kia của Lê viên lại lộ ra rõ ràng. Vẻ mặt Tướng quốc đại nhân trên triều nghiêm túc nghe quần

https://thuviensach.vn

thần báo cáo các nơi dân sinh khó khăn, nhất là hỏi tình huống giúp nạn thiên tai ở Lễ huyện, bên kia nhiều tiếng mõ lọt vào tai: "Cô nương, người ở phương nào, lũ lụt đã rút chưa" la lên vang vào giễu cợt từng lỗ tai của triều thần.

Khâu tướng quân hỏi: "Sửa chữa đường sông, thủy lợi có hợp quy tắc không? Công tác thống kê người thương vong ở các nơi là bao nhiêu?"

Bên ngoài kia tiểu sinh hát vang: "Hồng thủy dậy sóng không dứt, nước tràn khắp hai bờ sông, a nha…Không có đường sống sót!"

Khâu tướng quân cố gắng kiềm chế, lại hỏi: "Lúc nào thuyền bè có thể qua lại?"

Âm thanh bi thiết của hoa đán vang lên: "Thuyền không thể đi lại để ta gặp nhau…í í a a a! Chẳng lẽ muốn mạng của ta sao!"

Khâu Tướng quốc lại hít sâu, không kiềm chế được nói to lên để ngăn tiếng trống kia: "Tiền tuyến vừa báo về bảo chiến sự đang căng thẳng, mong các vị đại nhân Hộ bộ nghĩ biện pháp để trù bị quân lương, các tướng sĩ nơi tiền tuyến không bị đói lạnh."

Một giọng nói vai bà già truyền đến: "Lẽ ra nên cắt giảm lương thực, để đói chết mấy cô nương mới nứt mắt đã muốn rù quến trai tơ."

Để cho lòng người lo âu đấy chính là, có mấy triều thần thứ phẩm lại là người mê xem hát, tuy đứng trên triều lại không tự chủ được đứng người lên, lắc đầu thấp giọng hát theo nhịp trống. Nếu không bị đôi mắt đầy sát khí của Khâu Minh Nghiên đại nhân hung hăng trừng, chắc có lẽ sẽ phất ống tay áo, bày ra vẻ tiêu sái mê người theo tiếng trống.

Sau khi bãi triều, khuôn mặt trắng nõn của Tướng quốc Khâu Minh Nghiên lại đen như đáy nồi, đằng đằng sát khí hạ triều, lẳng lặng chờ ở cửa Lê viên.

Nhưng đợi đến lúc diễn hí xong, lúc Tiểu Trầm hậu đi ra, Khâu Minh Nghiên nhìn thấy vị công chúa đi bên cạnh nàng ấy bỗng dưng sững sờ. Vị quý nhân kia mặc váy xanh ngọc như bầu trời, thêu mây như ý, hoa rơi, tóc

https://thuviensach.vn

được chải gọn gàng nhưng một đuôi tóc thật dài rủ xuống bên mặt, mái tóc đen nhánh được bện với kim tuyến làm nổi bật lên khuôn mặt nhỏ nhắn non mềm.

Nhìn diện mạo của nàng, Khâu Minh Nghiên liền đoán được nàng là muội muội ruột của Hoàng đế - Vĩnh An công chúa. Nếu tiểu Hoàng đế luôn mỉm cười gặp người kia cũng ăn mặc như thế này, có lẽ cũng không thua muội muội ruột này đúng không?

Nghĩ vậy, sắc mặt Khâu Minh Nghiên càng thêm không thoải mái!

Chương 80

"Thần Khâu Minh Nghiên bái kiến Hoàng hậu nương nương, Vĩnh An công chúa." Sau khi hành lễ Khâu đại nhân đứng thẳng sống lưng, khuôn mặt cố kiềm chế nói tiếp: "Các nương nương hậu cung xem hí khúc để giết thời gian vốn không đến lượt vi thần nói, nhưng Lê viên cách đại điện rất gần, nương nương nghe hí khúc, nhóm các lão tiền triều cũng nghe hí khúc theo cả một buổi sáng. Hiện giờ Thái phó đang ở tiền tuyến, nương nương ở trong hậu cung ca múa mừng cảnh thái bình, e là… không ổn đâu."

Tiểu Trầm Hậu nghe xong, lập tức hơi sợ hãi, nghĩ phu quân vẫn đang trên giường bệnh, mình lại chạy đến đây nghe hí khúc, vô cùng tự trách mình khiến gò má nàng ửng đỏ: "Khâu đại nhân nói rất đúng, về sau Bản cung hạ lệnh bỏ hết mấy thứ vui đùa."

Miệng Khâu Minh Nghiên tạ ơn Hoàng hậu nhưng khóe mắt vẫn quét qua Vĩnh An công chúa đang đứng yên một bên. Vẻ mặt nàng dịu dàng ngoan ngoãn, cúi nửa đầu đợi, dù nghe hắn mở miệng khiển trách vẫn không lộ ra vẻ kiêu căng của công chúa hoàng gia. Đây là khiêm tốn mà tiểu nữ tử nên có, không giống với thiên tử ca ca trong nụ cười có kim, miệng lưỡi sắc bén.

https://thuviensach.vn

Sau khi Tiểu Trầm Hậu nói dứt lời liền dẫn muội muội của chồng là Vĩnh An công chúa quay về hậu cung. Nguyễn công công sau lưng không đi ngay mà cười thỉnh an với Khâu đại nhân: "Khâu đại nhân, nô tài thỉnh an ngài."

Khâu đại nhân nhẹ gật đầu, nhưng lại không biết tổng quản đại nội muốn nói gì với mình: "Khâu đại nhân vừa nói vậy, nô tài cũng nhất định phải nhớ trong lòng. Chỉ là… trước khi đi Thái phó đã nhắc nhở nhiều lần, không được để cho công chúa trong cung buồn phiền, cho nên mới cho đoàn kịch hát nhỏ, quấy rầy thanh tĩnh trong triều, nô tài cân nhắc không chu toàn, kính xin Khâu đại nhân thứ lỗi. Nhưng đại nhân vừa mới nói không lưu tình như vậy trước mặt công chúa, nếu quấy nhiễu đến tâm tình công chúa, nô tài sẽ ngày càng khó xử lý. Hay là…về sau đại nhân cảm thấy có gì không ổn thì bãy nhắn nhủ với nô tài trước, nô tài nhất định cân nhắc chu toàn, chứ đừng nên trực tiếp chạy đến trước mặt công chúa nói như vậy được không? Bằng không khi Thái phó trở về, thấy công chúa gầy đi, trong lòng không vui, tất cả đều bị răn dạy đó!"

Khâu Minh Nghiên kinh ngạc nhướn mày, Thái phó đại nhân lại có thể dặn dò chuyện lông gà vỏ tỏi như vậy ư? Chắc chắn Nguyễn công công cũng sẽ không dám lấy Định Quốc hầu ra để làm lá chắn.

Nguyễn công công ngoài cười trong không cười cúi đầu đi rồi, Khâu Minh Nghiên lại đứng một chỗ thật lâu không động đậy: Thái phó đại nhân… cuối cùng là mang tâm tình gì đi sủng ái Vĩnh An công chúa có hình dạng giống Hoàng đế như đúc?

Trong lòng Khâu Minh Nghiên, Thái phó đại nhân là một tấm bia đá to lớn mà người phàm không thể chạm vào. Là thiếu niên thì phải có mục tiêu để ngưỡng mộ mới được, Khâu Minh Nghiên hắn cũng có người để ngưỡng mộ. Hắn không giống người khác ngưỡng mộ anh hùng hào kiệt tiền triều trong sách vở, hoặc là những anh hùng hư cấu. Truyền kì của Thái phó là ở chỗ này, trở thành người mà mọi nam nhi Đại Ngụy hướng tới, làm cho hắn lúc ấy đang chuẩn bị đi thi mà vẫn cố chấp, tự cạo đầu, trộm xuất gia, nương tựa đại doanh của Hắc Kỳ Quân ở Mạc Bắc. Lúc gia đình mình có biến, thì

https://thuviensach.vn

Thái phó lại đứng vững che chắn cho mình trước sự càn rỡ ngang ngược của Vinh thượng thư, để lại mình một cái mạng thành ân nhân cứu mạng của mình.

Vệ Lãnh Hầu đại nhân là sao Bắc Đẩu chỉ đường, là sao Mai sao Hôm. Có thể giúp anh hùng hào kiệt như Thái phó leo lên long ỷ là tâm niệm không bao giờ quên trong cuộc đời Khâu Minh Nghiên.

Nhưng bây giờ chí lớn của Thái phó chưa xong, lại đắm chìm trong ôn nhu hương, điều này không thể làm cho Khâu Minh Nghiên không sinh lòng cảnh giác và lo lắng. Liệu có phải Hoàng thượng ma quỷ kia khuyến khích muội muội ruột của mình đi quyến rũ Thái phó không?

Lời Khâu Minh Nghiên đại nhân nói đã thức tỉnh Tiểu Trầm Hậu, sau khi lập chí làm một Hoàng hậu hiền đức, quyết tâm không cản trở phu quân, để phu quân lâm vào cảnh gian nan trên triều lập tức bắt đầu bốc lên hừng hực.

Hoàng thượng bị bệnh nặng, không muốn gặp nàng, không thể thương lượng. Nàng kéo Vĩnh An công chúa đến, bàn bạc muốn triệu tập cung nữ và gia quyến của chư vị đại thần vào trong cung thể may giày vải cho các tướng sĩ trên tiền tuyến.

Giày vải bình thường phải qua tay mười nữ quyến, tay nghề không nhất định phải giỏi, nhưng giày được quý nữ tự tay làm thì nhất định sẽ đấu tranh anh dũng, nếu chiến bại, lúc chạy cũng sẽ nhanh như phi trên cỏ.

Chế tác loại "giày dép thần kỳ" này là lệ cũ lúc dùng binh của Đại Ngụy, cho nên khi Tiểu Trầm Hậu đề nghị, tất nhiên Vĩnh An công chúa không thể nào phản đối, vì vậy Tiểu Trầm Hậu bị kích động viết thiệp mời. Nhưng thiệp mời lại bị Nguyễn công công chặn, nói một câu "Thái phó dặn dò Hoàng hậu cẩn thận nghỉ ngơi trong cung, không nên gặp nữ quyến bên ngoài" Đã làm toàn bộ kế hoạch rối tung lên.

Cuối cùng không còn cách nào, Tiểu Trầm Hậu chỉ có thể dặn dò Vĩnh An công chúa tiếp đãi các nữ quyến thay mình.

https://thuviensach.vn

Thời gian từ lần trước nữ quyến ở mỗi phủ cùng vào triều để làm thủ công đến nay đã hơn một năm. Nàng nhớ rõ ở tiết thưởng đăng cùng các vị nữ quyến, mình còn là người bài trí trong phòng không người hỏi thăm, thoải mái nhàn nhã nhìn các phu nhân tranh cãi với nhau rất thú vị. Nhưng mà lần này, mình trở thành nhân vật chính tập trung nữ quyến, trong một chốc giống như chúng tinh phủng nguyệt, rất không quen.

Như bây giờ, mình đang khâu, nhưng một kim đâm lệch ra, trên mặt giày tạo thành một đường vòng cung quỷ dị, phu nhân Lễ bộ Thị lang lập tức trợn tròn mắt, mở đôi môi đầy đặn nói: “Công chúa huệ chất lan tâm, đường chỉ này mới lạ, không giống mấy bản của chúng ta, cần phải học tập tốt công chúa đấy!”

Nhóm phu nhân cũng không chịu yếu thế, nhao nhao nghểnh cổ nhìn sang, sau đó nhìn đường may vụng về kia gật đầu khen ngợi: “Đúng vậy, rất lịch sự tao nhã, chúng ta cũng học mẫu của công chúa…”

Nhìn mỗi đôi giày bắt đầu lệch ra vài đường may uốn éo, trong lòng Niếp Thanh Lân lặng lẽ rơi lệ: Các tướng sĩ biên quan, Bản cung xin lỗi các ngươi, chỉ hy vọng lúc đang chiến đấu anh dũng, đế giày đừng rơi xuống là được!

Sau khi a dua nịnh hót, các vị phu nhân bắt đầu nói chuyện phiếm về chiến sự Nam Cương. Bàn về mấy cái này, các phu nhân biết còn nhiều hơn cả mình đang ở trong cung.

Chí ít thì Niếp Thanh Lân biết được tin tức Thái phó bị thương qua miệng các phu nhân của các quan viên quan trọng.

Lúc phu nhân Lễ bộ sinh động như thật kể chuyện Thái phó bị rắn độc cắn bị thương, may mắn công chúa Nam Cương đi theo quân để dẫn đường đã quên mình, dùng miệng mút độc, cứu Thái phó một mạng. Lúc này mọi người không hẹn mà cùng nhìn Vĩnh An công chúa đang ngồi ghế chủ vị.

Phu nhân Lễ bộ cũng biết mình lỡ lời, vội vàng nói sang chuyện khác. Nhưng lại có người càng hứng thú, nghe đến chỗ quan trọng lại không có

https://thuviensach.vn

phần sau, tò mò vô cùng, mở miệng hỏi: “Thái phó đại nhân bị thương ở đâu?”

Có người nhẹ giọng nói: “Nghe nói… là bị thương chỗ bắp đùi.” Các phu nhân may vá chậm dần, như có điều suy nghĩ: “Thái phó đại nhân như tiên nhân vạt áo vung lên, lộ ra đùi trần, hai chân mở ra, công chúa khuôn mặt xinh đẹp phủ phục dưới thân Thái phó, mút từng chút, từng chút…” Trong lúc nhất thời mắt vài vị phu nhân sáng ngời, thần kì đâm phải ngón tay, âm nhanh “ái ái” nha vang lên liên tục.

Niếp Thanh Lân hơi nhẹ nhàng thở ra, thì ra không phải mỗi mình nàng chân tay vụng về, nàng cũng không kêu lên, yên lặng để ngón tay bị chảy máu vào miệng mút, sau đó đem giày giao cho thị nữ: “Bản cung đã làm gần xong, còn lại ngươi làm đoạn cuối đi.” Nói xong nàng chuẩn bị đứng dậy hồi cung nghỉ ngơi.

Đúng lúc này lại nghe phu nhân Binh bộ Thị lang nói: “Thì ra là bị thương, thảo nào trên tiền tuyến liên tục thất bại…”

Niếp Thanh Lân vừa muốn đứng lên liền dừng lại, lông mày nhỏ hơi nhíu, thì ra câu nói kia của Khâu đại nhân nói chiến sự phía trước căng thẳng đúng là không phải lời nói dối để hù dọa hậu cung.

Đúng là Thái phó đại nhân liên tiếp bị đánh bại hai lần. Nói đến nguyên nhân thất bại thì trong lòng đều là một bụng lửa bị đè lại.

Tàu chiến của Bắc quốc quá tốt! Tàu chiến vững chắc chạy trên biển lớn rộng rãi, tất nhiên là như hổ thêm cánh rất vững vàng, nhưng đầm lầy ở Nam Cương lại rậm rạp. Chiến thuyền linh hoạt lại giống như rồng có sừng bị vây ở nước cạn. Nhưng nếu sử dụng bè trúc giống như binh sĩ Nam Cương thì phần lớn tướng sĩ là người phương bắc không nắm giữ được kỹ xảo và thăng bằng, căn bản là không thể nào linh hoạt chuyển hướng trên mặt nước.

Thái phó quyết định thật nhanh, lập tức lệnh cho binh sĩ lui về, rút khỏi trận thủy chiến. Mà Nam Cương Vương vì thắng liên tiếp hai trận vô cùng điên cuồng, thừa thắng xông lên, lại chiếm đoạt hai thị trấn biên thùy, chính

https://thuviensach.vn

thức tiếp giáp với lãnh thổ của Lĩnh Nam Vương. Mà Lĩnh Nam Vương gặp gió chiều nào thì theo chiều ấy, định rằng Vệ Lãnh Hầu là mãnh hổ trên đất liền khi đối mặt với đầm lầy Nam Cương thì không có hi vọng, chính thức tuyên bố sửa màu cờ, giúp đỡ Đại Ngụy chính thống, tuyến bố Vệ hầu là tặc tử phản bội.

Vì vậy phiên binh ở Lĩnh Nam cũng cùng giằng co hỗn chiến với quân đội Đại Ngụy, trong lúc nhất thời, sĩ khí Nam Cương lên cao, tuy chân Thái phó đại nhân bị thường chưa lành, nhưng trong lòng đã nôn nóng còn hơn cả đau đớn trên người.

Tuy Niếp Thanh Lân nghe mấy phu nhân tụ họp không rõ ràng, nhưng dựa vào sự thông minh của mình cũng đã biết không ít, mang tâm sự nặng nề trở về cung Phượng Sồ.

Lúc đi ngang qua hồ, nàng trông thấy hoa sen trong hồ đã qua thời kì nở hoa, đã có hơi héo tàn. Thuyền nhỏ trong cung trên mặt hồ lại trượt thẳng qua, dọn dẹp những đóa sen tàn, vớt lá khô.

Trong lòng Niếp Thanh Lân lo lắng, nhưng cũng không vội vã hồi cung mà nhìn dáng vẻ làm việc của cung nhân rất thú vị, liền ngừng chân xem xét.

Thuyền nhỏ này không giống với những cái mà Niếp Thanh Lân thấy ở trong cung trước kia, bốn phía thân thuyền quấn một loại cây mây kỳ quái, cung nhân trên thuyền xuyên thẳng qua các đình đài lầu các trên hồ, mấy lần thân thuyền chạm vào cột đá nhưng thuyền nhỏ như được bàn tay lớn nâng vững, không hề bị loạn.

Niếp Thanh Lân nhìn thấy giật mình, lệnh cho Thiện ma ma gọi cung nhân vớt lá khô đến hỏi: “Vì sao lại quấn cây vào thuyền?”

Cung nhân nghe xong câu hỏi của công chúa, cũng không biết mình phạm phải sai lầm gì, nơm nớp lo sợ trả lời: “Bẩm công chúa, mấy năm trước mỗi lần đến thời điểm này, trên mặt hồ có gió lớn, lúc làm việc thuyền nhỏ không ngậm nước, thường xuyên bị gió lật, vì vậy nô tài nghĩ đến một cách ở quê nô tài, nhờ người cùng quê mang tới mấy cây định thuỷ đằng

https://thuviensach.vn

(cây mây làm thuyền ổn định trên mặt nước) quấn lên thuyền, có thể gia tăng trọng lực của thuyền, thuyền không dễ bị lật"

"Định thuỷ đẳng… cái tên này, thuyền thật sự lướt nhẹ trên mặt nước sao?" Niếp Thanh Lân khó hiểu hỏi.

"Bẩm công chúa, đây là chỗ hay ở nơi những cây mây này mọc, cây mây này tuy mọc trong nước nhưng có tính chất nổi trong nước, lướt trên nước cũng nhẹ nhàng linh hoạt."

Tuy Thái phó đại nhân truyền thư nhiều lần, nhưng Vĩnh An công chúa chưa từng cho Thái phó một phong thư hồi âm. Nhưng qua mấy ngày lại được một phong thư tự tay viết khó mà có được, kèm thêm một bó nhánh cây kì lạ gửi đến chủ trướng quân doanh ở Nam Cương.

Lúc đó, Khất Kha công chúa đang dâng thuốc trị thương, chuẩn bị tự tay thay thuốc ở chân của Thái phó.

Mấy ngày trước, Thái phó bị rắn độc do xà binh Nam Cương nuôi cắn trúng, may mắn công chúa và Lỗ Dự Đạt cùng Thái phó cùng đi xem xét địa hình. Lúc ấy Khất Kha xem xét vết thương, trong lúc nóng vội chuẩn bị dùng miệng mút chất độc, tuy nhiên lại bị Thái phó đẩy ra, lệnh cho Lỗ Dự Đạt tới mút độc.

Lỗ Dự Đạt vì sự an nguy của chủ soái tất nhiên tình nguyện dâng hiến đôi môi trong sạch.

Chỉ là lúc chữa thương, mình quỳ gối giữa hai chân chủ soái, người cao to lực lưỡng nằm rạp xuống, nghe tiếng Thái phó đại nhân bị rắn cắn thở gấp, lại bị mình mút đến nỗi hút khí, hình ảnh sống động mờ ám như vậy trở thành chuyện mà Lỗ tướng quân dũng mãnh của Hắc Kỳ Quân cả đời không muốn xem.

Sau khi các tướng sĩ đến, lén hỏi ai thay Thái phó chữa thương, Lỗ Dự Đạt đều mơ hồ nói là Khất Kha công chúa, dù sao ở đây chỉ có ba người, bọn hắn cũng không thể đến mức chạy đến trước mặt Khất Kha công chúa và Thái phó để đôi co đúng không? Chỉ có điều bởi vậy nên nam nhân trong

https://thuviensach.vn

quân vốn thiếu nữ tử để điều hòa lập tức có suy nghĩ miên man trong đầu, cảm thấy vị công chúa Nam Cương này đã có gì đó với Thái phó đại nhân.

Mà lúc Khất Kha công chúa nghe lời đồn như vậy, trong lòng ngọt ngào. Cùng ở chung với Thái phó càng dài sẽ càng thêm si mê nam nhân anh tuấn lạnh lùng như băng này. Vốn tưởng rằng thiếp thất của Thái phó sẽ xinh đẹp như hoa thế nào, nhưng ngày đó ở kinh thành tình cờ gặp Tam phu nhân ở Vệ phủ, đẹp thì có đẹp, nhưng cuối cùng cũng không thể sánh bằng mình. Về sau nàng dồn hết tâm trí nghe ngóng, mới biết được Tam phu nhân rất dịu dàng được lòng Thái phó, nữ tử tầm thường như vậy cũng được Thái phó nhét vào trong phủ, vì sao mình tài mạo song toàn lại không thể? Trong thoáng chốc, ý chí chiến đấu của Khất Kha công chúa dâng cao.

Vệ hầu không muốn nhận mình, khẳng định có một phần nguyên nhân là bởi thân phận của mình. Khất Kha công chúa đã sớm tính toán tốt, chỉ cần Thái phó thu phục được Nam Cương, mình sẽ tình nguyện buông tha cho vị trí Nam Cương Vương, tình nguyện vào phủ Thái phó trở thành một thiếp thất thật lòng yêu thương người.

Như vậy Thái phó đã không còn nghi kỵ, nhất định sẽ nhận mình! Về phần công chúa Đại Ngụy kia, Khất Kha không để ở trong lòng. Vẻ ngoài không tệ, giống vị Hoàng đế ca ca của nàng, làm cho người khác kinh diễm, đáng tiếc thân phận của nàng ta còn xấu hổ hơn thân phận công chúa Nam Cương của mình, thử hỏi Thái phó đại nhân lập chí hùng bá thiên hạ sao có thể thật lòng yêu nàng ta?

Nam nhân như Vệ Lãnh Hầu, giống như tòa núi cao không thể với tới, không có bất kì nữ nhân nào có thể kề vai sát cánh cùng hắn. Nàng đường đường là công chúa Nam Cương, mười ba tuổi đã phụ tá phụ vương quản lý quốc sự, kiến thức thao lược chỗ nào không tốt? Công chúa Đại Ngụy yếu đuối, mềm mại ôn nhu như tầm gửi, kiến thức hạn hẹp là sao có thể xứng đôi với nam nhân cao ngạo vĩ đại? Nghĩ vậy Khất Kha công chúa càng thêm tự tin, thu hồi kiêu căng của chính mình, học Tam phu nhân dịu dàng chăm sóc cuộc sống hằng ngày của Thái phó.

https://thuviensach.vn

Thái phó đã có hơi phiền mà gạt hai tay nàng đang duỗi ra, nếu không phải các bộ lạc Nam Cương còn cần nhờ công chúa Nam Cương tập trung lại, hắn thật sự muốn ném nàng ta ra khỏi doanh trướng.

Ngay lúc Thái phó sắp nhịn không được, thay đổi hành động, đột nhiên nhận được thư của Trứng gà, trong lòng vui như mở cờ, sau khi lạnh lùng ra lệnh cho Khất Kha rời khỏi, mở thư ra xem. Trứng gà chỉ vẽ một chiếc thuyền nhỏ hình thù kì lạ. Đây là thuyền tấn công loại nhỏ, tên là Xích Mã. Loại chiến thuyền này có đặc điểm là lướt như bay giống như ngựa trên đất liền.

Trong lòng Thái phó cười cười, Trứng gà cũng rảnh rỗi, không yên phận ở hậu cung cho tốt lại cân nhắc tới cái này. Vì chuyện thuyền trong trận thủy chiến, mấy ngày này hắn ngày ngày suy nghĩ, sao lại không muốn dùng chiến thuyền Xích Mã chứ? Nhưng mà thuyền này tuy chạy nhanh, nhưng lại có khuyết điểm rõ ràng: khi thân thuyền đột ngột xoay sẽ bị va chạm, những man binh Nam Cương này có kĩ thuật bơi rất tốt, nếu đánh nhau trên thuyền còn may, vào trong nước, binh sĩ Đại Ngụy như là con sói cường tráng rơi vào trong bầy cá mập trong nước, chết không có chỗ chôn. Cho nên thuyền này rất nhanh bị Thái phó vứt bỏ trong đầu.

Nhưng lúc hắn muốn đặt thư xuống, trong lòng lóe lên, thấy xích mã châu trong tranh như được quấn cái gì lên…

Thấy vậy, hắn đứng dậy, nhìn một chút cây mây mà tín sứ đưa tới, nhưng lại không nhận ra được đây là thực vật gì. Vì vậy lệnh cho binh sĩ dựa vào tranh lấy cây mây quấn ở mạn thuyền, sau đó thả xuống nước.

Lúc binh sĩ đang ở trên thuyền nhỏ, một trận gió lớn thổi qua, mấy xích mã châu có hơi dao động, chỉ cái thuyền nhỏ quấn dây mây kia lại chạy nhanh vững vàng trong nước.

Đôi mắt Thái phó sáng ngời, tên lính điều khiển chiến thuyền Xích Mã đánh tới môt chiếc thuyền lớn, rõ ràng hai thuyền va vào nhau, thuyền nhỏ nhanh chóng bắn ra, nhưng vẫn vững vàng nổi trên mặt nước. Lần này các

https://thuviensach.vn

tướng sĩ và Khất Kha công chúa đang xem cuộc chiến cũng sợ sững người, tất cả đều lộ ra vẻ vui mừng, nói cách Thái phó nghĩ ra rất thần kì!

Thái phó kiềm chế kích động trong lòng, nhìn chữ nhỏ mảnh khảnh dưới bức vẽ: "Vật đấy tên là 'định thuỷ đằng', là đặc sản tập trung ở sông Bích Thủy vùng Tây Bắc, lúc này đã qua mùa thu hoạch, nhưng người địa phương đã quen dùng nó để tu kiến lầu trên nước, nếu Thái phó cảm thấy có ích, có thể phái người phá lầu để thu thập."

Đọc đến đây, người viết như dừng lại một lúc lâu, một giọt mực đã rơi trên giấy, lại bị phấn thư hoàng che đi, sau đó trên chỗ giọt mực viết: "Nghe nói Thái phó bị thương, dâng lên thuốc trị độc rắn, nếu miệng vết thương đã được chăm sóc, thì cứ để dành để có thể chuẩn bị cho bất kì tình huống nào."

Thái phó ngồi trên ghế nhìn nhìn, gõ mặt bàn, cầm hộp thuốc trị thương nho nhỏ lên, mở nắp hộp, thấy được thuốc mỡ bóng loáng như ngọc bên trong, lại không đành lòng giơ ngón tay phá hủy mặt trên bóng loáng kia.

Trái tim của Trứng gà mềm mại như lớp thuốc trong hộp kia, nhưng cũng sẽ co đầu chui rút mãi trong đó không chịu xuất ra ngoài, nếu muốn cưỡng ép đào ra lại làm cho người ta sinh ra cảm giác không đành lòng,

Chương 81

Những hồi ức nhu tình trong quân doanh cũng chỉ là thoáng qua.

Cùng ngày hôm đó, Thái phó lập tức phái vài tên tâm phúc và một đội binh lính ra roi thúc ngựa chạy tới thôn Y Sơn, đồng thời hạ lệnh cho mấy xưởng ở vùng lân cận của hậu phương trong vòng năm ngày đóng ra một số lượng lớn thuyền Xích Mã. Mấy ngày sau, binh lính tâm phúc gấp gáp phi ngựa, phong trần mệt mỏi quay về đại doanh, chiến thuyền Xích Mã đã đóng được hơn một ngàn cái. Thái phó thấy binh lính mang theo rất nhiều định thủy đằng về doanh trại, Thái phó lại chọn ra vài thợ đóng thuyền có kinh

https://thuviensach.vn

nghiệm phong phú bí mật làm thí nghiệm trên mười chiếc thuyền Xích Mã, xem xem làm sao để lắp đặt và lắp bao nhiêu định thủy đẳng để có được hiệu quả tốt nhất.

Sau khi thử nghiệm hỏng vài chiến thuyền Xích Mã, rốt cuộc nhóm thợ đóng thuyền cũng nắm được bí quyết lắp đặt định thủy đẳng, khiến tính ổn định của thuyền sau khi được cải tạo không kém hơn tàu chiến cỡ lớn là bao. Thái phó kiểm nghiệm số thuyền Xích Mã này, sau đó ra lệnh cải tạo toàn bộ thuyền Xích Mã, đợi đến khi cả một ngàn chiếc thuyền đều đã được chỉnh sửa, Thái phó lại lệnh cho những tướng lĩnh Nam Cương quen thuộc thuỷ chiến đã quy hàng hướng dẫn cho binh lính lên thuyền Xích Mã mới để luyện tập, để cho đám binh lính phương bắc mà hắn mang đến mau chóng quen với thuỷ chiến và thuyền Xích Mã. Sau khi đại quân đã nắm giữ trọng tâm cơ bản của thuỷ chiến, Thái phó truyền lệnh điều động toàn bộ thuyền Xích Mã, chủ động tìm Nam Cương quyết chiến.

Cây thương đẫm máu của Thái phó đã sẵn sàng đâm về phía địch!

Khi tin tức Thái phó phái ra một lô thuyền nhỏ thẳng tiến Nam Cương truyền đến, Nam Cương vương đang ở trong lều của mình uống rượu mua vui cùng các tướng quân. Hắn ném bát rượu trong tay xuống, ha ha cười, nói với các tướng quân dưới trướng mình: “Mọi người đều bảo Thái phó tuyệt vời đến thế nào, là Bình Định đại tướng quân tiếp theo của kinh thành, một mình xông vào đại quân của Lang Tây, thật không ngờ lại chỉ có mỗi cái vỏ ngoài, còn đánh đấm thì chả ra gì. Tiếc là lá gan của Vệ tặc kia quá nhỏ, bị đánh bại hai lần lại không dám đối chiến với bổn vương, không thì bổn vương đã sớm cắt được đầu hắn xuống rồi. Lần này hắn ăn gan hùm mật báo, lại dám chủ động xông lên đánh trận. Rượu này không cần dọn, chúng tướng quân theo ta xuất chinh, đợi đánh bại tên nhóc miệng còn hôi sữa kia rồi chúng ta lại quay về uống tiếp.”

Chư vị tướng quân cũng cười to, ca ngợi đại vương chiến công lẫy lừng, sao tên Vệ tặc cỏn con kia có thể sánh bằng.

https://thuviensach.vn

Nhưng Cát Thanh Viễn ngồi ở một góc trong doanh trướng thì lại hơi nhíu mày, hắn hiểu Vệ hầu rất rõ. Vào thời điểm mà Cát Thanh Viễn đang đắc ý nhất, nam nhân cứ ngỡ rằng đã hết này lại sống lại, kéo binh bao vây, khiến cho hắn trắng tay chỉ trong một đêm.

Đó là một địch thủ hết sức khó chơi, không thể nào khinh thường hắn dù chỉ nửa điểm!

Nghĩ vậy, hắn hơi giương mắt, đưa mắt ra hiệu cho muội muội trong lòng Nam Cương vương, Cát Vân Nhi lập tức ngầm hiểu, tựa vào trong ngực Nam Cương vương, nhẹ nhàng nói: "Đại vương oai hùng, Vệ tặc kia sao có thể sánh bằng? Chỉ là, Vệ tặc này không hốt hoảng chạy trốn, ngược lại chủ động tiến đến, sợ là có âm mưu quỷ kế gì đấy! Xin đại vương phái tướng sĩ thủ hạ xuất chinh là được rồi, đại vương cần gì phải dấn thân vào nguy hiểm chứ?"

Đáng tiếc Nam Cương vương đã bị thắng lợi làm mờ óc, căn bản nghe không vào, chỉ quăng ngã chén rượu, rồi hung hăng hôn lên đôi môi của Cát Vân Nhi ngay trước mặt mọi người, sau đó dẫn theo chúng tướng quân đến bờ sông theo dõi trận đánh.

Hai đội thủy quân giao chiến, binh lính phương bắc quả nhiên không địch lại Nam Cương, đánh không bao lâu đã rơi xuống hạ phong, nhao nhao hô rút quân.

Nam Cương vương như bắt được vàng, vội vã ra lệnh cho toàn thể bộ hạ xông lên, nhất thiết phải đánh tan đại quân của Thái phó trong một trận chiến. Cát Thanh Viễn hơi nhíu mi khuyên can: "Thái phó kia cũng từng trải qua ngàn vạn trận chiến, không thể nào bất tài như vậy, hay là có lừa gạt gì đó?"

Nam Cương vương hừ một tiếng, một tướng quân bên cạnh đã sớm ngứa mắt tên Ngụy quốc ngang nhiên trở thành sủng thần của Nam Cương vương này, nói giọng trào phúng: "Hồi trước đối thủ của tên nhóc kia toàn là loại bất tài ngu ngốc, làm sao có thể đem ra so với đại vương? Huống chi Lĩnh Nam vương đã sớm tiết lộ toàn bộ nội tình của hắn cho chúng ta nghe,

https://thuviensach.vn

bởi vì những thiệt hại trong chiến dịch lần trước mà binh lính của hắn cùng lắm chỉ còn khoảng ba vạn. Nhìn số binh mà hắn xuất ra hôm nay, chính là xấp xỉ toàn bộ rồi."

"Cho dù hắn có quỷ kế, cũng không thể nào biến ra thêm binh lính, sợ hắn làm chi?" Nam Cương vương vừa lòng liếc mắt nhìn tướng quân kia một cái, bàn tay to vung lên: "Toàn quân truy kích".

Đại quân thủy chiến của Nam Cương chậm rãi truy kích đội ngũ của Thái phó, chẳng mấy chốc đã vượt qua sông lớn, tiến vào vùng nước có vẻ eo hẹp phủ kín cỏ lau. Đột nhiên một tiếng cồng vang lên, hàng hàng thuyền Xích Mã từ trong bụi cỏ lau tiến ra, chính là 500 chiếc thuyền Xích Mã và ba ngàn tướng sĩ mà lúc trước Thái phó chỉ thị ẩn thân trong đó… Binh lính rút về từ tiền phương cũng thả gỗ mây trên sàn tàu xuống nước, sau đó quay đầu về phía này, bao vây đội thuyền và bè trúc của binh lính Nam Cương.

Nam Cương vương đứng trên thuyền chủ tướng, nhìn thấy quân mình bị vây, cũng không khẩn trương, cười lạnh nói: "Bị vây thì sao chứ, binh lính phương Bắc đánh trên nước không chịu nổi một đấm, chỉ cần xông lên là đội hình bị vỡ ngay. Không cần để ý tới phía sau, đại quân cứ thẳng tiến về phía trước là được." Nhưng mà chuyện tiếp theo lại khiến cho Nam Cương vương và tướng lĩnh của hắn chấn động, lần này thuyền Xích Mã của phương bắc lại đặc biệt vững vàng, không hề lắc lư lay động, mà bọn lính cũng không giống như không rành thuỷ chiến.

Bỏ đi ưu thế thuỷ chiến, luận về năng lực tác chiến, binh lính Nam Cương có phi ngựa cũng không đuổi kịp binh lính mà Thái phó thống lĩnh. Tướng lĩnh Hắc Kỳ quân đánh ra đều là đao thật thương thật có bài bản trên chiến trường, còn binh lực Nam Cương đa số chỉ là dân quân, làm sao đấu lại? Chẳng những không thể xông ra khỏi vòng vây, mà còn bị đánh cho lui về từng bước, vòng vây càng lúc càng khép chặt. Đến lúc này Nam Cương vương mới có chút luống cuống, lệnh cho năm chiến thuyền song long cốt có hình dáng kỳ lạ bên cạnh thuyền chủ tướng ra trận. Mấy chiếc thuyền lớn này là do Nam Cương vương chi ra một lượng tiền kếch sù, mất vài năm mới làm ra được. Thân thuyền hẹp dài cao ba thước, cực kỳ kiên cố, phía

https://thuviensach.vn

ngoài phủ kín mũi nhọn(1), đừng nói cỏ lau chặn đường, mà thậm chí tàu chiến cỡ lớn của Đại Ngụy trước kia cũng sẽ bị con thuyền đầu đồng thân sắt này đụng cho lật úp. Đây chính là đòn sát thủ của Nam Cương vương, chưa từng dùng đến trong những trận thủy chiến trước.

(1) Nguyên văn là 'chàng giác', tiếng Anh là 'ram', thường được cố định ở mũi tàu để đẩy lui hoặc đâm thủng hông tàu địch.

Thái phó đứng trên đất bằng nhìn thấy chiến thuyền có hình dạng quái dị vọt lên, lạnh lùng cười. Mật thám mà hắn phái đến Nam Cương đã dò la ra được chuyện Nam Cương vương cho đóng chiến thuyền có hình dạng quái dị từ lâu, hắn sớm có kế sách ứng phó rồi. Nhẹ nhàng khoát tay một cái, quan truyền lệnh đứng phía sau vung lên hai lá cờ một đỏ một trắng trong tay, phát ra tín hiệu. Có vài chiếc thuyền lớn lập tức lao ra từ trong thủy quân phương bắc, cứ hai thuyền tạo thành một tổ, ở giữa nối lại bởi vài sợi xích sắt thô to, một trái một phải áp vào hai bên mạn thuyền Nam Cương, dùng xích sắt ngăn chiến thuyền có hình dạng quái dị lại, khiến chiến thuyền có hình dạng quái dị không thể động đậy. Mà thuyền bất động chính là một tấm bia sống, mưa tên bắn xuống tới tấp, lính phương Bắc trèo lên chiến thuyền có hình dạng quái dị vật lộn với lính Nam Cương, chẳng mấy chốc đã khống chế được mấy chiếc chiến thuyền có hình dạng quái dị đó.

Nam Cương vương nhìn đòn sát thủ thuyền đầu đồng thân sắt của mình thất bại, sắc mặt xám xịt, lên tiếng thúc giục lính Nam Cương xuống nước, đục thủng thuyền Xích Mã, để thuyền chủ tướng của hắn có thể rời đi. Bọn lính Nam Cương nối đuôi nhau nhảy xuống nước, nhưng đến khi lặn xuống đáy thuyền của lính phương bắc thì tuyệt vọng phát hiện đáy thuyền cắm hàng hàng cột gỗ thô to, giống như một cái lồng chim bảo vệ đáy thuyền. Những khe hở ở giữa rất bé, người căn bản chui không lọt, mà cột gỗ thật sự quá to, dưới nước lại không dùng được lực, nếu chỉ chém trong một hơi thì không đứt nổi, bắt buộc phải ngoi lên lấy hơi vài lần mới có thể chặt đứt một cây cột gỗ. Nhưng lính lặn Nam Cương một khi ngoi lên lộ mặt để thở, chắc chắn sẽ thành tấm bi sống cho lính phương bắc bắn. Nam Cương đã chết mấy trăm người, cũng chỉ có thể đục chìm vài thuyền Xích Mã.

https://thuviensach.vn

Lúc này Nam Cương vương đã hoàn toàn hoảng sợ, khàn giọng hô to, lệnh cho binh lính liều chết xông lên, đồng thời hứa hẹn, ai có thể mở ra một đường máu cho hắn thoát thân, nhất định sẽ được cho quyền to chức trọng, đồng thời ban thưởng vàng bạc châu báu, thậm chí chia sẻ cả cơ thiếp của mình. Thuyền chủ tướng cũng phái ra đội đốc chiến, bắn tên không ngừng, giết sạch bọn binh lính chết nhát không dám xông lên. Bị cả quyền cao thưởng lớn cùng với đốc chiến đội song song kích thích, lính Nam Cương ra sức ào lên, trong chốc lát máu chảy thành sông hòa vào trong nước, vô số xác chết trôi nổi bập bềnh.

Nhưng Nam Cương đã mất hết thế chủ động, chưa đến nửa canh giờ, đại bộ phận binh lính Nam Cương đều đã chết trận, những kẻ còn sống đều là lính xin hàng, chỉ còn lại Nam Cương vương cùng vài tướng lĩnh thân tín trên thuyền chủ tướng.

Vệ Lãnh Hầu thấy thuyền chủ tướng bị thuyền Xích Mã bức đến sát bờ, còn Nam Cương vương chó cùng rứt giậu, muốn nhảy xuống nước định bơi trốn đi. Hắn đứng bên bờ không chút hoang mang, lấy ra cung tiễn, kéo dây, cây cung bằng đá nặng nề khiến mũi tên nhọn xé gió lao vút về phía Nam Cương vương, chỉ một tên đã đóng chặt bả vai Nam Cương vương lên cột buồm, khiến hắn thống khổ kêu to không ngừng.

Một chiêu của Vệ hầu đã kết thúc tất cả, bắt sống Nam Cương vương, nhưng khi hắn dẫn người xông vào đại doanh lại không hề phát hiện bóng dáng huynh muội Cát thị, chắc là hai người này đã chuồn mất từ lúc nhận thấy tình hình chiến trận có điểm bất thường! Vệ Lãnh Hầu cau mày hừ lạnh: “Cát Thanh Viễn, bản Hầu thật muốn xem, con chuột chết nhà ngươi có thể trốn được bao lâu?”

Sau trận chiến trên hồ cỏ lau, sĩ tốt Nam Cương không còn là mối e ngại, Lĩnh Nam vương thấy đại sự không ổn, hốt hoảng trốn về cùng đất của mình. Nhưng Vệ Lãnh Hầu tự mình lãnh binh, sao có thể để cho tên Phiên vương dám lộ liễu trắng trợn thảo phạt Vệ tặc sống tiếp? Một tháng sau, Lĩnh Nam được bình định.

https://thuviensach.vn

Tuy rằng vẫn còn vài thân tín của Nam Cương vương tổ chức ra một đội du kích lảng vảng trong chốn núi non trùng điệp, nhưng cũng chỉ là một đám sa cơ lỡ vận, không đủ sức đe dọa gì. Lão Lĩnh Nam vương bị giam cầm lâu ngày được thả ra, tuyên bố nữ nhi của mình, Khất Kha công chúa trở thành tân vương của Nam Cương.

Khi tân vương cử hành đại điển, Vệ Lãnh Hầu cũng đích thân đến chúc mừng. Trên yến tiệc, Lỗ Dự Đạt kéo khóe miệng nhìn người được gọi là vương hầu Nam Cương, nhỏ giọng hỏi: "Thái phó đại nhân, sao chúng ta không thừa thắng xông lên, đem Nam Cương cũng nhập vào bản đồ Đại Ngụy, mà lại chỉ để nó làm một nước phụ thuộc?"

Thái phó đã uống rất nhiều rượu, nhưng sắc mặt vẫn chưa biến, nói: "Nam Cương đa số là nước phụ thuộc, lòng người không giống nhau, hơn nữa núi non cách trở, lại càng không dễ quản lý, chẳng thà lôi kéo Nam Cương vương, lấy di(2) chế di, mới là kế lâu dài."

(2) Di: cách mà người Trung Quốc thời xưa gọi các dân tộc ở phía đông.

Lỗ Dự Đạt bấy giờ mới dường như hiểu ra, gật nhẹ đầu.

Tiệc rượu đã tàn, Thái phó đang định rời đi, đã thấy thị nữ của Khất Kha công chúa lẳng lặng tiến đến gần mình: "Vương thượng mời Thái phó đại nhân qua đó, có vài chuyện quan trọng muốn nói."

Khi Thái phó bước vào nội điện của cung Nam Cương vương, cả kinh nhìn bóng đêm buông xuống, đèn đuốc chập chờn trong cung, màn lụa phấp phới, hoa mai lượn lờ. Nữ vương mới lên ngôi của Nam Cương đã cởi lễ phục, thay một bộ váy bằng tơ mềm màu trắng, cái yếm màu đỏ thấp thoáng ẩn hiện bên trong, khuôn ngực cao ngất, hé mở bờ vai, y hệt như một nữ nhân người Hán.

Lúc này nàng đang nửa nằm trên giường, mắt to quyến rũ nói: "Thái phó vì bình định rối loạn ở Nam Cương, đã vất vả lao lực trong quân doanh vài tháng, lại không mang theo thiếp thất hầu hạ, chắc bị đè nén đã lâu. Cô

https://thuviensach.vn

vương muốn báo đáp, nguyện tự tiến cử gối chăn, để Thái phó đại nhân được sảng khoái yên giấc.”

Nói xong, nàng hơi vén vạt áo của mình, đùi thon dài khẽ tách ra, ngọn đèn mờ mờ giao thoa chiếu vào dưới thân khiến ngươi ta ám ảnh sâu sắc, bởi vì không thấy rõ lắm mà có vẻ càng thêm dụ hoặc.

Nếu đổi lại là Thái phó trước kia, sẽ không bao giờ ngược đãi bản thân mình, sau đại chiến, uống rượu ngon, lại kéo giai nhân vào lòng lăn lộn thỏa thuê một phen mới chính là khao thưởng lớn nhất dành cho mình.

Hiện tại cơn say đang dâng trào, hơi thở tràn ngập trong không khí cũng làm rung động dục niệm đã ngủ đông vài tháng nay, Thái phó không khỏi tiến lên vài bước, ánh mắt lạnh băng hơi lóe lên ngọn lửa, ý cười trên mặt Khất Kha công chúa càng đậm, chậm rãi nằm xuống, tóc dài rối tung, mị nhãn như tơ, môi mềm hé mở, đưa tay cởi dây yếm sau lưng.

Nam nhân cao lớn đứng ở bên giường, cúi đầu nhìn ngọc thể nằm chào mời trên giường, hơi mỉm cười, cúi người vươn tay... Khi bàn tay to lướt đến khuôn mặt nữ nhân kia, không ngờ trong tay lại có thêm một chủy thủ sắc nhọn lạnh lẽo đặt trên cổ nàng: “Không biết Nam Cương vương đã thả gì vào trong lư hương? Hương vị thật đúng là rất thơm!”

Ý cười trên khóe miệng Khất Kha công chúa nhất thời ngưng đọng, vẻ mặt bối rối nhìn khuôn mặt tuấn tú của Thái phó: “Khất Kha không dám tính kế Thái phó, chẳng qua là bỏ thêm một ít huân hương trợ hứng thôi! Thái phó, Khất Kha khẩn cầu không nhiều, nếu như Thái phó ghét bỏ, không muốn thu nạp Khất Kha làm thê, vậy thì xin ban cho ta một đứa con mang dòng máu của Thái phó, để con cháu Thái phó có thể thống trị lãnh thổ Nam Cương rộng lớn này...”

Nếu một nam nhân có dã tâm có thể kháng cự sắc đẹp, nhưng sao hắn có thể kháng cự được dụ hoặc của quyền lực chứ? Nàng biết rõ lo ngại của Thái phó khi không muốn thôn tính Nam Cương, nhưng trong trường hợp cho hắn một cơ hội, để đứa nhỏ của hắn hợp pháp kế thừa ngai vàng Nam Cương vương, làm sao hắn kháng cự cho được? Khất Kha nháy mắt khôi

https://thuviensach.vn

phục tự tin, nàng tin chắc mình nhất định có thể giữ nam nhân mà mình đã yêu quý đã lâu ở lại đây đêm nay, một khi hắn bằng lòng để mình thụ thai, nàng tin chắc bằng công phu trên giường của mình, nhất định sẽ khiến Vệ Lãnh Hầu đắm chìm trong ôn nhu hương, vui đến quên cả trời đất, để hắn quên sạch mấy thiếp thất không lên nổi mặt bàn kia đi! Đến lúc đó, đường đường là Nam Cương vương như nàng, sao có thể không xứng với Thái phó đại nhân? Trở thành chính thê của Vệ Lãnh Hầu không phải là việc gì khó!

Nhưng lưỡi dao kia đã đâm sâu hơn vào trong da thịt trắng nõn của nàng, đưa cho nàng một đáp án lạnh như băng: “Xem ra Khất Kha công chúa đã quên sạch những lời mà bản Hầu nói với ngươi khi trước. Bản Hầu không phải là người mà ngươi có thể tính kế. Vốn là muốn dân chúng được yên ổn, các bộ lạc hòa thuận, nếu như Nam Cương vương bằng lòng tuân thủ nghiêm ngặt mấy điều ước hòa bình, bản Hầu cũng sẽ biết thời biết thế, ban tặng yên ổn cho Nam Cương. Nhưng nếu Nam Cương vương không chịu, lầm tưởng Vệ mỗ thành một kẻ bất tài phải mượn cái bụng của nữ nhân mới có thể giữ gìn hòa bình, vậy thì Vệ mỗ nguyện lấy mười vạn thiết kỵ chứng minh, đừng nói Hoành Lĩnh, cho dù là ngọn núi cao hơn nữa, cũng sẽ bị tướng sĩ Đại Ngụy ta đạp bằng!”

Máu đỏ tươi từ trên cổ Khất Kha công chúa chảy xuống một đường, nhanh chóng nhiễm đỏ vạt áo tuyết trắng, đau đớn khôn xiết khiến Khất Kha hơi thanh tỉnh lại từ trong mê luyến mà mình dành cho Thái phó.

Người đang đứng trước mặt mình đây, không chỉ là một mỹ nam tử khiến nữ nhân như điên như dại, mà còn là một nam nhân lãnh khốc nắm quyền to cùng với binh lực Đại Ngụy, trong mắt hắn không hề có nhu tình mật ý, chỉ có định luật thuận ta thì sống nghịch ta thì chết mà thôi. Người nào có gan vi phạm, cho dù có dâng hiến trân bảo sắc đẹp đi chăng nữa, cũng sẽ bị hắn vứt đi như giẻ rách.

Mà hiện tại nàng cũng đã không còn là công chúa Nam Cương kiêu căng tùy hứng nữa, mà chính là Nam Cương vương nắm giữ mạng sống của vô số con dân Nam Cương... Hôm nay hành động càn rỡ như vậy, nếu thật sự chọc giận Thái phó, vậy thì mảnh đất vừa mới khôi phục hòa bình này sẽ

https://thuviensach.vn

lại rơi vào bên trong ngọn lửa chiến tranh lần nữa... Nghĩ vậy, Khất Kha không khỏi đổ một thân mồ hôi lạnh, ngước mắt lên nói: “Thái phó giáo huấn rất đúng, Khất Kha đã biết sai, cũng không dám mạo phạm uy nghiêm của Thái phó nữa, kính xin Thái phó tha thứ cho Khất Kha và Nam Cương thêm một lần.”

Vệ Lãnh Hầu không nói gì, chậm rãi thu hồi chủy thủ, lại nhìn vết thương thật sâu lưu lại trên cần cổ trắng nõn của Khất Kha, một dòng chất lỏng màu đỏ ào ạt chảy ra, sau này cho dù kết vảy cũng sẽ lưu lại một vết sạo thật sâu. Đây chính là cảnh cáo mà hắn lưu lại cho Nam Cương vương mới nhậm chức này, nếu như nàng giống ca ca nàng, dám giở trò trêu chọc đến Đại Ngụy nữa, vậy thì vết sẹo trên cổ nàng bây giờ sẽ trở thành nơi mà nàng bị chặt đầu sau này!

Sau khi thu đao lại, Thái phó không thèm nhìn Nam Cương vương tái nhợt nằm trên giường thêm lần nào nữa, dứt khoát xoay người rời khỏi cung điện.

Sau khi hắn tung người lên ngựa, cũng không vội dẫn theo thị vệ trở về quân doanh, mà đi tới suối lạnh ở gần đó, để nguyên quần áo nhảy thẳng vào trong.

Mê tình dược mà Khất Kha sử dụng vừa rồi đúng là quá bá đạo, có một khắc hắn thật sự cảm thấy đũng quần của mình sắp nổ tung đến nơi rồi. Nếu không phải trước đó đã từng trải qua một thời gian dài bị cấm dục, e là hắn cũng không có định lực mạnh chống cự dược tính đến thế đâu?

Ngâm trong nước lạnh khoảng nửa canh giờ, Vệ Lãnh Hầu mới đứng dậy, toàn thân lạnh lẽo ẩm ướt nhỏ giọt.

“Thông báo toàn quân, đêm nay khởi hành hồi kinh!” Hắn nói với Lỗ Dự Đạt đứng canh giữ bên bờ.

Nếu có thể, hắn thật muốn lập tức bay trở về kinh thành, xé nát quần áo của người cứ suốt ngày quấy nhiễu giấc mộng của hắn bấy lâu nay, tách ra đùi ngọc, hung hăng yêu đến cùng!

https://thuviensach.vn

Ngựa không dừng vó chạy thần tốc ngày đêm, Hắc Kỳ quân cho dù làm bằng sắt cũng bị trận hành quân gấp gáp này đày đọa mệt hộc máu. Các vị tướng sĩ không biết đũng quần chủ soái đang chịu khổ, trong lòng không khỏi âm thầm buồn bực, chủ soái Thái phó đại nhân nôn nóng như vậy, chẳng lẽ kinh thành có biến, cần Thái phó đại nhân quay về bình định hay sao?

Tin chiến thắng đã sớm theo bồ câu bay về kinh thành. Quần thần vốn đã chuẩn bị tinh thần thật tốt cho một cuộc chiến trường kỳ dai dẳng, nay nghe thấy tin tức này thì vui mừng khôn xiết. Sau khi đám quan Hộ bộ lạch cạch gảy bàn tính thì phát hiện, vốn dĩ phải kéo dài lâu ngày, bởi vì thời gian được rút ngắn lại mà có tiền dư, lúc ăn tết mọi người không cần phải bị Thái phó mắng thối đầu, không cần thi hành tiết kiệm, mặc vào vài bộ đồ mới, ăn thêm vài miếng thịt. Nhất thời khắp nơi vang lên tiếng niệm "A di đà Phật".

Ngay vào lúc quần thần sôi trào, Đan Thiết Hoa đang cùng Vĩnh An công chúa và một đám quận chúa tiến cung chơi bài hoa, vận may của Vĩnh An công chúa không tốt, thua mấy ván, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn nở nụ cười thản nhiên như cũ.

Nhớ tới đêm đó Vĩnh An công chúa bảo mình đem vài cuốn sách ghi chép về chiến thuyền vào thư viện trong cung, thức trắng đêm lật xem tình hình trên bản đồ, lại nghĩ tới mấu chốt trong thắng lợi của Thái phó, trong lòng Đan Thiết Hoa nhất thời có chút cảm khái.

Cho dù đám lão trọng thần tiền triều đang vui đến phát rồ kia có nghĩ nát óc cũng tuyệt đối không thể nào đoán ra được, mưu sĩ thần toán đưa sáng kiến cho Thái phó để có thể bình định Trung Nguyên nhanh như một kỳ tích kia, chính là vị tiểu công chúa nhìn như ngây thơ lười nhác trong thâm cung này…

Lần đầu tiên, nữ tướng quân Đại Ngụy Đan Thiết Hoa nảy sinh một loại ngưỡng mộ tôn kính chân thành đối với thiếu nữ gầy yếu nơi thâm cung này.

https://thuviensach.vn

Chương 82

Rạp hát mới cách xa triều đình còn chưa được xây xong.

Nguyễn công công e ngại mặt mũi của Khâu Tướng quốc, không dám mời gánh hát vào, cho nên tìm mấy trò lạc thú khác cho công chúa chơi, thấy đánh bài hoa cực kỳ thích hợp, chỉ cần xúm lại quanh một cái bàn là có thể tiến hành. Đan ma ma bưng trái cây được bày biện đẹp đẽ lên, chiêu đãi những thiên kim quận chúa tiến cung.

Bởi vì đồ ăn thức uống trong cung Phượng Sồ đều do một mình nhà Thái phó đặc biệt cung cấp, có rất nhiều trái cây được chuyển từ hải ngoại về, tuy các vị quận chúa xuất thân phú quý, nhưng vẫn có nhiều loại ngay cả tên còn chưa bao giờ nghe thấy. Lúc trước có rất nhiều người trong các nàng được tận mắt thấy Vĩnh An công chúa mặc một bộ quần áo vô giá được dệt từ đôi vân sa, nhưng đến khi vào cung Phượng Sồ mới phát hiện, những gì mà vị công chúa được nuông chiều này hưởng thụ, sao có thể nằm trong khả năng tưởng tượng của các nàng?

Vật bài trí trong cung có thứ nào mà không phải danh phẩm trân quý? Giường ngọc vô giá người người cầu còn không được, vậy mà lại nghe thấy công chúa bảo, giường đó quá lạnh, không ngủ nổi, vì thế trở thành giường cho sủng vật lông mềm mà nàng nuôi! Thực vật trong sân, loại nào cũng cực kỳ quý giá, khiến cho nhóm quý nữ vương hầu cảm nhận được rất rõ ràng, Vĩnh An công chúa ở trong cung đã vượt qua khỏi địa vị Hoàng hậu chỉ dùng để trưng bày kia. Tuy hiện giờ Thái phó chưa chính thức tuyên bố cưới công chúa, nhưng long sủng đối với nữ nhân đi ra từ trong am miếu này thật sự là tột đỉnh rồi.

Lại nhìn phục trang thoát tục trên người vị công chúa yểu điệu kia, có cái nào mà không phải là đối tượng cho nhóm quý nữ kinh thành noi theo đâu?

Trang sức quần áo đương nhiên không cần phải nhiều lời, đều là chất liệu quý hiếm lạ, cho dù muốn bắt chước cũng không bắt chước được. Nhưng đầu ngón tay tinh xảo kia thì có thể học theo.

https://thuviensach.vn

Mấy ngày nay Vĩnh An công chúa rất nhàm chán, nuôi móng tay dài, mỗi ngày trộn sữa dê với hoa hồng để ngâm, rồi bôi cao quế hoa mật, sau đó lại được thị nữ thận trọng khéo tay dùng ngọc bích nghiền vụn dán dính lên móng tay thành hình mẫu đơn, dưới ánh mặt trời, mười đầu ngón tay xanh mướt lấp lánh ánh sáng, khi cầm bài hoa rất khiến người chú ý. Chúng thiên kim nhìn thấy cũng sinh lòng muốn làm theo, chỉ hận mình không thể hoàn toàn trở thành bộ dáng giống Vĩnh An công chúa, chiếm được vinh sủng mà nữ tử khắp thiên hạ đều hâm mộ.

Nhưng tâm tư của Niếp Thanh Lân lại không đặt trên mấy lá bài mạ vàng này, trong lòng nàng đang nghĩ về bức thư khiến người ta dựng tóc gáy mà nàng nhận được đêm qua…

Khuya hôm qua, bồ câu đưa tin của Thái phó bay vào trong cung, trên chân cột chặt phong thư, trực tiếp đưa vào trong tay Niếp Thanh Lân.

Khi Niếp Thanh Lân mở ra, ánh vào mi mắt lại không phải là nét chữ cứng cáp quen thuộc của Vệ Lãnh Hầu: “Nàng trốn không thoát đâu, kiểu gì thì cũng sẽ quay lại trong vòng tay của ta thôi.”

Đọc đến đây, nàng không khỏi giật bắn người... Chữ này nàng rất quen thuộc, chính là nét chữ trên bài thi đình năm đó – Cát Thanh Viễn?

Niếp Thanh Lân như chạm phải rắn độc, vội ném tờ giấy trong tay lên mặt đất, nhíu mày suy tư một hồi, lại cầm lấy ống đựng thư niêm phong bằng sáp kia, cẩn thận quan sát, phát hiện ra sáp niêm phong không trơn nhẵn, dường như đã bị người mở qua, sau đó lại niêm phong lần nữa.

Ngẫm qua một lần, Niếp Thanh Lân đã hiểu, nhất định là bồ câu đưa tin do Đại Ngụy thả ra bị Cát Thanh Viễn chặn được, thay đổi tin tức trong đó rồi lại thả bồ câu đi, cho nên bức thư khiến người ta phải nổi da gà toàn thân này mới thuận lợi rơi vào trong tay mình.

Nam nhân này thật đáng sợ, không giống với loại người hăng hái lộ rõ tài năng như Vệ Lãnh Hầu, hắn thuộc hạng người giảo hoạt không ngừng học tập mà trưởng thành, sau những việc trải qua ở kinh thành, loạn lạc ở

https://thuviensach.vn

Nam Cương, tâm tư của hắn rốt cuộc đã trở nên âm trầm thế nào, ai cũng không biết...

Cát Thanh Viễn, rốt cuộc ngươi muốn làm gì?

Vó ngựa lọc cọc, hơn mười người cưỡi ngựa đang nhẹ nhàng đạp trên con đường núi nhỏ quanh co, chậm chạp hướng về phương bắc, bộ dáng thoải mái nhàn nhã như những kẻ nhà giàu đang đi du xuân. Một nam một nữ cưỡi ngựa song song đằng trước, toàn thân nữ nhân trùm áo choàng đen, còn nam nhân cao lớn ngồi thẳng trên ngựa, ánh mắt thâm trầm nhìn về phương xa, thật lâu không nói gì.

Qua một lúc lâu, nữ tử xoay người nhìn nam tử bên cạnh, nhíu mi nói: "Ca ca, tốc độ của chúng ta quá chậm, đã hơn mười ngày mà còn chưa đến biên cảnh. Cứ tiếp tục như vậy thì sao có thể báo thù được? Cần phải ra roi thúc ngựa nhanh nhanh đi đến Bắc Cương, hợp tác với Hung Nô Thiền Vu, băm vằm Thái phó cùng với Vĩnh An công chúa thành ngàn mảnh, báo thù cho phụ thân và họ hàng mới đúng." Khi nói đến những lời sau cùng thì nghiến răng nghiến lợi, mặt đầy vẻ dữ tợn.

Bộ hạ của ca ca mấy hôm trước giăng lưới đi săn, chặn được một con bồ câu đưa tin, không ngờ lại chính là thư tình hẹn ước mà Định Quốc hầu viết cho Vĩnh An công chúa! Trước giờ ca ca luôn luôn không lộ ra vui giận trên mặt, vậy mà lại mạnh mẽ bóp nát chén nước trong tay.

Vĩnh An công chúa kia tốt chỗ nào? Dựa vào cái gì có thể khiến cho hai nam tử xuất sắc như ca ca và Vệ Lãnh Hầu mê mệt đến thần hồn điên đảo? Hồ ly tinh trời sinh chết tiệt!

Hiện giờ Cát Vân Nhi không còn tính tình thiên kim thế gia ngày xưa chút nào. Trước đó, khi ca ca ra lệnh cho nàng phải hầu hạ Nam Cương vương, tuy lòng nàng có không cam lòng, nhưng nghĩ lại, nàng cũng không còn là tấm thân xử nữ nữa, trong sạch gì đó đều đã bị giẫm nát, nếu như ca ca có thể giúp cho Nam Cương vương đạt thành bá nghiệp, vậy nàng chính là Nam Cương vương phi, khi quay trở lại tòa thành trì đã đem đến cho nàng vô tận nhục nhã kia, nàng có thể rửa sạch nỗi nhục trước đó, nở mày nở mặt

https://thuviensach.vn

trước vị Vĩnh An công chúa kia. Chính vì nghĩ như vậy, nàng liền nghe theo xếp đặt của ca ca, tập luyện mị thuật với một nữ tử xuất thân đầu bài thanh lâu, biến thành ái thiếp của Nam Cương vương.

Trong đoạn thời gian ở cùng với Nam Cương vương, cuối cùng lại lâu ngày sinh tình, sinh ra một chút cảm tình với Nam Cương vương có tướng mạo cũng coi như anh tuấn kia. Chỉ tiếc là vào lúc này, chút cảm tình đó đã tan thành tro bụi trong trận đại chiến cỏ lau.

“Người có thể đánh lui Ngụy binh, có thể chia sẻ ái phi cơ thiếp với bổn vương!” Một câu hô lớn náy, cho dù cách một khảong xa, vẫn truyền thẳng vào tai Cát Vân Nhi. Trong một khắc đó, trong lòng vốn có một tia ấm áp cũng lập tức nguội lạnh. Hóa ra... Trong mắt Nam Cương vương thoạt nhìn như hết sức sủng ái mình kia, thì mình cũng chỉ là một kẻ có thể bị vứt bỏ, bị chia sẻ.

Cát Vân Nhi chỉ cảm thấy trong lòng cực hận!

Nam nhân cưỡi ngựa bên cạnh không nhìn nàng, chỉ dõi mắt về hướng đường núi sâu thẳm yên tĩnh ở xa xa, chậm rãi nói: “Vân Nhi, lòng muội đang rối loạn. Dục tốc bất đạt, càng vào thời khắc mấu chốt càng phải tĩnh tâm nhiều hơn. Chúng ta đang rơi vào bần cùng, người khác sao có thể coi trọng chúng ta. Tùy tiện đi vào Nam Cương, lạ nước lạ cái, dù có muôn vàn diệu kế cũng khó mà thi triển. Mấy hôm trước Nam Cương quyết chiến với Thái phó, huynh đã sớm nhìn ra Thái phó có trò lừa gạt, nếu có thể chỉ huy quân đội Nam Cương, không dám bảo là sẽ thắng, nhưng ít nhất cũng không khiến Thái phó chiếm được món bở lớn như vậy.

Đáng tiếc, tên Nam Cương vương cứng đầu kia cũng chỉ là một kẻ vô dụng không nâng đỡ nổi...

Hiện tại Nam Cương vừa bại, chúng ta cũng chỉ còn sót lại một đường duy nhất là Bắc Cương, nếu chưa vạch rõ mưu kế, chuẩn bị đầy đủ mà đã hành động, đến Hung Nô cũng chỉ có thể kiếm được một cái thân phận mưu sĩ thôi, cho dù Bắc Cương đắc thế thì cũng có ích lợi gì cho chúng ta đâu? Cho nên lần này... Nhất định phải nghĩ biện pháp đứng vững gót chân ở Bắc

https://thuviensach.vn

Cương. Hơn nữa, hiện giờ huynh thật hy vọng chiến tranh nổ ra ở biên cảnh, để Vệ tặc đánh thắng Hung Nô vài lần trước, lúc đó Bắc Cương đại loạn, chúng ta mới có cơ hội tốt."

Cát Vân Nhi biết ca ca nói có lý, nhưng chỉ cần nghĩ đến chuyện Thái phó anh tuấn cùng với Vĩnh An công chúa xinh đẹp như tiên nhân, hai người ở trong phòng mây mưa cùng nhau, thù hận trong lòng lại giống như sâu như kiến, không ngừng cắn xé lòng nàng, khiến nàng khó chịu đến mức gần như không thở nổi. Làm hại nàng rơi vào nông nỗi thế này, chính là hai vị như thần tiên quyến lữ kia sao? Thực hận không thể một đao chặt bỏ đầu bọn họ, sau đó cất giữ ở cạnh giường, để mỗi ngày khi mình tỉnh ngủ vừa mở mắt ra là có thể nhìn thấy...

Hơn mười người cưỡi ngựa phía sau chính là tâm phúc trong tâm phúc của Cát Thanh Viễn, đều là kẻ được hắn cứu ra từ trong hoạn nạn, đều trải qua huấn luyện khắc nghiệt, võ nghệ cao cường, lại cực kỳ trung thành tận tâm với hắn, cũng không nói gì, chỉ yên lặng đi theo phía sau. Còn bên trong xe ngựa chính là binh khí cùng với vàng bạc châu báu mà hắn đã lén tích trữ từ lâu.

Suột một ngày, huynh muội Cát Thanh Viễn cùng với hơn mười người hầu cận đi tới một vùng thảo nguyên rộng lớn, cỏ xanh mơn mởn, không có một vết vó ngựa giẫm đạp nào, kéo dài đến tận chân trời. Tiến vào thảo nguyên khoảng nửa ngày, một người hầu cận phía sau đột nhiên nói: "Đại nhân, ở xa có man di Bắc Cương." Cát Thanh Viễn dừng ngựa lại, giương mắt nhìn lên, thấy phía xa ngoại trừ cỏ xanh thì cái gì cũng không có.

Cát Vân Nhi nói: "Không có ai mà.", quay đầu nghi hoặc liếc nhìn người hầu cận kia một cái. Tên tùy tùng đó tên là Cát Trung, hai mắt sáng như đuốc, lộ ra tinh anh, thân hình thẳng tắp ngồi trên lưng ngựa, ánh mắt nhìn thẳng về nơi phương xa ngàn dặm xanh biếc, không trả lời Cát Vân Nhi. Cát Thanh Viễn cũng không nói gì, vẫn chỉ nhìn về phía chân trời.

Một lát sau rốt cuộc nhìn thấy loáng thoáng vài cái điểm đen. Cát Thanh Viễn quay đầu hỏi: "Có thể nhìn ra những người đó như thế nào

https://thuviensach.vn

không?" Cát Trung lại ngưng thần nhìn, kính cẩn nói: "Có bảy người, cưỡi ngựa đeo cung, mang theo loan đao. Hắn là bọn cường đạo giả trang binh lính man di Bắc Cương thường hay đi cướp bóc được nhắc tới trong bản báo cáo của Binh mã ty."

Cát Thanh Viễn nghĩ nghĩ, vỗ tay cười nói: "Vừa đến Bắc Cương, cơ hội liền tự mình dâng đến cửa. Xem ra vận xui của ta rốt cuộc cũng hết rồi, hiện tại là may mắn đang đến." Hắn quay đầu phân phó: "Lát nữa đánh xong thì trói bọn họ lại, đừng để bọn họ thiệt mạng."

Bóng người xa xa cũng thấy được bọn họ, tốc độ đột nhiên nhanh hơn, chẳng mấy chốc đã đến gần. Một đám 'cường đạo' kẻ nào cũng khoác áo choàng da sói lệch một bên, lộ ra hơn phân nửa bả vai, đại khái là xem bọn họ như dê béo, ô ô oa oa vừa hô vừa cười tiến lại gần. Tùy tùng phía sau Cát Thanh Viễn cũng lao ra bảy người, chặn đứng bọn chúng lại, một chọi một mà chém giết. Những tùy tùng này đều được chọn kỹ lựa khéo, cưỡi ngựa bắn cung hết sức thành thạo, bọn 'cường đạo' man di bình thường sao có thể đối phó, chỉ qua vài chiêu, bọn 'cường đạo' đều bị đánh rơi khỏi ngựa, không đứng dậy nổi.

Những người hầu cận mà Cát Thanh Viễn mang theo khi trốn khỏi kinh thành đều là nhân tài, thông hiểu nhiều tiếng địa phương. Một người trong số đó truy hỏi từng người một của đám 'cường đạo', quay về bẩm báo: "Đại nhân, những người này là một trong ba bộ lạc lớn của Bắc Cương, bộ lạc Mạt Nhi Cáp. Bởi vì bất mãn Hưu Đồ Hoành cả người và tiền đều có, cho nên gần đây thường phái người đi cướp bóc." Cát Thanh Viễn lập tức lệnh cho vài tên 'cường đạo' dẫn đường đi đến bộ lạc Mạt Nhi Cáp. Đám 'cường đạo' biết có thể lưu lại mạng nhỏ, hết sức vui sướng dẫn đường cho họ.

Cát Thanh Viễn đi theo phía sau bọn chúng, khóe miệng hơi mang theo ý cười, nhìn qua không hề giống với một kẻ bần cùng phải sống đầu đường xó chợ. Cát Thanh Viễn ngủ đông mấy năm, khổ tâm kinh doanh, có vô số mật thám mai phục ở kinh thành, Nam Cương và Bắc Cương, nên cực kỳ rõ ràng tình hình ở Bắc Cương. Bộ lạc Mạt Nhi Cáp chính là một trong ba bộ lạc lớn của Bắc Cương, do con cả của lão vương, Hưu Đồ Vũ thống lĩnh.

https://thuviensach.vn

Sau khi lão vương chết, Hưu Đồ Vũ tranh đoạt ngôi vương với đệ đệ Hưu Đồ Liệt nhưng lại thua trận, chật vật thoát khỏi vương trướng, trở lại bộ lạc. Hưu Đồ Liệt "huynh đệ tình thâm", sau khi lên ngôi vẫn nhớ mãi không quên vị đại ca này, phái ra đại quân mời "Hưu Đồ Vũ" quay về vương trướng ôn lại tình xưa. Hưu Đồ Vũ rơi vào đường cùng, không thể không mang theo bộ lạc rời khỏi nơi ở, lang thang trên thảo nguyên, tránh né truy binh của Hưu Đồ Liệt...

Không ngờ vừa vào thảo nguyên đã có ngay một món bở lớn rơi ngay đầu mình! Trong đôi mắt thâm thúy của Cát Thanh Viễn lóe ra ánh sáng quỷ dị, có lẽ, giai nhân trong cung Phượng Sồ đã nhận được thư hắn tự tay viết, không biết một đêm này nàng có yên giấc không?

Hai ngày sau Thái phó đại quân sẽ về tới kinh thành, quan viên Lễ bộ đã bắt đầu chuẩn bị lễ mừng khao quân. Chiến dịch thảo phạt Nam Cương lần này sinh ra một sức chấn động vô cùng lớn, kết quả thắng lợi nhanh chóng vượt qua dự kiến của rất nhiều người phản đối nam chinh, điều này làm cho danh tiếng của Thái phó lại tăng vọt một lần nữa. Do đó đám lão thần Đại Ngụy trung thành ngày đêm không thể yên giấc, lần này Thái phó trở về, có thể nào sẽ thừa dịp khí thế đang tăng cao này mà phế bỏ Hoàng đế, tự mình xưng đế hay không?

Mà Khâu Minh Nghiên cảm thấy Thái phó đại nhân anh minh thỏa đáng như thế, chỉ cần vừa nghĩa đến chuyện khi Thái phó hồi kinh liền có thể danh chính ngôn thuận mà thuận nước đẩy thuyền, trên mặt Khâu đại nhân trước giờ vẫn không có biểu cảm gì như một cái bàn đá, cũng không khỏi hiện lên vài phần vui mừng. Ngay cả các thiếu nữ không rành thế sự đang chơi bài, cũng rôm rả thảo luận về những chuyện liên quan đến tiệc mừng khao quân, bàn tán ngày đó phủ mình sẽ thuê cửa sổ của cửa tiệm nào ngay sát đường, không cần phải chen chúc trong đám đông ồn ào mà cũng có thể nhìn rõ tư thế hiên ngang oai hùng của các tướng sĩ khải hoàn trở về, rồi thì mình nên mặc quần áo kiểu gì, để lúc đứng ở cửa sổ bắt mắt thêm một chút...

https://thuviensach.vn

Niếp Thanh Lân chơi bài hoa nửa ngày, cũng có chút mệt, nhóm quý nữ vừa thấy công chúa không có tinh thần chơi nữa, đều thức thời đứng dậy cáo lui. Công chúa tiễn bước nhóm bạn chơi bài xong, liền quay trở về trong cung Phượng Sồ.

Không biết vì sao, nghĩ đến hai ngày sau người nọ trở về, trong lòng nàng cũng có chút bối rối. Lại bởi vì mảnh giấy tràn đầy ác ý thình lình nhận được kia, mà trong lòng khó có thể vui sướng.

Rửa mặt chải đầu xong, bôi lên mật cao cho người thơm tho, chải mái tóc dài buông rơi bên bờ vai, lại phân phó Đan ma ma đốt một ít trầm hương an thần, sau đó ngã xuống giường trong màn khói lượn lờ mông lung.

Cũng không biết đến lúc nào, cơn buồn ngủ vừa mới ập tới, thì một cỗ mùi hương nam nhân khác hẳn mùi trầm hương trong phòng thoang thoảng bay vào trong mũi nàng... Niếp Thanh Lân lập tức tỉnh táo lại, tờ giấy hôm qua nhất thời hiện lên trong đầu, chẳng lẽ...

Khi một bàn tay to sờ đến người nàng, Niếp Thanh Lân gom đủ sức lực, móng tay dài mới dưỡng dạo này cũng rất có ích, hung hăng cào xuống mặt người kia, đồng thời lớn tiếng kêu gọi: “Đan ma ma, cứu mạng!”

Đan ma ma nghỉ ngơi ngay tại trắc gian bên ngoài, nghe thấy thanh âm ở phía trong có vẻ bất thường, lập tức phi thân chạy vội đi vào.

Trong phòng nhất thời bị ngọn đèn trên tay rất nhiều cung nhân chạy vào chiếu sáng trưng.

Chỉ thấy tên hái hoa tặc bị bắt gian trên giường phượng của công chúa còn chưa đổi quân phục, khuôn mặt anh tuấn sau khi trải qua trận chém giết ở Nam Cương vẫn còn bình yên vô sự, nhưng vừa trở về thì lại bị thương trên giường của mỹ nhân, vài vết cào nhìn cực kỳ rõ nét.

Một đôi mắt phượng mê người phẫn nộ nhìn một đám người mang vẻ mặt khó tin đứng đầy phòng, thấy cung nhân vẫn còn kẻ sau nối kẻ trước ào ạt tiến vào, trầm thấp quát lạnh: “Cút hết ra ngoài cho bản Hầu!”

https://thuviensach.vn

Vì thế Đan ma ma lại đồng tình liếc nhìn khuôn mặt tuấn tú gian khổ của Thái phó đại nhân một cái, lại nhìn tiểu công chúa dường như cũng đang kinh ngạc, liền chặn lại đám cung nhân đang dâng lên như nước thủy triều, lui ra ngoài, đồng thời đóng chặt cửa cung.

Tính ra cũng đã vài tháng không gặp, Thái phó chưa bao giờ thích hao phí óc tưởng tượng vào mấy chuyện nữ nhi tình trường thế này, nhưng trong thời gian ngày ngày đêm đêm trên lưng ngựa chạy gấp trở về, cũng từng vô số lần mơ mộng đến cảnh hai người gặp lại.

Nghĩ đến nơi ngọt ngào ấy, mệt mỏi khắp người như biến mất tăm, cuối cùng dứt khoát tách khỏi đoàn quân, dẫn theo bộ hạ thân tín của mình ròng rã phi nhanh, lén về kinh thành trước thời hạn hai ngày.

Bởi vì lúc trước hắn đã gửi thư, báo cho Trứng gà biết mình sẽ về sớm hơn, mong nàng kiên nhẫn chờ đợi, cùng nhau trải qua đêm đẹp, an ủi nỗi khổ tương tư. Nhưng hắn chưa bao giờ nghĩ tới, thật vất vả chạy tới Phượng Sồ cung, tiểu Trứng gà kia lại nâng tay tàn nhẫn cào hắn một phát như vậy.

Chẳng lẽ... nàng vốn không hề có nhớ nhung gì với mình sao?

Niếp Thanh Lân nhìn ánh mắt của Thái phó đại nhân còn dọa người hơn cả mãnh hổ, cũng có chút luống cuống, nhìn nhìn đầu ngón tay của mình, hôm nay không sơn móng, mấy đốm đỏ đỏ hiện rõ trên đó. Nàng vội vàng lấy khăn đặt bên gối đầu, lại gần lau vết máu trên mặt Thái phó đại nhân, miệng lẩm bẩm nói: “Thái phó toàn dọa người như thế, nửa đêm mò tới trước giường Bản cung, bảo sao lại không hiểu lầm cho được?”

Vệ Lãnh Hầu hừ lạnh một tiếng, nhẹ nắm cánh tay của nàng, ôm lấy nữ nhân nhỏ bé mềm mại mà mình đã nhớ nhung vô số ngày đêm: “Ngoại trừ bản Hầu, còn có ai dám cả gan leo lên giường công chúa chứ. Mấy tháng không gặp, không ngờ bàn tay nhỏ nhắn của công chúa lại lợi hại như thế, chẳng lẽ theo Đan tướng quân học cầm nã thủ sao? Lát nữa phải dùng dây thừng buộc chặt lại mới được...”

Niếp Thanh Lân bị ôm vào trong khuôn ngực cường tráng to lớn của nam nhân, đột nhiên vô cớ cảm thấy an lòng. Nàng hơi ngẩng đầu nhìn nam

https://thuviensach.vn

tử anh vĩ đã lâu không gặp này, ngoại trừ mấy vết thương mới có kia, thì mặt mũi vẫn như tranh vẽ, trong đôi mắt phượng khẽ hếch bắn ra một luồng ánh sáng nóng rực khó tả, bên dưới cái mũi cao thẳng là bờ môi mỏng hơi nhếch, dụ dỗ mời gọi khiến người ta muốn làm chút gì đó với nó.

Còn chưa kịp suy nghĩ cẩn thận, đôi môi mỏng kia đã bắt đầu hành động, chậm rãi dán vào môi mình, hôn nhẹ vài cái như đối với một món trân bảo dễ vỡ, sau đó khó dằn nổi mà hôn sâu, cái lưỡi nóng rực như trăn trườn vào, quấn lấy lưỡi nàng, mạnh mẽ đấu vật. Niếp Thanh Lân bị động mở ra đôi môi anh đào của mình, tiếp nhận vị khách bất ngờ đến vào đêm hôm khuya khoắt này, chỉ cảm thấy tất cả máu trong thân thể mình dường như cũng vì đầu lưỡi trêu chọc mà sôi trào lên.

Mùi xạ hương nồng đậm trên thân nam tử kia hoàn toàn thay thế mùi trầm hương khiến người ta buồn ngủ đang lởn vởn đầy phòng, cùng nhau kích thích dục niệm đã ngủ đông trong một thời gian dài.

Chương 83

Long Châu bị hôn đến mức không thở nổi, nhưng chóng mặt không đẩy ra được nam nhân đang ôm chặt mình. Nhiệt độ vừa lạ lẫm vừa quen thuộc từ lồng ngực chứng minh đây không phải trong mơ, Vệ Lãnh Hầu thật sự trở về từ chiến trường rồi.

Sau nụ hôn sâu, nam nhân thắp sáng đèn bên giường, tham lam nhìn giai nhân trên đầu quả tim đã lâu không thấy, ngọn đèn lay động làm cho da thịt như ngọc của mỹ nhân mông lung mềm mại, gương mặt tinh xảo đã trở nên xinh đẹp hơn rất nhiều, thiếu nữ đôi tám đã trở nên hoàn toàn khác, Trứng gà của hắn thật sự là càng thêm xinh đẹp, mái tóc dày đen nhánh làm nổi bật khuôn mặt nhỏ nhắn làm người ta thương yêu, ngay cả vành tai nhỏ trốn trong mái tóc mượt cũng giống như trân châu vừa mới lấy, để cho người muốn ngậm mãi không muốn nhả ra.

https://thuviensach.vn

Thái phó nghĩ sao làm vậy. Kéo giáp trên người xuống ném trên mặt đất: “Thần đi gấp ngày đêm để sớm nhìn thấy công chúa, kính xin công chúa cởi quần áo, an ủi nỗi khổ tương tư của thần.”

Niếp Thanh Lân bị ánh mắt nóng rực của hắn chiếu đến, cả người không được tự nhiên, mà lời nói và hành động kế tiếp của Thái phó thật là làm cho nàng xấu hổ, tai nóng rực, nhưng vẫn mở đôi môi anh đào sợ hãi nói: “Sao Thái phó vẫn không đứng đắn như vậy, vụng trộm chạy vào cung để đòi Bản cung chúc mừng chiến thắng sao?”

Thái phó một lần nữa leo lên giường, bàn tay hướng về phía quần áo của công chúa: “Không phải là đòi hỏi, mà là thần đang nhận tội, chinh chiến không thuận lợi, đã làm chậm trễ thời gian lâu, làm giường của công chúa vắng lạnh, hôm nay phải làm cho nó nóng lên…”

Đây người ta gọi là “tiểu biệt thắng tân hôn”, bị nghẹn lâu như vậy, Thái phó như lại trở về thời thiếu niên đầy nhiệt huyết, trên chiến trường mọi việc thuận lợi sẽ khiến cho người cảm thấy thoải mái, nhưng không thể so với lúc này ở trên giường hoa sen màn ấm.

Trứng gà một chút tiến bộ cũng không có, chia cách mấy tháng lại quay về nét ngây ngô lo sợ như mới lần đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, đôi mắt chớp liên tục, bất lực, lúng túng trước những ngón tay của hắn, mặc cho hắn thuận lợi làm xằng làm bậy.

Thế nhưng phần ngây ngô thế này này lại mạnh mẽ hơn cả tình dược mạnh mẽ nhất, làm cho Thái phó đại nhân muốn nhịn cũng không thể nhịn được!

Trứng gà cũng đã lâu chưa được mưa móc, nên vô cùng nhạy cảm. Sau trận tình ái nóng bỏng kia qua đi, thì chiếc giường đã không thể ngủ được nữa rồi. Lúc Đan ma ma đang đợi được gọi vào thu giường, công chúa đã được Thái phó ôm đến giường êm trong thư phòng.

Trên chiếc giường lớn như vừa trải qua trận chiến kinh hoàng nơi sa trường, giường lộn xộn, ngay cả mành bên giường cũng bị dùng sức kéo bị

https://thuviensach.vn

rách như lưới đánh cá, lại nhìn trên tấm trải giường, ẩm ướt đến mức không thể hình dung.

Đan ma ma thấy nhưng không thể trách, không giống hai tiểu cung nữ sau lưng lại xấu hổ, bà chỉ cau mày nghĩ: Mai phải dặn dò ngự thiện phòng làm cho công chúa chút đồ bổ dưỡng, Thái phó giày vò như vậy, thân thể mảnh mai sao có thể chịu được?

Trong thư phòng Thái phó căn bản không biết tâm tư nữ tướng đang đào ngũ *(ý nói Đan ma ma về phe Niếp Thanh Lân)*, hắn đang vui vẻ nhìn bàn tay nhỏ bé cong cong gây họa trên gương mặt tuấn tú của hắn.

Móng tay trắng muốt được chăm sóc rất đẹp, mặc dù không quét sơn móng tay, lại dán ngọc bích rất mới lạ, tính mê cái đẹp của công chúa đúng là chưa từng thay đổi! Vừa nãy hắn soi gương, vết cào trên mặt đã bắt đầu sưng đỏ, cũng không biết lúc đại điển mừng quân có tan đi không. Nếu đổi ngược lại là người bên ngoài gây ra đại họa ngập trời như thế này, thì bàn tay lỗ mãng ngang tàng kia đã bị đao băm thành thịt viên từ lâu! Nhưng lúc thấy ngón tay trắng như ngọc lại chỉ muốn đặt vào lòng để cưng chiều nựng nịu, đôi môi mỏng nhẹ nhàng đặt lên đó một nụ hôn.

“Dưỡng dài như vậy, gần đây công chúa không lên triều sao?” Thái phó xem đủ rồi, đột nhiên hỏi.

Lúc này Niếp Thanh Lân đã sớm bủn rủn không có sức, Thái phó liên tiếp sai người chuẩn bị khăn mỏng, lau thân thể cho nàng rồi mới có thể ngủ, nghe Thái phó vừa hỏi như vậy, cố gắng mơ hồ nói: “Tướng quốc rất giỏi, không cần trẫm phí công…” nói xong, hơi chuyển người, đúng là ngủ rồi.

Vệ Lãnh Hầu nhíu mày, đợi đến lúc khăn trải giường đã đổi cũng không đành lòng đánh thức nàng, dịu dàng lau dưới thân cho nàng liền ôm nàng trở về trên giường, thay áo ngủ bằng gấm, nhẹ nhàng hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn đang ngủ say, gọi Đan ma ma tới thư phòng.

Đan ma ma đem tờ giấy mới nhận được hôm qua đưa cho Thái phó: “Nô tài có tội, chỉ cho rằng bồ cầu đưa tin tới nhất định là thư Thái phó tự

https://thuviensach.vn

tay viết, không kiểm tra đã đem tới cho công chúa, công chúa xem xong hình như trong lòng không yên, hắn là có hơi hoảng sợ."

Thái phó vốn vì đã no say mà buông lỏng lập tức căng thẳng. Thảo nào vừa rồi Trứng gà lại có phản ứng mạnh mẽ như vậy trong bóng tối, kêu to cũng hơi phát run, đúng là bị Cát tặc kia dọa rồi!

Hắn đương nhiên biết rõ Trứng gà của hắn tốt bao nhiêu, nhưng gã Cát Thanh Viễn kia xứng với nàng sao?! Nếu như không nhanh chóng bắt được Cát Thanh Viễn phanh thây xé xác, hắn khó mà tiêu mối hận trong lòng!

Sau khi nghiền tờ giấy kia thành mảnh nhỏ, Thái phó lại hỏi Đan ma ma những việc lớn nhỏ trong cung lúc mình không ở đây, sau đó phất tay cho bà lui ra, còn hắn chậm rãi thong thả trở về tẩm cung, tới bên giường.

Bởi vì biết nàng bị dọa sợ, động tác cũng càng dịu dàng, sợ nàng đang ngủ bị mình dọa gặp ác mộng, không ngờ, lúc mình vừa mới nằm xuống, bé con không tự chủ được nhích lại gần, cọ cọ khuôn mặt nhỏ nhắn vào ngực hắn, lại ngủ.

Vệ Lãnh Hầu cảm thấy trong lòng mình mềm nhũn như nước, dù Trứng gà không hiểu tình yêu nam nữ, nhưng trong lòng của nàng, thời gian dần qua mình trở thành chỗ an toàn, dù bị thành huynh trưởng… cũng không sao, ít nhất trong lòng Trứng gà hiện nay, không ai có thể vượt qua "huynh trưởng" hắn thay nàng che gió che mưa rồi. Không biết gió tanh mưa máu của trận cung biến lúc trước có lưu lại chút gì trong lòng nàng không, nhưng trong cuộc sống sau này hắn tuyệt đối không để cho bảo bối đang ở trên ngực hắn bị tổn thương một chút nào.

Chạy mấy ngày cũng mệt mỏi, ngày hôm sau Thái phó thức hơi muộn, nhưng mắt còn chưa mở ra, đã cảm thấy có chút không đúng. Khóe mắt hướng lên, hắn thấy Vĩnh An công chúa đã dậy rồi, áo mỏng trên người xộc xệch, lộ ra một nửa vai, nửa quỳ giữa hai chân hắn, tóc dài khẽ rũ xuống khỏi bờ vai, khuôn mặt nhỏ nhắn vươn vào giữa hai chân, một lọn tóc vô ý quét vào chân hắn, nhột nhạt như có như không đó đã làm nhiệt huyết sáng sớm của nam nhân sôi trào.

https://thuviensach.vn

Sáng nay, lúc Niếp Thanh Lân vừa thức dậy, thì đột nhiên nhớ tới việc Thái phó bị thương ở chân, xuất phát từ hiếu kì, muốn nhìn thử con rắn kia đã cắn ở những nơi nào, mới thừa dịp Thái phó chưa tỉnh để xem xét. Thái phó không biết xấu hổ, ngủ không mặc quần, nhưng nhờ vậy mới thấy được rõ miệng vết thương. Dấu răng rắn cắn rất sâu, đến bây giờ vẫn chưa khép miệng lại, không phải nước bọt của công chúa Nam Cương có khả năng chữa thương rất thần kì sao? Vì sao trên mặt thì có hiệu quả, đến bắp đùi thì lại mất tác dụng? Thái phó đúng thật là, đi ngủ còn có phản ứng, lúc Khất Kha công chúa chữa thương có phải cũng từ từ ngẩng cao đầu thế này không?

"Hôm qua trong đêm Trứng gà chưa kịp nhìn kĩ, nên hôm nay muốn bổ sung lễ chào hỏi cho nó sao?" Thái phó đột nhiên lười biếng hỏi thăm.

Niếp Thanh Lân vội vàng không kịp chuẩn bị, hơi bối rối thẳng người, nhớ lại hình ảnh hơi có vẻ thô bỉ mới vừa rồi, bỗng nhiên xấu hổ: "Nghe nói Thái phó bị thương, nghĩ là nhìn một chút. Nếu Thái phó bị Bản cung đánh thức thì cứ ngủ một lát."

"Hơi thở công chúa như lan, đã trêu chọc trái tim của thần xôn xao không yên, hôm qua không thể thỏa mãn, kính xin công chúa nhận thêm sự bồi tội của thần thêm một hai lần nữa…" Nói xong khuôn mặt tuấn tú của Thái phó nở nụ cười xấu xa, cánh tay dài duỗi ra, trực tiếp kéo công chúa vào ngực, màn trướng cuộn xuống, tiếng thở gấp tán loạn của nữ tử bị giữ lại…

Sau hai ngày vuốt ve an ủi trong cung Phượng Sồ, cuối cùng trước khi đại quân đến, Thái phó cũng bí mật ra khỏi thành, cùng nhận đại điển mừng quân.

Khâu Minh Nghiên và Hoàng đế đứng trên thành, chờ đại quân vào thành. Trộm nhìn Hoàng đế đã lâu không thấy, lại phát hiện hình như hắn thật sự có bệnh, đáy mắt có màu xanh nhạt, giống như chưa nghỉ ngơi đủ, lúc mới lên cầu thang, chân rõ ràng lảo đảo, suýt nữa ngã xuống. Lúc ấy mình đứng ngay bên cạnh Hoàng đế nên đỡ hoàng thượng trước Nguyễn

https://thuviensach.vn

công công, khi đỡ lấy eo hoàng thượng, một làn hương bay tới, cảm giác mềm mại làm cho lòng Khâu Minh Nghiên lay chuyển: Cho dù Hoàng thượng không chú trọng võ, nhưng vòng eo sao có thể mềm mại như vậy, nếu ôm vào trong ngực… Không kịp nghĩ nhiều, Hoàng thượng đã lặng lẽ muốn giãy thoát khỏi cánh tay hắn.

"Làm phiền Khâu ái khanh rồi, hãy buông tay!" Cảm giác lực trên cánh tay sắt đang đỡ eo mình càng tăng thêm, Niếp Thanh Lân khẽ nhíu mày nói. Vẻ mặt Khâu Minh Nghiên nhất thời cứng lại, biết mình vượt quá lễ nghi, vội vàng thu tay, tự nhiên trong lòng bực mình liền lạnh lùng nói: "Hôm nay mừng quân, hôm trước thần đã nhờ Nguyễn công công nói với Hoàng thượng, sao hôm nay Hoàng thượng vẫn ham ngủ không dậy nổi, hiện giờ đã chậm trễ, đại quân vì chờ Hoàng thượng đã chờ bên ngoài một canh giờ rồi! Thờ ơ với Thái phó như vậy, liệu có ổn không?

Niếp Thanh Lân đau thắt lưng, đau xương sống, đau chân, vất vả lắm mới bò lên thành cao, đã lập tức ngồi bệt trên ghế mà Nguyễn công công vừa mang đến, sau khi nghe xong lời trách móc nặng nề của Khâu Tướng quốc, thở dốc nói: "Gần đây trẫm ốm đau, thân thể yếu, chắc Thái phó cũng sẽ thông cảm, Tướng quốc, vẫn nên bắt đầu đi, lưng trẫm đau, không kiên trì được lâu đâu!"

Khâu Minh Nghiên không biết từng câu từng chữ của Niếp Thanh Lân đều là lời tâm huyết đúng thực tế, hắn cảm thấy sự lạnh lùng cao ngạo của "ông" tiểu Hoàng đế này lại leo lên một bậc thang mới, chẳng thèm ngó tới Thái phó lập công lớn, tức giận đến mức nốt ruồi son giữa lông mày trở nên đỏ chói.

Đúng lúc này, đại quân chiến thắng trở về cuối cùng cũng vào cửa thành, dân chúng đã chen chúc hai bên đường từ sớm đã sôi nổi hoan hô, tiếng hô tên Định Quốc Hầu và Hắc Kỳ Quân vang lên liên tiếp.

Đến lúc Vệ Thái phó một thân quân trang cưỡi con ngựa cao lớn xuất hiện, tiếng hoan hô lập tức nổ tung trời.

https://thuviensach.vn

Bởi vì bình định Nam Cương mang ý nghĩa trọng đại, mà mình rời kinh thành đã lâu, cũng nên dẹp loạn những người có tâm rục rịch, Thái phó mặc bộ giáp vàng hiếm khi mặc. Bộ giáp này là lễ vật thái tử chuẩn bị tỉ mỉ ngày sinh nhật thứ bốn mươi của tiên đế, gọi những người có tay nghề giỏi và họa sĩ nổi tiếng Đại Ngụy, sau ba năm mới hoàn thành. Nhưng chưa làm xong, cao tổ Đại Ngụy đời thứ hai đã băng hà rồi, mà chiến giáp Thái phó đang mặc bây giờ không có người nào dám đứng ra chỉ trích, bởi vì ngày hôm qua Hoàng đế tự mình ban thánh chỉ, đem bộ giáp kim long trong quốc khố ban cho Định Quốc Hầu đại nhân, vinh sủng như thế, dù là lão thần cũng không dám chỉ trích.

Lúc Thái phó đại nhân leo lên lầu, Khâu Minh Nghiên vội vàng quỳ xuống: “Cung nghênh Thái phó về triều, Khâu Minh Nghiên vui mừng vì đã không làm nhục sứ mệnh, cuối cùng chờ đến lúc Thái phó chiến thắng trở về.”

Nhưng sau khi nói, ngẩng đầu nhìn lên, lập tức ngây người: Là tên man binh nào lớn mật, có vũ khí xảo quyệt độc địa làm tổn thương khuôn mặt của Thái phó đại nhân, nhưng mấy vết cào kia nhìn qua… Sao thấy giống như bị mèo cào!

Thái phó nhìn vị ái tướng tâm phúc của mình gật đầu cười, gần đây mình không ở trên triều, nhưng có chút gió đều vào tai của hắn. Khâu Minh Nghiên này có tài hoa, trong khoảng thời gian này, cho dù là chuyện lũ lụt kênh đào hay là chuyện kiếm lương thảo đều chuẩn bị chu đáo, vốn còn lo lắng người này ở trong quân doanh quá lâu, sự tàn bạo quá nhiều, nhưng ngoài việc giam giữ Ngô các lão nhiều chuyện vài ngày rồi thả ra ngoài, làm việc chung với các quan viên khác cũng coi như hòa hợp, coi như đây là một lần Khâu Minh Nghiên lịch lãm rèn luyện, đợi một thời gian nữa nhất định có thể trọng dụng.

Nghĩ vậy, Thái phó quay người liền thấy người kia ngồi trên ghế bành, tuy tiểu Hoàng đế đang mặc lễ phục long trọng nhưng lại đang ngủ gật, đầu gật gù như gà mổ thóc, hoàn toàn không biết quyền thần Đại Ngụy Vệ hầu đã lên thành.

https://thuviensach.vn

Khâu Minh Nghiên xoay người nhìn theo ánh mắt của Thái phó, tiểu Hoàng đế trong lúc cả nước vui mừng thì lại ngủ đến mức không còn biết trời trăng gì nữa. Đứa trẻ không biết điều này! Cuồng vọng tự cao tự đại đến mức này! Mình còn có thể miễn cưỡng tha thứ một hai cho tiểu Hoàng đế, nhưng tính tình Thái phó không giống mình, ở chỗ này không cho Thái phó thể diện, quả đúng là không biết trời cao đất rộng rồi!

Quả nhiên, Thái phó thấy thế, lông mày nhíu chặt, đi tới trước mặt tiểu Hoàng đế, giọng trầm thấp khiển trách: “Nguyễn công công, ngươi làm việc càng ngày càng không khéo léo, không thấy gió trên thành rất lớn à! Lại để cho thánh thượng ngồi trong gió như vậy, còn không mau cầm áo choàng đến!”

Mặt già của Nguyễn công công đau khổ: “Thái phó đại nhân, sáng sớm nô tài đã lấy áo choàng để Hoàng thượng mặc thêm, nhưng Hoàng thượng không chịu, nói long bào trên người hôm nay là được thêu thủ công từ kim vàng, chỉ bạc hòa nhau, dưới ánh mặt trời rồng có thể chuyển màu, sợ bị áo choàng che mất vẻ rực rỡ… Việc này, nô tài cũng không có cách nào!”

Thái phó nghe xong, đúng là giọng nói yêu cái đẹp của thánh thượng liền không trách móc nặng nề Nguyễn công công nữa, chỉ nói một câu: “Đúng là hồ đồ!”

Vốn Niếp Thanh Lân ngủ gật không sâu, nghe thấy giọng Thái phó, mở đôi mắt buồn ngủ đầy mờ mịt nói: “Thái phó lên đây lúc nào, đến lúc trẫm phải xuống dưới mời rượu các tướng sĩ rồi ư?”

Ánh mắt Thái phó mềm lại, trong lòng biết hai ngày nay mình yêu thương làm cửu ngũ chí tôn mệt chết rồi. Lúc sáng sớm nay, Trứng gà vốn không tỉnh táo lắm, mấy ngày nay toàn ở trên giường, sáng nay lúc rời giường oán giận không ngừng. Hắn lại cắt móng tay nàng vất vả chăm sóc, miệng nàng chu lên như một đứa trẻ ba tuổi khóc nức nở trong lồng ngực mình. Tiểu Trứng gà hiếm khi tức giận, đúng là làm Thái phó mở rộng tầm mắt.

https://thuviensach.vn

Sau một trận mưa hôn và dỗ dành, vẻ kia thật làm cho người ta yêu thương, nếu không phải hôm nay phải xuất hiện trước mặt quần thần, hắn thật không nỡ để cho nàng cắt bộ móng tay xinh đẹp đó, cuối cùng ôm con mèo nhỏ nửa tỉnh nửa mê nằm trong ngực, tự tay dùng kéo bạc cắt mười móng tay trắng như hoa của nàng

Nhưng lăn qua lăn lại như vậy, làm lỡ giờ rời giường, nhìn trời cũng không còn sớm, tiểu Hoàng đế cũng mệt mỏi, nên hắn nói: “Các vị tướng sĩ cũng rời nhà đã lâu, hiện giờ phần lớn vợ và con đều ở trong thành đợi trượng phu về đoàn tụ, nghi thức mừng quân cũng không cần dài dòng, làm sớm rồi cho họ đoàn tụ với cha mẹ, vợ con mới đúng! Thân thể hoàng thượng không tốt, không cần đi xuống, lát nữa thần sẽ tiễn Hoàng thượng hồi cung, ngày mai trong bữa cung yến cùng mời rượu đám tướng soái lập công là được.”

Nói xong, vươn tay nâng thánh thượng dậy, dặn Nguyễn công công chuẩn bị tốt loan giá hộ tống Hoàng thượng hồi cung. Các lão thần trên thành nhìn thấy cảnh này, Thái phó rõ ràng còn giả bộ quan tâm hoàng thượng nóng lạnh, hắn là vẫn chưa có ý phế đế ngay, trong lòng nhẹ nhàng thở phào.

Thế nhưng Tướng quốc Khâu Minh Nghiên lại như bị sét đánh, ngây người ngay tại chỗ: Người vừa mới nói lời dịu dàng hỏi nhỏ thật sự là Thái phó đại nhân mà hắn sùng bái kính ngưỡng sao? Tiểu Hoàng đế rốt cuộc đã dùng yêu thuật gì? Có thể làm cho Định Quốc hầu coi trời bằng vung hiện ra vẻ mặt ôn hòa với hắn?

Đêm hôm đó, cả triều văn võ ôm thê thiếp trong nhà ngủ yên tâm khác thường, chỉ có Khâu đại nhân nằm trên giường trằn trọc, chợt nhớ tới sự mềm mại nắm trong tay, lại nghĩ tới Thái phó nói chuyện dịu dàng với tiểu Hoàng đế, không biết trong lòng đang có những ý nghĩ giằng có dày xéo thế nào, lại là trắng đêm không ngủ.

Đến ngày hôm sau, mắt tiểu Hoàng đế lại cũng hiện ra chút xanh.

https://thuviensach.vn

Cung yến mừng quân được cử hành ngày thứ hai sau khi đại quân quay về thành đô.

Mùa thu, hoa cúc nở vàng ươm rực rỡ, Lục gia Trầm phủ biết chậu mẫu đơn "Xanh" của mình được hoàng thượng yêu thích, cũng được cổ vũ, dĩ nhiên là tinh thần hăng hái, thừa dịp hoa khoe sắc đem mấy chậu hoa cúc quý báu của mình vào trong cung. Những chậu cây này có những đóa hoa dài rộng, màu sắc giao thoa, cánh lá mập mạp, chân lá xanh xanh, trên nhánh chi chít những nụ hoa chưa nở làm cho người ngưỡng mộ không ngớt, thật sự quên đây là mùa vạn vật tiêu điều rồi.

Vì vậy cung yến được sắp đặt trong ngự hoa viên, cử hành yến hội ở giữa những cây hoa cúc nở rộ rất lịch sự tao nhã. Bắt chước quân doanh dựng lều vải, sử dụng vải tơ thêu với ngân tuyến, dưới ánh mặt trời sáng loáng, đã chiếu lên những tia sáng đủ những sắc màu rực rỡ.

Đây là ý của Niếp Thanh Lân, trước kia khi cử hành cung yến đều xúm lại một chỗ trên đại điện, thật ra quân thần đều gò bó, mất đi ý nghĩ ban đầu quân thần cùng vui. Mà giờ từng lều vải đều có biển hoa ngăn cách, thật ra không khiến mọi người mất tự nhiên, có thể chè chén thoải mái với đồng liêu quen biết rồi.

Vừa từ chiến trường đầy máu, thây chất đầy đồng trở về, hôm nay đắm chìm trong biển hoa khó gặp, tâm tình các tướng sĩ cũng rất sung sướng, trong thoáng chốc tiếng hoan hô vang lên không ngừng trong ngự hoa viên.

Khâu Minh Nghiên đi theo Lỗ Dự Đạt đến doanh trướng của các đồng liêu ngày xưa chè chén thoải mái, đột nhiên hỏi: "Có một khoảng thời gian ta ở bên ngoài tiêu diệt thổ phỉ, tình huống trong kinh thành không rõ lắm, nhưng sao Đan Thiết Hoa lại vào cung làm ma ma? Là vi phạm quân quy nên bị Thái phó xử phạt sao?"

Lỗ Dự Đạt uống hơi nhiều, cái lưỡi thẳng đuột nói ra: "Phạt? Nói là vào cung hưởng phúc thì đúng hơn! Lão tú bà mẫu dạ xoa gần đây lại học đòi thoa son phấn, mang trâm hoa, lão tử tốt tính khen nàng ta hai câu, nói

https://thuviensach.vn

nàng ta ngửi rất thơm, lại cho lão tử hai bạt tai! Phi! Mắt chó mới có thể vừa ý quả phụ ôn thần này!”

Khâu Minh Nghiên kiên nhẫn nghe kẻ say đầu lưỡi cứng nói cả buổi, một câu có ích cũng không nghe được. Lỗ Dự Đạt nhỏ hơn Đan Thiết Hoa chừng mười tuổi, nhưng khẩu vị rất nặng, trong một lần cùng Đan Thiết Hoa trải qua chiến trường sống sót trở về, lại đột nhiên sinh lòng ái mộ với lão quả phụ tuổi gần bốn mươi. Đáng tiếc Đan Thiết Hoa một lòng thủ tiết vì vong phu *(chồng đã chết)*, không có khả năng sẽ tái giá với tiểu trượng phu nhỏ hơn mình, không cho Lỗ tướng quần chút xíu mặt mũi nào, Lỗ Dự Đạt liên tục bị nhục, còn ầm ĩ trong quân doanh ai ai cũng biết, cuối cùng thì cũng là muốn thể diện đàn ông, trong thoáng chốc thẹn quá hóa giận, càng ngày càng không vừa mắt với Đan Thiết Hoa, mỗi lần gặp nhau ầm ĩ dữ dội là chuyện bình thường.

Khâu Minh Nghiên hơi cảm thấy thất vọng, cũng lười để lời Lỗ tướng quân nói ra đầy ghen tuông, bưng chén rượu đứng dậy, đi thưởng thức hoa cỏ trong ngự hoa viên.

Nhớ tới lúc gia đình mình chưa có biến, mỗi lần đến trung thu sẽ bày đầy cúc đặc biệt, toàn bộ già trẻ Khâu phủ tập trung lại, vui vẻ hòa thuận biết bao. Hôn quân đáng hận kia ham mê sắc đẹp, bị yêu cơ Ninh phi mê hoặc, trọng dụng gian thần Vinh thượng thư, hại mình cửa nát nhà tan! Bởi vậy có thể thấy được, 'nữ sắc cùng với quyền lực, sẽ là một tai họa còn hơn cả hùm beo lang sói'!

Nghĩ vậy, Khâu Minh Nghiên không khỏi đưa mắt nhìn về phía ngự doanh của Hoàng đế, lại phát hiện long tọa đã trống trơn, có lẽ tiểu Hoàng đế chỉ uống một chén rượu liền tuyên bố cáo lui vì cảm giác không khỏe.

Khâu Minh Nghiên thu ánh mắt, bước thong thả vài bước, dần rời xa yến hội ầm ĩ, lúc hắn leo lên một hòn giả sơn, chuẩn bị nhìn ra xa toàn bộ ngự hoa viên đột nhiên thấy một đôi người ngọc đứng ở đình nghỉ mát bên cạnh ngự hoa viên.

https://thuviensach.vn

Nam đang mặc một chiếc trường bào có thêu một con mãng xà đang giương oai trước biển cả, mặt trời chiếu sáng kim quan trên đầu rực rỡ, dáng người cao lớn, khuôn mặt tuấn mỹ như ngọc làm cho người khó có thể bỏ qua, rõ ràng là Thái phó đại nhân. Còn nữ thì yểu điệu nhỏ nhắn xinh xắn, mặc váy lụa mềm dài màu sữa ngà, nhan sắc thanh lịch giữa cúc trắng đang vây quanh lại nổi bật một cách lạ thường, là Đế cơ Vĩnh An công chúa.

Vì là ở trong góc ngự hoa viên, có tường hoa ngăn cách tầm mắt của mọi người, lại có ma ma thái giám trông coi cửa vào duy nhất cho nên hai người rất vui vẻ.

Chỉ thấy Thái phó nhẹ nhàng nâng cằm của công chúa lên, chậm rãi dựa vào, hôn thật lâu giai nhân xinh đẹp không khác Hoàng đế trong ngực.

Trong nháy mắt, Khâu Minh Nghiên cảm thấy tai của mình ù lên rồi nổ vang. Hắn luôn có ảo giác, người Thái phó ôm trong ngực kia không phải là công chúa, mà là thiếu niên thiên tử luôn mỉm cười cao ngạo…

https://thuviensach.vn

Chương 84

Thái phó trợ giúp tân Nam Cương Vương giải quyết tai họa nội bộ, cũng không phải nghĩa vụ xuất binh, Nam Cương với tư cách là nước phụ thuộc của Đại Ngụy phải tỏ thành ý với các tướng sĩ Đại Ngụy đã đổ mồ hôi và máu.

Thái phó lại không quá mức dày vò những nhóm bộ tộc thuộc quyền kiểm soát của Nam Cương đã vò mẻ lại sứt kia, chỉ nói miễn vàng bạc, dù sao bọn ngươi cũng không thể cầm ra được. Một năm ba quý gạo nhiều hơn một chút, đặc biệt là yêu cầu Nam Cương phái đến chuyên gia trồng lúa nước mang hạt giống đến Giang Nam trồng thử.

Đã trải qua chuyện mất mùa, Thái phó sâu sắc nhận thấy được tầm quan trọng của việc nâng cao sản lượng lương thực. Nhưng cũng may sau khi một lượng lớn mễ lương của Nam Cương được vận chuyển đến, mùa đông năm nay dân chúng Đại Ngụy trên căn bản là được no bụng.

So sánh với các năm trước, dù năm nay quốc khố không thấy đáy, nhưng vẫn có chút eo hẹp như cũ, nhưng sinh thần Thái phó đại nhân sắp tới rồi, trong lòng các vị đại thần cũng bắt đầu gõ, chẳng lẽ vị này lại muốn tất cả đều đơn giản, miễn thọ yến sao?

Thật ra theo ý Thái phó, năm nay đúng là định giản lược đấy, nhưng mấy vị đại thần giỏi xu nịnh lại phản đối gay gắt. Lý do cũng rất đầy đủ. Năm trước thọ yến trưởng thành của tiểu Hoàng đế lại rất xa hoa, tập trung hết tài lực của đất nước! Đã có tấm gương của tiểu Hoàng đế, cho dù Thái phó muốn đi theo con đường trung thần ra vẻ đàng hoàng, cũng là cây to bóng mát nhiều, xa hoa lãng phí không lộ ra rồi. Đúng lúc mấy vị đại thần khuyên Thái phó đổi ý, Hoàng thượng tiến vào thư phòng, chuẩn bị học đạo trị quốc cùng Thái phó đã nghe được vài câu.

https://thuviensach.vn

“Sắp đến sinh thần Thái phó rồi ư? Vậy trẫm muốn chuẩn bị một phần lễ vật đặc biệt cho Vệ khanh”, tiểu Hoàng đế nhớ tới lễ trưởng thành trước của mình, Thái phó đại nhân chuẩn bị rất long trọng, có tâm tư có đi có lại. Các đại thần nghe xong, hi vọng trong lòng lập tức bốc lên ngùn ngụt, nhưng Thái phó nghe xong lại dứt khoát nói: “Ý tốt của các vị, bản Hầu xin nhận, nhưng vừa qua cuộc đại chiến không nên phô trương xa hoa lãng phí, tất cả đều giản lược.”

Các vị ái khanh nghe xong khuôn mặt suy sụp, nếu Thái phó không chuẩn bị tiệc thọ yến, vậy mỗi năm các phủ trong kinh thành không được nghe oanh ca yến hót rồi đúng không? Haizzz, ý nghĩa mười năm gian khổ học tập làm quan ở đâu?

Chờ lúc quan viên đi ra ngoài, Thái phó kéo Hoàng đế lại nựng nịu: “Thánh thượng chuẩn bị lễ vật gì cho thần?”

Niếp Thanh Lân nghe vậy hơi ngạc nhiên: “Không phải ái khanh vừa nói không mừng sinh thần sao?”

Thái phó híp mắt phượng nói: “Mừng sinh thần với đám lão già khọm đó có ý nghĩa gì? Nhưng Hoàng thượng đã có tâm tặng thần tử, bây giờ mà thu lại miệng vàng lời ngọc thì không tốt lắm, đúng không? Vậy thần miễn cưỡng mừng sinh thần cùng Hoàng thượng vậy.” Nói xong duỗi ngón tay xoa nhẹ cái cằm trơn mềm của Hoàng thượng: “Không biết Hoàng thượng chuẩn bị chúc mừng sinh thần của thần như thế nào đây?”

Niếp Thanh Lân nghe vậy, khuôn mặt cũng sụp xuống như các vị thần tử. Người khác đều là thiên tử uy phong, nhưng lại không biết túi của thiên tử này sạch như mặt ấy. Thái phó không cho phép mình tích trữ kho riêng, thay trọng thần đặt mua lễ vật mừng thọ với tư cách là Hoàng thượng nghèo rớt mùng tơi khó lắm đấy! Không biết mình vung bút xanh đỏ có thể diễn tả lại phong thái của Thái phó đại nhân kinh quan lục cung không?

Chỉ có thể lắp bắp nói: “Không thì Thái phó cho trước trẫm chút ngân lượng, trẫm cũng có thể ung dung chuẩn bị một chút?”

https://thuviensach.vn

Mày rậm của Thái phó nhướng lên: “Thánh thượng chuẩn bị lễ cho thần tử lại muốn thần tử xuất tiền trước, đây là đạo lý gì vậy? Nếu quốc khố của thiên tử trống rỗng, không nỡ dùng ngân lượng, thì thần có một cách, đấy là bỏ ra thân thể ngàn vàng, làm quà mừng cho thần, cho thần nhìn thấy phong thái khác của thánh thượng, có được không?”

Không biết xấu hổ!

Niếp Thanh Lân chỉ nghĩ đến bốn chữ này. Lời nói của Thái phó nói có ẩn ý, hôm kia Thái phó ngủ lại cung Phượng Sồ, đang bôi thuốc chỗ bị thương, nàng thấy miệng vết thương không khép miệng như cũ liền tò mò hỏi, nhớ ngày đó trên mặt Thái phó bị đinh sắt xoẹt một vết sâu, Khất Kha công chúa hiến hôn thì hôm sau khép lại như kỳ tích, quả thật là làm cho người ta lấy làm lạ, vì sao lần này lại mất linh?

Không hỏi còn may, vừa hỏi làm cho sắc mặt Thái phó âm trầm, lập tức nhớ lại trong rừng sâu, khi mình tách hai chân, nhìn ái tướng của mình vụng về quỳ xuống, cảm nhận lớp râu dày cứng như lông trâu của hắn cọ vào làn da non mềm của mình, hết lần này đến lần khác.

Ác mộng như vậy làm thế nào quên đi được, tất nhiên là rất cần đôi môi tôn quý của thánh thượng giải cứu một hai. Nhưng Niếp Thanh Lân làm sao chịu làm. E lệ nghiêm mặt một đêm không nói chuyện với Thái phó, cuối cùng vẫn là Thái phó đi đầu làm mẫu, phô bày kỹ thuật quấn lưỡi, lúc này mới làm giai nhân buồn bực không lên tiếng khóc nức nở rơi nước mắt, liên tục thở gấp xin tha.

Nhìn dáng vẻ mây đỏ đầy trời của Hoàng thượng, Thái phó liền biết nàng hiểu ý trong lời nói, cười xấu xa lại gần, ôm thiên tử ở trong ngực, trổ tài miệng lưỡi rất nhanh. Đợi đến lúc cái miệng nhỏ mềm mại thơm nức sưng lên, mặt đỏ hồng, hôn đến mức toàn thân tỏa ra nhiệt, Thái phó chuẩn bị đem thiên tử đến tẩm cung ngủ, đặt ở trên giường nhẹ nhàng cởi long bào, tuyên dâm giữa ban ngày.

Đúng lúc này, thái giám ngoài cửa thông báo: “Khâu đại nhân cầu kiến Thái phó!”

https://thuviensach.vn

Niếp Thanh Lân như nhặt được đại xá, cảm thấy Khâu tướng quân thật sự là cứu mạng đúng lúc, thuận thế đứng dậy cáo lui, trở lại cung Phượng Sồ lật đi lật lại đáy hòm, nhìn xem có đồ thích hợp để Đan ma ma xuất cung đi cầm, phải chuẩn bị trước mới lấy được đồ tốt!

Đi ra cửa, đúng lúc mặt đối mặt với Khâu đại nhân. Lúc Niếp Thanh Lân ngẩng đầu, hơi sững sờ. Đã lâu không nhìn kỹ Khâu đại nhân, sao trên khuôn mặt anh tuấn lại xuất hiện hai quầng thâm trên mắt? Không lẽ ở nơi nào lại đang khởi nghĩa tạo phản, làm cho Khâu đại nhân lo lắng?

Mà lúc Khâu đại nhân thi lễ với Hoàng thượng thì đưa mắt xem xét, chỉ cảm thấy bên tai là âm thanh gót sắt của vạn mã nện xuống. Lúc Hoàng đế nhìn mình, vẫn mỉm cười nhẹ nhàng như gió thoảng mây trôi, chỉ là… bờ môi tinh xảo lại hơi sưng đỏ, nhìn thì như vừa bị người hung hăng hôn qua.

Thân hình Khâu đại nhân cứng đờ đi vào nội thất, trông thấy Thái phó đại nhân ngồi nghiêm chỉnh, chỉ là miệng… có một dấu răng rõ ràng.

Thái phó đang cúi đầu xem tấu chương, nhưng ái tướng tâm phúc tiến vào thư phòng một lúc lâu lại không nói tiếng nào, ngạc nhiên ngẩng đầu, lại thấy nốt chu sa trên trán Khâu Minh Nghiên đỏ tươi, hai mắt sững sờ, ngẩn người nhìn mình.

“Nghiên Thanh đã lâu không thấy bản Hầu, hôm nay cố ý tới để bổ mắt sao?” Thái phó híp mắt phượng đột nhiên lên tiếng hỏi.

Nghiên Thanh là tên chữ Thái phó ban cho Khâu Minh Nghiên, lúc trước khi Khâu Minh Nghiên gặp gia biến, lấy Vệ làm họ, khi đó Thái phó nói: “Từ nay về sau ngươi tên là Vệ Nghiên Thanh, một ngày nào đó nghiên có mực, tất nhiên sẽ trả lại trong sạch cho Khâu gia ngươi”. Khi đó hắn thật sự theo lời Thái phó, sống qua thời gian tâm ma cửa nát nhà tan giày vò. Về sau đổi lại tên thật, nhưng tên chữ đích thân Thái phó cho hắn cố ý giữ lại, nhắc nhở mình không quên ân đức Định Quốc Hầu.

Nghe Thái phó hỏi, Khâu Minh Nghiên rùng mình, vội vàng thu lại ánh mắt lỗ mãng, dù trong lòng của hắn là vạn móng ngựa giày xéo cũng tuyệt

https://thuviensach.vn

đối không dám nói thẳng với Thái phó uy nghiêm: *Ngài và Hoàng thượng đoạn tụ ư?*

"Bẩm Thái phó, thám tử Bắc Cương báo cáo, nội bộ Hung Nô có biến, hình như đại vương tử Hung Nô trước kia đoạt vị thất bại đã ngóc đầu trở lại, chiếm cứ khu vực hành lang Mạc Tây, chiêu binh mãi mã muốn quyết sống mái với Thiền Vu Hưu Đồ Liệt"

Vệ Lãnh Hầu nghe xong nhẹ gật đầu, Hung Nô có biến với Đại Ngụy là việc trăm lợi là mà không có một hại. Nếu các vương tử đấu nhau không đứng dậy được thì càng tốt, chỉ cần giám thị cẩn thận tình thế, không cần thiết tham dự.

Nghĩ vậy, hắn nói: "Phái thêm mật thám vào Bắc Cương, chúng ta không ngại xem hổ đấu". Nói đến đây, hắn cúi đầu tiếp tục duyệt tấu chương, lại phát hiện Khâu Minh Nghiên không có ý đi ra.

"Thái phó, thần cả gan góp lời, hiện giờ Nam Cương ổn định, thật sự là lúc nghiệp lớn của Thái phó có thể thành, không bằng thừa dịp Bắc Cương có nội loạn, tiến hành phế đế! Ngài thấy thế nào?"

Thái phó nghe vậy chậm rãi buông tấu chương xuống, lời Khâu Minh Nghiên thật ra rất có lý. Gần đây Trứng gà trưởng thành nhiều, các thần tử trẻ tuổi luôn nhìn khuôn mặt xinh đẹp của thiên tử ngây người, làm cho Thái phó không vui, thật muốn giấu trong hậu cung, chỉ mình thưởng thức!

"Nghiên Thanh gần gũi với dân gian, hiện giờ dư luận của mọi người như thế nào?"

"Đều có mục đích chung là đợi Thái phó đăng cơ!" Khâu Minh Nghiên nhìn thấy Thái phó bị lung lay, tinh thần phấn chấn, vội vàng nói.

Vệ Lãnh Hầu nhẹ gõ ngón tay, cân nhắc một lát nói: "Đã như vậy, thì Nghiên Thanh xét tình hình cụ thể chuẩn bị đi, loan tin gần đây Hoàng đế bệnh nặng. Mặt khác, đại điển đăng cơ và đại hôn của bản Hầu cùng tiến hành. Đế cơ Vĩnh An công chúa là thân muội của Hoàng đế, nghi thức đại hôn qua loa thì không được. Dù tạm thời không thể nói ra, nhưng phải lập danh sách tất cả vật phẩm lúc đại hôn cần mua mới được…"

https://thuviensach.vn

Khâu Minh Nghiên khom người, cúi đầu nghe Thái phó dặn dò, nhưng trong lòng cực kỳ khiếp sợ. Cho tới nay, hắn buồn bực tiếp nhận quyết định của Thái phó đại nhân sau khi gặp nạn ở quan đạo hồ Yến Tử, nhưng mấy ngày gần đây, như mở ra được lớp lớp bí ẩn, nhất định là Thái phó nổi lên tâm đoạn tụ với tiểu Hoàng đế cô độc cao ngạo kia, thuận tay cũng thương tiếc luôn công chúa có bề ngoài giống hệt Hoàng thượng.

Công chúa cả ngày chỉ biết vui đùa trang điểm thì không đủ sợ hãi, mượn tên tuổi của công chúa, Thái phó thượng vị, lên ngôi Hoàng đế sẽ càng thêm hợp lý. Thế nhưng mà… vị Hoàng đế kia thì sao, có chí thao lược, lòng dạ thâm sâu sao có thể cam lòng nép dưới thân Thái phó như nữ nhân. Nhìn ý của Thái phó thì cũng rất ân sủng vị thiếu niên thiên tử này, khó mà đảm bảo sẽ có một ngày bị hai huynh muội bắt tay ám toán.

Nghĩ vậy, vẻ mặt Khâu Minh Nghiên khẩn trương, dù chết hắn cũng tuyệt đối không có phép có bóng người ảnh hưởng đến nghiệp lớn thiên thu của Thái phó! Cho dù là hắn… thiếu niên luôn mỉm cười kia… cũng không được!

Lúc từ thư phòng đi ra, đi ngang qua cửa ngự hoa viên, nhìn thấy tiểu Hoàng đế đang loanh quanh bên trong vườn, đang ngồi trên ghế mây, đang cúi người dùng khăn xoa nhẹ lên má Đan ma ma. Nhìn từ xa thật đúng là một đoạn tình cờ gặp gỡ trong truyền thuyết: Khi Hoàng đế đi dạo ở ngự hoa viên tình cờ gặp giai nhân, thánh tâm phát ra, cúi người thương yêu nụ hoa già.

Lại nhìn Đan ma ma, nữ tướng quân ngày xưa uy phong lẫm liệt, đôi má lại ửng đỏ, dựa vào người Hoàng đế mặc kệ hắn chơi đùa! Vốn tưởng rằng khẩu vị Lỗ Dự Đạt đã đủ nặng rồi, không nghĩ tới thiếu niên thiên tử này, tất cả đều ăn! Lại cấu kết với ma ma da thô bên người công chúa! Chẳng lẽ hắn biết được nội tình của nữ tướng quân Đan Thiết Hoa, muốn dựa vào nhan sắc quyến rũ Đan Thiết Hoa để hãm hại Thái phó hay sao?

Khâu Minh Nghiên nghĩ vậy, chỉ cảm thấy khó ức chế được nỗi căm giận ngút trời, mình là triều thần không tiện vào vườn, chỉ canh giữ bên

https://thuviensach.vn

ngoài, chờ Đan Thiết Hoa đi ra.

Vì Thái phó dặn dò muốn dẫn nàng đi du hồ nên Niếp Thanh Lân chẳng muốn nhúc nhích, cũng không hồi cung, chỉ ngồi trong ngự hoa viên một chút, hoa Lục ca tạo ra thật sự là ngắm mãi không chán, hơn nữa rất thực dụng. Cũng là hoa cúc "bạch tuyết sậu" lại có thể điều chế phấn hoa. Bôi trên mặt chẳng những rất mịn mà dùng lâu cũng không bị trôi phấn, làn da cũng bóng loáng dị thường. Bởi vì hoa này không ở trung thổ, sản lượng hằng năm rất ít, cho dù là các phi tử được sủng ái nhất trong hậu cung thì hằng năm cũng không thể có hơn một hai lạng, nếu không phải dịp lớn tuyệt đối không nỡ dùng phấn đã điều chế.

Nhưng thông qua việc chiết cây, Lục ca đã tạo ra một vườn đầy hoa, lại mất số tiền lớn mời thợ làm vườn ở Giang Nam tỉ mỉ chế bốn hộp, đều đưa cho thân muội Vĩnh An công chúa của hoàng thượng và tiểu Trầm hậu.

Gần đây Niếp Thanh Lân nghiên cứu cách trang điểm, ngày xưa nhóm tân sủng quý phi không nỡ dùng bạch tuyết sậu, bây giờ tiểu công chúa phá sản không đến mấy ngày đã dùng xong nửa hộp, ngoại trừ thoa lên mặt mình, cung nữ ma ma bên người cũng không thể may mắn thoát khỏi.

Đan ma ma đứng mũi chịu sào, công chúa thấy Đan Thiết Hoa ngày nào cũng cứng nhắc, lại thêm việc chính chiến sa trường đã lâu, khó tránh khỏi mặt hơi chuyển thành màu đen, da cũng có vẻ thô ráp, nhưng gần bốn mươi tuổi, lại không có nhiều nếp nhăn, cũng nhờ trước kia có chăm sóc, mày rậm, mắt cũng to, thật ra bộ dạng cũng không tệ, điều này làm cho Vĩnh An công chúa nổi lên tâm tư muốn giúp người bên cạnh chữa lại vẻ bề ngoài.

Đan ma ma không dám làm trái ý công chúa, mỗi ngày trong lúc rảnh rỗi mặc cho nàng vẽ trên mặt mình, nhưng công chúa vẽ thì còn được, trời sinh có tài, thoa đậm nhạt thích hợp, nhưng lúc người khác vẽ, khó tránh khỏi dùng nhiều sức.

Hôm nay Đan ma ma mang theo hai gò má đỏ bừng, bề bộn trong cung Phượng Sồ đến tận trưa.

https://thuviensach.vn

Vì Niếp Thanh Lân đột nhiên nghĩ tới việc đi cầm đồ, sai người gọi Đan ma ma tới, muốn hỏi bạc trong cung Phượng Sồ còn thừa không, có thắt lưng buộc bụng được không? Nhưng ánh mặt trời chói chang chiếu vào Đan ma ma, người khởi xướng là nàng hoảng sợ, thầm nghĩ: Sáng nay không đủ ánh sáng, thoa phấn quá nhiều, cả khuôn mặt ma ma như bị phát sốt đun sôi!

Thấy vậy, tiểu công chúa vội vàng vừa quạt vừa chột dạ đổ mồ hôi lạnh, lại lệnh cho Đan ma ma ngồi xổm xuống, dùng khăn tay lau bớt phấn trên gò má Đan ma ma. Bởi vì chủ tớ hai người đều đã quen nên quên mất lúc này công chúa đang mặc long bào.

Nhưng trong mắt Khâu Minh Nghiên, thiên tử phóng đãng vừa mới quyến rũ Thái phó, quay người lại liền đùa giỡn quả phụ ma ma! Đúng là không hổ danh con trai ruột của tiên đế, thừa kế huyết mạch hoang dâm vô độ, khẩu vị tạp nham! Khâu Minh Nghiên nghĩ đến đây tức giận đến mức tay chân lạnh buốt, mãi mới chờ đến khi Đan ma ma ra khỏi cửa ngự hoa viên, lạnh giọng gọi nàng lại: “Đan tướng quân, xin dừng bước!”

Đan Thiết Hoa xoay người nhìn lại, thì ra là người quen biết cũ trong quân Khâu Minh Nghiên, hơi dừng một chút, nghĩ đến hắn đã thăng chức Tướng quốc, vội vàng nghiêng người hành lễ: “Bái kiến Khâu Tướng quốc đại nhân.”

Khâu Minh Nghiên không nói gì, chỉ lạnh lùng nhìn Đan ma ma từ trên xuống dưới: Áo nhỏ hoa văn lá trúc xanh biếc được thêu chìm, phối hợp với váy bách điệp như ý nguyệt, chải đầu tóc mai rủ xuống cắm trâm hoa san hô lục tùng thạch, trên mặt cũng tô son điểm phấn, có hồng có trắng, không còn là cách ăn mặc thô ráp của mẫu dạ xoa trong quân rồi.

Khó trách mấy ngày trước đây giọng nói của tiểu tử Lỗ Dự Đạt đầy mùi ghen tức. Trong lòng mình còn kính ngưỡng lòng thủ trinh của Đan Thiết Hoa, có thể cự tuyệt Lỗ Dự Đạt còn trẻ như vậy. Nhưng lại không nghĩ tới tâm tư của mẫu dạ xoa còn rất cao, chẳng những muốn trẻ mà còn muốn tuấn tú đẹp mã! Cùng so sánh với thiếu niên thiên tử phong độ nhẹ nhàng, Lỗ Dự Đạt râu ria xồm xoàm đúng thật là không vừa tay.

https://thuviensach.vn

Nghĩ vậy, Khâu tướng quân nói hơi chua ngoa: “Trước kia nghe Lỗ tướng quân nói Đan tướng quân ngài hiện giờ càng thêm chỉnh tề xinh đẹp, vốn không tin, hiện giờ mới biết, Lỗ Dự Đạt ăn nói kém cỏi vụng về thật sự chưa nói ra được một nửa phong thái của Đan tướng quân rồi. Chỉ là hiện nay ngài đang ở trong cung, đừng quên ý định ban đầu khi Thái phó phái ngài đến đây, đừng đứng núi này trông núi nọ, một lòng nghĩ đến trèo lên nam tử chức cao, quên đi chính mình!”

Khâu Minh Nghiên nói có ý trong lời, nhưng câu này vào tai Đan Thiết Hoa lại trở thành ý khác, nghĩ đến ngày đó Lỗ Dự Đạt say nói đùa giỡn như vậy, cái miệng thối không chừng là nói mấy thứ gì đó không coi vương pháp ra gì với đám bạn đồng liêu trước kia, làm Khâu Minh Nghiên học cái không đứng đắn, dùng lời nói của Lỗ Dự Đạt đến giễu cợt mình!

Lập tức khuôn mặt tức giận không cần son phấn cũng đỏ lên, bản tính dạ xoa nghẹn trong cung đã lâu trong phút chốc không kiềm chế được, trừng mắt với Khâu Minh Nghiên: “Còn dám nói lung tung, đừng trách lão nương đánh Tướng quốc ngươi không còn cái răng để ăn cháo đó!”

Nói xong liền hất khăn trong tay lên nổi giận đùng đùng nghênh ngang rời đi.

Khâu Minh Nghiên thân là mưu sĩ, rất ít khi chủ động ra chiến trường, cho tới bây giờ chưa từng thấy qua bộ dạng mẫu dạ xoa tiếng tăm lừng lẫy trong quân phát uy phong, trong phút chốc bị dọa đến mức ngây người tại chỗ, miệng không ngậm vào được. Từ khi hắn vào quân doanh vẫn là một bước lên mây, còn trẻ đắc chí, rất lâu không có người vô lễ với mình như vậy rồi.

Nhưng Đan Thiết Hoa kia bình thường cũng có quy củ, hôm nay nhất định là bị giẫm vào chỗ đau nên mới thẹn quá hóa giận, chẳng lẽ đã bị thuốc mê gì che mờ tâm trí?

Vị Hoàng đế kia, quả nhiên là yêu tinh! Chỉ cần ở bên cạnh hắn thì tâm sẽ bị mê hoặc, quên cả lý trí!

https://thuviensach.vn

Chương 85

Chuẩn bị lễ vật thật sự là một chuyện rất đau đầu, nhất là người thu lễ lại là người phú khả địch quốc, trân bảo hiếm thấy muốn lúc nào cũng được, mỹ thiếp trong nhà như mây, người như vậy sẽ thiếu cái gì đây?

Sau khi Niếp Thanh Lân quay lại cung Phượng Sồ, lục mấy món đồ mà Đan ma ma vừa lấy ra, buồn rầu cuốn lọn tóc. Mấy vật đáng giá cầm được đều là đồ hải ngoại mà Thái phó đại nhân cung cấp. Nếu bán thật, mượn hoa hiến phật như vậy thì không còn thể diện hoàng gia rồi.

Niếp Thanh Lân trái lo phải nghĩ, chỉ có thể vậy thôi. Đúng lúc ấy, Tiểu Trầm hậu tìm đến chỗ mình chơi, thị nữ bên người bưng lên một cái làn đựng đồ may vá, bên trong là mấy tác phẩm hoàn thành một nửa.

Niếp Thanh Lân thấy dáng vẻ xe chỉ luồn kim của tiểu Trầm hậu, đôi mắt sáng ngời, trong lòng tự nhủ nếu có thể tự tay thêu một tác phẩm, bỏ chút tâm huyết coi như là một lễ vật không tồi. Nghĩ như vậy, liền dặn Đan ma ma cầm một khối vải lụa tới, để cho tiểu Trầm hậu vẽ hoa văn rồi bắt đầu thêu theo.

Đáng tiếc Thập tứ hoàng tử Đại Ngụy từ nhỏ lục nghệ không tinh, kỹ năng thêu thùa hoàn toàn không hề có chút tài năng nào. Lúc trước châm pháp phóng khoáng may "Giày thần" cũng không phải là hư danh. Sau khi tiểu Trầm hậu kinh hãi, lại không thể làm tổn thương tự tôn công chúa, chỉ có thể lẩm bẩm nói: "Cây kim cũng có đầu nhọn, có thể dùng làm hung khí. Có phải vì thế nên trong am không cho may vá?"

Đế cơ Vĩnh An công chúa xấu hổ cười cười, cúi đầu nhìn của mình, lại nhìn đồ tiểu Trầm hậu chuẩn bị, đúng là hai hoa văn hai con vật khác nhau, có hơi nản chí.

Tiểu Trầm hậu cảm thấy thân là con gái phải tinh thông nữ công, ngồi trong phòng xe chỉ luồn kim nhất định có thể tăng thêm vẻ hiền thê. Thấy muội muội của chồng vì thân thế phức tạp, thiếu khuyết kỹ năng thiết yếu

https://thuviensach.vn

bên người để biểu hiện sự hiền đức cũng âm thầm sốt ruột. Vì vậy lại thay đổi kiểu dáng đơn giản, để cho Niếp Thanh Lân luyện tập thêu theo.

Những ngày này không biết Thái phó đại nhân đang bận cái gì, mấy ngày liền không ngủ trong tẩm cung của mình. Thật ra như vậy thì nàng sẽ có cơ hội thong thả thêu xong đai lưng. Tập trung tinh thần một lát, cuối cùng Niếp Thanh Lân ngẩng đầu lên hoạt động bả vai cứng nhắc của mình, nhìn kỹ đại tác phẩm, tốn mấy ngày đêm, cũng coi như thêu ra được một đai lưng kiểu dáng chỉnh tề, kết hợp với sáu viên đại minh châu to bằng móng tay cái, cũng coi như quý khí bức người.

Niếp Thanh Lân đặt đai lưng lên bàn trà, cái đầu nhỏ xoay tới xoay lui nhiều góc độ khác nhau nhìn kỹ, nếu như không nhìn kỹ mấy chỗ thêu lệch đường, thì bức thêu Giao Long ‘Cởi Lân’ bên trên cũng coi như uy phong lẫm liệt. Cuối cùng xem đủ rồi, Niếp Thanh Lân thỏa mãn ngã xuống giường êm, chân vắt chéo, cầm một quả táo cho vào miệng cắn. Đang vui vẻ lăn trên giường, đột nhiên nhớ ra cái gì, lại bắt đầu ngồi dậy, lấy hộp gỗ lim bọc gấm tơ vàng trên giá sách xuống, đặt đai lưng vào trong, lúc này mới hài lòng đóng lại.

Nhưng mấy ngày nay ngay cả ban ngày cũng không nhìn thấy Thái phó, Niếp Thanh Lân không khỏi tò mò, liền hỏi Nguyễn công công, nhận được câu trả lời là: Hình như người nhà Thái phó đến, chắc là đang bận tiếp khách.

Sinh nhật Thái phó vào ngày cuối cùng của trời thu, ngay sau đó là mùa đông giá rét. Lúc sáng sớm như có thể cảm nhận được cái lạnh kinh người ở bên ngoài, Vĩnh An công chúa cuốn trong cái chăn ấm lười rất lâu trên giường mới đứng dậy để Đan ma ma thay quần áo. Những áo mỏng đều được là qua, mặc trên người cảm thấy thoải mái dễ chịu ấm áp. Hôm nay nên mặc quần áo nào đây? Vĩnh An công chúa bỏ ra công sức cả buổi, cuối cùng quyết định chọn cái váy màu vàng có hoa văn là đôi bướm đang múa lượn có vân như mây uốn lượn, lúc đi đường, làn váy sau lưng như là nước gợn lăn tăn, rất mê người.

https://thuviensach.vn

Sau đó liền ngồi trước gương chải vuốt trang điểm, tầng phấn trắng mỏng làm cho khuôn mặt vốn đã trắng mịn lại càng rực rỡ như trân châu, điểm một chút son, chọn một ít dầu phấn hoa chải tóc thành kiểu khác ngày thường. Mỹ nhân thanh tú động lòng người liền hiện lên trong kính.

Sau khi soi gương thì giống như bình thường, sáng sớm ăn đậu đỏ, trứng, dừa cuốn sen ngon ngọt đến mức không mở nổi miệng, cơm trưa là canh vịt bắp non rất ấm bụng. Sau giờ ngọ thì đọc sách giải trí, thời gian trôi qua chậm như rùa, khi ngày chuyển dần tối thì một ngày đã đi qua.

Thế nhưng mãi cho đến khi hoàng hôn phía tây buông xuống cũng không thấy thân hình cao lớn xuất hiện ở cửa cung.

“Công chúa, bên ngoài thật sự rất lạnh, nếu ngài cảm thấy trong phòng ngột ngạt, nô tài lập tức đẩy ra một cửa sổ nhỏ, ngài không thể ngồi trong gió lạnh như vậy được!”

Đan ma ma nhìn công chúa đang ngồi trên ghế trúc trong vườn ngự uyển, lo lắng nói. Niếp Thanh Lân ôm chặt con mèo mềm mại ấm áp đang cuộn thành một quả cầu nhung trong ngực, làn mi cong mảnh rũ xuống hơi rung run: “Sau bữa cơm chiều có hơi no, đi đi lại lại trong sân nhỏ lại thoải mái rồi. Đan ma ma, giúp Bản cung trải đệm giường, hôm nay có chút mệt mỏi, muốn ngủ sớm.”

Nằm trong áo gấm ấm áp, Niếp Thanh Lân đột nhiên cảm thấy buồn cười, hôm nay nàng làm sao vậy? Lại cho rằng câu nói đùa cùng trải qua ngày sinh nhật của Thái phó là thật. Dù Thái phó không tổ chức thọ yến, bạn bè tri kỉ hay giao du cũng không thể từ chối từng người được. Thân là người cầm quyền cao chức trọng, việc xã giao không phải một nữ tử trong hậu cung có thể hiểu được. Huống chi người nhà hắn đến, tất nhiên là phải ở cùng người thân rồi, hơn nữa… Hắn có nhiều thị thiếp như vậy, thân là trượng phu sao có thể đẩy thị thiếp ra trong thọ yến sinh nhật?

Trước kia nàng cảm thấy, mẫu phi là do ở quá lâu trong nội viện, dáng vẻ trông mong ngóng đợi cô tịch trong bóng đêm thật sự quá ngu dại, thế

https://thuviensach.vn

nhưng cuối cùng, chính nàng cũng như vậy… Thì ra đây là sự dày vò nung nấu… Mình thật đáng đánh, chuẩn bị ngóng trông cái gì đây?

Lo sợ không đâu một ngày, Niếp Thanh Lân quyết định đi ngủ sớm, ngủ để quên hết những chuyện ngu xuẩn trong một ngày nay của mình. Vì vậy lệnh cho Đan ma ma mang tới nước ấm, sau khi rửa sạch mặt mũi chân tay, trở lại ổ chăn nằm một lúc, cơn buồn ngủ cuối cùng cũng đến.

Cảm giác ngủ rất lâu, nàng tự dưng thức dậy, phát hiện trong phòng không biết từ khi nào mà tràn ngập không khí vui mừng, khắp nơi đều là màu đỏ, thật giống hỉ đường trong Cát phủ, nhưng không bao lâu, lại biết thành màu máu, sền sệt trên sàn nhà giống như ngày cung biến. Mùi máu khó ngửi làm nàng ngừng thở, nhưng lúc mê mang đi về phía trước, lại phát hiện mình đứng một mình trên thuyền, xung quanh là cảnh cống mở ngày đó, hồng thủy ngập trời gầm thét xung quanh, nước lúc lên lúc xuống, chảy rất xiết, giống như chỉ trong chốc lát là sẽ lật tung con thuyền nhỏ. Nàng một mình lúng túng đứng trong thuyền, mặc kệ thân thuyền rung lắc, đột nhiên, nàng phát hiện dưới thân thuyền có một bóng đen cực lớn di chuyển, như một quái thú ăn thịt người mai phục dưới sóng to gió lớn, cất ra tiếng cười quái dị chói tai: “Ngươi không trốn thoát đâu, cuối cùng sẽ trở lại trong vòng tay của ta….”

Nàng muốn gọi người, gọi mẫu phi, gọi An Xảo Nhi, thế nhưng cuối cùng lại thốt ra một từ khàn cả giọng: “Thái phó!”

Thế nhưng sau khi kêu lên, như có lực gì kéo lấy nàng, muốn dẫn nàng vào vòng xoáy sâu không thấy đáy: “Không! Buông ra… Thái phó cứu ta… Á!” Bất lực lẫn luống cuống làm nàng bắt đầu giãy dụa mạnh mẽ, nhưng tất cả cố gắng đều bị hai cánh tay thép giữ lại thật chặt.

“Tỉnh lại… Trứng gà, tỉnh!” Một bàn tay lớn vỗ nhẹ gương mặt của nàng, lúc này nàng mới cố gắng mở đôi mắt chứa đầy nước, lại phát hiện mình bị nam nhân mắt phượng mày rậm kia ôm chặt trong ngực. Thấy nàng mở mắt ra, nam nhân mới nhẹ nhàng thở ra, hôn lên đôi má ướt của nàng: “Gặp ác mộng gì vậy? Ta gọi mà không tỉnh?”

https://thuviensach.vn

Hỏi xong câu này, nhìn bé con trong ngực vốn đang mở to đôi mắt ngập nước nhìn lại từ từ khép lại, cũng không nói chuyện, chỉ là khuôn mặt nhỏ nhắn cọ vài cái trên áo mình, làn mi ướt sũng rung lên, lại không có ý mở miệng nói chuyện.

Quả trứng gà này có lớp vỏ ngoài quá cứng, Vệ Lãnh Hầu biết rõ, bình thường nàng ngủ hay nằm mơ, tất cả đều là ác mộng. Mỗi lần như vậy đều xoay tới xoay lui bên cạnh mình, cái miệng nhỏ nhếch lên, nhưng cho tới bây giờ thì không hề nói mớ một câu nào.

Hôm nay đúng là hiếm thấy, biết mở miệng gọi hắn, tuy trong lòng cực kỳ vui mừng nhưng đồng thời cũng đau lòng, bé con đáng thương, mơ thấy cái gì mà bị dọa như vậy?

Trong lòng Thái phó biết, Trứng gà mạnh mẽ này dù dùng lực cũng không chịu mở, đổi lời nói: “Không phải công chúa đã đồng ý cùng trải qua ngày sinh nhật với thần sao? Sao vừa mới lên đèn đã đi ngủ sớm? Không phải là đã quên đấy chứ?”

Niếp Thanh Lân cuối cùng tỉnh lại, khàn giọng nói: “Vốn là không dám quên, chỉ cho là trong phủ bận rộn có lẽ Thái phó không thoát thân được, hôm nay trời lạnh liền đi ngủ sớm.”

Vệ Lãnh Hầu vuốt mái tóc dài của nàng, quay người gọi Đan ma ma: “Tối nay sương thu xuống, rất lạnh, đi lấy áo choàng lông chồn trắng mà mấy ngày trước bản Hầu sai người đưa tới đây, lại chọn một ít quần áo dày để công chúa thay.” Nghe nói như vậy, Niếp Thanh Lân trừng mắt nhìn, Thái phó muốn nàng đứng dậy thay quần áo sao? Đã muộn như vậy, còn muốn đi đâu?

Đan ma ma làm việc nhanh nhẹn, lấy quần áo rất nhanh, Thái phó không mượn tay người khác, tự mình thay quần áo cho Vĩnh An công chúa, đợi khoác xong áo choàng lại thay giày cho nàng, xong rồi mới kéo nàng ra khỏi cung Phượng Sồ.

Một cỗ xe ngựa với chiếc thùng xe được gia cố cứng cáp đã đợi ở cửa cung, sau khi Thái phó cùng công chúa lên xe, tiếng móng ngựa thanh thúy

https://thuviensach.vn

vang lên.

Đường không xa, vòng vo một lát liền đến nơi. Sau khi tiểu thái giám vung màn xe lên, Niếp Thanh Lân tò mò nhìn bốn phía, phát hiện đây lại là vườn rau vốn nên bỏ đi đằng sau thâm cung.

Năm đó triều Ngụy mới bắt đầu, tổ tiên triều Ngụy vì nhắc nhở con cháu đừng giẫm vào vết xe đổ Vận hầu tiền triều ham hưởng lạc, xa hoa dâm đãng làm mất nước, cố ý mở vườn rau này. Ngày bình thường không có việc gì thì mang theo Hoàng hậu cùng các hoàng tử, công chúa tới nơi này trồng rau, hoa quả đồ ăn ba bữa trong cung đều xuất phát từ chỗ này.

Không biết tại sao đất nơi này không hợp, đồ ăn trồng ở đây không đủ thơm ngọt, sau khi tân hoàng đăng cơ, hạ lệnh đồ ăn đồ mặc được bên ngoài cung ứng, vườn này dần trở thành hoang phế bỏ đi.

Thế nhưng không biết từ lúc nào, ở đây là đất bằng, một giàn hoa vươn lên chiếm diện tích rất rộng. Chất liệu tạo nên giàn hoa này cũng đặc biệt, dùng sắt tinh để làm thành khung, bao bọc bên ngoài là thủy tinh óng ánh sáng long lanh như bảo thạch. Ban ngày đi vào, ánh mặt trời có thể rọi vào đó, lúc ra sẽ phát hiện hoa trong giàn chỉ có ở chỗ thiết mộc trên những dải núi cao nhất kéo dài nghìn dặm vùng nội địa Đại Ngụy, thiết mộc này ngăn nóng ngăn lạnh chịu được ẩm ướt, là một chất liệu hiếm có.

Từng phòng đều dựa theo điều kiện sinh trưởng khác nhau của hoa cỏ mà điều chỉnh độ ấm, có phòng ấm như lúc đầu hạ, có phòng nóng kinh người, không khí trong giàn hoa ẩm ướt, có có suối nước nóng không biết dẫn từ đâu tới, ầm ầm chảy dưới đường hầm được gia cố bằng gỗ cứng, nhè nhẹ chảy xuôi.

Giàn hoa to như vậy cũng không cần đèn, nhưng khi nhìn lên khắp nơi đều có màu tím nhạt âm u nổi lơ lửng, những chỗ chiếu như có biển hoa mọc lên, là cảnh chỉ có thấy ở chốn tiên cảnh.

“Công chúa yêu hoa, nhưng đã sắp vào đông, thần liền mời người tay nghề giỏi, xây giàn hoa này, đến lúc đó dù là lúc tuyết trắng phủ đầy cũng không ngăn cản công chúa thưởng thức hoa bốn mùa.”

https://thuviensach.vn

Lời Thái phó trầm thấp từ tính vang lên bên tai, Niếp Thanh Lân lại không có thời gian để biểu đạt lòng biết ơn, mấy con đom đóm phát ra ánh sáng tím bay đến gần nàng, thích ý vung đuôi trên áo chồn trắng của nàng, như điểm xuyết những hạt ngọc trai trên cỏ.

Vào thời tiết này, trên đất Đại Ngụy làm gì có đom đóm, toàn bộ côn trùng và hoa cỏ trong giàn hoa đều là hắn nhờ đệ đệ của mình dùng số tiền lớn mua ở hải ngoại chở tới đây.

Vệ Lãnh Hầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn phấn chấn của Niếp Thanh Lân, lập tức cảm thấy công sức mấy ngày nay không hề uổng phí. Những chuyện tình yêu trong các loại tiểu thuyết ba xu quả nhiên đều là kĩ xảo của bọn tú tài nghèo kiết hủ lậu. Hắn đường đường là Định Quốc Hầu, nếu muốn dỗ cho giai nhân trong lòng nở nụ cười, sao có thể làm theo những tiểu tử nghèo kiết xác này? Nghĩ vậy, trước kia đúng là đi đường vòng!

Cổ nhân thật sự không lừa ta, mấy quyển sách mục nát rất hại người!

“Thái phó… Không phải là muốn tổ chức sinh nhật cho ngài sao, sao lại dẫn Bản cung đến giàn hoa?” Niếp Thanh Lân mãi mới hồi tỉnh trong cảnh thần tiên trước mắt, sương mù vấn vương, bụi hoa tươi thành cụm to cụm nhỏ, ánh sáng lúc sáng lúc tối, có chút không hiểu hỏi.

Vẻ mặt Thái phó không đổi, hỏi: “Công chúa còn biết là sinh thần của bản Hầu à, vậy thọ lễ đâu?” Niếp Thanh Lân vừa muốn nói chuyện, ánh mắt tự nhiên chuyển đến đai lưng Thái phó đang thắt trên hông. Vừa rồi lúc Thái phó khoác áo choàng, nàng không để ý nhiều, về sau trong giàn hoa quá nóng, hai người đều cởi áo ngoài, nàng vừa liếc đã thấy đai lưng kia.

Đó là một đai lưng màu đen làm chủ đạo, dùng kim tuyến để thêu, đai lưng khảm ngọc, người làm đã thêu rất sống động làm cho hai đầu đai lưng rất đặc biệt, ở mấy chỗ cuối cùng có giao long quấn quýt nhau, có một hoa văn nổi được thêu tinh xảo. Vốn Niếp Thanh Lân không hiểu mấy cái này, về sau được tiểu Trầm hậu chỉ điểm mới hiểu được, đây là hoa thức lưu hành gần đây của các phu nhân khéo tay trong kinh thành, tên họ người thêu được chuyển ngược lại thành hoa văn để thêu trên tác phẩm, bình thường nam

https://thuviensach.vn

nhân không để ý, tuy nhiên lúc nào cũng sẽ mang tâm ý của nữ tử bên người.

Trên đai lưng Thái phó chính là thêu ngược, nhìn thấy là chữ "Uyển", là Tam phu nhân Vệ phủ Uyển Nương có tay nghề giỏi. Trước kia cùng may "giày thần" với các vị phu nhân nàng từng nghe mấy người lưỡi dài lắm miệng từng nói, kỹ năng thêu của Tam phu nhân Vệ phủ rất cao, rất nhiều đồ thêu trên người Vệ hầu đều xuất phát từ đôi tay ngọc thon thon của nàng ấy. Dẫn đến việc các phu nhân kinh thành tranh nhau thêu theo hoa văn khác biệt kia.

Nhìn đai lưng màu sắc tươi sáng, cũng chưa qua nước, hẳn là mới thêu xong không lâu, mình thêu một giao long cỡi lân xiên vẹo cũng bận mấy ngày đêm, thế thì cái đai lưng tinh xảo gấp trăm ngàn lần trên người Thái phó kia phải bỏ vào đấy bao nhiêu tâm tư đây…

Nghĩ vậy, lời sắp nói ra lại tự ti, từng chút một nuốt vào, lại từ từ mở miệng nói: "Bản cung ngẫm tới nghĩ lui, cảm thấy cái gì Thái phó cũng không thiếu, thật sự không biết chuẩn bị có tốt hay không…"

Vẻ mặt anh tuấn của Vệ Lãnh Hầu hiện lên sự ấm ức, nhưng rất nhanh lại lấp lánh: "Bản Hầu sắp xếp thiết kế giàn hoa mới lọt vào mắt công chúa, vừa nãy công chúa nhoẻn miệng cười, đấy là lễ vật tốt nhất rồi." Nói xong kéo bàn tay nhỏ bé của Niếp Thanh Lân, cùng nàng nhìn những danh hoa đặc biệt trong giàn.

Vì buổi tối Niếp Thanh Lân có tâm sự, ăn không nhiều lắm, chỉ chốc lát là cái bụng nhỏ bắt đầu gõ trống, âm thanh ở nhân gian quanh quẩn trong tiên cảnh vang dội, làm hại đôi má đế cơ Vĩnh An công chúa thoáng ửng lên nét son hồng. Thái phó cười nói: "Triều thần hiện nay cũng đã không còn tiết kiệm nữa rồi, sao công chúa còn bớt ăn, đi, cùng bản Hầu ăn khuya nào."

Vì trong vườn hoa nóng nên cởi áo choàng, lúc đi ra, Thái phó sợ túi sưởi của nàng đã lạnh, dùng thân hình to lớn của mình lại gần nàng, ôm lên xe ngựa.

https://thuviensach.vn

Lúc trở lại cung Phượng Sồ, Đan ma ma đã chuẩn bị rượu và thức ăn, chỉ chờ hai vị ngồi vào vị trí. Bởi vì là ăn khuya, đồ ăn trong đĩa cực khéo léo, Thái phó lại không động đũa, thỉnh thoảng động tay cũng là để gắp rau giúp Niếp Thanh Lân. Vốn hôm nay Thái phó đại nhân là thọ tinh, nhưng đêm nay lại không ngừng lo lắng chăm sóc và nghĩ cho mình, Niếp Thanh Lân cảm giác da mặt mỏng của mình sắp chịu không nổi, chỉ một lòng nghĩ đến việc, ngày mai phải suy nghĩ hết mình ra để bổ sung lễ vật rồi.

Nhưng Thái phó lại không có suy nghĩ nhiều như nàng, mấy ngày gần đầy bị việc vặt quấn thân, đúng là rất lâu không tới đây rồi. Mấy món quà mà nữ nhân chuẩn bị thì làm sao thực tế bằng một đêm giường êm người ấm chứ.

Đến lúc cái miệng nhỏ của của Trứng gà đã ăn xong bữa khuya, súc miệng xong xuôi, chính là lúc Thái phó bắt đầu ăn. Bởi vì giai nhân này từ trong chăn ôm đến gian hoa lại đỡ việc tắm rửa lòng vòng, dù cởi quần áo cũng có thể ngửi thấy từng hương hoa nhiễm vào quần áo.

Hứa lại không chuẩn bị lễ vật, lại còn dẫn tới mình phải đưa một lễ trọng rất khác biệt, trong lòng công chúa áy náy, ngày trước chỉ hơi thay đổi chiêu trò lạ trong ân ái liền đỏ mặt hơi mím cái miệng nhỏ nhắn mê người. Hôm nay chiêu thức càng đa dạng hơn cả ngày thường nhưng người ngọc lại chỉ đỏ mặt không hề lên tiếng phản đối, còn mềm mại chiều theo. Tư thế mềm mại ngọt ngào như vậy của giai nhân, thì nam nhân nhiệt huyết nào có thể kiềm lòng cho được? Cuối cùng cũng không còn nhớ đến việc thay đổi chiêu thức lạ để trêu chọc giai nhân nữa mà đem toàn bộ lực lượng ra đấu tranh anh dũng trên thân thể mềm mại kia.

Từng cơn thở gấp cùng tiếng thở ồ ồ của nam nhân quấn lấy nhau thỉnh thoảng truyền ra từ trong phòng. Tiểu cung nữ trực đêm ở cửa nghe được đều xấu hổ không thôi.

Sáng sớm ngày hôm sau, Niếp Thanh Lân mệt mỏi toàn thân bủn rủn, cuốn trong chăn không chịu thức dậy. Bởi vì Thái phó đại nhân còn phải lên triều, liền ôm cả con mèo nhỏ tham ngủ hôn vài cái mới đứng dậy.

https://thuviensach.vn

Đan ma ma thay quần áo cho Thái phó ở gian ngoài, lơ đãng hỏi thăm: "Thái phó đại nhân không dùng đai lưng đích thân công chúa thêu sao?" Tay Thái phó đang mặc quần áo dừng lại, nhướn mày hỏi: "Công chúa thêu đai lưng?"

Đan ma ma ảo não chau mày, cảm thấy mình lắm mồm, công chúa không nói, có phải là muốn cho Thái phó vui mừng bất ngờ sao? Thái phó theo lời chỉ của Đan ma ma, tìm thấy hộp gấm kia rất nhanh. Mở ra nhìn, bên trong là đai lưng màu trắng, hẳn là có chút nước hoa, mùi thơm xông vào mũi, nhẹ nhàng cầm đai lưng lên, tay lơ đãng chọn chỗ đeo.

Đến lúc đeo vào, Thái phó có hơi choáng mắt, trong lòng thầm than: Thêu được như thế này coi như không tệ! Đúng là giao long có đầu có đuôi hoàn chỉnh. Chỗ đuôi rồng, có một chỉ đỏ cuốn quanh, cẩn thận nhìn một lúc hình như là trái cây chưa chín. Bờ môi mỏng nhịn không được cười khẽ, cởi xuống đai lưng trên người mình, tùy ý ném sang một bên, lại dùng cái đai lưng này đeo bên ngoài áo bào vào triều của mình, đứng trước gương ngắm nhiều lần. Nhẹ nhàng đi vào nội thất, lấy bàn tay mềm mại giấu trong chăn ra, mở đầu ngón tay ra có thể thấy một vài lỗ kim đâm chướng mắt, Thái phó nhanh chóng cau mày, tim cũng đau theo. Về sau công chúa cần rời xa nữ hồng, mấy vật làm hao tâm tổn phí thế này vẫn nên ít làm thì hơn.

Nhưng nghĩ đến việc giai nhân thắp đèn may lễ vật cho mình, trong lòng lại dãn ra, Thái phó như thiên tiên liền ngồi ở đầu giường, mỉm cười sờ móng vuốt mèo đang ngủ rất lâu. Nếu không phải trong triều có chuyện quan trọng cần bàn bạc, Thái phó thật đúng là có ý muốn lười chuyện triều chính, quốc sự quấn thân không biết làm sao, cuối cùng đành phải đi.

Cổng hoàng cung cực lớn từ từ mở ra, các vị đại thần xếp thành hai hàng nối đuôi nhau tiến vào, đi lên đại điện. Mấy ngày gần đây long thể không ổn, long tọa trống không, lúc đám đại thần đều vào chỗ, Thái phó cùng ngồi xuống ghế giao long.

Chỉ là lần này Thái phó ăn mặc hơi khác. Một triều phục màu đen thanh nhã, hoa văn kim tuyến, mặc dù không bằng thường phục xa hoa nhưng lại

https://thuviensach.vn

tôn lên Thái phó giỏi giang thanh nhã, nhưng… Cái đai lưng màu trắng này là sao đây? Bình thường trên hông Thái phó đều là đai lưng cùng màu quần áo thành một bộ, vô cùng hài hòa, nhưng lần này trái lại, buộc đai lưng màu trắng.

Muốn đẹp, muốn tỏ ra có hiếu thì màu trắng cũng không tồi, đen trắng đối lập lẫn nhau, mặc dù có hơi nổi bật quá, nhưng cũng vẫn có thể chấp nhận.

Nhưng trên đai lưng này thêu đầu giao long xiêu xiêu vẹo vẹo, giao long này đang vươn đầu nuốt viên long châu. Nhưng long châu hình tròn mà?! Cái hình vuông vuông lại còn thiếu một góc này nếu không thêu cùng với giao long thì người ta không thể đoán ra đấy là long châu. Toàn thân giao long dùng kim tuyến để thêu, nửa thân trên còn thêu trân châu loạn xạ, mà nửa thân dưới lại trơ trụi không có cái gì.

Đai lưng màu trắng như vẽ một vòng tròn đen trên mặt mỹ nữ, vô cùng bắt mắt xuất hiện trước mặt chúng đại thần, làm cho người ta không cách nào tin nổi đây là cách phối hợp quần áo của Thái phó bình thường vẫn thanh nhã như tiên kia.

Thái phó hoàn toàn không thấy chúng đại thần ngạc nhiên nhìn về phía mình, lại có chút đắc ý, thỉnh thoảng lại giơ tay sờ đai lưng trắng. Quốc sư Khâu Minh Nghiên gượng gạo dời ánh mắt, phục hồi tinh thần, giọng nói bình tĩnh mà bẩm báo tấu chương với Thái phó. Một quyển tấu chương vẫn còn chưa được đọc xong đột nhiên có tiếng leng keng vang lên, Khâu Minh Nghiên và các đại thần nhìn về phía âm thanh, thì ra lúc Thái phó mới đứng dậy thư dãn, mấy viên minh châu đã tuột ra khỏi chỉ rơi xuống đất.

Thái phó đau lòng vuốt đai lưng, đen mặt lệnh cho văn võ bá quan xoay người tìm mấy viên minh châu tinh nghịch về.

Có người giỏi nghiền ngẫm ý của thượng cấp liền chột dạ, hành động lần này của Thái phó chẳng lẽ là ám chỉ quần thần? Ừm, nhất định là ngụ ý như vậy, tiếp tục nắm chặt dây lưng quần, đừng vội mơ tưởng phô trương

https://thuviensach.vn

lãng phí, nếu không muốn đầu ngươi rơi xuống đất như minh châu kia, cả nhà cũng đốt giấy tiền mặc đai lưng trắng để tiễn đưa ngươi!

Chương 86

Nếu Thái phó đã có ý muốn đăng cơ, tất nhiên Khâu Minh Nghiên sẽ tận tâm tận lực đem việc cuối cùng này xử lý tốt. Hiện tại phiên vương các nơi đều đầu quân trước quân Thái phó, sau khi thu phục Nam Cương, thì vị trí phiên vương của Lĩnh Nam Vương khó giữ được, nhìn chung toàn bộ Đại Ngụy, quyền thế hoàng tộc Niếp gia héo tàn, nhưng vì đảm bảo mấy đám hoàng tử hoàng tôn không gây chuyện sau này, Khâu Minh Nghiên thỉnh tấu Thái phó tiến thêm một bước tước đất các phiên vương.

Biện pháp cụ thể là lấy cớ dàn xếp lưu dân, thu hồi hơn nửa đất của tất cả các đại phiên vương thành đất công, lại cho nông dân mất đất thuê đất với giá rất rẻ. đồng thời tiến hành sắp xếp lại quân đội của phiên vương. Ngoại trừ thị vệ bảo vệ bên ngoài Vương phủ, tất cả đều sửa lại phiên hiệu, hợp lại làm một với quân đội triều đình ở ngoài thành, đồng thời hủy bỏ con dấu ấn trên bạc, cấm phiên vương ở trong lãnh thổ của mình tạo tiền riêng.

Bởi bản chất là nhổ triệt để lợi ích mũi nhọn của đám phiên vương nên vừa mới bắt đầu thì không nên tiến hành cùng một lúc, mà bắt đầu từ mấy lãnh thổ của các phiên vương lớn. Vì vậy đám phiên vương đứng đầu tràn đầy phẫn nộ, phái tín sứ đến kinh thành lớn tiếng kháng cự tại triều đình.

“Hoàng thượng, tuy ngài không tự mình chấp chính, nhưng lúc này chúng tôi, các thần tử từ ngàn dặm xa xôi đến kinh thành muốn nghe một lời nói thật của bệ hạ. Làm suy yếu hoàng tộc, tước đoạt đất đai vàng bạc ân huệ mà tiên hoàng ban cho con cháu hoàng gia là ý của bệ hạ, hay là có người mượn danh của Hoàng đế để lấy công làm việc tư, muốn soán quyền đoạt vị?”

Người gạn đục khơi trong này là sứ thần của Tề Lỗ Vương, người này tên là Lục Phong, tuy chưa đến ba mươi tuổi nhưng năm năm trước là kim

https://thuviensach.vn

khoa trạng nguyên của Đại Ngụy, là một tay văn chương sắc bén làm cho đám văn nhân năm ấy sôi nổi bàn tán. Văn phong người này không bị trói buộc, làm người cực kì thanh cao. Vốn đỗ Trạng Nguyên, có thể tiến điện có công danh dễ như trở bàn tay, nhưng Lục Phong lại nói một câu: "Lục mỗ này, chỉ muốn biết trong thiên hạ có bao nhiêu người tuấn tài hơn Lục mỗ, nhưng kết quả làm cho Lục mỗ thất vọng, Tề Lỗ Vương là người có ơn với gia phụ, tuy gia phụ đã mất, nhưng Lục mỗ không thể không báo ơn, đối với ta công danh như mây bay, xin từ biệt tại đây!"

Rõ ràng đang là kim khoa Trạng nguyên còn khinh thường nhìn Hoàng thượng, vứt bỏ công danh quay người làm môn hạ phụ tá quan văn không có danh tiếng gì của Tề Lỗ Vương, thật đúng là quá đặc biệt rồi. Nếu lúc ấy không phải có Tề Lỗ Vương bảo vệ, Lục Phong này không tránh khỏi tử tội vì coi rẻ tiên hoàng. Đến bây giờ đám quan trong triều còn nhớ rõ vị Lục lãng tử này! Bây giờ nhìn lại, cá tính phóng túng không bị trói buộc của vị Lục Phong này không hề thay đổi, dám ở trên triều trực tiếp chỉ ra dã tâm của Thái phó…

Nghe Lục Phong chỉ đích danh chất vấn, Niếp Thanh Lân ngồi trên ghế rồng hơi ngẩng đầu lên. Sắc mặt của vị ngồi trên ghế Giao long không được tốt lắm, tuy vậy nhưng vẫn không đổi sắc mặt, đôi mắt hơi hướng về mình, có ý muốn mình lên tiếng sao?

Sao Niếp Thanh Lân lại không biết ý định gần đây của Vệ hầu đại nhân chứ? Tuy những phiên vương họ hàng này hàng năm đều nộp cống phẩm đúng hạn, nhưng cũng chỉ là một gợn sóng nhỏ giữa biển khơi mà thôi. Quyền lực của phiên vương ở địa phương quá lớn, thường xuyên có hiện tượng chiếm ruộng công, đây là nguồn gốc tạo thành lưu dân chạy loạn. Vì vậy Đại Ngụy xuất hiện cảnh hiếm thấy thế này: Phiên vương các nơi giàu có bụng phệ, nhưng thiên tử cùng các triều thần lại thắt lưng buộc bụng, đau khổ mà sống.

Cũng bởi vì thân là thiên tử, nên quốc khố tuy to như vậy lại cần lo cho khắp dân chúng trong thiên hạ, phiên vương tử thủ bảo vệ vàng trong kho của mình, thật sự là còn nhiều chất béo hơn cả thiên tử!

https://thuviensach.vn

Dĩ nhiên Thái phó có tư tâm, nhưng mà đứng dưới góc độ một đế vương để xem xét, tước đất là chuyện phải làm, không cần biết phiên vương họ Niếp hay họ Triệu hay con cháu triều Lý! Trên triều Lục Phong là đại biểu cho phiên vương, buộc thiên tử phải tỏ thái độ, mà Thái phó dường như cũng muốn nghe thiên tử như mình nói đây.

Niếp Thanh Lân vuốt vuốt thái dương, ém giọng nói: "Trẫm trẻ người non dạ, đúng là không nhớ rõ ước nguyện ban đầu của tổ tiên Đại Ngụy khi phân đất phong hầu cho các phiên vương? Mong Lục khanh cho biết."

Khóe miệng Lục Phong hơi kéo lên, tựa hồ như không thèm để ý đến tiểu thiên tử mơ hồ này: "Năm đó, tổ tiên cảm thấy khi Vận hầu tặc tử làm loạn, quân vương bị cô lập, không có viện binh, vì vậy lúc thiết lập lại triều đình, phong hầu phân đất cho con nối dõi của các công thần, khi thiên hạ có biến, thì bốn phương có thể kéo về cứu viện, chia sẻ gánh nặng cho Hoàng thượng…"

Niếp Thanh Lân nghe xong nhẹ gật đầu: "Thì ra là thế, nếu đã như vậy, vì sao năm trước khi lũ lụt, ba nghìn lưu dân mất ruộng đồng thôn trang, chạy tới dưới thành vị hoàng thúc Tề Lỗ Vương kia của ta xin cháo cứu đói, nhưng hoàng thúc lại lệnh cho năm trăm cung tiễn thủ đứng trên cổng thành, nói ai dám xô cửa vào thành thì giết không cần hỏi. Kết quả những lưu dân này gặp trắc trở, đi tới ngoài kinh thành, đến nay cũng không có nhà để về. Lục khanh, trẫm thật sự là trẻ người non dạ, kính xin hãy chỉ bảo thêm, sự chia sẻ gánh nặng này của Hoàng thúc, ẩn ý trong đó là như thế nào?"

Lục Phong thật không ngờ, tiểu Hoàng đế mang vẻ mặt trẻ con này lại nhắm thẳng chủ đề vào khuyết điểm của Tề Lỗ Vương, sắc mặt thoáng chốc căng ra, hơi suy nghĩ một chút rồi nói: "Hành động lần đấy của Tề Lỗ Vương nhìn như là không hợp lý, không suy nghĩ cho thánh thượng, nhưng năm đó Tề Lỗ Vương là phiên vương giao nộp cống phẩm nhiều nhất, đã tận tâm chia sẻ gánh nặng cho triều đình, nếu tùy tiện mở cửa thành, lương thực trong thành không đủ cho dân chúng trong thành hiện tại. Đấy cũng là do lòng từ bi lo nghĩ sâu xa của Lỗ Vương, nuốt lệ mà làm, thật sự là được cái này thì mất cái khác, lòng thì có thừa mà sức không đủ!"

https://thuviensach.vn

Không hổ là người từng đỗ trạng nguyên, khua môi múa mép như lò xo, nhanh nhẹn nhảy ra khỏi chiếc bẫy do Hoàng thượng thiết kế.

Nhưng Niếp Thanh Lân lại lơ đễnh, làm ra vẻ đột nhiên hiểu ra, hỏi tiếp: "Thì ra là thế, nhưng mà… Vì sao sau đó Tề Lỗ Vương lại mượn cớ vì lũ lụt nên thiếu thốn lương thực, trắng trợn trữ hàng, đầu cơ trục lợi lương thực. Làm hại năm đó giá lương thực của Đại Ngụy lên nhanh, vô số dân chúng dốc hết của cải để dành cũng không thể đổi được một túi lương thực cứu mạng? Trẫm tuổi còn nhỏ nên nghĩ thế nào cũng không ra. Chẳng lẽ sau khi Tề Lỗ Vương lau khô nước mắt, lại phát hiện dân chúng trong đất phong không thiếu lương thực mà lại thiếu vàng bạc sống qua mùa đông sao?"

Thái phó lấy lại đất phong, người nào cũng cảm thấy lo lắng, nên chưa bao giờ đám phiên vương lại đoàn kết đến như vậy. Lần nói chuyện này được chúng đại thần liên tiếp gật đầu, mà sắc mặt Lục Phong lại càng thêm khó coi, nhưng trong thoáng chốc lại không đối đáp lại được.

Niếp Thanh Lân do ém giọng để nói, nên rất khó chịu, dứt khoát ngửa ra đằng sau, dựa vào ghế rồng mềm mại nói một câu: "Ái khanh không nói, trẫm còn tưởng là Tiên hoàng sợ con cháu ăn không đủ, nên ra lệnh đúc tiền để dành tương lai cho con cháu. Câu phiên vương chia sẻ gánh nặng giúp trẫm của Lục khanh rất xuôi tai, nay trẫm vừa thiếu lương thực lại thiếu bạc gấp, phi tần hậu cung chỉ có ba người, tiết kiệm đến không thể tiết kiệm hơn. Thực sự là keo kiệt hơn cả thôn dân ở quê cha đất tổ. Các Hoàng thúc bá cũng đã tích trữ vàng bạc mấy mươi năm rồi, nay hãy bỏ ra chút lợi ích thực tế, giúp trẫm chia sẻ gánh nặng hiện nay nhé."

Mấy câu nói vừa thốt ra kia, giống như từ miệng một đứa trẻ không hiểu sự đời, phát ngôn bừa bãi không biết tốt xấu lợi hại, thật sự là một đứa bé vô tích sự không lên nổi mặt bàn, nhưng vẻ mặt của tiểu Hoàng đế lại như một đứa trẻ ngây thơ, hỏi những câu hỏi ngây thơ, khiến đám sứ thần vốn đang tức giận đầy ngực, lại cảm thấy chủ nhân của mình đuối lý không phản bác lại được.

https://thuviensach.vn

Người khác đều cho rằng Lục Phong hắn điên cuồng không sợ trời không sợ đất, nhưng hôm nay hắn dám ở trên triều lớn tiếng hỏi Thái phó cũng vì yên tâm có chỗ dựa vững chắc. Những sứ thần này đến kinh đều ôm quyết tâm liều chết vì chúa công. Nghĩ hắn là một văn thần tay trói gà không chặt lại là tài tử nổi danh kinh thành năm đó, cũng coi như là một nhân vật có ảnh hưởng.

Nếu Thái phó nhất thời vì sượng mặt tại triều đình mà chém mình thì khó ngăn nổi miệng lưỡi của người trong thiên hạ. Thái phó dùng thủ đoạn với những phiên vương không hề phạm sai lầm, đã vậy lại còn làm thịt quan văn đến đây trần tình, cho dù phiên vương liên hợp lại tạo phản thì cũng là danh chính ngôn thuận.

Hắn đánh cược ở chính điểm này! Mà ở trên triều truy hỏi Hoàng đế, nhưng mà đoán chừng cục diện chính trị hiện nay, ý đồ phế đế của Thái phó đã quá rõ ràng rồi, cho dù đứa trẻ bù nhìn kia bị Thái phó cưỡng ép không dám mở miệng, nhưng trước mặt nhiều sứ thần phiên vương như vậy, nếu lộ ra một chút lúng túng, bọn hắn cũng có thể dùng lý do thánh dụ của tổ tiên, không chấp hành lệnh Thái phó.

Thật không ngờ chính là, tiểu Hoàng đế nhìn như yếu đuối nhu nhược chỉ thích nằm dài trên ghế rồng lại biết rõ nhiều chuyện cũ năm xưa như vậy, hơn nữa mặt không đổi sắc mà ném từng vụ việc lại để chất vấn, đoán ý thì đúng là cùng một lòng với Thái phó, muốn quyết tâm gọt sạch những thúc bá phiên vương quanh năm đuôi to khó vẫy này.

Trong thoáng chốc, Lục Phong không tìm ra cách, để cho mình lâm vào thế bị động, từ trước đến nay hắn vốn ăn nói sắc bén nay lại có chút nghẹn thở.

Thái phó đột nhiên mở miệng nói: “Các vị sứ thần đường xa mà đến chắc đã biết được điểm khó xử của Hoàng đế, nếu các phiên vương đã có tâm muốn chia sẻ gánh nặng giúp quân vương, hi vọng Tề Lỗ Vương tiên phong làm gương tốt, nếu không thì, chính là cãi lại thánh ý, đến lúc ấy đừng trách binh mã của bản Hầu vô tình!”

https://thuviensach.vn

Buổi nói chuyện làm kinh sợ sứ thần, tất cả đều im lặng. Thái phó phất tay, ra hiệu bãi triều, nhưng giữ lại Khâu Minh Nghiên, gọi vào thư phòng.

“Đám sứ thần này đều không có ý tốt, Nghiên Thanh phải phái thêm người giám thị chặt chẽ bọn họ, có động tĩnh lập tức tới báo”, mắt phượng Thái phó hơi híp lại, ngón tay dài gõ nhẹ mặt bàn nói.

Khâu Minh Nghiên gật đầu chấp nhận, hắn hơi suy nghĩ một chút nói với Thái phó: “Việc Thái phó dặn dò cho đại hôn, thuộc hạ đã chuẩn bị xong xuôi rồi, chắc chắn sẽ làm Vĩnh An công chúa hài lòng. Tuy Thái phó ngài hi vọng thân thể Hoàng thượng không tốt, nhưng hôm nay vì đối phó với miệng lưỡi đám phiên vương, không thể không để cho Hoàng thượng đã lâu không vào triều xuất hiện. Vị hoàng thượng nhìn như nhu nhược yếu hèn này, nhưng khi ứng phó với đám sứ thần thì từng lời như phun châu nhả ngọc. Lúc Thái phó không ở đây, trên triều hắn cũng nói năng sắc bén, bác bỏ ý kiến của thần như thế này. Nếu Thái phó không xử lý người này thích đáng, chỉ sợ... Lưu lại một thiên tử có tài thao lược như thế này, e sẽ có hậu họa!”

Nói xong lời này, mặt Thái phó lại trầm xuống, hắn lạnh lùng nhìn ái tướng của mình, thật lâu sau mới nói: “Đường lui sau này của Hoàng thượng, bản Hầu đã có chuẩn bị, về sau Nghiên Thanh không cần bận tâm chuyện này.”

Khâu Minh Nghiên ở bên Thái phó đã lâu, làm sao lại không nhận ra hắn không vui, vội vàng ngậm miệng, lẳng lặng lui ra.

Nhưng khi ra khỏi thư phòng, vẻ mặt buồn rầu. Thái phó vừa mới nói… là “đường lui” mà không phải là “kết cục”, thâm ý trong đó, sao hắn lại không đoán ra chứ?

Người như vậy, trên người có một sức hấp dẫn vô hình, dù là ngồi lười biếng trên ghế rồng nói chuyện cũng sẽ thu hút người khác nhìn không rời mắt, nhất là Thái phó đại nhân, ánh mắt lúc nhìn thiếu niên thiên tử, mắt phượng bỗng nhiên trở nên rất dịu dàng…

https://thuviensach.vn

Thiên tử yêu nghiệt nhường này, nếu Thái phó sa vào sắc đẹp mà bỏ lỡ kế hoạch, vậy thì hắn tự nguyện diệt trừ hậu hoạn giúp Thái phó!

Lúc hạ triều, Niếp Thanh Lân trở lại cung Phượng Sồ, cổ họng lại không khỏe. Cũng trách Thái phó, đêm qua lại nổi hứng trêu đùa miệng Long Châu, chui vào trong chăn không chịu đi ra, làm cổ họng của nàng kêu đến khàn luôn rồi. Sau đó dặn Đan ma ma lấy cao tỳ bà đến bôi họng.

Vừa mới thay quần áo, Đan ma ma bưng một chén sứ tới, bên trong là canh cao tỳ bà và tương kim kết được hầm cách thủy, nhẹ nhàng uống một ngụm, vị mát lạnh quanh quẩn trọng cổ họng, cảm thấy chỗ cuống họng bị đau đỡ hơn nhiều.

Vì vậy liền ngồi trên xích đu, loay hoay lấy bức tranh hôm qua Thái phó đưa vào cung.

Nhìn thì hắn là Thái phó mới vẻ, là cảnh hai người đang ở trong giàn ngắm hoa. Thái phó suy nghĩ khác người, căng vải trên gỗ đen để vẻ, dùng dao nhọn phác họa đường cong trên mặt gỗ đen, lộ ra màu trắng bên trong, tái tạo lại cảnh đêm đen như mực, đom đóm bay lượn lờ giữa hai người ngày đó.

Ở trong bức tranh, hai người đứng cạnh nhau, như giữa trời đất chỉ có một đôi. Niếp Thanh Lân say mê nhìn một lúc, Đan ma ma ở bên cạnh thấy thế thấp giọng hỏi: “Công chúa, người có muốn nô tài treo nó lên không?”

Niếp Thanh Lân nhẹ đặt tranh vào hộp gỗ, sau đó nói: “Tấm lòng của Thái phó, đừng treo lên để bụi bẩn, cất nó đi”

Đúng lúc này, Thái phó cũng xử lý xong công sự, tới chỗ công chúa dùng bữa.

Vì cổ họng Niếp Thanh Lân không thoải mái, hầu hết thức ăn đều lấy canh làm món chính. Ngự trù làm canh hải sâm vây cá hầm cách thủy với tuyết lê, hầm hải sâm vây cá tổ yến tốt nhất từ Nam Cương một ngày một đêm, bao nhiêu dinh dưỡng để ở trong canh, lại đem hạt của tuyết lê vừa mới hái nhét vào vài miếng gỗ thanh diệp để sắc thuốc, thêm đường phèn, nấu đến khi tuyết lê mềm ra. Ngửi mùi gỗ thanh diệp thơm ngát, nếm thử

https://thuviensach.vn

tuyết lê thanh ngọt thoải mái, uống mấy chén canh thơm, vừa giải nhiệt vừa bổ dưỡng.

Sau bữa trưa, thái giám lại dâng lên vài mâm trái cây. Niếp Thanh Lân lấy một miếng đu đủ đưa vào miệng, lúc này Thái phó nói: "Hôm nay trên triều, nếu không phải là tình thế bức bách, vốn thần không muốn để công chúa mở miệng, mấy ngày nữa là đại hôn của chúng ta, đến lúc đó người có thể nhàn hạ rồi."

Niếp Thanh Lân dừng lại một chút, chậm rãi nuốt miếng đu đủ rồi nhẹ giọng hỏi: "Sau đại hôn chắc là lúc Hoàng đế xuống đài. Xưa nay Hoàng đế luôn truyền ra tin tức thân thể không tốt nên lấy cớ không khó. Chỉ là, Hoàng hậu hơi khó xử lý. Bất cẩn một chút sẽ hại đến danh dự của Thái phó."

Thái phó biết Long Châu nói khéo léo, nhưng thật ra là xin cho tiểu Trầm hậu. Dựa vào tính tình của hắn, tiểu Trầm hậu là tai họa nhất định cần xử lý sạch. Dù sao nàng cũng đại diện cho Đại Ngụy chính thống, trong nhóm cựu thần vẫn rất có cân lượng, giữ lại là tai họa chứ đừng nói đến chuyện nàng còn nhìn thấy cảnh mình ở bên Long Châu dưới danh nghĩa Hoàng đế.

Chỉ là thân phận Long Châu vốn không có bạn bè, mãi mới có Cát Vân Nhi trò chuyện hợp ý cũng đã trở mặt thành thù, Thiệu Dương công chúa dịu dàng thì ở Bắc Cương, người duy nhất hợp ý đúng là tiểu Trầm hậu rồi. Lời nói thẳng của mình sợ sẽ làm lòng Long Châu khó chịu, cho nên Thái phó không nói gì. Long Châu thấy vậy lòng lạnh lẽo, dù Thái phó không nói lời nào, nhưng nàng đã đoán được ý của Thái phó.

Niếp Thanh Lân chậm rãi nuốt xong miếng đu đủ trong miệng. Nàng cũng không có gì để nói nữa. Nôm nay nàng khác những sứ giả của phiên vương ở chỗ, nàng quá hiểu người nam nhân tên Vệ Lãnh Hầu này, một khi đã quyết định thì nhất định sẽ làm được.

Mà ngay cả tính mạng của nàng Định Quốc Hầu cũng nắm trong tay, có tư cách gì để đảm bảo tính mạng của người ngoài? Nàng không thể không

https://thuviensach.vn

tiếp xúc với Vệ hầu lãnh khốc, chỉ thương yêu mình bây giờ nên nhường nhịn rất nhiều mà thôi, nếu có một ngày tình nghĩa đã hết thì sao? Có phải nàng sẽ là tiểu Trầm hậu kế tiếp không?

Vệ Lãnh Hầu thấy Niếp Thanh Lân đột nhiên không nói thêm gì, mày rậm hơi nhíu lại, trong lòng biết bé con đang suy nghĩ vòng vo phức tạp. Hắn nhẹ nắm đôi bàn tay nhỏ bé, chậm rãi nói: "Công chúa biết được tấm lòng của thần, tiếc là ta và nàng lúc mới quen biết lại ở trong hoàn cảnh như vậy, thần sẽ cố gắng vẹn toàn, nhưng cũng hi vọng công chúa đừng vì những người không liên quan kia mà có khoảng cách với thần…"

Vĩnh An công chúa hơi ngẩng đầu, nhìn vị nam tử anh tuấn kia, mắt phượng dài nhỏ, khóe miệng mỏng thì bạc tình bạc nghĩa, lòng dạ người này luôn mạnh mẽ lạnh nhạt, nam nhân lòng dạ nham hiểm này nói đến mức này đúng là rất nhường nhịn mình rồi.

Nếu là nữ tử khác, có lẽ đã vô cùng vui mừng, cảm giác rằng mình đã ôm được tâm của một nam nhân anh hùng vĩ đại nhất trong trời đất rồi. Nhưng mà, Niếp Thanh Lân biết rõ nam nhân như vậy chỉ e là không có duyên với bất kì nữ nhân nào, nếu có thể bầu bạn bên cạnh hắn, có lẽ… cũng chỉ có chữ "quyền" mà thôi…

Thái phó đột nhiên thở dài một tiếng, ôm thân thể cứng ngắc của Trứng gà trong ngực, tỉ mỉ hôn môi…

Thái phó ra lệnh, Khâu Minh Nghiên luôn nghiêm chỉnh chấp hành, trong kinh thành mật thám ở khắp nơi.

Trên triều Lục Phong bị tiểu Hoàng đế chỉ trích nhưng chưa từ bỏ ý định, mấy ngày này lén lút liên lạc với các sứ giả phiên vương khác cùng mấy đại thần bảo vệ Hoàng đế bàn bạc cách đối phó.

Ở trong mắt hắn, dù tiểu Hoàng đế có nhanh mồm nhanh miệng thì nhất định cũng là do Vệ tặc mớm lời, một thiên tử còn trẻ thật không thể bỏ qua, cần phải lợi dụng con cờ này thật tốt. Cẩn thận suy nghĩ một chút, sau khi Thái phó đăng cơ tất nhiên sẽ không giữ lại tính mạng Hoàng đế, mà đám

https://thuviensach.vn

phiên vương bên ngoài cũng trở thành đối tượng cần tiêu diệt, cho nên mấy phiên vương đều đồng lòng, quyết định liên hợp lại đối phó với Thái phó.

Mà đám bảo vệ Hoàng thượng thì gửi hi vọng đám phiên vương có thể cứu Hoàng đế, sau đó diệt trừ nghịch tặc Vệ Lãnh Hầu, trả việc triều chính về tay thiên tử.

Mà đám phiên vương cũng cần mượn đến danh nghĩa của Hoàng đế, danh chính ngôn thuận lên án công khai Vệ Lãnh Hầu. Bọn Tề Lỗ Vương có ý định nhổ cỏ tận gốc!

Chỉ cần nắm Hoàng đế trong tay, đến lúc đó bọn hắn tuyên bố dời đô, sửa kinh thành dời đến "Thịnh Ấp", Thịnh Ấp là cố đô tiền triều, xung quanh là đất của các phiên vương có thế lực lớn, đến lúc đó dù Vệ Lãnh Hầu có binh hùng tướng mạnh nhưng mất thời cơ "Hiệp thiên tử dĩ lệnh thiên hạ" *(Bức, giữ thiên tử ra lệnh được thiên hạ)*, nếu làm bừa nhất định sẽ mất dân tâm!

Mà vị thiếu niên Hoàng đế bù nhìn này về sau cũng chỉ có thể dựa vào mấy vị phiên vương, đến lúc đó để xem Vệ hầu còn lấy cớ gì để đoạt lại đất? Cho nên nhiệm vụ quan trọng nhất là cứu Hoàng đế ra khỏi kinh thành, thoát khỏi sự khống chế của Vệ Lãnh Hầu.

Mật thám của Khâu Minh Nghiên xâm nhập vào sâu trong từng phủ, có vài quân cờ ẩn mai phục từ rất lâu chưa từng dùng, nhưng bây giờ lại dốc toàn bộ lực lượng.

Bọn Lục Phong tuy tự nhận là làm việc trong bí mật, nhưng cũng bị Khâu Minh Nghiên tìm hiểu đến tám chín phần mười.

Lúc hắn đang tập hợp lại tin tình báo mấy ngày nay chuẩn bị nộp cho Thái phó, lại hơi dừng lại. Lục Phong này tự cho mình là giỏi, một kẻ thư sinh tuy có chút can đảm nhưng đáng tiếc lại nói như rồng leo, làm như mèo mửa, dù mưu kế hay nhưng khó thể thành được! Nhưng mà… đây cũng là một cơ hội!

Thái phó hiện nay đang say mê sắc đẹp của thiên tử, nhưng nếu có cách thích hợp, cảnh tỉnh Thái phó, người anh vĩ như vậy nhất định sẽ tỉnh ngủ

https://thuviensach.vn

khỏi ma chú của thiên tử yêu nghiệt kia!

Khâu Minh Nghiên nghĩ vậy, nhưng trước mặt bỗng dưng hiện ra khuôn mặt nhỏ nhắn của Hoàng đế, vẻ ngây thơ nhưng đôi mắt thu thủy lại lấp lánh rực rỡ. Bút lông nắm chặt trong tay lập tức bị bẻ thành hai đoạn.

Hắn nhất định sẽ thay Thái phó nhổ đi tất cả chướng ngại ngăn cản nghiệp lớn! Đúng! Tất cả đều vì sự nghiệp thiên thu của Thái phó đại nhân, mà… không phải vì gì khác!

Hôm nay, Tướng quốc Khâu Minh Nghiên trên triều sẽ bẩm báo kho lúa mới đã tu kiến xong, khẩn cầu bệ hạ di giá đến tế lễ thần lương thực, sau đó mới có thể chính thức bắt đầu sử dụng. Vì có bài học của năm trước, năm nay kho lúa chỉ có thể dùng từ "phòng thủ kiên cố" để hình dung. Đừng nói là tuyết lớn, dù là lũ lụt ngập trời, Công bộ cũng dám vỗ ngực đảm bảo những lương thực bên trong sẽ được giữ gìn hoàn hảo.

Bởi vì là tế thần lương thực chủ quản ngũ cốc, Hoàng đế phải cùng ở với Hoàng hậu, đế hậu cùng nhau tế lễ.

Đã lâu tiểu Trầm hậu không xuất cung, hôm nay có cơ hội nên có chút phấn khích, ăn mặc triều phục mũ phượng chỉnh tề liền ngồi trên xe phượng, nhìn trộm phu quân đã lâu không thấy đang ngồi ngay ngắn ở loan giá phía trước. Một thân long bào màu vàng sáng, hiện ra phong độ nhẹ nhàng của thiếu niên.

Vốn từ bốn năm trước ở một lần cung yến trong cung, Trầm Hồng Nhi lần đầu gặp Thập tứ hoàng tử. Bởi vì gia giáo Trầm phủ rất nghiêm, cách ăn mặc vụng về, trang phục như nông dân bỗng nổi bật giữa một đám phu nhân thiên kim. Trong lúc vô tình nàng nghe thấy mấy vị nữ quyến cười trộm mình như là cô gái nông thôn ngồi bán lê đầu đường, xấu hổ và giận dữ không thể ngồi yên được nữa. Lấy cớ quá mót, cũng không gọi ma ma đi theo, vội vã mà ra khỏi đại điện, lại không nghĩ rằng suýt nữa thì ngã trên bậc thềm. Khi đó một vị thiếu niên kịp đỡ mình, nhìn mặt nàng đầy nước mắt, ấm áp nói: "Nếu ta trang điểm được khuôn mặt đẹp như vậy, tuyệt đối sẽ không khóc, nếu khóc trôi mất thì chẳng phải là phí rồi sao?"

https://thuviensach.vn

Lời nói ôn hòa như vậy, đã xuất hiện nhiều lần trong giấc mơ xuân của thiếu nữ. Thập tứ hoàng tử dịu dàng săn sóc như vậy, mà làm nàng không thể nào ngờ được là nàng lại trở thành thê tử của Thập tứ hoàng tử dịu dàng.

Hiện giờ, trong hậu cung, lời đồn Thái phó chuẩn bị phế đế nổi lên khắp nơi, hai vị phi tần khác đều luống cuống, mỗi đêm đều lấy nước mắt rửa mặt, nhưng nàng lại thong dong bình tĩnh như bình thường, có thể cùng kề vai sát cánh với Hoàng thượng, dù thân đang ở Nguy Cung, mệnh ở sớm tối thế nào, nàng cũng vui vẻ chịu đựng.

Lúc đến kho lúa, xuống xe phượng, tiểu Trầm hậu theo sau Hoàng đế, mỗi bước đi đều nguyện cùng hoàng thượng sống chết, cùng tồn tại!

Đúng lúc này, Hoàng thượng như cảm thấy được sự kiên trinh của nàng, xoay người cười trong sáng với nàng, nụ cười kia, tiểu Trầm hậu như say, cảm thấy trăm hoa cùng nở, mùa xuân đã đến.

Sau khi Niếp Thanh Lân xoay người, vốn tưởng rằng tiểu Trầm hậu sẽ hiểu ý của mình, lại phát hiện khuôn mặt nhỏ nhắn đỡ lấy mũ phượng của Hoàng hậu chỉ có sự mê say, chỉ có thể bất đắc dĩ nhỏ giọng nhắc nhở: “Hoàng hậu, nàng đang giẫm vào long bào của trẫm.”

Chương 87

Tiểu Trầm hậu bị Hoàng đế nhắc nhở, sắc mặt quẫn bách, vội vàng bước lên, nhìn long bào chói mắt dưới chân vội xoay người muốn phủi vết bụi bám trên đó không thèm để ý đến phượng nghi.

“Không có vấn đề gì, Hoàng hậu hôm nay đội mũ phượng rất đẹp, đừng quay người, làm lệch mũ phượng.” Niếp Thanh Lân thấy nàng lại không để ý lễ nghi, ở trước mặt quần thần xoay người thất thố, vội vàng nhẹ nắm tay nàng, ôn nhu nói.

Tiểu Trầm hậu cảm thấy hai gò mà lập tức như muốn bốc cháy, hoàng thượng sao người có thể ôn nhu đến như vậy?

https://thuviensach.vn

Nhớ tới mấy hôm trước, nghe Tĩnh tần cùng Nghi tần nói chuyện phiếm, tựa hồ khinh miệt châm chọc thánh thượng, đại ý là chê hoàng thượng là 'kiếm bị nhũn', đã vậy khi ở triều đình còn bị quần thần oán giận hậu cung không đủ náo nhiệt, ngay cả phú hào ở nông thôn còn phô trương hơn, không biết có phải vì hoàng thượng có chỗ nào đó “Không còn dùng được”, lại muốn dâng nạp thật nhiều phi tần vào hậu cung không biết để làm gì?

Hai vị phi tần nói chuyện luôn chua ngoa như vậy, mà chính mình cũng nghe không hiểu “kiếm bị nhũn”,” không dùng được” nghĩa là gì, nhưng lần này tế bái xong trở về, nàng nhất định phải tìm Nguyễn công công thương lượng chuyện về việc nạp đầy hậu cung, phu quân của nàng sao có thể so không bằng những tên giàu xổi được chứ. Năm sau hậu cung của hoàng thượng nhất định phải có ba ngàn người đẹp, con cháu đầy sảnh đường.

Nguyễn công công thấy Hoàng hậu đột nhiên ngẩn người, liền chuẩn bị cúi đầu đi phủi bụi trên long bào của hoàng thượng. Không nghĩ rằng Khâu Minh Nghiên đứng bên cạnh Hoàng đế lại nhanh chân hơn, lấy ra chiếc khăn trắng ngồi xổm xuống phủi long bào. Niếp Thanh Lân thật không ngờ người luôn mắt cao hơn đầu như Khâu Tướng quốc lại làm như vậy, thầm nghĩ: Ngày thường Tướng quốc thấy mình như ăn phải thuốc nổ mà sao hôm nay lại ân cần vậy? Khâu Minh Nghiên rất nhanh đã phủi xong bụi khi đứng dậy thấy Hoàng đế đang cười như có như không nhìn mình, sắc mặt không khỏi căng thẳng nói: “Thỉnh bệ hạ nhanh chút, đừng để lỡ giờ lành.”

Niếp Thanh Lân gập đầu, nhấc chân đang muốn chạy, lại phát hiện một bàn tay của Khâu Tướng quốc vẫn còn đang nắm chặt tay mình. “Khâu ái khanh còn chuyện gì quan trọng cần bẩm báo với trẫm sao?” Niếp Thanh LâN không vội, ấm áp hỏi nhỏ.

Môi Khâu Minh Nghiên giật giật, tựa hồ muốn nói cái gì, lại rốt cuộc là cũng không nói gì ra, chậm rãi buông lỏng tay ra, cúi đầu mím miệng, lặng im một hồi nói:”Thần đã thất lễ, thỉnh Hoàng đế đi thong thả, chú ý... Dưới chân.”

https://thuviensach.vn

Thái phó vốn cũng muốn đi cùng, không nghĩ khi vừa rời giường, liền nhận được văn kiện khẩn cấp đêm qua mới đến Phủ Tướng quốc, về tình báo Bắc Cương, tựa hồ liên quan tới hướng đi của nghịch tặc Cát Thanh Viễn. Thái phó xưa nay luôn coi trọng chuyện liên quan đến Bắc Cương, lại phát hiện có lẽ Cát Thanh Viễn ở sau lưng mình giở trò quỷ, lúc này chỉ tập trung nghiên cứu tin tình báo vừa đến, vì vậy sẽ tới muộn hơn.

Bởi vì Hoàng đế muốn tới hiến tế, kho lúa mới ngoài thành đêm qua cũng đã thêm phòng bị, binh lính đứng đầy quanh các ngã tư đường. Sau ngự liễn của Hoàng đế, vài trọng thần đi theo, theo sau đó là khâm thiên giám cùng vài quan viên chuyên lo việc hiến tế hai tay đang cầm dụng cụ hiến tế.

Đan ma ma vừa muốn theo đi vào, Khâu Minh Nghiên bước lên ngăn cản:”Hoàng đế hiến tế, ngoài tế ti ra, người bên ngoài không thể đi vào.”

Hiến tế là đại sự của quốc gia không thể qua loa, bởi vì sợ Hoàng đế xảy ra chuyện ngoài ngoài ý muốn, Thái phó cố ý mệnh lệnh Đan Thiết Hoa đi theo. Bị người bên ngoài ngăn trở, Đan Thiết Hoa cũng sẽ không nghe theo, nhưng nghĩ rằng kho lúa ngày đêm có người trông giữ, hôm qua Tướng quốc lại phái người lại đây kiểm tra một phen, Khâu Minh Nghiên ở trong quân luôn luôn uy vọng rất cao, làm việc lại cẩn thận, nghĩ rằng sẽ không phạm sai lầm. Đan ma ma đầu tiên do dự nhưng sau đó cũng không kiên trì đòi đi vào.

Nhưng Khâu Minh Nghiên lại liếc mắt nhìn Đan ma ma một cái, cảm thấy nghi hoặc, vì sao bà ấy thân là ma mà của công chúa, lại đi cùng Hoàng thượng?

Niếp Thanh Lân mang theo Tiểu Trầm hậu vào kho lúa, để cho vài tên hiến tế đem đồ ra, lấy ra một quyển tế văn, đứng lên đọc chậm rãi.

Đúng lúc này, trong một góc của kho lúa, từng đợt từng đợt khói không màu không mùi tỏa ra từ mấy ống trúc. Niếp Thanh Lân vừa đọc được vài câu, liền cảm thấy đầu có chút choáng váng, ngẩng đầu nhìn chung quanh phát hiện mấy tế sư già đã hôn mê bất tỉnh, trong lòng có dự cảm không ổn,

https://thuviensach.vn

sau đó cũng không biết gì nữa. Lúc này, xuất hiện một tiếng nói, vài người nhanh chóng nhảy ra, đỡ Hoàng đế đang ngã xuống, lại nhanh chóng im lặng, đem mặt đất san bằng không chút dấu vết...

Khâu Minh Nghiên cùng triều thần ở bên ngoài đợi hồi lâu, tính toán hiến tế hẳn là đã xong, nhưng vẫn không thấy Hoàng đế cùng mấy tế ti đi ra. Đan ma ma lo lắng trong lòng, bước nhanh vọt vào kho lúa, phát hiện mấy tế ti ngã trên mặt đất, tiểu Trầm hậu cũng hôn mê bất tỉnh, nhất thời lớn tiếng kêu thị vệ đến, bắt đầu điều tra kho lúa.

Khâu Minh Nghiên phản ứng cũng rất nhanh, lập tức bình tĩnh nói Hoàng đế muốn cùng Hoàng hậu lên núi tìm thiền sư hỏi truyện. Thỉnh vài đại thần rời đi trước. Những người hôn mê đã được khiêng đi. Nhưng hạ nhân đi không bao lâu bọn họ liền phát hiện phía dưới kho lúa truyền đến tiếng nổ, toàn bộ đều bị đất đá đánh sập.

Khi Thái phó thúc ngựa đuổi tới, toàn bộ kho lương thực chính đã bị sập xuống thành một mảnh phế tích.

Mọi người ở đây nhìn thấy sắc mặt của Thái phó trở nên cực kỳ khó coi, miễn cưỡng mới giữ được chút lý trí, vượt qua gã thị vệ của phủ, vòng quanh kho lúa không ngừng nhìn bốn phía, mọi người lập tức tỉnh ngộ Thái phó đây là đang điều tra.

Rất nhanh sau đó, trong núi đá tại nơi cách kho lúa hơn 60 thước có tiếng vang, báo hiệu bên trong trống rỗng. Thái phó cho nổ tung nơi đó thì phát hiện một đường hầm, theo đường hầm dẫn đến một hiệu may sát đường lớn. Những người bên trong hiệu may đều tử vong nhiều ngày, tờ giấy dán ngoài cửa thông báo sẽ về quê tạm nghỉ vài ngày cũng bị mưa gió phá hủy.

Khâu Minh Nghiên bẩm báo trước ánh mắt như muốn ăn thịt người của Thái phó: “Thái phó, đối phương có thể vào kho lúa, tất nhiên phải có sự tham dự của thế lực trong kinh thành. Lần trước, sau loạn của Cát Thanh Viễn chúng ta đã thanh tẩy kinh thành vài lần, không có thế lực nào có thể một mình làm việc này, tất nhiên là trong ngoài cấu kết, liên lạc với mấy Phiên vương, nhóm Lục Phong là đáng nghi nhất.”

https://thuviensach.vn

Thái phó cố nén lửa giận nói: “Khâu Minh Nghiên, ngươi giám thị toàn bộ hướng đi trong kinh thành, chẳng lẽ Lục Phong có động tĩnh gì ngươi có thể không biết!”

Khâu Minh Nghiên nghe Thái phó kêu cả tên lẫn họ của mình mà không phải là “Nghiên Thanh”, trong lòng biết Thái phó nhất định là đang cực kì tức giận, cũng không dám tiếp tục có gì giấu diếm, vội vàng đem những điều mình biết nói thẳng ra: “Đoàn người Lục Phong thường xuyên ở hội quán của đồng hương trong kinh thành mưu đồ bí mật, thần mặc dù sai người giám thị nghiêm mật, nhưng không dám đảm bảo biết hết, quả thật thật không ngờ Lục Phong lại ăn gan hùm tim báo bắt cóc Hoàng thượng...”

Hắn còn chưa có nói xong, Thái phó đã sớm xoay người lên ngựa cùng với Lỗ Dự Đạt lao tới dịch quán của đồng hương Lục Phong.

Đến nơi đó, Thái phó một cước đá văng cửa, kịp thời đem đám người bên trong đang chuẩn bị hành lý bắt lại, lại không thấy bóng dáng Lục Phong, rút đao đặt lên cổ chủ sự, trước mặt đám sứ thần đang hoảng sợ chém đầu ba người, rốt cục có người sợ tới mức không chịu được đem kế hoạch của bọn họ nói hết ra, cuối cùng, Thái phó không kiên nhẫn ngắt ngang: “Hoàng thượng ở nơi nào?”

Người này nghe vậy sửng sốt, khàn giọng nói:”Lục... Lục đại nhân nói là chờ chúng tôi ra khỏi thành một lúc mới động thủ, lại không biết là ai để lộ tin tức? Thái phó các ngài đã đột ngột xông đến, Hoàng... Hoàng thượng không phải hẳn là còn ở trong cung sao, sao lại liên quan tới chúng thần? Kỳ thật này chuyện này không liên quan tới chúng thần. Tất... Tất cả đều là do Lục Phong bày ra...”

Nghe đến đó, trong lòng Khâu Minh Nghiên giật thót: Kỳ thật kế hoạch này của nhóm nghịch thần bày ra, hắn đã biết từ sớm, vốn là quyết tâm tương kế tựu kế, để cho bọn tặc tử cướp Hoàng thượng đi, đến lúc đó tới hội quán đồng hương sẽ bắt được tại trận cả người lẫn tang vật Đồng thời cũng sẽ làm cho Thái phó thật sự hiểu được, giữ lại Hoàng thượng này sớm hay

https://thuviensach.vn

muộn cũng gây ra tai họa, một khi rơi vào trong tay kẻ có dã tâm thì hậu quả sẽ không thể lường trước được.

Như vậy coi như là nhất cử lưỡng tiện. Nhưng không nghĩ tới là Lục Phong không mang hoàng thượng tới đây, còn ra tay với đồng đảng của mình... Nghĩ vậy, Khâu Minh Nghiên nhất thời cũng có chút hoảng hốt, nếu Hoàng đế thật sự bị người ta mang ra khỏi kinh thành, vậy thì không xong rồi.

Mặt Thái phó nghiêm lại, lệnh cho rất nhiều thị vệ chia nhau ra kiểm tra tất cả các xe khả nghi trong kinh thành, bất luận là đường thủy hay bộ đều không thể bỏ qua. Kinh thành nháo loạn, toàn bộ cửa thành đều bị đóng lại, binh lính điều tra một cách quy mô, tạo nên cảnh gà bay chó sủa.

Nhưng đoàn người của Lục Phong thật giống như biến mất không hề có chút tung tích.

Tin tức Hoàng đế mất tích đều bị phong tỏa, sắc mặt Thái phó tối tăm ngồi ở thư phòng nhìn bản đồ các tuyến đường gần kinh thành đặt ở trước mắt.

Khâu Minh Nghiên nhìn thần sắc Thái phó, cố lấy dũng khí thấp giọng nói: “Đám người của Tề Lỗ vương đã có ý rắp tâm hại người, nay bọn họ bắt Hoàng thượng nhất định dùng thiên tử để lấy thiên hạ, Hắc Kỳ quân đã sớm dựa theo an bài trước đó của Thái phó, tập kết ở lãnh địa phụ cận của Tề Lỗ Phiên vương, không bằng chúng ta thừa dịp lúc hiến tế kho lúa bị nổ lớn làm cơ hội tuyên bố Hoàng thượng bị thích khách của Tề Lỗ vương phái tới ám sát, chúng ta vừa lúc tiên hạ thủ vi cường danh chính ngôn thuận tiêu diệt đồng đảng của Tề Lỗ, cùng lúc đó ngài cùng Vĩnh An công chúa thành hôn, đi lên ngôi vị Hoàng đế, tất cả những chuyện này không phải vừa vặn có thể danh chính ngôn thuận hợp thời thế sao?”

Thái phó mặt không chút thay đổi nghe bộ hạ tín nhiệm của chính mình hiến kế, đột nhiên lên tiếng hỏi: “Đan Thiết Hoa muốn cùng vào tế lễ kho lúa, vì sao ngươi ngăn lại không cho vào, hành động của Lục Phong ầm ĩ như thế, ngươi thật sự không hề nghe thấy bất cứ động tĩnh gì?”

https://thuviensach.vn

Trong lòng Khâu Minh Nghiên biết trong mắt của Vệ Lãnh Hầu không thể chứa được một hạt cát, nếu hỏi như vậy có nghĩa là ngài ấy đã nhận ra được việc gì đó, lập tức cắn răng quỳ xuống: “Thái phó, ngài đã bị vẻ bề ngoài của tên thiên tử đó mê hoặc, Nghiên Thanh nhìn thấy trong lòng nôn nóng bất an, lần này kế hoạch của Lục Phong, Nghiên Thanh xác thực trước đó có nghe được một hai, nhưng cũng vì hy vọng có thể dùng chuyện này để thức tỉnh Thái phó, không thể không buông con cừu non mặc người ta làm thịt thế này, nhưng Lục Phong kia có thể ngang nhiên đem Hoàng thượng ra khỏi kinh thành... Thật sự đã vượt ra ngoài dự kiến của Nghiên Thanh, nhưng kết quả như vậy không phải đúng lúc sao?... Thái phó! Nỗi khổ tâm của Nghiên Thanh giống như Nhật Nguyệt! Xin ngài đừng mê muội không lối thoát, sớm cưới công chúa...”

Lời nói của Khâu Minh Nghiên còn chưa dứt, đã thấy Vệ Lãnh Hầu vốn đang ngồi ngay ngắn trên ghế đột nhiên đứng lên, hướng về ngực ái tướng tâm phúc của mình đạp một cước chí mạng!

Khâu Minh Nghiên lập tức giống như lá mùa thu rụng theo gió cuốn vút mạnh lên trời, hắn từ cửa thư phòng bay ra ngoài. Đang canh giữ ở trước cửa Lỗ Dự Đạt cùng Đan Thiết Hoa đang trợn mắt nhìn nhau, thấy Khâu Minh Nghiên văng từ trong ra đồng loạt cả kinh. Lỗ Dự Đạt vội vàng tiến lên nâng hắn dậy, phát hiện trong miệng hắn đầy máu, bộ dáng như sắp ngã quỵ.

Lúc này Vệ Lãnh Hầu đang cầm bảo kiếm chạy vọt ra, vẻ mặt dữ tợn mang đầy sát khí muốn giết Khâu Minh Nghiên. Lỗ Dự Đạt thầm nghĩ không xong rồi! Xem bộ dáng Thái phó như là đã mất đi lý trí, vội vàng đi qua ngăn cản, hai cánh tay sắt gắt gao ôm lấy Thái phó, miệng hô lớn: “Bà già kia, mau mang Khâu Minh Nghiên chạy đi!”

Đan Thiết Hoa nhanh tay nhanh mắt, một tay nâng Khâu Minh Nghiên lên, xoay người liền chạy vọt ra khỏi cung.

“Ngươi về doanh trại ngoại thành ở mấy ngày, đừng quay lại, nếu không Thái phó nhất định sẽ băm ngươi thành thịt vụn.” Đến ngoài cửa cung

https://thuviensach.vn

không có người, Đan Thiết Hoa đem Khâu Minh Nghiên ném xuống đất thật mạnh, nghiêm mặt nói cứng nhắc.

Mới vừa rồi bà canh ở ngoài thư phòng, Khâu Minh Nghiên kia lớn tiếng thanh minh, đương nhiên nghe được hết, trong lòng cũng có một cơn tức nghẹn. Nếu không phải sợ Thái phó nhất thời tức giận thật sự giết tên khốn kiếp này, sau này khi công chúa thoát hiểm, ngài ấy sẽ hối hận lỡ tay giết chết ái tướng, chứ cái loại tự chủ trương tự cho mình là đúng này, bị Thái phó đánh một trận, không hề oan uổng chút nào!

“Đan tướng quân, ngươi cũng cho rằng ta sai lầm sao? Ngươi đang ở trong cung, đương nhiên sẽ thấy rõ chuyện này hơn ta, chẳng lẽ ngươi để mặc Thái phó sa vào nam sắc, bị thiên tử đó đùa bỡn trong tay sao? Khâu Minh Nghiên ta thật ra đã làm sai ở điểm nào ? Ta không phục, cho dù bị Thái phó tự tay giết chết, cũng muốn hỏi để hiểu cho rõ chuyện này!” Nói xong cố bò lên, với bộ dáng muốn tìm cái chết để tỏ rõ tấm lòng trung!

Đan Thiết Hoa cũng không khách khí, vung bàn tay to như chiếc quạt lên, giáng xuống trên gương mặt trắng nõn của Khâu Minh Nghiên, 'Bốp' một tiếng, khiến hắn vừa ngồi dậy đã ngã xuống: “Ta nghĩ Tướng quốc ngài nên đào sẵn một cái lỗ rồi úp mặt vô đó! Đừng chường mặt ra ngoài mất mặt xấu hổ lắm! Thái phó là nhân vật như thế nào? Cha mẹ ngài ấy còn không làm chủ được, còn cần đến một tên không biết tốt xấu như ngươi sắp xếp chuyện của ngài ấy sao?”

Hung tợn khiển trách xong, Đan Thiết Hoa nhìn trái phải không thấy có người, ngồi xuống nói nhỏ bên tai Khâu Minh Nghiên: “Thái phó sa vào nam sắc khi nào? Uổng cho ngươi tự xưng là thông minh, chẳng lẽ không nhìn ra Hoàng đế cùng công chúa vốn là cùng một người sao? Thái phó đã lớn tuổi như vậy, cả đời chỉ động lòng với một nữ nhân, lại còn là nàng dâu sắp cưới được vào tay, lại bị Khâu Tướng quốc ngươi tự chủ trương sắp xếp khiến nàng dâu của ngài ấy bị kẻ gian bắt đi... Ta thấy ngươi, hoặc là nên nhanh chóng tìm cho bằng được công chúa trở về, hoặc nên tìm một bức tường thật chắc chắn, sau đó đâm đầu vào đó chết đi!” Nói xong, Đan ma ma đá Khâu Minh Nghiên một cái, xoay người đi trở về cửa cung.

https://thuviensach.vn

Khâu Minh Nghiên ngây ngốc nằm úp sấp trên mặt đất, hai mắt trợn trừng, nốt ruồi đỏ ở mi tâm sắp nổ tung!

Hoàng thượng... và công chúa là cùng một người? Người có chí lớn lại thông minh, khí độ thản nhiên thong dong, thiếu niên vẫn luôn xâm nhập vào trong từng giấc mộng của hắn lại là một nữ nhi!

Giờ khắc này, hắn rốt cuộc không thể lừa gạt được trái tim của mình nữa rồi. Tất cả những chuyện vừa qua, đủ mọi toan tính đủ mọi hành động mà mình làm, thay vì nói là lo lắng và nghĩ cho Thái phó đại nhân, còn không bằng nói là... vì ngăn cản tâm ma của chính mình. Hắn tuyệt đối không cho phép một người kiêu ngạo như mình lại không thể thoát khỏi sự mê luyến với con của một tên hôn quân, kẻ đã hạ lệnh giết cả nhà hắn! Lại càng không cho phép... thiếu niên thanh lệ kia lại cam tâm tình nguyện ngã vào trong long Thái phó đại nhân... Chỉ có trừ bỏ hắn mới có thể trừ bỏ tâm ma của mình, nhất định là như vậy! Ý niệm cố chấp đó đã ăn mòn lý trí của hắn, đến nỗi đã làm ra hành động sai lầm nghiêm trọng khó có thể bù lại...

Hắn, rốt cuộc hắn đã làm gì? Tay ôm đầu run rẩy kịch liệt, máu tươi trong miệng hòa lẫn với nước mắt không ngừng nhỏ giọt tí tách xuống thềm đá bên ngoài cửa cung...

Cách kinh thành 50 dặm, một đoàn xe nhanh chóng thẳng tiến về phía bắc, đây là đoàn xe Hoàng đế cấp cho Thiệu Dương công chúa để an ủi khi về Bắc Cương. Từ khi Thiệu Dương công chúa rời đi, Niếp Thanh Lân hàng tháng đều viết thư, cũng đưa đến một ít vật tinh xảo cho nàng, giúp an ủi tình cảm nhớ nhà của Thiệu Dương công chúa. Đoàn xe hoàng gia này dựa vào lệnh bài, cho dù là đi ngang qua trạm gác ở biên quan cũng chỉ kiểm tra vội vàng có lệ, có thể nói là đoạn đường đi thông suốt không hề gặp trở ngại.

Lục Phong thảnh thơi ngồi ở trong một chiếc xe ngựa, nhâm nhi một ly trà xanh, thảnh thơi thưởng thức một ngụm trà, trong lòng vô cùng thích ý.

Lần này, hắn đã thành công trêu chọc Thái phó, các Phiên vương cùng với băng đảng bảo vệ hoàng tộc. Ở kho lúa, Lục Phong mang theo thân tín của mình bắt cóc Hoàng thượng, không cần sự giúp đỡ của những người

https://thuviensach.vn

thân tín, mà do cơ sở bí mật ngầm của hắn làm, thừa dịp trước khi Thái phó phát hiện chạy nhanh ra khỏi kinh thành, liên lạc với đoàn xe là cơ sở ngầm của mình đang đi về phía bắc, đem mình cùng Hoàng đế vụng trộm an bài lên đoàn xe, đưa Hoàng đế một đường nghênh ngang chạy tới Bắc Cương.

Gây náo loạn như vậy, Tề Lỗ vương cùng các vị Phiên vương khó có thể trốn tránh can hệ, sứ thần bị khai trừ, các Phiên vương sẽ cùng triều đình bất hòa, Trung Nguyên... Rất nhanh sẽ đại loạn, đến lúc đó chủ công sẽ có thể làm ngư ông, ngồi xem trai cò tranh nhau để hưởng lợi!

Nhớ tới sẽ sớm có thể gặp thấy "Hắn", trong lòng Lục Phong nhất thời kích động khôn cùng. Đã lâu không gặp, không biết đôi mắt tràn đầy khí thế hào hùng của thuở trước có còn xa xăm như dĩ vãng nữa hay không.....

Năm đó ở kinh thành, chỉ là một cuộc gặp gỡ tình cờ vội vã với đại công tử của Cát phủ, lại trở thành tri kỉ, tâm đầu ý hợp. Có lẽ ánh mắt của mình khi nhìn phía nam tử anh tuấn kia quá mức nóng bỏng, đã bị Cát công tử cảm thấy, trước đêm khoa khảo một đêm, hắn kéo mình thoải mái chè chén ở đào viên trong thành, người luôn ít lời như Cát công tử tựa hồ có lẽ đã say, nên tâm sự với mình rất nhiều chuyện khó có thể mở miệng của ngày thường, mạnh mẽ lên án tiên hoàng mắt mù tai điếc, gian thần đầy đường, dân chúng lầm than, lời nói sôi nổi hào hùng, tràn đầy nhiệt huyết của tuổi trẻ cùng với khát vọng ngập trời của mình đúng là không mưu mà hợp! Một Cát công tử lòng tràn đầy lo nước thương dân như thế thì làm sao có thể không làm cho người khác ái mộ? Lục Phong đã bị thân thế bi thảm của Cát Thanh Viễn tác động, cảm động thật sâu.

Rượu vào có thêm dũng khí, Cát Thanh Viễn đột nhiên nhẹ nắm tay của mình và nói: "Dù rất hiểu tình cảm sâu nặng của quân(*), nhưng tình thâm này lại khó thể được thiên hạ chấp nhận, đợi ngô chấp chưởng giang sơn, nhất định sẽ nắm tay quân, cùng ngắm thiên hạ thái bình."

(*) Cách xưng ngô, quân là cách xưng hô thân mật giữa những người thân nhau, yêu nhau của thời xưa.

https://thuviensach.vn

Nhìn vào đôi mắt sâu sắc kia tràn ngập nhu tình nhìn mình, cùng với câu nói đó, kiếp này Lục Phong cam nguyện dâng hiến sinh mệnh, vì Cát Thanh Viễn vượt lửa qua sông! Thề nguyền sống chết cũng nguyện bên nhau, vâng theo lời Cát Thanh Viễn, bỏ qua công danh rạng rỡ đang chờ mình, đến đầu quân với Tề Lỗ vương, lấy được tín nhiệm của Tề Lỗ vương, Lục Phong nói gì nghe nấy, trở thành gián điệp của Cát Thanh Viễn.

Sau đó, Ngụy hoàng mắt mù tai điếc bất lực kia rốt cục đã chết, đáng tiếc lại xuất hiện kẻ bụng dạ nham hiểm, thủ đoạn khôn lường là Vệ Thái phó, đã làm hại đại nhân cửa nát nhà tan! Lần này Cát đại nhân gửi mật tín cho hắn, dặn hắn liên lạc với các Phiên vương cùng thế lực của đảng bảo vệ hoàng tộc, đem Hoàng đế "cứu" ra, đưa đến Bắc Cương.

Hắn tin tưởng, tuy rằng hiện tại Vệ hầu nhìn như chiếm ưu thế, nhưng chỉ cần Thanh Viễn một lòng muốn làm, nhất định có thể thành công! Đến lúc đó, hắn liền có thể đứng ở bên cạnh một minh quân, không bao giờ cần tránh né ánh mắt của thế tục nữa, thản nhiên đến với tình yêu của chính mình...

Bánh xe từng bước tiến về phía trước, bên trong tiếng xe lăn lộp cộp đó, Niếp Thanh Lân chậm rãi mở mắt. Nhưng bốn phía là một mảnh tối đen, nàng vừa cử động lại phát hiện toàn thân của mình đều bị trói chặt, ngoài miệng bị nhét khăn. Nỗi sợ hãi không tên lập tức bao vây lấy nàng, chẳng lẽ là... Thái phó muốn... Không! Không có khả năng!

Niếp Thanh Lân nhanh chóng phủ định ý tưởng này, như vậy... Có thể là Tề Lỗ vương làm hay không? Nghĩ vậy thấy có khả năng, Niếp Thanh Lân thả lỏng tinh thần. Hắn là như vậy, nếu là như thế này, như vậy Tề Lỗ Phiên vương có lẽ dự định bắt thiên tử để có được thiên hạ, an nguy của mình nhất thời có thể được đảm bảo, có lẽ bên phía Thái phó sẽ phát hiện chuyện mình mất tích, nhất định sẽ nghĩ biện pháp.

Nghĩ vậy, nàng đạp chân xuống, truyền đến chỉ có âm thanh của tiếng gỗ vọng lại. Bên ngoài tựa hồ có người đang nói chuyện, nhưng tiếng nói kia tựa hồ không phải ngôn ngữ của Trung Nguyên.

https://thuviensach.vn

Lúc này có người đột nhiên nói: “Ngoan ngoãn ở trong đó đi! Một hồi đến nơi, đương nhiên sẽ thả ngươi ra!” Niếp Thanh Lân nghe ra thanh âm người nọ, chính là người mà mấy ngày trước đây tại triều đường lớn tiếng chất vấn mình – Lục Phong, xem ra mình đoán không hề sai!

Nàng chậm rãi nhắm mắt lại, liều mạng làm cho nhịp tim đập của mình trở nên vững vàng, gặp được biến cố giải quyết không được xảy ra vấn đề, nàng nên suy nghĩ lát nữa khi ra ngoài sẽ ứng đối như thế nào, chỉ cần Tề Lỗ vương bọn họ không có phát hiện bí mật của mình, hắn là có thể giữ chân bọn họ một đoạn thời gian...

Đúng lúc này, tiếng bánh xe dưới thân đột nhiên ngừng lại, xa xa tựa hồ có vô số chiến mã đang chạy về hướng này, mà thanh âm lớn tiếng kêu gọi “Tác la “, sao lại nghe như... như là ngôn ngữ của Hung Nô!

Đúng lúc này, nàng nghe được có người lập tức xoay người xuống ngựa, bước chân nặng nề đi tới, chỉ chốc lát sau, từ trên đỉnh đầu truyền đến tiếng mở khóa cùng tiếng kẽo kẹt, Niếp Thanh Lân lúc này mới biết thì ra mình đang bị nhốt trong một chiếc rương gỗ.

Khi chiếc rương gỗ chậm rãi mở ra, Ánh vào mi mắt chính là bầu trời đầy ánh sao sáng lấp lánh lạ thường, còn có tiếng gió rít bên tai. Đột nhiên, một cây đuốc được đưa đến gần, chập chờn trên người nàng.

“Hoàng thượng ngủ đã bảy ngày rồi, đã lâu không gặp, hy vọng ngài vẫn khỏe!” Một giọng nói trầm thấp, đột nhiên vang lên bên tai Niếp Thanh Lân. Như mang theo hàng vạn âm thanh ác độc từng không ngừng vang lên trong những cơn ác mộng của nàng,... Chớp chớp đôi mắt đã ở quá lâu trong bóng tối, chậm rãi thích ứng ánh lửa đang cháy rực kia, liền thấy được gương mặt anh tuấn có vết sẹo bị ánh lửa che mờ một bên, khuôn mặt kia dường như càng âm trầm tà ác hơn cả trong trí nhớ của nàng.....

Niếp Thanh Lân nhìn vào đôi mắt sâu không thấy đáy kia, đợi cho nam nhân dịu dàng lấy miếng vải bịt miệng ra khỏi miệng mình, môi mới run run, thanh âm khàn khàn nói:”Cát... Thanh Viễn!”

https://thuviensach.vn

Trên thân đang mặc bộ chiến bào của Hung Nô, Cát Thanh Viễn đem roi da cắm vào trong chiếc ủng cao của mình, hai tay chống xuống, giống như thấy được trân bảo, dùng ánh mắt mềm nhẹ âu yếm nhìn giai nhân mặc long bào trong rương: "Thần Cát Thanh Viễn, tham kiến Hoàng thượng, vạn tuế vạn vạn tuế!"

Tác giả tâm sự mỏng:

Trên tấu chương có tiêu đề [Con đường cưới vợ đầy trái ngang của Thái phó]~~~~

Cuồng tử đang muốn dùng kim đâm chim tiểu nhân, các bạn có ý kiến gì không?

Chương 88

Khi cơn ác mộng bỗng nhiên trở thành sự thật, Niếp Thanh Lân ngược lại giữ được bình tĩnh, nằm ở trong rương gỗ, mở đôi mắt to bình tĩnh nhìn người đột nhiên xuất hiện ở trước mắt, Niếp Thanh Lân bởi vì đã lâu chưa mở miệng, nên thanh âm khàn khàn nói: "Bản lĩnh của Cát đại nhân càng ngày càng lớn, không biết lần này lại mang theo trẫm để lĩnh hội kỳ cảnh(1) hồng thủy ngập trời nào nữa đây?"

(1) Kỳ cảnh: cảnh tượng kì lạ.

Nhìn dáng vẻ của nàng, Cát Thanh Viễn bật cười thành tiếng: "Ha ha ha, Thánh Thượng gặp cảnh đất bằng dậy sóng, núi lở đất rung thế mà vẫn bình thản không sợ hãi, thật sự khiến thần bội phục."

Nói xong, liền vươn tay ôm lấy bảo bối trong rương gỗ vẫn còn buồn bực được vận chuyển từ nơi rất xa đến đây. Đợi cho đến khi Cát Thanh Viễn đem nàng ôm ra khỏi chiếc rương gỗ, Niếp Thanh Lân liếc mắt nhìn bốn phía – nơi này chính là một đại mạc xa ngút ngàn, đầy thê lương buồn bã, gió cuốn làm bụi bay mù mịt, ở bên tai phát ra giống như tiếng kêu của quái

https://thuviensach.vn

thú đang gào thét, xa xa vọng lại tiếng sáo nghe ai oán, chỉ có vài cọng cỏ dại không biết tên kiên cường mọc trong cát, gió lạnh thổi làm thân thể khô nẻ run rẩy. Lúc này đã là đêm khuya, không nhìn thấy vẻ tráng lệ của "Đại mạc cô yên trực, trường hà lạc nhật viên"(2), nhìn phía bốn phía chỉ thấy một màu men sâu thẳm đầy cô tịch...

(2) Trích trong bài thơ Sứ chí tái thượng của Vương Duy

Sa mạc bùng khói trắng, Chiều tàn rơi sông giăng

Nơi này không phải đại Ngụy! Mà là... Bắc Cương! Nhìn cảnh vật xung quanh, trong lòng Niếp Thanh Lân bất giác lại trầm xuống, nghe thanh âm tiếng sáo kia, tựa hồ là cách biên quan không xa, hiện tại trời tối, không nên chạy đi, nếu bọn họ có thể ở đây cắm trại, có lẽ mình sẽ có cơ hội phát ra tín hiệu...

"Tướng quân, hiện tại trời đã tối rồi, chúng ta có nên dựng trại tạm thời nghỉ một chút hay không?" Một người hầu Hung Nô đứng bên cạnh hỏi bằng tiếng Hán cứng nhắc.

Cát Thanh Viễn hơi dùng sức, đem thiên tử trong long bào ôm càng thêm chặt một chút: "Không cần, dù sao đã có la bàn chỉ dẫn phương hướng, chúng ta suốt đêm trở lại doanh trại của Mạt Nhi Cáp." Lời nói này, nhất thời giết chết hy vọng vừa mới nảy sinh của Niếp Thanh Lân.

Cát Thanh Viễn ra lệnh một tiếng, thủ hạ của hắn đều xoay người lên ngựa. Cát Thanh Viễn cũng đem Niếp Thanh Lân ôm lên trên ngựa của chính mình, gỡ dây thừng đang trói chặt nàng sau đó nói: "Thỉnh bệ hạ hãy ôm chặt lấy thần, nếu không lát nữa lỡ rơi xuống ngựa, chỉ sợ khuôn mặt nhỏ nhắn của ngài sẽ bị vó ngựa dẫm nát, mùi máu tươi sẽ dẫn dụ bầy sói ở thảo nguyên đến. Đến lúc đó, chúng nó cũng sẽ không hiểu thương hoa tiếc ngọc, nhất định sẽ từ từ nhấm nháp long thịt của ngài!"

Tuy rằng hắn nói những lời âm độc, nhưng vẫn là để ngừa vạn nhất vẫn dùng dây thừng đem Niếp Thanh Lân trói cố định ngang bên hông của hắn.

Lục Phong lúc này vội vã đi tới, trên thực tế khi Cát Thanh Viễn xuống ngựa, hắn liền nhắm mắt theo phía sau Cát đại nhân, hy vọng hắn liếc mắt

https://thuviensach.vn

nhìn về phía mình một lần, đã lâu chưa gặp lại, lúc trước ở kinh thành chỉ là một thiếu niên nhưng giờ đã là một nam tử trưởng thành oai vệ như vậy!

Vóc dáng cao lớn, mặt mày như điêu khắc làm cho hắn lâm vào say mê. Nhưng... Từ đầu tới đuôi, trong mắt Cát Thanh Viễn cũng chỉ có Hoàng thượng mà không hề có hắn.

Điều này làm cho Lục Đại Phòng cảm thấy rét lạnh, đợi khi Cát Thanh Viễn ôm Hoàng đế lên ngựa chuẩn bị rời đi, hắn mới vươn tay túm dây cương ngựa, u oán hỏi: “Thanh Viễn cùng ta xa cách đã lâu như vậy, chẳng lẽ không có chuyện gì để nói cùng Lục Phong sao?”

Lúc này, ánh mắt tài hoa của Cát Thanh Viễn chuyển nhìn về phía Lục Phong, hơi nheo đôi mắt sâu thẳm thâm thúy, mỉm cười nói: “Tất nhiên là có chuyện, vất vả Lục đại nhân...” Lời còn chưa dứt, Cát Thanh Viễn hướng về phía Lục Phong chậm rãi vươn cánh tay ra...

Trong mắt Lục Phong có một tia kích động, tựa hồ lại nhớ tới nhiều năm trước đây trong vườn hoa đào bay tán loạn, gió xuân quất vào mặt, màu hoa đào đỏ rực, khi cùng thiếu niên anh tuấn tay nắm chặt bàn tay, lần đầu tiên trong cuộc đời mình nhịp tim nhảy loạn, lại nghe người thiếu niên sâu sắc phân tích những điều bất ổn trong thế cuộc hiện nay, những lời nói đó đã trở thành tín niệm để mình cố gắng phấn đấu sau này. Những ngón tay nắm chặt, đan vào nhau triền miên gắn bó, đã ở trong mộng quanh quẩn nhiều năm qua, nay gặp Cát lang vươn tay ra, hắn cũng kìm lòng không đậu vươn tay đến, chuẩn bị cảm thụ hơi ấm của bàn tay kia truyền lại...

Đúng lúc này, từ cánh tay vươn dài kia đột nhiên bay ra ám tiễn sắc bén lạnh như băng... “Phụt” một tiếng động vang lên, cắm vào giữa mi tâm của Lục Phong, mũi tên sắc bén xuyên qua sau đầu, từng dòng máu tươi đỏ sẫm cùng chất lỏng mầu trắng ngà chảy xuống tí tách...

Khóe miệng Lục Phong vẫn mang theo ý cười với kỉ niệm ấm áp trong quá khứ, cánh tay chậm rãi hạ xuống, thân mình ngã xuống mặt đất lạnh băng. Mà lúc này thị vệ áp giải xe ngựa tới thấy được tình cảnh này đầu tiên là sửng sốt, còn chưa kịp hoàn hồn rút đao, đã bị thủ hạ của Cát Thanh Viễn

https://thuviensach.vn

dùng kiếm đâm vào tim, tiếng kêu kêu thảm thiết vang lên, thân thể ngã vào vũng máu.

Thình lình xảy ra giết chóc. Nhất thời làm cho màn đêm của sa mạc bị bao quanh bởi một trận máu tanh, thân mình Niếp Thanh Lân không khỏi run lên, lại khiến nam tử phía sau cười khẽ, hắn dán vào vành tai trắng noãn của nàng nói:

“Lẽ ra thần nên che mắt bệ hạ lại, làm cho Thánh Thượng bị sợ hãi, mong rằng thứ tội...”

Cảm giác được Niếp Thanh Lân đang muốn trốn tránh, miệng hắn phát ra tiếng cười lạnh, xoay người ra lệnh cho thủ hạ của mình: “Thiêu hủy cả thi thể lẫn xe ngựa, đừng lưu lại bất kì vết tích nào!”

Sau khi hạ xong mệnh lệnh, hắn liền dùng áo khoác bằng lông đem người cứng ngắc trước mặt ôm chặt, giơ lên roi phát ra một tiếng hí vang, dẫn theo nhóm người ngựa nhanh chóng hòa mình vào trong bóng tối, mà phía sau lưng là ánh lửa sáng rực trời...

Suốt ba ngày, các nha môn đều không có tin tức gì, đường lớn nhỏ thông đến Tề Lỗ đều bị kiểm tra. Mặt Thái phó lạnh như băng, cảm thấy chuyện Long Châu Tử mất tích lần này tựa hồ không phải đơn giản là do vài Phiên vương loạn thần bày ra như vậy, bên trong thậm chí giống như có âm mưu quỷ dị đã từng gặp.

Trong đầu có chút lo lắng, vài lần dùng móng tay hung hăng bấm chặt vào trong lòng bàn tay, dùng đau đớn nhắc nhở chính mình không thể suy nghĩ rối loạn.

Ở thư phòng nghe các đạo nhân mã báo cáo xong, hắn bước ra cửa phòng, lại phát hiện một người đang quỳ trước cửa, người nọ thấy Thái phó đi ra, vội vàng dập mạnh đầu xuống.

“Tội thần Khâu Minh Nghiên biết sai, ở quân doanh tự lĩnh 100 trượng, nguyện xin Thái phó cấp cho cơ hội để Khâu Minh Nghiên lập công chuộc tội cứu bệ hạ về.” Người này là Tướng quân đại nhân, phía sau lưng vẫn

https://thuviensach.vn

thấy vết thương dữ tợn, còn có máu không ngừng chảy ra, rõ ràng là vừa bị phạt không lâu.

Nhưng Thái phó cả nhìn cũng không thèm liếc mắt một cái, liền chuẩn bị sai người đưa hắn đi. Khâu Minh Nghiên mím chặt đôi môi tái nhợt, vội vàng nói một cách suy yếu: “Thái phó, đã nhiều ngày tội thần xem xét việc lưu thông nam bắc và các giấy tờ từ các trạm gác ở biên thùy, cảm thấy chỗ này cần tra xét kĩ, chỉ có một đội nhân mã có thể thuận lợi thông qua các trạm gác, đó là đoàn xe mà Hoàng thượng tặng cho Thiệu Dương công chúa để vận chuyển vật phẩm hoàng gia.

Hơn nữa... Thần còn điều tra được chuyện quan trọng, biết rằng Lục Phong năm đó khi vào kinh đi thi, năm đó hắn ở dịch quán dành cho sĩ tử, Lục Phong xuất thân bần hàn, vào kinh sinh bệnh mời đại phu tiêu hết tiền mang theo, thậm chí ốm nặng đến nỗi không dậy nổi ở trong dịch quán, năm đó là do Cát Thanh Viễn giúp hắn thanh toán tiền phí tổn. Hai người tựa hồ có qua lại thân thiết... Có thể hay không...”

Những lời nói này rốt cục làm cho Thái phó dừng lại bước chân, lúc trước hắn có thể đem tất cả sự vụ lớn nhỏ trong kinh thành hoàn toàn giao cho Khâu Minh Nghiên quản, chính là bởi vì tâm tư hắn ta tỉ mỉ, thu thập tin tình báo cực kì nhanh chóng. Nhưng Thái phó tức giận vì Khâu Minh Nghiên bảo thủ, phụ sự tin tưởng của mình, đã rõ ràng biết âm mưu của Lục Phong, lại để mặc Hoàng thượng lâm vào tuyệt cảnh, nếu không phải hắn vẫn là thủ hạ trung thành và tận tâm đối với mình, một lòng vì nước, lại có Lỗ Dự Đạt, Đan Thiết Hoa cùng nhau cầu tình, nếu không hắn nhất định dùng một đao đâm chết tên này. Nhưng lúc đó bị mình đá cho một cước, tên tiểu tử này còn bày ra vẻ mặt không phục, lúc này lại bày ra bộ mặt sám hối không thôi, chắc có lẽ đã bị Đan Thiết Hoa hung hăng giáo huấn một trận rồi.

Nếu như lần này hắn điều tra đúng, như vậy... Thủ phạm sau lưng cướp đi Long Châu Tử lần này chắc chắn lại là Cát Thanh Viễn - Nam nhân này lần lượt đào thoát được những lần bao vây tiêu diệt tỉ mỉ của mình, lần sau

https://thuviensach.vn

lột xác càng thêm giảo hoạt tàn nhẫn hơn so với lần trước, cuối cùng đã thành tinh...

Nhớ đến tin tình báo của Bắc Cương hắn nhận được lúc trước, Cát Thanh Viễn tựa hồ tìm đến Mạt Nhi Cáp của Hung Nô để nương tựa. Nghĩ vậy, tâm Vệ Lãnh Hầu chợt thắt chặt lại, hắn thậm chí không dám nghĩ đến khi Trứng gà rơi vào tay tặc tử kia sẽ có kết cục như thế nào.

“Người đâu! Lệnh cho các trạm dịch chuẩn bị khoái mã, bản Hầu sẽ xuất quan!”

Khâu Minh Nghiên vội vàng nói: “Tội thần đã sai người an bài sẵn ngựa, nguyện theo Thái phó xuất quan!”

Thái phó cau mày lạnh lùng nhìn ái tướng tâm phúc ngày xưa: “Không cần, Nghiên Thanh nếu thật tình biết sai, như vậy bản Hầu hy vọng Nghiên Thanh nghiêm túc giúp bản Hầu một việc, trong lúc bản Hầu không ở đây, ngươi phải ổn định triều cương, không được toan tính sai lầm lần nữa!”

Hiện tại tình thế của Đại Ngụy đang khẩn trương và bức bách, Phiên vương các nơi đang rục rịch, các quân đội của Hắc Kỳ quân đều đóng quân ở doanh trại của các Phiên vương có khả năng tạo phản, cho dù Niếp Thanh Lân thật sự rơi vào trong tay Bắc Cương, cũng không thể đưa quân đội đến biên cương, chi bằng chính mình mang theo đội nhân mã đến Bắc Cương tìm hiểu tin tức để tìm cơ hội.

Nghe được Thái phó gọi hai chữ “Nghiên Thanh”, Khâu Minh Nghiên nhất thời không nhịn được, nước mắt rơi thành dòng: “Ý của Thái phó, Nghiên Thanh hiểu được, Thái phó không ở đây, bình ổn các lộ Phiên vương, không để cho Thái phó hai bề đều thọ địch, nếu lỡ Hoàng thượng... Thì đợi đến khi Thái phó trở về, Nghiên Thanh cũng sẽ lấy chết để tạ tội!”

Vệ Lãnh Hầu biết Khâu Minh Nghiên mới vừa nói ra những lời thật tình, nam nhi của Hắc Kỳ doanh nói là làm, hắn giơ tay nâng Khâu Minh Nghiên dậy, nhưng trong lòng giống như lửa đốt: Trứng gà, nàng nhất định phải kiên trì... Thái phó nhìn về phương bắc mây mù ảm đạm, hận không thể chắp cánh bay thẳng tới.

https://thuviensach.vn

Bộ lạc Mạt Nhi Cáp ở Bắc Cương trên thảo nguyên vốn là rất thuận lợi cho cuộc sống du mục, đàn dê có thể an nhàn ăn cỏ tươi xanh trên thảo nguyên, sản xuất ra sữa ngọt lành tươi mát cho nữ nhân trong bộ tộc. Nhưng sau khi thủ lĩnh Hưu Đồ Vũ ở tranh đoạt vương vị với Thiền Vu bị bại trận, cuộc sống du mục an nhàn không còn tồn tại nữa. Quy tắc ở thảo nguyên cho tới bây giờ đều là tàn khốc khắc nghiệt như vậy, bọn họ bị bắt phải rời bỏ thảo nguyên đầy cỏ xanh tươi tốt, lưu vong tới nơi đất đai khô cằn ở Bắc Cương. Bởi vì bần cùng đói khát, càng ngày càng nhiều dũng sĩ trở thành đạo tặc, hoạt động cướp bóc nổi lên.

Nhưng tất cả những việc này đều đã thay đổi nhờ cứu tinh Cát Thanh Viễn đến từ Đại Ngụy.

Lúc trước hắn bị dũng sĩ của bộ tộc bắt cóc, không kể đến hiềm khích của lúc trước đi vào doanh trại, khi cùng thủ lĩnh quyết đấu, khiến Hưu Đồ Vũ ngã ngựa, làm cho hắn thua tâm phục khẩu phục. Còn khiến cho thủ lĩnh Hưu Đồ Vũ thu nhận mình, cũng dùng những của cải quý giá của mình mang đến đi biên quan đổi lấy lương thực và những vật dụng cần thiết. Đồng thời cưỡng chế người Thiền Vu Hưu Đồ Liệt phái tới đòi hỏi cống phẩm phi pháp, hắn còn đúng lúc hiến kế, giúp bộ lạc xảo diệu đánh thắng mấy trận khó khăn, lại hợp nhất vài bộ tộc cũng bị Hưu Đồ Liệt hãm hại, trong lúc nhất thời, bộ tộc Mạt Nhi Cáp lại trở về thời hưng thịnh của lúc trước.

Trên dưới bộ tộc, đều hoàn toàn phục tùng vị Cát tướng quân liệu sự như thần này, nói gì nghe nấy, từ sau khi vị Cát tướng quân này đem muội muội của chính mình gả cho Hưu Đồ Vũ, người vẫn đang chìm trong thất bại sau cuộc chiến đoạt vị chưa dậy nổi, nay lại trầm mê suốt ngày trong rượu ngon cùng bờ ngực mềm mại của tân thê. Mà trên thực tế Cát Thanh Viễn đã được dũng sĩ của bộ lạc xem như thủ lĩnh hiện tại, cúi đầu nghe lệnh.

Khi Cát Thanh Viễn ôm Niếp Thanh Lân xuất hiện ở doanh trại, nam nữ già trẻ của bộ lạc đều cúi đầu thi lễ với người đang ngồi ở trên lưng ngựa. Mà Cát Vân Nhi mang theo một thị nữ Hung Nô từ suối nước nóng của

https://thuviensach.vn

doanh trại tắm rửa trở về, nàng ta vừa liếc mắt, liền trông thấy Niếp Thanh Lân được ca ca đang ôm trong lòng.

Bởi vì sợ Hoàng thượng vào doanh trướng kêu loạn, cho nên Cát Thanh Viễn lại dùng vải nhét vào miệng của nàng. Cát Vân Nhi vốn tưởng rằng ca ca sẽ bắt Vĩnh An công chúa làm tù binh, trong trái tim ác độc của nàng ta mừng như điên, nhất thời đi nhanh vài bước, nhưng khi đi đến trước ngựa thì thân mình Niếp Thanh Lân nghiêng sang một bên, lộ ra góc áo sáng chói được bao bên dưới lớp áp lông, mới phát hiện người này có bộ dạng tương tự công chúa, nhưng lại mặc long bào màu vàng, nhất thời có chút chần chờ, thì ra không phải công chúa? Trời ạ, ca ca... Thật sự bắt cóc thiên tử đại Ngụy đem đến đây sao?

Cát Thanh Viễn đúng lúc này dùng áo khoác lông một lần nữa quấn quanh người Niếp Thanh Lân, sau đó sắc mặt như thường nói: “Thủ lĩnh đã ngủ chưa?”

Nghe ca ca hỏi, nàng ta vội vàng trả lời: “Vẫn chưa, muội muội mới vừa rồi đi tắm rửa, một hồi sẽ vào doanh trướng hầu hạ Hưu Đồ thủ lĩnh...” Tuy rằng từ nhỏ mình đã kính trọng ca ca nghiêm trang này của mình, đối với lời nói của hắn luôn luôn thuận theo. Nhưng hiện tại mỗi lần nhìn thấy ca ca, sẽ cảm thấy hắn lạnh như băng càng ngày càng xa lạ, làm cho nàng ta có một loại sợ hãi phát ra từ nội tâm, lại càng lúc càng khao khát mình luôn hoàn thành mỹ mãn chuyện mà ca ca giao, chứng minh nàng ta không phải thuộc loại vô dụng có thể bị vứt bỏ bất cứ lúc nào...

Cát Thanh Viễn cũng không nói cho muội muội thân thế bí mật của Hoàng đế, nhưng thấy nàng ta không ngừng nhìn phía “Thiếu niên” trong lòng mình. Ánh mắt tràn ngập nghi hoặc, liền ôn nhu nói: “Vân Nhi ngoan, mau trở về hầu hạ thủ lĩnh đi, không nên nói lung tung những lời không cần thiết, nhớ kỹ, mục đích cuối cùng của chúng ta là quay về Đại Ngụy một lần nữa...”

Hiếm khi được huynh trưởng nói lời dịu dàng, làm cho trong lòng Cát Vân Nhi cảm thấy ấm áp, nhất thời xóa bỏ sự nghi ngờ của nàng ta, nhu

https://thuviensach.vn

thuận gật đầu, xoay người tới doanh trại của thủ lĩnh.

Sau khi tới bộ lạc Mạt Nhi Cáp, ca ca lại đem nàng hiến cho Hưu Đồ Vũ. Đối với việc này, Cát Vân Nhi đã thành thói quen, không hề cảm thấy e thẹn ngại ngùng, dù sao nàng ta đã sớm học cách tìm thấy khoái hoạt ở dưới thân nam nhân, Hưu Đồ Vũ này tuy rằng thô lỗ, nhưng thân thể tráng kiện tốt hơn hơn gã Nam Cương vương bởi vì sa vào nữ sắc trở nên hư nhược kia rất nhiều. Vào doanh trướng, còn không kịp cởi bỏ y bào trên người, nàng ta đã bị Hưu Đồ Vũ người đầy mùi rượu túm lên trên giường.

“Nữ nhân phía Nam các ngươi sạch sẽ đến chết tiệt! Giống như tiểu Yên Thị tới hòa thân của phụ vương đã chết đi của ta cũng thế, tối ngày cứ lo tắm rửa, phải biết rằng trên người có mùi thì mới có thú chứ!”

Cát Vân Nhi cố gắng nhẫn nại chịu đựng mùi khó chịu trên người nam nhân tỏa ra, thuận theo mở hai chân ra, làm ra vẻ sung sướng phát ra từng trận yêu kiều, nhưng cho dù thân thể bị va chạm không ngừng, trong đầu của nàng ta lại hồi tưởng tới thiếu niên vừa rồi trong lòng ca ca, ánh mắt “hắn” khi nhìn mình cũng thật giống...

Khi Cát Thanh Viễn ôm người trong lòng trở lại doanh trướng của mình, đem nàng chậm rãi đặt ở trên đệm thật dày mới cởi dây trói ra.

Niếp Thanh Lân lúc này mới cảm thấy cả người mình thật sự bủn rủn, mới vừa rồi ở trở trên đường về, Cát Thanh Viễn tuy rằng cho mình ăn chút thịt cùng uống nước, nhưng liên tục mê man nhiều ngày, đối với thân mình vốn luôn suy yếu của nàng vẫn gây ra thương tổn rất lớn. Dây thừng được cởi, lập tức cả người tê liệt ngã xuống đệm.

Bắc Cương không có nhiều phép tắc như đại Ngụy Cát Thanh Viễn tự mình nhúng ướt một chiếc khăn, sau đó ngồi xuống bên cạnh Niếp Thanh Lân, Niếp Thanh Lân theo bản năng co mình lại, lại bị Cát Thanh Viễn nắm chặt cằm của nàng, dùng khăn cẩn thận lau đi những bụi bẩn, sau khi đem gương mặt xinh đẹp kia lau sạch, tay liền chậm rãi cởi long bào.

“Không!” Niếp Thanh Lân ra sức giãy dụa, muốn tránh né bàn tay tà ác của Cát Thanh Viễn Nhưng Cát Thanh Viễn lại đột nhiên đem nàng ấn ngã

https://thuviensach.vn

xuống đệm, nghiêng người nằm đè lên thân thể nàng: “Không ư? Lúc công chúa nằm dưới thân của Vệ tặc có phản ứng kịch liệt như thế này để bảo vệ trinh tiết vì vi phu không? Nàng nên nhớ, nàng và ta đã bái thiên địa nàng là thê tử mà ta cưới hỏi đàng hoàng! Nàng có tư cách gì nói không?”

Khuôn mặt vẫn luôn bình tĩnh tuấn tú của Cát Thanh Viễn đột nhiên trở nên dữ tợn một cách đáng sợ, duỗi tay ra cởi đi long bào trên người nàng, miếng vải mỏng manh trên người nàng bị xé rách, lộ ra bị cái yếm bao đôi bồng đào đầy đặn mê người.

Cát Thanh Viễn lạnh lùng đánh giá, thân mình hiện giờ của nàng tựa hồ lại kiều mỵ đẫy đà hơn rất nhiều so với trong trí nhớ, da thịt trắng nõn được lớp áo lông bào sáng rực kia bao bọc càng tăng thêm nét kiều diễm. Có thể thấy, nhất định là do Vệ Lãnh Hầu ngày đêm cày cấy không biết mệt mỏi, thấm nhuần mưa móc nên mới có thể giống như một đóa hoa đang thời kì xuân sắc nhất...

Hắn đột nhiên cúi đầu hôn lên môi Niếp Thanh Lân, nụ hôn hung ác dị thường như muốn cướp đoạt đi hơi thở của công chúa. Mùi vị ngọt ngào này cực kì thơm ngọt y như trong trí nhớ, làm cho người ta ăn ngon thành nghiện, từ khi quen nàng, tất cả những nữ nhân sau này hắn đều cảm thấy nhạt như nước ốc!

Niếp Thanh Lân liều mạng ngậm chặt miệng, ý đồ chống đỡ sự xâm nhập của nam nhân, lại bị nam nhân hung hăng nắm cằm, bị bắt mở miệng, bất lực nhận đầu lưỡi như rắn độc của nam nhân xâm nhập.

Chẳng lẽ... mình lại bị gã âm hiểm độc ác này chiếm đoạt tại nơi này sao? Đúng lúc này, bụng co rút đau đớn, nàng đột nhiên cảm giác dưới thân có gì đó chảy ra, chẳng lẽ... Cảm giác quen thuộc làm cho nàng mừng như điên, thừa dịp Cát Thanh Viễn đứng dậy, vội vàng mở miệng nói: “Đừng... Ta đến tháng rồi...” Nam nhân đứng dậy chuẩn bị cởi quần của nàng cũng đột nhiên dừng tay, bởi vì xác thực có màu đỏ chói mắt đang lan ra bên dưới lớp lụa trắng.

https://thuviensach.vn

“Quỳ thủy của bệ hạ đến cũng thật đúng lúc...” Cát Thanh Viễn mạnh mẽ tách chân của nàng ra để xác định, một lúc sau mới thản nhiên nói.

May mắn là theo phong tục đại Ngụy, nếu chạm vào nữ tử đến quỳ thủy sẽ gặp phải xui xẻo. Thấy màu đỏ dưới thân Niếp Thanh Lân, Cát Thanh Viễn muốn hóa thân cầm thú cuối cùng cũng dừng tay đúng lúc, lấy tấm chăn lông cừu dày lót dưới thân nàng, lặng im một hồi mới nói: “Nhưng như thế cũng tốt, chứng minh công chúa không có hoài thai nghiệt chủng của Vệ Lãnh Hầu, miễn cho về sau khi nàng mang thai lại phải hao tâm tốn sức chứng minh cho trượng phu sự trong sạch của đứa nhỏ.”

Nói xong, hắn đứng dậy đi rồi đi ra.

Khi nam nhân âm độc vừa rời đi, tinh thần Niếp Thanh Lân mới buông lỏng, vội vã ngồi dậy, nhanh chóng mặc quần áo nhìn nhìn bốn phía, đồ dùng trong lều trại thực đơn sơ, trừ đệm lót bằng lông cừu ra, thì có vài chiếc bình bằng sành đựng nước, không có một thứ vũ khí vừa tay nào. Nàng vừa đứng dậy chuẩn bị xem tình hình bên ngoài doanh trại một cái, thì Cát Thanh Viễn lại từ bên ngoài đi vào, chẳng qua trong tay bưng một bồn bằng gỗ to. Bên trong có nước nóng đang bốc khói.

Hắn chậm rãi buông bồn gỗ xuống, đứng thẳng dậy nhìn về phía công chúa. Bị ánh mắt thâm thúy của Cát Thanh Viễn trừng, Niếp Thanh Lân chậm rãi lại ngồi xuống đệm.

“Phương Bắc cằn cỗi, không thể so với hoàng cung, thật sự là không thể chuẩn bị vật dụng đầy đủ, công chúa phải nhẫn nại, trước tẩy sạch thân mình, ta đã sai người dùng rượu mạnh ngâm giặt chăn mền này rồi, còn hơ qua lửa để dành cho công chúa tắm rửa, mấy ngày tới nàng nên nằm trên giường trong doanh trại này đi.”

Lần này gặp lại, Cát Thanh Viễn tựa hồ lại thay đổi rất nhiều, ít nhất hiện tại hắn hoàn toàn không còn chút ngây ngô xúc động của thiếu niên mười chín tuổi.

Có thể dễ dàng thoát thân trong đám loạn quân, lại một đường thong dong từ Nam Cương chạy trốn tới phương bắc, nhanh chóng nắm trong tay

https://thuviensach.vn

toàn bộ bộ lạc Mạt Nhi Cáp, Niếp Thanh Lân cảm thấy hắn thật sự không còn vẻ nôn nóng thành công, một bước bay lên trời như khi ở kinh thành triều Ngụy.

Cát Thanh Viễn hiện tại càng thêm bình tĩnh ngoan độc, cũng càng thêm sâu không lường được. Vốn khi hắn chạy ra khỏi kinh thành, mình còn từng lo lắng hắn sẽ tiết lộ ra ngoài thân thế bí mật của mình để đả kích Vệ hầu, nhưng hắn lại tựa hồ giữ nghiêm bí mật, không hề tiết lộ bất cứ điều gì. Như hiện tại, nàng lo sợ khi gặp hắn sẽ nhìn thấy vẻ mặt oán độc đáng sợ của hắn bởi cảnh cửa nát nhà tan, sợ hắn sẽ tìm mọi cách làm nhục chính mình, nhưng hiện tại, hắn lại giống như một phu quân cẩn thận quan tâm, chăm sóc thân thể không khoẻ của nương tử.

Nam nhân như vậy thật đáng sợ, hoàn toàn sẽ không biết bước tiếp theo hắn sẽ có dự tính gì.

Ngay cả khi Niếp Thanh Lân không muốn tắm rửa trước mặt hắn, mà là tránh ở phía sau bức màn che của doanh trại, Cát Thanh Viễn cũng không hề ngăn trở. Sau khi nàng rốt cục cũng chậm rãi cọ rửa xong thân thể, chậm rãi mặc một chiếc trường bào của nam nhân mà Cát Thanh Viễn đưa cho nàng, chậm rãi đi ra ngoài, đã thấy nam tử kia duỗi tay về phía nàng.

Trong khoảnh khắc đó, Niếp Thanh Lân cảm thấy ống tay áo của hắn sẽ có mũi tên bay ra bất cứ lúc nào, khiến thân mình nàng hơi cứng đờ.

Cát Thanh Viễn đương nhiên nhìn ra sự kinh sợ trong đáy mắt của nàng, lại vẫn chỉ mỉm cười, vết sẹo trên mặt đã được che khuất bởi ánh sáng mờ ảo của lều trại, nhưng thật ra cũng không hề làm mất đi khí độ anh tuấn của hắn: “Công chúa còn muốn vi thần giơ cánh tay bao lâu? Nếu làm cho thần mất kiên nhẫn, thì hình ảnh đó không được đẹp mắt lắm đâu.” Nhìn thấy Vĩnh An công chúa đứng im không chịu tiến lên, Cát Thanh Viễn lạnh lùng nói.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Hê hê hê, Cát nhân nhân à, hiện tại ngài có hạnh phúc không? Có cảm nhận được thống khổ mà Thái phó đại

https://thuviensach.vn

nhân từng bị bởi nhìn được mà ăn không được chưa?

https://thuviensach.vn

Chương 89

Ở dưới mái hiên nhà người, không thể không cúi đầu.

Màn giết chóc khi nàng vừa bước ra khỏi chiếc rương gỗ kia, đã làm cho Niếp Thanh Lân càng thêm rõ ràng Cát Thanh Viễn là người lòng dạ độc ác. Cho nên, nàng thấy Cát Thanh Viễn dường như đã dẹp bỏ ý đồ sàm sỡ, liền cố gắng nhẫn nại rồi đi qua, bị hắn nhẹ nắm cổ tay, túm vào trong lòng.

Cát Thanh Viễn ngửi thấy mùi hương ngọt dịu tản mát ra từ nữ tử trong lòng, đưa tay lật miếng vải mềm trùm lên mâm gỗ được đặt bên cạnh chiếc chăn lông cừu, mấy thứ này chắc lúc nàng lau mình thì Cát Thanh Viễn mang vào. Trên đó có mấy chén lớn còn dính đất, một chén đựng đầy thịt dê được nấu chính còn bốc khói, một chén đựng sữa dê có váng sữa màu vàng vàng.

Cát Thanh Viễn dùng dao nhỏ đem thịt dê cắt thành từng miếng nhỏ, sau đó đưa đến trước mặt Niếp Thanh Lân "Những người ở nơi này không dùng thìa, thỉnh công chúa dùng tay ăn đi."

Nếu trong tình huống thong dong, Niếp Thanh Lân nhất định sẽ thay bát hoàng tỷ đi hòa thân cảm khái một phen, thật sự là không đến phương bắc không biết nơi này gian khổ như thế nào!

Miếng thịt dê tuy rằng ngon, nhưng chỉ ướp chút muối qua loa, nên không thể át đi mùi dê nồng nặc, làm cho đầu lưỡi vốn kén ăn dù với những món thức ăn trong cung đình làm sao có thể nuốt xuống?

Chén sữa dê thì nàng chỉ mới nhấp hai miếng đã phát hiện bên trong đó có mấy sợi lông dê màu trắng... Niếp Thanh Lân không muốn làm cho nam tử âm độc phía sau tức giận, lại cố nén uống hai ngụm, sau đó đặt nhẹ chén xuống nói rằng đã ăn no.

https://thuviensach.vn

Khóe miệng Cát Thanh Viễn khẽ cong lên ý cười, doanh trại này đã thuộc loại tốt nhất của bộ tộc, nhưng nhìn qua cũng cũ kĩ thô ráp nghèo nàn, cái ăn lại càng không nói đến cho dù là tỉ mỉ chuẩn bị, cũng bất quá là một loại thịt thôi. Mà thứ đang mặc trên người nàng, cũng là loại vải bông bình thường mới được mua từ trấn biên quan gần đây, vải dệt thô ráp khó tránh khỏi có chút khó chịu.

Ngay cả muội muội của mình cũng khó chịu được phong tục đơn sơ ở nơi này, mới tới đây, rau cũng là không chịu ăn một chút, đều là sai người đến vùng biên quan mua rau xanh dưa và trái cây, dù là như vậy còn thường xuyên oán giận với mình.

Nhưng tiểu Hoàng đế tuy rằng cũng ăn không quen, nhưng bộ dáng thật cẩn thận cố gắng nuốt xuống, cho dù là mặc một bộ quần áo không hợp, nhưng giơ tay nhấc chân khó tránh khỏi phong thái quý khí tao nhã.

Đã sớm biết nàng không giống với nữ tử bình thường, nhưng mỗi lần nhìn thấy cô gái này vẫn luôn làm cho mình bất ngờ không thôi. Tựa như lần này, vừa tình dậy khỏi hôn mê, đã trải qua biến đổi lớn như thế, thân lại đang ở doanh trướng đơn sơ, mặc xiêm y bằng vải thô, lại phảng phất vẫn như đang ở bên trong hoàng cung, mang một bộ dáng điềm tĩnh thanh nhã.

Sau khi đưa nàng khăn ướt để lau tay, hắn liền mở miệng nói: “Trời đã sáng, công chúa ở trên lưng ngựa xóc cũng đã mệt mỏi, bây giờ nàng nên vào doanh trướng nghỉ tạm, nhưng nếu nổi lên tâm tư khác, tự tiện ra khỏi doanh trại, đám man di bên ngoài thấy được vẻ xinh đẹp của công chúa, thật đúng là khó mà nói sẽ làm ra một vài chuyện gì đâu.”

Trong lòng Niếp Thanh Lân biết Cát Thanh Viễn mong muốn điều gì, biết mình chỉ mặc trường bào, ngay cả váy cũng không có, xác thực không có cách nào khác vụng trộm ra khỏi doanh trướng, nghĩ là vậy, nhưng dáng vẻ lại bình tĩnh thong dong, nói: “Cát đại nhân không ngại đường xa cực khổ mời trẫm đến đây, không biết lại có an bài gì? Cát đại nhân đúng là có năng lực, chỉ mới mấy ngày ngắn ngủ đã thu phục lẫn chấn hưng bộ lạc Mạt Nhi Cáp đã đổ nát, vì sao không quyết tâm gầy dựng nó, lại cứ cố ý đối địch với

https://thuviensach.vn

Đại Ngụy? Nên hiểu ngoài gia đình còn có đất nước, nếu thực sự khơi dậy chiến tranh giữa Bắc Cương cùng đại Ngụy, thì chịu khổ không chỉ là dân chúng ở Lễ Huyện mà thôi."

Nghe được những lời nói của Niếp Thanh Lân, Cát Thanh Viễn cười giễu cợt, dùng tay nâng chiếc cằm khéo léo của nàng nói: "Nếu Hoàng thượng là người từ bi như vậy, không bằng làm Bồ Tát xả thân, cam tâm tình nguyện ở lại phương Bắc này cùng phu quân của người, cùng ta gây dựng vùng đất của riêng chúng ta, sinh con đẻ cái nơi băng tuyết khô cằn này, nếu Hoàng thượng đồng ý, như vậy ta sẽ từ bỏ ý định tiến quân vào Trung Nguyên, còn dân chúng Trung Nguyên một sẽ có thái bình thịnh thế, không biết ý Hoàng thượng như thế nào?"

Niếp Thanh Lân bình thản vào mắt Cát Thanh Viễn, trong đôi mắt sâu đen không thấy đáy đó, phải dùng cái gì mới có thể lấp đầy?

"Nếu lời này của Cát đại nhân là lời thật lòng, thì đã không phải là vị Cát đại nhân quấy cho Nam cương thành nơi gió tanh mưa máu rồi."

Nàng thản nhiên đáp, nhưng lời còn chưa có nói xong, liền lại bị hắn túm vào trong lòng, bị bắt mở miệng tiếp nhận nụ hôn sâu điên dại.

Vừa hôn xong, hắn mới tiếp tục nói: "Cũng chỉ có nàng mới hiểu phu quân, cho dù nàng cam tâm ở lại phương Bắc, ta lại há có thể để cho thê tử của mình chịu khổ sở? Vệ Lãnh Hầu có thể cho nàng cuộc sống xa hoa, cẩm y hoa phục, Cát mỗ ta cũng có thể làm được! Cho nên..."

Nói đến đây, hắn mạnh mẽ đem Niếp Thanh Lân ấn ngã xuống giường, "Vẫn phải nhờ nương tử hãy quên sạch hết những chuyện trước kia, bắt đầu từ hôm nay, nàng chỉ có thể là thê tử của phản thần đại Ngụy Cát Thanh Viễn, phu quân của nàng vinh quang, như vậy nàng cũng có trở về hoàng cung, nhưng nếu nàng cứ một lòng muốn giúp đỡ người ngoài... Thử hỏi kẻ kiêu ngạo thanh cao như Vệ Lãnh Hầu há có thể rộng lượng như ta, vẫn chấp nhận một nữ tử không còn trong sạch? Vốn cũng chỉ dùng nàng làm bàn đạp, cho dù nàng trở lại bên người hắn, hắn sao lại quý trọng nàng? Hơn nữa thế nhân đều biết Vệ hầu phong lưu, hiện tại chỉ là một Thái phó nho

https://thuviensach.vn

nhỏ mà trong phủ đã đầy thị thiếp, vậy về sau một khi hắn đăng cơ, cho dù lập nàng làm hậu, nàng là nữ nhi của Hoàng đế tiền triều, hoa tàn ít bướm sẽ có kết cục gì? Hiện tại, hoàng cung kia tuy là an nhàn thoải mái, nhưng đối với Lân nhi mà nói lại là nơi tràn đầy hiểm nguy, cho nên mật thám của ta thấy Vệ tặc có ý đăng cơ, mới khổ tâm an bài cứu ra Lân nhi. Ta nguyện không quan tâm lời gièm pha trong thiên hạ, nàng lại không chịu tin, Nhưng có câu tâm huyết mà Cát mỗ đã từng nói: Suốt đời này, không cần biết Cát mỗ là vua hay là giặc, đều cũng chỉ cưới một thê tử duy nhất là nàng, răng long đầu bạc, sống chết không rời...”

Mái tóc đen của Niếp Thanh Lân xõa tung trên chăn lông cừu, nhìn vẻ mặt thành khẩn của nam tử, không khỏi cười khổ. Cái lợi hại nhất của Cát Thanh Viễn kỳ thật không phải hắn có tâm tư đáng sợ, hay năng lực học hỏi, mà là hắn hiểu rõ lòng người, biết nắn trúng điểm yếu của người khác. Sự khôn ngoan khéo léo đó cộng với giỏi ăn nói, cũng khó trách có thể lung lạc nhiều người vì hắn mà bán mạng như vậy. Giống như hiện tại, hắn đang phân tích chuyện của nàng và Thái phó đại nhân, có câu nào không chọc trúng điểm mấu chốt? Nếu đổi lại là nữ tử khác, chắc chắn sẽ suy tính thiệt hơn, xem xét thời thế một phen?

“Lòng thành của Cát đại ca, Thanh Lân không hề có chút hoài nghi, nhưng cuộc sống của Thanh Lân trải qua rất nhiều gian khổ, không giống các tiểu thư khuê các nhàn nhã, lòng đầy mộng mơ về tình yêu đôi lứa, Cát đại ca cùng Vệ Thái phó đều là nhân vật anh hùng tài hoa lỗi lạc, Thanh Lân không có phúc để lựa chọn bất kì ai. Nhìn thấy các người, trong lòng Thanh Lân chỉ có sợ hãi... Lời nói này của Cát đại ca, Thanh Lân hiểu được, nhưng... Hy vọng Cát đại ca đừng học theo Vệ tặc kia bức bách Thanh Lân...” Nói lời này, Niếp Thanh Lân nói nửa thật nửa giả, nói tiếp theo gợi ý vừa đưa của Cát Thanh Viễn, chỉ mong vị Cát đại ca này nổi lên tâm tư so sánh sự ôn nhu với Thái phó đại nhân, giảm bớt hoàn cảnh khốn cùng trước mắt.

Tâm tư Cát Thanh Viễn thâm trầm, làm sao có thể không nhìn ra toan tính trong lòng nàng?

https://thuviensach.vn

Nếu không phải trước kia khi còn làm quan trong triều, những tai mắt của hắn gài vào Thái y viện đã thông báo, thân thể vị tiểu Hoàng đế này tựa hồ không được khỏe mạnh, mỗi tháng không ngừng đưa vào hoàng cung các loại thuốc bổ và dược vật trị bệnh. Và cố kỵ nàng vừa mới mê man mấy ngày, thân thể suy yếu, hiện tại lại có nguyệt sự, thật sự là hận không thể lập tức liền hoàn toàn chiếm giữ lấy nàng.

Đúng lúc này, bên ngoài trướng có binh lính Hung Nô không biết đang bẩm báo cái gì, ánh mắt Cát Thanh Viễn thâm trầm nhìn nàng một lúc, liền đứng dậy ra khỏi doanh trướng, ra đến ngoài doanh trướng, có thể nghe được hắn dặn dò thủ vệ canh cửa.

Sau đó cả buổi, không thấy hắn quay lại, Niếp Thanh Lân thế này mới chậm rãi thở phào nhẹ nhõm. Tuy rằng trước đó mê man hồi lâu, nhưng thuốc mê vừa tan, lại ở trên lưng ngựa một đêm gió lạnh, đầu óc không khỏi có chút hỗn loạn độn đau đớn, hơn nữa hiện tại dưới thân chảy máu, yếu ớt. Cho dù Cát Thanh Viễn không đe doạ, hoặc không người canh giữ thì nàng cũng không có sức để đứng dậy.

Làm sao bây giờ? Bốn chữ đó như những lưỡi dao cùn cứa mãi trong đầu khiến nàng đau đớn. Đừng nói Thái phó không biết chuyện nàng bị bắt cóc đến phương Bắc, cho dù biết cũng là chuyện ngoài tầm tay với, hiện tại tình hình triều chính ở đại Ngụy đang nguy cấp, trong lúc nhất thời không thể thoát ra... Nếu hắn thật sự biết là Cát Thanh Viễn cướp mình đi, như vậy cũng nhất định sẽ biết sự trong sạch của mình là sớm chiều khó giữ được... Lời nói của Cát Thanh Viễn tất nhiên chứa đầy tâm, nhưng cũng không phải không có lý. Chỉ nghĩ đến sự chán ghét ghê tởm trong đôi mắt phượng đó khi nhìn mình, hô hấp trở nên nghèn nghẹt, gần như không thể thở nổi. Trước mắt, chuyện có thể trông cậy nhất đó chính là mình là muội phu của Vương gia Hung Nô. Nhưng lý do này, liệu có thể trông cậy được không?

Hàng loạt chuyện ùa đến nàng còn chưa kịp suy nghĩ cẩn thận, trên trán một mảnh nóng bỏng, tâm tư hỗn độn, trong lúc mơ hồ nghe được bên ngoài trướng có giọng nữ sắc nhọn đang cãi nhau với những tên lính hung nô cao to tráng kiện, lại cũng không thể làm nàng mở mắt ra nổi.

https://thuviensach.vn

Người ở đang cãi nhau ngoài trướng, là Cát Vân Nhi, nghĩ đến người mặc nam trang có bộ dạng tương tự Vĩnh An công chúa trong lòng ca ca, thì làm sao nàng ta có có thể ngủ yên? Đợi cho Thiền Vu phát ra tiếng ngáy, nàng ta liền lặng lẽ đứng lên, mặc y phục, đi ra khỏi doanh trại của vương gia Hung Nô.

Lúc này đã là rạng sáng, đèn bên trong doanh trại của tướng soái vẫn sáng, ca ca nhất định đang lãnh đạo các tướng sĩ bộ lạc họp bàn kế hoạch, nghiên cứu tình hình chiến tranh, người bị ca ca bắt đến cũng không có ở nơi giam giữ tù binh, nghĩ vậy, mang theo thị nữ đi tới doanh trướng của ca ca.

Không nghĩ tới bình thường luôn vào được dễ dàng, hôm nay lại bị ngăn trở. Cát Vân Nhi càng thêm nghi ngờ ca ca đang che giấu mình điều gì, mặc cho thị nữ bên người tranh cãi cới thị vệ Hung Nô, nàng ta tìm cách lẻn vào.

Khi nàng ta vào doanh trướng, nhờ ánh lửa, liền thấy được một cô gái sắc mặt ửng hồng, mái tóc rối tung đang nằm trên giường, bộ dáng kia cực kì giống như đã được ca ca hưởng dụng xong!

Cát Vân Nhi nhất thời đỏ mắt, xông lên bóp cổ của nàng, nhưng bị binh lính Hung Nô phía sau xốc lên, mang ra khỏi doanh trướng. Nàng ta vẫn không thuận theo, không buông tha lớn tiếng tranh cãi ầm ĩ. Lại phát hiện ca ca không biết khi nào thì nghe thấy đã chạy đến, đang dùng ánh mắt âm trầm, lẳng lặng nhìn nàng ta.

“Ca ca, nếu ca ca đã bắt được tiện nhân không tuân thủ nữ tắc này, vì sao không giết nàng ta? Nếu ca ca không nỡ xuống tay, hãy để muội làm giúp ca ca!” Lời còn chưa dứt, một cái tát vang dội đánh vào trên mặt của nàng ta.

“Những lời ta nói với Vân Nhi Lúc trước, Vân nhi đúng là đã quên! Vi huynh làm việc đều có chủ trương, đâu cần muội đến dạy ta cần phải làm gì?”

https://thuviensach.vn

Cát Thanh Viễn mặt không chút thay đổi vung tay đánh Cát Vân Nhi ngã xuống đất, sau khi đem muội muội tựa hồ bị đánh đến sững sờ, đôi mắt ửng đỏ, thế này mới chậm rãi nâng nàng ta dậy, lấy khăn ra, như không có việc gì lau nước mắt cho nàng ta: "Gần đây Vân Nhi vì hầu hạ Thiền Vu có chút phiền lòng, vi huynh hiểu, lần này ta sai người ở biên quan bắt một vài thiếu nữ người hán xinh đẹp, đưa tới doanh trướng Thiền Vu, miễn cho hắn hàng đêm say rượu đều đến làm phiền Vân Nhi. Vân nhi vẫn luôn nhớ nhung hoài niệm những ngày tháng sống ở kinh thành, nay tất cả những chuyện mà hai anh em ta đang làm không phải đều vì gầy dựng lại Cát gia, cướp lấy thiên hạ sao? Vân Nhi đường đường là công chúa khiến vạn người kính ngưỡng trong tương lai, sao lại đi chấp nhất nhỏ nhặt với công chúa nghèo túng của tiền triều? Ca ca lưu nàng ấy lại đương nhiên là có chỗ để dùng, chẳng lẽ Vân Nhi không tin ca ca sao?"

Câu nói vừa rồi đã làm cho nước mắt Cát Vân Nhi rơi như mưa. Nàng ta đương nhiên là tin tưởng ca ca, nhớ ngày đó, khi được ca ca cứu ra khỏi đại lao, ca ca nghe nói nàng ở thiên lao gặp phải chuyện gì, suốt đêm thám thính truy tìm thương nhân Sơn Đông đang chuẩn bị ra khỏi kinh thành.

Ngay trong gian khách điếm mà gã đó ở, ca ca trước mặt mình bịt miệng, trói chặt gã đó, sau đó thiến hắn, lại dùng đao cắt da thịt hắn. Đó là lần đầu tiên Cát Vân Nhi được nhấm nháp mùi vị sung sướng của việc báo thù. Mà ở trong trời đất rộng lớn này, ngoài ca ca ra, có ai thật lòng yêu thương mình đâu?

Nghĩ vậy, cảm thấy xấu hổ bởi sự càn quấy vừa rồi của mình, sau khi nhào vào trong lòng ca ca khóc to một trận, mới thút thít trở về doanh trướng.

Cát Thanh Viễn lúc này mới trở về trướng của mình, lại phát hiện bảo bối trong lòng mình đang cả người nóng rần lên. Thu hồi cánh tay sờ trán của nàng, Cát Thanh Viễn cau mày gọi tới thị vệ ngoài doanh trướng: "Trong đám người bắt mấy ngày trước không phải có một người là lang trung sao? Mang hắn đến đây!"

https://thuviensach.vn

Đợi khi lang trung vẻ mặt đầy bụi bẩn bị đẩy mạnh vào doanh trướng, đầu tiên là nơm nớp lo sợ liếc mắt nhìn Cát Thanh Viễn một cái, lại nhìn nữ nhân đang nằm trên giường, bởi vì Cát Thanh Viễn không muốn nam nhân khác lại nhìn giai nhân vất vả lắm mới có được của mình, trước khi lang trung bước vào, đã dùng áo choàng che đi khuôn mặt của nàng

Lang trung thầm nghĩ: Vị nam tử này mặc y bào Hung Nô, sao cách nói lại giống như con em thế gia vọng tộc ở Trung Nguyên ? Nhưng cũng không dám nghĩ nhiều, vội vàng từ trong túi thuốc của mình lấy ra một sợi dây buộc vào cổ tay của bệnh nhân, sau đó đưa tay nhanh nhẹn chuẩn bị bắt mạch.

Nhưng vừa mới bắt mạch, xem một hồi, lang trung chấn động cả người, trong mắt lộ ra tia sợ hãi.

Cát Thanh Viễn mắt sáng như đuốc, luôn dõi theo từng cử động nên lập tức nhìn ra vẻ bất thường của lang trung, nhíu mày hỏi: “Có cái gì không ổn sao?”

Lang trung mấp máy môi nửa ngày, nuốt nước bọt sau đó nói: “Tướng quân, xem mạch tượng này, rất giống bệnh dịch mấy ngày trước ở biên quan.... Còn phải nhìn xem lưỡi của phu nhân mới xác định.”

Lang trung vốn tưởng rằng vị tướng quân thuần thục Hán ngữ đó sau khi nghe lời nói này, lập tức buông nữ tử ra khỏi doanh trướng ngay lập tức, không ngờ hắn cũng chỉ hơi chau mày, liền không e dè đưa tay cởi áo choàng che mặt nữ tử ra, nhẹ nhàng nâng cằm giai nhân lên nói: “Lân nhi, hé miệng, để cho đại phu nhìn một chút.” Bởi vì một lòng chú ý nhìn vào miệng nhỏ của giai nhân đang hôn mê, Cát Thanh Viễn không hề lưu ý đến, lang trung vừa nhìn vào dung nhan thanh lệ vừa được hé ra khỏi chiếc áo choàng, cả người run rẩy kịch liệt.

Thật vất vả làm cho Niếp Thanh Lân mở miệng ra, hắn mới ngẩng đầu hỏi lang trung: “Ngươi mau nhìn xem, có gì không ổn, nếu dám chẩn đoán sai, cẩn thận đầu của ngươi!”

https://thuviensach.vn

Lang trung cuối cùng miễn cưỡng khôi phục bình tĩnh, nhìn kỹ màu lưỡi của bệnh nhân sau đó nói: “Thỉnh tướng quân yên tâm, không phải bệnh dịch, nhưng hàn khí đã xâm nhập sâu vào cơ thể, nếu chữa trị trễ, chỉ sợ khó có thể hạ sốt... Thê tử của tiểu nhân cũng tinh thông y thuật, thấy tướng quân không muốn nam tử đến gần phu nhân, vậy kêu thê tử của tiểu nhân tới chăm sóc phu nhân.”

Lang trung này bị bắt đến bộ lạc cũng một thời gian, bị bắt tới còn có vợ con hắn, nếu không phải người này tinh thông y thuật, gần đây lại trị hết bệnh đau bụng của Cát Vân Nhi, thì tánh mạng của hắn sớm đã khó giữ được, thê nhi của hắn cũng chỉ sợ đã làm nô lệ.

Một lang trung cùng thê tử của hắn ở nơi biên quan chẳng qua cũng chỉ là một đôi thôn phụ thôi, có lẽ sẽ không biết hay quen biết với một hoàng thượng chỉ luôn ở trong thâm cung, hơn nữa.... Bên cạnh Lân nhi lại cần có người chăm sóc, vì thế Cát Thanh Viễn liền đồng ý để thê tử đang giặt quần áo trong doanh trại của lang trung đến hầu hạ.

Trong cơn mê mang, Niếp Thanh Lân mơ hồ cảm nhận được những cơn đau như có kim đang không ngừng đâm vào da thịt, lại cảm nhận có một đôi tay cực kì quen thuộc không ngừng đem khăn ướt đặt trên trán mình, trong mũi đều thoang thoãng mùi hương dịu nhẹ của dược liệu làm tâm an ổn.

Cố gắng mở mắt ra, trong đầu mông lung nhìn thấy những hình ảnh trước mắt lại rất giống như trở về thời điểm mẫu phi còn sống, khi đó trong cung không hề ngừng mùi thuốc thoang thoảng, lão Trương Thái y khi đến kê thuốc cho mẫu phi, cũng sẽ kê cho mình một chút thuốc bổ khí huyết, hàng năm trong cung mình đều có mùi thuốc ấm áp, mùi dược liệu quanh quẩn không dứt, mà An Xảo Nhi sẽ ngồi ở bên cạnh giường, khẽ gọi:”Thập tứ hoàng tử, mau ngồi dậy uống thuốc đi...”

Thật giống như hiện tại “Mở mắt, thức dậy uống thuốc đi... Mau tỉnh lại...”

https://thuviensach.vn

Niếp Thanh Lân xoay người, lầm bầm nói: “Xảo Nhi, để cho ta ngủ tiếp một lúc...” Ngay sau đó, một bàn tay thô ráp xoa mặt mình, “Mau tỉnh lại, tỉnh lại nào!”

Mê man hồi lâu nàng rốt cục mở mắt ra, lại phát hiện cố nhân chỉ có thể xuất hiện trong giấc mộng nay vẻ mặt tiều tụy xuất hiện ở trước mắt mình. Đôi mắt từng sáng long lanh linh lợi kia nay đã có chút nếp nhăn hằn lên khóe mắt, khi nhìn mình không ngăn được nước mắt đang tràn mi.

“... Xảo Nhi, là ngươi? Sao ngươi lại ở nơi này?” Niếp Thanh Lân mờ mịt nhìn phía bốn phía, nơi này không phải là ở doanh trướng của bộ lạc Mạt Nhi Cáp sao? Sao lại có thể gặp lại An Xảo Nhi đã lâu không thấy ở chỗ này?

Trong trướng còn có một thị nữ người Hung Nô, nhưng nàng ta không hiểu Hán ngữ, lại đamg ngủ gật, An Xảo Nhi đè thấp thanh âm, cố gắng ngừng khóc: “Giờ xem như tỉnh, Hoàng thượng, nô tỳ còn muốn hỏi ngài, sao lại lạc đến phương bắc này?”

Niếp Thanh Lân suy yếu giơ tay sờ mặt An Xảo Nhi, cảm nhận được độ ẩm ướt trên mặt nàng ấy mới chứng minh nàng không phải đang nằm mơ, sau đó cười khổ nói: “Mấy lần nằm mộng thấy lại cảnh gặp được ngươi, nhưng thâm tâm biết đó chỉ là chuyện xa vời không thể nào thành hiện thực, đánh chết trẫm cũng không nghĩ tới, lại gặp được ngươi ở nơi này.”

An Xảo Nhi thấy chủ nhân đã rơi vào hoàn cảnh khốn cùng đến như thế này, đã vậy không quên chút mồm mép trêu mình, trong lòng thật sự là vừa vui vừa lo, sau đó kể hết những khoảng thời gian lưu lạc đến đây.

Nói đến cùng, chỉ một câu thôi - Tất cả đều là do Thái phó lòng dạ hẹp hòi.

Lúc trước ở hành cung, khi Thái phó nhìn thấy Long Châu Tử nhìn tên cẩu thái y đang bổ củi ngoài sân đầy vẻ hâm mộ. Bởi vì đã lỡ hứa lưu cho bọn họ một cái mạng, nhưng chỉ cần nghĩ tới chuyện tên cẩu thái y đó lảng vảng ở gần hành cung. Còn mình thì dùng đủ mọi cách vẫn không ăn được

https://thuviensach.vn

thịt thiên nga dù đã ở ngay cửa miệng, trong lòng uất ức, cuối cùng ban một đạo mệnh lệnh, đuổi Trương Thị Ngọc cùng An Xảo Nhi đến biên quan.

Biên quan này mấy năm nay vốn không hề có chiến tranh, định cư ở trấn nhỏ cũng là sống yên ổn, sau đó mình sinh hạ một bé gái, mà cả nhà Trương Thị Ngọc ở trấn nhỏ sẽ mở hiệu thuốc làm ông chủ.

Không nghĩ tới bộ tộc Mạt Nhi Cáp sinh biến, không ngừng gây chuyện ở biên quan, bọn họ vốn thu thập hành lý chuẩn bị chuyển đi, không nghĩ trên đường đi bị binh lính bộ lạc Mạt Nhi Cáp tuần tra bắt trở về.

“Vị Cát tướng quân đó có lẽ đang đi trinh sát lãnh địa, một lúc sẽ quay lại, hắn... Biết thân phận của chủ nhân không?”

Niếp Thanh Lân biết chút thanh nhàn như thế này không dễ kiếm, liền nắm lấy thời cơ đem những việc mình đã gặp phải kể cho An Xảo Nhi nghe, sau đó nói: “Ngươi cùng Trương đại ca nhất định phải giấu diếm tốt thân phận, không được lộ ra dấu vết trước mặt người khác, bằng không Cát Thanh Viễn sẽ không lưu lại tính mạng của các ngươi!”

An Xảo Nhi rưng rưng gật đầu, tiên hoàng đại Ngụy không có đức, đã tạo lên một đám loạn thần tặc tử, mà tất cả báo ứng đến đổ lên đầu tiểu chủ nhân, đáng thương cho một cô gái nhu nhược, làm sao có thể sống sót qua những cửa ải khó khăn không ngừng thế này?

Đúng lúc này, bên ngoài doanh trướng truyền đến một trận tiếng bước chân dồn dập, trong lòng An Xảo Nhi biết Cát tặc tử kia đã trở lại, vội vàng lau nước mắt, đánh thức thị nữ, quỳ gối trước cửa chờ.

Nhưng đi vào đến không phải là Cát Thanh Viễn, mà là Cát Vân Nhi, ở bên cạnh nàng ta còn có một nam tử dáng người cao to bặm trợn, khi hắn vào doanh trại, liền liếc mắt một cái đã thấy được Niếp Thanh Lân đang nằm trên giường.

Chỉ thấy nữ nhân kia tuy rằng tóc dài rối tung, trên mặt yếu ớt bệnh hoạn, nhưng lại không thể che hết vẻ xinh đẹp thoát tục. Nam nhân phương bắc, làm sao gặp qua vẻ đẹp tuyệt sắc như thế này? Trong lúc nhất thời đứng sững sờ tại chỗ, trợn tròn hai mắt và không ngừng nuốt nước miếng.

https://thuviensach.vn

“Vương thượng, thiếp đã bảo nữ nhân mà ca ca thiếp bắt được không phải khuynh quốc khuynh thành bình thường mà? Nàng ta đã bị ca ca giấu ở đây hai ngày, chắc đã hưởng dụng đủ rồi, ngài có muốn thử giai nhân tuyệt sắc đại Ngụy một lần không?” Cát Vân Nhi cảm thấy Hưu Đồ Vũ bên cạnh mình đã nôn nóng gần như khó dằn lòng nổi, nở nụ cười tươi đầy độc ác nhìn Niếp Thanh Lân.

Nếu ca ca muốn lưu lại tánh mạng của nàng ta, được, nàng nghe lời ca ca, nhưng nàng sẽ không để con hồ ly tinh dụ dỗ người khác này sống yên ổn!

Chương 90

An Xảo Nhi đang quỳ bên cạnh, khi thấy người tới, trong lòng nhất thời lo sợ. Nàng bị bắt đến bộ lạc Mạt Nhi Cáp đã mấy ngày, làm sao có thể không biết ác danh của thủ lĩnh Hưu Đồ Vũ của bộ lạc? Trong bộ lạc phàm là nữ nhân có chút tư sắc đều bị bắt vào doanh trướng của thủ lĩnh, tên háo sắc này thấy tiểu chủ nhân quốc sắc thiên hương như thế nào sẽ bỏ qua chứ?

Mắt thấy Hưu Đồ Vũ như sói đói chuẩn bị nhào lên, An Xảo Nhi đứng dậy ôm cổ chân của hắn, trong nháy mắt bị đá sang một bên tựa như lá rơi trong gió, thị nữ Hung Nô quỳ gối tại chỗ không dám ngăn trở.

Hưu Đồ Vũ chỉ cần vài bước sẽ đến mục tiêu, vươn cánh tay to lớn về phía Niếp Thanh Lân.

Đúng lúc này có người cao giọng nói:”Dừng tay!”

Cát Vân Nhi xoay người vừa thấy, nhất thời thay đổi sắc mặt, ca ca vốn đi ra ngoài tuần tra sao nhanh như vậy đã trở lại ?

Thân ảnh cao lớn của Cát Thanh Viễn xuất hiện ở doanh trại, xoay người cung kính thi lễ về phía Hưu Đồ Vũ: “Không biết Vương thượng đi đến doanh trướng của mạt tướng, là có chuyện quan trọng thương nghị sao?”

https://thuviensach.vn

Hưu Đồ Vũ tức giận bừng bừng, chỉ về phía Niếp Thanh Lân đang nằm trên giường nói: “Cát tướng quân bắt đến đây một mỹ nữ như vậy, vì sao lại đưa đến doanh trướng của ta toàn những thứ xấu xí kia? Hiện tại cũng nên đưa đến doanh trướng của bổn vương để ta hưởng thụ một phen đi chứ!”

Cát Thanh Viễn chậm rãi liếc mắt nhìn Cát Vân Nhi đứng ở một bên một cái, ung dung thong thả nói: “Cát mỗ không dám giấu riêng, nhưng nữ tử này cũng không phải bắt đến làm tù binh, mà là thê tử của Cát mỗ cưới hỏi đàng hoàng, bởi vì chiến loạn thất lạc, nhiều lần trắc trở mới có thể gặp lại, mong thủ lĩnh thứ lỗi.”

Hưu Đồ Vũ chậm rãi trừng mắt, trên gương mặt háo sắc dần dần có một chút kinh hỉ: “Cát tướng quân cưới không phải là em gái ruột của Hoàng đế đại Ngụy sao? Chẳng lẽ... Nàng chính là công chúa chính tông của đại Ngụy?”

Xoay mặt nhìn về phía đóa hoa kiều diễm trên giường kia, tham muốn càng tăng thêm tột bực. Trước đó hắn đã sớm thèm nhỏ dãi tiểu Yên Thị mềm mại trắng noãn của phụ hoàng mình, không ngờ thằng con hoang có dòng máu Ba Tư kia lại âm thầm đoạt trước, sau khi giúp đỡ Hưu Đồ Liệt cướp đoạt vương vị, đã túm tiểu kế mẫu xinh đẹp của mình kia vào doanh trướng của hắn để phá thân.

Nhưng kế mẫu Yên Thị tuy rằng mềm mại vẫn kém so với người này, cho dù là chính thê của Cát Thanh Viễn thì thế nào? Hắn có thể thu nhận hai huynh muội chật vật không đất dung thân của bọn họ, cho dù có ngủ cùng kiều thê của hắn, cũng chỉ là chuyện mà hai huynh đệ họ nên hiếu kính với thủ lĩnh mà thôi.

Ngủ với kiều thê của thuộc hạ, đối với Hưu Đồ Vũ mà nói cũng không phải lần đầu tiên, hắn nói xong liền vươn tay đến bắt Niếp Thanh Lân, đem nàng ôm vào trong ngực liền ra khỏi doanh trướng .

Cát Thanh Viễn hơi đem thân mình dịch sang bên cạnh, tựa hồ ngầm đồng ý yêu cầu vô lý của thủ lĩnh mang đi thê tử của mình. Niếp Thanh Lân mặt tái nhợt nghiêm mặt nhìn phía Cát đại nhân: Cát khanh, lời nói hôm

https://thuviensach.vn

qua, trẫm tuy rằng không có tin là thật, nhưng ngài cũng thay đổi quá nhanh! Lát nữa nên làm thế nào đây?

Đợi khi Hưu Đồ Vũ cười lớn đem khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch của Đế cơ Vĩnh An công chúa ôm ra ngoài doanh trướng, Cát Thanh Viễn mới chậm rãi nhìn về phía muội muội của chính mình: "Vân Nhi, muội khiến ca ca thất vọng rồi."

"Ca ca, là... Là vương thượng tự mình nghe được tin tức, nhất quyết đến đây nhìn cho bằng được, Vân Nhi không thể ngăn cản..."

Cát Thanh Viễn vươn tay ra, nhẹ nhàng đặt lên đôi môi luôn nói dối hết lần này đến lần khác của nàng ta, sau đó giống như huynh trưởng bình thường đang yêu thương muội muội vuốt ve đỉnh đầu của nàng ta nói: "Làm sao bây giờ, muội là em gái của chồng tuy không thể hòa thuận chung đụng với đại tẩu, nhưng cũng không nên dẫn người ngoài đến đây để làm nhục thê tử của ca ca muội..."

Trong lòng Cát Vân Nhi ghen ghét dị thường: "Ca ca! Một người vĩ đại như huynh, muốn lấy bao nhiêu nữ tử trong sạch nào làm vợ không được, vì sao cứ mãi yêu một người tàn hoa bại liễu như nàng ta?"

Nghe xong lời nói của Cát Vân Nhi, Cát Thanh Viễn mỉm cười: "Thứ có thể làm cho ca ca của ngươi thực sự si mê vốn là không có nhiều lắm, vừa vặn nàng ấy chính là một trong số đó, chỉ cần là cái ta thực sự muốn, cho dù nghèo túng hay cực khổ cả đời, ta nhất định phải đem nàng ấy giữ chặt trong lòng bàn tay, lau đi tro bụi, lau kĩ một chút là được, nào có ai lại chê bảo bối bao giờ?"

Cát Vân Nhi nghe vậy bật cười giễu cợt, thầm nghĩ: Đã bị ôm vào doanh trướng, hiện giờ chắc đã bị cởi quần áo tận tình hưởng thụ, bảo bối? Chỉ sợ lát nữa sẽ bị chà đạp thống khổ không dứt đâu!

Đúng lúc này, bên ngoài doanh trướng xuất hiện một trận rối loạn, tiếng chém giết không ngừng truyền đến, không lâu sau, Cát Trung - Thân tín của Cát Thanh Viễn đi đến nói: "Bẩm chủ nhân, huynh đệ mai phục bên ngoài

https://thuviensach.vn

doanh trướng của vương thượng đã thành công, Hưu Đồ Vũ kia đã đầu lìa khỏi xác."

Cát Vân Nhi kinh ngạc trợn to mắt, ca ca thế nhưng an bài sát thủ giết chết Hưu Đồ Vũ? Phải biết rằng Hưu Đồ Vũ tuy rằng trầm mê tửu sắc, nhưng vẫn là đứa con dũng mãnh thiện chiến của lão Đan Vu, không phải cao thủ bình thường có thể dễ dàng giết chết. An bài này căn bản không phải xúc động nhất thời mà làm, hẳn đã được sắp xếp sẵn từ lâu. Sao nàng lại không hề nghe ca ca nói chút gì về chuyện này?

"Công chúa có bị kinh sợ hay không?" Cát Thanh Viễn ngồi trên ghế trong doanh trướng hỏi.

"Không có, vừa bước vào doanh trướng đã có khói thuốc mê, vì vậy giờ vẫn đang mê man." Đúng lúc này, một thị nữ cao lớn vạm vỡ Hung Nô đem Niếp Thanh Lân đang mê man bế trở về.

Cát Thanh Viễn thật cẩn thận tiếp nhận công chúa: "Ra lệnh cho các tướng quân Hung Nô chuẩn bị sẵn sàng, ngày mai đưa tiểu nhi tử của Hưu Đồ Vũ kế thừa ngôi vị Vương thượng, về phần nhóm thê thiếp trẻ tuổi xinh đẹp của của Hưu Đồ Vũ đều phân cho các tướng quân Hung Nô tham dự cuộc nổi loạn lần này, người không được chọn, cứ đưa đến Thiên Khung."

Cát Trung nhìn thoáng qua Cát Vân Nhi: "Vậy còn tiểu thư..."

Cát Thanh Viễn đem Niếp Thanh Lân đặt xuống giường, không hề liếc mắt nhìn muội muội của mình: "Vân nhi gầy đây đã lao tâm quá nhiều, đến những lời nói của huynh trưởng vẫn luôn không nhớ, vẫn là nên tĩnh dưỡng cho khỏe, đưa đến Thiên Khung từ từ tĩnh dưỡng đi, chờ ngươi bình phục lại, vi huynh đương nhiên sẽ đưa người trở về."

"Không! Ca ca, sao ca ca có thể đối xử với muội như vậy?" Cát Vân Nhi nghe nói lời này, hét lên một tiếng bi thương.

Cái gọi là "Thiên khung" đó, kỳ thật chính là nơi để xử trí những phế nhân vô dụng hoặc tội nhân trong bộ lạc Hung Nô. Hơn nữa Hung Nô bởi vì hoang vắng, nên mỗi một người có thể tự làm việc đều rất quý, hơn nữa tình thân trong hoàng gia vốn bạc bẽo, cho nên các bộ lạc ở "Thiên khung" vốn

https://thuviensach.vn

là những lều trại nhỏ bé giữa đồng cỏ rộng lớn, những người già, phụ nữ, hay trẻ em bị đày đến đó đều phải làm việc cật lực mỗi ngày, chăn cừu thả dê, miếng ăn mỗi ngày cũng đều tự mình kiếm mà có, giảm bớt gánh nặng cho bộ lạc.

Ca ca lại vì con hồ ly kia, đem mình đày đến thiên khung hoang vắng! Cát Vân Nhi quả thực không dám tin, không ngừng la hét khi bị kéo ra ngoài. Từ đầu đến cuối, Cát Thanh Viễn đều không hề liếc mắt về hướng nàng ta một lần nào.

Hắn ra lệnh cho An Xảo Nhi mang đến một chậu nước trong, An Xảo Nhi thấy tiểu chủ nhân được bình an nhất thời ngu ngốc, liền chạy nhanh ngoài doanh trướng đến khe suối múc nước. Khi đi ra, đúng lúc nhìn thấy Cát Vân Nhi cùng vài tiểu thiếp phi tần, còn có mẫu thân của Hưu Đồ Vũ đều bị nhốt lên cùng một chiếc xe ngựa, nhìn bộ dáng rơi lệ kêu khóc của các nàng, An Xảo Nhi cảm thấy lòng đầy chua xót, có con gái không nên cho vào nhà đế vương, nhìn thì vinh quang hiển hách, nhưng đó cũng chính là những nấm mồ xanh cỏ của hồng nhan!

Mang nước về xong, An Xảo Nhi cũng phải ra ngoài doanh trướng, sau khi Cát Thanh Viễn dùng nước lau hai má cho Niếp Thanh Lân, nàng mới chậm rãi tỉnh dậy .

Trước khi ngất đi nàng cũng đã nhìn thấy cảnh tượng mấy người vạm vỡ tấn công Hưu Đồ Vũ, dù hoảng hốt nhưng Niếp Thanh Lân cũng đoán được đầu đuôi. Cát đại nhân thật đúng là sói đói không thể thuần! Chỉ sợ Hưu Đồ Vũ kia đã lành ít dữ nhiều.

Bọn thị nữ lại lục tục đưa đến mấy hòm quần áo, chỉ nhìn mấy chiếc hòm đó cũng thấy độ tinh xảo thật sự, khi mở ra bên trong lại có những gấm vóc quý báu của đại Ngụy chế thành quần áo. Còn có một rương là dụng cụ thông dụng, trong đó một bộ trà cụ được mạ vàng, được làm bằng gốm thượng phẩm, nung kĩ lưỡng tỉ mỉ dùng để dâng cho hoàng gia.

Cát Thanh Viễn thấy Niếp Thanh Lân xuất thần nhìn những đồ vật này, trong lòng biết nàng đã nhìn ra điều kỳ quái: “Trí tuệ của công chúa thật

https://thuviensach.vn

không giảm, nhưng nàng đã nhìn ra cái gì sao?”

“Chúc mừng Cát đại nhân lại bám được cành cao... Chỉ là không biết những vật phẩm này lại dùng vật gì để đổi lấy?” Niếp Thanh Lân cười khổ. Những chiếc hòm vừa được khiêng vào vừa rồi vẫn còn chưa gỡ niêm phong, đủ thấy sự thành tâm của người tặng lễ.

Lễ vật này, đều là lễ vật mà hai năm trước, khi tiên đế cùng Hung Nô nghị hòa thì tỉ mỉ tuyển chọn lễ vật cho tương xứng, ngay cả phong ấn cũng được ghi ngày tháng rất rõ ràng. Những chiếc hòm như thế này lúc ấy vận chuyển có hơn trăm chiếc, đều là tiên đế tiến cống để nịnh nọt Thiền Vu Hung Nô.

Cát Thanh Viễn cười ha hả, trong mắt tràn ngập tán thưởng nhìn Niếp Thanh Lân, nếu tiểu nữ tử này là nam nhi thì tương lai sẽ như thế nào đây?

“Có thể đổi lấy tín nhiệm của tân Thiền Vu Hung Nô, đương nhiên lễ vật gặp mặt rất quan trọng, trừ bỏ đầu của huynh trưởng Hưu Đồ Vũ, chỉ sợ là không có gì có thể đả động tới tâm của Hưu Đồ Liệt.” Cát Thanh Viễn dùng trà cụ tinh xảo, bưng ly sữa dê ấm áp đưa cho Niếp Thanh Lân, tự mình uống một ly rượu ngon, mỉm cười nói.

Niếp Thanh Lân tiếp nhận chén trà, trong lòng từng trận quay cuồng. Nàng lập tức liền hiểu được tính toán của Cát Thanh Viễn. Đầu tiên là đến giúp đỡ Hưu Đồ Vũ đang lưu vong, làm cho bộ tộc vốn bị tiêu diệt không ngừng lớn mạnh, trở thành cái gai đối với Thiền Vu Hung Nô Hưu Đồ Liệt, sau đó nắm lấy cơ hội cơ giết Hưu Đồ Vũ, tranh thủ giành lấy tín nhiệm của tân Thiền Vu...

Nước cờ này đi thật sự ác độc âm hiểm, đồng thời cũng là biện pháp hữu hiệu vững mạnh để ổn định vị thế của mình nhất.....

“Thỏ khôn chết, chó săn bị nấu, lại không biết Cát đại nhân thích bán đứng chủ cũ như thế, Hưu Đồ Liệt sẽ đối phó với kẻ đã không còn giá trị lợi dụng là ngài như thế nào đây?”

Cát Thanh Viễn một ngụm uống hết chén rượu, tiếng cười tràn ngập ác ý: “Công chúa làm sao biết thỏ đã chết sạch chứ? Vệ Lãnh Hầu không chết,

https://thuviensach.vn

thì loại người như ta vĩnh viễn còn giá trị sử dụng!”

Ngày hôm sau, Cát Thanh Viễn dẫn các tướng quân của Hung Nô ở lều của vương thượng tiến hành nghi thức kế nhiệm đơn giản cho con trai của Hưu Đồ Vũ. Tiểu nhi tử chỉ có ba tuổi, nhưng từ nhỏ đã tai nghe mắt thấy, kinh nghiệm phong phú, trong máu mang lang tính của vương gia Hung Nô đối quyền thế thì khát vọng còn tình tình thân thì lãnh đạm, làm cho đứa trẻ nhỏ cũng không đau lòng trước cái chết của phụ thân, ngồi trên vương vị, đông nhìn, tây chỉ, vô cùng vui vẻ, nhanh chóng học theo bộ dáng ra lệnh của phụ thân.

Niếp Thanh Lân ở trong doanh trại, có An Xảo Nhi làm bạn, đứng ở xa nhìn bộ dáng vui vẻ trên vương tọa của đứa nhỏ: Thì ra hoàng gia trong thiên hạ chẳng phân biệt được nam bắc, đúng là rau nào sâu nấy! Một đứa trẻ còn nhỏ như vậy cũng đã biết tham luyến với quyền thế, đáng tiếc cũng chỉ ngồi trên vương tọa không được mấy ngày. Cát đại nhân ở Ngụy triều diễn rất điêu luyện trong việc nâng đỡ tiểu Hoàng đế, đến Bắc Cương y dạng vẫn diễn lại một phen như thế nhưng cũng vẫn là xuôi gió xuôi nước.

Một trận cuồng phong, thổi những đám cỏ mạnh mẽ trên thảo nguyên ngã rạp, trời Bắc Cương trong lúc nhất thời không sáng sủa lên được .

Cát Thanh Viễn biết rõ mình ở bộ tộc Mạt Nhi Cáp bộ chưa thể sống yên ổn, rất nhiều tướng quân đối với mình ngoài mặt kính cẩn nghe theo, nhưng nội tâm không phục. Nhưng phải cảm tạ Hưu Đồ Vũ tàn bạo hoang dâm, hắn từng ngang nhiên ngủ với rất nhiều thê tử của các tướng trong bộ lạc, nên cũng không có mấy ai thực sự kính yêu vị vương tử sa cơ thất thế này.

Từ nhỏ, hắn đã từng nghe điển tích mà mẫu thân thường kể, làm hắn khắc sâu nhất đó là truyện “Bào đinh mổ trâu[(1)]”, làm bất cứ chuyện gì, chỉ cần bắt được mấu chốt, sẽ giải quyết dễ dàng! Ở thời điểm Hưu Đồ Vũ trầm mê tửu sắc, hắn sớm đã âm thầm kích động xúi giục nhiều thuộc hạ của đại vương tử ngu ngốc này, hắn đã đoán được Cát Vân Nhi, một cái tát ngày ấy kỳ thật đó là châm ngòi nổ, với tính cách của Cát Vân Nhi nhất định sẽ

https://thuviensach.vn

không chịu thiệt, sẽ nghĩ ra cách khuyến khích Hưu Đồ Vũ đến, hôm đó là làm bộ tuần tra, kỳ thật vẫn ẩn núp ở bên ngoài doanh trại chờ đợi tín hiệu.

(1) Tích Bào đinh mổ trâu là nói về người đồ tể một khi muốn mổ trâu thì nên tìm hiểu kĩ những ngóc ngách trong thân thể con trâu để đưa ra những nhát đao chính xác. Cũng như cách làm người, biết địch biết ta, trăm trận trăm thắng, Cát Thanh Viễn giỏi nhất là đánh đúng vào điểm yếu của lòng người.

Hưu Đồ Vũ lại dám có ý định chiếm lấy thê tử của Cát tướng quân, một đại ân nhân của cả bộ lạc! Lần này đã khơi dậy lòng oán giận của các tướng sỹ đồng cảnh ngộ, nên đã gây biến loạn giết Hưu Đồ Vũ, lập ấu chủ mới, điều này hiển nhiên như nước chảy thành sông!

Nhưng kế tiếp, hắn còn phải hoàn thành một trọng trách được ủy thác bởi tân Thiền Vu Hung Nô...

Thì ra khi Cát Thanh Viễn chưa đến Bắc Cương, liền tính toán rõ ràng chỉ có Hưu Đồ Liệt mới có năng lực giúp mình hoàn thành kế hoạch báo thù, thống nhất Ngụy triều. Cho nên sau khi tiến vào bộ lạc Mạt Nhi Cáp, an bài muội muội hầu hạ Hưu Đồ Vũ, hắn liền quyết định dâng lên đầu của Hưu Đồ Vũ để tiến thân trước mặt Hưu Đồ Liệt.

Sau khi Hưu Đồ Liệt thu được mật tín do thân tín của Cát Thanh Viễn đưa tới cũng dạt dào hứng thú.

Hắn đã sớm nghe nói đại danh của người họ Cát này, cực kì tò mò về người có thể gài bẫy Vệ Lãnh Hầu, lập tức nhận lời sẽ ban cho quan to lộc hậu, nhưng Hưu Đồ Liệt đối với hạng người giảo hoạt cũng cực kì phòng bị, một cái đầu của Hưu Đồ Vũ làm sao có thể cho thấy thành tâm của hắn?

Trước mắt, đối với tình thế đơn độc của Hung Nô mà nói, người khiến cho hắn kiêng kị chính là huynh đệ, nhưng không phải là kẻ lưu vong bên ngoài Hưu Đồ Vũ, mà chính là phụ tá đắc lực của hắn - Hưu Đồ Hoành!

Hưu Đồ Liệt bên ngoài tỏ vẻ thập phần hậu đãi người huynh đệ đã giúp hắn đoạt được vương vị, phong hưởng những cái nhất cho hắn, nhưng trong nội tâm lại lo lắng vị tướng quân nổi danh lại có thực lục này.

https://thuviensach.vn

Khi Hưu Đồ Hoành cưới chính phi xinh đẹp, đồ cưới là cả đoàn xe kéo dài vài dặm thật sự là khiến người ta đỏ mặt mà nhìn.

Ngụy triều thế nhưng lại đối xử tử tế với Hưu Đồ Hoành! Mà Hưu Đồ Hoành lại đối với tiểu thê tử công chúa Ngụy triều vạn phần sủng ái, làm cho Hưu Đồ Liệt càng thêm lo lắng, sợ hắn cùng Vệ Lãnh Hầu liên thủ đứng lên đối phó mình, sớm đã hạ quyết tâm trừ bỏ Hưu Đồ Hoành. Nhưng thanh danh của vị tướng quân công thần này trong lòng tướng sỹ Hung Nô rất cao nhất thời tìm không thấy cơ hội.

Cho nên đối với lời đề nghị của Cát Thanh Viễn hắn mới vạn phần vui sướng, hắn muốn mượn đao của Cát Thanh Viễn để xử lý Hưu Đồ Hoành, vì thế sáng sớm liền mệnh lệnh Hưu Đồ Hoành đi tiêu diệt bộ lạc Mạt Nhi Cáp, lại âm thầm đem toàn bộ kế hoạch hành quân của Hưu Đồ Hoành tiết lộ cho Cát Thanh Viễn.

Sau khi Cát Thanh Viễn nhận được thư của Hưu Đồ Liệt, cũng là một trận cảm thán: Mình quả nhiên không hề nhìn lầm người, chỉ có người sát phạt quyết đoán, đối đãi thủ hạ cũng âm ngoan dị thường như Bắc Cương vương mới có tư cách trở thành trợ lực của mình.

Trong lúc nhất thời, dù hai người chưa gặp mặt nhau, những vẫn cảm thấy đúng là tha hương gặp được tri kỉ!

Về phần đối phó với Hưu Đồ Hoành như thế nào, Cát đại nhân đã lập sẵn kế hoạch.

Hôm nay, Cát Thanh Viễn đang đứng trong đại doanh, thám mã vội vào bẩm báo rằng trong vòng 300 dặm, đã phát hiện đại đội nhân mã của Hưu Đồ Hoành, có khoảng hơn một vạn người.

Cát Thanh Viễn thở phào nhẹ nhõm một tiếng: Rốt cuộc cũng đến rồi!

Hắn cảm thấy gần đây mình quá mức nhàm chán, nhờ sự tấn công của Hưu Đồ Hoành mà sức chiến đấu giờ trở nên sôi sục hẳn lên. Nên biết, trận đánh này nhất định phải thắng một cách oanh oanh liệt liệt, chấn động Bắc Cương. Nếu ngay cả một tên lính quèn đó cũng không thể thắng, thì còn nói gì đến chuyện tiêu diệt Vệ Lãnh Hầu để trả mối thù đoạt thê, giết cha, còn có

https://thuviensach.vn

thể hoàn thành đại nghiệp thống nhất Ngụy triều Bắc Cương[2] từ xưa đến nay chưa hề có?

(2) Ý đoạn này nói hắn sẽ nuốt luôn Bắc cương, thống nhất làm một.

Cát Thanh Viễn phân phó đem thám mã rút về, không cho phép tiếp cận quân địch, chỉ có theo dõi từ xa. Đồng thời phân phó: "Đem danh sách những tướng quân ngầm bất mãn về việc ta đã ám sát Hưu Đồ Vũ trình lên đây, sau đó cho bọn chúng làm tiên phong đánh trận đầu, không được tiếp viện, nếu có thể bị Hưu Đồ Liệt bắt được thì càng tốt!"

Cát Trung nghe xong lời nói của Cát Thanh Viễn, lập tức đi xuống chấp hành.

Hưu Đồ Hoành mang theo Bát công chúa về tới Bắc Cương, rất lâu vẫn không nhận được bất cứ mệnh lệnh nào từ tân Thiền Vu. Nhưng đột nhiên, Hưu Đồ Liệt đã rất lâu không hề triệu kiến hắn nay lại đột ngột hạ mệnh lệnh, muốn hắn thống lĩnh tinh binh của mình đến bộ lạc Mạt Nhi Cáp tiêu diệt Hưu Đồ Vũ, cũng đưa bản đồ nơi ở của bộ lạc Mạt Nhi Cáp. Hưu Đồ Hoành nhíu mày, tuy rằng không muốn xung đột vũ trang cùng huynh trưởng của mình ở trên chiến trường, nhưng vương lệnh không thể trái, đành lĩnh mệnh. Vì thế dẫn theo một vạn nhân mã tinh nhuệ, theo bản đồ thẳng đến nơi ở của bộ lạc Mạt Nhi Cáp .

Theo sau sự xâm nhập đại quân của Hưu Đồ Hoành đã bắt đầu xuất hiện những mật thám của Hưu Đồ Vũ. Hưu Đồ Hoành thập phần thiện chiến, biết trận đại chiến này ít nhất phải phái ra mấy chục kỵ binh theo các phương hướng tra xét địch tình, phỏng chừng số lượng người của quân địch trên chiến tuyến, nhưng mật thám mà Hưu Đồ Vũ phái tới chỉ có mười mấy người, với vài người như thế hoàn toàn không có khả năng tra xét rõ ràng thực lực của mình, hơn nữa một đám nhát gan như thỏ, hơi có động tĩnh liền bỏ chạy.

Tướng lãnh đi theo tham chiến khi nhìn thấy đám mật thám chỉ biết trốn chạy cười ha ha nói: "Chỉ nhìn đám mật thám này cũng đủ biết, Hưu Đồ

https://thuviensach.vn

Vũ đã bị dọa gần tè ra quần rồi. Chúng ta còn chưa khai chiến, nói không chừng bọn họ đã sợ đến mức tự đến đầu hàng luôn rồi."

Hưu Đồ Hoành quay đầu lại nói: "Bộ lạc Mạt Nhi Cáp dù sao cũng là hợp thành từ ba bộ lạc lớn, có thực lực, Hưu Đồ Vũ cũng là người dày kinh nghiệm chinh chiến, chư vị không thể khinh địch." Chư tướng vội vàng gật đầu đồng ý, trong lòng lại đều không cho là đúng.

Khi tới gần doanh trại của Hưu Đồ Vũ, liên tiếp bị gặp công kích bởi bộ lạc Mạt Nhi Cáp. Bất quá bộ lạc Mạt Nhi Cáp lưu vong đã lâu, trang bị cấp dưỡng đều thiếu thốn, sĩ khí lại giảm, hoàn toàn không phải binh hùng tướng mạnh, sĩ khí tràn đầy như đối thủ Hưu Đồ Hoành, kẻ bị giết người ngã ngựa, trừ bỏ một bộ phận chạy trốn ra, đa phần đều quy hàng Hưu Đồ Hoành. Theo lời hàng tướng trong miệng được biết được Hưu Đồ Vũ đã chết, hiện tại người thực tế cầm quyền là Cát Thanh Viễn khiến Hưu Đồ Hoành cũng chấn động. Nhưng chư tướng ngược lại càng thêm khinh thị bộ lạc Mạt Nhi Cáp, thì ra là một thư sinh nhu nhược của Ngụy triều thống lĩnh bộ lạc, hơn nữa loạn trong giặc ngoài, chỉ đợi đại quân tiến đến một trận là có thể đánh tan .

Hai ngày sau, Hưu Đồ Hoành dẫn đại quân đi tới tiền doanh của Hưu Đồ Vũ cách đó 20 dặm. Lúc này có tướng lãnh bên người hiến kế nói: "Cát Thanh Viễn là người của Ngụy triều, nhờ muội muội của mình được Hưu Đồ Vũ sủng ái mới có thể thượng vị, vốn không được người trong bộ lạc tín nhiệm, chỉ cần một khi kì binh đánh lén vào doanh trại, giết chết Cát Thanh Viễn, hiện nay Hưu Đồ Vũ đã chết, bộ lạc Mạt Nhi Cáp đương nhiên không đánh mà hàng."

Hưu Đồ Hoành nghe xong trong lòng vừa động, lại hỏi thêm vài tù binh hàng tướng, bọn họ đều nói giống như vậy, đều là Cát Thanh Viễn không được lòng quân.

Nhớ tới Thiền Vu Hưu Đồ Liệt lúc trước nghe theo lời bộ lạc Mạt Nhi Cáp gây chiến cùng đại Ngụy quân khiến tổn thất trầm trọng, nhân mã còn

https://thuviensach.vn

lại vốn là không nhiều lắm. Nên lúc hắn xuất binh, đề nghị hắn chỉ mang một vạn người là đủ!

Hưu Đồ Hoành vốn vẫn luôn lo lắng mình không đủ nhân mã, nghe thế lập tức yên lòng, vì thế phái tướng quân dũng mãnh nhất của mình là Thác Bất Nha Sát, mang theo 5000 nhân mã đánh lén doanh trại Mạt Nhi Cáp trong đêm. Đêm đó, Thác Bất Nha Sát dẫn theo theo vài hàng tướng dẫn đường, lợi dụng đêm tối tấn công doanh trại của Mạt Nhi Cáp. Sau khi vào doanh trại, phát hiện doanh trại im ắng, không có một bóng người, trong lòng biết không ổn.

Vừa muốn dẫn người lao ra, đột nhiên bên ngoài doanh trại ánh lửa nổi lên, bên ngoài doanh trại được bao quanh bởi củi khô chất cao nhất và rưới bơ lên trên, gió thổi khiến ngọn lửa bốc lên cao mấy thước, khiến ngựa đang ở trong doanh trai sợ tới chạy tán loạn hí vang. Trong lúc nhất thời, đám binh lính Thác Bất Nha Sát dẫn dắt rối loạn. Tiếp theo, phía bên ngoài doanh trại lại phóng tới vô số hỏa tiễn, nhắm vào bên trong doanh trướng, xung quanh doanh trướng cũng đều chứa đầy bó củi, trong lúc nhất thời, ánh lửa bao quanh bốn phía doanh trại, binh lính chết cháy vô số. Chỉ có một số ít binh lính lao ra ngoài doanh trại đang thành biển lửa cũng bị mưa tên bắn thành nhím. Thác Bất Nha Sát tức đến mức hét to, mang theo binh lính tâm phúc tả sung hữu đột, phá vòng vây ra ngoài doanh trại, rốt cục phát hiện một chỗ không có lửa, mang theo người chạy vọt ra.

Vừa lao ra ngoài doanh trại, đột nhiên dưới chân mềm nhũn, trên mặt đất rầm một tiếng sụp xuống một tảng lớn, Thác Bất Nha Sát cùng bọn lính phản ứng không kịp đều rơi vào cạm bẫy. Vô số tên bắn của binh lính Mạt Nhi Cáp vọt tới, đáng thương cho đệ nhất mãnh tướng của Hưu Đồ Hoành, cũng bởi vì khinh địch mà đã táng thân ở trong này.

Cách doanh trại không xa, có 50 kỵ binh tinh nhuệ của Mạt Nhi Cáp bảo vệ Cát Thanh Viễn. Xưa nay mặt không chút thay đổi, Cát Trung cũng lộ ra sợ hãi lẫn vui mừng, nói: “Đại nhân tính việc như thần, đã tiêu diệt toàn bộ quân địch.”

https://thuviensach.vn

Hưu Đồ Hoành cùng chư tướng đang đợi tin ở doanh trại, nhận được tin doanh trại Mạt Nhi Cáp đột nhiên bốc cháy, vội ra khỏi trướng để xem, xa xa ánh lửa ngập tận trời, trong lòng biết không ổn, ra lệnh cho chúng tướng trở về chấn chỉnh binh mã, không có mệnh lệnh của mình thì tuyệt đối không thể hành động, sau đó lại mang theo vài tùy tùng vội vàng đi tới cửa trại doanh dò xét tình hình. Không lâu sau, xa xa một mảnh ồn ào, mấy trăm kỵ bại binh chạy vọt đến cửa doanh trại, vừa chạy vừa khóc hô đã trúng kế, doanh trại có cạm bẫy, hãy cho chúng tôi vào. Hưu Đồ Hoành vội vàng quát hỏi Thác Bất Nha Sát tướng quân như thế nào, kỵ binh vừa khóc vừa nói: "Tướng quân đã bị hại, chỉ còn lại mấy người chúng tôi."

Một vạn quân tinh nhuệ, đảo mắt chỉ còn lại có 5000, Hưu Đồ Hoành kinh hãi trong lòng.

Đúng lúc này, từ phương xa có một đám nhân mã chạy về hướng này, Hưu Đồ Hoành cảm thấy hoài nghi, không dám tùy tiện mở cửa doanh trại. Một đội nhân mã từ xa đang chạy đến càng lúc càng gần, nhìn không rõ là ai. Hưu Đồ Hoành nhanh chóng với lấy cung tên, giương cung nhắm về hướng đó cao giọng quát: "Người đến là ai, vì sao không có cờ hiệu, hãy nhanh xưng tên ra!"

Nhưng đám nhân mã kia vẫn không hề giảm tốc độ, Hưu Đồ Hoành nghi ngờ là Cát Thanh Viễn phái người đột kích, vì thế mũi tên trong tay đã rời cung, lại bị thủ lĩnh kia nhẹ nhàng bắt lấy, cao giọng nói: "Từ kinh thành đã chia tay hơn mấy tháng, Hưu Đồ tướng quân vẫn khỏe chứ?"

Nương theo ánh lửa doanh trại, Hưu Đồ Hoành nhìn thấy một người mặc một bộ trang phục màu đen, thẳng thắn vững vàng đứng ở trên lưng ngựa, mắt phượng mày rậm, đúng là Yêu Giao oai phong lừng lẫy của đại Ngụy – Vệ Lãnh Hầu!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Hôm nay trong nhà có việc, có chương mới chậm, các bạn thân mến, Yêu Giao đại nhân đã gia nhập cuộc đại chiến cướp vợ rồi!

https://thuviensach.vn

Chương 91

Hưu Đồ Hoành kinh ngạc giương mày lên: Sao gã này lại đến đây? Lập tức hô: "Không biết Định Quốc Hầu đại Ngụy đến đây là có việc gì?"

Vệ Lãnh Hầu đương nhiên có thể nghe ra sự đề phòng trong lời nói của Hưu Đồ Hoành, tiếp tục khẽ mỉm cười nói: "Nếu Tư Đồ Tướng quân đang chờ đợi viện binh, Vệ mỗ thỉnh tướng quân đừng chờ đợi thêm nữa, chỉ e tướng quân đã sắp rơi vào bẫy người khác mà vẫn chưa hay, nên mới tự mình đến đây để nhắc nhở, không biết tướng quân có nguyện ý để bản Hầu đi vào, kể cho tướng quân biết tình hình cụ thể hay không."

Hưu Đồ Hoành cảm thấy do dự, sợ đại Ngụy thừa dịp Hung Nô nội đấu, nên đến đây để làm ngư ông đắc lợi. Nhưng sau khi trải qua cân nhắc, rốt cuộc vẫn là hào khí nam nhân chiếm thượng phong, liền cao giọng cười: "Bản tướng quân tin tưởng một nam nhân có thể uống rượu bằng vại một cách sảng khoái như ngài, thì sẽ không phải hạng người gian trá, ngài đã dùng thân phận bằng hữu để đến nơi này, ta làm sao có thể cự tuyệt để ngài đứng ngoài cửa chứ?"

Nói xong liền sai người mở cửa doanh ra, cho đoàn người Thái phó vào doanh trại. Hai người đi đến gần bên thì Hưu Đồ Hoành đúng là sửng sốt, nhìn một người phong độ lỗi lạc, uy phong một cõi như Thái phó lúc này mắt lại đầy tơ máu, gương mặt mỏi mệt, có vẻ như chạy suốt ngày đêm để đến đây.

Thái phó cũng không có rỗi rãnh cùng Hưu Đồ Hoành hàn huyên, trực tiếp nói thẳng: "Thỉnh tướng quân hãy buông cảnh giác, lần này Vệ mỗ tới Bắc Cương cũng cùng một nguyên do như tướng quân lần trước tự tiện xông vào đại Ngụy, cũng đều là vì người trong lòng. Cát Thanh Viễn kia đã bắt nội quyến* của tại hạ, Vệ mỗ nóng lòng giải cứu hiền thê, không có ý định nhân dịp cháy nhà mà đi hôi của."

(*) Vợ, cách gọi thân thiết.

https://thuviensach.vn

Hưu Đồ Hoành cũng không phải mãng phu, chỉ suy nghĩ một chút cũng thấy rõ, cho dù đại Ngụy có ý định ngồi làm ngư ông hưởng lợi cũng sẽ không làm vào dịp này, khi bên trong đang rối, bên ngoài lại có giặc lăm le, thân là một Thái phó quyền cao chức trọng thì lại càng không cần lấy thân mạo hiểm.

Xem vẻ mặt đó, thì câu chuyện nội quyến của gã bị bắt đi là thật. Hưu Đồ Hoành thật không ngờ truyền thuyết về chuyện Thái phó có tư tình cùng công chúa kia là bị ép buộc. Hắn biết, trong nhà Thái phó có rất nhiều thị thiếp, mà Vệ hầu cũng không phải là một người thương hương tiếc ngọc, hay là một thiếp thất nào đó của Thái phó đã có tư tình cùng Cát Thanh Viễn, nên nhân dịp này bỏ trốn theo luôn cũng không chừng. Loại chuyện bị thê tử cắm sừng lên đầu thế này hắn cũng không tiện hỏi, nên chỉ có thể nhìn một cách đầy đồng tình với Thái phó bị mọc sừng kia, thầm nghĩ, thì ra Thái phó còn tệ hơn cả mình! Thê tử nhà mình là do quá nhớ nhà nên mới trộm trốn đi, còn thê tử nhà Thái phó thì lại trộm trốn đi để theo nam nhân khác!

Hắn nghĩ vậy, nhưng lại hỏi một câu quan trọng hơn: “Ngươi nói không cần chờ viện binh là ý gì?”

Thái phó đứng trên cửa trại thật cao, đưa mắt nhìn về ánh lửa vẫn còn đang cháy rực đằng xa nói: “Viện binh mà tướng quân dâng tấu xin với Thiền Vu trước đó, không cần trông cậy nữa. Hưu Đồ Liệt chắc chắn sẽ không phái viện binh đến tiếp viện.” Nói đến đây, liền giản lược nói ra quân tình mà mật thám đại Ngụy thăm dò mấy ngày nay. Tóm lại một câu, vị Vương thượng kia đã thông đồng cùng Cát tặc lên kế hoạch để gài bẫy ngài, nên trận đánh lần này, chắc chắn sẽ không còn mạng để trở về.

Hưu Đồ Hoành biến sắc, hắn đã sớm cảm thấy bất an, cho nên phái người mang mật thư cho Thiền Vu, mong Thiền Vu cho thêm quân đến gần bộ lạc Mạt Ha Nhi Cáp đợi lệnh, khi cần thiết thì sẽ bao vây quân địch để tiêu trừ, nhưng suốt đêm nay, tin đi đã lâu lại không hề thấy bất cứ bóng dáng một viện binh nào, nên hắn không thể không tin lời của Thái phó vừa nói.

https://thuviensach.vn

“Nếu nơi đây đã là hang hổ, vì sao Thái phó còn liều chết để bước vào?” Cho dù là thị thiếp bỏ trốn, nhưng Thái phó tức đến mức dùng thân để bước vào chốn hiểm nguy thì cũng hơi lạ.

Vệ Lãnh Hầu trong lòng hừ lạnh, lại cực kì hận Cát Thanh Viễn, căn cứ vào sự sắp xếp trước đây của hắn, Hung Nô Thiền Vu cùng cùng phụ tá đắc lực Hưu Đồ Hoành trở mặt với nhau thì thật sự là một chuyện tuyệt vời, đáng tiếc có Cát tặc nhúng tay vào quấy rối, bắt giữ bảo bối quý giá nhất của hắn đến vùng đất nguy hiểm này, lại không thể làm cho Cát tặc được như ý nguyện, đành phải đến đây để giúp đỡ vị Tư Đồ Đồ vương gia này, giải cứu Niếp Thanh Lân xong rồi mới tính tiếp.

Nghĩ vậy, một trong những người khởi xướng làm hại Hưu Đồ Hoành rơi vào hoàn cảnh khốn cùng suýt mất mạng này... Thái phó đại nhân mặt không đỏ tim không đập ôm quyền: “Vương gia đối xử với Bát công chúa tình thâm ý trọng, đại Ngụy cảm kích trong lòng, thì sao có thể khoanh tay đứng nhìn, chỉ xem như tận tâm trợ giúp tướng quân phá giải cục diện bế tắc này.”

Hưu Đồ Hoành cũng không phải người ngu, đương nhiên cũng biết Vệ Lãnh Hầu này kỳ thật làm gì có lòng tốt, nhưng mà tình huống nguy cấp trước mắt, nếu vị ôn thần đại Ngụy có thể nghĩ ra phương pháp để giải quyết tình thế khó khăn trước mắt thì dại gì không nhờ.....

Mà lúc này, Cát Thanh Viễn vừa mới tiêu diệt hơn phân nửa quân binh tinh nhuệ mà Hưu Đồ Hoành mang tới, trong lúc nhất thời trong lòng cảm thấy sức lực tràn đầy.

Trận chiến mở màn hoàn toàn thắng lợi, luôn sẽ tự thưởng cho bản thân hậu hĩnh nhất, mỹ nhân trong ngực đó chính là phần thưởng cao nhất không gì sánh bằng. Tính toán thời gian thì quỳ thủy của Lân nhi chắc cũng đã hết. Đêm nay chính là lúc nên cùng mỹ nhân chia sẻ một bầu rượu ngon, sau đó đem nữ tử với đôi má đỏ hồng kia ấn lên giường, bừa bãi rong ruổi một phen, cho nàng mở mang kiến thức thêm ngoài tên Vệ tặc kia, người thân kinh bách chiến như hắn càng có thể cho nàng sung sướng nhiều hơn...

https://thuviensach.vn

Nghĩ vậy, Cát Thanh Viễn mỉm cười rời khỏi đại doanh, bước về doanh trại của mình.

Trong doanh trại hôm nay đúng là tinh sảo hơn trước đó rất nhiều, ba lớp màn bằng da thuộc được in hoa văn tinh xảo, khi vén lớp màn vừa dầy vừa nặng kia lên, đã ngửi được mùi hương nhài thoang thoảng từ bên trong truyền đến. Lão bà của tên lang trung kia chắc vừa mới hầu hạ Niếp Thanh Lân tắm rửa xong, chiếc thùng gỗ vẫn còn nghi ngút khói, bên trong tựa hồ cũng thả hương liệu, làm cho doanh trại trước giờ luôn tanh mùi máu nay lại trở nên ấm áp lạ thường.

Mỹ nhân với tóc dài rối tung, mặc một chiếc áo dài màu vàng bằng da báo, những đốm đen trên da báo màu vàng đó làm tôn thêm làn da trắng noãn nà trên gương mặt mềm mại kia, đôi tay nhỏ xin cầm chiếc lò sưởi tay ngồi ở đó, trầm tĩnh, tuyệt đẹp như thiếu nữ trong tranh vẽ.

Cát Thanh Viễn nhìn thấy bụng nóng lên từng hồi, phất phất tay, ra lệnh cho An Xảo nhi rời khỏi doanh trại.

“Sau tối nay, tên Hưu Đồ Hoành đó không đợi được viện quân nhất định sẽ lui lại, đến lúc đó chỉ sợ vị tướng quân Hung Nô này chết không có chỗ chôn, đáng tiếc cho Bát hoàng tỷ của nàng, lại không biết sẽ bị tên hung nô nào kéo về trại, ôm chiếc bụng to đùng để hầu hạ trượng phu mới.”

Cát Thanh Viễn thấy Niếp Thanh Lân hơi cúi đầu chứ không nhìn hắn, trong lòng không khỏi sinh ra tức giận, thật lâu sau, trên mặt mới kéo ra một nụ cười lạnh, âm trầm nói, quả nhiên làm cho mỹ nhân vốn không thèm nhìn đến hắn trắng bệch cả mặt, thẳng tắp nhìn hướng về phía hắn.

“Công chúa nay đang ở Bắc Cương, cũng có thể nhập gia tùy tục, phải hiểu nữ nhân nên tìm người mạnh mẽ để dựa vào. Chuyện cá nước thân mật trên giường, nam và nữ đều tận hứng mới là điều tuyệt vời, nếu công chúa chịu tự cởi quần áo, nũng nịu yêu kiều để vi phu cảm thụ sự ấm áp cả đêm, như vậy đến lúc đó, những ngày tháng sau này của Bát công chúa sẽ tốt hơn một chút, ít nhất cũng có thể lưu lại được tính mạng, không biết Vĩnh An công chúa có chịu hy sinh vì tỷ tỷ ruột của mình hay không?”

https://thuviensach.vn

Niếp Thanh Lân ngước đôi mắt to lên, sóng mắt khẽ run tựa hồ cũng đã bị lời đe dọa của mình làm sợ, trong lúc nhất thời không thể cãi lại, đến khi mình lên cạnh sạp ngồi cùng cũng không hề trốn tránh, chỉ buông xuống má phấn, bộ dáng như mặc quân chà đạp.

Cát Thanh Viễn rốt cuộc cũng không nhịn nổi nữa, đem nàng kéo vào trong lòng sau đó không ngừng hôn lên, tóc, trán, mắt môi và đến chiếc cổ trắng ngần cũng như thoa mật, Cát Thanh Viễn đưa tay cởi ra nút áo của nàng, nhưng vừa cởi đến nút thắt thứ ba thì cảm thấy bàn tay dần dần tê dại, không thể động đậy.

Cát Thanh Viễn đang ở Nam Cương, nên cũng có nghiên cứu về mê dược, thấy tay mình không thể nhấc lên nổi, trong lòng biết mình đã bị trúng độc, lập tức cả kinh, muốn đưa tay lên bóp cổ bảo bối gian xảo dưới thân mình nhưng không thể sử dụng được bất cứ chút sức lực nào, chỉ phải ngã xuống trên người của nàng.

“Nàng... đã hạ thuốc gì cho ta?”

Niếp Thanh Lân nhìn hắn, mỉm cười nói: “Ở trên cổ và hai bên má có thoa chút dược tê cứng, nếu Cát đại nhân là quân tử, đương nhiên sẽ không bị trúng độc, vì thế chẳng thể trách được ai...”

Nói xong câu này thấy hắn bất động, Niếp Thanh Lân lúc này mới thở ra một hơi nhẹ nhõm, lúc này An Xảo nhi vội vàng bước vào, cố hết sức kéo Cát Thanh Viễn ném sang một bên, sau đó mang một chiếc khăn ướt đến lau mặt và cổ của Niếp Thanh Lân cũng không thể động đậy. “Lúc Thị Ngọc phối thuốc này, nô tì cứ sợ dược hiệu không đủ, may mà dược tính quá mạnh, nhưng dù công chúa chỉ thoa ngoài da vẫn bị ảnh hưởng không thể cử động, phải dùng thuốc giải mới có thể giải được dược tính.”

Niếp Thanh Lân cười khổ, vốn muốn để vào thức ăn, lại sợ Cát đại nhân trời sanh tính đa nghi kia không trúng chiêu, không ăn thức ăn có bỏ thuốc, nên mới nghĩ ra chiêu thoa trên da mình như thế này.

Lau xong, An Xảo nhi liền đem Niếp Thanh Lân đỡ lên, mới vừa rồi An Xảo nhi đã hạ mê dược vào thức ăn của đám lính bên ngoài, Thừa dịp

https://thuviensach.vn

bên ngoài doanh trại im ắng. Trương Thái y vội vã vào doanh trướng, khi mắt đối diện với ánh mắt của Niếp Thanh Lân thì môi lại khẽ run.

Cát Thanh Viễn ghen tị, vẫn liên tục không cho bất kì nam nhân nào bước vào, hôm nay hắn mới có thể chính thức nhìn thấy được công chúa, giai nhân trong trí nhớ đúng là xinh đẹp đến mức không còn từ nào để hình dung, trong lúc nhất thời liền có chút ngẩn người, lặng đi một lúc lâu, sau đó không kịp hàn huyên liền vội vàng nói: “Hoàng Thượng, tiểu nhân đã chuẩn bị ngựa xong, chúng ta nên nhân cơ hội này nhanh chân chạy trốn trốn đi.” Vừa nói vừa rút ra bảo kiếm mà Cát Thanh Viễn mới vừa đặt ở góc bàn, chuẩn bị thừa dịp Cát tặc chết tiệt này hôn mê, một kiếm đâm chết hắn.

Nhưng một thư sinh nho nhã yếu đuối quơ bảo kiếm cả buổi vẫn không thể đâm lọt vào thân thể đang nằm ngửa bất động kia.

“Để muội.” An Xảo nhi đoạt lấy bảo kiếm, cắn răng cố nhớ đến những chuyện ác độc mà tên Cát tặc này đã làm, nhưng cánh tay giơ cao cao rất lâu vẫn không thể đâm xuống, sau đó hít một hơi thật sâu, đứng yên, tay cầm kiếm thõng xuống.

Niếp Thanh Lân thở dài một hơi, ba người trong doanh trướng đều không phải kẻ tàn nhẫn, không thể chém đầu người như đang bổ sưa giống Thái phó đại nhân. Nàng không muốn hai người này bị máu tanh làm bẩn tay chân, nên nói: “Được rồi, kẻ ác sẽ có trời cao trừng trị, hắn như như thế này ít ra cũng tốt, nếu có người phát hiện hắn trúng kiếm bỏ mạng, thì thời gian cho chúng ta chạy trốn lại không nhiều lắm.”

Nói xong, Niếp Thanh Lân cảm thấy sức lực đã khôi phục, nên vội vàng đứng dậy, được Trương Thị Ngọc và An Xảo Nhi dìu ra khỏi trướng. Lúc trước ở doanh trại này, Trương Thị Ngọc không xem bệnh thì sẽ phụ trách nuôi ngựa, nên đã chuẩn bị sẵn ba con ngựa thắng yên cương đầy đủ. Trương Thị Ngọc giúp đỡ công chúa lên ngựa, trong lòng An Xảo Nhi ôm một bé trai vừa đủ tháng, đem nàng cột vào trước người của mình, sau đó chạy theo cửa hông doanh trạichuẩn bị chuồn đi.

https://thuviensach.vn

Bởi vì tối nay đánh thắng một trận lớn, nên bên trong doanh bảo vệ lơi lỏng, nhưng bây giờ đang ở thời chiến, cho dù thị vệ canh giữ ở cửa sau đã bị Trương Thị Ngọc đánh thuốc mê, nhưng những tên thủ vệ đứng trên tháp canh liếc mắt một cái đã thấy bé bóng người lặng lẽ lén lút, lập tức dùng tiếng Hung Nô quát hỏi là ai.

Ba người cũng không đáp lời, nhanh chóng kéo cương ngựa xông thẳng ra ngoài, thị vệ trên tháp cao không nói hai lời, lập tức bắn tên, may mắn bóng đêm dày đặc, có mấy mũi tên xẹt qua Niếp Thanh Lân, nhưng cũng coi như hữu kinh vô hiểm.

Đúng lúc này, toàn bộ đại doanh đột nhiên vang lên tiếng chiếng báo động vang trời, dường như có người đang tập kích doanh trại. Ba người Niếp Thanh Lân nào dám quay đầu, chỉ biết cưỡi ngựa xông thẳng về phía trước, biến mất rong bóng đêm...

Thì ra ngay vào lúc Vĩnh An công chúa mang theo hai người hầu tring thành chạy trốn, Vệ Lãnh Diêu thống lĩnh một ngàn tinh binh của Hưu đồ Vương gia đến tập kích doanh trại. Tin tình báo mà hắn nhận được chuẩn xác hơn tin tình báo mà Hưu Đồ Hoành nhận rất nhiều, nên đương nhiên biết rõ cứ điểm cư ngụ của Cát Thanh Viễn, biết rất rõ toàn bộ binh lực của Cát Thanh Viễn tập trung ở chỗ nào để đợi khi Hưu Đồ Hoành rút lui thì sẽ đánh bọc hậu và tiêu diệt toàn bộ.

Cho nên hắn bảo Hưu Đồ Hoành ra vẻ khiếp sợ khi bị đại bại trong trận chiến vừa rồi, sau đó cho tháo dỡ lều trại ra vẻ như muốn rút quân. Còn riêng hắn thì thống lĩnh một đội tinh binh nhỏ, bắt đầu tập kích doanh trại lần thứ hai trong đêm nay.

Hưu Đồ Hoành lại có thể tập kích doanh trại trong tình trạng đại tướng bị diệt, binh lính bị thương vong hơn phân nửa như thế này, tập kích nhanh như chớp trong cùng một đêm, đây là điều mà đánh chết Cát Thanh Viễn cũng không nghĩ tới.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ bộ tộc Mạt Nhi Ha Cáp đại loạn.

https://thuviensach.vn

Cát trung chạy vào doanh trướng chủ soái, không thấy Vĩnh An công chúa đâu, mà Cát Thanh Viễn vẫn đang ngủ mê man trong khi doanh trại đang cực kỳ hỗn loạn thì biết tình hình không ổn, lập tức dùng nước hắt tỉnh Cát Thanh Viễn.

Cát Thanh Viễn mở ra ánh mắt âm trầm, nghe Cát Trung ngắn gọn báo cáo xong, trong lòng biết phải thu dọn tình huống tập kích của doanh trại đêm nay trước, sau đó mới có thể đi bắt nữ nhân gian trá đã chạy mất kia. Thì ra dù có dùng tấm lòng chân thành đối đãi nhưng vẫn không thể đổi lại được sự thật tình của nàng. Nếu lần này bắt được nữ nhân giảo hoạt kia, hắn sẽ cho nàng nếm đủ thủ đoạn lôi đình của mình.

Lúc này mấy trăm kị binh tập kích bên ngoài doanh trại đã xông vào trước trại chủ soái, trong tay vung móc sắt, trên không trung quăng vài cái móc sắt vào xà nhà bằng gỗ của doanh trại, sau đó mấy trăm kỵ nắm chặt móc sắt đồng thời quất ngựa phi về hướng ngược lại.

Cát Thanh Viễn phương bước ra doanh trướng, kêu to không tốt, chạy đến chặt dây thừng nối với móc sắt, binh lính bên cạnh cũng bắt chước chém theo, nhưng nhất thời cũng không thể chém đứt hết chỗ dây này. “Ầm” một tiếng thật lớn, dưới sự hợp lực của mấy trăm kỵ binh, đa số doanh trại của Mạt Nhi Ha Cáp đã bị sập, rất nhiều binh lính bị đè dưới những khúc gỗ to dùng để chống trại, thống khổ kêu gào vang cả một vùng.

Lại có mấy trăm kỵ binh xoay người vung đao múa thương, ào ạt như thuỷ triều, bắt đầu xông vào từ chỗ các trại bị sập vừa rồi. Cát Thanh Viễn giận dữ, hét to một tiếng, từ trên nóc doanh trại trên phi thân xuống đánh bay một cái kỵ binh, sau khi hạ xuống thuận thế lăn một vòng, né tránh chân ngựa, đao trong tay vung lên, loang loáng lướt qua, mấy chân ngựa bị chém đứt, vài kỵ binh kêu thảm, cả người lẫn ngựa đều ngã trên đất. Những tinh binh Mạt Nhi Ha Cáp do Cát Thanh Viễn thống lĩnh ai ai cũng đều anh dũng, nhưng binh mã do Vệ Lãnh Hầu thống lĩnh không ngừng tuôn vào như nước lũ, doanh địa chủ lực trống không dần dần thất thủ. Cát Thanh Viễn đối với loại phong cách tác chiến thần tốc này thật sự quá quen thuộc, khi thấy bóng dáng Vệ Lãnh Hầu xuất hiện thì đã hiểu ra tại sao.

https://thuviensach.vn

Hắn có lại có thể phá thuật che mắt của mình bày ra để xông vào nơi này? Đúng là đệ nhất kình địch trong đời mình! Hắn liền thấp giọng phân phó Cát Trung vài câu, Cát Trung đã hiểu, vội vã xoay người rời đi.

Trong ánh lửa bập bùng, Vệ Lãnh Hầu đi trước làm gương vọt tới phía trước, đúng lúc thấy Cát Thanh Viễn đang đứng ngoài lều.

Tình địch gặp nhau giận đỏ cả mắt, Thái phó vừa nhìn thấy Cát Thanh Viễn, không nói hai lời, lập tức rút tên đặt trên dây cung, mưa tên bay ra ào ào. Cát Thanh Viễn thuận tay kéo một thị vệ đứng bên cạnh mình ra đỡ, hơn mười mủi tên nhọn đều ghim hết lên trên người thị vệ xấu số.

“Thái phó đại nhân lâu chưa gặp, tài bắn cung vẫn chuẩn xác đến thế!” Cát Thanh Viễn vung tay kéo nữ nhân mà Cát Trung vừa lôi đến, che ở trước người.

Nữ nhân đó có vóc dáng nhỏ nhắn, giống hệt như Long Châu tử, mặc long bào màu vàng sáng, đúng là lễ phục khi Niếp Thanh Lân bị bắt cóc. Tóc của nàng rối tung, không thấy rõ mặt, chỉ cúi đầu, cả người run rẩy, mặc cho Cát Thanh Viễn đem bảo kiếm gác trên cổ nàng.

“Thái phó có thể từ kinh thành chạy thẳng tới nơi này, cũng đủ biết là một người thương hương tiếc ngọc, chỉ không biết ngài có thể vì giai nhân mà buông xuống đao kiếm trong tay, lệnh cho tất cả binh lính lui về phía sau không? Nếu không đừng trách Cát mỗ ra tay độc ác với nữ nhân mềm mại thơm tho này.”

Vừa nói, hắn vừa xiết chặt lưỡi đao, lưỡi đao sắc bén đã cắt vào cổ của cô gái đó, trong miệng cô gái đó bị nhét giẻ, tuy rằng sợ hãi, nhưng không thể hét thành lời.

Thái phó cau mày thật chặt, Đan Thiết Hoa đi săn hắn vung mạnh tay chém mấy thị vệ Hung Nô đang nhào đến, lo lắng nhìn người đang ở trong tay Cát Thanh Viễn, hỏi: “Thái phó, làm sao bây giờ? Chúng ta lui lại sao?”

Trong nụ cười đầy giả dối của Cát Thanh Viễn vì mọi việc đã diễn ra đúng như hắn tính toán, Thái phó chậm rãi buông cung tiễn, ném xuống đất,

https://thuviensach.vn

nhưng ngay khi hắn xoay người gỡ bội kiếm bên hông thì đột nhiên giương tay lên, lưỡi kiếm sắc bén đã đâm thẳng tới.

Bảo kiếm này được làm bằng thép nguyên chất, thân kiếm mỏng nhẹ, hơn nữa vừa rồi Thái phó đã dùng hết toàn lực, nên lực sát thương còn mạnh hơn cả những mũi tên vừa rồi, lập tức đâm xuyên qua ngực "Hoàng đế" kia. Kiếm cuối cùng cũng đang đâm vào Cát Thanh Viễn, hắn bị đau đến mức thả lỏng tay, ném nữ nhân đã chết kia qua một bên.

Cát Thanh Viễn không thể tin nổi nhìn về phía Thái phó. Hắn không ngờ Thái phó lại không hề thương tiếc giai nhân như vậy, ngay cả Đan Thiết Hoa cũng thét lên vì sợ hãi.

Thái phó đại nhân rút kiếm về, không thèm nhìn xác nữ nhân kia một cái, mắt phượng thâm thúy nhếch lên, trên gương mặt anh tuấn tràn đầy sát khí, cười lạnh nói: "Cát đại nhân, ngươi coi như là đại thần từng hầu hạ bên cạnh Hoàng thượng, khi nào thì nhìn thấy qua Hoàng đế của ta trước mặt người khác sợ đến mức tè cả ra quần rồi? Nếu muốn tìm người giả dạng nàng, lần sau nên tìm một người lớn gan một chút, thế mới không lộ ra chân tướng."

Cát Thanh Viễn liếc nhìn đũng quần ướt đẫm của nữ nhân kia, không khỏi cảm thấy ảo não.

Vài tướng lĩnh thân tín thấy đại thế đã mất, vài người võ nghệ cao cường bao vây đấu với Vệ Lãnh Hầu, Cát Trung khuyên Cát Thanh Viễn đi trước, Cát Thanh Viễn phóng người lên lưng ngựa, dưới sự hộ tống của những hộ vệ trung thành, chạy ra khỏi doanh địa. Kế duy nhất hiện nay là đuổi theo tiểu Hoàng đế chạy trốn kia, và phái người mang tin đi, phái hết binh sĩ chủ lực đang ở mai phục bên ngoài chờ Hưu Đồ Hoành nhanh chóng rời đi.

Trong lòng Vệ Lãnh Hầu không ngừng lo lắng cho sự an nguy của Long Châu tử, khi thấy Cát Thanh Viễn chạy trốn, liền lệnh cho Lỗ Dự Đạt mang mấy người đuổi theo, còn hắn thì xông vào doanh trướng. Khi hắn nhìn thấy trong trướng có quần áo của nữ nhân rơi rớt, bèn lấy một cái đưa

https://thuviensach.vn

lên mũi ngửi, lập tức ngửi được mùi hương độc đáo chỉ trên người Niếp Thanh Lân mới có.

Nhưng cũng là không thấy bóng dáng nàng đâu, làm trong lòng Thái phó càng trở nên nặng nề hơn.

Ngay đúng lúc này, Lỗ Dự Đạt cúi đầu nhìn, hắn xuất thân từ thợ săn, nên rất giỏi về phân tích dấu chân, may mắn là doanh trại chủ soái này không bị chiến hỏa lan đến, hôm qua lại có một trận mưa to, nên dấu chân trên đất ẩm hiện lên rất rõ ràng: “Thái phó, Hoàng Thượng hình như đã lên ngựa rời trại!”

Lúc trước, khi Lỗ Dự Đạt biết Hoàng đế lại là một nữ tử thì miệng há hốc ra suốt một buổi tối, nhưng nếu đây là người trong lòng của Thái Phó, thì đương nhiên sẽ tận tâm tận lực đi tìm.

Trong lòng Vệ Lãnh Hầu biết, Cát Thanh Viễn vào lúc nguy lúc gấp cũng không mang Niếp Thanh Lân ra để uy hiếp tức là có điểm kỳ quái. Nghe được Lỗ Dự Đạt phán đoán, phóng người lên ngựa, đuổi theo dấu chân ngựa còn in lại.

Nói về Niếp Thanh Lânm sau khi lắc lư trên lưng ngựa một lúc lâu, thấy phía sau cũng không có truy binh đuổi theo, nên thấy tinh thần hơi ổn định lại, đột nhiên nghe thấy tiếng động lớn ở phía sau, xoay người lại thì thấy Trương Thị Ngọc đã ngã khỏi lưng ngựa.

“Trương đại ca!” Niếp Thanh Lân cả kinh, vội cùng An Xảo Nhi ghìm ngựa lại, tung người xuống ngựa.

Đợi đến khi đỡ được Trương Thị Ngọc dậy thì thấy sau lưng hắn trúng một mũi tên nhọn, nhất định là bị bắn trúng khi lao ra khỏi doanh trại, nhưng trên đường đi, bởi vị sợ chậm chân, nên hắn kiềm chế không báo cho hai người biết.

An Xảo Nhi lo lắng đến mức bật khóc, Niếp Thanh Lân dè đặt đưa tay kiểm tra vết thương, nói: “Xem vị trí này, có lẽ không tổn thương đến nội tạng, Xảo Nhi, ngươi từng ở bên cạnh Trương đại ca lâu như thế, có thể xử lý vết thương như thế này không?”

https://thuviensach.vn

An Xảo nhi vốn đang rối loạn, nhưng khi nghe Niếp Thanh Lân nhắc nhở như vậy, lập tức như vừa chợt tỉnh, nhanh chóng lấy túi thuốc Trương Thị Ngọc vẫn đeo trên lưng ngựa xuống. Cầm cầm máu và trị thương xong, nàng dùng đá đánh lên một ngọn lửa đem lưỡi dao hơ trên ngọn lửa, sau đó cẩn thận miệng vết thương của Trương Thị Ngọc, lấy mũi tên nhọn ra ngoài. Sau đó nhanh chóng rắc thuốc bột lên và dùng vải băng lại.

Niếp Thanh Lân đưa tay lên kiểm tra hơi thở của Trương Thị Ngọc, cảm thấy hơi thở dần trở nên lâu ổn định và vững vàng hơn rất nhiều, thế này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi. Nhưng vào lúc này, ba con ngựa sau lưng họ đột nhiên tung vó, hí loạn bất an.

“Tiểu chủ nhân, nơi này sao lại có nhiều đom đóm như vậy?” An Xảo Nhi đột nhiên ngẩng đầu lên, bất an hỏi.

Niếp Thanh Lân cũng ngẩng đầu lên, trong làn gió đêm lạnh lẽo âm u của phương Bắc, xung quanh bọn họ quả nhiên xuất hiện vô số áng sáng màu xanh, chớp nháy không ngừng trong bóng đêm...

Niếp Thanh Lân đã từng xem cảnh đom đóm bay lượn trong đêm, những ánh sáng nhỏ đó cực kỳ mềm mại và quyến rũ, nhưng những đốm sáng chung quanh bọn họ lại tràn đầy sát khí bức người...

Khi một loạt âm thanh tru lên không ngừng, Niếp Thanh Lân đột nhiên nhớ tới Cát Thanh Viễn đã từng nói “Mùi máu tươi sẽ dẫn dụ đàn sói trên thảo nguyên vây quang và tấn công.” Nghĩ đến đây, nàng bỗng thấy tay chân lạnh lẽo, hít một hơi thật sâu, nói: “Xảo nhi, đây... đây không phải là đom đóm, là... là bầy sói!”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Tiểu Long Châu đại chiến bầy sói, mọi người muốn chơi Tài Xỉu hay không? Đặt xem Thái phó có thể thủ tiết hay không?

https://thuviensach.vn

Chương 92

Bên tai từng cơn gió lạnh thổi tới, trên thảo nguyên rộng lớn hiện nay chỉ có ba con ngựa, một nam nhân đang bị thương, hai thiếu nữ cùng với một đứa bé sơ sinh vẫn đang ngủ say tới mức phun bong bóng trong lòng mẫu thân, đối với khẩu vị bầy sói mà nói đây chính là bữa ăn tối từ trên trời rơi xuống, vừa vặn béo gầy vừa đủ.

Niếp Thanh Lân thầm nghĩ: Không chừng phải bỏ mạng tại đây rồi! Chỉ là sợ liên lụy tới gia đình Trương đại ca, chỉ hy vọng răng nanh của bọn sói này đủ sắc, không cần chịu nhiều đau đớn.

Ngay lúc bầy sói không ngừng tiến tới, đột nhiên xa xa truyền đến tiếng vó ngựa cùng với tiếng kêu hùng hậu của nam nhân: "Trứng gà! Trứng gà..."

Thanh âm vang vọng dưới bầu trời đêm yên tĩnh, truyền vào tai Thanh Lân giống như đang ở sa mạc lại có thể gặp được dòng suối mát trong, nàng gấp gáp kêu to: "Ta ở đây!"

Nghe thấy tiếng hét, bầy sói bắt đầu nhe răng nhếch miệng, bọn thú biết rõ phía sau có viện binh đã tới cứu, sao còn có thể thả miếng thịt béo đã đến ngay miệng? Ngay lập tức hướng Niếp Thanh Lân vồ tới.

Xa xa người ngựa chưa tới, sói đói đã tới trước, đúng lúc thời điểm ngàn cân treo sợi tóc, Trương Thị Ngọc vừa mới tỉnh lại nhào tới nằm che chắn bảo vệ công chúa, liền bị sói đói cắn ở lưng. Mắt thấy sói đầu đàn đã tấn công, tức thì bầy sói phía sau cũng rục rịch chuẩn bị xông lên. Đúng lúc này, hàng chục mũi tên lửa bắn tới đẩy ngã bầy sói.

Vệ Lãnh Hầu đi trước, chạy thẳng về hướng này, chiến mã hung dữ thành tánh, thấy bầy sói không sợ liền giương vó đá bay hai con phía trước, Thái phó đại nhân bay lên vừa vặn đáp xuống bên người mà ngày đêm thương nhớ, giơ tay chém giết ba con đang bổ nhào ở phía sau, nhìn người nam nhân đang nằm đè lên người công chúa, thầm nghĩ: Chỗ này vẫn còn 1 con!

https://thuviensach.vn

Nhấc chân liền đá Trương Thị Ngọc phía sau lưng máu thịt lẫn lộn qua một bên. Sau đó xoay người ôm lấy công chúa, bàn tay lau đi vết máu trên khuôn mặt nhỏ nhắn, phát hiện công chúa không bị thương chỉ là máu sói bắn lên mặt liền thở phào nhẹ nhõm.

Vốn tưởng rằng đã chết trong bụng sói, không ngờ Thái phó giống như vị thần xuất hiện trước mắt đang ôm nàng, Niếp Thanh Lân nhất thời mừng rỡ khôn xiết, kích động ôm lấy cánh tay Thái phó, tình cảm mãnh liệt mênh mông như thế này đã đem mỏi mệt nhiều ngày nay tan biến, Thái phó cũng ôm thật chặt thân thể mềm mại ấm áp trong lòng như muốn khảm vào trong ngực. Mà thị vệ phía sau cũng đuổi tới bảo hộ chủ tử ở bên trong, liên tục chém giết sói đói.

Ước chừng bầy sói bị chém giết chỉ còn lại mười con. Vệ Lãnh Hầu ôm lấy Niếp Thanh Lân muốn đem nàng đặt trên lưng ngựa, đúng lúc này, Niếp Thanh Lân lo lắng nhìn Trương Thị Ngọc đang nằm bất động trên mặt đất, thấp giọng nói: “Thái phó, cứu Trương thái y...”

Lo lắng trong lòng Thái phó trầm xuống, lạnh giọng nói: “Đúng là âm hồn không tan, chết cũng không xong, mạng cứng thật!” Nói xong trong tiếng khóc nỉ non của đứa bé trong lòng Xảo nhi xoay người lên ngựa, ôm chặt Niếp Thanh Lân vào lòng, giục ngựa chạy không ngừng về quan ải quan trọng là Thanh Long quan.

Trên thảo nguyên sát khí rất mạnh, nếu đã tìm được tiểu Long Châu chạy về nhà trước rồi nói sau.

Đi tới cửa sau Thanh Long quan, thủ vệ cửa thành tướng quân sớm biết tin tức đã mở cửa thành đón đoàn người Thái phó đại nhân trở về.

Trương Thị Ngọc thương thế nghiêm trọng được đưa đến y quán chữa trị, mà Thái phó lại ôm công chúa vào trong phòng nghỉ đã được tướng quân phủ sắp xếp sẵn ở Thanh long quan.

Chỉ mấy ngày ngắn ngủn, tiểu Long Châu do mình thật vất vả mới dưỡng ra châu tròn ngọc sáng lại gầy đi một vòng, tâm Thái phó đại nhân giống như bị vô số con dao nhỏ đục khoét, đau đớn vô cùng.

https://thuviensach.vn

Mới vừa rồi hắn đã sớm phân phó người trong doanh trại dọn dẹp sạch sẽ trong phòng, đã nhiều ngày tiểu Long Châu ở trong tay bọn kia sẽ gặp những chuyện gì? Cơn ghen tuông ào ạt tràn đến như sóng cuộn, Vệ Lãnh Hầu ngăn cản mình nghĩ tiếp nữa, sờ mặt nàng nói: “Công chúa nghỉ tạm trước, ta đi kêu người hầu làm chút món ăn ngon miệng, ăn xong thì ngủ một giấc đi.” Nói xong liền lạnh mặt đứng dậy, nhưng bàn tay bị nàng níu lại không chịu buông. Khuôn mặt nhỏ nhắn vùi vào trong chăn, môi anh đào cắn cắn, nhỏ giọng nói: “Thái phó đừng đi...”

Trong lòng Vệ Lãnh Hầu biết nàng bị kinh sợ, liền trấn an sờ sờ mu bàn tay nàng, không nói người khác, chỉ e ở trên thảo nguyên gặp bầy sói đói thì ngay cả nam tử cũng sẽ sợ tới mức hồn phi phách tán, chứ đừng nói là một nữ tử mảnh mai suốt ngày ở trong cung. Vì thế liền kêu thị nữ mang cơm đứng ngoài, còn mình xoay người ở trên giường an ủi vỗ nhẹ lưng nàng

Niếp Thanh Lân chờ hắn vỗ một lúc lại không thấy động tĩnh thì khẽ ngẩng đầu lại thấy mắt phượng Thái phó đại nhân đang nhắm chặt, mày rậm nhíu lại, đúng là đã ngủ.

Lúc này đã thoát hiểm miệng hổ, tưởng rằng hắn lại giống như lúc trước, đến khi gặp lại đợi cho không người liền tức giận hôn mình nồng nhiệt, sau đó ấn đến trên giường làm chuyện người khác phải đỏ mặt... Nhưng Thái phó hiện tại đã ngủ say như chết... Niếp Thanh Lân không biết tại sao trong lòng lại sinh ra một sự mất mát, nhưng trong hơi thở Thái phó lại lộ ra hương vị quen thuộc, lại khiến cho nàng an lòng.

Theo tính toán từ kinh thành chạy đến biên quan, cho dù là ngày đêm gấp rút, Thái phó tới đây cũng quá nhanh, như vậy cho dù làm bằng sắt cũng sẽ mệt mỏi không phải sao? An ủi chính mình xong, Niếp Thanh Lân cũng khép mắt lại, nghe theo hô hấp của người kia cũng đi vào giấc ngủ.

Vừa tỉnh dậy, hơi hơi mở mắt liền thấy Thái phó đang ngồi cạnh giường cúi đầu nhìn nàng, cặp môi mỏng đang chậm rãi nhích lại gần, nhẹ nhàng in xuống một cái hôn, khoảng cách thân cận đến nỗi có thể thấy được rõ ràng hàng lông mi rậm rạp của Thái phó, nụ hôn giống như cọng lông xẹt

https://thuviensach.vn

qua làm tâm nàng không khỏi run lên, đến khi thấy nàng đột nhiên mở ra mắt, hắn lại vội vàng lùi về phía sau, sắc mặt trấn định nói: “Công chúa tỉnh là tốt rồi, nghe Xảo nhi nói nàng lúc trước bệnh nặng, nếu đã mới khỏi thì không nên tắm rửa, một lát ta mang nước ấm cho nàng chà lau thân thể. Loạn đảng của Cát tặc vẫn chưa tiêu diệt xong, chúng ta tạm thời không thể trở lại kinh thành, bản Hầu đi xử lý chút công vụ, nếu công chúa có gì phân phó thì gọi thị vệ đến.”

Nói xong, hắn liền đứng dậy đi ra ngoài. Nghĩ lại vẫn kêu An Xảo Nhi tới hầu hạ nàng, dù sao cũng là nô tỳ trung thành, chắc chắn sẽ không để người lạ tới gần Trứng gà.

Nghe được tiếng bước chân rời đi vội vàng, Niếp Thanh Lân chậm rãi ngồi dậy, lẳng lặng mở cửa sổ, ngoài cửa sổ cành hoa cũng đã rụng, chỉ còn lại một đóa cúc tàn ương ngạnh không chịu rời đi, mảnh mai lắc lư trong gió. Tôn lên bầu trời vô cùng buồn bã.

Một lát sau An Xảo Nhi đã đến, ánh mắt nàng có chút sưng nhưng biểu tình cũng đã buông lỏng, may mắn trong y quán ở biên quan đại phu y thuật cũng cao siêu, Trương Thị Ngọc đã không còn chảy máu, lại được uống thuốc, tánh mạng xem như bình an, mà con gái của mình cũng giao cho bà vú trong phủ tướng trông nom để có thể tĩnh tâm hầu hạ công chúa.

Mang tới nước ấm bỏ thêm một vài cánh hoa bách hợp, hơi nước bốc lên làm cho sắc mặt nàng trở nên nhu hòa, An Xảo Nhi cẩn thận hầu hạ công chúa cởi bỏ ngoại sam dùng khăn trắng mềm mại chà lau thân thể công chúa, cũng không biết chủ nhân đang nghĩ, sắc mặt ngưng trọng im lặng thật lâu không nói.

“Thái phó không hỏi ngươi lúc ở Mạt Nhi Cáp Bản cung đã gặp được gì sao?” Niếp Thanh Lân đột nhiên mở miệng hỏi.

An Xảo Nhi nghĩ nghĩ, nói: “Chỉ hỏi chủ nhân có sinh bệnh bị thương hay không, còn cái khác thì không thấy.”

Nói đến đây, An Xảo Nhi đột nhiên hiểu rõ ý Niếp Thanh Lân vừa nói. Nàng tuy rằng không ở cùng nhưng thời khắc vẫn luôn chú ý động tĩnh ở

https://thuviensach.vn

kinh thành, Thái phó để cho công chúa "sống lại" một chuyện, cũng đã rõ ràng. Dân gian tung tin Thái phó đến miếu xin nguyệt lão tặng bàn đào, nếu là thật sự, đó là Thái phó muốn cưới công chúa, vậy An Xảo Nhi cũng có chút an lòng, kia Thái phó tuy rằng nhìn sao không phải phu quân tốt, nhưng vẫn tốt hơn khi tiểu chủ nhân giả trang Hoàng đế tưởng rằng không có cách nào thoát khỏi thì bây giờ đã có thể bình an.

Nhưng lần này công chúa bị tặc nhân bắt cóc, trong sạch nữ nhi khó giữ được, nhưng Thái phó lại không hỏi, không phải nhận định công chúa không còn trong sạch, đã bị tặc nhân làm bẩn thân sao!

"Công chúa, để nô tỳ gặp Thái phó nói rõ ràng!" Nghĩ vậy An Xảo Nhi vội vàng đứng dậy. Chủ nhân có thể bình yên vô sự cho tới hôm nay đều là dựa vào chút tiếc thương nho nhỏ của vị Thái phó quyền khuynh thiên hạ, Nếu điểm thương tiếc không còn, vậy... Công chúa sẽ rơi vào kết cục gì không cần nói cũng hiểu.

"Xảo nhi... Thái phó nếu muốn biết, cần ngươi phải đi nói sao? Đừng tự rước lấy nhục." Niếp Thanh Lân hít một hơi dài, sắc mặt bình tĩnh nói.

Thế gian này luôn yêu cầu hà khắc đối với nữ tử, không có ai ngoại lệ. Lúc trước mình cùng Cát Thanh Viễn đã bái thiên địa, cũng chỉ là lướt qua nhau mà thôi, lòng dạ Thái phó hẹp hòi chắc chắn sẽ nhớ mãi không quên, mỗi khi nhắc tới đều là bộ dáng nghiến răng nghiến lợi. Nay nếu hắn một lòng nhận định mình đã bị Cát Thanh Viễn hủy đi trong sạch, lòng dạ người kia vốn hẹp hòi sẽ cho mình là dạng gì? Nhớ năm đó hắn cùng với Thượng Vân Sơ là tình cảm cỡ nào, nhưng đến khi phụ hoàng cho Thượng Vân Sơ vào cung, sắc đẹp không thay đổi, bộ dáng càng kiều diễm hơn trước, nhưng Thái phó cũng không giống như còn tình cảm trái lại khinh thường liếc mắt nhìn đó sao?

Có thể thấy được nữ tử "không sạch" đó là chuyện thiên hạ khó tha thứ nhất. Trước kia luôn căm tức Thái phó không chịu buông tha nàng, sau này đến lúc được yên tĩnh, có lẽ sẽ quay về cảnh quân ra quân, thần ra thần, và

https://thuviensach.vn

những nụ hôn triền miên, mây mưa ân ái chỉ là một giấc mộng trong đêm dài, một khi tỉnh lại sẽ tan thành tro bụi.

May mà thanh danh của nam nhân lại không bị đè ép như thế, cho dù dân gian đồn đại hắn cùng với công chúa tình duyên đã định, cũng sẽ không ảnh hưởng đến con đường lựa chọn thê tử sau này của Thái phó đại nhân kinh quan lục cung. Sau khi nghĩ rõ ràng, Niếp Thanh Lân cảm thấy mình nên như trút được gánh nặng, cũng không cần thiết phải giải thích, lòng ta trong sáng đã đủ.

Nhưng chẳng biết tại sao, đã hiểu rõ hết thảy nhưng lại không bình tĩnh được.

Nơi này mặc dù là phủ tướng quân, một thị trấn quan trọng ở biên thùy, rốt cuộc vẫn không so được với thâm cung, hoa viên được sắp xếp một cách lộn xộn, dù có nhìn ngắm cũng không có chút cảm giác. Niếp Thanh Lân đi dạo được một lúc liền nhìn thấy Thái phó từ phía bên kia hoa viên đang đi đến, hơi ngước mắt nhìn thì thấy hắn đang nhíu mày lại nhìn nàng: “Bên ngoài lạnh như thế, sao không khoác nhiều áo một chút?”

Nói xong liền cởi áo khoác của mình muốn khoác lên người công chúa, Niếp Thanh Lân hơi lùi lại theo bản năng, khuôn mặt tuấn tú của Thái phó nhất thời cứng lại, cắn răng hít một hơi, đem áo choàng đưa cho Xảo nhi đứng một bên trầm giọng nói: “Ngươi khoác thêm cho công chúa.” Nói xong liền xoay người đi sải bước qua.

An Xảo Nhi cẩn thận nhìn công chúa, lại nhìn đến vì hành động kia mà mặt nàng trắng bệch. Trong một khoảnh khắc, Xảo nhi dường như chưa bao giờ hiểu rõ chủ nhân như lúc này.

Một chữ “Tình” làm khổ biết bao đôi nam nữ?

Cho dù là một công chúa phóng khoáng nhìn thấu thế sự, nhưng cũng khó thoát khỏi số kiếp này. Nhưng người mà nàng ấy động lòng, lại là Vệ Lãnh Hầu, một người cho dù nữ tử khắp thế gian yêu mến nhưng nàng lại vẫn không thể yêu! Nếu bảo vệ được trái tim của chính mình, thì khi làm phi tử của Thái phó coi như có thể miễn cưỡng sống qua ngày, nhưng hắn xứng

https://thuviensach.vn

đáng là một phu quân để nàng trao thân gửi tâm sao? Một công chúa với tấm lòng trong sáng lương thiện, nhìn như ấm áp kì thực tâm tính cao ngạo cả gan làm loạn, có thể kết đôi với một gian thần dã tâm bừng bừng, muốn dời non lấp biển, danh chấn thiên hạ kia sao? Nhưng...

Hôm nay, sau khi Niếp Thanh Lân rửa mặt chải đầu xong liền đi về phía thư phòng Thái phó, nàng muốn cùng Thái phó thương lượng một chút về việc quay về kinh thành, mỗi ngày bị đè nén trong phủ, mỗi lần cùng Thái phó bất chợt gặp nhau, nàng có thể cảm nhận được hắn đang cố ý lảng tránh. Thái phó cũng coi như người nhớ tình xưa nghĩa cũ, không tiện thay đổi sắc mặt ngay lập tức, nhưng ngoài buổi ăn trưa sau khi nàng vừa trở về thì đã không dùng bữa cùng nàng thêm lần nào nữa, luôn sai người bưng vào thư phòng, ngay cả buổi tối đi ngủ cũng là an bài phòng ngủ khác, không bước vào phòng của mình nửa bước.

Nhưng thật ra mình lại luôn nằm mơ thấy những cảnh tượng của trước kia, trong đêm khuya dài canh vắng, mơ thấy Thái phó vào phòng ngủ, nằm ở bên cạnh hôn nhẹ hai má, nhẹ giọng gọi “tâm can bảo bối “, làm cho nàng thập phần xúc động. Nhưng đến khi nàng tươi cười muốn giơ tay chạm vào đôi mắt phượng của nam tử, hắn lại lạnh lùng thay đổi sắc mặt, vung tay đẩy nàng vào trong đám bụi mịt mờ...

Giấc mơ vừa tỉnh, trên gương mặt đã thấm ướt một mảnh... Cứ ngỡ rằng mình sẽ giữ chặt được trái tim của mình, lại không ngờ, tim của mình đã bị mất từ lúc nào.....

Nếu để gặp mặt nhau lại xấu hổ không biết nhìn nhau như thế nào, thà rằng mình quay trở lại kinh thành. Mở cửa cung đã đóng bụi từ lâu ra, lấy vài quyển kinh Kim Cương, thật tâm niệm phật, hy vọng có thể cắt đứt tơ tình vốn đã mỏng manh đó, mới có thể sống qua những năm tháng sau này.

Đến trước thư phòng còn chưa kịp gõ cửa, liền nghe được tiếng thở hổn hển từ bên trong truyền ra, còn có tiếng gọi nỉ non “Tâm can bảo bối”. Âm thanh vui sướng kia nhất thời làm cho Niếp Thanh Lân vốn nâng tay lên lại cứng ngắc ở giữa không trung.

https://thuviensach.vn

Tiếng thở gấp kia thập phần quen thuộc, luôn vang lên bên tai và phả những hơi thở nóng rực vào tay nàng nhưng nay cách nhau một cánh cửa, nam nhân lại đem vị nào giai nhân nào yêu như trân bảo trong ngực, dùng bàn tay to đầy những vết chai kia từng tấc chạm vào thân thể mềm mại. Mỗi tiếng vô cùng thân thiết kia lại đang thì thầm như rót mật vào tai với hồng nhan tri kỉ nào?

Vốn cứ tưởng rằng mình sẽ không thèm để ý đám yến yến oanh oanh bên cạnh người nam nhân này, nhưng đến khi chuyện này chỉ diễn ra cách nàng một cánh cửa thì mới phát hiện mình thì ra lòng mình lại nhỏ như thế, chậm rãi hít vào một hơi, cảm thấy tâm trạng đang buộc chặt trong ngực liền thả lỏng, tay chân đã khôi phục lại bình thường...

Nàng chậm rãi xoay người muốn rời khỏi chỗ này, bất ngờ xuất hiện một trận gió to thổi tới làm mở ra cánh cửa thư phòng, rốt cuộc nhịn không được vừa quay đầu lại. Chính là nhìn thấy cảnh làm cho hai gò má nàng ửng đỏ...

Trong vòng vây đêm hôm đó, tuy rằng Cát Thanh Viễn tạm thời đã chạy mất, nhưng bộ lạc Mạt Nhi Cáp phần lớn đã không thể khôi phục. Sau khi tấn công chủ doanh, Hưu Đồ Vũ vừa mới kế thừa vương vị bị Hưu Đồ Hoành đánh trở lại, bị trói treo lên cột cờ làm dân chúng hoảng sợ, Hưu Đồ Hoành sử dụng hỏa công do Thái phó cung cấp bao vây tấn công công, khiến cho mai phục tại tại Mạt Nhi Cáp chủ động đầu hàng, trong lúc nhất thời phía bên Hưu Đồ Hoành chẳng những không có tổn thất, ngược lại càng lớn mạnh, trong bộ lạc Hưu Đồ Hoành trong lúc nhất lại có thể cùng Vương thượng kia địa vị ngang nhau.

Nghe nói Cát Thanh Viễn kia lại cùng bộ phận chủ lực của Mạt Nhi Cáp hội hợp, ở trong trận chiến loạn vốn bị Vệ Lãnh Diêu đâm bị thương, vết thương chưa khôi phục đã bị thuộc hạ Hưu Đồ Vũ bộ bắn tên ngay vào chỗ nguy hiểm, mang theo vết thương nặng cùng vài thân tín đào tẩu.

Vệ Lãnh Hầu đã cắt đứt đường đi Bắc Cương thông với Trung Nguyên, khẳng định là Cát Thanh Viễn phải táng thân nơi thảo nguyên. Mà chuyện

https://thuviensach.vn

hắn cần phải làm là chậm rãi dày vò, quyết không thể để cho Cát Thanh Viễn chết đi dễ dàng được!

Trải qua trận này, Hưu Đồ Hoành cũng đã thấy rõ bộ mặt vị Vương đệ Hưu Đồ Liệt kia, đối với Hung Nô Thiền Vu cũng sinh ra tâm lý đề phòng. Thái phó đưa ra kế sách bên trong Hung Nô rốt cuộc vẫn có hiệu lực. Xem xong mật thư Hưu Đồ Hoành đưa tới, Vệ Lãnh Diêu ngầm cười lạnh. Nếu kế hoạch thoả đáng lại có thể hoàn toàn giải quyết Bắc Cương.

Chỉ là chính sự dễ dàng... Nhưng ngọn lửa dưới đũng quần đã nhiều ngay nay tàn phá bừa bãi lại vẫn chưa có cách nào làm nó tiêu tan?

Đã nhiều ngày, hắn thậm chí không dám cùng bé con ăn cơm, xa cách nhau mấy ngày, nhung nhớ như lửa nung đốt, đã làm cho khứu giác của hắn trở nên đặc biệt linh mẫn, bởi vì cho dù là ở mùi thịt thơm ngon đang tản ra bốn phía nhưng hắn vẫn có thể chuẩn xác biết được rõ hương vị thân thể kia đang ở đâu. Mỗi khi liếc nhìn nàng một cái, hắn chỉ hận không thể đem nàng hòa nhập vào trong cơ thể, lột bỏ xiêm y, bừa bãi hưởng thụ thân thể mềm mại còn có cái eo mềm nhũn nắm chưa đầy tay kia, đem nóng bỏng của mình ra vào trong cơ thể nàng...

Nhưng sự ham muốn hung mãnh cuồng dại kia nhất định sẽ dọa cho bé con vừa mới trải qua trận sinh tử trở về. Không đành lòng hỏi, không đành lòng nghe kể kiếp nạn xảy ra như thế nào. Chỉ đợi thời gian dày vò đó chậm rãi qua đi, mình ôn nhu đối đãi mới có thể làm cho nàng quên đi, đến lúc đó, hắn chắc chắn sẽ làm cho nàng quên hết cơn ác mộng ở Bắc Cương, còn có cái tên chết tiệt Cát Thanh Viễn kia! Dùng bản lĩnh và sự dũng mãnh trên giường của mình để chứng minh trong trời đất bao la này chỉ có Vệ Lãnh Hầu hắn mới là tướng công xứng đôi với nàng!

Xử lý mật hàm, lại phái thuộc hạ đi mật thám, Vệ Hầu đứng ở trong thư phòng, mở ra hộp gấm trên bàn, bên trong chỉ là cái yếm đỏ, đây là đêm qua lúc hắn vụng trộm vào phòng giai nhân tranh thủ trộm lấy, mỗi đêm, hắn đột nhập vào khuê phòng nàng vụng trộm khẽ hôn vài cái trên khuôn mặt mềm mại ngọt ngào kia. Nhưng đêm qua lúc hắn chạm vào môi nàng, lại phát

https://thuviensach.vn

hiện trên mặt nàng ẩm ướt một mảnh, không biết đang mơ thấy gì lại đau lòng rơi lệ như vậy, miệng liên tiếp nói “Đừng...”

Chỉ thấy ruột gan như đứt từng khúc, gắt gao ngồi ở trên giường, thực hận không thể hung hăng đánh bản thân, vì sao lúc trước lại không đề phòng, làm cho bảo bối yêu nhất bị khổ sở!

Đầu ngón tay khẽ chạm, cái yếm mềm mại tựa hồ còn lưu lại nhiệt độ cơ thể, Vệ Hầu nằm trên giường nhẹ nhàng đưa lên ngửi mùi thơm trên đó, nghĩ đến cái yếm mỏng ở trên chỗ mềm mại cao ngất kia, một dòng nhiệt nóng bỏng như muốn phun trào. Mấy ngày tích góp từng tí một đang sục sôi như núi lửa sắp nổ tung, không thể ngăn cản, chỉ mở rộng dây lưng đem cái yếm kia nhét vào trong người, chuẩn bị làm việc càn rỡ chỉ trai tơ mới lớn mới làm chuyện này.

Vừa đúng lúc một trận gió mạnh thổi qua, cửa thư phòng bị gió thổi ken két một tiếng mở ra. Một vị giai nhân đứng ở trước cửa, tựa hồ chuẩn bị xoay người đi, đến khi thấy rõ tình hình trên giường, hai mắt liền khẽ trợn to, đôi môi mỏng khẽ nhếch.

Thái phó vốn không biết xấu hổ quen rồi, việc thi triển công phu đa dạng trên giường chưa từng thấy hắn đỏ mặt hay xấu hổ lần nào. Nhưng đột nhiên 'bị bắt gian tại giường' cùng với cái yếm như thế này, trên gó má ửng đó hiếm có, cảm thấy đúng là nghẹn lời không thể giải thích, chỉ có thể chậm rãi đem 'vật gây tội ác' nào đó lắng lặng kéo ra.

Khi thấy rõ cái yếm đã thấm ướt một mảnh, càng nổi bật sắc đỏ kiều diễm, chỉ có thể luốn cuống mắng một tiếng: “Không biết xấu hổ!” Vừa nói vừa cuống quít đem cửa thư phòng đóng lại, xoay người rời đi.

Thái phó làm sao chịu được, ném cái yếm đi, vươn tay liền nắm lấy bàn tay nhỏ bé của công chúa, đem nàng kéo vào thư phòng, lại hướng về phía An Xảo nhi đứng ở bậc thang nói: “Đứng xa một chút, bản Hầu cùng công chúa có chuyện quan trọng cần thương lượng!”

Niếp Thanh Lân bị kéo vào khuôn ngực nóng bỏng, chỉ cảm thấy trong thư phòng vốn dày đặc mùi xạ hương chưa tan hết, hít một cái đã cảm thấy

https://thuviensach.vn

yết hầu nóng lên.

Nhớ tới người nam nhân này lúc thảo phạt ở Nam Cương, từng viết thư yêu cầu mình gửi y phục trong của mình, khi đó chỉ cảm thấy có chút xấu hổ, rốt cuộc là không suy nghĩ cẩn thận hắn muốn làm gì, hôm nay trời vừa sáng, An Xảo Nhi có lầm bầm bảo sao lại thiếu mất một cái yếm, vốn cho rằng là do Xảo nhi sơ ý làm mất, hiện tại mới hiểu được, thì ra đã bị gã phóng đãng này trộm mất để làm ra loại chuyện đáng xấu hổ này.

“Trứng gà ngoan, đừng sợ, ta thật sự nhịn không được, nàng hãy thả lỏng nhắm mắt lại, ta sẽ làm nhè nhẹ thôi, được không” Nói xong, liền không ngừng hôn lên đôi môi ngày đêm thương nhớ.

Đợi đến trận mưa hôn vừa dứt, Trứng gà đã bị đặt ở trên giường, hai má đỏ hồng, ánh mắt mơ màng, thử hỏi, người nam nhân nào có thể ngăn cản được sức hấp dẫn này?

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Cuồng: Xin hỏi lúc ngươi ở dưới đũng quần Thái phó đã trải qua mạo hiểm nào?

Cái yếm đang đợi giặt: Chuyện cũ nghĩ lại mà kinh...

https://thuviensach.vn

Chương 93

Niếp Thanh Lân vốn muốn cùng Thái phó bàn chuyện đứng đắn, không ngờ khi đến đây lại gặp chuyện không đứng đắn chút nào.

Mà Thái phó đã nhiều ngày ròng rã nghẹn đến nỗi phía dưới đã trở thành kim cương bất hoại thân đồng tử rồi, chỉ sợ bé con rụt rè phun ra chữ "Không", nên ngậm lấy cặp môi thơm không dời đi, tay thì trổ tài lột y phục nhanh như tuốt vỏ đao trên chiến trường.

Nhưng hiện tại, Thái phó cẩn thận gấp bội, giống như người thơm mát mềm mại dưới thân được làm bằng giấy, nếu sơ ý một chút thì sẽ không còn dịp để trộm hương lần nào nữa.

Tiểu Long Châu sao có thể là đối thủ của gã phóng đãng bậc nhất này? Bị Thái phó đặt dưới thân hôn một trận cuồng nhiệt, tay chân như mềm nhĩn, dưới ánh mặt trời thân thể không mảnh vải đang nằm trên giường lại giống như viên ngọc trai đang tỏa sáng, tia nắng ban trưa ấm áp chiếu lên khuôn mặt nhỏ nhắn, những sợi lông tơ mảnh mai được se sạch trước kia nay đang chậm rãi mọc ra, càng hiện rõ nét non nớt trên gương mặt, giống như một quả đào mật căng mọng vẫn chưa hết phấn phủ quanh, vừa ngọt vừa thơm đến mức người ta không biết nên bắt đầu hạ miệng cắn từ đâu.

Đây là trân bảo mất đi mới tìm lại được, yêu thương bao nhiêu đều cảm thấy không đủ. Tiểu Long Châu ở trên giường bị xoay chuyển giằng co nửa canh giờ, nam nhân vội vàng dừng lại. Lại nhìn mỹ nhân, mái tóc vốn được búi gọn gàng giờ đã xổ tung, mái tóc đen như dòng suối được xỏa tung trên gối, kẹp tóc cũng rơi xuống phía dưới gối, mồ hôi ấm áp rơi trên da thịt trắng noãn giống như được phủ một lớp mỡ cực kì chói mắt, dưới ánh mặt trời sáng rực mê người.

Nghĩ tới cực phẩm như vậy lại làm bụng dưới của hắn bốc hỏa. Người ta hay nói: Ngắm mỹ nhân dưới ánh trăng*, nhưng Trứng gà của hắn khỏa

https://thuviensach.vn

thân dưới ánh mặt trời cũng không tìm được tì vết nào, đẹp đến nỗi không thể dời mắt được.

(*) Người xưa nói nhìn phụ nữ dưới trăng sẽ đẹp hơn rất nhiều, ban ngày ánh sáng rõ quá không đẹp.

Xem ra ban ngày tuyên dâm, nhìn ánh mặt trời chiếu toàn thân nàng thật mê người.

Tuy rằng lò lửa dưới bụng đang muốn bốc cháy, nhưng ngàn lần lại không thể tiếp tục, thấy Trứng gà trừ bỏ có chút thở gấp, khuôn mặt đỏ ửng vùi đầu vào trong chăn nhưng không hề có ý tức giận, lúc này mới yên tâm, gắt gao đem nàng ôm vào trong ngực, "Bảo bối tâm can, đại bảo bối", hết lần này đến lần khác gọi nàng, khiến Niếp Thanh Lân e lệ đem mặt chôn ở trong chăn không chịu đi ra...

An Xảo Nhi bị Thái phó đuổi ra cửa viện, không thể nghe thấy động tĩnh bên trong, thời gian nhích chậm rãi một cách đầy tra tấn, một lúc sau mới nghe thấy Thái phó bên trong kêu nàng chuẩn bị thùng nước tắm rửa. Nàng mang theo vài nha hoàn và ma ma xách nước ấm đổ vào bên trong thùng, lại không thấy bóng dáng công chúa, chiếc giường nhỏ đó đã bị một chiếc bình phong che lại kín mít. Chờ nước ấm được pha xong, Thái phó cũng không để lại nha hoàn thị nữ hầu hạ, tất cả đều bị đuổi ra ngoài.

An Xảo Nhi không yên lòng, bất an canh giữ ở cửa viện.

Mình vào cung chưa tới một năm, tiểu chủ nhân và Thái phó đã tiến triển đến bước này... An Xảo Nhi nghĩ tới bộ dáng thần quỷ chớ lại gần của Thái phó, ngẫm lại sự thân cận của hắn cùng với tiểu chủ nhân... Liền cảm thấy gai ốc nổi lên rùng mình một cái, lại không thể không lo lắng cho tiểu chủ nhân, thân thể nhỏ xinh yếu đuối đó đã bị gã Diêm Vương ác độc này chà đạp thành bộ dạng đáng thương như thế nào?

Trong phòng, Thái phó ôm Trứng gà tay chân mềm nhũn vào trong thùng lớn, rồi cũng tự mình nhảy vào, nước ấm đem hai người áp sát vào nhau, ngược lại có không gian để bàn luận chút chuyện.

https://thuviensach.vn

“Thái phó, biên cương công việc bận rộn, phải chăng Bản cung nên về kinh thành trước?” Niếp Thanh Lân cổ họng khàn khàn, khẽ hỏi.

Thái phó hơi nhíu mày: “Đường xá xa xôi, bản Hầu lại không ở bên cạnh bảo vệ công chúa thì không ổn, thong thả thêm một thời gian nữa, ta và nàng sẽ cùng nhau quay về.”

Từ trước đến nay, mỗi khi có việc cần bàn luận với Thái phó đại nhân luôn luôn đơn giản, hắn luôn dùng một câu nói ngắn gọn đã đưa ra quyết định không ai có thể thay đổi. Niếp Thanh Lân cũng không nói nữa, im lặng dùng vải trắng ẩm ướt chà lau cổ mình, Thái phó thấy nàng cụp đầu xuống, đôi mắt to xinh đẹp đã bị lông mi che khuất, nhất thời đoán không ra trong lòng nàng đang nghĩ gì, trong lòng nhất thời không buồn không vui, bỗng nhiên lại nhớ đến 'cửa ải' trước kia, cánh tay dài vung lên, đem chú cá nhỏ trơn mềm kia ôm vào lòng, nhẹ hôn lên trán nàng nói: “Trứng gà không biết cảm giác yêu một người, bản Hầu sẽ không cưỡng cầu, chỉ có một điều, trong trái tim nhỏ bé của nàng chỉ có thể chứa 'huynh trưởng Vệ gia' của nàng. Nàng nên nghĩ cách làm sao để 'tình huynh muội' được bền vững lâu dài, đừng bao giờ nhớ thương mấy thằng 'người rừng' nào đó, nếu không thì đừng trách Vệ ca ca của nàng trở mặt, băm mấy tên không biết tự lượng sức mình đó ra thành thịt viên!”

Câu nói đùa nửa thật nửa giả đó, lại không hề có chút kẽ hở để mở miệng phản bác, Niếp Thanh Lân hơi phồng má nói: “Nào có huynh trưởng như ngươi, cứ luôn mong muội muội thủ tiết...” Còn chưa nói xong, công chúa Vĩnh An tự biết nên ngậm miệng lại, nhưng Thái phó lại nở nụ cười xấu xa: “Thì ra công chúa đang oán giận bản Hầu mấy hôm nay thủ tiết làm quả phụ sao? Tội của thần đúng là đáng chết vạn lần, nhất định sẽ tận lực bồi bổ lại thiếu sót trống vắng mấy ngày qua.” Nói xong lập tức xoay người, ép buộc bên trong thùng gỗ, làm cho sóng nước nhấp nhô, thùng gỗ thiếu chút nữa đã ngã lăn quay ra đất.

Làm cho toàn bộ mặt sàn trong thư phòng đầy nước, hắn mới đưa tiểu nữ nhân đang hoàn toàn xụi lơ trong ngực bước ra, chà lau thân thể, dùng

https://thuviensach.vn

chăn nhỏ trên giường quấn kín tỉ mỉ, mới mặc quần áo vào và ôm nàng trở về phòng ngủ.

Mọi người trong phủ Tướng quân không biết chi tiết về công chúa, chỉ coi nàng là Tam phu nhân của Vệ phủ theo quân đến đây. Có mấy nha hoàn ma ma canh giữ nhìn thấy hai người đùa giỡn như vậy, trong lòng trừ bỏ âm thầm cảm thán Thái phó phong lưu, lại đối với tiểu nữ tử lại sinh ra hâm mộ trong lòng.

Nghe đồn Thái phó sắp thành hôn với công chúa Vĩnh An đương triều, chỉ đợi công chúa hết hạn giữ đạo hiếu liền tổ chức cưới hỏi vào phủ. Nhưng Tam phu nhân được Thái phó mang đến đây, hôm trước bọn họ có nhìn thấy một lần, dáng vẻ đó, làn da đó, không chỉ dùng chữ đẹp để hình dung. Phong cách xoay đầu nhấc chân lại càng không phải con nhà bình thường có thể làm được. Dung mạo khuynh quốc như vậy cũng khó trách có thể bắt được trái tim của Vệ Hầu đại Ngụy quyền thế ngập trời làm tù binh, tương lai đương nhiên sẽ không chỉ dừng ở vị trí quý phi trong cung. Nhưng nếu thế, thì thật đáng thương cho vị công chúa chưa vào phủ kia, không biết bộ dáng ngày thường thế nào, không biết có thể khép lại hoa tâm phong lưu của Thái phó đại nhân hay không

Vào phòng ngủ, công chúa đã được nghỉ ngơi đôi chút liền ngồi trước bàn chải đầu trang điểm lại. Thái phó không cho Xảo nhi tiến vào, muốn nếm thử cảm giác tự tay vẽ mày cho mỹ nhân, tuy rằng bàn tay có vẻ hơi cứng, nhưng bản lĩnh múa bút thành họa của Vệ Hầu rốt cuộc cũng không phải chuyện đùa, dọc theo nét mày sẵn có của Trứng gà dần dần tô thêm đậm nét, nhìn vào gương đồng thật không tệ.

Buông đôi mày, Thái phó vừa lòng nhìn xem tác phẩm của mình, đột nhiên như lơ đãng hỏi: “Trương Thị Ngọc đã tỉnh, công chúa không tới nhìn xem sao?”

Niếp Thanh Lân mân mê son phấn trong tay, khẽ nói: “Lang trung mà Thái phó mới đến nhất định là tốt nhất, sớm nghe Xảo nhi nói thương thế của Trương thái y đã khôi phục ổn thỏa, Bản cung sẽ không đi.”

https://thuviensach.vn

Thái phó nghe được lời ấy, đi về phía sau lưng nàng, vuốt ve đùa lọn tóc trong tay, nhìn mỹ nhân trong gương, nói: “Hắn lại cứu công chúa thêm một lần nữa, cũng coi như là có công, bản Hầu sẽ không so đo.”

Nếu không phải bị Thái phó nhìn chằm chằm, Niếp Thanh Lân thật sự cười khổ một tiếng, mới vừa rồi vị 'huynh trưởng' nào đó nghiến răng nghiến lợi cảnh cáo tiểu muội muội nhớ đóng chặt cửa trái tim, lúc này lại nổi lên hào phóng, đáng tiếc nhìn lại bàn tay to đang nắm chặt có hơi chút căng thẳng không phải không so đo như lời vừa nói. Thái phó không hề đề cập tới chuyện mình với Cát Thanh Viễn ở doanh trướng, nhưng lại đối với Trương Thị Ngọc như lâm đại địch, có lẽ Thái phó cảm thấy nàng sẽ không yêu Cát Thanh Viễn, nhưng ở trong lòng lại chứa Trương đại ca chăng?

Sự so đo lẫn đầu lộn đuôi như thế này, làm cho người ta khó hiểu, khiến cho nàng nhất thời không hiểu tâm tư như biển của Thái phó đại nhân.

Niếp Thanh Lân đem son mỏng trên môi lau đi, chậm rãi nói : “Hắn vốn đã có vợ, vết thương phía sau lưng lại ở chỗ không tiện, Bản cung không tiện đến thăm, nhưng Bản cung đã đồng ý thưởng cho vợ chồng Xảo nhi ngàn lượng hoàng kim, chỉ là... Vừa lỡ miệng nói ra, mới nhớ là Phượng Sồ cung luôn luôn túng quẫn, chuyện này...”

Trong mắt của Thái phó, chuyện giải quyết bằng ngân lượng chỉ là chuyện nhỏ như con muỗi, nhưng Trứng gà cự tuyệt đi thăm bệnh không hề suy nghĩ, như vậy có thể thấy nàng đang suy nghĩ cho hắn, đồng thời cũng nói rõ, trong mắt nàng, Trương Thị Ngọc đã là mây khói. Tuy rằng lần này Trương Thị Ngọc liều mạng cứu giúp, nhưng ở trong mắt Trứng gà, hắn chẳng qua cũng chỉ là trượng phu thị nữ của mình mà thôi.

Thái độ của Niếp Thanh Lân làm cho Thái phó thật vừa lòng, liền mỉm cười nói : “Đừng lo lắng, lát nữa bản Hầu sẽ bảo Cố Tướng quân Thanh Long quan chuẩn bị bạc để thưởng, cũng không thể để công chúa bị một hạ nhân nói nàng chỉ biết nói suông, không giữ lời hứa.”

Nhìn Thái phó chậm rãi hòa hoãn thần sắc, Niếp Thanh Lân lại chậm rãi nói: “Nhìn bé con của Xảo nhi da thịt non mềm thật đáng yêu, chắc chắn

https://thuviensach.vn

sau khi lớn lên, nhất định sẽ là một cô nương thanh tú giống mẹ, chỉ là biên quan trời hanh gió lớn, hôm qua ta có gặp mấy đứa trẻ của hạ nhân sắc mặt không còn hồng hào, không hề mềm mại như những đứa trẻ khác, có thể thấy được nơi này không tốt để dưỡng dục đứa nhỏ... Nếu Thái phó thật tâm cảm tạ vợ chồng bọn họ, nên cho bọn hắn quay về trong Thanh Long quan này, ít ra cũng tiện nuôi ra được vài đứa bé béo tròn trắng mũm mĩm."

Thái phó khẽ nghiêng thân hình cao to xuống, ngón tay dài, miết son môi trong hộp đỏ lên một chút, tô nhẹ lên môi của nàng: "Lời Công chúa nói, bản Hầu đều đồng ý."

Giữa trưa đùa giỡn cùng nhau, buổi chiều Thái phó lại có việc ra khỏi phủ tướng quân.

An Xảo Nhi quay vào trong, thấy trang dung của công chúa tuy rằng được vẽ tinh xảo, nhưng bộ dáng lại đang vật lộn với cái lược, liền vội vàng chạy tới, đỡ công chúa ngồi xuống, dùng lược dính nước chải theo làn tóc dài, dùng dầu hoa quế bôi lên sau đó một lần nữa lưu loát búi tóc, đem mái tóc búi ngược ra phía sau, hơi cong lên, không cao quá cũng không thấp quá, nhưng lại giúp khí chất Niếp Thanh Lân trở nên hoạt Bát.

"Vẫn là Xảo nhi khéo tay, trong cung này, cũng chỉ có Xảo nhi cầm lược xuống tay mới có thể trở nên tinh tế như vậy." Nghe thấy công chúa khen, Xảo nhi cảm thấy trong lòng ấm áp, bỗng nhiên lại nhớ hôm qua, Trương lang không ngừng hỏi tình hình công chúa, tay đang nắm chặt trâm hoa liền chần chờ: "Thương thế của Thị Ngọc mặc dù đã tốt, nhưng tâm vẫn rất lo lắng cho an nguy của công chúa, có cần... Nô tỳ tiện thể nhắn qua không?"

Nói tới đây, Xảo nhi cảm thấy đầu lưỡi của mình có chút đắng chát, đứa con mình hạ sinh vốn là nghiệt chủng của tên Ngô Khuê đàng điếm, nhưng Trương lang lại coi như con của mình, cho tới bây giờ đều không mảy may bạc đãi đứa bé, thật ra còn quan tâm hơn cả mẹ ruột là nàng. Lúc trước là do Thái phó uy hiếp, Trương lang bất đắc dĩ cùng mình bái đường thành thân, nhưng cho đến bây giờ hai người vẫn rất thanh bạch, chưa bao

https://thuviensach.vn

giờ cùng phòng, ngay cả khi chính mình đã nói không xin làm chính thê, nguyện làm thiếp thất vì Trương lang sưởi ấm quạt nồng, lại bị hắn dịu dàng từ chối.

Vừa mới bắt đầu còn không biết, nhưng ở chung lâu ngày như vậy, nàng làm sao có thể không nhận ra người Trương lang giấu trong lòng là ai? Người kia giống như đám mây trắng trên bầu trời, phàm nhân có thể chạm đến sao? Huống hồ còn có một Yêu giao, mũi hung tợn, sát khí bừng bừng công khai chiếm giữ, bảo bọc kín mít như thế, thì cuộc đời này đã khong còn hi vọng.

Nhưng Trương Thị Ngọc lại là một người si tình, mặc dù biết là không được nhưng vẫn cuồng dại không thay đổi, lần này gặp lại công chúa, thì ngọn lửa tình si dại đó càng cháy bừng lên, câu đầu tiên sau khi tỉnh lại chỉ hỏi: “Công chúa ở đâu, nàng có mạnh khỏe không?”

Lời này lọt vào trong tai Xảo nhi chính là một đêm nước mắt đầy gối, ngày thứ hai một đôi mắt sưng lên hỏi công chúa có muốn đi thăm trương thái y hay không, nhưng công chúa chỉ đem khăn lụa thấm thuốc mỡ mát lạnh, cẩn thận xoa quanh mắt giúp nàng nói: “Tỉnh là tốt rồi, xem ngươi lo lắng kìa, đôi mắt sưng như quả táo rồi, có ngươi chiếu cố Bản cung cũng an tâm, lần này liên lụy vợ chồng các ngươi chịu nhiều đau khổ như vậy, nhất định phải khen ngợi và bồi thường hai ngươi. Hắn là trượng phu của Xảo nhi, sao Bản cung có thể đến thăm được? Xảo nhi đã lo lắng đến độ hồ đồ rồi sao?”

Những câu nói ra đó không thể nào phản bác lại được, nhưng Xảo nhi lại cảm thấy cặp mắt to của nàng đang mỉm cười nhìn mình, tựa hồ đã nhìn thấu suốt hết tất cả mọi chuyện, trong lòng thầm hổ thẹn, mình lại sinh ra ghen tuông đối với tiểu chủ nhân, liền cũng không nhắc tới chuyện này nữa.

Không chịu nổi Trương lang luôn hỏi mãi, rốt cuộc phải đi lại đây hỏi một chút công chúa có muốn mình nói hộ gì không. Cho tới bây giờ nàng vẫn chưa nói với công chúa về thân thế nữ nhi của mình, lúc trước bởi vì mơ hồ nên mất đi danh tiết nên trái tim tan nát, Trương lang là người nhân hậu,

https://thuviensach.vn

vì muốn giữ lại đứa bé ở trong bụng của nàng, đồng thời cũng vì thanh danh của nàng nên chắc chắn sẽ không truyền ra ngoài. Chính vì thế Xảo nhi càng cảm thấy áy náy với Trương lang, nên ngóng trông công chúa nói một câu ấm lòng, coi như là an ủi nỗi khổ tương tư của Trương lang.

Công chúa vừa lòng soi gương, sau đó một quyển sách tiểu thuyết lên nói: "Nếu có chuyện cần nói với hắn, cũng chỉ mong hắn có thể đối xử tử tế với Xảo nhi của ta, sinh ra vài đứa trẻ mập mạp. Thái phó thấy vợ chồng các ngươi có công hộ chủ, sẽ cho vợ chồng các ngươi quay lại trong quan, thưởng bạc đầy đủ, cuộc sống sau này cũng không phải lo lắng. Bản cung thấy vợ chồng của ngươi hòa thuận, cảm thấy mừng cho hai người."

Nói xong nàng liền thích thú ngồi trên xích đu giải trí xem sách.

Xảo nhi cũng không hiểu tâm tình mình như thế nào, chỉ nhẹ nhàng thở ra, lúc trước còn lo lắng đoạn thời gian ở suối hoa thôn kia, công chúa tuổi còn nhỏ nói không chừng được Trương lang ôn nhu săn sóc đã động tình ý, nếu thật sự như vậy, thật đúng là một đoạn nghiệt duyên không có kết quả. Nhưng hiện tại xem ra, hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình, công chúa bây giờ lại giống như trước, không vì trải qua đoạn thời gian kia mà đối với Trương lang có ý khác.

Sau khi Xảo nhi bưng quần áo đi giặt, Niếp Thanh Lân mắt nhìn trang sách trong tay nhưng cả nửa ngày vẫn chưa lật được trang nào, nhớ đến hình ảnh Trương đại ca nhào tới che chắn, vết thương khắp người ngày ấy, cảm thấy hai má tựa hồ vẫn còn lưu lại máu tươi nóng bỏng của hắn, ngấn lệ đã dâng lên khóe mắt.

Vốn tưởng rằng trọn đời này vốn không thể có hay nhận được tình yêu, lại không ngờ mình lại gieo nợ tình vô số. Nàng từng hy vọng Thái phó kiếp sau trở thành huynh trưởng của mình, kết cỏ ngậm vành, tận tâm hầu hạ. Nhưng đối với Trương Thị Ngọc... Lại ngóng trông có kiếp sau, muốn cùng hắn làm một đôi phu thê bình thường nhà ở nông thôn, không màng danh lợi sống hết một đời. Nàng từng si ngóng có người giống như lão Trương thái y, thiệt tình lưu luyến si mê nàng. Nhưng từ đầu tới cuối mới biết, tình thâm ý

https://thuviensach.vn

trọng đó, không phải muốn nhận là được, lại còn cảm thấy nợ thật nhiều. Nhưng loại tình vô vọng đó không hy vọng có kết quả, nếu đã như vậy, đành phải nhẫn tâm chặt đứt sợi tình, miễn cho người thanh niên kia phí nửa đời còn lại.

Thở dài một tiếng, từ trang sách rơi ra đóa hoa khô dùng để đánh dấu số trang, đã mất đi nét rực rỡ, chỉ còn lại chút màu hoa còn sót lại, đang lặng lẽ kể về thời kỳ rực rỡ của nó.....

Sau khi sáp nhập toàn bộ bộ tộc Mạt Nhi Cáp, Thiền Vu Hưu Đồ Liệt tuy rằng bên ngoài không cùng Vương gia Hưu Đồ Hoành đối chọi nhau, nhưng trong lòng ai cũng đã hiểu nhau, vẫn duy trì vẻ vua tôi hoà thuận bên ngoài.

Hưu Đồ Hoành bởi vì âm mưu dí mình vào chỗ chết của Hưu Đồ Liệt đã dần trở nên lạnh tâm, không còn tin vào cái gọi là huynh đệ hòa thuận, nhưng trong lòng vẫn còn canh cánh mối lo âu, tuy rằng cảm thấy Hung Nô Thiền Vu không có gì đáng ngại, nhưng Vương phi yêu dấu của mình đang có thai còn chưa lâm bồn, sợ Thiền Vu đột nhiên có hành động, mình không thể lo chu toàn ổn thỏa cho vợ và con, nên cùng Thái phó bí mật đạt thành hiệp nghị, lại lấy cớ Vương phi thai vị không ổn, cần đưa vào Trung Nguyên chữa trị, đem nàng và cả vài thê thiếp của mình cùng nhau đưa đến Thanh Long quan.

Niếp Thanh Lân đã rất lâu không gặp mặt Bát hoàng tỷ, nghe Thái phó nói Bát hoàng tỷ sắp tới, đương nhiên lòng tràn đầy vui mừng, vội vàng phân phó người bên cạnh cùng mình vào sân. Dọn dẹp một phòng gần đó cho tỷ tỷ ở lại.

Bên ngoài quan ải có tám chiếc xe ngựa chạy đến đang đứng trước phủ tướng quân, Niếp Thanh Lân cùng Xảo nhi sớm chờ ở trước cửa phủ, đến khi nhìn tỷ tỷ xuống xe ngựa thì chỉ thấy khuôn mặt xinh xắn của nàng ấy bởi vì mang thai mà trở nên mượt mà hơn, vòng eo nhỏ vốn dĩ thon thả vì mang thai lại nổi lên giống như cái trống, may mắn y phục Hung Nô dài rộng, nên nhìn qua không thấy cồng kềnh lắm.

https://thuviensach.vn

Chuyện công chúa bị bắt cóc là chuyện trọng đại, đương nhiên không được truyền ra ngoài, ngay cả Xảo nhi trước mặt người khác đều gọi Niếp Thanh Lân là Vệ Tam phu nhân, công chúa Thiệu Dương cũng đại khái đã biết chuyện muội muội gặp phải, tuy rằng khi gặp muội muội thì đôi mắt đã đỏ lên như mắt thỏ, nhưng vẫn không hỏi đến, chỉ hành lễ hỏi: “Từ lúc từ biệt ở Kinh thành, Tam phu nhân vẫn khỏe chứ?”

Niếp Thanh Lân cũng làm y lễ cho Vương phi Hung Nô, nói: “Đều tốt, chỉ là nhớ Vương phi đến thắt cả lòng, cứ mãi nằm mơ nhìn thấy được chơi đùa cùng vương phi trong giấc mộng!”

Tỷ muội hai người gặp lại, e ngại nhiều người đang nhìn, không thể cầm tay nhau nói chuyện tri kỷ được, nhưng trong lòng vui sướng có chút không kiềm chế được. Đúng lúc này, phía trong chiếc xe ngựa, một phụ nhân quần áo Hung Nô hoa lệ được thị nữ dìu xuống xe ngựa, chậm rãi đi về hướng hai người.

Công chúa Thiệu Dương thấy nàng ta đến, ý cười trên mặt hơi thu lại, cụp đôi mắt đẹp xuống thấp giọng nói: “Tam phu nhân, vị này là Trắc phi của Hưu Đồ Vương gia, là nhị quận chúa của thủ lĩnh bộ lạc Hung Nô – Trắc phi Nô Lan.”

Niếp Thanh Lân nghe vậy khẽ liếc nhìn sang, vị Trắc phi này có dáng vẻ khác hẳn Bát hoàng tỷ, phong thái xinh đẹp của người Bắc, mày rậm mắt to vóc dáng cao gầy. Nhưng không thể không làm cho người khác chú ý tới cái bụng tròn xoe kia của nàng, so với Bát hoàng tỷ lại to hơn không ít! Đây là...

Nhìn ánh mắt nghi hoặc của muội muội, công chúa Thiệu Dương cố giữ vững nụ cười, nhỏ giọng nói: “Trắc phi Nô Lan mang thai sớm hơn Bản cung một tháng, dự tính ngày sinh là tháng sau.”

Niếp Thanh Lân lặng lẽ không lên tiếng, nhưng trong lòng âm thầm thay tỷ tỷ lo lắng. Vị Trắc phi này xuất thân không thấp, lại mang thai trước tỷ tỷ. Phong tục Hung Nô thô tục, con nối dòng không phân biệt trưởng, thứ.

https://thuviensach.vn

Chẳng lẽ... Con trai trưởng của Vương gia Hưu Đồ Hoành là do vị Trắc phi mặt không quá quen thuộc này hạ sinh sao?

Lúc này, không khỏi tỉ mỉ liếc mắt đánh giá Trắc phi Nô Lan. Chỉ thấy nàng đi vào nơi đóng quân của người Hán, nhưng lại không hề có chút e lệ hay ngượng ngùng, tuy rằng nghe nói vị này là ái thiếp mà Định Quốc hầu của đại Ngụy cực kì cưng chiều, nhưng nàng ta sớm nghe nói, nữ tử này xuất thân không cao, ban đầu là thị nữ thông phòng, bởi vì biết cách hầu hạ nam nhân mà được danh phận thiếp thất mà thôi, trong lòng hơi có chút xem thường. Nàng ta tự nhiên rộng rãi hướng về phía Niếp Thanh Lân khẽ gật đầu, cũng không thèm nhìn công chúa Thiệu Dương, bước lướt qua, ưỡn lưng đi vào phủ tướng quân.

Khí phái cỡ này, giống như nàng ta mới là chủ nhân nơi đây.

Niếp Thanh Lân cẩn thận đỡ tỷ tỷ vào phủ, lấy lí do là ôn lại chuyện cũ, kéo nàng vào phòng của mình, sau khi đem Thiệu Dương an trí ở trên giường, mới hỏi nói: “Không phải tỷ tỷ lúc trước nói, Vương gia chỉ có một thị thiếp, sau khi có tỷ tỷ liền không hề lại gần nàng ta nữa sao?”

Công chúa Thiệu Dương không rơi lệ, chỉ lặng lẽ nói: “Nô Lan kia vốn là do bộ lạc dâng lên, vốn dĩ cũng được Vương gia sủng ái, lúc ấy Vương gia đi Trung Nguyên đón Bản cung, hắn cũng không biết Nô Lan đã mang thai, sau khi trở về mới biết. Sau lại nghe Vương gia nói, hình như là có một lần say rượu, bởi vì Bản cung sợ mùi rượu, liền ngủ chỗ nàng kia một đêm, hắn là khi đó có tiếp xúc, đã có bầu tự nhiên được phong làm Trắc phi...”

Niếp Thanh Lân gật gật đầu, không hỏi gì nữa, Hung Nô coi trọng nhiều con, còn coi trọng hơn cả đại Ngụy, một Vương gia Hung Nô có hai thê thiếp đồng thời có thai, thật sự là một chuyện rất tốt, nếu người biết chuyện, đương nhiên sẽ đến chúc mừng, làm gì có ai quan tâm cảm xúc của một nữ tử dị tộc đi hòa thân chứ? Nhưng theo mắt nàng nhìn thấy, vị Trắc phi Nô Lan kia, không phải là người mà Bát hoàng tỷ của nàng có thể dùng nước mắt để giải quyết mọi chuyện.

https://thuviensach.vn

Những chuyện tranh giấu giành giật nhau của nữ nhân trong hoàng cung Đại Ngụy, hai tỷ muội đã nhìn thấy từ nhỏ đến lớn. Khi chuyển qua triều đình Hung Nô, cũng chỉ là thay đổi trang phục và đạo cụ mà thôi, chứ không có gì khác nhau.

Giờ khắc này, Niếp Thanh Lân lại thực sự hy vọng Vương gia Hưu Đồ Hoành đừng bước cao lên thêm bước nữa. Bởi vì nàng thực sự sợ cho Bát hoàng tỷ mảnh mai của nàng phúc bạc, mạng sống mỏng manh, không thể chịu nổi những tranh đấu giành giật này!

Chương 94

Gia đình Hưu Đồ Hoành cũng lớn, ngoại trừ hai vị thê thiếp đang mang thai, còn mang theo hai vị thị thiếp khác tới đây, nghe nói hai người này là thị nữ ở bộ lạc của phụ vương Trắc phi Nô Lan, sau khi đi theo công chúa Nô Lan gả sang đây rồi từng bước trèo lên cao, cũng coi như giúp chủ nhân củng cố địa vị.

Trắc phi Nô Lan sau khi bước vào phủ tướng quân cũng không vội nghỉ ngơi, chỉ chậm rãi đỡ bụng đi xung quanh một vòng, liếc mắt nhìn trúng phòng của công chúa Thiệu Dương do Niếp Thanh Lân chuẩn bị.

Nàng ta cũng là người biết phân biệt xấu đẹp, bố cục trong sân này sắp xếp rõ ràng, đây là do Cố Tướng quân Thanh Long quan chuẩn bị cho thê tử mang thai con trai trưởng, mấy bậc cửa trong sân đều bị dỡ bỏ, trong phòng chẳng những có giường, còn có giường sưởi được xây bằng ngọc, đến mùa đông, chỉ cần đốt chậu than lửa, ngủ trên giường ngọc cũng khiến thân thể ấm áp. Trong hành lang dài của viện được trải bằng những chiếc thảm dệt từ loại cỏ đặc biệt, đặc sản của phương Bắc, qua vài ngày nữa khi tuyết rơi xuống thì có thể ngồi ở hành lang thưởng tuyết, đốt than sưởi ấm, khói than sẽ được những chiếc thảm này hút hết không gây khó chịu, lại có công năng giữ ấm, tỏa ra mùi hương hoa an thai định thần.

https://thuviensach.vn

“Nơi này không tệ, Vương phi Nô Lan sẽ ở đây.” Thị nữ Phong Nhã bên cạnh cũng đã nhìn thấy, quay qua lại thấy Vương phi Nô Lan mỉm cười dừng bước, lập tức kêu hạ nhân cùng mình đi vào trong viện sắp xếp lại một chút.

Ma ma đang trông coi ở sân liền mở miệng nói: “Nơi này Tam phu nhân dặn là muốn... để cho Vương phi, xin Trắc phi chờ một chút, quản gia đã mang người đi thu dọn sân khác cho người...” Lời nói còn chưa dứt, chỉ nghe một tiếng “bốp”, một thị thiếp tên Ô Mã Đa đã vươn tay tát ma ma kia một cái, thị thiếp này trước kia ở trong bộ lạc cũng đã học qua đao thương, tính tình rất mạnh mẽ.

“Vị này chính là Vương phi Hung Nô của Hưu Đồ Hoành tướng quân, một hạ nhân như ngươi dám ngăn trở Vương phi, thật không biết phải trái!”

Sau đó liền đá văng ma ma, giúp đỡ Trắc phi Nô Lan vào phòng, bọn hạ nhân nâng các rương hành lí nhanh chân bước qua ma ma đang té trên mặt đất đi vào sân.

Bên này không khí ngột ngạt, bên kia hai tỷ muội đang nhỏ to tâm sự lại không hề hay biết. Niếp Thanh Lân cùng công chúa Thiệu Dương nói chuyện một hồi, lại nói: “Tỷ tỷ đường xa đến đây chắc là đã mệt mỏi, muội đã chuẩn bị phòng chu đáo, thích hợp cho người mang thai. Tỷ nên vào phòng nghỉ ngơi một chút.” Nói xong, liền dẫn công chúa Thiệu Dương tới phòng đã chuẩn bị sẵn.

Vừa vào sân đã thấy cảnh tượng ồn ào, Niếp Thanh Lân có chút ngạc nhiên nhìn hạ nhân Bắc cương đang sửa sang đồ đạc. Ma ma vừa bị đánh nhìn thấy Niếp Thanh Lân đã đến, giống như đã tìm được tri kỉ, lập tức khóc lóc đem sự tình vừa xảy ra bẩm báo lại. Niếp Thanh Lân nghe xong hơi hơi chớp mắt, chậm rãi đi vào trong viện, giống như muốn tìm Trắc phi Nô Lan tranh luận.

Công chúa Thiệu Dương vội vàng kéo Niếp Thanh Lân: “Muội muội, không cần đâu.”

https://thuviensach.vn

“Tỷ tỷ, công chúa Nô Lan này thật sự quá ngang ngược, ở phủ tướng quân Ngụy triều ta còn như thế, thử hỏi ở vương phủ Bắc cương sẽ càng kiêu ngạo như thế nào. Nếu tỷ tỷ không cứng rắn một chút, về sau chẳng phải sẽ bị nàng ta khi dễ sao, trong lòng muội muội đều hiểu, sẽ không làm tỷ tỷ khó xử...” Nói xong liền bước vào trong viện.

“Muội muội, không thể làm như vậy.” Nước mắt của công chúa Thiệu Dương đã chảy xuống. “Vương gia vừa thu phục bộ lạc Mạt Nhi Cáp, nhìn qua giống như tất cả đều tốt, nhưng trên thực tế lại tràn đầy nguy hiểm. Bản cung mặc dù luôn ở trong viện, nhưng cũng nghe được thủ lĩnh bộ lạc khác bởi vì Vương gia thắng lợi quá nhiều mà sinh lòng bất mãn, hiện tại Vương gia đã bị cô lập. Phụ thân của Trắc phi Nô Lan lại là tộc trưởng của đại bộ lạc Cách Nhĩ Phiên, Vương gia... Lúc này không thể không có nàng.”

Nghe tỷ tỷ nói vậy, Niếp Thanh Lân liền hiểu ra, thì ra Trắc phi Nô Lan kiêu ngạo như vậy, là do có hậu thuẫn phía sau, suy nghĩ một chút, liền nói: “Muội muội đã hiểu, nhưng cũng không thể để cho nàng coi thường tỷ tỷ, nếu không càng về sau càng trầm trọng thêm.”

Nói xong, Niếp Thanh Lân lôi kéo công chúa Thiệu Dương đang còn do dự đi vào phòng, thấy Trắc phi Nô Lan đang ngồi trên ghế nghỉ ngơi, còn thị thiếp đang ra sức chỉ huy hạ nhân thu dọn phòng, đổi chỗ này chỗ nọ.

“Tính tình của Trắc phi Nô Lan nóng vội quá, ta mới vừa nghe hạ nhân nói, hình như ngài đang tức giận?” Niếp Thanh Lân mỉm cười hỏi.

Trắc phi Nô Lan nghe Niếp Thanh Lân cố ý nhấn mạnh chữ Trắc phi, trong lòng tức giận, cười lạnh một tiếng, một lời hai nghĩa nói: “Người Bắc Cương chúng tôi không có cái quy củ thối như Ngụy triều, phân cái gì phi tần lớn nhỏ, tất cả mọi người đều giống nhau. Chủ yếu là thứ tự đến trước sau, nếu ta đã bước vào trước thì nơi này chính là của ta, hạ nhân của phủ tướng quân không hiểu lễ phép, cần dùng roi dạy dỗ lại cho tốt.”

Hán ngữ của Trắc phi vô cùng tốt, có lẽ là do mời phu tử người Hán dạy, nhưng lời nói ra miệng lại vô cùng không có đạo lý.

https://thuviensach.vn

“Nếu Trắc phi Nô Lan đã thích viện này như vậy, ta tặng cho các ngươi là được. Nhưng mà... Hoành Vương gia lại đưa thê thiếp tới đây nhờ Ngụy triều ta che chở, lo sợ thai vị của chính phi không ổn, nên đưa về nhà mẹ đẻ để mời danh y điều dưỡng, mong rằng sau này Trắc phi suy nghĩ cho Vương gia nhiều hơn, đừng bao giờ quên dự tính ban đầu khi tới đây, nên thu lại uy phong của mình, để tránh Vương gia khó xử. Dù sao đây cũng là phủ tướng quân Ngụy triều, không phải trong đất Bắc của ngài, tướng quân cùng hạ nhân không ai thích nhìn thê thiếp mà lại thích hươ tay múa chân trước mặt Thiệu Dương công chúa của Ngụy triều.” Niếp Thanh Lân bình thường thoạt nhìn ôn hòa, nhưng đến khi đối mặt thì tràn đầy khí thế của hoàng gia.

Trắc phi Nô Lan quen thói ngang ngược, sao có thể nghe người khác nói nặng lời với mình như vậy, lập tức sắc mặt hết sức khó coi, nhưng nhìn điệu bộ Niếp Thanh Lân lại có chút chần chờ, nhất thời đắn đo suy nghĩ một thiếp thất nho nhỏ xuất thân tỳ nữ sao lại có thái độ lớn lối như vậy?

Thiếp thất bên cạnh thì trong mắt chỉ có chủ nhân, còn người bên ngoài lại không thèm nhìn đến nửa con mắt, nghe thấy lời nói sắc bén của Niếp Thanh Lân chống đối chủ nhân, nhất thời tức giận, trừng mắt muốn tiến lên cho Niếp Thanh Lân một cái tát giống như đối với ma ma vừa rồi.

Niếp Thanh Lân không ngờ chủ tớ bọn họ còn đang ở trong phủ tướng quân lại có thể làm càn như vậy, từ nhỏ tới lớn nàng sống ở trong cung, chưa từng gặp qua loại người nghe người khác nói không hợp lỗ tai, liền vung tay muốn đánh? Nàng vội vàng né tránh, nhưng vừa trải qua đại nạn, thân thể mệt mỏi còn chưa bình phục khó có thể tránh.

Trong lòng Công chúa Thiệu Dương biết rõ trò diễn xuất hàng ngày của chủ tớ bọn họ, trong lòng đã sớm lo lắng, lúc này “A” một lên tiếng, vội vàng tiến lên một bước đưa tay bảo vệ Niếp Thanh Lân, đem nàng che ở phía sau.

Ngay khi bàn tay thị thiếp gần đánh đến trên mặt công chúa Thiệu Dương, một bóng người bay vào phòng, vượt qua Niếp Thanh Lân. Vài người chỉ kịp cảm thấy trước mắt xẹt qua một cái, chợt nghe thị thiếp “A...”

https://thuviensach.vn

một tiếng liền bay ra ngoài, đụng phải bình phong làm bằng gỗ Tử đàn, rầm một tiếng, ngã cùng với chiếc bình phong lăn đùng ra đất. Niếp Thanh Lân mở to mắt nhìn, người vừa hộ giá chính là Đan ma ma đã lâu không gặp!

Thì ra Vệ Thái phó sau khi cứu được tiểu Long Châu, lại lo sợ nàng tiếp tục gặp chuyện không may, chờ Đan Thiết Hoa hiệp trợ cho Hưu Đồ Hoành tiêu diệt dư đảng còn sót lại, lập tức dùng bồ câu đưa tin kêu bà từ Bắc cương chạy về. Đan Thiết Hoa vừa về đến đầu tiên là đi gặp Thái phó, bẩm báo sự vụ ở Bắc cương, Thái phó dặn dò bà vì danh dự của Vĩnh An công chúa, không để tiết lộ thân phận công chúa của Niếp Thanh Lân, cho nên Đan Thiết Hoa vừa vào phủ tướng quân lập tức thay quần áo ma ma đi gặp Niếp Thanh Lân.

Vừa hay khi mới bước vào nhìn thấy một nữ nhân Hung Nô đang muốn dùng tay tát công chúa, vì thế lưu loát xông lên đạp một cước, bởi vì mới từ chiến trường về đến đây, sự kiềm nén ở lâu trong cung, nay được vung tay chém mọt đám loạn tặc nhưng đúng là vẫn chưa đã nghiện. Lúc này tuy rằng đã đổi thân phận, nhưng lực đạo của nàng nhất thời không khống chế được, bàn chân to lớn đá thiếp thất Ô Mã Đa khiến cằm bị trật, bay thẳng ra ngoài.

Đan Thiết Hoa thu chân, khiêm tốn cúi đầu ân cần hỏi: “Tam phu nhân, nô tỳ tới muộn, khiến cho phu nhân cùng công chúa Thiệu Dương sợ hãi, xin phu nhân trách phạt.”

Trắc phi Nô Lan nhìn thấy thị thiếp bị đá như vậy, vừa sợ vừa giận lập tức đứng lên. Lại nhìn thoáng qua Đan ma ma, trong lòng liền chấn động, ma ma này có chút quen mặt, rất giống tướng quân Mẫu Dạ Xoa của Ngụy triều. Vài năm trước Đan ma ma cùng Thái phó ở Bắc cương đánh trận, đã từng gặp qua bộ lạc của Trắc phi Nô Lan. Khi đó, Nô Lan trốn ở phía sau đã đem hình ảnh nữ tướng quân của triều Ngụy, liên tiếp chém đầu của dũng sĩ Bắc cương như vào chỗ không người, chỉ là bây giờ Đan ma ma cởi áo giáp, mặc trang phục ma ma, khiến cho Nô Lan nhất thời không dám xác nhận.

Có phải nàng nhận sai hay không, tại sao nữ tướng quân uy phong như vậy có thể làm ma ma cho một thiếp thất?

https://thuviensach.vn

Niếp Thanh Lân làm sao nỡ trách phạt Đan ma ma kịp thời xuất hiện giúp đỡ? Nhưng vừa rồi được nhìn thấy hành động hung ác của Ô Mã Đa làm cho nàng được mở rộng tầm mắt. Vốn dĩ nàng còn buồn bực không hiểu vì sao Hoành Vương gia sủng ái tỷ tỷ như thế mà tỷ tỷ lại mạo hiểm trốn về đất Ngụy. Hiện tại xem như đã được lĩnh giáo phong cách nội viện của Hung Nô, đúng quả là phong cách hoàng gia nước người ta có khác. Vừa ngang ngược vừa thô lỗ! Vừa rồi Ô Mã Đa chắc chắn có nhìn thấy Vương phi đang mang thai nhào lên che chở cho nàng, thế nhưng vẫn không thu lại lực đạo, nếu không phải Đan ma ma tới kịp lúc, chỉ sợ mình cùng Bát hoàng tỷ bị một thiếp thất xuất thân tỳ nữ tát một cái vào mặt!

Đúng lúc này, thiếp thất Phong Nhã hò hét đỡ Ô Mã Đa đang thống khổ kêu rên ngồi dậy, oán hận trừng mắt nhìn Đan Thiết Hoa, miệng còn lớn tiếng quát mắng: “Ngươi là ai! Lại dám đánh ái thê của Vương gia Hung Nô!”

Đan Thiết Hoa ở bên cạnh công chúa Vĩnh An đã được mở mang, lời nói cũng không còn chất phác giống như trước, nhớ tới lúc mình từ biệt thì Vương gia Hung Nô chỉ mãi nhắc nhở nàng chiếu cố công chúa Thiệu Dương cho tốt, không thấy nói tới Trắc phi chứ đừng nói tới ái thê ái thiếp gì đó, trong lòng đã hiểu, lập tức hừ lạnh nói: “Lão thân chính là hạ nhân trong phủ Thái phó, khi biên quan thái bình thì ở tại phủ Định quốc hầu quét rác phủi nước hầu hạ chủ tử; khi đánh trận thì tiện tay mang theo vũ khí cùng Thái phó giết địch trên chiến trường. Mới vừa rồi lão thân thấy trong phòng này gà bay chó sủa, còn tưởng có tên khốn nào không sợ chết đến tập kích phủ tướng quân, mắt lão thân vụng về, không biết đây lại là khách quý, cứ tưởng thích khách, nhưng dù là ai cũng thế, chỉ cần người nào dám đụng đến Tam phu nhân nhà ta, chính là một cước đá chết tiện nhân không muốn sống!”

Nói xong phất tay một cái, đem rương gỗ của Trắc phi Nô Lan cạnh đó đập nát bét!

Cho dù người Hung Nô không biết đây là Đan Thiết Hoa cũng bị kinh hãi một lúc nói không ra lời. Trắc phi Nô Lan trong lòng đã có tính toán,

https://thuviensach.vn

nghe Đan Thiết Hoa nói xong, càng chứng thực suy đoán trong lòng, ma ma này đúng là nữ tướng quân Đan Thiết Hoa thanh danh vang xa ở trong bộ lạc Hung Nô!

Nhìn biểu hiện hành động của Đan Thiết Hoa như vậy,nàng liền tỉnh ngộ: Vương gia nhà mình đối với mọi chuyện trong trạch viện từ trước đến nay đều không để ý, chỉ cần hắn không ở trong phủ, Vương phi hòa thân yếu đuối của Ngụy triều chỉ là bài trí. Nhưng nơi này dù sao cũng là địa bàn của người Ngụy, không thể so với phủ tướng quân Hung Nô. Hành động của mình vừa rồi rất không cẩn thận, vì thế liền miễn cưỡng cười nói: "Ô Mã Đa, Phong Nhã nhi, các ngươi thật không có phép tắc! Nếu nơi này đã sắp đặt dành cho Vương phi, chúng ta chuyển đến nơi khác là được, cần gì phải náo loạn thành ra như vậy? Ta ở đâu đều được, đừng làm cho thân thể mảnh mai của Vương phi chúng ta gặp chuyện không hay, nếu như không có chỗ ở tốt, động đến thai nhi, trưởng tử Vương gia trong bụng ta đây chẳng phải thiếu đi một muội muội sao?" Nói xong liền đỡ bụng, hất cằm đi ra ngoài.

Đợi đến khi không khí ngột ngạt qua đi, Niếp Thanh Lân mới nắm tay công chúa Thiệu Dương nói: "Tỷ tỷ, tỷ muốn hù chết muội muội sao? Mới vừa rồi nguy hiểm như vậy? Sao tỷ lại gắng gượng ôm bụng xông bảo vệ ta? Hai chúng ta ai nên săn sóc chiếu cố ai, sao lại lẫn lộn hết rồi?"

Công chúa Thiệu Dương mỉm cười: "Bát hoàng tỷ của muội vô dụng, trong trạch viện không tạo nổi uy phong, có làm liên lụy tới muội muội bị ăn hiếp hay không?"

Thấy tỷ tỷ quan tâm mình, trong lòng Niếp Thanh Lân cảm thấy ấm áp, ngược lại lại cảm thấy lo lắng thay nàng: "Bên cạnh tỷ tỷ vẫn chưa có người vừa ý để hầu hạ, vừa hay trong phủ tướng quân có thị nữ tên An Xảo Nhi, là người trong cung đưa tới, hôm nay ra ngoài thăm trượng phu nên không có ở trong phủ, đợi nàng trở về, ta kêu nàng tới hầu hạ tỷ tỷ, nàng là người đã từng sinh nở, để nàng canh chừng đồ ăn hàng ngày của tỷ tỷ mới khiến muội yên tâm hơn."

https://thuviensach.vn

Giúp tỷ tỷ sắp xếp xong hành lý thì đã đến buổi tối, Thái phó có chuyện quan trọng vẫn chưa hồi phủ, Niếp Thanh Lân liền cùng tỷ tỷ dùng bữa tối.

Bởi vì Thiệu Dương đang có thai nên bữa tối cũng chỉ ăn nhẹ, món chân heo hầm đậu kia uống dính ngấy cả môi, Niếp Thanh Lân cùng tỷ tỷ uống vài hớp, cảm thấy đã lưng bụng. Để chén xuống, hai tỷ muội lên giường nằm cạnh nhau tâm sự.

Ban ngày nói chuyện sợ nhiều người biết, công chúa Thiệu Dương vẫn chưa rỗi rảnh để hỏi, hiện tại trong nội thất chỉ có tỷ muội hai người, tâm trạng vẫn đang lo lắng rốt cục cũng có thể hỏi: "Nghe Vương gia nói muội muội bị tặc nhân bắt cóc, Cát tặc kia... có tổn thương muội muội hay không?"

Tuy rằng công chúa Thiệu Dương nói quanh co, nhưng Niếp Thanh Lân làm sao không biết tỷ tỷ đang muốn hỏi nàng chuyện gì? Thật ra nàng cũng không có gì để ngượng, tự nhiên rộng rãi nói: "Tuy rằng bị tặc tử bắt vào doanh trại, nhưng may mắn trong người đang có nguyệt sự, tặc tử sợ dính vận đen nên không làm nhục muội muội, cũng coi như là trong sạch "

Nghe Niếp Thanh Lân nói chuyện trắng trợn như vậy, công chúa Thiệu Dương giật mình ngượng ngùng đứng lên: "Ai muốn hỏi muội cái này đâu, chỉ cần không bị thương tổn là tốt rồi, muội lại không để ý... Làm hại Bản cung lo lắng trong lòng muội còn nghĩ luẩn quẩn..."

Tiểu Long Châu bướng bỉnh, nhíu mi suy nghĩ nói: "Tỷ tỷ lo lắng cái gì, đừng nói tên tặc tử kia chưa làm được gì, cho dù là có, muội muội cũng chưa chắc để ở trong lòng. Nên biết nữ hoàng Chiêu Dung triều trước, hậu cung nuôi dưỡng vô số trai lơ, đều chọn ra những nam tử vừa mắt từ trong đám quần thần, đêm đến kêu hai nam tử đến hầu hạ cũng chỉ là chuyện bình thường, tới giờ muội vẫn chưa thấy nàng luẩn quẩn trong lòng. Cát Thanh Viễn kia cũng coi như là xuất thân triều thần, bộ dáng đoan chính, nếu đưa tới chỗ nữ hoàng Chiêu Dung, ít nhất cũng là quý phi hoặc tài nhân..."

Công chúa Thiệu Dương thấy tiểu muội muội đêm khuya yên tĩnh không người, nói chuyện càng ngày càng lớn mật, tính tình giống y như

https://thuviensach.vn

huynh trưởng song sinh của nàng, liền vội vàng đưa tay bịt kín cái miệng nhỏ của nàng. Bị Thái phó xuất quỷ nhập thần luôn đột nhiên xuất hiện dọa thành bệnh sợ kinh niên, từ trên giường vươn cổ nhìn ra cửa, thấy không có bóng người, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm nói : "Đúng là không có phép tắc, loại dã sử nhảm nhí như thế nghe được ở đâu thế! Mau mau im miệng! Thật sự là đau đầu thay phu quân tương lai của muội!"

Mới vừa khiển trách muội muội xong, lòng hiếu kỳ về truyền kỳ của nữ vương Chiêu Dung triều trước lại nổi lên: "Muội nói dã sử có phải nói quá hay không? Thân là nữ tử tại sao có thể một đêm sủng hạnh hai nam nhân? Sẽ không đánh nhau sao?"

Niếp Thanh Lân ngẫm nghĩ rồi lại ngẫm nghĩ, sao đó ra vẻ như có kinh nghiệm nói: "Nhất định là chia trước nửa đêm và sau nửa đêm, nếu như lật thẻ bài sủng hạnh, cũng khó có thể chạm trán đánh nhau..."

Trong nội thất, tỷ muội hai người thì thầm những chuyện riêng tư chỉ nữ tử với nhau mới có thể nói. Thì ở một góc tường bên ngoài phòng, Đan ma ma lại đổ mồ hôi lạnh lo lắng cho tiểu chủ nhân, bởi Thái phó đại nhân đang hơi nghiêng người ở góc tường lắng nghe câu chuyện.

Nhưng nhìn thấy khuôn mặt âm trầm của Thái phó ngay trước mắt, cho dù bà có muốn vờ tạo ra tiếng động để nhắc nhở hai chị em lớn mất trong kia cũng không dám.

Qua chừng một lúc lâu, Thái phó mới chịu thẳng lưng đứng lên, xem ra hình như không có ý định muốn quấy rầy tỷ muội xa cách lâu ngày mới gặp lại, chậm rãi đi ra sân. Đan Thiết Hoa cũng đã hiểu rõ ý tứ trong lời nói của công chúa, theo như chuyện này Thái phó hẳn nên vui mừng vì trong sạch không bị vấy bẩn của công chúa, nhưng nãy giờ hắn lại âm trầm, rõ ràng là bị câu "lật thẻ bái sủng hạnh" kia làm đảo loạn tâm tình.

Bà vốn định khen Thái phó giúp công chúa vài câu, tránh cho sau này Thái phó đại nhân bới móc làm khó tiểu chủ nhân nhà mình, cố hết sức suy nghĩ ra mỹ từ tốt đẹp, Đan ma ma thấp giọng nói: "Cát tặc kia dung mạo xấu

https://thuviensach.vn

xí, ngay cả tài nhân hắn cũng không xứng, Thái phó đại nhân mới có dáng vẻ của một Quý phi!”

Thái phó nhướng mi, khóe miệng hơi nhếch lên, lộ ra hàm răng trắng sáng: “Đan Tướng quân thật biết thưởng thức, khó trách chướng mắt tên mãng phu Lỗ Dự Đạt, đợi khi trở về kinh thành, bản Hầu tuyển chọn cho tướng quân mấy thiếp thất, khỏi bôi nhọ bản lãnh ‘ngắm cỏ*’ của tướng quân!”

(*) Câu này trích trong câu thưởng hoa ngắm cỏ.

Đan Thiết Hoa biết Thái phó tức giận, không kịp suy nghĩ nhanh chóng quỳ xuống, lại thấy Thái phó nói xong liền vung tay áo hùng hổ rời đi.

Nữ tướng Đại Ngụy quỳ gối dưới ánh trăng, ảo não kiểm điểm bản thân: Thật là ăn nói vụng về mà ! Sao lại nói là Quý phi? Với dung mạo như thế này của Thái phó đại nhân, mình nên nói là có tướng Hoàng hậu mới đúng!

Niếp Thanh Lân ngủ cùng tỷ tỷ một đêm, sáng sớm ngày hôm sau lại cùng Bát hoàng tỷ dùng bữa sáng, sau đó quay lại phòng ngủ của mình. Bởi vì sợ mùi son phấn ảnh hưởng đến thai nhi của công chúa Thiệu Dương, mới vừa rồi rửa mặt chải đầu xong cũng không bôi son thoa dầu dưỡng.

Nhưng trời Bắc khô hanh, khuôn mặt nhỏ nhắn đã rửa qua nước nếu không bôi lên lại cảm thấy có chút không thoải mái. Hôm qua phu nhân Cố Tướng quân có mang tới một hộp dầu dưỡng da mặt được chế từ gan ngỗng, bởi vì thế nên có mùi hương thoang thoảng không cần trộn thêm hương liệu, rất là dễ chịu.

Đợi cho nàng dùng muỗng bạc nhỏ ở trong hộp múc lên một muỗng thuốc mỡ trắng bóng, quả nhiên hương vị rất thơm mát, nhẹ nhàng bôi một lớp mỏng trên mặt, rất nhanh thấm vào da thịt nhưng lại không dính ngấy, trên mặt sáng bóng, nên cũng luyến tiếc tô thêm son phấn che mất vẻ sáng bóng này.

Vật tốt như vậy nếu chỉ có khuôn mặt được hưởng thụ thì thật đáng tiếc. Niếp Thanh Lân kêu Đan ma ma lại đây, dùng hộp dầu cao trân quý này

https://thuviensach.vn

bôi toàn thân.

Cởi quần áo, Niếp Thanh Lân để lại nội y nằm trên giường,sau đó tháo dây yếm phía sau. Phía sau lưng những nơi không với để cho ma ma bôi lên, còn phía trước lát nữa nàng sẽ tự bôi.

Thủ pháp ma ma rốt cuộc đúng là từng trải qua huấn luyện, bàn tay to ấm áp chỉ chốc lát liền thoang thoảng mùi hương thơm ngát. Ở trên lưng mềm non mịn xoa bóp. Niếp Thanh Lân thoải mái mà phát ra tiếng rên khe khẽ như mèo con làm nũng, nhắm chặt hai mắt, mặc dù mới ngủ dậy, nhưng bởi vì huyết mạch lưu thông lại làm nàng có chút buồn ngủ, liền ngửi hương vị thơm ngát dần dần khép mắt lại.

Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, đột nhiên cảm thấy có bàn tay to đang dần dần hướng lên trên, sờ soạng những chỗ không đứng đắn. Niếp Thanh Lân nhất thời mở to mắt: “Ma ma, chỗ mông nơi đó Bản cung tự mình bôi được rồi!”

Nói xong, nàng muốn đứng dậy quay đầu nhìn, nhưng thân mình còn chưa động, lại bị một nguồn sức mạnh ấn quay lại giường, bàn tay to kia càng lúc thoa càng xa, rốt cuộc không còn quản thúc được nữa.

Niếp Thanh Lân nhìn lại: Đây đâu phải ma ma, là Thái phó đại nhân hạ lưu mới đúng!

Chương 95

Nhìn thấy là Thái phó đại nhân, Niếp Thanh Lân vội vàng muốn cầm tấm chăn nhỏ che lại thân thể quần áo không chỉnh tề: “Thái phó không phải nói công vụ bận rộn, nhiều ngày nay không thể hồi phủ tướng quân sao?” Nếu như không phải nghe Đan ma ma nói hắn không quay lại, nàng cũng sẽ không có gan làm loạn sáng sớm cởi quần áo bôi hương cao.

“Vội vàng xử lý xong, liền trở về làm bạn với công chúa, tránh cho công chúa cô đơn lạnh lẽo lại nảy ra những ý nghĩ không hay.” Niếp Thanh

https://thuviensach.vn

Lân thấy lời này rõ ràng là đang nói đùa, nhưng Thái phó lại tỏ vẻ nghiêm trang, khuôn mặt tuấn tú lạnh băng căng như mặt trống, thấy công chúa vẫn vùi gương mặt nhỏ nhắn của mình vào trong trốn, bàn tay to dùng sức kéo đuôi chú cá nhỏ trơn tuột này ra ngoài.

Niếp Thanh Lân chống đỡ trước ngực cường tráng của Thái phó đại nhân vội vàng hô: "Một lát nữa phu nhân tướng quân tới tìm Bản cung có chuyện cần bàn luận, thỉnh Thái phó đừng làm càn..."

Nhưng miếng thịt thơm đã vào tay há có thể buông tha?

Bàn tay to khẽ lật, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức chuyển xuống bên dưới, sau đó bôi lấy dầu thoa thơm ngát, cởi áo ngoài, nằm đè lên. Những lời bậy bạ mà con nhóc xấu xa này nói đêm qua, dám đem tên khốn kiếp không lên được mặt bàn là Cát Thanh Viễn tuyển chọn vào hậu cung, Thái phó đại nhân cảm thấy cơn ghen đang dâng trào, cảm thấy phải dùng thêm chút sức lực mới có thể thể hiện ra bản lĩnh của mình, cắt đứt ý nghĩ xằng bậy "lật thẻ bài sủng hạnh" của nữ tử dạy mãi mà vẫn không thông "Nữ Giới" này!

Kết quả Thái phó đại nhân không hề nương tay, một đường thúc ngựa điên cuồng, khiến giường vang, đất rung núi chuyển, công chúa Vĩnh An tiếng kêu đứt quãng, thẳng đến khi cho nàng hiểu được sau khi hưởng dụng qua "trước nửa đêm", thì sẽ không còn phúc để tiêu thụ phần từ "nửa đêm về sáng".

Nhưng có người nào đó bụng dạ không được rộng lớn cho lắm, chiếm hết tiện nghi còn hẹp hòi ích kỉ, đến khi xong việc, Thái phó lộ ra cánh tay cường tráng, dựa vào trên giường, dáng vẻ vẫn còn như cảm thấy chưa được thỏa mãn, nghiêm trang giáo huấn công chúa: "Công chúa tuổi còn nhỏ, khó tránh khỏi sẽ có ý nghĩ kỳ lạ mà nổi lên lòng tham, trải nghiệm chuyện trên giường nhiều cũng sẽ khiến thân thể mình bị thương, đừng vì gian dâm mà đục khoét sức khỏe, ảnh hưởng không tốt đến bản thân."

Niếp Thanh Lân tuy rằng nhỏ tuổi, nhưng vẫn biết cái gì gọi là "ăn miếng trả miếng", cái miệng nhỏ nhắn thở gấp nhíu mi, tức giận nói: "Thái

https://thuviensach.vn

phó cũng biết làm như vậy sẽ ảnh hưởng đến thân thể, tuổi tác đã lớn, cũng không biết tiết chế lại...”

Nếu là bình thường nói giỡn như vậy, có lẽ Thái phó đại nhân chỉ thâm thúy nhếch mắt phượng lên, khóe môi nở nụ cười xấu xa dùng thân thể hung hăng xử lý nàng. Nhưng hôm qua đêm dài không người bên cạnh, Thái phó ở trong quân doanh xử lý công vụ trong lúc rãnh rỗi, nhìn hơi nước trà lài ấm áp bốc lên trong cốc, soi mình trong nghiên mực trong vắt đặt trên án thư, tỉ mỉ so sánh mình với “Cát tài tử” kia một phen, nhìn tới nhìn lui, nhìn cả xuôi lẫn ngược cũng thấy mình không hề thua kém tên kia ở chỗ nào, nhưng luận về tuổi tác lại không có cách nào ép xuống nên để thua Cát tặc kia một bậc, hơi hơi rơi xuống thế hạ phong.

Tuy rằng tuổi tác hiện giờ chính là thời điểm sung mãn của nam nhân, vóc người khí phách đều hùng vĩ oai phong, nhưng nghe thấy suy nghĩ của công chúa đang độ tuổi xanh mướt trong lòng muốn tìm nam nhân trẻ tuổi. Cho dù nuốt cả bình trà lạnh, cũng khó dập tắt đố kị trong lòng.

Hiện tại nghe Trứng gà ghét bỏ mình “lớn tuổi”, đúng là chọc hắn tức đến nổ phổi, đem chú cá nhỏ còn chưa hết mồ hôi kéo vào trong lòng, mười ngón tay tung bay, bắt đầu sử dụng thủ đoạn bức cung khuê phòng, rốt cuộc đã làm cho Trứng gà rơi lệ, khóc lóc xin tha...

Thời gian làm chuyện bừa bãi dần dần trôi qua, đợi cho Thái phó buông tha xuống giường thì đã gần giữa trưa. Niếp Thanh Lân nằm trên giường lười biếng nghỉ ngơi một lát, sau đó gọi Đan ma ma vào hầu hạ rửa mặt, sau đó lại lần nữa bôi phấn chải tóc chỉnh tề, mới nghe Đan ma ma nói: “Cố phu nhân khi nãy sai người tới bẩm báo, nếu công chúa đã rảnh, nàng vẫn đang ở trước sảnh chờ công chúa cùng nhau dùng trà.”

Thưởng trà sáng sớm là chuyện đã bàn từ trước. Niếp Thanh Lân lại bị Thái phó càn quấy nhất thời không thể phân thân, thiếu chút nữa đã quên mất. Không nghĩ tới giờ này chén trà vẫn chưa cạn, phu nhân Cố Tướng quân lại đợi mình một lúc lâu, nghĩ đến nguyên do lỡ hẹn, da mặt nàng có

https://thuviensach.vn

chút nóng lên, liền nhanh chóng thay đổi người quần áo trên người, mang theo ma ma chạy tới sảnh trước.

Vị Cố phu nhân này tuy đã hơn ba mươi, nếp nhăn ngay khóe mắt đã có một ít, nhưng do bộ dáng được bảo dưỡng tốt, nên khí chất thoạt nhìn tốt hơn rất nhiều. Đừng thấy nàng chỉ là thê tử của tướng quân biên quan thủ thành, nhưng xuất thân lại không tầm thường, vốn là đích tôn nữ của Đệ nhất Hầu gia có công khai quá biên cương đại Ngụy – Tuyên Bình Hầu Tào Long.

Nhưng trải qua thế hệ cha nàng, gia cảnh đã dần suy thoái, phụ thân nàng tuy rằng đang ở trên đỉnh cao của hầu tước, nhưng không có quyền lực thực sự tại triều đình, bởi vì đắc tội với cháu trai của Vinh thượng thư quyền quý, nên bị tiên hoàng giảm lương bổng, tước đoạt đất phong, lại bị đày ra khỏi kinh thành, cuối cùng khó khăn chống đỡ lắm mới chống đỡ được vẻ bề ngoài nhưng ngay cả thân hào nông thôn cũng không bằng.

Trong nhà lại có ý dựa vào quan hệ thông gia, để nàng gả vào phủ biểu ca An Vinh Vương làm thiếp thất, cũng coi như là leo lên được cửa hoàng gia quyền quý.

Nhưng đích tôn nữ của công thần có công mở rộng biên quan kia lại cũng là người ngang bướng. Gã An Vinh Vương là cái loại nam nữ đều ăn, đã vậy còn mang theo mấy tên tiểu quan ngông nghênh trên phố, thanh danh quả thối nát, nàng cực kì xem thường tính tình của tên biểu ca ăn chơi trác táng kia nên liều mạng, van xin phụ thân gả mình cho tú tài Cố Thuận lúc ấy vẫn chưa là tướng quân.

Hiện tại xem ra, Cố phu nhân vẫn là có mắt nhìn người, tên An Vinh Vương Niếp Thắng kia bởi vì mắt vụng về không biết nhìn người, chiêu cháu ngoại trai của An Tây Vương làm con rể để cả nhà bị liên lụy. Sau khi Thái phó đại nhân bình định phiến loạn ở An Tây, cho dù đã từng cùng Thái phó đi dạo tửu lâu, kết giao chút tình nghĩa, nhưng Thái phó lại không nể tình xưa, nhớ tới An Vinh Vương này từng tặng nam thiếp, còn phao tin khắp nơi là Thái phó yêu thích nam sắc, làm cho nổi giận, không nể tình

https://thuviensach.vn

nghĩa từng ăn nhậu khi xưa, bắt giam và chém đầu, ngay cả cái danh cũng không còn tồn tại.

Cố Thuận này, là thuộc hạ cũ của Vệ Lãnh Hầu, lại có chút văn thao võ lược, được Thái phó khen ngợi ủy thác trọng trách đóng giữ ở Thanh Long quan, tiền đồ về sau phát triển không ngừng. Cố phu nhân tuy rằng nhà cửa bị mất, nhưng cũng là tiểu thư khuê các con nhà danh giá lớn lên ở kinh thành phồn hoa, nên việc đối đãi đương nhiên khác hẳn với thê thiếp nhỏ ở vùng biên cương xa xôi này. Hôm nay ở tiền thính lên kế hoạch thưởng trà tỉ mỉ khoản đãi bảo bối của phủ Thái phó.

Đợi đến khi Tam phu nhân Vệ phủ vào sảnh, Cố phu nhân mỉm cười đứng dậy nghênh đón. Nàng đã là một phụ nhân sinh ba người con, nhìn Tam phu nhân yểu điệu yêu kiều, tóc được búi vội trên mái tóc vẫn còn ánh hơi nước chưa kịp khô, trong lòng liền biết đây là do vừa mới ngủ dậy chải tóc, liên tưởng đến Thái phó mới sáng sớm đã trở về phủ tướng quân, lập tức đã hiểu được nguyên do Tam phu nhân trễ hẹn, trong lòng âm thầm oán thầm: Thái phó đại nhân luôn lấy đại sự làm trọng, vậy mà lại bị thiếp thất ban ngày câu dẫn đóng cửa lại hồ nháo, có thể thấy được tỳ nữ xuất thân tam phòng này chính là Đát kỉ yêu mị. Cho nên tuy dù lo lắng con đường làm quan của tướng công, vẫn phải khách khí mỉm cười thịnh tình chiêu đãi, nhưng trong lòng cảm thấy không tôn trọng cho lắm.

“Nhất thời có việc trì hoãn, làm cho Cố phu nhân đợi lâu.” Niếp Thanh Lân sau khi ngồi xuống, cười nói.

“Ta vốn là một nữ nhân chốn khuê phòng, không bận rộn gì nhiều, chỉ hay thêu thùa may vá cho qua thời gian, nên cũng đâu thể gọi là chậm trễ. Chỉ là mấy hôm trước đây được tặng mấy loại trà ngon, công chúa Thiệu Dương đang có thai không thể uống trà, nên không muốn quấy nhiễu công chúa, vừa vặn cùng Tam phu nhân thưởng thức.

Nói xong, vài thị nữ bên cạnh bắt đầu từ sau bình phong bưng dụng cụ dùng để pha trà ra bày trên chiếc bàn bằng gỗ Lim. Có thể nhìn thấy Cố phu

https://thuviensach.vn

nhân thật sự yêu thích trà đạo, bỏ công sức một phen, chuẩn bị trà cụ thật là tinh xảo, nhiều hơn mười dạng.

Niếp Thanh Lân tiện tay cầm lấy một cái chung trà, lấy tay hơi hơi vân vê, phẩm chất tinh tế, nhìn thấy lạc ấn riêng là một chữ "Thanh", không khỏi khen ngợi: "Trách không được cứ cảm thấy này trà cụ hình dạng rất khác biệt, nhìn tỉ mỉ thì ra đây chính là thủ pháp của Thận Tư Công."

Lời vừa nói ra, làm cho Cố phu nhân lắp bắp kinh hãi, mọi người đều biết Thận Tư Công triều trước thư pháp hoàn mỹ, lại không biết hắn kỳ thật là một người lành nghề chuyên chế tạo đồ gốm uống trà, chỉ là Thận Tư Công thích nhất là những món đồ gốm hắn tự tay làm, nhưng lại sợ thế nhân bởi vì qua yêu mến danh tiếng của hắn mà mù quáng thỉnh cầu, chiếm hữu, nhưng không tỉ mỉ xem kỹ sẽ không biết đến vẻ đẹp của những hoa văn ẩn trong đó, nên đã viết tục danh ẩn ở trong gốm, nhưng chỉ viết mỗi một chữ "Thanh" theo kiểu chữ Triện. Thận Tư Công chế tạo dụng cụ bằng gốm cũng tỉ mỉ cẩn thận như chữ hắn viết, cả đời lưu lại trà cụ chỉ có ba bộ, còn lại bởi vì hắn tự cảm thấy có chút tỳ vết, đều dùng nghiên mực trên bàn đập vỡ, để tránh lưu lạc bên ngoài bêu xấu.

Bộ trà cụ này là đồ cưới mang đến từ nhà mẹ đẻ, bởi tiên phụ cùng Thận Tư Công là bạn tri kỷ, nên được tặng một bộ di vật trân quý, riêng nàng thấy phụ thân yêu mến như trân bảo, cứ cách mỗi tháng lại lấy ra rửa lau sạch sẽ, đốt lửa nấu nước trà để dưỡng bình trà, khi nhà cửa sa sút cũng không chịu bỏ quên thói quen đốt tiền này.

Hôm nay bày ra trà cụ này, vốn là muốn chiêu đãi công chúa Thiệu Dương, bởi vì nghĩ nàng xuất thân cao quý ở trong cung, đương nhiên bày ra trà cụ đắt tiền mới có thể đầy đủ uy danh của phủ tướng quân. Nghĩ tới công chúa mang thai không thể nước trà, chủ yếu chuẩn bị đến đây ngồi một chút nói chuyện phiếm, nhưng do đường xa xóc nảy, thân mình hơi khó chịu, mới vừa rồi đã phái người đến từ chối thưởng trà.

Trà cụ tốt, nhưng lại bày ra để tiếp đãi thiếp thất xuất thân hèn mọn, Cố phu nhân ảo não không thôi, lại không tiện thay đổi trà cụ trước mặt hạ nhân

https://thuviensach.vn

để người ta đồn đãi, rước lấy sóng gió không nên có. Nhưng trong lòng lại đau xót không khác gì đem khuê nữ quần áo lụa là mình nuông chiều vào bên trong miệng hổ.

Ai ngờ, cô nương yêu mị như hồ li này xuất thân từ nữ tử nhà nghèo lại biết cách phẩm trà, lại còn biết cả xuất xứ của trà cụ, làm cho Cố phu nhân kinh hãi: "Tam phu nhân thật là có mắt nhìn, xem ra cũng là người trong trà đạo!"

Khó kiếm nhất chính là tri kỉ, tất cả tri âm là ở chữ "Âm", một khi có chung chí hướng, đâu còn để ý xuất thân của ngươi là tiểu phu hay thiếp thất, chỉ còn hứng thú bừng bừng muốn khoe ra, lập tức liền lấy trà ngâm vào trong nước rồi cùng Niếp Thanh Lân thưởng thức đánh giá.

Niếp Thanh Lân kỳ thật yêu thích trái cây ăn vặt hơn trà đạo, đơn giản có hứng thú này là do lục hoàng huynh. Trước kia khi vào học đường bị bắt cùng lục ca ngồi nghiêm chỉnh đánh giá, khắp nơi đều cống nạp vật phẩm, đầu lưỡi thật sự linh mẫn muốn quên cũng không quên được.

Tích góp từng chút điểm nhỏ ấy cũng là một của cải đủ dùng có thể lấy ra cùng Cố phu nhân đối ẩm, tiếp nhận muỗng trà bằng trúc tía, quan sát màu sắc, lại dùng mũi ngửi sau đó nói: "Cố phu nhân không phải người thường, tuy rằng nguyên liệu trà này không phải thuộc loại trà nổi danh, nhưng nhất định là do lão sư phụ cao tay làm ra, sấy vừa đúng, nhiều hơn một phần sẽ cháy, thiếu một phần lại chưa chín, nếu là dùng mai tuyết lộ ngâm, hương vị nhất định như rượu ngon."

Nếp nhăn ở khóe mắt Cố phu nhân giãn ra, cười nói: "Suy nghĩ của Tam phu nhân lại có cùng ý tưởng với ta, có một bình hoa mai tuyết lộ tích góp từng chút của năm trước chôn ở trong viện dưới tàng cây mai, mới vừa rồi đã mở nắp, vừa vặn có thể cùng Tam phu nhân bình luận thưởng thức."

Đợi đến khi nước sôi, bên trong phòng đốt trầm hương, Cố phu nhân thi triển thuần thục thủ pháp pha trà cho tri kỷ, để trà vào bình, rót một ít nước ngâm trà, mùi hương bay lan toản trong không gian.

https://thuviensach.vn

Khi nàng nhìn thấy Tam phu nhân tự nhiên phóng khoáng đón nhận chén trà, hé đôi môi anh đào khẽ nhấp nhẹ một ngụm trà thì sự khinh thị ban đầu cũng đã trôi theo ngụm trà nóng biến mất không còn.

Trong lòng thầm nghĩ: Cũng khó trách Vệ Hầu gia mắt cao hơn đầu kia lại yêu nữ nhân này, dung mạo vốn đã khuynh sắc khuynh thành, kiến thức trong đầu cũng không bình thường, một cái giơ chân nhấc tay đều mang khí chất cao nhã, lại không mất đi sự yểu điệu dịu dàng của nữ nhân, không hề có chút thua kém với bất kỳ quý nữ xuất thân danh giá nào. Nếu nàng là đấng tu mi, có được dung nhan tuyệt sắc cả trong lẫn ngoài đều bất phàm thế này, chỉ sợ cũng sẽ yêu như trân bảo, triền miên trên giường, lười để ý triều chính đấy thôi?

Chỉ không biết với dung nhan tuyệt sắc này sẽ được Thái phó sủng ái được bao lâu, giống như mình vậy, xuất thân từ gia đình danh môn gả cho vị hôn phu, lúc tuổi còn trẻ tình cảm vợ chồng vẫn đầm ấm, vợ chồng tôn trọng nhau. Nhưng sau khi mình sinh được ba đứa con trai, dáng người thay đổi, nhan sắc phai tàn thì tình yêu cũng nhạt, trong phủ cũng có hai thiếp thất còn non trẻ. May mà trượng phu vẫn còn tôn trọng mình là chính thất, sau lại bởi vì thiếp thất sinh ra đều là nữ nhi, cho nên vị trí chính thê của mình vẫn còn vững vàng, nên cũng không xảy ra trò cười là sủng thiếp diệt thê, lòng tuy có chua xót nhưng ít ra vẫn còn chút an ủi.

Đây chính là bi ai của nữ nhân, cho dù trí tuệ có cao không thua đấng mày râu, thì cũng vẫn phải luôn dựa vào nam nhân mới có thể làm nên sự nghiệp, danh vang khắp nơi.

Có đôi khi rảnh rỗi, ngồi nhấm nháp ngụm trà ngon thì cũng khó tránh khỏi suy nghĩ vu vơ: Nếu trượng phu không thăng chức, vẫn là một tên lính quèn vô danh ở quê nhà, thì cuộc sống của nàng có thoải mái an nhàn hơn bây giờ không?

Nhưng hôm qua khi gặp tình cảnh của công chúa Thiệu Dương khi nhập phủ, thì trong lòng lại cảm thấy nhẹ nhõm, khuây khỏa hơn rất nhiều. Công chúa là con gái của tiên hoàng, tôn quý là thế, nhưng vẫn bị ép tái giá

https://thuviensach.vn

với con riêng, chịu nhiều khổ sở. Các thiếp thất trong phủ của Hoành vương gia còn kiêu ngạo ngang ngược hơn cả Vương phi chính thất, đúng là xem như mở rộng tầm mắt, nhất thời cảm thấy phủ trạch của mình ít ra còn yên bình, cuộc sống hàng ngày vẫn thoải mái nhẹ nhàng.

Kỳ thật hôm nay ngoài việc thưởng trà vẫn còn có việc quan trọng hơn muốn cùng công chúa Thiệu Dương thương lượng.

Mấy ngày nữa đó là lễ "Tất Khắc Cáp" quan trọng của người Hung Nô, nghe nói đây là ngày hội do tổ tiên Hung Nô sáng chế ra. Niếp Thanh Lân thích đọc những quyển sách kì bí cổ xưa, từng xem qua một đoạn, nghe nói Hung Nô chính là hậu duệ của hôn quân hạ triều Hạ Kiệt. Sau khi Hạ Kiệt mất nước, lưu đày ba năm mà chết, con hắn là Huân Dục mang theo đám thê thiếp xinh đẹp của phụ vương háo sắc, di chuyển về phương Bắc cư trú, chăn dê thả bò sống cuộc sống du mục. Mà lễ "Tất Khắc Cáp" đó là dựa theo truyền thuyết là sau khi Huân Dục ngủ với vài vị mẹ kế của mình, gieo 'giống' không ngừng và cảm tạ thượng thần phù hộ bộ tộc Hạ thị không bị diệt vong, ban hơn mười đứa con trai trong một ngày, từ đó về sau càng ngày càng phồn thịnh, súc vật sinh sản tốt, bộ lạc không ngừng sinh ra dũng sĩ.

Năm đó sau khi Niếp Thanh Lân đọc xong đoạn này vẫn còn cảm thấy hoang đường, một người nam nhân có thể làm cho các mẹ kế đang ở goá trong vòng một ngày đồng thời sinh con, thấy thế nào cũng là trò cười cho luân thường đạo lí, loại "công cán" đó ngay cả phụ hoàng của nàng lấy tuyên dâm làm mục tiêu trong cuộc sống vẫn không dám so sánh! Nhưng hiện tại xem ra, loại phong tục Hung Nô thượng cổ trong truyền thuyết này, lại được đám con cháu nghiêm túc chấp hành... Ít nhất cách làm của Hưu Đồ Hoành hiện giờ cũng tương đối giống với vị tổ tiên Huân Dục kia.

Bởi vì người Hung Nô cho rằng lễ "Tất Khắc Cáp" có thể phù hộ cho súc vật của bộ lạc trong năm sẽ không bị bệnh mà chết, lại có thể làm cho các nữ nhân trong bộ lạc sinh càng nhiều con, cho nên ở ngày hội này, sẽ có đồ tể giết trâu bò, hiến tế thần linh, có thêm hai nữ nhân mang thai toàn thân

https://thuviensach.vn

được bôi dầu vừng đi ba vòng xung quanh doanh trướng, cầu nguyện cho bộ lạc thịnh vượng.

Hai thê thiếp của Hoành Vương đều đang có thai, nên lễ Tất Khắc Cáp lần này ở Thanh Long quan không thể làm qua loa được. Trắc phi Nô Lan vừa vào phủ đã sai người thông báo cho quản gia của phủ tướng quân, nhờ hắn nói với tướng quân sắp xếp đồ vật dùng cho nghi lễ.

Cố Tướng quân không thích người Hung Nô, nhưng phải nghe theo mệnh lệnh của Thái phó, có thể không cần quan tâm đến yêu cầu của thê thiếp Hung Nô này, nhưng cũng lười so đo nên chỉ quăng lại cho phu nhân của mình xử trí. Đồ ăn của phương Bắc và của vùng Trung Nguyên không giống nhau, vì muốn chiêu đãi thật tốt cho các vị thê thiếp của Hưu Đồ Hoành, Cố phu nhân làm việc tới sứt đầu mẻ trán, bởi vì nữ nhân Hung Nô đều muốn tham gia lễ hội, lại càng bận rộn đến mức gà bay chó sủa, thiếu chút nữa rối loạn hết cả trình tự.

Hôm nay, công chúa Thiệu Dương tuy rằng không tới. Nhưng Cố phu nhân cũng nhận ra công chúa Thiệu Dương cùng vị Tam phu nhân này có quan hệ thân thiết, nhất là chuyện tiếp đãi công chúa Thiệu Dương, bây giờ muốn cùng Tam phu nhân thương lượng, sẵn tiện mượn cơ hội hỏi Tam phu nhân, không biết bên phía Thái phó có gì nhắn nhủ hay không.

Niếp Thanh Lân không hiểu phong tục của Hung Nô, sau khi tiệc trà kết thúc liền đi hỏi Bát hoàng tỷ. Nhưng Bát hoàng tỷ nghe xong cũng cau mày, không vui nói: “Lễ hội gì đâu? Chỉ là một cách chà đạp sỉ nhục nữ nhân của bộ tộc họ thôi, đã mang thai trong người lại còn bảo phải để bụng trần đi vòng quanh doanh trại, xấu hổ chết được...”

Trong lòng Niếp Thanh Lân biết rõ tỷ tỷ không quen phong tục của Hung Nô, liền nói: “Nếu tỷ đã trở về Thanh Long quan thì coi như đã trở về nhà mẹ đẻ, loại lễ tiết này không tham gia cũng được, để muội nói Cố phu nhân chuẩn bị người cho vị Trắc phi Nô Lan kia là được.”

Cố phu nhân sau khi nghe Niếp Thanh Lân trả lời, liền chuẩn bị đồ tể giết trâu bò, dựng lên một lều trại bên trong phủ, để cho Trắc phi Nô Lan kia

https://thuviensach.vn

sử dụng.

Nhưng sắp xếp này đến tai Trắc phi Nô Lan thì lại tìm đủ mọi cách để bắt lỗi.

Ngay tại buổi sáng của lễ Tất Khắc Cáp, Trắc phi Nô Lan mang theo hai thị thiếp cùng một đám người, hung hăng chạy vào phòng của công chúa Thiệu Dương.

Khi đó, Niếp Thanh Lân đang cùng hoàng tỷ chơi bài hoa, Trắc phi Nô Lan không hề thông báo đã xông vào phòng, công chúa Thiệu Dương nhìn thấy bị hù tới mức bàn tay trắng nõn run lên, khiến bài hoa trên tay rớt xuống đất.

"Tất Khắc Cáp chính là ngày lễ rất quan trọng của người Hung Nô, thế nhưng phu nhân của tướng quân triều Ngụy lại chỉ chuẩn bị lều trại đơn sơ nhỏ bé, chính phi ngài lại nói thân thể yếu ớt không tham gia nghi thức đi quanh trại. Đây không phải là muốn gây tai họa cho Vương gia sao?" Trắc phi Nô Lan vào phòng cũng không thèm hành lễ, chỉ cất giọng lên hỏi như đang xét hỏi tội phạm.

Niếp Thanh Lân ngồi thẳng người, từ từ buông bài hoa đang cầm trong tay, đôi mắt to lạnh lùng nhìn vị Trắc phi kia.

Đan Thiết Hoa vừa từ Bắc cương trở về, cho nên hiểu rõ nội tình cục diện chính trị bên trong Bắc cương, Hưu Đồ Hoành cùng Hưu Đồ Liệt tuy rằng ngoài mặt vẫn tỏ vẻ duy trì hòa thuận, nhưng hiện tại hai phe cánh lớn của mỗi bên đã bắt đầu xếp hàng chuẩn bị.

Sau khi phụ vương Nô Lan cân nhắc mọi chuyện, cuối cùng vẫn quyết định đứng bên con rể Hưu Đồ Hoành, thực lực của bộ lạc không được coi thường, Hưu Đồ Hoành hiện tại đối với thủ lĩnh bộ lạc Cách Nhĩ Phiên chính là khách quý cần được tôn trọng, Nô Lan càng lo lắng, nếu như mình sinh ra trưởng tử, mà phu quân lại được phụ vương giúp đỡ ngồi lên ngai vàng của Thiền Vu, như vậy vì để lôi kéo bộ tộc của phụ hoàng, ắt phải lập mình làm Yên Thị, mà công chúa hòa thân nho nhỏ người Hán kia chỉ là ỷ vào thể trạng yếu đuối mà khiến Vương gia nhất thời mê hoặc muốn nếm

https://thuviensach.vn

thử mà thôi, tạp chủng mang hai dòng máu Hán - Hung của nàng ta tuyệt đối không trèo leo lên được ngôi vua của Hung Nô!

Nghĩ tới ngày trước tiểu yêu Thiền Vu ngày đêm quyến rũ mê hoặc Vương gia, khiến cho nàng hàng đêm cô độc thê lương, nghĩ vậy trong lòng Nô Lan không nén được sinh ra một trận oán hận, nếu không phải hôm ấy Vương gia say rượu đi nhầm phòng, mãnh liệt yêu mình một đêm, nhờ vậy mà đã mang thai, may mắn cho nàng nếu không thiếu chút nữa là vô duyên với sự sủng ái của Vương gia. Sau khi mang thai Vương gia đối đãi với mình đã tốt hơn, nhưng vẫn nên phòng ngừa chuyện không may xảy ra, không bằng thừa dịp hiện tại là lúc Vương gia đang bận cho việc đoạt ngôi vị ở bắc cương xa xôi, phải làm cách nào khiến cho vương phi mảnh mai sinh non, tránh cho việc nàng ta thực sự sinh con trai trưởng, sau đó lại dùng thủ đoạn dụ dỗ Vương gia sủng ái.

Lễ đi quanh trại kia thực sự là một tập tục xấu của phương Bắc, ngày hội lại gần thời điểm mùa đông, thời tiết rét lạnh, nếu như phơi bụng trong gió rét đi quanh trại thì thực sự là một khảo nghiệm không nhỏ đối với phụ nữ có thai. Hàng năm, những phụ nữ mang thai có thân thể không tốt vì đi bộ trong gió nên bị cảm lạnh mà sinh non, thậm chí có khi phát sinh thảm kịch một xác hai mạng. Nhưng người dân phía Bắc lại rất dũng mãnh, rất tôn trọng những người sống sót, bọn họ nhất quyết cho rằng nếu không trải qua được hoạn nạn này mà sinh non, thì chỉ xứng với con sơn dương yếu đuối dành cho con sói uy mãnh ăn thịt, trải qua một thời gian dài nhưng tập tục xấu vẫn chưa bị phá bỏ.

Thân thể Nô Lan rất khỏe mạnh, cho dù đang mang thai cũng vẫn kiên trì dùng nước lạnh chà lau thân thể, hiển nhiên không sợ ảnh hưởng gì tới thai nhi. Nhưng công chúa Thiệu Dương thì ngược lại, có lẽ do vóc người nhỏ nhắn, thai nhi lại to lớn bất thường, từ khi mang thai tới nay thật sự rất vất vả, uống thuốc an thai đến bây giờ vẫn chưa thể ngừng lại, nếu như ở trong gió lạnh mà đi bộ vài vòng phụ họa theo nhạc của nghi thức tế lễ, khẳng định sẽ khiến cho nàng ta sinh bệnh.

https://thuviensach.vn

Nếu như công chúa Thiệu Dương bởi vì nguyên nhân này mà sinh non, như vậy nếu truyền tới tai Vương gia, ai cũng không nói được gì, lại không thể giận chó đánh mèo mà trách cứ Nô Lan nàng. Dù sao người này chỉ là do Vương gia vâng theo ý chỉ của tổ tiên mà cưới, điều này có thể nói lên thân thể cô gái này không xứng sinh con có huyết thống vương tộc Hung Nô. Nếu như cuối cùng nàng ta vẫn không chịu đi, như vậy toàn bộ người trong tộc sẽ biết nữ nhân đại Ngụy được gả tới này xem thường tổ tiên Hung Nô, ở ngày hội thần thánh thiêng liêng chọc giận tới thần linh. Như vậy trong năm nay, cho dù trong bộ tộc có một con sơn dương chết, thì dân chúng cũng sẽ đem việc này đổ hết tội lên người vị Vương phi không chịu làm theo lễ, sau này cho dù Vương gia có dành cho nàng ta bao nhiêu ân sủng, nàng ta cũng đã làm mất hết lòng dân, không đáng để mình bận tâm!

Nghĩ vậy Nô Lan khẽ nhướng mày, hôm nay mới mờ sáng thế mà sương lạnh đã bắt đầu phủ xuống, hơi thở như đông lại trong mũi, miệng, lạnh đến khác thường! Thật sự là được thần linh trên cao phù hộ, chỉ cần nàng dùng một chút thủ đoạn, yêu cầu phủ tướng quân đổi doanh trướng thật to, kéo dài lộ trình một chút, để nữ tử của đại Ngụy phơi bụng trong gió, sẽ làm sẩy thai đứa con chưa đủ tháng!

Chương 96

Niếp Thanh Lân đương nhiên nhìn ra được thần sắc muốn gây khó dễ trong mắt của Trắc phi Nô Lan, nàng liền mỉm cười: “Người đâu, ban ghế cho Trắc phi”

Cái gọi là không đánh mặt cười, Niếp Thanh Lân nhẹ nhàng nói một câu nhưng thực ra là ngắt cái khí thế hùng hổ dọa người của Nô Lan. Đợi ghế được mang ra, Nô Lan biết nếu không ngồi thì coi như mình hẹp hòi, liền hất cằm ngồi xuống.

“Nô Lan muội muội, ngươi cũng biết thân thể Bản cung xưa nay không được khỏe, lễ đi dạo quanh lều kia tuy rằng để cầu nguyện may mắn, nhưng

https://thuviensach.vn

mà thật sự là Bản cung không chống đỡ được…”

“Tỷ tỷ là chính phi, ý tỷ muốn sao thì tùy tỷ, nhưng nếu tỷ tỷ không đi, thì tỷ đã nghĩ tới hậu quả chưa?” Nô Lan, nói đến đây, đầu mày cuối mắt đều là nụ cười đắc ý.

Nói xong, nàng ta liền đứng dậy hung hăng rời đi.

Nàng ta vừa rời đi, Thiệu Dương công chúa liền chậm rãi đứng dậy, Niếp Thanh Lân thấy thế cũng vội vã đứng lên hỏi: “Tỷ tỷ muốn đi đâu?”

“Đương nhiên là đi tham gia lễ đi vòng quanh trại.”, vừa nói Thiệu Dương công chúa vừa đưa tay lên vuốt nhẹ bụng mình rồi nói tiếp: “Ban đầu, Bản cung chỉ nghĩ đến thân thể mình quá yếu đuối, mà lại quên mất rằng cốt nhục trong bụng Bản cung là huyết mạch của Hung Nô Vương. Nếu là nam hài, đợi khi hắn trưởng thành, chắc sẽ thầm oán Bản cung còn chưa sinh ra hắn mà đã mang đến cho hắn mọi sỉ nhục, làm hắn không thể sống yên ổn ở bộ tộc của phụ vương hắn. Nếu hắn không thể vượt qua nghi lễ lần này... thì đành coi như duyên phận giữa hai mẹ con ta quá mỏng, chỉ nguyện kiếp sau nếu hắn nhớ tình cảm mẫu tử mấy tháng trong bụng ta, sẽ nguyện cùng với ta làm một đôi mẫu tử tình thâm. Nhưng mong rằng đến lúc đó, ta đã không còn là một người con trong gia đình hoàng tộc, mà chỉ một thôn phụ hương dã, có thể tùy ý yêu thương cốt nhục của bản thân, không cần phải lo nghĩ đến lợi ích quốc gia, tạm nhân nhượng vì đại cuộc mà bỏ qua cốt nhục tình thâm…” Nói đến đây, nét thê lương hiện lên khuôn mặt nàng, nhưng cũng không rơi nước mắt, mà chỉ hiện lên vẻ mệt mỏi nhàn nhạt.

Niếp Thanh Lân thầm than đúng là gió rét của đất Bắc khắc nghiệt, đã làm cho vị hoàng tỷ dịu dàng, mềm mại trước kia biến thành một người cứng rắn, kiên cường, đột nhiên nảy ra một ý, liền cười lôi kéo tay nàng nói: “Tỷ tỷ thật sự là nói không kiêng kị gì hết, nói bậy bạ gì đến kiếp sau, đời người dĩ nhiên luôn nhìn về phía trước, nhưng cũng không thể nhìn quá xa như thế, nếu không sẽ lưu lại nhiều tiếc nuối lắm, cho dù kiếp sau cũng không bù lại được, thì không phải chỉ đi dạo quanh lều một vòng thôi sao? Cũng không phải là độc thân xông pha vào rừng rậm, mãnh thú, tỷ tỷ đi là

https://thuviensach.vn

được, tỷ đường đường là đại công chúa của nước Ngụy, chẳng lẽ để loại phong tục đi dạo đó làm khó sao?”

Vừa nói, nàng vừa đứng dậy, đi trước một bước tìm Cố phu nhân an bài nghi thức lễ “Đi dạo cầu an”.

Đợi khi vừa bước ra ngoài, gương mặt mỉm cười của Niếp Thanh Lân mới chậm rãi thả lỏng. Hưu Đồ Hoành rốt cuộc cũng không phải là một người suy nghĩ thấu đáo. Mặc dù có nhìn xa trông rộng, nhưng làm việc cũng quá mức sơ sài, tuy rằng nghĩ là để bảo vệ an nguy của tỷ tỷ, nhưng hắn lại mang một con thỏ nhỏ và một con sói cái thả cùng một chỗ, thật đúng là hắn nghĩ thê thiếp của hắn đều có thể sống chung hòa thuận với nhau như tỷ muội bình thường?

Một lúc lâu sau, nghi thức “Đi quanh lều cầu an” chính thức được tiến hành, bởi vì bị Trắc phi Nô Lan soi mói, địa điểm tổ chức nghi thức được đổi đến bên trong thành luyện binh. Lều trại nhỏ ban đầu cũng đã được đổi thành một cái lều thật to đặt ở giữa sân. Nô Lan nghe nói chính phi muốn tham gia điển lễ này, liền dẫn 2 thị thiếp ngồi xe ngựa chạy tới khu luyện binh.

Đến gần, thì thấy khu luyện binh được bao quanh bởi một lớp gám dày màu vàng, Nô Lan cảm thấy không vui, kéo màn che lên, vừa xuống xe nàng ta liền cảm giác được một luồng khí nóng đang đánh úp về hướng mình, tập trung nhìn vào, mấy trăm chậu than lửa đang cháy xung quanh soái trướng. Mà ở bốn phía doanh trướng có chôn một cái lu thật to, cái lu to đó chôn thẳng xuống lòng đất, miệng lu ngang bằng với mặt đất, mấy cái lu cùng với màn gấm được đặt để giữ hơi ấm, bên trong lu đều là nước nóng đang bốc hơi dày đặc. Mà trên miệng lu được trải các tấm ván gỗ, bởi vì trong nước là nước thuốc an thai, tản ra hơi ấm đều cảm thấy ấm áp an tâm.

Đợi khi Nô Lan đi đến, nhạc công bên trong đang tấu lên những bản nhạc của Hung Nô, có vu bà người Hung Nô đang cất cao giọng hát. Thiệu Dương công chúa mặc một bộ xiêm y màu đỏ liền váy, làn váy dài, mở rộng

https://thuviensach.vn

ở vạt trước, làm lộ ra viền bụng, và trên bụng đã được bôi một lớp dầu dày chống rét, dưới ánh mặt trời cùng hơi nước tạo lên hắn 1 vùng sáng.

Một thân áo váy đỏ, Thiệu Dương công chúa chậm rãi đi theo nền nhạc, cùng với hơi nước bốc lên qua tấm ván nhìn giống như một thiên thần xinh đẹp đang đi tới nhân gian.

Đúng lúc này, từ bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng vó ngựa dồn dập, không lâu sau, một nam tử cao lớn, mắt xanh vội vã xông thẳng tới, ngoài trướng các thị vệ người Hung Nô đứng gác nhận ra đó là Vương gia nhà mình, nên vội vàng thi lễ, Vương gia vung tay lên, để cho thị vệ sau lưng ở bên ngoài chờ, sau đó tự mình vội vàng đi vào trướng.

Hắn vốn đang bận rộn tìm cách đối kháng với Thiền Vu, Nếu không phải trong lúc thuộc hạ của hắn vô tình nhắc đến, thì hắn đã quên mất chuyện này, bí mật khởi hành suốt đêm, không nghĩ tới vẫn là chậm một bước, không kịp ngăn cản nữ nhân kia, nghĩ tới thân thể nàng yếu đuối hai bàn tay hắn bất giác nắm chặt lại.

Nhưng sau khi vào trong trướng, tâm hắn liền buông lỏng, không nghĩ tới bên trong lại ấm áp như mùa xuân, không phải lo nàng bị phong hàn, trong lòng dâng lên một trận cảm kích, không ngờ Vệ Thái phó luôn không biết quan tâm người khác, lại có thể chiếu cố ái thê mình tỉ mỉ như vậy.

Ngước mắt nhìn lên nhìn nữ nhân một thân kiều diễm đỏ rực bụng đang nhô cao cao, vẫn xinh đẹp y như lần đầu mới gặp nhau trong quân doanh, làm cho người khác không thể rời mắt

Nô Lan vốn định hạ uy phong của chính phi yếu ớt kia, nhưng không nghĩ tới khéo quá hóa vụng, cũng không biết người nào ở phủ tướng quân này lại nghĩ ra đủ loại chiêu trò thế này.... Đem nghi thức đi dạo quanh đó biến thành thoải mái như đang xông hơi trong phòng ấm, nếu là như thế này thì đừng nói đi một vòng, dù đi mười vòng cũng có vấn đề gì?

Hơn nữa nàng ta không nghĩ tới Vương Gia lại có thể bỏ tất cả công việc lại để vội vã tới đây, mặc dù trong lòng ảo não, những cũng không để lộ ra, nàng ta mỉm cười tiến lên phía trước nói: “Sao Vương sao lại đến đây,

https://thuviensach.vn

hôm qua Nô Lan còn mơ thấy Vương Gia, đúng là tâm linh tương thông mà…" Còn chưa nói xong, nàng ta liền thấy Hưu Đồ Hoành ngay cả liếc cũng không thèm liếc về phía nàng ta, mà vẫn đang nhìn chằm chằm Vương phi, trong lòng nhất thời dâng lên oán hận.

Một nữ nhân yếu đuối, phải bày ra dủ mọi trò như thế này mới có thể mới bắt đầu cử hành nghi thức, thật là làm cho người ta khinh bỉ, sao có thể xứng đôi với Vương gia của nàng.

Đợi cho công chúa Thiệu Dương đi đủ lễ, An Xảo Nhi lập tức đi thay xiêm y cho công chúa để nàng có thể vào nghỉ ngơi. Hưu Đồ Hoành liền muốn đi theo, lại bị Nô Lan ngăn cản: "Vương gia, chẳng lẽ người không nhìn thai nhi trong bụng Nô Lan sao? Đứa trẻ trong bụng Nô Lan sẽ là trưởng tử đầu tiên của ngài, nếu không có phụ vương ban phước, hài nhi sẽ rất đau lòng."

Nghe thấy Nô Lan nói thế, trong mắt Vương gia lóe lên, dừng bước chân, nói: "Nếu bổn vương đã tới đây, thì sẽ không bên nặng bên nhẹ, mong Trắc phi đi nhanh lên."

Nô Lan trước mặt Vương gia nhất thời háo thắng, muốn biểu diễn một chút để thấy mình hơn cô nàng chính phi vô dụng yếu đuối kia. Nàng ta sai người dời doanh trướng, rời xa khu ấm áp kia mà đến chỗ lạnh thấu xương, mở cái bụng bắt đầu nghi lễ cầu bình an.

Kỳ thật với chút gió lạnh này, bình thường đối với Nô Lan mà nói cũng không thấm vào đâu, nhưng cố tình nàng ta lại nhìn thấy Thiệu Dương công chúa, nhìn dáng vẻ công chúa thướt tha, xinh đẹp của nàng, lòng đố kị của nàng ta lại dâng lên thật mạnh. Trong khi đó, nàng ta lại đang mặc cái áo bông vừa dày vừa nặng, đứng gần chậu than lửa, bên trong quần áo đã có chút ẩm ướt. Lúc này một thân mồ hôi đứng trong gió lạnh, kéo vạt áo hở ra, khí lạnh len lỏi vào từng lỗ chân lông, nàng ta không khỏi rùng mình một cái.

Đợi cho mọi vất vả đã xong, nàng ta liền tha thiết ngẩng đầu nhìn về hướng Vương gia nhưng lại phát hiện không biết từ lúc nào đã không còn

https://thuviensach.vn

thấy bóng dáng của ngài ấy.

Trong khi đó Thiệu Dương công chúa cùng làm bạn với Niếp Thanh Lân, lau khô mồ hôi trên người, đổi một thân quần áo sạch sẽ, cũng không chờ Vương gia tới đã trở về tướng quân phủ.

Ở trên xe ngựa, nàng vừa cười vừa lôi kéo tay muội muội nói: "Nha đầu thông minh, không ngờ muội lại có nhiều sáng kiến như vậy, nhưng thân thể đúng là thật thoải mái, nếu không phải Vương gia vào, thì ta còn muốn đi thêm một vòng."

Niếp Thanh Lân thầm nghĩ: Bản cung cũng lấy đâu ra lắm thông minh, đều là do phụ hoàng anh minh nhà mình, cứ mỗi khi trời vào đông đều luôn nghĩ ra đủ mọi cách xa hoa lãng phí để tìm vui, đây đều là tâm huyết của phụ hoàng khi còn sống nên cho Niếp Thanh Lân linh cảm, phù hộ hoàng ngoại tôn dị tộc của ông.

"Sao tỷ tỷ thấy Vương Gia lại đi gấp như vậy?" Niếp Thanh Lân thận trọng hỏi, lại phát hiện hoàng tỷ nghe đến Vương gia thì khuôn mặt lập tức trầm xuống.

Thiệu Dương công chúa thở dài, sâu kín nói: "Điểm đáng giận nhất của nam nhân này không phải do hắn bạc tình vứt bỏ ta, mà lúc ban đầu hắn hoa ngôn xảo ngữ, tự thề hẹn rằng hắn chỉ cần một mình ta, nhưng xoay mặt đi một cái thì đã đi bên cạnh nữ nhân khác… Muội muội, kỳ thật nếu không phải ta không đem lời nói này để trong lòng, thì chắc bây giờ đã đau lòng như đứt từng khúc ruột, mặc kệ hắn bao nhiêu là thê thiếp phi tần, giờ ta chỉ quản cuộc sống của mình thật tốt là được."

Nàng nói xong những lời này, tự nhiên thấy thương cảm trong lòng, càng nhiều hơn là muốn khuyên muội muội đừng đi vào vết xe đổ của mình. Hiện tại xem ra Thái phó chắc là không buông tay, muội muội đời này nhất định bị một nam nhân cường hãn nắm chặt trong lòng bàn tay. Gã Vệ Lãnh Hầu đó chắc chắn sẽ còn nhiều thê thiếp hơn Hưu Đồ Hoành, cho dù hắn không chủ động nạp nữ nhân, cũng sẽ có người chủ động dâng lên tận miệng, nếu như muội muội tuổi còn nhỏ, chỉ bởi vì Thái phó tướng mạo anh

https://thuviensach.vn

tuấn nhu tình mật ý mà tự hãm sâu vào, như vậy sau này sẽ chỉ có nhận lấy thống khổ về mình,

Niếp Thanh Lân, nghe vậy, liền cầm lấy tay Thiệu Dương công chúa cười khổ. Sao nàng lại không biết những lời hoàng tỷ nói đều là tâm ý chứ? Chính nàng cũng đang bị Vệ Lãnh Hầu mê hoặc cũng khó mà giữ nổi trái tim mình, mặc dù biết phía trước là vực sâu vạn kiếp bất phục, nhưng vẫn từng bước một đi tới ven vách đá….

Trên đường đi, 2 tỷ muội đều mang tâm sự riêng, ngồi yên lặng đến thất thần.

Chờ xe ngựa đến phủ tướng quân, thì Vương gia cũng vừa lúc phi ngựa tới, nhìn thấy xe ngựa dừng lại, liền xuống ngựa đứng chờ trước cửa. Tính tình của Thiệu Dương công chúa ngày thường mềm mại, nhưng lúc này cúi thấp đầu không nhìn tới Vương gia, lập tức đi vào trong phủ.

Bởi vì việc nạp thêm Trắc phi mà hai người giận dỗi nhau. Hắn chỉ nghĩ nên tách ra một thời gian ngắn để cả hai bình tĩnh lại, ai ngờ tiểu nữ này càng lúc càng ngang ngược, thật không coi hắn ra gì!

Bực mình, liền không coi cái gì là cấp bậc lễ nghĩa, hắn đưa tay ra ôm lấy Thiệu Dương, xoay người liền vào phủ, An Xảo Nhi há hốc mồm, liền bị Niếp Thanh Lân đẩy đẩy, mới tỉnh lại, vén váy chạy lên dẫn dường cho Vương Gia.

Niếp Thanh Lân, tuy rằng có lo lắng Vương gia sẽ giận chó đánh mèo tỷ tỷ, nhưng rốt cuộc cũng nghĩ mình tốt hơn không nên đi theo, chỉ mong Xảo nhi thông minh một chút, nếu tình huống không ổn thì còn biết tới mật báo.

Nàng mang tâm sự nặng nề quay về phòng ngủ của mình, lại phát hiện Thái phó đã quay về phủ, đang được thị nữ hầu hạ rửa mặt. Gặp Niếp Thanh Lân đã trở lại vừa lau mặt vừa nói: “Nghi thức tế lễ bên kia xong rồi?”

Niếp Thanh Lân gật gật đầu, sau đó đi vào nội thất, để Đan ma ma hầu hạ thay y phục thường ngày.

https://thuviensach.vn

Vệ Lãnh Hầu đương nhiên nhìn ra được trong lòng của tiểu nha đầu có chút buồn bực, lại không biết vì sao nàng như thế. Sau khi rửa mặt xong, ngồi trên ghế, nhận lấy trà thị nữ dâng đến, một bên vừa uống vừa chờ nhà bếp dọn cơm trưa lên.

Một lát sau, không thấy Niếp Thanh Lân đi ra, hắn liền đứng dậy đi vào trong nội thất, liền thấy nha đầu đã nằm xuống giường, giống như là đã ngủ say. Liền đưa tay sờ cái trán của nàng, xoa nhẹ nhưng cũng không thấy nóng liền yên tâm, hắn lên giường cúi đầu hỏi: “Sáng sớm nay tinh thần của công chúa vẫn còn mạnh mẽ, ra chiếu chỉ đến doanh trướng của bản Hầu, bảo bản Hầu phái một ngàn tướng sĩ đi đại doanh đào hầm đưa nước nóng vào, nghe Dự Đạt nói, hiệu suất làm việc cực nhanh, so với ngày thường làm bẫy còn nhanh hơn. Như vậy nàng còn bận tâm chuyện gì, bản Hầu còn tưởng rằng công chúa về sẽ còn ban thưởng nữa, nhưng sao lại không thèm quan tâm ta thế?”

Niếp Thanh Lân bởi vì ảnh hưởng từ tỷ tỷ mà tâm trạng có chút ưu thương, nhìn hoàn cảnh của Thiệu Dương công chúa là nghĩ đến mình sau này, nàng mặc dù khuyên tỷ tủ không cần nhìn quá xa, nhưng lời khuyên dành cho người khác, lại không có tác dụng khi an ủi chính bản thân mình. Vừa nghĩ tới tương lai ngày sau ở trong cung, nhớ đến đôi mắt phượng sáng người của hắn, nghĩ tới thê thiếp của hắn, đột nhiên cảm thấy cả người vô lực, chỉ muốn chui vào chăn ngủ một giấc, giũ sạch hết tình cảm xôn xao của thiếu nữ vừa mới dâng lên.

Đột nhiên bàn tay Thái phó đưa qua, đang muốn trốn, thì thấy bất giác bản thân lại bị ôm chặt hơn. Thái phó đại nhân thường ngày không bao giờ kiên nhẫn an ủi nữ nhân. Tuy trong phủ có khá nhiều thê thiếp, nhưng cho tới bây giờ cũng chưa từng cho ai đến một cái liếc mắt, chứ đừng nói đến chuyện yêu đương nhi nữ thường tình, tuy rằng có chút tức giận với bé con này nhưng lại không kiềm được mà vẫn để ý tới nàng, không những thế có lúc lại còn cảm thấy nàng hờn dỗi, trẻ con như thế lại đặc biệt đáng yêu, luôn sống thoải mái với đúng bản chất con người của mình chứ không phải là những hư tình giả ý chỉ để dành lấy khen ngợi. Thấy nàng không thèm để

https://thuviensach.vn

ý đến mình, hắn liền dùng sức kéo mạnh một cái, đem con nhóc ương bướng đang chui trong chăn kia lên, không ngừng gọi "Bảo bối tâm can", bản lĩnh dỗ người của bản thân đúng là không cần ai dạy cũng biết.

Niếp Thanh Lân vốn cũng không phải là quá ưu thương, sau khi biết tâm sự trong lòng mình là nổi xôn xao của cô gái mới biết yêu, nhưng lại bị những lời nói của Thái phó làm cho đỏ mặt, lúc hắn cúi đầu xuống môi lưỡi tự động quấn quýt vào nhau.

Đêm hôm đó, thị nữ bên người của Nô Lan vội vã qua báo, Nô Lan bị sốt cao. Cố phu nhân lúc đó vừa niệm Phật vừa nghĩ: May mắn là Vương gia đích thân đến, nếu không cũng thật không biết phải nói như thế nào.

Hiện tại nàng ta đang mang thai, nên không dám tùy tiện dùng thuốc, chỉ dám dùng khăn lạnh đắp lên trán để hạ nhiệt, khi sai người đi mời Vương gia, vốn tưởng rằng Vương gia quay về tới thăm nàng, nhưng không ngờ hắn lại nói đang ở cùng chính phi, sợ đi tới đi lui sẽ lây bệnh, chỉ dặn nàng an tâm dưỡng bệnh, mà tạm thời không tới.

Bình thường thân thể của Nô Lan khá khỏe mạnh, nhưng không nghĩ tới lần này đúng thật là bệnh nặng, sốt cao, ho khan không dứt. Cố phu nhân lại mời tới một vị lang trung có am hiểu thân thể phụ nữ có thai chuẩn bị, ông ta viết cho nàng ta một chút thuốc bổ, lại định sử dụng châm cứu, để nàng ta đỡ hơn một chút. Ai ngờ vị Nô Lan này ngày thường điêu ngoa tùy hứng, suy bụng ta ra bụng người, nhận định tất cả người trong phủ tướng quân đều là người của Thiệu Dương, hận không thể hủy đi đứa con trong bụng nàng ta, vì thế nhất định không chịu để vị lang trung kia hạ châm, làm trì hoãn bệnh tình.

Kết quả cơn sốt không những không giảm, mà bụng cũng bắt đầu đau đớn, vì thế mà có dấu hiệu chuyển dạ sớm một tháng, lại vì là thai đầu nên lại càng vất vả khó khăn sinh ra, mặc dù là một tiểu nam hài, nhưng khi bị vỗ mông cũng không phát ra tiếng khóc nào, cả người tím bầm, đúng là đã chết lưu. Nô Lan thống khổ hét lên, luôn miệng mắng phủ tướng quân là kẻ xấu làm hại 2 mẹ con nàng ta. Thiệu Dương công chúa cùng Niếp Thanh

https://thuviensach.vn

Lân khi nghe kể sự tình cũng đều cảm khái, chỉ là thương tiếc đứa trẻ vô tội vừa được sinh ra, chỉ vì mẫu thân cậy mạnh mà bỏ mạng.

Càng làm cho người khác ngạc nhiên hơn chính là, mặc dù trưởng tử của mình chết non, nhưng Hưu Đồ Hoành lại cũng chẳng thèm liếc mắt một cái, lòng dạ lạnh lẽo thật làm cho người ta nghẹn họng. Bất quá lúc sắp đi, hắn lại mang theo cả Nô Lan và 2 gã thị thiếp. Chỉ để Thiệu Dương công chúa lại Thanh Long phủ. Vương gia đi không lâu, một phong thư liền được đưa đến phủ tướng quân.

Khi Thái phó mở ra xem, cau mày, cuối cùng tức giận vỗ mạnh một cái.

Chương 97

Lỗ Dự Đạt nghe thấy âm thanh vang lên liền vội vã chạy lại, nhìn thấy vẻ mặt phẫn nộ của Thái phó, không khỏi cả kinh, hỏi: “Đại nhân, có chuyện gì thế?” Trên khuôn mặt của Thái phó vẫn còn ẩn hiện nét phẫn nộ đem thiệp mời ném thẳng lên mặt bàn, liền dựa lưng vào ghế cố gắng đè xuống lửa giận trong lòng. Thấy Thái phó không muốn nhiều lời, Lỗ Dự Đạt lặng lẽ lui ra.

Tấm thiệp mời này là của Hưu Đồ Liệt gửi tới, nhưng là thiệp mời dành riêng cho đương kim Thánh Thượng. Lời trong thư văn nhã, không biết có phải được xuất phát từ chính tay Hưu Đồ Liệt hay không nhưng lại tràn đầy ái mộ nhớ nhung Hoàng đế, lời lẽ trong thư đầy xảo quyệt làm người ta đọc thấy ứa gan...

Nếu là người không biết nội tình, thì sẽ không nhìn ra được điều khả nghi trong đó, nhưng Thái phó từng biết những điển tích chứa tâm tư đáng khinh của tên Vương tử Hung Nô và thiếu niên thiên tử khi xưa, nên đương nhiên hiểu tất cả những ẩn ý xấu xa gì chứa trong đó. Thí dụ như “Cùng nhau đối diện dưới ánh trăng sáng trong khu rừng rậm rạp.” Câu đó hoàn toàn ám chỉ về lần bắt cóc thiếu niên thiên tử từ thôn Hoa Khê của Hưu Đồ Liệt, khi đến cánh rừng của ngoại ô muốn kéo y phục của thiếu niên thiên tử.

https://thuviensach.vn

Lời tâm tình thống thiết đó vừa dứt, thì trong thơ đột nhiên nhắc đến chuyện Vĩnh An công chúa đã tới biên thành Thanh Long quan, muốn "Mời " bào muội của Hoàng thượng đến đại doanh của vua Hung Nô làm khách.

Xem ra tên Cát Thanh Viễn cũng đã thẹn quá thành giận, đã đem thận phận nữ nhi của hoàng muội ra báo cho Hưu Đồ Liệt, thằng nhãi này đúng là không kiềm chế được, liền viết một phong thư đưa đến đùa giỡn nói rằng hắn nhớ mãi không quên giai nhân.

Đương nhiên, trong đó cũng không thiếu những lời lẽ xúi giục âm hiểm của tên Cát Thanh Viễn kia: Muốn dùng những lời lẽ đáng khinh đó để chọc giận Định Quốc hầu đại nhân đã đến quấy rối chuyện tốt của hắn hết lần này đến lần khác.

Lời mời hoang đường như thế, dĩ nhiên Thái phó không để ý tới, Nhưng vừa mới nghĩ tới hiện nay có mấy tên nam nhân thối tha khác trong đêm dài yên tĩnh, lại đem tâm tư nhớ mãi không quên nữ nhân của Vệ Lãnh Hầu hắn, liền cảm thấy tắc nghẹn ở cổ họng… Hừ, Cát Thanh Viễn hay Hưu Đồ Liệt gì cũng thế, đều không thể để chúng nó sống trên đời!

Trong lòng Vệ Hầu nghĩ, cũng nên châm thêm củi dưới đáy chảo Bắc Cương đang sôi sùng sục nội loạn này rồi, liền lập tức viết một phong thư, sai thị vệ biên quan ngụy trang thành thương nhân cưỡi tuấn mã mang tiền vàng đến quân doanh của Hưu Đồ Hoành, số tiền mà Định Quốc Hầu đưa ra đủ làm người ta líu lưỡi.

Hành động lớn như vậy chắc chắn không thể thoát khỏi mắt Hưu Đồ Liệt, mục đích của hắn chỉ muốn cho 2 huynh đệ bọn họ xung đột một chút

Trải qua chuyện của Bộ lạc Mạt Nhi Ha Cáp, tình huynh đệ của Hưu Đồ Liệt cũng Hưu Đồ Hoành cũng chấm dứt, chẳng qua còn chưa thật trở mặt với nhau.

Hưu Đồ Liệt đương nhiên cũng có quyết định của chính mình, lo lắng về thế lực của Hưu Đồ Hoành, thân là mãnh tướng của Hung Nô rất được lòng trưởng lão các bộ lạc, nếu tùy tiện thảo phạt thì có chút danh không

https://thuviensach.vn

chính ngôn không thuận, cho nên Hưu Đồ Liệt còn chậm chạp chưa dám động thủ. Nhưng nghe lời góp ý của Cát Thanh Viễn hắn liền đổi ý

Cát Thanh Viễn nói: "Bởi vì đất phong cùng tài vật nên kỳ thật những thủ lĩnh khác đều đang đỏ mắt ghen tức không thôi, không thấy Thiền vu khiển trách Hưu Đồ Hoành sao? Mà Hưu Đồ Hoành lại vừa mới thảo phạt bộ lạc Mạt Nhi Ha Cáp, vẫn chưa thể hợp nhất được, cho nên bây giờ là thời điểm Hưu Đồ Hoành yếu nhất"

Đại Ngụy vừa mới bình định Nam Cương, còn cần một khoảng thời gian để lấy lại sức, dù có muốn nhúng tay vào việc của Bắc Cương cũng hữu tâm vô lực. Địch yếu ta mạnh, mà ngoại nhân lại không có cách đến tiếp tế, đúng là cơ hội tốt để giải quyết Hưu Đồ Hoành. Nếu không đợi khi Hưu Đồ Hoành có sự trợ giúp của Đại Ngụy, thế lực lớn mạnh, mà khi đó Đại Ngụy cũng bắt đầu có ý muốn đưa tay qua, thì lúc đó Thiền Vu sẽ lại phải đối lại sắc mặt với Hưu Đồ Hoành cùng Vệ Lãnh Hầu.

Không lâu sau lời góp ý của Cát Thanh Viễn, liền xảy ra chuyện một thương nhân Đại Ngụy chuyển đồ quân nhu lương thảo cho Hoành vương gia, sự việc liền cùng với Cát Thanh Viễn không mưu mà hợp.

Luôn tiếc tướng tài, Thiền Vu đương nhiên thấy lời hiến kế của Cát Thanh Viễn vô cùng trùng khớp bắt đầu nhìn Cát Thanh Viễn với đôi mắt khác, nhưng vẫn còn đề phòng, vị Cát đại nhân này khi tới tìm Hưu Đồ Liệt nương tựa thì thân đang chịu trọng thương, nhưng lại có thể hiểu biết khá nhiều nội tình của Hung Nô, xem ra là đã ra tay mua chuộc không ít nội gián…

Hưu Đồ Liệt âm thầm nghĩ: Đợi cho diệt xong phản loạn của Hưu Đồ Hoành, nhất định không thể lưu lại tên họ Cát.

Hưu Đồ Liệt rốt cuộc hạ quyết tâm, vì thế song phương chính thức khai chiến

Thế lực của Hưu Đồ Liệt khá lớn bao gồm hầu như tất cả các bộ lạc của Bắc Cương, thực lớn xa hơn hẳn Hưu Đồ Hoành. Nhưng Hưu Đồ Liệt lại nổi lên tính toán nhỏ nhặt, các bộ lạc Bắc Cương luôn luôn chia để trị, nếu

https://thuviensach.vn

như giai đoạn đầu chưa cần xuất binh có thể tiết kiệm được chút binh lực, lại còn có thể làm suy yếu binh lực các bộ lạc, chẳng phải là nhất cử lưỡng tiện. Nghĩ thế, hắn liền không xuất ra binh lực, mà thủ lĩnh các bộ lạc lại cũng có tâm tư như thế, đều muốn dựa vào cuộc chiến này mà chiếm chút tiện nghi, vì thế mà nổi lên mâu thuẫn, trong khi Hưu Đồ Hoành tuy chỉ có hai phần bộ lạc là Cách Nhĩ Phiên và Mạt Nhi Ha, nhưng lại có thể bàn bạc thống nhất, nên trong lúc đó như diều gặp gió, thắng trận liên tục.

Trong lúc nhất thời Hưu Đồ Liệt cùng các Bộ lạc Hung nô thật sự là tuyên bố tan rã

Biên quan nổi lên chiến hòa, lòng người trong quan cũng bàng hoàng. Thái phó bây giờ đối với tất cả những chuyện có liên quan đến Long Châu tử đều cực kì cẩn thận, an bài khởi hành ngay trong hôm đó mang 2 vị công chúa quay về kinh thành rời xa biên quan.

Bởi vì Thiệu Dương công chúa có thai, không chịu được mệt nhọc, mà Niếp Thanh Lân lại không muốn rời xa tỷ tỷ, một mình trở về kinh, đoàn người liền tạm thời dừng chân ở cổ thành Bình Dương

Bình Dương trước khi từng là cố đô của tiền triều, kiến trúc còn mang đậm phong cách khí thế cổ xưa, bởi vì là đầu mối giao thông then chốt của 2 đầu nam bắc, tiểu thương lui tới không ngừng, vì thế mà kinh thương cũng thật giàu có và phồn hoa.

Cố phu nhân mang theo quản gia trên đường cẩn thận chiếu cố, sau khi đến nơi, cũng nên quay trở lại thành Thanh Long, trước khi chia tay, nhưng lại đối với Vệ phu nhân lúc trước từng khinh bỉ có chút lưu luyến không rời.

Trong lòng Niếp Thanh Lân biết vị Cố phu nhân này tâm hồn thanh cao, ngược lại không giống các vị phu nhân tại kinh thành chuyên làm bộ làm tích a dua nịnh nọt. Tuy trong lòng nhận định nàng là thiếp thất có thân phận thấp hèn, lại vẫn coi nàng là tri âm, luôn cố thật tốt mà đối đãi, vì thế sớm sai Đan ma ma chuẩn bị xong hộp quà, tặng cho Cố phu nhân làm lễ vật.

https://thuviensach.vn

Ngày trước biết là sắp chia tay, Cố phu nhân cũng tự mình chế tác ra bộ trà cụ bằng đồng xanh có in hình những cây trúc đem tặng cho Niếp Thanh Lân, lại thấy Tam phu nhân cũng chuẩn bị quà cho mình, liền mỉm cười nhận lấy, nói xong lời từ biệt, liền vội vàng đi.

Chờ ngồi vững trong xe ngựa nàng liền mở hộp quà ra xem, liền bị dọa nhảy dựng lên, bên trong là một bộ trà cụ đầy đủ, cầm lên liền thấy chữ "Thanh" được vẽ lên chén.

Bộ này là bộ trà cụ Chu Sa, còn quý giá hơn bộ trà cụ mà mình xem như bảo bối, ý nghĩa của bộ trà cụ này hoàn toàn không phải tầm thường. Phía trên bình trà, đã được đích thân Thận Tư Công cẩn thận nắn nót khắc từng chữ lên từng món trà cụ. Bậc trân bảo vô giá như thế này, Tam phu nhân lại còn kèm thêm ấm nước suối được hứng từ những giọt sương sớm trên đỉnh núi tặng cho mình, nhớ đến ban nãy mình còn đắc ý khi tặng phương pháp pha trà huyền diệu kia, cảm thấy xấu hổ không thôi. Cầm lấy tờ giấy đặt bên cạnh hộp quà lên xem, phía trên có một hàng chữ mạnh mẽ, như rồng bay phượng múa "Tri âm tri kỷ nặc tri âm, nê hồ chước thang thủy chân tình*"

(*) Dịch thơ: Tri âm, tri kỉ khó tìm; Như trà với nước, như bình với ly

Vị Tam phu nhân kia tuy tuổi còn nhỏ, nhưng tác phong làm việc hào sảng, dứt khoát không thua kém gì bậc nam nhi. Cố phu nhân nhớ tới phong thái ngôn từ của Tam phu nhân, lại không hiểu sao trong lòng sinh ra cảm giác tiếc hận, một cô nương tốt như vậy, nếu như xuất thân trong một gia đình trong sạch,chắc chắn sẽ là một thiên kim tài nữ khó cầu.

Haizzz… Cố tình lại xuất thân quá thấp, lại làm thiếp thất thứ 3 của Thái phó, nếu như Thái phó lại mang làm ra làm thú vui tiêu khiển, thì thật sự là làm hỏng một đóa kiều hoa thanh nhã,chẳng khác nào bông hoa nhài cắm vào….

Chợt nghĩ đến thái độ lạnh lùng, lãnh khốc của Thái phó khi răn dạy trượng phu của mình, Cố phu nhân vội vàng dừng ngay lại những ý nghĩ bất kính trong đầu, trong lòng chỉ âm thầm mong trượng phụ mau mau thăng

https://thuviensach.vn

chức, sớm ngày trở về kinh thành, để mình có thể cùng Tam phu nhân nối lại tình nghĩa.

Niếp Thanh Lân lúc này không biết mình tùy tiện đem tặng lễ vật, lại đem tới cho Cố phu nhân cảm khái không thôi, hiện tại nàng đang cực kì hứng trí cùng Thái phó đại nhân dắt tay nhau đi dạo trong cổ thành.

Ngày trước cùng Thái phó cải trang, phần lớn là Niếp Thanh Lân đều cải nam trang, nay dù gì cũng mang danh là Tam phu nhân của Thái phó nên được ăn diện nữ trang. Cách xa biên quan, tâm trạng của Thái phó cũng theo đó mà buông lỏng. Khâu Minh Nghiên tự cho là thông minh nên khi làm Hoàng đế mất tích, sau khi biết chân tướng lại tự trách không thôi, chỉ còn kém nước cạo đầu chuộc tội, hắn liền lập chí lập công chuộc tội, bởi vì Thái phó không ở kinh thành, hắn càng cần cù xử lý chính vụ. Mật thám bẩm báo tình hình trong kinh thành gần đây không quên bổ sung câu: Khâu Minh Nghiên dạo này hao gầy không ít.

Ngón tay thon dài của Thái phó gõ gõ mặt bàn, tính toán số cân nặng hiện nay của gã, cảm thấy người này vẫn còn có thể gầy thêm mấy cân nữa, liền yên lòng, muốn ở lại cổ thành rong chơi thêm mấy ngày, cũng coi như là kỳ nghỉ dành cho quãng thời gian ngày đêm làm lụng vất vả lo toan quốc sự, hắn liền hăng hái lôi kéo giai nhân đi du ngoạn cổ thành.

Quan trọng hơn chính là, đệ đệ của hắn Vệ Vân Chí cũng đã ở trong cổ thành

Gần đây Vệ gia mở không ít cửa hàng ở Trung Nguyên, trực tiếp kinh doanh, bởi vì Vệ gia kinh doanh đều là những sản phẩm độc đáo nhất đặc sắc nhất, vô luận là mở cửa tiệm ở đâu cũng đều có khách hàng lớn, luôn cung không đủ cầu.

Nhưng bởi vì Vệ Lãnh Hầu, mà Vệ gia từ trước đến nay đều không cùng quan phủ kết giao, mua bán bình thường, làm người khiêm tốn không khoa trương. Cho dù là ở Trung Nguyên mở hơn 10 cửa tiệm, cũng chưa từng để lộ về mối quan hệ của mình với Định Quốc Hầu đại nhân quyền khuynh triều dã. Hiệu buôn tại Bình Dương cũng là do tự tay Vệ Vân Chí

https://thuviensach.vn

sang lại, một mình tự kinh doanh. Hàng năm đều đi theo phụ thân, thúc phụ trong nhà kinh thương, nên đương nhiên rất là coi trọng đối với cửa hàng tự mình kinh doanh.

Chỉ là hắn không ngờ, vị đại ca Vệ Lãnh Hầu của mình ngay cả thông báo cũng không thèm, lại đột nhiên xuất hiện ngay buổi khai trương cửa hàng, thật sự là… làm cho hắn kinh hách liên tục. Ở trong tiếng pháo,Vệ Lãnh Hầu hơi mỉm cười: “Làm sao vậy? Vân Chí, nhìn thấy đại ca hình như đệ không được vui?”

Vệ Vân Chí cười khổ một phen, liếc mắt thấy vị giai nhân phía sau lưng đại ca, bởi vì đã từng gặp qua ở bến tàu, với dung mạo khuynh thành đó cho dù là ở xa nhưng vẫn nhận ra, chỉ là hôm nay nàng không che mặt, nhìn nàng từ trên xe ngựa chậm rãi bước xuống trong lòng không khỏi kinh ngạc: Sao đại ca còn chưa đổi người? Chuyên sủng một nữ nhân lâu như thế, đúng là hiếm có…

Không kịp nghĩ nhiều, hắn thấp giọng xuống nói: “Đại ca, ca muốn tới thì cũng phải nói với đệ 1 tiếng để đệ cho hạ nhân tiếp đón, đệ ngược lại không có vấn đề, chỉ sợ lát nữa đại ca không được vui thôi…”

Vệ Lãnh Hầu hơi nhíu mày, lúc này liền nghe được từ phía sau Vệ Vân Chí có một giọng nói mảnh mai phát ra, tràn đầy kinh ngạc vui mừng : “Biểu ca… Là huynh sao?”

Chương 98

Nghe thấy tiếng gọi “Biểu ca” đầy ngọt ngào, Niếp Thanh Lân không khỏi đưa mắt nhìn qua, chỉ thấy đứng sau Vệ Vân Chí là một tiểu cô nương thanh thuần động lòng người, cặp mắt e lệ nhìn về phía Vệ Lãnh Hầu tràn đầy kinh hỉ, lưu luyến.

Gọi một tiếng này xong, tiểu cô nương tựa hồ thấy xấu hổ, khuôn mặt nhỏ nhắn bất giác đỏ bừng một mảnh, giống như là một đóa hoa đang nở rộ.

https://thuviensach.vn

Ánh mắt Vệ Lãnh Hầu lóe lên, thản nhiên nói: “San biểu muội, sao muội lại ở đây?”

Nghe thấy hắn hỏi, tiểu cô nương nhẹ nhàng nói: “Muội cùng mẫu thân đi ra ngoài giải sầu, vừa đúng lúc gặp cửa hàng của nhị biểu ca khai trương, liền chạy tới chúc mừng, “

Đang nói, liền thấy từ trong cửa tiệm một người một người phụ nhân trung niên đi ra, thấy thân ảnh cao lớn của Vệ Lãnh Hầu trên gương mặt mang theo ý cười hỏi: “Lâu lắm không gặp Ngọc nhi, làm cho dì rất nhớ con đó.” Thái phó thấy thì hơi nghiêng người thi lễ đáp: “Đã lâu không gặp qua Liễu di nương, cháu chào ngài.”

Vị phụ nhân này là muội muội ruột của mẫu thân hai huynh đệ Vệ gia, cũng có thể xem như bà đã nhìn hai huynh đệ lớn lên. Năm đó Liễu gia cũng thuộc một gia đình phú hộ, nhưng tỷ tỷ của bà gả cho một thương nhân người đầy hơi tiền. Còn bà thì mắt nhìn xa hơn, một lòng muốn được gả cho người phu quân có công danh, cuối cùng rốt cuộc lại gả cho một tú tài nông thôn. Đáng tiếc, con đường làm quan của vị hôn phu không thuận, không thể thăng quan tiến chức mà chỉ dừng lại ở cái mức cử nhân. May mắn gia đình của cải giàu có, cũng không phải lo của ăn của mặc. Nhưng mà cùng với tỷ tỷ so sánh thì thật khác nhau một trời một vực.

Ban đầu bà khinh bỉ ánh mắt của gia tỷ nông cạn, lại đi chọn tên thương nhân thấp hèn chỉ biết có tiền, đợi cho tuổi ngày càng lớn, mỗi khi cả gia đình tụ hợp lại, nhàn tản tán chuyện gia đình thì bà phát hiện mặc dù đại tỷ phu là thương nhân, nhưng cách nói năng, văn ngôn so với cái vị suốt ngày “ăn no” nằm đọc thi thư nhà mình thì lại cường đại hơn không biết bao nhiêu, nếu tham gia thi khoa cử, nhất định so với cái vị nhà mình phải hơn nhiều lắm.

Vừa mới có ý nghĩ như vậy, thì đã cất thành lời, nhưng khi tỷ phu nghe thì chỉ mỉm cười nói: “Làm quan to quyền quý có thể thong thả thoải mái như ta sao?” Tính tình thanh cao, xem công danh như rác rưởi đó không thể

https://thuviensach.vn

nào là giả vờ được. Vô tình làm cho bà ta cùng phu quân có cảm giác xấu hổ, thiển cận.

Nếu chỉ như thế này thì cũng thôi đi, nhưng tỷ phu cùng tỷ tỷ tình thâm trong hậu viện chưa từng có thêm một người thê thiếp nào, tỷ tỷ lại sinh được 2 người con trai, vợ chồng hài hòa, quyến luyến tình thâm.

Nhưng mà bản thân mình đến giờ vẫn còn chưa có con nối dõi, cưới sau mấy năm vẫn không có được con, sau cùng chạy chữa mãi mới hoài thai thì lại sinh hạ được 1 nữ nhi, lúc này tính tình của trượng phu cũng đã thay đổi, bắt đầu nạp thê thiếp, tiểu thiếp nhập môn 2 tháng liền bụng lớn như cái trống, không những thế lại là thai nam thật sự làm người ta tức điên. Sau đó hao hết tâm tư thiên tân vạn khổ lại hoài thai, nhưng cũng lại là nữ nhi, chính là người vừa lên tiếng, Vương Nhược San, đến bây giờ bà cũng đã chết tâm, chỉ đau lòng về sau gia sản của gia đình lại đều về hết mẹ con của tiểu thiếp.

Tỷ muội dù cho tình cảm có tốt đến đâu cũng sẽ có chút háo thắng, trong đó dung mạo của bản thân lại xuất chúng hơn tỷ tỷ một bậc. Nhưng mà đến việc sinh con nối dòng lại không bằng tỷ tỷ.

Đều giống nhau từng là những thiếu nữ như hoa như ngọc, nhưng giờ đây chính mình đã biến thành một đóa hoa héo tàn, bên trong mất mát không gì có thể nói. Sau lại nghe nói tỷ tỷ cũng không phải mọi chuyện đều thuận, chỉ nghe nói đủ loại tin đồn không hay về đại công tử Ngọc nhi, làm cho lòng bà ta tìm lại được chút thăng bằng, loại con ngỗ nghịch cả gan làm loạn như hắn kiếp trước phải thất đức lắm mới sinh ra được đứa con ngỗ nghịch như vậy .

Đứa cháu có nhũ danh “Ngọc lang” này, ngoại trừ cái mặt trắng nên có danh là “Ngọc” ra, những thứ khác đều không hề xứng, chính là một cục đá cứng đầu cứng cổ! Năm tuổi liền dẫn một đám hài tử học theo tích hành quân tác chiến “Hỏa thiêu Xích Bích”, thừa dịp bóng đêm đốt sạch một con thuyền hàng chứa đầy hương liệu của tỷ phu. Số tiền bồi thường trong đó cao đến dọa người thì không nói, hương khí nồng nặc do bị lửa đốt cháy

https://thuviensach.vn

phải mất hơn ba ngày mới tan đi. Từ đó về sau, quê nhà có thêm một danh xưng thanh nhã "Hương châu" .

Còn nhớ rất rõ khi đó, tỷ phu tức giận đến mức cầm cây côn to như cánh tay chạy đi tìm tên nghịch tử kia, kết quả, tiểu nam hài khi đó mới 5 tuổi, lại tung tăng chạy thẳng vào thanh lâu làm cho vài gã sai vặt đi theo sau sợ chết khiếp. Chờ khi bọn hắn xông vào gõ từng cánh cửa để tìm thì mới phát hiện đằng sau cánh cửa tiểu thiếu gia đang đùa giỡn với vài vị tỷ tỷ xinh đẹp quần áo mỏng manh say tới bất tỉnh nhân sự, sau đó hắn bị lão cha túm cổ lôi trở về nhà, quỳ trước từ đường đánh cho một trận.

Đấy chỉ là những hoạt động đơn giản khi hắn mới năm tuổi thôi đó, chờ khi hắn lớn dần, không ngừng gây ra hết chuyện lớn này đến chuyện to đùng khác, làm cho tỷ tỷ của bà không lúc nào không lo lắng. Dung mạo tuy được bảo dưỡng kỹ càng nhưng ước chừng cũng làm cho tỷ ấy già đi cả 10 tuổi. Đợi càng về sau, vốn tưởng rằng hắn lớn lên thì sẽ tĩnh tâm, sau đó còn nghiêm túc tham gia thi khoa đỗ thành tân khoa trạng nguyên của Đại Ngụy.

Liễu di lại đúng là người thiệt tình yêu thương, quý trọng người đọc sách. Lại bởi vì gia tỷ, mắt thấy nghịch tử của tỷ tỷ lại là rồng trong loài người, lập tức nhanh chân, sớm cùng tỷ tỷ định việc hôn nhân, muốn đem tiểu nữ nhi của mình gả vào Vệ gia.

Vị Vệ gia trưởng tử kia tuy ngỗ nghịch nhưng thực ra lại rất hiếu thuận với mẫu thân, cũng bởi là quyết định của mẫu thân nên hắn cũng không phản đối, với hắn thì sao cũng được. Nhưng sau đó, khi hắn buộc tất cả người nhà di cư hết ra hải ngoại thì Liễu di mới phát hiện, tiểu Diêm Vương lúc 5 tuổi kia làm gì có chút thay đổi nào? Rõ ràng cấp bậc tăng lên không biết bao nhiêu lần! Đốt thuyền thì có là gì, hắn đốt cả triều Đại Ngụy, lên nắm quyền hành đem hoàng cung náo đến long trời lở đất thì mới thật gọi là bản lĩnh.

Náo loạn kinh thành, phiên Vương nổi loạn, chỉ sợ là sẽ liên lụy đến tính mạng của tất cả người trong gia tộc, Vệ gia tộc không những phải vụng

https://thuviensach.vn

trộm đổi họ không nói, nhưng ngay cả bà mặc dù khác họ cũng sợ bị liên lụy tạo thành mầm họa.

Bà không những bị phu quân đuổi ra khỏi nhà mà còn đưa tới một phong hưu thư, cũng là tỷ phu áy náy liền đem bà lên thuyền cùng đi lánh nạn, cứ như thế mà không chính thức nhận hưu thư. May mắn con gái lớn xuất giá, mình cũng chỉ có thể mang theo tiểu nữ nhi tạm thời cùng tỷ tỷ đi tị nạn nơi hải ngoại,bản thân bà ta khi lựa chọn phu quân đã sai người, tuyệt đối cũng không thể liên lụy nữ nhi, nên đã thương lượng muốn cùng đại trưởng tử của Vệ gia giải trừ hôn ước, tránh việc nữ nhi sau này trở thành quả phụ của phản tặc.

Tỷ tỷ trước nay tâm tính thiện lượng, lại thấy vì nhi tử nhà mình mà muội muội bị đuổi ra khỏi nhà lại càng sinh lòng áy náy. Tự mình quyết định, liền mở miệng khiển trách nhi tử hoang đường vô lối, trong phủ thê thiếp thành đàn, liền hủy hôn ước giữa biểu huynh biểu muội.

Nhưng mà không nghĩ tới tiểu nữ nhi đối với đại biểu ca tuấn lãng lại một lòng nhớ mãi không quên, bởi vì mẫu thân tự chủ trương không thèm thương lượng qua với nàng ta về việc hủy hôn ước mà nàng đã náo loạn khóc lóc không ngớt. Sau đó, Vệ Lãnh Hầu lại có lần đi ra hải ngoại thăm phụ mẫu không biết thế nào, lại diễn ra cảnh hôn môi trong vườn, quần áo xốc xếch, bị mọi người bắt gian tại trận.

Lúc đó hắn cũng đã là Thái phó trong cung, quyền khuynh thiên hạ chỉ đứng sau vua, lại biến thành một con kim quy vàng. Lúc đó bà ta lại khóc lóc đòi tỷ tỷ làm chủ, muốn hắn cưới San nhi, để giữ lại thanh danh cho nàng ta. Nhưng lại không nghĩ tới, từ trước đến nay luôn nghe theo lời mẫu thân, Vệ Lãnh Hầu chỉ nhếch môi cười: “Chỉ có hôn thôi mà đã muốn ta cưới vào cửa, thì ta đây chẳng phải ngày ngày làm tân lang?” Nói xong cũng chẳng thèm nhìn đến vị biểu muội đang khóc nức nở, nghênh ngang rời đi.

Nghe thử đi, sẽ hiểu cái gì là vô sỉ, là khốn kiếp? Nữ nhi mình thì nhận hết gièm pha, làm sao có thể gả cho người khác? Vì thế lúc đó tỷ tỷ lại quyết liệt làm chủ lần nữa tự ra mặt quyết định chuyện hôn nhân, chỉ nhận thức

https://thuviensach.vn

San nhi làm con dâu lớn Vệ gia. Hiện tại tính ra cũng đã 1 năm rưỡi không gặp vị hiền tế này, lập tức 2 mẹ con Liễu phụ liền nở nụ cười, liền gọi một tiếng hiền tế, một bộ dạng tình thân.

Vệ Vân Chí biết tính nết của đại ca nhà mình, vì việc này, ca ca dĩ nhiên đã hơn một năm không quay lại thăm gặp mặt phụ mẫu, mỗi lần thuyền cập bờ cũng đều là mình đi gặp, nói tình hình của cha nương cho hắn. Lần này Vân Chí hắn quyết định mở cửa tiệm trên đất liền, 2 mẹ con Liễu phụ liền theo đuôi không dứt, làm hắn cũng rất đau đầu, càng không nghĩ tới đại ca thế nhưng cũng góp vui, lại dẫn hồng nhan theo đến chúc mừng… Không phải là làm mọi người cùng khó xử sao?

Nghĩ vậy, Vệ Vân Chí nhỏ giọng nói: “Một lát nữa cha mẹ cũng đến đây, ca ca có muốn gặp hay là đi trước một bước?”

Vệ Lãnh Hầu nhíu mày, nhìn lướt qua Trứng gà bên cạnh, ngẫm nghĩ rồi nói: “Nếu cha mẹ đã trở lại, ta mà không gặp, chẳng phải là bất hiếu sao?”

Nói xong liền hỏi nơi nghỉ chân của cha mẹ, là tại trạch viện thành Bình Dương. Cũng không chờ cha mẹ qua đây, liền dẫn theo Niếp Thanh Lân đi bái kiến cha mẹ.

Nhược San thấy lần gặp mặt lần này cùng đại biểu ca, vẫn chỉ là vẻ mặt nhàn nhạt, tâm liền trầm xuống, may mắn mẫu thân một bên an ủi: “Lần này dì dượng của con cố ý về đại lục không phải là vì định ngày thành thân sao? Hãy nhẫn nại, tự nhiên sẽ có người lớn thay con làm chủ.”

Nhược San nghe thấy mẫu thân nói như vậy mới từ từ thu hồi nước mắt.

Bởi vì cục diện chính trị ổn định, Vệ lão gia liền không muốn sống cuộc sống ở hải ngoại nữa, sớm đã lên kế hoạch trở về đất liền. Cho nên sớm đã sai tiểu nhi tử tại thành cổ Bình Dương mua một trạch viện, thuê người tu sửa bên trong trang viện từ bậc thềm cho đến, lầu canh, bên trong đình đài mọi thứ chu toàn, mang đậm cảm giác phong nhã cổ xưa tinh xảo xa hoa, bốn phía trạch viện là vạn mẫu ruộng tốt, thuê hàng trăm tá điền làm việc.

https://thuviensach.vn

Dân chúng xung quanh thấy bỗng nhiên không biết từ đâu mọc lên một trạch viện giàu có xa hoa, chỉ biết căn cơ gia chủ khá giàu có, nên cũng không có ai dám tới quấy nhiễu.

Bên này Niếp Thanh Lân vừa lên xe ngựa, liền cúi đầu hướng Thái phó nói: "Hoàng tỷ còn đang ở Bộ quán chờ Bản cung về, Thái phó nếu muốn gặp người thân thì để Bản cung trở về trước, như vậy cũng thuận tiện hơn cho Thái phó."

Mắt phượng của hắn hơi liếc qua: "Con dâu xấu cũng có lúc phải gặp cha mẹ chồng, công chúa bình thường hào phóng, sảng khoái, sao bây giờ lại lưỡng lự."

Vĩnh An công chúa nghe vậy sửng sốt: "Như vậy đi gặp là đạo lý gì?" Không phải nàng cố ý mang tư thái của công chúa ra, mà là thật sự có chỗ khó nói. Nếu là mang thân phận công chúa đi bái kiến, thì phu phụ Vệ gia lại phải bái kiến mình mới đúng. Nếu giống như lúc trước sử dụng thân phận Vệ tam phu nhân thiếp thất, vậy mình lại chính là chẳng khác nào thị nữ, thân phận lại quá thấp hèn! Mà… Nếu như là danh phận đại thiếu phu nhân của Vệ gia, thì Vệ Lãnh Hầu hắn có từng mang sính lễ, bái thiếp đến cho mình hay chưa?

Dù là thế nào cũng không được thuận tiện, vì sao Thái phó lại làm ra vẻ như mình đương nhiên phải cùng hắn đi gặp cha mẹ hắn? Đáng tiếc, những lí lẽ này khi chuyển đến trên người Thái phó đại nhân cũng đều không phải là vấn đề!

Niếp Thanh Lân nàng sinh long hoạt hổ đứng đó, là nữ tử đầu tiên mà nội tâm hắn nhận định, giống như nếu không danh chính ngôn thuận cưới nàng vào cửa thì dù có cả giang sơn cũng không thấy thú vị. Lần này hồi kinh, hắn sẽ đăng cơ, đến lúc đó hắn sẽ chính thức cử hành đại hôn đón vị Hoàng hậu xinh đẹp này. Lần này cùng cha mẹ gặp mặt ở Cổ thành, tuy rằng không phải là an bài sẵn, nhưng cũng đúng lúc xảo hợp. Thuận tiện để cha mẹ gặp mặt nữ tử hắn chọn, tránh cho cả ngày cứ mong hắn sẽ phải cưới vị biểu muội không ra gì kia.

https://thuviensach.vn

Nhưng mà nhìn thấy bộ dạng Niếp Thanh Lân ỉu xìu, nhăn nhó, như thực tâm không muốn gặp phụ mẫu của mình. Chẳng lẽ trong lòng nàng không muốn gả cho hắn?

Vệ Hầu hắn cả đời từ nhỏ tới lớn, có cái gì hắn muốn mà không được đâu? Ai ngờ đâu sống cuộc sống hoang đường phóng đãng đến gần ba mươi tuổi đầu, lại đụng trúng một viên ngọc cứng đầu hơn cả mình. Tuy rằng đã đem thân thể mềm mại kia nhấm nháp vài lần, nhưng trái tim của nàng còn chưa hắn hướng về hắn. Mỗi lần nghĩ đến chuyện người cao ngạo như mình lại phải cưỡng bức ép cưới mới ôm được giai nhân về, trong lòng lại dâng lên buồn bực lẫn tức giận, nhắm mắt hồi lâu mới dần dần tiêu tan.

Lúc này nhất thời không nhịn được, tia hung tàn lộ ra trong mắt: “Vậy công chúa cứ mãi không chịu đi gặp cha mẹ của bản Hầu là đạo lí gì? Chứ không phải nàng cảm thấy thân thế của cha mẹ bản Hầu là thương nhân, thân phận thấp kém, làm nhục vinh quang của hoàng gia?”

Niếp Thanh Lân từ trước đến nay luôn không nguyện ý cùng Thái phó tranh chấp, nhất là những tranh cãi gắt gao như thế này, càng nói, chỉ càng làm tổn thương nhau mà thôi, nên chỉ khẽ cười nói: “Thái phó nghĩ nhiều rồi, phụ mẫu của Định quốc hầu dĩ nhiên là thân phận tôn quý, nhưng bản thân Bản cung không cha không mẹ, loại hoàng gia rách nát này đúng ra không nên chạm đến Vệ phủ sang quý thì đúng hơn.”

Lời nói khoan thai, chậm rãi, nếu như không nghe rõ ý trong lời nói, thì thật giống như nàng đang mềm mại khen tặng bình thường!

Thái phó đại nhân bị một câu nói này của giai nhân làm cho tâm tình phát cáu, cố tình con nhóc kia đã ngang tàng lại còn ngang ngược, tiếp tục nói: “Về sau Thái phó cứ tự quyết định là được, không cần để ý tới ý nghĩ của Bản cung, trong ‘Nữ Giới’ đã nói: Nam làm chủ nữ chỉ nghe. Cho nên Thái phó nói cái gì cũng là đúng, muốn thế nào thì nó là thế đó. Không cần phải hỏi qua ý của Bản cung, Thái phó cũng đã lớn tuổi rồi, đừng giận dỗi vì chuyện không đâu sẽ không tốt cho thân thể…”

https://thuviensach.vn

Lúc này xe ngựa vào tới cổng trạch viện, chỉ nghe thấy trong xe ngựa có tiếng ầm ầm răng rắc bên trong, tức thì các thị vệ lập tức xuất đao, tưởng là có thích khách tập kích. Nhìn kĩ lại, đỉnh xe ngựa đã bị người bên trong tung chưởng đánh nứt một đường, đưa mắt nhìn nhau không biết có nên thỉnh nhị vị đại nhân xuống xe hay không…

Khuôn mặt tuấn tú của lạnh như băng, mắt phượng uy nghiêm đang trừng mắt nhìn Niếp Thanh Lân vẫn đang thản nhiên ngồi chỗ cũ, khuôn mặt nhỏ vẫn giữ vẻ bình thản, làn da trắng trơn mịn, mắt to linh động, lại luyến tiếc không nỡ động… Nếu như có thể... Trong trận cung biến lúc trước nên một chưởng đánh chết con nhóc ngang ngạnh này... thì bây giờ đâu phiền não như thế này...

Một màn trong xe làm cho người ta hít thở không thông, trầm mặc một lúc Thái phó rốt cục nói: “Quay đầu ngựa lại, trở về biệt quán!”

Bởi vì biết đại ca muốn tới, sáng sớm Vệ Vân Chí đã phái tiểu nhị của cửa tiệm đi khoái mã tới trạch viện báo tin cho phụ mẫu mình.

Vệ lão gia tuy nhắc tới trưởng tử ngỗ nghịch này là tức giận tới mức vểnh hết râu lên. Nhưng một thời gian dài không gặp, tuy ngoài miệng nói cứng, nhưng trong lòng cũng là nhớ thương con.

“Hừ, còn biết đường trở về, ai muốn gặp nó chứ?” Miệng nói như vậy, nhưng vẫn mở tủ quần áo, xoay tới xoay lui lựa chọn, đợi đổi xong, thì đi ra ngồi chính giữa đại sảnh, nghiêm nghiêm chỉnh chỉnh, đợi con vào bái kiến.

Nhưng đợi hồi lâu, vẫn không thấy người đâu, chỉ nhìn thấy vị quản gia cũ của gia đình chạy hồng hộc vào báo: “Lão gia… Đại thiếu gia, ngài ấy… xe ngựa cũng không xuống, liền quay đầu ngựa đi rồi.”

Vệ lão gia vừa nghe, liền giận dữ cầm cốc trà ném thẳng, “Bốp” một tiếng chén bị đập nát vang lên!

“Tên nghịch tử bất hiếu! Nó tưởng nó là Đại Vũ tiên thánh phải không? Giờ ngay cả nhà cũng không thèm về có đúng không? Nếu nó không muốn về thì đừng bao giờ về nữa! Vệ gia ta xem như chưa từng có đứa con như nó.” Vệ phu nhân cũng bất đắc dĩ, cảm thấy mình có lỗi với lão gia, không

https://thuviensach.vn

nghĩ mình lại sinh ra tên hỗn thế ma vương ngang ngược như thế này, nên dịu dàng vuốt lưng an ủi ông.

Qua một nén nhang sau, liền nghe được quản gia kia lại mang vẻ mặt vui mừng vội vàng chạy vào bẩm báo: “Lão gia, đại thiếu gia đã cưỡi ngựa trở về.”

Chương 99

Quản gia chưa kịp nói xong, thì Vệ Lãnh Hầu liền vội vã từ ngoài đi vào, nhìn thấy nhị lão, liền quỳ xuống: “Cha mẹ, con bất hiếu thỉnh an hai người.”

Vệ lão gia lúc này mới buông lỏng, ngồi trên ghế nói: “Ngươi còn biết cửa nhà này nằm ở hướng nào sao! Còn biết đường mà trở về!”

Vệ phu nhân vội giảng hòa, chạy lại lôi kéo nhìn con trai không rời mắt, lại hỏi con rất nhiều tình hình gần đây, chỉ còn chờ tiểu tử Vệ Vân Chí trở về, cùng nhau ăn một bữa cơm gia đình.

Bởi vì đại ca trở về, Vệ Vân Chí cũng không có trì hoãn lâu ở cửa tiệm, cũng đã sớm trở lại. Mà 2 mẹ con Liễu di kia cũng vừa quay về, cả gia đình Vệ phủ ngồi quây bên bàn ăn, vô cùng náo nhiệt.

Vệ phu nhân mỉm cười nhìn con trai lớn, tự nhiên lúc tiếc rượu sắp tàn đem biểu tình e lệ trên mặt San nhi hướng tới đại biểu ca để vào trong mắt, nương theo náo nhiệt nói: “Ngọc nhi, tuổi con cũng cũng không nhỏ, đệ đệ con cũng bị con làm hư, lấy cớ sự vụ bận rộn, cũng không chịu thành hôn, con làm huynh trưởng thì nên làm gương cho đệ đệ đi chứ, khi nào thì thành hôn?”

Vệ phu nhân vừa nói ra lời, âm thanh dùng đũa trong phòng đột ngột dừng lại, cả phòng lập tức yên tĩnh trở lại. Dĩ vãng mỗi lần nhắc tới chuyện này, kết quả luôn là tan rã trong sự không vui, Thái phó đại nhân là người là

https://thuviensach.vn

một người lãng sang chuyện khác cực kì hay, nhất là nghệ thuật đối đáp, cho dù ở song thân trước mặt cũng là rất lợi hại.

Nhưng mà lần này, Vệ Lãnh Hầu tựa hồ cũng không có qua loa tắc trách, buông đũa sau đó nghiêm túc nói: "Con bất hiếu, luôn làm cho cha mẹ phải bận lòng là con không phải, lần này tới gặp nhị lão cũng có là ý nhắc tới chuyện chung thân đại sự, xin cha mẹ làm chủ cho…"

Lời vừa nói ra, vợ chồng Vệ lão gia thở phào nhẹ nhõng, kia Liễu di cùng San biểu muội cũng không kiềm chế được mà sắc mặt vui mừng, trên bàn cơm lập tức khôi phục không khí vui vẻ, chỉ có tiểu đệ Vệ Vân Chí là hiểu tính cách đại ca, trong lòng thầm cảm thấy khó hiểu.

Vệ phu nhân vừa định nói: San biểu muội của con đã chờ ngày này lâu, nhưng Vệ Lãnh Hầu đã mở miệng nói liền "Nếu như phụ mẫu chấp thuận, thỉnh ngày mai theo con đến biệt quán để cầu hôn."

Lời vừa nói ra, biểu tình của mọi người đều cứng nhắc, trên gương mặt của San biểu muội đều như dại ra, thống khổ, Vệ phu nhân thậm chí không dám nhìn mặt muội muội mình, thật sự là xấu hổ. Nghe ý tứ cái tên vô liêm sỉ kia tuy là muốn thành thân, nhưng lại là thành thân với người khác?

"Vô liêm sỉ! Ngươi cũng đã được định hôn ước với San nhi, tại sao có thể thành hôn với người khác?" Vệ lão gia tức giận đến mức đập bàn cái rầm. Vệ phu nhân giảng hòa, vội vàng hòa giải nói: "Ăn cơm trước, ăn không nói, ngủ không nói, cơm nước xong nói sau."

Nhưng mọi người làm gì còn tâm tình nào ăn cơm, bữa cơm vội vã ăn cho nhanh rồi tan. Sau bữa cơm chiều, chưa kịp uống trà, Vệ phu nhân đã đem trưởng tử một mình gọi tới nội thất, có mấy lời luôn không dễ để nói trước mặt muội muội cùng San nhi.

"Ngọc nhi, thực ra con đã coi trọng thiên kim của nhà nào? Cho nên ngay cả hôn ước với San biểu muội con, con cũng không thèm để ý?" Vệ phu nhân khẩn trương hỏi.

Vệ Lãnh Hầu nhíu mày: "Hôn ước của nhi tử với San biểu muội đã giải trừ từ lâu rồi, chẳng lẽ người đã quên sao? Về phía Liễu di thì người cùng

https://thuviensach.vn

phụ thân không cần quan tâm, chính nhi tử sẽ giải quyết. Sẽ không làm ảnh hưởng tới tình thân tỷ muội của 2 người, về phần người con nhìn trúng… là muội muội của đương kim hoàng thượng: Đại Ngụy Đế cơ Vĩnh An công chúa."

Vệ Lãnh Hầu vừa nói, lập tức là cho Vệ phu nhân kinh ngạc há hốc, bà cùng phu quân ra hải ngoại đã lâu, tin tức bế tắc, thêm nữa Vệ lão gia tức giận tên nghịch tử không hiếu thuận này luôn cả gan làm loạn, chuyện của hắn vẫn là không muốn tốn tâm tư tìm hiểu. Tự nhiên không nghe được những lời đồn phong lưu giữa nhi tử mình cùng Vĩnh An công chúa. Hiện tại đột nhiên nghe tới, liền có chút hoảng sợ.

Cho dù thế nhân không dám nghị luận ẩn tình giữa Thái phó cùng tiên đế, nhưng mà chuyện con trai mình muốn đoạt triều Ngụy thì ai ai cũng biết! Hắn sao lại muốn kết hôn với nữ nhi của tiên đế, chuyện này... Hôn phối này nhìn sao cũng không thấy có liên quan đến câu hạnh phúc mỹ mãn!

"Ngọc nhi, nương không cần biết con vì ngôi vị Hoàng đế mà muốn gây nên sóng to gió lớn gì, nhưng riêng chuyện này, mẫu thân ruột của cháu trai của nhà họ Vệ chúng ta, không thể là một nữ nhân mang lòng oán hận căm thì với Vệ gia ta. Nếu là vì hoàng quyền mà vợ chồng bất hòa, thì tương lai con của con sẽ nhìn cha và mẹ nó như thế nào?"

Lời này của Vệ phu nhân vô tình nói đúng điểm lo lắng trong lòng Vệ Lãnh Hầu, khuôn mặt tuấn tú một mảnh lạnh băng, nói như chém đinh chặt sắt: "Nàng sẽ là một người mẫu thân tốt."

Chỉ một câu này, Vệ phu nhân liền hiểu cuộc hôn nhân này cũng không phải đơn giản chỉ là một cuộc hôn nhân chính trị, ngược lại dường như con trai mình cực kì quan tâm đến người tên Vĩnh An công chúa đó. Kỳ thật nói đến cùng, tính tình vô pháp vô thiên của này Vệ Lãnh Hầu có chút cũng là do Vệ phu nhân cưng chiều, bao che cho hắn mà ra.

Từ nhỏ đến lớn, không cần biết Vệ lão gia đã bao lần giơ cao chày gỗ to đánh hắn, Vệ phu nhân vẫn một lòng bảo hộ cưng chiều con của mình, mặc dù cũng có đôi khi thầm mắng hắn làm mình không bớt lo. Nhưng vẫn

https://thuviensach.vn

là thấy con mình lúc nào cũng thông minh tuyệt đỉnh, trên đời này khó tìm thấy người thứ hai. Con muốn cái gì, bà đều hết sức thỏa mãn cho hắn.

Đến nhân duyên này cũng không ngoại lệ, lúc trước bởi vì bà cứ mãi lo lắng con trai bà không chịu cưới vợ, hiện tại nhi tử cuối cùng cũng mở miệng nói tới, tuy rằng thân phân nữ tử có chút đặc biệt, mặc dù sửng sốt nhưng sau đó lại bình thản tiếp nhận. Bằng không còn muốn thế nào? Con của mình nếu như muốn tự ý làm chủ, ai lại có thể ngăn cản được? Chỉ là muội muội mình bên kia, nếu như San nhi vì Ngọc nhi làm thanh danh bị hủy hoại, không thể không để ý… Oan nghiệt mà, nếu là cưới công chúa, San nhi lại một lòng muốn gả thì cũng chỉ có thể làm thiếp…

Cũng không biết tính tình nàng công chúa kia thế nào, lại đi đồng ý gả cho tên hỗn thế ma vương như con trai của mình?

Bên ngày Vệ phủ gà bay chó sủa tạm thời không đề cập tới, Thiệu Dương công chúa thấy An Xảo Nhi nói Thái phó mang muội muội trở về biệt quán, sau đó mặt đầy vẻ tức giận rời đi, trong lòng nàng liền thấy lo lắng cho muội muội, liền đứng lên đi tìm nàng ấy.

“Sao vậy, sao Thái phó tức giận thế?” Nghe tỷ tỷ hỏi, Niếp Thanh Lân liền đem trâm cài tóc trên đầu gỡ xuống, lộ ra khuôn mặt trắng trẻo thanh khiết không tỳ vết, nàng kéo tỷ tỷ xuống trước cửa sổ ngồi xuống, xong hướng Đan ma ma nói: “Ma ma lui xuống nghỉ ngơi đi.”

Đan ma ma cũng biết tỷ muội hai người muốn tâm sự riêng, liền yên lặng lui ra.

Niếp Thanh Lân liền đem việc Thái phó cố ý muốn dẫn mình đi gặp cha mẹ hắn, nói sơ lược. Thiệu Dương công chúa nghe xong nghĩ một lúc lâu mới nói: “Thái phó muốn kết hôn với công chúa, vốn là phải báo cáo với hoàng thượng, lần này cưỡng cầu muốn dẫn muội về Vệ phụ gặp phụ mẫu mặc dù cấp bậc lễ nghĩa không chu toàn, nhưng tâm ý của hắn cũng là ngỏ lời cầu hôn với muội, như vậy là tốt. Chỉ là Thái phó lại không suy nghĩ chu toàn, muội muội nhìn tính tình thì mềm mại, nhưng mà theo Bản cung thấy,

https://thuviensach.vn

lại là ngoài mềm trong cứng, đây là ngang ngạnh hay chưa nguyện ý, hoặc không cam lòng?"

Thiệu Dương công chúa bình thường dịu dàng, ít tâm cơ, nhưng một câu này lại vạch trần toàn bộ tâm tính muội muội nhà mình.

Niếp Thanh Lân tay cầm một miếng ngọc như ý, chậm rãi vuốt ve trong tay: "Đúng vậy, không phải là không nguyện ý, chỉ là không cam lòng thôi?"

Thiệu Dương thấy muội muội lại như nghĩ tới vấn đề gì, nói tiếp: "Tỷ tỷ thấy muội cũng không phải là vô tình với Thái phó, có lẽ là lo lắng con đường làm quan sau này của hắn, nhưng hắn trở thành hiền thần cũng tốt, xưng đế cũng thế, cũng không phải chuyện để dạng nữ lưu như tỷ muội ta có thể ngăn cản, chỉ mong hắn có thể hạ thủ lưu tình, lưu lại tính mạng cho Hoàng đế, coi như là yêu thương tất cả mọi thứ thuộc về muội. Muội luôn khuyên tỷ tỷ phải kiên cường, nhìn chuyện hiểu rõ, sao đến chuyện của mình, lại không biết lý lẽ, bướng bỉnh như gân bò phơi khô xong rồi thắt lại thành dây thừng sau đó ra cho trâu kéo thế?"

Niếp Thanh Lân liền bị phong cách so sánh của vị hoàng tỷ Bắc cương này chọc cười, cười cười hỏi, có phải tỷ tỷ từng chăn nuôi trên đất bắc hay không, sao rành thế?

Bị nàng ấy ngắt lời, đề tài liền bị dời đi, tỷ muội hai người cười đùa một hồi, Thiệu Dương có thai nên có chút mệt mỏi, khuyên giải một hồi, liền trở về phòng mình nghỉ ngơi.

Niếp Thanh Lân hỏi Đan ma ma Thái phó đã về chưa, được biết là hắn chưa trở lại, có lẽ là sẽ qua đêm tại đó.

Nghe ma ma nói xong, nàng liền không hỏi thêm nữa, đơn giản ăn chút cháo bí đỏ nấu cùng hạt dẻ do ma ma bưng lên, ngồi ngây người một chốc, sau đó liền thay chiếc áo ngủ bằng tơ tằm thoải mái, ngã người lên giường đọc quyển tiểu thuyết còn thơm mùi mực mà hôm nay mới mua trên phố.

Quả nhiên vẫn là những câu chuyện trong sách thoải mái hơn hiện thực nhiều, chỉ xem một lát đã đem phiền não hết thảy quên mất.

https://thuviensach.vn

Vĩnh An công chúa xem đến đoạn hưng trí, đôi chân ngọc hướng lên đạp một cái, phất phất cổ tay, vung vẫy Ngọc như ý giữa không trung như đang múa kiếm. Học lời thoại của hiệp nữ đang lưu hành khắp nơi, lớn tiếng quát: “Ta hành tẩu giang hồ, cuộc sống tự tại đã quen, sao có thể dừng chân bởi loại dung chi tục phấn tầm thường này! Xin giã biệt!”

Một chiêu thức như ý uyên ương vừa mới thi triển, còn chưa kịp thu hồi, liền bị một bàn tay to cầm lấy. Thái phó luôn xuất thần nhập quỷ híp đôi mắt phượng xuất hiện sau bức màn che. Nhẹ nhàng vuốt ve cặp mắt cá chân nõn nà nói: “Công chúa đúng thật là phong lưu, gạ gẫm trái tim người ta xong lại muốn vứt bỏ, không sợ gặp phải người thích dây dưa không buông sao?”

Niếp Thanh Lân nhất thời cả người cứng nhắc, bị Thái phó tóm gáy, liền có chút ngượng ngùng: “Sao Thái phó về sớm thế, không ở cùng người thân lâu thêm chút nữa.”

Trong lòng Vệ Lãnh Hầu vốn còn có chút tức giận, nên khẽ cắn lên lòng bàn chân trắng noãn kia một chút, làm Thanh Lân bất ngờ không kịp phòng ngự vừa động một cái, nhịn không được giật mình nhảy lên một cái. Giãy dụa giống như cá nhỏ vẫy đuôi muốn nhảy ra mặt hồ.

Mặt Vệ Lãnh Hầu vốn đang cứng ngắc, ngược lại vì phản ứng của nàng mà mỉm cười, xoay người liền đem nàng ôm lấy, tay kia nâng khuôn mặt mềm mại lên cắn một miếng: “Ban đầu vốn định ở lại trang viện, nhưng mà nằm xuống, lại nghĩ đến Trứng gà của ta lại lẻ loi ngủ một mình, nên không ngủ được, thừa dịp đêm tối đêm phi ngựa về, nhưng chưa từng nghĩ đến người trong lòng của bản Hầu lại là một nữ hiệp, thật sự là cầm được mà cũng buông được.”

Vốn là ban ngày sau khi đưa nàng trở về dịch quán xong, liền rời đi trong không vui, trong lòng làm sao mà ngủ được? Trằn trọc một hồi liền quyết định về đây. Niếp Thanh Lân nghe được trong lòng liền ấm áp, nhếch cái miệng nhỏ nhắn vươn bàn tay với những ngón tay dài tới cổ áo, khẽ chơi đùa với những nút thắt trên đó.

https://thuviensach.vn

Thái phó nhìn thấy ý cười trong mắt của giai nhân, lập tức quên hết chuyện ấm ức ban ngày, cãi nhau to vì chuyện gì. Tính tình của Vệ Lãnh Hầu xưa nay vốn ngang tàng bá đạo đã quen, đối đãi với người đối địch với mình thì cứng rắn lãnh huyết, tàn bạo, dùng cứng đối cứng. Nhưng ngược lại liên tiếp cúi đầu chịu thua trước tiểu cô nương mềm mại như nước, tuy vẫn có chút phẫn uất, nhưng chỉ cần nàng hướng về phía mình nhoẻn miệng cười, thì tất cả mọi chuyện đều tan thành mây khói, chỉ mong nàng vĩnh viễn nhu tình như nước nhìn mình mãi như thế này, dù là chết trong đó hắn cũng cam nguyện.

“Trứng gà chơi đùa với nút áo của bản Hầu như thế, là thúc giục bản Hầu nên sớm cởi hết quần áo chờ thị tẩm sao?” Thái phó mím môi mỉm cười nói. Niếp Thanh Lân lúc này mới phát hiện động tác nhỏ theo bản năng của mình là không ổn, lập tức đỏ mặt thu tay lại.

“Sáng ngày mai, cha mẹ ta muốn bái kiến nhị vị công chúa.” Đợi hắn đem nàng nhẹ nhàng thả lại trên giường, đột nhiên nói.

Niếp Thanh Lân nghe xong sửng sốt, cái miệng nhỏ khẽ nhếch nói: “Cái gì?”

Thái phó đưa ngón tay cởi cổ áo bị nàng chơi đùa cả buổi nói: “Nơi này không có trưởng bối của nàng, nên ngày mai phụ mẫu của ta tự nhiên sẽ hướng Thiệu Dương công chúa đề cập đến việc hôn nhân, thỉnh nhị vị công chúa chúa có thể thông cảm cho cha mẹ của hạ thần không có công danh, cũng không biết lễ nghi cao quý của hoàng cung mà châm chước cho người trước.” Nói xong liền cởi y phục, đem trâm cài tóc trên đầu tháo ra, mặc cho mái tóc đen rối tung ở trên tấm lưng trần cương tráng, một vài sợi tóc tán loạn tại bên má lại cực kì có cảm giác anh hùng chí khí khi hắn cúi đầu thì ánh nến thấp thoáng trong đôi mắt phượng lóe lên động lòng người: “Nhưng tối nay, thỉnh công chúa ân chuẩn cho vi thần thị tẩm, nếu có điểm mạo phạm lễ nghi, mong công chúa thông cảm mà châm chước…”

Thái phó đại nhân trên giường luôn luôn “làm đúng lễ nghi” một cách đáng tin, vào thu thời tiết cũng dị thường sảng khoái, cho dù là có lớp mồ

https://thuviensach.vn

hôi mỏng dính cũng sẽ không làm cho người ta có cảm giác khó chịu. Bởi vì ban đêm hoạt động có chút quá đà, ngày hôm sau ngủ nướng là chuyện đương nhiên, ánh mặt trời chiếu đến hiên cửa sổ mà vẫn chưa tỉnh

Bên kia Vệ phu nhân thừa dịp con trai đi rồi lại khuyên giải trượng phu một phen, đợi cho Vệ lão hết giận nhi tử, hai vợ chồng mới đồng lòng suy tính một phen. Vệ lão gia là người không ham quyền quý, nhưng không phản nghịch ngang tàng như con trai lớn của ông, bất luận vương hầu tướng lĩnh quyền quý như thế nào, ông cũng chỉ coi giống như những gia đình bình dân khác. Nhưng do mình không biết dạy con cho tử tế, đã làm cho họ Niếp gặp tai ương, thấy thế nào cũng là Vệ gia đuối lý trước. Như thế xem ra, ngược lại phải đi bái kiến công chúa một phen thì mới thấy ổn thỏa, về phần chuyện sau này, cứ hành sự tùy theo hoàn cảnh thôi.

Vì thế sáng sớm phu thê hai người liền tắm rửa thay quần áo, sau đó ngồi lên xe ngựa, theo thị vệ mà Vệ Lãnh Hầu lưu lại đi đến biệt quán.

Nhưng mà vừa đến biệt quán, Đan Thiết Hoa tiếp đãi mời nhị vị lão nhân gia vào khách sảnh, Vệ lão gia hỏi Vệ hầu ở đâu, công chúa có ý định gặp mặt hay không thì bà lại cực kì thành thật bật thốt lên đáp: “Thái phó cùng công chúa vẫn chưa thức giấc.”

Chỉ một câu nói này, phu thê hai người đưa mắt nhìn nhau, ánh mắt trợn lên thật lớn, trong lòng hung hăng mắng một trận: “Nghịch tử! Nghịch tử mà! Lại dám tiền trảm hậu tấu, quên cả phép tắc cung đình.”

Chương 100

Lúc này Thiệu Dương công chúa đã nhận được tin trước, vừa nghe báo phụ thân của Thái phó đến, cũng có chút luống cuống chân tay, vội vàng để Xảo nhi hầu hạ thay trang phục

“Thái phó hành động như vậy, là vì sao?” An Xảo Nhi quan tâm tới tiểu chủ nhân, vừa giúp Thiệu Dương chải đầu, vừa không yên lòng hỏi.

https://thuviensach.vn

Thiệu Dương công chúa thở dài: “Trùng hợp thôi, muội muội ta cũng giận dỗi đâu đâu để sinh ra nhiều câu chuyện thế này. Thái phó cũng thế, cứ muốn gì thì làm đó. Haiz, là do hoàng tộc suy thoái, nên hắn đúng là xem hoàng gia Niếp thị như bình dân bá tính, nên học theo bọn họ đến phủ hạ sính lễ phải không?”

Lúc này, Xảo nhi tay chân nhanh nhẹn giúp đỡ Thiệu Dương đem đai lưng trên bộ lễ phục rút hết ra, làm cho làn váy rộng thùng thình, lại phối hợp với chiếc khăn quàng trên cổ thả hướng phía ngực buông xuống vừa vặn che giấu bụng bầu nhô lên, nhìn qua vừa thong thả lại xinh đẹp.

Đến tiền sảnh, Thiệu Dương công chúa liền thấy một đôi phu thê trung niên, trông thấy mình liền lập tức đứng dậy cúi đầu thi lễ, dáng vẻ hiền từ, nam khôi ngô trang nhã, nữ dịu dàng đoan chính. Như vậy xem ra, diện mạo của Vệ Lãnh Hầu giống mẫu thân nhiều hơn, nhưng sắc sảo hơn Vệ phu nhân, xem ra hắn được nhận tinh hoa từ phụ mẫu hắn truyền cho. Chỉ là bình thường trên gương mặt của Vệ Lãnh Hầu đại nhân sát khí quá mạnh mẽ, nên đại đa số đều không dám nhìn thẳng, vì thế mà không ai chú ý tới dung mạo tuyệt mỹ, động lòng người kia.

Không có nhi tử ở đây, phu thê Vệ thị cũng không biết nên nói chuyện gì với Bát công chúa, vấn an xong, được công chúa ban ghế ngồi, cũng chỉ dám đặt mông ở mé ghế chứ không dám ngồi thẳng.

Thiệu Dương cũng không biết phải nói gì, cũng không biết phải khoản đãi phụ mẫu của Diêm vương đại nhân như thế nào mới tốt? Sợ bản thân không cẩn thận nói sai, lại rước lấy rắc rối cho muội muội, trong lúc nhất thời cả ba người đều im lặng, không khí nhất thời có chút xấu hổ.

Sau khoảng thời gian một chén trà, Thái phó đại nhân mới khoan thai đến chậm, đầu đội kim quan, lưng mang ngọc đái, mắt phượng tỏa sáng, thần thái phấn khởi, tùy ý hướng Thiệu Dương nghiêng người xem như thỉnh an, sau đó liền nói với phụ mẫu: “Cha mẹ tới sớm như thế, không biết đã dùng qua bữa sáng hay chưa?”

https://thuviensach.vn

Vệ lão gia trước mặt Thiêu Dương công chúa không dám tức giận, cũng không tiện giơ cao gậy gỗ lên, nên nén giận nói: “Không sớm đâu, ta và nương ngươi cũng không đói!” Thái phó gật gật đầu, nghĩ cũng đúng, áng chừng cũng đã đến giờ dùng bữa trưa.

Đúng lúc này, Thiệu Dương công chúa nhỏ giọng nói: “ Bản cung đã sớm dặn phòng bếp chuẩn bị ngự thiện, cũng không biết khẩu vị của nhị lão như thế nào, trong thực đơn có rau, có thịt không biết nhị lão có ăn kiêng hay không? “

Vệ phu nhân vội vàng nói: “Sao dám làm phiền, lần này tiến đến cũng là quấy rầy công chúa, sao dám ở lại chỗ này dùng bữa!”

Trong lúc nói chuyện, Thái phó phất phất tay để thị nữ bên cạnh đưa thực đơn bữa trưa tới, cao thấp đánh giá một phen hắn liền chọn thêm mấy thứ mà phu thê Vệ thị thích ăn, còn có những món ăn vặt mà Niếp Thanh Lân quen ăn**,** ngược lại cảm giác như hắn mới chính là chủ nhân ở đây. Phu thê Vệ thị thấy khó xử trong lòng, trước mặt bát công chúa không dám ngóc đầu nhìn lên.

Đúng lúc này, Vĩnh An công chúa rốt cục cũng khoan thai đến. Vệ lão gia thân là nam tử nên không dám ngẩng đầu nhìn công chúa, nhưng Vệ phu nhân đã nhanh chóng đứng lên, liếc nhìn Vĩnh An công chúa, chỉ một cái liếc mắt nhẹ thôi đã làm trong lòng bà chấn động.

Chỉ thấy vị công chúa kia mặc dù không cao, nhưng dáng người yểu điệu, eo thon, mông đầy, dáng vẻ xinh đẹp tinh tế từ trước đến nay bà chưa từng nhìn thấy. Đầu được búi kiểu Loan Phượng, làn da trắng nõn, giữa 2 mi tâm điểm một đóa hoa nhỏ màu hồng kiều diễm, thêm vầng trán rộng, trơn bóng, đôi mắt to không vẽ mà tự lung linh sinh động**,** như làn nước thu ba, thực làm người khác muốn đui mù, trên người là chiếc váy có thêu hình chim phượng đang tung cánh với đuôi váy dài chấm đất, trên cổ tay trắng noãn như ngó sen có đeo vài chiếc vòng dương chi bạch ngọc, khi di chuyển ngẫu nhiên va chạm phát ra vài tiếng vang thanh thúy vui tai....

https://thuviensach.vn

Toàn thân nàng đều toát lên vẻ trang nhã, cao quý há San nhi có thể sánh bằng? Cũng khó trách Ngọc nhi không để nàng ta vào trong mắt. Đợi cho Vĩnh An công chúa ngồi xuống, phu thê Vệ thị vội vàng hướng nhị vị công chúa thỉnh an.

Niếp Thanh Lân ngồi một lát liền cảm nhận sâu sắc được không khí trong phòng có phần lúng túng, hoàng tỷ mình thì trời sinh hướng nội, cho tới bây giờ cũng không phải là người giỏi nói chuyện, mà phu thê Vệ thị vừa thấy cũng biết là những người hiền lành chất phác, thủ lễ giữ nghĩa, đôi vợ chồng như thế sao lại có thể sinh ra Yêu giao đại nhân, hung tàn ngang ngược kia nhỉ?

Trong khi đó người khởi xướng, Vệ Lãnh Hầu chỉ ngồi một bên an nhàn uống trà, được nửa cốc vẫn không thấy cha mẹ nói chuyện, hắn mới chau mày chậm rãi nói: “Khởi bẩm Bát công chúa, hôm nay phụ mẫu của vi thần tự mình đến biệt quán bái phỏng, là muốn thay vi thần hướng công chúa cầu thân. Tuy thánh thượng đã ban long ân, niệm tình thần trung quân ái quốc, tính tình kiên định vững chắc, đối nhân xử thế đủ cấp bậc lễ nghĩa, lại nói đến giờ vẫn chưa có chính thê, tuổi tác cùng công chúa tương đương, Vĩnh An công chúa tương hợp, sớm đã có ý muốn chiêu dụ vi thần làm Phò mã, nhưng vì có thể biểu hiện thành ý muốn cưới công chúa Vĩnh An của vi thần, nên đã nhờ cha mẹ tự mình đến cầu thân, chu toàn cấp bậc lễ nghĩa. Đợi đến khi hồi kinh lại xin Hoàng đế ban thánh chỉ, để cho khắp bàn dân thiên hạ biết được vi thần thành tâm ái mộ Vĩnh An công chúa.”

Trừ bản thân Thái phó đại nhân vẫn bình thường, những người khác nghe xong lời này đều ngượng ngùng xấu hổ. Nhất là Vĩnh An công chúa Niếp Thanh Lân, cảm thấy Định Quốc hầu đại nhân đúng là nói phét không chớp mắt! Chính mình tự biên tự diễn, nhưng lại lưu loát như mây bay nước chảy, không vấp nhất là không hề có chút ngượng ngùng nào. Nếu như lời hắn nói, vậy còn cần mời cha mẹ đến làm chi? Không phải chỉ cần dẫn một bà mối đến là xong hay sao?

Vệ phu nhân vừa nghe xong, trong lòng liền mắng, tên nghịch tử này đã đem phu thê bọn họ chèn ép đến mức này rồi, làm sao có thể im lặng được

https://thuviensach.vn

nữa. Thấy lão gia nhà mình cố tình trưng ra một bộ dáng không muốn nhiều lời, bà liền miễn cưỡng cười lên tiếng: “Công chúa là kim chi ngọc diệp, gia cảnh thương nhân nhà chúng thảo dân đúng là không dám với tới, may nhờ tấm lòng Hoàng Thượng mênh mông đối với con trai nhỏ nhà thảo dân, ban long ân cuồn cuộn, coi trọng chút công lao của hắn mà phong hầu bái tướng, chỉ là không biết Vệ phủ có phúc trạch cưới Vĩnh An công chúa làm con dâu trong phủ hay không?”

Lần này đúng là Thiệu Dương công chúa bị dồn đến chân tường, bởi vì phụ nữ có thai, cảm xúc không nên dao động, nếu như có thể, nàng rất muốn lôi kéo Vệ phu nhân mà khóc lóc một trận, nói cho Vệ phu nhân biết: Nhi tử của bà đang nắm trong tay tính mạng của Niếp thị bọn họ, sớm đã cưỡng chiếm trong sạch của muội muội nàng, nếu phu nhân có rảnh, thì làm ơn khuyên lệnh lang một tiếng, làm ơn thu lại bản chất ác độc “đùa nam ăn nữ” của hắn hay không, “ăn nữ” thì cũng thôi, nhưng làm ơn đừng “đùa nam” nữa. Nếu đã muốn cưới muội muội nàng, thì có thể tha cho tính mạng của Hoàng đế hay không?

Đáng tiếc cảm xúc chưa kịp bộc phát, Thái phó đại nhân giống như biết trước liền lia ánh mắt sắc lẹm qua, không cho phép nàng được nhiều lời, nàng đành nhẹ nhàng nói: “Thái phó ái mộ công chúa mọi người đều biết, nếu là Hoàng đế ân chuẩn, thì thật sự là một đoạn nhân duyên tốt…”

Thanh âm mặc dù không lớn, nhưng cũng làm hắn vừa lòng.

Sau khi trải qua trận này, người bên ngoài sẽ không còn ai dám dòm ngó đếnVĩnh An công chúa của hắn nữa. Và cũng muốn để cho Trứng gà của hắn nhìn thấy, Cát tặc lúc trước cưỡng ép cưới, có biết làm loại cấp bậc lễ nghĩa chu toàn như thế này hay không?

Đợi qua hai ngày nữa, hắn sẽ để Vệ Vân Chí vận chuyển ba thuyền hàng sính lễ vào kinh thành, từng rương lớn trân bảo quý giá vận chuyển kéo dài như rồng rắn nối đuôi nhau vào hoàng cung, để cho khắp thiên hạ thấy rằng Định Quốc Hầu hắn coi trọng công chúa như thế nào. Chứ không

https://thuviensach.vn

phải là loại nghèo kiết xác hủ lậu xui xẻo như Cát phủ, muốn dọn sạch Phượng Sồ cung về làm của riêng nhà mình.

Bởi vì có hoàng tỷ cùng trưởng bối Vệ gia ở đây, Niếp Thanh Lân cũng không dám tỏ thái độ, chỉ hơi cúi đầu xuống, ngẫu nhiên nhìn lên, liền thấy Vệ lão gia hơi trầm khuôn mặt xuống, trong lòng có chút thấp thỏm không yên, giống như là ở trong lớp học, sợ mình học nghệ không tinh, rước lấy phu tử chán ghét mà vứt bỏ, nàng liền lo sợ bất an.

Nói chuyện một lúc liền tới giờ cơm trưa. Một bàn thức ăn lớn đa dạng mà tinh xảo. Thiệu Dương công chúa ngồi một hồi, liền thấy mỏi lưng. Bởi vì nàng trước kia từng cùng Thái phó dùng bữa, lại bị hắn đột nhiên dọa sợ đến bệnh luôn, nay nghĩ đến việc dùng bữa cùng Thái phó liền cảm thấy đau dạ dày, lấy cớ mệt mỏi vô lực, liền không muốn chuốc khổ khi ăn cơm nên xin phép cáo từ.

Đợi Thiệu Dương đi rồi, Thái phó cũng nhìn ra phụ mẫu mình vẫn là câu nệ, đợi bọn thị nữ sắp xếp bày đũa thử món ăn xong, liền bảo tất cả ra bên ngoài sảnh đợi lệnh, chỉ còn bốn người sau khi ngồi vào chỗ của mình, hắn liền nói: “Cha mẹ không cần giữ lễ, cứ coi Vĩnh An như con dâu trong nhà, ở đây không có người, không cần phải lễ nghi phiền phức.”

Vừa nói, hắn vừa múc một chén nhỏ canh ngân nhĩ nấu cùng bột củ sen đưa cho Niếp Thanh Lân: “Buổi sáng không ăn gì, nàng uống chút nước này lót dạ trước rồi hãy ăn sau.”

Nói xong liền dùng thìa múc từng muống nhỏ một đưa đến bên miệng Niếp Thanh Lân.

Niếp Thanh Lân bình thường vốn dĩ đã kén ăn, kiêng ăn, làm Thái phó thật sự lo muốn rớt tim.

Lần này bị bắt tới Bắc Cương, mắt thấy bảo bối châu tròn ngọc sáng của hắn lại không duyên không cớ gầy đi khá nhiều, càng làm cho Thái phó dụng tâm hơn ở trên bàn cơm. Vốn dĩ xưa nay Thái phó cũng không phải là người câu nệ tiểu tiết, cho dù là ở trước mặt cha mẹ, hắn vẫn không chút để ý giống như bình thường tự mình làm những điều mình muốn.

https://thuviensach.vn

Phía dưới bàn, Niếp Thanh Lân hung hăng nhéo đùi hắn, cha mẹ đang ở trước mắt, mà hắn lại không hề biết xấu hổ! Nhìn thấy mỹ nhân khẽ cong mắt trừng qua, hắn đành chậm rãi buông đũa, xoay người thản nhiên nói với phu thê Vệ thị: “Cha mẹ, thỉnh động đũa trước.”

Phu thê Vệ thị sao dám làm, chỉ thỉnh công chúa động đũa trước, bản thân mới dám động.

Vệ phu nhân cúi đầu kinh hãi, ngồi trước mặt mình có đúng thật là Ngọc nhi của bà không? Từ nhỏ đến lớn, hắn luôn cao ngạo, coi trời bằng vung, cả ngày cùng một đám vũ phu gọi bạn xưng bè, từ trước tới nay chưa từng thấy hắn đối xử ân cần với bất cứ nữ tử nào, đối với mẹ mình cũng là cung kính có thừa, nhưng cũng không phải thuộc loại người con chí hiếu, hầu hạ cơm bưng nước rót. Nhưng hôm nay lại ôn nhu dịu dàng hầu hạ như thế, chẳng lẽ bị cô hồn dạ quỷ nào nhập xác rồi?

Bên kia sắc mặt của Vệ lão gia cũng càng âm trầm.

Lúc ông còn trẻ mặc dù coi công danh lợi lộc như cặn bã, nhưng dù sao cũng là đọc sách thánh hiền lớn lên, tuy không thành quân tử, đi con đường riêng của bản thân, bất kể là sống ở kinh thành hay là ẩn trong núi, vẫn luôn giữ mình thanh cao, không nhiễm hồng trần. Nhưng đạo lí luân thường giữa quân và thần tử, tôn ti trật tự trong đó ông không cho phép phá hư, nếu không quốc không giống quốc, vua lại chẳng ra vua!

Nhưng mới vừa rồi, từ khi tên nghịch tử kia vừa bước vào phòng, ông đã nhìn thấy rất rõ ràng, công chúa Thiệu Dương trở nên khúm núm rụt rè, nói chuyện đắn đo đúng mực, đều là nhìn sắc mặt của con trai nhà ông mà nói chuyện. Lại nhìn cách đối xử của hắn với Vĩnh An công chúa, đối xử với công chúa tuổi còn nhỏ như thế, như vật đã ở trong lòng bàn tay, hoàn toàn không hề giống với hành động của quân thần cần phải cung kính thủ lễ

Nhìn dung nhan công chúa bất quá mới qua cập kê, cái tuổi đang mới lớn, dung mạo đã khuynh thành như vậy, thân lại là muội muội của Hoàng đế tôn quý bậc nào? Nếu không phải là con nhà thế gia căn cơ thâm hậu,thì làm gì có phúc mà cưới được công chúa cành vàng lá ngọc như thế?

https://thuviensach.vn

Nhất định là nghịch tử kia nhìn thấy công chúa tuổi nhỏ xinh đẹp, nên bất chấp thủ đoạn, làm ra những chuyện xấu xa đen tối, ỷ vào việc mình quyền hành nắm trong tay mà làm đảo điên triều chính, cưỡng chiếm em gái của Hoàng đế. Vệ Viên Đức ông kiếp trước đã tạo nghiệt gì, mà lại sinh ra một tên nghịch tử cả gan làm loạn, không để ý tới luân thường, ra tay chiếm đoạt con gái nhà lành một cách vô liêm sỉ như thế này?

https://thuviensach.vn

Chương 101

Kế tiếp đó không khí nặng nề luôn bao quanh 2 phu thê Vệ gia.

Vệ phu nhân nhìn con trai của bà đang gắp từng miếng thức ăn bỏ vào cái đĩa trước mặt công chúa, không lâu sau liền chất thành một núi nhỏ, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn kia như bị nhấn chìm trong núi thức ăn nuốt từng miếng cực kì vất vả, thỉnh thoảng lại giương mắt đáng thương liếc Ngọc nhi, lại bị đôi mắt phượng của nhi tử trừng trở về, tiểu công chúa đành nhận mệnh tiếp tục nuốt…

Hai lão phu thê nhìn công chúa ăn cơm khó nhọc, cũng có chút nuốt không trôi, toàn bộ bàn ăn cũng chỉ có Thái phó là an nhàn tự tại thưởng thức món ăn, cái miệng nhỏ nhắn của Niếp Thanh Lân tinh tế nuốt từng miếng nhỏ một, cảm thấy phong thái lễ nghĩa chu toàn, liền xin cáo lui trước. Phu thê Vệ thị liền vội vàng đứng lên cung tiễn công chúa.

Đợi công chúa đi xa rồi, Vệ lão gia trừng mắt liếc nhìn tên nhi tử nhà mình, mạnh mẽ hét lớn một tiếng: “Nghiệt chủng! Ngươi nói cho rõ ràng cho ta biết, công chúa có đúng là nguyện ý gả cho ngươi không?”

Nếu là người khác, dám ở trước mặt hắn chỉ ngón tay thì đã cụt ngón từ lâu, nhưng đây lại là phụ thân đại nhân, Vệ Lãnh Hầu chỉ uống một hớp trà, thản nhiên nói: “Đây là đương nhiên, chẳng lẽ con còn cưỡng bức ép công chúa gả cho con? Hôm nay lần đầu gặp cha mẹ, nên đương nhiên công chúa không tránh khỏi có chút ngượng ngùng, đợi cho ngày sau cha mẹ sẽ phát hiện, công chúa tính tình hoạt bát nhu thuận, chắc chắn làm cho mọi người yêu thương, nhất định sẽ cùng cha mẹ ở chung hòa thuận, quyết không phải là một dạng công chúa ngang ngược, kiêu căng…”

Kỳ thật Vệ Lãnh Hầu đã nói đúng điều Vệ lão gia đã nghĩ, lúc trước ông lo lắng, gia đình mình là gia đình thương nhân, nếu như cưới công chúa làm con dâu, khó tránh khỏi có chút không được tự nhiên, công chúa gả vào

https://thuviensach.vn

nhà mình chẳng phải thành bi kịch sao? Vệ gia nhà ông mấy đời kinh thương, vâng theo tổ huấn, chưa bao giờ kiêu căng ngạo mạn, càng chắc chắn không bao giờ có tham niệm muốn kết thân quyền quý, kỳ thật cưới một người thân thích như Nhược San như vậy cũng ổn thỏa rồi.

Nhưng nhìn tình huống vừa rồi, ngược lại ông có chút đau lòng cho tiểu công chúa. Nũng nịu động lòng người như vậy đáng nhẽ ra vẫn đang được cha mẹ yêu thương cưng chiều. Nhưng nàng giờ lại không có cha mẹ thương yêu, Hoàng đế ca ca thì bị thế lực con trai mình chèn ép, phỏng chừng thân còn lo chưa xong nói chi bảo vệ muội muội. Nghịch tử nhà mình 5 tuổi đã dạo thanh lâu, bản tính lỗ mãng, nếu một khi hắn chán ghét, chẳng phải đường đường là công chúa nhưng cũng không có nhà mẹ đẻ làm chỗ dựa hay sao?

Con trai trưởng nhà ông không có tâm thừa kế gia nghiệp, ngược lại say mê quyền lực, ở thiên hạ Đại Ngụy hô phong hoán vũ, có mưu cầu, dã tâm xưng đế. Từ nhiều năm trước, Vệ lão gia đã phát hiện roi da hay gậy đã dần không có tác dụng ở trên người con trai lớn, tính tính và đức hạnh của tên nghịch tử kia vẫn như vậy. Do không dạy dỗ tốt, hắn trưởng thành rồi thì làm sao uốn nắn được nữa. Nhưng hắn vô liêm sỉ là thế lại còn được lòng người, khắp nơi đều ca tụng công đức của hắn, mà không ai hay biết phẩm chất thực sự bên trong của Định Quốc Hầu đại nhân.

Hiện tại đang ở biệt quán nên không tiện dạy con. Phu thê Vệ thị đứng dậy chuẩn bị cáo từ. Trước khi đi, Vệ phu nhân không yên tâm dặn dò nhi tử giải quyết vấn đề của San biểu muội.

Vào đến xe ngựa nhìn thấy gương mặt rầu rĩ không vui của Vệ lão gia, Vệ phu nhân vội trấn an: “Tiểu công chúa thoạt nhìn thật ra khá nhu thuận, chỉ là lúc trở về cũng không biết phải nói với muội muội thế nào. Nếu nói không khéo sẽ khiến người ta lại nghĩ Vệ gia chúng ta tham phú kinh bần, coi thường thân thích đang gặp nạn, huống chi danh tiết của San nhi….”

Vệ lão gia nhịn không được bực mình: “Lo lắng cái gì, tự nó gây ra họa thì tự nó đi thu dọn, cùng lắm thì trong gia phả của Vệ gia chúng ta loại tên

https://thuviensach.vn

Định Quốc Hầu đại nhân gì đó ra khỏi dòng họ, cứ coi tên nghịch tử này là từ trong tảng đá sinh ra. Vệ gia chúng ta cũng là với không nổi."

Hiện tại cả gia đình đều ở cổ thành Bình Dương, nên Thái phó liền muốn dừng lại lâu hơn mấy ngày.

Cổ thành Bình Dương tuy đã vào cuối thu, nhưng mà cổ thành vẫn mang một phong thái hiên ngang, càng lộ ra nét thanh lịch mang hơi hướm cổ xưa. Bên ngoài thành Bình Dương có dãy núi là đẹp nhất. Vào thu khắp núi đều là lá đỏ, cho dù đã chuẩn bị sang đông, lá đỏ cũng không rụng hết, ngược lại mang theo vẻ đẹp "Suối trong, đá trắng, tuyết bay phủ đầy trên lá đỏ".

Thân thể Thiệu Dương công chúa không tiện để xuất môn, Thái phó liền mang đệ đệ Vân Chí của mình cùng Niếp Thanh Lân đi qua núi ngắm cảnh.

Trên núi có suối ôn tuyền, một đường uốn lượn từ trên cao xuống lung chừng núi tạo thành một hồ nước bạc, sóng biếc nhộn nhạo, hơi nước kết hợp với rặng cây đỏ càng làm cảnh sắc thêm huyền diệu mờ ảo làm say lòng người, kết hợp với mái chèo đang đong đưa, tạo nên một cảnh sắc vô cùng tuyệt đẹp.

Quan viên địa phương vì xu nịnh Thái phó, đã cố ý chuẩn bị thuyền hoa tinh xảo, thân thuyền chạm trổ, trụ cột vững chãi dù mưa bão cũng vững vàng nổi trong hồ, nhưng lại có thể giảm hẳn cơn bệnh say tàu của Thái phó. Bằng hữu tại đây của Thái phó cũng có mấy người, hắn liền phát thiệp mời, cùng du sơn ngoạn thủy chè chén một phen.

Chẳng qua Vệ Vân Chí đang tới còn mang theo San biểu muội, kiệu nhỏ vừa hạ liền mang theo 2 tỳ nữ sợ hãi đứng sau lưng nhị đệ.

Thấy sắc mặt đại ca hơi trầm xuống, Vệ Vân Chí vội vàng nói nhỏ: "Là ý tứ của mẫu thân và dì, đại ca huynh cũng thật là tiêu dao nha, trang viện của Vệ phủ cũng đã sắp ngập vì nước mắt của dì, còn đang đợi một câu giải quyết tốt của ngài đó."

Vệ Lãnh Hầu lạnh lùng liếc đệ đệ nhà mình một cái liền không nói nữa.

https://thuviensach.vn

Thì ra sau khi về phủ, Vệ phu nhân liền tìm gặp muội muội mình, đem sự tình của công chúa nói ra. Liễu di nghe xong lập tức khóc lóc, chỉ nói mình mệnh khổ, bị phu quân vứt bỏ không tính, giờ nữ nhi lại bị Ngọc nhi khinh bạc, nếu Ngọc nhi không cần, tương lai làm sao gả cho người khác?

Vệ phu nhân vốn đã đối với muội muội mang lòng áy náy, bản thân lại thấy Vĩnh An công chúa đối với Ngọc nhi cũng là có chút sợ hãi, chắc chắn sẽ không trở thành một đố phụ, nghĩ rằng nhi tử mình cũng cần thêm thiếp thất, cô công chúa đó chắc sẽ không đem lòng ghen tỵ đến San nhi,. Vì thế liền nói với Liễu di, nếu hạ quyết tâm gả cho Ngọc nhi, thì cũng chỉ làm thiếp, San nhi có nguyện ý?

Trong lòng Liễu di biết rõ, Vệ Lãnh Hầu hiện tại cũng coi như là đứng đầu Đại Ngụy, bây giờ là thiếp thất, tương lai cũng là quý phi nương nương, tôn quý vô cùng, nếu là quý nữ nhà thế gia cũng nhất định là chưa có cái phúc đó, nghe tỷ tỷ nói như vậy liền ngưng nước mắt, vội vàng đáp ứng, nói trong lòng San nhi chỉ có biểu ca, chấp nhận ở dưới công chúa, chịu chút ủy khuất cũng cam tâm tình nguyện.

Vì thế liền thừa dịp huynh đệ bọn họ đi du ngoạn, liền ép mang theo Nhược San đến đây. Liễu di trước đó cẩn thận chỉ điểm cho nữ nhi mình, khi ở trước mặt công chúa phải làm ra vẻ yếu thế, làm cho biểu ca sinh lòng thương hoa tiếc ngọc.

Vệ Vân Chí cũng mới biết cô gái tuyệt sắc lần trước, lại chính là đương kim công chúa, trong lòng không khỏi hơi rung động, rốt cuộc vẫn là đại ca của hắn, đúng với bản chất của đại ca là không để tục vật lọt vào mắt phượng, nhưng mà Liễu di lại không biết trời cao đất rộng, có lẽ cũng là do hải ngoại thời gian quá lâu, nên không biết được thủ đoạn tàn độc của Định Quốc Hầu, còn tưởng đại ca bây giờ vẫn là tiểu nam hài ngày xưa trong phủ Vệ gia? Nên nhất định mê muội đem đẩy nữ nhi vào phòng đại ca.

Đáng tiếc mẫu thân cũng vì áy náy mà không chịu suy xét, lại cũng hùa vào, ai khuyên cũng không nghe. Thôi thì đợi đến khi đâm đầu vào bức tường cứng là đại ca thì mới mong tỉnh ngộ. Nếu San biểu muội thành thật

https://thuviensach.vn

một chút thì còn đỡ, còn nếu dám đem tâm cơ nhỏ hẹp ngày xưa ra chơi đùa thủ đoạn với đại ca thì... Nhị thiếu gia Vệ phủ trời sinh bản tính lười suy nghĩ, đem gánh nặng vứt cho đại ca liền thoải mái chơi đùa.

Hôm nay, Niếp Thanh Lân một thân quần áo gọn nhẹ, ống tay áo được bó hẹp lại, chiếc quần lụa bên ngoài ôm trọn lấy đôi chân, dưới chân mang một đôi giày da nhỏ, mái tóc đem nhánh chải thành 2 bím tóc, thân thể nhanh nhẹn thoải mái hiên ngang, lại từ nhỏ nàng đã quen nữ cải nam trang, nên nếu mặc trên người cô gái khác lại không có khí chất như vậy, làm cho người ta không khỏi rời mắt.

Cũng một phần là do thời gian sống ở Bắc Cương, Niếp Thanh Lân cảm thấy mặc quần áo như vậy vừa đẹp mắt lại tiện lợi, hôm nay ra ngoài liền cứ như vậy mà mặc. Cũng thuận tiện để đi du thuyền.

Bên kia, San biểu muội hôm nay phục sức lại hết sức tỉ mỉ, Vệ gia là thương nhân, tài phú không thiếu, ở phương diện ăn mặc đương nhiên cũng không bạc đãi Nhược San. Trên người mặc chiếc váy dài, áo chẽn, đầu cài một chiếc trâm vừa quý giá lại tinh xảo, một lòng muốn ganh đua cùng công chúa. Nếu đặt ở trường hợp khác, chắc chắn Nhược San sẽ là một đóa hoa đẹp làm mọi người phải thưởng thức, nhưng lúc này so sánh với công chúa, thì bộ phục sức phức tạp, đầu đầy trâm cài kia ở một nơi non xanh nước biếc như thế này so sánh với trang phục thoải mái gọn gàng của Vĩnh An công chúa, trở nên rườm rà và thô tục đến mức làm người ta không dám nhìn thẳng.

Xa xa có vài nam tử đang cưỡi ngựa đi tới, lúc tới bên hồ liền xuống ngựa, thấy bên cạnh Thái phó là một nữ tử tướng mạo xinh đẹp thì hơi sững sờ, cảm thấy trước mắt đều như sáng hẳn lên,

Dẫn đầu là một nam tử mặc trường sam màu trắng thanh tú, xuống ngựa ôm quyền nói: “Chấn Lâm, đã lâu không gặp, huynh vẫn khỏe chứ, Ngọc Trúc có lễ.”

Niếp Thanh Lân vốn dĩ không biết Thái phó trừ bỏ Vệ Vân Chí thì có hẹn gặp ai.

https://thuviensach.vn

Khi nam tử kia nói đến từ "Ngọc Trúc" thì bỗng nhiên nàng liền nhớ ra, đương kim tài tử đứng đầu cả nước, có danh là "Lâm Trúc Tứ Hữu". Đó chính là bốn vị cư sĩ Ngọc Trúc, Vân Trúc, Mậu Lâm và Chấn Lâm.

Bốn người bọn họ là huyền thoại, đều là con cháu thế gia tiền triều, tuy gặp biến cố, nhưng dù sao cũng là rồng trong vạn người, danh tiếng lẫy lừng, là bốn vị tuấn kiệt trong đám anh hào xưa nay. Thơ, tranh đều giá trị vạn lượng mà khó cầu, là thuộc dạng thần long thấy đầu không thấy đuôi, thế nhân hầu như không biết họ là ai,

Nhưng nghe qua hai người hàn huyên, thì vị thi họa kì tài, thần long thấy đầu không thấy đuôi "Chấn Lâm cư sĩ" kia là vị Thái phó trước mặt đúng không? Niếp Thanh Lân nhất thời thất thần, đột nhiên nhớ tới Thái phó bức họa mà Thái phó tự tay họa cho mình trước kia, nét vẽ tinh tế dứt khoát, ẩn hiện khí thế mạnh mẽ hiếm có. Nhưng nàng bình thường không quan tâm lắm về mấy thi họa kiểu này, chỉ dựa vào trí nhớ hơn người của mình mà múa rìu trước cửa Lỗ Ban, coi như có thể qua mặt người khác, nhưng mà nàng chưa từng thấy qua tranh của Chấn Lâm, nên đúng là không nghĩ ra người bên mình lại là ngoạ hổ tàng long thế này!

Vĩnh An công chúa thầm hạ quyết tâm: Nếu sau này lại gặp phải cảnh cung biến thêm lần nữa, trước khi chạy nhất định phải mang theo bức họa kia, ra ngoài cung bán đi chắc chắn có thể nuôi sống mình cả đời!

Theo sau cùng là Vân Trúc và Mậu Lâm hai người cũng đều là diện mạo nho nhã thanh cao, nghe ý trong lời nói thì hẳn là bốn người đều là bạn thân cực kì tâm đầu ý hợp từ thuở thiếu niên. Những người có mặt ở đây đều biết rõ Vệ Lãnh Hầu phong lưu, thấy bên cạnh hắn là nàng cũng không hỏi thêm một câu, chỉ coi như là hồng nhan tri kỷ, bất quá trong lòng cũng cảm thấy nàng cùng với những dạng người dong chi tục phấn bình thường có chút bất đồng.

Bọn họ mặc dù cưỡi ngựa đến, nhưng phía sau vẫn còn mấy chiếc xe ngựa, lại thấy từ trên xe có hai nữ quyến bước xuống, là phu nhân của Ngọc

https://thuviensach.vn

Trúc cùng Mậu Lâm, hai vị phu nhân nhìn qua cũng có chút khí chất, hẳn xuất thân không tầm thường.

Thế nhân sợ hãi Định Quốc Hầu quyền cao chức trọng, nhưng bọn họ chơi thân từ thuở thiếu niên, lại hiểu nhau, nên cho dù lúc này có là nhân sĩ triều đình, thì vẫn nhàn vân dã ngoại, tất cả đều mặc trang phục thường ngày, nhìn không ra cao thấp thế nào, tụ tập lại một chỗ trò chuyện đàm đạo tri kỉ.

Thuyền hoa rất lớn, các nam nhân tụ ở một chỗ đàm luận thơ ca tranh gió. Niếp Thanh Lân cùng với Nhược San còn có 2 vị nữ quyến thì ở tại một chỗ khác của thuyền hoa, nhưng thực ra có thể đem những điều ba hoa khoác lác của đám nam nhân nghe không bỏ sót.

Ngọc Trúc phu nhân mới vừa rồi cũng không có được nghe giới thiệu thân phận của Thanh Lân, không tiện hỏi nhiều, nàng chỉ cười nói: “Xin hỏi vị cô nương này xưng hô thế nào?” Niếp Thanh Lân thấy lần này Vệ Lãnh Hầu cùng bạn thân gặp mặt, trong lòng biết hắn cũng không muốn làm lộ ra thân phận công chúa của mình kẻo làm mọi người câu nệ, liền mỉm cười nói: “Cứ gọi ta Lân nhi là được”

Ngọc Trúc phu nhân hỏi Thanh Lân xong, liền hỏi Nhược San. Nàng ta cười nhẹ nói: “Ta là biểu muội của Vệ Lãnh Hầu.”

Nhược San từ nhỏ đã thấy đại biểu ca anh minh uy vũ, thì đã một lòng chỉ muốn gả cho hắn, không ngờ nửa đường lại xuất hiện một vị công chúa chen ngang.

Hoàng gia Niếp thị mặc dù không đắc thế, nhưng dù sao cũng là công chúa, thân phận tôn quý, nếu đem so sánh thì mình quả nhiên thấp hơn một bậc. Vốn dĩ có hôn ước nhưng lại uất ức làm thiếp, mặc dù biết là phải nhịn nhục để được công chúa vui lòng. Nhưng bây giờ thấy Vệ Lãnh Hầu hẹn gặp bằng hữu, công chúa lại không muốn lộ thân phận, mình ngược lại có thể mượn cơ hội lần này cùng công chúa phân cao thấp một lần, để cho đại biểu ca có thể biết ai mới là hồng nhan tri kỷ, đừng để sắc đẹp bên ngoài làm mê muội.

https://thuviensach.vn

Nghĩ vậy, nàng ta liền nhìn hai bàn tay của Niếp Thanh Lân, thấy mười đầu ngón tay thon dài, trắng nõn nhỏ nhắn, làm sao mà giống bàn tay của người luyện chữ. Nghĩ rằng ở am ni cô thì làm gì có danh sư chỉ điểm, hay dụng tâm luyện tập, sao có thể sánh bằng mình ở quý phủ vùi đầu khổ luyện mấy năm trời, nếu cẩn thận nhìn ngón tay của mình, liền sẽ nhìn thấy một lớp chai nhỏ do cầm bút viết lâu quá mà thành.

Nghĩ tới đó, nàng ta liền che miệng cười nói: “Biểu ca khi còn nhỏ rất thích thi họa, Nhược San cũng có theo biểu ca học đòi đôi chút, hiếm khi có dịp những người bạn thân từ thơi thơ ấu của biểu ca điều có mặt, sớm đã nghe nói hai vị phu nhân của Ngọc Trúc cùng Mậu Lâm đều là tài nữ, lần nay khó có được cơ hội, chi bằng mấy nữ quyến chúng ta mở cuộc thi họa cảnh có được không?”

Nhị vị phu nhân thật ra đều là những tiểu thư nhà quyền quý, nghe xong tự nhiên hai mắt sáng ngời, gập đầu đáp ứng luôn.

Mậu Lâm phu nhân là một phụ nhân có gương mặt tròn trịa phúc hậu, khẽ nhíu mày suy nghĩ, trận thi họa này nên lấy cái gì làm chủ đề đây?

“Hay chúng ta lấy chủ đề là cảnh đi vào núi lúc bốn mùa được chứ?” Mắt của Ngọc Trúc phu nhân sáng lên, mở miệng nói.

Đề nghị của nàng lập tức được 2 người kia đồng ý. Bởi vì nơi này một năm 4 mùa đều là cảnh đẹp ngày xuân, núi rừng rực rỡ, ánh sáng chiếu rọi khắp muôn nơi, vạn vật sống động, thanh nhã mát mẽ và yên tĩnh. Ngày mùa thu, cánh rừng đỏ vàng óng ánh, trái cây thơm ngát, trời vào đông, tuyết bay ngập trời, vách núi đóng băng sâu hun hút.

Niếp Thanh Lân nghe được những lời đó, chỉ cười khổ, ở một phong cảnh nên thơ hữu tình như thế này sao mọi người không lẳng lặng thưởng thức thức ăn ngon, nhấm nháp vài tách trà thì có phải tốt hơn không? Vừa rồi nàng ngẩn người nhìn rừng cây tùng đang xuất thần sảng khoái, ưu thương bình thường của thiếu nữ vẫn chưa kịp tan.

Nhưng 3 người còn lại đã đồng ý, nàng cũng không tiện từ chối. Vì thế, Nhược San đi lấy giấy, viết xuống 4 tờ giấy, theo thứ tự các cảnh đẹp núi

https://thuviensach.vn

rừng trong 4 mùa, sau đó hòa trộn vào nhau, dẫn đầu lấy một tờ không vội mở ra, đợi Ngọc Trúc cùng Mậu Lâm nhị vị phu nhân chọn xong, nàng ta tựa hồ do dự một chút, quyết định đem tờ giấy còn dư lại trên bàn đổi lấy. Đợi tất cả mọi người chọn xong, Niếp Thanh Lân mới được thị nữ nâng đỡ miễn cưỡng đứng dậy, đi tới chọn lấy tờ giấy cuối cùng, mở ra nhìn một cái, phía trên là chữ: "Đông", liền lại âm thầm cười khổ.

Một năm bốn mùa, khó chọn cảnh để họa nhất là mùa đông, cả một mùa, chỉ một màu trắng xóa thật là một đề khó, Niếp Thanh Lân xem xong đang muốn buông tờ giấy, đột nhiên phát hiện mặt trái có một chút vết mực dường như có ai cố tình điểm lên để đánh dấu, lại nhớ tới hành động vừa rồi của Nhược San, nàng liền hiểu rõ.

Biểu muội à, ngươi cũng thật là dụng tâm khổ cực! Nếu ta không xấu mặt thì thật có lỗi với dụng tâm của ngươi rồi.

Một thị nữ đi qua đốt lên một nén hương, lấy thời gian một nén nhang làm ranh giới, bốn người trải giấy vẽ ra, bắt đầu tự vẽ. Bên kia các nam nhân nhìn thấy bên này mở ra cuộc thi họa, cũng nổi hứng, đợi cho bốn người ngừng bút, liền bước qua xem bức họa của bốn người.

2 vị phu nhân đều là người địa phương, quanh năm đều cùng những người bạn đến đây du ngoạn, đối với phong cảnh nơi đây đều đã quen thuộc, mở giấy vẽ ra, gần như không cần suy nghĩ đã đặt bút xuống bắt đầu phác họa. chỉ chốc lát, cảnh theo nét bút mà như bay lượn dần ra trên giấy, một bức phong cảnh dần dần được hiển lộ ra.

Ngọc Trúc phu nhân phác họa mùa xuân, toàn bức tranh lấy màu xanh đậm làm điểm chính, sắc điệu lịch sự tao nhã mà tĩnh lặng, văn chương độc đáo. Từng dãy núi non trùng điệp nối tiếp nhau trùng điệp tạo nên một cảnh sắc hùng vĩ, núi xa xa được bao bọc bởi một màu xanh lá cây nhàn nhạt, cây cối xum xuê theo hình núi biến hóa thành một dải màu sắc như được nhuộm dần, đúng mực truyền tải hình ảnh xuân yên lành, nhân gian yên bình.

Mậu Lâm phu nhân thì vẽ cảnh mùa hạ. Hình ảnh từ gần mà ra xa, trình tự ngay ngắn, vô cùng phong phú. Kia màu xanh của núi đá, cổ tùng um

https://thuviensach.vn

tùm, cũng làm cho người ta cảm thấy cảnh đẹp ý vui, nhất là những đóa hoa dại đặc biệt của miền núi được vẽ rất tỉ mỉ và tinh tế, mang lại cảm giác vui tươi, đẹp đẽ. Làm người ta cảm giác như mình đang đi trong biển hoa.

Nhược San vẽ là mùa thu. Sơn cốc vào mùa thu được nhuộm bởi một màu vàng tầng tầng lớp lớp, những đám cỏ khô vàng cháy, nhưng những chiếc lá phong đỏ dọc theo hai bên đường núi lại làm cho cảnh thu vốn dĩ tiêu điều lại mang vẻ xinh đẹp động lòng người. Giống như từng lớp, từng lớp lửa đang cháy rừng rực đan xen nhau trải khắp núi rừng, làm cho người ta say mê. Ý cảnh tuyệt vời, vô cùng đáng thưởng thức. Vừa thấy đã biết tốn không ít công sức khổ học, không từ năm đến sáu năm là không thể luyện thành.

Nhược San nghe mọi người khen ngợi, trên mặt nở nụ cười e lệ, trong lòng cũng hài lòng về biểu hiện lần này của mình.

Đợi đến khi nhìn thấy bức họa của Niếp Thanh Lân bên này, nàng ta liền nhịn không được vụng trộm cười thầm trong lòng, cho dù là họa không tốt, cũng không đến mức như vậy chứ? Không nói đến bút công tinh tế, riêng kết cấu đã có chút nhìn không nổi.

Trên trang giấy trắng là một ngọn núi màu đen bị mực nhuộm đẫm, bao quanh là tuyết trắng bao trùm, cây cối khô héo quấn quanh một chỗ, cảnh núi vào đông, đúng là không có gì xuất sắc để vẽ ra. Các nam tử có mặt ở đây đều là cao thủ trong thi họa, chỉ dùng ánh mắt liếc qua, liền có thể đánh giá bức họa, ngược lại bức họa này nhìn như là do tay của một đứa trẻ mới qua học vẽ, thật sự không đành lòng nhìn thẳng.

Ngọc Trúc tiên sinh lên tiếng giảng hòa: “Lân nhi cô nương dung mạo xuất chúng, giống như ánh mặt trời của mùa đông, ngay cả băng tuyết cũng phải hòa tan ra thành nước.” Làm cho mọi người chung quanh đều bật cười, bởi ai cũng có thể nhận ra ý nghĩa ẩn trong câu nói của Ngọc Trúc, bức tranh này giống như bị tàn băng hóa tuyết làm hại một phen, thật sự thảm không nỡ nhìn!

https://thuviensach.vn

Nhược San đứng một bên nhìn thấy hàng mày rậm của Vệ Lãnh Hầu hơi chau lại, trong lòng liền không khỏi đắc ý: Thì ra công chúa cũng chỉ có như vậy, cho dù hiện tại được biểu ca sủng ái thì thế nào? Chỉ là có chút nhan sắc! Nếu đối thủ của nàng là tài nữ nổi tiếng kinh thành như Thượng Vân Sơ, nàng còn có chút khó giải quyết, chứ nếu chỉ là một vị công chúa chỉ biết niệm kinh này, như vậy… Thật đúng là không đủ gây sóng gió.

Mọi người cười đủ, liền chuẩn bị dời bước rời đi, đột nhiên Vệ Lãnh Hầu đưa tay dời đi hòn đá chắn trên giấy, khẽ đem bức họa chậm rãi xoay tròn, sau đó đảo ngược bức họa.

Khi hắn đem bức tranh đảo ngược thì trong thuyền hoa lập tức yên tĩnh trở lại. Chỉ đơn giản xoay tròn một chút mà thôi, bức họa cũng đã bắt đầu thay đổi hiển thị tùy theo góc độ, đâu còn cảnh núi lớn, tuyết đọng trên những tán cây khô? Rõ ràng chính là hình ảnh một ông lão đang nằm xoãi người trong đống tuyết, trong một mảnh trời tuyết trắng xóa bao la, lộ ra chòm râu rối bù và gương mặt già nua cằn cỗi bị tuyết phủ đầy.

Sự thống khổ trên mặt như rất không cam lòng bị trời đông giá rét cướp đi sinh mạng, cánh tay khô gầy như cành cây khô như đang nỗ lực vươn lên để nắm bắt những nhánh củi rơi vương vãi xung quanh mới vừa tìm được....

Vào đông, tuyết bay khắp núi đương nhiên tạo cảm giác say mê lòng người, vách núi băng sâu trăm trượng cũng có thể nói là kỳ quan. Nhưng mà cùng với cái giá rét này cũng là quỷ môn quan dành cho những người nghèo khổ cùng cực, có bao nhiêu người nghèo vào núi kiếm củi mà ngã xuống vách núi, và vùi thây trong rừng thẳm?

Đó cũng chính là những gì mà người dẫn đường vào núi lúc nãy trong vô ý có nhắc tới, không nghĩ tới lại được Niếp Thanh Lân khôn khéo dẫn vào trong cảnh, thành một góc độ khác, cảnh sắc bức tranh lại biến ảo lạ thường thành một bức kỳ họa. Nhưng mà tranh này nếu nhìn thẳng chẳng khác gì là bức họa của một đứa trẻ con nghịch ngợm, nhưng bút lực mạnh mẽ cứng cáp, làm cho người ta cảm nhận được thực tế lạnh lùng khắc nghiệt của thiên nhiên, tự nhiên sinh ra cảm giác không rét mà run, đã làm cho bức

https://thuviensach.vn

họa không giống như xuất phát từ bàn tay của một cô gái ngây thơ trong sáng.

Các phu nhân thì bình thường, nhưng Ngọc Trúc và Mậu Lâm sau khi tỉ mỉ đánh giá bức tranh ngược lại đỏ mặt. Bọn họ luôn tự xưng là thanh cao, khinh thường vào triều tham gia chốn quan trường. Với bọn họ, quan trường đó như một chảo nhuộm, ai bước vào có mấy người không vấy bẩn? Nhưng bọn họ vừa rồi cũng không giống như thế sao? Chẳng khác gì những tên giàu xổi lại học đòi văn vẻ, chỉ nhìn thấy được cảnh mùa đông trên núi với hàng tuyết trắng trải dài, những đóa mai hồng điểm tô nên sức sống, lại không chú ý tới dưới lớp tuyết trắng mênh mông kia là những sinh mạng đang kêu gào vì đói rét?

Lúc này trên trán hai người đều đổ mồ hôi, nhìn về hình ảnh tiểu nữ tử không màng danh lợi kia, không khỏi cảm thấy kính nể, vì mình mới vừa lỡ lời mà xấu hổ không thôi.

Vệ Lãnh Hầu nhìn thật sâu về phía bóng dáng lười biếng đang ngồi trên ghế ăn quà vặt: Trứng gà, nàng còn có thể mang tới cho bản Hầu bao nhiêu kinh hỉ nữa đây?

Chương 102

Nếu như chỉ nói riêng về kĩ thuật, đương nhiên Nhược San thắng, nhưng luận chiều sâu ý cảnh của bức họa liền thành ra vị Lân nhi cô nương đây cũng không thua kém bao nhiêu.

Nhược San vốn là có ý muốn triển lộ tài năng, nhưng chưa từng nghĩ lại thành người rải đá lót đường cho vị công chúa kia, mắt thấy người người tán dương không ngừng, trong lòng uể oải cũng bộc lộ hết lên khuôn mặt, lẻ loi đứng một bên, sắc mặt đen tối.

Có điều vị Lân nhi cô nương này cũng thật khiêm tốn, đứng lên cầm lấy bức họa của mình cười nói: “Chỉ là làm trò chút mà thôi, nào dám ở

https://thuviensach.vn

trước mặt các vị khoe khoang, cuộc thi nếu như đã chấm dứt, cũng không dám khoe mã làm càng thêm mất mặt.” Nói xong liền đem bức họa vo thành một nắm, ném vào trong hồ.

Mọi người đều cảm thấy bản tính thanh cao của cô nương đây, bởi vì mới vừa rồi bị hiểu lầm cười nhạo, nên mới như vậy, trong lúc nhất thời cảm giác xấu hổ càng đậm.

Vệ Lãnh Hầu như cười như không liếc nàng một cái, quả là người biết dừng đúng lúc!

Niếp Thanh Lân đương nhiên là biết điểm dừng, thấy Thái phó đại nhân hắn cười cười nhìn mình chằm chằm, đương nhiên cũng biết hắn đã nhìn ra sơ hở, mới vừa rồi bị cô nàng Nhược San kia đụng tay đụng chân nhất thời khơi lên bản tính hiếu thắng của nàng, bởi vì mấy cô nương ở đây đều là tài nữ không thua kém ai, nếu là so đấu họa đúng là múa rìu qua mắt thợ. Bỗng nhiên nàng nhớ tới bức tranh duy nhất treo trong Họa đường ở cung tiền triều của Long Tứ tiên sinh: “Say nằm ngắm tuyết”. Khi đó nàng cùng các vị hoàng tử lên lớp giờ học thư họa, mỗi lần thấy bức tranh đó đều thấy thú vị, cũng không biết ông lão đó là say hay là đã chết cứng trong trời tuyết, lại cảm thấy nếu xoay ngược bức họa, hình dáng cơ thể ông lão liền biến thành núi non xa xa, quả thực rất khớp.

Mới vừa rồi, nàng cũng nhân trí nhớ đó mà họa theo, nhưng cũng có một chút thay đổi, trong tay cầm bầu rượu thì đổi thành củi khô mà thôi!

Bất quá mặc dù nàng là: “Đạo văn” nhưng thực ra vẫn có một chút cao minh, liền cố ý ở trên đầu bút bỏ sót sơ hở**,** dùng nét bút có vẻ non nớt của trẻ con. Cũng nhờ đề mục thi họa này vừa vặn phù hợp với hình ảnh thu nhỏ của dân tình ở chân núi, dẫn tới sự cảm khái của các vị tài tử, đang chìm trong cảm xúc quá độ nên không kịp ngẫm nghĩ tỉ mỉ. Đợi đến khi thấy mọi người đều đã xem xong, đương nhiên phải hủy đi chứng cơ, tránh cho có người nhìn ra, lại tự chuốc lấy mất mặt.

Đợi đến khi mọi người chuẩn bị xuống thuyền hoa, chuẩn bị lên núi du ngoạn thì Vệ Lãnh Hầu đi đến bên cạnh nàng, cười thấp giọng nói: “Không

https://thuviensach.vn

biết kiêng kỵ như vậy, không sợ Long Tứ tiên sinh về tìm Trứng gà trong giấc mơ tối nay sao?”

Niếp Thanh Lân nháy mắt giả vờ ngây ngốc hỏi: “Thái phó đại nhân nói gì vậy? Lân nhi không hiểu?”

Thái phó đại nhân thừa dịp mọi người không để ý, liền đưa ngón tay lên dí vào cái trán nhỏ của nàng: “Trên đời này còn có chuyện để một kẻ lớn gan như nàng không biết ư?”

“Đương nhiên là có.” Niếp Thanh Lân nghiêm túc nói: “Thí dụ như văn võ song toàn, trí dũng vô song, thương hương tiếc ngọc... thì còn có ai có thể vượt qua Thái phó đại nhân. Đúng rồi, biểu muội của đại nhân đi hơi chậm, Thái phó không đi quan tâm một chút sao?”

Mặc dù không khí trong núi tươi mát nhẹ nhàng khoan khoái, nhưng Thái phó vẫn là ngửi thấy được có mùi giấm chua đang bay nồng, khẽ búng nhẹ lên trán của nàng một cái, sau đó vững vàng đi ở bên cạnh nàng.

Ngọc Trúc tiên sinh đi phía sau hai người, chỉ cảm thấy đôi trước mắt thật tương xứng. Cô gái kia hành động cử chỉ khắp nơi đều lộ ra quý khí, tuyệt đối không giống như những cô nương trước đây mà Chấn Lâm huynh mang theo hầu hạ trà nước, chẳng những không thèm nhìn ánh mắt nam nhân của nàng, ngược lại từ khi lên thuyền đến giờ đều là Chấn Lâm huynh quan tâm chăm sóc điểm tâm cùng trà nước cho nàng ấy, liền vụng trộm hỏi Vệ Vân Chí: “Giai nhân mà lần này Chấn Lâm huynh mang theo có khí chất không tầm thường, đệ có biết xuất thân của nàng ấy không?”

Vệ Vân Chí biết những lời này đều là xuất phát từ sự quan tâm của người bạn thân với đại ca hắn, nhưng ca ca không chịu nói ra thân phận của công chúa ước chừng cũng có chỗ cố kỵ, nên cũng không dám nhiều lời, chỉ cười nói: “Có lẽ là xuất thân không tầm thường, ca ca không nói, đệ cũng không dám hỏi nhiều.”

Trong lòng Ngọc Trúc nhất thời hiểu được, có lẽ vị cô nương ấy là người có thân phận cao quý trong hoàng tộc, nay lại bị bản tính phong lưu

https://thuviensach.vn

của Chấn Lâm huynh tự mang ra ngoài, sợ làm bẩn danh dự, tự nhiên hắn cũng không hỏi thêm nữa.

Mùa thu trên núi tuy rằng rất nhiều cảnh đẹp nên thơ, từ cỏ cây hoa lá đến những tảng đá bên ven đường, nhưng đi liền một hồi, liền thấy mệt mỏi. Niếp Thanh Lân từ trước đến nay thể lực cũng không tốt. Mặc dù nhìn tư thế hiên ngang rắn rỏi, nhưng cái trán đã sớm nhăn thành một đoàn, hơi thở cũng dần loạn

Đan ma ma nhìn thấy nàng như vậy, liền đi xuống gọi kiệu, nhưng mà Thái phó vung tay lên nói: “Không cần.” Nói xong liền ngồi xổm xuống, mở ra 2 cánh tay, đem công chúa kéo lên lưng của mình, trong tiếng kêu giật mình sợ hãi của Niếp Thanh Lân, đã đứng thẳng người lên, từ từ đi lên bậc thang, đi được vài bước liền chạy nhanh không thấy bóng dáng.

May mắn mấy người tại đây xưa nay không câu nệ tiểu tiết, trước hành động kinh hãi thế tục của Thái phó cũng chỉ làm cho bọn họ mỉm cười, hai vị mang theo phu nhân cũng không thua kém bao nhiêu, đều ngồi xổm xuống cõng phu nhân nhà mình trên lưng, nhưng bởi vì thể lực không bằng Thái phó, đi được vài bước liền hơi hơi thở gấp, mọi người một đường cười nói vui vẻ đi thẳng lên trên núi.

Vân Trúc vì phu nhân nhà mình có thai, nên không mang theo, nhưng thật ra lại thanh nhàn một mình một người lên núi, chỉ còn lại Vệ Vân Chí cùng Nhược San. Vệ Vân Chí cũng không dám đường đột với biểu muội, trong lòng liền biết bản thân liền không thể không quan tâm. Liền nhìn nàng ta nói: “Hay là, biểu muội đưa tay đây ta kéo muội đi”

Trên mặt Nhược San hiện lên nét cô đơn, nhìn xa xa thấy bóng dáng đại biểu ca đã sắp biến mất trong rừng xanh, liền hờn dỗi nói: “Muội cũng không phải không có chân, chính muội cũng có thể tự mình lên núi.”

Nhìn biểu hiện đó của biểu muội, Vân Chí càng thanh nhàn, liền cùng biểu muội cách xa vài bước, mang theo vài tỳ nữ cùng nhau lên núi.

Nhìn thế núi cũng không cao, nhưng bởi vì phần nhiều là đường núi lắt léo, thật làm tiêu hao thể lực, nhưng hiện tại Vệ Hầu tuy cõng Niếp Thanh

https://thuviensach.vn

Lân trên suốt đoạn đường đi, lại vững vàng leo lên núi.

Đợi cho 2 người leo lên đến đỉnh núi, trừ bỏ Đan ma ma thể lực tốt, còn có vài tên thị vệ theo kịp, những người khác đều bị bỏ lại giữa sườn núi.

Ở trên đỉnh núi có một phiến đá bằng phẳng trên đó có khắc hình bàn cờ, bên cạnh còn có một lương đình, bên trong ghế đá bàn đá đầy đủ. Thái phó phân phó mọi người lên phía trước chờ đợi, liền lôi kéo Niếp Thanh Lân vào trong lương đình nghỉ ngơi.

Đêm qua có gió mạnh, trong đình hóng mát có vài chiếc lá rơi vương vãi, Thái phó đưa tay phủi đi lá rụng trên băng đá, đột nhiên cánh tay run lên thấp giọng kêu "A" một tiếng.

Niếp Thanh Lân đứng ngay sau hắn, tự nhiên là nhìn thấy rõ ràng, xen giữa đống lá rụng màu vàng đỏ kia là một con rắn nhỏ màu xanh, hiển nhiên là đang ở giữa đống lá rụng nghỉ ngơi, bị bàn tay to quấy rầy giấc ngủ, nên cũng không khách khí, hướng đến kẻ quấy nhiễu đó cắn cho một ngụm.

Vệ Lãnh Hầu động tác thật nhanh thoát ra khỏi con rắn nhỏ, nhấc chân liền đem nó đá quăng sang một bên,

Con rắn nhỏ màu xanh kia thuộc dạng rắn có thể ăn được, không có nọc độc. Trước kia Vệ Lãnh Hầu thường cùng bạn bè vào núi du ngoạn cũng thường xuyên bắt một ít lột da lấy thịt nướng uống rượu, hương vị không tệ. Bất quá nghĩ tới giai nhân phía sau, trước đây ở trong cung bị rắn độc Nam Cương làm kinh hãi, đang muốn quay qua an ủi nàng thì liền thấy khuôn mặt của Trứng gà đang đưa sát đến, cầm lấy bàn tay bị rắn cắn của hắn, đưa lên miệng dùng sức mút… Khi nhìn đến Vệ Lãnh Hầu bị rắn cắn trong nháy mắt, đầu óc Niếp Thanh Lân chưa kịp nghĩ nhiều, đột nhiên nhớ tới lần hắn bị rắn độc Nam Cương cắn thì cần phải kịp thời hút độc ra, nhất thời tình thế cấp bách liền làm theo.

Vệ Lãnh Hầu cũng biết nàng là hiểu lầm, đang muốn giải thích, lại thấy cái miệng nhỏ nhắn mềm mại đang dùng sức mút lại thấy không nỡ, đúng là luyến tiếc nói ra sự thật, mặc cho tiểu mỹ nhân ra sức "hút độc".

https://thuviensach.vn

Niếp Thanh Lân hút một hồi, cũng bắt đầu thấy không đúng, Đan ma ma cùng bọn thị vệ không thấy đến đây, Vệ Lãnh Hầu lại đang bày ra vẻ mặt cực kì hưởng thụ, khóe miệng lộ ra ý cười nhìn mình: “Thái phó sao bình tĩnh vậy?”

Vệ Lãnh Hầu vươn ngón tay dài nhẹ vỗ về đôi mắt ửng đỏ của nàng nói: “Chỉ là loài rắn lục bình thường, dù gì cũng đã bị nước miếng thơm tho của Trứng gà chữa khỏi hết rồi, thì có gì mà phải sốt ruột?”

Niếp Thanh Lân trừng mắt nhìn, đột nhiên tỉnh ngộ ra là con rắn kia không có độc, nghĩ tới đó sắc mặt liền đỏ lên, vội vàng buông cánh tay kia ra. Nhưng mà trong lòng Thái phó lại vui mừng như điên, bé con này luôn luôn tỏ ra cứng rắn, ngày thường không bao giờ lộ ra một tia nhu tình dành cho mình, nhưng chưa từng nghĩ, chỉ một con rắn nhỏ nhưng trong lúc vô tình lại có thể thấy được tình cảm của nàng dành cho mình, hắn thật hi vọng lũ rắn lục khắp núi này đều đến đây cắn cho hắn một cái, như thế chẳng phải sẽ lại được tận hưởng cặp môi mềm mại kia di chuyển trên người chữa trị sao?

Nghĩ đến đây, liền cũng không nhịn được nữa, bàn tay nắm lấy gáy nàng, nhiệt tình hôn lên cặp đôi mọng kia, nghĩ đến nàng bởi vì mình bị rắn cắn mà đôi mắt đỏ ửng, cả người lẫn tâm đều cảm giác như được ngập chìm trong mật ngọt.

Thẳng đến khi Đan ma ma thấp giọng nói người phía sau đã đuổi kịp tới, hắn mới lưu luyến dừng lại, nắm bàn tay bé nhỏ mềm mại lạ thường của bé con, ngồi trên tảng đá mát lạnh ở đình nghỉ mát.

Thái phó hàng năm lo liệu quốc sự, hiếm có dịp được nhàn hạ, lại thêm cùng bạn thân tri kỷ tụ họp một chỗ, tâm tình liền buông lỏng khoan khoái, đoàn người đi vào lương đình, ngắm cảnh đẹp uống rượu ngon, rất nhanh thì mặt trời đã bắt đầu lặn về tây.

Mọi người trở lại chân núi theo thứ tự lên kiệu. Bất quá lần này Thái phó rốt cuộc cũng nhìn về phía biểu muội của mình, hắn đi tới trước cửa kiệu, vén mành lên.

https://thuviensach.vn

Liễu Nhược San nhìn thấy khuôn mặt anh tuấn của Vệ Lãnh Hầu, hô hấp không khỏi bị nén lại, sắc mặt liền đỏ lên.

Nhưng sắc mặt của Vệ Hầu lại trầm xuống, nói: “Mới vừa rồi thấy biểu muội đi theo Vân Chí, liền để cho muội đi theo chơi cùng một chút, tiêu tán tâm tình, nhưng những ngày sắp tới phiền muội không nên tùy tiện đi loạn, phụ thân muội cũng sắp cho người tới đón mẫu tử hai người rồi. Đến lúc đó tự nhiên ông ta sẽ bồi tội với dì, lần này đón về cũng không dám bạc đãi hai mẹ con muội nữa. Hôn nhân của muội cũng không cần lo lắng quá mức, muội muội của Vệ Lãnh Hầu ta há lại không có người nào muốn.”

Lời nói này lập tức làm cho sắc mặt Liễu Nhược San tái nhợt, một câu “muội muội của Vệ Lãnh Hầu” kia đã ngăn chặn hết tâm tư của chính mình dành cho hắn, môi mấy máy, đôi mắt đỏ lên: “Biểu ca….Huynh…”

Vệ Lãnh Hầu cũng không muốn cùng nàng nói chuyện nhiều: “Lúc trước do tuổi của muội còn nhỏ, nhất thời suy nghĩ không thấu đáo, không chú ý trước sau, nên mới làm ra những việc khác người như thế. Lúc ấy ta không muốn nhiều lời, đơn giản là thanh danh biểu ca ngươi xưa nay không tốt, như vậy người trong nhà cũng không đem mọi chuyện trách cứ lên muội. Nhưng loại trò khôi hài như vậy, chỉ cần muội và dì an phận, tự nhiên những người khác sẽ không biết. Coi như là biểu ca ta để lại chút mặt mũi cho muội. Chỉ là về sau, mong San biểu muội biết một điều rằng, cho dù là huynh muội ruột, nhưng cố tình chạm đến giới hạn của ta thì lúc đó ta cũng sẽ không khách khí như bây giờ…” Nói xong, liền buông mành kiệu xuống, xoay người rời khỏi.

Đi chơi cả một ngày trở lại biệt quán liền nhìn thấy phía trước có xe ngựa đang dừng. Thì ra là Hưu Đồ Hoành Vương gia không yên lòng tỷ tỷ, liền bớt chút thời gian đến thăm. Niếp Thanh Lân biết tỷ tỷ vẫn còn giận dỗi với Vương gia, khúc mắc vẫn chưa được giải, nhưng mà vị Vương gia kia cũng không phải là dạng người dễ dàng bỏ qua, thật sự là làm người khác phải đau đầu a.

https://thuviensach.vn

Đợi nàng đi đến thì lại thấy Xảo nhi vội vội vàng vàng chạy ra, gọi vào: “Không xong rồi, Thiệu... Thiệu dương công chúa sinh non!”

Chương 103

Bởi vì Thiệu Dương công chúa có thai, nên ở biệt quán vẫn luôn có sẵn bà đỡ túc trực, nhưng bởi vì ước chừng 2 tháng nữa mới tới ngày sinh, nên tình huống đột ngột như thế này trở nên nguy cấp.

Niếp Thanh Lân tuy rằng chưa từng sinh qua, nhưng nàng cũng đã gặp qua cảnh tượng sinh sản đầy hung hiểm dị thường tương tự ở trong cung, nhất là Bát hoàng tỷ lại là thai đầu mà sinh non, tất nhiên bà đỡ ứng phó không được. Lúc này trong thành lại không biết có tìm được thầy thuốc giỏi hay không.

Nghe xong lời này, Niếp Thanh Lân lập tức nói: “Đi gọi Trương Thị Ngọc tới đây! Mau!” Bởi vì nàng dẫn Xảo Nhi đi theo, đứa nhỏ cùng Trương Thị Ngọc đương nhiên cũng rời khỏi biên quan một đường theo đến đây, được an bày cư ngụ ở phòng của hạ nhân. Bởi vì lo lắng cho hoàng tỷ, nên nàng đúng là bất chấp ánh mắt của Thái phó.

May mắn Thái phó vẫn còn chút tự giác, vị thái y kia cũng không quá đáng để hắn để tâm, nên cũng không ngăn trở, chỉ đem quản gia biệt quán gọi qua, hỏi tại sao công chúa lại phát sinh ngoài ý muốn? Chủ sự biệt quán lúc ấy vừa tới cửa phòng, liền nơm nớp lo sợ nói: “Hôm nay Vương gia đến, Vương phi nhìn qua cũng không quá vui vẻ, cũng không biết 2 người nói qua lại gì đó, Vương phi đột nhiên hô đau bụng…”

Đang nói chuyện, Trương Thị Ngọc đã cõng hòm thuốc vội vàng chạy đến, còn chưa kịp thi lễ với Niếp Thanh Lân đã vội vã chạy vào nội thất. Chỉ trong chốc lát, Trương thái y cùng một cái thùng lớn liền từ nội thất bay ra, chật vật ngã trên mặt đất.

https://thuviensach.vn

Vết thương trên người còn chưa kịp khỏi hẳn hẳn liền lập tức đau đến mặt mũi trắng bệch. Đã thấy thân thể cao lớn của Hưu Đồ Hoành đứng ngăn ở trước cửa phòng, trừng mắt nói: "Người Trung Nguyên các ngươi đều là để nam nhân tới đỡ đẻ hay sao?"

Niếp Thanh Lân một lòng lo lắng cho tỷ tỷ, lại thấy bộ dạng Vương gia đối đãi với lang trung như vậy, nhất thời trong lòng cũng tức giận, đang muốn mở miệng thì Vệ Lãnh Hầu đã nói trước: "Tình huống của Vương phi nguy cấp, nếu Vương gia chỉ cần thế tử bình an vậy chỉ cần bà đỡ với một cái kéo đi vào là đủ rồi, còn nếu muốn Vương phi mẫu tử bình an, thì cần thỉnh vị thái y này đi vào cứu mạng, thỉnh Vương gia tự chọn đi."

Ánh mắt Hưu Đồ Hoành lóe lên tia sáng xanh, vẻ mặt đầy do dự cuối cùng cũng mở miệng nói: "Nếu hắn có thể bảo trụ mẫu tử Vương phi bình an thì tốt, bằng không hắn đừng mong còn mạng sống rời khỏi đây."

Xảo nhi vừa nghe thế, nhất thời sợ hãi, khẩn trương kéo kéo tay Niếp Thanh Lân, Niếp Thanh Lân vỗ vỗ nàng trấn an, tỏ vẻ Trương Thị Ngọc sẽ không có chuyện gì.

Hắn tưởng hắn là ai, vốn muốn đợi cho tình hình nguy cấp hiện giờ của tỷ tỷ ổn định một chút rồi mới tính tiếp, nếu mẹ con tỷ tỷ bình an hoàn hảo không có xảy ra bất cứ sai lầm nào thì tốt, còn không thì nàng muốn hỏi Vương gia hắn đã làm gì để xảy ra cơ sự này! Làm gì còn có chỗ cho phép hắn ở quan nội la hét om sòm muốn giết người?

Trương Thị Ngọc cũng kiên cường**,** bởi vì những chuyện đã từng phát sinh tại Hung Nô, hắn đã căm thù người Hung nô đến tận xương tủy, từ dưới đất đứng dậy, sau đó che ngực trừng mắt nhìn Hưu Đồ Hoành nói: "Nếu Vương gia thật lòng quan tâm Vương phi, xin mời rời khỏi nội thất, tránh ảnh hưởng tới việc Vương phi sinh nở."

Đúng lúc này, từ nội thất truyền tới tiếng hét thảm của Thiệu Dương công chúa, Hưu Đồ Hoành giật mình, lồng ngực phập phồng lo sợ, hít sâu một hơi liền tránh người sang bên để cho Trương Thị Ngọc đi vào.

https://thuviensach.vn

Trương Thị Ngọc tuy nói là Thái y, bất quá đỡ đẻ như thế này cũng chỉ mới lần đầu, mắt thấy Thiệu Dương công chúa đau đến mức không kêu được nữa, cũng gấp đến độ mồ hôi chảy đầy đầu, xem mạch tượng, lại làm châm cứu sau đó liền lên tiếng "Thứ cho tiểu dân cả gan", hai tay liền đặt trên bụng công chúa ấn từ trên xuống từ từ mát xa.

Nghe thấy tiếng Thiệu Dương la hét thảm thiết, mặt của Hưu Đồ Hoành ở ngoài phòng lo lắng lúc trắng lúc xanh, hắn tình nguyện hắn hứng chịu mưa tên, hay bị chém vài đao trên người cũng không muốn người trong phòng phải chịu thống khổ như vậy.

Niếp Thanh Lân nắm chặt hai tay, trong lòng cũng đau lòng không thôi.

Ở trong phòng, Thiệu Dương công chúa cũng sắp rơi vào tình trạng mê man, ngay cả khí lực để kêu cũng không còn, rốt cục cuối cùng cũng truyền ra tiếng khóc nỉ non của hài tử, là một tiểu quận chúa, chỉ là so với thanh âm bình thường của trẻ con thì nhỏ hơn nhiều. Nghe được tiếng khóc của hài tử, Hưu Đồ Hoành thoắt một cái đã vào bên trong nội thất.

Niếp Thanh Lân cùng Xảo nhi rốt cuộc cũng yên lòng. Không lâu sau, rèm cửa vén lên, Trương Thị Ngọc đi ra trong tình trạng kiệt sức, Xảo nhi cao hứng vội vàng chạy tới, Niếp Thanh Lân đứng lên, nghĩ nghĩ, lại chậm rãi ngồi xuống, nói: "Vất vả cho Trương tiên sinh."

Trương Thị Ngọc không dám ngẩng lên nhìn Niếp Thanh Lân, thanh âm run rẩy nói "Không dám, đây là bổn phận của thầy thuốc. Huống chi đó là Bát công chúa, dù Trương Thị Ngọc có bị thịt nát xương tan cũng khống hối tiếc."

Hắn còn có ngàn vạn lời nói còn đặt trong lòng, cũng không biết bắt đầu từ đâu, Xảo nhi nhìn tướng công trên danh nghĩa của mình, lại nhìn công chúa, sắc mặt có hơi hơi chua xót. Niếp Thanh Lân nói: "Trương tiên sinh vất vả rồi, Xảo nhi hãy dẫn Trương tiên sinh đi nghỉ ngơi cho khỏe."

Lúc này đã là đêm khuya, Niếp Thanh Lân từ trước đến nay cũng không có thói quen thức đêm, lúc này thấy mẫu tử hoàng tỷ bình an, trong

https://thuviensach.vn

lòng nhất thời buông lỏng, tất cả mệt mỏi từ ban ngày khi đi leo núi, lúc này đều hiện hết lên trên khuôn mặt.

Thái phó đương nhiên thấy được khuôn mặt xanh xao của nàng, liền kéo nàng quay trở lại phòng.

“Bát công chúa đã có người hầu hạ, huống chi Vương gia cũng canh giữ ở đây. Nàng ở lại cũng không tiện, quay về ngủ một chút, sáng mai lại qua cũng không muộn.” Thái phó biết trong lòng nàng vướng bận hoàng tỷ, nhưng mà vẫn tự mình thay đổi trang phục cho nàng, thuận tay cởi bỏ tất, ấn huyệt giữa lòng bàn chân nàng, trước kia luôn là thị thiếp hầu hạ hắn, nay lại mượn dùng hầu hạ tiểu công chúa, thủ pháp thật ra cũng coi như thành thạo.

Niếp Thanh Lân chợt cảm thấy có chút ngượng ngùng, liền giật bàn chân lại, “Ta còn chưa có tắm rửa, sẽ làm bẩn tay của Thái phó?”

Thái phó đại nhân liền đem chân nhỏ tới trước mũi ngửi ngửi liền nghe thấy Niếp Thanh Lân xấu hổ hét lên một tiếng, chân đạp đạp, thiếu chút nữa đạp phải khuôn mặt tuấn tú của Thái phó đại nhân.

“Làm gì có mùi gì, nhưng nếu nàng cảm thấy thật sự có mùi, lại ngượng ngùng e thẹn như thế, thì cứ bắt chước theo cách bản Hầu vừa làm, ấn huyệt xoa bóp giúp bản Hầu.”

Nói xong hắn liền đem giày của mình cởi ra, bàn chân to đưa thẳng về hướng công chúa. Thái phó tuy có nhan sắc áp đảo lục cung, nhưng đôi chân lớn đương nhiên vẫn giống như những người bình thường khác, ban ngày cũng giai nhân chạy thẳng lên núi, ra một thân mồ hôi nóng, Niếp Thanh Lân ngửi quen các loại trầm hương lạ, lẫn đặc biệt, nhưng loại mùi như thế này thì không từng ngửi qua lần nào liền thẳng tắp ngã xuống giường, mở to mắt nhìn gương mặt tuấn tú kia, có một loại cảm giác như sắp tê liệt.

“Thái phó mệt mỏi cả ngày, hay nên đi tắm trước…”

Thái phó lại có chút giận vì bị công chúa ghét bỏ, liền ở trên giường càn quấy một trận.

https://thuviensach.vn

Ngày hôm sau, Niếp Thanh Lân không cần người gọi mà tự mình tỉnh, nhưng mà Thái phó thức giấc còn muốn sớm hơn cả nàng. Nàng để Đan ma ma hầu hạ rửa mặt chải đầu xong liền đi thăm hoàng tỷ.

Sáng sớm, Trương Thị Ngọc đã qua bắt mạch, châm cứu cho Thiệu Dương công chúa. Vừa mới thu kim, đã thấy Niếp Thanh Lân đi vào phòng, nhìn thấy Hưu Đồ Hoành đang cao hứng ôm đứa trẻ ngồi bên cạnh hoàng tỷ, đứa nhỏ do sinh non nên so với đứa nhỏ khác có nhỏ hơn một chút, còn đang há miệng khóc, làm cho ai nhìn thấy cũng yêu.

Nhìn thấy Niếp Thanh Lân vào, Hưu Đồ Hoành liền đứng dậy nói: "Lần này thật sự là đa tạ công chúa. Công chúa cứ cùng với Thiệu Dương nói chuyện phiếm, ta đi tìm nhũ nương." Niếp Thanh Lân đi đến trước giường nói "Tỷ tỷ, tỷ khá hơn chút nào không?" Thiệu Dương công chúa nhìn qua nàng, môi mấp máy, lại thấy còn người nên không tiện nói, cuối cùng cho tất cả lui xuống.

Đợi trong phòng chỉ còn lại tỷ muội hai người nàng mới nhìn chằm chằm Niếp Thanh Lân, chần chờ hỏi một tiếng "Bệ hạ?"

Niếp Thanh Lân nghe vậy ánh mắt căng thẳng, không khỏi ngây ngẩn cả người.

Thì ra Hưu Đồ Hoành mấy ngày trước chặn được một phong mật thư, là Cát Thanh Viễn gửi về kinh thành, yêu cầu đem chuyện công chúa và bệ hạ vốn là cùng một người nói ra, cần thừa dịp trước khi Vệ Lãnh Hầu soán vị đăng cơ, làm cho triều thần đều biết việc này.

Phản ứng đầu tiên của Hưu Đồ Hoành là bật cười lớn, nghĩ đến Cát Thanh Viễn muốn tung ra lời đồn, nhưng khi hắn xem kỹ nội dung trong thư, lại hồi tưởng đến việc mình từng tiếp xúc với Hoàng đế cùng công chúa, cảm thấy việc này sợ là không phải là tin đồn vô căn cứ.

Hắn biết nếu việc này là thật, kinh thành tất sẽ có một phen phong ba, lúc này chỉ sợ để Thiệu Dương trở về thì lại thành cảnh trâu bò đánh nhau ruồi muỗi chết. Nghĩ thế, hắn liền tới thành Bình Dương, báo cho Thiệu Dương, chuẩn bị đem nàng đón trở lại Bắc Cương.

https://thuviensach.vn

Nghe thấy những lời hoang đường đó, đầu tiên Thiệu Dương bật cười, nhưng cười xong, thân là người hoàng gia trực giác cảm nhận đến sự nghiêm trọng của việc này, liền làm cho nàng dựng tóc gáy đột nhiên căng thẳng… Nếu chuyện này là thật… Cảm xúc dao động, hơn nữa vì những ngày qua trong lòng buồn bực dằn vặt khó chịu nhất thời làm đứa bé trong bụng đòi ra đời sớm hơn dự định.

Nay, trong phòng không có người khác, nàng liền dò xét hỏi một câu, nhưng chỉ một câu này, khiến cho nàng cảm giác được, lời đồn hoang đường này có khả năng là sự thật!

Niếp Thanh Lân chậm rãi bình phục hô hấp "Hoàng tỷ, đang tưởng nhớ Hoàng Thượng sao? Sao nhìn muội lại kêu ca ca?"

Nhưng mà Thiệu Dương công chúa cũng không phải người dễ gạt, miễn cưỡng cầm lấy tay nàng, "Đã đến nước này rồi mà muội muội còn dám gạt tỷ tỷ? Sao muội lại lớn gan như vậy chứ? Rồi đây sau này còn có ai lo lắng cho muội đây, chuyện này nên giải quyết như thế này bây giờ?"

Niếp Thanh Lân mỉm cười cầm lại tay tỷ tỷ, cũng không có hỏi tỷ tỷ vì sao nghe được, chỉ nói là "Tỷ tỷ vừa mới sinh xong, thân thể còn yếu, tạm thời muội không muốn nhắc tới chuyện này, mới vừa rồi nghe ý của Vương gia, là muốn đón tỷ về Bắc Cương, hài nhi hiện tại là nữ nhi, kỳ thật cũng là chuyện tốt, cho dù phủ Vương gia người người hỗn độn, cũng không đến mức đi hại một đứa bé gái không có quyền thừa kế. Chiến loạn ở Bắc Cương cũng bình định vài phần rồi, về phần muội muội tỷ đừng bận tâm, bất kể hoàn cảnh như thế nào, tình cảm giữa hai tỷ muội ta là không thay đổi. Chỉ là tỷ tỷ hiện tại đã làm mẹ rồi, thì đã có thêm một vướng bận, nhớ kỹ! Mọi chuyện không liên quan đến tỷ tỷ, đừng vội hỏi thăm dò xét, tránh bị liên lụy vào thân."

Nói xong nàng liền đứng dậy, không đợi tỷ tỷ gọi, vội vã đi ra ngoài. Ra khỏi phòng, Niếp Thanh Lân chỉ cảm thấy cả người không ngừng đổ mồ hôi lạnh, chỉ mong tỷ tỷ mau chóng rời đi, ngàn vạn lần đừng để cho Thái

https://thuviensach.vn

phó đại nhân biết được, bằng không với bản tính thâm trầm, chỉ sợ hắn sẽ gây chuyện để cản trở.

Chỉ sợ là lần này hồi kinh, trong cung điện sẽ nổi lên vô số sóng gió. Mà nàng lại chẳng còn chỗ để đi, cũng chỉ có cách quay trở lại cung điện đối mặt với mọi chuyện.

Chương 104

Ra khỏi nội thất Niếp Thanh Lân liền hỏi Đan ma ma: "Thái phó đang làm gì, trưa nay có trở về dùng bữa không?"

Đan ma ma thành thật đáp: "Khâu Tướng quốc ở kinh thành phái người qua đây tìm ngài ấy, ước chừng phải một thời gian nữa mới xong."

Niếp Thanh Lân cất bước đi được vài bước, đột nhiên dừng chân, chậm rãi quay ngược hướng về phía sảnh chính, đối diện Hưu Đồ Hoành đang đi lại suýt nữa chạm vào nàng.

Hưu Đồ Hoành thấy nàng thẳng tắp đi tới, mày khẽ cong lên ngây ra một lúc liền bình tĩnh cao thấp quan sát nàng một phen.

Chỉ nhìn thấy ánh mắt ý vị sâu xa này của hắn, Niếp Thanh Lân liền đoán được hắn chính là người nói chuyện kia với tỷ tỷ. Nếu Cát đại nhân đã dùng đến đòn sát thủ cuối cùng thế này, vậy sẽ còn kèm thêm chiêu gì để đạt đến mức sát thương lớn nhất đây?

Hiện tại nàng đã có thể kết luận, kinh thành đột nhiên phái người tới đây là vì chuyện gì. Nếu ngồi trên long ỷ là một nữ nhân, thì chiêu này nhất định sẽ gây nên một trận ba đào, cuồng phong sóng dữ đây.

Nếu đoán không sai, thì Cát đại nhân sẽ diễn lại kịch bản cũ, rằng Thái phó đã sớm biết thập tứ Hoàng tử là nữ tử, cố ý lợi dụng Nữ đế, lại sớm cùng nữ Hoàng đế làm loạn cung đình…

Lần này nếu câu chuyện bị lưu truyền trong dân gian, từ công khanh cho đến bình dân bá tính chắc chắn đều bị chấn động, Thái phó lúc này lại

https://thuviensach.vn

đăng cơ, đó chính là danh không chính ngôn không thuận, cho dù hắn có dùng thủ đoạn lôi đình, chỉ sợ vẫn sẽ là bị lưu danh thiên cổ.

Nếu chuyện diễn ra như vậy thật, thì không biết Thái phó sẽ xử lý như thế nào đây?

Hiện tại, nàng nghĩ chỉ có một biện pháp đơn giản nhất vẹn cả đôi đường đó là Hoàng đế cùng muội muội Vĩnh An công chúa huynh muội liền tâm, hoặc cùng nhau chết, hoặc là Hoàng đế băng hà, công chúa vì bi thống quá mà nguyện trọn đời làm bạn với kinh phật, trọn đời không lấy chồng. Tóm lại, Vệ Lãnh Hầu cùng Vĩnh An công chúa bắt buộc không có bất kỳ liên quan, bằng không quần thần nhìn về tương lai thấy bên cạnh tân hoàng, Hoàng hậu cùng với tiên đế có bộ dạng giống hệt nhau thì lời đồn kia sẽ mãi mãi không tiêu tan, giống như nghẹn ở cổ họng, kích thích những thần tử đời vua trước của Đại Ngụy.

Thân là người đứng đầu thật ra muốn lựa chọn 1 trong 2 sự lựa chọn này… kỳ thật không khó.

Tận đến nửa đêm hôm đó, Thái phó mới quay trở lại, khi hắn nhẹ nhàng mà thong thả tiến vào nội thất thì thấy giai nhân vẫn chưa ngủ, nàng mặc một chiếc áo ngủ mỏng làm bằng tơ lụa, đang ngồi trước khung cửa sổ.

“Sao nàng còn chưa ngủ? “ Thái phó nhíu mày hỏi.

Niếp Thanh Lân cười đáp: “Ta chờ Thái phó trở về.” Nói xong câu này, nàng liền im lặng. Thị nữ trực đêm mang vào một ngọn đèn đặt ở trên án thư trước cửa sổ, nương theo ngọn đèn nhìn về phía hắn, dưới ánh sáng mờ của ngọn đèn hình dáng của hắn càng lộ ra vẻ thâm thúy. Cho dù xử lý công việc xong đã là đêm khuya, nhưng trên khuôn mặt kia không hề hiện lên nét uể oải, mệt mỏi.

Đó là nét mặt anh tuấn với bừng bừng dã tâm cùng những kế hoạch lớn làm thoả mãn ý nguyện bản thân. Nam nhân như vậy tuyệt đối sẽ không trở thành một người vì tình yêu mà cả ngày thần hồn điên đảo, trằn trọc, cho dù là có mấy phần chân tình thì sẽ như thế nào? Trên con đường dẫn đến quyền lực cao nhất tình yêu nam nữ là cái gì, nếu như hưởng qua, thì tình yêu đó

https://thuviensach.vn

bất quá cũng như một ly trà thơm, uống qua thì thấy hương vị không tệ nhưng cuối cùng vẫn bị mùi vị nồng mạnh của hương rượu thay thế….

Vệ Lãnh Hầu đương nhiên cũng phát giác ra hôm nay Niếp Thanh Lân có điểm dị thường. Hôm nay, những câu mà Thiệu Dương công chúa nói cùng nàng, mặc dù là trao đổi bên trong nội thất, nhưng sớm cũng đã có người đem chuyện đó báo cho hắn.

Cho nên Thái phó cũng lười vòng vèo, lập tức nói: “Chó bị dồn đến chân tường thì chơi trò cắn càn, ta chết ngươi bị thương mà thôi, công chúa không cần lo lắng mấy chuyện nhỏ nhặt đó.”

Niếp Thanh Lân nghe vậy, đôi mi thanh tú cụp xuống, “Cũng không phải là cái gì khó giải quyết, chỉ mong Thái phó thương tiếc, cho Bản cung được một nơi ẩn thân yên ổn, tránh đi nơi hỗn loạn này là được.”

Lời còn chưa dứt, cánh tay đã bị Thái phó nắm chặt “Công chúa nói lời ấy là có ý gì?”

Niếp Thanh Lân giương mắt nhìn hắn, gương mặt anh tuấn lúc này nhìn không rõ cảm xúc, chỉ là ánh mắt lạnh băng kia đang nhìn mình chăm chú.

Niếp Thanh Lân cũng không nói tiếp, chỉ bình tĩnh nhìn lại: Mình đã là biết điều, cho Thái phó một bậc thang để bước xuống, cũng đâu có bắt hắn lập mình làm chính thê, làm chủ hậu cung, chẳng phải đang suy tính đường ra giúp hắn. Nàng biết điều biết chuyện, biết nghĩ cho người khác đến như thế, vì sao Thái phó còn không vui?

Qua hồi lâu, Thái phó mới chậm rãi nói: “Gần đây, bản Hầu cùng công chúa một đường du sơn ngoạn thủy, rất vui vẻ. Nhưng mà gần đây kinh thành đang truyền đến bệnh dịch đau họng, công chúa vốn do chơi quá mà mệt, nếu quay trờ lại kinh thành, chỉ sợ sẽ bị lây dịch bệnh. Hiện tại, nàng cũng nên khởi hành đi đến hành cung trước một thời gian, giờ đang là mùa thu hoạch dưa chuột tươi, không phải nàng rất yêu thích ẩm thực nơi đó sao? Qua đó điều dưỡng một thời gian ngắn cũng tốt…”

https://thuviensach.vn

Thái phó đại nhân thật sự là anh minh, mới không lâu mà đã nghĩ ra cách rồi, bệnh dịch đau họng thật thịnh hành**,** Niếp Thanh Lân chỉ cảm thấy yết hầu mình mơ hồ căng lên. Hành cung? Chỉ sợ từ nay về sau nàng sẽ phải ở đó một thời gian dài…

Lời đồn tại kinh thành đã lan rộng, cục diện chính trị bắt đầu gợn sóng. Thái phó cũng thu hồi tâm tư vui đùa, đợi Vương gia đón mẫu tử Thiệu Dương đi xong, rất nhanh liền khởi hành trực tiếp đến hành cung.

Đem nàng tới hành cung ổn định xong, không lâu sau ở kinh thành đã đồn đại Hoàng đế thân thể bệnh nặng, tựa hồ có thể chầu trời bất cứ lúc nào.

Cùng Thái phó từ biệt đã hơn một tháng. Ngày hôm đó Niếp Thanh Lân đang rảnh rỗi ngồi ở trong hành cung ngẩn người ngắm cảnh tiêu điều của hành cung thì đột nhiên kinh thành có người cầu kiến. Nghe nói người tới là Khâu Minh Nghiên, van cầu muốn gặp nàng, thì Niếp Thanh Lân liền hơi sững sờ: Nếu là cầu kiến Hoàng đế, thì còn có điều đáng nói, nhưng thân là thần tử, lại ngàn dặm xa xôi tới gặp công chúa là đạo lý nào?

Chẳng biết tại sao, trong lòng Niếp Thanh Lân dâng lên dự cảm chẳng lành.

Từ sau lần gặp cuối, Niếp Thanh Lân phát hiện, Khâu Tướng quốc hao gầy đi khá nhiều, nốt chu sa trên trán kia cũng không còn kiều diễm như trước.

Khâu Minh Nghiên nhìn thấy công chúa đang được Đan ma ma chậm rãi nâng vào phòng khách thì vội vàng quỳ xuống thi lễ. Lần này tới gặp nàng, một phần trong lòng hắn có mang theo sự áy náy, cũng không dám nói thẳng, chỉ biết dập đầu tạ tội.

Niếp Thanh Lân thong thả ung dung hé đôi môi mỏng nói: “Tướng quốc vì sao lại tới hành cung? Có việc gì vậy?”

Khâu Minh Nghiên ngẩng đầu nhìn về phía công chúa, gương mặt tái nhợt tiều tụy đáp: “Công chúa, Thái phó mất tích rồi.”

https://thuviensach.vn

Lời vừa nói ra, trong phòng lập tức yên tĩnh, Đan ma ma đang đứng sau lưng Niếp Thanh Lân không nén được tức giận, trừng mắt nói: “Khâu Minh Nghiên, ngươi đang nói bậy bạ cái gì thế?”

Kỳ thật Khâu Minh Nghiên không phải nói dối.

Ngọn nguồn sự việc vẫn là nên bắt đầu nói từ vấn đề Vệ gia ở hải ngoại.

Vệ gia nhiều thế hệ làm nghề hàng hải, kinh doanh khổng lồ. Khoảng 50 năm trước, Vệ gia đã phát hiện ra tiểu đảo Nam Hải này, sau đó liền kiến tại nên một cái bến tàu cũng các thiết kế phòng ngự, cải tạo thành một cái cảng biển nhỏ làm nơi tiếp tế, nghỉ ngơi. Tiểu đảo Nam Hải này 3 mặt giáp núi đen, một mặt là cảng thiên nhiên tránh gió, khoảng cách đại Ngụy đến bờ biển đó phải mất 3 ngày đi thuyền.

Sau khi Vệ Vân Chí đưa ca ca đi, liền quay lại trên biển hoạt động lại thuyền hàng, trong đó phần lớn là đi tới Nam Hải để kiểm kê hàng hóa, tiếp tế tiếp viện lương thực và nước uống.

Ngày ấy, hắn đang ở trên bến tàu kiểm kê, đột nhiên có một người hướng hắn bẩm báo phía xa phát hiện có thuyền. Vệ Vân Chí lên tháp cao quan sát, nhìn phía xa xa có mấy điểm đen, có thể là đội tàu đi ngang qua. Trước kia Vệ Vân Chí cũng không có để ý, tiểu đảo ở vị thuận lợi, thường xuyên có đội tàu đi qua. Hơn nữa, Vệ gia nhiều thế hệ làm kinh doanh, đối với hải tặc ở chung quanh đều khá quen thuộc, Râu đỏ, Tề chày gỗ, Mã Đại Pháo là 3 tên hải tặc lớn nhất. Vệ gia mỗi tháng đều sẽ có một phần cống nạp, nhất là từ khi ca ca hắn lên làm Thái phó của đại ngụy, mấy tên ác ôn đó cũng không dám động tới đội tàu nhà mình. Bất quá, gần đây đột nhiên toát lên một kẻ mọi người gọi là Hải tặc đỏ, giết người cướp của, thủ đoạn tàn nhẫn. Râu đỏ bất mãn hướng bọn họ đưa ra quy củ trên biển, kết quả sinh ra một trận đại chiến, toàn quân râu đỏ bị tiêu diệt.

Điều này càng làm cho những thương đội trên biển muốn kiếm cơm sống qua ngày sinh lòng cảnh giác.

https://thuviensach.vn

Lúc này đây, Vệ Vân Chí cảm nhận được đội thuyền buồm đó là nhằm về hướng mình, điểm đen chậm rãi lớn dần, là 6 chiếc chiến thuyền lớn cột buồm kiển chân lớn, mũi tàu đều dài hơn 10 thước đầy góc cạnh bén nhọn. Trên thuyền có treo cờ xí, bên trên vẽ một trường đao dính máu, quả nhiên là bọn Hải tặc đỏ. Vệ Vân Chí vội vàng mệnh lệnh tất cả thị vệ cầm vũ khí lên tường phòng ngự chuẩn bị chiến đấu.

Đợi chiến thuyền lớn tới gần, hắn liền cao giọng quát: "Các huynh đệ đến thăm bến tàu Vệ gia ta, là có điều cần giúp? Tại hạ Vệ Vân Chí, thích nhất là việc kết giao anh hùng hảo hán, nếu có việc cần, xin cứ mở miệng."

Trên chiếc thuyền lớn một tên tráng tử cao lớn lạnh lùng nói: "Vệ gia huynh đệ quả nhiên hiếu khách, tại hạ muốn mượn đầu của ngươi dùng một chút, chắc ngươi không làm ta thất vọng chứ?"

Nói xong, đã bắt đầu ra lệnh công kích. Trên thuyền lớn tên giống như vũ bão, bắn về phía thủy thủ của Vệ gia, vài thủy thủ trốn không kịp, trúng tên ngã xuống đất.

Vệ Vân Chí cúi đầu tránh thoát tên bắn về hướng mình, hạ lệnh đánh trả. Trong lúc nhất thời, 2 bên bắt đầu bắn tên vào nhau như mưa. Song phương đều không có phương tiện khác, chỉ trông vào cung tiễn đánh trả, một buổi chiều cả 2 đều tổn thất.

Vệ gia có kinh nghiệm trên biển phong phú, nhưng đối phương căn bản không giống như một đám ô hợp, chuyển đà công kích đều là kinh nghiệm lão luyện, giống như những tên lính thủy quân chuyên đánh trên biển.

Vệ Vân Chí thầm nghĩ không xong rồi, nếu để đám hải tặc này lên đảo, theo cái cách chúng hành xử, thì phụ nữ trẻ em lão ấu trên đảo đều không thoát khỏi cái chết.

Hiện tại, cũng chỉ tử thủ trên đảo, chờ đợi tiếp viện. Vì thế hắn liền tinh tuyển 5 tên thuộc hạ, vào đêm hôm sau, 5 người men theo bến tàu leo lên đỉnh núi, ở trên táng đá lớn cột dây thằng, 4 người thuận dậy trèo xuống, đến đáy vực, nhảy xuống nước, người còn lại thu dây trở lại bến tàu.

https://thuviensach.vn

Thì ra cách chỗ vách đá phía dưới cất giấu một chiếc thuyền lướt sóng cực nhanh, trang bị đầy đủ đồ ăn thức uống. Trên thuyền chứa đầy tảng đá, đem thuyền nhỏ áp vào nước trong, người ngoài căn bản không thể phát hiện. Bốn người hợp lực đem tảng đá trên thuyền quẳng xuống, thuyền nhỏ nổi lên, vì thế 5 người leo lên khoái thuyền, biến mất trong màn đêm.

Khi bọn hắn đột phá được phong tỏa lên đến bờ thì 5 người cũng bị chết 3. Bởi vì đều là những người hầu cận lâu năm, vẫn liên tục đi theo đệ đệ Thái phó, cho nên khi đến phủ Thái phó quản gia liền nhận ra.

Hai người gặp mặt Thái phó thì quỳ xuống đất khóc rống lên nói những gì mình đã trải qua, cuối cùng nói "Nhị thiếu gia sợ là không kiên trì được bao lâu, xin đại thiếu gia cấp tốc cứu giúp." Huynh đệ Vệ Lãnh hầu tình thâm, đơn giản thông báo một chút chính vụ, liền tự mình mang theo đội hải chiến Hắc Kỳ Quân từng trải qua hải chiến ở Nam Cương xuất phát, nhưng mà chuyến đi này, lại không có tin tức.

Lúc Khâu Minh Nghiên tự mình mang người đi ra đảo, chỉ thấy tòa Nam đảo đã muốn trở thành một đảo hoang, chỉ còn những cỗ thi thể bị giết hại, đúng là không còn bóng dáng người sống, nhưng cũng không thấy thi thể của Thái phó và Nhị đệ hắn. Tính toán, Thái phó thế nhưng đã mất tích chừng hơn mười ngày, Khâu Minh Nghiên lấy cớ Thái phó thao luyện binh mã, tuần phòng biên thành, tạm thời ẩn giấu đi. Nhưng mà chung quy cũng không phải là biện pháp hay. Triều đình không thể không có người chủ trì, kế sách hiện tại, chỉ có thể mời Hoàng đế ra mặt, ổn định triều cương.

Khi Khâu Minh Nghiên kể xong tất thảy, thoáng ngẩng đầu lên, liền thấy sắc mặt công chúa nhợt nhạt, tái xanh. Nàng im lặng thật lâu, đột nhiên hỏi: "Thái phó bị say tàu. Tại sao lại tự mình rời bến?"

Khâu Minh Nghiên cau mày: "Thần lúc đó không có mặt ở đấy, cũng không biết rõ tình hình cụ thể bên trong, nếu như biết, tất nhiên sẽ ngăn trở, tuyệt đối không để Thái phó mang thân vào chốn nguy hiểm."

https://thuviensach.vn

Chương 105

Nói xong câu nói này, Khâu Minh Nghiên nghiêng người cúi đầu thật sâu: “Thỉnh Hoàng Thượng hồi cung, thay Thái phó ổn định triều đình.”

Niếp Thanh Lân không biết vì sao Khâu Minh Nghiên lại có tâm tư như thế, cho dù lật nát tất cả các sách sử của các triều đại cũ cũng không có tiền lệ là tiểu Hoàng đế như mình đứng ra thay quyền cho nịnh thần tặc tử đoạt lấy xã tắc để ổn định triều cương như thế này!

Nhưng mà đợi cho những ý nghĩ không ngừng luân chuyển trong đầu bình tĩnh lại thì trong đầu nàng không ngừng luẩn quẩn về việc: Hắn đã đi đâu??

Chẳng biết tại sao, Khâu Minh Nghiệp còn mang đến đây tấu chương gần đây, khi hắn đưa những bản quan trọng cho Niếp Thanh Lân thì không khỏi làm cho nàng sửng sốt.

“Khâu Tướng quốc, trẫm còn chưa tự mình chấp chính, ngươi đưa cho trẫm xem, tựa hồ là không thỏa đáng?”

Khâu Minh Nghiên một mực kiên trì, nói: “Bệ Hạ lâu chưa trở lại kinh thành, nhất định không biết những chuyển biến gần đây của triều đình, nhìn thử thì ngài sẽ hiểu ngay, còn những tấu chương lặt vặt, thần đương nhiên giúp bệ hạ xử lý.”

Niếp Thanh Lân cầm một quyển tấu chương lên xoay người, đột nhiên ngẩng đầu hỏi: “Hải tặc đỏ gì đó lai lịch thế nào? Cho dù là hải tặc cũng luôn phải có một nơi để dừng chân, Thái phó mang chiến thuyền cũng là đặc chế, chạy nhanh như bay, nhưng cho dù là thuyền thì cũng cần phải ăn cơm, chứ không thể tự dưng tan vào biển cả, nếu tra tìm hết tất cả các bến tàu, không có lí do gì mà không có một chút tin tức?”

Bị hỏi dồn dập mấy vấn đề, Khâu Minh Nghiên chỉ một mực cúi đầu cung kính nói: “Thần đã phái người đi thăm dò, thỉnh bệ hạ không cần lo lắng… Thái phó đại nhân có phúc lớn mạng lớn nhất định sẽ không có việc gì”

https://thuviensach.vn

Niếp Thanh Lân nhíu mi nhìn Khâu Minh Nghiên. Nếu như là ở đất liền, nàng cũng không quá lo lắng như vậy, nhưng đây là trên biển, khắp 4 phương đều là một mảnh nước mênh mông rộng lớn, Vệ Lãnh Hầu dù có dũng mãnh bao nhiêu nhưng một người tự nhiên biến mất trên biển, cơ hội sống còn được bao nhiêu?

Một đường ngựa chạy không ngừng quay trở về kinh thành,

Niếp Thanh Lân mặc long bào đi lên kim loan bảo điện, nàng có thể cảm nhận được rõ ràng toàn bộ không khí trong triều đều đã thay đổi. Ngồi trên long ỷ, chỉ cần vừa liếc mắt liền thấy vị trí bên cạnh là chiếc ghế giao Long trống rỗng, vẫn nằm yên sừng sững ở nơi đó, làm cho người ta nhịn không được liền đưa mắt nhìn về hướng cửa của đại điện, có cảm giác như sẽ có thân ảnh một nam tử cao lớn, khoác trên mình trường sam dài màu đen, mắt phượng lạnh lùng đang đi tới…

Thiếu Định Hải Thần Châm* như Thái phó bình ổn chính cuộc, quần thần bắt đầu rục rịch, không an phận thủ lễ mắt nhìn mũi mũi xem tim cúi mặt xuống tấu chương như bình thường nữa. Mỗi lần Niếp Thanh Lân nhìn xuống, đều sẽ thấy một số ánh mắt thần tử hướng về phía mình tìm tòi nghiên cứu, bắt gặp ánh mắt nàng liền lảng tránh đi.

(*) Gậy như ý của Tôn ngộ không là cây định hải thần châm dùng để trấn biển, tương truyền khi Tôn Ngộ Không lấy cây này đi làm vũ khí thì biển mới nổi sóng miết.

Điều này tự nhiên làm cho Hoàng đế là nàng đây có chút an ủi: Các ngươi đúng là hiền thần của đại Ngụy mà, hiếu kì đến như vậy lại không tự mình lên túm lấy y phục của trẫm lột ra để chứng thực, nhịn cũng thực vất vả quá….

Rốt cuộc cũng có một thần tử nhịn không được, đứng ra khỏi hàng ngũ hướng nàng nói: “Đã lâu không thấy Thánh Thượng thượng triều, lại có tin đồn nhảm ngài bệnh nặng, hôm nay có thể tận mắt thấy mặt rồng, thật làm thần tử an tâm không ít.”

https://thuviensach.vn

Khâu Minh Nghiên vừa định lên tiếng, lại nghe thấy người trên long ỷ mở miệng nói: “Thân thể của trẫm không được tốt, cũng không phải là tin đồn nhảm.”

Người vừa mới nói là Hộ bộ Thị lang Cảnh đại nhân mới nhận chức, vốn dĩ cũng không phải một nhân vật tầm thường, vì hắn cùng một phe với Thái phó, nhưng mà gần đây có cùng một vài vị trọng thần trong triều cấu kết nhau tạo ra một số bè phái, dần dần có xu thế bức người.

Niếp Thanh Lân rất thông cảm cho vị Cảnh đại nhân này. Sở dĩ Thái phó ở trong triều có thể hô phong hoán vũ, thứ nhất vì thủ đoạn của hắn, thứ 2 mọi người đều mặc định trong lòng rằng Thái phó không sớm thì muộn sẽ xưng đế, nên sinh ra nịnh nọt cũng là thái độ bình thường, tâm lý luôn muốn dựa vào cường giả hoặc chăng cây đổ bầy khỉ tan cũng không phải chuyện gì quá mới lạ.

Tin Thái phó ở trên biển gặp nạn tuy được phong tỏa nghiêm mật, nhưng người có tâm vẫn sẽ hỏi thăm được chút ít, vốn lòng người đã không vững nay càng lung lay. Hôm nay phiên Vương và các nhóm quan lại khắp nơi lại bắt đầu có những mối giao dịch quan hệ ngầm với nhau.

Không có Yêu Giao đại nhân phò trợ cho tiểu Hoàng đế, thì sống hay chết đó chẳng qua cũng chỉ là một nhúm tro bụi, tiện tay cũng có thể hất bay. Cơ hội ngàn năm có một như thế, không biết ai có thể nắm chắc, một khi đắc thủ, liền có thể trở thành tân hoàng.

Xem ra vị Cảnh đại nhân này hẳn là đã tìm được nơi dựa mới, nên có chút không đợi được, liền xung phong đầu tiên muốn lập công với tân chủ nhân mới đây.

Nghe được lời tiểu Hoàng đế, hắn liền tiếp lời nói: “Trước đây thần có từng trình lên tấu chương, bởi lúc trước Nam Cương động binh, phiên Vương các nơi đều dụng tâm tiến cống, nộp không ít tiền bạc, nhưng giờ đây triều đình đã ổn định, không cần phải cử binh đánh giặc nữa, không biết bệ hạ có nên giảm bớt thuế, vật phẩm cống nạp cho các phiên vương, giúp cho họ bớt đi chút gánh nặng hay không?”

https://thuviensach.vn

Khâu Minh Nghiên lập tức mở miệng nói: “Ngày trước tiên đế còn tại vị, phiên Vương các nơi tiến cống chỉ lấy cớ, kể cả có năm không giao nộp cũng có. Chẳng qua bây giờ Hoàng đế mới đăng cơ, có Thái phó đại nhân nghiêm túc đốc thúc, các phiên Vương mới thành thật giao nạp được chưa đến 2 năm, bây giờ lại muốn miễn giảm, Cảnh đại nhân thật đúng là quá nhọc lòng quan tâm cho các phiên vương rồi.”

Cảnh đại nhân ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Khâu Tướng quốc, ngài nói vậy là không đúng. Các Phiên Vương đều là mang họ Niếp, là con nối dòng của Cao tổ, thiên hạ này nói đến cùng là của nam tử hoàng gia họ Niếp! Bọn họ làm sao lại có thể không quan tâm đến triều đình? Chỉ là lo lắng quốc khố bị gian thần nắm giữ, âm thầm điền cho dầy túi riêng của nhà mình, như vậy chẳng phải phí tâm vô ích tấm lòng chân thành của các phiên Vương đấy ư?”

Lời vừa nói ra, làm cho người khác phải hít sâu một hơi, ý trong lời nói của hắn không phải chỉ Thái phó vơ vét quốc khố, đem quốc khố nhét đầy hầu bao cá nhân, lấp đầy Vệ trạch của Vệ gia.

Khâu Minh Nghiên tức giận đến mức làm nốt chu sa chuyển đỏ, đang định phản bác thì Niếp Thanh Lân chậm rãi nói: “Cảnh đại nhân lo lắng rất đúng, quốc khố nếu như nuôi phải một con chuột lớn như thế, thì sẽ là bất hạnh của quốc gia. Nhưng chẳng lẽ vì một con chuột mà chúng ta lại phải bỏ cả ruộng, không làm nương áng nữa thì đâu đúng? Như vậy đi, Cảnh đại nhân trình lên đây một bản danh sách những phiên Vương không gánh nổi tiến cống, nếu như bọn hắn đã không gánh đỡ nổi được đất phong của mình, thì nộp hết đất phong lại, quay trở về triều đình, tự nhiên triều đình sẽ phụng dưỡng bọn họ.”

Cho đến bây giờ thiên tử khi lên triều thường ít nói lại tự nhiên có những ngôn từ sắc bén, không thể không làm cho lòng người kinh hãi.

Cảnh Thị lang này lúc trước đều là đề phòng Khâu Minh Nghiên làm khó dễ, sớm đã chuẩn bị đối ứng. Nhưng bây giờ người mở miệng lại là Hoàng đế bệ hạ, lễ vua tôi không thể không tuân thủ, trong lời nói cũng

https://thuviensach.vn

không dám quá mức làm càn, nhưng trong lòng vẫn là khinh thường Thái phó bồi dưỡng lên một tên vua bù nhìn, liền thi lễ nói: “Lời lẽ trẻ con vô tri của hoàng thượng nếu nói tại triều đình này thì không sao, nhưng nếu như truyền đến tai các phiên Vương thì phải làm sao? Lễ nghĩa cấp bậc chẳng phải là tan vỡ ư?”

Niếp Thanh Lân nhìn xuống vị Cảnh đại nhân đang đứng bên dưới, tay nắm long ỷ hơi hơi nắm chặt, trước kia ở trên triều đình, nàng trong lúc rảnh rỗi, luôn luôn lấy việc đánh giá ngôn từ, phong cách nói chuyện của thần tử để giết thời gian.

Vị Cảnh đại nhân này ngày trước nàng cũng luôn tấm tắc khen hắn cũng thuộc dạng nhân tài kiệt xuất, thuận nước đẩy thuyền, làm việc luôn hành sự tùy theo hoàn cảnh, gió chiều nào xoay chiều đấy, ba phải. Nhưng bây giờ, hắn lại có thể yên tâm về chỗ dựa mới của hắn, dám nhảy ra hùng hổ lên án Vệ Lãnh Hầu... Hắn đã biết được cái gì, mà dám chắc chắn Vệ Lãnh Hầu không trở về nữa?

Nghĩ tới đây, tâm tư xoay chuyển, ước lượng một lúc, Niếp Thanh Lân đột nhiên nói: “Cảnh đại nhân có lòng muốn phân ưu thay trẫm, nên chắc không có thời gian quản lý sự vụ của mình phải không? Cho nên không đủ tinh lực xử lý 3 quận đồn điền của mình, làm hại 3 vạn nông dân cùng với đồn điền của họ đều thuộc về thúc thúc ngươi?”

Nay nàng có nhận được một tấu chương từ một huyện nhỏ của hắn, vốn tấu chương này sẽ không được phép dâng lên trên triều, nhưng vì gặp phải một viên quan công chính, cùng với thúc thúc của Cảnh đại nhân đối nghịch nên đã cho điều tra cẩn thận, nắm giữ được chứng cứ Cảnh đại nhân thông đồng với quan viên địa phương giấu kín hộ tịch, giấu không khai báo nhân khẩu, nhằm thâu tóm đất đai. Nhưng hắn lại không đề phòng người, bị người khác viết phong thư tố cáo với lão sư của hắn, Đương triều các lão Ngô Cảnh Lâm, Ngô các lão liền đem tội trạng mà đệ tử gửi trước khi lâm chung viết tấu chương trình lên.

https://thuviensach.vn

Cảnh đại nhân không ngờ tới tiểu Hoàng đế bệnh quanh năm này lại đột nhiên làm khó dễ, dĩ nhiên lập tức lên án hành động của mình, trong lòng mặc dù kích động, nhưng mà cũng không thể hiện lên mặt, nghĩ đến việc mình đã sớm đem hộ tịch gạch bỏ, dọn dẹp sạch sẽ chứng cứ, liền trấn tĩnh nói: “Không biết Hoàng thượng từ nơi nào nghe lời xàm tấu, thần là bị oan, thỉnh bệ hạ cho người điều tra rõ trả lại trong sạch cho thần!”

Ngô các lão đứng ở một bên, vừa ho khan vừa chậm rãi bước ra khỏi hàng nói: “Học trò của thần là Chu Thông quản lý ba quận cố huyện lại, chứng cớ mà Cảnh đại nhân nuốt riêng đất đai đều ở chỗ này của cựu thần, xin thánh thượng phái người tới quý phủ của cựu thần lấy, trả lại sự trong sạch cho đệ tử của thần!”

“Người đâu, đem Cảnh Bác Nghi giải vào đại lao!” Niếp Thanh Lân đột nhiên truyền lệnh.

Mặc dù Hoàng đế đã mở kim khẩu, nhưng trong đại điện không một thị vệ nào nhúc nhích… Dù sao vị đang ngồi trên long ỷ này cũng chỉ là Hoàng đế dùng để trang trí, thình lình lên tiếng, cũng là không hề có quyền uy.

Cảnh Bác Nghi giật mình, rồi cười lạnh, mới mấy ngày trước, hắn nhận được mật thư, Vệ Lãnh Hầu không rõ sống chết, tám chín phần là táng thân nơi bụng cá. Vì lúc trước Thái phó thẳng tay xử lý một vài phiên Vương, những vị đó sớm đó âm thầm cấu kết, lấy Tề Lỗ Vương cầm đầu thu thập kim lượng, tài vật, Bộ binh cũng đã vào tay tâm phúc của Tề Lỗ vương, hôm qua thừa dịp thay phiên, thị vệ trên đại điện cũng là tay chân của Tề Lỗ vương, đừng nói đến việc không nghe lệnh của tiểu Hoàng đế, mà kể cả Khâu Minh Nghiên cũng không thể ra lệnh cho thị vệ đại điện hiện tại, tiểu Hoàng đế lại tưởng còn có thể ra lệnh như khi Thái phó còn ở, thật sự làm trò cười cho người khác!

Nhớ tới trong mật thư Tề Lỗ vương đã phân phó, chỉ cần tiểu Hoàng đế trở về, nắm chắc thời cơ, ở trước mặt các vị đại thần lột trần thân phận, giới tính, đến lúc đó xử chém toàn bộ phe phái của Thái phó, cây đổ bầy khỉ tan!

https://thuviensach.vn

Ban đầu hắn còn có chút do dự, dù sao nếu tin đồn kia vạn nhất là giả, khó tránh khỏi tội làm nhục long thể Hoàng đế, trong thâm cung đều là tâm phúc của Thái phó, chắc chắn không làm gì được trước ánh mắt của bọn thị vệ, chỉ có thừa dịp sơ hở lúc Hoàng đế lên triều.

Hiện tại nếu tiểu Hoàng đế đã lật mặt với hắn trước, thì cũng đừng trách hắn vô tình không niệm tình quân thần. Kỳ thật, tiểu Hoàng đế bây giờ không cha không mẹ, không có chỗ dựa vững chắc, không thiếu người muốn dồn hắn vào chỗ chết! Nhưng nếu thật là thân nữ tử, như vậy Cảnh Bác Nghi hắn đã thay Tề Lỗ vương lập công đầu, tương lai tên tuổi hắn lưu lại trong sử sách đại Ngụy, cũng là có công đầu trong diệt trừ một đảng của Vệ tặc.

Nghĩ tới việc lập công lập nghiệp thì nhiệt huyết sôi trào, cả người Cảnh đại nhân liền trở nên trang nghiêm, đưa ánh mắt cho thị vệ thống lĩnh trên đại điện, miệng cất cao giọng nói: “Hoàng đế bị gian thần mê hoặc, thần lấy cái chết để minh chứng, chết không luyến tiếc…” Vừa nói, vừa đấy dậy muốn chạy lại đập đầu vào cây cột, bọn đại thần cùng phe dĩ nhiên tự nhiên đứng dậy đi can ngăn, đại điện lập tức loạn lên, đúng lúc này, thừa dịp mọi người không để ý tới, tên thị vệ thống lĩnh nghiêng người trên điện, liền muốn kéo xuống long bào của Hoàng đế.

Lúc này Niếp Thanh Lân sao lại không biết mình đã bị rơi vào bẫy? Nếu là bình thường, nàng liền nhịn, tuyệt không muốn dính dáng đến Cảnh Bác Nghi cái tên này như một khối u nhọt bất cứ lúc nào cũng bùng nổ. Nhưng mà nghĩ đến việc hắn ta có thể biết nội tình chuyện Thái phó gặp nạn, đã làm nàng không nhịn được, nhất thời muốn bắt lấy hắn để thẩm vấn, nhất thời làm bản thân rơi vào tình thế sắp bêu xấu trước mặt mọi người.

Tên thị vệ thống lĩnh sắp sửa đưa bàn tay ra nắm lấy long bào của Niếp Thanh Lân thì đột nhiên một bàn tay to lớn bắt lấy tay hắn ta. Chỉ thấy Lỗ Dự Đạt vốn đứng ở hàng ngũ thứ 5 không biết khi nào đã lên tới đại điện hung hăng đánh ngã tên thị vệ kia.

Đúng lúc này, trong hàng ngũ khác vài võ tướng của Hắc Kỳ Quân cũng đứng dậy, trong đó một vị võ tướng liền bắt lấy tên Cảnh Bác Nghi vốn

https://thuviensach.vn

đang muốn giả vờ chết kia, nhấc bổng lên, giống như dùi chuông, đánh mạnh vào cây cột trụ giữa đại điện.

Sau đó chỉ nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết kèm một tiếng "Ầm" vang lên, Cảnh đại nhân đã được như ý nguyện, "Đập đầu giữa Kim Loan điện, dùng cái chết cho rõ tấm lòng trung" vang danh sử sách!

Lỗ Dự Đạt đứng bên cạnh ngai vàng của tiểu Hoàng đế cao giọng quát: "Còn kẻ nào muốn dùng cái chết để chứng minh?"

Chương 106

Dòng máu nóng yêu nước của Cảnh đại nhân rất nhanh từ trên phiến đá đã chảy tràn ra đại điện, Mùi máu tanh nồng nặc, kích thích khứu giác của mọi người. Bị ném xuống đất, thống lĩnh thị vệ nhìn thấy một màn này trong lòng liền biết không ổn rồi, nhanh chóng gọi người. Nhưng ngay sau đó, hơn một trăm Hắc Kỳ Quân từ hai bên hông đại điện điện tràn vào, bắt lấy mấy chục tên thị vệ đang nghe lệnh của Thống lĩnh rút đao về hướng bọn thị vệ.

Tại một chỗ khác, mấy đại thần bị Lỗ vương mua chuộc mặt tái nhợt không một giọt máu. Sự việc đang diễn ra hoàn toàn khác hẳn với những gì bọn họ bàn bạc trước ở phủ. Dựa theo kế sách lúc đầu, vốn là phải vạch trần thân phận nữ nhi của Hoàng đế, sau đó thừa dịp quần thần đại loạn, đem Hoàng đế bắt lại, sau đó bọn họ đồng loạt thỉnh cầu Tề Lỗ Vương, khẩn cầu hắn vì Niếp thị hoàng tộc mà tạm thời đứng ra xử lý triều chính.

Tề Lỗ Vương cũng đã sớm tự mình lãnh binh trú đóng ở ngoại đô kinh thành yên lặng chờ tin lành.

Nhưng bây giờ dẫn đầu là Cảnh đại nhân đụng cột mà chết, bọn thị vệ cũng đột nhiên bị Hắc Kỳ Quân bắt, trong lúc nhất thời tất cả đều có chút hoảng sợ.

"Ty chức lỗ mãng, làm kinh sợ thánh giá, thỉnh bệ hạ an tọa." Lỗ Dự Đạt ra lệnh cho thủ hạ kéo những kẻ có liên quan đi, cả thi thể của Cảnh đại

https://thuviensach.vn

nhân, sau đó cúi đầu hướng tiểu Hoàng đế thỉnh tội.

Lúc này Niếp Thanh Lân cũng đã ổn định tâm thần, Thái phó tuy rằng mất tích, nhưng uy danh của Hắc Kỳ Quân không hề thay đổi, một nửa võ tướng trên đại điện hiện tại đều là theo Vệ Lãnh Hầu từ trong doanh mà tới. Những vị võ tướng này có chút bất đồng với những võ tướng xuất thân từ quan võ khác, bọn họ là chém giết ở trên chiến trường, khắp người đều là máu tươi để đổi lấy công danh hiển hách, cho dù hiện tại đã rời xa tư thế hào hùng trên sa trường, nhưng mà cũng không vì ở trong cuộc sống nhung lụa mà buông xuống tinh thần, đơn cử mang ra một vị, cũng bưu hãn hơn nhiều những bọn thị vệ, thống lĩnh ngày thường chỉ biết đánh bài, uống rượu, quần là áo lụa.

Thái phó đột nhiên mất tích, làm cho những kẻ mang ý định xấu có chút đắc ý vênh váo, nhưng mà cho dù núi đó không có hổ, thì vẫn còn một đám cọp con được con hổ đó đào tạo ra.

Trong lúc nhất thời cả đại điện đều tĩnh lặng.

Niếp Thanh Lân chậm rãi ngồi xuống, vịn tay vào long ỷ mới phát hiện ra trên tay đều là mồ hôi lạnh. Nàng nhìn về phía đại điện, nhìn xuống những biểu cảm khác nhau phía dưới, chậm rãi mở miệng: “Bắt đầu từ hôm nay, trẫm tự mình chấp chính xử lý công vụ triều đình, gần đây trong kinh thành những lời đồn đại nhảm nhí, lẫn lộn đầu đuôi, tạp nham đã truyền tới tai trẫm, thật là hoang đường đến mức làm người ta không thể nào tin nổi, nhưng nơi này là Kim Loan bảo điện của Đại Ngụy, không cho phép những câu nói đồn đại vô căn cứ bừa bãi xuất hiện tại nơi này. Nếu như có kẻ dám mang những lời đồn đãi trong dân gian lên triều đường, đừng trách trẫm không nhìn nhận đến tình cảm quân thần, xử trảm hết! “

Phía dưới quần thần lập tức cúi đầu hô to: “Cẩn tuân thánh dụ của Hoàng thượng.”

“Bệ hạ, Tề lỗ vương tự tiện rời khỏi lãnh địa, mang trọng binh tập kết ở ngoại ô kinh thành, phải xử trí như thế nào?” Lúc này Khâu Minh Nghiên bước ra khỏi hàng xin chỉ thị.

https://thuviensach.vn

Niếp Thanh Lân biết sự việc hôm nay không phải là các võ tướng tùy cơ ứng biến, có lẽ là do Khâu Minh Nghiên đã an bài trước đó, nếu như hắn đã hỏi, như vậy chắc chắn hắn cũng đã có an bài phía sau, ngẫm nghĩ một lúc nàng liền hỏi: “Phiên vương tự tiện rời khỏi lãnh địa, tự dẫn trọng binh tới gần kinh thành phải bị tội gì?”

Nốt ruồi son trên trán của hắn hơi hơi lóe lên màu đỏ máu: “Hồi bệ hạ, y luật phải chém!”

Sự việc xảy ra trên đại điện này, không bao lâu nữa sẽ bị đồn đại ra khỏi cánh cửa đại điện màu đỏ như son này, Tề Lỗ vương khi bị dồn đến góc tường, thì chẳng khác nào chó dữ loại chuyện nào chẳng dám làm…

Trầm ngâm một hồi, nàng mở miệng hỏi: “Không biết trong triều có vị tướng trung thành nào tự nguyện đứng ra đi bắt loạn thần tặc tử?”

Lỗ Dự Đạt lúc này bước ra khỏi hàng bẩm: “Hắc Kỳ Quân đang tập kết huấn luyện ở Phượng Lương sơn cạnh doanh trại Tề Lỗ Vương, nếu như hành quân vòng qua núi thì mất một ngày lộ trình, nhưng mà nếu vượt núi hành quân gấp, không đến nửa canh giờ có thể tiếp cận tới. Chỉ cần bệ hạ ra lệnh một tiếng, Hắc Kỳ Quân sẽ vượt núi mà đến, đem phản tặc trảm lấy thủ cấp răn đe thiên hạ.”

Lúc này, Nguyễn công công đã đem bản đồ trình qua, giao cho Hoàng đế đích thân xem.

Phượng Lương sơn… Niếp Thanh Lân đối với ngọn núi này có chút ấn tượng, lần đó Thái phó mang theo nàng luyện tập cưỡi ngựa ở Yến Tử hồ đã từng đi ngang qua ngọn núi này, Thái phó từng chỉ thẳng vào vách đá thẳng đứng tự hào nói qua: “Núi này nhìn cao ngất tưởng như không có đường, nhưng kỳ thật rất dễ leo lên, so sánh với những nơi Hắc Kỳ Quân hành quân gấp chuyên vượt qua những vùng khỉ ho cò gáy quả thật chẳng đáng nhắc đến. “

Tề Lỗ Vương hẳn không biết Hắc Kỳ Quân đang trú đóng trên núi Phượng Lương, theo như tư duy bình thường sẽ cảm thấy phải mất ít nhất một ngày lộ trình, cho dù Hắc Kỳ Quân tới, hắn đã đánh vào kinh thành,

https://thuviensach.vn

khoác hoàng bào, đến lúc đó triệu tập quân đội ứng phó với một đội quân như rắn mất đầu cũng là dư dả. Nên đương nhiên không thèm quan tâm đến đám quân binh hổ báo đã bị ngăn cách bởi một ngọn núi kia.

Niếp Thanh Lân xem xong, ngẩng đầu lên, giọng nói hơi khàn khàn, ra một quân lệnh đầu tiên ngay sau khi vừa tự mình chấp chính: "Các khanh nhanh chóng lĩnh binh, bình định phản tặc, chặt đầu chủ tướng."

Tề Lỗ Vương đang ở trong doanh trướng đang mặc thử long bào, bởi vì thời gian quá gấp rút, nên đường may của long bào này không đủ tỉ mỉ, cũng may màu sắc sáng rực của long bào đủ làm cho người ta không dám mở mắt nhìn thẳng, coi như đền bù cho lỗi đường may. Lễ mừng năm mới đầu tiên hắn dùng rất nhiều ngân lượng mời tới một thầy tướng số, lão nói hắn làm gì cũng phải chú ý trên đỉnh đầu, nhưng mà chú ý đỉnh đầu cái gì chứ? Hiện tại bỗng nhiên hắn hơi hiểu ra, trời cao quả thực sẽ có bánh thịt tự rơi xuống.

Lúc Cát Thanh Viễn liên lạc với hắn, hắn vẫn còn có chút tâm tư bo bo giữ mình, nhưng bởi vì Vệ Lãnh Hầu đã có ý định tước phiên, sợ mất đi cơ nghiệp trăm năm. Nhưng tên họ Cát này đúng là có chút bản lĩnh, trên biển nuôi một đoàn thủy quân, sửa thuyền đổi thành màu đỏ làm đặc trưng của hải tặc, thâu tóm lấy đảo Nam Hải của Vệ Gia uy hiếp, đem Vệ Lãnh Hầu cùng chiến thuyền của hắn dụ vào bẫy sau đó đem mấy chục thuyền lớn vây hắn, mắt thấy chiến thuyền lật úp, nhận được thư của đầu lĩnh hải tặc hắn vẫn còn chưa yên lòng.

Nhưng mật thám cắm tại bên Khâu Minh Nghiên mật báo, Nam đảo thây phơi khắp nơi, không ai sống sót, lập tức làm cho hắn yên tâm, một đại gia tộc của Vệ Lãnh Hầu coi như đã hoàn toàn táng thân nơi bụng cá khó lòng mà sống sót!

Trên Kim Loan Điện hiện giờ, có lẽ con quỷ nhỏ kia đã bị lột y phục, lõa lồ nhục nhã trước mặt quần thần, nhưng thật ra tiện nghi cho lũ thần tử đó, phải biết rằng một thân máu thịt hoàng gia đó trước giờ đều chỉ có 1 mình Vệ hầu hưởng dụng! Tề Lỗ Vương đứng trước gương đồng đắc ý nghĩ, trên mặt một đống mỡ thịt chồng chất một chỗ nhìn thấy kinh tởm.

https://thuviensach.vn

Đợi đến khi hắn đăng cơ, hắn sẽ sủng hạnh vị đường muội này thật tốt, để cho nàng ta biết thế nào mới gọi là chân long mưa móc, rồi mới tiễn ả ra đi.

Hắn còn chưa kịp nghĩ đến chỗ đắc ý, bên ngoài đột nhiên truyền tới một trận chém giết. Tề Lỗ vương hốt hoảng vội vàng gọi người tới, chỉ nghe thấy binh lính bên ngoài báo lại "Không… Không xong, phía trên núi Phượng Lương đang có vô số quân lính đang đánh về hướng bên này…."

Tề Lỗ vương vừa nghe, vội vàng di chuyển thân thể mập mạp ra khỏi doanh trướng.

Trên núi Phượng Lương cách đó không xa có vô số dây thừng đang hướng từ trên vách đá thõng xuống, quân lính dọc theo dây thừng từ trên di chuyển xuống, chẳng khác gì đi trên cáng tre bình thường, động tác dị thường nhanh nhẹn, thuần thục.

Như thủy triều trút xuống dưới chân núi, sau đó nhanh chóng tập kết thành trận, đánh về hướng doanh trại. Ùn ùn kéo đến, tiếng hò reo làm rung động cả một góc trời làm lòng người cũng run rẩy theo.

Tề Lỗ vương nhìn bộ dạng ngây ngốc của bộ hạ lập tức cuồng loạn hét: "Nghênh chiến mau lên! Bắn tên lên vách núi, dùng hỏa tiễn đốt cháy dây thừng! Mau!"

Dụng binh coi trọng ở tốc độ nhanh như vũ bão, lúc này cho dù binh lính trong doanh tướng tỉnh táo lại đối kháng cũng không còn kịp nữa rồi. Hắc Kỳ Quân đến chỗ nào, đao phong cuồng loạn, tướng sĩ người người hung ác dị thường, tiếng búa bén chặt xuống xương người nghe răng rắc, sát khí hung mãnh như nước vỡ bờ, bị đánh bất ngờ quân của Tề Lỗ vương sao kịp chấn chỉnh sĩ khí để ngăn cản?

Tề Lỗ vương bị một đao chém xuống, cái đầu mập mạp lăn lông lốc rơi xuống vũng máu, mơ hồ nghĩ: Thì ra coi chừng trên đỉnh đầu nghĩa là, không riêng gì sẽ có bánh thịt rơi xuống, mà còn có kì binh đòi mạng…

Chiến dịch tiêu diệt phiến quân của Tề Lỗ vương nhanh chóng kết thúc, thi thể của hắn còn vận nguyên long bào là chứng cớ vô cùng xác thực, hành

https://thuviensach.vn

vi phạm tội không cho phép cãi lại, đất phong của Tề Lỗ vương bị tịch thu lại về triều đình.

Nghe xong tin này, Niếp Thanh Lân liền buông lỏng tâm tình**.** Sự khốn đốn nhất thời của kinh thành có thể giải được, nhưng khốn đốn tại lòng người thì làm sao có thể giải đây?

Nàng hiện tại đã không thể so với lúc trước tuổi nhỏ, nữ nhân tướng mạo vốn mảnh mai cho dù là hoàng phục long bào lòe loẹt cũng khó mà che giấu.

Nếu lúc trước thì không sao, cùng lắm trong mắt các vị thần tử thì thân thể tiểu Hoàng đế chỉ là có chút văn nhược yếu ớt, ngược lại cũng sẽ không nghĩ nhiều. Nhưng bây giờ mọi người đều đã mang lòng nghi ngờ, cho dù vải quấn ngực có sát hơn, đế giày có chèn cho cao hơn cũng vẫn không che giấu hết được, liền ngay chính bản thân nàng đứng trước gương nhìn bộ dạng này cũng thấy đầy sơ hở.

Nhưng càng làm cho nàng lo lắng là đến nay vẫn không có tin tức gì của Thái phó! Khâu Tướng quốc đã phái người đi tìm kiếm hải thuyền nhưng đều không có kết quả. Nghe được tin này khuôn mặt nàng trắng bệch, sau đó lẳng lặng ngồi ở trên nhuyễn tháp. Đan ma ma nhìn thấy nàng cả buổi không buồn nhúc nhích, liền phân phó thị nữ đi pha trà mật táo đỏ, sau đó tự mình bưng vào cho nàng.

“Hoàng thượng, uống chút trà cho ấm cổ.”

Niếp Thanh Lân phục hồi tinh thần, cúi đầu, chậm rãi nhận lấy ly trà. Trái táo đỏ có màu rực rỡ bị màu nâu óng ánh của nước trà che khuất đi phần nào, da táo hơi bị nhăn nhưng khi ngâm vào trà thì căng mọng no đủ, hơi lấp ló bên dưới những cánh hoa trà, nhìn tươi tắn như vừa được hái từ trên cây xuống.

Hồi ức nghĩ về đội quân với đầu trọc bóng lưỡng quỳ thẳng dưới chân thành chờ lệnh, làm cho khi đó nàng phát hiện ra thế nhưng có một vị bất đồng, đáy mắt hắn không hề giống hậu duệ quý tộc đại thần sắp sửa mục nát, dáng vẻ già nua nặng nề, trong cặp mắt phượng anh tuấn kia lóe lên tia

https://thuviensach.vn

sáng khó hiểu, dẫn tới sự lưu tâm của cô gái chưa nếm trải tình đầu như nàng không tự chủ được mà chú ý tới hắn.

Mỗi khi có yến hội thì nàng sẽ luôn ở cạnh mẫu phi cũng không tự chủ được nhìn về phía hắn, chú ý tới vẻ không kiên nhẫn trong mắt hắn mỗi khi phải tiếp xúc với những tên quan lại quyền quý hư tình giả ý, lúc nhàm chán thì trêu chọc quả táo trong chén trà, khi nhắm mắt thưởng thức trà, khóe miệng sẽ cong lên. Tất cả những hình ảnh đó đều hiện lên rất rõ trong đầu nàng, lại như vào buổi tối hằng đêm, hắn đem mình ôm chặt vào trong ngực, như đóng dấu vào nơi sâu nhất trong thân thể nàng, nóng rực... Phải làm thế nào mới có thể làm phai nhạt đi.

Đan ma ma dâng trà xong, xoay người lui ra ngoài. Niếp Thanh Lân đưa bàn tay trắng nõn giơ cao chén trà bằng sứ tràn ngập mùi hương táo, mặc cho hơi nóng bốc lên che khuất cả gương mặt, nước mắt đột nhiên chảy xuống không ngừng, sau đó là không thể dừng được nữa, rơi như mưa trên trái táo đỏ trong chén trà, làm trái táo chao đảo không ngừng...

Vệ Lãnh Hầu, ngươi rốt cuộc đang ở đâu...

Chương 107

Hôm nay là ngày hưu mộc không thượng triều, nhưng Ngô Các lão cầu kiến. Ngô Cảnh Lâm là phu tử vỡ lòng của Niếp Thanh Lân, đương nhiên nàng không thể cự tuyệt, liền tuyên gặp ở Tuyên Trúc thư phòng.

Trước kia đều là gặp mặt trên triều đình, hiện tại nhìn kỹ lão nhân gia tựa hồ già đi rất nhiều so với mấy năm trước. Đôi mắt quắc thước giờ đây đã bị bao phủ đầy những nếp nhăn.

“Thần Ngô Cảnh Lâm bái kiến Hoàng thượng, vạn tuế vạn vạn tuế”. Đối với lão sư lấy đại lễ hướng mình, Niếp Thanh Lân liền vội vàng miễn lễ, cũng truyền Nguyễn công công ban ghế tọa.

https://thuviensach.vn

Ngô các lão sau khi ngồi vào chỗ của mình, chậm rãi hướng hoàng thượng nói: “Đã phiền Hoàng Thượng tốn tâm qua đây gặp vi thần.”

Niếp Thanh Lân mỉm cười: “Lúc trước cũng ở nơi này phu tử đã giúp trẫm và các vị hoàng huynh tăng cao thêm kiến thức, và cũng tại căn phòng này đã lạy bức họa của Đại Thành chí thánh tiên sư, và cũng tại đây mỗi ngày phu tử ngày ngày vì trẫm mà giải thích, lý giải kinh thư. Mỗi lần tới đây, liền cảm giác như được quay về những ngày tháng trước kia, thật làm cho người ta hoài niệm.”

Ngô các lão cũng bị căn phòng này gợi lên vô hạn hoài niệm. Nếp nhăn dưới ánh mắt hơi hơi hiện lên hơi nước: “Cuộc đời của lão đây nhận vô số đệ tử, mặc dù không dám nói mở khắp thiên hạ, nhưng môn sinh không có năm trăm cũng có hơn ngàn. Dạy nhiều, lòng cũng sinh cảm khái, vi sư như người thợ điêu khắc ngọc, mỹ ngọc hiếm có đương nhiên khó cầu. Ngẫu nhiên gặp phải một đệ tử thiên tư hơn người liền cảm giác như đang cất giữ được một khối bảo vật trân quý nhất thiên hạ, nâng ở trên tay thật lâu không dám sử dụng, chỉ e sợ tài nghệ của chính mình không tinh lại cô phụ một mảnh mỹ ngọc đó. Một khi đã mắc phải sai lầm, đó chính là chút nuối tiếc cả đời không thể phai nhạt…”

Vừa nói, Ngô Các Lão vừa lấy trong ngực ra một xấp giấy, giao cho Nguyễn công công đưa tới trước mặt Niếp Thanh Lân.

Niếp Thanh Lân trải xấp giấy vừa nhận lấy ra, không khỏi sững sờ, những bút tích này thật quá quen thuộc, tất cả đều là của nàng.

Cũng nhờ Ngô Các Lão có tâm, nên đem tất cả những bài tập văn của nàng lúc nhập học đều giữ lại, hiện tại vừa thấy, liền nhớ tới lúc đó phu tử dụng tâm, mỗi một bài văn đều có một loạt chữ nhỏ phê bình chú giải rõ ràng.

Theo liền mỗi trang giấy kia bắt đầu đều là những đoạn phê bình chú giải khen ngợi, nhưng về sau phê bình ngày càng ít, cuối cùng chỉ còn lại mấy chữ to nặng nề: “Gỗ mục không thể khắc?”

https://thuviensach.vn

Xem tới đây, Niếp Thanh Lân không khỏi cười khổ, năm đó khi nàng mới vào học đường, tuổi còn nhỏ liền không biết mà bộc lộ tài năng, thẳng đến khi được phu tử ưu ái, lại bị mẫu thân mạnh mẽ ép buộc phải che giấu, vì thế bắt đầu những tháng ngày lo chơi hơn lo học.

“Thần mỗi lần nhìn đến những trang giấy này liền sẽ tự trách không thôi, không biết có phải bởi vì thần lúc trước đã khen ngợi quá mức, làm cho bệ hạ được khen quá sinh kiêu, bỏ bê sách vở, bài học. Hoặc đến lúc khi bệ hạ lơi lỏng, thần lại dùng ngôn ngữ quá mức nặng nề phê bình bệ hạ, làm hao tổn chí tiến lên của hệ hạ hay không? Càng nghĩ càng thẹn với sự giao phó của tiên hoàng, lúc đó liền từ chức thái sư, để tránh việc làm trễ nải ảnh hưởng tới con nối dòng của hoàng gia.”

Niếp Thanh Lân hơi giật mình, không nghĩ lúc đó chỉ sau một năm Ngô Các Lão từ chức thái sư, nguyên nhân lại là do khối gỗ mục nàng. Đó thật là lỗi lầm, liền nhẹ nhàng nói: “Là do lúc trước trẫm không tốt, cô phụ kỳ vọng của Ngô các lão, mong các lão không cần để trong lòng.”

“Bệnh tật bây giờ đã quấn lấy thân thể thần, thời gian không còn nhiều lắm, vấn đề này luôn là khúc mắc chưa có lời giải trong lòng vi thần, hôm nay đến gặp hoàng thượng, cũng là cầu hoàng thượng giải khai khúc mắc này giúp vi thần. Xin bệ hạ thành toàn cho tâm nguyện cuối cùng này của vi thần khi còn tại thế.”

Nói xong ông liền đứng lên đi tới án thư trước mặt chấp bút, mài mực, viết xuống 2 chữ: “Nhiếp Chính.”

Đây là đề mục năm đó Ngô Các Lão ra cho các vị tiểu hoàng tử, khi đó ông luôn vui vẻ đứng sau bàn luận, tùy tiện lấy một câu trong thi thư làm đề, để cho các vị hoàng tử thỏa thích phát huy, viết ra lối suy nghĩ của bản thân.

Niếp Thanh Lân hướng mắt theo Ngô các lão, lại nhìn xuống những xấp giấy trước mặt đã được đóng thành bản thảo, trong lòng có chút cảm khái. Liền cũng đứng lên, đi tới trước án thư, suy tư một chút, hạ bút viết xuống những nét chữ rồng bay phượng múa phía sau 2 chữ kia.

https://thuviensach.vn

Câu đầu tiên đó là: “Nhiếp chính cũng giống như người lái thuyền, đi vào chỗ nước sâu, cần phải vững tay lái vượt qua sóng dữ, đi vào nơi nước cạn, cần phải mượn lực sào, cần phải ứng biến theo sự bất đồng của chính sự, dựa theo ý dân mà xử sự cho hợp với lòng dân…” Chỉ qua thời gian nửa nén hương, Niếp Thanh Lân đã thong thả viết xuống một bản chính văn hoàn chỉnh, cũng giống như năm đó ở thư phòng, cung kính đưa cho Ngô Các Lão.

Ngô Các Lão cầm lên mảnh giấy Tuyên Thành đã dày kín chữ của Niếp Thanh Lân, chưa nói tới sắc thái hoa mĩ gì, mở đầu liền lấy việc lái thuyền để dẫn câu, chỉ ra đạo lý tùy cơ ứng biến dựa theo thời thế.

Nhưng mà, ý tứ ẩn sâu bên trong là cách nhìn mà chỉ có Hoàng đế bù nhìn ẩn sâu lâu năm trong thâm cung mới có thể nhìn ra. Hành văn thẳng thắn, ý muốn chỉ ra sở dĩ Đại Ngụy có số lưu dân kéo dài mãi không dứt đó chính là do đất đai bị lũ lụt cuốn trôi, ruộng đất phân bố không đồng điều mà gây ra, rồi phân tích cục diện chính trị hiện giờ của Bắc cương, vừa có đối nội vừa có ngoại giao ổn thỏa.

Chỉ một phần chiều sâu cùng chiều rộng trong bài luận này cũng đã siêu việt hơn hẳn những đệ tử đã từng thi trước của ông. Nhất là với cách nhìn của một quân vương mà nói, như vậy cũng đã đủ để xưng tụng là một vị minh quân. Ngô các lão xem xong, thật lâu không nói gì, ý vị thâm tường nhìn về phía vị “đệ tử học dốt” trước mắt làm cho ông thực sự không thể tin vào mắt mình.

Bất quá Niếp Thanh Lân vẫn cảm thấy chột dạ trong lòng, tự nói trong lòng, nếu không phải nhờ có Thái phó, cho dù nàng đi theo phu tử khổ học 10 năm cũng không thể chạm đến được những triết lý đó. Nếu như Thái phó hữu duyên trở thành môn hạ của vị trước mắt này, chắc chắn sẽ tạo cho Ngô các lão một trận kinh ngạc, khi nhận được một viên ngọc thô tuyệt mỹ chưa được qua mài dũa, lúc đó không biết 2 vị già trẻ này ở trên triều đình có còn giương cung bạt kiếm với nhau nữa không.

https://thuviensach.vn

Đúng lúc này Ngô các lão xem xong liền nặng nề thở ra một hơi, nói: "Bây giờ thần đã có thể nhắm mắt, hiện tại nghĩ lại bệ hạ năm đó ẩn dấu cũng là bất đắc dĩ, ban đầu thần còn lo lắng cho bệ hạ không thể tự mình chấp chính. Nhưng bây giờ xem ra, bệ hạ nhân hậu những không mất đi sự mạnh mẽ, thần thiết nghĩ, thân là người đứng đầu một nước, không cần thiết phải khiêm tốn trước hạ thần, về tài đức hiện giờ của ngài, chắc chắn sẽ còn bay cao bay xa hơn cả vi thần."

Đại ngụy ta có vị minh quân là bệ hạ, thì cảnh quốc thái dân chắc chắn không còn xa nữa. Nói xong ông liền cúi mình nghiêng người thi lễ thật sâu.

Khi đứng dậy ông liền nói: "Thỉnh bệ hạ cho người trong phòng lui xuống, thần cho chút chuyện khẩn cấp và quan trọng muốn khởi tấu."

Niếp Thanh Lân nghe thấy liền phất phất tay, Nguyễn công công cùng thái giám cung nữ liền lui ra khỏi thư phòng.

Thấy những người không liên quan đã lui xuống, Ngô các lão liền ngẩng đầu, ánh mắt tràn đầy hi vọng nhìn hoàng thượng: "Nếu thân thể bệ hạ có việc gì, thần hi vọng Hoàng Thượng có thể truyền ngôi cho Vĩnh An công chúa, Công chúa cùng bệ hạ là máu mủ ruột thịt, người thông minh hiền lành không thua gì bệ hạ, tất có thể giúp bệ hạ hoàn thành những tâm nguyện còn dang dở."

Niếp Thanh Lân chấn động, nàng thật không nghĩ tới một thế hệ Đại nho gia như Ngô Các lão lại nói ra những lời này, lời nói như vậy chẳng khác nào trông mong Hoàng đế băng hà, nhìn thần sắc ông, nàng nghĩ nhất định ông đã đoán ra thân phận nữ nhi của nàng. Ý trong lời nói là muốn chính bản thân nàng ra trận! Phải biết rằng nho gia nặng nhất là cương thường, mà nữ tử lên ngôi Hoàng đế tuy có tiền lệ, nhưng cũng chỉ là bất đắc dĩ, nhưng vì sao ông lại đưa ra đề nghị đó.

"Vì sao Các lão lại có ý nghĩ như vậy?"

"Thần chỉ nghĩ, quân vương hiền đức không phải ở việc là nam hay nữ, mà ở tấm lòng nhân từ đối với nhân dân. Tiền triều đã có tiền lệ, dưới gối của Văn Vương không có con trai, chỉ có một đứa con gái là Chiêu Dung,

https://thuviensach.vn

sau khi băng hà Người đã truyền ngôi cho nữ nhi. Trong 30 năm tại vị, đất nước dưới tay Chiêu Dung, hưng thịnh, chú trọng dân sinh, quốc khố phong phú, dân chúng an cư lạc nghiệp, không nhặt của rơi trên đường, tạo thành cảnh thái bình dưới thờ Chiêu Dung. Vĩnh An công chúa hiền lương trí tuệ, ở nhân gian, biết sự gian khổ của dân chúng, vốn đã có nhân tâm, lại là con gái ruột của tiên hoàng, chắc chắn sẽ kham nổi trọng trách."

Ngô Các Lão nói liền một phen, sau đó rốt cục cũng nói ra vấn đề mấu chốt: "Nay Thái phó cường quyền, Niếp thị điêu linh, tất phải có một người để áp chế, trấn ổn triều cương, nếu long thể của bệ hạ không thể trụ chính triều chính, như vậy có thể giao cho Vĩnh An công chúa, trao đế vị cho người của Niếp thị vẫn là ổn thỏa nhất, đây mới chính là phúc phần của dân chúng."

Ý tứ của Ngô Các Lão, Niếp Thanh Lân hoàn toàn hiểu rõ. Yêu Giao làm ác, nam tử của hoàng gia đại Ngụy vô năng, nhưng Thái phó đối với nàng yêu thương, chiều chuộng, cả thiên hạ đều biết. Nếu Thái phó muốn Hoàng đế băng hà, thì đến Đại La thần tiên cũng không cứu được. Nhưng mà nếu Nữ đế đăng cơ, Thái phó sẽ làm như thế nào đây? Dù sao, sau khi Nữ đế và Thái phó đại hôn, con của Vệ Lãnh hầu hắn sớm hay muộn cũng sẽ kế thừa ngôi vị, chẳng phải vẫn về tay họ Vệ hay sao. Các Lão muốn dùng tình cảm của Thái phó đối với nàng làm tiền đặt cược, nhìn xem Thái phó có buông tha cho ngôi vị Hoàng đế, thành toàn chút thể diện cuối cùng của Niếp gia hay không.

Đáng tiếc, Các Lão đã không biết rằng, kẻ từng làm mưa làm gió ở đại Ngụy, Thái phó đại nhân đó có lẽ đã một đi không trở lại. Nếu nàng thật sự đăng cơ, chẳng những không tạo nên bất cứ tác dụng gì, ngược lại không khéo lại tạo nên một phen sóng gió cho thiên hạ không biết chừng.

Nhưng nay, nàng cũng đã không còn đường lui nào khác, Thái phó mất tích, đã làm cho bóng dáng cao lớn ngăn cản hết tất thảy sóng gió phía trước nàng không còn nữa, nàng đành phải vươn đầu luôn rúc vào chiếc long bào ra để đối diện với mưa gió sắp đến.

https://thuviensach.vn

Ngô Các Lão là cựu thần, thoạt nhìn có chút càn quấy, nhưng có thể nhiều năm hưởng thánh sủng cũng không phải là không có nguyên nhân. Nên thánh hiền sẽ sử dụng thánh hiền, nên vụ lợi ắt sẽ vụ lợi.

Kỳ thật trong lòng lão cũng biết Đại Ngụy trong tay tiên hoàng đã sớm lung lay, thiên hạ đại Ngụy cũng sớm gặp nguy hiểm lòng dân rối loạn. Nhưng mà tên Vệ Lãnh Hầu kia… Các lão luôn luôn nhìn không vừa mắt, năng lực cá nhân là có, nhưng sát khí tàn bạo quá mạnh, mưu tính quá mạnh mẽ, mà quên mất bổn phận một thần , thì dù là bản lãnh thông thiên cũng không bù lại được.

Nhưng mà Vĩnh An công chúa lại bất đồng, nàng là huyết mạch chính thống của hoàng gia, từ nhỏ tư chất đã thông tuệ, lại tiếp nhận sự giáo dưỡng của hoàng gia, quan trọng nhất là, trừ bỏ nàng ra, Ngô Các Lão không thể tìm được bất kì ai trong gia phả của hoàng gia Niếp Thị, có thể đăng cơ mà không bị Thái phó tà ma quỷ quái kia chém rơi đầu.

Ngô Cảnh Lâm ông dù chỉ là một thư sinh yếu ớt, cũng không hạ nổi núi lớn như Vệ Lãnh Hầu, nhưng nếu lần này mưu tính của ông thành công, Thái phó chắc chắn sẽ phải vác cái mặt dày vào ở rể hoàng gia Niếp thị! Nghĩ vậy, Ngô các lão vân vê chòm râu sơn dương nở nụ cười thoải mái. Ông cảm thấy ông nhất định sẽ sống được đến ngày nhìn mặt tên Vệ tặc đó đen thui sa sầm! Bảo vệ được căn cơ chính thống của Niếp thị, thì khi xuống suối vàng, ông đã có thể đi gặp mặt các tiên hoàng mà không còn cảm thấy thẹn nữa.

Mười ngày sau, Hoàng đế ban thánh chỉ: Công chúa tự mình chấp chính, thay hoàng huynh phê duyệt tấu chương! Cho dù là tiền triều cũng chưa bao giờ có tiền lệ như vậy. Nhưng tất cả đại thần trong triều đều hiểu rõ đây chỉ là đổi thang thuốc chứ không đổi đơn thuốc, bút tích trên tấu chương của Hoàng đế và công chúa đều giống nhau không hề thay đổi, bút tích đã nói lên tất cả!

Bắt đầu liền tạo nên một loạt rung động, nhưng cũng chỉ giống như ném vào trong một các giếng sâu, chỉ nghe vang lên một tiếng còn lại chẳng

https://thuviensach.vn

có bất cứ động tĩnh gì.

Trong triều, bên Hàn Lâm viện do Ngô các Lão cầm đầu đều bảo trì im lặng, hiếm thấy có tấu chương kháng nghị dâng lên, mà phía Thái phó vừa hay lại không có bất cứ dị nghị gì. Một số phe phái trợ giúp Phiên Vương, chỉ cần suy nghĩ một chút đến kết cục của Tề Lỗ Vương kia liền lui xuống không dám dị nghị gì.

Mà thân thiết nhất lại chính là người luôn chống đối không ngừng như ăn phải thuốc súng là đại nhân Khâu Minh Nghiên. Lần này chủ chính, lại giống như thay đổi thành người khác, Hoàng đế cũng thế, công chúa cũng vậy đều cung kính thủ lễ, không có nửa câu tra hỏi, mỗi ngày đều tự mình đi ngự thư phòng đưa tấu chương, thật sự là chăm chỉ cần cù.

Ngày hôm đó hắn lại đến đưa tấu chương, sau khi cùng công chúa thảo luận chính sự quan trọng xong đang định lui ra khỏi ngự thư phòng, liền nghe thấy tiếng nói Niếp Thanh Lân vang lên phía trước: “Tướng quốc gần đây nhìn có vẻ nở nang, mập mạp ra đấy nhỉ!”

Khâu Minh Nghiên vốn cúi thấp đầu, đột nhiên nghe được việc công chúa đề cập đến thân hình của mình, không khỏi kinh ngạc ngẩng đầu lên.

Niếp Thanh Lân mỉm cười đứng dậy, nhẹ nhàng nâng ống tay áo của mình lên, kéo làn váy đi tới phía trước Khâu Minh Nghiên, đôi mắt to tròn có vẻ càn rỡ cao thấp đánh giá hắn. Làm cho trái tim của Khâu Minh Nghiên theo sóng nước lưu ly kia mà không kìm được run rẩy.

“Hôm qua sau khi nghi thức tế lễ kết thúc, ngự thiện phòng có chế món ăn từ thịt con lợn sữa làm món khai vị làm cho đa số các vị đại thần đều thấy ngon miệng. Bản cung bởi vì rảnh rỗi đến mức nhàm chán, nên bắt đầu ngồi đếm số thịt mà các vị quan viên ăn vào. Khẩu vị tốt nhất là Lỗ tướng quân, hắn một hơi đem một cái giò heo toàn bộ ăn sạch. Khâu Minh Nghiên đại nhân thì kín đáo hơn một chút, chỉ ăn miếng thịt non trên bụng con heo, nhưng có vẻ cũng rất vừa khẩu vị của đại nhân. Đúng là rượu vào lời ra, trong lúc Lỗ tướng quân oán giận mùi rượu cống nạp không có vị thuần, Khâu ái khanh đã tốt bụng an ủi, nói là trong phủ mình có bình rượu lâu

https://thuviensach.vn

năm, hôm nào đó sẽ mang tới chỗ của Lỗ tướng quân uống cho sảng khoái… “

Khâu Minh Nghiên càng nghe càng kinh hãi, vội vàng quỳ xuống nói: “Là do thần đã thất thố, thỉnh công chúa trách phạt!”

Vĩnh An công chúa mỉm cười nói tiếp: “Nếu không phải biết rõ ái khanh cùng Lỗ tướng quân một lòng trung thành với Thái phó, Bản cung cũng thật sự cho là Thái phó đang né tránh chính sự, hưởng dụng an nhàn, mà không phải táng thân trong lòng biển rộng rồi đó.”

Nói tới đây, Niếp Thanh Lân hơi siết chặt nắm tay: “Lại không biết kỹ thuật bơi của Thái phó đại nhân như thế nào, đã nhiều ngày như vậy, chẳng lẽ còn chưa bơi tới bờ sao?”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Thái phó... Ngài đã bơi đến đâu rồi ~~ Công chúa sắp nổi giận...

Chương 108

Khâu đại nhân nghe được lời ấy trong lòng không khỏi dâng lên một trận ảo não, đơn giản là mấy ngày trước đây nghe được tin tức tốt làm cho lòng người thoải mái, tinh thần liền có chút buông lỏng, hắn cùng với Lỗ Dự Đạt đúng là nhất thời ở thời điểm nghi thức tế lễ diễn ra mà buông lỏng bản thân.

“Khởi bẩm công chúa, thần... không dám tự mình vọng ngôn, xin công chúa thông cảm…” Gương mặt Khâu Minh Nghiên ngượng nghịu, tựa hồ như có cái gì rất khó nói.

Nhưng cũng đúng thôi, mình có đáng là gì đâu? Trong mắt vị Thái phó đại nhân kia mình chẳng qua cũng chỉ là một dạng bài trí cho có, nàng có tư cách gì để biết nội tình của hắn?

https://thuviensach.vn

Niếp Thanh Lân lạnh mặt, vì có trận gió thổi qua mà thân thể run lên nhè nhẹ, cũng không nói lời nóng giận cùng với Khâu Minh Nghiên nữa, nàng lạnh lùng đi qua bên cạnh hắn mà rời khỏi thư phòng, chỉ để lại một chút hương như có như không...

Ra khỏi thư phòng, nhìn thấy một chút nắng từ hướng góc phòng chiếu xuống, làm một khoảng tường càng thêm rực rỡ, thật lâu rồi hôm nay mới được chút nắng, nhưng nó chỉ có thể sưởi ấm được thân hình nàng, mà không xua tan được hơi lạnh dưới đáy lòng.

Quan tâm quá ắt sẽ loạn… Lẽ nào nàng lại không hiểu đại lý này? Nhưng rốt cuộc tâm nàng đã loạn, vì thế mà không phát hiện ra nhiều sơ hở như vậy!

Không nói đến việc giết Cảnh Bác Nghi trên đại điện, thí dụ như Tề Lỗ vương giống như đã biết rõ ràng nội tình, nhưng Lỗ Dự Đạt giết chết hắn mà không hề có chút do dự, quyết không lưu lại người sống, giống như bọn họ muốn giấu diếm điều gì?

Nhớ tới mấy ngày gần đây, không ngày nào nước mắt nàng không ướt đẫm gối, trong lòng liền dâng lên một trận ảo não, bực mình đến cực điểm. Giỏi cho Yêu giao đại nhân muốn gió là gió, muốn mưa không ai dám cãi! Niếp Thanh Lân nàng ở trong tay hắn không khác một con rối gỗ, hắn còn muốn như thế nào? Thao túng lòng người như vậy thú vị lắm sao?

Mang theo tâm trạng buồn bã đi về Phượng Sồ cung, chán nản ngồi trên chiếc ghế trong vườn ngự uyển, chú mèo nhung yêu quý tựa hồ biết chủ nhân không được vui, liền vây quanh chân nàng làm nũng, nhưng tiểu chủ nhân lại giống như tượng đá, không nhúc nhích ngồi lặng lẽ gặm nhấm nỗi buồn.

Đan ma ma đã sớm nhận được tin, nên đương nhiên biết tiểu chủ nhân vì sao rầu rĩ không vui, trong lòng thầm mắng Lỗ Dự Đạt cùng Khâu Minh Nghiên không có đầu óc. Bà cùng Niếp Thanh Lân sớm chiều ở chung, mấy ngày nay, buồn bã lo âu của tiểu long châu bà luôn nhìn thấy rất rõ ràng.

https://thuviensach.vn

Tiểu công chúa thoạt nhìn xinh đẹp, ôn nhu nhưng tính tình cực kỳ mạnh mẽ, đã nhiều ngày vì Thái phó gặp nạn trên biển, nàng luôn trong tâm trạng lo lắng, bất an, nhưng mỗi khi vào triều lại luôn làm như vô sự bình tĩnh ứng đối quần thần. Nếu như mỗi ngày bà không nhìn thấy chiếc gối luôn ẩm ướt, đẫm nước mắt, thì đúng là nghĩ nàng công chúa xinh đẹp như hoa này là người không tim không phổi.

Bây giờ nhìn bộ dáng ngồi yên không nhúc nhích của công chúa, có thể thấy được nàng đã thực sự nổi giận, nếu cứ tiếp tục như vậy sợ rằng sẽ không phải chuyện tốt gì… Bên này là như vậy, bên kia lại cũng là…. Đều là hai kẻ ngốc nghếch trong chuyện tình cảm.

Đan ma ma cau mày nghĩ nghĩ, sau đó im lặng lui ra ngoài.

Sắp vào đêm thì phía cửa cung có một chiếc xe ngựa đi tới, Đan ma ma hướng Niếp Thanh Lân nói: “Công chúa, nếu người không mệt, có thể đi cùng nô tỳ ra cung một chuyến không?”

Ngồi yên bên cạnh cửa sổ cả buổi chiều lúc này Niếp Thanh Lân mới miễn cưỡng đứng lên: “Lại muốn như thế nào? Chẳng lẽ Thái phó đại nhân mới tập bơi trở về lại có thánh chỉ gì ban xuống?”

Đan ma ma đột nhiên quỳ xuống: “Công chúa, người nhanh đi khuyên can Thái phó đại nhân đi!”

“...”

Xe ngựa đi lướt qua mấy con phố, liền tới một cái ngõ nhỏ tĩnh lặng, nơi này cùng với kinh thành huyên náo thật khác biệt, đi một đoạn không dài đoạn đường liền tách hẳn với phố xá san sát, lúc này vào đêm, lại càng yên tĩnh, đậm chất tươi mát.

Niếp Thanh Lân chậm rãi xuống xe ngựa, nhìn quét một vòng những vách tường cổ loang lổ trong ngõ nhỏ, dưới chân đầy những rêu xanh bám trên các chân tường, bỗng một cánh cửa màu đen mở ra, chỉ thấy Lưu quản gia của Vệ phủ đứng trước cửa giơ đèn lồng, nghênh đón công chúa.

https://thuviensach.vn

“Hôm nay làm phiền long giá công chúa đến đây, tội tiểu nhân đáng chết vạn lần, cho dù công chúa không trách cứ, Thái phó biết được cũng sẽ trách phạt, nhưng mà thật sự Thái phó không thương tiếc chính bản thân mình, chỉ lo khư khư cậy mạnh, ngay cả lời của thần y nói cũng không nghe, xin công chúa hãy khuyên Thái phó một câu.”

Nghe xong lời nói của Lưu quản gia, tâm Niếp Thanh Lân liền trầm xuống, nàng đưa mắt nhìn về phía vị Vi thần y đã lâu không gặp đang đứng sau lưng Lưu quản gia.

“Thái phó đại nhân, rốt cuộc ra sao rồi?”

Vi thần y nghe công chúa hỏi, vội vàng đáp: “Thái phó trước đây bị ám toán dẫn đến bản thân trọng thương nặng, gân cốt trên đùi đều bị trọng thương, chính bản thân cũng bị hôn mê mấy ngày. Sau đó tuy lão hủ kịp thời chỉnh lại gân cốt cho Thái phó, nhưng Thái phó nóng lòng muốn khỏi nhanh, đã ra lệnh cho lão hủ dùng dược liệu liều cao để kích thích gân cốt…

Tuy rằng những linh dược này có thể kích thích xương đùi đả thương gân cốt nhanh chóng khép lại, nhưng lúc dược liệu phát tác, sự đau đớn mà nó mang đến người bình thường rất khó chịu được, nhưng Thái phó đại nhân lại vẫn còn chưa chịu yên, chân bị đả thương còn chưa lành hẳn, mà chiều nào cũng tập đi lại… Lão hủ vô năng, lần đầu gặp được bệnh nhân ép buộc bản thân đến mức này, thật sự là không biết phải làm sao.”

Niếp Thanh Lân gắt gao cắn chặt môi, liền theo chân Lưu quản gia vào trong viện, đi qua một hành lang, liền tới một khoảng sân.

Đi tới chỗ cửa sổ ngoài đình viện, nàng chậm rãi dừng lại.

Ở dưới ánh trăng, bóng dáng của một nam tử cao lớn đang nhờ sự giúp đỡ của một cái ghế gian nan bước đi. Đôi bàn tay bởi vì ống tay áo kéo lên mà lộ ra bên ngoài, bởi vì sự đau đớn của mỗi bước chân mà nổi lên đầy gân xanh, cuối mùa thu có khí lạnh về đêm, nhưng trên gương mặt anh tuấn đó, từng giọt mồ hôi lớn đang chảy xuống không ngừng …

Cũng không biết là Định Quốc hầu đã đi trong sân nhỏ bao lâu rồi, hay cũng có thể là do cánh tay rung lên, chỉ lơi lỏng một cái, liền thẳng tắp ngã

https://thuviensach.vn

xuống đất.

Trong viện mặc dù có thị nữ hầu hạ, nhưng trước đó đã bị Thái phó khiển trách, thấy tình hình như vậy cũng không dám tiến lên đỡ. Định Quốc Hầu đại nhân hít một hơi thật sâu, cúi đầu nhìn những vết thương chồng chất ở mắt cá chân, mới vừa rồi sau khi ăn tối xong, đã uống qua một bát thuốc nóng, nhưng lúc này vẫn thấy giống như hàng ngàn cây kim đâm vào xương tủy, nếu như không có ý chí kinh người, nếu là người bình thường, chỉ sợ là đã đau đến lăn lộn ra trên đất.

Đợi hắn đang muốn đứng lên thì đột nhiên phát hiện ra phía trước là một đôi giày trân châu thêu hoa lấp ló bên dưới chiếc váy lụa đang đứng phía trước.

Vệ Lãnh Hầu hơi nhíu mày, chậm rãi ngẩng đầu lên, liền thấy được tiểu giai nhân mặc bộ đồ trắng đang đứng, lúc này trên khuôn mặt nhỏ nhắn đang dùng ánh mắt không thay đổi lãnh đạm nhìn mình.

Hắn bị Trứng gà dùng ánh mắt từ trên nhìn xuống bộ dạng chật vật của mình như vậy, thật đánh sâu vào trong thị giác, làm cho trong lòng Thái phó đại nhân dâng lên một cơn tức giận, vốn cánh tay đã đau nhức nhưng lại sử dụng một ý chí kinh người cố gắng gượng đứng lên, nhíu đôi mày rậm không nhìn giai nhân, lạnh lùng phóng tầm mắt tới Lưu quản gia cùng Đan ma ma nói: “Tự đi lãnh 50 quân côn đi.”

Hai người không chút do dự liền cúi đầu đi ra chuẩn bị lĩnh phạt, bất quá trong lòng Đan ma ma oán thầm: “Khâu Minh nghiên, tên chết tiệt kia! Chỉ đề ra chủ ý cho bà mang người đến, còn chính mình thì không chịu lộ diện, thật là một tên hồ ly giảo hoạt, đây là đang trả thù một bạt tai lần trước của bà phải không?”

Hai người vốn tưởng rằng quân côn là trốn không thoát, nhưng mà lại bị công chúa nhẹ nhàng ngăn cản: “Thái phó không thương tiếc thân thể, tự mình giày xéo, hai vị cận thần trung thành tìm cách ngăn cản, vậy họ làm sai chỗ nào?”

https://thuviensach.vn

Ngay như vậy trước mặt mọi người, không chút do dự hạ bệ thể diện của mình, làm cho kẻ cực kì trọng sĩ diện như Định Quốc Hầu đại nhân sao có thể nhịn? Lập tức đảo con mắt bắn thẳng lên người Trứng gà mà bao ngày qua hắn luôn tương tư nhớ mong.

Lần gặp nạn trên biển trước đúng là ngoài ý muốn, không nghĩ bên cạnh mình lại ẩn núp mật thám, nhất thời sơ ý trúng ám toán, bản thân bị trọng thương, may mắn trước đó hắn đã bố trí chu đáo cẩn thận, tuy rằng chiến thuyền chủ lực bị đánh chìm, còn mình thì lại bị trọng thương rơi xuống nước, lại vừa mới tiêu diệt được quân chủ lực của Hải tặc Đỏ. Thẩm vấn tên giặc đầu lĩnh mới biết bọn họ cùng kinh thành luôn thư từ qua lại, Vệ Lãnh Hầu liền mệnh lệnh những tên hải tặc mặc quần áo của thị vệ, sau đó giết sạch, bày ra biểu hiện tàn sát trên đảo, sau đó tung tin đồn ngược về hướng Bắc Cương cho những tên phản thần cấu kết với giặc phương Bắc hay tin. Giao phó xong tất cả những việc đó, hắn liền lâm vào hôn mê bất tỉnh do mất máu quá nhiều.

Khâu Minh Nghiên đem người bí mật đi nghênh đón hắn trở về kinh thành chữa thương, sau đó y theo phân phó của hắn mà tiến hành từng bước, nhưng không ngờ vết thương do bị ngâm nước biển quá lâu mà sốt cao không lùi, hôn mê mấy ngày suýt nguy tới tính mạng. Sau khi hắn tỉnh lại, liền biết mọi sự y theo sắp xếp trước đó của hắn hành sự mà bài trừ được nguy cơ, liền có chút thời gian chữa thương.

Nhưng mà chưa từng nghĩ, lão già Ngô Cảnh Lâm kia lại đưa ra ý nghĩ hoang đường, kỳ lạ đến mức không thể tin được. Lão muốn tái diễn lại vương triều nữ đế hoang đường của tiền triều. Con ả Chiêu Dung nữ đế kia là cái dạng gì? Lắng lơ, trai lơ thành đàn, dẫm lên bao nhiêu thể diện của nam nhi? Lão già không chịu chết kia đánh bàn tính thật tốt, lại muốn nâng đỡ nữ đế để mình thành hiền thần thiên cổ, nhưng còn phải xem Vệ Lãnh Hầu hắn có cho Trứng gà cơ hội mở rộng hậu cung, lật thẻ bài gọi thị tẩm hay không?

Bất quá hắn cũng phân phó đám người Khâu Minh Nghiên tạm thời án binh bất động, yên lặng xem xét, đợi hắn dưỡng thương xong tự nhiên sẽ trở

https://thuviensach.vn

về triều thu thập lão già mãi không chịu chết đã tạo cục diện rối rắm kia! Chỉ là không nghĩ đến chút vết thương chết tiệt này lại làm phiền lòng hắn vậy, cũng không biết khi nào mới có thể dưỡng thương xong. May mắn là thuốc Hổ Lang này rất hữu hiệu, chỉ có 2 ngày sử dụng mà đã có thể miễn cưỡng đứng lên, hắn muốn cố gắng thêm chút nữa, nhanh chóng bình phục,

Phải biết rằng hắn ở trong mắt người khác luôn anh minh vĩ đại, hắn không muốn như bây giờ mà chống gậy, trở thành người què xuất hiện trước mắt giai nhân, hắn luôn muốn tĩnh dưỡng cho thỏa đáng mới có thể trở lại bên cạnh nàng, chứ bộ dạng chật vật giống như bây giờ đánh chết hắn cũng không muốn xuất hiện để cho Trứng gà nhìn thấy.

Nhưng mà không ngờ, hai tên ngốc nghếch làm việc chẳng phân đúng sai kia lại đi tiếp đón nàng đến đây. Nhớ tới bộ dáng quẫn bách vừa ngã xuống của bản thân khi nãy đều lọt vào trong mắt của giai nhân… Nếu không phải đều là bộ hạ trung thành của hắn, thì đâu chỉ phải chịu 50 quân côn đơn giản như vậy? Trong lòng đang nén giận, không nghĩ tới Trứng gà lại ở trước mặt mọi người không cho mình thể diện như vậy, sắc mặt trầm xuống, đang định phát hỏa, liền nghe “Bốp” một tiếng vang lên.

Đại Ngụy Đế cơ Vĩnh An công chúa liền thẳng tay tát lên khuôn mặt tuấn tú đẹp trai như thiên tiên của Định Quốc Hầu một cái tát vang dội.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Cuồng tử đang có ý định mở viện dưỡng thương phế binh đây, một nhóm con nuôi đang bị què chân, bán gậy chống đây, ai mua không~

Chương 109

Cái tát vừa vang lên, cả sân một mảnh yên tĩnh. Tất cả thị nữ đều cúi đầu xuống thật thấp, Lưu quản gia không đợi Thái phó phân phó, nhanh chóng phất tay lên ra hiệu cho tất cả yên lặng lui ra hết.

https://thuviensach.vn

Thái phó chậm rãi quay mặt lại, khuôn mặt âm trầm trừng mắt tiểu nữ tử vừa mới động thủ trên mặt mình.

Mấy ngày không gặp, nhưng bàn tay cũng thật lợi hại nhỉ, giương tay lên liền đánh người, đường đường là công chúa từ khi nào biến thành người đàn bà đanh đá rồi?! Cho dù có muốn nổi giận, thì nàng cũng phải xem xem người nàng đánh có thể đánh hay không?

Nhưng khi ánh mắt hắn rơi trên khuôn mặt nhỏ nhắn kia thì mới phát hiện từ khi nào cặp mắt lưu ly kia đã đong đầy nước mắt, chỉ cần một cái nháy mắt toàn bộ liền trào dâng ra ngoài, không bao lâu sau khuôn mặt mềm mại đó đã nhòe nhoẹt nước mắt, người không biết còn tưởng cái tát kia vừa buông trên khuôn mặt nàng!

Tựa hồ như một chưởng này vẫn chưa đủ, nắm tay nhỏ nhắn kia lại hướng ngực hắn đánh không ngừng: “Vì sao còn trở về, nếu đã đi, thì đỡ vướng bận biết bao nhiêu…”

Trong giọng nói ẩn chứa đau lòng cũng thương tiếc, như một nắm đấm hung hãn đánh thẳng vào tâm Thái phó vốn không chút đề phòng. Lúc này hắn lại cảm giác cái tát trên mặt chẳng khác nào gió xuân thổi qua làm người ta thấy vui vẻ thoải mái, cánh tay vừa dùng sức kéo, đem bé con đang la lối om sòm kia ôm thật chặt vào trong ngực, dùng cằm cọ tới cọ lui trên gương mặt trơn bóng kia: “Nếu bản Hầu không quay về, chẳng phải làm cho Trứng gà đau lòng như đứt từng khúc ruột hay sao?”

Niếp Thanh Lân bị cái cọ này làm cho nhất thời khống chế được cảm xúc, từ lúc bắt đầu hiểu chuyện nàng chưa từng đem nội tâm của mình biểu lộ vô cùng chân thật như vậy, giống như vỡ đê, nhất thời không thể thu hồi, nhất thời dùng sức hơi mạnh, Thái phó vốn đang gian khổ duy trì cân bằng, liền không trụ vững đem nàng ôm chặt ngã ra đất.

Nam nhân như thiên tiên giáng thế nay lại ngã lăn quay trên mặt đất đầy bụi bẩn, một thân áo trắng dính đầy đất trông khá chật vật, vốn đã có dược liệu trợ giúp mới chịu được đến giờ, lúc này bởi vì cú ngã khá mạnh, làm hắn đau đến tận xương, đau đớn kia hiện rõ ở trên ánh mắt, làm cho

https://thuviensach.vn

Niếp Thanh Lân vội vã thu quyền cước trước ngực hắn, hướng ra phía ngoài kêu lên: “Người đâu, mau đỡ Thái phó đứng lên!”

Nhưng nàng kêu 3 tiếng liền, cũng vẫn là một mảnh yên tĩnh, không có ai quay lại đây.

Mới vừa rồi Thái phó bị một cô gái yếu đuối đánh cho một cái tát, thật sự là thiên cơ vô cùng trọng đại của Đại Ngụy không thể tiết lộ ra ngoài! Nhớ tới bản tính có thù tất báo của Thái phó, lại rất trọng mặt mũi, hai người Đan ma ma và Lưu quản gia đúng thật là dẫn hạ nhân đi rất xa, nếu không phải Thái phó tự mình gọi, chắc chắn bọn họ sẽ không dám xuất hiện để chuốc lấy rủi ro.

Không thể kêu người đến, Niếp Thanh Lân chỉ có thể miễn cưỡng nâng Thái phó lên, Thái phó mới vừa rồi trung khí mười phần tự mình đứng dậy, lúc này thế nhưng lại như mất hết sức lực, dựa hết cả thân người lên người nàng.

Niếp Thanh Lân vừa đỡ vừa kéo nam nhân kia vào phòng, một đường hết sức chật vật. May mắn vì nhiều ngày Thái phó muốn luyện đi, nên cửa trong viện đều bị tháo dỡ, đi lại cũng thông thuận hơn.

Thật vất vả đem thân hình cao lớn kia đặt lên giường thì đột nhiên bàn tay vừa thu lại của Thái phó liền giơ ra đem bé con kia kéo tới giường, lại nghiêng người đem thân thể mềm mại đó đặt dưới thân.

“Lúc thần bị rơi xuống biển, sóng rất mãnh liệt, nước biển toàn bộ tràn đầy mắt mũi miệng, lúc ấy thần đã thật sự nghĩ rằng mình sẽ bị táng thân nơi đáy biển. Nhưng nghĩ tới tình cảnh hung hiểm của công chúa trên triều đình, nếu như bản Hầu cứ thế mà chết, thì Trứng gà của ta phải làm sao? Vì lẽ đó thần đã cố gắng liều đến hơi thở cuối cùng, rốt cuộc liều chết mà bơi vào bờ…”

Lời nói của hắn nhẹ nhàng bâng quơ, nhưng làm cho một thân võ nghệ cao cường như hắn bị thương nặng đến như này, thì cũng có thể tưởng tượng ra tình cảnh chiến tranh lúc đó nguy hiểm đến đâu?

https://thuviensach.vn

Nghĩ như vậy, bàn tay nhỏ nhắn của nàng liền nhẹ nhàng sờ lên mặt hắn… Mới vừa rồi mình bị cái gì không biết, lại nỡ lòng hạ nặng tay như vậy lên mặt hắn.

Thái phó làm sao lại không biết trong lòng tiểu Long châu đang suy nghĩ gì? Bàn tay to nhẹ nhàng cầm lấy nói: “Cũng chỉ như mèo con cào chút thôi, không đau, nhưng mà trong lòng nàng tức giận như vậy, có phải nói lên rằng trong lòng nàng đang lo lắng cho phu quân, như vậy thì phải đánh thêm vài cái mới tốt, cũng là nên đánh, chút vết thương chết tiệt này lại chậm bình phục như thế. Nghe Đan ma ma nói công chúa nhiều ngày nay tâm tình không tốt, phu quân cũng không yên lòng, cũng vốn định mấy ngày nữa vào trong cung gặp nàng…”

Niếp Thanh Lân bị hắn một câu lại một câu “phu quân” làm cho cả khuôn mặt ửng đỏ, nhỏ giọng nói: “Người nào là phu quân của Bản cung chứ? Đi nhiều ngày như thế mới trở về, ta tưởng chàng đã làm rể cưng của Long Vương dưới Long cung rồi?”

Thái phó thì thấy biểu lộ xinh đẹp dưới thân, không nhịn được nữa, hướng tới cái miệng nhỏ nhắn kia hôn tới, đầu lưỡi cuống quýt thưởng thức hương vị ngọt ngào của nhau một hồi, đợi đến khi hai người tách nhau ra, đã có chút si mê, hô hấp hỗn loạn.

Thái phó chỉ cảm thấy cơn đau dưới 2 chân không là gì, nhưng vùng phía dưới rốn mới thật sự cần kíp, đang hùng hổ đòi khởi nghĩa.

Bàn tay hướng tới quần áo của công chúa nhẹ nhàng cởi ra, miệng nói nhanh: “Đã nhiều ngày thân thể thần vẫn trong sạch, mong nhờ công chúa dùng thân thể ngọc ngà tự mình nghiệm chứng.”

Niếp Thanh Lân sao có thể đánh lại tên vô lại này? Vội vàng khép áo nói: “Đều đã bị thương đến như thế, sao còn háo sắc như vậy, chàng muốn làm cho cả hai chân mình đều bị phế đi phải không?”

Thái phó thấy kéo áo không thành, bàn tay bắt đầu vòng vào tấn công bên dưới váy, khi nghe công chúa chế nhạo như thế, hắn liền như hiểu ra, mở miệng nói: “Thần bị thương quá nặng, không thể hầu hạ công chúa chu

https://thuviensach.vn

đáo, xin công chúa hãy thương tiếc vi thần, dang hai chân ra ngồi ở phía trên người vi thần, ‘cầm cương cưỡi ngựa’ được không?”

Lời nói tùy tiện như vậy, cũng chỉ có Thái phó hắn từng sống trong quân doanh luôn ăn chơi mới có thể không biết ngượng mà nói ra.

Tiểu công chúa nghe xong liền thấy hai bên tai nóng bừng, như muốn bốc khói, xấu hổ đẩy hắn ra đứng lên.

Nhưng mà Thái phó làm sao lại chịu buông tay? Trong lòng cũng âm thầm dâng lên một trận ảo não, mình vì giữ gìn thể diện của một nam nhi, lại không nghĩ tới thương thế của bản thân lại có thể dẫn ra được tấm chân tình của Trứng gà, bỗng dưng để vuột mất cơ hội để mỹ nhân lo lắng chăm sóc yêu thương, càng nghĩ càng cảm thấy tiếc muốn đứt ruột. Thậm chí còn có ý nghĩ, có nên đập nát xương chân một lần nữa để người ngọc thương tiếc hay không. Trong lòng tính toàn đồng thời đưa môi tới hôn lên đôi môi đỏ mọng của tiểu mỹ nhân dụ dỗ nàng, buông màn che, tháo sam y, rút trâm cài tóc, mái tóc mây xõa thẳng xuống thắt lương, thân thể trắng nõn như tuyết khẽ run, hắn đỡ nàng lên trên, hai người điên cuồng cùng nhau lên đỉnh vu sơn...

Chỉ cần nghĩ đến trong trái tim của bé con có chứa mình, mùi vị này thật giống như lần đầu được ôm thân thể nũng nịu của nàng ở trong lòng, chỉ hận không thể chết đuối dưới làn váy ngà ngọc của giai nhân....

Đợi sang ngày hôm sau. Thái phó ôm giai nhân ngủ thẳng đến lúc mặt trời lên cao, rốt cục cũng thanh tỉnh kêu người bưng nước đưa khăn thì Đan ma ma mới dám dẫn thị nữ đi vào nội thất.

Bởi vì một màn hôm qua, bà cũng một đêm lo lắng thay cho tiểu công chúa, cũng không biết Thái phó trừng phạt công chúa như thế nào, Hôm qua sau khi rời khỏi sân, thì nghe chiến hữu cũ là Lưu quản gia sống động kể lại những thủ đoạn tàn nhẫn của Thái phó khi đối phó với thê thiếp trong phủ trước kia.

Đừng nói đến việc cho Thái phó một cái bạt tai, chỉ cần hơi xúc phạm đến thể diện của Thái phó một chút, hắn đều nghiêm trị không tha! Đã từng có một thiếp thất có ý nghĩ muốn tranh thủ tình cảm, từng ở lần thị tẩm mà

https://thuviensach.vn

vụng trộm để lại một dấu hôn trên cổ Thái phó. Hôm sau khi tiếp khách hắn bị tân khách nhìn thấy nhạo báng, liền làm cho Thái phó mất hết mặt mũi. Khi trở về, hắn liền phạt thị thiếp kia quỳ một canh giờ trong viện, đợi cho hết thời gian thị nữ kia đứng dậy thì hai chân đã tê rần, đầu gối sưng vù, về sau cứ thấy Thái phó như chuột thấy mèo, hoàn toàn không còn tâm tư đi tranh thủ tình cảm.

Nghe tới đây, tâm Đan ma ma liền trầm xuống, tuy rằng lúc trước công chúa cũng có lúc càn quấy, động chạm đến thể diện Thái phó nhưng lúc đó đều không có người bên cạnh, vì thế Thái phó cũng thương tiếc công chúa tuổi nhỏ mà không trách phạt.

Nhưng hôm qua người đứng đầy một sân, trước mặt bao nhiêu người bị tát một cái. Cho dù là nhà giàu có thông thường cùng không để cho thê thiếp ngang ngược như vậy… Nhưng Thái phó có nể tình tiểu công chúa trước đó ăn uống không ngon, ngủ không thể chợp mắt, thể chất yếu ớt, thương tiếc cho nàng tuổi còn nhỏ nên bốc đồng mà nương tay một chút hay không…

Nhưng khi Đan ma ma bưng nước vào nội thất thì trong phòng đúng là yên tĩnh.

Vì tinh thần được buông lỏng, lại cùng Thái phó càn quấy “cưỡi ngựa” suốt cả một đêm, nên Long Châu tử đang ngủ say không biết trời đất, đợi đến khi Thái phó thức dậy thì bé con trên giường ôm mền cuộn người vừa nhắm mắt vừa kêu khát.

Thái phó nghe xong, cũng không kịp đợi bọn thị nữ đến hầu hạ, tự mình xuống giường, chống ghế đi rót một ly trà, lại một đường khó khăn bưng trở lại, đỡ cổ công chúa lên đút nàng uống nước.

Tiểu tổ tông kia cũng được hầu hạ như thế thành thói quen, uống xong một ngụm, liền lệch đầu sang một bên lập tức ngủ tiếp.

Đan ma ma cầm khăn mặt đứng một bên, cách màn che, thấy Thái phó cúi đầu, ánh mắt chăm chú nhìn gương mặt say ngủ của công chúa như nhìn trân bảo quý giá, yêu thương sâu sắc. Lại cảm thấy đêm qua mình đúng là ăn no nên rảnh quá, suy nghĩ quá nhiều.

https://thuviensach.vn

Vì thế, qua thêm mấy ngày nữa, người mà đã ẩn cư lâu nay, Thái phó đại nhân rốt cuộc khải hoàn trở về triều, làm cho những lời đồn trước đó tự sụp đổ. Chỉ là thời điểm Thái phó đi tuần quanh doanh trại, không may bị ngã ngựa gãy chân, cần nghỉ ngơi chút thời gian.

Đảo mắt đã tới Đông chí, dựa theo tập tục của đại Nguy, hôm nay là mọi người sẽ ăn bánh bao, uống Lộc huyết tửu *(uống rượu làm từ máu tuần lộc)*. Nếu ở dân gian, bách tính không có Lộc huyết tửu để uống, nhưng một nhà đoàn tụ cùng nhau vui vẻ, giàu có chút thì ăn thịt, nghèo chút thì rau xanh cải trắng đơn thuần.

Trên triều đình, Hoàng đế muốn mở ngự yến trong vườn thượng uyển mời các vị đại thần cùng phu nhân đến dự tiệc. Trong đêm hôm đó, một nhóm phi tần Hoàng đế cùng các phu nhân đều búi tóc cao, đến đêm, còn phải vây quanh mở tiệc rượu, uống Lộc huyết tửu để xua tan hàn khí, cầu nguyện cho thân thể cường tráng khỏe mạnh qua được mùi đông. Còn phải đích thân giết tuần lộc, cho Hoàng đế cùng các đại thần hưởng dụng.

Cho nên vào sáng sớm đông chí, trên Từ An điện đã được sắp xếp chu đáo, xếp vào đó những hàng bàn dài, chuẩn bị bột mì, thịt băm. Trời vừa mới sáng, phu nhân các phủ liền tiến vào cung Từ An điện, trộn bột làm nhân bánh, một bên vừa nói chuyện nhà một bên hấp bánh bao, trong điện nhất thời phi thường náo nhiệt.

Tiểu Trầm hậu cùng vài vị Thượng thư phu nhân vây quanh một cái bàn dài lớn, bàn này yên lặng không ít. Dựa theo tâm ý của Thái phó, loại người như Tiểu Trầm hậu nhất định không thể lưu lại, nhưng bởi vì Niếp Thanh Lân khẩn cầu, mới tạm thời giữ lại, nhưng lại bị giam lỏng ở trong viện của nàng ấy không được tùy tiện đi lại.

Nhưng mà hiện tại trong lòng Vĩnh An công chúa là cùng một người, giết hay không giết Tiểu Trầm hậu cũng chẳng sao, Thái phó cảm thấy chỉ vì loại chuyện ngày mà làm cho Long Châu tử không thoải mái cũng không đáng giá, liền không còn quản nữa.

https://thuviensach.vn

Tiểu Trầm hậu trước sau đều không hề biết chuyện, sau khi thoát khỏi lệnh cấm, người nhà của Trầm phủ tới thăm, nàng mới biết được khúc chiết trong đó, tự nhiên bản thân lại gả cho công chúa, trong lúc nhất thời như bị ngũ lôi oanh tạc, không thể chấp nhận được phu quân của mình lại là nữ nhân, liền hàng đêm đều rơi lệ như mưa, cho dù hôm nay đã dặm thật nhiều phấn, nhưng cũng không giấu được đôi mắt sung đỏ.

Hôm nay Niếp Thanh Lân cũng búi tóc cao, đi đến cửa Từ An điện, hơi do dự một chút, liền chậm rãi đi vào.

Vĩnh An công chúa vừa bước vào, như một con mãnh hổ lạc vào giữa bầy dê, mọi người trong điện nhất thời vội vàng cúi đầu dừng công việc trong tay, không còn chút động tĩnh nào.

Từ thiên kim tiểu thư đến các quý phụ đều không cách nào tưởng tượng được, nhìn vị công chúa diễm lệ vô song trước mặt lại chính là Hoàng đế bệ hạ. Trong lúc nhất thời nội tâm rung động, sớm đã đem những câu chuyện phiếm nuốt lại, nhớ tới vị hoàng đế này, công chúa, Thái phó, các nàng đều biết không may nói sai nửa chữ là già trẻ cả nhà mình đều ngã vào vực sâu vạn trượng.

Niếp Thanh Lân cười khổ một tiếng, nàng thật sự không muốn nhìn thấy tình cảnh như vậy, nhìn bộ dạng câm như hến của mọi người, nàng hiểu được mình làm bọn họ không được tự nhiên. Hơn nữa nơi này còn có Tiểu Trầm hậu, người mà nàng không còn mặt mũi nào đối mặt. Nàng duy nhất chỉ thẹn với vị Hoàng hậu một lòng lo nghĩ cho bệ hạ là mình. Nghĩ đến việc Niếp Thanh Lân đang đi đến, Tiểu Trầm hậu nhất thời liền luống cuống chân tay, vẻ mặt đỏ bừng, nghĩ tới trước kia chính mình trước mặt công chúa không hề che dấu sự yêu thích tôn kính của bản thân với bệ hạ, thật sự là xấu hổ chết người.

Nhưng mà, nhìn khuôn mặt ôn nhu giống bệ hạ như đúc của Vĩnh An công chúa nhìn về phía mình, đột nhiên trong lòng nàng liền an định. Cảm thấy mấy ngày nay mình đúng là buồn rầu lo sợ không đâu, công chúa cũng được, Hoàng đế cũng thế, đều chính là người đã thể hiện sự ôn nhu với

https://thuviensach.vn

mình, vĩnh viễn đều bảo vệ che chở mình, về phần nam hay nữ thì có quan hệ gì? Nàng đều một lòng ái ngộ kính ngưỡng với người.

Nghĩ tới đây, Tiểu Trầm hậu liền nhìn về phía Niếp Thanh Lân với ánh mắt nóng bỏng, Thẳng đến khi Niếp Thanh Lân có chút xấu hổ không dám nhìn thẳng, tìm một cái bàn cách hơi xa Tiểu Trầm hậu liền ngồi xuống.

Nhưng mà khổ nỗi mấy vị phu nhân ngồi cùng bàn với công chúa đều nơm nớp lo sợ nắm chiếc bánh bao trong tay, thở cũng không dám thở mạnh.

https://thuviensach.vn

Chương 110

Vĩnh An công chúa đối với thủ công từ trước đến nay không lấy gì làm vinh quang. Cầm nghịch trong chốc lát, những ngón tay đã đau nhức không kiên nhẫn. Vì thế mà nàng đứng dậy xin cáo lui trước, đợi nàng đi ra đến đại điện, bên trong liền hồi phục tiếng nói chuyện rôm rả thân thiện.

Khụ, tự dưng mất biết bao nhiêu lạc thú khi nghe người ta bàn tán chuyện với nhau?

Đúng lúc này, tiểu Trầm Hậu cũng đứng dậy theo sau đi ra ngoài: "Công chúa xin dừng bước." Niếp Thanh Lân chậm rãi quay đầu nhìn lại, liền bắt gặp dáng vẻ muốn nói lại thôi của tiểu Trầm Hậu.

"Hoàng hậu gọi muội muội có việc gì?"

Tiểu Trầm Hậu nhận lấy một cái đai lưng thêu hình rồng từ tay thị nữ bên cạnh: "Dạo gần đây thời tiết chuyển lạnh, đai lưng rộng thì sẽ dễ thắt trang phục mùa đông hơn, ta mới thêu xong mấy ngày trước, xin công chúa hãy… chuyển giúp đến Hoàng thượng."

Niếp Thanh Lân tiếp nhận chiếc đai lưng, cảm thấy nặng tựa ngàn cân, khẽ hé đôi môi đỏ mọng nói: "Hoàng hậu nương nương về sau không cần phải phí công nữa, hãy luôn bảo trọng thân thể mình cho thỏa đáng, ở trong cung sống thoải mái, buông lỏng tinh thần, còn chuyện sau này, Hoàng thượng sẽ thay Hoàng hậu an bài."

Về sau nếu Thái phó muốn Hoàng đế "Băng hà", thì cô gái nhà họ Trầm này há không cần phải ở trong cung làm bạn với ánh đèn và kinh phật nữa hay sao? Trong lòng nàng luôn cảm thấy áy náy với vị cô nương trẻ tuổi này, về sau nhất định sẽ nghĩ biện pháp giúp nàng ra khỏi cung, không thể để nàng trở thành một cái bóng đơn lẻ trong cung được?

Tiểu Trầm Hậu cũng có vẻ không quá để ý: "Nếu như có thể cùng công chúa sống ở trong cung, giống như trước kia bình thường mỗi ngày đều ở

https://thuviensach.vn

chung một chỗ nói chuyện phiếm giết thời gian, thì có cái gì không tốt?" Trong mắt một cô gái ngây thơ chưa nếm trải mùi đời như nàng, cảm thấy gần gũi bên nhau thì trong lòng thoải mái sung sướng, giữa vợ chồng với nhau không phải đều là tôn trọng nhau, nói chuyện và đàm đạo với nhau hay sao, thì giữa nàng và công chúa, có cái gì mà không được?

Nhưng càng vì thế mà Niếp Thanh Lân lại càng cảm thấy đau đầu, vì sao sau khi tiểu Trầm Hậu biết rõ nội tình, chẳng những không có nửa điểm oán hận, ngược lại giống như càng nhiệt tình hơn... Như vậy là sao?

Nên vội vã cùng Hoàng hậu cáo biệt, đi qua mấy hàng lang dài liền tới thư phòng. Thái phó bị thương mỗi ngày đều đúng giờ dùng thuốc nóng để xua tan hàn khí, do bị nàng khuyên can, nên việc tự đi bộ tạm thời ngừng nghỉ, nhưng mà thuốc Hổ Lang cao thì dù nàng nói thế nào cũng không chịu dừng lại.

Vĩnh An công chúa đi vào thư phòng thì liền thấy một hình ảnh mỹ nam cởi đồ cực kì sống động. Bởi vì hiện tại đang là mùa đông, hắn mặc một bộ áo choàng đen đường viền thêu hoa văn sắc sảo hoa lệ, quần bên dưới đã được vén lên đến tận đùi, tiểu thị nữ đang đỏ mặt đem khăn thoa lên chỗ bắp đùi của hắn. Cũng khó trách thị nữ này đỏ mặt, hai cái chân kia mặc dù toàn là những vết thương dữ tợn, nhưng vẫn cực kì cường tráng thon thả,

Vĩnh An công chúa đứng lại ở trước cửa, cảm thấy mình là hoàng hoa khuê nữ không tiện chứng kiến những hình ảnh này, liền xoay người muốn đi.

"Công chúa hãy dừng bước!" Thái phó gọi nàng lại, sau đó ra hiệu cho thị nữ kia lui ra ngoài trước.

"Nếu đã tới, vậy phải nhờ công chúa hạ tấm thân tôn quý giúp vi thần xoa bóp dưới chân, nếu được bàn tay ngọc của công chúa xoa bóp, thần nhất định sẽ nhanh chóng khôi phục dũng mãnh phi thường như xưa."

Mặt Vĩnh An công chúa hơi ửng đỏ, thấp giọng nói: "Cũng đâu phải không có thị nữ, không duyên cớ kêu Bản cung làm gì?"

https://thuviensach.vn

Vừa đúng lúc này, Thái phó đại nhân nhíu chặt mày rậm, bàn tay to nắm chặt lấy dược liệu trên bàn tựa hồ là muốn đứng lên, nhưng đau đớn khó nhịn, Nhìn thấy vậy, Niếp Thanh Lân vội vàng đi tới, cúi thấp xuống xoa xoa cặp đùi kia: “Lại đau sao?”

Thái phó hơi nhắm mắt, nhẹ nhàng hừ một tiếng, Niếp Thanh Lân vội vàng đưa tay ra xoa bóp đùi giúp hắn, bàn tay nhỏ nhẹ nhàng mát xa, thật sự còn sảng khoái hơn cả linh đan diệu dược.

Lúc này hương đốt trong thư phòng là trầm hương hảo hạng, hơi thở của giai nhân quanh quẩn, mi mắt hắn hơi mở, thấy giai nhân đang đứng cạnh bên người, mái tóc đen dài làm nổi bật lên gương mặt thanh tú, lúc này nàng đang chuyên chú xoa bóp đầu gối, nàng hơi cúi xuống, liền lộ ra chiếc cổ trắng ngần, theo đường cong nhìn xuống chút nữa… Trên thế gian này chỉ có Vệ Lãnh Hầu hắn mới biết nơi đó mềm mại biết bao nhiêu.

Hàng ngày Niếp Thanh Lân cũng thường được Đan ma ma xoa bóp cho nhiều, cũng có chút tâm đắc, thủ pháp nhẹ nhàng, điêu luyện, trừ bỏ lực đạo không đủ, nhưng cũng coi như được thông qua, đang xoa bóp, hơi ngẩng đầu lên một chút, lại phát hiện đũng quần bên dưới lớp áo khoác của Thái phó đại nhân đột nhiên bị nhô lên một khoảng thật lớn!

Nàng vội vàng đứng thẳng người lên, còn chưa kịp xấu hổ, bàn tay của Thái phó đã đưa tới nắm chặt lấy kéo nàng vào trong lòng: “Công chúa ấn không đúng vị trí, sao đã vội muốn đi, người đau là ta đây thì biết làm như thế nào?”

Niếp Thanh Lân làm sao lại cùng hắn càn quấy, giùng giằng muốn đứng dậy.

Đúng lúc này, ngoài cửa có tiếng thái giám báo: “Ngô Cảnh Lâm đại nhân cầu kiến Thái phó”

Nếu là người khác, đương nhiên sẽ bảo hắn đứng hầu đợi cũng được, nhưng nghĩ tới tính tình càn quấy, không gặp nhất quyết không bỏ qua của Ngô Các Lão thì nhu tình mật ý của một khắc trước lập tức tan thành mây khói, cuối cùng buông tay, sửa sang lại trang phục.

https://thuviensach.vn

Niếp Thanh Lân đương nhiên lui vào trong nội thất, cô nam quả nữ nếu để Ngô các Lão bắt gặp đúng là không tốt.

Sau khi Ngô các lão đi vào, nhìn một lượt thư phòng cũng không thấy bóng dáng công chúa liền nói: "Thánh thượng sau khi ban chỉ để công chúa chủ trì việc triều chính, phê duyệt tấu chương, nhưng mà sau khi Thái phó trở về, thế nhưng lại chẳng bao giờ thấy công chúa đến thư phòng xử lý công vụ, không phải là có người ngăn trở nàng ấy chứ?"

Thái phó lạnh mặt nhìn Ngô Cảnh Lâm, đối với lão đầu này lần đầu tiên trong mắt toát ra sát khí. Ngô các lão trước nay cũng không hề sợ Thái phó. Ngày thường thắt lưng hơi cong nay cũng đứng thẳng lên, không yếu thế chút nào trừng mắt lại nhìn hắn.

"Ngô các Lão tuổi cũng đã lớn, cũng đã đến lúc cáo lão hồi hương dưỡng lão, bản Hầu sẽ tự dâng tấu với hoàng thượng, thỉnh hoàng thượng ân chuẩn cho các lão hồi hương, về sau chuyện của triều đình sẽ không phiền các lão quan tâm."

Nghe được những lời ấy, Các lão cũng không hoảng hốt, không khẩn trương, chỉ mở miệng nói: "Lão hủ cùng Thái phó đại nhân cũng là đồng liêu cùng làm quan hai triều, lúc trước khi Hầu gia bị giáng chức ra biên thùy, thần cũng đã cùng với các bạn đồng liêu khác cầu tình giúp Hầu gia, lúc ấy chỉ đơn giản cảm thấy một thân tài năng không nên bị mai một, nhưng đến sau này, chính lão hủ cũng không biết quyết định khi đó của mình là đúng hay sai?

Thái phó cười lạnh nói: "Ngô các lão có gì muốn chỉ giáo?"

"Nay ở trong thư phòng của có ta với ngươi, ta cũng không ngại già trẻ hai người nói thẳng lòng mình. Tiên đế trước đây chỉ ham hưởng lạc, một lòng sủng hạnh nịnh thần, là chuyện mà ai ai cũng biết, cho dù không có Định Quốc Hầu ngươi ngăn cơn sóng dữ, thì cũng có người khác thay mặt đứng ra. Nhưng mà lão hủ lại nhìn thấy dã tâm trong lòng Định Quốc hầu ngươi quá lớn, không nói đến việc thay đổi triều chính làm rung động dân tâm, chỉ nói về người đang ngự ở trên ngôi vị Hoàng đế kia, Thái phó thật sự

https://thuviensach.vn

cảm thấy cho nàng cơm no áo ấm nơi chốn hậu cung sẽ đủ để thõa mãn nàng? Theo lão hủ nghĩ, làm như thế chẳng khác nào đang nhục mạ nàng.

Thái phó anh minh, chắc hẳn trong lòng ngài cũng đã có lựa chọn, nếu Thái phó là một người trung trực, luôn lo cho dân cho nước, hẳn cũng nên lưu lại chút thể diện cho hoàng tộc Niếp thị, đến lúc đó cả triều văn võ đều sẽ cảm động và nhớ đến công lao của Thái phó, trong lòng công chúa cũng sẽ cảm tạ Thái phó, như vậy Định Quốc hầu đại nhân lưu lại trong sử sách mới đúng là một người mang tấm lòng lo cho nước cho dân, vì nước vì dân mà cúc cung tận tụy dĩ nhiên sẽ lưu danh thiên cổ! Lão hủ bất tài, nguyện khi còn sống nhất định sẽ vì Thái phó viết lại giai thoại lịch sử truyền…"

"Đủ rồi!" Thái phó lạnh lùng ngắt lời Ngô Cảnh Lâm còn chưa nói hết lời, hướng về phía ngoài cửa cao giọng hô: "Nguyễn công công, đem Ngô Các lão tống xuất khỏi cung."

Kế tiếp đó là một thị vệ cao lớn bước vào, không nói nửa lời liền đem ông lão khô gầy xách thẳng ra khỏi thư phòng.

Niếp Thanh Lân ở bên trong nghe ân sư vẫn đang ầm ĩ nhất quyết không tha, chỉ ngầm lắc đầu, ân sư đã hy vọng quá nhiều, nữ đế lưu danh thiên cổ của Ngụy triều cũng không dễ làm! Có một nam nhân như vậy đứng bên cạnh long ỷ, thì có ai dám nhảy vào ngồi ở vị trí đó chứ?

Khi nàng đi ra khỏi nội thất thấy vẻ ấm ức trên mặt nam nhân kia vẫn chưa tan đi, mắt phượng hơi liếc về phía nàng, đôi môi nhếch lên, Niếp Thanh Lân cũng không nói gì, chỉ lặng lẽ xoay người đi ra khỏi thư phòng…

Đến đêm, thời điểm dạ tiệc Đông chí bắt đầu, trong dạ tiệc cho diễn kịch, giọng hát và nội dung đều nói về Lộc Huyết Tửu. Nhưng khác hẳn với trong phủ phú hộ vương hầu khác chính là, tiệc rượu Lộc huyết trong cung đều là những con nai con được nuôi dưỡng để làm thuốc. Chuyên dùng những con nai con vừa mới sinh ra, chỉ được ăn thảo dược mà lớn, nên Lộc Huyết tửu này lại càng mang dược tính mười phần, uống vào rất bổ có thể làm tăng tuổi thọ.

https://thuviensach.vn

Bởi vì trong đêm nay sợ rằng sẽ có người ăn uống quá trớn, để tránh rượu vào thất lễ, nam nữ đều được tách ra làm ở hai nơi trong cung điện.

Vệ Vân Chí cũng đến dự tiệc, bởi vì Nam đảo bị rơi vào tay giặc, nên các thuyền hàng bị tổn thất rất nhiều, Thái phó đại nhân liền an bài hắn cũng với những người liên quan của Vệ Gia vào kinh thành tạm thời chờ đợi xưởng đóng tàu cải tạo lại thuyển lớn. Vệ Vân Chí đương nhiên sẽ phải tiến cung, khẽ nghiêng mình thỉnh an với chị dâu nhỏ chưa vào cửa của mình, sau đó trước buổi yến hội bắt đầu, đem vật gia truyền của Vệ phủ trình hết lên cho công chúa.

“Cha mẹ nói với Vân Chí rằng đây là vật truyền cho dâu trưởng của Vệ gia, vật dụng của dân gian thô sơ, mong công chúa không chê.” Vệ Vân Chí quỳ trên mặt đất hai tay cung kính dâng chiếc hộp gỗ lên.

Thái phó ngồi ở một bên cười nói: “A Chí lễ tiết nhiều thế, nơi này là nội cung, không có người bên ngoài, đệ mau đứng dậy nói chuyện, đệ bắt chị dâu đệ cúi đầu nhìn đệ, cổ nàng cũng sắp gẫy đến nơi rồi.”

Vệ Vân Chí nghe đại ca nói vậy, lại càng thêm cung kính, bởi vì trước khi đi, cha của hắn hắn đã dặn: “Ca ca vô liêm sỉ của con không biết cấp bậc lễ nghĩa kẻ trên người dưới, khi con vào cung không thể nghe theo hắn, làm mất hết sự nghiêm túc thành thật của Vệ gia các đời của chúng ta.”

Niếp Thanh Lân nhẹ nhàng tiếp nhận chiếc hộp gỗ mẹ chồng đưa tới, nhẹ nhàng mở ra thấy trong hộp là một chiếc vòng tay, giống với chiếc mà trước kia Vệ Lãnh Hầu đeo cho mình, vừa thấy liền biết là bảo vật nhiều năm, không biết đã qua tay bao nhiêu con dâu của Vệ Gia, nàng nhẹ nhàng nắm lấy liền cảm thấy ấm áp tận đáy lòng.

Cũng bởi vì chuyện xảy ra ở thư phòng, mặc dù hai người không cãi nhau, nhưng rốt cuộc trong lòng vẫn sinh ra một chút khúc mắc. Nhưng bây giờ, vì tâm ý của nhị lão Vệ gia, mà thấy hơi giải tỏa một chút.

Nàng cùng Vệ Lãnh Hầu quen biết cho đến tận bây giờ, so sánh với tình yêu giữa nam nữ bình thường khác ở dân gian đều khác một trời một vực, đoạn tình yêu nóng bỏng này, người bình thường cũng không ai có gan

https://thuviensach.vn

để viết lại thành câu chuyện, vừa không có mai mối ước hẹn, vừa hoang đường tiếng tăm lan truyền như thế. Thế nhưng lại được nhị lão Vệ Gia tán thành, bất giác trong lòng dâng lên một mảnh ấm áp, nàng thật lòng cảm ơn mà nhận lấy.

Vệ Vân Chí không làm quan trong triều, đương nhiên cũng không biết công chúa cùng Hoàng đế thực chất chỉ là một người. Gặp qua công chúa, chuyển đạt xong tâm ý của nhị lão, liền theo huynh trưởng đi tham gia thọ yến.

Cung điện hoa lệ, nhóm cung nhân nối đuôi nhau ra vào, trên tay đều là những chén rượu Huyết Lộc đầy dược tính, đang đưa dần tới hai bên đại điện. Những người tham gia dạ yến đều có phần.

Năm rồi, đây là thời điểm mà tiên hoàng hứng thú nhất, Lộc Huyết Tửu dành riêng cho Hoàng đế đó chính là có tính cường dương, rượu mạnh đến mức có thể so sánh với thuốc bí truyền của cung đình, năm nay dược liệu được cung cấp để nuôi Lộc để lấy huyết là loại thuốc bổ mạnh nhất, bởi vì cuộc sống hoang dâm vô độ nên thân thể của Ngụy minh đế đã tàn tạ, nên dược liệu năm nay sử dụng loại đặc biệt nhất để giúp đỡ tiên đế chấn khởi hùng phong ngày xưa, một đêm thị tẩm hai nữ nhân là chuyện nằm trong khả năng.

Phàm là nam tử, ai lại không yêu cái cảm hứng mùi vị kia, chỉ một chén nhỏ Lộc Huyết tửu này nếu mang tới dân gian, cũng là giá trị liên thành. Thái giám Lộc Uyển lại là người rất hiểu chuyện, đem trọn một bình Lộc Huyết tửu được nuôi trong hai năm mang đến cho Thái phó hưởng dụng, mặt khác lại bưng một bình nhỏ đến chỗ của Vĩnh An công chúa.

Nay trong cung thật chất nghiêm chỉnh chỉ có hai vị chủ nhân, nhưng Nguyễn công công lần này lại đứng sau cánh cửa hiểu rất rõ ràng! Biết công chúa và hoàng thượng là cùng một người thì ông toát một thân mồ hôi lạnh, dùng ngón tay tính toán, tự hỏi từ trước tới nay những việc mình làm ở trước mặt "công chúa" và "Hoàng đế" có gì sai sót, có dám chậm trễ gì không? Sau khi xác định, tâm mới dám buông lòng, tận lực đứng bên hầu hạ. Tự

https://thuviensach.vn

mình đem bình Lộc huyết dâng tới, nháy mắt ra hiệu nói: “Công chúa, đây là Thái phó tự mình sai người đem tới, dược liệu hiếm có, thừa dịp còn ấm không có mùi tanh xin người mau uống.” Nói xong liền thi lễ lui ra ngoài đại điên, hầu hạ Thái phó đi tới.

Vĩnh An công chúa tiếp nhận chén rượu thị nữ đưa tới nhàn nhạt uống một hớp, lại cảm thấy mùi vị rượu này xông thẳng lên yết hầu, nàng từ trước đến nay vốn không uống được, chịu không nổi vị đắng chát nơi đầu lưỡi, chỉ uống một ngụm liền dừng. Nhưng tiểu Trầm Hậu đang ngồi bên cạnh, nghe xong Nguyễn công công nói, nhất thời tờ mò liền đem bình rượu thuốc kia rót xuống cố gắng uống thử.

Trong dạ yến, đủ loại cách thức biểu diễn khá thú vị, trong cung mời tới gánh hát xiếc ảo thuật, Niếp Thanh Lân xem thập phần chăm chú, ngay cả tiểu Trầm Hậu ngồi bên cạnh rời đi lúc nào cũng không biết. Xem một hồi, Niếp Thanh Lân cảm thấy đầu óc có chút choáng váng, thầm nghĩ men của chén rượu kia cũng thật nặng, chỉ mới uống một hớp, đã có chút không chịu nổi.

Vì thế cũng đứng dậy quay trở lại tẩm cung. Đợi cho cung nữ rửa mặt chải đầu thay quần áo xong, Niếp Thanh Lân liền ngã xuống giường, cảm thấy mạch máu trong người đang chậm rãi căng tràn, cả người khô nóng, có chút ngủ không yên

Trằn trọc một hồi, trong lòng muốn hỏi Đan ma ma tối nay Thái phó có quay lại đây hay không, nhưng rốt cuộc nghĩ nữ nhi mà hỏi như vậy có chút ngượng ngùng thành ra đến miệng nhưng lại không nói.

Liền nằm trên giường lăn qua lăn lại một hồi, rốt cuộc cũng đã vào giấc ngủ, thời điểm trời vừa hửng sáng, nàng vì khát nước mà tỉnh lại, còn chưa kịp xoay người đã phát hiện nam nhân ngủ bên cạnh.

Cũng không biết hắn vào trong Phượng Sồ cung từ lúc nào, hiện tại đang ngủ khá sâu.

https://thuviensach.vn

Chương 111

Nàng luôn cảm thấy thời điểm khi hắn ngủ là thuận mắt nhất, đôi lông mi đen dài, sống mũi thẳng, nhìn đôi lông mi xinh đẹp vẫn đang nhắm lại nàng liền yên tâm đánh giá, mấy lần trước cùng hắn ngủ thì hắn luôn tỉnh trước mình một khắc, sau đó bị hắn ôm thật chặt vào lòng, khẽ ngẩng đầu, nương theo ánh bình minh vừa ló dạng, an tĩnh nhìn nam nhân bá đạo điều khiển vận mệnh của nàng...

Đợi khi Thái phó giật giật chân mày, hơi hí mắt ra đã thấy giai nhân trong ngực đang an tĩnh nhìn mình, đôi môi mỏng hơi nhếch lên mang theo ý cười, ngẩng lên hôn vào đôi mắt to linh động kia. Đêm qua, hắn uống hơi quá chén, nhất thời cũng không muốn rời khỏi giường, liền dùng chiếc cằm râu mọc lún phún cọ cọ lên làn da trắng nõn của Trứng gà bên cạnh.

Làn da của công chúa mềm mại làm sao mà chịu nổi sự cọ xát đó, chỉ thấy cọ qua 2 cái da nàng liền ửng đỏ. Màu đỏ ửng thẹn thùng đó đã làm cho người nào đó càng chỉ muốn cứ ở trong chăn này mà dùng cằm cọ sát hết làn da trắng khắp người kia!

Đáng tiếc thời điểm lên triều đã tới, cho dù đêm qua có uống rượu Lộc huyết say mèm thì cũng phải rửa mặt tỉnh táo, để xử lý sự vụ quan trọng của quốc gia, sau khi hung hăng hôn lên môi giai nhân, hắn càng không kiềm chế nổi mà đưa tay vào tỉ mỉ xoa nắn da thịt mềm mại bên dưới lớp chăn gấm, sau đó cắn chặt răng đứng dây đi lên triều.

Nếu quyền thần đã đi xử lý triều chính, thì tiểu hôn quân đương nhiên nhàn hạ đánh thêm vài giấc ngủ nướng.

Lúc sáng sớm, Niếp Thanh Lân cuối cùng cũng lười nhác ngồi dậy, vừa dùng qua đồ ăn sáng, liền nghe Đan ma ma bẩm báo thị nữ cận thân bên người Hoàng hậu là Hải Đường cầu kiến.

Niếp Thanh Lân nghĩ rằng có lẽ Tiểu Trầm hậu Hoàng hậu có việc cầu khiến nên mới sai Hải Đường qua đây, liền để thị nữ tuyên nàng vào. Hải

https://thuviensach.vn

Đường vừa vào liền quỳ xuống đất khóc nấc lên. Niếp Thanh Lân chấn động vội hỏi: “Ngươi khóc cái gì, Hoàng hậu xảy ra chuyện gì?”

Hải Đường khóc thút thít nói: “Bẩm công chúa, xin người mau cứu tất cả người ở Cam tuyền cung đi, Hoàng hậu… Hoàng hậu… không thấy đâu nữa…”

Nghe lời nói không đầu không đuôi của tiểu thị nữ này, Niếp Thanh Lân hơi nhíu mày nói: “Ngươi nói cái gì?”

Thì ra tối hôm qua sau khi uống rượu Lộc huyết xong, Hoàng hậu có chút choáng váng, liền trở lại tẩm cung sớm. Bởi vì thường ngày nàng ngủ sớm, nhưng hôm qua không biết tại sao, làm thế nào cũng trằn trọc không ngủ được. Vì thế dứt khoát đứng dậy đi về phía hoa viên Thái Hồ du ngoạn.

Tiểu Trầm hậu bình sinh thích nước, trước kia khi chưa vào trong cung liền thường xuyên vụng trộm ra ngoài tắm, bằng không cũng sẽ không ở trong hồ hành cung tại ngoại ô tắm rồi bắt gặp “chuyện xấu” của Thái phó, sau đó bị tóm vào cung đến bây giờ.

Từ khi vào cung, lại bởi vì hành động luôn bị hạn chế mà cảm thấy mất đi nhiều tự do, trong lòng buồn khổ, ban đêm nàng thường trốn đến hồ trong ngự hoa viên để bơi vài vòng. Tất cả thị nữ liên quan trong cung Cam Tuyền đều biết thói quen này của Hoàng hậu, cho nên dù Hoàng hậu không cho đi cùng các nàng cũng tự hiểu.

Chỉ là sau đêm hôm qua, nàng ấy đi rồi sau đó liền mãi vẫn không thấy trở về. Mọi người trong cung lúc này mới luống cuống lo lắng cho Hoàng hậu, đêm qua tìm kiếm mấy lần ở ven hồ ngự hoa viên cũng không thấy, sợ rằng nàng ấy bị chết chìm. Nghĩ đến việc Thái phó mà giáng tội sẽ chỉ có nước rơi đầu, lúc này Hải Đường luôn hầu hạ bên cạnh Hoàng hậu mới nhớ ra nàng ấy rất thường hay giao hảo với công chúa, nàng ta mới chạy thẳng tới bẩm báo nguyên do, hi vọng công chúa nhân từ, cứu lại tính mạng cho mấy người bọn họ.

Niếp Thanh Lân lo lắng không yên hỏi: “Sao tối hôm qua không báo luôn cho Bản cung biết lại kéo dài tới bây giờ…” Hải Đường chỉ biết khóc

https://thuviensach.vn

lóc nỉ non không có trả lời.

Tìm kiếm không thấy Hoàng hậu. Hải Đường vẫn chỉ nghĩ rằng nàng đang đi dạo ở một nơi nào đó chưa về, tuy rằng lo lắng, nhưng cũng không dám lộ ra cho người khác biết, nếu không đến tai Nguyễn công công cùng Thái phó còn không biết mang đến hậu quả như thế nào cho Hoàng hậu cùng bản thân mình, chỉ có thể dám ban đêm lén lút tự mình đi tìm kiếm, hi vọng có thể tìm thấy Hoàng hậu. Thẳng đến ngày hôm sau, vẫn không có manh mối nào, lúc này nàng mới hoảng hồn, vì thế mới chạy tới bẩm báo với công chúa.

Niếp Thanh Lân mới đầu nghe có chút kích động, nhưng sau nghĩ lại lại thấy kỳ quái, nơi này là hoàng cung, khắp nơi đều có thị vệ cung nữ thái giám, lại càng không có kẻ lạ dám đột nhập vào, ngay cả hiện tại Hoàng hậu không có uy thế, nhưng không được Thái phó phân phó, cũng không có ai dám gây bất lợi đối với Hoàng hậu, suy tư một chút nàng liền nói: “Hoàng hậu trước kia vẫn thường đến Thái Hồ du ngoạn sao?”

“Dạ. Hoàng hậu bình sinh thích bơi lội... có khi đợi ban đêm không có ai sẽ vào trong hồ bơi một hồi, bình thường đều không cho bọn nô tỳ đi theo.”

Niếp Thanh Lân lắp bắp kinh hãi, thật sự không nghĩ được trời giá rét như vậy mà Tiểu Trầm hậu lại nhảy xuống nước bơi lội, quả nhiên là không chịu quý trọng thân thể. Trong lòng hơi lo âu đồng thời lập tức cho triệu Nguyễn công công tới, đem việc Hoàng hậu mất tích nói cho ông ấy biết. Nguyễn công công vội vàng quỳ rạp xuống đất, run giọng nói: “Nô tỳ tội đáng chết vạn lần, đã không chiếu cố tốt tới Hoàng hậu.”

Nguyễn công công sao có thể không sợ, Hoàng hậu dù sao cũng vẫn là quốc gia chi mẫu, là thể diện của hoàng tộc Niếp thị, nếu như ở trong cung có lời đồn gì, Thái phó vì muốn ổn định đại cục, chắc chắn sẽ lấy đại nội tổng quản là ông ra định tội. Đến lúc đó, không chỉ chính mình không còn mạng, chỉ sợ cả thân tộc cũng gặp tai ương. Nghĩ vậy, mồ hôi trên người ông đổ như mưa, trong cung xảy ra chuyện mất tích như thế này, lúc trước cũng

https://thuviensach.vn

có, nhưng mà cũng không thể chạy thoát, đắc tội quý nhân trong cung, cũng chỉ có nước bỏ mạng, thử hỏi dưới miệng giếng ở trong cung có biết bao nhiêu oan hồn dã quỷ, Nghĩ như vậy, trong lòng Nguyễn công công bắt đầu niệm "Vô lượng Phật." Đau khổ cầu nguyện hi vọng Hoàng hậu chỉ nhất thời ham chơi, vạn lần không phải là bị Thái phó… phái người giết.

Niếp Thanh Lân mới đầu cũng nghĩ có thể do Thái phó hạ thủ, nhưng sau lại cảm thấy hắn là một nam nhân cao ngạo sẽ đường đường chính chính xuống tay, chứ không thèm lén lút hạ thủ đối với một nữ tử không có chút uy hiếp nào đối với hắn.

"Được rồi, ngươi lập tức phái những người này đi đến mọi nơi trong cung điều tra, bằng mọi giá phải đem Hoàng hậu trở lại."

Một lúc lâu sau, Niếp Thanh Lân đi vào trong ngự hoa viên, Nguyễn công công vẫn đang triệu tập cung nữ thái giám cẩn thận rà soát mọi nơi tìm người.

Sợ Hoàng hậu trong lúc nhất thời vụng tâm du ngoạn trong hồ lớn, lại sai người buông lưới ra để rà soát dưới đáy hồ, trong lúc nhất thời khuấy đục hồ nước cũng không thấy bóng dáng.

Sau nửa canh giờ, rốt cuộc cũng phát hiện thấy Tiểu Trầm hậu đang trốn ở trong huyệt động sau một ngọn núi giả. Niếp Thanh Lân đi tới, thấy Tiểu Trầm hậu còn đang ở trong động khóc, quần áo cũng bị núi đá cọ vào có chút rách nát, khuôn mặt vốn thanh thúy nay sưng lên như trái đào vậy.

Niếp Thanh Lân nhẹ nhàng đem một chiếc áo choàng khoác lên người Trầm hậu, vỗ nhẹ bờ vai nàng nói: "Hoàng hậu nương nương, đêm qua vì sao không trở lại tẩm cung, ban đêm trời lạnh, đừng để bị cảm lạnh."

Tính tình Tiểu Trầm hậu cũng chẳng khác gì Hải Đường, chỉ biết hu hu khóc, cũng không chịu nói chuyện. Niếp Thanh Lân tinh tế hồi tưởng lại sự tình trên yến hội hôm qua, cũng chỉ nhớ mang máng tiểu Trầm hậu đưa cho mình một chiếc túi hương thêu uyên ương, là túi thêu một đôi, chỉ có nàng và mình mới có, mang vào nhìn cũng khá xinh đẹp, sau đó liền ôm quyết

https://thuviensach.vn

tâm không phí phạm của trời, nên đã uống sạch bầu Lộc Huyết tửu mà thái giám đưa đến...

Cha mẹ Tiểu Trầm hậu đã mất từ khi nàng còn khá nhỏ, vì thế nàng đành sống trong nhà người thân, hơn nữa lại bị Trầm nương giáo dưỡng nghiêm khắc, nên mất đi vẻ hồn nhiên của thiếu nữ, tâm tư lại cực kỳ yếu ớt, năm đó bị chế giễu, cũng chỉ dám trốn vào một góc mà khóc.

Niếp Thanh Lân cũng không hỏi rõ, nàng chỉ nhớ hôm qua các phu nhân kia nhìn thấy Tiểu Trầm hậu đều coi như không thấy, có lẽ lúc đó nàng ấy cảm thấy đau lòng. Một mình trốn đi cũng không nổi lên nghi ngờ gì, an ủi Tiểu Trầm hậu xong, đưa nàng ấy về tẩm cung, vừa vào đến Cam Tuyền cung thì nàng nhìn thấy phía sau váy Tiểu Trầm hậu có một vết máu, lại sợ nói ra thì Tiểu Trầm hậu khó chịu, liền dặn dò nha đầu Hải Đường hầu hạ cẩn thận rồi xoay người rời đi.

Một lát sau, lại sai thị nữ đến hỏi, lại nghe báo là Hoàng hậu nương nương muốn rửa mặt chải đầu, ăn một chút, sau đó thì lên giường ngủ.

Nguyễn công công thấy Tiểu Trầm hậu bình yên vô sự, lúc này mới dám thở phào nhẹ nhõm, trở lại hung dữ phân phó thái giám, về sau nhất định phải chút ý kỹ nhất cử nhất động của Tiểu Trầm hậu, không để phát sinh sự việc như hôm nay nữa. Ông chỉ cần Hoàng hậu không sao, không muốn chuốc thêm phiền cho bản thân mình, về phần đêm qua vì sao Tiểu Trầm hậu không về cung, ông hoàn toàn không có chút hứng thú để tìm hiểu.

Mặc dù Niếp Thanh Lân cũng có chút bận tâm, nhưng lại lo lắng vài chuyện nên nhất thời không nói nên lời. Mấy ngày sau, nàng lại qua thăm Tiểu Trầm hậu, nhưng luôn không thấy bóng người, chỉ cho người nói lại là thân mình khó chịu, ngại tiếp khách, thỉnh công chúa quay về, miễn cho bị lây bệnh.

Một tháng sau, thái y viện Thái y dựa theo lệ thường tiến cung thỉnh mạch cho các vị nương nương. Bởi vì Niếp Thanh Lân quan tâm Hoàng hậu, cố ý dặn Nguyễn công công phái Thái y đến bắt mạch cho Hoàng hậu. Thái

https://thuviensach.vn

y viện từ trước đến nay là luôn xem sắc mặt kẻ có quyền nhất để làm việc. Vừa thấy là cho Hoàng hậu, xem bệnh liền sắp xếp tiểu Thái y mới vừa vào thái y viện gần đây đến thỉnh mạch cho Hoàng hậu, sau khi tiểu Thái y bắt qua mạch, mặt lộ vẻ vui mừng, đi ra nói với Nguyễn công công: “Công công, hỉ sự hỉ sự rồi! Hoàng hậu có thai.”

Nào biết Nguyễn công công nghe xong chẳng những không vui mừng, ngược lại rất hoảng sợ.

Tiểu Thái y không biết những hỗn loạn sóng gió trong cung, còn tưởng đây là việc vui? Trời sập thì đúng hơn!

Sau khi xác định chắc chắn từ chỗ Thái y một lần nữa, đợi đến khi có câu trả lời khẳng định đầy thuyết phục, ông liền đứng ngây ngẩn cả người.

Ông đã biết Hoàng đế kỳ thật chính là Vĩnh An công chúa, vậy… Cái thai của Hoàng hậu là từ đâu? Cha của đứa nhỏ trong bụng Hoàng hậu là ai? Trong cung hiện tại trừ bỏ cung nữ cũng là thái giám, đến Hoàng đế cũng là nữ nhi, duy chỉ có một nam nhân duy nhất đó chính là… Thái phó.

Nghĩ đến đây, Nguyễn công công cả kinh! Định Quốc hầu đại nhân, ngài hận Niếp gia đến mức nào vậy? Nên phải ngủ hết cả hoàng cung đại Ngụy phải không?

Nghĩ như vậy, ông cũng không dám giấu diếm, đứng dậy đi tìm Thái phó, lại nói lão thái y chẩn mạch cho Hoàng hậu vừa đi vừa căm phẫn nghĩ: “Trong nhà mình nhiều thế hệ làm nghề y, riêng mình cũng làm thái y ba mươi mấy năm, xem bệnh cho ba triều Hoàng đế, chưa bao giờ xảy ra sai sót. Nguyễn công công vậy mình lại không tin mình, còn truy vấn đi truy vấn lại, thật làm cho người ta căm phẫn mà ...”

Ngẩng đầu một cái, phát hiện Hoàng Thượng đang mặc long bào chậm rãi từ trong ngự hoa viên đi ra, đang đi về hướng bên này, thầm nghĩ muốn lập công để , đòi phong thưởng, nên chanh chóng chạy đến trước mặt hoàng thượng, khom người xuống: “Chúc mừng bệ hạ, Hoàng hậu có tin vui.”

https://thuviensach.vn

Chương 112

Niếp Thanh Lân hôm nay là muốn triệu kiến các đại sứ của các nước hải ngoại lớn. Vì không muốn giải thích nhiều về thân phận, nàng liền khoác long bào. Bởi vì lúc đi ra còn sớm, nên nàng muốn đi dạo, không có ngồi loan giá, thừa dịp còn sớm, nàng đi ra tỉ mỉ ngắt những bông hoa thật to còn tươi mới đầy một rổ rồi tự mình tỉ mỉ phủi nước, sau phân phó cho thị nữ đưa qua cung Hoàng hậu, tránh cho nàng ở trong phòng bị đè nén lâu, vào ngày đông thế này nhìn một đóa hoa rực rỡ ngược lại có thể thả lỏng chút tâm tình.

Nhưng không ngờ, vừa mới mang theo tâm tình thoải mái đi từ ngự hoa viên theo lối tắt ra ngoài, lại bị tiểu Thái y làm cho bay hết, lập tức dừng bước chân, cau mày hỏi: “Ngươi nói cái gì?”

“Bẩm Hoàng thượng, tiểu nhân được thái y viện phái tới bắt mạch cho Hoàng hậu, mới vừa rồi trong lúc bắt mạch cho Hoàng hậu nương nương thì phát hiện ra hỉ mạch rất rõ ràng.”

Niếp Thanh Lân ngay lập tức như bị ngũ lôi oanh động, một lúc lâu sau mới truy hỏi: “Vậy… có xác định được cái thai bao lâu rồi không?”

“Đã được hơn một tháng, nhưng mà Hoàng hậu có lẽ cảm xúc không được ổn định, mong Hoàng Thượng…” Tiểu thái y vẫn còn đang lảm nhảm không ngừng nhưng Niếp Thanh Lân thì đang suy nghĩ thật nhanh về khoảng thời gian một tháng trước đúng khoảng tiểu Trầm Hậu đột nhiên mất tích. Bây giờ nghĩ lại, nàng ấy luôn luôn tuân thủ nghiêm ngặt cung quy vì sao vô cớ lại mất tích… Lúc đó quần áo lại có chút xộc xệch, búi tóc buông lỏng, đôi mắt sung lên vì khóc, đều đã được lý giải, nhất là vết máu đỏ nàng nhìn thấy sau vạt áo, lúc đó nàng cứ nghĩ nguyệt tín của tiểu Trầm Hậu đến, không nghĩ tới nàng ấy lại có thể bị thất thân…

Nhưng mà ai lớn mật như vậy dám giao hoan ngay trong ngự hoa viên? Đột nhiên, Niếp Thanh Lân không dám nghĩ tiếp nữa, bởi vì nghĩ như thế nào cũng cảm thấy trong cung chỉ có… Nhưng ngay lập tức nàng phủ nhận, nếu mà sau này tình cảm có phai nhạt, cũng có thể hắn sẽ đi tìm sự mới mẻ

https://thuviensach.vn

để giải buồn, nhưng mà hiện nay hắn cùng mình đang tình nồng mật ý, mỗi đêm đều thủ thỉ những lời tâm tình nóng bỏng, làm sao hắn có thể cùng tiểu Trầm Hậu phát sinh loại chuyện kia…

Đan ma ma đứng ở phía sau, nên đương nhiên nhìn thấy rất rõ ràng dần dần sắc mặt tái nhợt của Niếp Thanh Lân. Tính cách thẳng đuột như ruột ngựa trong quân doanh, nhưng từ sau khi vào cung được tiểu chủ nhân nghịch ngợm khôn khéo đã uyển chuyển gấp mấy lần, vừa thấy sắc mặt Niếp Thanh Lân không đúng, lập tức quát bảo tên tiểu thái y nhiều chuyện kia: “Im miệng, ngươi là người nào phái tới, lại không hiểu quy tắc chốn cung đình, vô cớ ngăn trở Hoàng Thượng! Trở về cẩn thận học cho kĩ quy tắc ddi1'

Được nghe lời ấy, tiểu Thái y sợ tới mức lập tức quỳ trên đất.

Chỉ nghe Hoàng Thượng đột nhiên lên tiếng: “Tạm thời đem hắn nhốt lại trước, đừng đưa về thái y viện”. Nói xong khuôn mặt bình tĩnh mang theo nụ cười tiếp tục đi về hướng đại điện. Thị vệ bên cạnh lập tức kéo tiểu Thái Y đang bị dọa đến ngây ngốc đem ra ngoài.

Bây giờ sự việc còn chưa rõ ràng, trước không thể thả thái y ra ngoài, tránh việc gây thêm sóng gió không cần thiết. Càng đi về phía trước bước chân nàng càng nhẹ nhàng, không giống như sự nặng nề thường ngày…

Nói đến Thái phó, vừa hạ triều, đang ở thư phòng cùng quần thần thương nghị, bởi vì việc phân chia ruộng đất có chút vấn đề, rất nhiều ý kiến trái ngược nhau, trong phòng, triều thần chia làm hai phe, đang tranh luận kịch liệt, so với phố xá bên ngoài càng hơn chứ không kém, chỉ hận hàm răng không thể dài ra thêm một chút, một ngụm cắn chết đối thương mới hả hê.

Thái phó trước nay luôn giỏi về khoản chọn lọc ý tứ, lúc này đang tùy ý để hai phe tranh đấu, đợi cho song phương đều nói tới sùi bọt mép, mới chậm rãi lên tiếng giảng hòa.

Nguyễn công công cũng không dám quấy rầy, chỉ lẳng lặng đứng một bên hầu hạ. Thật vất vả đến khi cuộc tranh cãi kết thúc, Thái phó mới phân

https://thuviensach.vn

phó các đại thần đi ra phòng khách nghỉ ngơi, thuận tiện dùng thêm chút trà cùng điểm tâm để bình tĩnh một hồi tiếp tục tranh luận. Lúc này các đại thần mới phát giác ra mình vừa rồi có chút thất thố, cảm thấy cần phải hòa hoãn lại chút tình nghĩa với các đồng liệu khác, liền bắt đầu nhàn thoại, thỉnh thoảng còn truyền ra những tiếng cười lớn.

Nhìn Thái phó đang nhàn nhã nằm trên nhuyễn tháp uống trà, lúc này Nguyễn công công mới dám nhỏ giọng nói: “Bẩm Thái phó, mới vừa rồi thái y vào cung bắt mạch, nói là… là Hoàng hậu có thai….”

Đúng lúc này, tại gian ngoài truyền đến một trận cười to, Nguyễn công công nói lại nhỏ, lập tức bị tiếng cười của các đại thần lấn át, nghe vậy bàn tay đang cầm cốc trà của Thái phó hơi dừng lại… Hoàng thượng có thai?

Trong lòng dâng lên một niềm vui khôn xiết, hắn ngồi vọt dậy, lại sợ bị quần thần bên ngoài nghe được, cũng thấp giọng hỏi: “Đã xác định chắc chắn… là hỉ mạch?” Nghe Thái phó hỏi lên như vậy, vẻ mặt Nguyễn công công đau khổ nói: “Đúng vậy ạ! Nô tài cũng không thể tin được vào lỗ tai mình, nên bắt hắn phải xem kĩ lại mạch một lần nữa, nhưng tiểu thái y kia vẫn phi thường khẳng định đó là hỉ mạch”. Nói xong lời này ông lại thấy thần sắc vui mừng trên mặt Thái phó.

Trong lòng Nguyễn công công lập tức buông lỏng, xem qua Hoàng hậu thật sự đã qua tay của Thái phó đại nhân, hơn nữa như này coi như hắn đã nhận, mình ngược lại không cần phải gánh tội thay ai, trong lòng lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Vốn dĩ ông đang định hỏi Thái phó xem có cần đem thuốc phá thai qua cung Cam Tuyền không, nhưng bây giờ nhìn tới thần sắc vui mừng của Thái phó, lời nói lập tức xoay chuyển, lại sợ đại thần bên ngoài nghe được, liền thấp giọng hỏi: “Ngài có muốn mang một chút thuốc an thai qua đó hay không ?”

Nét mặt Thái phó lộ rõ thần sắc vui mừng, mắt phượng lóe lên: “Đương nhiên rồi, phân phó ngự thiện phòng phải chú ý đồ ăn, cái gì bất lợi cho thai

https://thuviensach.vn

nhi tự động loại bỏ không cần trình lên, bình thường nàng luôn thích ăn những đồ lạnh, về sau cũng không thể theo tâm nguyện của nàng.”

Nguyễn công công xem sắc trời cũng chỉ một lát nữa là đến giờ dùng thiện, nếu Thái phó nguyện ý nhận, vậy sau này tiểu Trầm Hậu trong cung cũng chính thức là một chủ nhân chân chính, đương nhiên càng phải cẩn thận gấp bội, vội vàng lui ra ngoài an bài.

Thái phó đứng dậy khỏi nhuyễn tháp, vì hắn quá phấn khích mà đi lại xung quanh thư phòng, lúc trước Vi thần y còn nói Trứng gà khó thụ thai, rốt cuộc là đã bị huyết nhục của hắn hàng phục hoàn toàn, nay nàng đang mang thai con của hắn, vốn dĩ lúc trước hắn muốn đại hôn phải thật long trọng nhưng nay có lẽ nên giản lược đi một chút, tránh làm ảnh hưởng tới thê tử cùng con của hắn, như thế thật không tốt.

Nghĩ thế, hắn cũng không còn tâm tư nghe mấy lão đầu kia tranh cãi, chỉ nói một câu “Ngày khác bàn lại”, liền kích động ra khỏi ngự thư phòng, đi về hướng Phượng Sồ cung.

Đến cung Phượng Sồ, mới biết tiểu công chúa thế nhưng lại không ở trong cung, hỏi thị nữ canh gác mới biết được nàng từ chỗ các đặc phái ngoại quốc trở lại, đã thay quần áo sau đó đi về hướng cung Cam Tuyền của Hoàng hậu.

Thái phó thấy thời điểm dùng thiện cũng sắp tới, công chúa hắn sẽ quay lại cung của mình dùng bữa, liền ngồi xuống, thích thú gõ nhẹ lên bàn trà mà đợi, nhưng mà một lát sau tiểu thái giám hắn phái tới cung Cam Tuyền nói, công chúa sẽ không quay lại, mà ở cung Cam Tuyền dùng bữa.

Nghe thế, hắn hơi nhướng mày, liền đứng dậy ngồi kiệu thẳng tới cung Cam Tuyền.

Còn chưa tới cửa cung, hắn liền thấy một nhóm cung nữ nối đuôi nhau mang thuốc bổ, quà cáp hướng về cửa cung, Thái phó nghĩ đến việc này cũng chỉ là việc nhỏ, cũng chỉ coi như đưa tới cho Hoàng hậu, cũng không hỏi nhiều liền đi thẳng vào cung.

https://thuviensach.vn

Hoàng hậu hiện tại, hắn luôn không để trong mắt, nếu muốn hắn có thể giết nàng như giết một con kiến bất cứ lúc nào thì làm gì có chuyện hắn dùng lễ nghĩa ở đây? Cho nên dù là thần tử hắn cũng tiến thẳng vào cung Hoàng hậu mà không có bất cứ kiêng kị gì.

Mặc là là đang dùng bữa, nhưng kỳ thật Đế hậu hai người đều không có tâm tình dùng bữa. Niếp Thanh Lân sau khi nghe tiểu thái y nói, trong lòng liền trăm mối cảm xúc, lúc đi gặp sứ giả cũng không yên lòng, nên vừa xong liền chạy thẳng tới đây.

Mặc dù tiểu Trầm Hậu vẫn cho Hải Đường ra từ chối không gặp, nhưng lần này nàng cũng không dừng bước, mà chỉ mỉm cười cho Đan ma ma đẩy Hải Đường ra sau đó đi thẳng về hướng cửa cung. Trong nội thất, Niếp Thanh Lân nhìn thấy cô gái hơn tháng nay chưa gặp lúc này đã tiều tụy đến không còn hình dáng, trong lòng cả kinh, bước nhanh qua đó kéo tay nàng nói: “Nhiều ngày không gặp, sau lại thành ra cái dạng này?”

Tiểu Trầm Hậu từ sau đêm hôm đó, liền đem bản thân nhốt lại trong cung, tự mình khổ sở không có người thổ lộ, đem mọi chuyện chôn sâu trong lòng, đúng là đã đem bản thân đày đọa gầy đi một vòng. Lúc này nhìn thấy công chúa đang thân thiên nhìn mình, không kiềm chế được, lập tức nhào vào lòng công chúa thất thanh khóc lên.

“Công chúa, làm sao bây giờ? Thái y nói Bản cung... có thai rồi...”

Niếp Thanh Lân biết lúc trước tiểu Trầm Hậu được gia giáo rất nghiêm, hơn nữa là nàng tiến cung cũng không phải theo thủ tục bình thường, căn bản không được giáo dưỡng đầy đủ về việc nơi khuê phòng, nàng liền nhẹ nhàng vỗ lưng nàng ấy nói: “Ở đây không có người, Hoàng hậu có chuyện gì đều có thể nói, Vĩnh An sẽ làm chủ thay nương nương… Chẳng lẽ Hoàng hậu có tình ý với nam tử nào trong cung?”

Tiểu Trầm hậu lắc đầu, Niếp Thanh Lân cũng biết vị Trầm cô nương này từ trước đến nay đều một lòng ngưỡng mộ đối với Thánh thượng, đương nhiên cũng sẽ không để ý thị vệ trong cung… Nhưng sao lại….

https://thuviensach.vn

“Vậy nàng đã thân mật với ai?” Hỏi đến đây, thân thể tiểu Trầm Hậu không khỏi hơi run lên… nước mắt rơi thành dòng nói: “Đông chí hôm đó, Bản cung không biết tại sao khi về cung thì cảm thấy thân thể khô nóng, liền đi ra hồ ở ngự hoa viên bơi vài vòng cho tiêu tán nhiệt khí. Nhưng ai ngờ… hắn… hắn cũng ở trong hồ, thân thể trần truồng. Một tay vươn tới… đem Bản cung ôm lấy, dùng miệng hôn lung tung trên người Bản cung… Bản cung vốn muốn kêu, nhưng cũng không biết hắn dùng yêu thuật gì, làm Bản cung mất hết khí lực, sau đó hắn ôm ta vào núi giả, thế nhưng… thế nhưng hắn dám làm việc đó. Bản cung đau quá ra sức đẩy hắn, nhưng hắn như một ngọn núi nhỏ, mặc cho Bản cung đẩy hắn cũng không chịu đứng dậy… Chẳng lẽ vì vậy nên mới làm cho Bản cung có thai phải không?”

Nếu là bình thường lúc nhàn hạ chắc chắn Vĩnh An công chúa sẽ rất vui lòng đem bảo tàng chuyện tình yêu của mình ra phân tích nghi hoặc cho tiểu Trầm Hậu, nhưng bây giờ điều làm cho nàng bận tâm là “Hắn” trong miệng Hoàng hậu là ai?

Đúng lúc này, ngoài cung có người báo, nói là Thái phó ở cung Phượng Sồ đợi công chúa về dùng bữa, nàng liền nói là nàng không trở về.

Nói xong, xoay người liền thấy tiểu Trầm Hậu sau khi nghe xong lời kia, thế nhưng mang vẻ mặt phẫn hận đem môi mình cắn đến chảy máu, trong lòng không khỏi trầm xuống, đưa tay vỗ về môi nàng nói: “Dù trong lòng tức giận, cũng không nên làm tổn thương chính bản thân mình.”

Đúng lúc này, Nguyễn công công lại mang vẻ mặt vui mừng đi vào, vừa đi vừa nói “Chúc mừng Hoàng hậu nương nương…” Nhưng khi nhìn thấy Niếp Thanh Lân ở đây thì gương măt già nua lại đỏ lên vì xấu hổ, thầm nghĩ Thái phó phong lưu thì cũng không nên án theo gia phả Niếp Gia mà ngủ hết thế, rối loạn cương thường như vậy bảo nô tài bọn họ làm sao mà xử sự đây! Trong cung này đúng là ngày càng khó sống mà.

Nhưng khi nhìn thấy Vĩnh An công chúa vẫn cùng Hoàng hậu thân thiết một chỗ như cũ, liền có chút an tâm nói tiếp: “Thái phó đại nhân nghe

https://thuviensach.vn

nói Hoàng hậu có thai, đặc biệt dặn nô tài đưa thang thuốc bổ khí an thai tới, mong nương nương bảo trọng phượng thể, chú ý an thai cho ổn thỏa….”

Chỉ một câu nói này, không cần tiểu Trầm Hậu lắp bắp giải thích, Niếp Thanh Lân liền biến sắc. Đêm hôm đó, hắn đến khuya cũng chưa trở về, thì ra là đang cùng Hoàng hậu làm chuyện đó. Hắn thật đúng là thủ đoạn! Ngang nhiên ngủ thẳng với thê tử trên danh nghĩa của nàng. Chẳng lẽ các thê thiếp trong phủ hắn đã mất hết hương vị, nên phải tới cung này tìm kích thích?

Ban đầu mình ở lâu trong cung, đã nhìn quen ở trong mắt cảnh nam nhi trái ôm phải ấp, cho là như thường, nhưng hiện giờ ứng trên người mình, lại thấy cực kỳ khó chịu! Trước đó còn cùng mình thề non hẹn biển, xoay đi thì ôm ấp nữ nhân khác, làm những chuyện mà hắn thường làm với nàng mỗi đêm trên người nữ nhân khác… còn làm cho nàng ta mang thai cốt nhục của hắn.

Khó trách làm Thái phó đại nhân hung phấn như vậy, khẩn trương sai Nguyễn công công đưa thuốc bổ tới. Tuổi đã lớn, nhưng cùng với mình thì không có thai, giờ Trầm cô nương đúng là tài giỏi, chỉ một lần, đã mang cốt nhục của hắn, cố gắng giải quyết nỗi lo tuyệt hậu của Vệ Phủ!

Trong phủ thần tử có tin vui, nàng là thiên tử cũng nên vui chung mới phải, chỉ là Vệ Lãnh Hầu đại nhân đúng là không có nhân phẩm, có cần phải cưỡng bức một thiếu nữ hoàn toàn không tình nguyện với mình như thế hay không?

Sắc mặt tiểu Trầm Hậu trắng bệch, trong lòng nàng còn nghi ngờ do trời tối mà nhìn lầm người, cho dù trong lòng đè nén thật lâu cũng chưa dám nói ra, nhưng hôm nay nghe Nguyễn công công nói xong, thì tất cả phẫn hận đều dâng lên… Vệ tặc thật vô liêm sỉ.

Lúc trước nàng từng thấy Vệ tặc vào khuê phòng của công chúa, nhưng cụ thể bên trong như thế nào, nàng cũng chưa từng nghĩ, giờ trải qua đêm kinh khủng đó, nàng mới hiểu ra nam tử có thể dùng cách vô liêm sĩ như thế

https://thuviensach.vn

để bắt nạt nữ tử... Vậy chẳng phải công chúa đã bị hắn chà đạp lâu như vậy… Làm sao nàng có thể chịu đựng được?

Vốn nghĩ chỉ mình gặp phải thảm cảnh này, nhưng không ngờ người mà mình vẫn luôn để trong lòng cũng cùng chung cảnh ngộ, lập tức cảm thấy như có cùng chung một kẻ thù, trung can nghĩa đảm để bảo vệ hoàng thượng trước kia lập tức bừng bừng sống dậy.

Vừa đúng lúc này, Thái phó đại nhân mang sắc mặt vui mừng một đường vững vàng đi tới, biểu cảm đó lọt hết vào trong mắt của đôi "vợ chồng" phía trước, hai người chỉ cùng cảm thấy đó chính là kẻ mặt người dạ thú làm người khác chịu không nổi!

Chỉ thấy Hoàng hậu nhảy vọt lên, cầm lấy chiếc gối bên cạnh quăng mạnh về hướng Thái phó: "Cầm thú! Ngươi còn dám tới ư! Đánh cho ngươi chết! Đừng mơ tưởng Bản cung sinh nghiệt tử cho ngươi."

Thái phó đại nhân thân thủ nhanh nhẹn, lập tức vọt tới bên cạnh tránh khỏi nhưng sắc mặt cũng trầm xuống: Nữ nhân ngu xuẩn này lại phát điên cái gì? Trứng gà còn đang đứng bên cạnh nàng, không may bị đụng phải thì làm sao?

Nguyễn công công đứng bên cạnh cũng âm thầm lắc đầu thở dài, tuy rằng tiên đế là hôn quân, nhưng quản lý hậu cung rất cao tay, nhóm phi tần bị đầu độc ngáng chân bỏ xuống giếng thì luôn thấy, nhưng làm nam nhân mà cứ bị hết nữ nhan này đến nữ nhân khác đánh, ném, biểu hiện hành vi đố phụ như thế này thì dù ở trong phủ các quan cũng hầu như không nhiều a!

Xem ra Thái phó đại nhân còn cần phải chuyên tâm học hỏi tiên đế nhiều hơn, nếu như muốn ngủ hết với cung tần mỹ nữ của Hoàng đế mà không có chút khí thế nào như thế thì cần phải luyện tập thêm "Chấn phu cương" nhiều một chút!

Thái phó đại nhân hình như cũng đang cực kì tức giận, nên không nể mặt mũi Hoàng hậu đang mang thai, lạnh lùng nói: "Người đâu! Lập tức vả miệng Hoàng hậu cho nàng ta hiểu rõ quy tắc cung đình."

https://thuviensach.vn

Mắt thấy cung nhân muốn đè tiểu Trầm Hậu xuống, Niếp Thanh Lân mới từ từ bám vào trụ giường đứng lên, đem tiểu Trầm Hậu đẩy ra sau kiên quyết nói: “Người nào muốn dạy bảo quy tắc cho Hoàng hậu, thì thử dạy bảo Bản cung trước xem!” Đám cung nhân nghe được lời ấy, nhất thời đứng im không dám hạ thủ.

Thái phó nghe công chúa nói như vậy, cố kiềm chế lửa giận nói: “Nay Trầm thị vô đức, dáng vẻ điên khùng, công chúa nay đã không giống như bình thường, xin hãy theo vi thần về cung Phượng Sồ nghỉ ngơi trước, bản Hầu tạm sẽ tha cho nàng ta.”

Niếp Thanh Lân nghe vậy chỉ cảm thấy đáy lòng dâng lên một trận hàn khí: “Tâm địa Thái phó làm bằng sắt đá phải không? Nay ngươi đã làm cho Hoàng hậu mất đi sự trong sạch, nàng lại đang mang cốt nhục của ngươi, vậy mà chỉ vì muốn giữ chút thể diện mà sử dụng thủ đoạn tàn nhẫn, xin Thái phó hãy thương hương tiếc ngọc một chút, chớ làm bị thương Hoàng hậu cùng cốt nhục trong bụng nàng….”

Nói đến đây, Niếp Thanh Lân chỉ cảm thấy ngay cả thở cũng đều có chút khó khăn, chỉ sợ tiếp tục nhìn nam nhân trước mặt này thêm một khắc, thì ngay cả chính mình cũng sẽ làm ra hành động của người đàn bà chanh chua giống như tiểu Trầm Hậu, kêu khóc chất vấn hắn vì sao lại dối trá xấu xa như vậy.

Cho nên mặt không chút thay đổi, liền giống như bình thường đi lướt qua bên cạnh Thái phó đi ra ngoài, rời khỏi cái nơi làm cho nàng thương tâm đến chết này,

Thái phó từ khi bước vào đầu óc đều mơ hồ, vừa nghe công chúa chất vấn, cuối cùng cũng nhìn ra chút manh mối, không để ý tới Tiểu Trầm Hậu đang khóc lóc đằng sau, xoay người trừng mắt về phía Nguyễn công công nói: “Lão chết dẫm kia! Ngươi không phải là nói hoàng thượng có thai sao?”

Nguyễn công công bị chất vấn đầu gối liền mềm nhũn, quỳ trên đất run rẩy nói: “Nô tài nói là Hoàng hậu nương nương có thai, chứ dù có cho nô tài

https://thuviensach.vn

ăn gan hùm mật gấu nô tài cũng không dám mạo phạm mặt rồng, nói rằng hoàng thượng có thai!”

Thái phó yên lặng đứng nguyên tại chỗ, chỉ cảm thấy não mình đã bị hàng ngàn chiến mã Hung Nô giày xéo qua đến mức bị nát vụn rồi! Yên lặng một hồi, liền đưa tay vẫy hai thị vệ đang đứng bên cạnh: “Thưởng cho lão chết tiệt này một trăm cái vả miệng, tránh sau này ngay cả nói chuyện cũng nói không xong!”

Đây là ăn xong rồi không chịu trả tiền mà! Tiểu Trầm Hậu cũng thế, đây chính là cơ hội từ chim sẻ biến thành phượng hoàng sao không lợi dung cơ hội này, nũng nịu chiều chuộng nam nhân một chút! Gương mặt già nua của Nguyễn công công đẫm đầy nước mắt cúi đầu cảm tạ Thái phó liền xuất môn đi lãnh phạt.

Lúc này, Thái phó quay mặt lại biểu tình âm u cực dọa người, hắn hướng về tiểu Trầm Hậu hung hăng nói: “Ngươi nói đi, rốt cuộc ngươi mang thai nghiệt chủng của ai?”

Tiểu Trầm Hậu cũng không sợ, nàng trợn tròn đôi mắt đẫm lệ, trong lòng càng lúc càng cảm thấy chắc chắn nói: “Chính là của ngươi, tên cầm thú này!”

Chương 113

Vệ Lãnh Hầu phóng ánh mắt như muốn giết người về phía nữ nhân ngu xuẩn không biết sống chết kia, đột nhiên cất tiếng giận dữ: “Nói, ta ngủ với ngươi lúc nào…”

Niếp Thanh Lân loạng choạng đi ra khỏi cung Cam Tuyền, Đan ma ma nhẹ nhàng đỡ lấy nàng, mới phát hiện thân thể nàng đang run dữ dội.

“Công chúa, để nô tỳ đi gọi kiệu tới đây.” Bà nói đầy lo lắng.

Niếp Thanh Lân lắc đầu, gương mặt nhỏ nhắn trắng bệch không còn chút máu, khẽ nói: “Không sao, Bản cung muốn đi dạo một chút.”. Trời

https://thuviensach.vn

đông se lạnh, những cơn gió mang theo hơi lạnh thổi qua thân thể nàng, nhưng cũng chỉ xua đi được cái nóng trên khuôn mặt mà không thể hòa tan được ngọn lửa đang cháy bừng lên trong lòng.

Đan ma ma có chút đau lòng nhìn thân hình suy nhược của công chúa, trong lòng thầm mắng Thái phó không biết bao nhiêu lần, đây quả thực chẳng khác nào cầm đao đâm thẳng vào tim cô gái bé nhỏ này!

Đi lang thang không cố định mãi như thế, bất tri bất giác, nàng lại đi tới cung điện của mẫu phi. Lúc này cửa cung đã đóng chặt, kêu tiểu thái giám trông cửa mở xong, nàng liền đi vào. Trong cung điện, lá rụng đầy viện mà không có ai quét dọn, bước chân giẫm lên lá khô phát ra những tiếng răng rắc vang vọng cả một vườn ngự uyển.

Niếp Thanh Lân đi đến mảnh sân nhỏ mà nàng đã gắn bó 15 năm nhìn cảnh vật quen thuộc, để Đan ma ma đợi ở ngoài, một mình lặng lẽ ngồi trong gian phòng tối đen bật khóc thành tiếng.

“Mẫu phi… Con vẫn cười người si tình, nhưng mà… von rốt cuộc cũng bước chung con đường năm xưa với người.” Đúng vậy, cho dù phụ hoàng nàng có vô đức vô tài thế nào đi chăng nữa nhưng, mẫu phi nàng vẫn một lòng yêu ông ấy, yêu tới si tới mê, tới bất chấp tất cả bản thân để chỉ dành lấy một chút tình cảm từ ông ấy, đến cuối cùng đánh mất cả tính mạng của chính mình, nhớ tới hình dáng bệnh tật của mẫu phi trước khi lâm chung, nàng lại không ngừng nhắc nhở bản thân, tuyệt đối không nên vì một chữ tình mà rơi vào kết cục như vậy.

Nhưng mà sai một bước, dẫn đến ngàn bước sai, biết rõ ràng người đàn ông kia so với phụ hoàng nàng càng không phải là một người đáng để yêu, đã từng tự khóa tâm mình lại, nhưng vẫn một lần lại một lần rơi vào trong nhu tình mật ý của hắn...

Hiện tại nàng chỉ cần một chút thời gian, khóc thật lớn một lần, thương tiếc lần cuối cho tấm chân tình này, đợi tới khi bước ra khỏi cửa cung, khi đó nàng sẽ đem toàn bộ tình cảm phẫn uất chôn sâu tại cung điện đổ nát này…

https://thuviensach.vn

Lúc Vệ Lãnh Hầu đi ra từ cung Cam Tuyền, liền thấy Đan ma ma đang đứng chờ ở cửa cung.

Thuộc hạ luôn luôn đối với mình là một bộ dạng tôn kính, mặc dù hiện tại cấp bậc lễ nghĩa vẫn không thiếu, nhưng mà ánh mắt kia rõ ràng mang theo một tia trách cứ lạnh lùng: "Công chúa đang ở trong cung mẫu phi nàng ấy, đang khóc rất nhiều, nô tỳ lo lắng nàng ấy khóc nhiều quá sẽ ảnh hưởng tới thân thể, xin Thái phó hãy đến đó xem thử…"

Trong lòng Thái phó cũng đang cảm thấy tức nghẹn, hung hăng trừng mắt liếc Đan ma ma, rồi cất bước đi tới.

Đợi vừa vào đến vườn ngự uyển, hắn liền nghe thấy tiếng khóc nghẹn ngào phát ra từ phía cánh cửa đang đóng chặt kia. Vốn dĩ vì bị oan uổng mà đang đầy một bụng lửa giận nhưng nghe thấy tiếng khóc nỉ non như tiếng mèo con bất lực kia thì lập tức dập tắt không còn sót lại chút gì.

Đẩy cánh cửa cung ra hướng theo ánh mặt trời chiếu vào liền thấy tiểu nha đầu kia đang ngồi trên mặt đất, giống như một cô bé con ngây ngô ngồi vùi đầu vào giữa hai chân bật khóc nức nở. Chỉ một cái liếc mắt như vậy, lửa giận ngập trời trong lòng hắn liền tan thành mây khói, trong lòng chỉ còn tràn đầy đau lòng.

Hắn đi lên phía trước, đưa cánh tay ra choàng lấy đem tiểu oa nhi kia ôm vào lòng: "Trong phòng lạnh lẽo như vậy, sao lại không biết thương tiếc thân thể như thế."

Niếp Thanh Lân đang khóc hai mắt đẫm lệ, lúc Thái phó đi vào không kịp phản ứng liền bị hắn ôm vào trong ngực.

Chỉ cần nghĩ tới cánh tay này mới đây từng ôm một nữ nhân khác, Niếp Thanh Lân không khỏi sinh ra một sự chán ghét lạ thường, liền dùng sức đẩy nam nhân kia ngã lăn xuống đất: "Đừng chạm vào Bản cung."

Thái phó đại nhân liền ngồi xếp bằng xuống đất, hít một hơi thật sâu nói: "Nữ nhân ngu xuẩn kia nói gì nàng cũng tin hoàn toàn, cho dù nàng ta có cởi sạch ra mà nằm chờ sẵn, ngay cả liếc mắt ta cũng lười."

https://thuviensach.vn

Niếp Thanh Lân trong lòng cười lạnh, tiểu Trầm hậu là người thành thật, không thuộc hạng người vu oan hãm hại người khác, mà hắn lúc đó cũng sáng sớm sai người tặng thuốc an thai, lúc này sửa miệng cũng thật mau, đúng là nam nhi quang minh lỗi lạc!

Khóc quá mức, yết hầu có chút khàn khàn, đầu óc cũng ông ông, nàng muốn đứng lên, nhưng chân do ngồi lâu mà bị tê, liền dựa thế ngồi bệt luôn xuống đất.

Đúng lúc này, lại nhìn thấy Thái phó mở toang vạt áo trước ngực để lộ ra vòm ngực săn chắc. Niếp Thanh Lân có chút không tin trừng mắt nhìn nam tử trước mặt đang muốn giở trò cầm thú, khóe mắt vì khóc mà có chút sưng đỏ nay trợn trừng lên, làm cho nàng đau đớn.

“Ngươi muốn làm gì? Nếu dám chạm vào Bản cung, Bản cung liền cắn lưỡi tự sát cho ngươi xem!”

Vệ Lãnh Hầu nghe vậy tức giận trong lòng cũng dâng lên ngùn ngụt, liền lạnh giọng nói: “Hoàng hậu nói ngày đó có tấn công cào xước vòm ngực của người kia, nhưng mà một tháng nay, ta và nàng luôn luôn ngủ chung một giường, nàng có từng thấy chút vết thương nào ở trước ngực ta không?”

Hắn vừa dứt lời, tiếng nghẹn ngào bên kia cũng nhỏ dần, sau một lúc thật lâu nàng mới hỏi với giọng khản đặc do khóc quá nhiều: “Ngày ấy Hầu gia uống nhiều Lộc Huyết tửu như thế, lại cả đêm không về, vậy làm sao giải được dược tính của Lộc Huyết tửu?”

Vệ Lãnh Hầu từ dưới đất đứng lên, khép lại vạt áo trước ngực, phủi bụi trên người một cái, dưới ánh sáng mờ mờ mày kiếm lạnh lẽo nhướng cao, giọng nói không nhanh không chậm: “Bản Hầu vẫn đang uống thuốc trị thương, Vi thần y có dặn tuyệt đối không được uống Lộc Huyết tửu, để tránh dược tính đối kháng nhau, cho nên hôm đó bầu rượu kia là cho A Chí uống. Nhưng ta uống rượu khác cũng khá nhiều, lại sợ mùi rượu nồng nặc sẽ làm ảnh hưởng công chúa, liền vào nhuyễn tháp trong thư phòng chợp mắt một lúc, đợi tiêu tán hết mùi rượu mới trở về cung Phượng Sồ.”

https://thuviensach.vn

Nghe đến đây, Niếp Thanh Lân rốt cuộc đã hiểu rõ, nếu như lời của Thái phó là thật… Như vậy người trong hồ cùng tiểu Trầm hậu là đệ đệ Vệ Vân Chí của hắn.

Vệ Vân Chí đang tuổi lớn, tinh lực cường tráng, lại uống rượu mạnh như vậy, làm sao mà chịu nổi dày vò? Hắn liền đi vào trong hồ bơi trong cung, lại gặp đúng lúc tiểu Trầm hậu thoát y xuống hồ… Bộ dáng của Vệ Vân Chí rất giống ca ca hắn, nếu mà trời tối thì nhưng thật khó mà phân biệt ra…

Thái phó thấy Niếp Thanh Lân dần thu hồi tiếng nghẹn ngào, trong lòng liền biết nàng đã thông suốt, lạnh lùng hừ một tiếng, xoay người bế nàng ra khỏi cung điện bỏ hoang.

Suốt cả một đoạn đường đi, Niếp Thanh Lân chỉ dám rúc vào trong áo choàng, chỉ hận không thể lập tức ngất đi, với tình hình vừa rồi chỉ cần nhớ đến thôi đã liền cảm thấy mất mặt chết đi được…

Đợi về tơi cung Phượng Sồ, Thái phó đem nàng đặt nhẹ nhàng lên giường sau đó liền thẳng người, nghiêm mặt lạnh lùng nói: “Công chúa vừa rồi khóc mệt, xin hãy thong thả nghỉ ngơi đi, vi thần cáo lui.” Nói xong liền chuẩn bị rời đi.

Niếp Thanh Lân sợ hãi kéo cánh tay áo của hắn, mím môi hỏi: “Thái phó muốn đi đâu?”

Thái phó khẽ buông mắt xuống nói: “Nếu thần ở đây sợ sẽ làm công chúa vì quá tức giận mà cắn lưỡi thì không tốt.” Nói xong cũng nhẹ nhàng mở tay nàng ra, đi thẳng ra ngoài.

Niếp Thanh Lân ngồi lặng yên một hồi, liền xuống giường đi tới phía trước gương vừa nhìn thấy thiếu chút nữa nhảy dựng lên, Búi tóc rời rạc, con mắt sưng đỏ, nhất là trên mi mắt vẫn còn nước… Khó trách người ta nói bộ dạng đố phụ là xấu xí nhất, mình lại còn làm ra trò hề ở trước mặt hắn như thế Vĩnh An tiểu công chúa lấy tay bụm mặt, lại ngồi bẹp xuống đất, ảo não thật lâu phát ra tiếng rên rỉ chán nản…

https://thuviensach.vn

Vệ Vân Chí hiện tại đã giương thuyền ra khơi, nhưng cho dù có cách xa cả đại dương mênh mông, cũng khó tránh lửa giận ngút trời của gia huynh. Vừa mới lên tới bến tàu, liền bị gia huynh ra một mật đạo chỉ thúc giục trở về kinh thành. Cũng không thể trách Vệ Vân Chí ăn xong cũng không biết chùi mép, tình hình ngày đó thật sự làm cho người ta không thể không hiểu lầm như vậy.

Tiết đông chí ngày đó, được huynh trưởng đưa cho một bình rượu Lộc Huyết tửu đặc biệt, ban đầu khi uống vào còn còn không cảm thấy gì, càng về sau cả người càng khô nóng khó chịu.

Vệ Vân Chí mặc dù chưa lấy vợ, nhưng cũng không phải là thân đồng tử, đi thuyền trên biển, khó tránh khỏi chuyện có một vài hồng phấn tri kỷ trên vài bến tàu. Ngày ấy huynh trưởng cũng uống đến say khướt, nhìn ra bộ dáng không yên của hắn, đại ca hắn liền cười bảo có muốn hắn an bài cho vài cung nữ xinh đẹp thị tẩm hay không?

Vệ Vân Chí vẫn luôn ghi nhớ lời gia phụ dạy bảo: Tuyệt đối không được xử sự lỗ mãng trong cung! Nên đương nhiên từ chối.

Sau khi hắn đi khỏi đại điện, bước chân không tự chủ mà đi đến hồ, chuẩn bị bơi vài vòng cho bớt dược tính. Nhưng lại không nghĩ tới dưới đáy hồ bơi đột ngột trồi lên một cô gái trần trụi nửa người trên.

Nương theo ánh trăng, hắn nhìn thấy bộ dáng kia tuy chỉ là thanh tú đáng yêu, nhưng dáng người quả thật nhất đẳng, nhất là hai điểm tròn trước ngực, mặc dù được bao bọc bởi chiếc yếm thắm, nhưng cũng không thể che hết được sự đầy đặn tròn trịa đầy khiêu gợi, nhất là sau khi làm ướt người, mảnh vải dệt lại dính sát vào đường cong cơ thể, chỉ liếc mắt nhìn, thì máu nóng trong người như sôi hết cả lên.

Gia huynh đúng là quá chu đáo! Cho dù hắn đã không ngừng từ chối, nhưng cũng vẫn an bài cung nữ hầu hạ hắn, giai nhân nho nhỏ này lại còn biết tình thú như thế, biết mình sẽ đến hồ nước nên đã vào trong nước chờ mình sẵn. Nhưng hồ nước lạnh lẽo, làm sao một cô gái có thể chịu đựng

https://thuviensach.vn

được? Nếu mình còn tiếp tục từ chối thì đúng là quá không biết điều và phụ lòng giai nhân mất rồi.

Cũng là do dược tính của Lộc Huyết tửu quá mạnh, một khi đã ôm cơ thể mềm mại vào trong lòng thì khó mà làm Liễu Hạ Huệ được nữa. Gần như không kịp tìm kiếm giường, chỉ liền ôm nàng trốn vào sau núi giả, liền không kịp chờ đợi đã khẩn cấp nằm đè lên, ước chừng làm những ba lần, sau đó nếu không phải vì có thái giám gọi mình thì hắn có chút ăn no không biết dừng.

Nhìn nữ tử trong lòng, thế nhưng lại là một xử nữ, cực kì ngượng ngùng và lúng túng, có lẽ là do ghét bỏ mình quá mức thô lỗ, nên ngoài việc ban đầu cởi áo câu dẫn mình, thì vào lúc triền miên thì chẳng khác gì mèo hoang, giơ móng vuốt cào cấu trước ngực của mình, sau đó lại sụt sùi khóc rấm rứt. Vệ Vân Chí có chút mất hứng, lại lo lắng tiểu thái giám kia tìm thấy, nàng lại xấu hổ, liền nhỏ giọng dặn nàng mau đi nghỉ ngơi, sau đó liền đi ra khỏi cung.

Ngay sau đó vì trong nhà có mấy chuyến thuyền hàng gặp rủi ro, hắn lại phải rời kinh thành đi làm việc, nhưng mỗi khi ngẫu nhiễn lại nhớ tới cung nữ kia liền thấy đầy thú vị, còn nghĩ lần sau gặp mặt huynh trưởng, xin đem tiểu cung nữ kia thưởng cho mình làm tì nữ thông phòng cũng được.

Nhưng mà không ngờ khi gặp lại huynh trưởng lần nữa đó chính là gương mặt hầm hầm giận dữ, sau khi phất tay cho tất cả thị vệ lui xuống, lập tức cởi vạt áo của đệ đệ ra. Vệ Vân Chí có chút không biết phải làm gì, mờ mịt nhìn huynh trưởng đang nhìn lom lom bộ ngực vẫn còn vết sẹo mờ mờ vì bị cào kia.

Sau đó lại nhìn thấy huynh trưởng nhà hắn mỉm cười, từ đôi môi mỏng lộ ra hàm răng trắng sắc nhọn, “A Chí, chúc mừng đệ đã làm cha!”

Vệ Vân Chí càng nghe càng cảm thấy mờ mịt, há miệng to: “Dạ?”

Vệ Lãnh Hầu nói tiếp: “Còn nhớ đêm nghịch nước phong lưu hôm Đông chí chứ? Đệ đệ của ta đúng là quá có bản lãnh, chúc mừng đệ đã làm cho Hoàng hậu Đại Ngụy mang thai.”

https://thuviensach.vn

Đệ đệ Vệ gia lúc này ngây ra như phỗng, trong lòng hắn bất giác nhớ đến những lời tâm sự tha thiết đầy tâm huyết của cha mình: “Huynh trưởng con là tên ngỗ nghịch bất hiếu, làm cho cha phải hổ thẹn với tổ tiên Vệ gia dưới cửu tuyền. Cũng may là cha còn A Chí, vi phụ chỉ có con để đặt trọn niềm tin vào con, hi vọng con có thể chấn chỉnh gia phong bao đời của gia tộc họ Vệ ta.”

Mặc dù biết rõ câu chuyện cẩu huyết này chính là nợ phong lưu của A chí, nhưng trong lòng Thái phó lại không biết xử lý ra sao. Đầu tiên là cái thai trọng bụng Trầm Hồng Nhi phải làm thế nào? Theo ý của Thái phó, thì chỉ một chén thuốc phá thai liền xong, loại ngu xuẩn đó thì sinh con ra làm gì thông minh cơ chứ, tránh cho làm ảnh hưởng đến huyết mạch nhà họ Vệ! Nhưng mà đệ đệ không chịu cũng đành phải tùy theo ý hắn.

Đã vậy lại còn nha đầu tiểu Long Châu nữa! Hôm đó mình giận dữ, mặt hầm hầm phất tay áo bỏ đi, cũng là bởi vì không duyên không cớ bị người ta đổ oan nên trong lòng ấm ức, nếu là một nữ tử biết điều biết chuyện, thì nên tắm rửa sạch sẽ, ăn diện xinh đẹp, chủ động đến trước hắn nhận lỗi, nói vài lời dịu dàng ôn nhu, sau đó đem thân thể thơm mềm kia dựa vào lòng mình, khẽ cởi quần áo, sau đó cọ cọ một chút.... Nếu làm như thế, ít ra mình sẽ nghĩ lại mà tha thứ cho tiểu đố phụ này một lần. Nhưng đã suốt ba ngày trôi qua, đừng nói là một câu xin lỗi, ngay cả cái bóng cũng không thấy!

Nghĩ tới đây, không khỏi đập mạnh bút lông xuống bàn, dọa cho công bộ đại thần đứng hầu bên cạnh run lên bần bật: “Thái phó, chẳng lẽ ngài không vừa ý kiến trúc của cung điện này?”

Thái phó thấy vậy nhìn qua một chút, về hình thức thì không có vấn đề, nơi này là tẩm cung sau khi hắn và Trứng gà kết hôn, mỗi chi tiết đều phải thật tỉ mỉ tinh tế, bởi vì không muốn lấy bạc từ quốc khố, lại muốn kiến xây nên tòa cung điện xa hoa lộng lẫy. Vốn dĩ hắn muốn đưa công chúa đến xem qua, nhưng mà bây giờ nha đầu kia lại làm như không muốn dính dáng đến mình. Dù gì, hắn cũng đường đường là Định Quốc Hầu đại nhân, lại còn đang bị người ta đổ oan đổ ức, chẳng lẽ còn muốn hắn phải cúi đầu trước ư?

https://thuviensach.vn

Sáng sớm hôm nay, hắn cố ý sai Nguyễn công công dặn ngự thiện phòng nướng một cái đùi dê non mềm thật thơm mang qua cho công chúa, gần đến giờ trưa thì lại sâu kín gọi Nguyễn công công tới: “Ngươi nay là đại nội tổng quản, cũng nên đi đến các cung khác, xem các quý nhân, khụ, công chúa có thiếu thốn gì không... Thuận tiện đi qua cung Phượng Sồ xem thử luôn, nhưng phải nhớ nói với công chúa một tiếng, nói mấy ngày nay bản Hầu ăn uống không ngon, ăn cái gì cũng thấy không vừa miệng…”

Nguyễn công công mấy ngày trước vừa mới “được” thưởng vả miệng, tuy rằng chấp hình là tiểu thái giám thông minh, nên tay chỉ dùng chút lực, nhưng trận đánh đó đã làm ông thông minh hẳn ra, lập tức lĩnh hội ngay ý tứ sâu xa trong câu nói của Thái phó, liền tập trung tinh thần, lúc này vừa nghe liền hiểu ý, lập tức cúi người nói theo: “Nô tài đã hiểu, đến lúc đó nhất định nô tài sẽ nhắc nhở công chúa, món đùi dê nướng này là món Thái phó rất yêu thích, nhất định công chúa sẽ cho người đến mời ngài đến dùng bữa chung…” Nói xong lại giương mắt nhìn Thái phó đại nhân, xem thử mình đã nói đúng ý hắn chưa.

Thái phó cũng không lên tiếng, giơ tay nhấc một quyển tấu chương lên, bắt đầu chăm chú đọc, tay kia thì phất phất tay ý bảo Nguyễn công công ra ngoài đi làm việc.

Lúc Nguyễn công công bước ra khỏi cửa thư phòng, bất giác đứng thẳng lưng, trong lòng thầm nghĩ: Khi các chủ nhân giận dỗi nhau, thì phận nô tài như ông cần phải đề cao tinh thần và cẩn thận gấp bội, mong rằng Vĩnh An công chúa thương cho cái quai hàm già của nô tài, nếu còn bị đánh thêm lần nữa, chắc chắn sẽ không còn răng để ăn cháo....

Kế tiếp, Vệ Thái phó ném tấu chương trong tay, vặn thắt lưng thư giãn, sau đó bắt đầu soi bóng dáng mình trong nghiên nước dùng để rửa bút, hôm nay trên đầu mang bảo điền kim quan khảm hoa, làm nổi bật gương mặt tuấn tú xuất trần, Thái phó soi tới soi lui, sau đó cực kì hài lòng với mày rậm mắt phượng của mình, liền đứng dậy sửa sang lại áo khoác, đợi lát nữa sẽ đi đến tẩm cung của công chúa.

https://thuviensach.vn

Một lát sau, Nguyễn công công quay trở lại, khi bước vào phóng, ông sợ hãi nhìn Thái phó đang thưởng thức một bức tranh cổ đang treo trên tường, mở miệng nói: “Thái phó, bên phía công chúa đã bắt đầu dùng bữa... Nhìn ý kia, hình như là muốn dùng bữa một mình, hay là... Để nô tài thông báo ngự thiện phòng nướng thêm một cái đùi dê đưa đến thư phòng...”

Quả nhiên người là sắt cơm là thép, Thái phó đại nhân mắt thấy đã không kịp ăn món mình yêu thích thì nhất thời sắc mặt sa sầm xuống, cực kì âm trầm, cứ mãi trợn trừng mắt nhìn bức họa trước mặt, tựa hồ muốn đem nó đốt cháy thành tro, qua thật lâu sau, mới vung tay lên, ý bảo Nguyễn công công ra khỏi thư phòng.

Niếp Thanh Lân! Giỏi cho Hoàng đế kiêu căng kia! Làm như bản Hầu có lỗi với ngươi vậy!

Sinh hờn dỗi, bữa trưa cũng không cần phải ăn nữa, giận đến no căng cả bụng rồi, nhưng công vụ còn phải xử lý, Ngụy triều này từ trên xuống dưới đúng là không có chỗ nào chịu yên, nhưng mà dù đang lúc đọc tấu chương phê chuẩn nhanh như gió, thì trong lòng vẫn là không nhịn được oán hận: Thế gian này có biết bao nhiêu nữ tử, chẳng lẽ mình chỉ có thể treo cổ trên một cành cây ngang ngược bướng bỉnh đó hay sao? Nghĩ là đã nắm mũi được Vệ Lãnh Hầu hắn phải không? Đừng nói mình không có ngủ với ả Hoàng hậu ngu xuẩn kia, cho dù có ngủ thật, thì bộ dáng đố phụ đó của nàng, có chỗ nào giống như một công chúa được nuôi dạy đàng hoàng cơ chứ? Chẳng lẽ là con mèo hoang nhỏ thích giương nanh múa vuốt mà Lệ phi nhặt được trên đường rồi mang về nuôi sao?

Vừa đúng lúc này, ngoài cửa truyền tới tiếng Nguyễn công công mừng rỡ đến bật khóc thông báo: “Bẩm Thái phó, Vĩnh An công chúa tự mình mang thức ăn tới thăm ngài.”

Nghe được lời ấy, hai hàng mày rậm của Thái phó liền giãn ra, cao giọng nói: “Thỉnh công chúa bước vào.”

Không lâu sau, đã thấy một giai nhân tuyệt sắc bước vào cửa. Trên người được bao bọc bởi chiếc áo choàng làm bằng lông hồ ly, vừa vào tới

https://thuviensach.vn

thư phòng, nàng liền cởi áo khoác ra để lộ ra một thân thể kiều diễm, trên người mặc chiếc áo bằng sa mỏng, phối hợp với làn váy dài được thêu kim tuyến ánh vàng rựa rỡ. Không nhìn thấy sự rườm rà của loại quần áo mùa đông, xinh đẹp quyến rũ lạ thường.

Mấy ngày nay mình giận đến mức ăn không biết ngon, nhưng nha đầu không tim không phổi kia lại trở nên trổ mã kiều diễm vài phần, nét mềm mại trơn mịn trên khuôn mặt tinh xảo kia thật làm cho người ta không rời mắt được.

Thái phó bắt đầu nghiêm mặt, thẳng lưng, mặt lạnh lùng, nhưng vẫn hơi hé mắt phượng, liếc mắt nhìn thẳng về tiểu giai nhân trước mặt.

Chương 114

Niếp Thanh Lân cởi áo choàng xong, từ phía sau nhân lấy một hộp thức ăn ba tầng được sơn mạ vàng từ tay Đan ma ma đặt lên chiếc bàn bát tiên nhỏ làm bằng ngọc: “Nghe nói Thái phó khẩu vị không tốt, Bản cung tự mình xuống bếp làm chút đồ ăn, mong Thái phó không chê.”

Nói xong liền từ trong hộp thức ăn lấy ra mấy cái đĩa tinh xảo, từng cái để lên bàn. Trở lại trong cung, bởi vì đã có ngự thiện phòng, hướng dẫn, tay nghề của công chúa càng được củng cố, mấy món ăn này đều đa dạng sắc hương vị.

Gương mặt Thái phó lờ mờ trong mùi hương của thức ăn, hít sâu một hơi, hắn chậm rãi đi tới. Trong thư phòng tất cả mọi người đều lui xuống, Niếp Thanh Lân cầm lấy đôi đũa ngà voi chậm rãi gắp thức ăn cho hắn.

Thái phó cũng không nói chuyện, nhìn Niếp Thanh Lân gắp một miếng thịt bồ câu chưng sữa bỏ vào trong đĩa, nhưng hắn chưa động, chỉ híp mắt nhìn nàng.

Vĩnh An công chúa đương nhiên hiểu ý hắn, chỉ hơi cắn môi, liền gắp miếng thịt đưa tới trên miệng Thái phó. Lúc này hắn mới mở miệng, đem

https://thuviensach.vn

miếng thịt kia nuốt vào bên trong, chậm rãi thưởng thức.

“Hơi mặn…” Thái phó đột nhiên mở miệng nói

“Ồ, hình như Bản cung bỏ muối hơi nhiều.” Chuyện xung đột mấy ngày trước tựa hồ hai người không ai muốn nhắc tới, không mặn không nhạt trò chuyện với nhau, đề tài liền thuân lợi phát triển.

Đợi tới khi Thái phó đem mấy đĩa nhỏ đồ ăn thu thập sạch sẽ, dùng trà súc miệng xong liền kéo bàn tay công chúa ra xem có bị dao thái làm bị thương hay không rất tự nhiên, rốt cuộc làm hắn không kiềm được mà hôn lên đôi môi nhỏ nhắn kia. Có lẽ do Trứng gà tham ăn, lúc tới đây có ăn quýt nên hương vị trái cây vẫn còn đọng nơi khóe miệng, hắn chỉ có thể không ngừng liếm mút, thưởng thức mùi hương vẫn còn quẩn quanh nơi đầu lưỡi của nàng.

Nụ hôn qua đi, tựa hồ hơi thở của tiểu mỹ nhân dần dần có chút hỗn loạn, mềm nhũn ngã vào lòng Thái phó đại nhân, liền bị một cánh tay ép sát lại.

Chỉ là lần này không phải trên nhuyễn sạp, mà trực tiếp trên bàn lớn, đem quần áo trên người nàng cởi ra, đặt nằm trên án thư, lộ ra một mảng trơn láng sau lưng, Niếp Thanh Lân cảm thấy ngượng ngùng, đang muốn đứng dậy, lại bị Vệ hầu đè lại, hắn nhấc lên chiếc bút lông, ở trên lưng nàng vẽ ra một nụ hoa mai đang nở, ngòi bút lành lạnh xẹt qua trên da thịt, dẫn tới tiểu mỹ nhân bên dưới không kiềm chế được mà run rẩy, quả nhiên là sống động thơm mát, tươi đẹp không cưỡng nổi.

“Thái phó, ngài làm gì vậy?”

Vệ Lãnh Hầu nghe vậy khẽ cười nói: “Đã phiền công chúa tự mình xuống bếp, thần không có gì báo đáp, đành vẽ một nhánh Tụ Hàn mai tặng công chúa.”

Niếp Thanh Lân nghe xong, ngầm bực Thái phó lại nghĩ ra nhiều kiểu mới, nhẹ giọng nói: “Thái phó lại tác quái, vẽ ở trên lưng Bản cung, thì ai thưởng thức được chứ?”

https://thuviensach.vn

Vừa mới thu bút, nghe vậy Thái phó tự nhiên cúi đầu xuống sát vào lỗ tai non mềm của người trong lòng nói: “Công chúa đừng vội, lát nữa sẽ vẽ phía trước, nhưng ở đó đã có sẵn hai nhụy hoa xinh đẹp nhụy rồi, chỉ cần thêm chút cành mai nữa thôi, đỡ tốn mực rất nhiều...”

Niếp Thanh Lân chớp chớp mắt lập tức nghe hiểu ý Vệ Lãnh hầu, lập tức thẹn thùng không thôi, đang muốn đẩy y ra đứng dậy, lại bị bàn tay to của Thái phó đè lại.

“Hương hoa mai trong gió lạnh muốn thơm mát thì cần phải nhờ mưa gió thổi vào, nên đợi tới khi công chúa ra mồ hồi, mực Mai được mồ hôi nhuộm ướt mới tính là thật sự họa xong, lúc đó mời công chúa thưởng thức.”

Nói xong liền giúp công chúa ngồi dậy, hai tay liền quàng ra sau nàng, lập tức cởi bỏ quần áo. Mặt đối mặt để “tạo mưa thổi gió” như thế, tư thế này quả thật làm cho người ta buồn bực, cố tình hắn lại còn không biết xấu hổ hướng tới đôi tai ửng đỏ của nàng thở gấp nói: “Công chúa đừng lộn xộn, chớ làm mực cọ xát sẽ làm hỏng cánh hoa...”

Thật vất vả mới xong chuyện Thái phó càn quấy, Niếp Thanh Lân chỉ cảm thấy 2 cánh tay đã muốn ê ẩm, nhưng đóa hoa đào phía trước bị mồ hôi thấm ướt quả nhiên giống như đang đón gió nở rộ, bút lực của Chấn Lâm tài tử đứng đầu đại Ngụy quả nhiên là không phải tầm thường.

Đợi tới khi công chúa mặc xong y phục, lại bị Thái phó ôm đến trên nhuyễn tháp nghỉ ngơi, nàng dựa vào hắn, nhẹ nhàng nói: “Hôm qua Bản cung đi thăm Hoàng hậu, thấy nước mắt trên mặt nàng vẫn chưa khô, có thai nhưng không thấy tròn lên chút nào, ngược lại hao gầy đi rất nhiền, nghe nàng ấy nói Vệ Vân Chí có đến gặp nàng để nhận lỗi, chỉ là hai người ngôn ngữ bất hòa liền tan rã trong không vui, sau đó lại không thấy hắn tới nữa… Không biết Thái phó có tính toán gì hay không?”

Thái phó thờ ơ thưởng thức mái tóc dài của nàng, trên ngón tay xoắn mấy vòng mới mở miệng nói: “Nếu nàng ta đã mang cốt nhục của Vệ gia ta, đương nhiên là phải được sinh ra.”

https://thuviensach.vn

Niếp Thanh Lân nín thở ngưng thần cả nửa ngày, cũng chỉ chờ được một câu nói này, trong lòng nhất thời chợt lạnh. Nàng biết bình thường Thái phó đối với Trầm Hồng Nhi không hề có hảo cảm, đã muốn giết nàng ấy mấy lần, nay lại vì chuyện này, rất có khả năng sẽ giữ con và bỏ mẹ, không khỏi cảm thấy lo lắng, liền mở miệng nói: “Thỉnh Thái phó đại nhân có thể thông cảm cho thân thế cơ khổ của Trầm hậu, vào cung cũng luôn luôn an phận thủ thường, nếu như cho nàng ấy một nơi quy túc, thì trong lòng Bản cung cũng không cảm thấy áy náy với nàng.”

Vệ Lãnh Hầu buông lỏng lọn tóc đang quấn trên ngón tay ra, ngữ khí hơi không kiên nhẫn nói: “Công chúa vì sao cứ luôn đề cập tới nàng ta, mà lại không hề hỏi đến cảm nhận mấy ngày nay của bản Hầu, chẳng lẽ hôm nay nàng rửa tay nấu canh mang đến đây là vì muốn hối lộ bản Hầu, để biện hộ cho Hoàng hậu kia đúng không?”

Niếp Thanh Lân nhìn thấy Thái phó không vui, hơi cắn môi, nhẹ giọng nói: “Mấy ngày trước ta hiểu lầm Thái phó, là ta không đúng, bởi vì tự thấy xấu mặt, lại có chút ngượng ngùng khi gặp Thái phó. Nhưng hôm nay nghe Nguyễn công công báo dạ dày của Thái phó không thoải mái, nhìn bữa trưa toàn đầy dầu mỡ, nên mới muốn tự làm chút đồ ngon miệng dễ tiêu hóa, mang tới coi như bồi tội, may mà Thái phó đại nhân không chấp tiểu nhân, không chấp nhất người không có kiến thức như Bản cung...”

Nghe công chúa nịnh nọt, Vệ Lãnh Hầu cũng chỉ hừ một tiếng. Niếp Thanh Lân nhìn sắc mặt Vệ Lãnh hầu lại nói tiếp: “Bất quá thân phận của Hoàng hậu cùng Bản cung có chút tương tự, đều là không có cha mẹ để dựa vào, nay lại tự nhiên bị người ta làm cho mang thai, không khỏi có chút thương cảm, chỉ muốn nàng ấy được hạnh phúc một chút, trong lòng Bản cung sẽ thấy thoải mái hơn…”

Vệ Lãnh Hầu đương nhiên là hiểu được ý tứ trong lời nói của nàng, Vĩnh An công chúa tự nhận mình cùng Hoàng hậu đều là phận ăn nhờ ở đậu, dựa hơi người khác không khác một con rối gỗ, khó tránh khỏi sẽ có chút cảm giác đau thường. Hắn vươn tay, nâng chiếc cằm nhỏ của nàng lên nói: “Công chúa tự coi nhẹ bản thân mình, nàng với nữ nhân xui xẻo đó có chỗ

https://thuviensach.vn

nào giống nhau? Nàng còn có bản Hầu, cũng không cần phải có thêm phụ mẫu, từ đầu đến chân đều là trân bảo của bản Hầu, làm sao bản Hầu có thể nhẫn tâm để công chúa chịu khổ sở? Chỉ là Hoàng hậu thân phận đặc biệt thì không nói, nhưng cũng không phải dạng hiền lành, năng lực gây họa thì không ai bằng, cho dù A Chí muốn cưới nàng ta, người làm huynh trưởng như ta sẽ là người phản đối đầu tiên. Nếu đem nữ nhân như thế cưới vào phủ, qua không được mấy ngày sẽ gà bay chó sủa, chọc tức cha mẹ ta thì làm sao đây?"

Niếp Thanh Lân thầm nói, già mồm át lẽ phải, chỉ riêng nói về chuyện làm cho cha mẹ tức giận, gà chó không yên thì có ai dám vượt qua Vệ Thái phó hắn, hắn đứng hàng thứ nhì, ai dám xưng thứ nhất?

Nhưng mà những lời như vậy lại tuyệt đối không thể nói, nàng cũng chỉ nhẹ nhàng dựa vào lòng hắn, nhỏ nhẹ nói: "Trầm Hồng Nhi dù sao cũng là một tiểu thư dòng dõi thư hương, tuy rằng đôi khi làm chuyện không suy nghĩ, nhưng bản chất không xấu, cũng rất đúng mực, mong rằng Thái phó cho nàng một danh phận. Bằng không… đợi đến khi Hoàng đế 'băng hà' thì nàng ấy sẽ ra sao khi còn ở trong hoàng cung hoang vắng này?"

Nếu là chuyện của người khác, Thái phó đã sớm đồng ý, nhưng đây là chung thân đại sự của đệ đệ hắn, Thái phó làm sao có thể dám qua loa? Nhớ tới nữ nhân tên Trầm Hồng Nhi kia từng hướng mình giương nanh múa vuốt, hắn cảm thấy có con dâu như vậy chả khác gì tự rước thêm bực vào mình. Nếu đệ đệ không ghét bỏ dung mạo bình thường của nàng ta, vậy thì miễn cưỡng có thể làm thị thiếp. Đồng thời hắn cũng không muốn vì một người không liên quan như Trầm Hồng Nhi kia, lại làm cho giai nhân bảo bối trong lòng hắn không vui.

Phải biết rằng ngày ấy sau khi hắn phất tay áo bỏ đi, buổi tối quay về trong phủ hắn liền hối hận, vì sao lúc ấy không nương theo tình thế mà lưu lại, khi đó mỹ nhân áy náy, thì nhất định mọi chuyện đều sẽ ỡm ờ thuận theo mình, chỉ cần thi triển thêm chút thủ đoạn chòng ghẹo thì chẳng phải muốn gì được nấy sao? Lại cố tình điên lên đi ra ngoài, thật là thất sách, cực kì thất sách mà!

https://thuviensach.vn

Vì thế hắn liền qua loa lấy lệ nói: “Đây là chung thân đại sự của A Chí, nếu bản thân hắn không tự nguyện, làm ca ca như ta cũng đâu thể đè đầu bắt trâu ăn cỏ được, bản Hầu sẽ nhắc việc này với Vân Chí, nhưng có nguyện ý hay không lại là chuyện của hắn.”

Sau khi nói xong, Thái phó lời nói xoay chuyển, cực kì hào hứng đi lấy bản vẽ cung điện được thiết kế lại cho Niếp Thanh Lân chiêm ngưỡng.

“Thiết kế vốn có của tẩm cung này tuy có chút cũ kỹ, trong điện luôn luôn có chút hơi thở của sự đổ nát, đương nhiên không thể trang trí ra một cung điện lộng lẫy. Cho nên bản Hầu đã sớm phái người đi xem xét trong cung, tháo bỏ hết cả tòa Phong Hà điện này, xây dựng lại một tẩm cung hoàn toàn mới, nàng nhìn thử xem có vừa ý hay không?”

Niếp Thanh Lân bất giác hiểu vì sao mấy ngày trước trong cung luôn có bụi bay lượn lờ. Nhưng khi nhìn bức vẽ tòa cung điện nguy nga lộng lẫy kia, trên gương mặt vẫn đạm mạc, không hề có chút vui mừng nào, giật giật môi vừa muốn nói gì đó, nhưng lại cố gắng nuốt xuống. Hiện tại chuyện chung thân của tiểu Trầm hậu còn đang không biết thế nào, nàng cũng không dám mở miệng chọc giận ông trời con ngang ngược này.

Vệ Lãnh Hầu vốn cho rằng chuyện này sẽ trôi qua nhanh một cách qua loa lấy lệ, đợi tiểu Trầm hậu sinh con xong, liền đem đứa trẻ mang về Vệ phủ, đến lúc đó nói là mẫu thân của đứa nhỏ vì khó sinh mà chết, cho dù phụ thân có giơ côn bổng lên đánh A Chí thì việc cũng đã xong.

Nhưng mà không ngờ mấy ngày sau đệ đệ đột nhiên chạy tới, đầu óc giống như bị người ta tẩy não một phen, ý chí cực kì kiên quyết muốn nạp Hoàng hậu làm vợ, thỉnh hắn thành toàn. Vệ Lãnh Hầu cũng kiên quyết không tán thành, bảo đệ đệ nên chết ý tưởng đó đi.

Lại càng không ngờ hơn là qua vài hôm sau, Vệ lão gia tự tay viết thư đưa tới trước mặt hắn, trong thư đại ý mắng Vệ Lãnh Hầu là người trở nên chỉ biết có lợi ích, chính bản thân mình bỏ biểu muội thanh mai trúc mã để cưới công chúa thì cũng không nói làm gì, lại còn muốn đệ đệ học theo cái thói vô tình vô nghĩa của hắn, A Chí cùng thứ nữ cháu gái của đại nho Trầm

https://thuviensach.vn

Cung Lương yêu nhau, nay đã mang thai, nhưng mà hắn lại ghét bỏ Trầm gia đang xuống dốc, nên đã tìm mọi cách ngăn cản đôi uyên ương tình đầu ý hợp, để cho đệ đệ mình thành kẻ bạc tình bội nghĩa.

Hành động táng tận lương tâm này không xứng đáng là người nhà họ Vệ, thỉnh Định Quốc Hầu của đại Ngụy tự mình trở về nhà một chuyến, đem tên tuổi của mình tự gạch ra khỏi gia phả của dòng họ, tránh cho thân phận thương nhân thế gia thô tục của nhà họ Vệ làm liên lụy đến thân thể nạm vàng khảm ngọc của Thái phó đại nhân.

Nếu lần này, Thái phó mà không nhìn ra người đứng sau khởi xướng thì thật là đầu óc bị heo thay rồi. Nên đương nhiên đi đến cung Phượng Sồ, tìm kẻ khởi xướng gây bất hòa trong phụ tử Vệ gia hung hăng ném lên giường trừng trị một phen, bất quá nếu nàng đã nhọc lòng lo lắng thay cho Trầm Hồng Nhi kia, lại đã chuẩn bị sẵn một thân phận là thứ nữ cháu gái của Trầm gia, và đệ đệ lại giống như cả đời chưa từng nhìn thấy nữ nhân vậy, thì hắn cũng không cần lo đến làm chi cho nhẹ đầu óc, không cần phải nhiều lời làm gì nữa.

Vì thế, vào năm thứ ba Gia Hòa đại Ngụy, Đông chí chưa qua đến một tháng, Ngụy cung đưa tin Hoàng hậu bởi vì nhiễm phong hàn, nên đã mất đột ngột. Hoàng đế đau khổ rất nhiều, đưa ra lí do là lê dân bá tính cũng cần phải mưu sinh, nên không muốn vì quốc tang của hoàng gia mà ảnh hưởng tới việc sinh con kết hôn của dân chúng, liền miễn bỏ hết, tất cả đều giản lược.

Lại qua không đến một tháng, Nhị công tử của Vệ phủ liền muốn cử hành hôn lễ.

Vệ phủ tuy theo nghiệp thương nhân, nhưng cũng khó tránh khỏi cùng quan phủ có chút giao tế, nên không thể không mời khách khứa. Tuy nói tiểu Trầm hậu bình thường ở trong cung ít người gặp được, nhưng dù sao cũng có khá nhiều đại thần đã từng gặp qua nàng, cho dù hôn lễ có đội khăn trùm đầu cũng không ổn. Cuối cùng quyết định hôn lễ sẽ không cử hành ở trung thổ, mà chuyển ra ngoài hải ngoại tổ chức.

https://thuviensach.vn

Vệ Vân Chí đem đồ sính lễ cho vào từng rương mang tới phủ đệ của Đại Nho Trầm Cung Lương, ra tay hào phóng làm mọi người kinh ngạc và thán phục không thôi. Trầm phủ vốn dĩ nghèo khó tự nhiên gả ra một thứ nữ, không duyên cớ thu về gấp bao nhiêu lần cho Trầm gia. "Dưỡng nữ nuôi của Trầm gia" nhất thời thành một câu chuyện trà dư tửu hậu được mọi người ca tụng.

Trước khi Trầm Hồng Nhi lên thuyền ra biển, Niếp Thanh Lân ngồi kiệu tự mình tới Trầm phủ, chúc mừng Lục ca "Gả con gái". "Phu quân cũ" như nàng đương nhiên cũng phải tỏ chút tâm ý, liền đặt mua mấy bộ trang sức tinh xảo, đặt trong hòm tự mình đưa tới.

"Lần này rời bến, nàng lại có thai, trên thuyền khó tránh khỏi xóc nảy, Bản cung đã nhờ Vi thần y bốc thuốc chống say tàu hợp với thân thể của nàng, nén lại thành viên, nếu say tàu nhiều, chỉ cần đặt một chút vào dưới lưỡi, sẽ ổn định thoải mái hơn nhiều…" Niếp Thanh Lân vừa nói, vừa đem chiếc hộp nhỏ đặt vào tay Trầm Hồng Nhi.

Trầm Hồng Nhi nhìn công chúa đang nở nụ cười bình thản trước mặt mình, khóe mắt không khỏi cay cay: "Ngày đó Trầm gia đưa ta vào cung, vốn là muốn ta đến bên cạnh để bầu bạn với hoàng thượng cho đỡ buồn, tiếc là Hồng nhi vô dụng, chẳng những không thể giải ưu sầu của Hoàng thượng, ngược lại toàn thêm rắc rối cho người. Nay lại phải buộc Hoàng thượng vì mình mà nói dối thiên hạ, tội nghiệt như vậy người bảo Hồng Nhi phải bồi thường cho người bao nhiêu mới đủ đây?"

Niếp Thanh Lân mỉm cười nói: "Ban đầu chính Bản cung làm phiền ngươi, sao ngươi lại tranh đoạt tội của Bản cung? Theo Bản cung thấy, như thế này đã viên mãn lắm rồi. Vệ Vân Chí cũng không phải là loại người xấu xa ngang ngược như ngươi nghĩ đâu, cũng chỉ bởi vì uống say mất lí trí mới làm ra chuyện đó, và cũng vì sự hiểu lầm này nên mới kết nên duyên phận hôm nay. Hai vị lão nhân gia của Vệ phủ lại thông tình đạt lý, không phải người cổ hủ, càng không phải hạng người vì bối phận thứ nữ của ngươi mà bạc đãi ngươi, tuy bộ dáng của Vệ Vân Chí có chút giống Thái phó đại nhân, nhưng mà tính tình thì khác nhau rất xa, là một thanh niên thuần lương dịu

https://thuviensach.vn

dàng, vợ chồng chung sống với nhau phải có tiến có lui mới tốt. Nay hắn đối với ngươi vẫn là áy náy, nhưng ngươi cũng tuyệt đối không thể nhắc lại việc đó, càng không được dùng mặt lạnh đối mặt với hắn, chỉ cần ngươi xuất ra vài phần nhu tình giống như ngày đó đối với "Hoàng thượng", Bản cung tin rằng cuộc sống ở Vệ Phủ của ngươi sẽ thật thoái mái."

Trầm Hồng Nhi giữ tay nàng lại, lệ trong mắt rốt cục cũng lăn xuống: "Ban đầu vốn không muốn công chúa gả cho tên Diêm vương mặt lạnh kia, nhưng bây giờ lại hi vọng người gả cho hắn, như vậy ngày sau chúng ta mới có thể dùng thân phận con dâu Vệ gia gặp nhau, lần đi hải ngoại này, Hồng nhi không hề có gì để luyến tiếc, riêng chỉ là không nỡ xa rời công chúa mà thôi."

Niếp Thanh Lân nghe vậy mỉm cười, lại dịu dàng an ủi một phen mới có thể ngăn được dòng nước mắt rơi không ngừng của phụ nữ có thai, nhưng mà trong lòng lại chua xót không thôi, phiền muộn nghĩ: Chỉ sợ tấm chân tình này của ngươi, Bản cung lại phải làm ngươi thất vọng nữa rồi...

Chương 115

Lúc thuyền rời bến, Niếp Thanh Lân đứng nhìn một hồi lâu, Đan ma ma thấp giọng nói: "Thỉnh công chúa lên xe sớm, nơi này gió biển lớn, đừng để cơ thể nhiễm lạnh."

Niếp Thanh Lân vừa lên xe ngựa, thị vệ liền vây xung quanh lên đường trở về cung. Bởi vì, bến tàu cách khá xa hoàng cung nên phải đi mất một khoảng thời gian.

Xe ngựa vừa đi được một lúc thì từ phía hoàng cung bụi mù bay mù trời, một lát sau một con ngựa trắng phi tới hí lên một tiếng vang dừng ngay bên cạnh xe ngựa.

Niếp Thanh Lân vén rèm nhìn ra thì thấy Thái phó mặc một chiếc áo khoác nhung đen đang ngồi yên vị trên lưng ngựa.

https://thuviensach.vn

“Thái phó không phải là muốn cùng quần thần nghị sự sao? Tại sao lại đích thân tới đây?”

Bởi vì cưỡi ngựa đi nhanh trong gió lạnh, trên mặt Thái phó hơi đọng lại chút sương lạnh, vừa thở ra một luồng nhiệt khí thì như kết băng trên lông mi, nghe công chúa hỏi, hắn chỉ trả lời thật ngắn gọn: “Đi ra ngoài dạo một chút.” Nói xong, liền lập tức xuống ngựa, cởi chiếc áo khoác nhung đen ra rồi lên xe, miễn cho người bên trong bị nhiễm hàn khí.

Niếp Thanh Lân nhìn gương mặt vì đi trong gió lạnh mà ửng đỏ, đương nhiên là hiểu được tâm ý của hắn, bởi vì mấy lần ngoài ý muốn, Thái phó đặc biệt cố chấp việc xuất hành của nàng, phàm là phải đi xa một chút có thể miễn liền miễn, lần này nếu không phải tiểu Long Châu kiên trì muốn đích thân đi tiễn Trầm Hồng Nhi rời bến, Thái phó đánh chết cũng không tình nguyện cho nàng đi, cố tình đúng lúc đó có mấy đại tướng biên cương tới báo cáo, chuyện liên quan tới biên cương trong lúc nhất thời không thể chậm trễ mới bất đắc dĩ để Niếp Thanh Lân đi trước.

Sau khi xử lý xong việc, liền ra roi thúc ngựa chạy tới. Chờ vào trong xe ngựa, Thái phó tự nhiên móc trong ngựa ra một bọc giấy đưa cho Niếp Thanh Lân, đợi nàng nhận lấy mới phát hiện ra bọc giấy nóng hổi. Cẩn thận mở ra đúng là khoai nướng.

Thì ra lúc đi qua khu phố thấy sạp bán khoai nướng ngon, đột nhiên nghĩ tới trước kia tiểu Long Châu đã từng tự mình nướng khoai cho mình ăn, liền thuận tay mua hai củ nhét vào trong ngực, thứ nhất coi như là lò sưởi, thứ hai cũng có thể cho tiểu Long Châu nếm chút món ăn vặt của dân gian.

Quả nhiên là hai củ khoai nướng này được công chúa ưu ái, chỉ thấy hai mắt nàng mở to phát sáng, nhẹ nhàng lột vỏ ngoài ra cắn một miếng, vừa ăn vừa thổi bắt đầu thưởng thức.

Thái phó nhìn hình dáng nàng ăn, chỉ thấy trên khuôn mặt cũng dính một mẩu khoai nhỏ, hắn liền cười cười rồi nhẹ nhàng liếm một đường trên khuôn mặt non mềm kia, tùy tiện cởi giày ra cho nàng, rồi đem đôi chân nhỏ

https://thuviensach.vn

nhét vào trong ngực mà hiện tại vẫn giữ được hơi ấm do hai củ khoai mang lại.

Tuy rằng trong xe ngựa đã vây đầy những mảnh rèm dày, lại có lò sưởi, nhưng vẫn không tránh khỏi có chút lạnh, giờ nhét chân vào đó thật sự có chút thích ý.

Công chúa ăn một củ liền dừng, vừa liếm miệng vừa đưa củ còn lại cho Thái phó: "Thái phó có muốn dùng không?"

Vệ Lãnh Hầu thấy tiểu cô nương thích ăn vặt đến lúc này mới nghĩ tới chính mình, môi mỏng hé mở cười nhẹ: "Đồ ăn của trẻ con, bản Hầu lười ăn, ban đầu là mua cho công chúa, vật bình thường này không ngờ lại làm cho công chúa ăn ngon lành như vậy, nếu ngày thường dùng bữa nàng cũng ăn ngon như vậy thì tốt biết bao?"

Vĩnh An công Chúa chớp chớp đôi mắt to, bàn chân trong ngực cũng không thành thật, nàng dùng ngón chân quặp nhẹ bờ ngực rắn chắc của hắn: "Thái phó lại giễu cợt Bản cung."

Đại trượng phu uy dũng hiên ngang há lại để cho chân ngọc làm càn trong ngực? Thái phó cười cười đem Trứng gà kéo vào trong ngực mình, thuận tay cần lấy miếng thảm lông cừu mới được hải ngoại tiến cống đắp lên thân thể hai người, "Chân ngọc của công chúa lạnh như thế, nhất định cả người nàng cũng thấm lạnh rồi, để bản Hầu sưởi ấm cho công chúa…" Vừa nói, hắn vừa đưa bàn tay to vào sâu dưới làn váy.

Niếp Thanh Lân bị những ngón tay kia quấy nhiễu có chút mặt đỏ tim đập, liền khó chịu ôm lấy cổ Thái phó, dán chặt khuôn mặt lên cổ hắn thở hổn hển nhẹ giọng nói: "Thái phó mau buông ra, ở trên xe ngựa đừng có càn quấy."

Vệ Lãnh Hầu cúi đầu nói: "Thần tự biết có chừng mực, thần cũng chỉ muốn làm cho cơ thể của công chúa ấm lên thôi…" Nói xong liền lập ngậm lấy cái miệng nhỏ, bàn tay luồn bên dưới làn váy càng thêm càn rỡ.

Công chúa làm sao mà chống lại được những thủ đoạn đa dạng của hắn, chỉ không lâu sau, khóe mắt đã rưng rưng nước toàn thân đều nóng hổi, lúc

https://thuviensach.vn

này Thái phó mới thu tay, dùng khăn lau sạch sẽ, đỡ công chúa vẫn còn chưa thở lại được bình thường nằm xuống nghỉ ngơi, không lâu sau, vì bị hắn chơi đùa có chút mệt mỏi nàng liền thiếp đi trong lòng hắn.

Thái phó bởi vì vừa mới trêu chọc nàng, nên ngay cả bản thân cũng có chút khó kiềm chế, nhưng mà biết rằng nếu hành động trên xe ngựa sẽ khó tránh khỏi dùng sức quá mức làm xe ngựa rung lắc lay động, sẽ làm kinh động tới những thị vệ đang hầu ở bên ngoài, hắn thì không sao, chỉ sợ bé con sẽ ngượng ngùng rồi giận dỗi không thèm để ý đến mình, đành phải cố nhịn sự xao động dưới đũng quần.

Điều chỉnh hô hấp xong, hắn không khỏi cúi đầu xuống đánh giá gương mặt nhỏ đang ngủ, khuôn mặt trắng noãn, dưới hai bên mắt hiện rõ lên vết quầng thâm, Đan ma ma nói công chúa nhiều ngày ngủ không yên giấc đúng là có thật.

Vốn cho rằng nàng vì lo lắng cho tương lai của Trầm Hồng Nhi, nên sau đó cũng thuận nước đẩy thuyền, hắn miễn cưỡng đáp ứng mối hôn sự này của đệ đệ, nhưng mà không nghĩ tới chuyện đã được giải quyết xong, mà nàng tựa hồ vẫn không ngủ yên ổn, thật làm cho hắn lo lắng không thôi, không hiểu trong lòng nàng còn đang lo lắng những gì.

Nhớ tới ngày ấy nàng hiểu lầm mình và Trầm Hồng Nhi, đã khóc rất thương tâm khổ sở. Nhưng mà những quanh co khúc khuỷu trong lòng nữ nhân, nam nhân bình thường sao có thể đoán được, nhưng hiểu lầm cũng đã được giải trừ, vì sao Trứng gà vẫn còn lo âu suy nghĩ như vậy?

Thái phó nắm giữ đại cục của triều đình không mất một chút công sức, nhưng đối với chút tâm tư nhỏ của cô gái trong ngực này, một chút hắn cũng không dám chắc.

“Tiểu nha đầu, ngươi muốn bản Hầu phải làm như thế nào đây?”Thái phó thở dài, đem người đang say ngủ trong lòng ôm chặt hơn một chút.

Kỳ thật trong lòng Thái phó còn có một chuyện quan trọng, tuy rằng hắn muốn mau chóng đăng cơ rồi cùng công chúa tiến hành đại hôn, nhưng mà lại bị Khâu Minh Nghiên cực lực phản đối.

https://thuviensach.vn

“Thái phó, nếu ngài lấy thân phận thần tử để cưới công chúa, đó là thừa nhận hoàng ân, sau này khoác hoàng bào càng thuận lợi, nhưng nếu ngài đăng cơ rồi mới cưới công chúa làm hậu, khó tránh khỏi bị mang tiếng là ép cưới, ngày sau sẽ bị người đời chửi mắng.” Khâu Minh Nghiên liên tục tận tình khuyên giải.

Theo ý của Thái phó, để cho tiểu Long Châu lên làm Hoàng hậu, làm chủ hậu cung là hợp lý nhất. Nhưng thời điểm hắn đề cập cùng Niếp Thanh Lân, nàng chỉ mỉm cười nói: “Long ỷ ta cũng đã ngồi qua, hậu vị kia cũng không còn gì hiếm lạ, Thái phó cứ làm như nào cho thuận tiện nhất là tốt rồi, không cần phải cố kỵ Bản cung.”

Đây lại chính là lời nói thật sự, cũng làm cho Thái phó có chút bất ngờ, lại nghĩ tới câu nói của lão yêu tinh già Ngô Các Lão “Chẳng lẽ công chúa đúng là đối với long ỷ kia có chút quyến luyến không muốn buông?”

Lời nói của hắn mang theo chút hàn khí bức người. Lúc này Vĩnh An công chúa đang nằm trên chiếc ghế gội đầu được đặc chế dành riêng cho nàng. Cái ghế này có lưng ghế hạ gần thấp xuống sàn vừa vặn có thể đem mái tóc đen lộ ra, Đan ma ma đang dùng gáo ngọc múc nước ấm nhẹ nhàng gội lên mái tóc đen phía trước.

Nghe xong những lời đó của Thái phó, nàng liền khẽ nâng đầu, liếc nhìn sắc mặt âm trầm của Thái phó, cảm thấy thú vị, liền khẽ cười nói: “Ghế trên điện quá cứng, mỗi lần ngồi xuống lại cảm thấy không thoải mái, Bản cung từ trước tới nay thích nhất là thoải mái lười biếng, không cần lên triều đương dĩ nhiên vui vẻ còn không kịp, làm gì có chuyện quyến luyến chứ?”

Thái phó đương nhiên hiểu tính tình Niếp Thanh Lân, thông minh có thừa nhưng dã tâm không đủ, trên quan trường đấu đá chém giết nhau lâu như vậy, muôn hình vạn dạng nam có nữ có khi bị vây trong danh lợi ít nhiều cũng có chút làm thay đổi bản chất, hơi thở thanh khiết trong đáy mắt dần dần bị những dã tâm tranh quyền đoạt lợi thay thế, nhưng cô gái nhỏ này mặc dù thân luôn ở trong trung tâm vòng xoáy của sự tranh đoạt, nhưng từ đầu đến cuối nàng vẫn duy trì được sự thong dong, không bị lạc mất nhân

https://thuviensach.vn

tâm, cho nên, khi nhìn cặp mắt trong veo kia lâu, chính hắn cũng có chút hổ thẹn.

Thái phó nhìn cặp mắt đang mỉm cười nhẹ nhàng nhìn mình mà hừ lạnh một tiếng, cứ coi như nàng có chút xíu lưu luyến ngôi vị đế vương! Cho dù chỉ là luyến tiếc, hắn cũng sẽ dùng biện pháp chặt đứt ý niệm trong đầu của nàng.

Lá gan của tiểu nha đầu này khá lớn, nữ giới lại không thông, nếu như thật sự thành Nữ Đế, nói không chừng sẽ lập nên tam cung lục viện nam nhân, vơ vét hết những nam nhân anh tuấn trong thiên hạ… Cho nên mỗi lần chỉ suy nghĩ tới đó thôi, hắn đã thực hận không để đem lão già Ngô Cảnh Lâm kia lên hỏa lò nướng chín.

Niếp Thanh Lân nói xong liền đem đầu chậm rãi buông xuống, để nước ấm chậm rãi thấm ướt da đầu.

Nếu tiểu Trứng gà không để ý nhiều tới lễ tiết, như vậy hết thảy đều dễ dàng hơn một chút.

Đại Ngụy Đế cơ Vĩnh An công chúa được Hoàng đế ân chuẩn gả cho Định Quốc hầu làm vợ. Thánh chỉ Hoàng đế đã chiếu cáo, nghi thức đại hôn của công chúa bắt đầu được thảo luận sôi nổi, khí thế ngất trời.

Tẩm cung trong hoàng cung cũng chưa được hoàn thành xong, nhưng thật ra cũng không gấp dùng tới. Thái phó đã chi ra một số tiền lớn mua phủ trạch Vĩnh Bình Hầu, Thái phó sai người đem toàn bộ tường bao bên ngoài xây dựng thêm, thu thập quản lý một phen, sửa chữa thành phủ phò mã.

Thái phó sở dĩ mua phủ trạch này, là vì khuôn viên này là cổ vật của tiền triều lưu lại, trang viên đã đi qua mấy đời, sau khi được chỉnh sửa thêm thì tương đối lớn. Quan trọng hơn chính là công chúa nói rằng trước khi theo hắn trở về hoàng cung, không muốn chạm mặt với các thiếp thất trong phủ của Thái phó. Trải qua chuyện tiểu Trầm hậu lần đó, Thái phó đương nhiên biết rất rõ nếu tiểu đố phụ này nổi cơn ghen lên thì sẽ loạn đến mức nào, đồng thời cũng không muốn vấn đề thiếp thất của mình làm cho công chua không vui.

https://thuviensach.vn

Thái phó gần đây chính vụ bận rộn, trong cung cũng không thường thấy hắn. Tình hình chiến sự ở Bắc cương có biến, nghe nói Hưu Đồ vương gia gặp phải thích khách thân bị trọng thương. Niếp Thanh Lân nghe được tin tức này không khỏi lo lắng cho Bát hoàng tỷ, không biết tình hình của hoàng tỷ ở Hung nô hiện nay như thế nào.

Ngày hôm đó nghe Đan ma ma nói, phủ phò mã đã được sửa chữa xong, thỉnh công chúa rảnh rỗi thì di giá qua xem. Niếp Thanh Lân nhiều ngày trong cung hơi nhàn chán, liền vui vẻ đứng dậy, tiện thể ra ngoài cung hít thở không khí cũng tốt.

Phủ phò mã tọa lạc trong một ngõ nhỏ, trong đó cả phủ Phò mã coi như độc chiếm gần như cả cái ngõ. Nhìn bề ngoài phủ rất khí phái, một màu đá xanh được dựng lên bao quanh tường viện.

Đại môn rộng rãi, có thể đi song song cùng lúc hai chiếc xe ngựa cùng lúc, toàn bộ đều được làm từ tay những người thợ giỏi nhất ở Nam Cương điêu khắc mà thành, dày hơn nửa thước, phải dùng đến hai người hầu tráng kiện lực lưỡng cùng dùng sức mới có thể đẩy ra, độ vững chắc hoàn toàn không hề thua kém với đại môn của hoàng cung.

Thường nghe nói, phủ Vĩnh Bình Hầu được truyền thừa có thể so sánh với hoàng cung, Niếp Thanh Lân hôm nay xem như được mở rộng tầm mắt, cái gì gọi là đế vương ở nhân gian! Quả thật là đình đài lầu các mọi thứ đều được tạo hình một cách tỉ mỉ, tinh tế, không có Quan ngự sử can gián đế vương, nên mức độ xa hoa đương nhiên vượt xa cả hoàng cung. Cho dù là thời tiết lạnh lẽo của mùa đông, thì bên trong đình viện này vẫn có thể có cảnh xuân về hoa nở sống động lòng người.

Niếp Thanh Lân đi dạo một vòng quanh phủ phò mã, lúc đi ra ngoài thấy cách đó không xa có một chiếc xe ngựa, một người đàn ông trung niên đang đứng ở một bên, vài người hầu khỏe mạnh cũng đang không ngừng mang hành lý này nọ bỏ lên xe ngựa. Niếp Thanh Lân nhìn kỹ, là An Bang Hầu. Nơi này có thể là phủ sang hạng nhất, là nơi cư ngụ của trọng thần tiền triều, cho nên đến thời Ngụy triều, thì vẫn để hậu duệ quý tộc vào ở, vốn dĩ

https://thuviensach.vn

là cả ba gia đình cùng sở hữu, trừ bỏ Bình Vĩnh hầu, còn có An Bang Hầu cùng Khánh Kỵ Hầu. Thái phó muốn chuyển về phủ phò mã, thì lập tức có một vài triều thần xu nịnh, trái phải khuyên An Bang Hầu cùng Khánh Kỵ hầu rời ra khỏi ngõ nhỏ, tìm một trạch viện khác. Niếp Thanh Lân vừa thấy đúng là An Bang Hầu đang chuyển nhà.

Lúc này phu nhân An Bang Hầu cũng đứng ở trong viện nhìn tôi tớ đem bể cá thanh hoa mình yêu quý nhất đi ra, mang dáng vẻ đau lòng nhìn đến những chú cá yêu đang lung lay thoáng động.

Quay đầu nhìn, trùng hợp thấy Vĩnh An công chúa đang đi ra từ nhà của Phò mã, lập tức bất chấp cá yêu trong tay, dẫn theo thị nữ đi tới thỉnh an công chúa.

Cúng khó trách người ta nói An Bang Hầu gia có một vị hiền thê nội trợ, nàng nhìn thấy đúng là công chúa, nhưng thật ra cũng lập tức tùy cơ ứng biến, lên tiếng gọi: “Đang nghĩ tới không biết công chúa đâu, vừa vặn liền gặp được. Vốn dĩ trong phủ của thiếp có nuôi mấy con long ngư, bộ dáng hiếm có, nuôi trong trạch viện để trừ tà trấn trạch, nhưng nay phủ của thiếp phải chuyển đi, chỉ sợ trên đường đi gập ghềnh chúng nó sẽ không chịu đựng nổi, chi bằng mượn hoa hiến phật, đem tặng cho công chúa mấy con kim quý này, vừa vặn chúc mừng cho chuyện tốt sắp tới của công chúa, cũng coi như là một phần tâm ý của Hầu phù.”

Niếp Thanh lân nhìn mấy chú cá đang bơi lội trong chậu mỉm cười, thầm nói, An Bang Hầu phu nhân cũng thật hào phóng, loại cá Kim lân du ngư này chính là thiên kim khó cầu, rất ít người bắt được, lại bởi vì khó có thể nhân giống nên rất nhiều người đầu cơ trục lợi, nhưng bởi vì sống lâu, dáng vẻ lại sang trọng quý phái nên đa phần đều được nuôi trong hoàng cung.

Nhưng nếu Hầu phu nhân cũng đã mở miệng, nếu mình từ chối ngược lại không hay, vì thế lập tức cười nhẹ nói**:** “Vậy Bản cung cảm ơn Hầu phu nhân, chỉ là Bản cung không có kinh nghiệm nuôi cá, nên không biết có cô phụ tâm ý này của Hầu phu nhân hay không.”

https://thuviensach.vn

Hầu phu nhân mỉm cười: “Chuyện đó thì không sao, bởi loại cá này thật ra rất dễ nuôi, sẽ không làm phí nhiều tâm của công chúa… Hầu gia nhà thiếp cũng vừa theo Thái phó đi nghênh đón vị công chúa Hung nô, lúc này cũng sắp trở lại, đúng lúc thời tiết cũng đang có tuyết rơi, không biết công chúa có muốn di dời qua phủ uống một cốc trà xanh?”

Niếp Thanh Lân lúc này đưa mắt từ trong hồ cá qua: “Phu nhân nói là... Công chúa Hung Nô?”

Chương 116

Hầu phu nhân nhìn thần sắc trên mặt công chúa, liền biết mình đã vừa nói cái gì đó không nên nói, nên cũng lập tức thu lại, chỉ cười nói: “Thiếp cũng chỉ mơ hồ nghe thấy Hầu gia nhắc như vậy, cũng có lẽ là do thiếp nghe nhầm… Xem trí nhớ của thiếp này, mới rồi không phải nói đi uống trà sao? Kỳ thật, trong phủ của thiếp có một vị sư phụ chuyên làm bánh ngọt rất ngon, ông ấy vừa mới làm được món bánh quýt nhấm nháp khi uống trà….”

Niếp Thanh Lân dịu dàng từ chối khéo lời mời của Hầu phu nhân, sau đó lập tức trở về cung.

Bất quá xe ngựa vừa mới đi tới đầu hẻm, nàng đã nói: “Một lát nữa không cần cho xe ngựa đi vào từ cửa Đông, dọc theo đường đi vào từ cửa Bắc đi.”

Vì thế xe ngựa liền điều chỉnh phương hướng, lượn quanh một đường rồi đi nhanh tới.

Đợi cho đi ngang qua trạm Dịch sứ quán thì Niếp Thanh Lân hơi vén mành lên, trong sân Dịch quán đang dị thường náo nhiệt, quả nhiên là có cờ của Hung Nô được cắm trên xe ngựa đang dừng trước cửa Dịch quán.

Kinh nghiệm trong những ngày sống trong nguy hiểm cận kề ở bộ lạc Mạt Nhi Ha Cáp kia, đã làm cho Niếp Thanh Lân có không ít kinh nghiệm, ít nhất sau khi được An Xảo Nhi giải thích, nàng cũng nhận biết được rõ cờ

https://thuviensach.vn

xí của Hung Nô, trên cờ có biểu tượng đầu sư tử, đó chính là cờ của bộ lạc Hưu Đồ Hoành….

Niếp Thanh Lân tinh mắt liếc một cái liền nhận ra người đang xuống từ xe ngựa kia là Cố phu nhân, trong lòng nàng ấy đang ôm một đứa trẻ mới sinh…

Chỉ cái nhìn này, liền làm cho sắc mặt của Niếp Thanh Lân trắng bệch, nhẹ nhàng buông tay liền ngã ngồi trên đệm. Chờ nàng yêu cầu xe ngựa dừng xe thì xe đã đi thật xa rồi, Niếp Thanh Lân cố tình muốn kêu xe ngựa quay lại, nhưng trong lòng liền dâng lên một cơn khiếp sợ, cuối cùng cũng không lên tiếng, chỉ để xe ngựa chạy trở về hoàng cung.

Trở lại Phượng Sồ cung, quần áo cũng không muốn thay, nàng liền ngồi trên ghế. Nàng muốn tự thuyết phục bản thân đừng nghĩ nhiều, nhưng mà lại phát hiện nghĩ thế nào cũng không thông… Cố phu nhân vì sao lại ngồi xe ngựa của Hưu Đồ Hoành? Lúc nãy Hầu phu nhân nói tới chuyện của công chúa Hung Nô là chuyện gì? Tựa hồ như cứ theo dòng suy nghĩ đó, tất cả đều chỉ thẳng vào một kết quả đáng sợ.

Niếp Thanh Lân cũng không ngồi yên nữa, nàng cho gọi một tiểu thái giám vào đi nhìn xem hiện tại Thái phó có ở trong ngự thư phòng không. Đã nhiều ngày nay bởi vì Hung Nô sinh biến, Thái phó luôn đi sớm về trễ, có khi trở về lúc đó nàng cũng đã ngủ say.

Một lát sau, tiểu thái giám trở lại báo Thái phó đang ở ngự thư phòng, ngài ấy nhắn hôm nay công việc bận rộn nên không thể tới gặp công chúa được, nhưng hắn lại phân phó thị vệ đưa tới cho công chúa một đống lớn son phấn vừa mới được tiến cống, để cho người điều phối xem xét, nếu cảm thấy tốt, thì ngày thành hôn sẽ để công chúa sử dụng nó trang điểm.

Hoa Cao sơn hồng vi 50 năm mới mở được một đóa, màu đỏ ửng đoan chính, dùng nó để điều chế son sẽ không bị phai màu, cho dù có lây dính mồ hôi cũng sẽ không dễ dàng bị trôi. Nếu là bình thường, chắc chắn Niếp Thanh Lân sẽ hứng thú mà chạy đi điều phối, nghiên cứu, nhưng mà hôm nay, nàng càng chắc chắn hắn đang có chuyện gạt nàng!

https://thuviensach.vn

Tuy rằng bình thường Thái phó cũng hay tặng đồ cho mình, nhưng mà tuyệt đối cũng sẽ không nhàn hạ mà đến nổi đích thân dặn dò tỉ mỉ những việc vụn vặt như điều phối son. Dùng kiểu giọng điệu lừa dối trẻ nhỏ như này sao lại không làm cho người ta sinh nghi?

Niếp Thanh Lân đứng dậy, bảo Đan ma ma thay xiêm y cho mình, Đan ma ma mang ra bộ váy dài, nhưng nàng không đón mà nhẹ giọng nói: “Thay long bào cho trẫm.”

Đan ma ma kinh ngạc ngẩng đầu nhìn công chúa, chỉ thấy trong mắt nàng tựa hồ như nổi lên một tia sáng lạ khó nắm bắt…

Lúc Niếp Thanh Lân bước vào thư phòng thì trong thư phòng các quần thần đang nghị sự lập tức yên tĩnh trở lại, hướng Hoàng Thượng thi lễ.

Trước kia cũng không phải chưa từng nhìn thấy, nhưng mà hiện tại bước vào được ngự thư phòng cũng đều là hậu duệ quý tộc, đương nhiên biết rất rõ Hoàng đế hiện tại chỉ là một nữ nhi, chỉ là e ngại quyền uy “chỉ hươu bảo ngựa” của Thái phó, nên cũng không dám chọc thủng một lớp giấy mỏng này, nhưng trong lòng cũng thầm mắng mình trước kia không có mắt, nữ Hoàng đế nhỏ nhắn dễ thương trước mắt có bao nhiêu khả nghi, đúng là mắt mù mà.

Thái phó không nghĩ tới thời điểm hắn nghị sự cùng quần thần Niếp Thanh Lân lại trực tiếp mặc long bào tới thư phòng, nhịn không được khẽ cau mày. Niếp Thanh Lân lại coi như không nhìn ra chút không vui trong mắt Thái phó, vững vàng nói: “Trẫm có chuyện cần thương nghị với Thái phó, các ái khanh lui xuống trước đi.”

Nghe thấy Hoàng Thượng ra lệnh, các vị đại thần đồng loạt ngẩng đầu nhìn sắc mặt Thái phó, thấy hắn phất phất tay, liền lập tức lui xuống.

“Hoàng thượng tìm thần có chuyện gì?” Thái phó cũng không đứng dậy, chỉ ngồi trên ghế nhàn nhạt hỏi.

Niếp Thanh Lân nhìn thẳng vào mắt Thái phó, lập tức hỏi: “Hoàng tỷ đã xảy ra chuyện gì?”

https://thuviensach.vn

Trứng gà rất ít khi nói chuyện trực tiếp, bây giờ đúng là lười vòng vo, Thái phó biết nàng vốn thông minh lại tinh ý, cũng không biết nàng nghe phong thanh ở chỗ nào, phải biết rằng hắn cũng chỉ mới nhận được thư vào 3 ngày trước, hơn nữa là trưa hôm nay cũng mới được biết xe ngựa của Hung Nô vừa tới kinh thành.

Nếu như biết họ tới sớm như vậy, hắn tuyệt đối sẽ không để tiểu Long Châu đến phủ phò mã thưởng lãm. Vốn đang nghĩ làm sao để gạt nàng, không ngờ nàng lại cố tình đến tra hỏi… Thái phó nghĩ nghĩ nói: “Công chúa không biết thì tốt hơn.”

Niếp Thanh Lân hơi mấp máy môi nói: “Hiện tại trẫm đang mặc long bào, chứ không phải là Vĩnh An công chúa mà Thái phó sắc phong.”

Thái phó trầm mặt xuống, qua một lúc nhìn bộ dáng quyết không thỏa hiệp của Tiểu Hoàng đế trước mặt, trong lòng liền biết hôm nay nàng không biết rõ chuyện chắc chắn nàng sẽ không buông tha. Rốt cục hắn đứng dậy đi tới gần nàng nhẹ giọng nói: “Thiệu Dương công chúa… đã hoăng thệ.”

Tuy rằng trong lòng mơ hồ đoán được, nhưng khi chính tai nghe thì Niếp Thanh Lân vẫn không nhịn được mà chấn động, thân mình mềm nhũn, nếu không phải Thái phó kịp thời đỡ được, nàng đã ngã xuống đất.

Nhìn gương mặt không còn chút máu nào của Trứng gà, trong lòng Thái phó liền căng thẳng, thầm mắng là mình đã nói quá nhanh, liền tranh thủ ôm lấy nàng tới nhuyễn tháp trong nội thất, cởi nút thắt trên long bào, sau đó xoa nắn chiếc cổ trắng nõn của nàng, nhìn bộ dạng hoảng hốt của nàng liền nói: “Nếu trong lòng khó chịu thì khóc ra, đừng cố đè nén.”

Niếp Thanh Lân nhìn về phía Thái phó, thanh âm run rẩy hỏi tiếp: “Bát hoàng tỷ... sao lại chết?”

Thái phó nghĩ nghĩ nói: “Tình huống cụ thể ta cũng không rõ, có lẽ là khi Vương gia gặp chuyện, Vương phi cả người lẫn ngựa đều bị rơi từ khe núi xuống sông lớn và bị cuốn trôi. Xe ngựa thì bị vỡ tan thành từng mảnh nhỏ, tìm mấy ngày cũng không thấy bóng dáng… Con sông kia nước luôn

https://thuviensach.vn

chảy xiết, lại từ trên nơi cao như vậy rơi xuống…” Tới đây, Thái phó cũng không nói tiếp nhưng ngụ ý đã rất rõ ràng.

Niếp Thanh Lân nghe thế, nước mắt liền chảy ra. Bát hoàng tỷ của nàng, lá gan rất nhỏ, một mình nàng ấy rơi từ trên vách đá xuống sẽ sợ hãi như thế nào? Tưởng tượng tới cái lạnh thấu xương của dòng nước dũng mãnh, Niếp Thanh Lân chỉ cảm thấy yết hầu liền nghẹn lại, ngẹn ngào thở dốc.

Bộ dáng này của nàng làm cho Vệ Lãnh Hầu thương tâm không dứt, nhưng hắn biết lúc này nên để cho nàng khóc to một trận trong lòng mình, còn hơn là để nàng tự mình một mình ngồi ôm gối khóc một mình trên giường, vì thế hắn cũng chỉ ngồi ôm chặt nàng vào lòng, để cho nàng khóc thỏa thích trong lòng mình.

Thật không dễ dàng đợi tới lúc thanh âm nghẹn ngào kia nhỏ dần, Vệ Lãnh Hầu liền hôn lên đôi mắt sưng đỏ vì khóc kia, thấp giọng nói: “Tình cảnh của Hưu Đồ Hoành hiện tại khá gian nan, e sợ ái nữ bị liên lụy, liền phái tâm phúc đưa nữ nhi vào quan nội, lại ủy thác cho Thanh Long quan Cố Kiến Quân, đem tiểu công chúa tới kinh thành. Cố tướng quân sợ tiểu công chúa nửa đường có sơ xuất, cho nên đã để cho phu nhân của hắn mang theo hai nhũ nương tự mình đem công chúa theo vào kinh thành. Nay tiểu công chúa được an trí tại Toái Nguyệt Cung, nếu như người làm dì như nàng chỉ biết ngồi một chỗ bi thống khóc lóc, như vậy thì đứa bé vẫn còn trong nôi kia biết dựa vào ai?”

Có câu nói làm mẽ sẽ trở nên mạnh mẽ, mặc dù Niếp Thanh Lân chỉ là dì, nhưng mà vừa nghĩ tới số khổ của đứa trẻ mà tỷ tỷ mới sinh, Niếp Thanh Lân liền miễn cưỡng đứng dậy khỏi lòng Thái phó, thút thít đòi đi xem đứa nhỏ.

“Tuy Gia Nhu công chúa còn nhỏ, nhưng nàng làm dì mà mang cặp mắt sưng húp này đi gặp cũng không tốt, để mai rồi đi thăm.” Nói xong Thái phó liền gọi Nguyễn công công, dặn ông cho quần thần giải tán trước, còn mình thì cùng Niếp Thanh Lân quay trở về cung Phượng Sồ.

https://thuviensach.vn

Lấy khối băng để vào trong khăn tay, sau đó tự mình xoa mắt cho nàng. Đan ma ma vốn nghĩ do công chúa tự tiện xông vào thư phòng mà bị Thái phó khiển trách, mới ủy khuất khóc lớn như vậy, nhưng mà nhìn thấy Thái phó cẩn thận chăm sóc cho công chúa thì lại không giống, lúc này mới có chút yên lòng, im lặng bưng chậu nước lui xuống.

"Thái phó có biết kẻ đã ám sát Hưu Đồ Hoành là người phương nào không?" Đợi sau khi cả hai thay xong quần áo nằm xuống nhắm mắt được một lúc Niếp Thanh Lân mới mở miệng hỏi.

"Trắc phi của Hưu Đồ Vương gia cấu kết với Cát Thanh Viễn, gã điều tra được hành tung của Vương gia, sau đó phái ra tử sĩ tập kích Vương gia, Vương phi…" Nghe được một câu này, trái tim của Niếp Thanh Lân như siết chặt lại, nếu có thể, nàng thật hi vọng mình có thể hạ quyết tâm, tại doanh trướng của Hung Nô tự tay một kiếm đâm chết Cát Thanh Viễn. Nếu như không có hắn, hoàng tỷ cũng không đến mức chết thảm ở nơi lạnh lẽo đó, tiểu Gia Nhu cũng không vì thế mà còn nhỏ đã mất mẫu thân… Thật là một bước sai, để hận ngàn năm....

Ngay tại lúc nàng đang tự trách không thôi thì Thái phó ở phía sau nhẹ nàng cầm lấy tay nàng: "Trứng gà đừng nghĩ nhiều, đều là lỗi của bản Hầu, nếu ban đầu ta không làm cho huynh đệ Hưu Đồ Hoành nội đấu, đợi cho thực lực của Hung Nô bị hao tổn thì ra mặt can thiệp, đưa Hưu Đồ Hoành xưng Vương, nhưng lại chưa từng nghĩ nhất thời chần chờ lại hại tới Bát công chúa…"

Niếp Thanh Lân nghe vậy liền cười khổ, nhẹ nói: "Thái phó làm sai chỗ nào? Là bậc Đế vương nhất định phải lấy đại cục làm trọng, dù ta chỉ là một nhi nữ khó tránh khỏi yếu lòng, mặc dù không thể ra quyết định dứt khoát xoay chuyển càn khôn như Thái phó, nhưng cũng biết đó cũng là chuyện cần làm... Thân là nữ nhi hoàng gia từ nhỏ đã sống trong cẩm y ngọc thực, sau khi trưởng thành thì nên biết hồi đáp công ơn của hoàng gia. Chỉ hi vọng bọn họ có thể tìm thấy hoàng tỷ… Cho dù không thể sống mà quay trở lại Đại Ngụy, nhưng khi chết rồi cũng nên nghênh đón nàng ấy về cố thổ để an táng cùng mẫu phi."

https://thuviensach.vn

Ngày hôm sau, Niếp Thanh Lân thức dậy rất sớm, nhưng vừa rời giường liền phát hiện không thấy người nam nhân kia ở bên cạnh. Nàng rời giường rửa mặt chải đầu, cũng không ăn sáng liền muốn đi thăm Gia Nhu công chúa.

Lúc này tiểu công chúa vẫn đang ngủ say, khuôn mặt mềm mịn như phấn trong chiếc nôi, lúc Niếp Thanh Lân nhẹ nhàng bế lên, có thể do ngủ no rồi, bé con liền mở choàng mắt ra nhìn dì nhỏ liếm liếm đầu lưỡi, chành cái miệng nhỏ nhắn nở nụ cười. Dáng vẻ lanh lợi đáng yêu động lòng người kia thật đúng là làm cho người ta không thể không đau lòng xót dạ.

Nhìn tiểu công chúa, Niếp Thanh Lân không nhịn được mà đôi mắt lại đỏ lên.

Tác giả tâm sự: Hưu Đồ Hoành Vương gia sẽ tự tử sao? Vậy thì hãy đợi các chương sau sẽ từ từ phân giải~ ~ Ủng hộ tác giả đi nào các tình yêu!!!

Chương 117

Hôn rồi lại hôn trên gương mặt mềm mềm non mịn kia của đứa bé con, Niếp Thanh Lân liền đem bé con ôm về cung Phượng sồ, Đan ma ma đã dọn sẵn một phòng riêng cho tiểu công chúa, mang theo cả bà vú di dời vào trong hoàng cung. Đã nhiều ngày Thái phó cũng không có hồi cung, nghe nói gần đây trên triều khá bận rộn, tựa hồ là muốn thay đàn đổi dây, có lẽ sẽ ủng hộ một trưởng lão của bộ tộc khác Hung Nô lên nắm quyền, thế rất có khả năng Thái phó sẽ buông tha con cờ Hưu Đồ Hoành này.

Bữa tối, lúc Thái phó quay trở lại dùng bữa liền thấy Trứng gà của hắn mặc một chiếc áo ngủ màu vàng rộng rãi, mái tóc dài xõa tung sau người, trên khuôn mặt đầy đặn đang treo một nụ cười nhẹ nhìn tiểu công chúa đang nằm ở trong nôi dùng bàn tay nhỏ nhắn nghịch miếng vải.

https://thuviensach.vn

Hắn cũng không vội đi vào, mà đứng lẳng lặng ở cửa nhìn bộ dáng dịu dàng chơi đùa của giai nhân, mái tóc đen óng ả buông xõa xuống khủyu tay, làm cho người ta ngứa ngáy muốn đưa tay lên vuốt ve mái tóc mượt mà đó, nếu Trứng gà làm mẫu thân, bộ dáng ôn nhu như vậy, dưới ánh trăng dịu dàng, ấm áp nhìn con hắn. Nghĩ vậy, hắn nhẹ nhàng đi tới, từ phía sau dịu dàng đem nàng ôm vào trong lòng: “Trứng gà, sinh cho bản Hầu một đứa nhé.”

Niếp Thanh Lân nghe thấy giọng nói liền dùng ngón tay nhẹ nhàng cho lên miệng, nhẹ giọng nói: “Bé con vừa mới ngủ, xin Thái phó dời bước khỏi phòng ngủ, Bản cung sẽ ra sau.”

Thái phó mỉm cười hướng má nàng đặt lên một nụ hôn nhẹ, liền quay ra khỏi phòng ngủ.

Niếp Thanh Lân đắp lại chăn cho tiểu Gia Nhu, cũng chậm rãi đi ra ngoài. Nàng cùng Thái phó mấy lần mây mưa đều không hề dùng biện pháp bảo vệ nào cả, luôn cố gắng, nhưng bụng nàng vẫn không có động tĩnh gì, vẫn bằng phẳng. Nghe nói trước kia tiểu thiếp của Thái phó cũng từng phá thai qua, còn bụng mình đến nay vẫn chưa hề có động tĩnh gì, xem ra, vấn đề là ở chỗ mình. Nhớ tới Vi thần y từng nói cơ thể nàng khó mang thai, Niếp Thanh Lân liền cười khổ, Thái phó nếu một lòng mong mỏi nàng sinh hài tử, chỉ sợ là phải thất vọng rồi, nghĩ vậy, Niếp Thanh Lân khẽ thở dài một hơi.

Vệ Lãnh Hầu cũng không biết tâm tư của Niếp Thanh Lân, đã nhiều ngày hắn luôn bận rộn việc triều chính, nên đương nhiên bỏ giai nhân cô quạnh một mình. Hôm nay, đột nhiên lại xuất hiện ý nghĩ muốn có một đứa bé, nên chuyện chăn gối đương nhiên là phải tăng thêm chút lực. Nhớ tới đệ đệ mình chỉ một phát liền làm cho tiểu Trầm hậu có thai, Thái phó đại nhân anh tuấn vĩ đại liền có chút bực mình, đại hôn cũng sắp tới, có lẽ bắt đầu từ hôm nay hắn nên cố sức cày cấy thêm một chút. Hắn vẫn luôn cảm thấy tuổi Trứng gà vẫn còn quá nhỏ, ham chơi nghịch ngợm. Nếu sớm có hài tử thì có lẽ nàng sẽ tập trung tinh thần, bỏ lại mọi thú vui phía sau, mà chuyên tâm giúp hắn dạy con giúp chồng.

https://thuviensach.vn

Nhìn thấy Trứng gà đi tới, liền có chút sốt ruột khó nén bật dậy khỏi giường, vươn tay ra đem nàng ôm vào lòng, đặt ở trên giường. Tiểu nữ tử này đúng thuộc loại bạch hổ khít khao* trong truyền thuyết. Chỉ cần giường lạnh gối không vài hôm, thì cơ thể nàng sẽ tự động khôi phục lại chật hẹp, hắn phải dùng sức, khai phá đất đai, tưới nước ruộng sâu.

(*) Câu này, ý nói hơi thô tục, bạch hổ khít khao ý nói chỗ ấy trắng mịn, non mềm, khít khao, những dòng còn lại thì bạn đọc tự bỗ não nhé.

Đêm nay, toàn bộ tinh thần đều phấn chấn dâng trào, lạc thú sảng khoái, thoải mái trong chinh phục đất hoang, tưới nước ruộng sâu, chăm cày siêng cấy, sướng khoái đến mức hận không thể làm cho giai nhân nằm dưới thân không thể rời khỏi giường.

Suốt đêm hôm đó, từ bên trong phòng phát ra những tiếng thở gấp liên tục, làm cho các cung nữ gác đêm ở bên ngoài một trận mặt đỏ tim đập.

Đợi tới khi xong cuộc mây mưa, Niếp Thanh Lân mới tựa vào ngực Thái phó, nhẹ nhàng hỏi: “Vi thần y nói Bản cung khó có thể mang thai, nếu như tương lai ta không thể sinh con cho Thái phó, thì nên làm thế nào?”

Thái phó từ từ nhắm mắt lại, không để ý lắm nhẹ nhàng vỗ vỗ cánh tay của nàng: “Sẽ có thôi, nàng đừng vội nghĩ loạn.” Nói xong không lâu sau, thì đã ngáy vang.

“Sẽ có thôi.” Thái phó thân làm nam tử xác thực là không thèm để ý tới điểm ấy, tương lai hắn thân là cửu ngũ chí tôn, làm sao có thể không có con nối dõi? Niếp Thanh Lân sao lại không cảm nhận được tình ý lúc này Thái phó đối với mình là thật, thế mới làm cho nàng bắt đầu gợi lên những tham vọng ngông cuồng không nên có. Nhưng thế sự khó liệu, hiện tại tốt đẹp, cũng không làm cho người ta có thể xem nhẹ được tương lai u ám phía trước…

Ngày hôm sau, Niếp Thanh Lân ra khỏi cung gặp Cố phu nhân, nhưng mà tới trạm dịch thì phát hiện Cố phu nhân đã ra khỏi cửa đi tới phủ Thái phó. Niếp Thanh Lân thầm nghĩ chỉ sợ vị Cố phu nhân này sẽ có một trận kinh ngạc. Nàng liền ngồi tại dịch quán đợi.

https://thuviensach.vn

Không lâu sau một chiếc xe ngựa vội vàng dừng lại trước cửa dịch quán. Một vị phu nhân vẻ mặt giận dữ bước xuống ngựa. Cố phu nhân khi vào kinh thành, tâm luôn nhớ mãi không quên vị tri âm tri kỷ Tam phu nhân của Thái phó, mới sáng sớm nàng đã sai gia nhân gửi bái thiếp, còn chính mình thì chuẩn bị hậu lễ đi tới phủ Thái phó gặp Tam phu nhân. Sao có thể ngờ được, ngồi chờ trong đại sảnh của phủ Thái phó, tới tiếp nàng lại là một cô gái hoàn toàn xa lạ.

Dù là người luôn trầm ổn như Cố phu nhân cũng kinh sợ không thôi, nhưng chỉ nghĩ một chút thôi liền hiểu được, chỉ sợ ở biên quan ngày ấy nhìn thấy cũng không phải là chân thân của Tam phu nhân, mà là một hồng nhan chốn thanh lâu mới của Thái phó ấy chứ? Xem khí chất, cách nói năng cũng có thể là một tiểu thư nhà quan nào bị tội lây mà sung tới biên quan, bởi vì sợ bẩn đến danh dự của Thái phó mà sử dụng danh nghĩa tam phu nhân trong phủ.

Cố phu nhân cũng là một người biết tùy cơ ứng biến, lập tức thu hồi biểu tình kinh ngạc, sửa lời nói, chỉ nói bởi tướng công của mình từng nói Tam phu nhân trong phủ Thái phó thích uống trà, nàng liền đưa tới một chút trà quý hiếm, ngoài ra còn một ít đặc sản, cũng là mang tới cho Thái phó.

Tam phu nhân chính hiệu kia cũng là một người khách khí sáo rỗng, sau khi nghe nói đến tặng lễ vật, vẻ mặt vẫn nhàn nhạt, dáng vẻ khúm núm bảo sao làm vậy, khi nhận lễ vật xong cũng chỉ ngồi yên lặng cùng Cố phu nhân không nói gì, bốn mắt nhìn nhau, thật sự có chút xấu hổ.

Vì thế Cố phu nhân nói mấy lời xã giao, liền vội vàng cáo từ. Nhưng mà không nghĩ tới vừa mới trở về tới cửa dịch quán liền nhìn thấy bộ dạng của tiểu tử chuyên gác cửa ở dịch quán liên tục nhìn ngó xung quanh, thấy nàng xuống ngựa liền vội vàng nói: “Cố phu nhân, sau đến bây giờ ngài mới trở về, Đế Cơ Vĩnh An công chúa chờ ngài đã lâu.”

Cố phu nhân nghe thấy lời ấy, trái tim vẫn chưa kịp bình ổn lúc ở phủ Thái phó nay lại nhảy dồn dập, thân là thê tử của tướng quân ở biên cương, đương nhiên mỗi lời nói hành động đều luôn đắn đo suy tính cho tiền đồ

https://thuviensach.vn

tương lai của phu quân nhà mình. Mình bởi vì vị "Tam phu nhân" kết nghĩa kia làm cho mê muội đầu óc, lại tùy tiện đi bái phỏng, mà không chú ý tới Đế cơ Vĩnh An công chúa mới là chính thê tương lai của Thái phó. Vì sao công chúa đột nhiên lại muốn gặp mình, hay bởi vì hành động phóng đãng của Thái phó cùng mỹ nữ thanh lâu kia du hí ở Thanh Long quan đã bị công chúa biết được, nên nàng muốn tới hỏi mình?

Cố phu nhân mang theo tâm trạng lo sợ bất an bước vào phòng, chưa kịp nhìn người đang ngồi phía trước, đã cúi đầu thi lễ, đợi đến khi ngẩng đầu, liền cảm thấy kinh thành này thật đúng là khắp nơi đều có chuyện làm cho người ta sợ hết hồn hết vía.

Chỉ thấy vị tam phu nhân kia một thân cẩm y hoa phục, trên đầu chải một kiểu tóc quý phái, đang ngồi ngay ngắn trên vị trí cao nhất. Lúc này tâm thần ngẩn ngơ không quan trọng, nhưng cấp bậc lễ nghĩa trong lúc đó cũng không được chu toàn, chỉ thấy vị Cố phu nhân bình thường luôn văn nhã, ổn trọng, lúc này miệng há to, mắt trừng trừng hoang mang không thôi.

May mắn tính tình Niếp Thanh Lân hiền hòa, nhìn bộ dáng hiện tại của Cố phu nhân, đoán rằng có lẽ nàng đã bị một trận kinh hách tại phủ Thái phó. Theo tính tình của Cố phu nhân, nàng lại có thể tự mình mang theo lễ vật đi bái phỏng một tỳ nữ xuất thân thiếp thất, quả nhiên là coi mình là tri kỷ. Trong lòng thật ra cảm thấy có chút áy náy với người bạn tri kỉ này, nàng liền khẽ cười nói: "Lúc trước có chút bất tiện, nên Bản cung phải che giấu thân phận, mong Cố phu nhân thứ lỗi."

Cuối cùng Cố phu nhân cũng suy nghĩ thông suốt, vội vàng thi lễ lần nữa, hướng công chúa thỉnh tội vì trước kia mình không chu toàn được cấp bậc lễ nghĩa.

Niếp Thanh Lân bảo Đan ma ma đem Cố phu nhân nâng dậy nói: "Ở đây không có người ngoài, có thể tự nhiên nói chuyện, lúc trước ở Thanh Long quan đã phiền Cố phu nhân phải chiếu cố nhiều, nay ngài lại một đường vất vả hộ tống Gia Nhu hồi kinh, Bản cung nên cảm kích ngày mới phải."

https://thuviensach.vn

Cố phu nhân liên tục nói không dám, cảm ơn công chúa thưởng ghế, sau mới dám ngồi xuống.

Trượng phu của nàng là ái tướng phe Thái phó, tự nhiên cũng biết được chút tình hình ở kinh thành, vị công chúa đang cười tự nhiên trước mặt này có khả năng chính là vị Hoàng đế cao cao tại thượng kia, không khỏi âm thầm thở dài trong lòng: Ban đầu ở biên thùy, nghĩ tới Thái phó vì đại kế đăng cơ mà cưới Vĩnh An công chúa, là một mối hôn nhân tạm thời, nhưng nay nghĩ lại tình hình khi đó ở Thanh Long quan, vị Thái phó luôn mặt lạnh kia lại luôn đối với vị công chúa trước mặt này sủng ái có thừa, chỉ sợ là tình yêu nam nữ trong đó không chỉ nhiều hơn một chút! Ngẫm lại phương pháp làm việc của vị công chúa này, cũng khó trách có thể thu phục được Yêu Giao của Đại Ngụy, bộ dáng bình dị gần gũi cho dù không phải xuất thân hoàng gia, cũng làm cho người khác yêu thích từ tận đáy lòng.

Chỉ đáng tiếc trước kia nàng hiểu lầm, lại đem trà tinh phẩm được tỉ mỉ chọn lựa đưa tới phủ Thái phó, đưa cho ả thiếp thất thô bỉ kia, đúng là phí của trời.

Niếp Thanh Lân lúc này cũng không biết Cố phu nhân đang đau lòng vì mấy cái lá trà, hàn huyên một hồi sau đó mới nói mục đích tới đây của mình: “Cố phu nhân ở biên thùy, đương nhiên tin tức sẽ tường tận hơn người ở kinh thành, không biết tiểu thiếp hãm hại Hưu Đồ vương là người nào?”

Cố phu nhân thở dài nói: “Đó chính là vị Nô Lan Trắc phi trước sống nhờ ở phủ Tướng quân, lúc trước nhìn bộ dáng ngang ngược của nàng ta đã biết là người không dễ đối phó, nhưng không ngờ lại có thể làm ra chuyện bán đứng phu quân như thế. Đại khái sau khi biết mình không thể mang thai được nữa, trong lòng liền bị oán hận làm cho đầu óc mê muội. Nghe nói sau chuyện đó, nàng ta liền trở về bộ lạc của phụ vương nàng ta, sau đó dĩ nhiên muốn tái giá với công thần hiện tại của Thiền Vu Hung Nô… Cát Thanh Viễn.”

Niếp Thanh Lân biến sắc khẽ cau mày, nhưng lập tức giãn ra, ôn nhu nói: “Kỳ thật Bản cung tới đây còn có một yêu cầu quá đáng, đó là muốn

https://thuviensach.vn

nhờ sau khi Cố phu nhân trở về, có thể phái người nhờ Hưu Đồ vương gia mang những vật dụng, quần áo mà Bát hoàng tỷ thường hay mặc đưa lại. Cuộc đời của hoàng tỷ vốn nhấp nhô, nên ta muốn xây một ngôi mộ trên quê nhà, để an ủi linh hồn của tỷ tỷ ở trên trời. Ngoài ra, mong Cố phu nhân sắp xếp làm một pháp sự bên bờ sông nơi hoàng tỷ xảy ra chuyện, tụng kinh 3 ngày để siêu độ vong linh. Việc này vốn để người khác làm cũng được, nhưng mà Bản cung luôn lo lắng người bên ngoài làm không đủ tỉ mỉ, bỏ sót quá trình, Cố phu nhân làm việc trầm ổn, vẫn làm Bản cung yên tâm, nên tự mình đến nhờ cậy."

Cố phu nhân nghe xong, đương nhiên là nhất nhất đáp ứng, sẽ an bài tỉ mỉ.

Niếp Thanh Lân lại nói tiếp: "Mặt khác Bản cung còn muốn nhờ Cố tướng quân một việc. Thái phó đại nhân bận quốc sự, Bản cung đương nhiên là không dám quấy rầy, nhưng quốc sự không hỏi, gia sự lại không thể mặc kệ, oan có đầu nợ có chủ, nếu như hung thủ hại chết tỷ tỷ, Bản cung không thể tử hình, thì Bát hoàng tỷ sao có thể nhắm mắt?"

https://thuviensach.vn

Chương 118

Cố phu nhân hơi kinh ngạc khẽ ngước mắt nhìn Vĩnh An công chúa, không nghĩ tới nàng lại có thể nói ra những lời này, lập tức có chút chần chờ, ánh mắt theo bản năng liền liếc về đình viện phía bắc, do dự một lúc lâu mới nói: "Những chuyện này vốn không phải loại chuyện mà nữ nhân chúng ta có thể lắm mồm, vẫn nên báo cáo cho Thái phó trước thì tốt hơn."

Đôi mắt to của Niếp Thanh Lân hơi đổi, cũng nhìn theo hướng Cố phu nhân nhìn, trong nháy mắt mặt lập tức thanh tĩnh như thường, mở miệng nói tiếp: "Trước kia, lúc hoàng tỷ còn sống, Nô Lan Trắc phi cũng đã luôn tìm cách gây khó dễ, nàng ta còn chưa bị diệt trừ, mối hận trong lòng Bản cung liền chưa giải…" Lời chưa nói xong, đã nghe thấy tiếng người nói vọng vào từ phía cửa phòng: "Công chúa nói đúng, nếu không trừng trị hung thủ, người đã chết cũng không được nhắm mắt? Bản Hầu đương nhiên sẽ giao phó cho Cố tướng quân."

Lời nói vừa dứt, chỉ thấy thân ảnh cao lớn của Thái phó xuất hiện tại cửa Dịch quán, lúc hắn mở miệng, cặp mắt phượng lóe lên nhìn chằm chằm Niếp Thanh Lân, nhất thời nhìn không ra biểu cảm trên khuôn mặt hắn.

Hắn tiếp tục nói: "Bát công chúa bất hạnh, tất cả đều do Hưu Đồ Liệt hại, đến lúc đó tự nhiên bản Hầu sẽ cho công chúa một câu trả lời thỏa đáng."

Nếu Thái phó đã nói như vậy, đương nhiên Niếp Thanh Lân cũng không tiện nói thêm gì nữa, nói thêm vài câu, công chúa liền đứng dậy cáo từ.

Ra tới ngoài Dịch quán, Vĩnh An đang muốn lên xe ngựa thì Thái phó tự nhiên đỡ lấy bàn tay trắng nõn của nàng, đỡ nàng lên. Lúc xe ngựa chuẩn bị chuyển bánh, Thái phó hơi nghiêng mặt qua, môi mỏng khẽ mở: "Công

https://thuviensach.vn

chúa vì sao lại phải bỏ gần cầu xa, lại đi nhờ cậy một mệnh phụ ở chốn biên quan xa xôi đó? Chẳng lẽ trong lòng công chúa, bản Hầu không đáng tin?"

Niếp Thanh Lân cúi đầu nói: "Thái phó còn bận lo lắng cho đại sự quốc gia, Bản cung sao dám làm phiền? Đây chẳng qua chỉ là một vài biện pháp trả đũa của những phụ nhân chốn khuê phòng với nhau, nam nhân đi làm ngược lại không tốt…."

Lời của nàng còn chưa dứt, Thái phó liền nâng cằm nàng lên, ngắt lời nói: "Bản Hầu đương nhiên biết rõ tư chất thông minh của Trứng gà nhà ta, chỉ là nếu có ta ở đây, chỉ hi vọng công chúa không cần phải lo nghĩ nhiều. Nói đến cùng bản Hầu luôn muốn công chúa sống một cuộc sống tự do tự tại, nếu như không thể lo cho nàng một cuộc sống hoa lệ không buồn không lo, như vậy bản Hầu sao xứng là vị hôn phu của công chúa?"

Nói xong câu đó hắn nhìn thật sâu vào đáy mắt nàng.

Ngẫm lại, từ lúc hai người quen biết. Lúc đầu đơn giản chỉ nghĩ nàng là một thiếu niên hồn nhiên ngây thơ, nhưng lại không biết tại sao chính bản thân mình từng bước bị nàng hấp dẫn, cho đến lúc này bản thân đã bị hãm sâu vào trong đó, không thể tự kiềm chế được. Cho tới bây giờ, tính tình của Trứng gà nhà hắn, tuy nói không thể chắc mười, nhưng hơn chín phần thì hắn đương nhiên nắm chắc. Nhìn thì như mềm mại yêu đuối, nhưng có việc không bao giờ muốn dựa vào người khác. Quả nhiên từ nhỏ đã được giáo dục như nam nhi, nên thiếu đi nét mềm mại như lụa, mảnh mai như dây tơ hồng, lại mỏng manh như cánh hoa của một nữ nhân. Nhưng ngẫm kĩ trong hoàng cung nhấp nhô này, ai có thể trao ra thật tình mà dựa vào?

"Lần này, bản Hầu sẽ coi như nàng chưa có thói quen coi bản Hầu là phu quân của mình, nhưng nếu lần sau lại tự chủ trương như vậy, bản Hầu sẽ không tha." Nói xong liền ôm nàng vào lòng…

Niếp Thanh Lân khôn khéo tựa vào lòng Thái phó, nhưng cũng không để những lời dọa nạt kia ở trong lòng. Nhiều ngày nay mặc dù nàng không để tâm đến chuyện triều chính, nhưng cũng không có nghĩa nàng không biết gì cả, Hưu Đồ Hoành đã là quân cờ Thái phó muốn vứt bỏ, mà thực lực của

https://thuviensach.vn

Thiền vu Hưu Đồ Liệt cũng đã bị tổn hao khá nhiều. Lúc này đương nhiên là Thái phó phải bồi dưỡng một thế lực mới, mà kẻ được chọn không phải ai khác chính là phụ thân của Nô Lan, tộc trưởng của bộ lạc Cách Nhĩ Phiên. Xem ra, Thái phó đã sớm có sự chuẩn bị từ trước, đã thảo luận việc hợp tác với bàn bạc kỹ với bộ lạc Cách Nhĩ Phiên. Nhiều ngày nay điểm nóng chính trong triều chính là việc bộ lạc Cách Nhĩ Phiên hướng Đại Ngụy cầu thân.

Nhưng tại thời điểm nhạy cảm như hiện tại, đối tượng cầu thân là người nào cũng càng là một vấn đề lớn. Trong gia tộc họ Niếp đến tuổi thành thân thì tất cả đều đã vô ưu vô lo tự kết hôn, về sau đại sự giang sơn cũng không cần đến bọn họ phải gánh vác, Đế vương tương lai là Vệ Lãnh Hầu cũng không có muội muội để hòa thân, như vậy thì Đại Ngụy cần phải cưới một công chúa Bắc Cương mới là hợp lí nhất.

Cũng bởi vì hoàng tỷ đột nhiên chết đi, làm cho nàng bị rối loạn tâm tư, nên không chú ý đến chuyện ngày ấy Thái phó đích thân đi nghênh đón tiểu công chúa Gia Nhu. Tuy rằng quan hệ giữa nàng và hoàng tỷ thân cận gần gũi, Thái phó đối với tiểu Gia Nhu cũng rất quan tâm chăm sóc, nhưng cũng không đến mức hắn cùng An Bang hầu cùng một đám cận thần đích thân ra nghênh đón.

Cũng bởi vì hiểu rất rõ cục diện chính trị trong thời gian gần đây, nên hôm nay nàng mới rời cung với danh nghĩa là tìm bạn tri âm tri kỉ ngày xưa uống trà đàm đạo. Sau khi vào dịch quán chờ đợi Cố phu nhân, tuy rằng trong lòng rất hận Nô Lan, nhưng cũng không đến mức phẫn nộ mất hết lý trí, đi tìm Cố phu nhân để bàn cách báo thù.

Chỉ là nhìn hành động Cố phu nhân có chút bất an chốc chốc lại liếc mắt về hướng bắc của Dịch quán. Nhất thời trong lòng Niếp Thanh Lân liền chợt hiểu. Các Lão vốn thành thật không bao giờ dối gạt người khác, đã nhờ nội thị đưa đến một phong thư vào cung, nội dung bên trong đó hoàn toàn là sự thật: Bởi vì Nô Lan bày kế hãm hại, làm Thiệu Dương công chúa bị rơi xuống vách núi, lão tộc trưởng Cách Nhĩ Lân liền lo lắng liên minh có biến, vì thế đã bí mật đưa con gái út của ông ta là muội muội của Nô Lan Trắc phi tới Đại Ngụy.

https://thuviensach.vn

Mười lăm tuổi, dung mạo hơn tỷ tỷ một phần kiều diễm, lại không có tâm cơ, hay kiêu ngạo ngông nghênh, đơn giản chỉ là một tiểu công chúa ngây thơ, thiện lương, như này mới làm cho kẻ thượng vị an tâm nhất, lúc này nàng ấy đang được an bài nghỉ ngơi tại phía đông bắc Dịch quán. Đây không đơn giản chỉ là hạ thần nịnh hót tiến cống nữ sắc, mà đây là minh ước của hai kẻ đứng đầu quốc gia.

Hiện tại nàng mới tỉnh ngộ, có lẽ ngay từ đầu Thái phó đã không có ý định nâng đỡ cho người của họ Hưu Đồ. Chỉ có tân Thiền vu mới, không có căn cơ vững chắc, khó thu phục lòng dân, mới có thể giao cho trách nhiệm quản lý thảo nguyên mênh mông rộng lớn đó. Cũng thích hợp để triều đại mới của Vệ thị ổn định vững chắc.

Sau khi Đại Ngụy công chúa cùng Thái phó thành hôn. Đến lúc đó tân hoàng Vệ thị có lẽ sẽ không mang tiểu thiếp liên quan tiến cung, nhưng nhất định sẽ sắc phong nữ nhi của tân Thiền Vu thành phi tử, bên cạnh tân vương liền có 2 mỹ nhân làm bạn, một người sẽ làm cho dân chúng và quần thần tiền triều cảm động và phục tùng, người còn lại sẽ làm cho biên thùy vững chắc, bang giao ổn định. Đây chính là một mối nhân duyên mà không ai có thể khước từ, là một đoạn giai thoại có thể truyền lưu thiên cổ.

Nhân duyên như vậy, có cái gì mà chỉ trích? Đáng thương cho nàng vẫn còn giữ lấy chút hy vọng xa xăm, nên đã ướm lời để thử dò xét giả chân. Nhưng kết quả của việc thử dò xét đó ra sao? Mặc dù đang cực kì bận rộn việc triều chính, nhưng Thái phó vẫn bỏ hết mọi chuyện để chạy đến nơi này, ngăn cản trọng tâm của cuộc nói chuyện, không hề đề cập tới Nô Lan một chút xíu nào, đã vậy còn đem hết tất cả tội lỗi đổ lên người Thiền Vu Hưu Đồ Liệt.

Cũng đúng thôi, nếu như trách tội lên người Nô Lan, thì bảo Thái phó sẽ đối đãi như thế nào với tiểu công chúa Hung Nô mềm mại kia?

Niếp Thanh Lân cố gắng bình ổn hô hấp, dù sao thân là quân vương, Thái phó thực hiện sách lược như thế đúng là cực kì hoàn mỹ không hề có điểm sơ sót gì để có thể chỉ trích, ước vọng cùng quân vương một đôi cả đời,

https://thuviensach.vn

đó chính là si tâm vọng tưởng viễn vông, là một câu chuyện buồn cười nhất trong thiên hạ từ xưa đến nay.

Nếu Thái phó không muốn nàng biết, như vậy, nàng liền giả bộ ngây ngốc, chỉ là không biết sự ngây ngô giả bộ này có thể kéo dài được trong bao lâu?

Nhưng làm cho nàng thoáng mừng đó chính là câu Thái phó đã nói: "Đều đã có hắn giúp nàng", người này từ trước đến nay chưa bao giờ nói cho có lệ. Không lâu sau Bắc Cương truyền tới tin tức. Sau khi Cát Thanh Viễn cưới Nô Lan, vào đêm động phòng hoa chúc đã xảy ra thảm kịch. Không biết Nô Lan đã nổi cơn điên gì, mà trong đêm động phòng giấu chủy thủ muốn ám sát Cát Thanh Viễn. Cát Thanh Viễn mặc dù cực lực trốn tránh, nhưng cũng bị sự việc xảy ra đột ngột, nên đã lỡ tay giết chết tân nương đang nổi cơn điên. Cát Thanh Viễn đích xác là một kẻ giỏi luồn lách, đầu tiên có thể từ thủ hạ của Hưu Đồ Liệt mà luồn cúi đến bộ lạc Cách Nhĩ thì đã không phải tầm thường, đáng tiếc thảm cảnh đêm động phòng kia, lại ở ngay trong trung tâm, xung quanh tề tụ đầy đủ dân chúng của bộ lạc, cho dù tộc trưởng cũng không phải tiếc thương gì đứa con gái thân tàn ma dại kia, nhưng ông ta cũng sẽ để ý tới chính thể diện của bản thân, vì thế, tộc trưởng giận tím mặt hạ lệnh xử tử Cát Thanh Viễn.

Mạng của Cát Thanh Viễn nhưng mà đúng thật là lớn. Dưới sự che chở của thuộc hạ, mang theo thân thể trọng thương vẫn chạy trốn được khỏi tay tộc trưởng. Lại do đã từng phản bội lại Hưu Đồ Liệt, nên khó mà dung thân trên thảo nguyên Bắc Cương được nữa, vì thế một đường bị đuổi giết, chạy trối chết vào quan nội.

Sau đó, từ miệng của Thái phó, Niếp Thanh Lân cũng biết được, thì ra bản thân Nô Lan đã trúng kỳ độc của Nam Cương, mà người hạ độc không phải ai khác là muội muội ruột của Cát Thanh Viễn là Cát Vân Nhi. Bị huynh trưởng lưu đày, trong lòng Cát Vân Nhi liền chứa đầy thù hận, không dễ gì đợi được hôn sự của đại ca, tâm tình sung sướng, nàng ta liền cố gắng thu liễm quay về tham dự hôn lễ, mà vì sao nàng ta lại làm vậy, dĩ nhiên là do Thái phó an bài phía sau.

https://thuviensach.vn

Bởi vì do đã cùng Cát Nhĩ Phiên kết đồng minh, đương nhiên Thái phó cũng không tiện khi hướng lão tộc trưởng đòi giết kẻ đầu sỏ đã hại chết công chúa Thiệu Dương, nhưng nếu làm cho hai kẻ kia tự chém giết lẫn nhau, bất kể là ai chết cũng đều làm người ta thống khoái. Mà nữ nhân Cát Vân Nhi cũng là một nữ nhân ngu xuẩn, hắn chỉ an bài một chút cho mật thám tại Bắc Cương đi xúi giục ả, quả nhiên ả bị lừa, không ngừng gây ra tranh chấp với Nô Lan, ả ghi hận trong lòng, kết quả chính là một hòn đá ném chết ba con chim. Tại thời điểm sự việc xảy ra, Cát Vân Nhi do chạy trốn chậm nên bị ngựa của truy binh giẫm chết.

Về phần Cát Thanh Viễn, thân mang trọng thương chạy vào quan nội liền bị nhân mã của Cố tướng quân cùng mật thám của Thái phó bắt được, sử dụng xe tù áp giải vào kinh thành.

Nghe được tin tức đó, Niếp Thanh Lân liền nhẹ nhàng thở ra, chỉ cảm thấy có chút an ủi đối với linh hồn của tỷ tỷ.

Khi xe tù chở Cát Thanh Viễn chậm rãi đi vào trong kinh thành liền bị quan binh áp giải đi ngạo thị dân chúng, đối với dân chúng đây chẳng khác nào một tiết mục giải trí, nào là đồ thực phẩm thối, trứng gà, đá đều từ trong đám đông hướng tới chiếc xe áp tải Cát Thanh Viễn ném tới.

Kỳ thật, đại bộ phận dân chúng cũng không rõ ràng lắm kẻ trong xe ngựa đã phạm tội ác tày trời nào, nhưng nhìn thấy xe chở tù vững chắc kia, đã đem quý công tử ngày xưa dẫm đạp xuống đống bùn. Nên đâu cần gì lí do, ngay cả tên ăn mày hèn mọn nhất cũng có thể càn rỡ phun một bãi nước miếng lên mặt để nhục mạ, hưởng thụ lạc thú giẫm lên trên người kẻ khác, nhất là những kẻ đã từng ở trên cao.

Thái phó mang theo Niếp Thanh Lân đứng trên thành nhìn xuống chiếc xe chở tù phạm. Khi đi ngang qua thành lâu đột nhiên Cát Thanh Viễn ngẩng đầu lên, khuất sau mái tóc rối tung kia lộ ra cặp mắt rắn độc, nhìn chằm chằm vào đôi bích nhân trên thành.

Nam anh tuấn, nữ xinh đẹp động lòng người, đứng bên cạnh nhau làm ngươi ta cảm giác thật giống như được trời đất tác thành mà tạo nên.

https://thuviensach.vn

Không biết đã bao nhiêu lần, trong những giấc mộng của hắn, đều mơ tưởng đến tình cảnh như thế. Ôm nữ tử hắn yêu vào lòng, đem gương mặt luôn cao ngạo, coi thường chúng sinh của Vệ Lãnh Hầu, ở trước mặt gian nhân, hung hăng giẫm hắn xuống vũng bùn khoái cảm chinh phục đó luôn làm cho hắn mỉm cười tỉnh lại từ trong mộng.

Nhưng hiện tại bây giờ, là hắn đang ở trong xe tù, chịu những lời nhục mạ tục tĩu của dân chúng, ngẩng đầu nhìn lên hình ảnh phía trên mà hắn không bao giờ với tới: Quyền lợi, địa vị và nàng…

Không! Hắn không cam lòng, cặp mắt như độc xà kia lóe lên, đột nhiên hắn cười to một tiếng, gắng sức hướng phía thành lâu giương giọng nói: "Vĩnh An công chúa, chẳng lẽ nàng không muốn biết công chúa Thiệu Dương còn sống hay đã chết sao?"

Chương 119

Niếp Thanh Lân nghe vậy không khỏi sửng sốt, đem ánh mắt nghi ngờ nhìn về phía Vệ Lãnh Hầu. Vệ Lãnh Hầu nói: "Bất quá chỉ là con thú sắp chết cố giãy dụa lần cuối, công chúa không cần nghe gã nói bậy." Nói xong liền kéo nàng đi về phía cổng thành.

Nhưng tên Cát Thanh Viễn này đúng là một cao thủ đánh vào lòng người, chỉ bởi vì không tìm thấy thi thể của Thiệu Dương, chỉ một câu "chết sống không rõ" cũng đã làm cho tâm những người quan tâm tới nàng đại loạn, ít nhất là bước chân của Vĩnh An công chúa đã trở nên chần chờ.

Cái chết của công chúa Thiệu Dương, đã ảnh hưởng mạnh mẽ tới cảm xúc của Trứng gà nhà hắn. Thái phó cũng không muốn nghịch lại ý của nàng tại đây, liền thấp giọng nói: "Bản Hầu đương nhiên sẽ thẩm vấn hắn, sau đó mới tiễn hắn ra đi."

Niếp Thanh Lân gật gật đầu, nhưng nhìn biểu tình trên mặt cũng không biết nàng đang nghĩ gì.

https://thuviensach.vn

Nếu không phải là bởi vì câu giãy chết cuối cùng đó của Cát Thanh Viễn, Vệ Lãnh Hầu đương nhiên không có khả năng đi gặp tên bại tướng dưới tay này lần nào nữa, bởi có quá nhiều chuyện cần hắn xử lý, tặc tử như thế chỉ cần vào thời điểm trảm thủ, cầm một bầu rượu ngon nhìn đầu người rơi ra khỏi cổ, trong dòng máu tươi phun trào đó uống một ngụm rượu nóng thưởng thức đó là tuyệt nhất.

Cho nên khi hắn bước chân vào địa lao ẩm thất thì trong lòng có chút không thoải mái.

Nghe thấy thanh âm mở cửa nam nhân trong nhà lao vội vã ngẩng đầu lên, nhưng khi nhìn thấy thân ảnh Vệ Lãnh Hầu, thì ánh mắt không khỏi hơi tối lại.

“Cát đại nhân, đã lâu không gặp!” An tọa bên ngoài nhà lao, Thái phó rốt cục cũng mở miệng, xuyên qua hàng rào sắt, nhìn thấy công tử thế gia ngọc thụ lâm phong một thời nay trở nên gầy gò còm cõi, tựa hồ như có thứ gì đó đang hấp thụ hết khí lực trong người hắn, nhanh chóng hút hết nguyên khí của hắn.

Cát Thanh Viễn khẽ ngẩng đầu lên, trên khóe môi rạn nứt treo lên một nụ cười: “Thái phó tới đây, không phải là muốn hỏi tình hình sinh tử của công chúa Thiệu Dương sao? Nhưng nếu như ta không thấy được công chúa Vĩnh An, ta chắc chắn sẽ không mở miệng.”

Thái phó lười nhác gật gật đầu: “Nếu như ngươi thực sự biết tin tức của công chúa Thiệu Dương, thì đã mang đi uy hiếp Hưu Đồ Hoành, củng cố thêm lực lượng của mình, làm gì có chuyện giữ lại đến bây giờ mới tung ra? Ta cũng không phải công chúa, quan tâm tất bị loạn, đối với loại chó cùng dứt giậu như ngươi thì có thể làm nên được chuyện gì?”

Thái phó lười biếng nói xong, liền cảm thấy hành trình đến địa lao lần này đã có câu trả lời làm vừa lòng giai nhân, trong lòng lập tức khinh thường cười lạnh, đến chết vẫn còn si tâm vọng tưởng, coi hắn là người chết sao? Cho dù thực sự công chúa Thiệu Dương có còn sống đi chăng nữa, hắn cũng không để cho Trứng gà nhà hắn đi gặp tên chồng trước chó chết này!

https://thuviensach.vn

Nếu đã có thể có câu trả lời vừa lòng Trứng gà, hắn liền muốn đứng dậy rời khỏi đại lao.

Cát Thanh Viễn thấy vậy liền cao giọng nói: “Thái phó chẳng lẽ không muốn biết, những ngày ở doanh trướng Hung Nô, công chúa Vĩnh An mềm mại hầu hạ dưới thân ta như thế nào? Thái phó ở trên chiến trường dũng mãnh phi thường như thế, sao ở trên giường lại không thể thỏa mãn cho người ngọc? Làn da của nàng đúng là cực kỳ trơn mềm, mềm mại nhất trong tất cả những nữ nhân mà ta đã từng ngủ qua, nhất là đôi chân thon dài kia, quấn quanh thắt lưng ta siết chặt không buông, khít khao đến mức có thể làm cho nam nhân chết chìm luôn trong cơ thể của nàng, mỗi lần đều muốn ta phải thõa mãn nàng mới chịu buông ra….”

Những câu nói đấy ác độc của hắn vẫn chưa kịp nói xong, đã thấy Thái phó đột nhiên rút bảo kiếm đeo bên hông, chặt đứt xích cửa lao, nhấc chân đá văng cánh cửa, đi tới phía trước Cát Thanh Viễn, hướng bụng hắn đâm một kiếm, Cát Thanh Viễn lập tức phun ra một ngụm máu tươi, nhuộm đẫm vạt áo phía trước của Thái phó.

Thái phó hơi quay đầu, đưa tay lau vết máu tươi dính trên mặt, khinh miệt nói: “Loại lời nói ly gián ngu xuẩn thế này liền muốn đã lừa gạt bản Hầu? Công chúa băng thanh ngọc khiết, há có thể để loại tục vật dơ bẩn như ngươi làm ô uế? Sao không nhìn thử xem bản thân mình hiện nay đã trở thành thứ gì? Còn dám mơ mộng đến những chuyện xa vời đó? Thân đã tàn tạ như thế này lại còn không biết nhục mà tự sát, lại còn muốn gặp bảo bối của bản Hầu, không cảm thấy ngươi đang làm xấu mặt mũi nam nhi trong thiên hạ hay sao? Ngươi có biết, cực hình kế tiếp chờ đợi ngươi là cái gì không? Ta sẽ cho đao phủ dùng những chiếc dao mỏng như cánh ve, xử lăng trì ngươi. Đến lúc đó, ngươi có thể cảm nhận rất rõ ràng, từng miếng thịt được lóc ra khỏi thân thể của ngươi... Những ngón tay của ngươi đã từng chạm qua thân thể nàng, sẽ bị búa tạ nghiền nát từng ngón, đến lúc đó chỉ sợ ngươi sẽ mong mỏi mình chưa bao giờ xuất hiện trên cõi đời này!”

Cát Thanh Viễn nghe những lời nói tràn đầy uy hiếp kinh người của Thái phó, nhưng sắc mặt không hề thay đổi, khóe miệng dính đầy máu tươi

https://thuviensach.vn

cũng chậm rãi cong lên đầy ác ý, sau đó bật cười đắc ý như điên: “Không ngờ Vệ Lãnh Hậu lại thâm tình đến mức độ này, thật sự là cảm thiên động địa, nhưng mà... Ngươi cho là ngươi thực đúng là người thắng sao? Ha ha ha.... Từ xưa đến nay, đạo lý giang sơn và mỹ nhân không thể có cả hai, ngươi cuồng vọng đến mức không hiểu đạo lý đơn giản như thế sao? Ta không có được nàng, nhưng ngươi cho ngươi đã thực sự chiếm được nàng? Ngươi nên nhớ, ngươi chính là cừu nhân giết cha của nàng! Một ngai vàng bị che lấp như thế đã đủ để một nữ tử tâm tính cao ngạo, thông minh như nàng có thể thần phục dưới chân ngươi? Cho dù là nàng nhất thời bị lời ngon tiếng ngọt của ngươi mê hoặc....Ha ha ha.... Mùi vị chỉ có giang sơn, nhưng mỹ nhân không ở bên người, cô độc đơn côi, ngươi sẽ nhanh chóng nếm được thôi.... Ha ha ha ha...”

Vệ Lãnh Hầu không muốn lãng phí thời gian với hạng bại tướng này thêm nữa, vừa xoay người lại nghe Cát Thanh Viễn nói đầy ác ý: “Chẳng lẽ Vệ hầu không cảm thấy kỳ quái vì sao ta lại thúc thủ chịu trói sao?”

Ngày ấy, đến tận lúc lên đèn, Niếp Thanh Lân cũng không hề ngủ, nàng chờ Thái phó đi gặp Cát Thanh Viễn về xem có chút tin tức gì của hoàng tỷ không, nhưng mà mãi cũng không thấy bóng dáng.

Đan ma ma thấy công chúa không ngủ, liền đi thỉnh Thái phó. Nhưng không lâu sau, bà trở về báo Thái phó đã trở về phủ nghỉ ngơi, hắn chỉ nói là Cát tặc miệng đầy những lời lừa gạt, bảo công chúa không cần để trong lòng, an tâm nghỉ ngơi.

Niếp Thanh Lân gật gật đầu, nhưng trước khi đi ngủ, nghĩ thầm đợi ngày mai gặp nàng sẽ hỏi tỉ mỉ cũng không muộn.

Nhưng qua mấy ngày vẫn như cũ không thấy bóng dáng của Thái phó đâu. Niếp Thanh Lân liền cảm thấy có chút không đúng. Bình thường cho dù có bận rộn như thế nào đi chăng nữa, thì ban ngày hắn cũng bớt chút thời gian trở lại đây dùng bữa cùng nàng… Hơn nữa, những ngày trước hầu như ngày nào cũng có nội thị giám trong cung không ngừng mang lễ vật dành cho ngày đại hôn tới để cho nàng lựa chọn những món đồ mình thích dùng,

https://thuviensach.vn

nhưng mấy ngày nay gần như là dừng hết mọi hoạt động, trong lúc nhất thời cung Phượng Sồ lại trở nên thanh tịnh đến mức làm người ta khó có thể thích ứng.

Ngày hôm đó nội thị giám dẫn theo một tiểu tổng quản mới đến để quản lý ống khói thông khí ở cung Phượng Sồ, gần đây bên nội thị mua vào một đám ống khói dùng để khơi thông khí trong cung, sau khi được huấn luyện đầy đủ, liền đưa tới cho cung của công chúa.

Công chúa lẳng lặng nhìn, đột nhiên hỏi: "Trong phủ phò mã cũng thay đổi sao?" Tiểu tổng quản vừa nghe liền vội vàng cúi đầu nói: "Nô tài cũng không rõ, chỉ nghe Nguyễn công công nói là thay đổi trong cung Phượng Sồ trước, bởi vì đại hôn của công chúa bị lùi lại, phủ Phò mã hiện tại chưa có người ở, nên cũng chưa cần thay đổi."

Niếp Thanh Lân nghe vậy thì sửng sốt, nàng không ngờ tin tức đại hôn của mình bị lùi lại, nhưng lại có thể nghe được từ miệng của một tiểu thái giám. Đan ma ma đứng bên cạnh nhất thời cũng không nghĩ là công chúa sẽ hỏi câu này, nhất thời hung hăng trừng mắt liếc tiểu thái giám, mới vội vàng nói: "Là lỗi của nô tỳ, hôm trước Thái phó có nói ngày lễ được chọn vào mùa đông năm nay không tốt, mà hôn lễ chuẩn bị cũng hơi vội vàng, vì thế liền muốn lùi lại một thời gian. Hơn nữa, hôn lễ của tiểu quận chúa Cách Nhĩ Phiên cũng cần phải làm gấp, nếu cả hai hôn lễ mà đụng nhau thì không tốt, bên Nội thị giám nhất thời cũng không chuẩn bị kịp, vậy không bằng lo cho hôn lễ của tiểu quận chúa trước, miễn cho nàng ta đoạt mất phong thái của công chúa… Nô tỳ thấy công chúa mấy ngày nay buồn bực không vui, sợ công chúa nghe xong lại càng thêm mất vui, nên định đợi thêm một thời gian nữa, mới chậm rãi thông báo với công chúa…"

Đan ma ma nói xong, liền ngẩng đầu nhìn công chúa, chỉ thấy sắc mặt nàng giống hệt hôm nghe tin dữ của công chúa Thiệu Dương, khuôn mặt trắng bệch giống như tờ giấy Tuyên Thành.

Một lúc lâu sau, mới thấy trên khuôn mặt trắng thuần nhỏ nhắn chậm rãi nở một nụ cười, lãnh đạm nói: "Đã biết, tất cả các ngươi lui xuống đi."

https://thuviensach.vn

Hôm nay thời tiết không được tốt, vừa mới bắt đầu mùa đông mà đã có bông tuyết rơi, trước thềm cửa sổ đã bị ướt một mảnh, từng tiếng vang bốp bốp phát ra từ trên mái ngói. Niếp Thanh Lân ngồi trong phòng một lúc lâu, mới nhẹ nhàng đưa tay sờ gương mặt mình, chỉ thấy đầu ngón tay chạm đến một mảnh ẩm ướt lạnh lẽo, nàng phục hồi lại từ từ buông tay, tiếng sấm bên ngoài vang dội, hòa theo đó là tiếng khóc thút thít chậm rãi phát ra. Nhưng trong lòng nàng cũng lặng lẽ nói với chính mình, đây sẽ là lần cuối, từ nay về sau Niếp Thanh Lân nàng sẽ không bao giờ rơi một giọt lệ nào vì gã nam nhân kia lần nào nữa.

Tiếp theo đó là những chuỗi ngày yên tĩnh lạ thường, tựa như cuộc sống trong thâm cung mười sáu năm qua của nàng. Thái phó có lẽ đang vội vàng chuẩn bị tân hôn để ôm kiều thề mềm mại, nửa bước cũng chưa từng bước tới cung Phượng Sồ.

Thời gian lâu đến nỗi Đan ma ma cũng cảm thấy chột dạ, nhưng mà tiểu công chúa lại coi như không có việc gì, mỗi ngày đều nói nói cười cười cùng Tiểu Gia nhu, gần đây lại có hứng với thêu thùa, thường thường cầm khung thêu ngồi ngẩn ngơ cả một ngày, mười đầu ngón tay không biết bị tàn phá bao nhiêu lần, nhưng khuyên thế nào cũng không được, nên cũng đành mặc cho nàng thêu.

Ngày hôm đó, Đan ma ma lại bắt gặp công chúa đang cúi đầu thêu, liền nhỏ giọng nói: “Công chúa dạo gần đây cứ ở mãi trong cung, chắc bức bối khó chịu lắm, hay để nô tỳ đi xin Thái phó, để cho công chúa đến hành cung nghỉ ngơi một thời gian ngắn có được không?”

Niếp Thanh Lân nghĩ nghĩ: “Đến hành cung cũng không thay đổi được gì, năm đó phụ hoàng có xây biệt quán tại Giang Nam, nếu Thái phó ân chuẩn, Bản cung muốn đi thăm lại cố hương của mẫu phi.”

Mặc dù là thuận theo tâm ý của bản thân. Nhưng mà Niếp Thanh Lân cũng không hi vọng xa vời rằng Thái phó đại nhân sẽ ân chuẩn, nhưng không nghĩ tới, ban ngày vừa mới trình tấu lên, chỉ một lúc lâu sau liền có người tới truyền lời, nói Thái phó ân chuẩn. “Mấy ngày gần đây thời tiết đã

https://thuviensach.vn

trở nên ấm áp, tuyết đã bắt đầu tan, vừa vặn có thể xuôi Nam theo đường thủy, nếu công chúa cảm thấy ở đó thoải mái, thì có thể ở đó đón năm mới ở phía Nam, rồi mới trở về cũng được."

Tiểu thái giám vừa truyền xong những lời này thì Vĩnh An công chúa cũng vừa vặn thêu xong những đường chỉ cuối cùng, dừng tay xem xét trái phải một chút, đúng là cảm thấy tài nghệ của bản thân đột nhiên tăng mạnh, nhìn tác phẩm trong tay chẳng khác nào được thêu từ những nghệ danh đứng đầu.

Chuẩn bị xong hành lý chỉ trong một ngày, bất quá Đan ma ma nghe nói là Lỗ Dự Đạt cũng sẽ cùng đi theo xuống phía nam thì sắc mặt kia có chút tối tăm không lý giải được, khi công chúa mang theo tiểu Gia Nhu cùng bà Vú lên thuyền thì xoay người gọi tiểu thái giám lại, bảo thị nữ bên cạnh đưa cho hắn một bức tranh thêu chuyển cho Thái phó đại nhân.

"Thái phó có hỉ sự trên người, Bản cung bởi vì tinh thần không tốt mà muốn đi Giang Nam nghỉ ngơi, không có lễ vật gì để tặng, tay nghề mặc dù không tinh, chỉ là muốn thêu tặng cho Thái phó một chiếc khăn thêu, hi vọng Thái phó vui lòng nhận lấy." Nói xong, liền khẽ nâng váy đi lên thuyền.

Khi bức tranh thêu được thái giám trình lên cho Thái phó thì Khâu Minh Nghiên đang đứng hầu trước cửa thư phòng. Thái phó nghe thấy lời của thái giám, liền ở trong phòng lười biếng nói: "Nhìn giúp bản Hầu, nàng đã thêu gì thế?"

Khâu Minh Nghiên mở ra nhìn, tỉ mỉ quan sát một lúc lâu, càng nhìn thì vẻ nghi hoặc trên mặt càng sâu.

"Như thế nào? Thêu quá khó coi, nhìn không ra sao?"

"Không phải…" Khâu Minh Nghiên lắp bắp nói: "Thần vụng về, kiến thức nông cạn, không biết có phải đã nhìn lầm hay không…."

"Cứ nói, đừng ngại."

https://thuviensach.vn

“Nhìn vừa giống ngựa, lại vừa giống lừa….Mà trên thân có vảy, cổ dài như rắn, giống như.... Giao Khuyển trong ‘Sơn thủy kinh chú’…”

Lời này vừa nói ra, xung quanh toàn bộ là một mảnh yên tĩnh, Vệ Lãnh Hầu cùng Khâu Minh Nghiên đều là tinh anh trong tinh anh, đương nhiên là biết về quyển Kỳ văn dị sự ghi chép về các dị thú thời thượng cổ.

Mà Giao Khuyển, thuộc loại dâm thú, bản tính thích nữ sắc, thích thả mình trên những con sông suối, đuôi biến thành giao khí*, thường nằm ẩn mình trong nước để rình bắt mỹ nữ xuống sông tắm rửa, hàng ngày giao hợp với không biết bao nhiêu nữ tử không hề mệt mỏi. Sau đó bị một vị Hoàng đế cho tát cạn nước sông, đóng cừ chặn bắt, ngay lúc nó đang giao hợp với nữ nhân, chặt giao khí, tinh tẫn nhân vong mà chết...

(*) biến đuôi thành vật để giao hợp

Khâu Minh Nghiên nói xong, tự giác tắt tiếng, có chút ngây ngốc nhìn dị thú thêu trên chiếc khăn mềm mại trên tay, thật không thể tin được, một con vật hoang dâm đến thế này lại được công chúa đoan trang, tao nhã thêu lên khăn tay…

Không đúng! Nếu công chúa đích thân tự tay thêu nhất định là có thâm ý! Có lẽ là cầu phúc chăng? Cầu phúc cho nam tử không thể trôi chảy chuyện phòng the, sớm ngày được khôi phục oai hùng như trước?

Nghĩ vậy, Khâu Minh Nghiên lại kinh hoàng ngẩng đầu lên, nhìn về cánh cửa đang được đóng chặt của thư phòng. Không thể tin được Thái phó đại nhân lại... Như vậy...

Qua thật lâu sau, chỉ nghe thấy từ trong phòng truyền ra tiếng đập bàn lớn: “Niếp Thanh Lân, nàng chờ đó cho ta!”

(Giải thích giúp các bạn ngây thơ trong sáng không hiểu ý của công chúa. Thật ra công chúa đang nghĩ rằng, Thái phó đang vội chuẩn bị đại hôn cho tiểu công chúa Cách Nhĩ Phiên với Thái phó, nên bỏ mặc nàng ấy. Vì thế nàng buồn bã xuôi về Giang Nam, định sống nửa đời còn lại ở nơi đó, nhưng ngẫm đi nghĩ lại, cơn tức chưa tiêu, nên thêu Giao Khuyển, ờ, dâm

https://thuviensach.vn

thú, tặng thay quà tân hôn. Ý nói, Thái phó đại nhân nhà chúng ta, gặp mỹ nữ là híp mắt, như giao khuyển, Thái phó đại nhân là dâm thú...)

Chương 120

Đáng tiếc thuyền đã rời bến, Thái phó có tức giận mắng đi chăng nữa cũng không tới được chỗ thuyền Niếp Thanh Lân. Bởi vì đi bằng đường thủy một đường thông thuận, mười ngày sau đã cập bến Giang Nam.

Cũng bởi vì mang trong mình một phần dòng máu của phương Nam, nên khi thuyền cập bến trong lòng Niếp Thanh Lân tự nhiên dâng lên một cảm giác vô cùng quen thuộc. Từng giọt mưa khẽ đong đưa tạo cảm giác tươi mát, đập vào mắt là cảnh sông nước phồn hoa làm tâm tình thoải mái, vui sướng.

Mùa đông ở miền Nam cũng có chút âm lãnh, may mắn vì nghênh đón công chúa nên biệt quán đã sớm được chuẩn bị kỹ càng, lại gia cố thêm mấy lò sưởi, vừa vào phòng, do mặc nhiều áo nên có chút không chịu được nóng, vừa tới nội thất nàng liền thay ra chỉ mặc một thân áo lụa,

An trí xong cho tiểu công chúa, ma ma sai người mang nước ấm thùng gỗ vào bên trong. Đợi Niếp Thanh Lân thả mình vào trong làn nước ấm, liền thoải mái nhắm mắt lại thì Đan ma ma liền đưa tới trước mặt Niếp Thanh Lân một chiếc hòm nhỏ.

“Công chúa, ngọc trong hòm này được tạo thành từ sữa phối hợp với dược liệu hương cao, đem nó thả vào trong nước, hương cao sẽ theo khe ngọc mà chậm rãi lan ra, làm cho da thịt chậm rãi hấp thu, cực kỳ có lợi đối với thân thể lạnh của người.”

Niếp Thanh Lân liếc nhìn về phía chiếc hòm đã mở, chỉ thấy bên trong đang đặt một pho tượng hình người, đưa ngón tay cầm lên liền phát hiện người ngọc kia được điêu khắc thật tinh tế, mắt phượng hẹp dài, sống mũi thẳng tắp không nét nào là không giống người nọ, như vậy mà khắc ra, đúng

https://thuviensach.vn

thật là có tâm… Cổ tay khẽ cong liền "Bốp" một tiếng, người ngọc kia liền bị quăng ra xa, lăn mấy vòng trên tấm thảm mềm mại mới dừng lại.

Nực cười, đây là muốn nàng cùng tắm rửa với người ngọc giống hắn sao? Bản lĩnh không chế lục cung của hắn cũng đã sắp vượt xa phụ vương, bản thân thì làm bạn với người đẹp Bắc Cương, nhưng lại làm một khối ngọc mang hình hắn đem đến đây để an ủi người cũ sao?

Đan ma ma không ngờ tiểu công chúa luôn dịu dàng, hòa thuận cũng có lúc đập đồ, bỗng có chút sững sờ, nhìn nhìn công chúa, lại nhìn nhìn về khối ngọc, cau mày nói: "Nếu trong lòng công chúa khó chịu, thì đập bể vài thứ cũng không sao, nhưng cũng nên chọn mấy thứ sần sùi xấu xí mà đập, khối ngọc này cực kỳ bổ dưỡng và tốt cho cơ thể của người, không thể tùy tiện đập như thế…." Vừa nói vừa xoay người đi nhặt.

Đan ma ma vốn dĩ xuất thân bình thường, lại từng được tôi luyện trong quân doanh, tính tình luôn ngay thẳng, tuy sau đó vào cung, mặc dù cũng thu liễm cử chỉ không ít, nhưng đôi khi tình thế bất ngờ, thì tính tình kia vẫn bộc lộ ra ngoài.

Niếp Thanh Lân cũng đã quen với bộ dáng này của Đan ma ma, nhìn bà đau lòng dùng nước rửa khối ngọc kia, tâm tính nghịch ngợm liền nổi lên, liền cố ý đùa nói: "Trách không được ma ma luôn hung hăng chê bai Lỗ tướng quân, thì ra là do bề ngoài của hắn sần sùi xấu xí, chỉ nên dùng để đánh đập cho bõ ghét, chứ nếu muốn kí thác tâm tình thì nên chọn những thứ tinh tế, xinh đẹp như khối tượng ngọc này."

Đan ma ma không ngờ đột nhiên tiểu công chúa lại đi lấy câu chuyện xấu hổ chết người đó của mình ra trêu đùa, trong lúc nhất thời sắc mặt ửng đỏ, trong lòng liền mắng thầm Lỗ Dự Đạt tiểu oan gia kia, những ngày trên thuyền, tính xấu không đổi, vẫn luôn tìm lúc không người đến trêu chọc mình, nhưng lại bị tiểu công chúa nhìn thấu.

Niếp Thanh Lân nói xong liền nở nụ cười, nhìn thấy đôi má Đan ma ma đỏ rực, đến khi thấy bắt đầu lan xuống cổ, nàng mới nín cười nói: "Ma ma

https://thuviensach.vn

đừng tức giận, ở đây không có người, ta và ma ma chỉ thủ thỉ tâm sự thôi mà."

Ma ma lúc này mới chậm rãi nghiêm mặt đi tới, cũng không có để ý tiểu công chúa có nguyện ý hay không, liền đem tượng ngọc thuốc kia ném vào thùng gỗ, Niếp Thanh Lân cũng hiểu được vừa rồi mình dùng vật vô tri kia để phát tiết cơn giận thì cũng thật không ổn, nên cũng tùy tiện để nó chìm xuống đáy thùng nước, sau đó lại dùng đôi bàn chân trắng nõn ở phía dưới chà đạp nó không thương tiếc.

"Nhưng thật ra mà nói, vì sao đến bây giờ ma ma vẫn luôn không có sắc mặt tốt khi đối diện với Lỗ tướng quân thế? Theo Bản cung thấy, Lỗ tướng quân cũng là người si tình đối với ma ma, cho dù ma ma có lạnh nhạt như thế nào đi chăng nữa, thì sự si mê cuồng dại của hắn đối với ma ma vẫn không hề thay đổi."

Nếu như người ngoài hỏi bà câu hỏi đó, chắc chắn Đan Thiết Hoa sẽ không thèm tốn một giọt nước miếng nào để giải thích, trực tiếp vung tay tát một cái, đá văng ra ngoài. Nhưng câu hỏi này lại từ miệng của một cô gái nhỏ, trơn mềm, thơm mát, mềm mại trước mặt, những lọn tóc ướt, rối tung xõa dài bên đôi má, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng noãn hiện nay đỏ hồng hồng bởi hơi nước nóng bốc lên, nhưng lại mang đến cho người đối diện cảm giác thư giãn không phòng bị, hiện tại bị nàng nhẹ giọng hỏi, làm bà bỗng dưng có ý định muốn tâm sự những chuyện riêng tư mà trước kia, khi còn ở trong cung hai người vẫn chưa từng nói qua.

"Nô tỳ là một quả phụ, trượng phu qua đời thì nên giữ gìn bổn phận, cũng đâu thuộc dạng quyền quý được sống trong khuôn viên nhà cao cửa rộng, có nhiều rỗi rảnh như thế, cho dù có muốn tái giá đi chăng nữa thì cũng nên tìm người đồng cảnh ngộ như mình, công chúa có từng gặp qua quả phụ nào bốn mươi tuổi lại tái giá với một nam tử ba mươi chưa? Họ Lỗ kia cợt nhả không đứng đắn, đã làm công chúa chê cười rồi."

Niếp Thanh Lân nghe đến đây liền có chút sáng tỏ: "Vậy nếu như Lỗ tướng quân cũng là bốn mươi tuổi đã mất vợ, có phải Đan ma ma sẽ suy

https://thuviensach.vn

nghĩ lại hay không?”

Cả khuôn mặt của Đan ma ma đều đỏ bừng, cầm cái khăn nhẹ nhàng chà sát sau lưng tiểu công chúa: “Nô tỳ sẽ không tái giá! Đến tuổi này rồi ai lại nghĩ đến chuyện tái giá để người đời chê cười là không biết giữ gìn trinh tiết chứ.”

Niếp Thanh Lân tựa vào thùng gỗ, thoải mái nhắm mắt lại lại, lười biếng nói: “Đại Ngụy triều đã sớm bãi bỏ tục lệ tặng biển trinh tiết liệt phụ từ lâu, ma ma coi đó làm chí hướng làm gì, theo Bản cung thấy, Giang Nam khí hậu ôn hòa, Bản cung nhìn kỹ hình dáng của Lỗ tướng quân cũng thuộc hàng đoan chính, nếu cạo sạch bộ râu kia đi, thì dáng vẻ cũng tuấn tú chẳng thua kém gì ai, chi bằng sau khi ổn định xong chỗ ở Giang Nam này, sớm ngày thành thân, cũng tránh cho Lỗ tướng quân phải ngóng dài cả cổ…”

Mặt Đan ma ma đờ ra như khúc gỗ, sức lực trên tay bỗng mất đi khống chế, đem tấm lưng ngọc của công chúa chà sát đỏ hồng một mảnh.

Có lẽ là do thay đổi địa phương, tâm tình thản nhiên đã lâu không thấy bây giờ xuất hiện trở lại, cảnh sắc ở núi rừng phương Nam xinh đẹp tuyệt trần, non xanh nước biếc, phong cảnh hữu tình. Cảnh sắc trong khuôn viên biệt cung này lại rực rỡ lạ thường. Mỗi ngày, mỗi khi thức dậy, nàng mặc lên xiêm y xinh đẹp, trang điểm kỹ lưỡng, liền ngồi lên xe ngựa bắt đầu du sơn ngoạn thủy, du ngoạn thưởng thức hết tất cả các cảnh đẹp chùa miếu tại thành Lâm An.

Công chúa cải trang để đi du lãm thắng cảnh hạ lưu Trường Giang, cũng không treo cờ hiệu của công chúa Đại Ngụy, mà chỉ sử dụng cờ hiệu của nữ quyến đại tộc phương Bắc. Bởi vì, xe ngựa đẹp đẽ sang trọng, thị nữ theo hầu trên người đều ăn mặc tơ lụa sang quý, tiền thưởng lại càng hào sảng, nên mỗi khi đến các nơi đều được đối đãi cẩn thận lấy lòng, lại bớt đi một chút khúm núm e dè khi đối đãi với người hoàng tộc, làm cho nàng chơi cực kì vui vẻ.

Về phần Thái phó ở xa tận chân trời kia, tất cả những vật phẩm ăn mặc ở đi lại cần thiết đều là thứ sang trọng nhất, được vận chuyển đến Giang

https://thuviensach.vn

Nam bằng thuyền không hề gián đoạn, nhưng mà người nọ lại không hề giống như lúc xuất phát đến Nam Cương, nhờ cánh nhạn đưa thư mang theo tình ý, hơn một tháng qua đi, cũng chưa từng gửi tới một phong thư. Có lẽ đang dây dưa triền miên cùng với kiều thê mới cưới, nên không có thời gian rảnh để chấp bút viết thư cho nàng.

Niếp Thanh Lân ngược lại rất thông cảm, Thái phó từ trước đến nay luôn là người "chung tình" nếu đã vừa ý với người mới thì đâu còn thời gian rảnh mà chiếu cố tới người cũ. Thỉnh thoảng vẫn có lúc ngẩn ngơ như mất hồn thì đúng là có, nhưng mà rời xa hoàng cung, giữa trời đất mênh mông này, thật sự có rất nhiều thứ hấp dẫn, mỗi ngày đều không thiếu cảnh đẹp ý vui, theo đó bình phẩm thưởng thức nhiều món ăn ngon, cho dù thỉnh thoảng có thẫn thờ nhớ về chuyện cũ thì cũng rất nhanh bị những thứ mới mẻ đa dạng thu hút suy nghĩ.

Ngày hôm đó, nàng vừa mới tới một địa phương nổi tiếng về ẩm thực. Tửu lâu gia truyền Thạch Bảo nổi tiếng, nghe nói mỗi ngày sẽ nấu một món mới, nhưng tinh xảo mười phần, nguyên liệu nấu ăn được lựa chọn kỹ lưỡng, sau đó dùng lửa nhỏ đun khoảng năm canh giờ, tỉ mỉ từng chi tiết, nhưng lại ngon đến mức làm người ta muốn nuốt đầu lưỡi. Món ăn được sắp xếp tinh xảo, vừa nhìn đã muốn ăn ngay.

Dù Niếp Thanh Lân có tiếng là kén ăn, nhưng cũng ăn cực kì ngon miệng, đến khi ngừng đũa thì thức ăn trên bàn gần như đã hết sạch, nghe Đan ma ma lẩm bẩm, chỉ bữa ăn này đã tiêu tốn hết trăm lượng bạc, với số tiền đó đủ cho một nhà bình thường, ăn gà quay, thịt heo mũm mĩm no căng bụng trong ba năm, nhưng khi đến Thái Bình lâu này thì chỉ đủ để vừa lửng dạ. Đã vậy, quy định ở Thái Bình lâu này lại chỉ cho gọi mỗi một món, không cho ăn kèm them món thứ hai, nghe nói đây là quy định của tổ tiên tránh cho khách nhân bị lẫn lộn vị giác, làm mất đi hương vị vốn có của thức ăn nổi danh trăm năm của cửa hiệu.

Niếp Thanh Lân gật gật đầu, khen ngợi người sáng tạo ra món ăn này đúng là một nhân tài, nắm rất rõ tâm lý thích truy tìm cái hiếm lạ của những phú hào. Người có thể bỏ ra số tiền có thể mua nổi món ăn này, chắc chắn

https://thuviensach.vn

không phải hạng người để bụng đói kêu vang, khi cung ứng thức ăn cũng phải đúng giờ giấc quy định, lại còn là số ít như thế, làm cho người ta có cảm giác ăn mãi vẫn chưa thỏa mãn.

Trên thế gian này vẫn luôn là như thế, nếu như dễ dàng có được, hoặc cho ăn uống chè chén thoải mái, ngược lại sẽ sinh ra cảm giác khinh thường không tôn trọng, lại càng sẽ không cảm nhận được cái tốt đẹp đó đáng được trân quý ra sao.

Thái Bình lâu, rất không tệ! Thu hút khách đến không chỉ dừng lại ở mỹ thực, quan trọng nhất là làm thỏa mãn tới tận tâm của người thưởng thức. Uống thêm một cốc trà xanh, nàng liền miễn cưỡng đứng dậy, chuẩn bị đi tới Tố Hương trai cách đó không xa dùng chút điểm tâm.

Nhưng vừa mới bước ra khỏi cửa tửu lầu, liền nghe thấy cách đó không xa một trận ồn ào của tiếng kèn sáo, thì ra là một phú hào của địa phương nạp thiếp, đang mang kiệu hoa dạo phố.

Giang Nam ngoài văn nhân cũng có nhiều thương nhân. Tuy thương nhân tiền tài nhiều, nhưng lại không có công danh, nên muốn cảm nhận được cách hưởng thụ của các bậc đế vương về chuyện ăn mặc ở đi lại. Đây cũng là nguyên do vì sao nơi đây lại cực kì chú trọng về kiến trúc tinh xảo của đình đài, lầu các, và có yêu cầu rất cao đối với vấn đề ẩm thực. Cho nên nơi khác biệt rất xa đối với kinh thành, cũng không có nhiều lễ nghi quy định phiền phức. Nếu là vương hầu ở kinh thành, cũng nào có loại hành động phất cờ gióng trống nạp thiếp thất, bất quả chỉ mang kiệu mang người đó nhập phủ qua cửa sau thôi, cho dù là muốn cho thiếp thất thể diện, thì cũng chỉ là mở vài bàn tiệc tiếp đãi bạn tốt là xong.

Niếp Thanh Lân chưa từng thấy qua tiệc cưới của nhân gian, nhìn đội quân rước tân nương vừa đi qua liền cảm thấy thú vị, rõ ràng chỉ là một thương nhân, nhưng lại dùng bạc trắng để trang hoàng xung quanh cỗ kiệu mà chỉ quan phủ mới có, thanh âm huyên náo phía trước, thật là có chút cảm giác chẳng ra cái gì cả

https://thuviensach.vn

Cưỡi trên con ngựa to đi đầu là một vị công tử khoảng ngoài ba mươi, tướng mạo tuy tốt, nhưng đáy mắt hiện rõ sự mỏi mệt vì sắc tửu sắc quá độ, một bộ dáng phóng đãng ngang tàng, lúc này thoạt nhìn như đường làm quan rộng mở, thỉnh thoảng chắp tay chào những người dân đang xem náo nhiệt chung quanh.

“Lâm gia tiểu thư dịu dàng đoan trang, lại bị tên thiếu gia ăn chơi này nạp làm thiếp thất, đúng là đóa hoa nhài cắm bãi phân trâu.” Dân chúng đứng một bên xem náo nhiệt tức giận bất bình nói.

“Nói chuyện nhỏ một chút, hiệu thuốc của Lâm chưởng quỹ tuy là nhà nghèo, nhưng há phải dạng ham phú quý? Rõ ràng là Phan tam gia cưỡng ép, Lâm chưởng quỹ bị đánh đến giờ vẫn còn nằm liệt trên giường… Cũng chỉ bởi vì lúc trước Lâm gia cự tuyệt thẳng thừng, làm mất thể diện vị Phan gia này, cho nên hắn mới cố tình gióng trống khua chiêng, để cho mọi người biết, tiểu mỹ nhân họ Lâm đã nằm trong túi hắn!” Một vị trưởng giả bên cạnh tiếp lời.

Niếp Thanh Lân đứng bên cạnh xe ngựa nghe thật rõ ràng, trong lòng có chút kinh ngạc: Lạ thật, chốn phồn hoa giàu có đông đúc này mà sao lại có hành động cưỡng đoạt ép cưới như này!

Đúng lúc này, kiệu hoa lắc lư đi đến bên cạnh, có lẽ là do tân nương tử giãy dụa quá mạnh, nên mấy kiệu phu đang đi trên đường bước chân hơi loạng choạng. Đúng lúc này một cơn gió thoảng qua, mành kiệu bị gió thổi nhấc lên, làm lộ ra gương mặt của một cô gái xinh như đóa phù dung lúc này đang đẫm nước mắt, nhìn tình hình của nàng ấy rõ ràng là bị trói lại, đôi môi đỏ mọng bị nhét một khối vải trắng, chặn không cho nàng phát ra lời.

Niếp Thanh Lân trợn to hai mắt, nếu không phải Đan ma ma bên cạnh nâng đỡ, nàng đã ngã ngồi trên mặt đất: “Bát hoàng tỷ?” Nàng nhất thời sợ chính mình hoa mắt, liền nắm chặt tay Đan ma ma hỏi: “Đan ma ma… có thấy?”

Đan ma ma cũng mang vẻ mặt kinh ngạc, khuôn mặt kia… Nhất là những giọt nước mắt đang rơi như mưa đó đúng là có vài phần phong thái

https://thuviensach.vn

của công chúa Thiệu Dương.

Mắt thấy đội đón dâu sắp đi qua, Niếp Thanh Lân kịp thời ra lệnh cho Lỗ Dự Đạt: “Mau ngăn kiệu hoa kia lại!”

Lỗ Dự Đạt không đợi công chúa dứt lời, liền phi thân qua, mang theo vài thị vệ ngăn cản đội đón dâu, lại vận khí ở đan điền, mạnh mẽ quát: “Đứng lại!”

Giọng của Lỗ Dự Đạt hét vang như sấm, lấn át cả tiếng kèn trống ầm ĩ, làm tất cả mọi người có mặt trên đường chấn động, đứng im tại chỗ.

Vị Phan tam gia kia cả kinh thiếu chút nữa ngã từ trên lưng ngựa xuống đất, đợi thấy rõ người trước mặt là ai, liền thở hổn hển nói: “Mấy tên thô lỗ không có mắt này từ đâu xuất hiện, có biết bổn thiếu gia là ai không, lại dám ngăn cảm kiệu hoa của bổn thiếu gia!” Niếp Thanh Lân được Đan ma ma nâng đỡ, vững vàng đi tới lạnh giọng nói: “Vậy thì ngươi nói ta nghe thử, bởi ta đang rất tò mò, không hiểu là vị quan to nào lại dám cường đoạt dân nữ nhà lành trên lãnh thổ của Đại Ngụy ta?”

Phan tam gia vốn đang thổi râu trợn mắt giận dữ, nhưng lại không nghĩ tới, từ bên kia đi tới là một tiểu mỹ nhân vô cùng tuyệt sắc! Vốn tưởng rằng vị trong kiệu hoa kia đã là quốc sắc thiên hương, nhưng không thể ngờ, vị đứng trước mặt này mới làm cho người ta nhìn đến không chớp mắt.

Nhìn đến đây, sắc tâm lập tức nổi lên, cợt nhả nói: “Vị mỹ nhân này chắc là người từ phương xa mới đến? Nên mới không biết Phan tam gia ta là ai, ta là cháu họ ngoại của mẹ ruột đương kim thánh thượng, Lệ phi nương nương là muội muội của ông nội ta, tiểu công chúa sắp gả cho Định Quốc Hầu là tiểu di mẫu của ta… haha, vậy nàng đã biết ta là ai chưa?”

Niếp Thanh Lân nghe thấy thế, đầu tiên là trợn to mắt giận dữ, nhưng ngay sau đó lại nghẹn họng, một lúc lâu sau mới nói thành lời: “Thật là một gia thế hiển hách tột đỉnh…”

Phan tam gia tưởng rằng giai nhân đã bị chinh phục bởi gia thế của mình, ánh mắt lập tức tràn đầy đắc ý, nhướng mày nói: “Nếu đã biết nhau,

https://thuviensach.vn

mỹ nhân có thể cho chút mặt mũi, đến quý phủ của ta cùng uống một chén rượu mừng hay không?"

Niếp Thanh Lân cảm thấy ngọn lửa giận trong lòng càng lúc càng bùng lên cao, không nghĩ tới mình ở trong hoàng cung nhẫn nhục khiêm tốn, cẩn thận chu đáo mọi bề, nhưng gia tộc nhà mẫu phi ở Giang Nam này sống thoải mái ngang tàng như thế, quả nhiên là cường long không thể đè ép được địa đầu xà, cho dù là Hoàng đế cũng không uy quyền bằng quan ở huyện nhỏ!

Nghĩ thế nàng bật cười giận dữ, cất cao giọng hỏi: "Vậy ngươi có biết ta là ai không?"

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Kỳ thật tiểu Long Châu nhất định rất muốn măng chửi điên cuồng: Ta là bà nội nhà mi đây!

Chương 121

Vị Phan tam gia này cũng đã quen ngang tàng trên địa bàn của mình, lúc này lại bị mỹ sắc mê hoặc nào còn nghe được lời nói thâm ý của mỹ nhân trước mặt? Đôi mắt lim dim, cao thấp đánh giá mỹ nhân trước mắt, đáp: "Xin tiểu nương tử hãy xưng danh tính, đợi sau khi tiệc cưới xong, ta sẽ tới nhà tiểu nương tử bái phỏng."

Niếp Thanh Lân nhìn thằng cháu ngoại lớn của mình, lại thở dài: "Không cần, ta sẽ trực tiếp đi gặp phụ mẫu của ngươi…"

Nói xong vung tay lên, Lỗ Dự Đạt bọn họ tựa như mãnh hổ xông tới, kéo tên Phan tam gia kia ngã xuống đất, sau đó liền trói chắc hắn lại.

Gia đinh của Phan phủ vừa thấy thiếu gia nhà mình bị trói gô lại, sao chịu ngồi yên? Ùa tới như ong vỡ tổ, nhưng chưa kịp làm gì đã bị đánh cho tan tác.

https://thuviensach.vn

Đan ma ma đá văng mấy trên gia đinh đang nằm vật vã trên mặt đất, sải bước đi tới vén mành lên nhìn vào: Khuôn mặt này, dáng người này, rõ ràng chính là – Thiệu Dương công chúa!

Đương gia Phan phủ là Phan Chính Đạo nghe được con mình bị một người không rõ thân phận giam giữ, ném thẳng vào đại lao của quan phủ thì không khỏi chấn động. Vị đại lão gia Phan phủ tuy không kiêu ngạo vô lối giống như con mình, nhưng mà đem nhi tử của mình nuông chiều thành cái dạng trong mắt không có vương pháp như thế này thì cũng không phải là người tốt lành gì.

Nơi đây cách xa triều đình, nên những chuyện mâu thuẫn đang xảy ra trong triều thì ở đây cũng không biết được rõ ràng, vì thế dĩ nhiên không biết được gian nan, khó khăn của biểu đệ Hoàng đế, cho nên hành động đánh hoàng thân quốc thích tại thành Lâm An cho tới bây giờ cũng chưa từng xảy ra, huống chi là loại hành động làm mất hết mặt mũi nhà bọn họ như thế này. Trong lòng mặc dù mắng chửi nhi tử hoang đường, cưới tiểu thiếp thì tiêu chút bạc là được rồi, lại còn không biết xấu hổ mà huyên hoang đến thế này! Bất quá cũng là căm tức nha môn Lâm An, lại toàn dạng không có mắt dám không nể mặt Phan gia!

Nghe quản gia đi theo đội ngũ đón dâu nói, thiếu gia bị đánh rất thê thảm, mặt mũi xưng vù không nói, mấy cái răng đều bị rơi ra. Nhưng không đợi ông ta kịp phái người đi quan phủ đòi người, một phong bái thiếp đã được đưa tới trong phủ, quản sự đang ở 1 bên lau máu tiếp tục nói: “Lão gia, người gác cổng phủ ta vừa nhận được bái thiếp từ một tiểu tử, chính là kẻ đã trực tiếp đánh thiếu gia nhà chúng ta, đúng là khiêu khích trắng trợn, đợi biết được địa chỉ phủ trạch của bọn chúng, tiểu nhân liền mang người đi dạy dỗ bọn chúng!”

Nhưng Phan Chính Đạo đứng bên cạnh thì mắt đang trợn trừng: Bái thiếp này không đơn giản như những bái thiếp thông thường, dùng gấm thượng hạng được tiến cống từ nước ngoài bao bên ngoài, hoa văn tinh xảo, trên mặt giấy được rải đầy kim tuyến… Phủ của ông ta lúc trước kinh doanh tửu lâu, hiện tại kinh doanh tiền trang, mặc dù không làm quan, nhưng vẫn

https://thuviensach.vn

thường xuyên giao tiếp cùng quan to quyền quý. Nhìn bái thiếp trước mặt, rõ ràng có xuất xứ từ trong cung! Trong lòng nhất thời giật thót, đợi vừa mở bái thiếp ra, nhìn thấy một hàng chữ thanh thoát rõ ràng, khách khí mời biểu ca là mình buổi trưa hai ngày nữa tới biệt phủ của hoàng thất ở Giang Nam một chuyến.

Tay run run chậm rãi khép lại thiệp mời, Phan Chính Đạo đầu đầy mồ hôi lạnh, ông đột nhiên cảm thấy con trai của ông dường như vừa chọc một lỗ thủng thật to trên trời. Quản sự đứng bên cạnh còn không biết chết sống, vẫn đang thao thao bất tuyệt thêm dầu vào lửa: “ Lão gia, ngài có muốn mời thêm Chu tiêu Sư của tiêu cục xử lý những kẻ này hay không?

Phan Chính Đạo tức giận đến mức giơ chân đá thẳng quản sự ngã lăn ra đất: “Mang theo thiếu gia đi gây rối ngay trên đầu người hoàng gia, hiện tại ngươi lại còn muốn đi tìm chết?”

Chủ quản cả Phan gia mấy ngày tiếp theo ăn uống không trôi, nhấp nhổm không yên là chuyện đương nhiên. Đến Niếp Thanh Lân hiện tại cũng đang lo lắng đến rối tinh cả lên.

Nếu đích thân đến Giang Nam, thì đương nhiên phải nghiêm chỉnh chấn chỉnh lại gia phong của Phan gia, chắc chắn sẽ không để xảy ra cơ sự bừa bãi như vậy, miễn cho tương lai bị kẻ hữu tâm nắm được làm nhược điểm trong tay, đến lúc đó chẳng khác nào họa ngập đầu cho những thế hệ tiếp theo? Nhưng hiện tại còn một sự kiện quan trọng hơn, đó là Bát hoàng tỷ.

Khi bọn họ đem Bát hoàng tỷ còn đang hôn mê trong kiệu cứu ra, Lỗ Dự Đạt cũng lần tìm cắt đi sợi dây đang trói tay nàng. Chẳng biết tại sao, đây rõ ràng chính là Thiệu Dương công chúa, nhưng đến ngay cả Niếp Thanh Lân nhẹ nhàng gọi tỷ tỷ, nàng ấy vẫn hoảng sợ không thôi.

Niếp Thanh Lân lập tức phái người đi tìm hiểu tình hình của cô gái này, đợi khi đến được hiệu thuốc của Lâm lão bản thì ông ấy hiện nay vẫn chưa thể rời khỏi giường bởi bị tên hư đốn nhà họ Phan hành hung, vị lão bản này thấy có người quen biết công chúa Thiệu Dương tới đây hỏi thăm, mới rưng

https://thuviensach.vn

rưng kể lại sự việc, thì ra ông vốn là người Bắc Cương, hơn mười năm trước ấu nữ của ông bị chết đuối trên dòng suối ở Mạn bắc

Sau đó, ông lại qua Giang Nam định cư, cứ cách vài năm lại quay trở lại cố hương chọn mua chút thảo dược, đồng thời qua chỗ bờ sông để tế vong hồn của nữ nhi. Không nghĩ tới năm nay khi đi qua khúc sông đó đúng lúc thấy một cô gái đang trôi nổi trên sông, lúc ấy cả thân thể nàng đang ôm lấy khúc gỗ, trên trán tựa hồ đập vào đâu mà bị thương, hấp hối, đang sắp chìm dần.

Lâm lão bản lúc ấy vội vàng cứu cô gái này, cảm giác nàng ấy cùng mình có duyên, mà nữ tử này cũng không biết có phải do bị đập vào đầu không mà bị mất trí nhớ, chuyện cũ không nhớ một chút gì, đây quả thực là Hà Bá hiển linh, thấy ông cả đời làm nghề thuốc thiện lương nên thương tình trả cho ông một cô con gái.

Vì thế Lâm lão bản đã đem nàng nhận làm nữ nhi, án theo tên cũ của nữ nhi đã mất mà gọi nàng là Lục Nương, đem nàng theo về Giang Nam. Nhưng không nghĩ tới mặc dù chỉ khoác trên mình những bộ áo vải thô sơ, nhưng vẫn không làm mất đi được nét đẹp trời sinh trên người nàng, bởi vì hai năm trở lại đây làm ăn khó khăn, hiệu thuốc không đủ bạc để thuê thêm người giúp, Lục nương liền đi ra cửa hàng hỗ trợ, đúng lúc bị tên tiểu ác bá kia nhìn trúng, tìm mọi cách dây dưa, cuối cùng là cường đoạt nạp nàng ấy làm thiếp…

Nghe Lâm lão bản kể lại xong, Niếp Thanh Lân càng thêm xác định nàng chính là vị hoàng tỷ tưởng đã chết của mình, chỉ biết ôm thật chặt nàng ấy vào lòng, khóc nức nở.

Tuy Thiệu Dương công chúa không thể nhớ ra muội muội của mình, nhưng rốt cuộc cũng là do quan hệ huyết thống, nhìn nữ tử thanh nhã tú lệ trước mặt cũng sinh ra một chút thân thiết. Nhưng khi nhìn thấy tiểu gia Nhu đang nằm chơi trên chiếc võng đong đưa, thì liền có chút kinh hoảng: “Đây... đây là hài tử của ta? Vậy… phu quân của ta là ai?”

https://thuviensach.vn

Niếp Thanh Lân nghĩ tới đoạn đường cuộc sống hôn nhân của hoàng tỉ nhà mình quá mức ly kỳ, cảm thấy nói ra sẽ kích thích tới nàng ấy, liền hàm hồ qua loa nói hắn không ở đây cho qua.

Thiệu Dương công chúa lần này bị ăn nhiều đau khổ, cả người cũng gầy gò đi khá nhiều, Niếp Thanh Lân liền chu đáo quan tâm tới ăn mặc, mọi thứ phải thật tinh tế, chỉ hận không thể một hơi đem Thiệu Dương gầy gò trước mặt nuôi cho béo tròn, mượt mà như trước.

Thời điểm rảnh rỗi, Niếp Thanh Lân cầm bút thật lâu cuối cùng cũng quyết định viết cho Thái phó đại nhân một phong thư. Tuy rằng trong lòng biết Thái phó còn đang trong khoảng thời gian ngọt ngào của tân hôn, kẻ thức thời thì không nên quấy rầy, nhưng mà chuyện tìm được Bát hoàng tỷ, không thể giấu diếm được, sớm muộn thì cũng tới tai Thái phó. Nếu người đời đều đã cho rằng Thiệu Dương công chúa đã không còn, vậy thì cứ để cho một nữ tử, vốn đã chịu không ít đau khổ của hoàng gia, sống như vậy an ổn hết nửa đời còn lại đi, chỉ hi vọng Thái phó giơ cao đánh khẽ, trên bàn cờ của hắn, thiếu đi vị nữ tử này cũng không quan trọng.

Mỗi câu chữ trong thư, nàng đều viết rất cân nhắc, hiện tại Niếp Thanh Lân cảm thấy hơi có chút hối hận, vì trước khi rời kinh đã đem tặng bức thêu kia cho hắn. Khó trách người xưa đã nói: Làm gì cũng đừng làm đến tuyệt tình.

Lúc trước khi quyết định trốn đến Giang Nam, vốn cũng đã mang theo ý định là không bao giờ quay trở lại kinh thành nữa, lại không ngờ đến mình lại có lúc vẫn còn việc phải cầu đến Thái phó, theo tính cách có thù tất báo, lòng dạ hẹp hòi của gã nam nhân đó, thì phải nên dùng câu chữ như thế nào, nịnh nọt ra sao, tự hạ bản thân như thế nào, mới có thể làm hắn vừa ý đây?

Sau khi đem thư gửi đi, đó cũng như đá chìm xuống biển, không lưu lại tiếng vang. Lại một tháng trôi qua, Niếp Thanh Lân cũng không nhận được bất kỳ hồi âm nào, nàng lại dần dần yên lòng. Từ khi họ Vệ nổi lên, thì giá trị của hai vị công chúa họ Niếp cũng dần bị hạ thấp, cho dù muốn làm một

https://thuviensach.vn

con cờ, cũng cần phải xem lại mình có giá trị gì đáng để người ta lợi dụng hay không, hiện tại nàng cùng tỷ tỷ đều không đủ tư cách.

Chỉ chớp mắt đã đến thời điểm thả đèn trong tết nguyên tiêu. Tập tục Giang Nam khác hẳn với phương Bắc, vào thời điểm này vừa ngắm đèn vào ban đêm, vừa có tục ngắm "Hoa" vào ban ngày.

"Hoa" này không phải chỉ những đóa hoa mọc lên từ đất, khoe sắc trong vườn. Mà là hoa trong ý của từ hoa khôi. Vào hôm ngắm đèn, thì toàn xe hoa của thanh lâu toàn thành xuất động, đủ loại nữ nhân với đủ mọi phong cách khác nhau, trang điểm lộng lẫy, trang sức độc đáo đứng trên xe hoa diễu qua các phố lớn nhỏ thành Lâm An.

Nhưng làm các nữ tử Giang Nam động tâm lại chính là màn xuất động của các nam thiếu niên tuấn tú.

Thư viện ở khắp mọi nơi đều sẽ đề cử các tài tử xuất sắc nhất ở thư viện của mình đến Phiên Mặc lâu, được mệnh danh là Giang Nam đệ nhất lâu, để trổ tài thi thơ đối đáp, đợi tới khi tuyển ra ba người đứng đầu, lúc đó sẽ được các hoa khôi tặng hoa. Trong khoảng thời gian này, những câu chuyện ái muội giữa các tài tử giai nhân, có thể viết thành câu chuyện, chất đầy các thư viện trải dài trên khắp Đại Ngụy.

Nghe nói các tài tử trong thư viện năm nay, ai ai cũng đều có tài mạo tuyệt vời, người người tác phong nhanh nhẹn quyến rũ.

Loại chuyện thưởng thức "nam sắc" này, Niếp Thanh Lân đương nhiên sao chịu bỏ qua. Nên đã đặt sẵn một vị trí dễ thưởng thức nhất ở Phiên Mặc lâu từ trước, để đến thưởng thức các tài tử múa bút vẩy mực. Nghe nói vị trí cách xa đài thi nhất cũng đã có giá hơn trăm lượng. Nên sau khi Niếp Thanh Lân hỏi qua Đan ma ma về lộ phí Thái phó đưa, liền lập tức không khách khí chút nào, đặt ngay vị trí đầu tiên.

Đến ngày lễ ngắm đèn hôm đó, Niếp Thanh Lân cùng tỷ tỷ đều ăn mặc xinh đẹp, hôm nay nàng cùng tỷ tỷ đã lựa chọn quần lụa nổi danh nhất hiện nay với hai màu xanh trắng phối hợp, với ý nghĩa là hai vị tiên y thanh xà bạch xà, đến thám hiểm Lôi Phong tháp. Tỷ tỷ nàng ăn vận thành Bạch

https://thuviensach.vn

nương tử, nàng là tiểu Thanh muội muội, muốn quên hết đi những lễ nghĩa rườm rà ràng buộc, giáo điều của phàm tục, biến thành một yêu tinh, chưa rành thế sự, chỉ muốn vui chơi cho thỏa thích. Đợi đến khi chải chuốt chỉnh tề xong xuôi, hai tỷ muội cùng lên xe ngựa chạy thẳng tới hoa lâu.

Các gian trên nhã lâu đều đã kín hết chỗ, chỉ còn nơi này là thông thoáng, tân khách tuy nhiều, nhưng cũng không đến nỗi chật chội. Căn bản do nhã lâu này địa thế tốt, không cần phải xuống lầu cũng có thể ngắm những hàng xe nối đuôi nhau trên đường, lại do giá thuê khá cao, không phải phú hộ tại Giang Nam thì chắc chắn không thuê được, càng bởi vì Phiên Mặc lâu này bình thường cũng chỉ có những tiểu thư danh giá, gia thế giàu sang mới dám ngồi.

Phải biết rằng, người có thể đạt được vị trí quán quân trong các cuộc thi ở Phiên Mặc lâu này thì đều thuộc hạng người xuất sắc nhất về tài lẫn dung mạo, chứ không phải hạng thanh niên phàm tục, chỉ muốn tranh chút tiếng tăm ở nơi này. Giang Nam phần đông là thương nhân, không lo bạc chỉ lo công danh. Nếu gả con gái cho những tài tử, có tương lai rộng mở như thế, dù là tài tử kia có chút nghèo khó một chút, cũng cam lòng. Vì thế hàng năm những người đoạt giải trên Phiên Mặc lâu này đều trở thành giai thoại.

Những tài tử kia trong lòng cũng hiểu rõ, gia cảnh bần hàn muốn ôm mỹ nhân về thì bắt buộc phải triển lộ tài năng ở Phiên Mặc lâu này.

Loại lễ hội mới mẻ, thú vị như thế này lại văn nhã mười phần, thật đậm chất phong tình Giang Nam.

Chỉ là năm nay, đợi đến khi các tài tử mặc bạch y, nhộn nhịp leo lên đài cao dưới sự chỉ dẫn của tiên sinh các thư viện, đều có chút căng thẳng gần như ngừng thở. Bởi vì thiếu niên các nhà vốn là rất bình tĩnh đảo mắt nhìn lướt qua những vị khách đến đây xem thi hội, thì tất cả ánh mắt của bọ họ đều bị cố định bởi hai cô gái trẻ tuổi ở một nhã gian gần nhất.

Nhị vị nữ nhân này không biết là thiên kim nhà nào? Chỉ thấy nữ nhân mặc áo trắng, bình tĩnh văn nhã cúi đầu khép mắt, dáng vẻ thanh tú, nhã

https://thuviensach.vn

nhặn. Hồn còn chưa kịp thu về, thì lại nhìn thấy nữ tử mặc áo xanh bên cạnh.

Khác rất xa với nữ tử mặc áo trắng nhã nhặn kia, vị tiểu thư này quyến rũ xinh đẹp mà không bút mực nào tả xiết, tuổi không lớn lắm nhưng từ trên người lại toát ra một khí chất cao quý không sánh được. Khi đôi mắt không vẽ mà sâu thăm thẳm như mặt nước hồ thu của nàng đảo qua, thì tất cả các nam thiếu niên tài tuấn ở đây, đều có cảm giác như vừa được một cơn mưa mùa xuân của tháng ba, tưới mát nội tâm, rất lâu, rất lâu sau vẫn không thể hoàn hồn...

Khi nữ tử mặc áo xanh nhìn thấy các tài tử nối đuôi nhau bước lên đài cao, thì cả hai người hơi ngây người ra một chút, sau đó mở chiếc quạt Kim cốt phiến ra che lại chiếc miệng nhỏ xinh, nghiêng người qua thì thầm khe khẽ với nữ tử mặc áo trắng, không biết nói gì đó, mà cả hai đều cười rộ lên.

Bị các giai nhân giễu cợt, các vị tài tử dưới sự thúc giục của các lão tiên sinh bên dưới mới kịp hoàn hồn, hơi đỏ mặt liền ngồi xuống thư án như trước, chuẩn bị nghe đề thi tiếp theo.

Bất quá, bọn hắn không biết, các giai nhân đang cười bọn họ cũng không phải là người mà bọn họ có thể si tâm vọng tưởng.

Trước kia, ở trên triều Niếp Thanh Lân cũng chỉ gặp văn võ bá quan không tuổi cao sức yếu như Ngô Cảnh Lâm, thì cũng là đại thần trung niên mập ú, dù là thanh niên trẻ tuổi, nhưng nếu đem so với vị Giao Long yêu nghiệt nào đó thì lại cực kì tầm thường đến không thể tầm thường hơn.

Không như hôm nay, một đám thiếu niên tươi trẻ sáng lấp lánh, trên mặt vẫn chưa hết lông tơ, tề tụ lại đầy đường, có thể nói là cực kì rầm rộ. Giang nam mĩ nữ nhiều, nhưng mỹ nam cũng không thua kém bao nhiêu, đã là làm cho đôi mắt công chúa đến đây ngắm “hoa” sáng rực cả lên, thầm nghĩ một tiếng: “Giang Nam! Tuyệt thật!”

Nàng dùng quạt khẽ che miệng, cực kì hưng phấn kéo tỷ tỷ thấp giọng nói: “Ai ai cũng đều là cực phẩm xuất chúng, so với các tiểu sinh nổi bật nhất ở kinh thành còn phong độ ngời ngời hơn nhiều!”

https://thuviensach.vn

Thiệu Dương công chúa tuy bị mất trí nhớ, nhưng nghe Niếp Thanh Lân nói, cũng kiềm không được khẽ đưa mắt liếc về đám "hoa" đang khoe sắc kia, tuy rằng cảm thấy nữ tử mà nhìn về một đám nam tử bình phẩm là hết sức không ổn. Nhưng bởi vì đã quên mất thân phận trước kia của mình, nên tính tình trở nên hoạt bát hơn nhiều.

Lòng yêu thích cái đẹp mọi người đều có, há có thể phân biệt nam nữ, dưới sự chỉ dẫn của Niếp Thanh Lân, nàng cũng lớn gan đánh giá một đám thiếu niên anh tuấn nhã nhặn, nhưng đôi má cũng tự nhiên mà hổng lên một mảnh.

Ngay cả Đan ma ma trên mặt cũng mang theo ý cười, nhìn chằm chằm vào đám thiếu niên trên đài. Làm cho Lỗ Dự Đạt đang ngồi sau lưng các nàng ngấm ngầm tức giận không thôi: Đúng là một địa phương làm bại hoại thuần phong mỹ tục! Thân là nam nhi, một là phải tuấn tú giống như Định Quốc Hầu, hai là cường tráng giống như Lỗ Dự Đạt hắn! Một đám người gầy còm ốm đói như mấy con gà nuốt dây thun kia, nếu ném lên đống xe hoa vừa giễu phố kia, thì sao có thể phân biệt được đâu trống đâu mái chứ, đẹp chỗ nào vậy?

Đúng lúc này, Bát công chúa đột nhiên cúi thấp người, hướng Niếp Thanh Lân nói: "Muội mau nhìn về hướng kia, thiếu niên tuấn tú đầu mang ngọc quan kia, từ nãy đến giờ hình như cứ nhìn muội mãi!"

Niếp Thanh Lân nhìn theo hướng tay của nàng ấy, quả nhiên trên đài cao có một thiếu niên cao gầy, sống lưng thẳng tắp đang ngồi trước án, đôi mắt phượng nhìn thẳng về phía nàng.

Niếp Thanh Lân bị ánh mắt kia nhìn, làm cho nàng cứng người, cảm thấy hô hấp như ngừng lại. Đợi đến khi bừng tỉnh liền biết vì sao mình như vậy – Khuôn mặt của thiếu niên kia, có chút tương tự người kia...

Đã mấy tháng nay trong mộng không còn hắn, nhưng khi bị ánh mắt của thiếu niên kia nhìn sang, nàng mới phát hiện, không phải là không có hắn, chỉ là đau đớn mà hắn mang đến, đã ngấm sâu vào tận xương tủy, không có thuốc nào chữa được.

https://thuviensach.vn

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Long Châu tử muốn nhấm nháp tiểu thịt tươi của Giang Nam, Thái phó, ngài có đồng ý không???

Chương 122

Đề thi là do lão phu tử đức cao vọng trọng trong thư viện đề ra, đơn giản trước là câu đối sau là điền bài thi. Khác hẳn với các thí sinh đang chuyên tâm vùi đầu vào đề thi, vị thư sinh ngọc quan kia lại mang đến cho người khác cảm giác như hắn chỉ đang đi dạo trên sân vắng, luôn là người gác bút dầu tiên, sau đó ngẩng đầu, ánh mắt sáng ngời nhìn về phía Niếp Thanh Lân.

Ánh mắt nóng bỏng kia đến ngay cả Thiệu Dương công chúa đứng bên cạnh cũng có chút nhìn không nổi, chỉ hận không thể dùng khăn tay trong tay, che kín khuôn mặt của muội muội nhà mình lại, miễn cho nàng bị tên háo sắc càn rỡ kia dùng ánh mắt khinh bạc.

Nhưng Niếp Thanh Lân cũng không quá để ý, mà tự nhiên cùng hắn bốn mắt nhìn nhau, cuối cùng cũng làm cho vị thiếu niên tâm cao khí ngạo kia có chút đỏ mặt. Hai má trắng nõn hồng hồng, cho dù có dùng loại son thượng hạng nhất cũng không thể điều chế ra loại màu xinh đẹp như thế này.

Niếp Thanh Lân đem Kim cốt phiến đang cầm trong tay gõ nhẹ nhẹ vào tay vịn, miệng mỉm cười, trong lòng không khỏi Thầm nghĩ: “Gã Giao Khuyển lúc vẫn chưa đến nỗi hoang dâm như thế, có khi nào cũng đã trải qua đoạn thanh xuân tươi đẹp, bẽn lẽn thẹn thùng như thế này hay không?”

Đang chìm trong những suy nghĩ vẩn vơ, đột nhiên thấy tỷ tỷ dùng ánh mắt cảnh giác nhìn mình, liền thu lại cười hỏi: “Sao tỷ tỷ lại nhìn ta như vậy?”

Nghe Vĩnh An công chúa hỏi, Bát hoàng tỷ mới nơm nớp lo sợ nói: “Vẻ mặt vừa rồi của muội, giống y như vẻ mặt của Phan tam thiếu khi cướp

https://thuviensach.vn

dâu...”

Niếp Thanh Lân nghe thế, vẻ mặt nhất thời suy sụp, mắt tỷ tỷ chắc bị mờ rồi, sao nàng lại có thể cháu họ ngoại Phan tam kia được? Nhưng nàng cũng thật cẩn thận thu hồi ánh mắt thưởng thức mỹ nam như hoa của mình, gia tộc của mẫu phi đã cho ra đời một tên ăn chơi đang điếm hống hách rồi, cũng không nên để xuất hiện thêm một nữ nhân phóng túng chuyên trêu đùa các thanh thiếu niên được!

Sau lần mấy tỉ thí, ba mươi thí sinh trên đài hiện tại chọn lựa lại chỉ còn có năm người. Mà vị thư sinh ngọc quan kia vẫn luôn là người đứng nhất. Cuối cùng là phần thi vẽ tranh, vị thư sinh ngọc quan đó cũng lại là người hoàn thành bức tranh đầu tiên.

Đợi đến khi bức họa Viễn Sơn Trọng Lâu Đồ của hắn được treo lên cao cho mọi người thưởng thức, đã làm cho những người có mặt ở nơi này tán thưởng không thôi.

Niếp Thanh Lân cũng nhìn qua, chỉ một cái liếc mắt nàng lập tức phát hiện, vị thiếu niên này học theo nét họa phong của “Chấn Lâm” tiên sinh, bút lực mạnh mẽ, trầm bổng du dương, hiện lên khí thế quyến rũ mạnh mẽ.

Tài văn chương của Chấn Lâm thế gian không có mấy vị tài tử được chiêm ngưỡng. Cho nên không có mấy người có dịp đượcbắt gặp phong thái của bản tôn. Nhưng Niếp Thanh Lân lại là người hàng ngày chìm đắm trong bút lực đó, mắt thấy, tai nghe, nên đương nhiên liếc mắt một cái có thể nhìn ra bức tranh này mặc dù đẹp, nhưng đáng tiếc... Vẫn thiếu chút hỏa hậu trong đó.

Nhưng đây cũng là một thiếu niên tài tuấn, tương lai ắt sẽ thành viên ngọc sáng. Kết quả tỉ thí cuối cùng, người dứng đầu bảng đương nhiên là vị thiếu niên kia, Niếp Thanh Lân thế này mới biết tên gọi của hắn là Tùy Khinh Trần. Lúc này, bên dưới lầu hoa cũng lựa chọn ra một tân hoa khôi đem hoa tươi được trang trí bỏ vào chiếc giỏ vừa được đưa xuống. Trong tiếng cười vui vẻ của mọi người trên phố, chiếc giỏ hoa được chậm rãi kéo lên.

https://thuviensach.vn

Dựa theo lệ cũ, người đứng đầu giáp sẽ cầm lấy tú cầu được làm bằng hoa tươi, tháo rời ra, sau đó đem phân phát đều cho các vị tiểu thư vẫn chưa chồng chung quanh đó, nếu như ai đặc biệt vừa mắt vị tiểu thư nào, cũng có thể đem tú cầu tặng cho nàng ấy, bất quá sẽ hơi khó xử nếu vị tiểu thư nhà nào không chịu nhận, dùng lời nói dịu dàng khước từ, lúc đó cũng là mất hết thể diện.

Vị thiếu niên kia cũng không tiếp nhận bó cầu hoa được hoa khôi đưa đến, ngược lại đề bút họa lên một đóa hoa thủy tiên vừa chớm nở trên giấy, không đợi cho mực khô, liền xuống đài, đem bức họa đi về hướng Niếp Thanh Lân.

“Giai nhân hẳn nên xứng với hoa tươi, đáng tiếc đóa hoa kia đã qua tay người phàm tục, lây nhiễm bụi trần, không biết tiểu thư có vui lòng nhận lấy đóa thủy tiên vừa hé nụ này trên bức họa này hay không?” Nói xong, liền nghiêm trang nhìn thẳng về phía Niếp Thanh Lân.

Phải biết rằng vị thiếu niên tài tuấn này cũng có chút tiếng tăm tại thành Lâm An này, gia thế hiển hách. Hắn là cháu ruột của Trung Viên hầu định cư ở Giang Nam, tương lai chắc chắn kế thừa tước vị, cũng muốn dựa vào lần thi hội này đoạt vị trí đầu để có thể dễ dàng lựa chọn người. Nhưng vị thiếu niên này luôn tự cho mình là cao sang, đối vẫn luôn cười nhạt đối với lễ hội chọn rể này, ngẫm lại cũng đúng thôi, một hầu môn cao sang quyền quý như thế, thì làm sao có khả năng cưới con gái của một thương nhân làm vợ?

Nhưng không nghĩ tới, hắn lại ngoài dự kiến của mọi người, chủ động tỏ ý đối với một nữ tử có mặt ở nơi này. Làm cho mọi người xung quanh nhất thời ồ lên một tiếng, sau đó là tiếng nghị luận sôi nổi không biết vị nữ tử may mắn kia là thiên kim nhà ai.

Niếp Thanh Lân nhìn về phía vị thiếu niên kia, ánh mắt mang theo vẻ nóng bỏng rất rõ ràng, nhưng bề ngoài lại làm ra vẻ lạnh nhạt không để ý, bất chợt nở nụ cười, mắt thấy hắn giơ cao bức họa một lúc lâu không thấy hồi đáp đã có chút xấu hổ, rốt cuộc nàng cũng vươn tay đón lấy bức thủy tiên đồ.

https://thuviensach.vn

Mình cố ý giấu danh tính đi đến Phiên Mặc Lâu này, chọn vị trí tốt nhất để xem hết những thú vị của ngày hội cho này, mà không quấy rầy nhã hứng của mọi người. Quả nhiên đợi nàng tiếp nhận thủy tiên đồ xong, đôi mắt phượng của vị thiếu niên kia sáng ngời, toàn bộ khách nhân có mặt ở Phiên Mặc lâu này đều xì xầm bàn tán rằng, không biết vị tiểu công tử hầu phủ kia có phải sẽ đến nhà nữ tử thần bí kia để cầu hôn hay không?

Mà Tùy Khinh Trần cũng đang muốn hỏi phủ đệ giai nhân ở nơi nào, còn chưa đợi hắn kịp mở miệng. Nhị vị giai nhân đã đứng khỏi ghế muốn rời đi.

Trong lòng không khỏi quýnh lên, hắn vội vàng đuổi theo. Nhưng không nghĩ tới nhị vị giai nhân vừa đi tới cầu thang liền dừng lại. Chỉ thấy phía dưới chân cầu thang có một vị nam tử đang đứng, tay cầm quải trượng bằng ngọc thạch, đầu trượng có một đầu hổ đang nhe nanh, trên người mặc bộ áo dài bằng gấm sang trọng, càng tôn lên đôi mày rậm mắt phượng của nam tử này. Trên người vị nam tử này xuất hiện sát khí, làm không khí vui tươi chung quanh biến mất gần như không còn. Có lẽ do một bên má của hắn có một vết sẹo dài, giống như một con giao long chiếm cứ, làm cho vẻ tuấn mỹ trên khuôn mặt càng tăng thêm một phần tà khí.

Niếp Thanh Lân hoàn toàn không nghĩ người nào đó sẽ xuất hiện ở nơi này, sau mấy tháng trời xa cách, đột ngột lại xuất hiện ở Phiên Mặc lâu, nhưng trên mặt của hắn… Sao lại thế này?

“Sao ngươi lại tới đây, mặt của ngươi...”

Thái phó nghe vậy, mắt phượng âm trầm, đem một bên mặt hơi nghiêng nghiêng giống như muốn lãng tránh ánh mắt của nàng: “Bị thương ngoài ý muốn thôi, đã không sao... Đang lúc hào hứng như thế, tiểu thư lại muốn đi sao?”

Nhìn tình hình của hắn rõ ràng là đã đến được một lúc, chỉ không biết đoạn bốn mắt nhìn nhau vừa rồi của mình cùng vị thiếu niên kia có bị hắn bắt gặp hay không.

https://thuviensach.vn

Hai người đứng nhìn nhau, đúng là có chút xấu hổ. Đứng phía sau Lỗ Dự Đạt cùng Thiết Hoa vừa thấy, đang muốn thi lễ với Thái phó. Nhưng Vệ Lãnh Hầu lại mở miệng "Tiểu thư đi vội chắc là có việc bận, tại hạ cũng muốn tặng nàng một đóa hoa, thỉnh tiểu thư dừng bước, nán lại trong giây lát."

Nói xong hắn thuận tay cầm lấy chiếc đèn lồng đang được giắt ở bên cạnh. Đèn lồng này vốn là của các vị thư sinh đợi sau khi tỉ thí xong, bọn họ sẽ cùng nhau tô màu, sau đó tới tối sẽ dùng làm vật trang trí trước cửa nhà.

Nhưng Vệ hầu lại thuận tay cầm lấy coi nó như một tờ giấy trắng dùng để vẽ tranh. Không thèm sử dụng bút, chỉ vươn một ngón tay, chấm vào mực sau đó trên chiếc đèn lồng đã xuất hiện một đóa Hàn Mai Ngọa Tuyết đang vươn mình đón gió.

Vẽ trên hoa đăng khác rất xa so với vẽ trên giấy trắng. Bởi vì mặt hoa đăng sẽ uốn gấp gập ghềnh, khá khảo nghiệm bản lĩnh của người họa. Thái phó chỉ dùng ngón tay hơi hơi điểm nhẹ, họa lên trên đó một gốc hàn mai không lớn không nhỏ.

Gốc hoa mai đó, thoạt nhìn cực kì bình thường không có gì đặc sắc, nhưng sau đó, rất nhanh mọi người cũng phát hiện được điểm kỳ diệu trong đó, hoa mai kia bởi vì góc độ khác hẳn với trên giấy, nên khi nhìn kỹ sẽ thấy được sự lạ thường. Từ hướng bên cạnh nhìn qua, thì là một nụ hoa chưa nở, nhưng nếu nhìn trực diện, lại là một đóa hoa đang nở rộ. Bản lĩnh tính toán kết cấu, góc độ như thế này, bất kì người nào có chút hiểu biết về thi họa đều cũng sẽ khen mãi không thôi.

Điều này làm cả đám người lập tức sôi trào, tán thưởng thủ pháp tuyệt vời của họa sĩ, sau khi nhìn bức Hàn Mai này xong, khi quay lại nhìn ngắm những bức họa khác được treo trong Phiên Mặc lâu, nhất là bức Thủy Tiên đồ vừa treo lên, cảm thấy so hai bút tích thì chẳng khác nào đem so trẻ con và người lớn.

Nhất là Tùy Khinh Trần**,** hắn cảm thấy có chút đả kích. Hắn đã dốc hết sức học theo nét vẽ của Chấn Lâm tiên sinh, thì làm sao không nhận ra đây

https://thuviensach.vn

mới chính là bút tích thật của danh họa ấy? Vốn dĩ thấy danh họa mà mình luôn hâm mộ thì trong lòng nên tràn đầy vui mừng. Nhưng lại nghĩ tới hắn muốn cùng mình tranh đoạt giai nhân, thì niềm vui đó đã tan thành mây khói.

Vị Chấn Lâm tiên sinh này tuy có chút tài hoa, nhưng mới vừa rồi khi vươn tay lấy chiếc đèn lồng thì bước chân không vững, chính là một người què! Hơn nữa, khuôn mặt kia tuy tuấn mỹ, nhưng một bên má lại có vết sẹo đáng sợ, như vậy tuy rằng có tài hoa, nhưng rốt cuộc vẫn không xứng với tuyệt sắc giai nhân!

Nghĩ vậy Tùy Khinh Trần nhất thời tự tin tràn đầy, đem vừa sự chấn động khi mới vừa nhận ra bút tích của Chấn Lâm tiên sinh giảm đi không ít.

Như thế xem ra, hắn còn có cơ hội!

Niếp Thanh Lân chậm rãi tiếp nhận đèn lồng, xem như nể mặt mũi của Thái phó, sau đó lách người rời khỏi Phiên Mặc lâu. Tùy Khinh Trần muốn ngăn lại để hỏi phương danh của giai nhân, nhưng lập tức bị hắc y nam tử âm trầm lạnh lẽo kia ngăn lại, bị hắn trừng mắt, trong lòng cảm thấy một luồng sát khí cực mạnh ập đến, trong lúc nhất thời kinh sợ đến một cử động cũng không dám, đợi tới khi phục hồi lại tinh thần, thì bên cạnh đã không còn một bóng người...

Niếp Thanh Lân đi xuống lầu liền lên xe ngựa, Thiệu Dương công chúa hỏi hắc y nam tử vừa rồi là ai, Niếp Thanh Lân bình thản nói: “Là một ôn thần, không thể trêu vào, lại tránh không được.”

Khi xe ngựa trở về biệt quán, thì vị “ôn thần” kia đã về trước, khuôn mặt tối sầm như mực. Phất tay đuổi hết hạ nhân ra ngoài.

Niếp Thanh Lân chậm rãi ngồi xuống một chiếc ghế trong phòng, vẫn là nhịn không được nhìn về phía gò má có vết sẹp và chiếc gậy trong tay hắn: “Thái phó lâu ngày không gặp, vẫn khỏe chứ?”

Thái phó hé mở đôi môi mỏng, lạnh giọng nói: “Xem ra không có bản Hầu, công chúa cũng vẫn “rất khỏe”, hôm nay nếu bản Hầu không trình

https://thuviensach.vn

diện, chẳng phải công chúa sẽ cùng một đứa con nít miệng còn hôi sữa kia, diễn một tuồng tài tử giai nhân?"

Niếp Thanh Lân thu hồi ánh mắt, buông mi xuống nói: "Có giai thoại Thái phó chuyên sủng công chúa Hung Nô phía trước, thì những câu chuyện còn lại đều trở nên thô tục, sao dám so sánh? Chỉ là không biết Thái phó đến đây, có chuyện gì cần làm sao?"

Vệ Hầu cau mày: "Nàng lại nghe mấy chuyện linh tinh này ở đâu vậy, bản Hầu khi nào thì chuyên sủng công chúa Hung Nô?"

Niếp Thanh Lân kinh ngạc ngẩng đầu: "Bệnh hay quên của Thái phó nặng quá rồi chăng, chẳng lẽ công chúa Cách Nhĩ Phiên mới tới đây có mấy tháng ngắn ngủi mà đã bị thất sủng?"

Vệ Lãnh Hầu hơi nhướng mày, có chút giật mình: "Còn nói vì sao mấy tháng nay nàng không hề gửi cho bản Hầu một phong thư, thì ra là mang theo giận dỗi khi rời kinh, công chúa Cách Nhĩ Phiên sớm đã gả cho trưởng tử của An Bang Hầu, hai người trai tài gái sắc đã trở thành một giai thoại đẹp, chẳng lẽ trong mắt công chúa, bản Hầu lại là hạng người ăn tạp như vậy?"

Nghe vậy, Niếp Thanh lân sửng sốt trong chốc lát, khuôn mặt nhỏ nhắn chậm rãi giãn ra, Thái phó thấy thế liền vừa lòng, biết là tiểu nữ tử đã biết sai rồi, mới nhẹ giọng, dang tay ra nói: "Đúng là một bình giấm chua tối ngày ghen bậy bạ, còn không đến chỗ bản Hầu, để bản Hầu xem Trứng gà của ta có bị gầy đi chút nào hay không?"

Niếp Thanh Lân chậm rãi ngẩng đầu lên, nhưng biểu tình trên mặt lại không hề xấu hổ ngượng ngùng như hắn vẫn nghĩ: "Thì ra là như vậy, may mà có trưởng tử của An Bang Hầu đứng ra chia sẻ phân ưu cùng Thái phó, nhưng quốc sự vất vả, nếu Thái phó không còn chuyện gì khác, thỉnh ngài mau chóng trở lại kinh thần, miễn cho quốc sự bị chậm trễ." Nói xong, liền lập tức đứng dậy muốn rời đi.

"Đứng lại!" Thái phó rốt cuộc không thể kiềm được cơn giận, lập tức nổ tung. Hắn đi ngày đi đêm, để có thể nhanh chóng đến được Giang Nam,

https://thuviensach.vn

trong lòng tràn đầy mong đợi đến thời điểm gặp được giai nhân sẽ mềm mại săn sóc, chạy vào lòng, an ủi cho nỗi khổ tương tư nhớ nhung của mấy tháng trời xa cách. Nhưng làm sao nghĩ đến, men theo hành trình của nàng, hào hứng chạy đến Phiên Mặc lâu, đập vào mắt là hình ảnh giai nhân mỉm cười e thẹn, liếc mắt đưa tình với tên nhóc miệng còn hôi sữa. Nên lập tức vung tay vẽ ra một bức hoạ, cắt đứt si tâm vọng tưởng của tên nhóc lông còn chưa kịp mọc đủ đã dám đến dụ dỗ nữ nhân của Vệ Lãnh Hầu hắn!

Tiếng hét này cực kì vang dội, cho dù là một nam nhân cao to vạm vỡ cũng bị dọa đến mềm cả chân, nhưng tiểu nữ nhân kia vẫn vững vàng đi ra ngoài như cũ. Vệ Lãnh Hầu tức giận đứng lên, chống quải trượng bước tới trước mặt nàng, giữ nàng trong tay nói: “Công chúa ở Giang Nam nên đã dưỡng mập lá gan? Nếu đã nói là hiểu lầm, vì sao còn sinh hờn dỗi?”

Niếp Thanh Lân cười khổ nói: “Thanh Lân không tài, không thế, sao dám sinh hờn dỗi với Thái phó, chỉ là đột nhiên đã nghĩ thông suốt, vì sao bản thân mình luôn lo được lo mất. Thái phó là một anh tài xuất chúng, nữ tử trên thế gian này, luôn chen nhau đến để tranh giành. Ngài là một tướng tài dũng mãnh, sang quý, Thanh Lân không đủ tài đức để giữ lại, thay vì cứ nơm nớp lo sợ mỗi ngày rằng không biết khi nào sẽ bị mất đi, chi bằng cứ xem như chưa bao giờ từng có được. Mấy tháng chia lìa đã đủ chứng minh, Thái phó cũng không phải là không thể không có Thanh Lân... Thanh Lân và ngài từ khi quen biết nhau cho đến tận hôm nay, trải qua bao hiểu lầm sóng gió, Thanh Lân cũng cảm nhận được tấm chân tình của Thái phó, Thanh Lân cũng vì đó mà cảm động, động chân tình, nhưng trên thế gian này, tình nồng mấy cũng sẽ có khi phai nhạt, Thanh Lân cũng chỉ là một nữ tử tầm thường, nếu thật sự đến ngày đó, nhất định sẽ chịu không nổi sự đau khổ dày vò khi mất đi, nên hi vọng Thái phó thương tiếc, lúc tình còn chưa phai nhạt, buông tay để Thanh Lân có thể định cư luôn ở Giang Nam, tránh đau khổ về sau….”

Thái phó nghe xong, tức giận đến mức gân xanh đã muốn nổi hết lên, tiểu nữ tử này luôn miệng nói thương yêu mình, nhưng xoay người lại bảo mình buông tay, gương mặt đẫm nước mắt đau lòng trước kia khi nghe tin

https://thuviensach.vn

mình bị thương đến tận nay hắn vẫn còn chưa quên được, nhưng chỉ chớp mắt thôi, đã có thể lạnh lùng xoay người chẳng chút quan tâm.

Lòng dạ độc ác đến thế nào đây? Uổng cho hắn cứ mãi lo lắng, sợ khi nàng biết được, nhất định sẽ đau lòng đến mức không ăn nổi cơm, suốt ngày lấy nước mắt rửa mặt. Hiện tại theo hắn thấy, trong lòng nàng hiện giờ đang trông ngóng cho hắn chết sớm, để có thể tự do cùng đám trẻ con miệng còn hôi sữa kia mắt đi mày lại. Loại nữ tử không biết tuân thủ nữ tắc đến mức này, cho dù có nhốt vào lồng, thả trôi sông cũng không giải hận!

Đúng lúc này, ngoài sảnh đột nhiên truyền đến một tiếng sợ hãi: “Muội muội cứu ta!”

Niếp Thanh Lân nghe thấy tiếng đúng là của Bát hoàng tỷ, nàng vội vàng đẩy Thái phó ra, bước nhanh đi ra ngoài, chỉ thấy ngoài đình viện có một nam tử cao to sừng sững như một ngọn núi, vẻ mặt kích động đem Thiệu Dương công chúa ôm vào lòng, miệng không ngừng nói: “Thiệu Dương của ta, nàng không chết? Ta biết ta nhất định sẽ tìm được nàng mà!”

Thiệu Dương công chúa sau khi từ Phiên Mặc lâu trở về, mắt thấy muội muội bị ôn thần thẩm vấn, trong lòng ẩn ẩn lo lắng, rốt cuộc vẫn là tỉ muội tình thâm, cho dù không thể nhớ hết những tình cảm của trước kia, vẫn theo bản năng thấy lo lắng, cho nên sau khi xuống xe ngựa, nàng cũng không vội vã trở về phòng mà loanh quanh chờ ở ngoài vườn.

Nhưng mà không nghĩ tới, một hồi sau, tự nhiên có một nam tử dị thường cao lớn như một con gấu chạy vọt tới, nhìn thấy nàng, hai tròng mắt xanh thẳm quỷ dị chứa đầy nước mắt, vươn tay ôm lấy nàng. Mình đã đụng phải gấu vào giữa ban ngày? Làm Thiệu Dương công chúa sợ tới mức hét lên một tiếng chói tai, sau hé răng đem cổ Hưu Đồ Hoành cắn cho máu tươi đầm đìa.

Trường hợp hỗn loạn đến rối tung cả lên như thế này thật sự làm cho người ta nhìn mà đau đầu, đợi cho thật vất vả mới tách được hai người ra, thì đều tự tách ra, trấn an lẫn nhau.

https://thuviensach.vn

Hưu Đồ Hoành mở cổ áo cho thị nữ bôi thuốc, vẻ mặt cô đơn ngồi cạnh Vệ Lãnh Hầu nói: “Làm sao bây giờ, nàng ấy đúng là đã quên mất ta!”

Vệ Lãnh Hầu mặt mày nặng nề như đá, vết sẹo giao long bên má hơi hơi ửng đỏ lạ thường, hắn nghiến răng nói ra từng chữ: “Thà là quên đi, còn tốt hơn loại người lòng gang dạ sắt, cố ý muốn quên… Nữ nhân! Đúng là không một ai tốt cả!”

Chương 123

Thái phó cùng Vương gia kẻ thì tự giận dỗi, người thì buồn bực lo lắng không thôi. Phía Thiệu Dương công chúa chịu kinh sợ không nhẹ, nàng ở trong phòng ôm lấy Niếp Thanh Lân, thân mình thận chí cả tay chân cũng run nhè nhè nói: “Sao lại có người đáng sợ như vậy, mặt mày hung ác nham hiểm, sao ta lại có thể gả cho hắn? Chẳng lẽ hắn cũng giống như Phan tam thiếu chuyên đi cường đoạt dân nữ?”

Niếp Thanh Lân vỗ vỗ an ủi tỷ tỷ, bởi vì sự thông tuệ nhạy bén của nàng ấy mà có chút nghẹn lời không biết nên nói sao, Tuy rằng sự thật cũng giống y như lời tỷ tỷ nói, nhưng nàng cũng không dám nói ra sợ dọa tỷ tỷ, chỉ có thể ôn nhu dỗ dành: “Là nột tướng quân, nên bộ dáng của Vương gia khó tránh khỏi cao to vạm vỡ hơn bình thường một chút, muội muội sẽ dặn dò Vương gia, bảo ngài ấy đừng đột ngột xuất hiện dọa tỷ tỷ”

Không dễ dàng trấn an được hoàng tỷ, nàng mới quay lại phòng mình. Thái phó đang được thị nữ hầu hạ đổi dược, đôi chân bị thương vốn nên đã sớm khỏi thì giờ miệng vết thương đã bị nứt ra, thấm ra vải băng toàn máu đen.

Niếp Thanh Lân vốn nghĩ hắn dùng quải trượng chống là giả vờ giả vịt, tạo bộ dáng đáng thương tìm sự đồng tình. Nhớ lúc trước khi chân hắn bị thương, rõ là đã khỏi hắn, nhưng hắn vẫn cứ luôn mãi gạt mình bảo là chân bị đau, làm cho nàng tự mình mát xa cho hắn. Nhưng hiện tại xem ra, đúng là chấn thương lại tái phát.

https://thuviensach.vn

Thái phó thấy Niếp Thanh Lân bước vào, liền lặng lẽ túm chiếc chăn bên cạnh lên che lại đôi chân.

Đợi bọn thị nữ lui ra hết, Thái phó mới chủ động nói: “Vốn tưởng rằng Thiệu Dương công chúa chỉ là không rõ ràng một số chuyện, không ngờ nàng lại mất hết trí nhớ, nếu sớm biết như thế ta đã sắp xếp cho Hoành vương gia đến sau.”

Đây đã là phương thức tỏ ý xin lỗi hết mức của Thái phó rồi. Niếp Thanh Lân hơi nghiêm mặt, ngồi trên chiếc ghế cách xa giường, nam nhân này rốt cuộc vẫn không quan tâm đến thỉnh cầu trong thư của mình, hoàng tỷ giờ đã như thế, lúc trước khi đến Bắc Cương hòa thân cũng đã trải qua nhiều đau khổ chẳng lẽ lại phải chịu đừng loại cuộc sống khổ sở như thế một lần nữa? Nàng nhẹ nhàng nói: “Vậy Vương gia… đến để đón tỷ tỷ về Bắc Cương sao?”

Không nghĩ tới, Thái phó lại đơn giản nói: “Từ nay về sau, cả hai đều không cần trở về nữa.”

Niếp Thanh Lân nghe vậy kinh ngạc ngẩng đầu lên, liền nghe Vệ Lãnh Hầu nói tiếp: “Một tháng trước, Vương gia Bắc Cương Hưu Đồ Hoành bởi vì bị thương nặng không chữa trị được mà chết, từ nay về sau sẽ không còn người này nữa.”

Lúc này Niếp Thanh Lân thật sự có chút kinh ngạc, một lúc lâu sau mới nói: “Hắn cam lòng sao?”

Thái phó lười cùng tiểu Trứng gà thảo luận về nam nhân khác, hai mắt khép hờ chỉ đơn giản nói: “Vốn hắn cũng không có mưu đồ chí lớn, sau trận đả kích lần đó, thì đến dã tâm xưng bá Bắc Cương cũng không còn...Hắn vốn muốn dẫn hài nhi đến Đại Ngụy để ẩn cư, cho nên ban đầu hắn mới mang tiểu công chúa tới nhờ bản Hầu chiếu cố, để trở lại bộ tộc xử lý thỏa đáng những công việc còn lại. Thỉnh cầu của công chúa trong thư, không phải là bản Hầu không suy tính, nhưng loại chuyện chia rẽ phu thê người khác, bản Hầu tự thấy mình làm không được, cho nên mới cùng Vương gia tới đây. Hắn hiện tại là một người không quyền không thế, nếu công chúa

https://thuviensach.vn

ngại công chúa Thiệu Dương bị hắn làm phiền phức, thì cứ sai người giết hắn là xong."

Lời này có trước có sau, có lễ có nghĩa, đơn giản thoải mái. Niếp Thanh Lân đúng là có chút không nói lại được, nàng đương nhiên nghe được rất rõ cơn tức của Thái phó đang nghiến ngầm trong từng câu từng chữ. Nếu là trước kia, nàng đương nhiên sẽ tinh ý, nhẹ nhàng nhỏ nhẹ dỗ dành, chọc cho Thái phó nở nụ cười.

"Thái phó nói nghe cũng đúng. Ngài đi đường xa mệt mỏi, Bản cung sẽ không quấy rầy Thái phó nghỉ ngơi." Nói xong nàng liền đứng dậy, chuẩn bị đem phòng ngủ của mình nhường cho Thái phó.

"Nàng đứng lại đó cho ta." Thái phó bị con nhóc tuyệt tình tuyệt nghĩa này chọc tức đến run người, nên quên mất lời dặn dò của Vi thần y là "Tuyệt đối không được nổi giận", nhất thời độc khí công tâm, đột nhiên biến sắc phún ra một ngụm máu.

Niếp Thanh Lân ngoái lại nhìn, vội vàng gọi người đi gọi thái y,

Vi thần y cũng đồng hành đi theo đến nơi này, nghe tin Thái phó hộc máu, vội vàng ôm lấy hòm thuốc, chạy như bay đến, dùng ngân châm phong bế huyết mạch của Thái phó, lại để cho hắn ngửi huân hương tĩnh khí làm giảm đi cơn tức đang dâng lên.

Niếp Thanh Lân cùng Đan ma ma đứng đợi ở ngoài cửa, đợi tới khi Vi Thần y đi ra, vội vàng hỏi: "Vi thần y, hắn... Thái phó làm sao vậy?"

Vi thần y lắc đầu thở dài: "Chẳng lẽ công chúa không biết? Thái phó đại nhân đi thẩm vấn tên phản tặc Cát Thanh Viễn, bị tặc tử kia bày kế chọc giận, phun máu độc lên mặt, dẫn đến toàn thân nhiễm phải một loại độc kì lạ."

Niếp Thanh Lân nghe vậy thân hình bỗng chốc cứng đờ, vì sao Vệ Lãnh Hầu đi thẩm vấn tên Cát Thanh Viễn, nàng đương nhiên là nhớ rất rõ ràng. Từ sau lần thẩm vấn đó, nàng cũng không còn gặp Thái phó. Thêm lại phần hiểu lầm hắn dây dưa với Cách Nhĩ Phiên công chúa Hung Nô, đúng là chưa từng nghĩ tới việc hắn bị trúng độc.

https://thuviensach.vn

“Độc này... có giải được không?” Môi Niếp Thanh Lân trắng bệch hỏi.

Vi thần y lắc đầu: “Cát Thanh Viễn đó lòng dạ cực kì độc ác, hắn dùng chính phương pháp dùng người để nuôi độc của Nam Cương, dùng chính bản thân hắn nuôi độc, loại độc này rất tra tấn người, nếu thấm vào trong máu, thì người bị trúng độc sẽ chết rất nhanh, không hề có thuốc giải. May mà lão hủ trước kia từng đến Nam Cương quan sát, đã gặp qua loại độc này, cũng từng có nghiên cứu về nó, nên tạm thời tìm ra được cách giải độc, bức độc ra hơn phân nửa từ miệng vết thương ở chân lần trước, nhưng trên mặt chỗ bị độc phun trúng thì vẫn còn lưu lại vết sẹo, số độc còn lại trong cơ thể phải từ từ mới có thể hóa giải hết… Tuy nhiên, quá trình giải độc cũng cực kì tra tấn. Lúc trước, Thái phó tê liệt một nửa thân mình, cả người đều không thể nhúc nhích, mỗi đêm đến lúc độc phát tán, thì rất khổ sở… Công chúa à, đừng chọc Thái phó tức giận nữa, nếu không độc khí công tâm, thì chính lão cũng không có cách nào cứu được!”

Niếp Thanh Lân nghe vậy, xoay người lại đi thẳng vào nội thất.

Thái phó sau khi được châm cứu đã ngủ say trên giường. Dưới ánh nến đong đưa, hốc mắt bên dưới hàng mày rậm quầng thâm, trên khuôn mặt tuấn tú có một vết sẹo dài trên má, làm hơi suy giảm dung mạo kinh thiên địa động quỷ thần của hắn.

Niếp Thanh Lân đương nhiên hiểu vì sao Thái phó lại cố ý giấu nàng. Theo tính tình của hắn, cho tới bây giờ cũng là khinh thường gặp lại bại tướng dưới tay hắn, đương nhiên sẽ không thèm đi gặp Cát Thanh Viễn. Nhưng bởi vì mình nhất thời rối loạn tâm thần, năn nỉ hắn đến đó để thẩm vấn, nên đã trúng gian kế của Cát tặc. Hắn không muốn nàng biết, sợ nàng thấy hắn mỗi ngày chịu khổ lại sinh áy náy, đau lòng,

Nam nhân này trên người toàn tật xấu, dã tâm bừng bừng, độc ác nham hiểm, hùng tàn bạo ngược, không coi ai ra gì, đối đãi với nàng thì vẫn luôn cố chấp bướng bỉnh, luôn làm theo ý của hắn. Nhưng… Vì sao, hết lần này đến lần khác, mình lại bị tấm chân tình đó của hắn làm xao động, vất vả lắm

https://thuviensach.vn

mới quyết định tuyệt tình tuyệt nghĩa, nhưng hắn lại cố tình lê tấm thân tàn tật đến đảo loạn cuộc sống yên tĩnh như mặt nước hồ của mình...

Thấy động tĩnh bên giường, Thái phó hơi mở mắt, nhìn thấy Niếp Thanh Lân nằm gối đầu lên cánh tay mình, nhắm mắt ngủ say. Bên thái dương có vài sợi tóc mai buông xõa, rối tung che lại khuôn mặt non mềm, nhìn càng tăng thêm vẻ kiều diễm... Hắn chậm rãi ngồi dậy, nhẹ nhàng ôm lấy giai nhân đặt lên trên gối.

Trứng gà vẫn như trước kia, mỗi khi ngủ say là không thèm quan tâm tới bất cứ thứ gì, ngay cả khi được bế lên cũng chỉ thầm thì như con mèo nhỏ, sau đó liền bám chặt vào cánh tay hắn ngủ say sưa.

Thái phó muốn đặt một nụ hôn lên trán nàng, nhưng đôi môi chỉ đi đến nửa đường thì dừng lại, bởi bản thân hắn vẫn chưa giải độc xong, nên việc hưởng thụ giai nhân thơm mềm bên cạnh cũng là chuyện không thể, hắn chỉ đành lẳng lặng nhìn dung nhan say ngủ của Trứng gà.

Đôi hàng mày liễu kia, sao vẫn cứ cau lại thật chặt… Trong đêm khuya thanh vắng không người, Thái phó rốt cục cũng buông tiếng thở dài. Dù lên trời, hay xuống đất, hắn đều làm được, nhưng phải làm sao, mới có thể xóa đi ánh mắt sầu tư của giai nhân?

Cuộc sống kế tiếp ở Giang Nam, đã không còn an nhàn thoải mái như trước nữa.

Hưu Đồ Hoành một lòng yêu thương hi vọng Vương phi nhớ lại chính mình, mỗi ngày đều cố ý lấy lòng nịnh hót. Thiệu Dương công chúa lúc đầu bị bộ dáng của Hưu Đồ Hoành dọa sợ, sau thấy hắn không còn cử chỉ càn rỡ, nên dần dần cũng không quá mức sợ hắn như trước nữa. Nếu khi có ai bên cạnh, thì nàng vẫn có thể miễn cưỡng nói cùng hắn vài câu.

Mà Thái phó cùng Niếp Thanh Lân nhưng thật ra lại khôi phục lại bộ dáng bình thường, ngày ấy sau khi tỉnh lại, Niếp Thanh Lân cũng không đề cập đến việc ở Giang Nam nữa, đối với Thái phó cũng tận tình chăm sóc.

Hôm nay cả đoàn người đi thưởng thức phong cảnh trên hồ Tây.

https://thuviensach.vn

Tuy rằng trong cung cũng có một chiếc hồ lớn được xây lên ở phía Tây, nhưng mà rốt cuộc cũng là do người tạo nên, làm sao có thể sánh được với mặt hồ mênh mông với những gợn sóng lăn tăn tự nhiên được? Kỳ thật, lúc này cũng không phải là thời tiết tốt để dạo hồ, nhưng đoàn người cũng không để ý, trên thuyền có đầy đủ lò sưởi, ở trên mạn thuyền thưởng thức rượu cũng là một cảm giác thú vị.

Thiệu Dương công chúa gần đây học câu cá, nên ở trên thuyền buông cần câu, nhưng cả buổi cũng chẳng thấy động tĩnh, tính tình của Hoành vương gia vốn nôn nóng, mắt thấy khuôn mặt kiều thê đã bắt đầu suy sụp, nước mắt đảo quanh, liền cởi bỏ quần áo, dưới con mắt trợn to ngây ngốc của tiểu kiều thê lộ ra một thân hình cường tráng, bùm một tiếng nhảy xuống hồ, không lâu sau liền bắt một con cá đi lên, ném lên sàn thuyền.

Đợi đến khi hắn đi lên, quần áo đã bị ướt đẫm, dính sát vào người lộ ra nơi nào đó căng phồng, oai hùng càn rỡ, đã làm công chúa Thiệu Dương hét lên một tiếng sợ hãi, làm cho Hoành vương gia vội vàng lấy quần áo bao lại nửa thân dưới, sau đó nhẹ giọng dỗ dành giai nhân.

Niếp Thanh Lân cùng Thái phó ngồi ở trên thuyền gần đó, đương nhiên nhìn thấy cảnh này rất rõ ràng.

Thái phó thưởng thức chén trà trong tay, đột nhiên nói: “Hoành Vương gia có ý muốn định cư ở Giang Nam. Lúc trước hắn giúp bản Hầu bình định chiến loạn ở Bắc Cương, diệt Hưu Đồ Liệt, cho nên bản Hầu định đem biệt quán này ban cho hắn là phủ trạch, ý của công chúa thế nào?”

Niếp Thanh Lân nghe vậy cười nói: “Đã phiền Thái phó lo lắng, tính tình của Vương gia trước nay vô cùng cao ngạo, nếu như trực tiếp ban cho hắn ngược lại làm tổn hại thể diện của hắn. Chi bằng dùng danh nghĩa của Bản cung tặng cho tỷ tỷ, Bản cung xin thay mặt hoàng tỷ cảm ơn ngài… Về phần tỷ tỷ có chấp nhận Vương gia hay không, thì phải xem duyên phận của hai người…”

Vệ Lãnh Hầu đương nhiên là hiểu được ý của Niếp Thanh Lân, nếu như Hưu Đồ Vương gia không thể lấy lòng được tỷ tỷ, thì cứ sống cảnh màn

https://thuviensach.vn

trời chiếu đất đi.

Thái phó nhìn gương mặt khẽ mỉm cười của Niếp Thanh Lân, đột nhiên nói: “Bản Hầu vĩnh viễn cũng không thể làm được đến mức này như Hoành vương gia.”

Niếp Thanh Lân khẽ cười, đuôi mắt cong cong, nhẹ giọng nói: “Bản cung biết, Thái phó luôn có lý trí và khát vọng của riêng mình, sao có thể vì tư tình nữ như mà chậm trễ...”

Nếu như Vệ Lãnh Hầu thật sự buông tha cho quyền thế, như vậy chỉ sợ hắn sẽ không còn là Vệ Lãnh Hầu, nam nhân này vĩnh viễn sẽ không cam lòng trở thành một nam nhân bình thường, ngày ngày sống một cuộc sống an nhàn vô vị.

Nhìn nàng đứng dậy chuẩn bị đi ra ngoài, hắn liền vươn tay, giữ chặt lấy tay nàng: “Giang sơn và mỹ nhân, từ xưa đến nay vốn khó có thể lưỡng toàn, nhưng mà ta cũng không tin, thiên hạ này có cái gì có thể làm khó Vệ Lãnh Hầu ta.”

Chương 124

Niếp Thanh Lân nhìn bàn tay đang kéo tay mình của Thái phó, cặp mắt phượng sáng ngời, có những tia sáng lấp lánh đang nhảy múa. Công chúa đương nhiên nguyện ý tin tưởng Thái phó Yêu Giao đại nhân không gì không chọn được, đáng tiếc khi màn đêm buông xuống, đấy chính là thời khắc mà Thái phó đang đứng giữa điểm mấu chốt khó có thể chọn lựa.

Hai tháng trước lúc còn ở kinh thành thì còn đỡ, nàng đã đi xa, hắn có thể toàn tâm toàn ý chống lại cơn hành hạ mỗi khi chất độc tái phát. Nhưng hiện tại độc tính cơ bản đã tiêu tan gần hết, không giống như trước kia chỉ cần màn đêm buông xuống sẽ đau đớn không chịu nổi, nay lại còn có giai nhân làm bạn bên người, dù là người có định lực như Định Quốc Hầu đại nhân, cũng khó tránh khỏi những suy nghĩ vẩn vơ. Đáng tiếc dù giai nhân

https://thuviensach.vn

nằm ở trong ngực, nhưng lại không thể nhấm nháp dù chỉ một chút xíu, nhưng nếu như bảo hắn buông tha sự mềm mại trong lòng kia thì đời nào hắn chịu, trên giường những hành động ôm ấp quấn quít vẫn cứ liên tục xảy ra.

Niếp Thanh Lân nằm ngay bên cạnh hắn làm sao lại không biết, giơ tay ra sờ thử thì thấy thân thể hắn nóng như lửa, cứ ngỡ rằng là do độc phát làm hắn khó chịu, nhưng nàng chưa kịp ngồi dậy, thì Thái phó đã xoay người chuyển đến trên người của nàng, vươn tay giữ chặt lấy cổ tay của nàng, vùi mặt vào cổ nàng mà hít từng ngụm thật sâu.

Và cứ thế, vật "anh dũng vĩ đại" nào đó của Thái phó cách một lớp quần áo làm nàng có thể cảm nhận được rất rõ ràng, nóng bỏng lẫn cứng rắn đến như thế, làm cho người ta phải e lệ, đỏ mặt.

"Du ngoạn bên ngoài cả một ngày… đã khá mệt, sao Thái phó vẫn còn chưa chịu ngủ?" Bị thân thể như ngọn núi nhỏ của Thái phó đè nặng, dục vọng nồng nhiệt mấy tháng nay gần như đã bị quên lãng, nay lại bị trêu chọc gần như cháy bừng lên.

Nếu như có thể, làm sao hắn có thể nhẫn nại mà nghe nàng nói năng lảm nhảm, đã vươn tay, giật chăn gấm, xé bỏ lớp y phục vướng víu kia, sau đó không ngừng bơi bên trong thân thể mềm mại thơm ngát của giai nhân, dù chết dưới làn váy của nàng cũng không uổng một kiếp anh hùng…

Dù vậy Thái phó vẫn tham lam hít từng trận thật sâu hương thơm từ cơ thể nàng, sau đó tiếng nói khàn đục: "Công chúa cố nhẫn nại, ta chỉ muốn cọ cọ một chút…"

Vào trong miệng hắn thì lời gì cũng nói được, nàng cũng đâu phải xác chết, bị hắn đè chặt ở dưới thân, hơn nữa bàn tay đang vói vào bên trong áo của nàng không ngừng xoa nắn của hắn, thì cho dù là thánh nữ cũng phải động tình, hai gò má đỏ bừng, nhìn biểu tình khó chịu của Thái phó, liền mơ hồ động lòng trắc ẩn, bàn tay trắng nõn liền dời xuống, chuẩn bị giúp hắn giải tỏa chút, nhưng không nghĩ tới chưa đi xuống tới nơi, liền bị tay hắn giữ chặt lại.

https://thuviensach.vn

“Không thể… Độc khí chưa tiêu tán…” Nghe xong Vệ Lãnh Hầu cũng bị chính tiếng nói của mình làm tỉnh táo lại, lại ôm chặt nàng một lúc, hắn liền chống quải trượng xuống giường đi sang bên vách phòng bên kia, nơi có đặt một thùng nước tắm đợi cho sáng hôm sau thức dậy thì tắm rửa, dùng gáo ngọc múc một chút nước lạnh dội vào mình, cảm giác nóng rực cũng theo đó mà dần rút đi. Đợi đến khi hắn mang tấm thân ẩm ướt xoay người lại định gọi thị nữ mang quần áo, lại phát hiện công chúa trong tình trạng mái tóc xõa tung, cầm một bộ trang phục sạch sẽ trong tay đang đứng trước cửa phòng. Bộ dáng chật vật như thế này của mình lại bị rơi vào trong mắt của nàng, trong lòng Thái phó bỗng dưng tràn đầy hờn giận, cầm nhanh quần áo, ngồi sang bên cạnh mặc.

Niếp Thanh Lân cũng chỉ lặng lẽ đứng cạnh cửa nhìn thân hình tráng kiện bên trong, lúc này nhìn thấy vẻ mặt hơi giận dỗi của nam nhân, đợi cho hắn đứng dậy, liền đi qua định đỡ hắn, nhưng lại bị hắn né tránh, chưa đi được mấy bước, thì do nhất thời quên mất nền phòng đang ẩm ướt, xảy chân một cái, liền ngã sấp xuống sàn, bởi vì ngã đè lên miệng vết thương, mày hắn cau lại rất chặt.

Niếp Thanh Lân khẩn trương xoay người muốn đi đỡ, nhưng nghĩ nghĩ lại buông tay, lập tức đi thẳng ra ngoài.

Thái phó đầu tiên là ảo não vì tự nhiên mình bị xấu hổ, sau thầm mắng tên Cát tặc vô sỉ kia, cuối cùng thấy Niếp Thanh Lân tâm địa lạnh lùng không quan tâm đi thẳng ra ngoài, thì lòng lại dày đặc ảo não.

Cắn răng đứng dậy, quải trượng cũng không dùng, chỉ tựa vào tường chậm rãi đi ra, nhìn thấy bên cửa sổ có bóng người nhỏ bé, đơn bạc đang đứng ở đó ngắm ánh trăng, vốn dĩ có chút bực mình, nhưng thấy nàng cứ đứng hứng gió lạnh như thế, nhịn không được bèn nói: “Nơi đó gió lớn lắm, còn không mau đóng cửa sổ lại, trở về giường.” Nhưng đợi mãi một lúc lâu vẫn không thấy nàng nhúc nhích.

Thái phó cứ ngỡ rằng nàng đang chán ghét nên vứt bỏ một phế nhân như mình, đột nhiên nhớ đến tình cảnh trên Phiên Mặc Lâu hôm đó. Giai

https://thuviensach.vn

nhân rực rỡ như đang tỏa ra ánh sáng bốn phía, bị một đám trẻ ranh lông còn chưa mọc đủ dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn chằm chằm như đang hiện rõ rành rành trước mắt. Cho dù không có thân phận công chúa yểm trợ, chỉ mỹ mạo của Trứng gà thôi cũng đủ làm đám nam nhân xếp hàng nối đuôi nhau chạy theo. Và lúc này, nàng với bộ y phục màu trắng đơn thuần đứng đó, như tan vào ánh trăng, làm cho trong lòng hắn dâng lên cảm giác chỉ cần một cơn gió nhẹ thổi qua sẽ làm nàng theo đó mà bay lên trời.

Nghĩ tới trái tim của giai nhân hiện giờ có khả năng không còn đặt trên người mình nữa, đôi tay hắn siết chặt lại thành nắm đấm. Nhưng khi hắn đi lên mới phát hiện, nàng an tĩnh đứng đó nhưng đôi mắt đã tràn đầy lệ.

Hắn nhanh chóng xoay người nàng qua, cau mày hỏi: “Sao tự dưng đang yên lành lại bật khóc như thế?” Đôi mi hơi cụp xuống nói tiếp: “Chẳng lẽ là bản Hầu làm cho công chúa thấy phiền chán?”

Niếp Thanh Lân qua làn nước mắt, nhìn về phía nam nhân bên cạnh, vẻ mặt của hắn vẫn lạnh lùng như thân đang ở triều đình, chém giết tứ phương. Nhưng sâu trong ánh mắt vẫn ánh lên một tia bất an không dễ nhận ra.

Nàng vẫn không nhúc nhích nhìn hắn, nói: “Là Thái phó đang thấy Thanh Lân phiền chán mới phải… tất cả những gì của Thanh Lân, ngài đều cố hết sức để làm chủ, nhưng mọi yêu buồn hờn giận của Thái phó, Thái phó lại giữ lại cho chính mình, cũng không cho Thanh Lân biết. Trước đây khi chân bị thương cũng thế, lần này trúng độc cũng vậy.

Mỗi ngày Thái phó có rất nhiều chuyện cần phải quan tâm, thân đứng ở trong triều đình đương nhiên cũng sẽ có lúc không nhớ đến những tư tình như nhi nữ. Nhưng làm nữ tử thân ở hậu cung thì lại chỉ có thể đơn độc canh giữ một mảnh trời riêng buồn bã đó, mỗi một ngày đều chỉ có thể ôn lại chút ấm áp mỗi khi màn đêm buông xuống. Ngày càng dài, thì trong lòng sẽ càng trở nên trống vắng.

Niếp Thanh Lân rất hiểu thân phận của mình, chỉ là một cô nhi không cha không mẹ, cho dù có thân phận hoàng gia, nhưng cũng vẫn không thể nào so sánh với nữ tử chốn nhân gian có cuộc sống xa hoa khác. Nên chút

https://thuviensach.vn

tình cảm mà Thái phó dành cho Thanh Lân, cũng giống như ánh trăng này, thấy được, nhưng lại không thể nắm bắt. Thái phó luôn nói là sợ Thanh Lân lo lắng, nhưng Thái phó có biết thật sự Thanh Lân sợ cái gì nhất không?"

Vệ Lãnh Hầu nghe vậy, nhếch miệng, khẽ hỏi: "Trứng gà sợ cái gì?"

Niếp Thanh Lân nhìn hắn, vươn tay nhẹ nhàng vỗ về lên hàng mày đang cau lại thật chặt, đôi mắt đang quắc lên của hắn: "Giờ này khắc này, sợ hãi của Trứng gà, cũng giống như sự lo lắng trong lòng Thái phó hiện giờ - Tình có nồng, cũng chỉ là hoa trong gương, trăng trong nước mà thôi…"

Nói xong những lời đó, nữ tử mảnh mai đó hơi nâng chiếc cằm tinh xảo lên, nhẹ nhàng kéo áo hắn xuống, ở trên mặt hắn in lên một nụ hôn…

Khi đôi môi mềm mại kia đang định rời đi, Thái phó liền kéo nàng ôm chặt trong lòng. Nếu là trước kia, nghe được những lời ái mộ của nàng dành cho mình, trong lòng hắn sẽ tràn đầy đắc ý vui mừng, nhưng hiện tại khi nghe xong những lời thổ lộ buồn bã đó, hắn lại cảm thấy như trái tim đang căng phồng lên, khó chịu.

Hắn làm sao có thể không biết người con gái của hoàng gia đại Ngụy này kiêu ngạo đến mức nào? Nàng có thể bình tĩnh ổn định lúc cung biến, cũng có thể thản nhiên đứng nhìn các nịnh thần ở phía dưới. Tuy rằng trước kia cũng đã từng có thời điểm nàng giả ngu, sụp mắt cúi người, nhưng hắn biết rõ, Trứng gà của hắn cũng chưa từng thức sự cúi mình trước bất cứ một ai.

Nhưng mà chính tiểu nữ tử ngoài mềm nhưng trong cứng này vào lúc nghe tin mình gặp nạn trên biển bình an trở về thì đã thất thanh khóc rống lên, lại bởi vì sự che giấu của mình mà ảm đạm tổn thương, mỗi một giọt lệ kia đều như giọt nước thép nung nóng bỏng làm bỏng trái tim của hắn.

Hắn muốn "dùng hết tất cả tài lực của quốc gia đại Ngụy, chỉ để đổi lấy một nụ cười của giai nhân." Nhưng kết quả là lại phát hiện ra một sự thật ngỡ ngàng, hắn làm nhiều việc như vậy, đều không phải là thứ nàng mong muốn…

https://thuviensach.vn

Nghĩ vậy, hắn cũng chỉ biết ôm giai nhân vào lòng thật chặt, rất lâu sau vẫn không thể nói thành lời.

Gần tới lễ mừng năm mới, năm nay đương nhiên là phải đón lễ mừng năm mới ở Giang Nam. Thái phó tuy bị bệnh lâu ngày, nhưng cũng chưa từng buông bỏ quốc sự, mọi việc đều là Khâu tướng quân báo cáo cho Thái phó, xử lý từng chuyện một. Trải qua nhiều ngày kinh nghiệm như thế, Khâu Minh Nghiên đã thực sự cởi bỏ bản tính mạnh mẽ chỉ cần kết quả không để ý đại cục của trước kia, làm việc càng thêm trầm ổn. Cho dù Thái phó tạm thời rời kinh, cũng chưa hề có chuyện gì nhiễu loạn xảy ra.

Các vương hầu nghe nói Diêm Vương không ở trong kinh dự lễ mừng năm mới, người người đều vui mừng khôn xiết, chỉ cảm thấy thiếu đi sự uy hiếp của Thái phó, thì tiệc rượu ngày lễ ngày tết đều náo nhiệt lên rất nhiều.

Lão gia của Phan phủ ngày ấy gặp mặt bị công chúa Vĩnh An nói vài câu ám chỉ đến nỗi mồ hôi chảy đầm đìa, về nhà liền đem Phan tam thiếu gia đánh thành đầu heo sau đó liền hung hăng cấm hắn chỉ được ở lại trong viện của mình, Sau đó bắt đầu u sầu nghĩ không biết nên làm cách nào để có thể kéo lại tình cảm của người thân nhà hoàng gia này.

Hiện tại đã vào tháng chạp, nghe nói công chúa ở lại Giang Nam đón năm mới, trong lòng ông ta mừng rỡ không thôi, hạ quyết tâm muốn dựa vào lễ mừng năm mới này, kéo gần lại quan hệ.

Ngày ấy công chúa đến Phiên Mặc lâu để ngắm cảnh, ông có dắt nữ nhi đi đến đó trước, cũng không phải là muốn tìm cho nữ nhi một vị hôn phu, mà muốn mượn cớ lấy lòng công chúa một chút. Không nghĩ tới, do mình ngồi cách khá xa, công chúa ngay cả liếc mắt cũng chưa từng nhìn qua chỗ của ông.

Nhưng ông lại có thể nhìn thấy rất rõ ràng, công chúa khi nhìn công tử của Tùy phủ thì bên trong ánh mắt ẩn đầy tình ý, không hề có chút trốn tránh nào. Chàng thiếu niên kia đang tuổi dậy thì, còn công chúa thì đương lúc như đóa hoa mới nở, ánh mắt hai người dây dưa, một người từng trải như ông sao lại không nhìn ra?

https://thuviensach.vn

Công chúa tiền triều cũng có khá người phóng khoáng, trong đó số người có những hành vi hoang đường cũng không ít. Chỉ là không nghĩ tới vị công chúa cùng Thái phó có hôn ước lại cũng là một người háo sắc. Nhưng nghĩ cũng đúng thôi, công chúa hiện giờ đang đi du ngoạn một mình ở Giang Nam, mà Thái phó lại ở kinh thành xa tận chân trời, đúng thật là tịch mịch trống trải.

Ngày ấy sau khi ông ta trở về, liền cùng vị thiếp mới mười tám tuổi ở trên giường lăn lộn một phen xong liền cảm thấy sảng khoái, tâm trí sáng sủa, công chúa hiện tại ở Giang Nam là có sự cung ứng từ hoàng cung, đương nhiên là ăn mặc không lo, nhà ông làm thương nhân lại chẳng có gì có thể lấy ra để dâng lên, nhưng Giang Nam không thiếu nhất chính là những thiếu niên tuấn mỹ. Nhưng dù sao, có lẽ công chúa cũng sẽ nghĩ đến mặt mũi của vị hôn phu trong kinh thành, nên có muốn gì đi chăng nữa thì chắc cũng không tiện. Mình nên thông minh một chút, giúp công chúa thu xếp một thiếu niên thích hợp. Nếu ông có thể giúp công chúa thúc đẩy loại chuyện tốt này, thì chắc chắn công chúa sẽ xem ông là tâm phúc tri kỉ.

Chỉ sợ đến lúc đó, công chúa ở trước mặt Hoàng đế nói tốt vài câu, Phan phủ một bước lên mây, chỉ là chuyện sớm hay muộn!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Chết rồi!! Có người muốn tìm 'em út' cho công chúa kìa, Thái phó, khi nào ngài mới có thể thị tẩm được vậy?

Chương 125

Mấy ngày tiếp theo đó, độc từ trong người của Thái phó đã được tống ra không ít, không cần chống gậy vẫn có thể chậm rãi đi lại được, ngay cả vết sẹo dài trên mặt cũng đã mờ dần đi.

Nhưng Vi thần y cũng vẫn không cho hắn vận động mạnh, lúc trước ông đã không tán thành việc hắn tự ý đi Giang Nam, phải biết rằng độc này

https://thuviensach.vn

là kỳ độc, đến ngay cả ông được người đời xưng tụng là thần y cũng khó có thể nắm chắc hết. Nhưng Thái phó vẫn khư khư cố chấp, sợ vắng vẻ công chúa, lại không chịu nổi tương tư, liền tự ý xuất phát.

Nghĩ đến đây, bất chợt ông lại nhớ đến một kẻ khác.

Bởi vì cần phải nghiên cứu thuốc giải độc, nên ông cần phải lấy máu của người đã dùng thân thể nuôi độc, ông nhớ rất rõ thời điểm trước khi chết của người đó. Nghe nói trước kia hắn cũng là một công tử nho nhã, nhưng đến khi bị độc phát lại gầy yếu tiều tụy không ra hình dạng gì.

Mặc dù trải qua biết bao nhiêu tra tấn như thế, nhưng ánh mắt của hắn lúc nào cũng luôn sáng rực hỏi: "Vệ Lãnh Hầu vẫn chưa chết sao?" Thần y đối với kẻ có tâm tính ác độc này cũng không hề có hảo cảm, liền không thèm để ý đến hắn. Chỉ dùng một cây kim dài đâm vào cánh tay của hắn lấy máu độc.

Người nọ nằm trên tấm thảm rách nát trong điện, mặc sự đau đớn cùng cực ở cánh tay, thì thào lẩm bẩm: "Vậy mà vẫn không chết ư? Khụ khụ… Hắn vẫn chưa từ bỏ ý định với giải dược sao? Ta muốn… muốn hắn hãy cố gắng… cố gắng nhìn ngắm những thứ tốt đẹp nhất trên thế gian này… Nhìn được nhưng không thể có được. Nhất là thứ mà hắn mong muốn nhất sẽ dần dần rời xa hắn! Ha ha… khụ khụ… Đáng tiếc là do ta, đến cuối cùng vẫn không đành lòng… Nhưng như vậy cũng tốt, sự xa cách như thế này của bọn họ, đối với nàng chính là trừng phạt lớn nhất… Về sau, mỗi lần nàng rơi lệ tưởng nhớ, ngoài hắn ra, nàng sẽ vẫn nhớ tới ta… Hận cũng tốt, cuối cùng vẫn là cả đời không quên được…"

Vi thần y ở một bên nghe tên độc nhân thì thào tự nói, cũng khó mà hiểu được, ác nhân độc ác này, đầu tiên là thiết kế hãm hại để Thái phó bị trúng độc, xong lại ước chừng không đành lòng để công chúa bị lây nhiễm độc khí đó… Ông già rồi, thật sự không hiểu được tình yêu nam nữ của những người trẻ tuổi, yêu đến ngấm sâu vào da thịt, nhưng sao lại hận đến tận xương tủy như thế kia?

https://thuviensach.vn

Thái phó cũng vậy, gã độc nhân kia cũng thế, kịch độc có thể giải, nhưng độc tình khó trừ mà!

Vi thần y đi tới, liền nghe thấy Thái phó đang đòi đưa công chúa đi chùa dâng hương cầu phúc, liền mở miệng ngăn trở, bởi vì hiện tại Thái phó thực sự cần nghiêm túc nghỉ ngơi và tĩnh dưỡng không thể đi lại nhiều, đã gần sắp khỏi rồi, không thể bị thất bại trong gang tấc.

Những ngày cuối năm ở Giang Nam, những ngôi chùa miếu đều dày đặc hương khói. Bởi vì Lâm An có tập tục là cầu phúc trước khi mùa xuân đến. Nếu chùa miếu nào danh tiếng thì dù có đem cả thùng dầu vừng hay tiền bạc muốn đến trước mặt cao tăng tụng kinh cầu phúc thì cũng chưa chắc có chỗ để ngồi. Phan lão gia vốn có lòng muốn xu nịnh, nhưng cũng không tiện tự mình ra mặt, liền cho gọi phu nhân Lý thị ân cần dạy bảo một phen, khuyến khích bà nhân dịp lễ mừng năm mới hết lòng đến đón tiếp công chúa, thuận tiện đề cập đến chuyện Phan phủ đã đặt sẵn nghi thức tế lễ cầu phúc ở Tĩnh Tâm tự của Lâm An.

Niếp Thanh Lân luôn là nhập gia tùy tục, lai cảm thấy khó có dịp được đi vào trong dân gian, đa dạng loại người nên muốn thể nghiệm tỉ mỉ một phen, huống chi đợt này Thái phó liên tục gặp vận rủi, nàng nghĩ mình cũng nên tự mình đến cầu phúc với Phật tổ, tích chút phúc đức cho Thái phó, vì vậy vừa nghe đề nghị của đại phu nhân Phan phủ nàng liền cười đồng ý.

Thái phó không tiện đi cùng, nên nàng kéo tỷ tỷ cùng đi. Hoành vương gia thấy thế cũng liền cứng rắn đi theo.

Niếp Thanh Lân tỉ mỉ quan sát, nàng đương nhiên có thể nhìn ra được tỷ tỷ đối với Hoành vương gia cũng đã không còn né tránh như lần đầu. Có vẻ như nhìn thấy một nam nhân lưng hùm vai gấu lại có thể ngoan ngoãn mình ở trước mặt mình, nàng liền dần dần buông lỏng cảnh giác. Bởi vì phải cải trang vi hành, nên đoàn người đều đơn giản một chút, hai cỗ xe ngựa cũng không trang trí ngoài mui xe, đến cửa miếu liền thấy đại phu nhân Phan phủ đã sớm đứng ở đó nghênh đón.

https://thuviensach.vn

Khi đến chùa để cầu phúc thì cũng tuân thủ tập tục của địa phương Lâm An, trước khi muốn vào chủ điện dâng hương, sau đó là tắm rửa rồi đi phẩm trà.

Chỗ dùng để tắm đó là một con suối nhỏ được xây bên cạnh chùa, dưới bóng cây bồ đề hơi nóng bốc lên hôi hổi, hơn nữa không chứa mùi ngai ngái của lưu huỳnh mà là một mùi hương thơm ngát rất đặc biệt lan tỏa trong không khí.

Đan ma ma đỡ công chúa ra hậu viện của chùa, một tiếng sáo du dương từ trong rừng trúc phía trước truyền đến, đây chính là khúc nhạc của một nhạc sĩ tiền triều.

Trong một mảnh rừng trúc rậm rạp âm u, tiếng sao triền miên đầy u buồn theo ngọn gió đang mơn man từng lá trúc, rồi lưu luyến mãi trong không trung như không muốn rời đi. Khi ngước mắt nhìn lên lần nữa, một thiếu niên áo trắng đừng sừng sững ngoài bìa rừng, những ngón tay dài đang nắm lấy chiếc sáo ngọc, cũng là không biết là hương thơm từ rừng trúc, hay tiếng tiêu đung đưa trong gió, hoặc là do chàng thiếu niên tuấn tú kia làm người ta không thể không dừng lại bước chân, mặc cho suy nghĩ mông lung, theo tiếng nhạc du dương với làn gió…

Niếp Thanh Lân khẽ cau mày, đứng lắng nghe tiếng sáo của chàng thiếu niên đã từng có duyên gặp mặt một lần ở Phiên Mặc Lâu một lúc, rồi xoay người muốn rời đi.

“Thỉnh tiểu thư dừng bước.” Tùy Khinh Trần thấy giai nhân muốn rời đi, liền vội vàng buông sao ngọc, bước gấp mấy bước nghiêng người ngăn cản.

“Ngày ấy trên Phiên Mặc lâu, không có cơ hội được tâm sự cùng tiểu thư, hôm nay nếu đã có duyên gặp ở chỗ này, mong tiểu thư lưu lại phương danh quý tính *(tên họ)*, ngày sau Khinh Trần sẽ nhờ mẫu thân đến quý phủ thăm hỏi.”

Trong lòng Niếp Thanh Lân hiểu rất rõ ràng, vị Tùy công tử này chắc là một danh môn công tử tại Giang Nam này, nhưng lần này đột ngột xuất hiện

https://thuviensach.vn

ở lễ cầu phúc như thế này, còn xuất hiện tại nơi dành cho nữ giới tắm như thế thì đúng thật là ko trùng hợp nổi rồi.

Hiện tại nhớ đến việc Lý thị luôn ân cần mời mình đến chùa dâng hương liền lập tức hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra. Những họ hàng xa của mẫu thân nhà mình gan đúng là lớn thật. Trước không báo thân phận của mình cho Tùy công tử biết, sau lại còn mai mối bắc cầu, lại có thể âm thầm phủi sạch quan hệ như không liên quan đến họ. Nếu như nàng thực sự hoang đường giống như Nhạc Dao hoàng tỷ trước kia, sẽ lợi dụng hoàn cảnh thanh tĩnh u nhã như thế này để làm chuyện gió trăng với vị quý công tử kia?

Đáng tiếc không đợi nàng mở miệng, Đan ma ma đứng bên cạnh đã giận đến mức không thể kiềm chế, tuy rằng ban đầu bà nhìn thiếu niên này cũng khá thuận mắt, tuy có tuấn lãng như Thái phó, nhưng sao có được phong thái, mưu lược, diện mạo hiên ngang giống như Định Quốc Hầu? Hiện tại lại muốn đến đây để trèo tường nhà Thái phó, đương nhiên bà phải thay Thái phó bảo vệ kiều thê.

“Xin mời công tử hãy lui bước, tiểu thư nhà ta đã đính ước với người khác, há có thể để cho ngươi nói chuyện càn rỡ như vậy”

Không nghĩ tới lời nói ấy không những làm cho Tùy công tử không buông tay, mà hắn càng không phục, nói: “Nếu như chỉ đính hôn thì cũng không tính là đã có hôn phối, đó chỉ là chim khôn lựa cành mà đậu, tại hạ cả gan hỏi một câu, người có hôn phối với tiểu thư có phải là tên què ở Phiên Mặc lâu hôm nọ hay không?”

Tùy Khinh Trần này tự cho mình là thanh cao, luôn luôn cậy tài khinh người, tuy rằng sớm đã nhận ra được người chống gậy hôm trước chính là kinh tài tuyệt thế về thi họa “Chấn lâm” tiên sinh. Nhưng mà hiện tại thân hắn mang tật, trên mặt lại có một vết sẹo đáng sợ như vậy, nhất định là không thể làm quan, tuy rằng trên người ăn vận sang quý, nhưng xuất thân cũng chỉ là một thương nhân. Nếu không vì sao hắn cứ che che giấu giấu, không dám cho người đời biết thân phận thật sự của hắn, có lẽ cũng là do tự

https://thuviensach.vn

ý thức được tấm thân tàn tật, xuất thân thô bỉ đầy hơi tiền của bản thân nên xấu hổ không dám cho ai biết thôi.

Nếu chỉ là một cô gái tầm thường thì cũng thôi, nhưng một mỹ nhân thanh tú thế này lại gả cho một gã thương nhân què? Nếu gã Chấn Lâm kia biết điều biết chuyện thì vì sao phải làm ra loại chuyện đốt đàn nấu hạc, phí phạm của trời như thế? Xem tình hình ngày ấy, mỹ nhân cũng có vẻ không nguyện ý, chắc chỉ là do cha mẹ hai nhà đính ước. Hắn cho tới bây giờ cũng chưa từng động tâm đối với bất kì nữ tử nào, lần đầu tiên đối diện với ánh mắt của nàng ở Phiên Mặc Lâu ngày ấy hắn liền động tâm, đương nhiên là phải cực lực tranh thủ, cứu giai nhân ra khỏi chốn dầu sôi lửa bỏng kia.

Niếp Thanh Lân nghe được có người gọi Thái phó là "gã què", đầu tiên là sửng sốt, sau đó cứ mãi chắc lưỡi cảm thán, trai mới lớn đáng sợ thật, như nghé con không hề biết sợ cọp, dám động tới ông trời con của Đại Ngụy này!

Đan Thiết Hoa cũng bị câu nói đó chọc giận đến tái cả mặt, nếu không phải Niếp Thanh Lân lên tiếng ngăn trở, thì Mẫu Dạ Xoa từng là nỗi kinh hoàng ở chiến trường, sẽ lập tức tái hiện tại Tĩnh Tâm Tự ngay lúc này, và xé xác chàng thiếu niên tuấn tú trước mặt kia ra làm hai!

"Tiểu thư dung mạo xuất chúng, khí chất thoát tục, tương lai nhất định nên gả cho một người làm quan lớn! Khinh Trần nguyện hạ chiến thư, cùng nam tử kia tỉ thí văn thơ, nếu như thua, tại hạ đương nhiên sẽ không quấy rầy, nhưng nếu như hắn đích thị chỉ là một cái bao cỏ được thêu hoa đẹp đẽ, Tùy Khinh Trần sẽ dạy cho hắn nên biết khó mà lui, đừng bôi bẩn người mà hắn không xứng đáng có được."

Nhìn vẻ mặt ngời ngời khí thế của vị thiếu niên trước mặt, Niếp Thanh Lân thấy có chút đau đầu, nếu bây giờ bộc lộ thân phận, chẳng phải sẽ làm bại lộ việc Thái phó bị trúng độc nặng? Nhưng mà nếu không nói, thì thiếu niên này thật sự càn quấy… Về phần giết… Tùy gia mấy đời trung lương, trừ khi hôn quân uống rượu say bất tỉnh nhân sự mới có thể hạ độc thủ…

https://thuviensach.vn

Lập tức Niếp Thanh Lân lạnh nhạt nói: “Công tử sao có thể vọng ngôn đến mức đó. Ta cùng với vị hôn phu của ta là thanh mai trúc mã, dù không có cha mẹ hai bên quyết định thì ta nhất định nếu không phải chàng ta nhất định sẽ không lấy chồng, người không liên quan như công tử sao có thể buông lời xen vào việc gia đình người khác như thế? Công tử văn thơ xuất chúng, không gì không giỏi, nhưng riêng về khẩu đức này thì nhất định phải cần tu dưỡng lại. Ngụy triều ta cần bậc hiền thần, có tài có đức để có thể giúp Ngụy triều cai quản thiên hạ, chứ không cần hạng người suốt ngày chỉ biết đứng trong rừng trúc để âm mưu đoạt thê tử người khác… Vinh quang của Tùy phủ đều là do công lao hãn mã của Tùy lão gia năm đó lập nên, tuyệt đối không thể để một đứa cháu bất hiếu, làm ô nhục cả dòng họ!” Nói xong tắm rửa cũng không cần, nàng lập tức xoay người rời đi.

Ra tới cửa chùa, nhìn thấy Phan lão gia đứng đó đón, vẻ mặt hớn hở hỏi: “Sao công chúa lại rời đi sớm thế, sao không dừng lại một lát, ở cam tuyền hưởng dụng canh trà?”

Niếp Thanh Lân lạnh lùng liếc nhìn ông ta, Hoàng tộc Niếp Thị điêu linh, thân tình đã mỏng, đoạn tình nghĩa giống như Lục ca cùng Bát hoàng tỷ là rất trân quý rồi. Nàng lúc trước trước khi đến Giang Nam, cũng có ý định nối lại liên lạc với gia tộc của mẫu thân. Nhưng mà khi đến nơi đây lại thực sự không dám nhận người quen, nếu cõ lỡ chạm mặt nhau, thì càng lúc càng không thể tưởng tượng nổi. Tuy rằng nàng đã dụng tâm nhắc nhở Phan phủ một phen, hiện tại xem ra tất cả đều uổng công…

Phan lão gia vẫn chưa thấu được tâm tư của công chúa, lập tức nói: “Công chúa nếu đã đến nơi đây rồi, thì cũng nên dời bước đến Phan phủ đến đón năm mới, không biết công chúa có thể dời bước qua quý phủ được không…”

“Không cần, Bản cung sự vụ bận rộn mọi việc đã có an bài, chuyện mà biểu ca ủy thác để biểu tẩu ‘sắp xếp’, Bản cung cũng đã hiểu. Hai đứa con trai của ngài nếu như muốn mưu cầu công danh, thì bọn hắn cần phải gian khổ học tập, triều đình hiện tại tuy rằng đã bắt đầu coi trọng công thương, cũng không cấm thương nhân tham gia khoa cử, chỉ cần có bản lãnh. Về

https://thuviensach.vn

phần muốn hướng hoàng thượng phong tước vị, Bản cung khuyên ngươi nên từ bỏ ý định đó đi. Hiện tại triều đình đang ban bố chính sách quét sạch quan tham, cho dù là Niếp tộc hoàng thị nếu dám ăn hối lộ, làm việc sai trái cũng bị mất đầu. Nơi đây cũng không phải hẻo lánh gì, chắc ngươi cũng đã nghe tới kết cục của các Phiên vương, huống chi là họ hàng xa của phi tần tiên hoàng, đều phải nghiêm chỉnh chấp hành luật pháp. Bản cung sẽ bàn bạc với quan lại địa phương, nếu sau này có người dám gan lợi dụng là thân thích của hoàng gia để làm xằng làm bậy, thì cứ bắt đến quan phủ y luật trị tội, tuyệt không khoan thứ!"

Nói xong nàng liền xoay người lên xe ngựa đi thẳng.

Phan lão gia đứng đỡ người ra đó vẫn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra, lập tức giật bắn cả người, bị dọa đến cả người mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, đợi phu nhân nhà mình đến đỡ, nhưng một lúc lâu cũng không nói lên lời.

Khi ánh mặt trời vừa ló ra khỏi Tĩnh Tâm tự, Thiệu Dương công chúa lại hứng trí bừng bừng đi dạo quanh mấy hộ gia đình buôn bán mấy món đồ tinh xảo, sau đó mua cho nữ nhi nhà mình một đống đồ chơi.

Tiểu Gia Nhu hiện tại đang lắc lư học đi, liền mua cho bé mấy món đồ tinh xảo của tiểu hài tử, mấy thứ này tuy không thể so với đồ trong cung, nhưng mà cũng có một chút dân dã.

Đi dạo đến mệt mỏi rồi mới trở về biệt quán, thì lại thấy Thái phó không có ở đó, Niếp Thanh Lân có chút ngạc nhiên, liền hỏi Thái phó đi đâu. Hạ nhân đều trả lời là không biết, sau đó lại nghe tin rằng, Tùy công tử của Hầu phủ có gửi đến một phong thư, sau khi Thái phó nhận được, liền đi ra ngoài.

Niếp Thanh Lân không khỏi tiếp tục đau đầu, Tùy Khinh Trần này sao lại vẫn còn cố chấp tìm đến tận nơi này?

https://thuviensach.vn

Chương 126

Đến khi lên đèn, Thái phó mới trở về.

Tùy Khinh Trần lúc này đúng là đã rơi sâu vào lưới tình rồi. Lần gặp ở Phiên Mặc lâu thấy Chấn Lâm tiên sinh cùng công chúa rời đi, liền không cam lòng mà sai gã sai vặt đi theo xe ngựa.

Kết quả liền một đường theo đến biệt quán. Biệt quán chính thường là để cho hậu duệ hoàng gia sử dụng khi đến đây, biệt quán này ngoại trừ Hoàng thượng sử dụng ra, phía sau biệt quán còn có chỗ cư ngụ cho các quan viên từ kinh thành đến. Niếp Thanh Lân vì không muốn kinh động đến quan viên địa phương, cũng không trụ lại biệt quán chính, mà an trí ở biệt quán phía sau, dù sao cũng dùng chung sân, ăn mặc chi phí cũng không khác nhau là mấy. Nhưng bình thường biệt quán này cũng không có người sử dụng, vì thế tiểu quan trông coi thường vụng trộm cho thuê lại những phòng trống cho các thương nhân nghỉ chân để thu chi phí tiêu dùng hàng ngày.

Cho nên khi Tùy Khinh Trần nghe nói các nàng ngụ tại biệt quán phía sau, cũng có chút hơi giật mình, sau lại phái người đi hỏi thăm, nhưng người bên trong cũng chỉ trả lời qua loa, đã chứng thực cho sự suy đoán trong lòng của Tùy công tử.

Sau khi bị giai nhân cự tuyệt trong rừng trúc, Tùy Khinh Trần cảm thấy mất hết mặt mũi nên muốn đòi lại cho được bằng cách khác. Nên liền viết một phong thư, sai gã sai vặt đưa tới biệt quán, thỉnh đưa tới cho Chấn Lâm tiên sinh.

Hạ nhân canh giữ ngoài biệt quán không biết Chấn Lâm tiên sinh là ai nhưng lại sợ chậm trễ, liền bẩm báo, giao cho Thái phó đại nhân.

Thái phó khi nghe thấy là giao tới cho “Chấm Lâm” mày rậm hơi hơi nhướng lên, liền sai người trình thư lên.

https://thuviensach.vn

Lời lẽ trong thư đúng là rung động tâm can: *"Ta yêu Danh hoa*, nguyện làm đất màu mỡ để nuôi dưỡng cho hoa mãi tốt tươi, sửa cành tỉa lá, nhất quyết không để hoa u sầu dù chỉ một giây. Quân vốn đi đứng không tiện, sao có thể xứng với Danh hoa? Nghe đồn Quân là một người tài năng xuất chúng, nên mời Quân ba ngày sau đến Phiên Mặc lâu, cùng nhau đối thi luận văn. Nếu như Ngô may mắn thắng, chỉ mong Quân biết lễ rời khỏi danh hoa, mới không phụ mỹ danh yêu hoa của Quân…"*

(*) Danh hoa, dùng để chỉ phụ nữ đẹp. Cùng với từ Ngô, quân, là cách xưng hô khách sáo thanh lịch theo kiểu người xưa.

Thái phó xem qua, đôi môi mỏng khẽ nhếch để lộ hàm răng sáng sắc bén. Vốn nghĩ rằng, văn của mình có thể trị quốc an bang, chấn hưng thiên hạ, võ có thể bình định loạn chư hầu, không thể ngờ lại bị một tên thư sinh gà mái khi dễ đến tận cửa nhà, cứ luôn mồm bảo mình phải rời khỏi danh hoa.

Danh hoa là để ngươi gọi sao? Muốn làm mảnh đất màu mỡ thì cũng phải xem số của tiểu tử ngươi có sống thọ hay không rồi hẳng nói.

Nhìn chữ kí là Tùy Khinh Trần khia, Thái phó lập tức nhớ ngay đến ánh mắt như sói đói của hắn nhìn chằm chằm vào Trứng gà ở Phiên Mặc lâu hôm trước, toàn thân đằng đằng sát khí, cười lạnh. Tùy Hầu vốn trung lương, nhưng mà không quản nổi con cháu thì để hắn ra tay dạy dỗ giúp vậy.

Tiện tay đem bức thư kia xé thành từng mảnh, cũng không thèm chờ đến ba ngày sau, liền mang theo Lỗ Dự Đạt cùng vài thị vệ tâm phúc lên ngựa chạy về hướng Tùy phủ. Trong lòng đang một bụng lửa giận, nên Thái phó đi thật nhanh, hành động lên ngựa so với bình thường còn thông thuận hơn mấy lần. Cưỡi ngựa thẳng tới Tùy phủ cách đó không xa, liền xuống ngựa, đi bộ tới bên cạnh tường, Thái phó phân phó một tiếng, Lỗ Dự Đạt cùng vài thị vệ nhảy tường đi vào, tìm kiếm hơn phân nửa Tùy phủ, cuối cùng cũng tìm ra được phòng ngủ của Tùy công tử, làm ngất hai nha hoàn đứng hầu, sau đó dùng giẻ rách nhét vào miệng Tùy công tử, rồi bỏ vào bao, khiêng lên vai theo đường cũ trở ra quăng lên lưng ngựa.

https://thuviensach.vn

Khi đến một mảnh rừng âm u vắng vẻ, chọn một nhánh cổ thụ cao to, cởi miệng bao, đem Tùy công tử trói lên cây.

Tùy công tử lúc này mới nhìn thấy Thái phó bị què chân đứng trước mặt, trong lòng vừa sợ vừa giận, thật sự không nghĩ tới người này lại làm ra hành động ngang tàng như vậy, chẳng khác nào thổ phỉ, nào có chút khí chất của một văn nhân? Thế cho nên tâm tư muốn cứu danh hoa ra khỏi miệng cọp này càng lúc càng kiên định thêm, giận dữ nói "Nửa đêm xâm nhập quý phủ của người khác, cùng với bọn cường đạo khác gì nhau? Vốn nghĩ rằng các hạ tuy có chút tàn tật, nhưng văn chương xuất chúng, cũng là một nhân vật có tiếng tăm lừng lẫy, không ngờ lại có thể làm ra loại việc hạ lưu như thế này. Có giỏi thì hãy thả ta xuống, và đừng cho bọn gia nô kia nhúng tay, ta và ngươi một đấu một, để xem ai có thể thắng ai!"

Thái phó cười lạnh nói: "Đem ngươi ra đây chính là không muốn quấy rầy người trong phủ. Được, ta cho ngươi thua tâm phục khẩu phục."

Tùy công tử bị ném mạnh xuống mặt đất, sửa sang lại quần áo, ổn định quyết tâm. Hắn tuy rằng chủ yếu phần lớn thời gian ở trên thư viện, nhưng trong phủ cũng có mời võ sư tới dạy để tập luyện thân thể, mắt thấy Thái phó bị tật, Tùy Khinh Trần vốn không thèm để Thái phó vào trong mắt. Đón lấy thanh trường kiếm mà hộ vệ bên cạnh đưa tới, thong thả múa một vòng, miệng quát lên một tiếng, liền đâm thẳng về phía trước.

Tùy công tử cũng là cao thủ về kiếm thuật, tia sáng lạnh chợt lóe lên. Mũi kiếm đâm thẳng về hướng Thái phó. Tiếc rằng đối thủ của hắn được mệnh danh là chiến thần, Thái phó cũng không thèm né tránh, vung kiếm đâm thẳng về phía trước, tốc độ nhanh hơn mũi kiếm của Tùy Khinh Trần một bước. Tùy Khinh Trần bất đắc dĩ đành phải thu kiếm về chặn lại. Thái phó khẽ đảo mũi kiếm, kiếm lại đâm thẳng về phía trước, phất mạnh vài cái đã chém nát dây lưng của Tùy công tử. Khi bị mang đến, Tùy công tử cũng đang ở trên giường chuẩn bị ngủ, trên người chỉ mặc một bộ y phục đơn giản, sau khi dây lưng đứt, thì cái quần trên người lập tức bị rơi xuống đất.

https://thuviensach.vn

Nửa thân dưới đột nhiên có cảm giác mát mẻ, Tùy công tử nhất thời sững sờ trong bóng đêm dày đặc.

Vị Chấn Lâm tiên sinh này lại làm cho hắn đối với "lễ nghĩa liêm sỉ" có thêm một cái nhìn hoàn toàn mới. Không, nhất định là hiểu lầm, quân tử nổi danh như Chấn Lâm thì không thể nào lại có thể thô lỗ đáng sợ như thế… Chân của Chấn Lâm vốn dĩ bị tật đã không giữ được thăng bằng, chắc chắn là do hắn lỡ tay, cho nên mới cắt nhầm vào thắt lưng của mình đúng không?

Nhưng ngay sau đó, kiếm khí lành lạnh tràn đầy ác ý lại một lần nữa chặt đứt một tia ảo tưởng cuối cùng của Tùy công tử, mũi kiếm cố ý hướng về phía thân dưới của hắn nói: "Cái thứ nhỏ xíu như con giun thế này mà dám không biết xấu hổ đi đoạt thê tử của người khác ư?"

"Ngươi… ngươi…" Tùy công tử chưa bao giờ bị người khác sỉ nhục qua như vậy, tức giận đến cả người phát run, nhưng lại không hề dám nhúc nhích chút xíu nào, mũi kiếm kia chỉ vào quá gần, nếu vọng động một chút có thể trên người sẽ mất hai lạng thịt quan trọng.

Bên cạnh, bọn "gia nô" là Lỗ Dự Đạt đúng là không hề tham gia vào, chỉ đứng bên cạnh cười ồ lên giễu cợt, còn liên tục huýt sáo chỉ chỉ chỏ chỏ, quả nhiên là dạng chủ nào thì tớ đó, vô sỉ như nhau.

Nhưng trong mắt của Thái phó không hề có chút bỡn cợt nào, hắn chậm rãi xắn tay áo lên, đem "lông mọc chưa đủ" của Tùy công tử xén gọn bớt không ít, những sợi lông còn non tơ chậm rãi bay bay trong gió, quanh quẩn giữa hai chân Tùy công tử, hắn chậm rãi nói: "Hiện tại Tùy công tử đã biết vì sao một tên què như ta có thể độc chiếm danh hoa chưa? Bởi vì nếu có tên tiểu tặc hái hoa nào dám bén mảng đến gần danh hoa, đều cũng bị đao của ta cạo lông xong rồi thiến sạch!"

Mồ hôi trên trán Tùy Khinh Trần rơi xuống như mưa, nhìn nam tử trước mắt một tay cầm kiếm khí thế trầm ổn, lực đạo mười phần, chỉ cảm thấy nếu mình làm ra một chút hành động liền bị một đao cắt nhập da thịt, máu sẽ tưới ướt đẫm khu rừng vắng lạnh tối tăm này… Không! Hắn vẫn

https://thuviensach.vn

chưa cưới vợ, nếu thật sự bị biếm thành thái giám thì còn mặt mũi gì sống trên đời?

Thái phó cười lạnh thưởng thức vẻn sợ hãi trong đáy mắt của thiếu niên tuấn tú trước mặt, sau đó liền thu kiếm, hướng bọn Lỗ Dự Đạt phất phất tay: "Xử lý đi, chỉ cần chừa lại chỗ gieo giống cho Tùy gia là được…"

Xử lý xong rồi, hắn cũng không xoay người mà chỉ chống kiếm chậm rãi đi ra khỏi rừng rậm, lúc xoay người lên ngựa, nghe thấy từ trong rừng rậm truyền đến tiếng kêu thống khổ của vị thiếu niên, liền cảm thấy thoải mái lạ thường.

Chỉ là một tên mọt sách thành si, mà cũng dám đến để đào góc tường nhà hắn, còn dám hẹn hắn đến Phiên Mặc lâu để thi thơ đối văn? Đêm nay nhất định phải đánh cho hắn tè ra quần, dạy dỗ giúp mấy lão già nhà hắn đã sinh ra mà còn không biết dạy chỉ biết đi cướp vợ của người khác!

Hiện tại, Thái phó cảm thấy hành vi cải trang vi hành lần này cũng có chút tác dụng tốt – không cần đeo trên lưng gánh nặng cái danh Định Quốc Hầu, không có quyền thần của Đại Ngụy đi sau yêu cầu lấy đại cục làm trọng, càng sẽ không bị người ta nói thành ỷ thế hiếp người, gặp loại tiểu tử còn hôi sữa này chướng mắt thì có thể vung tay đánh cho thỏa thích, thật là thoải mái!

Chỉ chốc lát sau, Lỗ Dự Đạt bọn họ liền kéo tiểu Hầu gia người đầy vết thương đi ra, ném lên lưng ngựa, lại theo đường cũ vụng trộm trả hắn trở lại trên giường trong Hầu phủ.

Về phần tiểu Hầu gia ngày hôm sau chuẩn bị giải thích cùng người nhà như thế nào, vì sao chỉ ngủ một giấc dậy trên người đầy vết thương đấy là việc của hắn. Nhưng loại chuyện bị người ta cạo trụi lủi như em bé mới sinh thế này, chắc là khó mở miệng lắm đây!

Đợi khi Thái phó trở lại biệt viện. Đã thấy Đan ma ma sớm đợi ở một bên, bà liền đem chuyện xảy ra trong rừng trúc hôm nay lại một lượt cho Thái phó. Sau khi nói xong vẫn còn oán giận nói: "Loại trẻ ranh ngạo mạn

https://thuviensach.vn

không biết chuyện như thế này, không đánh gã một trận đúng là khó có thể hả giận mà!”

Bước chân của Thái phó hơi dừng lại, ánh mắt sáng ngời nói: “Công chúa thực sự nói dù không có cha mẹ mai mối, nhưng nếu không phải bản Hầu thì nhất định không lấy chồng?”

Đan ma ma vội vàng nói phải. Thái phó nhất thời cảm thấy vết thương dưới chân chẳng có cảm giác gì, ngay cả bước chân cũng nhẹ tênh. Nếu sớm biết như vậy, thì vừa rồi ở trong khu rừng rậm đó, đánh tên tiểu tử kia ít một chút.

Ngẫm lại cũng phải thôi, nếu công chúa đã “hưởng dụng” qua nam tử trầm ổn anh vĩ, hiên ngang oai hùng như mình thì sao có thể nào coi trọng tên nhóc lông mọc chưa đủ kia? Vì thế Thái phó đem roi ngựa ném cho tên thị vệ đứng hầu một bên, sau đó bước chân nhẹ như bay đi vào phòng gặp công chúa.

Niếp Thanh Lân vừa tắm rửa xong, liền định nghỉ ngơi một chút đợi Thái phó trở về. Vừa mới thay áo ngủ liền nhìn thấy Thái phó trên mặt mang theo ý cười tiến vào, trên khuôn mặt cũng không có hề có vẻ giận dữ. Nàng thấy nghi hoặc, liền cẩn thận hỏi: “Nghe nói gã sai vặt Tùy phủ đưa thư tới cho Thái phó? Tiểu công tử của Tùy gia đó thuộc loại vô ý thức**,** Thái phó không cần để trong lòng…”

Thái phó đợi thị nữ bưng chậu ngọc vào rửa sạch tay sau đó là kéo tay công chúa, hai người liền cùng ngồi xuống giường, nói dối không chớp mắt: “Loại trẻ ranh không biết chuyện đó, bản Hầu cần gì phải chấp nhặt với hắn? Mới vừa rồi là ta đi ra ngoài cho thông khí, công chúa không cần lo lắng.”

Niếp Thanh Lân khẽ thở phào nhẹ nhõm, nàng luôn không hy vọng bởi vì chính mình mà mấy con em nhà thế gia xảy ra chuyện gì, nhưng nàng cũng có chút tức giận nói: “Vi thần y đã nói, sao Thái phó lại không để trong lòng, sao có thể tùy ý cưỡi ngựa chạy loạn? Nếu động phải miệng vết thương bị rách ra thì làm sao, Thái phó không thèm quan tâm mình sẽ làm người què mãi sao?”

https://thuviensach.vn

Nhìn vẻ giận dỗi yêu kiều của người ngọc trước mắt, làm cho Thái phó đại nhân liền thấy ngứa ngáy trong lòng, nếu như có thể, hắn thật muốn đặt nàng xuống thân mà xử theo pháp luật. Đáng tiếc hiện tại dư độc chưa giải, nên muốn thân cận thì không thể.

Nhưng trên đời này có chuyện gì mà có thể làm khó được Vệ hầu hắn? Nở nụ cười xấu xa nhìn công chúa hỏi: "Công chúa lâu ngày không được thấm mưa móc, có phải có chút nóng lòng phải không, không sao, bản Hầu hiện tại mặc dù không thể thân cận nàng, nhưng vẫn có biện pháp…"

Nói xong hắn liền mang ra một chiếc rương. Mở ra liền thấy trong đó có một vật bằng ngọc khá giống với người thuốc trước kia. Chỉ là hình dáng của loại ngọc chất này lại làm cho người ta… không dám nhìn thẳng.

"Vật ấy được mài giũa căn cứ theo đúng kích thước 'anh dũng vĩ đại' của bản Hầu mà thành, bên trong có tẩm thuốc bổ dưỡng thân thể, có thuốc bôi trơn ấm áp, không sợ khô hạn, công chúa thong thả nằm xuống, để bản Hầu tận tay hầu hạ công chúa…"

Niếp Thanh Lân bị hình dáng 'anh dũng vĩ đại' của vật đó làm cho mặt đỏ tai hồng, làm sao đồng ý chứ? Nhưng lại không thể chống chọi lại với sức lực của Thái phó, nên đã bị hắn đè xuống giường, rèm che lập tức bị giật mạnh xuống, không lâu sau từ bên trong truyền đến tiếng nỉ non như tiếng chim hoàng oanh hót, một tiếng nối tiếp một tiếng, nỉ non cầu xin buông tha. Và không lâu sau đó nữa, chỉ còn lại tiếng thở dốc rên rỉ dần vút cao...

Vui đùa ầm ĩ chừng nửa canh giờ, đợi đến khi Thái phó dừng tay, cả người công chúa cũng đã đầm đìa mồ hôi, màn giường và chiếc áo ngủ bằng gấm cũng đã bị tan tác khắp nơi.

Bất quá kẻ chịu khổ nhất vẫn là Thái phó, mới vừa rồi thật thật giả giả vui đùa cũng giai nhân nhưng thật ra lại thành tra tấn chính bản thân mình, chỉ hận không thể mau mau giải hết độc trong người, để còn dùng đao thật súng thật xuất trận. Nhưng nhìn mỹ nhân sau khi sảng khoái xong, lại nổi giận quay mặt đi không thèm nhìn đến hắn, cũng đành phải cố nén nơi nào đó cứng như sắt hung hăng đòi xuất trận, nhẹ giọng dỗ dành giai nhân.

https://thuviensach.vn

Giang Nam mặc dù tốt, nhưng cũng đã đến lúc phải quay về, qua mười lăm Niếp Thanh Lân liền lưu luyến cáo biệt tỷ tỷ, cùng Thái phó trở lại kinh thành.

Chương 127

Còn nhớ lúc chuẩn bị đến Giang Nam, nàng đã ôm quyết tâm không trở lại kinh thành. Nhưng mà không thể ngờ đi một vòng rồi cũng phải theo người nam nhân này quay trở về. Niếp Thanh Lân đứng ở mũi thuyền có chút thẫn thờ.

“Sao lại thở dài?” Nam nhân đang đứng ở phía sau lưng nàng, úi đầu xuống nhìn nàng, hỏi. Niếp Thanh Lân đưa mắt nhìn làn mưa bụi của Giang Nam đang dần vơi đi, khẽ thì thầm: “Lần này trở về kinh, không biết đến bao giờ mới có dịp trở lại.”

Thái phó sao lại không biết tâm sự trong lòng của nữ tử nhìn như điềm tĩnh tao nhã kia, kỳ thật nàng vốn không thích những nơi phồn hoa ồn ào. Lần nay khởi hành đến Giang Nam đã quen dần với cuộc sống thoải mái không hề ràng buộc, nếu không phải bởi vì mình bị trúng độc nặng, và trong lòng của nàng có mình, chỉ sợ dù có đao kiếm kề cổ nàng cũng không chịu quay trở lại.

Phải dùng cách nào để có thể lưu giữ lại trái tim của cô gái nhỏ này, để nàng có thể bình tâm mà sống hạnh phúc bên cạnh mình .Thái phó đột nhiên cảm thấy chinh phục được tâm của nàng còn khó hơn cả lần hắn chinh phạt Bắc Cương, Nam Cương. Nếu dùng sức mạnh thì sẽ vỡ tan tành không cách gì sửa chữa, nhưng nếu cầm thật nhẹ tay, thì e rằng nó sẽ vuột khỏi tầm tay… Nên làm thế nào mới có thể giữ chặt được trái tim của nàng?

Thái phó lại nhớ tới chuyện mình đã gửi thư cho Khâu Minh Nghiên trước khi khởi hành. Không biết hắn đã sắp xếp ra sao rồi.

https://thuviensach.vn

Lúc quay trở lại trong hoàng cung, Niếp Thanh Lân liền phát hiện tẩm cung của mình đã được trùng tu xong. Tường đỏ cao ngất, kim đỉnh sơn son, mái hiên được chạm trổ long phượng phi vân, hai bên trái phải đều có những tòa lầu mọc san sát nối đuôi nhau. Những mảnh ngói đỏ đón ánh sáng chói chang của mặt trời lấp lánh như những viên ngọc đủ màu sắc, tựa hồ đang an tĩnh cùng đợi chờ tân chủ nhân của nó.

Vừa quay lại cung, Thái phó liền không thấy bóng dáng. Nhưng đến lúc dùng ngọ thiện là hắn có quay lại và nói là năm ngày nữa là thời điểm đăng cơ. Niếp Thanh Lân nghe xong cũng gật gật đầu, cuối cùng cũng đến ngày này, thập tứ hoàng tử của Đại Ngụy cuối cùng cũng chuẩn bị chính thức biến mất, mà nàng – Đế cơ Vĩnh An công chúa của Đại Ngụy từ nay cũng trở thành một trong những thành viên trong hậu cung Đại Ngụy…

Cứ ngỡ rằng khi ngày này đến thì lòng sẽ bình tĩnh không gợn sóng, so sánh với cuộc sống ăn bữa nay lo bữa mai của lúc trước, như vậy đã là kết cục tốt nhất.

Nhưng mà trong lòng rốt cuộc vẫn có chút buồn bã, thì ra lòng người vẫn luôn không biết đủ như thế, dù là nàng cũng không ngoại lệ, bởi vì yêu nên tham muốn quá nhiều, mong muốn cả đời cả kiếp, chỉ có hai người mãi mãi bên nhau, nhưng ở gia đình đế vương này, thì đó chỉ có thể xảy ra trong truyền thuyết.

Tuy rằng lúc trước là nàng hiểu lầm trong chuyện của Cách Nhĩ Phiên công chúa, nhưng về sau thì sao? Thân là đế vương, nam nhân kia sao có thể cực tuyệt những cuộc cưới hỏi của các nàng công chúa lân bang, rồi sẽ hết mỹ nhân này đến mỹ nhân khác được tiến cống tới? Thân là quân vương, phải đối mặt với những mê hoặc tự dâng đến trước mắt quá nhiều, chỉ mong tình nồng, tình dài lâu đó có thể chống lại những cách trở nặng nề sắp tới. ….

Sau khi Tái phó và công chúa hồi kinh được 3 ngày, một đạo chiếu thư chiếu cáo thiên hạ - Hoàng đế Đại Ngụy Ngụy Tuyên đế tuyên cáo băng hà, khi tròn 17 tuổi. Sách sử ghi lại: Tuyên đế đôn hậu khoan dung, chiêu hiền

https://thuviensach.vn

đãi sĩ, chủ động cải cách, tước phiên phân điền, mở ra những năm tháng thịnh vượng thái bình, do thân nhiễm bệnh nặng, không thuốc nào chữa khỏi, đã đột ngột đi về cõi tiên.

Kế đó là đại điển đăng cơ của tân đế, trước đêm đại lễ, nội thị mang theo lễ phục đăng cơ của tân đế tới cung của Niếp Thanh Lân. Đến khi Niếp Thanh Lân giương mắt nhìn các cung nữ bày lễ phục ra thì ngây ngẩn cả người. Bộ long phục kia rõ ràng là để đế vương mặc, nhưng sao lễ phục này lại rõ ràng là lễ phục của nữ tử… Nội thị giám chẳng phải điên rồi sao?

Còn chưa kịp kêu tổng quản nội thị giám tới, thì đã thấy Thái phó chầm chậm đi vào.

“Sao vẫn chưa thay y phục, tuy rằng nội thị giám biết kích cỡ của công chúa, nhưng vẫn nên thử trước một lần thì tốt hơn, tránh cho y phục không hợp người, làm tổn hại đến uy nghi của công chúa.” Thái phó nhìn bộ y phục được bày ra trên bàn, thêu rồng bay phượng múa, bình thản nói.

“Thái phó... Đây là ý gì?”

Vệ Lãnh Hầu vung tay cho thị nữ lui xuống, đi về phía trước, đem la sam trên người nàng cởi xuống, sau đó đem bộ Long phục khoác lên bờ vai ngọc của nàng, hài lòng nhìn giai nhân trước mặt được tôn thêm khí chất rức rỡ.

“Quả nhiên Trứng gà của ta rất thích hợp với màu vàng của chiếc long bào.” Thái phó nhìn công chúa cười nhẹ.

Niếp Thanh Lân có chút không dám tin nhìn thẳng về phía hắn, trong lúc nhất thời không biết hắn đang suy tính gì.

“Lão già Ngô Cảnh Lâm kia tuy rằng mắt mờ tai điếc, nhưng có câu lão nói cũng không sai. Ngồi trên chiếc Long ỷ kia phải là người của hoàng tộc họ Niếp, thế mới có thể ổn định triều cương. Mà bản Hầu chỉ có thể chấp nhận mỗi một người ngồi trên long ỷ đó là công chúa mà thôi…”

“Nhưng...”

https://thuviensach.vn

Thái phó dùng ngón tay đặt nhẹ lên đôi môi anh đào của nàng, thản nhiên nói: “Giang sơn và mỹ nhân, bản Hầu đều muốn, nhưng nếu ta an vị trên long ỷ kia lại làm cho kiều thê không thể yên lòng, thì ta sao xứng là đại trượng phu? Tâm nguyện của thần đó chính là mở ra thời thịnh vượng thái bình cho Đại Ngụy, nhưng nếu như có thể làm cho lòng của Trứng gà buông xuống khúc mắc, thì ta nguyện đứng bên cạnh nữ đế, ủng hộ Trứng gà nhà ta, hạnh phúc bình an đến thiên thu!

Quần thần đương nhiên đều sẽ phục tùng Nữ đế theo cách riêng của họ, nhưng thỉnh bệ hạ nhớ kỹ, thần cam nguyện đứng bên cạnh bệ hạ đó là bởi vì tình yêu chân thành của thần đối với bệ hạ, không muốn bệ hạ thân ở hậu cung lại ngày ngày lo sợ không yên. Nhưng… nếu bệ hạ học theo Dâm nhạc Nữ đế của tiền triều, nuôi dưỡng trai lơ trầm mê nam sắc, thì đừng trách sao thần lại sẽ lặp lại cảnh cung biến một lần nữa, đem bệ hạ nhốt sâu trong hậu cung, không được thấy ánh sáng mặt trời!”

Khi nói những lời cuối cùng, Thái phó gần như nghiến răng nghiến lợi rít ra từng chữ, đây cũng là lý do làm cho hắn nhấp nhỏm không yên bấy lâu nay. May mắn là Trứng gà khi nhìn thấy Tùy Khinh Trần dụ hoặc, lại có thể vững tâm, mới làm cho hắn ra quyết định cuối cùng.

Lúc còn ở Giang Nam, nhìn thấy dáng vẻ lo lắng u sầu khi nghĩ đến cảnh ngày sau nếu mình lên ngôi Hoàng đế sẽ hậu cung thành đàn mà muốn buông tay lùi bước của nàng, đã làm cho hắn đau lòng không thôi. Thậm chí hắn có thể đoán được người có tâm tư tinh tế, thông minh như nàng sẽ vượt qua cuộc sống buồn chán nơi hậu cung như thế nào.

Nếu đã như thế, thì thà làm như lời Ngô Các Lão nói, để cho người con gái hắn thương yêu ngồi lên chiếc long ỷ kia, đó chính là khả năng cuối cùng của Vệ Lãnh Hầu hắn có thể làm cho nàng yên lòng. Từ nay về sau, đệ nhất loạn thần tặc tử của Đại Ngụy sẽ một lòng trung thành với Nữ Đế, nguyện làm Nam Hậu, cùng nàng hưởng hết mọi vạn thế phù hoa trên thế gian…

https://thuviensach.vn

Bởi vì tiên đế lên ngôi, làm cho thiên hạ thái bình cơm no áo ấm thịnh vượng, làm cho tân đế Đại Ngụy vừa mới lên ngôi có một buổi đăng cơ được cử hành với nghi thức cực kỳ long trọng.

Trên những con đường kéo dài đến điện Kim Loan đều được phủ gấm đỏ rực. Tiếng trống vang vang hòa lẫn với tiếng đì đùng của pháo, văn võ bá quan quỳ ngay ngắn hai bên lắng nghe "di chiếu" của tiên đế. Khi tiên đế lâm chung, thì nam nhân duy nhất còn lại của Niếp thị đã điêu linh, noi theo các bậc hiền nhân của tiền triều liền đem ngôi vị Hoàng đế truyền cho chính bào muội sinh đôi của mình, Đế cơ Vĩnh An công chúa, Định Quốc Hầu phụ tá tân đế nhiếp chính triều cương, đồng thời sau đó cùng tân đế tổ chức đại hôn."

Long bào thướt tha mà uy nghiêm của tân đế chậm rãi đi lên đại điện, khi ngồi trên long ỷ cao nhất, nhất thời nàng cũng có chút hoảng hốt. Chiếc ghế giao long được đặt bên cạnh ngai vàng đã được đem xuống, thay vào đó là chiếc ghế khắc đồ án. Giao long đang trợn mắt kia lại khác hẳn ngày thường, không oai hùng ẩn hiện trong đám mây chỉ há mỗm ngậm binh khí uy nghi đứng đó, phụ trách quản lý binh khí trong thiên hạ. Đó cũng tượng trưng cho việc thay cho chân mệnh thiên tử quản lý quyền uy trong thiên hạ

Yêu giao hung tợn ngang tàng rốt cuộc cũng không đi đến bước cuối cùng, bởi vì hắn thực sự đã bị chân mệnh thiên tử hàng phục, cam tâm thu hồi móng vuốt, trở thành một thần thú đứng bên cạnh chân mệnh đế vương.

Lúc này, nam nhân mắt phượng mày kiếm kia đang an vị trên chiếc ghế có khắc họa đồ văn đó, đưa mắt nhìn quần thần làm lễ bái xong, liền mỉm cười đứng dậy, chậm rãi vươn tay về phía tân đế mời nàng bước lên đài bái tế tổ tiên.

Nhìn hình ảnh quen thuộc lại xa xăm như đã trải qua mấy kiếp đó, nhớ lại hai năm trước đây, nàng chỉ là một Hoàng đế bù nhìn. Niếp Thanh Lân đến nay vẫn còn có chút không tin, người nam nhân này lại có thể buông tay cho đỉnh cao danh vọng đó, để làm ra hành động mà trong thiên hạ không ai dám sánh, nên vẫn chậm chạp không vươn tay ra.

https://thuviensach.vn

Hành động đó của Tân đế đã làm cho các quần thần bên dưới phấn chấn không thôi, không biết có phải tân đế đã ra quyết định ra oai phủ đầu với Nam hậu hay không. Nhưng lần này Thái phó ngược lại không hề tỏ ra tức giận, cực kì kiên nhẫn vươn tay ra đợi, đợi giai nhân nguyện ý nắm lấy.

Qua hồi lâu, tân đế đứng lên, vươn bàn tay mềm mại ra, dùng sức nắm chặt lấy bàn tay dày rộng bên cạnh, dịu dàng đứng bên cạnh Định Quốc Hầu cao lớn. Từ nay về sau, Đại Ngụy thịnh vượng phồn vinh đã bước sang một trang sử mới, Nữ Đế - Nam Hậu sẽ dắt tay nhau dõi khắp thiên hạ.

Tân Nữ đế của Đại Ngụy, có thể xem như là bậc đế vương thanh nhàn nhất Đại Ngụy, duy nhất có thể cùng nàng so sánh chính là vị tiên đế ca ca yểu mệnh kia của nàng.

Tất cả đều là bởi vì có đệ nhất hiền thần Vệ Lãnh Hầu thật sự là quá toàn năng, ôm đồm hết mọi việc lớn nhỏ trong triều. Điều mà Nữ đế cần quan tâm đó là, nên phối hợp trâm ngọc, vòng tay với long bào như thế nào cho phù hợp. Tạo nên làn sóng trang phục mới để nữ tử thích chưng diện trong thiên hạ phát cuồng.

Những chuyện của triều đình nghe nhiều quá sẽ nhức đầu không thôi, may mà Định Quốc Hầu đại nhân lại cực kì yêu thích khoảng thời gian nhìn các vị thần tử trong triều tranh cãi với nhau. Mỗi ngày hắn đều dư thừa tinh lực cùng các vị quần thần đấu đá. Nghe nói Ngô Các Lão lại đưa ra một đề nghị động trời, cứ luôn hô to rằng: “Hoàng tộc họ Niếp hiếm muộn, hậu cung cần được lấp đầy để khai chi tán diệp. Hậu cung chỉ có một Nam hậu là không ổn, liền khuyến khích quần thần đồng loạt dâng tấu chương lên Hoàng thượng, tuyển chọn các công tử vương tử tuấn tú trẻ tuổi của các nhà danh giá vương giả, lấp đầy hậu cung. Lúc đại hôn, hắn nên theo như lệ thường, vừa cưới Hoàng hậu đồng thời cũng phải sắc phong hai phi cùng chăm sóc tân hoàng.

Nghe nói Thái phó sau khi xem xong những bản tấu chương này vẫn rất bình tĩnh, bình thản phê duyệt chỉ thị chiêu cáo trong thiên hạ: Phàm là những công tử vương hầu con nhà thế gia, danh tiếng từ tam phẩm trở lên,

https://thuviensach.vn

đã ngoài 16 tuổi mà chưa có hôn phối, thì phải đến Hắc Kỳ quân báo danh ngay lập tức, chuẩn bị xuất phát đến biên cương rèn luyện năm năm."

Trong lúc nhất thời làm trong kinh tạo thành một trận gà bay chó sủa, không cần biết người con gái đó là đích nữ hay thứ nữ. Những công tử, thanh niên chưa có hôn phối có danh tiếng trong kinh thành đều gấp rút đính hôn cưới về làm vợ, thà là cưới một người xấu như Chung Vô Diệm về nhà cũng không ai muốn đối đầu với cơn ghen điên cuồng của Thái phó, để rồi phải đi đến nơi biên cương cằn cỗi chỉ có gió cát chịu khổ.

Ngô Các Lão cũng thuộc dạng gừng càng già càng cay, lại có thể mời những vị công tử danh gia tài tử từ các tỉnh lân cận gần đó về triều để tuyển tú, trong đó có một vị thiếu niên tương đối hợp tâm ý của Các Lão.

Hoàng thượng hiện tại còn trẻ tuổi nên bị nịnh thần có chút nhan sắc mê hoặc, yêu thích những tướng mạo mày kiếm mắt phượng hiên ngang oai hùng như thế. Mà cháu trai của Hầu phủ Tùy Khinh Trần này, bộ dáng lại có nét giống Vệ Lãnh Hầu. Hơn nữa, Tùy Hầu trung lương, ở phía nam khá có danh vọng, nếu có vương hầu phò tá tân đế, càng làm tăng khả năng củng cố triều cương.

Hơn nữa nhìn hắn tuổi trẻ ngời ngời anh tuấn, nếu được đưa vào trong cung, đợi một thời gian, lo gì mà không cạnh tranh cùng hưởng thánh sủng với Yêu hậu chỉ biết dùng thủ đoạn đó?

Đã dự định xong, nhân dịp hoa xuân đang nở rộ, Hoàng thượng triệu tập các vị nữ quyến đồng hành cùng dạo chơi hoa viên, ông liền để cho phu nhân mình mang theo Tùy Khinh Trần đi gặp mặt thánh thượng.

Hoa xuân đang thời rực rỡ nhất, những nhành liễu đong đưa trong gió, khi thiếu niên và thiếu nữ gặp nhau, chắc chắn sẽ xao xuyến trong lòng, đến lúc đó ông sẽ dâng tấu chương xin hoàng thượng cầu ngài sắc phong Tùy Khinh Trần vào cung làm bạn bên người.

Có tư tưởng này không chỉ là một mình Ngô các lão mà còn có rất nhiều vương hầu khác khi nhìn thấy địa vị tân đế vững vàng. Mặc dù tân đế có vẻ không quan tâm đến triều chính lắm, nhưng có vài lần, ở những thời

https://thuviensach.vn

điểm quan trọng nhất lại có thể làm cho vị Yêu Giao Thái phó cực kì bảo thủ kia thay đổi chủ ý, thì nhiều vị lập tức hiểu được, vị chân mệnh thiên tử này thực sự là một Nữ Đế tính cách mạnh mẽ, thủ đoạn khó lường. Nhưng e ngại sự ngang ngược của Thái phó, bọn họ cũng không dám đưa con trai nhà mình vào, tuy nhiên lại tuyển chọn không ít những thanh niên tài tuấn trong gia tộc từ các tỉnh lân cận, đồng loạt cho theo các nữ quyến nhà mình vào cung để tham gia yến hội.

Những thiếu niên kia sau khi yết kiến thánh thượng, ngẩng mặt lên nhìn thì tất cả đều ngây người ngẩn ngơ tại chỗ.

Chỉ thấy kia nữ đế sắc mặt như tuyết, má đỏ như ráng mây hồng cuối chiều, khi mỉm cười thì trong đôi mắt to kia sáng rực như ánh sao lấp lánh, làm người ta không dám nhìn thẳng. Trên người mặc long bào màu vàng sáng, lộ ra dáng người xinh đẹp, bộ ngực sữa cao ngất, mái tóc đen được búi cao, cài trâm, như tiên tử vừa mới hạ phàm.

Vốn cứ luôn cảm thấy làm nam phi là một sự sỉ nhục lớn, nhưng hiện tại xem ra, dù là táng gia bại sản bọn hắn cũng cam tâm tình nguyện!

Trong lúc nhất thời, trong lòng các thiếu niên đều như được tắm gió xuân, tìm cách tranh thủ tình cảm của nữ đế còn kiều mỵ có vẻ đẹp còn sáng chói hơn những đóa hoa xuân đang khoe sắc.

Tuy nhiên Ngô lão phu nhân lại cực kì bình thản, bởi vì nhìn những chàng thiếu niên chung quanh, không một ai có thể tuấn tú, tài năng như Tùy Khinh Trần! Lại không thể ngờ rằng, Tùy công tử mà mọi người đều đặt hy vọng đó sau khi gặp mặt thánh thượng thì mặt tái mét, tay chân run rẩy, cực kì mất phong cách của một thế gia danh giá, tuy nhiên cũng có thể miễn cưỡng đáp trả lại những câu hỏi thông thường của Nữ đế. Ngô lão phu nhân cứ mãi lắc đầu than, thầm nghĩ: “Cháu trai của Tùy hầu gia sao lại dở tệ đến thế này, không ra thể thống gì!”

Khi tiểu thái giám hô to một tiếng: “Định Quốc hầu bái kiến Thánh Thượng!”

https://thuviensach.vn

Không lâu sau, Ngô lão phu nhân liền nhìn thấy Nam hậu tương lai của Đại Ngụy – Định Quốc Hầu đại nhân vội vàng chạy tới.

Độc tố trên người Yêu giao đại nhân đã trừ gần hết, vết sẹo trên mặt giờ cũng chỉ còn mờ mờ, hai chân đi lại vững chãi dị thường, trên thân thể cao to khoác chiếc trường bào màu trắng, đầu đội kim quan, dưới sắc hồng của hoa đào càng làm nổi bật lên phong thái của hắn. Mắt phượng khẽ híp, miệng hơi cong lại thành nụ cười lạnh, loại tư thế oai phong hùng dũng như đang lấn áp những người chung quanh đó, thì đám thiếu niên kia sao có thể sánh bằng. Trong lúc nhất thời, đám thiếu niên tự biết xấu hổ không dám nói năng gì, mấy vị phụ nhân kia cũng quên bẵng mất vị này chính là nam hậu của tân đế, tất cả đều nhìn đến ngây ngẩn cả người.

Khi Tùy Khinh Trần đưa mắt nhìn về hướng Thái phó đại nhân đang sải bước thoải mái như đi dạo chốn không người kia. Thì trên gương mặt trắng như tuyết kia lại trở nên tím ngắt.

Trên môi của Vệ Lãnh Hầu khẽ nở nụ cười khinh miệt, nhìn quét qua đám thiếu niên một lượt, cuối cùng dừng lại ở trên người đệ nhất công tử ở Giang Nam – Tùy Khinh Trần, thì nụ cười sâu càng thêm sâu: “Tùy công tử, vẫn khỏe chứ? Không biết… Thân thể hiện tại có còn... đầy đủ hay không?”

Ngay sau đó Ngô lão phu nhân nhìn thấy người được chính phu quân nhà mình tỉ mỉ lựa chọn có thể làm nam quý phi kia trở nên run lẩy bẩy, thân thể lảo đảo, môi trắng bệch, không nói câu nào, xoay người chạy vụt ra khỏi hoa viên.

Buổi yến hội tuyển phi đang vui vẻ là thế, bỗng nhiên tan rã trong không khí ảm đạm.

Thái phó chuyên gia phá đám kia lại cực kì bình thản, không hề có chút áy náy. Đưa tay khẽ hái một đóa hoa đào, cài lên mái tóc của Hoàng đế.

“Thường ngày long nhan của thánh thượng vốn đã kiều mị động lòng người, vì thế luôn làm cho trái tim của thần luôn bất ổn không yên, luôn e sợ có kẻ nào đó đến để tranh thủ tình cảm, phải làm sao bây giờ nhỉ?”

https://thuviensach.vn

Niếp Thanh Lân bị lời nói này làm có chút dở khóc dở cười: “Trong thiên hạ rộng lớn này, người nào to gan, chán sống dám tranh thủ tình cảm của ái khanh? Nhưng thật ra nhìn bộ dạng bị dọa đến mức đó của Tùy Khinh Trần… Đêm đó ở Giang Nam, có đúng đêm đó Thái phó chỉ đơn thuần là cưỡi tuấn mã đi giải sầu hay không?”

Thái phó lười nói lời vô nghĩa liên quan đến tên tiểu tử không có lông kia, liền chuyển đề tài: “Mấy thị thiếp trong phủ của thần tự động xin thỉnh hưu thư.”

Sóng mắt của Niếp Thanh Lân khẽ chuyển, hơi hơi có chút không tin: “Thái phó… để bọn họ đi sao?”

“Thực ra cũng không có gì, chỉ là các nàng nghe nói thần sắp vào cung, tự thấy bản thân không dám cùng Hoàng đế tranh thủ tình cảm, lại thêm thời gian vừa rồi có chút vắng vẻ các nàng, liền chủ động xin hưu thư, thần không đành lòng các nàng ngày sau sống cuộc sống cô đơn, liền tái giá cho vài tên bộ hạ của thần làm vợ kế.”

Niếp Thanh Lân trừng mắt nhìn: “Vậy… trong phủ Thái phó không còn ai, Thái phó chịu được tịch mịch sao?”

Thái phó giơ tay ôm thiên tử Đại Ngụy vào lòng, cúi đầu hôn lên đôi môi non mềm kia, hàm hồ nói: “Đúng là không chịu nổi, nên cần phải gấp rút leo lên long sàng, nhờ bệ hạ ủ ấm giúp thần...”

Đối với Thái phó, đợi đến đêm động phòng thì quá lâu, nhưng lại không thể không đợi. Giai nhân đang ở trong lòng, lại không thể cùng nhau lăn lộn vui đùa, cùng nhau ru giấc mộng xuân, thì chẳng phải đã quá cô phụ cảnh đẹp ngày tốt sao?

Đến khi dư độc trong người đã tan hết, nếu vẫn không đem giai nhân cưới về nhà, thì thà uống quách chén rượu độc chết cho rồi chứ sống tạm bợ làm gì.

Đến đêm động phòng hoa chúc Thái phó cảm thấy như tinh nguyên được tích lũy mấy tháng trời khiến thân thể hiện tại của mình chẳng khác gì trai tân mới lớn.

https://thuviensach.vn

Điển lễ long trọng, thiên tử tuyệt sắc mặc lễ phục đại hôn, càng tăng thêm vẻ kiều mỵ dị thường, Thiên tử như thế, từ đây về sau, ngày ngày đêm đêm đều bị hắn đặt dưới thân, hung hăng yêu thương, để nàng bật khóc cầu xin. Nghĩ đến đây, toàn thân nóng hừng hực, hận không thể chấm dứt đại lễ này ngay lập tức để có thể ôm vào lòng kiều thê xinh đẹp khó khăn lắm mới cưới được này để tận tình yêu thương.

Trước đó vài ngày, Nhu Nhiên quốc lại phái sứ giả, cố ý để một vị vương tử đi theo muốn cùng thiên tử Đại Ngụy làm đám hỏi. Đám man di này đang nằm mơ đấy à?! Chờ sau khi đại điển kết thúc, hắn sẽ phái Hắc Kỳ quân đi san bằng thành trì của Nhu Nhiên quốc, để bọn họ biết, loại chủ ý bẩn thỉu đó đừng bao giờ nghĩ thêm lần nào nữa. Nếu muốn cùng Đại Ngụy giao hảo, thì xuất ra vàng bạc tiến cống là được, còn dám cả gan muốn đến đây để tranh đoạt long sàng cùng thánh sủng với Vệ Lãnh Hầu hắn, vậy thì cứ đợi mà chuốc lấy kết cục vạn kiếp bất phục!

Đợi đến khi điển lễ xong, Thái phó lại cũng không vội ôm thiên tử yểu điệu kia về ngay long sàng, mà đi thẳng đến điện Kim Loan, đem giai nhân đặt lên trên chiếc long ỷ.

“Thái phó đây là muốn làm gì?” Niếp Thanh Lân phát hiện Thái phó đang cởi long bào của mình, để lộ ra chiếc yếm mềm mại bên trong, trên mặt lộ vẻ thẹn thùng. Nhưng ngay sau đó, đùi ngọc của chính mình cũng bị cầm lấy vắt lên hai bên long ỷ.

“Bệ hạ nên biết, trước mặt thiên hạ, thần cam nguyện đứng bên cạnh ngài, nhưng sau lưng thiên hạ, nếu bệ hạ dám bày ra vẻ uy quyền của thiên tử, cắm sừng cho thần, bất kính vi phu, thì đừng trách sao thần tận tình sửa trị trên da thịt non mềm của nàng, để nàng hiểu rằng, chỉ cần một mình thần cũng đã có thể thỏa mãn đủ sự trống vắng lạnh lẽo dưới làn váy của nàng…”

Những lời nói kế tiếp đã bị bao phủ giữa răng và môi, quấn quýt lấy nhau.

Trên Kim Loan bảo điện, giữa ban ngày sáng rực, giữa không khí mừng vui rực rỡ của toàn dân chúng đại Ngụy, từ bên trong Kim Loạn điện truyền

https://thuviensach.vn

ra từng tiếng thở gấp, tiếng rên rỉ khe khẽ.

Lúc này đại điện không người, nếu có ai vô tình nhìn thấy, sẽ phát hiện, bên trong hoàng cung đã mấy độ bấp bênh, nguy hiểm đó, có một Yêu Giao đang vươn móng vuốt sắc nhọn, như mê như say, gắt gao quấn quanh kim lân ngọc long, quay cuồng trong bể dục của ái tình, mấy lần giật mình trong giấc mộng cũng không nguyện ý thanh tỉnh...

Chương 128 - Ngoại truyện: Làm cha khó lắm 1

Vệ lão gia khi còn sống luôn muốn được nhìn thấy con cháu vui chơi đầy sảnh đường thì mới cảm thấy rằng cuộc đời này mình sống không uổng.

Hôm nay là đại thọ năm mươi tuổi của ông, ông cố ý mang theo cả nhà từ hải ngoại trở về thành cổ Bình Dương để tổ chức đại thọ. Biết rằng vào ngày này thì không nên tức giận, nhưng khi nhìn cả sảnh đường con cháu, đúng là không một đứa nào làm ông tĩnh tâm được.

Cô con dâu thứ hai vốn làm cho ông rất hài lòng, mặc dù là thứ xuất, nhưng cũng coi như là danh môn tiểu thư, tuy tính tình hơi nóng nảy, nhưng tri thức lễ nghĩa đối đãi cha mẹ chồng coi như là tròn vẹn, có tiến có lui,

Chỉ như vậy là ông cũng đã rất hài lòng, nhưng không thể tưởng tượng được, một lần trong vườn hoa, trong lúc vô tình ông nghe thấy con trai và con dâu cãi nhau. Nghe con dâu phẫn nộ nói, thì ra con trai mình ở trong ngọn núi giả trong ngự hoa viên làm trò đồi bạn với con bé… Hơn nữa làm hại nàng vốn là một Hoàng hậu phải gả cho một gã thương nhân…

Chỉ một câu, thực sự làm cho Vệ lão gia cảm giác như bị ngũ lôi oanh đỉnh, loạng choạng muốn đổ. Nhưng mà chuyện nam nữ riêng tư này, ông biết mình xuất hiện sẽ không tốt, tránh cho làm cho con dâu đang mang thai nhất thời luẩn quẩn lại làm ra chuyện không hay, ông liền loạng choạng trở về phòng của mình. Tĩnh tâm suy nghĩ một chút ông liền hiểu được tiền căn

https://thuviensach.vn

hậu quả. Tên nghịch tử bất hiếu Vệ Lãnh Hầu nắm giữ triều chính, can thiệp hậu cung, thấy tiểu đệ nhìn trúng Hoàng hậu tiền triều, liền giúp đỡ cưỡng đoạt con gái nhà lành, sau đó hai bọn chúng cấu kết với nhau dựng lên màn kịch Hoàng hậu qua đời…

Nghĩ tới nghĩ lui, nghĩ trái nghĩ phải, nghĩ thế nào cũng thấy điều đó chắc chắn là do thằng nghịch tử lớn của ông làm ra! Đây là chuyện đại nghịch bất đạo, ăn gan hùm mật gấu mới dám làm ra chuyện động trời này! Sau này ông còn mặt mũi nào mà đi gặp liệt tổ liệt tông của Vệ gia?

Cuối cùng ông liền vụng trộm cho gọi thằng con thứ hai tới trước từ đường tổ tông, sử dụng khúc gậy to như cánh tay mà trước hay sử dụng đánh thằng con trưởng nay đánh thẳng tới trên người A Chí luôn khôn khéo ngoan ngoãn của ông.

Nhưng mà không nghĩ tới càng đánh ông càng nghe thêm được một bí mật còn động trời hơn – Hoàng đế kia lại là một nữ tử, và cũng chính là là vị công chúa mà thằng con lớn của ông đang định cưới về làm vợ…

Vệ lão gia lập tức cảm thấy cánh tay dường như không còn chút sức lực nào, Vệ lão phu nhân liền chạy lại vuốt lưng cho ông lúc này ông mới bình tĩnh lại, bằng không chắc ông cũng đã đi gặp liệt tổ liệt tông luôn rồi.

Cho nên khi tin từ kinh thành chuyển về nói Thái phó đại nhân "gả" vào cung Nữ đế thì Vệ lão gia đúng là thở phào nhẹ nhõm, tự an ủi lấy bản thân. Rốt cuộc thằng nghịch tử bất hiếu làm xấu mặt cả dòng họ đó cũng yên nơi yên phận, làm cho ông nhẹ nhõm một chút. Dù có mất đi cái họ cũng không sao, cứ coi như dòng họ Vệ chưa từng có thằng con này là được.

Nhưng đến buổi gia yến sắp tới thì thật sự không biết nên sắp xếp chỗ ngồi sao cho phải.

Những người trong tộc sáng sớm đã qua chúc thọ, uống rượu mừng. Đến khi màn đêm buông xuống thì mới có một chiếc xe ngựa được bảo vệ cẩn mật dừng lại trước cửa Vệ phủ tại thành cổ Bình Dương.

Một cô gái tuyệt sắc khoác trên mình bộ váy trắng có thêu mai hoa bách thủy, được mấy cung nữ nâng đỡ nhẹ nhàng chậm rãi xuống ngựa. Mà

https://thuviensach.vn

vị nam tử anh tuấn ngồi trên lưng ngựa cũng nhảy xuống, đi tới nắm lấy bàn tay của cô gái nói: “Hôm nay là gia yến, Trứng gà của ta không cần phải cứng ngắc như ngồi trên đại điện, khi gặp cha mẹ, cứ thả lỏng tinh thần thoải mái một chút.”

Niếp Thanh Lân buồn cười nhìn Định Quốc Hầu đại nhân, cười nhẹ nói: “Thiếp biết rồi. Phu quân, thiếp khắc biết phải tẫn hiếu cha mẹ như nào, khiến cho cha mẹ chồng vui vẻ.” Nói xong liền rút bàn tay ra khỏi tay phu quân, hướng vào trong đại sảnh đi đến.

Sáng sớm hai phu thê Vệ lão gia đã nhận được tin tức, đợi sau khi tiễn hết tân khách, liền cho người sửa sang, cọ rửa lại sảnh đường, lại trải ra thảm Ba Tư dài ra đến ngoài sau đó quỳ gối tại bậc thang cung nghênh Nữ đế đại ngụy hạ cố đến thăm Vệ phủ.

Niếp Thanh Lân vừa vào liền nhìn thấy phu thê Vệ lão đang quỳ phía trước, liền vội vàng đi nhanh vài bước, cẩn thận đỡ hai vị lão nhân lên, nói: “Cha mẹ làm vậy, chẳng phải làm con dâu đoản thọ sao? Con cùng với phu quân cố ý đến vào lúc hoàng hôn, là muốn miễn đi những lễ nghi phiền phức, Vệ lão đã coi con là con dâu, thì vạn lần không nên làm như thế này.”

Vệ lão phu nhân vốn đang lo lắng nên dùng lễ gì để đối đãi với con dâu mang than phận Hoàng đế tôn quý, nay mắt thấy nàng không mặc long bào, chỉ mặc một bộ váy thanh đạm nhã nhặn hàng ngày, thì cũng cảm thấy nàng nói không phải là nói chơi. Nhìn vị con dâu hoàng gia tôn quý nhưng trên mặt luôn treo một nụ cười hiền lành, ngược lại vừa nhìn đã làm cho người khác nhịn không được sinh lòng yêu mến.

Nếu thân phận nàng thấp một chút thì tốt biết bao, liền có thể cưới nhập vào Vệ phủ mẹ chồng nàng dâu sớm chiều ở chung.

Trầm Hồng Nhi thấy Hoàng đế liền lệ nóng doanh tròng, mặc dù sắp lâm bồn nhưng nàng vẫn đi nhanh như bay về phía trước, lôi kéo tay Niếp Thanh Lân không chịu thả. Sự nhiệt tình dị thường này làm vị Thái phó đại nhân đứng một bên cực kỳ không vui. Ả phế hậu này quả nhiên là không biết điều gì cả, cho dù là chị em dâu, cũng không nên nắm tay Trứng gà nhà

https://thuviensach.vn

hắn không buông như vậy chứ, đúng là làm người khác khó chịu, hắn liền hướng về phía đệ đệ nháy mắt, để cho hắn đem Trầm Hồng Nhi kéo ra.

Vệ Lãnh Hầu trời sinh là cao thủ điều chỉnh không khí trong các cuộc giao tiếp. Ban đầu cả nhà đều lóng ngóng ngượng ngùng không biết nên cư xử với nhau như thế nào, nhưng không lâu sau đã chuyện trò rôm rả, không khí náo nhiệt hẳn lên. Bởi vì sắc trời cũng đã muộn, không phải thời điểm thích hợp mở tiệc, miễn chỉ cần ăn no bụng, liền thừa dịp trăng sáng, cảnh sắc trong sân cũng dần hiện rõ lên . Ở trong đình hóng mát bên cạnh chiếc hồ nhỏ được mang lên đủ loại trái cây, điểm tâm, người một nhà tụ tập nhàn nhã đàm thoại việc nhà.

Niếp Thanh Lân từ nhỏ ít khi có được thời khắc cùng người thân đoàn tụ vui vẻ như vậy, thấy mẹ chồng đưa quả quýt tự tay lột sạch vỏ và chỉ tơ bên trong đưa đến miệng mình thì nàng hơi mỉm cười liền há miệng đón được, rồi tỉ mỉ nhấm nuốt.

Vệ lão phu nhân thấy nàng ăn quả quýt chua đó một cách ngon lành, trong lòng liền vui vẻ, vụng trộm hỏi: “Con thích ăn chua như thế à? Hay mang thai rồi?”

Niếp Thanh Lân nghe xong lòng liền trầm xuống, cười khổ đang định nói, liền thấy Vệ Lãnh Hầu bên cạnh không vui nói: “Nàng có bệnh đầy bụng khó tiêu, bữa tối hôm nay ăn quá no, nên hiện tại ăn chút đồ chua cho dễ tiêu thôi.”

Vệ lão phu nhân thấy con không vui, biết mình đã nói lời không nên nói liền vội vàng dừng lời, không nói thêm nữa.

Đến khi đêm đã khuya, mọi người liền tự giác giải tán đi nghỉ ngơi.

Đợt về lần này Vệ phủ đã cố ý an bài đầy đủ phòng ngủ, Niếp Thanh Lân sau khi được thị nữ hầu hạ tắm rửa xong, liền ngã lên giường ngẩn người.

Lúc Vệ Lãnh Hầu nằm xuống cạnh thân mật ôm hôn nàng mới phát hiện giai nhân không yên lòng, liền hỏi: “Làm sao vậy?”

https://thuviensach.vn

Niếp Thanh Lân chớp đôi mắt to nhìn nam tử anh tuấn trước mắt, thấp giọng nói: “Ta và chàng trước khi thành hôn cũng đã gần gũi một thời gian không ngắn, nhưng cũng chưa từng có thai, nghe Vi thần y nói, trẫm không dễ mang thai, Thái phó tuổi tác đã lớn, không thể không có con…”

Thái phó từ trước đến nay không thích nghe nhất là ai nói mình “già”. Nhất là từ đó lại thốt ra từ miệng của giai nhân bên cạnh, nên khẽ nhíu hàng mày rậm lại: “Suy nghĩ mấy chuyện đó làm gì? Còn nữa, bản Hầu già lúc nào thế? Hay hoàng thượng đang oán trách thần ra sức chưa đủ, nên long sàng lạnh lẽo chăng?”

Niếp Thanh Lân đương nhiên biết điểm cấm kị nhất của Vệ Lãnh Hầu là gì, đột nhiên lại nhớ đến trước đó vài ngày, đột nhiên có thái giám mang một mâm thẻ bài đến. Thời gian gần đây quốc thái dân an, triều đình sóng yên biển lặng. Thái phó đại nhân trong lúc rảnh rỗi, liền yêu cầu nội thị giám nâng mâm thẻ bài chọn phi thị tẩm sang cho nữ đế, nhắn rằng để hoàng thượng mỗi đêm lật thẻ tài chọn phi tử để thị tẩm.

Niếp Thanh Lân tùy tiện lật vài tấm thẻ bài lên xem liền phát hiện, cả một mâm thẻ bài đó đều chỉ ghi tên một người, là Vệ Lãnh Hầu đại nhân…

Nhưng nếu nàng không lựa chọn, tiểu thái giám sẽ nơm nớp lo sợ nói: “Thái phó nói, nếu như Hoàng Thượng không chịu lật, thì là do nô tài hầu hạ không chu toàn, sẽ bị phạt trượng.”

Vì mấy cái mông sáng bóng của mấy tiểu thái giám thanh tú non trẻ, Hoàng Thượng đành phải bất đắc dĩ mỗi ngày đều bị bắt lật chọn thẻ bài thị tẩm, vì thế hàng đêm trên long sàng của nàng đều phải hứng chịu con mãnh hổ, đem thân thể mềm mại thơm tho của thánh thượng ăn sạch sẽ.

Bị hắn ép vào trong ngực, nàng e lệ nghiêm giọng nói: “Trẫm có oán trách gì đâu, Vệ hầu suốt ngày cứ lo nghĩ vu vơ, không lúc nào chịu yên. Hôm nay trở về Vệ phủ, không cần lật thẻ bài đâu, đi ngủ thôi.”

Vệ hầu làm sao đồng ý chứ! Bàn tay vừa nhanh nhẹn cởi long sam của thánh thượng ra, vừa nói: “Hoàng Thượng du ngoạn nhân gian, thế nhưng lại giữ mình không ra ngoài tìm hoa lạ ở dân gian để hái, hôm nay vẫn chỉ

https://thuviensach.vn

thị tẩm một mình kẻ hèn này. Vậy hôm nay nên nhiệt tình, cho thỏa một đêm phong lưu nhé?”

***

Rốt cuộc cũng là vị Hoàng hậu tiền nhiệm hiểu lòng hoàng thượng đương nhiệm nhất, đêm hôm trước nhìn sắc mặt Hoàng đế liền hiểu, sáng hôm sau liền lén lút kéo tay Niếp Thanh Lân nói: “Tại Thành Bình Dương có ngôi miếu thờ Quan Thế Âm rất linh nghiệm về đường con cái, hay là hôm nay chúng ta đến đó dâng hương?”

Niếp Thanh Lân nghe thế lập tức muốn đi, Thái phó lúc này lại đang cực kì nhàn rỗi, nên đương nhiên là cùng đi với nàng đến miếu Quan Thế Âm.

Quả nhiên trước miếu phi thường náo nhiệt, khắp nơi bày bán những gian hàng búp bê vải có nam có nữ cùng hạt sen đậu phộng, trái cây để dâng cúng.

Niếp Thanh Lân nhìn thấy một gian hàng làm ra những con búp bê cực kì tinh xảo, liền cực kì hào hứng bước đến chọn, trong lòng nàng thầm thích là một bé gái nhưng nghĩ đến phu quân nhà mình, nên chọn búp bê vải là con trai. Nhưng không ngờ Thái phó đã sớm chọn lấy búp bê vải là bé gái.

“Nếu như linh nghiệm thật, bản Hầu hi vọng đó là một tiểu công chúa, có dáng vẻ như Trứng gà nhà ta, từ nhỏ phải được nâng niu chiều chuộng đến lớn, không để cho con bé chịu bất cứ ủy khuất gì.” Thái phó đem búp bê vải bé gái đưa tới tay nàng.

Niếp Thanh Lân bất giác cảm thấy trong tim như có dòng nước ấm lan toản khắp toàn thân, trước kia, rốt cuộc vẫn chưa thể hiểu thấu hết người nam nhân này. Cảm thấy hắn độc đoán chuyên quyền, chỉ quan tâm đến buồn vui của bản thân hắn mà không hề biết đến những người chung quanh. Bây giờ nàng mới từ từ phát hiện ra, hắn luôn luôn cảm thấy nàng có một tuổi thơ không vui vẻ, nên vẫn luôn cưng chiều nàng như một đứa bé. Tình yêu của người nam nhân này, đại thời điểm là dụng tâm yên lặng bảo hộ, luôn ở sau lưng thể hiện một loại tình yêu trầm lắng.

https://thuviensach.vn

Nàng giơ tay ôm cả hai búp bê vải vào lòng, lần đầu tiên trong đời nàng cực kì hy vọng mình có thể sinh con nối dõi cho người nam nhân này sớm, nam cũng được, nữ cũng được, nếu như có thể nàng còn muốn sinh nhiều một chút.

Vẫn chưa đi đến cửa miếu đã thấy một gian hàng bói toán, đang có nhiều nữ nhân vây quanh, khá náo nhiệt.

Niếp Thanh Lân đưa mắt nhìn trong đám người, khi thấy vị thầy bói kia, nhìn kĩ một chút, liền thấy vị lão tiên sinh này hơi có chút quen mắt.

Lão tiên sinh kia nhìn Thấy Niếp Thanh Lân đầu tiên là sững sờ, sau đột nhiên không để ý các vị phu nhân đang ngồi đợi xung quanh, kích động đứng lên: “Cô nương xin dừng bước!”

Nghe lão tiên sinh kêu như thế, Vệ Lãnh Hầu khẽ cau mày, đưa mắt nhìn qua cũng lập tức nhận ra lão nhân này, không phải là lão già chạy nạn nói hươu nói vượn ở thôn trang nọ, rằng Trứng gà nhà hắn sẽ chết yểu đó sao?

Chương 129 - Ngoại truyện: Làm cha khó lắm 2

Xem ra vị lão giả kia từ lần chia tay ở thôn nọ có lẽ đã gặp được quý nhân, mọi sự đều suôn sẻ, nên đến thành Bình Dương này để định cư, bởi vì ông xem duyên nợ của các nữ nhân khá chuẩn xác, nên cuộc sống hàng ngày của ông ta xem như cũng khá ổn định, hàng râu dê thưa thớt của ngày xưa nay cũng chỉnh tề không ít, khoác trên mình đạo bào cực kì phù hợp, nên dáng vẻ cũng có chút tiên phong đạo cốt.

Trong cuộc đời của ông lần đầu tiên mới nhìn thấy hai người có tướng mệnh cực kì kì lạ, nay không ngờ lại có duyên gặp lại ở hai người ở thành Bình Dương này….

https://thuviensach.vn

Không đúng! Lần đó rõ ràng là một thiếu niên xinh đẹp, vì sao lần này lại biến thành một tiểu thư yểu điệu thế kia?

Vẫn chưa kịp nghĩ rõ ràng, ông đã đã mở miệng nói: "Nhị vị có còn nhớ lão hủ này không… Đây là, thì ra cô nương đúng là một tiểu thư?"

Niếp Thanh Lân luôn thích ăn diện, tuy rằng đã tổ chức đại hôn, nhưng mà vẫn thích ăn diện rực rỡ như một tiểu thư bình thường khác, lúc này lại ra ngoài, cách chải tóc, phục sức của nàng đều là kiểu dáng của cô nương khuê các. Mà ấn tượng ban đầu của hai người này đối với ông chính là một đôi huynh muội, từ lần đó bị đánh đến tận nay, ông vẫn canh cánh trong lòng rằng mình đã tự bôi xấu chiêu bài bói chuẩn của nhà mình, nên lần này gặp lại, ông cương quyết phải chấn chỉnh lại rằng, mình coi bói bách phát bách trúng, liền nói thêm: "Nếu lần trước tiểu thư nói rõ mình là thân con gái, thì lão đây đâu có nói tiểu thư có số đoản mệnh làm gì."

Thái phó vốn lười quan tâm đến mấy tên thầy bói vớ vẩn này, nhưng nghe ông ta nói như thế, liền dừng bước chân hỏi: "Nàng là nữ tử thì làm sao?"

"Nếu là nữ tử chắc chắn sẽ là mẫu nghi thiên hạ… Nhưng lúc đó lão hủ vẫn thấy quẻ mệnh này rất kì lạ, không biết là phượng nhập long cung, hay long nhập phượng sào*, nhưng từ khi Nữ đế lên ngôi đến bây giờ lão mới hiểu ra! Tiểu thư..." Nói đến đây, lão nhân giảm thấp giọng xuống nói: "Tiểu thư, ngài chính là có tướng mệnh Nữ Đế!"

(*) Phượng vào ổ rồng, hay rồng chui vào tổ phượng.

Thái phó mắt thấy vị lão nhân này nói chuyện như mèo mù đụng phải chuột chết, liền cười lạnh hỏi: "Vị đạo sĩ này, lần trước không phải ngài nói tại hạ có tướng mệnh đế vương sao?"

Lão nhân nói xong, cũng tự hiểu lời nói của mình có chút mâu thuẫn, tự thấy khó có thể bào chữa, nhưng thực sự quẻ mệnh của ông là hiện lên như thế, ông chỉ nói theo quẻ, chẳng lẽ gần đây thế đạo có biến, nên chân mệnh thiên tử xuất hiện ở khắp mọi nơi?

https://thuviensach.vn

Ông cẩn thận nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Vệ Lãnh Hầu, hít sâu một hơi rồi nói: “Vì sao trên mặt của công tử lại có vết sẹo này? Chính nó đã làm phản cốt, đè nén long khí! Đáng tiếc, thật đáng tiếc... Nhưng mà...”

Vệ Lãnh Hầu biết vết sẹo mà hắn nói chính là vết sẹo do trúng độc mà lưu lại, hàng mi dày khẽ híp, cảm thấy không muốn nghe lão già này tiếp tục ba hoa khoác lác nữa.

“Tuy rằng công tử bị phá đi long mạch, nhưng lại có thể triển khai mạch tượng về tình ái, vốn dĩ số mệnh của công tử không thể có con, nhưng hiện tại ngược lại con nối dòng khá nhiều…”

Lời này vừa nói ra thành công làm cho Thái phó dừng chân, ánh mắt sáng ngời nhìn về vị lão nhân nói: “Ngươi nói trong số mệnh của ta con nối dòng không hề ít đúng không?”

Lão nhân gật gật đầu, lại cẩn thận nhìn thêm một chút rồi nói: “Nhưng tướng mệnh con của ngài khá giống với tướng mệnh của ngài, phản cốt rất nặng, tính tình khá ương bướng, chỉ sợ sau này khi chung đụng hàng ngày, hai cha con của ngài sẽ thường xuyên khắc khẩu…”

Niếp Thanh Lân vốn chẳng muốn nghe, lại không ngờ lão giả này lại nói đến rõ ràng từng chi tiết như thế, nên nhịn không được hỏi: “Đạo trưởng, ngài xem thử ta sinh con trai hay con gái?”

Đạo sĩ vừa nghe như thế thì mặt mày hớn hở nói: “Cô nương chẳng những có tướng mệnh Nữ đế, lại rất vượng về đường con cái, song toàn cả nam lẫn nữ, cực kỳ hiếu thuận với mẫu thân, thông minh, hiếu thảo…”

Vệ Lãnh Hầu rốt cuộc nghe không nổi nữa, nếu không nhờ Niếp Thanh Lân ngăn cản, hắn đã muốn duỗi chân ra đạp bay lão đạo sĩ mũi trâu kia rồi.

Chuyện nhảm nhí này cũng gọi là bói toán hay sao? Chỉ một đôi vợ chồng nhưng lại có hai phán đoán về đường con cái như thế? Rốt cuộc hắn nghe không lọt tai nổi nữa, liền kéo Niếp Thanh Lân đi vào trong miếu.

“Sao chàng lại nhỏ nhen như thế, giận dỗi với một lão đạo sĩ làm gì?”

https://thuviensach.vn

Vệ Lãnh Hầu hừ lạnh một tiếng, nghiến răng nghiến lợi nói: “Nếu thực sự giống như lời lão nhân kia nói, ta sinh ra một thằng con ngỗ nghịch như vậy, để thử xem bản Hầu có đánh gãy đôi chân của hắn hay không?”

Niếp Thanh Lân kỳ thật rất muốn nói, cha chồng mình hàng ngày cũng luôn đem câu “đánh gãy chân” đó đặt tại cửa miệng, nhưng đến tận bây giờ chân của phu quân nhà mình vẫn nhẹ như bay đấy thôi!

Nhưng nàng cũng hiểu phu quân nhà nàng coi trọng nhất là mặt mũi, nếu như nàng đem chuyện đó nói ra thì chẳng khác nào đem dầu đổ vào lửa, nàng không gánh nổi hậu quả đâu. Bắt chước những người phụ nữ chung quanh, đem hai búp bê cả nam lần nữ kia đặt lên bàn thờ, sau đó mua hương nến, cúng tiền nhang đèn.

Từ miếu Quan Thế Âm đi ra, Niếp THanh Lân lại mua túi hạnh đem ôm vào ngực cắn ăn dọc đường. Thái phó thấy nàng ăn khá là vui sướng, cũng lấy một quả bỏ vào miệng, vị chua kia không khỏi làm hắn nhíu mày, sau đó liền đoạt hết từ trong tay nàng nói: “Chua như vậy, muốn ê hết răng đấy à, không được ăn nữa.”

Nhưng Niếp Thanh Lân cũng không thuận theo, vẫn ăn uống một cách ngon lành. Bà lão bán hạnh đứng bên cạnh cười nói: “Miếu Bồ Tát quả nhiên linh nghiệm, tiểu nương tử vừa mới bái tế đã có tin vui? Ăn chua sẽ sinh con trai, thích ngọt sẽ sinh con gái. Ăn quả hạnh mà bà bán, mười người đều chắn chắn có con trai cả mười.”

Lời nói này làm tâm Thái phó khẽ nhúc nhích, hắn đột nhiên nghĩ tới khi vừa xuất phát rời khỏi kinh thành, nàng liền thích ăn vặt đồ chua, những món ăn vặt ngày thường nàng yêu thích hiện giờ cũng không buồn ngó đến… Hay là…

Nghĩ vậy, nghiêng người đem long châu tử bế lên, đi về hướng xe ngựa

Bộ dáng hắn vốn tuấn mỹ khi đi bái hương đã hấp dẫn ánh mắt của các phụ nhân, nay lại thấy hắn đột nhiên làm ra hành động lớn mật như thế, liền không nhịn được mà hướng mắt tới. Rất nhiều tiểu nương tử đi lễ chùa cũng thấm mệt, nhưng trượng phu nhà mình vẫn băm băm đi về phía trước, lập

https://thuviensach.vn

tức sinh lòng so sánh, không khỏi âm thầm hâm mọ tiểu nữ tử trong ngực hắn, đúng là một vị hôn phu đáng mong ước.

Niếp Thanh Lân đột nhiên bị hắn ôm lấy, không khỏi kêu nhỏ một tiếng, đỏ mặt nói: "Thái phó làm gì vậy?"

"Trứng gà mơ hồ như thế, chẳng lẽ không cảm nhận được thay đổi trong cơ thể mình?"

Đợi khi bước vào xe ngựa, Thái phó lệnh cho hồi phủ trước tiên, sau đó phải Trầm Hồng Nhi đi thỉnh thái y, đợi ông ấy bắt mạch một hồi, liền vui mừng nói: "Chúc mừng Thái phó, hoàng thượng có hỉ mạch."

Câu nói đó, thật sự đã làm cho khắp nơi đều vui mừng!

Tất cả những vị đại thần trong triều sớm đã âm thầm hoài nghi Thái phó có bệnh kín, khi nghe được tin này tất cả đều thở phào nhẹ nhõm như vừa được nhấc được tảng đá ra khỏi ngực. Phải biết rằng nếu Thái phó đại nhân nhà chúng ta không đủ "sức", đũng quần bất lực. Thì thất sủng trước Hoàng thượng là chuyện sớm muộn, hậu cung không yên, họa sẽ lan đến triều trung! Ngô Các Lão kia đã sớm đã dâng tấu chương lên hoàng thượng, khẩn cầu Hoàng thượng mở mang hậu cung, sớm tuyển thêm thêm những thiếu niên tinh tráng vào để khai chi tán diệp. Nghe nói tấu chương đưa lên đều bị Thái phó giữ lại hết. Nghe nói, suốt đêm đó, cả nhà của Ngô Các Lão vội vã gom góp hành lý, suốt đêm được ai đó "mời" về quê an dưỡng tuổi già.

May mắn! May mắn quá! Hoàng Thượng rốt cục cũng đã có tin vui!

Trên gương mặt của Thái phó đại nhân hiện giờ luôn nở nụ cười, lúc đối đãi với quần thần trên triều cũng hòa thuận hơn rất nhiều, tuy rằng tạm thời là vì mang thai, nên không thể gì gì đó với giai nhân. Nhưng đợi đến năm tháng sau, khi bào thai ổn định, hắn vốn cho là đã có thể gần gũi bình thường với giai nhân, ái chà, chỉ nghĩ đến thôi là đã cảm thấy nóng hết cả người.

Nhưng hắn nào nghĩ tới Vi thần y lại chẩn ra Niếp Thanh Lân hiện đang mang song thai.

https://thuviensach.vn

“Thái phó đại nhân, bản thân công chúa vốn đã không dễ thụ thai, nhưng không nghĩ tới ngài trước đó lại nhiễm kỳ độc, tuy rằng đã tiêu tán hết, nhưng khó tránh khỏi chút tàn dư còn sót lại, kết quả lại thành lấy độc trị độc, trị khỏi thể lạnh của công chúa, giúp nàng mang thai, thật là quý nhân đa phúc khí, trong họa được phúc! Chỉ là Hoàng Thượng lại mang một đôi song bào thai, thân thể lại yếu kém. Không chịu nổi vất vả, xin Thái phó hãy nhẫn nại, không thể cùng hoàng thượng chung một long sàng, tạm dừng việc cá nước thân mật!”

Thái phó nghe vậy liền biến sắc: “Không còn biện pháp khác sao?” Vất vả lắm mới trông mong được đến ngày hôm nay, tự dưng lại nghe phải cái tin sét đánh như thế, thằng nhóc trong bụng này thật đúng như lời lão đạo sĩ mũi trâu kia nói, cực kì xung khắc với hắn mà!

Đợi khi màn đêm buông xuống, bụng Niếp Thanh Lân lớn dần nên có chút ngủ không yên, nàng nửa nằm nửa ngồi dựa vào lòng Vệ Lãnh Hầu, không bao lâu sau từ phía sau mông cảm thấy có vật gì đó cứng nóng đang đâm vào mông mình.

Thái phó dán chặt bên tai nàng nói: “Hoàng thượng không ngủ được, vậy hãy cho ta mượn đỡ đôi bàn tay ngọc của người đi.”

Thời gian gần đây, kỹ năng “sờ nắn dây cương” của Hoàng Thượng càng ngày càng được nâng cao. Nhìn gương mặt đỏ ửng vì thèm muốn của Thái phó làm nàng cảm động không thôi.

Ngọc lang vì nàng mà giải tán hết tất cả thị thiếp, chỉ độc sủng một mình nàng, thử hỏi cả triều văn võ, chỉ sợ không có lấy được mấy vị quyền cao chức trọng trong triều mà chỉ có một chính thê, dù không thê thiếp đông đảo thì cũng có một hai cái nha hoàn thông phòng để tiêu tán hỏa khí bên dưới, nhìn hắn bởi vì dục niệm mà khó chịu, Niếp Thanh Lân liền nhịn không được khẽ hỏi: “Ngọc lang, có từng… hối hận?”

Vệ Lãnh Hầu nghe vậy, liền ngẩng đầu đặt một nụ hôn lên trán nàng nói: “Thiên hạ rộng lớn này, chỉ có thánh thượng mới làm cho trái tim của thần rung động, nếu không phải gặp được nàng, chỉ sợ là không biết tình yêu

https://thuviensach.vn

là như thế nào, sao lại nói là hối hận? Chỉ là, thần vẫn luôn luôn day dứt không biết Hoàng Thượng có từng hối hận mình là một công chúa được sinh ra ở hoàng gia, bị thần dùng cường quyền để lưu lại… Trong lòng nàng… có từng oán hận?"

Niếp Thanh lân chủ động nâng lên chiếc cằm thon, ấn một nụ hôn nhẹ lên môi hắn, đôi môi hồng khe khẽ thì thầm: "Từ khi quen với Quân, thiếp chưa bao giờ hối hận…"

Lời thổ lộ chân thành ngọt ngào đó làm trái tim của Thái phó như căng tràn, chỉ hận không thể lập tức cùng nàng hòa vào một thể, chỉ có thể cùng nàng môi quấn lấy bờ môi, mơ màng nghĩ: Cô gái nhỏ này sao có thai rồi mà vẫn xinh đẹp động lòng người? Trừ bỏ thắt lưng giống như có một chiếc nồi nhỏ úp lên bụng ra, lại không hề chó chút tròn trịa nào của người mang thai, làn da càng thêm trơn mềm, thơm mát…

Thái phó liền ôm kiều thê nằm lật người lại, chỉ muốn quên hết những điều Vi thần y nói, gần như không thể đợi được để nàng cưỡi lên trên người của mình…

Đột nhiên chiếc bụng tròn tròn của nàng do hai người dán sát vào nhau hơi động đậy, đã làm cho Thái phó phục hồi tinh thần lại, cúi đầu nhìn thì thấy trên chiếc bụng trắng ngần kia độn lên một góc nhỏ, nhìn rõ rang là hình dạng của một cái chân bé xíu, tuy rằng chỉ có năm tháng đã biết co chân đá cha của mình, cực kì có khí phách! Không khỏi mở miệng cười mắng: "Quả nhiên là một thằng bất hiếu, ở trong bụng mẹ còn cố vươn chân ra đá cha của mi! Đợi ngươi ra ngoài xem bản Hầu sẽ sửa trị ngươi như thế nào!"

Chương 130 - Ngoại truyện: Làm cha khó lắm 3

https://thuviensach.vn

Nữ đế đại Ngụy vừa mới hạ sinh thành công một đôi long phượng thai bảo bối, cả nước chúc mừng. Long tử là huynh, long nữ là muội, một cặp bé sơ sinh trắng mềm mũm mĩm thật sự làm cho người khác yêu thích đến không thể rời mắt. Tiểu hoàng tử là phiên bản thu nhỏ của Thái phó đại nhân. Mà tiểu công chúa trắng noãn mềm mại, đôi mắt to tròn đáng yêu chớp chớp làm người ta yêu thương không dứt.

Thái phó đại nhân tận mắt chứng kiến quá trình sinh nở bi thảm của Hoàng Thượng, liền thấy sợ hãi nên đã hạ quyết tâm chỉ cần một đôi long phượng này là đủ, về sau sẽ không sinh thêm nữa.

Tuy là cùng một bào thai, nhưng hai tính tình lại hoàn toàn khác nhau

Lúc này thời tiết đã chuyển sang đông, tiểu thái tử bốn tuổi mặc một chiếc áo choàng ngắn màu vàng được thêu viền đỏ, ánh mắt lấp lánh mang theo một đám nhóc khoảng 5,6 tuổi là bạn học, cùng hắn mai phục một bên Đại Hùng bảo điện. Đám lâu la cùng học khác ngày thường luôn theo đuôi đã bị tiểu diêm vương sắp xếp tụ họp tại một góc ở Ngự Hoa viện cận ngự thư phòng, nơi đó là khoảng trống lớn nhất tha hồ mọi người triển khai quyền cước.

Mấy hôm trước hắn vụng trộm trốn trong tẩm điện của mẫu hoàng, nghe mẫu hoàng oán giận: “Trẫm không muốn thượng triều! Mỗi ngày đều muốn trẫm đến ngồi ngây ra đó, mấy ngày nay mỏi lưng mỏi eo, hôm nay trẫm nhất quyết không đi.”

“Bản Hầu vào triều, làm gì có chuyện Trứng gà không theo chứ? Nếu nàng đã chán phải nhìn đám lão nhân kia, thì có thể nhìn xem tướng công của nàng, tướng tá phong độ phóng khoáng của vi phu vi phu vẫn không hề giảm so với năm xưa, nàng nhìn vi phu thì sẽ không còn mỏi lưng hay đau gối nữa.”

“Không muốn… Ta không muốn đi…”

Thanh âm của nữ hoàng dần dần yếu bớt, tựa hồ như bị cái gì chặn miệng.

https://thuviensach.vn

Đợi mẫu hoàng cùng phụ thân thượng triều, tiểu thái tử mới từ từ bò ra khỏi gầm giường, trên mặt còn dính một chút bụi, hắn nắm chặt nắm tay nhỏ, đột nhiên có chút mẫu tử liền tâm, vào những ngày đông giá rét như này, mỗi ngày hắn bị lôi ra khỏi từ chăn ấm vào triều thì cũng đã thấy vất vả, luôn luôn hâm mộ muội muội mình có thể vùi khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng vào chăn ngủ thẳng đến khi mặt trời lên cao.

Mỗi lần hắn muốn lười đều bị phụ thân lạnh lùng nghiêm túc bảo: "Ngươi thân là quân vương tương lai của đại Ngụy, sao có thể lười biếng như thế? Cần phải rèn luyện thêm nhiều nữa mới được."

Hắn mới chỉ là thái tử đã ăn không ít khổ cực như thế, mẫu thân hắn thân là Nữ đế, chẳng phải càng thêm vất vả gấp trăm lần sao?

Lời xưa có dạy, "Cỏ mọc lên dù ngắn, cũng đã có thể báo ân của ba tháng mùa xuân", tiểu thái tử lập tức quyết định giúp mẫu thân giải quyết vấn đề vào triều nan giải này.

Nhưng nên làm như thế nào mới tốt đây?

Tiểu thái tử vô cùng thích chuyện tam quốc, bình thường hắn vẫn hay quấn quít lấy mẫu hoàng đòi nàng kể cho hắn nghe, những ngày gần đây Hỏa thiêu xích Bích trong truyện Tam Quốc, khuôn mặt nhỏ nhắn bỗng bừng sáng, hai tròng mắt liếc trái liếc phải tỏa ra ánh sáng kỳ dị, quyết định noi theo những bậc hiền triết xưa chuẩ bị dùng "hỏa thiêu đại điện", giúp cho mẫu hoàng hắn thoát ly khỏi khổ ải,.

Mấy ngày kế tiếp tiểu thái tử ngày ngày dẫn theo đám bạn thân của mình đến ngự thiện phòng, nấp vào một bên, mỗi ngày thuận tay cầm đi một ít dầu, chỉ vài ngày sau đã có vài bình lớn. Các tiểu thế tử của các quan lại trong triều đều tôn tiểu thái tử làm chủ, sai đâu đánh đó, nghe lời thái tử phân phó liền về nhà lấy trộm đồ dùng đánh lửa. Mọi thứ đều đã chuẩn bị đầy đủ, chỉ thiếu việc châm lửa đốt thôi!

Hôm nay, mẫu hoàng cùng phụ thân lại vào triều sớm, tiểu thái tử dẫn theo một đám bạn nhỏ đem dầu bình, mồi lửa cùng vật dẫn lửa đồng loạt

https://thuviensach.vn

chuẩn bị xong, xoay người lại phất tay ra hiệu với những người bạn nhỏ của mình, học theon cổ nhân trịnh trọng nói: “

“Mọi sự đã chuẩn bị, ngô chờ kiến công lập nghiệp ngay tại hôm nay!” Mọi việc đã chuẩn bị sẵn sàng, ngày kiến công lập nghiệp của Ngô*, trông cậy hết vào hôm nay!”

(*) Cách tự xưng bản thân mình của người xưa.

Các tiểu thế tử đồng loạt vung đôi tay tròn trịa mập ú lên, tay ôm quyền, học kép hát trên sân khấu đồng thanh nói: “Tuân lệnh!”

Một cánh tay mập mạp khách giơ lên chậm nhất, đợi người khác nói xong mới giơ lên lúng búng nói “Tuân lệnh.”

Tiểu thái tử bất mãn nhíu mày: “Chí Nhân, ngươi lại chậm. Ngày hôm qua cũng đã luyện qua nhiều lần như vậy, vì sao hôm nay lâm trận lại làm giảm sĩ khí của mọi người như vậy?”

Các bạn nhỏ trong nhóm đều trợn mắt nhìn, bé mập rụt cổ lại, nhỏ nhẹ nói: “Chúng ta làm lại một lần nữa được không, ta chắc chắn sẽ không nói chậm nữa…”

Tiểu thái tử cả giận nói: “Đại sự như thế, khởi đầu quan trọng như thế, nào có đạo lý làm lại?”

Bé mập bị đẩy sinh ra vài phần khó chịu, thấp giọng lẩm bẩm: “Ngày hôm qua luyện nhiều lần như vậy, tất cả mọi người đều chán, hôm qua chính ngươi cũng chán lấy đạn ra ngồi bắn, đây không phải chỉ là trò chơi thôi sao?”

Tiểu thái tử lười cùng tên nhóc lười biếng này đấu võ mồm, liền coi như không nghe thấy, giơ cao cánh tay tròn lẳng trắng mềm như ngó sen lên, hào khí bừng bừng phấn chấn nói: “Xuất phát!” Đáng tiếc, thanh âm non nớt kia đã làm mất đi vài phần khí thế.

Thái tử cùng nhóm bạn nhỏ vừa cầm lấy đầy đủ dụng cụ chuẩn bị rời khỏi, thì có một tiểu cô nương đi giày thêu hình thỏ với đôi tai dài, mặc y phục màu trắng, làn váy mỏng màu hồng nhạt, đầu thắt hai bím tóc, làn da

https://thuviensach.vn

trắng noãn lắc lắc cái mông nhỏ đi tới nũng na nũng nịu nói: “Hoàng Huynh, không được đi! Mẫu hoàng cùng phụ thân sẽ nổi giận.”

Tiểu thái tử vừa thấy muội muội công chúa bảo bối nhà mình, liền chạy lại thơm lên đôi má thơm mềm của em gái rồi nói: “Muội muội, nếu muội không nói, thì đợt săn thú vào mùa thu, ca ca sẽ bắt một con thỏ trắng mập cho muội, có chịu không?”

“Thật sao?” Tiểu công chúa vừa nghe tới thỏ con, trên mặt lập tức lộ ra vẻ hưng phấn, ánh mắt cũng sáng lấp lánh.

“Đương nhiên, ca ca khi nào thì lừa gạt muội chứ, ca ca nghéo tay với muội, nhất định sẽ bắt cho muội một con thỏ thật mập thật trắng.”

“Được, ca ca, huynh không được gạt muội nhé, bằng không muội nhất định sẽ nói với mẫu hoàng cùng phụ thân đó!” Tiểu công chúa nói xong liền đưa ngón tay mũm mĩm ra ngoéo tay cùng ca ca.

Tiểu Thái tử mang theo đồng bọn đi vào bên ngoài đại điện, lén lén lút lút vòng qua bên cạnh. Thái giám cùng kim giáp thị vệ tuy rằng nhìn thấy thái tử cùng nhóm bạn đang lén lén lút lút, nhưng cũng không dám ngăn cản, chỉ có thể coi như không tìm thấy.

Thái Tử nghiêng tai nghe ngóng, bên trong các đại thần đang bẩm tấu cái gì đó, liền chỉ dẫn đồng bọn cầm bình dầu trong tay, dốc ngược đổ lên đại điện, làm xong hắn mới phát giác đồng bọn đang dồn tất cả bằng đó con mắt vào nhìn mình, cũng không có người nào chủ động đổ dầu ra sàn.

“Các ngươi nhìn ta làm gì, cùng nhau làm nhanh đi chứ.” Thái tử thấp giọng nói.

Đám bạn nhỏ ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, đều hiện lên nét do dự trên mặt, tay duỗi ra, đem phần dư còn lại đều đẩy hết vào tay thái tử.

Thái tử thấp giọng nói: “Một lũ nhát gan.” Sau đó hắn đem nốt chỗ dầu còn lại đi đến chân tường đổ ra, đánh lửa, hơ vào vật dẫn lửa, ném thẳng vào chân tường. Hô một tiếng, ngọn lửa vọt lên rất cao, thái tử liền vung quyền,

https://thuviensach.vn

hưng phấn hô lên: “Cháy!” Sau đó mang theo đám bạn nhỏ bỏ trốn mất dạng.

Niếp Thanh Lân đang nghe Hộ bộ thượng thư bẩm báo về việc cấp phát lương cứu trợ nạn thiên tai trước, đột nhiên nghe được một tiếng hô bên ngoài điện, trong mũi cũng đồng thời ngửi được mùi khói, không khỏi sửng sót, quay đầu nhìn quanh. Vệ Lãnh Hầu đã một bước như bay bước tới nhấc bổng Niếp Thanh Lân lên, quát lớn: “Kim giáp thị vệ đâu, hộ tống Hoàng thượng thoát ra, tình huống ngoài điện, nhanh chóng điều tra cho rõ!”

Nói xong liền lập tức mang theo Trứng gà rời ra khỏi đại điện dày đặc khói mù.

Đại điện tuy rằng chưa bén hết lửa, nhưng một góc đã bị đốt trụi, đã nhiều ngày không mưa, ngọn lửa chỉ chốt lát liền bốc lên cao, nhanh chóng lan sang các địa phương khác. Các đại thần cũng hoảng hồn, nhìn thấy Thái phó ôm nữ đế dưới sự hộ vệ của kim giáp thị vệ đã chạy ra khỏi đại điện, cũng liền vội vã chạy theo. Có mấy đại thần thân thể già yếu nay lại bị khói đặc xông lên, dưới tình huống vội vã liền bị ngưỡng cửa cao làm ngã, ba hồn bảy vía lập tức đánh mất một nửa, hàm răng cũng bị rụng mất mấy cái, sợ quá suýt mà ngất đi may mà có kim giáp thị về kẹp ở dưới nách, lôi ra ngoài mới thoát.

Đại án phóng hỏa trong cung này tra ra khá đơn giản. Tiểu thái tử do sợ phụ mẫu mình bị vây trong biển lửa, nên trước khi chạy trốn liền hô lên một tiếng.

Thanh âm non nớt đó làm sao mà qua mắt được vị phụ thân anh minh thần võ của hắn.

Chờ sau khi thu xếp ổn thỏa cho ái thê, mặt đầy vẻ giận dữ, cầm lấy cây côn bổng to như cánh tay, chuẩn bị đi tìm tên tiểu nghịch tử bất hiếu kia.

Niếp Thanh Lân nhìn sắc mặt Thái phó, liền biết hắn đã thực sự tức giận, liền kéo ống tay áo hắn nói: “Một đứa bé mới bốn tuổi, làm sao hiểu chuyện cho được? Có lẽ nó cảm thấy chơi vui nên mới làm như vậy, chàng từ từ nói chuyện, cầm cây côn bổng to như thế làm gì, da thịt con trai của

https://thuviensach.vn

trẫm sao có thể sánh bằng da dày thịt chắc như chàng nếu như chàng mà đánh đau nó là trẫm không đồng ý đâu!”

Nhắc tới việc chuyên đi gây họa lớn nhỏ, cũng không phải là hổ phụ sinh khuyển tử sao. Năm đó khi Thái phó còn bé cũng chẳng phải hỏa thiêu xích bích, đem một con thuyền hàng lớn làm cho cháy sạch đến trơ cả khung ra, hôm nay con trai nàng, không phải cũng chỉ là đốt bức tường thôi sao, chẳng lẽ hắn còn muốn treo đứa nhỏ lên đánh?

Đáng tiếc Thái phó vẫn một lạnh lùng phất tay áo nói: “Hôm nay nó gây họa như vậy nàng còn muốn chiều nó sao, hàng răng cửa của Trần Các Lão vẫn còn đang nằm ngoài kim loan điện kìa! Nếu không dạy dỗ nó cho đàng hoàng, nói không chừng nó đốt luôn cả giang sơn Đại Ngụy này!”

Nói xong liền mang theo mấy tên thái giám cung nữ bắt đầu đi tìm tiểu nghịch tử, nhưng mà tiểu tử này ước chừng biết trước, đúng là lẩn trốn khá kĩ, hắn đi tìm những ba vòng mà vẫn chưa thấy.

Mắt phượng Thái phó ngày càng trợn cao, ngồi trong nội điện của Thái Tử, dùng côn bổng gõ thùng thùng lên mặt bàn.

Đúng lúc này, tiểu công chúa vừa cắn bánh hoa quế, vừa tựa vào cửa đại điện, khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng thần bí nói: “Phụ thân, người đoán xem ca ca ở đâu?”

Nhìn thấy cô bé con xinh xắn như ngọc đứng đó, khuôn mặt Thái phó liền chậm rãi giãn ra, buông côn bổng, vươn tay ra nói: “Gia bảo bối ngoan, đến đây với phụ thân nào.”

Hắn luôn luôn nuông chiều tiểu nữ nhi này, liền ngay cả đối với mình hắn cũng để con xưng hô theo kiểu dân gian thân mật. Hôn nhẹ lên khuôn mặt mũm mĩm của con gái, sau đó lại hỏi: “Gia bảo bối ngoan, nói cho phụ thân, hoàng huynh con đang trốn nơi nào?”

Cái miệng tiểu công chúa dính đầy hoa quế đường, vẻ mặt đắc ý nói “Ca ca không cho con nói, không nói cho phụ thân, phụ thân đoán đi.” Nụ cười trên mặt Thái phó càng đậm, nét quyến rũ kinh quan lục cung hoàn toàn hiển lộ rõ trên nét mặt vui vẻ của hắn: “Con len lén nói cho phụ thân là

https://thuviensach.vn

được rồi, nói cho phụ thân, rồi phụ thân sẽ có người ôm đến cho con một chú chó nhỏ lông dài trắng mượt như tuyết."

Cái miệng đang cắn hoa quế đường liền dừng lại, nàng liền so sánh trong đầu, thỏ trắng mập cùng chú chó nhỏ trắng muốt thì con nào hơn, cuối cùng rốt tình thân đoàn kết giữa hai huynh muội vẫn chiến thắng, nàng liền hạ quyết tâm, giữ nghiêm bí mật nói: "Gia Bảo bối không nói cho phụ thân biết đâu, tuyệt không nói cho cha biết là ca ca đang trốn trên cây phong dương trong ngự hoa viên đâu!"

Ai ngờ nàng vừa mới cự tuyệt phụ thân xong, lại thấy nụ cười trên mặt phụ thân càng gia tăng, ngược lại hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng: "Gia bảo bối thực ngoan!"

Nói xong liền buông tiểu nữ nhi xuống, ước lượng cây côn bổng trên tay, nở nụ cười âm hiểm đi về hướng ngự hoa viên.

Bên này tiểu công chúa còn chưa có hiểu chuyện gì, liền nhìn sang mẫu hoàng hỏi: "Phụ thân sao lại không đoán tiếp thế?"

Niếp Thanh Lân xoa nhẹ huyệt thái dương, chỉ cảm tháy tại sao hai đứa bé này đều cùng ở trong bụng nàng, cùng thời điểm, mà lại sinh ra hai tính cách hoàn toàn khác nhau, một đứa thì tinh quái, một đứa thì ngây thơ hồn nhiên, nàng nhẹ nhàng gỡ xuống bánh hoa quế đường trên tay nữ nhi: "Con ăn đồ này ít thôi, phải ăn nhiều trái hồ đào mới tốt cho đầu óc được!"

Đúng lúc này, cách đó không xa ở hoa viên truyền tới tiếng la thảm của trẻ con bị đánh, Niếp Thanh Lân ôm nữ nhi lên, cảm thấy nàng không nên quấy rầy cha con hắn giao lưu tình cảm. Lúc này, nàng nên ôm tiểu nữ nhi đi ngủ một giấc thì tốt hơn.

Trên đường về tẩm cung, nàng nhìn thấy tướng công đang vung lên cây côn bổng, tuy giơ cao lên nhưng lực rơi xuống lại khá nhẹ, đáng tiếc chiếc mông nhỏ của nhi tử lâu ngày chưa chịu khổ, cũng không biết có sưng đỏ hay không...

Lúc này giữa trưa mặt trời đang chiếu sáng lạn, nàng chưa từng có cảm giác thì ra trong thâm cung cấm này ánh mặt trời cũng có thể ấm áp như

https://thuviensach.vn

thế...

Chương 131 - Ngoại truyện Bát Công Chúa (thượng)

Hưu Đồ Hoành còn nhớ rất rõ một ngày nắng rực rỡ vào mùa đông hiếm có ở Bắc Cương này.

Một đoàn xe ngựa đang từ phía xa đi dần về phía này. Hưu Đồ Hoành đang chuẩn bị lãnh binh xuất chiến cũng biết, đó chính là đoàn xe của công chúa hòa thân.

Ngẫm lại về thân thể đã già nua còm cõi của phụ vương, Hưu Đồ Hoành khẽ bĩu môi khi chiếc xe ngựa vừa lướt qua bên người.

Cũng không biết vị công chúa đến hòa thân này cuối cùng sẽ lọt vào trong doanh trướng của vị hoàng tử nào?

Đúng lúc này, một bàn tay trắng nõn giơ ra vén rèm xe ngựa lên, một khuôn mặt nhỏ nhắn liền lộ ra.

Chỉ vừa thoáng qua thôi, Hưu Đồ Hoành rốt cuộc là không thể rời mắt. Chỉ thấy trên khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn còn vương vài giọt lệ, đôi mắt hồng hồng nhìn ra xung quanh với ánh mắt khiếp sợ. Phảng phất như là một đứa bé trên thảo nguyên, không may bị lạc vào giữa bầy sói…

Lúc này dân chúng bộ tộc đứng vây quanh hai bên đường xem rất đông, cho dù Hưu Đồ Hoành mang ánh mắt si ngốc nhìn nàng, thì nàng cũng chỉ sợ hãi liếc hắn một cái, rồi không chút để ý thu hồi tầm mắt hướng về những nơi khác.

Vội vàng giơ tay phất một cái, Hưu Đồ Hoành liền dẫn quân xuất phát, một kẻ luôn bình tĩnh như hắn, lúc này lại có chút nóng lòng muốn tốc chiến tốc thắng.

https://thuviensach.vn

Nữ nhân đó… không biết sẽ vào doanh trướng của vị hoàng tử nào? Phụ vương tuổi đã cao, cơ thể luôn tản ra một mùi khó chịu, nếu như đóa hoa mềm mại kia bị đặt ở dưới thân thể…

Hưu Đồ Hoành lập tức cấm mình không được nghĩ tiếp nữa. Dù sao nữ nhân đó cũng là thê tử mà phụ vương danh chính ngôn thuận nạp vào, nữ nhân đó vốn là nên hầu hạ trong trướng của phụ thân… Đừng suy nghĩ nữa, đừng suy nghĩ nữa…

Nhưng mà tất thảy cấm kỵ đều bị phá bỏ vào thời điểm ba tháng sau khi hắn trở lại, khi bước vào trướng phụ vương vấn an người đang bị bệnh nặng. Nữ tử mảnh mai đang tắm trong thùng gỗ dùng để ngâm rượu thấy mình đột ngột xông vào thì cả kinh trừng lớn mắt, theo bản năng dùng hai cánh tay che ở trước ngực, hai mắt đỏ lên đáng thương cố gắng rúc vào bên trong thùng gỗ.

Một khắc kia tựa hồ như có cái gì đó vỡ tan ở trong đầu của hắn, cho dù là nữ nhân của phụ vương thì như thế nào? Một lão già đã sắp gần đất xa trời kia làm sao xứng với nữ tử kiều diễm trước mắt này?

Rốt cuộc hắn không thể không chế được tà niệm trong lòng, hai tay liền theo tâm ý của bản thân vươn ra đem nàng ôm vào lòng, ném thân thể yếu đuối kia lên phía trên sạp.

Nàng sợ hãi hét to lên một tiếng, thị nữ nghe thấy liền tiến vào, hắn nhìn thấy hình dáng hung hãn của mình như được chiếu sáng trong đôi mắt sáng long lanh kia, rốt cuộc cũng tìm về chút lý trí, sau liền lấy cớ là hiểu lầm, rằng không biết là nàng là người mới bên cạnh phụ vương, nghĩ một đằng nói 1 nẻo xin lỗi nàng.

Nhưng ngay lúc vừa bước ra khỏi trướng bồng của nàng, hắn cũng đã hạ quyết tâm, lần tới, hắn nhất định danh chính ngôn thuận đem nàng ôm trở về doanh trướng của mình!

Vì thế, hắn rốt cuộc bỏ thái độ vị trí trung lập giữa việc tranh đoạt vương quyền của các huynh đệ, toàn lực ủng hộ cho Hưu Đồ Liệt, mà điều kiện chỉ có một, đó chính là vị kế mẫu xinh đẹp trẻ trung kia.

https://thuviensach.vn

Có lẽ do khát vọng muốn có được lòng nàng quá lớn mà thành ra luôn phạm đủ mọi sai lầm đến mức khó có thể bù đắp được.

Để bảo vệ nữ nhân trong lòng, hắn cố gắng giữ vững thế lực của mình giữa cơn lốc xoáy tranh quyền đoạt lợi… Nhưng mà… hắn vẫn không thể xóa tan đi được nỗi đau thương hoảng sợ trong đáy mắt nàng, chung đụng cùng nàng luôn không dễ, cho đến khi nữ nhi của hắn được sinh ra mới có chút hòa hoãn, lại vì một trận bị ám sát mà xe ngựa rơi xuống vách núi.

Khi gặp lại nàng một lần nữa, đôi mắt từng hoảng sợ bất an mỗi khi nhìn hắn nay lại trở nên xa lạ bình thản, cô gái yếu đuối này, nàng đã dùng một phương thức hung hãn nhất để trả thù hắn - đem hắn quên sạch không còn một mảnh. Nhưng không sao, hiện tại hắn đã tháo xuống mọi gánh nặng của bộ tộc, cách xa nơi biên cương gió cát và tiếng sói tru kia thật xa rồi.

Những ngày tháng còn lại của cuộc đời, hắn tình nguyện ở lại bên cạnh hai mẹ con nàng nơi vùng non nước hữu tình của Giang Nam này.

Hiện tại, vị bát công chúa mất trí nhớ này vẫn là thân cận với vị nghĩa phụ đã cứu nàng hơn một chút.

Nghĩa phụ bệnh tật quấn thân, Hoành vương gia liền phái thị nữ đi chiếu cố nghĩa phụ, nhưng hiệu thuốc bắc thì hiện tại không có ai trông nom. Tuy rằng bởi vì có Niếp Thanh Lân lo chu toàn hết, Bát công chúa đương nhiên áo cơm không phải lo, nhưng mà lúc trước nàng đã quen hỗ trợ trong hiệu thuốc, dĩ nhiên là phát hiện cuộc đời mình trừ dư thừa nước mắt, thì ở phương diện chẩn bệnh bốc thuốc này cũng có chút tiềm năng. Nhà nghĩa phụ cũng là một nhà y thuật gia truyền, lúc trước người cũng dốc lòng đào tạo nàng, ngày thường cũng hay chuyên nghiên cứu y thuật, lại vô cùng dụng tâm, như vậy thành ra bây giờ cũng tạo thành thói quen.

Mà vị tự xưng là tướng công của nàng cũng như nhìn thấu được sự buồn bực trong lòng nàng. Liền dốc hết sức làm chủ, đồng thời tự móc hầu bao sửa sang lại cửa tiệm.

“Nàng là thê tử của ta, thì ta phải chịu trách nhiệm, thê tử của ta ta nuôi, không cần đến của cải của vàng bạc của Niếp thị để sống qua ngày.”

https://thuviensach.vn

Không biết từ khi nào, trong thành Lâm An có một tiệm thuốc đổ nát, nay được sửa chữa khang trang, mở ra một tiệm thuốc mới, bởi vì phương pháp có chút đặc thù, nhiều dược liệu quý chỉ có ở Bắc Cương cũng dược bày bán. Đại phu lại còn là một vị nữ tử tuyệt sắc, chuyên dùng một mảnh lụa mỏng để bắt bệnh, giọng nói nhẹ nhàng dặn dò dược đồng các hạng mục công việc. Rất nhanh danh tiếng có một vị nữ tử tuyệt trần chuyên cứu người nghèo khó bay xa, rất nhiều người vì danh mà đến, ngay cả những người không có bệnh cũng lấy cớ tìm đến, chỉ để được diện kiến dung mạo như tiên nữ của đại phu, nghe thanh âm uyển chuyển của nàng chẳng khác nào Thiên âm. Đến nhiều lần, mọi người cũng phát giác chưởng quỹ là một nam tử cao nhất mắt sâu không thấy đáy, tròng mắt xanh cao lớn. Rất nhiều người ngầm chỉ trỏ không biết nơi dị tộc nào sinh ra tướng mạo như này, mà càng làm mọi người căm phẫn hơn là vị này lại là trượng phu của tiên nữ, điều này làm cho biết bao thanh niên tài tuấn của thành Lâm An phiền não không thôi,

Ngày hôm đó đó là có một kẻ mộ danh tiến đến thăm bệnh.

Chỉ thấy đó là một vị công tử trẻ tuổi, mặc áo lam được dệt từ gấm thượng hạng, đội mũ văn nhân bằng lụa, tay cầm một chiếc quạt có cán làm bằng ngà voi, bộ dạng thực sự tuấn tú, theo sau là bảy, tám tùy tùng. Vị này chính là đại công tử Hầu phủ Ngô Khai Chí.

Tổ tiên vị Ngô công tử này từng theo tổ tiên của thiên đế cùng nhau khởi binh, quét sạch Hung Nô, chiến công cao nhất, được tiên đế phong là Bác Liệt Hầu.

Có điều, vị công tử này ngay từ khi còn bé đã thập phần sùng bái tổ tiên nhà mình, văn không học, chỉ thích học võ, lập chí theo bước tổ tiên, quét sạch Hung Nô. Mỗi khi nghe nói thành Lâm An có người Hung Nô hoặc người Bắc Cương đi qua, hắn liền mò đến gây sự, nhẹ thì đem người đó đánh cho một trận, nặng thì hủy hoại tài vật, làm cho những người đó tay trắng cút khỏi thành.

https://thuviensach.vn

Gần đây hắn thường xuyên nghe mọi người nói ở Khai Thọ Đường có một vị "tiên y", lúc đầu cũng không để ý, sau lại nghe nói tướng công của vị "tiên y" này lại là người dị tộc Bắc Cương, liền để tâm. Hôm nay hắn liền đem theo người tới đây gây phiền toái.

Bát công chúa đang chẩn bệnh. Nàng rất thích cuộc sống hiện tại. Tuy rằng Niếp Thanh Lân nói thân phận của mình trước kia là công chúa hoàng tộc, nhưng chính nàng lại rất khó tưởng tượng được cuộc sống hoàng cung trước kia của mình, lại còn bị gả đi xa đến tận Bắc Cương. Nhưng nàng có chút khẳng định, khi đó nhất định cuộc sống của mình chắc chắn không hạnh phúc. Nhìn thoáng qua vị đang ngồi ở chỗ Chưởng quầy, nàng thở dài trong lòng, nếu như không có hắn thì cuộc sống của nàng sẽ càng hoàn mỹ hơn.

Bát công chúa vừa chẩn bệnh xong liền thấy có một vị công tử đi đến. Mấy người còn đang đứng đợi chờ đến lượt hốt thuốc cũng nhận ra vị đại công tử Hầu phủ này, cũng biết sở thích quái dị của hắn, nhất thời sợ trâu bò đánh nhau ruồi muỗi chết, vội vàng rời khỏi Khai Thợ Đường. Nhưng cũng có người không sợ phiền phức, liền đứng bên ngoài, hóng vào xem kịch vui.

Bát công chúa tuy rằng không có kinh nghiệm về những chuyện này, nhưng cũng nhìn ra vị công tử này thân phận bất phàm, hơn nữa còn đến đây với ý đồ bất thiện. Nàng tuy lo lắng không yên, những vẫn nhẹ nhàng hỏi: "Công tử tới đây mua thuốc hay chẩn bệnh?"

Ngô công tử nghe thấy thanh âm của tiên nữ tựa như tiếng đàn mềm mại âm nhu, chỉ cần nghe là đoán ngay được cô nương này phải là một vị quốc sắc thiên hương, nhịn không được liếc tới. Ngô công tử bình thường chuyên luyện võ, thị lực so với người thường tốt hơn khá nhiều, xuyên qua làn lụa mỏng nhìn thẳng dung mạo của tiên nữ. So với tưởng tượng của hắn, nàng càng thêm xinh đẹp động lòng người.

"Tại hạ đến đây để chẩn bệnh" Ngô công tử trấn định tinh thần nói.

"Công tử mời ngồi, xia đưa tay phải vào. "

https://thuviensach.vn

Ngô công tử có một cảm giác hết sức mềm mại nhẫn mịn di chuyển trên cổ tay mình, trùng hợp một trận gió nhẹ thổi lướt qua, lụa mỏng bay lên, lộ ra diện mạo như ngọc của người bên trong.

Nháy mắt, trái tim trong ngực hắn tựa như ngừng đập. Một khuôn mặt không tỳ vết hé ra, mày như vẽ, cặp mắt quyến rũ sáng ngời, môi mỏng mấp máy. Ánh mắt mỹ nhân còn mang theo nét yếu đuối mỏng manh, làm cho người ta không thể kìm lòng mà yêu thương. Thần thái cử chỉ đều toát lên nét sang trọng quý phái lạ thường, tựa hồ còn sang quý hơn cả mẫu thân mình, đại phu nhân của phủ Bác Liệt Hầu. Thật sự là vẻ đẹp khiến người ta không thể rời mắt.

Đột nhiên, một thân ảnh cao lớn đi vào Khai Thọ Đường. Đây chính là mục tiêu của chuyến đi này, chưởng quỹ dị tộc. Đột nhiên, trong lòng Ngô công tử tràn đầy ghen tỵ và không cam lòng, nữ nhân hoàn mỹ như thế sao lại bị một tên mọi rợ chiếm lấy?

Bát công chúa nhíu mày, có chút không nắm chắc bệnh tình của vị công tử trẻ tuổi này. Theo mạch tượng, vị công tử này chẳng những không có bệnh gì mà thân thể còn khoẻ mạnh hơn người bình thường rất nhiều. Gần đây nàng cũng hay gặp một số trường hợp thế này, rõ ràng thân thể không có bệnh, nhưng vẫn cương quyết đến đây chẩn bệnh.

Bát công chúa bắt mạch xong, liền ôn nhu nói: “Xin thứ cho tiểu nữ tài học sơ thiển, không nhìn ra được bệnh tình của quý công tử.”

Hiện tại, Ngô công tử chỉ ước gì được nghe “tiên nữ” nói nhiều hơn một chút, liền nói: “Không sao, cứ viết cho tại hạ một phương thuốc bồi bổ thân thể là được. Nhưng mẫu thân tại hạ thì thân thể bất an, nếu tiểu thư rảnh rỗi, có thể quá bước tới phủ khám cho mẫu thân tại hạ? Tại hạ sẽ chuẩn bị sẵn xe ngựa, tự mình tới đón tiểu thư nhập phủ.”

Thiệu Dương nghe vậy liền sửng sốt, rồi dịu dàng từ chối: “Tiểu nữ chỉ mở một tiệm thuốc nhỏ, tài nghề tầm thường, nếu mẫu thân công tử thân thể không khoẻ, ngài nên mời danh y tới khám thì hơn, đừng trì hoãn bệnh tình.”

https://thuviensach.vn

Nhưng tiểu anh hùng chống Hung Nô này lại không vừa ý với câu trả lời này. Vốn vì nàng sinh đẹp nên hắn sinh ra một chút thương tiếc, nay đột nhiên bị cự tuyệt liền có chút thẹn quá hóa giận.

Trong lòng thầm nghĩ: Chắc đây là loại nữ tử không ra gì, mới đi gả cho bọn man di Hung nô, đã vậy còn không biết điều nữa chứ.

Chương 132 - Ngoại truyện Bát công chúa (hạ)

Nghĩ đến đây, hắn liền vỗ bàn một cái, trừng mắt cao giọng quát: "Đúng là không biết điều!"

Nói xong liền đứng dậy giơ chân đạp chiếc bàn trước mặt một cái làm mặt bàn lộn đổ ra đằng trước.

Ở phía ngoài cửa hàng dân chúng vây xem có chút náo nhiệt, nhỏ giọng nói: "Bắt đầu rồi… bắt đầu rồi."

Hưu Đồ Hoành vốn đang ở bên ngoài tra xét mấy xe thảo dược mới được chuyển đến, đột nhiên nghe thấy thanh âm ném bàn từ phía đại đường của tiệm thuốc, lập tức chạy thật nhanh vào trong.

Vừa đi vào hắn liền thấy, trong tiệm là một đống hỗn độn, chiếc màn vải che trước nương tử đã bị kéo xuống, chiếc bàn trước mặt tiểu nương tử cũng bị đạp đổ, ngã chỏng ngọng trên mặt đất.

Vị Ngô tiểu anh hùng sau khi lật đổ bàn ghế xong, thấy Hưu Đồ Hoành đi vào, lập tức vung nắm đấm về phía hắn. Hưu Đồ Hoành đã sớm tức đỏ mắt, vội vã nhìn tình hình của nương tử xong, hắn cũng lười cùng tên vô lại này dây dưa, chỉ hất một chân lên, đem Ngô tiểu anh hùng đạp vẳng vào tường. Ngô tiểu anh hùng bị đạp xong, sắc mặt trắng nhợt, sau đó run rẩy phun ra một ngụm máu.

https://thuviensach.vn

Bọn thị vệ theo hầu Ngô công tử toàn là những bọn chuyên đi gây rối! Vừa thấy chủ nhân nhà mình bị hành hung, làm sao chịu ngồi yên? Liền vung tay lên, cầm lấy gậy gộc giấu trong tay áo, tất cả cùng xông lên phía trước. Người Hung nô vốn dĩ mãnh mẽ và hung dữ, trước kia bọn chúng cũng từng gặp qua một số người biết võ công, nhưng có câu: "Hổ mạnh cũng không địch được bầy sói, hảo hán cũng không đấu được số đông", cho dù là hán tử dung mãnh cuối cùng cũng thua dưới loạn côn của bọn họ, lần này thấy tiểu chủ nhân bị chịu thiệt, liền hăng máu chuẩn bị trả thù giúp chủ.

Ngay tại lúc bọn chúng tiến vào, còn chưa đợi Hưu Đồ Hoành động thủ, năm tên tiểu nhị trong tiệm thuốc đã ra tay trước.

Dân chúng vây quanh đều tròn mắt lên nhìn, cừ thật, rốt cuộc đám tiểu nhị này ở đâu ra thế? Bình thường luôn tươi cười nhã nhặn đón khách, nhưng giờ phút này thì bộ dáng lại hoàn toàn khác, từ trong giỏ thuốc rút ra những thanh trường đao sáng loáng, mặt hằm hằm sát khí lao thẳng về phía bọn phá đám vô lại, ra tay sạch sẽ lưu loát, nhìn theo hướng tay chân bọn họ, liền thấy chiêu chiêu ra tay dứt khoát, thanh âm xương gãy vang lên liên tiếp.

Chỉ trong một khoảnh khắc, đoàn quân chuyên đi diệt người Hung Nô "Ngô gia quân" liên tiếp phát ra những tiếng kêu thảm thiết, nằm úp sấp mặt trên đất.

Có một tên mới gia nhập, lần đầu đi theo Ngô công tử gây sự, trong lúc tay chân khiếp vía nên đứng trốn một góc, nhìn thấy tình trạng thảm thiết của đồng bọn, nhất thời sợ tới mức tè cả ra quần, vội vàng chạy đi báo quan tìm viện binh.

Tiểu nhị trong quán đều là tinh anh trong Hắc Kỳ Quân do chính Thái phó đại nhân tỉ mỉ chọn lựa, ở trên chiến trường giết địch vô số, thu nhập mấy tên lưu manh này dễ như trở bàn tay, không cần Vương gia phân phó, liền đem hết một lũ thương tích tàn phế này kéo ra ném trên đường lớn, sau đó dùng nước bắt đầu cọ rửa sạch sẽ trước cửa tiệm thuốc.

https://thuviensach.vn

Dân chúng nín thở ngây người ra nhìn, ai nấy đều trợn tròn mắt thầm nghĩ: Má ơi, mấy người này làm là tiểu nhị của tiệm thuốc được, rõ ràng đây phải là mấy thằng cướp trên núi giết người không chớp mắt.

Ôi, Không lẽ nơi này là cứ điểm bí mật của các hảo hán chốn sơn lâm?

Vương gia lúc này liền ôm Bát công chúa lên, đau lòng nhìn cái trán của nàng bởi vì va vào góc bàn mà sưng đỏ, hắn chỉ hận không thể giơ đao lên chém vào tên đầu sỏ quấy rối kia.

Nhưng Bát công chúa liền kéo tay áo của hắn nói: "Không được…" Hưu Đồ Hoành cũng hiểu được ý nàng, nếu đã muốn mai danh ẩn tích, không nên gây sóng gió thêm nữa.

Chân nhấc lên, liền đem Ngô công tử đá bay ra đường, sau đó ôm tiểu nương tử trở về phủ.

Đúng lúc này, quan phủ cũng phái người qua đây, đội trưởng đội nha dịch vốn luôn cùng Ngô công tử giao hảo, nghe nói thương nhân ngoại bang đả thương con cháu của vương hầu đại Ngụy, liền lập tức mang theo một đám sai dịch tiến tới truy bắt phạm nhân dị tộc.

"Chính là tiệm thuốc này" Tên côn đồ tìm được người tâm phúc, lòng đầy căm phẫn chỉ tay nói.

Tên sai dịch nhìn tình cảnh thảm thiết trên đường, lại nhìn tới Ngô công tử bị đá lệch cằm, té xỉu ở một bên, quả thực là trợn mắt kinh ngạc. Sao hắn lại không biết những hành động ác bá thường ngày của ngô công tử? Nhưng bình thường những kẻ dị tộc hắn gặp cũng chỉ là những thương nhân bình thường, không có chỗ dựa, chỉ đến đây buôn bán kiếm sống, nên dù bọn họ bị đánh cho răng rơi đầy đất cũng chỉ dám nuốt máu vào trong! Nhưng đụng phải thiết bản như thế này đúng là lần đầu tiên!

Đi vào tiệm thuốc, hắn thấy một tên tiểu nhị mang vẻ mặt tươi cười đi ra đón, hỏi: "Xin hỏi, vị quan sai này tới bốc thuốc sao?"

Nha dịch trừng mắt nhìn hắn, cao giọng quát: "Là kẻ nào dám đánh Ngô công tử?"

https://thuviensach.vn

Tên tiểu nhị kia vừa nghe xong, nụ cười trên mặt liền lập tức biến mất, chậm rãi đứng thẳng thắt lung, hừ lạnh một tiếng, giống như là ảo thuật móc từ trong ngực ra một lệnh bài bằng ngọc chạm rồng bóng loáng "Ngươi không đủ tư cách đứng đây hô to gọi nhỏ, gọi lão già củ phủ nha huyện này lăn đến đây gặp ta…"

Chỉ trong chốc lát, dân chúng vây quanh xem náo nhiệt liền thấy tên sai dịch vừa rồi mặt mày xám ngắt chạy vụt ra. Đúng lúc đó Ngô công tử tỉnh dậy, thấy tên sai dịch kia đi qua bên cạnh mình, liền ôm lấy bắp đùi hắn: "Thường Sơn huynh, huynh nhất định phải trả mối hận này cho bản thiếu gia…"

Vị sai dịch kia cũng hung hăng giật chân ra, giậm chân một cái nói: "Ngươi gây ra hoạ lớn rồi, ọi phụ thân ngươi tới thu dọn cục diện rối rắm này đi!"

Thiệu Dương công chúa vì đầu bị đập vào bàn nên cảm thấy choáng váng, sau khi được Vương gia ổm trở lại nội thất liền mơ màng ngủ, trong mơ hỗn loạn nhưng lại thấy không ít những hình ảnh trước kia, cảnh con sông dài, mặt trời lặn, cùng một đôi mắt xanh sâu dị thường trong đó chứa đủ loại yêu, hận…

Ngủ thẳng một giấc đến khi đầu đau liền tỉnh lại, nàng mở mắt ra đã thấy trăng treo ngoài cửa sổ. Nam tử trong mộng đang tựa vào thành giường, ngủ rất say.

Do mình không chịu nhận hắn, nên từ lúc tới Giang Nam đến giờ, hắn vẫn ngủ trên sạp. Trong mộng kia, hắn là một nam tử có dục niệm mãnh liệt, hiện tại đúng là đã đè nén mấy tháng rồi.

Thiệu Dương công chúa nhịn không được liền đưa tay ra nhẹ nhàng sờ lên khuôn mặt thâm thúy của hắn, hắn thoạt nhìn luôn làm cho người đối diện cảm thấy không rét mà run, nhưng trong mông lại thập phần ôn nhu đợi nàng…

Đúng lúc này, nam nhân chậm rãi mở mắt ra, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng hỏi: "Tỉnh rồi à, nàng thấy thế nào, có muốn uống một chút nước

https://thuviensach.vn

không?”

Thiệu Dương công chúa gật đầu, nhận lấy cốc nước, bởi vì vừa rồi bị bắt quả tang, nên trong lòng có chút ngượng ngùng, nhất thời uống vội, làm nước dính vào vạt áo lót, áo lót dán chặt vào làn da trắng như tuyết của nàng. Ánh mắt Vương gia nhìn thấy liền dần dần tối sẫm lại.

Công chúa theo ánh nhìn của hắn cúi, đầu, lập tức có chút ngượng ngùng che chặt phần trước ngực, đột nhiên, Hưu Đồ Hoành mãnh mẽ đem nàng ôm vào ngực, môi áp lại, hơi thở ấm áp phả qua làm cho người ta có chút đỏ mặt.

Cũng không biết có phải vừa do những hình ảnh trong giấc mộng vừa rồi có quá mức thân mật hay không, cảm giác triền miên này liền làm cho Thiệu Dương vô thức hơi hơi nhắm mắt lại, giống như âm thầm mời mọc, làm cho nam nhân nhịn không được muốn giày xé đôi môi mỏng kia.

Nóng bỏng dây dưa, màn lặng lẽ được kéo xuống.

Hưu Đồ Hoành kinh ngạc phát hiện, trước kia khi ở trên giường, chân tay nữ nhân này luôn cứng ngắc, nhưng nay thân hình mềm mại, uyển chuyển, khiến hắn nhịn không được mà nhiệt huyết sôi trào yêu thương một phen…

Một góc giường đang không ngừng lên xuống, bỗng lộ ra một cuốn sách, bìa ngoài tiêu diễm dị thường ghi tiêu đề “Bí mật chốn khuê phòng” thực làm cho người xem phải mặt đỏ tim đập, tác giả đề tên là “Hồng bút thư sinh”.

Hoành Vương Gia vẫn còn đang chìm đắm trong ôn nhu lâu lắm rồi hắn chưa được hưởng, đúng là một loại cảm xúc muốn rơi lệ. Người Hán có nói đúng cực kỳ: “Trong sách đều có Nhan như Ngọc!” Hiện tại tiểu nương tử của hắn đang đọc sách giải trí, hắn cũng tò mò, cũng lén lật thử mấy trang, không nghĩ tới đều là những trang sách hương diễm cực lay động tâm tình nam nhân, không biết là do vị thư sinh phong lưu nào trong Câu Lan viện viết nên.

https://thuviensach.vn

Xem ra bộ sách này đúng là chẳng khác gì xuân dược, nương tử đúng là đã thay đổi linh động hơn trước không ít, làm hắn càng phải cố gắng xuất ra tất cả vốn liếng, khiến cho nàng vui vẻ, không thể để giống như vị tướng quân trong sách miêu tả kia, bị nương tử ghẻ lạnh vứt bỏ vào một góc...

Giang Nam xuân sắc lượn lờ, nhưng khuê phòng trong chốn hoàng cung thì xuân sắc lại chậm chạp chưa tới.

Kinh Quan Lục Cung, hoàng phu của tân đế đã tắm rửa sạch sẽ, nằm trên long sàng chờ đợi ngọc thể của Hoàng thượng đến lâm hạnh, nhưng nữ nhân mềm mại kia vẫn là phủ phục trên bàn dài, vẫn đang múa bút thành văn.

Thái phó nhịn rồi lại nhịn, đến lúc không kiềm chế được liền quát to: “Niếp Thanh Lân, nàng lăn lại đây cho bản Hầu!”

Cuộc sống như thế này làm sao còn có thể sống nổi nữa đây? Ban ngày thì hắn phải vào triều, căng óc ra để đấu trí với đám đại thần, khi hồi cung còn phải đấu thể lực với “ông” con không lúc nào chịu yên của hắn. Suốt cả một ngày dài, chỉ có “một khắc xuân tiêu” này mới đáng giá làm hắn chờ mong, nhưng tiểu nữ tử này gần đây lại đang si mê văn chương viết lách, nghe nói là nàng dùng tên nặc danh biện soạn vài cuốn sách đem bán ở hiệu sách, thậm chí bán chạy dị thường!

Trứng gà rất thích tiêu khiển như vậy, thật ra hắn cũng không hề dị nghị chút nào, nhưng nó ảnh hưởng đến thời gian thư giãn của hắn sau một ngày dài mệt nhọc, chuyện này thì thật không dễ dàng bỏ qua! Gầm lên giận dữ, thế mà bóng dáng yêu kiều vẫn viết văn kia không mảy may nhúc nhích, vẫn đang múa bút thành văn.

Thái phó đại nhân vác khuôn mặt tuấn tú lạnh lẽo đi tới, nhìn qua vao mỹ nhân, thấy những dòng chữ trên trang giấy đang viết đến chỗ gay cấn nhất --- Quả phụ kia e lệ hô: “Tướng quân mau mau dừng tay! Đừng lột quần ta ra mà...” Tướng quân liền đem đôi chân dài trắng như tuyết của quả phụ dang ra rộng hơn nữa, miệng nói: “Nương tử cứ thong thả nằm đó, lát

https://thuviensach.vn

nữa bản tướng quân sẽ nhiệt tình hầu hạ thoả đáng, bảo đảm nàng sẽ quên tên trượng phu chết tiệt đã thành quỷ kia của nàng...”

Hắn nhớ rõ mấy ngày trước đây từng hỏi thăm về vị Hồng bút thư sinh với bút pháp thần kỳ như hoa trôi nước chảy này là ai. Người khác đều viết về thiên kim tiểu thư, vì sao nàng này lại đi viết về quả phụ. Không nghĩ tới nàng lại nháy mắt nói với hắn: “Nếu muốn sách bán chạy, thì phải làm cho người ta lạc vào cảnh giới kỳ lạ, mua những cuốn sách đủ loại người, từ phụ nữ có chồng, quả phụ... Những người này đã được trải qua cuộc sống vô cùng ly kỳ, nếu còn không bán chạy, thì thiên lý ở đâu?”

Lúc đấy hắn còn cảm thấy buồn cười, nhưng mà đến bây giờ thì cười không nổi. Đam mê đến độ bỏ cả mọi việc như thế này... Hay là nàng muốn theo những quả phụ kia, muốn trượng phu chết sớm để nếm thử trai tráng của cả triều văn võ?

Nghĩ tới đây, một bàn tay hắn liền lấy luôn cây bút đang múa trên giấy, ôm lấy eo nàng ôm lên long sàng.

Niếp Thanh Lân xõa mái tóc dài thoải mái cười to, chỉ chốc lát sau đã bị nụ hôn của hắn chặn miệng, ở trên long sàng cùng vị nam tử mình yêu quấn quít cùng nhau.

Dưới ánh đèn chập chờn của cung đình, một trong những tờ bản thảo rơi xuống trên mặt đất. Chỉ thấy trên đó có một hàng chữ nhỏ xinh đẹp:

“Hoang đường thế gian nhìn bằng mắt

Mấy ai hiểu được tấm chân tình

Ẩn sau mành trúc, sau chăn gối

Nam nữ yêu nhau có tội gì?

- Hồng bút thư sinh

Chương 133 - Ngoại truyện Cát Trúc Mã

https://thuviensach.vn

Nó được sinh ra ở thôn Hoa Khê, khi chào đời cũng không hề cất một tiếng khóc, khi bà đỡ dùng sức véo mông nó, nó cũng chỉ nhếch mép, dưới màng tai non nớt chỉ vang lên những tiếng bốp bốp vang vọng.

“Đáng tiếc, đứa nhỏ này bị câm.”

Thông thường ở các vùng nông thôn, khi sinh ra, chỉ cần chân tay đầy đủ rắn chắc là được, sinh ra một cậu con trai tàn tật có chút đáng tiếc, nhưng mà vẫn may mắn nó chỉ không biết nói, còn lại chân tay vẫn hoàn hảo.

Cuộc sống ở thôn Hoa Khê tựa như làn nước suối chảy qua thôn, mượt mà êm đềm trôi qua.

Cha nương đặt tên nó là A Khê, tuy rằng nó chưa bao giờ giống như nước suối có thể phát ra âm thanh róc rách. Có một vị thầy bói đi ngang qua thôn, nương bán gà đổi lấy ba đồng tiền, muốn xem thử vận mạng đứa con câm của mình. Kết quả, vị đạo sĩ tự xưng là thần toán tử đó lại liên tục lui về sau ba bước nói: “Kiếp trước sát nghiệp quá nặng, vốn nên rơi vào con đường làm súc sinh, nhưng lại dựa vào một dòng chấp niệm muốn dược thành người, nên thân thể phải mang theo tàn tật, bây giờ hắn phải tạo thiệt nhiều thiện duyên để chuộc lại lỗi lầm mới được...”

Sau buổi nói chuyện này, nương liên tục lắc đầu, về nhà bật khóc cho số phận của hắn.

Thất ra nó không hề bi thương, không nói chuyện được cũng không sao, không cần cả ngày phải cùng bọn trẻ con cởi truồng đáng ghét trong thôn đùa giỡn. Mấy đứa trẻ trong thôn từng bắt nạt nó vì nó câm, từng giễu cợt nó, đẩy nó vòa trong cái ao chứa đầy phân, nó cố gắng trèo lên, sau đó liều mạng nhào đến đè thằng nhóc thủ lĩnh kia, đem đầu của thằng bé đó ấn vào ao phân. Sau đó nhờ có mấy người lớn chạy đến kịp mới có thể cứu được thừng nhóc xui xẻo kia.

Nương nó tức giận dùng roi đánh nó, nhưng khi nhìn đến ánh mắt lạnh như băng thì lại không nói lên lời.

Từ đó về sau, mấy đứa trẻ trong thôn không có đứa nào dám khi bắt nạt A Khê câm điếc nữa.

https://thuviensach.vn

Gần đây trong thôn có một đại sự long trọng, vì thôn là thôn duy nhất được chọn để dâng quả tươi vào trong cung, nên vẫn liên tục được hưởng lộc vua ban. Mà vào một ngày sau khi nữ hoang đăng cơ, liền dẫn đôi huynh muội song sinh 7 tuổi tới thôn Hoa Khê.

Tất cả người dân trong thôn đều vô cùng kích động.

Tộc trưởng được nội thị giám trong cung an sắp xếp tất cả mọi chuyện, đem tất cả đường đi, thô xã sửa chữa lại mới hoàn toàn. Lại cố ý đem nhà cũ của một ngự y trong triều ngày trước sửa thành tẩm cung tạm thời cho nữ hoàng.

Lúc đội ngũ rồng rắn tiến vào trong thôn Hoa Khê, thì A Khê 7 tuổi cũng cùng mọi người quỳ phục xuống. Khi nó ở trong đám người khẽ ngẩng đầu lên thì nhìn thấy bên trong loan giá bằng vàng kia, có một nữ tử đầu đội kim quan, trên người khoác long bào chiếu thẳng vào trong mắt nó, mái tóc đen bóng như mây bay ra xoã trên hình kim long đang bay lượn, dưới đôi mày ngài là một cặp mắt tròn to linh động, sâu như đáy hồ, một khi bị hút vào đó là khó có thể thoát ra...

Nó nhìn đến điên dại, nhất thời quên cả cúi đầu, cho đến khi bị phụ thân ở bên cạnh dùng sức ấn mạnh đầu nó xuống, làm trán của nó va mạnh trên mặt đất.

Đến khi nó liều mạng dùng sức thoát khỏi bàn tay to kia, kim loan giá đã đi được một đoạn xa, Tiểu A Khê đứng lên muốn đuổi theo, nhưng lại bị phụ thân giữ chặt cánh tay: “Đứa ngốc này, con muốn đuổi theo làm gì?”

A Khê a a lên vài tiếng, trong lòng cũng ngỡ ngàng như bước trong sương mù: “Mình đuổi theo để làm gì?”

Chuyện Hoàng đế đến thăm thôn trang là chuyện đầu đề của mọi nhà.

Mẹ con nhà thợ rèn là đắc ý nhất, nghe nói ban đầu lúc Hoàng đế gặp nạn mang theo ngự y bên người mai danh ở thôn Hoa Khê, bà đã từng cho Hoàng đế vài bữa cơm, lúc ấy Hoàng đế ăn cũng ngon miệng.

https://thuviensach.vn

Đương nhiên về chuyện khi đó Hoàng đế cùng ngự y giả trang thành vợ chồng, mọi người đều ngầm hiểu là không nên đề cập tới. Nên biết rằng, Hoàng phu của Hoàng đế chính là thống soái đại danh đỉnh đỉnh của Hắc Kỳ quân, hắn chỉ cần giậm chân một cái cũng làm cho Đại Ngụy rung chuyển ba lần, một vị ngự y nho nhỏ sao dám đem ra mà so sánh với đệ nhất mỹ nam của Đại Ngụy? Cho dù có nói ra cũng chỉ là những lời nói vô căn cứ thôi.

A Khê leo lên cây đại thụ cao nhất trong thôn, từ nơi cao nhất trên cây, nó nhìn thấy một sân viện được bao quanh bởi những bức màn màu vàng. Nó lại nhìn thấy nữ tử xinh đẹp mặc hoàng bào kia đang ôm một cậu bé trai trạc tuổi nó, đang ngồi trong sân viện cười nói vui vẻ.

Không lâu sau, một bạch y nam tử ôm một cô bé con nhỏ xinh từ trong phòng đi ra, liền nổi lên hình ảnh hòa thuận ấm áp của một gia đình. Nam nhân đó vòng tay qua ôm nàng cùng hai đứa bé con vào lòng, nhẹ nhàng hôn lên má nàng. Hình ảnh đó êm đẹp như một bức tranh lãng mạn, nhưng không hiểu sao hốc mắt của nó lại cảm thấy đau đớn, cay xé khi nhìn thấy hình ảnh đó. Chẳng biết tai sao, nó luôn cảm thấy hình ảnh đó phải là của nó mới đúng.

Từ từ, nó tựa hồ cảm thấy như mình đang đứng phía sau thân hình mềm mại kia, vòng tay ôm lấy nàng, sau đó cùng nhau nhìn lên bầu trời đầy sao...

Từ từ, nó nhắm mắt lại, khóe miệng lộ ra một chút ý cười chưa bao giờ xuất hiện trong cuộc đời nó, những ý nghĩ như những ánh sao trời lướt qua đầu nó...

Dưới chân nó bước hụt một cái, cả người lập tức từ trên cây ngã xuống. Khi nó rơi xuống, liền cảm thấy phần đùi mềm dưới đau đớn kịch liệt.

Mấy ngày sau đó, tiểu Thái tử ở trong thôn cử hành một trận lôi đài, triệu tập lũ trẻ con chơi đánh vật.

Tiểu Thái tử rất ham chơi, rốt cuộc đã tới dân gian, lại nhìn thấy những đứa trẻ cùng trang lứa, lấy danh nghĩa muốn chơi đấu vật, để tìm kết bạn với vài tên cùng chung chí hướng, liền ra giải thưởng ai chiến thắng sẽ thưởng

https://thuviensach.vn

cho một mâm hoa quế mật đường, còn được tặng thêm một thanh chùy thủ quý.

Nhóm trẻ con trong thôn liền rục rịch, nhìn mâm bánh ngọt nuốt nước bọt ừng ực, nhưng đứa nào cũng không dám tiến lên. Chỉ có một đứa nhỏ chân kẹp ván gỗ, khấp khểnh đi tới, y y a a ra dấu ý bảo nó muốn tham gia đấu vật với Thái tử.

Bọn thị vệ đứng vây xem bên cạnh, đầu tiên là sửng sốt, tiếp đó liền cùng đám trẻ con cười vang. Nhưng mà đứa què câm điếc đó vẫn đang quật cường nhìn tiểu Thái tử.

Ánh mắt kia trần đầy khiêu khích, tiểu Thái tử bị cảm xúc nào đó trong ánh mắt đó làm đi đến giữa sân, học theo lời nói của phụ thân mình khi bàn luận cùng các tướng sĩ: "Đang ở trong trận đấu, ngươi tuỳ ý dùng nắm đấm, không cần phân biệt tôn ti cao thấp, nếu có thương vong đấy là do số phận."

Âm thanh non nớt của trẻ con vừa nói xong, liền chọc cho bọn thị vệ cười ồ lên.

Nhưng mà tình hình chiến đấu hăng hái đầy bạo lực kia đã làm cho những người lớn không cười nổi nữa. Không biết thằng nhóc câm điếc là con nhà ai, nó không khác gì một con sói chưa trưởng thành, mắt lộ ra tia sáng hung hãn tấn công về phía tiểu Thái tử, mỗi một chiêu thức đánh ra tựa như con thú bị thương liều mạng.

Dù từ nhỏ đã đợc vũ sư chỉ dạy, nhưng tiểu Thái tử cũng có chút đỡ không nổi, bị thằng bé kia hung hăng đẩy ngã ra phía sau, làm bụi bay đầy trên mặt đất.

Vài tên thị vệ, thái giám vội vàng đem hai đứa bé tách ra, nhưng tiểu Thái tử cao giọng hô: "Không cho phép kẻ nào được tham gia, bằng không ta sẽ phạt trăm trượng!"

Bị tiểu Thái tử nói vậy, mọi người đành phải đứng một bên khoanh khoanh tay nhìn cảnh tiểu Thái tử cùng với thằng nhóc nhà quê kia tiểu cuốn vào nhau, lăn lộn trên mặt đất như hai quả bóng bằng bùn.

https://thuviensach.vn

“Kỳ nhi, con thua rồi, sao còn không chịu nhận? Chẳng lẽ lại muốn cho bạn nhỏ bị thương kia đè con cả một đêm sao?” Một âm thanh mềm mại nhưng hơi khàn khàn truyền đến.

Tiểu Thái tử bị kéo tụt cả quần, lộ ra cái mông nhỏ, bị áp chế không thể động đậy, nhưng không ngờ tình cảnh này lại bị mẫu hoàng nhìn thấy, nó cảm thấy mất mặt quá đi mất.

Muội muội đi theo bên cạnh mẫu hoàng đang gắng đem nĩa lấy từng miếng hoa quế đường trên mâm, cắn một miếng, má phồng to lên, nói: “Mẫu hoàng, ngài không phải nói con cùng ca ca đã lớn, không thể để lộ mông sao? Sao Kỳ ca ca đã đem mông phơi ra ngoài thế?”

“A...” tiểu Thái tử bi phẫn, liền hướng về phía trời xanh rống to một tiếng.

Niếp Thanh Lân buồn cười đem vị đứa bé đang nhìn mình chằm chằm kia tự tay kéo lên, ôn nhu nói: “Con ta đã nhận thua, tiểu anh hùng tha cho nó một lần được chứ?”

Tiểu A Khê sững sờ gật đầu, mặc cho bàn tay mềm mại kia kéo mình lên khỏi mặt đất: “Ngươi tên gì?”

A Khê giật giật môi nhưng cũng không nói ra lời. Đứa bé bên cạnh thấy vậy liền hô: “Nó là A Khê, nó bị câm điếc!”

Nghe nói tên này, mỹ nhân hiển nhiên là sửng sốt, trong ánh mắt lưu chuyển cái gì đó nhưng rất nhanh liền lướt qua: “A Khê... Ngươi thắng rồi, nhận phần thưởng đi.”

Nhưng mà nó lại không giống mấy đứa trẻ ở đây, thèm thuồng nhìn mâm bánh, nó đưa bàn tay nhỏ dính bùn chỉ chỉ về phía môi nàng, lại chỉ chỉ vào gương mặt mình.

Hành động đó đúng là làm cho người xung quanh phải hít một hơi thật sâu, mồ hôi lạnh tuôn nườm nượp.

Tiểu Thái tử vừa mới kéo quần lên xong, thấy thế liền tức giận: “Mẫu hoàng đâu phải mẫu thân của ngươi, dựa vào cái gì bắt mẫu hoàng phải hôn

https://thuviensach.vn

ngươi?”

Nhưng Niếp Thanh Lân cũng chỉ mỉm cười nhìn gương mặt quật cường của đứa bé, dùng khăn tay trắng nhẹ nhàng mà lau đi bùn đất trên khuôn mặt của nó, sau đó nhẹ nhàng mà hôn lên...

Từ ngày đó trở đi, A Khê vẫn không chịu rửa mặt, mỗi ngày, lúc chăn dê trên triền núi, khi không có người liền a a ô ô cười. Vết thương trên đùi vẫn chưa khỏi hẳn, nó vẫn muốn trèo lên cành cây cao của đại thụ nhìn xuống viên nơi tiên nữ đang sống.

Nhưng mà cây đại thụ đã bị người ta chặt gãy. Nghe nói bởi vì đại thụ che cản hết ánh sáng trong sân, Thái phó đại nhân liền sai người chặt bỏ. Những cánh cây lớn đều bị người kéo đi làm củi, chỉ còn lại những tàn lá héo úa trên mặt đất.

Ngày Hoàng đế rời khỏi thôn Hoa Khê, nó liều mạng kéo theo cái chân bị thương đuổi theo phía sau đoàn xe, nhưng đôi chân đó làm sao đuổi kịp đoàn xe, bị bụi mù làm sặc, yết hầu tựa hồ như có một vật gì muốn dũng mãnh trào ra, nhưng lại bị nghẹn lại, không thể thốt ra thành lời.

Nó leo lên một triền núi thật cao, bị một rễ cây làm ngã, vết thương ở chân liền truyền đến một cơn đau thấu xương, Có lẽ cảm nhận được cơn đau thấu xương đó, nó rốt cuộc giống như con thú bị thương, khàn khàn tru lên một tiếng “Lân nhi...”

Nhưng sau tiếng gọi ngắn ngủi đó, trong lòng nó liền dâng lên một trận mù mịt, thử phát ra âm thanh tiếp theo nhưng lại chỉ là những tiếng y y a a...

Ông thầy tướng số kia rốt cuộc cũng chuẩn bị rời thôn, đi đến cửa thôn nhìn thấy nó bị ngã trên đồi cao, cũng chỉ lắc đầu thở dài: “Giữ quá nhiều dục niệm không chịu buông tay, vì sao đã qua 5 đạo luân hồi cũng không chịu bỏ xuống? Chấp niệm nhiều, đó là nghiệt...”

Nó nghe xong lời đạo sĩ nói, tựa hồ hiểu, lại như không hiểu, nhưng nếu có hiểu, liệu có thể buông sao?

https://thuviensach.vn

Nó hướng mắt nhìn về bụi bay mù mịt phía xa, chỉ cảm thấy hai bên má từng được hôn kia nóng bừng lên, khiến cả người đều sôi trào. Mười kiếp ư? Nếu như phải trải qua mấy trăm năm luân hồi, hắn sẽ được gặp nàng một lần nữa, ôm nhau ở dưới ánh trăng thưởng thức hương hoa nở, như vật hắn cũng nguyện ý chịu đựng đau khổ của mười kiếp, để hồng trần mài dũa đi những tham vọng công danh lợi lộc đó, chỉ còn lại trái tim, đổi lấy một tấm chân tình...

Thôn Hoa Khê đã khôi phục lại cảnh yên tĩnh như xưa, người trong thôn Hoa Khê vẫn sống cuộc sống bình thản hàng ngày, mặc thời gian chảy xuôi. Chân của A Khê cũng không khỏi hẳn được, nó lại trở nên quái gở, ngồi một mình trên sườn núi chăn dê luôn phát ra những tiếng cười si ngốc. Trên đỉnh đầu nó là một mảng trời xanh, còn có những đám mây như đang đan xen lượn lờ, hóa thành gương mặt tươi cười của giai nhân...

TOÀN VĂN HOÀN

https://thuviensach.vn

https://thuviensach.vn

Table of Contents

Văn án

Review

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

https://thuviensach.vn

Chương 28
Chương 29
Chương 30
Chương 31
Chương 32
Chương 33
Chương 34
Chương 35
Chương 36
Chương 37
Chương 38
Chương 39
Chương 40
Chương 41
Chương 42
Chương 43
Chương 44
Chương 45
Chương 46
Chương 47
Chương 48
Chương 49
Chương 50
Chương 51
Chương 52
Chương 53
Chương 54
Chương 55
Chương 56
Chương 57
Chương 58
Chương 59

https://thuviensach.vn

Chương 60
Chương 61
Chương 62
Chương 63
Chương 64
Chương 65
Chương 66
Chương 67
Chương 68
Chương 69
Chương 70
Chương 71
Chương 72
Chương 73
Chương 74
Chương 75
Chương 76
Chương 77
Chương 78
Chương 79
Chương 80
Chương 81
Chương 82
Chương 83
Chương 84
Chương 85
Chương 86
Chương 87
Chương 88
Chương 89
Chương 90
Chương 91

https://thuviensach.vn

Chương 92
Chương 93
Chương 94
Chương 95
Chương 96
Chương 97
Chương 98
Chương 99
Chương 100
Chương 101
Chương 102
Chương 103
Chương 104
Chương 105
Chương 106
Chương 107
Chương 108
Chương 109
Chương 110
Chương 111
Chương 112
Chương 113
Chương 114
Chương 115
Chương 116
Chương 117
Chương 118
Chương 119
Chương 120
Chương 121
Chương 122
Chương 123

https://thuviensach.vn

Chương 124
Chương 125
Chương 126
Chương 127
Chương 128 - Ngoại truyện: Làm cha khó lắm 1
Chương 129 - Ngoại truyện: Làm cha khó lắm 2
Chương 130 - Ngoại truyện: Làm cha khó lắm 3
Chương 131 - Ngoại truyện Bát Công Chúa (thượng)
Chương 132 - Ngoại truyện Bát công chúa (hạ)
Chương 133 - Ngoại truyện Cát Trúc Mã

https://thuviensach.vn